

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Δ Η Μ Ο Τ Ι Κ Η
Κ Α Θ Α Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Ι Α
Μ Ε Σ Α Ι Ω Ν Ι Κ Η
Μ Ε Τ Α Γ Ε Ν Ε Σ Τ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Α Ι Α

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ ΙΔ

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

— Κοραΐς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

νεώτ.	≡ικώτερο -ος	πρβλ.	≡παράβαλε	σύντ.	≡σύνταξις
νομ.	≡νομική,-ικώς	πρσά.	≡πρόσωπον,-α	συχν.	≡συχνάκις
νομοκ.	≡νομικάνων	προσηγ.	≡προσηγορικός,-ώς	σχόλ.	≡σχόλιον,-α
δθ.	≡δθεν	πρσπ.	≡πρσπαιτική	Σχολ.	≡Σχολιαστής
αίκογ.	≡οικογένεια	πρτάσ.	≡πρτάσις	τ.	≡τύπος
δμ.	≡δμοιος,-δμοίως	ρ.	≡ρῆμα	τμ.	≡τμησις
δμοιογ.	≡δμοιογένεια	ρηματ.	≡ρηματικός,-ή,-όν	τέλικ.	≡τελικός
δν.	≡δνομα	ρηματ. π.	≡ρηματικά παράγωγα	τοπογρ.	≡τοπογραφία,-ικός
δνομαστ.	≡δνομαστική	ρητορ.	≡ρητορικός,-ικώς	τουρκ.	≡τουρκική,-ικός
δρ.	≡δρος	ρίζ.	≡ρίζα	τροπ.	≡τροπικός,-ώς
δρθάτ.	≡δρθότερον,-ος	σ.	≡σέλις	Τυπικ.	≡Τυπικόν/Μοναστηρίων
δριστ.	≡δριστική	σανσκρ.	≡σανσκριτικός	ὑπερσ.	≡ὑπερβητικόν,-ώς
δρυκτολ.	≡δρυκτολογία,-ικός	σατυρ.	≡σατυρικός,-ικώς	ὑποβητ.	≡ὑποβητικός
οὐδ.	≡οὐδέτερον	σημ.	≡σημασία	ὑποκ.	≡ὑποκειμενός
οὐσ	≡οὐσιαστικό	σκώλ.	≡σκώλιον	ὑποκειμ.	≡ὑποκειμενικός,-ώς
π.	≡παρά	σλαβ.	≡σλαβική,-ικός	ὑποκορ.	≡ὑποκοριστικόν,-ώς
παθ.	≡παθητικός,-ικώς	σπαν.	≡σπανίος,-ως	ὑποστ.	≡ὑποστακτική
Πάπ.	≡Πάπυροι	στερ.	≡στερητικόν	φαρμακ.	≡φαρμακολογία,-ικός
παράγ.	≡παράγωγον,-α	στρ.	≡στροπή	φαρμακευτ.	≡φαρμακευτικός,-όν
παρσά.	≡παρσάσις,-ετικός	στρατ.	≡στρατιωτικός,-ώς	φίλοσ.	≡φιλοσοφία,-ικός
παρσάλλ.	≡παρσάλληλος,-ον	συγγ.	≡συγγενικός,-ώς	φρ.	≡φράσις
παρσάτ.	≡παρσάτικός	συγκ.	≡συγκοπή	φυσ.	≡φυσικός,-ώς
παρσάμ.	≡παρσάμνεία	συγκκ.	≡συγκκομμένος,-ως	χειρόγρ.	≡χειρόγραφον,-α
παρσάμ.	≡παρσάμνός	συγκρ.	≡συγκριτικός,-ικώς	χημ.	≡χημεία,-ικός
παρσάμ.	≡παρσάμνεία	συλλ.	≡συλλαβή	χρ.	≡χρήσις
πέρσ.	≡πέρσας,-ικώς	Συναξ.	≡Συναξαρίον,-ιστής	χρην.	≡χρήσιμος
πέρσ.	≡πέρσική,-ός	σύνδ.	≡σύνδεσμος	χρσμ.	≡χρησμός
πέρσ.	≡πέρσας,-ώς	συνεκδ.	≡συνεκδοχική,-ικώς	χρον.	≡χρονικός,-ώς
πλάγ.	≡πλάγιος	συνεκφ.	≡συνεκφορά	Χρονογρ.	≡Χρονογραφία,-φος,-οί
πληθ.	≡πληθυντικός	συνήθ.	≡συνήθης,-ως	ψ	≡ψευδο-
πληθ.	≡πληθυντικός	συνηρ.	≡συντηρημένος	ψήφ.	≡ψηφισμα
παι.	≡παιητικός,-ικώς	συνθ.	≡σύνθεσις, συνθετικός	ώσ.	≡ώσάυτως
πρτγμ.	≡πρτγμα,-ατα				

* Τά ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἐρμηνεύματος· ὑπὸ ἰσίου ἀριθμοῦ πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως.
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ καιμένῳ συντεταγμέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

είη κα σύρρον κα έν τώ ζώνη, αút.104Α τώ .. αίμα καθάρην καί τώ πνεύμα σύρρον άπεργάζεται, Πολύδ.10,10,12 συμβάλλει δέ τήν λμνην τή παρακειμένη βαλάσση σύρρον γεγονάται, αút. 4,40,9, Στράβ.4,1,2 πολλάχθον έπί σύρρους (ώ 'Ροδανός' κ. έπί Ισθμόν· αút.1,2,32 σύρρον ποτέ απάρξαντα τόν Ισθμόν· 2) τώ άρα. σύρρους ώς ούς, τώ κατάκλυμασόν βλλ.

σύρρους-εως (ή) Ισσυρρέω μτγν. & σύρρευσις βλλ.: Πολύδ.9,43,5, Διον. Άλ.Συνθ.16, Διόδ.Σ 1,39 τήν τών ύγρών σύρρυσιν γίνεσθαι.

συρρώννυμαι μτγν. παθ. ρώννυμαι, ένασχόμαι, ένδυναμούμαι άνοού· Φιλ.1,223 βώμη τής διανομίας κραταιά πάντα συρρώννυνται.

σύρριμο (τό) δημ. τώ σύρειν ή σύρεσθαι, ή έλξει, ή όκλή ή διέκλυσις έπί τού εδάφους· 2) σύρριμο ή διάρροια.

σύρρις-εως (ή) (σύρω) μτγν. ή έλξει, ή έκλυσις τού άρότρου ύπό τού βοός· Πλάτ. ή γλωσσ. έλξει, εκλυσις, σύρριμο.

συρτά έπυρρ. δημ. δι' έλξεως, δι' έρπυσμού, σέρνοντας· περαταί συρτά.

συρτάρι φέρτα (τό κ. τό) δημ. κ. συρτάρι φέρτα τώ να ηγαλόν καί να έρχεται τίς & σύρε κί έλα, συχναί έπισκέφεται· δέν παύει όλη τήν ήμερα τά συρτά φέρτα.

συρτάρι (τό) δημ. κ. συρτάρι όρθογώνιος ή τετράγωνος ή ήκ τρσέλης ή άλλου επίπλου, ήν δύναται τίς εύχερώς να σύρει προς τά έξω καί να έπαναφέρω εις τήν οικίαν θέσιν, χρισμός προς φύλαξιν διαφόρων άντικειμένων· συρτάρι τού γραφείου - τής ντουλάπας.

συρτάριον (τό) μsn. κ. νεώτ. ήλεκτός κόφινος, καθαρικός· Μηνολ.έλλη.1,15 [έκδ.Αιβητί] ένέβαλεν εις συρτάριον ή μήτρα αυτού τών Μωσάην· 2) νεώτ. τώ συρτάρι βλλ.

συρταρολί (τό) δημ. ή έκ μεταξίνου άριμίδιου καί μεσοσπένδας συρτά, δι' ής άλιεύονται ζαργάνα καί ασουρίδια.

σύρτη (ή) μsn. μεταλλικός σόρμα· Άρμενόπ.2, 463 τώ έαυτού άσφαλίξίτω οίκήματα καί άθεώρητα φυλαττέτω, ετε δία τών άνοικτών καλοουμένων καγγέλων ετε δία τών συρτών.

συρτή (ή) δημ. κ. συρτή άλιευτικόν εργαλείον έκ μικρού καί Ισχυρού νήματος φερόντος εις τώ έτερον τών άκρων έν ή πλείονα άγκύρατα, συρόμενον δέ έκ τού έτέρου άκρου άπό λέμβου πλεούσας· 2) κτ. πλθθ. συρτές (ολ) είδος δικτύων τρέον άγρον πτηνών.

σύρτης (ά) (σύρω) μτγν. κ. νεώτ. σχοιήον δι' αύ σύρει τίς, ήνία, καπίστρι' ήα. εχάλικός· 2) είδος τροχού άνω περιτρέχει σχοιήον· Άπολλ.άσμ. Πολιορκ.47C εδ δέ σύρτης έπί κάρων μέγα έπιμηκες τροχίλικους· 3) ά. συρτής βλλ.: 'Επιγρ.· 4) νεώτ. δημ., προφ. κ. συρτής μετολλικός μάνδαλος θύρας ή παραθύρου δυνάμενον να κινήται παληδωρομικώς έντός άγκυριδών διά τώ κλείσιμον ή άνοιγιμον· 5) νεώτ. νουτ. έξάρτημα τής τροπικής κανονίζον τήν εισοαγήν καί έξαοαγήν πεποισμένου άέρος· 6) νεώτ. ή τροχή δι' ής όκασαίνει ή κοπιόμενη έυλεία άπό τού όρεινού τόπου τής όλοστομίας εις τήν κοιάδα· 7) νεώτ. σύρτης έκτονωτικός άτμοσύρτης διανεμών τών έκ κυλίνδρου ύψηλής πίεσεως έκτονωθέντα άτόμν εις άλλον χαμηλότερας.

σύρτης-εως (κ. -ιος κ. -ιδος [Διον. Περ.477]) (σύρω) κ. νεώτ. άρμόδης ύφਾਲς έκτασις μεταδάλουσα σχήμα ύπό τήν ήήρασην τού ρεώματος, ύποβριθός άρμόδωφος· ή κ. ώς όνομασία δύο μεγάλων πέναγωδών κόλλων έν τή Μεσογαίη περι τώ μέσον τής παραλίας τής Άφρικής· ήρ.2,32

νέμεται δέ τήν Σύρτην καί τήν προς ήώ χώρην τής Σύρτης, αút.150, Θεόφρ.Φι 6,3,3, Άπολλ. Ρ 4,1235 μέχρις Ικοντο προσηύ μάλ' ένδοθη Σύρτη (σχόλ. ε Σύρτιες δύο είσιν έν Λιβύη· είσι δέ ηλώδεις). Διόδ.Σ 3,49, Πλάτ.Διον 25 τής μεγάλης Σύρτους· 2) μτφ. έλευρος, καταστροφή, βλάδη· ήα. εφωρά καί λήμη· Τιμόθ.Μιλ.Πέρ.99 ηρδλ.Κικ.Ρητ.3,41,163.

συρτήσις-τος (ή) μτγν. κ. μsn. όνομ. ήμιπολυτίμου λίθου· Πλιν.Φι37,182, 'Ιοίδ.Σεθ.Έτυμ.16,14,10.

συρτοθλησίς (ή) δημ. προφ. κ. συρτοχός δι' αύ συλλαμβάνονταί ζφα καί πτηνά.

συρτόν (τό) μsn.· Ιππος άγόμενος άπό τού χαλινού, συνήθως άν έν όκολοσθία Ιππου φερόντος Ιππέα· ΚΠορφ.Τακτ.44 τά σαυμάρια καί τά συρτά .. Καί γάρ εις .. τάς έπιδρομάς έχουσι οι στρατιώται τά συρτά μετ' αυτών, Άνν.Κομν.1,13, Διγεν.Άκρ.1197 αί φάραί έχλιμίτριον καί τά συρτά όμοιως, αút.2219, αút.2661 εις φάραν έπάνω κάθετον φέρων συρτόν καί άλλον.

συρτός-ή-όν (ή) μτγν, μsn. κ. νεώτ, δημ. προφ. κ. συρτ· 1) σύρτομενος, 6 παρασυρτομενος, 6 καταφερόμενος άπό ποταμού, έπί μεταλλων κττ., 6 ένκλυτομενος, 6 καθαριζόμενος· Πολύδ.34,9,10 τήν .. συρτήν βάλων τήν άργυρίτην ψησι κόπτεσθαι, Στράβ.3,2,10, αút.5,4,6 τώ δέ πεδίον θείου πληρές έστι συρτός· 2) μτγν, μsn, νεώτ. κ.δημ. 6 σύρτομενος κ. Ιδ. χαμαί, 6 ολιγοί έρπονν μετακινούμενος· Κυραν.58 συρτόν ζώνη (ή έχίνδρα)· τόν ηήναεν συρτό στούφι, · συρτή φωνή (ή ολιγοί συρομένη, ή πορατεινούσα τήν προφοράν τών λέξεων)· ή Σχόλ. Άριστφ.Λυσ.45 εσυρτοί χιτώνες, οι συρόμενοι· ή τώ άρα. ώς ούς, 6 συρτός χιτών· Πολύδ.4,118 γυναικείας δέ Ιτροχικής οικειήσ συρτός πορφυρούς, αút. τής δ' έν συμφορά 6 μsn συρτός μέλας ηρδλ. σόρμα· 3) τώ άρα. συρτός ώς ούς, βλλ.· 4) τώ ούδ, συρτόν ώς ούς, βλλ.· 5) δημ. τώ θηλ. συρτά ώς ούς, βλλ.

συρτός (ό) 'Επιγρ, νεώτ. κ. δημ. είδος όρχήσεως χορού· 'Επιγρ. τās δέ πατριους πομπάς μεγάλας καί τήν τών συρτών πάτριον όρχησιν θεοσεβώς έπιτελεσεν· ή νεώτ. κ. δημ. είδος κυκλιού έλληνικού χορού, έν χορευόσιν πολλοί όμοι χορευταί καί χορευότρια κρατούμενοι έκ τών χειρών έν ήμμετωπική γραμμή καί κινούμενοι ρυθμικώς δια πλαιγών καί έλαφρώς όλισθηρών βημάτων· συρτός καλαματιανός - χανιώτικος.

σύρφαξ-ός (ό) κ. μsn. 6 συρφέτας βλλ.2)· Άριστφ.Σφ.673 θεσπίζον τών σύρφακα τών άλλων έκ κηθωρου λαγαρούόμενα Ισχόλ. επό Ικανόν πλθθών τών δικαστών, τώ όχλώδες καί συρφετώδες, έξ εύτελών τρεφόμενοι, Λουκ.Λεξφ.4 μετά τού σύρφακος βύζην ώσπίθόμενοι· 2) ώς έπιθ. 6 συρφετώδες βλλ.: Άνώμ.π.Σουίθ.

συρφετός (ό) κ. μsn. κ. νεώτ. φορητός, σύρφος, πάν ύπό τού άνέμου συρόμενος, σωρός έρηδών φύλλων, άχύρων, άκαθαροσών κττ., σωρός φρυγώνων, φρόκαλα, φρόσσουλο· Ηαιόδ.Έργ.606 γέρτον δ' έσκομισα καί συρφετόν, Καλλ.Άνόλ.109 Αήματα γής καί πολλών έρ' οδσάι συρφετόν έλκει, Πλάστ. Η8,97Ρ, αút.811ε, 'Ιουλ.Αόγ.7,218C· 2) κ. νεώτ. μτφ. τώ άόκτικώς συνηρέχον, συννοβροίζόμενον πλθθος, χυδών όχλας, πλθθος, λαός τών κατωτέρων κοινωνιών στραωμάτων· Πλάτ.Γοργ.489C ένν συρφετός συλλέγη δοϋλων, Εθφρ.10,6, 'Ιουλ. Αόγ.5,173Α· ή πολύς συρφετός πολυκέφαλος όχλος· Πλάτ.Θεαίτ.152C· 3) έπί έτερος μόνου προσ, εις έκ τού χυδών όχλου· αút. 'Ιππ.Μ 288D τοιοϋτός τις, ώς 'Ιππία, ό κομψός άλλα συρφετός· 4) μτγν. κ. ώς έπιθ. 6 έκ τού όχλου ή 6 θυσιοί όχλω, κοπός, χυδατός· Σημλίκ.Έπίκτ.86D, Σχόλ.Έρμυ.Ρητ.4,40W.

συρφετώδης-ου-ές μτν., μον. κ. νεώτ. δ έκ του είδους άν τού συρφετού, ό έχων ιδιότη- τας, χαρακτηριστικά αύτου, όμοιο ασυρφετευμένο, ανάμεικτος, όθ. μτφ. χυδαίος, πρόστυχος: Πολυδ. 4,75,5 άμα δέ και συνδεδραμητικός όλου συρ- φετώδης: 2) ό άνευ ποιάς τινος άξίας παρα- κσιπανάς, ηπατόνιος: Λοκ. Όρχ.83 ό μόν συρ- φετώδης και αυτό τούτο ιδιώται τού... εὐαχρί- μανος αὐκ έστοχασημένοι 3) ό άνήλικος ή άνα- φερμένος εις συρφετόν βλ.λ.2: Πλουτ. Ηθ.454Β έκ τινος λαλιάς και συρφετώδους βωμολοχίας, Ίουλ.Λόγ.6,202Β, Έύστ.Που.148,75 ό συρφετώδης βίος, αὐτ.347,85.

συρφετωδής έπίρρ. μτν. κατά τρόπον συρ- φετώδη βλ.λ.: Ίω.Χρυσ.2,135,41, Έπιφάν.2,88.

σύρρη Ήα. «φωρύγαν».

σύρφος Ήα. «θηρίδιον μικρόν, όποϊόν έμπίσ» (βλ.δ. σέρφος)ι.

σύρμα κ. μον., νεώτ. μον. δημ. κ. σύρωνα (Πρόδρ. 2,400), δημ. κ. σάρωνα κ. σέρωνα, μέλλ. συρμά (ΠΔ Βασ.Π.17,13), άδρ. έσωνα (Γρ.5,81 κατ., Αλογ.Π. 1065 παρ-), δημ. έσωνα, παρακ. έσourke (Ιδίφιλ. 75 δια-, Διον. Άλ.Ρωμ.1,7), μέσ. άδρ. α' έσουράμην (Υπερδ.άπ.264 παρ-), διόδ. Σ.1,85 άν-ι. παθ.άδρ.β' έσούρην (Πουα.2,32), νεώτ. έσύρθη, δημ. (έ- σ)σ(ύ)ρθηκα, παρακ. έσουράμι (Πολυδ.12,4ε,3,Λουκ. Πλ.2 έπι-), μτχ. έσουρμένω, δημ. συρμένω κ. συρμένω, έλικω, τραβώ: Θεόδωρ.2,73 βύσσοιο καλάν σύρουσι χιτώνας ΔιονΚ 46,18 μέχρι τών σφισμών τήν έσθητήν σύρων, Σικωρ.Έπιστ.25,3 σύρ- ροντες έσθητάς μαλακούς, Χριστόδ.Έκφρ.91' || κ. έπι ζικτύου: ΚΔ Ίω.21,8 σύρροντες τού ζικτύου των Ιηθών, Πλουτ. Ηθ.9,77β' πάμ., νεώτ. κ. δημ. κ. έπί βός, έλικω μετακινώ τ-: Πλάτ. Ινα βί βουζι σύρρ τά έύλα, - σύρει τήν άμασάν, - σέρνει τά πόδια του (βουζι)ς με βήμα σκυρμενόνι, φρ. μόλις σέρνει τά πόδια του έπι έξητηλημένου εις γήρατος ή νόσου; || έλικω, τραβώ (πρός τή) έμρως: Όρφ.Υμν.81,4 σύρσι παντογενής... σύ- ρουσαι νασιόν τρυφερόν πόρον, Λοκ.Όν.56 τώ μέγα τού όνου σύμβολον διασείζειν και σύρειν κ. παθ.: Τρυφιδ.82 σύρετο δέ προμυοσιν έπ' Ιγνεσι εκλυτος άδρρ, ΑΠ9,310' || νεώτ. κ. δημ. μτφ. σύρρ τών χορδών έξάρχω τού κυκλιου χορ- σ' || νεώτ. σύρρ τήν άγκυραν έπί πλοϊου ήγκυροβολημένου, όταν αι άγκυραι τού παρασύ- ρωνται έπί τού πυθνένου ένεκα τής σφοδρότητος τού άνέμου ή τού ρεύματος: 2) μτν. έλικω, τρα- βώ διά τής βίας: Θεόδωρ.Αδ.12 χώ μέν βρό- χω καθάφας έσυρειν αιχμάλιτων, ΚΔ Πρόξ.8,3 σύρων τε άνδρας και γυναίκας παραδίδω εις φυλακήν, Πρόδρ.2,400 κοιουτώ τών συμφωρητήν μου, σύρων τον εκ τώ μάντιν κ. παθ.: ΑΠ7,152 και πάμζ ζωστήρ ήλικουρ Πριαιμίθην θίφρα συ- ρόμενον 3) μον., νεώτ. κ. δημ. έξέλικω, άνα- σέρω, σπάμω, τραβάω έξω, βγάζω: Μαλάλ.492,21 σύρρα τού βουβλιν, - σύρρα τού έψιος κ. παθ.: αὐτ.492,9 έψιόν σερύντω 4) παρασύρω, συμ- παρασύρω: Αντίπ.Όεσα.ΑΠ7,216 κύματα και τρηγός με κλύδων έπι χέρσιν έσυρειν δελφίνα, Πλουτ. Ηθ.5β' πόλεμω χερμαίρου δίκην πάντα σύρων και πάντα παρασύρων κ. παθ.: Αντιφρα. ΑΠ9,84' || κ. μτφ.: Εθουά.75,12' 5) μτν. συμ- παρασύρων ούσίας τινός άποκαταίρω τ-ι, άπο- πλύνω: Στράβ.3,2,8 χρυσός ό με μεταλλεύεται μόν, άλλα και σύρεται 6) άμψι, έν τώ ένεργ. τ. κ. τώ μέσ. έρπω, σούρωμαι: Άγασ.ΑΠ5,293 ήκα δέ λίκτρον νέρπειν υπό σκρίνοις γαστέρι ασούρωμος, ΠΔ Δευτ.32,24 σούρωνται έπί γήν 7) μτν. ηλιανάω: Λυκόδρ.27 σίτηραν όλκίαιων καιών σούρωσαν όλην κάμφορζωσαν... άπει- λάς 8) μον. σπειώω, τρέχω: Σουιδ. σάρεν,

τρέχει: Πισιδ.Γ έν Όθα.Στεφ. άμψι προς ήμάς ό στρατός μετά δρόμου' 9) μτν. έπί ποτα- μού, ρέω, τρέχω: Διον.Περ.46, Χρησ.Χαλδ.η. Δουμάσκ.Άρχ.262' || κ. μτφ.: Παλλδ.ΑΠ 10,62 μερόνιος δέ τυραννέϊ τούτο ίδιους άλόγως θού- μαι συρμενών 10) νεώτ. κ. δημ. πορεύομαι, βσιζίω, κατευθίνομαι, μκτ.προστ.: σύρε να φός, - σύριτε στό καλό - στό θωλειά σας - σύρε στό διάβολο' || δημ. φρ. τώ Ιπώ σύρε κι έλα ή σύρ'τα φέρτα αι συχναί έπισκέψεις προς τινά 11) πάμ. έπί φορολογίας, έν τώ παθ. τ. έπισυά- τηται, έπισυρόμαι.

σός-υός (ή, ή) κ. νεώτ., δοτ. πληθ. συσί (Γιλ.Η 257), έπ. σύσει, σίτ. σός κ. σός (Γ'Οδ.Ξ 107), ύς, χοί- ρος, γουρούν, σκρόφος, ιδ. έπί κάπρου: ΑΠ 146 άγροτέροιαι σύσειον έοικότε, Όδ.Σ 29 σός λι- βωτελής, Ξεν.ΚΠ 2,4,20 όρουν πολλούς και σός και έλάφος, σὺτ. Άν.5,7,24, Λυκόδρ.427, 'Αρατ. 1057' || άγριος σός άγριοχοίρος, άγριοχοίρου, ίδιαι ό κάπρος: Ίω.Κ 338, αὐτ.Ι 539 ώρταν έπι χλωδίνη σὺν άγριον, άγριόδοντα, αὐτ.Α 293, Πλουτ. Ηθ.657β' σὺν άγριο έυεργέθη, Λοκ.Όν.2

συσδέννυμι μνν. κ. συσδέννω, γχ έν. μέσ. ή β' έν παθ. σὺν σενδεοτε (Γ'Οπν.Άλ.2,471), σδέν- νυμι όμοιο, σθήνω μαζέ: Σχδλ.Άριστφ.Λυσ.349 άνετ τού έπικουρην ήμην και συσδέννυειν.

σύσγουρα-(τ)ό δημ. τού φωτόν φωραλά.

συσκαίνια (ή) όσωρ. τ. τού συσκήνια βλ.λ.

σύσκατος-ον όσωρ. τ. τού ασκήσιος βλ.λ.

συσκαπτός σκάπτω όμοιο, όθ. σκάπτων πληρώ, γειμίζω όλόγραμα με γάμο: Θεόφρ.Φιλπ.3,12,1 μη- δέ δει συσκαπτειν αστατές μηδέ τώ δσταρον.

σύσκατος-(ή-η)-ών μον.κ.δημ. έπί κοιλίας, ό όμοιο μετά τών κορφαρών, ό μαζι με τού σκατά, όθ ό πληρής ακαθαρσιών, τελείως ακάθαρτος: Πρόδρ.1,354 εθώδς και ποὺ τήν έκρυβεν τήν σύ- σκατον εκένυθ' 2) δημ. ό πληρής σκατών, ό καθ' όλην τήν έπιφανείαν κερχισμένος ύπ' αύτών.

συσκαδέννυμι συνδιασκορπίζω, σκορπίζω ό- μοιο, μαζι με άλλωσ, βοηθώ, συνεργώ εις δια- σκορπισμόν: Άριστφ.Βάτρ.903 συσκαδόν πολλάς άλνδάρθρας έπων.

συσκέλλω μτν., παρακ. -έσκληκα, όμοιο ή έν ταιτῶ σκληρώων, Ήρακλω, κατάξηρον ποιώ: Ά- γασ.Ίστ.2,14, ΑΒ 304.

σύσκεμμαι-ατος (τ)ό μον. τού άπό κοινοῦ σκέμ- μα, κοινή σκέψις: Εύστ.1404,52.

συσκεπάω μτν. όμοιο ή έντελώς σκεπάω, καλύπτω παντοχόθεν, κατακόλυπτα, έν χρ. τού παθ.: Άπολλδ.2,5,12 τή λεοντή συσκαεσσειέ, Σωρ.1,83.

συσκέπτομαι μτν. κ. νεώτ., άδρ. συνεκείφθη, συσκαπώ, όμοιο θεωρώ: Σύμμ.ΠΔ Ψαμ.2,2, Γνωστ. 2) νεώτ. άνταλλάσσω γνώμασ μετ' άλλων προς ήλφην κοινήσ άποφάσεωσ.

συσκέπω γλωσσ. συνερέφω, συσκεπάω.

συσκευάζω κ. μον. κ. νεώτ., άδρ. συσκευάσα- σαι, παθ. άδρ. συσκευασθήν, μτχ. παθ. παρακ. συσκευασμένος (Ξεν.Οικ.11,19), τοποθετώ, βάλω όμοιο και έτοιμάζω πράγματα τινά, δένω ό- μοιο άποσκευάζω, συμμιρίζω, τακτοποιώ, έτοιμάζω διά ταξίδιον: Ξεν.ΚΠ 1,4,25 Ιηθησ δούσ και άλ- λα συσκευάσασ πολλά 2) κ. μέσ. μτ. παθ. παρ- ακ. έτοιμάζω τού πράγματιο μου. τας άποσκευάς μου προς άναχώρησιν: Όσοκ.7,74 έδοξεν άόστρε και τήν έπιούσιον ήμεραν περιμειναι όπως έυ- σκευάσαιον... οι στρατιώται ότι χορισμώτατα, Ξεν.ΚΠ 5,3,16, αὐτ.Έλλ.3,4,11 εθώδς τής τής στρατιώ- ταισ παρήγγιλε συσκευάζεσθαι ώς εις στρατείαν, αὐτ.5,3,16, Λοκ.Τιμ.4' || κ. μτχ. μέσ.άδρ. ή παρ- ακ. έμαι έν τάξει πορείας, έτοιμος προς άναχώ- ρησιν: Ξεν.ΚΠ 3,2,3 Τηράνης παρῶν συσκευα- σμένων, Πλάτ. κ. μτ. αὐτ.: Πλάτ.Όκαίτ.175Β

ὁτον στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι, Λυσ.31.9 συσκευασάμενος γὰρ τὸ ζευτοῦ ἐνθάδε, εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξήκατο, Λυκούργ. 17, Δειν.1,80, Ξεν.Συμπ.1,11'

2) νεώτ. ἐν τάξει ἐσκευάζω, ταξινομῶ διάφορα ἀντικείμενα εἰς κώβωτα ἢ δέματα πρὸς μεταφοράν, ἀμαλλάρδω.

3) ὁλο κοινῶ παρασκευάζω ἢ συναθροίζω, ἐτοιμάζω τὴν πρὸς τὴν προετοιμάζω : Ἄριστοφ. 1251 πᾶσι παῖσι, τὸ δαίτηνον, Χρυσῆ, συσκευάζετε νῶν κ. παθ. : Ξεν.Οἰκ.11,19 συσκευασάμενος παρασκευάζω, 5) γυν. ἐτοιμάζω, παρασκευάζω : αὐτ.ΚΠ.8,51 συσκευάζωτο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, Πλάτ. συσκευάζειν ὄνον' 4) νεώτ. ααρασκευάζω φαρμακευτικὸν μέγμα' 5) μῦθ. ἐπὶ κακῆς σῆμ. μηχανώμαι, ἐπινοῶ, σχεδιάζω, σκευρώ : Δημ.764 γνοίη δ' ἐν τις οὕτω μάλισθ' ἠλίκα πράγματα συσκευάσας γέγραφ' αὐτόν κ. μέσ. : Δημ.272 τὸ μαν καὶ κραυγὴν καὶ φευδείας αἰτίας καὶ συσκευασίαν καὶ ἀναίσχυτητα . . . συσκευασάμενοι, Πλούτ. Ἄρτε.18, Λοκ. Ἀλ.25 τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος οὐ παύεται ἀγορεύειν κακῶς' ἢ μῦν. κ. μον. μτ. αἰτ. προσ. παρὰδύρα τινὰ πρὸς τὴν τὸν κάμων σμενερᾶνται μὴ ἢ ὁμόφρονα εἰς τὸ κακόν, τὸν καταφέρω να . . . Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.43 οὐδὲ μὲν δεδιέμενοι τῶν πολιτῶν, οὐδὲ δὲ συσκευασάμενοι χάριται καὶ δωροδοκίαις, Μαλόλ.140,7 συσκευάσαντο αὐτόν' κ. μτ. δατ. : αὐτ. 87,6 κ. παθ. : Δημ.365, αὐτ.358, Ὑπερείδ. Λυκούφ.9, Ἡρώδιαν.Ἰστ.3,12,4'

6) τὸ μέσ. δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἴδιαν χρῆσιν ἢ πρὸς τὸ ἴδιον μου συμφέρον παρασκευάζω, διευθετῶ, δι' ἐπιτηδειότητος κ. ἰδ. δι' ἀπάτης φέρω πρὸς τὸ μέρος μου : Δημ.438, αὐτ.91 συσκευάζωσι πάντας ἀνθρώπους πρὸς ἡμᾶς' . . . κ. ἐπὶ τῷ ἔρωτος : Ξεν.ΚΠ.5,1,16 Ἐρῶς πέφυκε συσκευάζουσα ἀνθρώπων' 7) δηματ. π. συσκευασίαν, συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

8) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

9) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

10) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

11) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

12) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

13) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

14) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

15) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

16) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

17) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

18) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

19) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

20) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

21) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

22) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

23) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

24) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

25) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

26) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

27) συσκευασία, συσκευασία (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συσκευάζω, προετοιμασία, σύναξις καὶ διευθέτησις τῶν σκευῶν πρὸς ἀναχώρησιν ἢ πορείαν : Ξεν.ΚΠ.4,2,35 διὰ τὸ ἀμφοῖ συσκευασίαν ἔχειν' ἢ νεώτ. κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσκευάζειν : καλῆ - κακῆ συσκευασία' 2) νεώτ. φαρμακευτικὴ σύνθεσις, φάρμακον ἐκ πλειόνων ὕλων.

συσκευοφορῶ-έω ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ μετὰ τινος φέρω τὸ σκεῖν : Ξεν.ΚΠ.8,3,2 ἰδ.ἀνάγκη, συσκευοθήρημα-ατος(τὸ) πλάτ. σκευωρία τεκτανομένη τῆ συνεργίᾳ πολλῶν, συνδιαβολῆ.

συσκευοφροῦμαι-ομαι τεχνόδομαι, μηχανώμαι ὁδόν, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω ὁμοῦ μετὰ τινος : Δημ. 313 καὶ τὰ ἄλλα συσκευοφροῦμαι.

συσκεφίς-εις(ἢ) μῦν. κ. νεώτ., δημ. -ἢ ἐνέργεια τοῦ συσκευοφροῦμαι, ἢ ὁμοῦ ὁπὸ κοινοῦ γενομένη σκέψις, ἀνταλλαγή γνώμων, ἐξέτασις ἐν συμβουλίᾳ : Σύμμ.ΠΔ Φαίρ. 631(64),3.

συσκηλήτρια (ἢ) ἡ ὁμοῦ σκηνοῦσα, συνδιατάξαι, συνδιατάξαι, ὁμοτροπέσις : Ἄριστοφ.Θεσμ. 624 καὶ τῆ σοῦσῆ συσκηλήτρια :

συσκήνια (τὸ) τὰ συσκήσια, τὰ παρὰ Σπυροπίτας φηδίτα : Ξεν.Λακ.5,2 εἰς τὸ φερόν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια.

συσκήνια (ἢ), δωρ. τ. συσκαῖνα Ἰππιδό. π. Στοβ. 4,1,94 ἐπὶ στρατιωτῶν, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμονὴ πολλῶν, τὸ συνδιατάξαι, τὸ συντρέχειν : Ξεν.Ἑλλ.5,3,20 ἀρηθεῖτο αὐτὸν ἐν τῇ συσκήνῃ, ὥσπερ εἰκόσ προεδύπερον, αὐτ.ΚΠ.21,26 ἰδ.ἀνάγκη, συσκήνιος(τὸ) μῦν. ὁ σὺσκηνος βλλ. : ΠΔ Ἑξ. 16,16 ἰκῶδ. βι. ἕκαστος ἐν τοῖς συσκήνιους ὕμων συλλέξατε ἰδ.ἀνάγκη, συσκήνιος(τὸ).

συσκηνός(τὸ,ἢ) κ. νεώτ., δωρ. σὺσκαῖνος Ἰππυρ. Τενέδου, αὐτ.Αἰτωλίας, ἀττ. ἕσκανος ὁ διαδίων ὁμοῦ μετὰ τινος ἢ μετὰ τινος ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, συγκατόικος, ὁμοτροπέσις, σύντροφος : Θουκ. 7,75 τῶν ἕσκαῖνων ἐκρεμαννύμενοι, Λυσ.13,7,9, Ξεν.Ἀν.5,8,6, αὐτ.ΚΠ.2,2,22 ἔστιν ἀνήρ σὺσκηνος ἐμός, αὐτ.29, αὐτ.Λοκ.9,4, Πλούτ.Ἀκ.7 ἰσκαῖνος σὺσκηνος αὐτὸν καὶ παραστάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι, αὐτ.Ἡθ.27F, Ἐπιγρ. 2) ὁ συνάδελφος ἐν σκηνῇ, ἐν θάστρω, ἐν θίσωφ : Ἐπιγρ.

συσκηνῶ-έω(τὸ) ὁμοσκηνώ, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετὰ τινος ἄλλου ἢ ἄλλων, διαμένω ὁμοῦ, συζῶ, συγκατοίκοι : Ξεν.Ἑλλ.3,2,8 συσκηνοῦντων δὲ τῶν τε οἰκαδων πρεσβύτων καὶ τοῦ Δερκυλίδου κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Λακ.13,1 κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : αὐτ.Ἑλλ.5,3,20 ἢ διαμένω ἐν τῷ αὐτῷ κοιτῶνισκῳ πλοίου : Πάν. 2) διατῶμαι ὁμοῦ μετ' ἄ. : αὐτ.ΚΠ.2,2,1, αὐτ.3,2,25 συσκηνοῦντων δὲ ἐπέ τις τῶν Χαλδαίων.

συσκηνῶ-όω(τὸ) κ. μον. ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ δέχομαι τινα πρὸς διαμονήν, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ συσκηνώ-έω βλλ., μτ. δοτ. : Ξεν.Ἑλλ.7,1,38 καταγοροῦντος τοῦ Λέοντος ἐγὼ οὕτε συσκηνοῦμαι αὐτῷ ἐθέλω κ. ἄπολ. : Ἀριστοτέλ.Λόγ.24(44),10, Αἰδ.Π1 4,9 κ. μέσ. : Ἐδοτ.Πον.178,30 ἐν παραδείσῳ συσκηνοῦσάνενοι τόφω.

συσκηνήσις-εις(ἢ) Ἐπιγρ. ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμονή, ἡ συγκατοίκησις.

συσκιάζω σκιάζω ποινιζοῦμαι ἢ ἐντελέωσ τοποθετῶ, βάλω εἰς τὴν σκιάν, τοποθετῶ ὁμοῦ εἰς μέρος σκιεῖον : Ἡαλόδ.Ἐργ.613 δεῖται δ' ἡλιῶν δέκα τ' ἡμέρας καὶ δέκα νύκτας, σκηνὴ δὲ συσκιάσις, Μοσχλ.π. Ἀβθ.5,207B αἱ σκηναὶ συσκιάσιον τοῦ περιπλάτου ἢ κ. ἀμτθ. σχηματίζω πνευθὴν σκιάν : Εὐρ.Βάκχ.1052 ἄγκας . . . πούκοιαι συσκιάζον' ἢ κ. ἐπὶ τριχώματι : Εὐρ. Ἰκ.1219 ἀλλ' οὐ φθάνειν κρή συσκιάζοντας γένου κ. παλ. : Πλάτ.Τιμ.75B τὴν κεφαλὴν οὕτε μόνον ὁστεῖν φιλην δυνατόν ἐάν ἢν αὐτ' αὐ ἕσκαῖνοισιν κωφὴν καὶ ἀνασῶσθον' 2) τὸ ἀμτθ. καλύπτομαι διὰ πνευθὴ σκιάς : Πλούτ. Ἄριστ. 22 ἢ σελήνῃ συσκιάσις καὶ ἀπέκρυψαι νεφῶν συνελθόντων ἢ τὸ μτθ. ἐν μτθ. χρ. : Δημ.155 αἱ γὰρ κληροῦσαι δεῖναι συγκρήφαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἀμαρτίας εἰσι τῶν ἀνθρώπων, Φιλ.1,635 τὰ τῆς φύσεως ἀπόδρα συσκιάζουσιν' ἢ μον. ἐπὶ γεγονόσων, ἐπισκιάζω : Εὐνόη.Ἰστ.254D ὁ . .

συσκηνῶ-έω(τὸ) ὁμοσκηνώ, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετὰ τινος ἄλλου ἢ ἄλλων, διαμένω ὁμοῦ, συζῶ, συγκατοίκοι : Ξεν.Ἑλλ.3,2,8 συσκηνοῦντων δὲ τῶν τε οἰκαδων πρεσβύτων καὶ τοῦ Δερκυλίδου κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Λακ.13,1 κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : αὐτ.Ἑλλ.5,3,20 ἢ διαμένω ἐν τῷ αὐτῷ κοιτῶνισκῳ πλοίου : Πάν. 2) διατῶμαι ὁμοῦ μετ' ἄ. : αὐτ.ΚΠ.2,2,1, αὐτ.3,2,25 συσκηνοῦντων δὲ ἐπέ τις τῶν Χαλδαίων.

συσκηνῶ-όω(τὸ) κ. μον. ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ δέχομαι τινα πρὸς διαμονήν, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ συσκηνώ-έω βλλ., μτ. δοτ. : Ξεν.Ἑλλ.7,1,38 καταγοροῦντος τοῦ Λέοντος ἐγὼ οὕτε συσκηνοῦμαι αὐτῷ ἐθέλω κ. ἄπολ. : Ἀριστοτέλ.Λόγ.24(44),10, Αἰδ.Π1 4,9 κ. μέσ. : Ἐδοτ.Πον.178,30 ἐν παραδείσῳ συσκηνοῦσάνενοι τόφω.

συσκηνήσις-εις(ἢ) Ἐπιγρ. ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμονή, ἡ συγκατοίκησις.

συσκιάζω σκιάζω ποινιζοῦμαι ἢ ἐντελέωσ τοποθετῶ, βάλω εἰς τὴν σκιάν, τοποθετῶ ὁμοῦ εἰς μέρος σκιεῖον : Ἡαλόδ.Ἐργ.613 δεῖται δ' ἡλιῶν δέκα τ' ἡμέρας καὶ δέκα νύκτας, σκηνὴ δὲ συσκιάσις, Μοσχλ.π. Ἀβθ.5,207B αἱ σκηναὶ συσκιάσιον τοῦ περιπλάτου ἢ κ. ἀμτθ. σχηματίζω πνευθὴν σκιάν : Εὐρ.Βάκχ.1052 ἄγκας . . . πούκοιαι συσκιάζον' ἢ κ. ἐπὶ τριχώματι : Εὐρ. Ἰκ.1219 ἀλλ' οὐ φθάνειν κρή συσκιάζοντας γένου κ. παλ. : Πλάτ.Τιμ.75B τὴν κεφαλὴν οὕτε μόνον ὁστεῖν φιλην δυνατόν ἐάν ἢν αὐτ' αὐ ἕσκαῖνοισιν κωφὴν καὶ ἀνασῶσθον' 2) τὸ ἀμτθ. καλύπτομαι διὰ πνευθὴ σκιάς : Πλούτ. Ἄριστ. 22 ἢ σελήνῃ συσκιάσις καὶ ἀπέκρυψαι νεφῶν συνελθόντων ἢ τὸ μτθ. ἐν μτθ. χρ. : Δημ.155 αἱ γὰρ κληροῦσαι δεῖναι συγκρήφαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἀμαρτίας εἰσι τῶν ἀνθρώπων, Φιλ.1,635 τὰ τῆς φύσεως ἀπόδρα συσκιάζουσιν' ἢ μον. ἐπὶ γεγονόσων, ἐπισκιάζω : Εὐνόη.Ἰστ.254D ὁ . .

συσκηνῶ-έω(τὸ) ὁμοσκηνώ, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετὰ τινος ἄλλου ἢ ἄλλων, διαμένω ὁμοῦ, συζῶ, συγκατοίκοι : Ξεν.Ἑλλ.3,2,8 συσκηνοῦντων δὲ τῶν τε οἰκαδων πρεσβύτων καὶ τοῦ Δερκυλίδου κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Λακ.13,1 κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : αὐτ.Ἑλλ.5,3,20 ἢ διαμένω ἐν τῷ αὐτῷ κοιτῶνισκῳ πλοίου : Πάν. 2) διατῶμαι ὁμοῦ μετ' ἄ. : αὐτ.ΚΠ.2,2,1, αὐτ.3,2,25 συσκηνοῦντων δὲ ἐπέ τις τῶν Χαλδαίων.

συσκηνῶ-όω(τὸ) κ. μον. ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ δέχομαι τινα πρὸς διαμονήν, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ συσκηνώ-έω βλλ., μτ. δοτ. : Ξεν.Ἑλλ.7,1,38 καταγοροῦντος τοῦ Λέοντος ἐγὼ οὕτε συσκηνοῦμαι αὐτῷ ἐθέλω κ. ἄπολ. : Ἀριστοτέλ.Λόγ.24(44),10, Αἰδ.Π1 4,9 κ. μέσ. : Ἐδοτ.Πον.178,30 ἐν παραδείσῳ συσκηνοῦσάνενοι τόφω.

συσκηνήσις-εις(ἢ) Ἐπιγρ. ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ διαμονή, ἡ συγκατοίκησις.

συσκιάζω σκιάζω ποινιζοῦμαι ἢ ἐντελέωσ τοποθετῶ, βάλω εἰς τὴν σκιάν, τοποθετῶ ὁμοῦ εἰς μέρος σκιεῖον : Ἡαλόδ.Ἐργ.613 δεῖται δ' ἡλιῶν δέκα τ' ἡμέρας καὶ δέκα νύκτας, σκηνὴ δὲ συσκιάσις, Μοσχλ.π. Ἀβθ.5,207B αἱ σκηναὶ συσκιάσιον τοῦ περιπλάτου ἢ κ. ἀμτθ. σχηματίζω πνευθὴν σκιάν : Εὐρ.Βάκχ.1052 ἄγκας . . . πούκοιαι συσκιάζον' ἢ κ. ἐπὶ τριχώματι : Εὐρ. Ἰκ.1219 ἀλλ' οὐ φθάνειν κρή συσκιάζοντας γένου κ. παλ. : Πλάτ.Τιμ.75B τὴν κεφαλὴν οὕτε μόνον ὁστεῖν φιλην δυνατόν ἐάν ἢν αὐτ' αὐ ἕσκαῖνοισιν κωφὴν καὶ ἀνασῶσθον' 2) τὸ ἀμτθ. καλύπτομαι διὰ πνευθὴ σκιάς : Πλούτ. Ἄριστ. 22 ἢ σελήνῃ συσκιάσις καὶ ἀπέκρυψαι νεφῶν συνελθόντων ἢ τὸ μτθ. ἐν μτθ. χρ. : Δημ.155 αἱ γὰρ κληροῦσαι δεῖναι συγκρήφαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἀμαρτίας εἰσι τῶν ἀνθρώπων, Φιλ.1,635 τὰ τῆς φύσεως ἀπόδρα συσκιάζουσιν' ἢ μον. ἐπὶ γεγονόσων, ἐπισκιάζω : Εὐνόη.Ἰστ.254D ὁ . .

συσκηνῶ-έω(τὸ) ὁμοσκηνώ, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ ἢ ὑπὸ τῇ αὐτῇ σκηνῇ μετὰ τινος ἄλλου ἢ ἄλλων, διαμένω ὁμοῦ, συζῶ, συγκατοίκοι : Ξεν.Ἑλλ.3,2,8 συσκηνοῦντων δὲ τῶν τε οἰκαδων πρεσβύτων καὶ τοῦ Δερκυλίδου κ. μτ. δοτ. : αὐτ.Λακ.13,1 κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : αὐτ.Ἑλλ.5,3,20 ἢ διαμένω ἐν τῷ αὐτῷ κοιτῶνισκῳ πλοίου : Πάν. 2) διατῶμαι ὁμοῦ μετ' ἄ. : αὐτ.ΚΠ.2,2,1, αὐτ.3,2,25 συσκηνοῦντων δὲ ἐπέ τις τῶν Χαλδαίων.

συσκηνῶ-όω(τὸ) κ. μον. ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ δέχομαι τινα πρὸς διαμονήν, διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ συσκηνώ-έω βλλ., μτ. δοτ. : Ξεν.Ἑλλ.7,1,38 καταγοροῦντος τοῦ Λέοντος ἐγὼ οὕτε συσκηνοῦμαι αὐτῷ ἐθέλω κ. ἄπολ. : Ἀριστοτέλ.Λόγ.24(44),10, Αἰδ.Π1 4,9 κ. μέσ. : Ἐδοτ.Πον.178,30 ἐν παραδείσῳ συσκηνοῦσάνενοι τόφω.

πόλεμος συσκευίασε τὸ περί τήν γυναίκα πάθος κ. παθ. : Πορφ.Προλ.181 Πρωσιμ. φράσις συσκευισμένη [σκατηνή] 3) ρηματ.π. συσκίασις, συσκιασμός, συσκίασμα.

συσκίασις-εως [ή] γλωσσ. επίσηκισις, ἐπικάλυψις. **συσκίασμα**-ατος [τό] μγν. κ. μον. πυκνή σκιά ή τόπος ἐσκιασμένος ή ἐσκιασμένον ἀντικείμενον : Κατ.΄Αστρλ.Κ.7,188, Κορίνθ.7,673B ἀβδόλων και παντός ἐλευθερών συσκιάσματος τήν .. γνώσιν, Νικ.Χωμ.Χρομ.151D.

συσκιασμός [ό] μγν. ή συσκίασις : Ακωλ.ΠΔ Ψαμ.26(27),5.

συσκίος-ον κ. νεώτ. ἐπί τόπου, ό πάντοθεν ἐσκιασμένος, ό πενήν σκιάν έχων, κατάσκιος : Ξεν.Κυν.3,4 ὄξει δέ ή πρόσ συσκίον τόπον ή πρόσ ἀπόκρημνον, Ἀριστ.Ζ1 556α,25 ἐν τοίς συσκίαις ὄλσειν || τὸ σκύκιον ὡς οὐα. τόπος πυκνός ἐσκιασμένος : Λουκ.Ἀνάχ.16' 2) ὄμ. τὸ σκύκιον ὡς οὐα. πυκνή σκιά : Πλάτ.Φαίδρ.290D τοῦ τε δγνου τὸ θφός και τὸ σκύκιον πύγκλον.

συσκισθῆμαι-όμαι μγν. ὄμοιο σκισθῆμαι ή σκλθρωνομαι, μεταβάλλομαι ὄμοιο μετά τινος ὄλλου εἰς σκλήρωμα : Γαλ.4,564, αὐτ.3,202 τί δέ σκισρωθέντες ὄτι κἀκεῖνα συσκισθῆναι.

συσκιρῶ-άω μγν. ὄμοιο σκιρῶ, ηἰδῶ χοροηδῶ μαζί : Αλκ.Ζ1 2,6, Νόνω.Δ.8,28.

συσκολύπτομαι ἴσ. ἐγκαλύπτομαι.

συσκοπῶ-έω, μέλλ. συσκεύομαι [Ἡρωδίων.΄Ιστ.1,17], μγν. παθ. παρακ. συσκευεμένως [Ἰάμβλ.Προτρ.Ζ1,λα'], ὄμοιο ή ἐν τούτῳ βερωῶ, παρατηρῶ, ἔξετάζω μετά τινος ή ὄμοιο, συνεξέταζω : Πλάτ.Φαίδρ.89Α, αὐτ.Λάχ.197B ἀλλά πρόσκει τόν νοῦν και συσκοπῶ τὰ λεγόμενα κ.παθ. : Ἀστέρ.΄Ορ.49B περινοῦσαι λοιπόν πάσι συσκοπούμενος περί τού σίτου.

συσκοτάζω, ὄπτ. ἔυσκοτάζω πάντοθεν ή παντελῶς σκοτιζῶ, καθιστῶ τὴ τελείως σκοτεινόν : ΠΔ ἱεζ.32,7 και συσκοτάσων τοὺς ἀστέρας αὐτοῦ, αὐτ.΄Αμ.5,8, Πολύδ.β.31,13,9 συσκοτάζοντος ἀπτι τοῦ θεοῦ' || ἀμτλ. καθιστομαι γίνομαι ὄλιως σκοτεινός : αὐτ.Βεασ.3,18,45 και ὄ οὐρανός συσκευότατος νεφέλαις || κ. ὄπρσο. ἔυσκοτάζει ὄθ θεός, σκότος γίνεται, σκοτεινιάζει ἐντελώς : Θουκ.1,51, αὐτ.7,73 πέμπει τὴν ἐπιταρην τινός .. πρὸς τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον ἠνίκα ἔυσκεκόταζεν, Ξεν.ΚΠ7,5,15, Λυσ.ἀπ.75,4 ἦδη συσκοτάζοντος [ὄτε ἦδη ἤρρισε να σκοτεινιάζει]. Διοκλ.ἀπ.141.

συσκοτασμός [ό] μγν. ἐπίσηκισις, σκατηνίασμο : Ὀριγ.΄Ομ.12 εἰς Ἔξω.9.

συσκοτιζῶ μον. κ. νεώτ., ὄπρ. συσκευότισσις, παθ. ὄπρ. συσκευότισθην, μγν. παθ. παρακ. συσκευόσις, συσκευότιζω, πάντοθεν ή παντελῶς σκοτιζῶ, καθιστῶ τὴ σκοτεινόν πανταχόθεν, ἐντελώς : ΚΜονασσ.Χρον.9,44' 2) νεώτ. μγφ. καθιστῶ τὴ ἀσάφεις, συσκευεμένον : ή ἐπέμψασις σσις συσκευότισις ἠν ὄπόθεσιν, - ή μεγάλη θλιψις συσκοτιζει τὸ λογικόν' 3) ρηματ.π. συσκίσις, συσκοπισμός.

συσκοτίσις-εως [ή] νεώτ. ὄ συσκοπισμός βλλ. συσκοτισμός [ό] νεώτ. ή ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τού συσκοτιζῶ, τὸ καθιστῶ τὴ πανταχόθεν ή παντελῶς σκοτεινόν, ἀσάφεις, συσκευεμένον : μετά τὰ λεχθέντα ὄπό τὸ τελευταῖον μάρτυρος ἐλήλυθε πλήρης συσκοπισμῆς ή ὄποθεσσεως.

συσκοθῆμαι-όμαι μγν. γίνομαι ὄλιως σκοτεινός : Πορφ.΄Ιλ.298B σκιδώνω τε πάσι ὄγνισαί, ἤγουν ἠλίω δύνοντες συσκευοταίνον.

συσκοθρωπάζω σκισρωμάζω, καθιστομαι, γίνομαι σκισρωπός ὄμοιο μετά τινος ὄλλου : Εὐρ.ἀπ.90,9 ἠδὲ δ' ἠν κακόν τὴ πρόξεν, συσκευοθρωπάζων πόσει κ. ὄνολ. : Ξεν.ΚΠ6,2,21.

συσκόλλομαι πᾶν., β' ἐν. προστ. παθ. ὄπρ. συσκευόλλθθι, διδω μεγαλύτερον προσοχήν εἰς τὸ ὄμοιο μετά τινος ὄλλου.

συσκόπτω μγν. σκόπτω, περιποιζῶ, ἐμπούζω, περιεχῶ ὄμοιο : Ἰω.Χρυσ.2,537,14 συνεχλεῦσζον και συσκευόκτοιν.

συσμαραγῶ-έω μγν. σμαραγῶ, ροιζῶ, κάρνω βόρωρον ὄμοιο, ὄπό κοινοῦ : Νόνω.Δ.23,41.

συσμηρίζω μγν. προσαρμῶζω δύο σωλήνας τόν ένα παραπλευρῶς τοῦ ὄλλου ὄπως, ὄπως ή ἐπαφή αὐτῶν νά εἶναι ἀόραστεγής, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἡρωδ.Πνευμ.1,28 ποιήσωμεν σωλήνα σύνθετον κατά τὸ μήκος ή δὲ δύο συσκευομηριζέων ὄλλήλοισ.

συσμηκρῶν μγν. μικρῶν τὴ τῆ βοήθειᾳ ὄλλου ή καθιστῶ τὴ μικρόν ὄμοιο μετά τινος ὄλλου, ἐν χρ. τὸ παθ. : Γαλ.17(2),55.

συσμηχτος-η-ο ὄπρ. ὄ πλήρωσ μεμειγμένος, ἀνακατωμένος' || κ. μγφ. στον ἐπὶ ἠλόω, ἠέου, ἐμφωνείας, χρωματισμοῦ : Γρυμ.Σκ.Τεpp.89,10 ἀσμίχητη βουλή περνώ και τρικυμίζει—ὄξω νοῦ ή τὸ πανηγύρι.

συσπαράσσω μγν., ὄπτ. -άττω καθῶλου σπαράσσω βλλ.51, προκαλῶ σπασμοῦς και' ὄλον τὸ σῶμα : ΚΔΛουκ.9,42 ἐρρηξεν αὐτόν τὸ δαίμονιον και συσκευοπαρῆξεν, Μάξ.Τάρ.13,5.

συσπαργανῶ-άω μον. κ. νεώτ. ὄμοιο σπαργανῶ, σπαργανῶν μαζί : Ἐφοῦλ.Βουλγ.3,533.

συσπασίς-εως [ή] κ. νεώτ. τὸ νά συσπᾶται ή συσπᾶται μγν. τὸ συσταλῶ : Ἀριστ.Ζ1 782b,28' || νεώτ. ἀκούσις συσταλῆ τῶν μυῶν ή τῶν νεύρων' 2) ὄμ. αὐσπασίς ἀρθρώσεως ή ἐκ μυϊκής συσταλῆς προελθοῦσα μόνιμος κᾶμψις ή ἔκτασις ἀρθρώσεως τινος.

συσπαστικός-ή-όν νεώτ.' ὄ παρορσιάζων ή ἐπιφέρων σύσπασιν.

συσπαστον [τό] νεώτ. συσκευη ἐκ δύο συστημάτων τροχαλίων, διὰ τῆς ὄποιας δυνάμειά να ἀνυψῶσμεν μεγάλα βάρη, πολυδάγ.

συσπαστος-ος-ον κ. νεώτ. κ. συσπαστός ὄ συσπᾶμενος ὄ κλειδιώμενος διὰ συσπᾶσεως, ὄ πεποιημένος ὄπως ὄπως να συσπᾶται, να συμπτῶσεται, πτυκτός : Πλάτ.Συμπ.190B ὄπως τὸ σύσπαστα βαλάντια ἐν στόμα ποῦσιν, Γαλ.2,424, Ἀθῆν.11,783F ὡς τὰ συσπαστά βαλάντια, - σπᾶστας ὄσκακος' || συσπαστόν ἐγχειρίδιον εἰδῶς τὸ ἐγχειρίδιον, οὐ χρῆσις ἐγένετο ἐπὶ τῆς σημηνης και τῶ ὄποιοῦ ή κελῖς ὄνεχῶραι και ἐλεοδύετο εἰς τῆν λοθήν, ὄλον τὸ ἔπιρος, τὸ ὄποῖον ἐχρησιμοποῖουν ἐν τῆ παραστάσει τοῦ «Αἰαντος» : Ἡστ. «τῶν τραγικῶν τὸ ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς ὄ Παλέμων ἤσπρ. τὸ συνηρῆον, ἐν Αἰαντος ὄνοκρῖσι» : Πολ.΄Ιστ.95' 2) νεώτ. ὄ συσκευοσπᾶμενος, παρορσιάζων συσπᾶσιν' 3) νεώτ. τὸ οὐδ. σύσπαστον ὡς οὐα. βλλ.

συσπειρασις-εως [ή] νεώτ. ή συσπειρώσις βλλ.

συσπειρώ μγν. κ. μον. σπειρώ τὸ ὄμοιο μετά τινος ὄλλου ή ὄλλων : Γεωμ.1,5,2, αὐτ.12,7,2' κ. παθ. : Λουκ.Οἰκ.8 χρυσοῦν οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος ἔνεκα τὰ λοιπῶ κόσμω συσκευοσπᾶμένον, Περφ.Πυθ.44, Δυσκόλ. Ἀρχ.107.

συσπειρῶ-άω κ. μον., νεώτ. κ. συσπειρῶ-όω, ὄπρ. συσκευοπειρασσα [Γαλ.Χρ.Μορ.4], παθ. ὄπρ. συσκευοσπᾶσθην [Γλυστ.΄Η8,823C], νεώτ. κ. συσκευοσπᾶσθην, μγν. παθ. παρακ. συσκευοσπᾶσθῆναι ΓΑριστ.Ζ1 625b,8, Λουκ.Πλ.21, νεώτ. συσκευοσπᾶσθῆναι, συσπᾶσθῆναι, συμπαρῶσθῆναι, μαζέωσθῆναι, ὄπό ὄλα τὰ μέρη : Γαλ.Χρ.Μορ.4,7 ή γαστήρ συσκευοσπᾶσθῆναι || αὐτην και συσκευοσπᾶσθῆναι κ. μέσ. κ. παθ. : Πλάτ.Συμπ.206D σκυθρωπῶν τε και λυπαυμένων συσκευοσπᾶται' || κ. ἐπὶ τού δέρματος ή τῆς σαρκός : Ἀντιλλ. π. Ὀρειδ.45,13,3' || κ

μτφ. : Πρόκλ. Στοιχ. Θεολ. 86 ἡ ἀμέρεια σφίγγουσα καὶ ουσιεῖρασα κ. καθ. : Πλούτ. Ήθ. 828C εἰς αὐτὰ τὰ χρήσιμα συσταλέντας καὶ ουσιεραθέντας, Δαρμόκ. Ἀρχ. 138 ἐν αὐτοῖς ουσιεραμένον 2) τὸ μέσ. κ. καθ. ἐπὶ στρατιωτικῶν, σχηματίζω σπείρας, συνάγω, συναθροίζω πολλούς, καθιστῶ τὴν παράστασιν πυκνὴν : Ξεν. ΚΠ 7, 5, 6, αὐτ. Ἀν. 1, 8, 21 ουσιεραμένην ἔχων τὴν τῶν αὐτῶν ἐπιπέδων τάξιν, Εὐνόβ. Β. Σοφ. 488B ὁ ἐχθροὶ ουσιερασμένοι 3) κ. νεώτ. συνάγω, συναθροίζω πολλούς περὶ τίνος ἢ περὶ κέντρον, ἐν χρ. τὸ μέσ. κ. καθ. : Ἀριστοτ. Ζι 625b, 18 περὶ τὸν βασιλέα ουσιεραμένοι, - ὁ ἀντίπαλοι τοῦ ουσιεραθέντασιν περὶ τὸν βασιλέα 4) ουσιερώμαι ἐπὶ τινα τόπον βαδίζω/κατὰ πυκνοὺς στοίχους πρὸς τὴν τόπον : Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 11 ουσιεράθησαν ἐπὶ τὴν Μουνηχίαν 5) ουσιεραθ-ὸν βλ. λ. : Πλούτ. Ήθ. 77B ἐν τινι γωνίᾳ τῆς ἀγορᾶς ουσιεραμένοις ὡς καθεδόθησαν || κ. ἐπὶ σφωας : Θεοφρ. Φι 4, 4, 13 || ἐπὶ πλοκάμῳ, πλεκτοῖσι, σχηματίζομαι σπειροειδῶς : Λουκ. Πλ. 2 ἐς τοῦτο πλ. ὁ πλόκαμος ουσιεραμένος 6) πῆλ. κυλιέω, πλῖτω κάτω : ἰὸ σκιάζῃ γὰ ουσιερασεν (τὸν σύντ) 7) μτγν. μον. περιέρχων πολλὰ ἀντικείμενα εἰς ἐν ἕνα, ἐν χρ. τὸ παθ. : Παῦλ. Αἰγ. 4, 5 βελόνας ουσιεραμέναις κατακεντήσας ουσιεραθ-ὸν κ. νεώτ. συστρέφω τὴν σπειροειδῶς, κουλουριάζω, κουδοριάζω, κῶνω ἕνα κρουθῆρ, ἐν χρ. τὸ παθ. ἐπὶ σφωας : Θεοφρ. Φι 4, 4, 13 - συνηντήσαμεν ὄφιν ουσιεραμένον. ουσιερίσσω-ἐως (ἡ) νεώτ. κ. -ισσὶ σπειροειδῶς συστρεφῆ, κουλουριάζω 2) μτφ. πυκνὴ συγκέντρωσις ἀτόμων περὶ τίνος ὡς περὶ κέντρον 3) γυμναστ. στήριξις τοῦ κορμοῦ διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἑδδφους, τῆς θέσεως ταύτης λαμβανόμενης ὡς ἀφητηρίας διὰ τὴν λήψιν τῆς προηγουῦς θέσεως. ουσιανθε σπένδω ὁμοῦ μετὰ τινος, χῶνω σπονδῶς μαζὶ μετ' ἄλλων : Δημ. 400 συνδενωθῶσιν ἀλλήλους καὶ ουσιανθουσι, Αἰσχίν. 3, 52 ἔρμει. ἰστ. 2 ουσιουδῶ σπειδῶ καὶ ἐγὼ μετὰ ζήλου πρὸς ἐπιτέλειαν πνος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβουλεύω μετὰ σπουδῆς, μετὰ ζήλου : Ἡρ. 1, 92 ουσιουδῶν Πανταλάουτι γενέσθαι τὴν Λυδῶν ἀρχὴν, Αἰσχ. ἀν. 395 φιλεῖ δὲ τῷ κἀμνοντι ουσιουθεῖν Θεός, Πaus. 2, 19, 8, Πάπ. ουσιουθεῖν ἡμῖν τὸ μὴ ἀνοχηθῆναι τὴν παλαίστραν 2) μτγν. βούθῳ ὁμοῦ, ουσιουκουρῶ εἰς τὸ προτρέπειν : Φιλ. 2, 140S, Πάπ. τὰ λοιπὰ ουσιουθεῖν. ουσιπλῶ-ὸν γλωσσ. σπικῶ, μολύνω δίκω δόλου, καταρμῖνω, καταρμολύνω, καταρμυσαίνω, πληρῶ πάντοθεν σπῖλων. ουσιπλαγγνέω συγγέμομαι τὸν σπλάγγων Ιεροσολα μετὰ τὴν τέλειαν τῆς θυσίας : Ἀριστοφ. Ἑίρ. 1115 ἄγε δὲ, θεαταί, δεῖρα ουσιπλαγγνεύετε. ουσιουθ-ὸν Ἦσ. συγκόπτης. οὐσῶνθας-ον ὁ δμοσπόνδος : Αἰσχίν. 2, 163 σὺ δὲ ἐσέβης ὁ τῶν σπονδῶνων κατήγορος. ουσιονθῶλωσις-εως (ἡ) νεώτ. λατρ. ἀγκλωσῆς τῶν μεταξὺ τῶν σπονδῶνων ἀρθρώσεων. οὐσῶπορος-ον ὁ δμ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀπόρου : Ἐπ. Ἀλεξ. Ἀδ. 89. 9 τὶ 2 ἰδ. ἀνάγν. ουσιονθ. ουσιουδάζω κ. νεώτ. σπυεῖδάω, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ ζήλου ἐνεργῶ : Ἀριστοφ. Ἑίρ. 768 καὶ τοῖς φαλοκροῖσι παραινοῦμαι ζυσιουδάζειν περὶ τῆς νίκης, Ξεν. Ἀν. 3, 2, 11 ὡστε πᾶσιν αἰσχύων εἶναι μὴ οὐ σπουδαζέμεσιν, Πάπ. σπουδαζέει δπως μὴ διασφύγῃσιν || μτ. σφτ. πράγμ. ἐπιδικῶ ἢ ἐκτελῶ σῶμα, ὁμοῦ μετὰ τινος σερμαῖς καὶ σπαθῶν τὶ διὰ τινος : Ξεν. Ἀγ. 8, 2 σπουδαζέειν ὅτι δεῖ φιλίας 2) μτγν. μετὰ σπουδῆς, προθέμεις λαμβάνω μέρως εἰς τὴν ὁμοῦ μετὰ τινος,

ὄθ. εἰδους εἰμι τινι : Δίων Κ 63, 26, Ἐπιγρ. Ζήνων Εἰδῶ γαρβρῶ σπουδαζέσασιν 3) νεώτ. σπουδαζέω μαζὶ μετ' ἄλλων, εἶμαι σπουδοδαστῆς τινος ἢ τινῶν. σπουδοδαστῆς (ὁ) μον. κ. νεώτ. -θηλ. -αστρια, ὁ σπουδοδῶν, ὁ συμπροθυμοῦμενος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός : Νικ. Χων. Χρον. 22, 2 2) νεώτ. ὁ σπουδοδῶν μαζὶ μετ' ἄλλου, συμμοθητής. σπουδοδαστικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ὑποστηρίζων τὴν Μάρκ. Αὐρ. 1, 16 σπουδοδαστικὸν αὐτοῖς, ἵνα ἕκαστος κατὰ ἰδίαν προτερήματα εὐδοκίμῳσι. σπουθ-ὸν κ. νεώτ. ἀόρ. συνέσπασα, πορῶν. συνέσπασκα (Λουκ. Τιμ. 13), μτγ. παθ. πορῶν. συνέσπασμενος (Ἰδιωγ. Α 6, 92), συνέλωμα, συστέλλω, μαζεύω, συσφύρω, ὄνθῃθ, ἀνίημι : Πλάτ. Τιμ. 71C κατακμήτρωσιν καὶ Εὐσπῶσι, Ἀριστοτ. Γίρ. 949a, 9, αὐτ. 888a, 39, Θεοφρ. Αἰσθ. 65, Λουκ. Τιμ. 13 συνέσπασκῶς τοὺς δακτύλους, αὐτ. Βίβλ. 7, 7 συνέσπασε τὰς ὀφρῶς || ὄμ. κ. μέσ. : Ἀριστοφ. ἀπ. 482 κ. καθ. συστέλλομαι, συμμοθεύομαι, ζορῶν, ὁλον ἐκ τοῦ φύγους : Ἀριστοτ. Ζι 508a, 21 προέκειν δὲ δοκεῖ τῆς γλῶττις ἢ ὀφρητρία διὰ τὸ συσπᾶσθαι τὴν γλῶτταν, Διογ. Α 6, 92 συνέσπασμενός ὡς νόστος, Ἀθῆν. 30, 56SD σπουδαζέσασιν καὶ κακοποιεῖς || κ. μτφ. : Διον. Ἀλ. Δημ. 15 λόγοι ἱσχυοὶ καὶ σπουδασμένοι 2) νεώτ. τὸ μέσ. ἐπὶ μῶν ἢ νεύρων, ἀκουσίως ὀφίσταμαι συστολή, σύσπασιν 3) ἐλω ὁμοῦ διὰ ραφῆς, συρρόπῳ : Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10 τὰς διεθέρως συνηγὸν καὶ συνέσπασιν 4) ἐν τῷ μέσ. τ. σῶρω μετ' ἑαυτοῦ, μαζὶ μου : Πλκ. Ἰτ. Πον. 16 αὶ φύλακες . . ἐφιγόντες ὄλιγου συνέσπασσαντο τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν πόλιν. ουσιαννοῖμαι μτγν. σπῖνωμαι ὁμοῦ, ὄθ. συνεκδ. κολακεύομαι ἐπὶ τῷ ὁμοῦ μετ' ἄλλων, αἰσθάνομαι ἑαυτοῦν συγκαλοκεύομενον, εὐαρεστοῦμαι εἰς τὴν : Πολύδ. 1, 80, 6 ταῦτα οἱ πλεῖστοι συσεσιοντο τῇ διαλέκτῳ. ουσαρραπιστής (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων λατρεύων τὸν Σάραπιν : Ἐπιγρ. Θεασου. ουσαρκαία (ἡ) μτγν. εὐσαρκία, τὸ εὐσαρκον εἶναι ἢ ἡ μετὰ σαρκός ἐνωσις : Γρηγ. Ναζκ. 3, 643A. ουσαρκεοῦμαι-ομοῖαι μτγν. κ. νεώτ. διὰ σαρκός ἐνοῦμαι, κλείνω, ἰδ. ἐπὶ τραύματος, ἀποκτεῖν σάρκα, βρῶμα : Ἡλιόδ. Χερ. π. Ὀρειβ. 44, 13, 3 2) νεώτ. συνδέομαι διὰ σαρκώσεως βλ. λ. 2. ουσαρκώσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἢ διὰ σαρκός συνένεσις, ἐπικάλυψις διὰ σαρκός : Ἀντιλλ. π. Ὀρειβ. 44, 23, 47, Ἀρχιγ. π. Γαλ. 12, 577, Γαλ. 2, 738 συγχόνδρωσιν μετ' ἡν διὰ χόνδρων σύμφωσιν . . . ουσαρκώσιν δὲ τὴν διὰ σαρκός Πάπ. || νεώτ. ἐπὶ τραύματος, τὸ νὰ συσαρκοῦσθαι τὶ, βρῆφῳμ. 2) νεώτ. συνδέσις ὁσπῶν δὲ παρεμβολῆς μῶν. ουσαρκατικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ συντελεστικὸς εἰς τὴν συσαρκώσιν : Ἀντιλλ. π. Ὀρειβ. 75, 15, 9 ἀποθεραπείας τρόπος οὐκ ἔναμιος ἀλλὰ συσαρκατικός. ουσαστῶω πληρῶ παντελῶς, ἐντελῶς : Ἀριστοτ. Πρ. 938b, 28 συσαστῆτε ἡδὴ ὡστε πληρῶσαι. ουσιεσιζέω ἀπὸ κοινοῦ φορτίζω, συμπαναγρίζω, συσερτορίζω : Ἐβρ. Ἐλ. 1357 θυσίας συσεσιζέωσα θεοῖς ἰδιόθρ. ἀπὶ οὐ σ-ι. ουσιεῖσι μτγν. ἀπὸ κοινοῦ λατρεύω : Ὀριγ. 240. ουσιεσιζέω (ὁ) μτγν. κ. μον. συστρεφῆ ἱσχυρὰ τοῦ ἀνεμοῦ, μεγάλῃ ἀνεροταραχῇ, καταιγίς, λαίλαξ ἢ ἱσχυρὸς σεισμός : Πλδ Βασ. 3, 19, 12, αὐτ. 4, 2, 1 ἐγένετο ἐν τῷ ἀνάγειν Κύριον τὸν Ἥλιον ἐν συσεσιζέω ὡς εἰς τὸν οὐρανόν, Ἰω. Αὐθ. Διοσ. 44. ουσιεῖσι κ. μον. σείω, κλονῶ ὁμοῦ : Πολύδων. 6, 3 τὰ τελεχὺν νυκτεῖων, Γεωμ. 11, 17, 4 ουσιεῖσιν τῷ πτερῶ τῷ κρητῆρὶ τῶν βῆσιν κ. καθ. : Ἀριστοτ. Πρ. 966b, 12 Ἰπέρ. Λόγ. 2, 23 πᾶν αὐτῷ συσεσιζέω καὶ συσεσιετο 2) μτγν. κἀμνω τινὰ νὰ τρέμω,

κοιτώω τρεμώοντες: ΠΔ Ψαλμ.28(29),8 3] μτφ. ἐπὶ μέθῃς συγκλονίω, συνταράσσω, κάνω ὄνω κάτω: Ξενοφ.2,2 συσσεύειν ἢ ἐκκοιθεῖν φιλία. **σύσσελλος**-ος] μον. δημ. ὄμοιο μετὰ τοῦ ἐπιφθίου, τῆς σέλλας βλ.κ.: Διγεν. Ἀκρ.3672, Αἰθ.Ροδ. 2047 σύσσελλον τὸν ἀπέραξα.. ἐκ τοῦ φερῆν τοῦ. **συσσέπαιλος**-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ καλύκων καὶ ἀνθέων ἢ φυτῶν, ὁ ἔχων στέπαιλα συμφοδόμενα πρὸς ἄλληλα.

συσσεύω ὄμοιο 9ετὴ εἰς κίνησην, ὄμοιο ἐπι-σσεύω: Ὑμν. Ἐρμ.94 τόσσον φράς συσσεύεω βῶν ἰσθίμα κάρηνα· κ. παθ.: Ὁρφ. Ἀργ.982 συσσεύοντο δὲ Ποινά.

συσσημαίνω σημαίνει τὴν δυοῖ, σημαῖω προσ-επι, παραλλήλωσ πρὸς ἄλλο: Σέξτ. Ἐμμ.Πυρρ.1,199 2] ἀπολ. ἐξάγω ὁμοίωσιν τινὰ ἐκ τῶν συμφρα-ζομένων: Ἀπολλ. Δύσκ. Συστ.9,16· κ. παθ.: Γαλ.7,47 συσσημαίνεται ἐν τῷ λοιπῷ ἔργῳ 3] Ἐπιγρ. ἐπιθέτω σήμα τὴν ἐπι τινος ὄμοιο μετ' ἄλλω, συσπραγίζω: συσσημαίνεσθαι τὰς θύρας· || μέσ. θέτω, ἐπιθέτω ὄμοιο μετ' ἄλλω ἐπὶ τινος σήμα τὴν, σπραγίζω ἢ ὑπογράφω μετ' ἄλλω, συνηγορῶ-φω, προσθέτω τὴν ὑπογραφὴν μου: Δημ.1034 τὴν δὲ συνηγομαίνετο πάλιν τὰ μηδὲν ἄντις ὄντα μηδ' ἀληθῆ γράμματα; Λυκούργ. ἀπ. Σί.

συσσηματικός-ή-ον μτφ. ὁ συσσημαίνων, συν-δηλωτικός: Πλάτων. δ,1,5, Δέξτεσθ. ἐν Κατ.11,10, Σιμ-πλικ. Κατ.13,9, EM 649,19 τὰ δὲ συσσηματικά ἐν συνθέσει παραλαμβάνονται.

συσσημειοῦμαι-όμαι-ομαι πάπ. σημειοῦμαι ἐπι-σση, ὡσαύτως ἢ ὄμοιο.

σύσσημον [τὸ] κ. νεώτ. σύμβολον, ὄρισμαμένον τὴν ἢ συμπεφωνημένον σημείον, σύνθημα: Αἰν. Τακτ.4,1, Πδ. Ἰουδ.20,40, Στράβ.δ,323, Διόδ.Σ11,22, αὐτ.20,51 ἢε τὸ συγκριμένον πρὸς μᾶλλον σύσσημον, Κδ Μάρκ.14,44 ἐνεδεδόκει δὲ ὁ παραδι-δοῦς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς λέγων ὃν ἂν φι-λήσῃς αὐτός ἐστίν· 2] ἢ σφραγὶς ἢ ἐπιτιθε-μένη ἐπὶ τῶν μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν: Στράβ. 15,1,51 ἀπὸ συσσημων πωλεῖν 3] σήμα, διακριτι-κὸν σημεῖον: Διόδ.Σ170 τῶς τῆς ἀρχῆς συσσή-μων κοσμησάντα τὰ σώμα· 4] οὐμβολον, μέ-τρον ἀντιγραφίσεως: Μέν. Περικ.362· || κ. μτφ. ἐπὶ πατριωτικῶν: Πλάτ.Β' Ὀμ.24· 5] ἐνέχυρον, ἐξέχυρον: Ἡδὸλ. π. Ἀθην.8,345B θές μόνον ἢ ζώ-νην ἢ ἐνώπιον ἢ τὴν τοιοῦτον σύσσημον.

συσσῆψα κ. μον. ὄμοιο εἰς σήψην φέρω, διαδρέ-χω ἐντελῶς τὴν τροφὴν διαλύω αὐτὴν πρὸς χύ-νευσιν: Ἀριστ. ΖΜ 675α,13· 2] μον. σήψω ὄμοιο, κόμω τὴν νὰ σοσῆ ὡσαύτως: Γεωπ.4,15,3 τὰς δια-σσηψιῶν τῶν βαγῶν ἐκτρέμωσιν φασιδῖω τὰν μὴ συσσηψῶσι τὰς πλησίαν· κ. παθ. μτ. ἐνεργ. παρακ. ἐν ἀμτθ. χρ. κοτολαγβάνομαι ὑπὸ σῆ-ψεως, σπικίζω ὄλιος: Ἰνν. Τόν. Ἀνθρ.29, Αἰλ. Ζ1 10,13, Πορφ. Πυθ.44.

συσσπραγῶ-ῶ μον. κοιτώω τὴν ἄλλω ση-ρογῶδες, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἄνκ. Κομν.2,27 (ἐκδ. 2α) ὁ τόπος οὐκ ἐκ ταυτομάτου διαδεδοθῆσθαι οὐ-δέ συσσεπράργωται φυσικῶς.

συσσπής-εις [ἢ] κ. μον. ἢ ὄμοιο γενομένη σῆ-ψις πολλῶν πραγμάτων: Ἀριστ. Ζ1 546β,24 φύνο-ται.. αὐταὶ καὶ τάλλα τὰ ὄστρακώδη παρακ. ἐξ ἰλύος καὶ συσσπῆφωσ, Γεωπ.2,10, αὐτ.23,10.

συσσπῆσις-εις [ἢ] μτφ. ἢ συσπῆσις βλ.κ.: Πλάτ. Λυκ.12 καὶ μέχρι γε πολλῶς τὰς συσπῆ-σις ἀκριβῶς διεφύλαττον.

συσσπῆσις [ἢ] τὸ συσπῆσις, συνδιατάσσειν, τὸ ἐσθίειν ἀπὸ κοινῆς τροφῆς, κοινὴ διαίτα: Πλάτ. Νόμ.781Α τὴς ἑυσπῆσις αὐτῶν ἐπιτήδευμα, Αἰν. Τακτ.10,5, Δίωκ. Κ 54,7 Λακεδαιμονίους τῆς συσπῆσις ἐπίτησαν 2] συντροφία, σάλλαξ πολλῶν συνεσθόντων, ἢ κοινὴ εὐωχία: Ξεν. Οἰκ.8,12.

συσσιπάρχης [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐντεταλμέ-νος τὴν μέριμναν τοῦ συσσιτίου: δεκανεὶ συσ-σιπάρχης [ὁ] μεριμνῶν περὶ τῆς παρασκευῆς τοῦ συσσιτίου τῶν ἀνδρῶν λόχου.

συσσιτικός-ή-όν μτφ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς συσσίτην, εἰς συσσιτόν: Δωροδ. Ἰστ.1, Ἀθην.13, 585B ἡσπ καὶ νόμον συσσιτικὸν συνέγραψεν.

συσσιτιοῦ [τὸ] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κοινὴ μετ' ἄλλων οἰκίσις, δειπνήσις, κοινὸν φαγητόν, κοινὸν γεῦμα ἢ δεῖπνον τῶν συσσιτῶν ὁ θεσμός κατεστάθη ἐν Σπάρτῃ ὑπὸ Λυκούργου, μετῴχον δὲ αὐτῶν πάντες οἱ πολῖται κομιζόντες ἕκαστοι οἰκοῦσιν τὰ πρὸς τὴν μῆνα ἀρκέσονται ἄλφια καὶ τυροῦς καὶ ὄνον ἤτο δ' ἐν χρ. τὸ συσσίτην κ. ἐν Κρήτῃ: Ἡσ.1,65, Ἀριστ. Φ. Ἐκκλ.715, Πλάτ. Νόμ. 625B τὰ ἑυσσιτῆα κινδυνεύει παραγίθμενον φαγη-τόν εἰς τοὺς στρατιώταις 2] συνεκδ. τὸ μέρος ὅπου συσσιτοῦσι πολλὰ πρόσωπα, αἰθουσα κοι-νοῦ γευμάτων, κοινὸν δειπνήτηριον: Ἐδρ. Ἰων.1165 ἐν μέσῳ συσσιτίῳ κρητῆρος ἐσθησ', Πλάτ. Νόμ. 762C συσσίτη ἐν οἴκ. τὴν διαίταν ποιήσαν, αὐτ. Κριτ.112B συσσίτηα χειμερινά, Παλούδ.20,6, Δίωκ. Κ 54,2· || κοινὸν δειπνήτηριον ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀλεξανδρείας: Στράβ.δ,17,18· 3] συντροφία, παρὰ: Ἀναξίβ.19 συσσίτην.. νοσηλεύειν.

συσσιτιολόγιον [τὸ] νεώτ. βιβλίον, ἐν ᾧ εἶναι καταγεγραμμένοι οἱ συσσιτοῦντες.

συσσιτοῦσθαι-όμαι-έομαι μτφ. ὄμοιο ζυμώνω: Δίωκ.4,148 συσσιτοποιεῖται ἄρτω.

σύσσιτος-ον κ. νεώτ. ἄττ. κ. εἶσα. ὁ ὄμοιο τα-κτικῶς σιτοῦσθαι ὁ μετ' ἄ. διαίτησθαι, ὁμο-τροπέος: Θεογν.309 ἐν μέν συσσίτησιν ἀνὴρ πενήνυμος ἴσθι, Ἡρ.5,24, Ἀριστ. Στ.φ.557, αὐτ. Βάτρ.1075, αὐτ. Πλ.602, Πλάτ. Νόμ.806B, Ξεν. Κτ.7,14 ἀνθρώποι ἄλλοδοπῶν οἰκικότεροι καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνω, Ἀριστ. Πολιτ.131α,10 καὶ τὸ χρησθαὶ συσσίτησιν καὶ συμπεριεῖσθαι ἕξινετοίς μάλλον ἢ πολιτικοῖς τυραννικόν· 2] Ἐπιγρ. μέλος τοῦ συσσιτίου βλ.κ.: 2] ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀλεξανδρείας.

συσσιτῶ-ῶ κ. νεώτ. σιτοῦμα, τρέφομαι ὄμοιο, συντροφῶω, συνδιαίτημαι μετ' ἄλλω, συνεσθίω, με-τέχω συσσιτίου: Ἀριστ. Πη.1325, Λυσ.13,79 ὅτι γὰρ συσσιτῆστας τοῦτω οὐδέτις φανήσεται οὐδέτις ἀσκήνος γένόμενος, Ἀριστ. Πολιτ.131β,38, Θε-όφρ. Καρ.10,3· κ. μέσ.: Φιλόστρ. Ἡρ.2,3· || κ. ἀπολ. τρώω ὄμοιο, συνδενεῖω, συγχεματίζω: Πλάτ. Λάχ.179B συσσιτοῦμεν.. ἐγὼ τὲ καὶ Μελα-σίος, Δημ.401 Τίραγότου κατηγορεῖ συμπεπρε-σθευκῶς.. καὶ Σμικυθῶ συσσεσιτικῶς.

συσσιτωπῶ-ῶ μτφ. σιωπῶ ὄμοιο μετὰ τινος: Ἄνκ. Κορ.91 ὁ δῆμος αὐτῆ [τῆ] βουλήῃ συσσεσιώσα, συσσεσιῆ Ἡσ. ἐὶ ἀνεμολοῖστας φράσ.

συσσεῖσθαι-όμαι Ἡσ. ἐπὶ τὸ αὐτὸ συμφέ-ρομαι.

συσσυκοφαντῶ-ῶ ὄμοιο μετὰ τινος συκοφαν-τῶ, διαδίδω μαζὶ μετ' ἄλλωυς φευδεῖς κατηγορίας: Δημ.1359 συσκευοφαντεῖ δὲ καὶ οὗτος.

συσσυριστής Ἡσ. ἐὶ πάντα συσσύρων εἴτε συρίζω.

συσσύρω μτφ. σῶρω ὄμοιο, ἔλκω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δθ. συνταράσσω: ΠΔ Μοικ.2,5,16 τὰς βα-θλήλους χειρὶ συσσύρων ἀπεδίωξεν 2] παρα-σύρω, σαρῶνω ὄμοιο: Φρόν.400 Μέναντος συσσύρας τὸν τοσαύτων ὀνομάτων συρφετόν· || μτφ. κ. ἐπὶ τῷ Κερνεάδου παραβαλλομένου πρὸς χειμαρῶν: Νουμῆν. Εὐσ. Εὐάγγ. Προπ.14,8 **συσσφάλω** μτφ. ὄμοιο σφάλλω, γλιστρῶ, σκον-τόπτω: Μάε. Τύρ.13,4.

συσσπραγίζω Ἐπιγρ. σπραγίζω καὶ ὑπογράφω ὄμοιο ἐν χρ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σπμ. ἢ συσσפר-γίζεσθαι τὴν ὁμολογίαν.

συσσώζω ὁμοθ σφάζω, διασώζω ἀπό κοινοῦ : Εὐρ.ΙΑ 1209, αὐτ. Έλ.1389, Ἀριστοφ.Θεσμ.270 συσσωσμένοι ἐπὶ πάσαις τέχναις, Πλάτ.Νόμ.707C, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,1037. || συσσώζω τινά τινη σφάζω τινὸ ὄμοι μετὰ τινος, ὡς καὶ ἄλλοι τινά : Πολύδ.5,11,5 συσσώζειν τὰς ἀνάιτους τοὺς δοκοῦντας ἀάκειν. 2) συντηρῶ, διαφυλάττω : Θεουκ.1,74 κινδυνεύοντες ἐνσωσώσαμεν ἡμᾶς. Ἰσαί.ἀπ.66, Έπιγρ.Σελευκειαῖς. 3) μγν. διατηρῶ, φυλάττω ὄμοι : Πολύδ.2,14,1. || συσσωσάω τὴν τῆς προκατασκευῆς οἰκοίαν συσσωσάωμεν, αὐτ.10,47,10 εἰ. . διασώτης καὶ φυλάττης δύναιτο συσσωσάω. **συσσωματικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν συσσωμάτωσιν, ὁ τῆς συσσωματώσεως.

συσσωματοποιῶ-έω συσσωματοποιῶ ὄμοι, συνάπτω ὄμοι, εἰς ἐν σώμα, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀριστολ.Κόσ.396α,14 συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῆ ὑγράν κεκρυμμένων, **συσσωματός**(ός) Έπιγρ. ὁ ὄμοι μετὰ τινος διόλοος : Έπιγρ. Παμφυλίας.

συσσωματώ-ώ νεώτ., ὄδρο. συσσωμάτωσα, παθ. ὄδρο. -ώθην, μγν.παθ. παρακ. συσσωματωμένης, ἐνώσω δύο ἢ πλείοτε εἰς ἐν σώμα, εἰς μίαν μάζαν. 2) μγν. ἐνώσω ἀνθρώπους ὑπό μίαν ἰδέαν, εἰς στενὴν ἀνεκρήσασιν πρὸς τι : θά κατ'ἄλλωμεν συσσωματωμένοι εἰς τὸν ἀγῶνα. **συσσωματῶμα**-ατος(ί) νεώτ. τὸ ἀπὸτέλεσμα τοῦ συσσωματώθ. βλλ.11, πυκνὸν σύνολον : συσσωματῶμα κρυστάλλων ἰσκανόνητος συνένωσις πολλῶν κρυστάλλων τοῦ αὐτοῦ ὄρυκτου.

συσσωματώσις-εως(ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ συσσωματώθ. ἢ εἰς ἐν σώμα, εἰς ἐνσίαν μάζαν συνένωσις. 2) μγν. στενὴ ἑνώσις, συνεργασία ἀνθρώπων ὑπὸ μίαν ἰδέαν πρὸς κοινὸν σκοπὸν. **σύσσωμα**-ος(-η)-οί(α) μγν., νεώτ. κ. ὄδη. ὁ εἰς ἐν σώμα συνημένος, ἠνωμένος : Κά Έφρα.3,6 εἰς τὴν ἔθνη συγκληρόνομα καὶ σύσσωμα καὶ συμμέτοχα τῆς ἐπαγγελίας αὐτοῦ. 2) νεώτ. κ. ὄδη. ὁλόκληρος : σύσσωμος ἢ βουλή ἐπεδοκίμασε τὰς πρῶτωπουργικὰς δηλώσεις.

συσσώμας ἔπιγρ. μον. κ. νεώτ., ὄδη. -α ὄλοσωμάτως, ὄλωσ : Ἀναστ.Σιν. π. Basili. Bibl. Med. 1,308A ἡ τοῦ Έμμανουὴλ ψυχῆ . . συσσώμας ἐν τῇ παναχρόντῃ μήτρᾳ ὑποστάσα.

συσσώρεσις-εως(ή) νεώτ. σῶρεσις πολλῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, σχηματισμὸς σωροῦ ἐκ πραγμ. πολλῶν ἢ ἐκ μικροτέρων σωρῶν. || κ. μγν. : συσσώρεσις ἐπιχειρημάτων - ἐνωσιῶν. **συσσώρευτής**(ί) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν συσσώρευσιν. 2) εἰδ. κ. κυρ. ἠλεκτρικὴ συσκευή ἀποταμιεύουσα ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν ὑπὸ μορφῇν χημικῆς ἐνεργείας (ιδιὲθ. ὄρος μπαταρίας).

συσσωρευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν, ἐπιφέρων, προκαλὼν συσσώρευσιν. **συσσωρεύω** μγν. μον. κ. νεώτ., ὄδρο. συσσωρεύεσσα, μγν. παθ. παρακ. συσσωρευμένους, κ. συσσωρῶ, σωρεύω ἐπαλλήλως, συνάξω πολλὰ ἐπὶ ταῦτῃ, σχηματίζω σωρὸν συνένων ἄλλους μικροτέρους : Ἡρακλ.Λέμβ.3,Διόδ.Σ.3,40 πλῆθος ὄμοιο συσσωρεύει, Διοσκ.2,181, Έϋστ.ΐλ.35,22.

συσσωφρονῶ-έω κ. συνα- ὄμοι μετ' ἄλλω εἶμαι σφῆρων, φρόνους, σωφρόνων φερόμαι καὶ ἐγὼ ὄμοι : Εὐρ.ΙΑ 407 συσσωφρονεῖσαι βούλου, ἀλλ' αὐ σὺννοσεῖν, Πλούτ.ΈΗ.64C, Ἀ-8ἠν.15,695D.

συστάδην ἔπιγρ. μγν. κ. νεώτ. συσταδὸν βλλ. : Πολύδ.3,73,8,αὐτ.13,37. Ῥωμαῖοι τὴν μάχην ἐκ χειρὸς ποιοῦντο καὶ συσταδῆν, Στράβ.10,1,13 πρὸς μάχην ὑπέβησαν τὴν σταδίαν, ἢ καὶ συσταδῆν λέγεται, Ἡρώδιαν.ΐστ.4,15,2. || νεώτ. ἐν χρ. μ. ἐν φρ. ἐκ τοῦ συσταδῆν ἐκ τοῦ πλησίον : μάχην - ἀ-γινε-κ τοῦ συσταδῆν.

συσταδῶν ἰσνίσταμαι ἔπιγρ. ἄττ. Έφρ. ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συσταδῆν : Θεουκ.7,81 τοιαῦται δὲ προσβολαίς καὶ ὄφ' ἑσταδῶν μάχαις, οἱ Σιρακοῦσι τοις ἐκότως ἔχρῶντο. Δίων Κ 41,60,αὐτ.43, 30, Ἡρώδιαν.ΐστ.4,7,2, αὐτ.6,7,8 ἰδ. ἀνάτην. **συστάδης**-ο-ο ὄδη. ὁ ἔχων αὐίστασιν (βλλ.31) κολήν, εὐπρεπῆ ἐμφρόνισιν.

συσταζέμενος-ο-ο ὄδη. ὁ ἔχων τὰ μέσα, αὐτὸς ποῦ κρατεῖται εἶτε ὑπὸ ἐποφῆν συωματικῆς ῥώμης εἶτε ὑπὸ ἐποφῆν οἰκονομικῆς εὐρωστικῆς, κολαστικέμενος, νοικοκύρης. || κ. ἔπιγρ. -α : Έϋφραλ.Όδ.Θ 172 γαῖρονται ποῦ εὐκολοσύντυχαί-ναι γλυκοὶ καὶ συσταζέμενα.

συστακέω ἐντελέω, ὄλωσ θερμῶσι, ὄθ. μγν. κολακέωμιν ἔξαπατά : Ἀριστοφ.Λυα.84 καὶ μὴν ἐγὼ ζυνηπεροπέσω . . καὶ ἑσταθεύσω τοῦθον. **συσταθμιά**(ή) μγν. μείξις ὄμοιοι σταθμοῦ, ἰσότης μείξεως κατὰ τὸ ζῦρον ἢ βάρου, ἰσοσταθμῖα, ἰσότης βάρους : Διοσκ.1,54,Γαλ.12,483.

συσταθμιζῶ μγν. σταθμιζῶ, ζυγίζω σχετικῶς, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τι ἄλλο : Ψάμμωκρ. π. Σώσ. Έλχ.178,αὐτ.217B. 2) τὸ μέγ. συμμετρῶ : Έπίδθ. Νικ. Ἀοῖθμ.121F.

συσταθμισίς-εως(ή) μγν. ἡ ἐν συχετισίῃ πρὸς τι σταθμίσωσις, ζυγίσις : Ζώσ. Έλχ.178B.

συσταθμοῦ (ισταθμοῦ) ὁ ἔχων ἴσον βάρου : ΐππ.π.Γαλ.19,143.

συσταθμιά-ἴομαι μγν. συμμετρῶ-έω βλλ. : Έπίδθ.Νικ. Ἀοῖθμ.171C ἐκ τῆς τῶν βαισθῆρων καταφορὰς συμφώνων ἀπηρήσεως ἐπακούσαντα συσταθμιάσθαι τὰ βάρη.

συσταίω ὄδη. κ. συστῆνω συστάω, συστάω. **συσταλάσσω** - μγν. σταλάσσω, ρευστοποιῶ ὄμοι : Βέττ.Βαλ.248,24 [ἀφρ. ἀνάγη].

συσταλτικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος ὁ προκαλὼν, ἐπιφέρων συσταλήν, ἀντιβ. διασταλτικός : συσταλτικὴ κίνησις. || κ. μγν. : Ἀριστολ.Κ 1,12 τὴν μὲν συσταλτικὴν (μελοποιίαν) δι' ἧς πόδη ληνηρὰ κινεῖται, Κλεωνίδ. Ἀρμον.13.

συσταλτικός-ητος(ή) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι συσταλτικόν, ἢ ἰδιότης τοῦ προκαλεῖν συσταλήν ἢ συσταλτικότης τῶν μῶνῶν τῶν πρῶσῶν.

συσταλτός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ συσταλή, ἀντιβ. διασταλτός.

σύσταμα-ατος(ί) ὄδρο. τ. τοῦ σύστημα βλλ. **συσταμνίω** μγν. ὄρωι τ. ἐντός τῆς αὐτῆς στάμνου ὄμοι μετὰ τινος ὄλλου : Νικ.ἀπ.70,13 λευκὸν γλεβόκο συστάμινον ὄξει.

συστάς-άδος(ή) κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ δένδρων ἢ ὄσμων, ἢ πυκνὸς σύνταμα ἰατάμενη, ὄδροισμα, πυκνὴ ὄμας, ὄθ. συστάδες ἀμπελῶν ὄμπελοι πεφουτεμῖαι πλῆσιον ἄλλῶν, οὐχὶ σποχιδόες : Ἡσ. σοὶ πυκνὰ ὄμπελοι, ὄμπελον δὲ τὰς εἰκὴ καὶ μὴ κατὰ στοίχον πεφουτεμῖαι ὄκοῦσιν : Ἀριστολ. Πολιτ.1330b,29 ἐνδεχεται γὰρ ἐν τις εἰκὴ κατασκευάζη, καθ' ὅσον ἐν τοῖς γεωργοῖς, ὄς καλοῦσι . . τὸν ἀμπελῶν συστάδος, Έϋστ.1524,33. 2) Πολύδ.7,146 ἔζυγῶς μὲν καὶ συστάς ἢ ἀμπελόφυτος γῆ, εἰ μὴ κατὰ στοίχον εἶη πεφουτεμῖαι, σποχιδῆ δὲ ἢ κατὰ στοίχον. 3) μγν. συστάδες θαλάσσης - ὄμβριον ὄδάτων μέρος, τόσος ὄμοι συνάγεται ὄδρω : Στράβ.16,4,13, αὐτ.14 πολλὰχοῦ ὄ' εἶσι συστάδες τῶν ὄμβριον ὄδάτων.

συστασία(ή) μγν. ἡ ὄστοςια, κατ' ἀντιβ. πρὸς τὸ ἀφάνισιν : Πλωτίν.6,7,20 ἰδ. ἀνάγη).

συστασιάζω κ. νεώτ., ὄδρο. συστασιάζω, ἀπό κοινοῦ μετὰ τινος στασιάζω, εἶμαι ἐν ταῦτῷ στασιάζω, ἐπαινοσάτης, συμμείχω στάσεως : Θεουκ.4,86 ὄφ' γὰρ συστασιάζων ἦλω, Λυσ.30,11 ὄ πάντων αὐτοῖς πονηρότατος ὄθω φανερώς συν-εστασιάζων, Πλούτ.Γόρροκ.13, αὐτ. ΈΗ.550C, αὐτ.

31SC. 'Ιουλ.Επιστ.114' **2)** μτγ. γτβ. κινδ όμοιο εις επανάστασιν, εις στάσιν, συνδεδ όμοιο πρός επανάστατικούς, στασιαστικούς σκοπούς: Δίων Κ 36,16 Πούλιαν τις Κλαύδιος συστασιαστής σφάξ ύπ' έμφύτου νεωτεροποίας.

συστασιαστής (ή) μτγ. ό δρομο στασιασας, ό στάσεως μετ' άλλων μετγνων, κοινωνικός μετοχικός στάσεως: ΚΔ Μάρκ.15,7 ήν δε... ό βαρβαρός μετ' άλλων συστασιαστών δεδεμένος. 'Ιωα. Α14,2,1 'Αριστοβόλου και των συστασιαστών.

συστασιαστικός (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ή, άστρ. κ. έξο., ή άφρημένη έννοια τού συνίστασθαι, τó όμοιο πθέναι, ή έκ μερών εις όλον τή άποτέλεσις, σύνθεσις διοργανώσις, συναρμολότησις: Τιμ. Λοκρ.99D, Πλάτ.Τιμ.32C, αὐτ.32B ή τού κόσμου έξιστάσις, αὐτ.36D, αὐτ.Συμπ.183A ή τών ώρών τού έναιουτου έξίστασις: || κ. έν άναφ. πρός τά μέλη τού σώματος: 'Αριστλ.ΖΜ 646α,20, 'Αριστλ.ΖΓ 744b,28, Σωφ.1,11' || κ. έν άναφ. πρός τά άτομα: 'Επίκ.Φύσ.35G' || κ. έν άναφ. πρός τή άποψη: 1450α,15' || έπι πόλεως, συγκρότησις, κατάρτισις: αὐτ.Πολιτ.1295b,28 έξ ήν φαμεν φύσει τήν σύστασιν είναι τής πόλεως: || έπι μύθου, συναρμολότησις, πλοκή: αὐτ.Ποιητ.1452α,18' || κ. άπολ. πλοκή άφράματος: αὐτ.1453α,31' **2)** έπι δ. σωματών, σύμψηξις: Θεόδωρ.'Αν.58 πυκνώσεις και σύστασις, Πλάουτ.Η8.130B σύστασις και ηήξις'

3) πολιτική ή πολιτειακή συγκρότησις πολιτευσια, σύστασθαι: Πλάτ.Πολ.546A οὐδ' ή τοιαύτη έξίστασις τόν άπαντα μινεί χρόνον, αὐτ.Νόμ.702D'

4) άρχή ύπαρξεως, ύπαρξις, άρχή, αὐτ.Τιμ.89B, αὐτ.Νόμ.782A πόλεως εξίστασις κ' ύπαρξις, 'Αριστλ.Τ1 547b,14, Πολύβ.6,4,13, Διοδ.Σ 1,7, Πλάουτ.'Η8.427B' **5)** έπι τών ηγών ποταμού, άφρητρια: Πολύβ.9,43,1' **6)** μτγ. κ. νεώτ. δημουργία, ίδρυσις σύμψηξις χαμηλισμός: Πολύβ.6,7,8 σύστασις έπιβολήξ, -σύστασις άνωμόυσις έταιρειας - αυτόνόμου όργανισμοῦ - ύπουργείου συντονισμοῦ, - προικός **7)** μτγ. κ. νεώτ. ύψη, ύπόστασις: Σωφ.1,46 σπέρμα... τρυφερόν έτι και νεοαγή τήν σύστασιν έχον, αὐτ.53, Γαλ.16,76,1, - όδαροῦς συστασεως: || θρομβώδεις συστασεις συμπλαγεῖς γόγγροι ή δγκοι: Γαλ.16,88 [μοστί] θρομβώδεις συστασεις έχοντες' **8)** ούσις, όλη, όλικόν: 'Αριστλ.ΖΜ 654b,30 πλάττειν έκ ηηλοῦ ζών ή τινας άλλης ύφραξ συστασεις, αὐτ.Τ1 519b,19, Πλάουτ.'Η8 696A'

9) μτγ. τού νά καταστή, τώ γίνε, να περιέβηη τι εις τινα κατάστασιν, κατάστασις: Διοσκ.3,7, Γαλ.11,134 μέχρι συστασεως εμπλαστροῦδος έφηθέν, αὐτ.6,249'

10) μτγ. προώπου σύστασις έκφρασις τού προώπου, τού πός είναι, πός παρουσιάζεται τού προώπου: Πλάουτ.Περ.5 άλλα και προώπου σύστασις άδρητος εις γέλυτα' **11)** μτγ., νεώτ. κ. δημ. συστατική εισαγωγή προσώπου τινός πρός τινα, παρασιόσις: Πολύβ.4,82,3, Πλάουτ.Οεμ.27 τῷ Θεμιστοκλει τήν πρός αυτόν (τόν βασιλέα) ένγεμειν γενέσθαι και σύστασιν: **12)** μτγ., νεώτ. κ. δημ. μαρτυρία γραπτή ή προφορική περι-τόν καλών ή κακών ιδιοτήτων άτομου τινός: Πολύβ.1,78,1 πατριχην έχων σύστασιν, Διον.'Αλ. Ρηη.5,2, - δέν έχω καλὰς συστασεις δια τόν νέον άπάλληλον' || νεώτ. κ. δημ. άπολ. έπι καλής όμιλις, ή φωνήξ, κροαιόμια: έτι ηησις ούσις [απέδωκο] εις σύστασιν Πτολεμαίω Γλαυκίω'

14) όμ πάλ.προστασία, ύπερασπισμός: Ινα διά τής σης δεξιείξ ή μοι σύστασις: **15)** νεώτ. συμβουλή, παραρητική ύπόδειξις, παράκλησις, καθοδήγησις: παρά τας συστασεις μου, ένέπρην εις τόν άδελφην ήν πέρισπασθαι: **16)** πάλ. έπαφή,

συνόψεια, γνωριμία μεταξύ δύο προσώπων: ταῦτα σοῦ ειπόντος τρεις σημελον έσται τής συστασεως τούδε: **17)** μτγ., τεκμήριον, άποδεικτικό στοιχείον, ύπόδειξις: 'Αλλε', Αφρ.Μεταφ.12,3, αὐτ.409,16' **18)** όμ. διαδεβαίωσις, αὐτ.271,14 εις σύστασιν (τόν άξιωματιών) και πίστιν, 'Ερμόγ. 'Ιδ.1,10 συστασεις και πίστεις τούτου, Πλάτ.Περ.1,10 συστασεις και άσφάλεια ένπωρομάσθαι: **19)** πάλ. πληρεξούσιον: **20)** τó όμοιο ίσασθαι, συνάντησις συντυχία, ίδια έπι έθρυκίσις σμ., μάχη έκ τού συσταθῆναι, συσταλοκή: 'Ηρ.δ,117'Επίςπλον τόν Κουφαγόρκει έν τή συστάσι μαχόμενον, αὐτ.7,167,1 (άστ.Νόμ.833A ή έν ταιξ Έμμηλοκαίξ μάχη και εξίστασις 'Ηρωδιαν.'Ιστ.4,15,3 ή έκ συστασεως μάχη, Πλάουτ.Δημ.16 όταν... σύστασιν ό άγών έχη, αὐτ.Αίμ.20' **21)** μτγ. παραρή, διάταραξις, ένόηλιξις σωματική: Πλάτ.Τιμ.89A καθάρσεις και συστασεων τού σώματος άρίστη ή διά γυμνασιων, 'Αντιλλ. 'Ορειδ.6,26,5 κατασιέται τήν σύστασιν τήν άπό τού γυμνασιου, Ροῦφ. η.'Ορειδ.44,17,2 σύστασις δόλου τού σώματος [έπι συμπόσητος επιδημιας]: **22)** όμ, πτγ. έπι τών φρονών, τού νοῦ, τής γνώμηξ κττ., άγών πνευματικός, μεγάλη άνησυχία και έντεταμένη φρονήτις και μέριμνα: Εὐρ.Πη.983 μένος μέν εξίστασεως τε σών φρονών διηνή, Θουκ.7,7) πάλόν τόν άγών και εξίστασιν τής γνώμηξ έχει [δ.γρ. ένστασις: **23)** συνάντησις, συμβολή, συνένωσις, συναγωγή, συγκέντρωσις: 'Ιηκ.Κωικ.233 σύστασις άγραῦ περ-τόν ύπερφήν' || κ. έπι ύδατος: 'Θεόδωρ.Φ Αίτ.5,14,5, Διοδ.Σ 3,36' || κ. έπι άνέμων: αὐτ.51, Πάπ.' || κ. μτφ.: Πλάτ.Πολ.457B λέγεις, ήν δ' έγω, λόγων εξίστασιν: **24)** συνδυασμοῦξ: αὐτ. Φαίδρ.268D τραγωδιών... είναι τήν τούτων σύστασιν πρηνουσαν άλλήλοισ: **25)** ένωσις, άθροισμα, όλικός άνθρώπων, όμάς: Εὐρ.'Ανδρ.1088 εις δε τας συστασεις κύκλωξ τ' έγώριξ λαός οικήτωρ θεοῦ, αὐτ.'Ηρακλ.415, Θουκ.2,21 κατά εξίστασεις τε γινόμενοι έν πολλή έριδι ήσαν, Ξεν.'Ιηπ.7,19' **26)** πολιτική έννοια, έν γενικώτερω έννοια τού σύνδοξ και έταιρεία συστασις: 'Ισοκρ.3,54, Δημ.1122 τῷ τας αὐτόν συστασεις νεωτερώταξ τών νόμων άξίωσις είναι, Δίων Κ άπ. 39,7 κατά συστασεις κωμάζειν' || έθνικαί συστασεις έθνικαί συμπληρώσεις: Πολύβ.23,1,3' **27)** μτγ. φίλια ή συμμοχία: αὐτ.1,78,2 νομισας έχει εύφρη καιρόν πρός... σύστασιν, αὐτ.3,78,2' **28)** μτγ. συμμαχία: Πλάουτ.Πέρρ.23 άποστάσεις δέ όρών άπαντα και νεωτερισμοῦξ και σύστασιν ίσχυράν έπ' αὐτόν' **29)** νεώτ. ή ύπό δόξ ή πλείετρον προσώπων ύπό κοινού συμφέροντος κινουμένων συνασφρασις περι τέλει σεξείξ άριστοῦμοξ έγκλίματος και ή έπί τῷ τέλει τούτω νομοολογησις πρός άλλήλοξ άμοιβαίαις συνδρομήξ ή και ή μετέπειτα προσχώρησις εις παρομοίαις συμφωνίαξ: **30)** νεώτ. στρατ. άσπευμένη συγκέντρωσις τών άνδρών στρατιωτικῶ τινος τμήματος έν άραια και άκωνομιών τάξει περι τόν ηήγτορα' **31)** δημ. έπι προσ., ή καλή έν συνόλω εμφάνισις, συνήθ. έν χρ. άρνητι: δέν έχει συστασις' πρδλ. συστάδοξ

συστασιώτης (ή) κ. νεώτ. ό άνήκων εις τήν αήτην φατριαν, μέλος, όπαδοῦξ τής αήτης πολιτικής μεριδοῦξ: 'Ηρ.5,70 αὐτ. 'Αλκυωνίδοι και οι συστασιώται αήτων, αὐτ.124, Στράβ.14,5,14, Λοσκ. 'Ορχ.81, Πολυδ.6,158' **2)** νεώτ. νομ. δέ συστασιαστής, ό μετέγων στάσεως.

συστάτης (ή) μτγ., μον. κ. νεώτ. διοργανωτική, δημουργός: Γαλ.Φιλ.'Ιστ.3 τών και φιλοσοφίαν τεγνών συστατης [έπ. τού Πρωταγόρου]' **2)** πάλ. ό διορισθείς και συστασόμενος εκπρόσωπος, άνηπρόσωπος: συσταται τής μελλού-

σης λειτουργειν φυλής 3) κτ: πληθ. ζεύγη νέων προς άλλους άγωνίζομενα έν τή πάλη και έν άλλους άγούς: Έπιγρ. φίλοι και συστάται 4) μτγν. κ. νεώτ. έκάστη των δοκών τής στήλης, άπνης άρχόμενοι εκ των παραλλήλων τοίχων συναντώνται εις τήν κορυφήν, άμειβών: Άθην.Μηχ.17, 10, Σχόλ.Ιλ.Φ.711, Πλωσ. 5) νεώτ. ναυτ. έκαστον των κατακορφών έβλων έφ' ών στρίβεται ό πρόβολος ιστός, δημ. μπωμάς του κορακίου.

συστατικός-ή-όν(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις σύστασιν, ό κατάλληλος δι' αύτήν, συνθετικός, συνδετικός, συνεκτικός: Σέξτ.Έπιγ.Μ.8,84 συστατικά μόρια, Άμμων. Πορφ.118,13, Άναστ.Συν.Βασίλ.Βιβλ.Μεδ.1,305D καθάπερ τά στοιχεία συστατικά και συμπληρωματικά του σώματος ύπάρχου, αύτ.311C τός .συστατικός τής ήμετέρας φύσεως ιδιότητος 2) ό όμαφ συνέλικων, ό ποιών τή ηηκτών, ένωτικών, στερεωτικών, αντίθ. διαχυτικός: Θεόφρ.Αισθ.84 Διαχυτικά και συστατικά, Δίων Σ 16B συστατική και ένωτική των πολλών (ή άρμονία) 3) μτγν. ό παράγων, ό παραγωγικός τινος: Έρμόδ.Ιατρ.έν R.h.Mus.58,70 ύπό τής φλεγμονής ταρασσόμενην τήν καρδίαν τούδε του πάθους συστατικήν γενεσθαι 4) νεώτ. ό συριστών, ό άποτελούν μέγρος όλου τινός, ό εισερχόμενος έν τή συνθέσει σώματος τινός: τά συστατικά μέρη του πολυδάου 5) όμ. κ. δημ. τά συστατικά ως ούσα, τó μέρη τά συνιστώνται τι: τά συστατικά του γάλακτος - του ύδατος 6) μτγν. έπίδειξαιωτικός, έπικυρωτικός: Έρμολ.Ίδ.2,9, Φιλός.Ρήτ.1,128 λόγοι συστατικοί τινός, Πάπν. συστατικός δημόσιος χρηματισμός 6) κ. νεώτ. ό συστάσεως, παρουσιάζσεως δόξανών έχων: Άριστλ.Α.Διογ.Λ.5, 18 τó κάλλος παντός έπιστολάου συστατικώτερον, Πολύδ.31,16,3 7) μτγν., νεώτ. κ. δημ., ό δι' αύτ. διατιθέσθαι σύστασιν, καλή πληροφωρία ή παράκλησις ύπερ τινός: Κδ Κορ.2,31 ει μη χρύζομεν ώς τινες συστατικοί έπιστολών προς ύμάς, Άρρ.Έπίκτ.2,31 συστατικά γράμματα, Πάπν.

8) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ή συστατική δημ. κ. -τά ως ούσα, έπιστολή, ή δις συστάται τις: Διογ.Λ.8,87 εις Αίγυπτον άπάρα, συστατικός φέροντα παρ' Νεκταναδιν 9) νεώτ. κ. δημ. τά συστατικά (γράμματα) ως ούσα, έγγραφοι συστάσεις: Άρτ.Βατοπ.Πρόλ.22 και συστατικά του μοι' ύωκε κάποια γραφή, - έχω πολύ καλά συστατικά 7) πάπ. τó συστατικό ως ούσα, έγγραφοι έκπρωσιώσεως, πληρεξούσιοι: 8) συμφωνητικόν διαγορισμό άνηρωπόλοιο: αύτ. 9) ως γλωσσ. πါεινεγαλίεισιν, πιθ. ό μοιάς διδασκαλίας.

συστατικός μων. έν συνύπτω, συνδετικός: Εύστ. Παν.67,52 συστατικός, ως ή αύτo φύσις εκ πρώτης καταβολής κελυσεβαίσα τέτακται.

συστατικός-ή-όν μτγν. όν δύναται τις να θέση όμοιο ή συντάξη: Άπολλ.Δύσκ.Άντων.113,18, αύτ.Σύντ.174,1 αύ γαρ δή γε ή τούτου εύθεία πάσι συστατή 2) ό συνημολογούμενος, κοιτασκειοσόμενος, φτιαγόμενος: Σέξτ.Έπιγ.Μαθ.1,104 3) ό μετά τέχνης, ό καλός κατασκευασόμενος, συμπληγής: αύτ.57 3) εύθύστατος βλλ.21: Βέττ. Βάλ.έν Κατ.Άστρλ.Κ.2,170.

συστατή-έω μτγν. είμαι συστατός βλλ.2), συμπληγής, στερεός: Έπίκρ.Φάσ.28,4.

συσταυρομαι-όμαι μτγν., μων., κ. νεώτ. σταυρομαι όμοιο μετά τινος ή μετά τιναν, όφισταμαι όμοιο μετ' άλλου τόν' δια σταυρού θάνατον: Κδ Μάρκ.15,32 και ό συσταυρωμένος αύτ' ώνείδισαν αύτόν 7) κ. μτγν. Ιδ. έν έκκλ. χρ. μετέφωφικώς του πάθους, του μαρτυρίου τινός: αύτ. Γαλ.2,20, Μηνσι.3,1 Άπολυτ. συσταυρομαι και συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου.

συσταγάζω στεγάζω, περικολύπτω τι όλωκ, έντελώ: Πλάτ.Τιμ.75C σαρβί και νεώριος κεφαλήν αύ έυνεστέγασσαν κ. παθ.: Ξεν.ΚΠ.6,2,17 τó ύπερ-έχοντα .συστεκαγεσμένο ύδραρβί και κράνσει, **συσταγών**-όω μτγν. όμοιο στεγώνω, συνσπορίζω, συγκολλώ όμοιο, έν χρ. τó παθ.: Έρωδ.ΙΙ.ευμ.1,37 σάλην συντεκαγεσμένους τῷ πυθμένι.

συστέλλομαι -όμαι. Ήσ. εύρηπενικνωμένους, συμπεφικώς.

συστείχω μτγν., άδρ. συνείσπιχον, στείχω όμοιο, πορεύομαι, βαδίζω, ηγηγώνω μαζί, μτ. δοτ.: Νόνν. Δ.4,3Γ2, κ. άπολ.14,190.

συστελλομένως: έπίφρ. μτγν. έν φωνητική συστολή, μετά βραχέος φωνήεντος: Δράκ.45,24.

συστέλλω κ. μων. κ. νεώτ., άπτ. ευστέλλω, άδρ. συντέλλω, πορκ. συνσταλκα, παθ. άδρ. συνεστέλλω, μτγ. παθ. παρκ. συνεσταλόμενος, συνέλικω, συμμαζώνω, περιορίζω τι κατ' έκτασιν ή όγκον, σμικρύνω, αντίθ. διαστέλλω: Άριστφ.Βάτρ.999 συστέλλας έκκρισι χρώμενος τοίς ιστίοις 7) έπί τού στόματος, συμμαζέω, συσφώνω: 7) Ιπν.Άρχ.Ίατρ.22 7) συστέλλω τó πρόσωπον ρυτιδών, ζαρώνω τó πρόσωπον, οίον προς έκφρασην άηθίας: Λουκ.Νεκρ.Δ.135 συντέλλει τó πρόσωπον και ύπέφριξεν 7) έπί όψεως: Άριστλ.Ζ1.594α,19, αύτ.ΖΜ.600α,23 **συστέλλειν** και προβάλλειν τήν γλώτταν 7) κ. μτγν.: αύτ. Ιπν.432 συστέλλας γε τούς άλλόνατος είτ' άθήσω κατά κύμ' έμαυτόν ούριον 7) μτ. ατοπαθ. άντινυμ συσπεροϋμαι, συμμαζέομαι 8) μ. κτ. πληθ. κ. έπί στρατιωτών έν άναφ. προς τέχισ: Πλούτ.Σάλλ.9, αύτ.Κομ.34 συστέλλαντες είσω του χαρακός αυτούς 7) κ. παθ. συμμαζέομαι: Αριστλ.Πρ.949α,17, Θεόφρ.Αισθ.50 τών άέρα . . . τυποϋσθαι συστέλλόμενον ύπό τού όρουμινω και τού όρωτων, αύτ.Πυρ.13 **συστάλαται** . . . τó θερμόν, Διόδ.Σ.4,20 τής ύδατος **συσσταλόμενοι**, Πλούτ.Άριστ.14, αύτ.Ήδ.565B συστέλλόμενοι ύπερ φρονήσεως, Γαλ.12,693 βραχύνω και καρνούω, έν τούς συντεκαλόμενος άποδομαεύειν, Γεωπ.16,21 γαστήρα συμπεπαισμένην και τας λαγούς συντεκαλμένην κ. μτ. έμπερθ. διορ.: Ξεν.Πρωσ.4,3 αύ δέ μη ό άργυρωδής τόπος εις μέση τού συστέλλόμενος, Κράτ.Όθ.β.16, Λουκ.Ίκαρ.12 7) νεώτ. τó μέσ. συστέλλομαι έν μτγν. χρ. έντρέπομαι, δέν έχω τόλμην 7) ή μτγ. παθ.παρκ. συντεκαλόμενος τόλμωκ, ντροπαλός 2) ύποβιβάζω, σμικρύνω, περιορίζω, ελαττώνω: Πλάτ.Νόμ.691E εις τó μέτριον μάλλον συντέλλει, Δημ.309, Άριστλ.Ρήτ.ΑΑ.123β,24, Διογ.Όν.2, Σωρ.2,4, Δίων Κ.54,2 7) παθ. περιστέλλομαι: Οουκ.Β.4 ευστελλόμενοι ές εύτέλειαν, Έπιγρ. 7) συστέλλομαι τή διαίτη γίνομαι έγκρατής, μετρίως τή διαίταν: Ιπν.Άρθρ.50 3) ελαττώνω τ εις βαθμόν, ώστε όποστέρω τούτο άπό τινός: Σωρ.2,15 συστέλλω, ει δέ μη άντίθεο τις, έν' όλιγοσπίτας και ύδροποσπίτας τρεπει 4) τοπικώ, υποβιβάζω, έξετελιζώ: Εύρ.άπ.716 τά ται μέγιστα πολλάκις έθευε, **συντέλλω**, Πλάτ.Λούκ.210B, Ίσοκρ.β.85 τούς μέν άλλους άι συμφορα συστέλλομαι και ηοιούσι σωφρονεσθαι 2) μτγν., καταβλ.δω: Άριστ.είδ.Κ.2,9, αύτ.10 συστ. τήν διαίταν 7) κ. παθ. καταρρίπτομαι, ταπεινώομαι, έξετελιζομαι, καταπίνω: Εύρ.Ήρ.1417 ηός του έτ' είποις όπτι συντέσταμαι κακοίς, Έρωδ.Πον.η.Άθην.12,52B διό και συστέλλονται ούτοι τας φύσεις 3) μτγν. συστέλλω λέγειν καθιστώ τó λεκτικόν χυδίοιον: Έρμολ.Ίδ.1,6 6) όμ. προσφ.τω συλλαβών βραχέως αντίθ. έκτένιω, έν χρ. τó παθ.: Διον.Αλ.Συνθ.14, Άπολλ.Δύσκ.Άντων.11,19 δίχρονα συντεσταλμένα 7) μτγν. γραμμ. έπί λ. τó παθ. ύφισταμαι ελάττωσιν, περιορισμόν σημασίας ή χρή-

σεως αὐτ. Συντ.69,4 [ιδύματα] συστέλλεται ἐκ τῆς πολλῆς ποιότητος τῆ παραθέσει τοῦ ὄρθρου
8) περιουσία στενάς, σφικτῆ, ὥστε νὰ περιορίσῃ τὴν ἔκτασιν ἢ τὸν ὄγκον: Ἐβρ. Γραφ. 378 οὗ ὄρθρου ἐν κροτῶν πέλασιν συνστάσιν, Λουκ. Εἰκ. 7· κ. μέσ.: Ἀριστοτ. Ἐτικῆ 99 ἄν δ' ἔγκαθεζόμεθα πρότερον, λίσσων ἐμπεταλιζόμενοι θαλάττη περιουλίεσσιν αὐτὰ ἡμέρη μάκα στενάς ἐπάνω μοσῖ· **9)** ὄμ. τὸ μέσ. περιζώνουμι, περισφίγγω ἑμαυτὸν, ὁδ. ἐτοιμάζομαι πρὸς ὄρθρον: αὐτ. 486 πρὸς ταῦτα συστέλλω σεαυτὴν, αὐτ. Σφ. 424, αὐτ. Λυσ. 1042· **10)** μὲν. ἐπικαλύπτω, ἀποκρύπτω: Πλάτ. Γόλδ. 18 συνέσταλλε καὶ συνέκρυπτεν . . . τὴν ὄσσηναιον.

συστημα-ατος (τὸ) μὲν. σύστημα βλλ.: Πολύβ. II, 121 τὰ συστήματα τῶν φελαγγιτῶν, Ἐπιγρ. Πρίηνης αὐτ. Ἐφέσου.

συστηνάω στενάζω, θρηγῶ ὁμοῦ, μτ. δοτ.: Ἐβρ. Ίων 935 ὡς συστανέ(αῖν) οἰσα γενναίως φίλοις· || κ. ἀπολ. στενώζω μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦδον: ΚΔ Ρωμ. 8, 22 πάσα ἡ κτίσις συστανέζει.

συστηνάχομαι μὲν. ποι. συστανέζω: Νῆνι. Δ 40, 158 ὡς φεμένη ἔλειπεν συστανέζοντο γυναικας.

συστηνε-ον ὁ λῶν στενάς: Ἀντίμ. Ἐπικ. κη. 80.

συστηνοχωρῶ-έω μὲν. στενοχωρῶ ἔξ ὄλων τῶν μετρῶν, πανταχόθεν: Πλούτ. Ἡθ. 601D ἡ μὲν φύσις ἐλευθέρους ἡμῶς ἀφίσην, ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ συνδέομεν ἑαυτοὺς συστηνοχωροῦμεν.

συστήνω κ. μ. συν. συστανέζω: Ἀριστοτ. Ηθ. Νικ. II 171, 10 γύνακα . . . τοὺς συστανέζουσι χείροισι καὶ φιλοῦσιν τοὺς συναλγοῦντας, Κ Μανασσ. I, 54.

συστέρομαι σπν., γ' ἐν. παρσι. συνεστέρητο, συστεροῦμαι βλλ.: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 100, 14.

συστεροῦμαι-έομαι σπν. κ. μ. ὅν. ἐν τοῦτ' ἑστεροῦμαι καὶ ἄλλου: Σχολ. Ία. Α 505 βίου πολυχρόνου προκρίνας τῆμιν καὶ ταύτης συσεστέρηται, Παμμ. Γ Πρω. 22, 5.

συστεφανίζω-έω ὁμοῦ στεφανίζω βλλ.: Σκῆδ. 22 η. Ἀθῆν. 15, 695D σὺν μοι φινε, συνήδα, σινέρο, στεφανηζέσθαι.

συστεφανίτης (ὁ) μ. συν. ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐστεφανωμένος: Μιχ. Σόφκ. Ἐγκώμ. Διον. Ἀρεοπ. 386.

συστέφανος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου φερώδ στέφανον.

συστεφανώ-ῶ ὁμοῦ ἢ σὺναμα στεφανῶν: Ρουφίν. ΑΠ 5, 35 τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθύς συστεφεάνουσι· κ. παθ' στεφανώνομαι ὁμοῦ: Ἐπιγρ. Πισιδίας Ἐπιγρ. Σύμωρης· || τὸ παθ. φερώδ στέφανον ὁμοῦ μετ' ἄλλων: Δσμ. 380 συστεφεανούτο καὶ συνεπαιώνιζεν Φιλίππου.

συστέφω Ἐπιγρ. κ. συνστ. στέφω, στεφανῶ ὁμοῦ ἢ συχρῶνας ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἐπιγρ. Λακωνίας Ὀλυμπιονίκης συστεφθεῖς.

συστήκω [συνέστηκα] μὲν. ἴσταμαι ὁμοῦ, στέκομαι μοσῖ: Ἀθαν. I, 55B, βασ. 4, 673B.

συστήμα-ατος (τὸ) κ. μ. συν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. **σύστημα** [Ἐπιγρ. Κάλ] τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν, μελῶν, προσώπων συνιστάμενον ὄλονον πραγμάτων, σύνολον οὗ τὸ μέρος εὐρίσκονται εἰς στενήν πρὸς ἄλληλα σχέσιν ἐνότητος, συνειρητῶ, ἀλληλεξαρτήσεως κτ.: Πλάτ. Ἐπιγρ. 991E πᾶν διάγραμμα ὄρθρου τὸ σύστημα, Ἀριστοτ. ΖΓ 740α, 20, Ἐπικ. Ἐπιστ. I, 210, Διον. Ἀλ. Ρητ. I, 0, 6 τὸ ὄλον σύστημα τοῦ σώματος, τὸ ἡλιακὸν σύστημα [ὁ ἥλιος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν κινουμένων πλανητῶν]· || νεώτ. μοδ. σύστημα ἐξισώσεων διὰ τὴν πλεάζερον ἐξισώσεις ἐπαληθεύομεναι διὰ τῶν αὐτῶν τιμῶν τῶν ἀγνώστων· **2)** σύνθεσις, συνημολογῆσι μόνον, συνημολογούμενον ἢ ὄλον: Ἀριστοτ. Ποιητ. Η 56α, II, Ἐπιγρ. Δελεφῶν· **3)** διδακτικὸν κατασκευασμα τέχνης ἢ ἐπιστήμης συνιστάμενον ἐκ πολλῶν θεωρημάτων: Ζήν. Στωικ. I, 21 τέχνη ἐστὶ σύστημα

ἐκ καταλήφορον συνημολογούμενον· || κ. ἐπὶ τοῦ συλλογισμοῦ: Σέξτ. Ἐπιγρ. Πυρρ. 2, 173· **4)** σύστασις βλλ. 4): Ἀριστοτ. ΖΓ 758b, 3· **5)** κυβέρνησις ὄργανωμένη, σύστημα, πολιτεία: Πλάτ. Νόμ. 686B τηλικούτων σύστημα . . . ἢ τις ποτὶ τὴν διέθεσιν, Ἀριστοτ. Ηθ. Νικ. I 688b, 32, Πολύβ. 2, 33, 4, αὐτ. Δ 10, 14, Διογ. Βασ. Στωικ. 3, 241· **6)** ὁμοσπονδία αὐτ. ἑκείσε ὁμοσπονδία: Πολύβ. 2, 41, 5, αὐτ. 4, 60, 10 αὐτ. 9, 28, 2 ἢ τὸ σύστημα τῶν ἐπὶ Θέρκης Ἑλλήνων, Ἐπιγρ. Δελεφῶν τὸ Ἀμφικτιονικὸν σύστημα· **7)** μὲν. σῶμα στρατιωτῶν συνήθ. καθορισμένου ὄρθρου, ὡς τὸ τάγμα, τὸ σῆμα: Πολύβ. 1, 81, II σύστημα μισθοφόρων, αὐτ. 5, 53, 3, αὐτ. 30, 25, 8· **8)** μὲν. τὸ πλήρωμα πλοίου: Ἀλκίφρ. I, 8· **9)** ὄμ. ποίησον, ἀγέλη: Πολύβ. 12, 4, 10, αὐτ. 10, 27, 2 τὰ βασιλικά σύστημα τῶν Ἰησοτήτων· **10)** σύνολος, ἑταιρεία τῶν συνημῶν: Ἐπιγρ.· || ἰδ. σύνολος ἐκ προσώπων κατεχόντων ἀξίωμα τ. σὺν ἱερατικῶν, διοικητικῶν: Πολύβ. 2, 13, 11, Διδόξ. I, 71 τὸ σύστημα τῶν ἱερέων, Στραδ. 17, 1, 29· || μὲν. πολιτικὸς ὄργανισμός: Πλούτ. Ρωμ. 13 τὸ δὲ σύστημα ἰθὺν ἡμῶν, σὺγκλητῆρι σενάτων προσηγορεύεσεν, Λυδῶν. Λόγ. II, 146· || νεώτ. σύνολον ὁμοειδῶν γνώσεων συνημολογούμενων εἰς ἐνότητα εὐνόησιον κατὰ τοὺς νόμους τοῦ λόγου καὶ τῆς ἀκοιουθίας, τῆς συναλληλίας καὶ τῆς ὑπαλληλίας, σύνολον ἀρχῶν ἢ δογματῶν ἐν στενῷ συνειρητῶ πρὸς ἄλληλα: τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Καντίου - τοῦ Ἐγελου· **12)** ὄμ. διατάξις, τρόπος συστάσεως ἢ λειτουργίας, μέθοδος, τρόπος καθ' ὃν ἐπιτελεῖται, καθ' ὃν γίνεται π: ἀλληλοδιδασκτικὸν σύστημα διδασκαλίας· **13)** νεώτ. φυσ. πάσα ταξινόμησις τῶν ὄντων συντελούσα εἰς εὐκολωτέραν ἐρευνα καὶ ἀπουδίαν αὐτῶν· **14)** ὄμ. τρόπος κατασκευῆς, συνθέσεως, λειτουργίας, χρήσεως: ραδιοφῶνων νέου συστήματος· **15)** ἐν τῇ μουσ. συμφωνία ἄρμονιας κατὰ διάφορα συστήματα, ὡς τὸ διὰ πασῶν, τὸ διὰ τεσσάρων: Πλάτ. Φιλ. 17B, αὐτ. D καὶ ὄνοτα καὶ τοὺς ὄρους τῶν διαστημάτων καὶ τὰ ἐκ τούτων διαστήματα γίνονται, Ἀριστοτ. Ἄρμον. 2M, Κλεισίν. Ἄρμον. I, Πλούτ. Ἡθ. II 42P, Φιλ. I, 10· **16)** μὲν. κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρ. αὐτοτελής ἢ σύνθετος ἐκ μετῶν ἢ στοιχῶν καὶ περιόδων μεγαλύτερα μετρικῆ σύνθεσις ὡς τὸ ἀναπιστικὸν σύστημα: Ἡρασιπ. Ποιητ. 3· **17)** ἱατρ. ἄθροισις, ἐπισώρευσις καθιζημάτων: Ἰππ. Ἐπιδ. 7, 83; Πά Γέν. I, 10 τὰ τῶν ὀδῶν σύστημα, Σωτ. I, 183W· **18)** μὲν. ἱατρ. τὸ σύνολον τῶν σφυγμῶν: Γαλ. 9, 279· **19)** μὲν. συσκευῆ, μηχανήματα: Ἀπολλ. Δ. δαμ. Πολιορκ. I, 38, 13· **20)** νεώτ. ἀνάτομο. σύνολον μορίων καὶ ὀργάνων συγκεμένων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἱστού: μυϊκὸν - νευρικὸν σύστημα· || ὄμ. σύνολον μορίων καὶ ὀργάνων συνημολογούμενων εἰς τὴν αὐτὴν λειτουργίαν: ἀναπιστευτικὸν - πεπτικὸν σύστημα· **21)** νεώτ. κ. δημ. ὁ συνήθης τῆς τρόπος ἐνεργείας ἢ συμπεριφοράς, ἰδ. ὁ ἐκ λογικῆς διακριτικῆς ἢ ἐξ ὀπολογισμοῦ: ἔχει ἄσκημα - κακὰ σύστημα· || νεώτ. φρ. ἐκ συστήματος κατὰ τρόπον σταθερῶν, κατὰ μέθοδον ἢ ἀντιλήπην ἀπαρεγκλιτῶς ἢ κατὰ κανόνα ἀκολουθοῦμένην: εἶναι ἐκ συστήματος δύστροπος-διαχρηκτικῶν· || ὄμ. κατὰ σύστημα ἢ ἀπὸ συστήματος: κατὰ σύστημα ὀλιγόλογος, ἀπὸ συστήματος δύστροπος.

συστηματικός (ὁ)-ή-ήν μὲν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνοποτελής ἐν σύστημα, συνημολογούμενος ὄργανισμός εἰς ὄλον π: Πλούτ. Ἡθ. II 42P μεταβολῶν συστημάτων ἐστὶ γνωστικῆ, Σέξτ. Ἐπιγρ. Μαθ. 7, 41, Ἀνάδ. Ἐπειρ. 15, 6· || συστηματικὰ μέτρα τὰ ἀνοποτελήτα σύστημα τέλειον: Ἡρασιπ. Ποιητ. 3 συστηματικὰ δσα ὄλον πλεόνων μετῶν εἰς ἐν σώμα παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπλη-

ροῦται· **2)** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς σύστημα, ὁ κατὰ σύστημα ἐνεργῶν ἢ γνῶμιος· συστηματικὴ μελέτη - ἐρευνα - ἐνέργεια· || κ. ἐνεργ. ὁ κατὰ σύστημα βλ.λ.2) ποιῶν τι, ἰδ. ἐπιφώγιος· συστηματικὸς κλέπτης - ἀγύρτης· || κ. ἐν καλῇ σμ. ὁ εἰς τὰς ἐνεργείας ἢ τὰς σκέψεις αὐτοῦ ἀκολουθῶν, ἐφαρμοζῶν ὄρισμένους ὑπ' αὐτοῦ κανόνες· ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι συστηματικὸς εἰς κάθε του ἐπιδιῶξιν· **3)** νεώτ. συστηματικὴ θεολογία κλάδος τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης, ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκθεσις τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν πράξιν· **4)** νεώτ. τὸ βηλ. ὡς οὗσα, συστηματικὴ ὡς οὗσα ὀνομασία μέρους τῆς βοτανικῆς καὶ ζωολογίας, ὅπου ἐξετάζει καὶ διδάσκει τὴν ταξινόμησιν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων εἰς ὁμάδας καὶ ὑποδιαιρέσεις· **5)** ἱατρ. νεώτ. συστηματικαὶ ἀλλοιώσεις τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἀντιπροσώπων εἰς ὄρισμένους αὐτοῦ χώρας· **6)** ἴμην. συστατικός, ἀσιδιάδης· Ἀνατόλ.η.Θεολ. Ἀριθμ.8· **7)** ἴμην. ἱατρ. ἐπι τοῦ σφυγμοῦ, ὁ κανονικός· Γαλ.8,502, αὐτ.9,229· ὁμ. ἐπι τῆς ἀναστροφῆς· αὐτ.7,800· **8)** ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς, δημ. -ἀ κατὰ τρόπον συστηματικόν, κατὰ κανόνες· || ἀπὸ συστήματος, κατὰ σύστημα βλ.λ.2), κατὰ κανόνα.

συστημάτιον (τό) ἴμην. μέρος τοῦ σθίκου ἐν ᾧ πολλοὶ ὄμοιοί κίονες Ἰστανταί· Συμ.Λογοβ.β. Βασ.5 αὐτὸς δὲ ὁ φιλόσοφος εἰς κίονα ὑπὸ συστηματίου σταθεῖς καὶ ἑτέρων δύο ἐσώθη.

συστηματοποίησις-εως ἰήλ νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συστηματοποιῶ βλ.λ.

συστηματοποιῶ-έω νεώτ., ὄδρ. ἐσυστηματοποίησα, ποθ. ὄδρ. -ἤθηκα, ἴμν. ποακ. παρακ. συστηματοποιήμενος, κατατάσας, τακτοποιῶ, συνθεῶν πλείονα πράγματα κατὰ σύστημα, μεθοδικῶς ὄργανων πλείονας ἐνεργείας ἐν κανονικῇ, μεθοδικῇ ἀλληλουχίᾳ καὶ ἀλληλεπάρτησει.

σύστησιον (τό) ἴμν. ἐστεινωχρωμένον, τρήκωσι χιτῶν ἢ ῥυπαρόσ· Ἀντίμ.Ἐπικ.ἀ.96.

συστήσιον δημ. κ. συσταίον, ὄδρ. (4)σύστημα, παθ. ὄδρ. -ἤθηκα, ἴμν. ποακ. πορακ. συστημένος, κἀμὴν τῆς θεούσαν ἀστάσιαν προσώπου τῆος εἰς ἄλλο, συνιστῶ βλ.λ.· τὸν ἐσάστησε εἰς τὸν προφασμένον του· **2)** γράφω τὴν διεθυσμένην ἐπι τοῦ φακέλου τῆς ἐπιστολῆς ἢ τοῦ ταχυδρ. δέμοσεν κττ. τοῦ προσώπου πρὸς ὃ ἀπευθύνεται· σύστησέ το στ' ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ μου· || ὡς οὗσα συστημένη ἡράμια ἢ συστημένη (ἐπιστολῇ) ἢ ἐπι συστάσει ἐπιστολῆ.

συστηρίζω ἴμν. ὄμοιο, ἀπὸ κοινοῦ στηρίζω· Φιλ.1,644· κ. παθ.· Πτολ.Μαθ.3,1 ἐπι τὸν συνεστηριγμένον ὄργανον τοῖς ὀφεικτέμοις δάξασαι.

συστοιχῶμαι ἴμν., ὡς πλῆθ. ἐπ. πορακ. συνεστιχῶντο, συμπαρακολουθῶ, συμβαδίζω, συμπεροόμεναι· Νόνν.Δ.34,255 πολέες δὲ συνεστιχῶντο βστῆρες.

συστοιδαίω γλωσσ. ὄμοιο ἢ ἐν ταυτῷ στοιδαίω.

συστοιχειώσις-εως (ή) ἴμν. ἡ συστοιχία βλ.λ.2· Ἰάμβλ.Προφρ.4,62 πάντα τὰ ἐν τῇ συστοικειώσει τοῦ θεοῦ.

συστοιχία (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ συστοίχου, τὸ νὰ εἶναι πὶ συστοίχον πρὸς ἄλλο, τὸ νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν αὐτὴν σειράν· Σχολ.Θεοκρ.1,48 τὰς συστοιχίας τῆς ἀμπέλου· **2)** σειρά πραγμάτων ἢ ἐνοσιῶν ὑπογομένων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος· Ἀριστ.ΛΠρ.ῶβ.27, αὐτ.Μεταφ.1004β,27 ἑτερο... τὰς ἀρχὰς δέκα λέγουσιν εἶναι τὰς κατὰ συστοιχίαν λεγομένας, αὐτ.1066α,15, αὐτ.1072α,31, αὐτ. Ὑστ.79β,7 ἐκ τῶν συστοιχῶν ὁσαὶ μὴ ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλας ἰδούσιν ἐκ τῶν ἀσπιδῶν δὲ ἔχουν ἐναλλάσσόμενα ἢ κοινὰ γνωρίσματα, αὐτ.Μεταφ.1054β,35 τὰ μὲν

τὸ γίνος ἑτερα, τὰ δ' ἐν τῇ αὐτῇ συστοιχίᾳ, τῆς κατηγορίας (εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τῆς κατηγορίας), αὐτ.1058α,13· || κ. ἐκάστη ἡ ἐκατέρα τῶν παραλλήλων σειρῶν· αὐτ.109,β,12, αὐτ.ΖΜ.670β,21, αὐτ.Η.Νικ.1096β,6, Θεοφρ.Αν.58 ἀπαντα γὰρ εἰς τὴν ὄρθρητα καὶ διάτρησιν... καὶ ὅσα ἄλλα τῆς συστοιχίας ἐκατέρας ἀνοχθῆσεται, αὐτ.118(2),127· || π. τοῖς Πυθαγορείοις, σειρά παραλλήλων ἡ ὁμοιοτή· αὐτ.986α,23 ἀί ἀρχαὶ ἀ κατὰ συστοιχίαν λεγομένας ἴσθι σειράς παραλλήλων ἡ ὁμοιοτήτων ζευγῶν, ὅσον περιττὸν καὶ ὄρτιον, ἐν καὶ πολλὰ, δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν· **3)** νεώτ.σεῖρα συνσφῶν πραγμάτων τοῦ οὐτοῦ εἶδους παραλλήλων ἡ ὁμοιοτήτων ζευγῶν· Ἀλεκτρικὴ συστοιχία συσσωρευτῶν ἰσοκράτους πολλῶν τοιοῦτων ὄργανων εἰς ἐν ἐπισὸν σῶλον, νηροτοῖα· **4)** γραμμ. τὸ νὰ εἶναι πὶ συστοίχον ἦτοι ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἢ τοῦ αὐτοῦ θέματος· πρβλ. σύστοιχος 3).

συστοιχος-ον κ. νεώτ. ὁ μετ' ἄλλων εἰς τὸν αὐτὸν στίχον ἰσάμενος, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν αὐτὴν σειράν ὄμοιο μετὰ τίνος, ὁμοιοτήτης, παραλλήλως· ἀντιθ. ἀντίστοιχος, ἦτοι ὁ ἰσάμενος ἐν τῇ ἀπέναντι σειράν ἢ τάξει, ὅσον τὰ στοιχεῖα ἀπρ καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ εἰναι ἀντίστοιχα· Ἀριστ.Γέν. Φθῶρ.315α,21 πῦρ καὶ γῆν καὶ τὰ σύστοιχα τούτων, αὐτ.Μετ.340α,5, αὐτ.Τομ.114α,27 λέγεται σύστοιχα τὰ τριάδες ὅσον τὰ δίκαια καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνη, αὐτ.Ρητ.1364β,34, αὐτ.ΖΜ.670β,22, αὐτ.ΖΠ.707α,11 τὰς... συστοίχους τῶν ἐν τοῖς μέρεσι (κινήσεων) ἀρχῶν, αὐτ.Αἰσθ.448α,16 τὸ γλυκὸ καὶ τὸ λευκὸν καλῶς σύστοιχα, γίνεσι δ' ἑτερα, Θεοφρ.ΦΑἰτ.6,4,2 ὁ γλυκὸς καὶ ὁ λιπαρὸς καὶ ὁσοὶ συστοίχοι τούτοις, Ἐπικ.Ἐπιστ.1,27ῦ· || νεώτ. σύστοιχοι πόδες ἡ σύστοιχα μελῆ ἐπι τετραπόδων καὶ πολυπόδων ζῴων, ἀ πρὸς τὸ αὐτὸ πλευρὸν ἦτοι πάντες ἢ ἀριστεροὶ ἢ πάντες ὁ δεξιῶν πόδες· || ἐπι συμπαροαρτουσῶν περιστάσεων· Διοκλ.ἀ.34· **2)** μιν. κ. νεώτ. σύστοιχα γράμματα τὰ προφερόμενα διὰ τοῦ αὐτοῦ φωνητικῶ ὄργανου ἀφαιρητικὰ στοιχεῖα, ὡς τὰ χελικὰ β,β,φ καὶ τὰ οὐρανόσφωνα κ,γ,χ ἢ τὰ ὀδοντικὰ τ,δ,θ καὶ ἀντιπαστολήν πρὸς τὴν ἀντίστοιχα ἦτοι τὰ ἔχοντα συμφῶνους πρὸς ἀλλήλας τὰς αὐτῶν ἰδιότητας κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν αὐτῶν ὡς φιλῶν κ,η,τ, μέσων γ,β,θ καὶ διασέων φ,χ,θ· Ἐϋστ.468,31· **3)** νεώτ. συντακτ. σύστοιχον ἀντικείμενον αἰτιατικῆ συνταγοσμενῆ μετὰ ῥήματος ἀμπατότου ἢ παθητικῆς διαθεσεως ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς ἐντονωτέρον ἐκφρασί τῆς ρηματικῆς ἐννοίας, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ἀνώνυμον ἀντικείμενον, ὅσον ἀγνώσκωμι τὸν καλὸν ἀγῶνα, ἀπέθανον ἐντιμον θάνατον· **4)** ἴμην. ὁμόφωνος, σύμφωνας, ἀνάλογος· Πολύβ.13,8,1 ὄμοια καὶ σύστοιχα, Ἀντίογ Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ.β(3),117, Ἰουκ.Ἰστ.Συγγρ.43 ὁ μὲν νεὸς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, Πάπ. οὐδὲ γὰρ σύστοιχοι αὐτῶν γίνεσθε γυραφικότες.

συστοιχῶ-έω ἴμν. κ. μιν. Ἰταμοὶ τεταγμένον ἐν τῇ αὐτῇ σειρῇ ἢ γραμμῇ· Πολύβ.10,21,2 ἐπ' ὅσον συγυθύνεται καὶ ομοιοχρῶντας διαμένει· **2)** ἀντιστοιχῶ, ἀντιστοικρῶμαι· Κδ.Γαλ.4,25 τὸ γὰρ Σινδ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἰερουσαλήμ· **3)** περιπατῶ, βαδίζω, πορεύομαι συμφῶνως πρὸς π· Μουσαν.π.Στοβ.167,12 συστοιχῶν τῷ λόγῳ Σωκράτους, Ἐϋστ. Ὀδ.1766,8 τὴν δαιμονίαν μοῖραν τὴν συστοιχοῦσαν τῇ πενηρμένῃ καὶ τῇ ἀνάγκῃ.

συστοιχῶς ἑπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. σύστοιχα δὲ ἐντάξασθαι ἐν αὐτῷ τῷ στίχῳ, ἐν τῇ αὐτῇ σειρῇ, κατὰ τρόπον συστοίχον· Ἀριστ.Αἰσθ.448α,14, Ἐϋστ.Ἰλ.1303,12 ἴνα ὁ ἀκρατὴς ἀκούσῃ τὸ μῆτι ἐπὶ τῆς βουλῆς συστοίχως νόση.

συστολεύς-εύς (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι' αὐ στέλλεται π· 2) ναυτ. ἕκαστον τῶν πρὸς συστολήν τῶν ἰσθμῶν ἀγωνίων, στήριξ, μπράβυ.
συστολή (ἡ) ἰστυτέλλω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ συστήλλω, περιορισμός κατὰ μήκος, κατ' ἔκτασιν ἢ κατ' ὄγκον, συγκρίσεις, ἐλάττωσις, συμπίεσις : Θεοφρ.ἀπ.77, Στωϊκ.ἀπ.3,95 λύπη ἐστὶν ἀλογος συστολή, Πλούτ.Ἠθ.564B, Πρωτ.Ἀρμον.3,7 ἰπὴν φυχήν ποτὲ μὲν εἰς ἡδονὰς καὶ διαχύσεις ἀγεσθαι, ποτὲ δὲ εἰς οἰκτίας καὶ συστολὰς, Ἐπικ.ἀπ.410 2) νεώτ. συστολή τῶν μεταλλῶν ἢ ἰδιότης ἣν κέχθηνται τὰ μέταλλα εὐρυσκίονενα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν φύχους καὶ συστήλλονται 3) μγν. κ. νεώτ. ἐν ἱατρ. σύσπασις ἡ ἀπασις ὄργανου τινὸς τοῦ σώματος ὡς τῆς καρδίας τῆς μήτρας, τῶν ὀφθαλμῶν, συνειπερίων συγκρίσεων τῶν κοιταχίων αὐτῶν : Ἡρόφ.η. Πλούτ.Ἀρεσκ.Φιλ.4,22,3 Γαλβ.700 σφμμογὸς ἐστὶ διαστολή καὶ συστολή καρδίας καὶ ἀρτηριῶν, Σωρ.1,70B συστολή τῆς μήτρας, Ἀλέξ.Τραλλ.Ἐμ.589P συστολαὶ τινες ἀνεύδεις εἰς ἄρθρα, - συστολή μῦος ἢ κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ μῦος βράχυνσις αὐτοῦ, σύσπασις 4) μγν. περιορισμός, περιστολή : Πλούτ.Κοιτ.60 συστολαὶ μάλλον ἢ προσθέσεις τὰς τιμὰς δεῖσθαι 5) ἰδ. περιορισμός, ἐλάττωσις τῶν δαπανῶν : Πολύβ. 27,124 ὥστε καὶ τὸν Πτολεμαῖον .. εὐδοκῆσαι πρὸ πρότερον αὐτοῦ συστολή καὶ τῶ μὲν ἐν προίεσθαι, Φιλῶδ.Οικ.710 6) μγν. κ. νεώτ. γρομμ. ἡ εἰς βραχὺ φωνῆεν τροπή μακροῦ φωνηέντος ἡ διεθόγγου : Ἀπολλ.δύσκ.Συντ.281,7, ΕἰΜ 735,51 συστολή ἰωνική ἢ ποιητική 6) μγν. μετρ. ἡ ὡς βραχέος φθόγγου μέτρησης μακροῦ φωνηέντος ἡ διεθόγγου πρὸ ἐτέρου φωνηέντος κειμένων : Διον. Ἀλ.Συνθ.25, Διον.Ἐρω.633,12, Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.1,108 7) μγν. μετρ. ἐξευτελισμός, ταπεινώσις : Πλούτ. Ἠθ.544B καταπλήξεως καὶ συστολής ἔνεκα καὶ τοῦ ταπεινώσαι 8) μγν. τὸ συσταλλόμενον σῆμα : Δημητρ.4 ὄσπερ τὰ ὄρχαια ἀγάματα, ὧν τέχνη ἐδόκει ἢ συσταλλὰ καὶ ἢ ἰσγνότης 9) νεώτ. κ. δημ. μετρ. ἔλλειψις βάρους ἢ βρᾶσους, αἰθιμοσύνη, σημνὴ ἐπιφυλοκτικότης : εἶπε τοιαῦτα φεῦθ' ἄνευ οὐδεμίνας συστολής 10) μγν. μικροφύξια : Πολύβ.5,122 11) μων. ἐπὶ μυσικοῦ, πτώσις, χαλάρωσις : Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.4 12) μγν. νηστεία, νήστευσις : Σωρ.1,49, αὐτ.2,15, **συστολιζῶ** συστήλλω, ὁμοῦ ἐνόδιω, περιενόδιω, συγκομίζω, καταστολιζῶ : Εὐρ.Ορ.1435 σκόλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάματα συσταλλοῖσι χρήζουσα λίνω φάρκα πορφυρεῖα 2) μγν. συνδέω, συνδέτω, μετ. δοτ. : Μελέαγρ.ΑΠ7,419, **συστολικός**-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς φυσιολογίαν ἢ συσταλλῆν ἢ συσταλικὸν φῶσμα πρὸ ἀκούομενον κατὰ τὴν συσταλλῆν τῆς καρδίας, **συστομός**-ο-ιν κ. δημ. ὁ ἔχων στόμα συνεστομμένος στενὸν καὶ μακρὸν, στενόστομος, ἀντιβ. μεγαλόστομος : Ἀριστ.ΖΜ 662a,24 διὸ τὰ μὲν ἐστί συστομώτερα, Μέν.191 συστομώτερος σκάψης (ἐπὶ τῶν τὰς σκάψας περὶ τῶν μετώκων διατὸ ἀπαρρηλοιστων, δθ. ἐπὶ τῶν μὴ θυμαίνων πορρησιᾶς[εσβαί], Θεοφρ.ἀπ.103, Ἀρχύτ.1 τὸ σύστημα τῶν τευχῶν, Μοίρ.392P πῖδος μέγας καὶ σύστημας 2) ἐπὶ φιλημάτος, ὁ στόμα πρὸς στόμα ὧν : Τελεχ.12 3) δημ. τὸ οὐδ. σύστημα ὡς οὐδ. τὸ περὶ τὸ στόμα μέρος τοῦ προσώπου, τὸ μουσοῦδι : Ἐπάλ.Ἐκ.Σελ.60, **συστομώμαι**-όμαι μγν. ἐνομούμαι διὰ στόματος, διὰ στόμου : Στράβ.7,41, συνεστομώμαι γὰρ αὐτῇ (τῇ Μαῖωπι) μνηστὶ στόματι μεγάλω, **συστοναχθῶ**-έω μγν. ποι. συστενάω : Κόνιν. 1,2% καὶ ὁ συστοναχοῖσι βῶα 1. Ἐρμου.

συστορέννυμι μγν. κ. συστορνῶ συτορέννυμι, ἐκτείνω, ἀπλώνω ὁμοῦ : Διφιλ.51 ἐξανίσταμαι γόν ἀμφιτάπητα συστορέσας, Ἰάμβυλ.Προτρ.21,κβ' στρωματῶν ἐξανίστασις συνέλοισ αὐτὰ καὶ τὸν τύπον συστορέσας, **συστοχάζομαι** μγν. στοχάζομαι, σκοπεῖω ὁμοῦ, σημειοδεῖω μαζι : Μάρκ.Αὐρ.3,11 τοῦ κατ' ἀξίαν συστοχάζομαι, **συστορατάζομαι** μγν. ποι., γ' πληθ. ἐπ. παρσι. συνεκτρατόνωτο, συστορατάζω : Νόνν.Δ 17,138 συνεκτρατόνωτο δὲ βᾶκχῃ ὀλοφαφόρι, **συστορατάρχη** (ὁ) μων. ὁ ἀπὸ κοινοῦ, ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος στρατάρχη ὧν, ὁ ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου στρατάρχου διοικῶν τὸν στρατὸν : Κ Μα- νασσ.Χρον.2815, Θεοδ.Διακ.Ἀκρ.1,233, **συστορατεία** (ἡ) κοινὴ ἐκστρατεία : Ξεν.Ἑλλ.3,1,6, αὐτ.4 δῶρον .. ἐδόθη (ἡ χώρα) ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα συστορατείας, Δίων Κ 407 ἐκ τῆς συστορατείας, ἢ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἀπολιπτό 2) συμμαχία, κηδεσμία : Αἰσχίν.Ἐπιστ.11,12 ἕως δ' ἂν μήτε συστορατείας παλεομένους ἔχωμεν, **συστορατεύω**, ἐν συκτορ. χρ. τὸ μέσ -όμοιαι ἰὸ Ἡρ. ἔχει πάντοτε τὸν μετ. τ. ὡς κ. ὁ Πλάτ. (Πολ. 468B, αὐτ.471D), π. Θουκ. συνηθέστερος ὁ ἐνεργ. τ., π. δὲ Ξεν. κ. Λυσ. ἐν χρ. ἀμφότεροι αὐ τ.1 ἀπὸ κοινοῦ ἐκστρατεύω, ἐκτελῶ ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων στρατοικῆν, πολεμικὴν ἐνέργειαν ἡ ὑπηρεσίαν : Ἡρ.5,44, αὐτ.6,9, αὐτ.9,11, Θουκ.1,99 οὐτε ξυνεκστρατεύον ἀπὸ τοῦ ἴσου, αὐτ.2,56, Ξεν. Ἑλλ.3,5,16 οὐ ξυνεκστρατεύσατε ἐφ' ἡμᾶς 5) κ. μετ. δοτ. : Ἡρ.7,11,Θουκ.2,12 Ξεν.Ἑλλ.3,5,5 οὐδ' εἰς τὴν Ἀσίαν ξυνεκστρατεύον Ἀγησιλάω 6) κ. μετ. ἐμπροθ. διορ. : Θουκ.2,29, Ξεν.Ἑλλ.2,4,36, **συστορατηγέτης**-ιδος (ἡ) μων. θηλ. τοῦ συστατηγος βλ. λ. : Νικ.Χων.1,13, **συστορατήγος** ὁ μετ' ἄλλου ἀπὸ κοινοῦ στρατηγῶν, ὁ συμμετέχων τῆς στρατηγίας : Εὐρ.Φοίν. 745 καὶ ξυστορατήγος εἰς δ' ἀνήρ ὁ πᾶνθ' ὄρα, Θουκ.2,58, Ξεν.Ἀν.2,6,29 ἀπονηθσκόντων δὲ τῶν συστορατηγῶν, Ἐπιγρ. Εὐρυβῶν, **συστορατηγῶ**-έω εἶμαι συστορατῆγος, στρατηγῶν, ἔξασκῶ τὴν στρατηγίαν ὁμοῦ μετ' ἄλλου : Δημ. 401 Κόνων ὁ παλαιὸς ἐκείνος Ἀδεμάντου συστορατηγῆσας, Πλούτ.Περ.β. οἷτε συστορατηγῶν ἐξέλειπε μετ' αὐτοῦ 2) μγν. τὸ μετ. ἐνεργῶ μετὰ τινος ὡς συστορατήγος : Στράβ.6,1,8 ἔτερος δὲ τῶν υἱῶν Ἀπολλοκράτης συνεκστρατηγῆς, **συστορατιώτης** (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ., θηλ. συστορατιώτης-ιδος (Ἐμειστ.Λόγ.15,197C), ὁ συνυπηρετῶν μετ' ἄλλου ὡς στρατιώτης κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ εἰς τὴν αὐτὴν στρατιωτικὴν μονάδα : Πλάτ.Πολ.556C Εὐμηλοὶ γιγνόμενοι ἢ συστορατιώται, Ξεν.Ἀν.1,2,26, Ἀριστ.ἨΝικ.1599,28, Κδ Φιλ. 2,25 ἡγησάμην .. τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστορατιῶτην μου, Ἐπιγρ.Ἰλιου. Πάν., κ. μετ. γενικ. αὐτ. 2) τὸ θηλ. μετρ. συμβουθηδός, συνειπίκουρος : Ἐμειστ.Λόγ.15,197C, ἴωσ.Π 6,9,1 τὸ χρ. συστορατιώτιδι χρῆσθαι, **συστορατιώτης** ὁμοῦ μων. στρατολογεῖται ὁμοῦ μετὰ τινος ὁμοῦ κατατάσσεται εἰς τὸν στρατὸν : Νικ.Χων.557A αἰτουόμενοι συστορατολογηθῆναι Ῥωμαίοις, **συστορατοπεδῶμαι** στρατοπεδεῖω ὁμοῦ μετ' ἄλλων : Ξεν.Ἀν.2,4,9 ξυνεκστρατοπεδεύετο σὺν ἐκείνοις, **συστορῆμα**-ατος (τὸ) κ. νεώτ. πᾶν τὸ συνεστραμμένον, τὸ ἐκλιπὸν ὁμοῦ, δθ. σφαιρα, τυλιχάρι, κουβάρι : Σωρ.2,87, Ὀρειβ.Σύν.9,55,1, Ἠθ. ἐν λ. σπειόν 5) δμυροῦ συστρέμματα, στρατογυλῖαι ἀστογῶν τοῦ ὄμβριου ὕδατος : Ἀριστ. Κόσ.394a,32 2) μων. μετρ. σφέκις ἢ σχέδιον συνεστραμμένον, οὐχ' εὐδῶ : Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,88

πονηρόν τεκτονάμενος σύστρεμμα· 3) μην. πλήθος, δόξασμα ανθρώπων, όλος: Παλδ.1,45,10 άλλ' ή τε κρωγή και τό σύστρεμμα διαφέρων ήν· 3) συνταξαμένη όμάς, λόχος: αút. 4,58,4, ΠΔ Βασ.2,42 και οι δύο άνδρες ήγαόμενοι σύστρεμμάτων· τή 'Ιεσοσθ ήώς 'Ιασού· 4) σώμα άποτελούμενον εκ δύο ζευγαγίων, ήτοι περιλαμβάνον 1024 άνδρας: 'Ασκληπιόδ.6,3, Αίν. Τακτ.16,3, 'Αρρ.Τακτ.14,5, 'Επιγρ.· 5) Ιατρ. οίδημα, φλεγμονή, άπόστημα: 'Ιπν.Προργ.2,41, αút. 'Επιδ.2,3,12, Γαλ.Χρ.Μορ.8,8· 6) νερόσσιμα εν ταις έντοσθίοις: Γαλ.9,171 συστρεμπίνα και συστροφαί τό φώματα και τάς ανίπριας σηματούσους: 'Ιπν. 'Επιδ.4,52, 'Αντυλλ.π. 'Ορειδ.8,6,21.

συστρεμματάρχης [α] μην. τίτλος των τεσσάρων εκτάκτων θλλ.ή των προσκεκλημένων εις έν επίταγμα φίλων: 'Ασκληπιόδ.6,3, 'Αρρ.Τακτ.14,6, Αιτ.Τακτ.16,4, 'Επιγρ.

συστρεμματάρχω-έω 'Επιγρ. είμαι συστρεμματάρχης.

συστρεμμάτων [α] όνοκορ. του σύστρεμμα θλλ.ή, δδ. συστρεμπίνα όδατος ζήν: 'Αριστ. Θουμ.832b,4· 2) Παλιδ.4,16 εφραπίσ συστρεμπίτιον τι πορφυρούν ή φοικικούν ό περι τήν χείρα είχον οι πολεμούντες ή θρησκόντες·

συστρεπτικός-ή-όν ό έχων τήν ιδιότητα του συμπηγνένει, εν άναφ. πρός τό φύκος: 'Ιπν. 'Επιδ. 6,36 φυχρόν πάνω, συστρεπτικός·

συστρέφω κ. μον. κ. νεώτ., άόρ. **συστρέφεα**, παθ. άόρ. **συστρέφην**, μη. παθ. **παρεα**. **συστρεμμένω**, στρέφω τι περι εαυτό, όμοσ, στρίβω, στριφογυρίζω, στριφογυρνάω, κουλουριάζω, κουβερδιάω: Αισχ.άπ.195 μη σ' άναρπάση· σ. **συστρέφας** άφνω, 'Αριστ.Λυσ.975, αút. 'Οεσμ.61, αút.67 **Ευστρέφας** τουτί τό πέος χροασένωσ, ΚΔ Πράξ.23,3 **συστρέφαντες** δέ Παύλου φρυγάνων πλήθος και επίθεντος επί τήν πυράν, Πάπ. ξριον συστρέφειν περι ηλιωρίδα· κ. παθ.: Μέν.536,4· κ. επί του χορίου: Σωρ.1,71 τό χόριον συστρέφει περι αυτό τήν ύσπεραν· κ. παθ.: αút.73 επί τό χόριον εις αυτό συστρεμμένον ειη· κ. επί των όφθαλμών: 'Ιπν. 'Επιδ.7,83 τά όμματα διά κενός ως ει τι βλεψών, **ζυνεστρέφε**· 2) επί ζώνων, θηρίων, συσπειρώσει, μαζεύομαι, όπως επίθεός, ήτοι ηηθήσασ ή εφορημάς: Πλάτ.Πολ. 336B συστρέφει εαυτών ύσπερ θηρίων· κ. κ. επί Ιππων: 'Αριστ.Ζ1.572b,14· || **συστρέφω** τον σάχνα επί άνθρώπου άγωνιζόμενου όπως ελευθερωσής: Εδπ.339· || **συστρεμμένη** χείρ συνεστρεμένη χείρ, γρόθος: Σωρ.1,102· 3) επί στρωπιτών **συστρέφω** έμαυτών σχηματίω διά συστρεφής σώμα συμπάξας, όπως ενεργήσασ επίθεον ή όμνυδός: 'Ηρ.9,118 πόνη **συστρέφαντες** έμυτοσ και πυκνώσαντες ώς μάστιγα· || συγχ. εν τή παθ. τ. επί όμμάδος πυκνωσών: Ξεν. 'Ελλ.4,4,12 επί πενήτησσι άσιπύδωσ συστρεμμένωσιν (είχον σχηματίσει φάλαγγα εις βέδοσ πενήτησιν άνδρών)· κ. επί πλοισών: 'Αριστ. Ζ1.629a,19· κ. επί ιχθύων: αút.621a,16· || όμ. επί όμάδος, εν τω θέσει ών έκτελώσ επί τάσωσ στρόφην πρός τό αντίθετον ή ηλαγίως: 'Ηρ.4,136 οι δέ ως κκουσαν ταύτα, τάν ταχίστην **συστρεφέντες**·· εδίκων, αút.6,6, αút.9,62, Θουκ.7,30, αút.2,4 **ζυνεστρέφοντο** εν σφισιν αύταίς, αút. όσον·· ήν **ζυνεστρεμμένον**· || φρασ **συστρέφει** επί όσωσ στρέφειν πρός τό δεξιό: Ξεν.Λοκ. 13,6 [δ.άνάγν.]· || στρέφω τι άποτύσασ: Πλάτ. Πάροδ.14 **συστρέφας** (τόν Ιππον ένδελασ πρώτος ιπβή). Σάτωρ.3 **συστρέφει** τήν όψη· 4) σχηματίζω όλον τι, άποτελώ όργανικόν τι σύνολον, ένώνω, συνάπτω, συνδέω, ασσασματό: 'Ηρ.1,101 τό ηηδικόν έθνος **συστρέφε** μόνον

και τούτου ήρεε, 'Αριστ.Πολιτ.1304b,23 τό μέν γάρ ίδια συκοφαντούντες τούς τάς ούσίασ έχοντάσ συστρέφουσιν αύτούσ· 5) τό παθ. ένούμαι, συνδέομαι, άποτελώ σύνδεσμον ή σύλλογον, συνωμοτό: Θουκ.4,68, αút.8,54 παρακελευσάμενος όπωσ ζυστραφέντες και κοινή βουλευσάμενος καταλόυσσι τον δήμον, Αισχιν.2,178 έπί έμέ συστραφέντες ήκουσι, ΠΔΒασ.4,10,9· || όμνυτ. τό ενεργ. : αút.3,16,9 και **συστρέφειν** επί αυτόν Ζαυρήν ό άρχων τής ήμισουσ Ιππου· 6) συνάγει, συναθροίζει, περιούλοει: 'Ιπν. 'Αφορ.5,40 **συστρέφει** αίμα εις·· κ. παθ.: 'Αριστ.Κόσ.394b,2 **ψεστό** συστραφέντος· || κ. επί των κυμάτων εν τή τά σώματι, συνάγομαι εις τό αύτό σημείον: 'Ιπν.Προργ.23 **φώματα συστραφέντος**· || κ. επί άμμου εμφοσιζόμενης εν τή κώσει: αút. 'Αέρ.9· 7) επί των τριχών τής κεφαλής, κερπαστά αύτάσ ούλασ, σγουραία: Εσοδέκτ.17,3· || κ. παθ. επί εύλων, έχω κόμβους, είμαι βζώδης: Θεόφρ.Φ1,3,11,2 **συστρεμμένα** εύλα, αút.ΦΑίτ. 1,3,3· || κ. επί κισσού: αút.Φ1,3,18,9 κίττος συστρεμμένωσ ταις βίαισ· 8) συμπήγνυμι, συμπυκνώω, κληρώνω: 'Αθην.2,41B τό φυχρόν συστρέφον και σφισίον, 'Αντυλλ.π. 'Ορειδ.6,10,15 τά γυμνάσια τάσ σφράσ **συστρέφει**· κ. παθ. συμπυκνώσει, λομβώσει πυκνότητα ή σύστασιν: 'Αριστ.Ζ1.569b,18· 1δ. εν τή μη. τό παρακ. αút. 523a,24 σπέρμα χηρόν και συστρεμμένον, αút. Κόσ.394a,27 **νεφός** έστί πάχος άτιμώδης **συσστρεμμένον**· || ήπρ συστρεμμένον συμπυκνωμένον, συμμαζέμενο, μη διάχτητον νεφός: 'Επίκ. 'Επιστ.1,28V· || συμπυκνώω, συμπάξωσ ποιώ, σφίγγω: Φιλόδ.Ποιήμ.έν'Ηρακλ.994,34 **συστρέφει** τό επάγγελσ, 'Αρρ. 'Επίκτ.1,24,8· κ. επί γάλακτος: Σωρ.1,91 γάλα μελιτωειδός **συστρεφέν**· 9) επί λόγου, συμπυκνώω τό νόημα, τήν εκφρασιν: Κρατιν.85 έάν μη συστρέφω τό πράγμασ, 'Αριστ.Παρ.149a,19, Διοκ. Αλ. 'Ισοκρ. || **συστρέφειν** τό νόημασ, αút.Συνδ.2,5 **συστρέφας** τον νοών εν όλίγοισ όνόμασ· || κ. άπολ. **συστρέφας** γράσω εν βροχιμλογία: Αισχιν.3,100· || συγχ. τό παθ.: Πλάτ.Πρωτ.342B βήμασ βραχύ και συστρεμμένον, Διον. Αλ.Ρητ.5,7 λέξις **συσστρεμμένη** και αύ διαρημένη, αút.Λυσ.5, αút.Δημ.19, Δημ.Περ.177 ή 'Αττική γλώσσα **συσστρεμμένη** τή **έχει**· || κ. έπικριτικός, έχω ύπασ λόγου περιήλοκον, δδ. ζώσικλον, στρωφών: 'Αντιφάν.52,17.

συστρεφικός-ή-ή νεώτ. τό συστρέφειν, στρίψιμο. **συστροβιά-έω** μή μην. συστρέφω, περιστρέφω, περιούλοει: Φρόν.374 1δ.άνάγν.]

συστροβιάω ή μην. όμοσ στρόβω, συστροβιάω, συστρέφω: Πλαν. 'Οβιδ.Μετ.1,664.

συστρογγάλλω καθιστώ τι όλωσ τρογγυλόω, μεταβάλλω εις σφαιράν: 'Αλεξ.246,4· 2) μηφ. επί περιούσασ, οίονει περικόπων τρογγυλέωσ, έλαττωνώσ δοσανών, κουστρούειωσ, Νικόμ.Κωμ.3 ούσίδιον·· **συστρογγύλλω** κάξεκκόκκισα [κώδ. 'Αθήν. συστρογγυλλήκοι].

συστροφή [η] κ. μον. κ. νεώτ. ή ένέργεια του συστρέφω και συστρέφωσιν, στρόφη ή πνοσ περι έουτό, συνέλεξις στρίψιμο, κουλοποίησησ: Πλάτ. Πολιτ.282B **όσα** δέ γε αύ τήν μέν συστροφήν χυώνην λαμβάνει [όσα δέ πάλιν στρίφοντα έλασρά, επί ηημάτων, 1δ. τής κρώσ]· 2) μην. περιστρόφη: Πλάτ. 'Αρεσκ.Φιλ.2,29,3· 3) συμπυκνώσει, πυκνώσει: 'Αριστ.Πρ.964a,18· 4) συναστροφή: 'Επίκ.δ6ξ.33· 5) μηφ. επί όφουσ συντομία, βροχιμλογία: Διον. 'Αλ.Δημ.18, αút.Θουκ. 53, Δημητρ.8· || εν συστρόφη συντόμοσ, μέ λγα λέξησ: Πάπ.· 6) τό διά συστρόφασ εις ένα δγκον σχηματιζόμενον, πυκνόσ δγκοσ, σύστρεμμα, δδ. συνδεδρασίσι, συναγωγή: 'Ηρ.1,9,α' και-

ην πλήθος συστροφήν || συγκέντρωση άνθρακα θύλακος: Διον. Αλ. Ρομ. 3, 31 διέλιπον προς άλλλους κατά συστροφάς. Κ. Δ. Πράξ. 19, 40 περί ού δυνασόμεθα αποδοίνα λόγον τής συστροφής ταύτης. 7) συνεκ. ανάθραυσις, συγκέντρωσις στατιστική: Πολύβ. 4, 34, 6 άλλα δεδιότατες τήν τών νέων συστροφήν. 8) φρ. μετά συστροφής επί στρατού εν πυκνῇ παρατάξει: Διόδ. Σ. 11, 8. 9) ομ. συστροφή μελισσών σμήνος μελισσών: Πά. Κριτ. 14, 8 και ίδού συστροφή μελισσών εν τῷ στόματι τοῦ λέοντος και μέλι || πληθος πτηνῶν, κοπάδι, πουλιών: Ἄρτεριδ. Δαλδ. 2, 20. || ομ. ἐπί δένδρων, συστάς: Δίων Χρ. 1, 52 συστροφαί δρυῶν. 10) φυσική μόζα, δόρυσημα: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1, 250, αὐτ. 280. 11) ἱστρο. ἐπί νοσηράς ἄλης, ἐπί φυμάτων εν τῷ σώματι, συσταύρεισις: Ἰνν. Ἀρθρ. 41, Διοσκ. 1, 30 αὐτ. περί τοῦς κονδύλους συστροφαί. || ομ. συστροφή νέων συμπληκτῶν νέων ἡ τενοτών, περιπολική νέουσι: αὐτ. 5, 117, αὐτ. Ἐδορ. 1, 229, Σαρ. 1, 101 χόριν τοῦ... τὰ νεύρα καθάπερ ἐκ συστροφῆς τινος ἀπλοῦσθα. 12) ομ. αἰθέρη, πρήξιμος: Ἰνν. Π. Γολ. 9, 143, Πλάτ. Ἡθ. 664 F, Γαλ. 15, 773. 13) γόγγρος, ρόζος: Θεόφρ. Φι 5, 23, αὐτ. 5, 51. 14) φρ. συστροφή ὄφρουσ αφροσύνης ἐπερχομένη μεγάλη βροχή: Πολύβ. 3, 74, 5, αὐτ. 11, 24, 9. || ομ. συστροφή ἄνεμου - πνεύματος καταιφ. ἄνεμοστρόβιλος: Θεόφρ. Ἀν. 34, Πά. Ὡσ. 4, 19 συστροφή πνεύματος οὐ εἰ εν ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς. Φρόν. 3, 74. 15) ἐπί ἀστέρων νεφελοειδῆς συστροφή νεφέλωμα: Ἡρασιτ. Ἀστρ. 1, 3, Πτολ. Τετροδ. 149, αὐτ. Μαθ. 7, 5. || νεώτ. ἀστρον. κτ. πλθ. σμήνη περιεμένα ἐκατοντῶδας μέχρι χιλιάδων ἀστέρων, ἐγγύτητα άλλλων. 16) νεώτ. συστροφή καρδιας περιστροφική κίνησις τῶν κοιλῶν τῆς καρδιας περί τῶν διαμήκη αὐτῶν ἄξονα.

συστροφή (ή) μγν. ἡ δύναμις τοῦ στρέφουσαι τῶς κάκεισε, ἐπιτηδεύτης, εὐστροφία, πανουργία: Πολύβ. 23, 22 τῆς τοιαύτης συστροφίαις ἀπολειόμενον ἰδιόθρ. Ζεῖσις εὐστροφίας. 2) οικειότης γνωριμία μετά συγγραφῆς κ. διδασκαλία: Πά. Μακκ. 3, 5, 32 ἴεσφ. ἄνδργ. τοῦ συντροφία, ἰδιόθ. Ἄλ. Δειν. 7.

συστροφόμεαι-όμεαι Ἡσ. ἐν λ. λιγνάν κωσσοτόμια.

συστρόφως ἐπίρρ. συντρόφως: Μέν. Κιβ. 29 (πιθ.).

συστρωμα-ατος Ἐπιγρ. Ἐφέσου λιθόστρωτων.

συστρωνυμ κ. μον. κωνστρ. στρώμα ὁμοῦ: Ἐπιγρ. συστρώσει τοῦ ἔδαφος λίθους πηναῖεν ἄπαν τοῦ χωρίου, Πάσι: συστρώσει ακυρίους. 2) ἐκτείνω ὄμοιο, στρώνω, ἐπιπλάω μαζί, δθ. ὁμόλυμ, ἰσιόζω: Ἀριστέλ. 183 συστρώσει πάντα κ. παθ.: Εὐνάθ. Β. Σοφ. 501 B ἐκ ὁμολόγητα τινα καί ἀκίνησιαν ὄπαντα συστρώσειν.

συστυνάζω μγν. γίνομαι ὁμοῦ μετ' ἄ. συγγός, συσκυβρωτάζω ἐκ λόθης Συμπλίκ. Ἐπικτ. 90 D ἐν τοῖς ληπτοῖς συστυνάζοντα.

συστύλος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔξων πλησιέστατα άλλλων ἱσταμένους στύλους, ὁ ἔξων πυκνῶν αἰερῶν στύλων, πυκνόςτυλος: Βιτρ. 3, 3, 1. - σῦστυλος νεός ἰθ ἔξων διαστύλων ἴσων προς τὸ πάχος δύο διαμέτρων τοῦ στύλου.

συστάφω συνέλυκω, συστήλω: Ἰνν. Διατρ. 3, 70 ὄκως ἂν συσταφῶ τὰ στόματα τῶν φλεβῶν. 2) τὸ μέσ. συστώφωμαι κ. συστώφωμαι ἴλυσσι. ἰσχυροποιάζω, γίνομαι κατηφής: Ἡσ. κωνστωφωμένω, συσκειβρωποκατέφες: Σχόλ. Ἀριστ. Β. Ἄτρ. 1545 συστωφωμένωσι και συστωφίαι.

συσφάξω σφάξω ὁμοῦ μετά τινος άλλου: κ. παθ. θανατοῦμαι μετ' άλλου: Εὐρ. IT 685 οὐ χρῆ... σοι... συσφαγῆναι (πιθ. ἄνδργ. σὺν σφαγῆναι).

συσφαιρίζω μγν. ὁμοῦ μετ' άλλων παίζω τήν σφαῖραν: Πλάτ. Ἡθ. 94 A συμποίνεθ ἀναξ ἡ συσφαιρίζοντες και συγκυβεύσαντες, Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ. 6, 32, 3.

συσφαιριστής (ἰθ) ὁ συσφαιρίζων, ὁ παίζων ὁμοῦ μετά τινος τήν σφαῖραν: Πλάτ. Ἐπιστ. 363 D και ταῦς συσφαιριστάς ἀσάδω ὕπερ ἐμοῦ, Ἀθην. 1, 19 A τῶν Καρστίων τῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως συσφαιριστῆ, Ἀντυλλ. π. Ὀρειδ. 6, 32, 3.

συσφαιρῶ-ῶμ μγν. σχηματίζω ἡ τῆς σφαιρῶν, κάρνω τῆ σφαιροειδέσ, στρογγυλλῶν ἐντελῶς: Βλεμμ. Γεωγρ. 19.

συσφάλλω μγν. ὁμοῦ σφάλλω, κάρνω τινά νά προσκόψω, νά σκοντάψω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Μάξ. Τὺρ. 13, 4 τοῖς δριμαγγοῖς... συσφάλλετο.

συσφάτω ἄττ. τ. τοῦ συσφάξω βλλ.

συσφηκῶ ὄμτ. μγν. ὁμοῦ σφηκῶ, συσφηγῶ, συνδῶς σφηκτῶ δύο ἡ πλείονα, ὥστε νά καταστῶσιν ἔδρασι, σταθερά: Ἰγμω Φλ. π. Διογ. Α. 2, 6 πάντα συσφηκῶσιν ὁμοῦ τετραγώνηνα πρόσθεν.

συσφηνῶ-ῶμ νεώτ. μέσ. -οῦμαι, μγν. παθ. παρακ. συσφηνωμένω, ὁμοῦ ἐμβάλλω σφῆνα κ. παθ. ἐμβάλλωμαι ὡς σφῆν.

συσφίγγω μγν. κ. νεώτ., ὄρρ. συνέσφιγγω, παθ. ὄρρ. συνέσφιγθῆναι, μγν. παθ. παρακ. συνέσφιγμένω, σφίγγω ὁμοῦ ἡ στενώω, ἰσχυροῦς, ἀνελέω: Ἡρώδ. 5, 25 συσφίγγειν τοῦς ἀγκῶνας κ. παθ.: Κρινα. Α. Πλ. 4, 199 συσφιγγέτωσ ἡεροῖν τένονας. 2) μγν. κ. νεώτ. περισφίγγω: Πά. Βασ. 3, 18, 46 και συνέσφιγγε τήν ὄσφιν αὐτοῦ. 3) δρόπτομαι, ἀρπάζω: Προκ. Ιατρ. 167 B ἀκριψ δακτύλας τὸ προδῶδιον συσφίγγειν.

συσφιγκτῆρ-ῆρος (ἰθ) μγν. κ. νεώτ. σφικτῆρ βλλ. 3), στενώων και τὸ σώμα συσφιγγῶν ἐνδύμα: Σόμμ. Πά. Φωλυμ. 441 A, 1 B, ἴω. Χρυσ. 1, 646, 17. 2) νεώτ. λῆν τὸ δι' ὅτ συσφιγγεται, περισφίγγεται τ.

συσφιγκτικός-ον μγν. ὁ στενώω, ἰσχυροῦς συσφηνωμένος: Ἀκόλ. Πά. Ἐξ. 28, 4, Σόμμ. Πά. Ἐξ. 28, 14.

συσφιγκτα-ατος (ἰθ) μγν. τὸ δι' ὅτ συσφιγγεται, ἄλυσις, ἀλυσιδα: Σόμμ. Πά. Ἐξ. 28, 2, Θεοδ. Πά. Ἐξ. 28, 2.

συσφινγίς-ως (ή) μγν. κ. νεώτ. τὸ συσφιγγεν, τὸ στρεφῶς συνάπτει, συνδέει: Ἀκόλ. Πά. Ἐξ. 28, 39 ἰδρυ. και σφινγίσις, μέλλ. ἰ.

συσφραγίζω Ἐπιγρ. κ. πῶν., μέλλ. -ιῶ, σφραγίζω ὁμοῦ μετά τινος: Πάπ. εἰς τὸ πρατήναι τοῖς δημοσίαις θησαυροῖς και συσφραγίζειν || τὸ μέσ. πῆβαι ὁμοῦ τήν σφραγίδα και τήν ὀνογραφῆσαι, σφραγίζω και ὀνογραφῶ ὁμοῦ: Ἐπιγρ. Σμύρνης. 2) τὸ μέσ. ἐπισφραγίζω, ἐγκλείω: Πάπ.

συσχεσις-ως (ή) μγν. ἐπισχεσις, φιλίασις, κράτησις: Βέττ. Βάλ. 292, 9.

συσχετήριον (ἰθ) μγν. μέρος ἐν ᾧ κρατεῖται ἡ ἐγκελευσμένω, κλωθῶς: Ἐρμ. π. Στοθ. 1, 49, 68 φέρε γάρ εἰς τὸ αὐτὸ συσχετήριον συγκελευσθαί ἀνθρώπωνε και τὰ ἀετοῦ και περιστέρως.

συσχετικός νεώτ. κ. δημ., ὄρρ. συσχεστικός, δημ. (ἐξυσχετίω κ. παθ. ὄρρ. -ίσθην, μγν. παθ. παρακ. συσχετισμένος, σχετίζω τῆ προς ἄλλο: κακῶς συσχετίσεως τήν πῶσιν τῆς Κυβερνήσεως με τήν ἐκρήξιν τοῦ πολέμου. 2) ἀναζητῶ ἡ καθορίζω τήν μεταξὺ δύο ἡ πλείονων πραγμάτων ἡ προσώπων ὑπάρχουσαν σχέσις.

συσχετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔξων σχέση ἡ ἀναφορᾶν προς τινά. 2) ὁ συσχετίζων τῆ προς ἄλλο. 3) γρῆμα. συσχετικός ἀντωνυμιαί τύποι τινῆς τῶν ἔρωτηματικῶν, ἀριστοῦς, δικαιοκῆ και ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν ἀνησυχουμένης μεταξὺ τῶν ὡς προς τήν ἔνωσιαν, ὄλων πόσος - τόσος - ὅσος, ὄλος - ὀποῖος. || συσχετικῶ ἐπιρρήματα τὰ ὁμοῖως ὡς ἄνω ἀντιστοιχῶντα κατά τήν ἔνωσιαν, ὄλων ποθ - ὀπου - κάπου, ἐδῶ - ἐκεῖ.

συσχετίσις-ως (ή) νεώτ. ή πράξις του συσχετίως, τὸ σχετίζειν πράγμα τι πρὸς ἄλλο· 2) καθορισμὸς τῆς μεταξὺ δύο ἢ πλείονων πραγμάτων ή προσώπων ὑπαρχούσης σχέσεως.

συσχετίσις (ή) νεώτ. ή συσχετίσις βλλ.1) κ. 2).

συσχηματικῶς σχηματικῶς τι συμφώνως πρὸς ἐπ. στερον, συνδιολόσως, συμμορφῶ· Ἀριστ.Τοπ. 15β.8 σχηματίζειν (ταὸς ὀρισμοὺς) πρὸς τὸ...ἐχειν ἐπιχειροῦμαι κ. ἀπολ.· Πλούτ.Ηθ.83Β· κ. παθ. συμμορφοῦμαι πρὸς τινα, ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα πνος· αὐτ.100Ρ. αὐτ.Νομ.20 συμφωνοῦσι καὶ συσχηματίζονται πρὸς τὸν ἐν φιλοία καὶ ὁμοιοφ.· βίον, ΚΔ Ρωμ.12.2 καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῶ αἰώνι τούτῳ, αὐτ.Πετρ.1,4, Κλημ.Ἀλ.194· || κ. ἐπὶ ὑποκριτῶν θεατρικῶν ἢ ἐπὶ ρητόρων· Ρήτ.5,610· 2) παθ. ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, κείρια ὁμοίως ἐν τῇ αὐτῇ θέσει· Πτολ.Φάσ.12Η, αὐτ.Τετράδ.34, Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,33, Βέττ.Βάλ.42,22.

συσχηματισίς-ως (ή) νευτ. συσχηματισμὸς βλλ.1)· Πρόκλ.Στοιχ.Φυσ.35,4 ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀστέρων συσχηματισμῶν, Σχολ.Πτολ.Τετράδ.15.

συσχηματισμός (ή) νευτ. ἐπὶ ἀστερισμῶν, ή θέσις τῶν ἀστέρων ἐν ἀριβαθία ἀντιθέσει ἐπιρροσκομένω· Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,30 παρὰ τοὺς τῶν ἄλλων ἀστέρων συσχηματισμοῦς, Πτολ.Φάσ.5Η, Πρόκλ.Παροφρ.Πτολ.142· 2) χωρογραφική ὁφίς, σχετική θέσις· Παῦλ.Ἀλ.Ε.4· 3) γραμμ. ἀντίστοιχος σχηματισμὸς· Ἀμμων.ἐν Ιστ.65,8.

σύσχημος-ον μον. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὁμοσύσχημος· Στέφ.Διάκ.ἐν Μί.100,1133.

συσχίζησις-οὐς-ές νευτ. ὁ συνεσχισμένος· Γρηγ. Ναζ.2,187· πρὸλ. πολυσχιδής.

συσχίζω νευτ. σχίζω ὁμοῦ· Νικ.Ἀλεξ.883.

συσχολάζω νευτ. διέρχομαι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μετὰ τινος εἶμαι συσχοληθῆς ή σύντροφος ἐν τῇ, διέρχομαι τὸν καιρὸν μου μετὰ τινος ή ὁμοῦ· Φιλῶδ.Παρρ.350, αὐτ.Ἀκαθ.101Μ Ἀριστάρχου συνεσχολακίως, Πλούτ.Λυκ.16 μετ' ἄλλων εἰθίζε (ταὺς) παιδάς συσχολεῖν καὶ συσχολάζειν, αὐτ.Ἀλκ.24 ἐν τῷ συσχολᾷζειν καὶ συνδιδασκᾷ κ. μτ. δοτ.· Ἀθην.Β.354Α, Λοκ. Δίκ.Φων.Β ἀφαιρουμένῳ τὸν συνήθων καὶ συνεσχολακῶν μου γραμμάτων, αὐτ.Ἀλεξ.65· μτ. δοτ. κ. ἐμπροθ. διορ.· Ἀθην.Β.354Β Σφαίρον τὸν συσχολάσαντα Χρυσίππῳ παρὰ Κλεάνθει.

συσχολαστής (ή) νευτ. ὁ μετὰ τινος ἔχων σχολήν, ὄργιον, ἀνάπαυσιν, ὁδ. συμφοιτητής, συμμοθητής· Φιλῶδ.Ἀκαθ.91Μ, Διον.Ἀλ.Ρήτ.349, Πλούτ.Ηθ.47Β βραδύτερον δοκονήτιες εἶναι τὸν συσχολαστῶν· κ. μτ. γενικ.· Διογ.Λ.7,9 τινῶν τῶν ἔμμευτῳ συσχολαστῶν· μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ. διορ.· Στράβ.13,167.

σύσχυσις (ή) μον. ὁ σύσχυσις· Κοσμ.Ἱεροσ.ἐν Μαι.Σπρίτ.1,268 Μωθεῖς μὲν οὐκ εἰσιν ἃ Ἐρμῆς, Μωθεῖσές δὲ σύσχυσις.

σύτο γ. ἐν. μέσ. ἀδρ. β' τοῦ σέωυ βλλ.

σύφασις (ή) δημ. τὸ φτὸν σπέρμα.

συφασίον (τό) τὸ χωμακίσιον· ΑΒ 2,406.

συφακίω ἴσα. ἐφωκίω.

συφακίω ἴσα. ἐτὸ γλιώκω.

σύφαρος (τό) τεμάχιον παλαιῶν καὶ ἐρρυτιδωμένων δέρματος· Σάφρω ἐν EM736, Καλλ.ἀν 49· 2) τὸ σ- τοῦ δρεφῶς τὸ ἐνδύμα, ὑποκάμισον τοῦ δρεφῶς· Λοκ.Ἐρμῶν.79 τὸ σύφαρον τοῦ δρεφῶς θρηπέσει, ἀμελεῖν δὲ τοῦ ἄκαου, ΑΒ ὁδ' 3) ἴσα. τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἀφρώδες, θυβὸς τοῦ γάλακτος, γραιῶς· Σχόλ.Νικ.Ἀλεξ.91· 4) ἴσα. εὐθύν ἐρρυτιδωμένων· 5) ὡς ἐπὶθ. ἀσφαρ(ή) ἐρρυτιδωμένους, καταπονημένους, Μαν γηνηρακῶς· Λυκάφρ.793.

συφασίον (ή) ἐπ. τ. τοῦ συφασῶς βλλ.· Ὀδ.Κ 389.

συφασόνδης ἐπίρρ. εἰς τὸν συφασῶν βλλ.· Ὀδ.Κ 389, αὐτ.320 ἔρχεο νῦν συφασόνδης.

συφασῶς (ή) τόπος, θῶμα τρέφονται οἱ σφες, μάνδρα χοίρων, χοιροστάσιον· Ὀδ.Κ 238 ἔπατα βόδῳ πεληγημία κατὰ συφασῶν, Παρθ.12,2.

συφερτικός-ή-ὸ δημ. προφ. τοῦ συμφερτικός.

συφασῶν-ώνος (ή) νευτ. τ. τοῦ συφασῶς βλλ.· Ἀγαθ.5,13 ὡσπερ ἐν συφασῶσι καὶ μάνδρασι.

συφιλιδικός-ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν σφίλην, ὁ τῆς συφιλιδός· συφιλικῶς ἐξαναθήματα, -συφιλικαία πλάκες· 2) ὁ ἐκ συφιλιδὸς πάσχων.

συφιλιδογραφία (ή) νεώτ. περιγραφή τῆς συφιλιδός, συφιλιδολογία.

συφιλιδογραφικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν συφιλιδογραφίαν.

συφιλιδοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν συφιλιδός, φευδοσυφιλικῶς.

συφιλιδοκομῆν (τό) νεώτ. νασσοκομῆν ἐν ᾧ νοσηλεύονται οἱ πάσχοντες· ἐκ συφιλιδός, θεραπευτήριον συφιλικῶν.

συφιλιδολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς Ιατρικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενος μετὰ τὴν παθολογίαν, τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν τῆς συφιλιδός.

συφιλιδολογικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν συφιλιδολογίαν ή τὸν συφιλιδολόγῳν, ὁ τῆς συφιλιδολογίας.

συφιλιδολόγος (ή) νεώτ. Ιατρὸς ἀσχολούμενος εἰδικῶς εἰς τὴν διάγνωσιν καὶ θεραπείαν τῆς συφιλιδός· 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ Ιατρὸς ὅστις ἀσχολεῖται μετὰ τὴν διάγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων, ἀ. ἀφροδισιολόγος.

συφιλιδομανής-οὐς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ συφιλιδομανίας.

συφιλιδομανία (ή) νεώτ. ψυχροπάθεια καθ' ἣν διαδένει τις εἰς πάσαν νόσον ἀποτελειομενὰ συφιλιδός, ή μονομανία καθ' ἣν ὁ Ιαθεῖς ἐκ συφιλιδός φροεβαίει ὅτι πάσχει εἰσέτι.

συφιλιζῶ νεώτ. ἐμβολιζῶ πειραματόζῳον διὰ συφιλιδικῶν τοῦ.

σφίλις-ιδος (ή) νεώτ. δημ. -ή, νεώτ. κ. σφιλίς -ιδος ἀφροδισία λοιμώδης νόσος ὀφειλομένη εἰς εἰδικὸν μικροβίον, τὴν ὡτρὴν σπαραχίτιν καὶ μεταδιδόμενην δι' ἐπαφῆς μικροβιοφόρων συφιλικῶν ἐκδηλώσεων, ὡς εἶναι τὸ συφιλικῶν ἔλκος καὶ αἱ συφιλικαία πλάκες, ἀ. λεγ. γαλλικὸν πάθος, μολαφρόντζα.

σφιλιζμός (ή) νεώτ. Ιατρ. μολυσμὸς τοῦ θρῳγισμοῦ ὑπὸς ἀτόμου ή πειραματοζώου διὰ συφιλικῶν τοῦ.

σφιλιζομάνης-οὐς-ές νεώτ. δ. τ. τοῦ συφιλιδομάνης βλλ.

σφιλιζομανία (ή) νεώτ. δ. τ. τοῦ συφιλιδομάνιο βλλ.

σφιλιζοφία (ή) νεώτ. νοσηρὸς φόβος ἐνδεχομένη προσβολῆς ἐκ συφιλικῶν καὶ γενικῶς ἐξ ἀφροδισίων νοσημάτων.

σφιλιζομᾶτος (τό) νεώτ. Ιατρ. παθολογική ἐπεξεργασία ἐμφωνιζομένη κατὰ τὴν τρίτην περιόδον τῆς συφιλιδός ἐπὶ ὄλων τῶν Ιωτῶν τὸ σφῆματος καὶ ἰδίᾳ τῶν σπληνῶν.

σφύλαγο (τό) δημ. συνδρόμη φλογῶν, ὀρμητικῆ συνάντησις πολλῶν φλογῶν ὁμοῦ ἐκ διαφόρων σημείων προερχομένων, αἱ φλογες ὁμοῦ, ζωπρὸν πῦρ· γὰρ νὰ κρατᾷ τὸ σφύλαγο χρειάζεσθαι πυρσῶτα, - μὴ ἤηρε τὸ σφύλαγο ἰδέσθην ἐγκόματα, - ἔξ ἀποστασῶσι· || κ. μτφ.· Παλαμ.Παρκαρ.96,10 μετὰ σφύλαγο πυρμένο πάντα τὸ σφύλαγο τῶν ζῴων σου· 2) μτφ. σφίλιδος θυμῶς, ὄργη, ἐξάφισ· σφύλαγο τὸν πίνακι ὄμα μὲ ὄθι πυρσῶτα του.

συφορά (ή) δημ. δ. προφ. τοῦ συμφορᾶ βλλ., ἀνευκαίτων γενεῶν, βαρῶ, μέγα δυστύχημα· Σολωμ.Ἐθν.Ἰγυ.121 ἀλί, ὡμῆε στή συφορά σου.

συφορία (ή) Φώτ. «έγληψ χείρων». **συφορίων** (τό) μγν. τό συφορίων βλλ. : Διοσκ.ΑΠ.ΙΙ,363 ποῦ δέ . . . συφορίαι, Πολύαν.4,19. **συφορός** (οί) [σοφ-φέρω] ποι. τ. τοῦ συφορόδου ὁ σωθῆς, ὁ χοιροδοσικός, ὁ γουρουνός : 'Ιλ.Φ.282 ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ μεγάλῳ ὡς παῖδα συφορόν, 'Οδ.Ξ.504 δοῖα κέν τις χλαῖναν ἐν σταθίοισι συφορόων, Θεόκρ.16,54 λαγυδάη δ' ἐν συφορόβι Εὐθραῖα ἰδ' ἀνάγη ὑφορόβου, Πλάτ.Ρωμ.2 τὰ δὲ βρέφη - συφορόβος ἀνάκτητο, **συφορόβω**-έω σχόλ. εἶμαι συφορόβος, χοιροδοσικός, βόσκω χείρων : Σχόλ.'Ιλ.Φ.282.

συφορίαζω δημ., παθ. μτχ. πορσκ. συφοριασμένος, ριπῆς τινὰ εἰς συφορίαν, δυστυχίαν, γίνωαι ἀπῆος νὰ δυστυχισθῆς τις, νὰ καταστραφῆ παθ. δυστυχῶ, καταστρέφωμαι : **συφοριασμένος** [καταστραμμένος, δυστυχισμένος].

συφορ-α-ον Με αἰολ. τ. ἀντὶ συφορ βλλ. **συφορ**(οί) μγν. ὁ σωθῆς βλλ., χοιροστάσιον, γουρουνόστασι : Πολυδ.1,251 συφοροί καὶ συφοροὶ καὶ γουρουνόστασι : Λυκόφρ.676 στένοντες ἄταξ ἐν συφοροῖσι φορβάδες [σχόλ. ἐχρίων κοίταις, χείρων μάνδρασι].

συφράνω δημ. προφάνω, προλαμβάνω κ. μέσ. **συφράνωμαι** : δὲν **συφράνωμαι** νὰ δίνω λεπτὰ - νὰ πληρώνω ἐργατικά.

συφωνημα-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. παθολογικός ὄγκος τοῦ προσώπου.

σύφωτος-η-ο δημ. κατάφωτος, ὀλόφωτος : σύφωτος τόπος, - σύφωτο τοπίο.

συχλαασμός (οί) δημ. τρομερός θόρυβος ἐκ καταπύσιως βράχων προκαλούμενος ἢ ἐκ τινος ἄλλης φυσικῆς αἰτίας, οἷον βροντῆς, σεισμοῦ κτλ. πρὸλ. δημ. γαλασμός κόσμου : 'Ερωτόκρ.2,125 κὶ ἐράνη κὶ ἴθονε βροντῆ, . . . ποῦ . . . με πολὺ συχλαασμὸν στὰ βόθρα κατεβαίνειαι.

συχλαῶ δημ. κατακρημνίζωμαι : ὁ δ.οἶστ. εὐκὴ γυνείων ἐπαρνε καὶ τὰ βουνα πορπάτει κὶ καὶ τὰ βουνα νὰ συχλαῶν, καὶ σὺ νὰ μὴ φοδῶσαι.

συχαρικία [τά] δημ. ὄδον, φιλόδοξημα προσφερόμενον εἰς τὸν ἀγγέλλοντα εὐχάριστον εἰδοσην : 'Ερτολ.'Εκλ.Σελ.46 ὁκόμο δὲν ἔδεοτο τὰ παλαμάρη, καὶ δρόμο, νὰ προσφάσῃ πρώτος τὰ συχαρικία, - τὰ συχαρικία μου, ἤρθε ὁ ἄντρας σου ἀπὸ τὸ Μήτιοιο, - τὰ συχαρικία μου ! Κώστα τὸ βγάλανε [ἐπὶ νηπιῶν βαπτισθέντος] || ἐν φρ. πᾶρ τὴ σκόφωσι μου συχαρικία, - βγάλε τὸ σκουλαρικό σου καὶ δῶσ' το νὰ τὰ συχαρικιά εἶσαι, ἐπὶ ἀσημάπτου, ἐντελῶς ἀδιαφόρου ἀγγέλιασι.

συχλιας-ια-ιο δημ. χλιάρος.

συχλιαζῶ δημ. κ. συχλιαρός, βερμαῖνω τι ἐπὶ τασοῦτο, ὥστε νὰ γίνῃ χλωρόν, σθμια.

συχλωρός-η-ο δημ. ὁ λαν χλωρός, χλωρότατος : κόπτε συχλωρα κλειράδι.

συχνά ἑπίρρ. δημ. συχνάς, πολλάνης, κατ' ἐπιανάληψιν, ἀνεμ μακρόν διολισμημάτων : νὰ μᾶς ἐρχεσσι συχνά, - νὰ σὲ βλέπουσι συχνά || ἐπιτακτικῶς ἐν τῇ φρ. συχνά πικυνά πολὺ συχνά.

συχνάξω σχόλ., μον., νεώτ. κ. δημ. μεταβαίνει εἰς τὴν τόπον συχνά, συνηθῶς, φοιτῶ, θαμίζω : Σχόλ.Φιλόστρ.Ηρ.490, EM 299,21 ἐβλελόσυχνος σημαίνει τὸν θέλοντα συχνάξεν, Εἰστ.Πον.242,79, - ποθ συχνάξεις τὰ βράδια σου κ, - δὲν συχνάξεις πλέον εἰς τὸ κερνεσίον μαρ.

συχνάξω ἑπίρρ. μγν., μον. κ. νεώτ. συχνάς, συχνάς, πολλάνης, συχνά βλλ. : Λοκκ.Σκιδ8,2 τοῦ-2 τὸ συχνάξιν γένόμενον, Γζέτζ.Χιλ.3,582, Πρῶδρ.2, 417 ἐκείνοι τὰ λαλόγηρα συχνάξιν με τὸ μέλι. **συχνανεντρανίζω** δημ. συχνάς, πολλάνης προσβλέπω, ἀνετρανίζω τινὰ ἢ τι συχνά : 'Ερωτόκρ.4,1310 κὶ ὁπὸ κὶ με δύο καὶ τρεῖς φορὰς τὸ συχνανεντρανίζεαι.

συχνανεντρανίσμα (τό) δημ. τὸ συχνὸν ἀνάβλεμμα πρὸς τινὰ : 'Ερωτόκρ.3,1506 θωρεῖται μετ' ἀνασταναγμούς, . . . καὶ συχνανεντρανίσματα.

συχνανοίω δημ. ἀνοίγω τι συχνάς, πολλάνης : Σολομ.Θάν.Μικρ.'Ανεφίδρ.2,3 ἀπάλευε τὸ σῶμα ἢ ψυχὴ σου, γὰ νὰ βγῆ, καὶ συχνανοίγεις τὸ στόμα καὶ δὲν ἤξερες γιὰτί.

συχνασμα-ατος [τό] μγν. κ. δημ. τὸ συχνάξιν γένόμενον : Πολυδ.6,183' || τὸ συχνάξιν εἰς τινὰ τόπον, ἢ συχνὴ ἐπιλοκήεις.

συχνῶν-ῶνος (οί) μγν. δρυμός, δάσος, λόχη : 'Ακωλ.ΠΔ Γεν.22,13.

συχνιός-τὰ-ἰδ. ἴδιωμ. ἀντὶ τοῦ συχνός, δθ. ὁμ. ἐπίρρ. συχνά : 'Ερωτόκρ.3,1056 καὶ μετὰ τὰ δάκρυα τὰ συχνά βρέγει τὸ πρόσωπον τσι.

συχνά ἑπίρρ. ἴδιωμ. ἀντὶ συχνά βλλ., 'Ερωτόκρ. 1,258 σὲ θωροῦ συχνά ν' ἀνεδοκαταβαίνης.

συχνάζω μον. συχνάξω βλλ., φοιτῶ ποῦ, θαμίζω εἰς τινὰ τόπον : 'Ερωτόκρ.1,881' || μτ. γενικ. τοπ. : 'Ερωτόκρ.3,375 τοῦ Παλατιοῦ συχνάξεις 2) ποῖ τὸ συχνάξιν, πολλάνης : 'Ερωτόκρ.1,2137 κρουφὰ τὸν ἀνετρανίζεαι, κὶ αὐτὸ πολλὰ συχνάξεις.

συχνήο-α' συνθετικὸν μεταγενεστέρων, μεσαιωνικῶν, νεοτέρων καὶ δημοτικῶν λέξεων προσβίβον εἰς αὐτὰς τὴν ἔκδοσιν τῆς συχνητότης, τῆς συχνῆς ἐπιαναλήψεως τῆς ἐνεργείας τῆς ὁπὸ τοῦ θέματος τοῦ β' συνθετικοῦ ἐκφραζομένης, οἷον συχναλλάσσω [Ἐρωτόκρ.3,199], συχνοδιαβαίνω, συχνοθωρῶ [Ἐρωτόκρ.1,696], συχνορωτῶ, συχνοσπουδαίω [αὐτ.1,791], συχνοστρέφωμαι [αὐτ.1,2156].

συχνοβλέπω δημ. βλέπω τινὰ συχνάς, συναντῶ ἐν τῇ μέσῃ συχνοβλέπωμαι συναντάωμαι μετὰ τινος : Ζερβ.Μοθ.2,30 εἶχαν ἀποκτῆσει τὴν παδαριωδῆ συνήθειαν - νὰ συχνοβλέπωται.

συχνογύρισμα [τό] μον. ἢ συχνὴ στροφὴ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ὀπίσω : Διγεν.'Ακρ.380 μὴ εἰς τὸ συχνογύρισμα τὴν κεφαλὴν σου κόψη.

συχνογυρνῶ δημ. - συχνά γυρνῶ, περιέρχομαι τι συχνάς : Κρυστ.Τραγ.Κοῦρος 20 κὶ αὶ γυνοί τοῦ ἀράδα τὰ μαντριά συχνογυρνῶ.

συχνοέρχομαι δημ. ἐρχομαι συχνάς, συχνά : 'Ερτολ.'Εκλ.Σελ.104,6 ἔβνα παιδί συχνοερχότανε καὶ στὰ μελιτῆ βουτιότανε.

συχνοκαταπίνω μον. καταπίνω δάδιακόπως : Πρῶδρ.2,100 καὶ μὴν θωρεῖς τοὺς θωρακοῦς, . . . καὶ τρέχουσιν τὰ σάλια σου, καὶ συχνοκαταπίνεις.

συχνολουσία (ἡ) μγν. τὸ συχνάξιν λουθεῖσαι : 'Αέτ. εἰς Σπρ.266 (ἁπάνην. κοιμολοσία).

συχνομέτρον [τό] νεώτ. εἰδ. ἠλεκτρ. τὸ δργανον δι' ὃ καταμετρεῖται ἡ συχνότης τῶν ἐναλλασσομένων ρευμάτων.

συχνομιάθ δημ. ὁμῶδ, συνομιάθ μετὰ τινος συχνά, ἢ ὁμῶδ συχνάς εἰς τινὰ περί τινος, ποι. ἐπὶ τοῦ ἀποθῶ : Κρυστ.Τραγ.Σταυροῦ 5 φωλιάζεις μέσ' στὰ κρόκουρα, συχνομιάθ μετ' ἄστρα.

συχνονεκρόμοι δημ. συχνάς ὀνειρεῖσθαι τινὰ : Κρυστ.Τραγ. Ἀργαλειῶ 4 δασίδι μ', ὄντας σ' ἔγνεθα, τὸν συχνονεκρόμοον.

συχνοπαίδεσσα (ἡ) δημ. ἡ συχνάξιν παιδοποιεῖσα γυνή.

συχνός-η-ὄν κ. μον., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. συχνότερος, ὑπερβ. συχνότατος, ὁ μακρός, ὁ μακρὰς διαρκείας, ἐπὶ χρόνου : 'Ηρ.8,52 ἐπὶ χρόνον συχνόν, Πλάτ.Φαῖδρ.57Α χρόνου συχνοῦ, Γαλ.15, 512 ὁμ. κ. ἐν φρ. χρόνῳ συχνῶ ὑστερον, συχνῶ ὑστερον χρόνῳ : Ξεν.'Αν.1,8,8, Πλάτ.Γοργ.518D ὁμ. κ.μτ. γενικ. ἐν τῇ φρ. συχνόν τοῦ βίου μέγας μέρος τῆς ζωῆς : Πλάτ.'Επιστ.322B δὶά τὸ μεθ' ἡμῶν μετρίων ὄντων καὶ οὐ κακῶν συχνόν διατρεφίενται τοῦ βίου 2) ὁ ἐν μακρῶ χρόνῳ γινόμενος μακρὸς συνεχῆς, ὁβ. κ. ὀχληρὸς ἀνιάρως, βαρετός : Πλάτ.Γοργ.465E οὐκ ἔδω μα-

κρούς λόγους λέγειν αὐτὸς συχὸν λόγον ἀποτέτακται, αὐτ.Θεολ.185B εὐ ἀνοήτως μὲν μάλα συχὸν λόγον ἀπαλλάττας; || φρ.συχὴν πραγματεία μακρὰ, ὀχληρὰ, ὄναρὰ : Δημ.1242 συχὴς δὲ πᾶν πραγματείας περὶ τοσαύτη χρήματα γενομένης; || δὲ ὁ συχῆς γινόμενος, ὁ πολλαῖς ἐπινοήται ἀπολαυόμενος: Πλάτ.Πολιτ.297B μάλα γὰρ συχὸν εἶδος, Ζερβ.Μὺθ.Ζ 51 ἡ δίκαια εἶναι ὁ ζωντανώτερος καὶ συχνότερος νόμος τῆς ὀργανικῆς ζωῆς - παρομοίωσι ἐπινοήσια εἶναι τῶρα συχνότερα; || ὁ κατὰ πυκνὰ καὶ σύντομα χρονικὰ διαστήματα γινόμενος, ἐπινοαυόμενος: ὁ κ. διευθυντῆς μᾶς κἀμνη συχῆς ἐπισκέψεως ταῦς τελευταίους μῆνας, - ὁ Γενάρης φέτος μὲς ἔκανε συχῆς βροχῆς; 3) πολὺς, πολυαριθμὸς: Ἡρ.1.58 προσκεχωρηκότων αὐτῶ καὶ ἄλλων ἐθνῶν βαρβάρων συχῶν, αὐτ.δ.633 πόλιες σχυαὶ ἔνισαι, αὐτ.108 πόνοις ὄπερ αὐτῶν [οἱ]; Ἄθηναιοι συχνοὺς πῆδ ἀναροίρατο, Ἀριστ.Βάτρ.1237 ἔτι γὰρ εἶσι μαι συχνοὶ [ἐπὶ τῶν προλήγων τοῦ Εὐριπίδου], αὐτ.Ὀρν.1014 ξυνηλατοῦνται καὶ κελίηνται τινας πηλαγαὶ σχυαὶ κατ' ἄστν, Πλάτ.Πολ.544C ὀληραῖα, συχῶν γεμούσα κακῶν πολιτεία; ὁ κ. ἐν φρ. ἡμέρας συχῆς ἐπὶ πολλὰς ἐν συνεχείᾳ ἡμέρας: Πλάτ.Πρωτ.313A σκοποῦσθε ἡμέρας συχῆς; ὁ κ. ἐν φρ. τίκτειν πέντε συχὰ ἐν ἐνί τοκετῷ, σὲ μὲν γένα: Πλάτ.Ἡθ.429P τεκτεῖν πέντε συχὰ; || φρ. ἄλλοι σχυοὶ ἄλλοι πολλοὶ: Ἀριστ.Ἐκκλ.388 οὐκ ἔλαθον οὐτ' αὐτό, οὐτ' ἄλλοι σχυοὶ; || μτ. γεμ. διαρ. : Ἡρ.339 συχῶς μὲν δὴ τῶν νήσων ἀραρίσκει, πολλὰ δὲ καὶ τῆς ἡπείρου ἄστα, Θεουκ.4,106 καὶ τῶν ἐξω Ἀπεθάντων συχνοὶ αἰκίαι ἐνδον ἔσαν, Ξεν.Ἀν.5,4,16 ἀπέκτειναν συχνοὺς τὸν βαρβάρων; || κ. ἀπολ. σχυοὶ πολλοὶ, πολυαριθμοὶ, μεγάλου ἀριθμοῦ: Θεουκ.2,52 διὰ τοῦ συχνοῦ πῆδ προτεθνάναι σφίσι; || ὁ μτ. π. περιλήπτικος, πολυαριθμὸς, πολυπληθής: Ἰαμβλ.Σουθ. θεραπεῖαι συχῆν ἐνούσων τε καὶ θεραπευαίνων ἰατρονόντας πολυαριθμους ἐνούσων καὶ θεραπευαίνων, Πλάτ.Πολ.5. Ἀνάων.Σουθ. αἰκίαι... συχῆς ἡλλῶν αἰκτεῖται; || δὲ. πολὺς, ἀφθονός, πλούσιος: Ἀριστ.Πλ.754 ὅσοι β' ἐπλοῦτοιον οὐσίαν τ' εἶχον συχῆν, Πλάτ.Λάσι.16 ἀφελὼν συχὸν ἀργύριον ἐξ ἑκάστου, ΑΓ 6,303 [ἐπὶ μὲν] καὶ δειπνον συχὸν ἀπὸ σκευάδων, Σουθ. συχὸς χρυσός; || ὁ κ. ἐπὶ πόνων, ἐπὶ κοκκουμένου χώρου, πλάσιος εἰς πηλυσμόν, πολυάνθρωπος: Πλάτ.Πολ.370D καινωτοὶ ἤμιν γινόμενος, συχὸν αὐτὸ ποιοῖσιν, Στράβ.15,1,28 καὶ ἡ περικειμένη χώρα συχὴ καὶ σφοδρὰ εὐδαίμων; 4) μέγας: Πλάτ.Πολ.444C πέσιαι δὲ συχῆς πεθύος, Δημ.1359 ἡ δὲ διοικισὶς συχὴ, ὅποτε δεῖσι τοῦτο τε καὶ αὐτῆν τρέφειν καὶ παύσασθαι τρία ἰσοπᾶν μεγάλα; || ὁ κ. συχὴ εὐλόγεια-σκέψις-μελέτη μεγάλη, σύντομος, ἐπιμελής, συστηματικὴ: Πλάτ.Πολ.539B εὐλόγεια αὐτῆ συχὴ, αὐτ.Νόμ.968B περὶ τὰ τοιαῦτ' ἐμπερίαν τε καὶ σκέψιν γενοῦνται μαι καὶ μάλα συχῆν, Θεόδωρ.ἀν.175; || ὁ κ. συχὸν ἔργον μέγα, δυσχερὲς, δύσκολον: Πλάτ.Πολ.511 δοκεῖς γὰρ μαι συχὸν ἔργον λέγειν; || ὁ κ. μέγα τιμῆα πῶς, ἐν φρ. συχὸν τὸ ὑπερᾶρον τοῦ ὕδαρ [φουτῶν]; || μέγα τμήμα ἔξερων ἀπὸ τοῦ ὕδατος: Θεόδωρ.ΦΑιτ.4,8,10; || ὁ κ. μεγάλης πασότητος: Ἰνν.Ἐπιδ.7,77 συχὸν σίμα ἐρύαυ, Γαλ.16,584 διερχόμενα φέγγμα συχὸν; || εἶδ. ἐπὶ ἄγγελλων, μέγας, ὀγκώδης, μεγάλης χωρητικότητος: Θεόδοσιμ.Κωμ.41 λεπαστὴ μάλα συχῆ, Ἀντιφ.37 πᾶν συχὴ σφύρασι; 5) εἶδ. ἐπὶ διαστήματος: Ἰνν.Ἀγμ.14 προσκελεῖν καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν εἶναι συχὸν; 6) ὁ τεταμένος, ἔντονος: Ἰνν.Μοχλ.1 συχνοτέρως κι-

νήσιος ἔχει; 7) τὸ οὐδ. ἐν. συχὸν κ. πληθ. συχῆ ἐν ἔπιρρ. γρ. συχῆς, πολλῆς ἡ πόλις: Πλάτ.Φαιδρ.257C συχὸν διαμαρτάνει, οὐτ.Φιλ.51B συχὰ χερσίν ἐξ' ὁ κ. ἐν τῷ ἔπιρρ. ἐπὶ συχὸν: Ἰνν.Ἀγμ.14; ὁ κ. ἔπιρρ. μακρῶν, ἀπομεικρυσμένων, εἰς ἀπόστασιν μεγάλῃ: Ξεν.Ἀν.1,8,10 διαλείποντα συχὸν ἀν' ἀλλήλων, αὐτ.Κη.δ.3,12 πρὸ τῆς τάξεως ταύτης ἄλλοι οὐκ εὐ τριᾶκοντα ἰσπίες συχὸν προαλοῦνται, Ἀριστ.Ζι.619,32 τῆς θύραν δὲ ποιεῖται οὐκ ἐκ τῶν συνέγγυς τόπων τῆς νεοττίας, ἀλλὰ συχὸν ἀποπτά; || ὁ κ. ἔπιρρ. ἐν τῷ δοτ. ἐν. συχῶν μτ. συγκρτ. ἐπιβέτου ἐπιπέουσα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀκολουθοῦντος συγκρ. ἐπιθέτου: Πλάτ.Νόμ.761D δεχομένου ἀμεινῶς Ιατροῦ δὲξιν μὴ πᾶν σοφοῦ βελτίονα συχῶ, Δημ.1002 νεώτερον δντ' ἔμοῦ καὶ συχῶ ἰδὲ ἦτο νεώτερος μω-καὶ κατὰ πολλῷ. **συχωσπαράξω** δημ. σπαράξω, σπαδάξω, σφύξω, πλόχωμι ἀκαταπόστως: Σολωμ.Ἔθν. Ἰγμ.139,1 ἡ καρδία συχωσπαράξει... πλὴν τί βλέπω σπαδρὰ νὰ σπαύσῃ μὴ προστάξῃ. **συχωσούνατος**-ον μον. ὁ ἐκ πολλῶν λέξεων σύνθετος: Εὐστ.1277,43 εἴρηται... χωρίον ἐν τινι ἀσυνθείᾳ κωμωδιῶ αὐτῶ συχωσούνατος, ὡστὲ ὁ καταρθεύμενος αὐτὸ ἀναγνώων... οὐ διέταξεν. **συχνότης** [ἡ] νεότη. ἡ ἰδιότης τοῦ συχνοῦ, εἶδ. φου. ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπινοαυόμενων περιδικῶ φαινόμενων ἐντὸς ὠριμένου χρονικοῦ διαστήματος: συχνότης βροχῆς ἀνέμου; || εἶδ. ἡλεκτρ. ἐν φρ. συχνότης ἐναλλασσομένου ρεύματος ὁ ἀριθμὸς τῶν περιόδων τῆς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος κατὰ δευτεροῦσιν εἶδ. ἀκουστ. συχνότης ἡχου ὁ ἀριθμὸς τῶν παλμῶν κινήσεων ὅς παράγει ἡχόν τινι σώμα εἰς ἐν δευτεροῦσιν. **συχωουρία** [ἡ] νεότη. τὸ ἐκ παθολογικῆς αἰτίας συχῆς οὐρεῖς. **συχωοφῆγν** δημ., ἰδ. τριτοπρ. -ἔγγει συχῆς φέγγει, ἀστράπτει: Σολωμ.Ὀνειρον Μαρίας 4,7 συχωοφῆγν ἀστράπη, σχιχεῖ τὸ σκότος. **συχωοφλαμριζῶ** μον. ελασπιζῶ συγὰ, συχῆς ἀναδιδῶ φλόγας: Πρόδρομ.1,229 καὶ βλέπει τὴν ἰσταν τῶν πῶς συχωοφλαμριζέει. **συχῶς** ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεότη., συγκρ. συχνοτέρως, συχνοτέρον, ὑπερθ. συχνοτάτα, συχὸν, συγὰ βλλ., συχῆς: Ἀντιφ.3,33 οὗτος μὲν οὐκ ὄσιος δεῖται ὕμων συχῶς τὴν ἀπολογία ἀποδεδεχῶσαι αὐτοῦ, Γαλ.16,684, Πάν. συγκρ. συχνοτέρως: ΕΜ περιπροθεῖς διὰ τὸ συχνοτέρως ἐποπτεῖται, Ἰω.Κλημ.28,438 κ. συχνοτέρως: ASS 4, 2,965C, Στουδ.Θεοδ.359B; ὑπερθ. συχνοτάτα: ὁ γραμματικὸς οὗτος τύπος ἀπαντᾷ συχνοτάτα. **συχῆρι** [τὸ] δημ. τὸ σάραφρον, τὸ συναχτάρι. **συχῆσι** [ἡ] μον. κ. δημ. ἡ σήχυσις, ἡ παραχῆ: Ἐρωτόκρ.4,1046 πολλὰ μεγάλη σύχυσις εἰς τὸ φοσεσθῶ γίνῃ; 2) ἡ φυκὴ παραχῆ, θυμός. **συχωρμένος** φη-σῖν μον. κ. δημ. ὁ συγκεχωρημένος ὁ ἀπηλαγμένος τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν: Ἐρωτόκρ.2, 1048 ὄν' ἀποθᾶν, ἀπ' ἄλλους σὰς εἰν συχωρμένος; || δὲ. ἀπλ. ἐπὶ θεωνότων, ὁ μακαριότης νεκρῶ. ὁ θεωνός ὄπερ οὐ ἐμχέμεθα τὴν συχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του ἡ ἀπλῶς παροβλέποντες τὰς ἁδυναρίας του: ὁ συχωρμένος αὐτὰ δὲν τὰ πρόσεχε. **συχώρησι** [ἡ] δημ. κ. σχώρησι ἡ συχώρησις, ἀφαισι τῶν ἁμαρτιῶν: πᾶσι νὰ πάρη συχώρησι ἀπὸ τὸν παπὰ γὰ μὴ κοινωνήσῃσ ἀσίου; δὲ. ἀπλ. συγγνώμη, ἐν φρ. μὲ συχώρησι μὲ τὸ συμπέθο. **συχωρία** [ἡ] δημ. κ. συχωρία [τὸ] συχώρησις, ὅσας συγγνώμης, ἀφαισι τῶν ἁμαρτιῶν. **συχωριανός** ἡ δημ., οὐδ. -άκι, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου καταγόμενος, χωριανός, συνταγός.

συχώριο (τό) δημ. κ. συ[χώρια (ή) εύχητ. φρ.: συχώριο να 'χουν τα πεθαμένα σου Ιου-λιά, έπιτελας άλλ' έπιτοια καί ως έπιδιοκομιστική πράξεως τὰ πρὸς ἄν' η' εύχ'η' || ὄμ.φρ. μουσικά καί συχώριο (ἐπὶ ναυμαστῶν καὶ ἐξέματος' κ. μετ' ἐπὶ γυναικὸς εὐειδοῦς καὶ εὐσώμου).

συχωρῶ δημ. συχωρῶ βλ.λ.
συχωροῦμαι (τό) δημ. τὸ συχωρηθῆναι, ἔγγραφοι δέ' οὐ παρέχεται συχωρήσεις· συγγνώμη' || εἰδ. νεώτ. συχωροῦμαι, ἢ ὑπό τὰ πάνα πορευομένη ἄφesis ἄμαρτων εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς Καθολικῆς ἔκκλησίας, παλαιότερον πολλὰκις παρεχομένη ἐπὶ πληρωμῇ, ταῦθ' ὄπερ προεκάλεσε τὴν ἐπικρίσιν τοῦ Λουθῆρου' || συνεκδ. ἢ προφορικῇ ἢ ἔργῳ δηλουμένη συγγνώμη πρὸς τὸν διαπραξάντα ἢ διαπραττόντα πταίσμα, σφάλμα, ἄνοσηλον, ἢ παρεχόμενη ὑπό τὸν ἐκ τούτων ζημιουμένον ἢ ὑπό τὸν προϊσταμένον ἢ γενέως κττ.: ἔδωκε συχωροῦμαι στὸν θελάλληλα πού τὸν ἔκαμε τὴν κατόχρησιν' κ. εἰρων. || ἔχει δώσει συχωροῦμαι στίς κόρες σου' 2) μετ. τὸ κατὰ ὑπερμετρον ἐπιεικτεῖαν παρ' ἀξίαν τὰν λαοδότης δοῦν ἐπίλωμα, πυχλὸν σπουδῶν.

συφειρικόν (τό) [ματ.] μτν. ὁ γρ. συφειρικόν [sufesitikon] πλθ. ὕψασμα περιέχον σπρικόν, μέτρον· Διοκλ.' Ἔδικτ.20,9.

σύψυχα ἐπίρρ. δημ. μεθ' ὄλης τῆς ψυχῆς ὀλοψύχως μεθ' ὄλην τὴν καρδίαν· σύψυχα ριχτήκαν στὸν ἔχθρὸν' 2) μεθ' ὄλου τὸν πληρωμάτος, αὐτανδρὸι· τὸ καρδίη βούλιαξε σύψυχα.

σύψυχο-η-ο δημ. ὀλόψυχοι γενεῖος, ὁ μεθ' ὄλου αὐτοῦ τῶν θυμῶν ἐνεργῶν π, ἰδ. ἐπὶ ἀγαπῶμενων· σύψυχοι χολήσαν νὰ πάρουν τὸ κάστρο' 2) αὐτανδρὸς βλ.λ.11, ἐπὶ πλοίων, μεθ' ὄλων τῶν φυχῶν τοῦ πληρωμάτος καί τῶν ἐπιδο-τών· Σολωμ. Ὀνερα Μαρίας 5,8 καί τὸ καρδίη σύψυχο βουλαίς.

σύψυχα ἐπίρρ. δημ. μετὸ τροφῆς, ἀντιθ. ξέψυχα, ἢ ξῶ· ἤρηρ ἔργατὲς σύψυχα νὰ τὸ καλ-λιεργήσουν τὸ κτήμα.

συσφίμης (τό) δημ. ὁ ἐπὶ μισθῷ καί μετὰ τροφῆς ἐργαζόμενος· Πρὸδρ.2,400 κοινῶ τὸν συφωμίτην μου, σφύρω τον ἐκ τὸ μάτιν, καί λέγω τί ἐν τὸ τρώγωμεν.

συσώδης-ους-ες μτν. κ. μον. ὁ ὁμοιος πρὸς χοῦρον, πολυφάγος, ἀδηπάγος· Πλουτ. ΗΒ.716ε, Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,7 συσώδεις Ἀρκάδεις' 2) ἀμόρφωτος, κτηνώδης· Σουθδ. εὐσώδης, ἀμαθής ἀποφθευτος· Εὐνάπ.ΒΣοφ.480β, Φώτ. Βιδλ.54,14.

σφαγιαζέω (τό) δημ. τὸ σφαγῆσαι, ζῶων προοριζόμενον διὰ σφαγῆν' 2) πτώμα σφαγιασθέν-τος, σφαιυθεῖον ἐν μάχῃ· Κάδδ. Ὁ3.13,24.

σφαγῆρι (τό) δημ. βόσκοντα, ζῶων προοριζόμενον πρὸς σφαγῆν, σφάγιον, ἐν ἀνθρ. πρὸς τὸ θῆσαι, ὀδ. κ. τὸ κρέας ὑγιούς σφαγίου ἐν ἀν-πώσσει πρὸς τὸ τὸ θῆσθαι κόντος ἢ πρὸς τὸ ἦδη σπεοπός· κάλλια σφαγῆρι παρὰ φορῆρι.

σφαγῆσαν (τό) σχλθ. λ. ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἐρημ-νεῖαν τοῦ σφάγιανον βλ.λ.· Σχθλ. ἰλ.Α.170.

σφαγιασίν κ. νεώτ., δημ. κ. σφαγιαζέω ἄγγειον ἐν ᾧ τοποθετοῦσι τὸ αἷμα τῶν σφαγομένων ἱερῶν θυμάτων Φώτ. ἐπὶ ἄγγειον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαγομένων ἱερῶν δέχονται, Σουθδ.· Εὐρ. Ἠλ.800 αὶ μὲν σφαγιασεν ἔφερον, αὶ δ' ἦρον κανά, αὐτ. ΙΓ.335, Ἀριστ.Θεσμ.754 ὁδς μου σφαγιασέν, .. ἴν' οὐν τὸ γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦμοῦ λάβω' 2) ἐν τῷ πλθθ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τόπος, τὸ ἴδρυμα ἐνθα σφάζονται τὰ ζῷα' 3) μετ. νεώτ. κ. δημ. ἡ σφαγὴ πολλῶν ἀτόμων, ἢ ἐξόντωσις πολλῶν ἀνθρώπων, μακκατεῖον βλ.λ.' 4) ὄμ. εἰρων. χαρτοποικτικῇ συγκέντρωσις ἐν ᾧ ὑπό τῶν προσω-πνοημένων διὰ δόλου κλέπτονται αὶ ἄ. μετρου-

τες' 5) ὄμ. κατάσταση ὁμέου καταναλωσέως ἔχον ὑπερλόγους πημάς' 6) κρῖφα λειτουργοῦν ἀνθρικον ἴδρυμα, εἰς ὃ παρασύρονται ἀπειροὶ νεανίδες ἢ σπανδρὸν γυναικῶς.

σφαγιατός-έας (τό) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ σφάζων, ὁ σφάζων· Εὐρ.Ρήα.251 ὁ πεδοστῆλης σφαγιατός, αὐτ.ΙΤ.623 ὁ δὲ σφαγιατός τις, αὐτ. Ἠρ.451 τίς σφαγιατὸν δασποτῶν' κ. ἐπὶ θυσιῶς· Ἐπιγρ. || ὀδ. συνεκδ. ἢ θυγικὴ μάχαρα· Εὐρ. Ἀνδρ.1134 σφαγῆς τ' ἔχῶρων βουλοῖρα ποδῶν πάρος' || εἰδ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐπάγγελμα τὴν σφαγῆν τῶν ζῶων τῶν εἰς τροφήν τῶν ἀνθρώπων προοριζο-μένων' 2) ὁ δολοφόνος, ὁ φονεὺς· Νόμ. π. Ἀνδοκ.1,78, Δημ.175 μὴ ἐπιτρέψην τοῖς σφαγια-σῶ, τῶν ἐν Πελοποννήσῳ τοὺς βουλομένων πα-ρακαλεῖν' || κ. κτ. συνεκδ. τὸ εἶφος, ἐφ' ὃ ἐμελλε νὰ πέσῃ ὁ Αἴας· Σοφ.ΑΓ.815 ὁ μὲν σφα-γιατός ἔστηκεν ἡ τομῆτατος γενεῖον' ἄν 3) ἐπίθ. ὁ φονεὺς· Ἀγρ. Ὀνειροκρ.120,82,19 ἔάν τις χεῖρα ἐκτεῖνη σφαγάς, εἰς ὀδικίαν ἀποδίδεται αὐτῷ.

σφαγή (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια, ἢ πράξις καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφάζω, ὁ διὰ μαχοῖρας φόνος, τὸ σφάθιμο· Αἰογ.Εὐμ.187, Σοφ. ΑΓ.919 ἐκ τε φοινίας πληγῆς μελανθῆν αἷμ' ἀπ' οικίας σφαγῆς, Εὐρ. Ἐκ.522, Πλάτ.Νόμ.682D θαν-τόνους τε καὶ σφαγάς καὶ φυγάς γενέσθαι παμ-πόλλας, ΠΔ Ἠσ.53,7 ὡς πρὸδόντων ἐπὶ σφαγῆν ἔχθη, αὐτ.43,22' φρ. σφαγῆς ποιεῖσθαι, -σφαγάς ποιεῖν, -σφαγάς ἔμποικεῖν· Ἐεν.Ἐλλ.4,4,2 σφαγάς ἐπεχέουρον ποιεῖσθαι, αὐτ.2,2,6 σφαγάς τῶν γυν-αίμων ποίσαντες, Ἰσοκρ.5,107 ἐν τῇ πόλει σφα-γάς ἔμποιοῦντες' || εἰδ. φρ. πολυθῶτους τά-χων σφαγάς προσφέρει πολλὰς θυσιῶς, πολλὰ θύματα· Σοφ.Τρ.756 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθῶ-τους τεύχειν σφαγάς' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁμοσι-κοῖ φόνος, ὁμοδικῆ ἐξόντωσις, μακκατεῖον· ἡ σφα-γή ἢ αὶ σφαγαί τῶν Ἀρμενίων' 3) τὸ ἐκ τῆς μαχοῖρας προκαλούμενον τραῦμα, ἢ πληγὴ ἢ αἰ-μάσσοια· Σοφ.Τρ.573 ἔάν γὰρ ἀμφιθρετον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, Εὐρ. Ἠλ. 1223, Ἀθῆν.9,381B ἐσφάγη' .. σφαγῆν βραχταίαν, Ἀθανάσ.Μανδλ.Βηρυτουῦ π. Δουκιάκ. κατὰ τὸν τόπον τῆς εἰκόνης τῆς σφαγῆς τῆς λάγνης, ὀδεν ἔξῃσι· τὸ αἷμα καὶ ὀδωρ' φρ. αἵματος σφαγῆ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς· Αἰογ.Ἀγ.138' κάφουσιον ὀδεῖαν αἵματος σφαγῆν, βάλλασι μ' ἐρέμῃ φα-κόδι φοινίας δρόσου' 4) συνεκδ. δημ. προφ. κ. σφαῖ τὸ τράχηλος, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ λαίμου, ἐνθα ἐκτυπεῖται τὸ θῆμα διὰ τῆς μαχοῖρας, τὸ διὰ τὴν σφαγῆν προοριζόμενον, συνεκδ. κ. ὁ τράχη-λος τοῦ ἀνθρ.· Ἀριστ.λ.Ζ1.493b,7 εκκοῖνον μέρος οὐχόνος καὶ στήθος σφαγῆς· Ἀντιφ.5,69 ἐγκα-ταπλήν τὴν μάχαρον ἐν τῇ σφαγῇ ὤχετο φῶ-γῶν' συνιβθ. ἐν τῷ πλθθ.· Αἰογ.Τρ.863 ἐν σφαγιασί βιάσασα ἔλασεν, Εὐρ. Ὀρ.291 ἐς σφαγάς ὡσαι εἶφος, Θεουκ.4,48 εἰσπῶς. .. ἐς τὰς σφα-γάς καθέντες, Ἀριστ.λ.Ζ1.511b,35 αὐταὶ [αὶ φέ-δεσι] τεῖνοιον. .. ἄνω εἰς τὴν κεφαλήν παρὰ τὰς κλειδάς διὰ τὸν σφάγιον.

σφαγιαζέω κ. μον. κ. νεώτ. σφάζω εἰς θυσίαν, θυσιάζω· Ἀριστ.φ.Ὀρν.569 ὡ προτέρω δεῖαι τὸ Διὸς αὐτοῦ σφῆρον ἐνδύχην σφαγιαζέον, Διδδ.Σ 13,86 τῷ Κρόνῳ παῖδα σφαγιασάσας, Πλουτ.Ἠθ. 221Α. Ττέζ.χλ.10,402 τὴν θοῦν τε σφαινασάσας' κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ ἐννοία· Ἠρ.9,72 ἐπειδὴ ἐσφα-γιαζέτο Παυσανίης' κ. ὄπρσο.· αὐτ.5,76 ἐσφα-γιαζέτο αὐτῷ προσέφερον θυσιῶς εἰς αὐτόν' κ. μετ. δατ.· Ἐεν.Ἐλλ.4,2,20 σφαινασάσμενοι ὁ Λα-κεδαιμόνιοι τῇ Ἀγροτέρῳ, αὐτ. Ἀν.4,5,4 κ.μῆρορ. ἰεῖς τί· αὐτ.4,3,18 αὶ μὲν μάντιες σφαιναζέοντο εἰς τὸν πατηῶν' κ. παθ. θυσιάζομαι, σφάζομαι εἰς θυσίαν· Ἠρ.7,180 τῷ δὲ σφαινασθέντι τοῦτῳ

ολομα ἦν λέων, Ἄριστ. Ὀρν.570 ἦσθην σέρφω σφαγιασμένω, Ξεν.Λακ.138 ὅταν ὀρνύων ἤβη τὸν πολέμων χίμαιρα σφαγίζηται, Ἐπιγρ. 2) νεώτ. μτφ. ὀφραζώ, καταστρέφω: ἐσφαγίσαν τὰ ἱερωτάτα τῶν ἔθνικων συμπερόντων· κ. παθ. ἐσφαγίσθησαν τὰ δικάτα μου.

σφαγιασμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ σφαγή, ἡ θυσία: Εὐρ. Πλ.200 πατρός παλαιῶν σφαγιασμών, Πλούτ. Ἄγιστ.6 ἅμα δὲ πως ἠπλήθη τὸν Ἄγιστλον ὁ τῆς κόρης σφαγιασμός 2) ἡ σφαγή, ὁ θανάτικος φόνο, τὸ μακελλεῖν: ὁ βάρβαρος σφαγιασμός τῶν γυναικοποιδῶν 3) νεώτ. κ. μτφ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφαγίζειν βλ.λ.2.

σφαγιαστήριον (τὸ) σχόλ. τὸ σφαιγεῖον βλ.λ.1: Σχόλ.Λυκ.ἄφρ.194 ἰδ.ἀνάγν. σφαγιαστήριον.

σφαγιαστής (ὁ) νεώτ. μτφ. ὁ καταστρέφων, ὁ βωρῆς βλάπτων, ζημιῶν, ἀδικῶν: σφαγιαστής τῆς ἀνθρωπότητος - τῶν ἔθνικων δικαίων.

σφαγιατῖκα (τὸ) δημ. ἡ ἀμοιβή τοῦ σφαιγέως.

σφαγιδιόν (τὸ) λεξ. ὀνομαρ. τοῦ σφαιγῖ βλ.λ.2: Σουῖδ. «σφαγιδιόν, τὸ τῶν μαγειρῶν μαχαίριον».

σφάγιον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ εἰς θυσίαν πρὸς τοὺς θεοὺς προοριζόμενον ζῶον ἢ πρόσωπον, τὸ θυμα: Εὐρ. Ὀρ.842 σφάγιον ἔθετο μητέρα, αὐτ. Ἐπ. 109 ἀνὴρ παῖδ' Ἀχιλλεῖ σφάγιον θεσπαι, αὐτ. Πλ.9 δίδοναι τὴν τύβω σφάγιον, Δημ.1398 τὰς Λεωκόρας, ὡς αὐτὰς ἔδωσαν σφάγιον τοῖς πολιταῖς ὑπὲρ τῆς χώρας || συνηθστ. ἐν τῷ πληθ.: Εὐρ. Ἰων.278 σφάγια παρθένους κτανεῖν, Ἀριστ. Ὀρν.1559 σφάγι' ἔχων κμήλαιον ἄμυνον τινα, ΠΔ Ἄμ.5,25 μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσνηγέσθαι μοι || φρ. τὰ σφάγια γίνονται καλά - χρυστά - καταθύμια τὰ σφάγια, ἡ θυσία εἰδει εὐνοϊκὰ σημεῖα: Ἡρ.δ.112, αὐτ.9,62 ἐγένετο θυσιαιμοσίαι τὰ σφάγια χρυστά, αὐτ.45 Μαρδονίω . . τὰ σφάγια ὁ δύναιτο καταθύμια γενέσθαι ἐν ὄμ. σμ. κ. ἢ φρ. τὰ σφάγια γίνονται ἢ ὑπὸν. ὅν γίνονται: αὐτ.ἴδ. τῶν σφαιγιῶν ὀν γινόμενων ὄμ. φρ. σφάγια ἔρδειν - τένειν - προφέρειν - ἀπτεκνῶν ἐνεργεῖν τὰ εἰκότα πρὸς τὴν δι' ἐξετάσεως τῶν σφαιγιῶν ματεῖται: Αἰσχ. Ἐπ.230, αὐτ. Πλ.1196, Ὀσμ.6,69 μάντις σφάγια προύφρον τὰ νομίζουσιμα, Ἄνθρ.5,12 ἀποτόμενος τῶν σφαιγιῶν' εἶδ', φρ. σφάγια περιάγειν ἐπὶ καθαρῶν: Ἄθην.14 καθαρῶν τῆς πόλεως ἐλοήσαντο, σφάγια περιγαγόντες κύκλω τῆς χώρας ἀπάσης ὄμ. φρ. ἐπὶ τῶν θεῶν, τὰ σφάγια δέχομαι: Ἀριστ. Λυσ.204 τὰ σφάγια δέξει ταῖς γυναῖξιν εὐμενής 2) σφαιγί, φόνος: Εὐρ. Ἐκ.135 μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων δοῦλῶν σφαιγιῶν ἐνεκ' ἄπωθεν, αὐτ. Ὀρ.815 σφάγια γενναίων τέκνων, Πρὸκλ. Ἡσιόδ.6 Ἡσιόδων ἐρίων καὶ γεωργῶν διδασκοντα, καὶ οὐ καθάπερ Ὀμηροσ πολέμων καὶ σφαιγία 3) νεώτ. τὸ πρὸς σφαγιῆ ἢ τὸ ἐσφαγιμένον ζῶον, τὸ διὰ τὴν ἄγρῶν προοριζόμενον 4) νεώτ. μτφ. ὁ σφαιζόμενος, ὁ φουευόμενος: Κόλλδ. Ὁδ. 14,3 ἀν γένης σφαιγιῶν ἄτριαν ἐνὸς τυράνσου.

σφαιγίος-α-ον ὁ σφαικτικός, ὁ φόνος: Σοφ. Ἄντ.1291 σφαιγιῶν ἐπὶ ὀλέθρῳ γυναικῶν ἀμειψέσθαι μόρον (σφαγι, φόνος) δὲ δ.ὀλέθριος, ὁ τὸν θάνατον ἐπιφέρων, θανατηφόρος: ἴνπ. Ἄγρ.35 ἐπίον, τιτωσκομένοι σφαιγίαι εἰσι, Μαν.1,316 ἡ σφαιγιος εἴφειον δεδαγμένους ἡ πελέκασιν 2) ὁ τῆς σφαιγίος βλ.λ.: Μάξ.Τάρ.Καταρχ.169 ἤχι τε σύριγγος σφαιγία βροτῶν ἄμφω ἔχουσι, φράζεσθαι σ' ἐπέσοικε συνάφην. ἀχθός 3) οὐα. ἐν τῷ θηλ. ἐν. Ἡσ. «σφαιγία: ἡ τῆς ἱερουργίας ἡμερῶν» 4) οὐα. ἐν τῷ οὐδ. σφαιγιῶν.

σφαιγίος-ιδος (ἡ) ἡ θυτική μάγισσα, κ. γενικῶς ἡ μάγισσα πρὸς Πολυδ.1,33: Εὐρ. Ἡβ.811 ἐκ κανοθ δ' ἔλων Αἰγιόςθος ὄρθην σφαιγίσα, αὐτ.1142 2) Ἡσ. «σφαιγίος τὸ προκρίδιον».

σφαγιαστήριον (τὸ) σχόλ. τὸ σφαιγεῖον βλ.λ.1: Σχόλ.Λυκ.ἄφρ.194.

σφαγιτιστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σφαγιτῖδα βλ.λ. φλέβα.

σφαιγίτις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ εἰς τὴν σφαγιῆν, τὸν λαμπρὸν ἀνήκων ἢ ἡ διερχομένη διὰ τοῦ λοιμοῦ, τῆς σφαιγῖ βλ.λ.3, εἶδ. ἐπὶ τῶν φλεβῶν, ἐν τῷ πληθ.: Ἀριστ. Ζ.1544,4 αἰ δὲ ἀρχαί τούτων τῶν φλεβῶν, ἡ σχίζονται τὸ πρῶτον καλοῦνται σφαιγίτις, Γαλ.2,801,14,718 ὄμ. ἐν τῷ ἐν.: αὐτ. 2,798 Ὀρεῖδ.45,17 Ἄν.Κρ.3,102,24.

σφαιγιό (τὸ) δημ. ρευματικός πόθος, σφαιγίτις.

σφάγμια-στος (τὸ) σχόλ. σφαιγί, φόνος: Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ.132 σφαιγμάτων ἡγουν τῆς Παλυξένης.

σφάγνιος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ σφάκος, ὁ ἐλελι-σφακος, ἡ φασκομηλιά βλ.λ.: Διοσκ.Καρ.ἄφρ.139, Διοσκ.3,33 2) ἀσπάλθατος: αὐτ.1,20 3) εἶδ. νεώτ. γέν. βρωμοειδῶν κρητογόνμων φυτῶν.

σφαδάξω κ. μων. κ. νεώτ. ὄμ. φρ. σφαδάξω (Ἡρωδιδαν.Μον.Λέξ.23, ΕΜΙ μετὰ πτασμών, πτασμοῦδος κνωμῶν, ἠηδῶ, κτυπὸς τοῦς πόδος μου, ἀνωμολομα, ἀνθίσταμαι, ἐπὶ ἴππων, μῆλω δαρμασθέντων: Αἰσχ.Πέρα.194 χῆ μὴν τῆδ' ἐμυροτότο σταλῆ ἐν θνίσαι τ' εἶλεν ἐπαρκτον στόμα, ἡ δ' ἐσφαδάξω, Σοφ.ἄφρ.848 οὐ δὲ σφαδάξεις, πῶλος ὡς εὐφόριον, Εὐρ.ἄφρ.821,3 εἰκός σφαδάξαιεν ἦν ἄν, ὡς νεόξωγα πῶλον, χαλινὸν ἀρίτως δεδεγμένον || ἐπὶ γυναικὸς ἀρρώστου, ἔχω ἀνυσίαν, δυσμοχθία: ἴνπ.Γυν.1,38 || ἐπὶ μικροῦ παιδίου: Γαλ.4,43 κλαίει τε καὶ κινεῖται πλημμελῶς, ὡσπερ σφαδάξοντα || ἐπὶ πνεύσῳ τὰ λοιπῖθα ἀνθρώπου: Ἡσ. σφαδάξει, μετὰ πτασμοῦ ἠηδῶ, διασπῆται, διασείει, δυσμοχθεῖται: Πλούτ. Ἄντ.76 αἰ δὲ ἐρευσον ἐκ τοῦ δωματίου βωῶντες καὶ σφαδάξοντες Ἄντωνισα || κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ κατεχόμενῳ ὄμ. δριμύτων πόνων || ἐπὶ ἴππων τετραμοχτομένων: Ξεν.ΚΠ.7,1,37 ὁ δὲ ἴππος πηλεγεί σφαδάξωι ἀπαιεῖται τὸν κόρον || ἐπὶ ὀσπαιροσῶν ἡθῶς, σπαρταρῶ: Πολυδ.34,35, Ἄθην.7,283C ἀρχαίος γίνεταί καὶ σφαδάξων 2) μτφ. ἀνυπόμονος, ἀνυπόμονος ὄρωμ ἡ θέλω νὰ ὀρωμήσῃ πρὸς τι' κ. ἐμπερὶν, ἐπὶ πρὸς, ὑπὲρ τινα, ἐπὶ τιμῇ: Πλούτ. Ἡβ.10C ὄρων ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάξοντας ὡς καὶ διώκεν αὐτὸν ἐθέλειν, αὐτ.550Β, αὐτ.Καῖσ.42 ἐσφαδάξον ὁ Ἰππικεῖ ἐπὶ τῆν μάχην, αὐτ.Φιλ.δ σφαδάξαιεν πρὸς τὸν ἀγῶνα, αὐτ. Ἡβ.110Α σφαδάξαιεν πρὸς δόξην, αὐτ. Ἄγιστ.35 ὑπὲρ τῶν . . προσόδων σφαδάξαιεν, Φιλ.2,37 || ἀπαλ.: αὐτ.1, 145 ἀλόγως σφαδάξεις 3) ὄμ. μτφ. Ἡσ. «εσφαδάξον διηπόρουν, ἐφρονήσονται» πρὸς σπαρταρῶ.

σφαδάξανός-ἡ-ὄν ὄμ. φρ. τοῦ σφαιδανός βλ.λ. ἐν ἴλ. Α 165, αὐτ.Π 372.

σφαδάσματος-στος (τὸ) σφαιδασμός βλ.λ.: Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Θησ.2 μτφ.

σφαδασμός (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ σύσπασσις τῶν μελῶν, σπασμώδης κίνησις, σπαρτάρισμα: Πλάτ.Πολ.5,79Β σφαδασμῶν τε καὶ δδουῶν πληρησ Ἐπιφάνη,581C, Εὐστ. ἴλ.116,431.

σφαδαστικός-ἡ-ὄν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σφαδασμῶν || ἐπίρρο. μων. σφαδαστικός: Εὐστ.169,5.

σφάζω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ὄτ. κ. σφάτω, βιωτ. σφάδδω (Ἄν.ΟΞ.4,325), μέλλ. σφάξω (Εὐρ. Ἡρωκ.493), ὄμ. ἐσφαξῆ (ἴλ.Β 244), παρκα. ἐσφαξῆ (Ἰδιδ. Σ 73,6), ὑπερσ. ἐσφαξάν (αὐτ.78,7), παθ. μέλλ. σφαιγέσμαι (Εὐρ. Ἄνθρ.315), ὄμ. ἐσφάγην (Αἰσχ. Ἐπ.305) κ. κταν. ἐσφάγηθην (Πλν.Πλ.1,23), δημ. ἐσφάγῃηκα, παρκα. ἐσφαγῆμαι (Ὁδ.Κ 532) κ. μτγ. ἐσφαγμένους (ΚΔ' Ἀν.5,6), δημ. σφαγμένους ἢ σφαιζόμενος, σφαιγιάξω, θανατῶνω διὰ τῆς ἀποκοπῆς τοῦ λαμποῦ, α. Ὀμῆρῳ συνήθως ἐπὶ βο-

σκημάτων: Ήλ.457 πολλά δὲ ἴερα μῆλα καὶ εὐλοφὰς ἔλικας βοῶς ἑσφαίρων, Ὁδ.Α.92, αὐτ.Ψ.305 βοῶς καὶ ἴερα μῆλα ἑσφαίρων, Πλάτ.Εὐθ.301C σφάπτει τε καὶ ἐκβάλλει καὶ . . . κατακόφοντα ἔθειν καὶ ὀπίσθιν, ὁ τραγ. στὰ Σάλανα σφάζουσι ἀρνία καὶ σὸ Χριστὸ κρέμασι. 2) σφάζω (ὡς πρὸς θυσίαν, τὴν θυσίαν, θυσιαζῶ: Ήλ.Α.459, Εὐρ.Ή.813 κάσφαρ ἔπ' ὤμων μύσων ὡς ἴερα χερσὶν θυῶς κ. παθ.: Ὁδ.Κ.532 τὰ δὴ ἱερά καὶ κατέκει' ἑσφαίροντα νηλεῖ χαλκῷ, ΚΔ'Αν.5,6 ἀρνίον ἐσττικὸς ὡς ἑσφαίρονται. || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων θυμάτων, οἷον τῆς Ἱπυγείας, τοῦ Μενοικέως: Εὐρ.Φοῖν.913 σφάζει Μεινοικὴ τάνδε δεῖ σ' ἄνερ πάτρας, κ. παθ.: Πινδ.Π.11,36 πόταρόν νιν ἀρ' Ἱπυγέει' ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας. || φρ. σφάζω τινὰ εἰς τὸν κρητήρα σφάζω οὕτως, ὥστε τὸ αἷμα νὰ ρεῖσθαι εἰς τὸν κρητήρα: Ήρ.3,11' κ. παθ. ἐμπαρό, ἴεξ τινα, πρὸς τιμ, αὐτ.5,5 ἢ δ' ἀν κρηθῶ . . . σφάζεται εἰς τὸν τάφον, Αλοχ.Εὐμ.305 πρὸς βωμῷ σφαγεῖς. 3) γεν. θανάτων, σκοτώνω, ἐπὶ οἴνου διὰ μασίρας κ. εἴψους ἢ αἰμυρόν τιος ὄργων ἐκτελούμενου: Ήρ.5,25, αὐτ.7,107 ἑσφαεῖ τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναικῶν, Αλοχ.Αγ.1433 τὸν δ' ἑσφαεῖ ἐγώ, Θουκ.2,72 ἑσφαίρει ἐαυτὸν, ΚΔ'Ιω.Ἐπ.1,23 Κάιν ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν καὶ ἑσφαίρει τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, Πινδ.Ἐὐλ.Τραγ.24,42 τοὺς ἐδάλασι μπρῶστῶ, σάν νὰ ἴσαν γιδοπρόδατα, σφάζοντας καὶ σκοτώνοντας, Σολωμ.Κριτ.21,31 τὸν ἀδελφὴ μου ἀτίμωσα, κ. ἀμάχος τὴν ἑσφαίρει κ. μέσ. αὐτοποδὲς σφάζομαι σφάζω ἐμαυτὸν: Πρωτ.2,531 μὴ νὰ πλῆξῃ νὰ σφαγῇ, Ἐρωτ.Κρ.1,762 πίνω μαχαίρῃ νὰ σφαῶ, νὰ κακοθανάτω, ὁ τραγ. στῆς Μαρίας τὴν ποδὶ σφάζονται παλληκάρια, κ. παθ. σφάζομαι: Πάπ. ἑσφαίρονται, Διγεν.Άκρ.431 πολλὰς σφαμένιας ἤρσαν, σὸν αἷμα κυλιόμενες. 4) εἶδ. ἐπὶ ζώων, θανατώνω, τι ἐκδέωρον ἀπὸ τοῦ λαμοῦ: Ἀριστ.Ζ1 612b, 2. 5) νεώτ. κ. δημ. πληγώνω, κόπτω πολύ, ἐπὶ ἐπιτομῆς τοῦ σώματος. 6) μτφ. πληγώνω ψυχικῶς: θλιβῶ, βασανίζω, τυραννῶ, ταλαιπωρῶ: Πάπ. βλάπει με, πῶς με ἡ μήτηρ ἠμῶν ἑσφαεῖ, - σοῦ λέει κάτι λόγια ποὺ σ' σφάζουσι, φρ. μτφ. αὐτὸς σφάζει μὲ τὸ μωμῆμάκι (βίγει, λυπεῖ καίριος διὰ λεπτῶν, ἥλιων ἐκφράσεων) κ. παθ.: Ἐρωτ.Κρ.4,369 καὶ οὐδ' ἀφικε νὰ γ' ἀποπῆ, γιὰτ' ἡ καρδιὰ τοῦ σφάθ.

σφαίρω μσι. κ. δημ. τ. τοῦ σφάλλω βλλ. κ. σφάω, ἀόρ. ἡσφαλα, σφάλλομαι, ἀμαρτάνω, ἀστοχῶ: Ἐρωτ.Κρ.1,2145, Ἐρωφ.Ίπτεμ.εδ.3,45 σφάθει, Νεοῦτά μου ὄμορφ.

σφαιρά (ἢ) κ. μσι., νεώτ. κ. δημ., ἰων.-η σώμα στερεὸν στρογγύλον ὑπὸ ἐπιφανείας περιοριζόμενον, ἧς πᾶντα τὰ σημεῖα ἀπέχουσιν ἐξ ἴσου ἀπὸ σημείου ἐντὸς αὐτοῦ κειμένου, καλουμένου κέντρου. || εἶδ. τὸ πρὸς παιδίον σφαιρικὸν κατασκευασμα ἐκ ποικίλης ὀλης τῆσι: Ὁδ.Ζ.100, αὐτ.15 σφαιραν ἑπειτ' ἐροῖφε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια, αὐτ.Θ.372, Πλάτ.Εὐθ.εδ.277 ὁ Διονυσόδωρος ὡσερ σφαιραν ἐκδέξόμενος τὸν λόγον, Πλάτ.ΑΠ.12,44, Γαλλ.ε.134 διὰ σφαιρας . . . ἐκπονήσας αἴμα. || ἢ διὰ τῆς σφαιρας ὀρθας ὀρθῶς τις παρ' ἀρχαίους, καθ' ἣν ὀρθοῦμενοι ἔριστοι ὀφθῆλὰ τὴν σφαιραν, ἢ ἀναπηδῶντες συνελάμβονον κατορημένον: Ἀθην.1,141) παροιμ. φρ. σφαιρα κατὰ πρᾶνοδὸν ἐπὶ ἐπιτομῆσεως τῆς κινήσεως: Εὐστ.249,1. || μτφ. φρ. σφαιραν ποῶ τὴν οὐσίαν τὴν περιουσίαν συστρογγύλλω, καταναλίσκω, κατασπένδω, κατασπατάλω, καταστρέφω: Ἀλεξ.246,3 ἐν νέβῃ ἡμέρας σφαιραν ἐποίησε τὴν πατρῶν οὐσίαν. || εἶδ. νεώτ. ὄργανον σφαιροειδὲς πολλῶν καὶ ποικίλων γυμναστικῶν καὶ ἄλλων παιδιῶν: σφαιρα ποδοσφαιρου

- ἀντισφαιρίσεως - ὀδοσφαιρίσεως - ἐλαστικῆ - σφαιριστήριου: παροιμ. δημ. φρ. σφαιρα εἶναι καὶ γυρίζει (ἐπὶ τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων). 2) εἶδ. νεώτ. σφαιρικὸν γυμναστικὸν ὄργανον ἐκ μετάλλου βολλόμενον εἰς ἀπόστασιν. 3) πᾶν εἶδος σφαιρας: Παρμ.8,4 πάντοθεν ἐν κύκλῳ σφαιρας ἐναλίγκιον ὄγκῳ μεσάθεν ἰσοπέδης πάντῃ. || εἶδ. ὡς γεωμετρικὸν σχῆμα: Τιμ.Λοκρ.45D μῶνα δὲ ἄσφαιρα ἔδωνατο καὶ ἀρεμύεσσα καὶ κινωμένα ἐν τῇ αὐτῇ σφαιρῶν ἐκ τῶν ἄσφαιρῶν. || εἶδ. σφαιρα τῆς γῆς, νεώτ. γῆνη σφαιρα ἢ ὕδρόγκιος (σφαιρα) ὁ σφαιροειδὲς ὄγκος τῆς γῆς: Στράβ.2,3,1 τῷ γὰρ Ἰσημερινῷ τμηθῆσαι δίχα ἡ σφαιρα τῆς γῆς εἰς τε τὸ βόρειον ἡμισφαιριον . . . καὶ τὸ νότιον.

|| ἢ ὕδρόγκιος σφαιρα τεχνητῆ, ὄργανον πρὸς μελέτην ἢ πρὸς διδασκαλίαν τῆς γεωγραφίας: Ἐρμιασίν.7,88, Στράβ.12,311 τὴν δὲ τὸν θιλλάρου σφαιραν ἦρε καὶ τὸν Αὐτόλοκον, Σέθινδρος ἔργον, Λοκ.Νηγ.2 προῦκετο δὲ ἐν μέσῳ . . . καὶ σφαιρα καλάρου πρὸς τὰ τοῦ παντὸς μῆμηρα ὡς ἐδόκει πεποιήμενη. 4) κοίλη σφαιρα κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας φυσικοὺς ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου τοῦ Ἀναξιδάνδρου (βλ. Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.2,16,5) ἢ γῆ ἐθεωρετο ὡς τὸ κέντρον πολλῶν κοίλων σφαιρῶν, κυκλικῶς περὶ αὐτὴν κινουμένων, διαθεθειμένων δὲ κατὰ τοὺς Πυθαγόρειους κατὰ τὰ διαστήματα τῆς μουσικῆς κλίμακος (βλ. Ἀλεξ. Ἀρμ.π.Ἐθῶν Σμ.139Η, Κικ.Πολ.6,18), Ἀριστ.Μετα.φ.1073b,18, αὐτ.Οὐρ.28b,24, αὐτ.354b,24 Ἐσέφωρ, Πυρ.4'. || σφαιρα ἀπλανής - ἢ τῶν ἀπλανῶν σφαιρα ἢ κοίλη σφαιρα τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων: Πρωκλ.Υποτ.5,1 (δδ. κ. ἢ ἀπλανῆς ἄνευ τοῦ σφαιρα: αὐτ.7,25). || αἱ πλανώμεναι σφαιραι αἱ σφαιραι τῶν πλανητῶν: Πλούτ.ἠ8,1028Α. || ἀστραλ. ἢ ὀρθῆ σφαιρα ἢ οὐράνιος σφαιρα ἢ ὁσάτα ἀπὸ τὸν παρατηρητὴν τὸν ἰσάμενον ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινῶ: Κατ. Ἀστρ.Κ Β11,123. || ὀδ. κ. νεώτ. οὐράνιος σφαιρα δ. κ. οὐράνιος θόλος ὁ κούρονδς ὄν ἢ ὀπτασις παριστὰ ὡς τεραστίαν κοίλην σφαιραν, ἧς κέντρον ἢ γῆ καὶ ἐφ' ἣς φαίνονται ὡσεὶ προσπλωμένα τὰ ὀσάτα. 5) ἡ γῆ, νεώτ. τὸ πᾶν, ἢ ἐκδοσις τῶν φυσικῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπου ἢ ἡ περιοχὴ τῆς δράσεως κοινωνικῶν ὀργανισμῶν ἢ ἰδρυμάτων: ἐντὸς τῆς σφαιρας τῆς ἀρμοδιότητος μας - αἱ ὀφθῆλαι σφαιραι τῆς σκέψεως καὶ τῆς φαντασίας τῶν φιλοσόφων. 6) εἶδ. ἐν τῇ πυγμαχίᾳ ὄργανον τῶν ἀρχαίων πυκτῶν, σιδηρὰ τῆς σφαιρα, ἢν ἔφερον μετὰ καλυμμάτων, τῶν ἐπισφαιρίων, ἀπὴ τῶν πυκτελικῶν ἱμάντων κατὰ τὰς σφαιρομαχίας: Πλάτ.Νόμ.830B, Πλούτ.ἠ8,80B.

7) εἶδ. φρ. αἱ σφαιραι τῶν ὀμμάτων ἐπὶ βολεῖδῶν τῶν σφθμβολῶν: Ἀριστ.Πρ.955a,7. 8) εἶδ. ζωολ. σφαιραι θαλάττιαι θαλάσσιαι ἐχίνοι, ὄχινοι: Ἀριστ.Ζ1 61α,20. 9) τὸ καταπότιον: Ἀρχιπυ.

Ὀρειδ.8,2,18 σφαιρας ποιοῦσι καταπίνειν ἀπὸ τοῦ πολλοῦ καὶ τῶν πεμμάτων. 10) εἶδ. βοτ. ἐν φρ. πλατάνων σφαιραι τὰ κυκλικῶς σπέρματα τῆς πλατάνου: Διοσκ.4,73. 11) μετ. τὸν ποσότητος: Πάπ. ἐπιβάλα . . . φύκος σπυρτηρίου ὡς σφαιραν. 12) νεώτ. μηχαν. σφαιραι κυλιόμεναι σφαιραι παρενηθόμεναι μετὰδ' ἐνὸς σταθεροῦ καὶ ἐτέρου στρεφόμενου τμήματος μηχανῆς πρὸς μείωσιν τῆς τριβῆς καὶ χάρην τῆς ἐκούλου περιτροφῆς. 13) νεώτ. κ. δημ. σφαιροειδὲς βλήμα πυροβόλου ὄπλου καὶ καθ' ἐπέκτασιν πᾶν βλήμα τυφεκίου, βολῆς, μπάλλα: τοῦ ἴριξε τρεῖς σφαιρας κατάσπῆθα, - τὸν βρήκε ἢ σφαιρα.

σφαιράρα (ἢ) νεώτ. ἔ. Βολιβόρα γβλ.Π.Ι.

σφαιράνθρον (τό) νεώτ. γενὸς φυτῶν, γλο-

βουλαρία βλλ., ἔ. σφαιρανθῆς, σφαιριάνθιον,

σφαιράρχης (ὁ) Ἔπιρ. ὁ προϊστάμενος σφαιρομαχίας : Θεόκριτος ὁ σφαιράρχης.

σφαιρίσιος-α-ον ἴμην. ὁ σφαιρισκός : Ψ' Ἀλέξ. Ἀρρ. Μεταφ. 486, 28.

σφαιρίσιος-έως (ὁ) ἴμην. κ. Ἐπιρ. μ. ἐν τῷ πληθ. σφαιρίσι, νέος Σπαρτιάτης ἄγων ἠλικίᾳ μῆσιν μεταξύ ἐφήδων καὶ ἀνδρῶν, πιθανῶς διότι τότε κατὰ πρῶτον ἐπισυνθῆν χρῆσιν τῶν πυκτευτικῶν σφαιρῶν, ἡ διότι τότε κατὰ πρῶτον ἔλθουσιν μέρος εἰς παιδιᾶν τινά ἀντισφαιρίσεως : Πaus. 3, 14, 6 αὐτὰ Σφαιρίσις οἱ δὲ εἰσιν οἱ ἐν τῶν ἐφήδων ἐξ ἀνδρῶν ἀρχόμενοι συντελεῖν : Ἐπιρ. ἡ πόλις . . Παλαιστρεῖταιν, σφαιρίεα.

σφαιριθῶν ἑπίρρ. δίκην σφαιράς : Ἰλ. N 204 ἦκε δὲ μιν σφαιριθῶν ἐλιζόμενος, Ἀρατ. 531, Ἡρόδ. Ἰατρ. n. Ὀρειβ. 8, 7, 3, Βέττ. Βάλ. 270, 24.

σφαιρίαι (τά) νεώτ. φαρμακ. μορφή χορηγῆ σέως φαρμάκων εἰς μικρὰ σφαιρικά καταπόνα.

σφαιριάνθεός (τὸ) νεώτ. τὸ σφαιρανθεῖον.

σφαιριάνθιστον (τὸ) νεώτ. τὸ σφαιρανθῆν.

σφαιριδιόν (τὸ) μιν. νεώτ. κ. διμ. ὑποκορ. τοῦ σφαιροῦ, μικρὰ σφαῖρα, μικρὸν σφαιρικὸν σῶμα : Εὐμ. 37 B ἢ λατὰ σφαιριδιὸν τὴ κατέχει περιτερεπές, αὐτ. 45 A. 2) ἕκαστον τῶν μολυβδίνων σφαιρικῶν βλήματιῶν τῶν κυνηγετικῶν ὄπλων, τὸ σκά-υ βλ. 3) μολυβδίνη φήρος : ἐκλογὰ μετ' ἡλιονοφηρικῶν σύστημα καὶ μετ' σφαιρίδιον.

σφαιριδοφόρα (τά) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. τῶν γλοβουλοειδῶν φυτῶν.

σφαιρίδιον κ. μιν. κ. νεώτ. λακ. σφαιρίδιον Ἰσ. 1, 4 ἄτ. μέλλ. σφαιρίδιον, παῖς σφαιρῶν, παῖς παιδῶν τινά παιζομένην διὰ σφαιράς : Πολυδ. 9, 107 εἰλοισ ἀν τούσ σφαιρίζοντας, σφαιρῶν παίζειν, σφαιρῶν ῥίπτειν, βάλλειν, ἀφίπειν, πέμπειν, προσπέμπειν, ἐκπέμπειν, ἀναπέπειν, ἀναποσφείρειν : Πλάτ. Θεαι. 146 A οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες, Δημοκ. 3, 1 νεανίας τις σφαιρίζει εἰς, Πλούτ. Ἠ83 B τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τὸ βάλειν καὶ τοῦ λαδεῖν τὴν σφαιρᾶν ἢ μάστιξ, Εὐστ. Ἰ. 381, 10 Σοφοκλῆς περιόδετα δεινός εἰς σφαιρίσαι : 2) παθ. σφαιρίζομαι, ῥίπτομαι καὶ κυλινδοῦμαι ὡς σφαιρά : Λέων Δ 831 ἢ κεφαλή σὺν τῷ κόρυθι ἐξω τεκίῶν πρὸς ἔδαφος ἔσφαιρίζετα : 3) τυμπανίζομαι Ἰσ. ἐτυμολογισθῆσαν, ἐκρεμάσθησαν, ἔσφαιρισθῆσαν.

σφαιρισκός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων στήμη σφαιράς, ὁ σφαιροπιδός : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 1, 14, 2, Κλεομ. 1, 1, Πτολ. Γεωγρ. 1, 20, 2 τὸ δ' ἐν ἐπιπέδω φυτῶν μὲν παντάσῃ ἀπῆλλακται, μέθοδον δ' ἐπιζητεῖ τινά πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῆς σφαιρικῆς εἰκόνας - σφαιρικὸν σῶμα - βλήμα : 2) σφαιρισκός ἀριθμὸς ἀριθμὸς ἀποκαταστατικὸς βλ. 3), ἀριθμὸς καθορίζων τὴν ἀποκατάστασιν πλανήτου ἀστέρος εἰς ἢ θέσιν κατελεγεῖν τὴν σφαιρὰς Νικόμ. Γεογρ. Αῤοιβ. 2, 17 σφαιρικοί ἀριθμοί, Θεολ. Αῤοιβ. 48 : 3) ὁ τῆς σφαιράς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σφαιρᾶ : Εὐκλ. Ὀπτ. 23 σφαιρική ἐπιπέδωσις, Πρόκλ. Εὐκλ. 37 P προδεδεσθῆκα ἡ γεωμετρία τῆς σφαιρικῆς (ἐν. ἐπιστήμησ), - σφαιρική τριγωνομετρία, - σφαιρική ἐπιπέδωσις || δδ. κ. οὐσ. ἐν τῷ θηλ. θωρ. ἀ σφαιρικά : Ἀρχύτ. 1 : 4) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ σύροντιος σφαιράς : Ἐπιρ. σφαιρικός [τέχνη] : || σφαιρισκός λόγος ἡ διδασκαλία ἡ δοξασία περὶ τῶν σφαιρῶν : Διόδ. Σ 4, 27 τοῦ Ἡρακλέους ἐξενέγκαντος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν σφαιρικὸν λόγον : || δδ. κ. οὐσ. ἐν τῷ οὐδ. πληθ. τὰ σφαιρικά : Φιλόδ. ΑΠ 1, 318 Ἄντικράτης ὄδειε τὰ σφαιρικά μάλλον Ἀράτου, Πορφ. n. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 3, 7 τὰ σφαιρικά πάντα, Ἰουλ. Λόγ. 4, 148 B : || δδ. ἡ τίτλος ἔργου : Ὀλυμπ. Φι. 230 S ἡ τῶν Θεοδοσίου σφαιρικῶν ἀστρονομία, Σχολ. Αὐτότ. 4 E τὰ Θεοδοσίου σφαιρικά : 5) τὸ

θηλ. ὡς οὐσ. ἡ σφαιρική (ἐν. τέχνη) ἡ σφαιριστική, ἡ δεξιότης εἰς τὸ παίζειν σφαιρᾶν : Ἀθην. 1, 148 : 6) οὐσ. οὐδ. ἐν τῷ σφαιρικῶν ὀνομα κολλυρίου, φαρμάκου τῶν ὀφθαλμῶν : Γαλ. 12, 784.

σφαιρισκός-πτος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σφαιρικοῦ ὄντικμενου, τοῦ ἔχοντος σφαιρικὸν σχῆμα : ἡ σφαιρισκότης τῆς γῆς.

σφαιρισκός ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἐν εἰδει σφαιράς ἡ κατὰ τρόπον σφαιρικῶν, κατὰ τρόπον ἴδιον εἰς σφαιρᾶν : Ἀριστ. Λόγ. 393 a, 1 πέντε στοιχεῖα ἐν πέντε χρώσας σφαιρικῶς ἔγκλειμενα, Πλούτ. Ἠ8. 404 F κινήσας σφαιρικῶς κύλιθῶσαν, αὐτ. 682 D.

σφαιρίνη (ἡ) νεώτ. ἐν τῶν οὐστατικῶν τῆς αἰμοσφαιρίνης βλ. λ.

σφαιρίον (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τῆς σφαιράς, μικρὸ σφαῖρα : Πλάτ. Ἐπ. 312 D τὸ δὲ σφαιρίον οὐκ ὀρθῶς ἔχει : || ἐπὶ τὸ κόκκον δροῦδός, ἡ κηρὸς ὁ κόκκος τῆς θρύου, ἄ. κ. πῖλον κολλοῦμενο : Θεοφρ. Φι 3, 74 φῦει δὲ καὶ τὸν ὄπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἀνθρώδεις καὶ μαλακὸν ὄμ. ἐπὶ τὸν κισσοῦ : Διοσκ. 2, 179 ἄμ. ἐπὶ τὸν κυπαρισσοῦ : Ὀρειβ. 195 σφαιρία τὰ κυπαρισσοῦ ὄμ. ἐπὶ τὴν σφαιρικῶν σπερμάτων τῆς πλατάνου : Διοσκ. 1, 79, Κλεομ. 1, 10 ὄμ. ἐπὶ τῶν κυλινδρῶν σπερμάτων τῆς λεύκης : Διοσκ. 1, 81 : 2) μόριον, ὄμοιον : Δημοκρ. n. Ἀριστ. Πυρ. 409 a, 2 ἐκ τῶν Δημοκρίτου σφαιρίων ἐάν γενώνται στιγμήα : 3) περιφέρειε τὸ σχῆμα, τῆ προσαναγωγῆ τοῦ ὀπαιοῦ ὁ φέρων ἐλάμβανε ὄμοιον τὸ ὀριζόμενον δι' σῦτόσ : Δίων Κ 6, 18 σφαιρία μικρὰ γεγραμμένα . . εἰς τὸν ὀμιλον ἐπρότετα : 4) τὸ ἀκρον τῆς ρινός : Πολυδ. 2, 80 εἰ δὲ ἀκρορρῖον ὄλον σφαιρίον καὶ τὰ μὲν ἐξωθεν τοῦ σφαιρίου ἐκατέρωθεν ἀπῆνοι ἡ περὶ ῥάσ : Ἡλιόδ. n. Ὀρειβ. 45, 2, 1, αὐτ. 48, 32, 3 Ροῦε. Ὀνομ. 38 : 5) καταπόσιον : Αὐκλ. Ὀρειβ. 8, 43, 1 ἀπὸ τού αὐτοῦ κράματος τὰ σφαιρία διδοται, Ἀρχιμ. 8, 48, 16 : 6) σφαιρικὸν ζαχορωτόσι : Πλάτ. : 7) ὄνομα ἐπιλάστρου : Ἀετ. 15, 36, Πλάτ. Αλγ. 7, 17.

σφαιριστός-ως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ῥήσις ἡ τὸ κτήνημα τῆς σφαιράς ἐν τῶν παιδιᾶ : Ἀριστ. Ρητ. 137 a, 2 [πολλὰκις γὰρ ἐν ταῦταις γίνεται τὸ νικᾶν] καὶ ἀστραγαλίσαι καὶ σφαιρίσαι : || γεν. παιδιὰ διὰ σφαιράς ἡ σφαιρῶν παιζομένη.

σφαιρίσμα-ατος (τὸ) μιν. ἡ σφαιρίσις βλ. : Εὐστ. 160, 61 ἡ .. παιδιὰ οὐ σφαιρίσμα ἦν ἀπλῶς, ἀλλ' ὁ ταῦτην παίζων σφαιριστής ἦν ὀρχηστής.

σφαιρισμός (ὁ) ἴμην. ἡ σφαιρίσις βλ. : Ἀρτεμίδ. Δοῦδ. 4, 69.

σφαιριστήριον (τὸ) ἴμην. κ. νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα σφαιρίζων, παίζων σφαιρᾶν : Θεοφρ. Χαρ. 5, 9 ἄμειλε δὲ . . κτήσασθαι . . παλαιστρίδιον κόνιν ἔχον καὶ σφαιριστήριον : 2) νεώτ. μεγάλη ὀρθογωνία τράπεζα, ἐφ' ἣς παίζονται διάφορα παιγνῖδα διὰ σφαιρῶν ἐξ ἑλασπαστοῦ ἢ εἰδικῶν ράβδων κτυπομένων, τὸ μπιλιάρδο : || δδ. σκευὴ ἐν τῷ πληθ. σφαιριστήρια ἡ αἰθουσα ἡ τὸ καρπένιον τὸ θαβήπιον εἰδικὴν αἰθουσαν, ἐν ἣ ἐβρίσκοντο αἱ πρὸς σφαιρίων εἰδικὰ τράπεζαι.

σφαιριστής (ὁ) ἴμην. κ. νεώτ. ὁ σφαιρίζων, ὁ μετῶν παιδῶν διὰ σφαιρῶν ἐκτελοῦμενος : Ἀντίφ. Κορ. n. Ἀθην. 12, 548 B ἦν δὲ ὁ Λύκος καὶ σφαιριστὴς ἀγαθὸς καὶ ἐπιδέξιος, Μελέαγρ. ΑΠ 5, 213 σφαιριστᾶν τὸν Ἔρωτα τρέφω : 2) νεώτ. εἰδ. ὁ παικτὴς σφαιριστήριου, ὁ μπιλιαρτιστής.

σφαιριστικός-ή-όν ἴμην. ὁ τῆς σφαιρίσεως, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σφαιρίων : Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 5, 20 καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπιπέδωσιν σφαιριστικῶτατων : 2) ὁ ἱκανός, δεξιὸς εἰς τὸ σφαιρίζειν : Πολυδ. 9, 107 σφαιριστικὸν εἶναι : || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. σφαιριστική (ἐν. τέχνη) ἡ δεξιότης εἰς τὴν σφαιρίων, ἡ τέχνη τῆς σφαιρίσεως : Ἀθην.

1,14E. || περί σφαιρικήσ τίτλος ἔργου τοῦ Τιμοκράτους: Ἄθην.1,15C.

σφαιρίστρα (ή) μτγν. τὸ σφαιροστήριον βλ.λ.η, ὁ τόπος ἐνθα σφαιρίζουσιν: Πλουτ.Ἡθ.839C.

σφαιρίτις κυβησάσος(ή) μτγν. εἶδος κυβησάσος καλυμμένη οὕτω διὰ τὸν σφαιροειδῆ κορπὸν αὐτῆς: Γαλ.12,418 σφαιρίτιδος φύλλα.

σφαιροβόλια (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ βάλλεν σφαῖραν βλ.λ.2), ἡ ριφῆ σφαιρῶν εἰδ. ἀθλητικῶν ἀγώνισμα καθ' ὃ ρίπεται εἰς μήκος σφαῖρα σιδηρὰ καθωρισμένου βάρους.

σφαιροβόλος (ὁ) νεώτ. ὁ ρίπτων σφαῖραν ἀθλητής, ὁ σφαιροβόλῶν βλ.λ.

σφαιροβόλῶ-ἔω νεώτ. βάλλω σφαῖραν βλ.λ.2), ἀσκούμα, γυμνάζομαι εἰς τὴν σφαιροβόλιαν.

σφαιρογραφία (ή) μτγν. ἡ περιγραφή τῆς οὐρανίου σφαιρας: Θεόφ. Ἀντιοχ.Αὐτόλυκ.3,2,381C τὶ δὲ ὠφέλιαν Ἀρατὸν ἢ σφαιρογραφία τοῦ κοσμικοῦ κύκλου: 2) ἡ οὐράνιος σφαῖρα: Σχόλ. Ἀρατ.248.

σφαιροδορίτης (ὁ) νεώτ. πέτραμα διορίτου περιέχοντος ἰσὺν σφαιροειδῆ.

σφαιροδρόμιον (τό) μιν. ἰπποδρόμιον μετὰ σφαιρομαχίας, τὸ τῶκοικανιστήριον: Κ Πτορφ. Ἐπιθ. 381,20 μετὰ τὴν τοῦ σφαιροδρομίου ἔξοδον.

σφαιροδρόμος (ὁ) μιν. ὁ διατρέχων τὴν σφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ: Τζέτς.Ἡσίοδ.9 ἐν οἷς τὰς Μούσας δεῖκνύεις σφαιροδρόμους.

σφαιροειδῆς-οὐς κ. νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς σφαιραν, σφαιρικός: Ἰνν.Ἀφρ.14, Πλάτ.Τιμ.338 διὸ δὴ καὶ σφαιροειδῆς. καὶ κυκλωτερές (τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου) ἔτορευέσασα, αὐτ.63A, Ἐυκλ. Φαιν.48, Χρῶσ.Στωικ.2,224. || ἐπι ἀπετρογγυλωμένου ἀκροῦ ζήφους: Ξεν.Ἀν.5,4,12 παλῶν. . . ἔμπροσθεν λόγῳν ἔχον, ὁπισθεν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἑλλοῦ σφαιροειδῆς: 2) ὁ σφαιρικός βλ.λ., ὁ ἀποκαταστατικός βλ.λ.: Ἐξών Σμ.38H. 3) οὐσ. ἐν. τὸ αὐτ. ἐν. τὸ σφαιροειδῆ στερεὸν ἑλάτιστα διαφέρει τῆς σφαιρας κατὰ τὸ σχῆμα: Περὶ Κωνοειδῶν καὶ Σφαιροειδῶν τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρχιμήδους: Ἀρχιμ.Κων.Σφαιρ.Πρόλ.252H.

σφαιροειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον σφαιροειδῆ, σφαιρικόν, ἐν εἶδει σφαιρας: Διογ.Λ 7,158, Τργγ.Νύσσο.2,104C.

σφαιροζύμη (ή) νεώτ. εἶδος βλαστομύκητος.

σφαιροβασία (ὁ) σχόλ. θέσις ἐπὶ τῆς οὐρανίου σφαιρας: Σχόλ. Ἀρατ.147 ὁμοια κατὰ τὴν σφαιροβασίαν ὁμοχρόνως κινουμένη.

σφαιροθήκη (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ θήκη τῆς σφαιρας: Γεμιν.5,63. 2) εἶδ. βοταν. γένος τῶν ἐρυσσιθειδῶν ἀσκομυκήτων, παρασίτων ἐπὶ διαφόρων φυτῶν: ἡ σφαιροθήκη τοῦ λυκίσκου.

σφαιροκέφαλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν κηποειδῶν τῆς οἰκοῦ τῶν δελφινιδῶν.

σφαιροκρύσταλλοι (οἱ) νεώτ. βοταν. σφαιροειδῆ στρώματα ἔκ βελονιδῶν κρυστάλλων ἀκτινοειδῶς τετογμένων, ἀπαντώντα ἐν τῶν φυτικῶν κυττάρων.

σφαιροκλίσις-εως (ή) μιν. ἡ τῶν σφαιρῶν κυκλικὴ κίνησις: Καισαρίου Ζητ.36.

σφαιρολίθος (ὁ) νεώτ. γεωλ. μικροσκοπικός σφαιροειδῆς κρυστάλλος ἔγκεκλεισμένος ἐντὸς ἄλλου κρυστάλλου τῶν πετρωμάτων.

σφαιρομάχη (τό) μτγν. παιδιὰ τις ἐν Σπάρτῃ: Ἐδοτ.1601,25.

σφαιρομαχία (ή) ἀγὼν πυκτετικός διὰ τῶν σφαιρῶν βλ.λ.4): Ἀριστομ.13, Ἀριστειδ.2,322J.

σφαιρομαχος (ὁ) μτγν. ὁ ἀγωνιστής, ὁ ἀθλητής ὁ ἀγωνιζόμενος διὰ τῶν πυκτικῶν σφαιρῶν βλ.λ.4): Ἀπολλ.Δόσκ. Ἐπιρρ.188,26, Πλάτ.

σφαιρομαχῶ-ἔω μάχομαι, ἀγωνίζομαι διὰ τῶν πυκτικῶν σφαιρῶν βλ.λ.4): Πλάτ.Νόμ.830B σφαι-

ρομαχῆν τε καὶ βολαίς. . . χρωμένους: 2) παιζω μετὰ τὴν σφαῖραν, τὸ τόπαι: Πολυδ.16,21,6.

σφαιρομέτρησης-εως (ή) νεώτ. ὁ διὰ σφαιρομέτρον προσδιορισμὸς τῆς ἄκτινος σφαιρικής ἐπιφανείας, ὁ σφαιρομετρία.

σφαιρομετρία (ή) νεώτ. ἡ σφαιρομέτρησης.

σφαιρομέτριον (τό) νεώτ. στρατ. ξύλινον ὄργανον πρὸς ἔλεγχον τῶν διαστάσεων τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν βολιδῶν, ὁ βολιδόμετρον βλ.λ.

σφαιρομέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον χρήσιμον διὰ τὴν μέτρησην, τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἄκτινος σφαιρικῶν ἐπιφανειῶν.

σφαιρομόρφος ὄν μτγν. κ. μιν. ὁ ἔχων μορφήν σφαιρας ὁ σφαιρικός, σφαιροειδῆς: Στεφ. Ἄλεξ. ἐν Ideletti Phys.2,206,25 ἡ σφαιρομόρφος κτίσις, Πισιδ.Γ Ἐξοσμ.75, Φιλῆς95.

σφαιροπακτικός (ὁ) γλωσσ. ὁ σφαιριστής βλ.λ.

σφαιροπακτικός-ἦ-όν μτγν. ὁ ἐπιδοκίμενος εἰς τὴν σφαιραν: Σώφ.Ρητ. ἐν Ρήτ.5,22,32.

σφαιροπακτῶ-ἔω Σουίδ. διὰ σφαιρας παιζω, σφαιρίζω.

σφαιροποιία (ή) μτγν. κατασκευὴ, φτιάξιμο σφαιρας: Φιλὸδ. ἐν Ἡρακλ.167,6, Γεμιν.12,23 νυνὶ

* δὲ ἴδθα τις ἐστὶν ἢ περὶ ἔκαστον σφαιροποιία, Ἐξών Σμ.146 κατασκευάσασται δ' ἤντιν καὶ σφαιροποιία κατὰ τὸ ἐπιρμῆνα.

σφαιροποιός-όν γλωσσ. ὁ ποιῶν τὴ σφαιρικόν, κυκλωτερές, στρωγγύλον.

σφαιροποιῶ-ἔω μτγν. κ. μιν. ποιῶ, κατασκευάζω σφαῖραν: Πτολ.Υποθ.1: 2) κατασκευάζω σφαιρικόν τὴ σφαιροειδῆς: Στραδ.1,3,12 καὶ μάλιστα κατὰ τὰς σφαιροποιούσας ὑποθέσεις τὰ τέσσαρα σώματα, Πλουτ.Ἡθ.355A, Ἰερκοσ.152,5 εἰ σφαιροποιήθῃ ὁ ἀστράγαλος, αὐτ.104.

σφαιρός (ὁ) κ. μιν. ἡ σφαῖρα, ἡ πρωταρχικὴ κυκλωτερές κατάστασις τοῦ Κόσμου, τοῦ σύμπαντος, ὅτε συνεκροτήθη ὑπὸ τοῦ Ἐρωτος: Ἐμψ. 27,4, Μόρμ.Αἰρ.12,3 ἐάν ποιήσης σεαυτὸν ὀλιος ὁ Ἐρμεδεδικός Σφαῖρος κυκλωτερές, αὐτ.8,41, Κτινωμ.Ἰστ.154B ἐπειδὴν. . . ὁ σφαῖρος ἀφίκαται πέρας: 2) ὁ σφῆρος βλ.λ.: Ἐπιρρ.

σφαιροσιδηρτικός-ἦ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς σφαιροσιδηρτὴν βλ.λ.

σφαιροσιδηρτής (ὁ) νεώτ. ὄρυκτ. ποικιλία σιδηρίτου ἔχοντος τὴν μορφήν σφαιρικῶν συσσωματωμάτων.

σφαιροσύνθετος ὄν μιν. συντεθειμένος, κατασκευασμένος ἐν σφαιρικῇ μορφῇ: Πισιδ.Γ 1426 σφαιροσυνθέτου στέγης.

σφαιρουργία (ή) μιν. ἡ διαμόρφωσις κατασκευὴ σφαιρας, σφαιροποιία: Τζέτς.Χιλ.330 καὶ τὰς ἐκείνων διαγενέεις σφαιρουργίας.

σφαιρορίς (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος τῆς οἰκοῦ τῶν σφαιριδῶν δευτερομυκήτων.

σφαιρῶ-ῶν κ. μιν. ποιῶ τὴ, κατασκευάζω σφαιρικόν, σφαιροειδῆ: Ἄλεξ. Ἄφρ.Πρ.1,73 σφαιροῦν πάπυρον' κ. παθ. σφαιροῦμαι στρωγγυλοῦμαι, γίνομαι σφαιρικός: Διοσκ.2,35 σφαιροῦμενοι κατὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν χειρῶν, Ἀντιλλ. κ. Ὀρειδ. 7,9,2 Ἄρετ. Ὀξ.Ποθ.1,6. || ἐπὶ τοῦ στήθεος: Θεόκρ.22,46 στήθεα δ' ἐσφαιροτο πελώρια καὶ πλατὸν νύτων. . . οἷα φολλοσάσθ. 2) παθ. λαμβάνω τὴν μορφήν σφαιρας, ἐπι φύχης: Αἰκ.Π 3,11 φύχῃ σφαιροβθεῖσαι: 3) παθ. μτφ. συγκεντρωμα: Δαμόσκ. Ἀρχ 400: 4) ὁμ.παθ.στομοῦμαι διὰ σφαιρας, ἐπὶ ἄλλων φερόντων εἰς τὸ ἀκρον ἀπὶ αἰχμῆς σφαιρία ἢ σφαιρικά κόμβια: Ξεν.Ἰνν.8,10 ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἄκοντια καὶ δόρυ ὠσώτων περσπατευμένων, Πολυδ.10,20,3 τοῖς ἐσφαιρωμένοις γρόσφοις ἀκοντίζειν, Δίων Κ 71,29 ἀλλὰ καὶ ἀμβλεῖται. . . ὠσπερ ἐσφαιρωμένοις, πάντες ἐμάχοντο, Ἐδοτ.Ποπ.125,11 ὄμ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ

σφακτός-ή-ό(ν) κ. δημ. ὁ ἐσφαγμένος, ὁ διὰ σφαγῆς θανατωθείς, ὁ πεφονευμένος: Ἐβρ. Ἐκ.1077 σφακτάν κωσι τὴ φοινίαν δαίτα, Ἐπιγρ. σφακτά θρία³ 2] ὄθ. οὐα. ἐν τῷ οὐδ. τὸ σφακτό, τὰ σφακτά, τὸ σφάγον, τὸ σφακτῆρι βλλ.

σφακτρία (ή) μτγν. θηλ. τοῦ -σφακτής βλλ., Ἰερεία: Σουίθ., Αἰλ.ἀπ.44.

σφακτρών (τό) Ἐπιγρ. κ. Πολυδ. φόρος ὃν ἀπέπνον οἱ θύοντες Παλυδ.10,97 εὐ τὸ σφακτρών τέλους ὄνομα ἦν ἐπὶ τὸ καταβαλλομένον ὑπὲρ τῶν θυομένων οὐτῶς ἐπονομασθέν: Ἐπιγρ.

σφακώδης-ους-ες ἴσα. ὁ ἔχων πηλοσημὴν σφάκου, ὁ ἔχων ἐν ἀφθονίᾳ ἐλελισφακόν, ἐν ᾧ φύεται ἐν ἀφθονίᾳ ὁ ἐλελισφακός: ἴσα. σφακώδη κλιτῶν κωβ³ ἦν ὁ σφάκος φύεται.

σφαλάγγι (τό) δημ. κ. σφαλαγγί(δαίη) ἡ φάλαγγ, τὸ φαλάγγιον, ἀράχνη ἢ φαρμακρὸν ὄνομα διαφόρων ειδῶν ἀράχων τοῦ γένους φοκιδῶν βλλ.: Ἀρτ.Βασιλ.3,11 καὶ ἀσμήνας τὰ μαρούσια στῆν ἀράχνη | μὲ πονηρία τυλίγει τὸ σφαλάγγι.

σφαλαγουδιά (ή) δημ. ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης, ἀράχνη, ἀράχνα: γίνομαι τὸ σπιτὶ σφαλαγουδιές.

σφαλαγουδιά (ή) δημ. κ. σφε. ἡ φυλεὶς τῆς ἀράχνης, τοῦ σφαλαγοῦ³ 2] ὁ ἰστός τοῦ σφαλαγγιοῦ.

σφαλαγγόχορτα (τό) κ. σφαλαγγόχορταρο ὄνομα τοῦ φυτοῦ λαμφάνη ἢ ἀστερωπῆ, τὸ σφαλαγγόχορταρο βλλ.

σφαλάγγοθι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἠρύγγιον τὸ κρητικόν, πόα πολυετής τῶν σκιοδανθῶν.

σφαλάγκας (οἶ) δημ. κ. σφαλάγκος ὁ ἀσπάλαξ ὁ εὐρωπαϊκός, ὁ τευλοπονητικός.

σφαλαξ-ακος(οἶ) ὁ γρ. τὸ σπλάξ βλλ.

σφαλάσσειν ἴσα. ἐπέμνειν, κεντεῖν.

σφαλάς δημ. σφαλλών, σφαλλίξ(βλλ.).

σφαλαρά ἔπιρρ. δημ. σφαλαράς, οὐκὶ κατὰ τρόπον κανονικόν: Σολμω. Ἐβν. Ὑμν.108,3 σφαλαρά τετραποδίχων πλῆθος ἄλογοι.

σφαλερίτης(οἶ) νεῶτ. στρατολ. ὄρυκτὸν ἀποτελοῦν θεοῖδων ἕνωσιν τοῦ ψευδοσφύρου, περιέχον δὲ συνήθως καὶ ἐλαχίστην ποσότητα ἀργύρου, ἄ. πλέντα.

σφαλερώνητος-ον λεξ. ὁ σφαλερός, ἐπικίδωνος εἰς κολύμβησι: Πολυδ.3,103 σφαλερώνητικοι ποταμοί.

σφαλερός-ή-ή-ό(ν) (σφάλω) κ. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. σφαλερώτερος (Ἡρ.7,16,α), ὑπερθ. σφαλερώτατος [Θουκ.4,62], ὁ δυνάμενος νὰ κόμη τι νὰ νῆσθ, νὰ προσκοφῆ, κ. μτφ. ὁ ὀλισθηρός, ὁ ἐπισφαλής, ὁ ἐπικινδύνος: Ἡρ.3,53 τυραννίς χράμω σφαλερός, αὐτ.7,16,α τοιαύτων προκειμένων τάνυγμῶν ὅτι τὴν σφαλερώτερον σκαυτῶν... ἀνάγει, Ἐβρ. ἴκ.508, αὐτ.Α.2] ταῦτο δὲ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν βιβερνάδ.Δημ. κμὰ τοῦτο ἴσα ἴσα τὸ καλὸν τῆς ζωῆς εἶναι πράγμα ἐπικινδύνουσι, αὐτ.ἀπ.916 ὦ βροτῆ... ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κείσασθ' ὅτι ἐπὶ μελλόντων νὰ συμβῶσι γεγονότων: Θουκ.4,62 τὸ δὲ ἀσάβητον τοῦ μέλλοντος... πάντων τὴ σφαλερώτατον ὄν' ὄν. ἐπὶ ποιημάτων: Πλάτ.Νόμ.810B σφαλερὰ γράμματ' ἦμιν ἐστὶ... καταλειμμένα ὄν. ἐν φρ. σφαλερός τρόπος - σφαλερός καιρός: Ἰνπ.Πρην.22, Φιλῶδ. Οἰκ.48J σφαλερώτατοι καιροί' ὄν. ἐπὶ προσώπων: Νικ.Ἀλεξ.189 ἴχνησι σφαλεροί' κ. μτ. ἀ. παρφ.: Πλάτ.Πολ.451A, αὐτ.Νόμ.698B εἰχῆ χρῆσθαι σφαλερόν εἶναι νοῦν ἢ κεκτημένον, Ξεν. Ἐλ.2,1,2 τὸ ἐκ τοῦ ἐμπαύσεως ἐπιχειρήσαι σφαλερόν ἔδοκιμα εἶναι' 2] (σφάλωμαι) ὁ ἐπηρεχθεὶς εἰς πᾶσιν, ἀσάβητος ἄστοχος, ἀδέξιος: Αἰσχ.Εὐμ.375 σφαλερὰ (τοίς) ταχυδρόμοις κῶλα,

Σοφ.Α.159 σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερόν πύργου ἔμμα πέλονται, Πλάτ.Πολ.404A εἰς σφαλερὰ πρὸς ἐξέλιπον ἰαδέδδοσι, ὡς πρὸς τὴν ὑγίαιν, Γαλ.7,645 σῆμα σφαλερόν ἐν τῷ κινήσει ἰεπὶ μευθῶτων καὶ πασχόντων ἐκ κόματος' ὄν. ἐπὶ προσώπων: Ἐβρ.ἀπ.774,3 προστάτης σφαλερός, Δημ.11 εἰ μὲν γὰρ ὄφ' ὄμων πεισθέντες ἀνεπιπῶντο τὸν πόλεμον, σφαλεροὶ σύμμαχοι... ἂν ἐγνωκότες ἦσαν' 3] ὁ ἐσφαλεμένος, ὁ μὴ ἀκριδής, ὁ μὴ ὁρθός, λαθασμένος, **σφαλερότης**-τος(ή) νεῶτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σφαλεροῦ.

σφαλερός ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ., συγκρ. σφαλερώτερον [Γαλ.15,724], κατὰ τρόπον σφαλερόν βλλ.η), κατὰ τρόπον ἐπικινδύνου, ἐπικινδύνος: Γαλ.15,724 σφαλερώτερον νοσεῖν' 2] κατὰ τρόπον οὐκὶ σταθερόν, ἀσάβη, σφαλερόν βλλ.2] : Γαλ.6,810 σφαλερός ὑγιαινεῖν, 3] κατὰ τρόπον ἐσφαλεμένον, λαθασμένον, πηλανημένον, σφαλερόν βλλ.3] ἢ ἐπὶ ἐσφαλεμένων βάσεων: ἀνεπίστατα σφαλερός τὸ δοθεὶν ὄντι θεμα.

σφαληχτά κ. -ιστὰ ἔπιρρ. δημ. κενκλεισμένος, **σφαληχτός**-ή-ό(ν) δημ. κ.-ιχτός ὁ κενκλεισμένος, οὐκὶ ἀνοικτός, ἄ. σφαλιστός: Γρυν.Σκ.Ἐπρ.71,20 Ἰδοῦ ὁ Νυμφίος ἐρχεται... καὶ σφαληχτὰ τὰ μάτια μου σκεπάζω μετὰ τῆρα μου, ὠ-ἐφαχνα ὦ καὶ κεῖ μετὰ τὰ μάτια σφαληχτά, - τὰ καταστήματα αὐριο τὸ πρῶμὸν θὰ εἶναι σφαληχτά,

σφαλιάρα (ή) κ. δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

σφαλιάρω δημ. ράπισμα ἰσχυρόν, χα-στούκι' || κ. μτφ. δευτὴ ἐπιμήμωσις

πέρ την κεφαλήν βρίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσι· Πολυδ.8,72 2) ατραγγύλον ζῶλον ἔχον δύο ὄσας, ἐν αἷς ἐνεκλειστοί οἱ πόδες ποδοκίτια· Ἡσ. ἐξ ὄλον ποδῶν δεσμοτικόν· Ἐπιχ.π. Ἀθην.2,36δ ἐκ δὲ καταδικᾶς πέσει τε καὶ σφαλός καὶ ζορία.

σφάλλα κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. σφαλῶ (Θουκ.8,15), ὄσρ. α' ἔσφαλῃ, ἐπ.σφῆλα (Ἰ.Οδ.Ρ.464), ὄσρ. μτγ., μων., νεώτ. κ. δημ. ἔσφαλα (Πινδ.Π.8,15, ΠΔ.Ἰώδ.2,10, αὐτ.Σοφ.Σειρ.3,22, αὐτ. Ἀσπ.5,2), γ' ἐν. εὐκτ. σφάλοι (Ἰωδ.18,7), νεώτ. ὄσρ. β' ἔσφαλον, παρακ. ἔσφαλα (Πολύδ.8,9,2), μέσ. μέλλ. σφαλοῦμαι (Ἰ.Οφ.ἀπ.588, Ξεν.Συμμ.2,26), ποθ. μέλλ. σφαλῶσμαι (Ἰ.Οφ.Τρ.719, αὐτ.Π13, Θουκ.3,14), ὄσρ. β' ἔσφαλην Ἰ.Ἄκκ.Συμμ.Λυρ.27, 13, Ἡρ.4,140, Θουκ.8,24), ὄσρ. β' ἔσφαλήν (Γαλ.5,62), ποθ. παρακ. ἔσφαμαι (Εὐρ.Ἀνδρ.896, Πλάτ.Κρατ.436C), γ' ὕπερα. ἔσφαλο (Θουκ.7,47), κάμνω τινά νά πέσω, ρίπω κάτω, ἴδια δ' ὑποσκελισμοῦ, μέ τριλοποδία κατά τήν πάλιν· Ἰλ.ψ.719 οστ' Ὀδυσσεύς δύντα σφῆλαι οὐδέ τι πέλασαι, Ἰ.Οδ.Ρ.464, Πινδ.Ο.2,81, Εὐρ.Ἰπν.1232, αὐτ.Ἡρακλ.128, Ξεν.ΚΠ.8,8,10 τὸ μὴ ὀπρηνίον ἦταν ἄν καὶ αἰμάτα καὶ γυνῶς σφάλλα, Ἰ.Απολλ.Ρ.3,1310, Διδ.5,14,23 κ. παθ.: Ἀριστφ.Βάτρ.689 2) κάμνω πλοῖόν τι νά ἐξέλθῃ τῆς ἀκολουθουμένης ὁδοῦ, νά χάσῃ τήν κατεύθυνσίν του· Πλάτ. Θεμ.14 τὰς δὲ βαρβαρικὰς (ναῦς) . . . τὸ κύμα ἐσφαλεῖ προσιπτόν καὶ παρεδίδοι πλαιγίσι τοῖς Ἑλλήσι· 3) ἐπι μεθύοντος, παραπαικῶ, κλονοῦμαι, τρεκλίζω· Ἀριστφ.Σφ.1324 ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος πραιοεργεῖται, Ξεν.Λοκ.5,7, Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ.11,26 4) ἐπι ἴππων, ρίπω κάτω, ἐκρίπτω, ἐκτινάσσω, καταρρίπτω· Ξεν.Ἰπν.3,19 Ἴπποι . . . ἔσφαλον τὸν ἀναδάνην· 5) ρίπω ἐξ ὄψου, κρηνίζω, ἐν γρ. τὸ παθ. ἴδ. ἐπι προσ. ἐκ πηλόντων ἐξ ὀφθαλμοῦ θέσεως ἢ κλοῦτου, πῖπτω, ἐκλείπω, σφειρομαι· Χαοιρῆμ.26 σφαλεῖς γὰρ οὐδεὶς εὐ θεοδουλεῖσθαι δοκεῖ, Σοφ.Τρ.297, αὐτ. 719, Εὐρ.ἀπ.262, Ἀριστφ.Βάτρ.736, αὐτ.Πλ.351, Θουκ.1,40 ἦν ἄρα τι σφαλλόμεθα, αὐτ.2,87, Ξεν.Ἀπομ.2,4,6 σφαλλόμεναυς ἐπανάρθων, Πλάτ. Πολ.396D κ. μτ. δοτ. τρόπου· Θουκ.6,10 σφάλλασθαι ἀξιοῖσχευ δυνάμει, αὐτ.7,61, Πολύδ. 1,43,6 κ. μτ. ἐπιπροθ. διορ.: Ἡρ.7,50, Ξεν.Ἑλλ. 7,2,2 Πλάτ.Ιοργ.461D, αὐτ.Πολ.451A, Πλούτ.Ἡθ. 164C ὁ Ζεὺς ἐσφάλῃ περὶ τῆς τοῦ Ἡρακλείους γενέσεως· κ. μτ. οὐδ. ἐπιθ.: Πλάτ.Νόμ.648B ὥστε ἂν ἀσχημοσύνης μηδὲ ἐν σφάλλασθαι μέγα· 6) καθίσταμαι, γίνομαι αἰτιος νά πέσῃ τίς, κάμνω τινά νά πέσω, ἀνατρέπω, νικῶ, καταβάλλω· Πινδ.Π.8,15 βία καὶ μεγάλουσι ἔσφαλεν, Ἡρ.7,16,α', Σοφ.Ἡ.416 σμικροὶ λόγοι ἔσφαλαν ἦσαν καὶ κατωρθώσαν βροτοῦς Εὐρ.Ἰπν.6, αὐτ.ἀπ.31, Θουκ.1,122, αὐτ.2,87 κ. ἀπολ.: Εὐρ. Ἰπν.262 ἀτρεκέλις ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλεόν τῆ ἔτρηνε· κ. ἐπι πρσμ.: Σοφ.ἀπ.192, Εὐρ.Νήδ.198 δεῖναι τύχη σφάλλουσι δόμου, Θουκ.3,37 7) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. διαρράττω, κάμνω ἀμάρτημα, ὀνοπίτω εἰς σφάλμα, πταίω, ἀμαρτάνω· Σοφ.Τρ.621 οστ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί, ἔσφαλα, συγχύρασε μ' κ. παθ.: αὐτ. Α.1136 ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦκ ἐμὸι τὸ δ' ἐσφαλε· 8) μτφ. κάμνω νά πέσῃ τίς ἐξω τοῦ σκοποῦμένου, νά ἀστοχῆσῃ, ὀθ. σνεκδ. ἀπατῶ, παροπλιανῶ· Ἡρ.7,142 ἔσφαλε τὸ δύο τὰ τελευτὰ τὰ ρηθέντα ὀπὸ τῆς Πυθίης Σοφ.Α.1452 θεὰ ἦδῃ μ' . . . ἔσφαλεν, Εὐρ.Ἀνδρ.223, Αἰχμ.3,125 γ' κ. μέσ. πλανῶμαι, κάμνω λάθος· Ἡρ.7,52 τῶν ἀπέφηνσσι γυνώμενοι σφάλας κατὰ ταῦτην δὴ μάλιστα· κ. ἀπολ.: Σοφ.Ἡ.1481 καὶ μνήνη ὦν ἄριστος ἔσφάλλου πλάσι, Εὐρ.ΙΑ.1541, αὐτ.Ἀνδρ. 894, Θουκ.4,18 ἀπὸ δὲ τῶν αἰεὶ ὑπαρχόντων

γνώμη σφαλέντες, Πλάτ.Σοφ.229C, Ἰσοκρ.1,32 κ. μτ. ἀπορρ.: Πλούτ.Ἡθ.711B οὐκ ἂν σφαλεῖν . . . ἐλάσθαι· κ. μτ. οὐκ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. ἀμτ. κάμνω λάθος ἀπατῶμαι· συναντηθῆκαμε καὶ ἄλλοτε, ἂν δὲν σφάλλω· κ. μτ. ἔσφαλεμένος ὁ λανθοσμένος, ὁ ἔχων λάθῃ, ὁ ἐν ἀκριβείῃ ἢ σωστός, πελησνημένος· ἔσφαλεμένος ὀυλογοσμός· ἔσφαλεμένη κρίσις· ἴδασ· κ. μτ. ἐπιπρ. ἔνωσ· κ. μτ. παθ. μτ. γενικ. πραγμ. ἀπατῶμαι, ἀποτυγχάνω εἰς τι· Αἰχμ.Εὐρ.717 ἢ καὶ πατήρ τι σφάλλαται βουλευόμενος, Εὐρ.Ορ.1078, αὐτ.Μήδ.10,10, Θουκ.4,85, αὐτ.5,110, Πλάτ.Κρατ.436C οὐκ ἔσφαλας τῆς ἀληθείας· κ. μτ. σφάλλομαι τι ὕψιστομαι ἀποτυγχάνω, ἀπευκταῖόν τι· Ξεν. Ἑλλ.4,117 ἀφαικίσθας διὰ τὸ μηδὲν πρότερον ἐσφάλαι· 9) ἀπόλλυμι, γάνω ἢ καταστρέφω· Σοφ.Τρ.Π13 πένθος . . . ἀνδρὸς τοῦδὲ γ' εἰ σφαλλοσμαι· 10) μτγ. ἐν ἀνασ. πρὸς ἐπιβία, διαφεύδω· Λοκ.Ἰπν.· Εὐρ.29 ἀπ' ἐπιβίος γὰρ μὴ ἔσφαλας. **σφάλμα**-στόμα[το] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. σφάλμα ἀκόσμητομα, παραπίτμα· Αντιφλ.ΑΠ.7,634, Μαν.4,289 ὦν [τῶν σχοινοδοτῶν] ὁ πόρος μόρος ἐστίν, ἔπην ἐπὶ σφάλματα νεώτ· 2) ἐπι χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, διολθεσίης· Ἡλιδ.ὀθ. Ὀρειδ.49,8,38, Ρούφ.π. Ὀρειδ.6,49,28,13 3) μτφ. πτώσις, ἀποτυχία, ἥττα, ζημία· Ἡρ.7,6 εἰ μὲν τι ἐντοὶ σφάλμα φέρον τὸ βαρβάρω . . . αὐτ.9,9, Θουκ.5,14 ὄμ. κ. ἐν φρ. σφάλματα ποιῶ γίνομαι αἰτιος ζημιῶν, ἀπώλειών· Πλάτ.Ποιτ.428B κυβερνήται σφάλματα ποιοῦντες ἐν τοῖς πλοῖοις ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλασσαν· 4) ὄμ. μτφ. σφάλμα, παράπτωμα, ἀμάρτημα, λάθος· Ἡρ.1,207, αὐτ.7,10,ζ', πᾶν πρήμα τίκεται σφάλματα, ἐκ τῶν ζημιῶν μεγάλα φιλότης γίνεσθαι, Εὐρ.Ἀνδρ.54 εἰ πως τὰ πρόθε σφάλματα· ἐξοφόμενος ἐνσ παράσχη· ἐς τὸ λοιπὸν ἐμνησθί, πῖπτ. Ἰκ.416, Γαλ.6,68, Πίν. οὐ γίνομαι σφάλμα, Ἐρωτ.τοκρ.1,1650 ἐγνώρισε τὸ σφάλμα τίς, μὴ ὁ πόθος τῆν ἔφοικα, ὀμολογῶ τὸ σφάλμα μου· 4) νεώτ. κ. δημ. λάθος, ἀδέλφια, ἀσάχημα, ἀνακριθίο· τὸ βιβλίον εἶναι γεμιστὸ σφάλματα τυπογραφικὰ· φραστικὰ, λογιστικὸν σφάλμα. **σφαλμός**(ὸ) μτγ. πλάτη, ἀποτυχία· Ἀκὼλ. ΠΔ.Ψαμ.120(121),3, αὐτ.Ἡσ.58,3. **σφαλμῶ-ῶ** μτγ. ὄμ. σφαλμέω σφάλλομαι, ἐπι ἴππου· Πολύδ.8,35,5,2 ὁ δὲ ἴππος . . . ἐδυσχρήστατος μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὲν οὐλοσχερῶς ἐσφαλμωσ· κ. Ἡσ. σφαλμῶ· σικριτῶ σφάλματα, ἄλλο ἀντί τοῦ σφωδᾶ· ἐν τετάρτῃ φασί, εἵνοι μετὰ ἐπιθυμίας τι πράττετε. **σφαλῶ** δημ., ἄ. σφαλῶνος σφαλιζῶ βλ. κλειῶ· σφαλῶν τὰ μέγιστα μου· κ. ἀμτθ.: τὸ κατάστημα σφαλῶν στίς ἐξ. **σφάλας**(τὸ) κ. δημ. σφάλμα· Τραγ.ἀπ.ἐν Πίν. ὈΕ.67,16 [μθ.] 2) ὄμ. ἴδιωμ.1 τὸ λάθος. **σφαλός** δ. τ. τοῦ σφαλλός βλ. **σφάλσις**-επιρ(ῆ) μτγ. σφάλμα· Βέττ.Βαλ.285,35. **σφαλάτ**-ἐπιρ. μων. κ. δημ. ἔσφαλεμένος, ἡμαρτημένος· Ἐρωτ.τοκρ.1,1552 σφαλάτ πορπίτων. **σφαλάτς**(τὸ) μτγ. ὁ ἀνατρέπων ἢ καταρρίπτων· Λυκιδ.πρ.207 οὐπῆρα βᾶσκον τῶν πόρπειρα πημάτων σφαλάτ ἀνευδίζοντες. **σφαλατός**-ἠ-δ(ν) μων. κ.δημ., ἄ. σφαρτός ἔσφαλεμένος, ἡμαρτημένος. **σφάνων**(τὸ) Ἡσ. ἐσφάνων κληθίζοντα, αὐτ. ἐν σφάνω· ἐν κληθίζοντα. **σφάντζικ** δημ. κ. σφάντζα ἄ τύπος τοῦ φαντζῶ βλ.· Ἐρωτ. Ὀδ.Α.353. **σφαναττοχερός**-ἠ-δ δημ. φαναττοχερός βλ. **σφάντζικα**(ἠ) ἱερων. Zwanziger· ἐκισόσφρη δημ. παλαιὸν αὐστηρικὸν νόμισμα κυκλοφοροῦσαν ἐν Ἑλλάδι· ἐπι Καποδιστριαίου πρὸς 95 χρυσά λεπτά.

σφάζε-σφαγός (ή) σφάζω ή σφαγή βλ.λ. Σχόλ.Εφρ. (Σκ.7) || άλλωθ μ. εν συνθέσει διασφάζε κλπ. 2) σφάζε-θικός (ή) θωρακ. του σφάζε βλ.λ. Θεόκρ. 529 σφάζε βουθέων τέντινος έναντιον.

σφάζεσθαι (τό) δημ. ή πρόξες του σφάζε, ή σφαγή, ή διά σφαγής θάνατος φόνος πνός σφασείου ή ανθρώπου: φρ. θέλει σφάζεσθαι (του πρέπει μεγάλη ηρωία, επί βάρεως άμαρτησαντος).

σφαραγγί (τό) ά. σφάργγη, τό φυτό άσπάργγου. 2) ή εδωδώνος θλαστός αυτού.

σφαραγγίζω δώνω, μετά φόρου ήλω: 'Ησιόδ.Θ 706 σύν ό άνεμοι ένσούν τε κόνην τ' έσφαραγγίζον ίσχόλ. και δέ άνεμοι σσειμούς και κόνην έποιούη, ήούτηνες συνετάρασσαν).

σφάραγος 'Ησ. εβράχος, τράχλος, λαιμός, φόρος' || ό φάρυξ: 'Ανία.Φωτίω.

σφαραγομένη-έομαι άποθ., έν τή γ' έν. πρ. του παρσι. έσφαραγεύητο, σίζω μετά βρασμού πνός οίον κρέας ή ύγρον τί πρόγμα ριπτόμενον επί πυρός, τριζέ, σφουρίξ, τσιουρίξ, τσιτσιουρίξ: 'Οδ.1.390 σφαραγεύητο δέ οί πυρι βίβαι' 2) σφαραγώ, σφραγώ: ούτ.440 ήλλαιμα δ' έμψηκον άνήμκλατοι περί σπικούς ούδατα γάρ σφαραγεύητο ίσχόλ. έεδωρούντο διά τό ηρωίας ήμελχθήσαι).

σφαραγός δημ. ά. σφάρασσω βλ.λ.

σφάρασσω μον., δημ. άσφισσω, σφασόδω, σφασπαρώ: 'Ερωτ.κρ.4.1038 καταχτυπό τό δόντι ντου, και τό κορμι σφασράσαι.

σφάς κ. σφάς αίτ. τό σφάς βλ.λ.

σφάδς αίτ. θηλ. του σφός βλ.λ.

σφάτμα κ. μον. άπτικός τύπος του σφάζω βλ.λ. διά σφαγής θαστώνω, φονεύω.

σφαστάρι (τό) δημ. τό σφάσιν, τό σφαστό βλ.λ. 2) είδος πτυαρίου έν χρ. πρός άνακλήνησιν τών έν κλιθών καιομένων ζώων.

σφάκτης (τό) μον. κ. θημ. ό σφάκτης βλ.λ., ό σφάδω, ό δολοφόνος: Αίθ.Ροδ.1188 κνάπασε τών δήμων τοξόηται, τών σφάκτων της καρδίης μοε, τών διχοτομητήν μοε' 2) μον. κ. δημ. ό δέξας πόνος: Πρόδω.2.286 άντις φωμίν, τών δρόλων, άντις φαγίν, τών σφάκτων, ό τραγ. έν Πο.Μτ.Λασογ.1.2' περιδρομον σ' έστειλασιν και σφάκτων και δρολύκι.

σφασκιάς (τό) δημ. ό σφασκείος, ό χασάκτης.

σφασκός-ή ό δημ. ό διά σφασκής θασαυθείς, έσφασμένος' 2) τό ούδ. σφασκτό ώς ούσ. τό σφάσιν, τό έσφασμένον βόσκημα, ίδία επί αίλγών και προβάτων, ά. σφασκός: ό τραγ. και χίλια φήνονται σφασκτά σ' όλο τό πανηγύρι' || τό είς σφασήν προσκοζόμενον βόσκημα: πήγε νέ φέρη τό σφασκτό.

σφά αίτ. άρσ. κ. θηλ. του σφείε βλ.λ. κ. πρό φωνήεντος σφ.

σφασδανός-ή-όν σφασδρός, όρημτικός, βίσιος, ίσχυρός: Ξενοφ.1.23 ή στάσις σφασδανός, 'Αντία. ΑΠ.6.219.12, Εδφρ.9.10 σφασδανόν τόζον, Νίκ.Όηρ. 642 βλάστη δ' ώς έχιος σφασδανόν δ' έμύκρεθε κάρηνον, Επικ.έν Πάτ.7.4 ροικός σφασδανός' 2) τό ούδ. σφασδών ήπύρρ. μ. έν χρ. π. Όμήρρ, μετά σπασθής συνώνως, έπιτεταμένως, σφασδός, όρημτικός, μέ όρημν: 'Ιλ.Α 165, αίτ.Π 372, αίτ. Φ 542 ό δά σφασδανόν έσσι' έχει μέθο ό γρ. σφασδανόν 'Αριστοταρχος έκ ρ. σφασδανώ μονόμενος, όρημτικός.

σφασδανώ-δω ό γρ. κοτ' 'Αριστορχον έν 'Ιλ.Φ 542 όρρω, μαινομαι έν τή πη. όντι σφασδανόν βλ.λ.

σφασδρόν (τό) μον. τό σφασδρόν βλ.λ.: Θεόγγοστ.Καν.12.

σφασδρόν 'Ησ. καθαρόν, κούδερς.

σφασίον 'Ησ. έλοζόν, πυκνόν, εύκλήτηον, προσφείς, όρημύς.

σφείε άνωκ. προσων. γ' προσ. άρσ. κ. θηλ. πληθ. ('Ηρ.7.168, Όσμ.5.46, αίτ.65, Ξεν.Αν.7.59, αίτ. Έλλ.5.29, Πλάτ.Πολ.487.γ) ή άσυναίρετος τ. σφείε ούδέποτε άπαύη (πρδβ. 'Απολλ.δύσκ.'Αντων.93.1), άν και ημνησμένη όπό τό Γργ.Κορ. 479.81, γενικ. έκ. κίλια, σφείαν π.Όμ. ώς μονοσήλωδος κ. έμλινομένη 'Ιλ.Σ 311, 'Οδ.Γ 134, 'Ηρ.2.4, αίτ.4.351, κορητ. σφείαν 'Ιλ.Δ 535, αίτ.Ε 226, αίτ. Ν 1481 κ. σφείαν ίσάτ.Μ 155, αίτ.Τ 302, Όσμ.1.120, Άντιφ.6.23, 'Επύρρ.), δοτ. σφείσιν κ. σφείσιν 'Ιλ.Δ 2, αίτ.Ρ 453, αίτ.Χ 288, αίτ.474, Αίολ.Πρ.481, 'Ηρ. 1.4, Όσμ.1.19, Ξεν.Έλλ.17.51 κ. σφείν 'Ιλ.Β 612, αίτ.614, 'Ηρ.1.31, Αίολ.Πρ.354, 'Επύρρ.'Αργους, 'Επύρρ. Δελφών, 'Ανών έν Πάπ.1 κ. σφείν ('Ησιόδ.Άρ.125, αίτ.213, αίτ.άπ.183, Νίκ.Όηρ.725, ΕΜ 702.41), αίολ. άσφί (Σαφ.43), σφαικ, αίτ. (Σώφρ.Ρ,3, αίτ.94), πρδλ. κρητ. δοτ. φιναιτοίς ('Επύρρ.), άρκαδ. δοτ. σφείε ('Επύρρ.Τεγείας, έπ. κ. ίων. αίτ. σφείας, έγκλιτ. σφείας 'Ιλ.Α 128, 'Οδ.Μ 225, 'Ησιόδ.Α 403, 'Αρχ.11.27.2, 'Ηρ.1.4) σφην άναγκωσέντω ώς μονοσύλλ., ώς άποδύνκνεται έκ του 'Οδ.Θ 315 ού μέν σφασί έτ' έσλοη, άλλα και ές διασύλλ. 'Ιλ.Μ 43, 'Οδ.Μ 2251, κ. σφάς ('Επρ.Μήδ.1378, αίτ.Όρ.1127, Όσμ.1.24, 'Επύρρ.1, κ. έγκλιτ. σφάς 'Ιλ.Ε 567, Παμμ. 1.12, Σοφ.ΟΤ 1470, αίτ.ΟΚ 4861, κ. σφάς ίσάτ. 'Αντ.1281 κ. σφας ('Ιλ.Τ 265, Σίμων.99, Γίνδ.Π 5.86, Αίολ.Έπ.630, αίτ.788, αίτ.864, Σοφ.ΟΤ 1505, αίτ. ΟΚ 605, αίτ.1669, Εφρ.Μήδ.394), αίολ. άσφας ('Αλκ. 73), σφαικ φε ('Θεόκρ.4.31, πρδλ. κρητ. φεαστόνος ('Επύρρ.1, δοτ. ένικ. σφείν) 'Υμν.Παν.19, 'Ησιόδ.Α 113, Λυκάφρ.1242), αίτ. ένικ. σφαι ('Πνδ.1.516.74, Αίολ.Πρ.9, αίτ.Έπ.469, Σοφ.ΟΤ 761, αίτ.Αντ.44, αίτ.Φλ.200, Εφρ.'Αλκ.107, αίτ.149, αίτ.200, αίτ. Μήδ.331) π.Όμ. ή άνωκ. αύτη είναι πάντοτε προσωπική, δδ. έν άνακτ' παρ' αύτ ή τό ούδ. μ. έν 'Οδ. δics ή 170, αίτ.Κ 355) όντως άνασφείρει είς πράγμα, άλλα γέν. θηλυκού έν τή ίων. νεογρσφά άπαύη τό ούδ. σφεία ('Ηρ.1.46, αίτ.89, αίτ.2.119, αίτ.3.53 κώδ. σφαικ, αίτ.7.50, 'Αβδ.9), αίτ. πληθ. ούδ. σφείε ('Θεόκρ.15.80), έν σφονχάτο γρ. είναι ώς πληθ. τής άνωκ. ού βλ.λ.1), αίτοι: 'Ιλ.Σ 311 εκ γάρ σφείων φρένας είλετο Παλλάς Αθήνη, αίτ.Δ 2, 'Οδ.Γ 134 τώ σφειων πολλές κακόη οίτων έπέσπον, 'Ηρ.1.3, αίτ.2.15, Αίολ.Πρ.481, αίτ.443, αίτ. 457, Σοφ.ΟΤ 1470, Εφρ.Μήδ.1378, 'Επύρρ.'Αργους' 2) σπον. άντι τής ατολοθ. άνωκ. έσάτων βλ.λ., ώς πληθ. τής ού βλ.λ.2): 'Ιλ.Δ 535 ώσαν άπό σφείων, αίτ.Χ 474 αί έ μετό σφείσιν είχον' || σπον. 1θ. π. 'Ατ. τή χρ. αύτη, άπαύητό μόνον όταν ή άνωκ. εύρίσκεται έν έξηρη. προτ. ή συντάξων 1θ. με. άπαρσρ. κ. άνασφείρει είς τό π. τής κυρ. προτ.: 'Ηρ.7.168, Όσμ.5.46, αίτ.65, Ξεν. 'Αν.7.59, αίτ. Έλλ.5.28, Πλάτ.Πολ.487.γ ούτω και σφείε τελευτώντως άποκλείεσθαι' || έν συνδυασμώ με. τών πλავήν π. τής δεικτ. άνωκ. αιώτων - αιώτας κιλ. σχηματίζει τας πλავ. π. του πληθ. τής ατοποσφής άνωκ., έν τή χρ. δέ ταύτης ένδ. θριστάται ό ώς άνω περιοριστάται: 'Ιλ.Τ 302 στενάχοντο σφών δ' αιώτων κλέδ', 'Οδ.Μ 225 έντός δέ πυκάζοντο σφείας πάτοος, 'Ησιόδ.Θ 34, Όσμ.3.81 Κερκυραίοι σφών αιώτων τούς έθέρους δοκοίνοντας είναι έφόνευσον, αίτ.1.139' 3) σπον. έν χρ. άντι τής άλληλοσφ. άνωκ. άλλήλων βλ.λ.: 'Ησιόδ.Α 403 άλλήλοισ κατόντες επί σφείας όρημυσον, Ξεν.Λοκ.1.5 ποθεινωτέρως σφείας αιώτων ίχεν, 'Απολλ.Ρ 2.959 σφας αιώτους, έπέσφασον 4) καθ' ένικ. αύτός, αύτή, αύτό: 'Υμν.Όμ.309, Αίολ.Πέρρ.759, Σοφ.ΟΚ 1490 αιώθ' άν έσασχον κώ, τελεσφρον χάριν δούσαι σφιν' 5) έν χρ. κ. άντι τής προσ. άνωκ. β' προσ.: 'Ιλ. Κ 396 ήνώγει δέ μ' ίοντα. . . πυθέσθαι ήε. . . ή. .

φῶην βολεύοιτε μετὰ ψασιον, Ἦρ.3,71 αὐτοὶ ἐόντες ἐπὶ ἐδίδασαν ψασι πίστις καὶ λόγους
 6) μτν. κ. ἀντὶ τοῦ α' πρὸς τῆς πρῶται. ἀντων.
 ἰγδ. Μέν.Προτρ.119D, Ἄπολλ.Ρ.212B.

σφέκλη (ή) μτν. ἡ κεκομμένη τοῦ οἴνου τρυγία : Ἀλλεξ.Τραλλ.12, Διοσκ.Εὔν.214, Παύλ.Αλγ.7,13.
σφέκλιον (τό) ἰσοτ. μτν. εἰδωλὸν, εἰκὼν (spe-
 culum) : Φιλόν.Υπομ.Φυσ.642,7.

σφέλαξ (τό) ἑπ., πληθ. σφέλα Γ.Οδ.Ρ.231, δοτ. ἐν.
 σφέλατ' (Ἀπολλ.Ρ.3,1169), τὸ ὑποπόδιον: Ὀδ.Σ.394
 ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας Ἰαλαθην, αὐτ.Ρ.231,
 Ἄπολλ.Ρ.3,1169 ἴε δ' ἐπὶ ἄλλοι σφέλατ' κλιν-
 τήρος ἔφερθεν. 2) ἡ βάσις ἀγάλματος: Ἐπιγρ.

3) κοῖλον τεμάχιον ἐξοῦλον ἐν εἰδεί ὄλλου, γουδί :
 Νικ.Θηρ.644 ἡ σφέλα ἡ ὄλλω κέσασ.

σφέλαχτό (τό) δημ. κ.(ἀ)σφέλαχτός(ο) ὁ ἀσφέ-
 λαχτός βλλ. : Κρυστ.Ἄγροτ.Κοῦρος36 κῶδουσι χει-
 ρίδες ἀρεῖκη κὶ ἀγιόκλημα καὶ σφέλαχτό.

σφέλισκον (τό) ἔπηρ. κ. σφέλισκος(ο) ὁ ὑπόκορ.
 τοῦ σφέλας βλλ.

σφέλισκος (ο) Ἐπιγρ. τὸ σφέλισκον βλλ.
σφέλιμα-ατος (τό) Ἦσ. ἐπὶ ἄνος τῆς πρῶτου.

σφενδάμη (τό) δημ. τὸ φυτόν σφενδάμου βλλ.
σφενδάμινος π-ον ὁ ἐκ ζύλου σφενδάμου :
 Κρατιν.301. 2) μτφ. ἰσχυρός, δυνατός, τροχός,
 σκληρός (πρὸδ. πρῶτου): Ἀριστ.Ἀχ.181.

σφενδάμνος (ο) κ. νεώτ., δημ. σφεντάμι κ. σφεν-
 δάμι κ. σφοντάμι (τό) γένος δικτυλλήδων σφεν-
 δάμινδων φυτῶν : Θεόφρ.Φι3,31, αὐτ.3,11,1, Δικαι-
 αρχ.2,2-σφενδάμνος ἡ κρητική ἰὸ ἐλληνικός, σφεν-
 δάμνος ἡ πεδινή ἰκρέεζοςι - σφενδάμνος ἡ πε-
 δινή (ἀγριο)λάττανος ἡ νεροπλάτανος.

σφενδακίζω μτν. δια σφενδόνων βάλλω, σφεν-
 δονίζω : Λουκ.Ψευδολ.24 (ἀμφ.ἀναγν.).

σφενδοβολιστής (ο) μων. ὁ βάλλων, ὁ ρίπτων
 λίθους διὰ σφενδοβόλου βλλ. : Κωνστ.Τακτ.8 εἶχε
 δὲ καὶ φιλοῦς ἦγον τεξότας καὶ ῥιπταριστάς
 καὶ σφενδοβολιστάς.

σφενδοβόλον γλώσσα τοῦ σφενδόνῃ ΕΜσφεν-
 δόνῃ, τὸ σφενδοβόλον, τοῦ δακτυλίου (τοπηρεφέρε).

σφενδοβόλον (τό) μων. εἶδος καταπέλτου, ὃν
 ἔφερον αὐτὸ σφενδοβολιστὰι : Μακάλλ.127,18 εἶπε
 παρὰ ξένα φεραίντες καὶ σφενδοβόλα, αὐτ.21.
 Λέων Σοφ.6,25 λίθους ῥίπτοντες τοὺς μὲν διὰ
 χειρὸς τοὺς δὲ διὰ σφενδοβόλου.

σφενδοβόλαιον Ἦσ. «σφενδόνῃ ἡ τὴν σφραγίδα».

σφενδόνῃ (ή) κ. μων. κ. νεώτ., ὄμρ. σφενδόνα,
 δημ. σφεντόνα ἠρωϊκὸν ἐκ δέματος ἡ πλέγμα
 σχοίνων εἰσρότερον κατὰ τὸ μέσον καὶ στενέ-
 τερον κατὰ τὰ δύο ἄκρα του, δι' οὗ ρίπτουσι
 μακρὰν ἀπόστασιν λίθου : Ἰλ.Ν.600 αὐτὴν δὲ
 ἔν-
 ἔδωπον ἐσθροφῶν οἶκος αὐτῶ σφενδόνη (σχόλ.
 ἐξέ ἔρεον γὰρ συνέλεγον τὰ κῶλα τῆς σφενδό-
 νῆς οὐχ ὡς νῦν νεύρου, ἴνα διατείοιτο ἐν τῇ
 ἀπορρίψει), Ἀρχιλ.3 οὐ τὰ πάλ.3 ἐπὶ τῶνα τα-
 νόσσεται ἀδὲ θαμναὶ ἀφενδόνα, Εὔρ.Φοῖν.1142
 σφενδόνη ἐκβόλοισι, Ἀριστ.Ὀρν.1185, Ἰουκ.
 4,32 σφενδόνας ἐκ πολλῶν ἔχοντες ἄλκην

|| ὄμ. ἐν παροιμ. φρ. π. Ἄντιφ.55,19 σφενδόνη
 οὐκ ἂν ἐκιοῖμην αὐτός ἰδὲν θὰ εἴσθαι διὰ
 σφενδόνης; || ὄμ. ἔμρ. ἐν φρ. σφενδόνας ἀπ'
 εὐμέτρου με καλῶς μεμετρημένον βολὴν ὡς ἀπὸ
 σφενδόνης : Αἰσχ.Ἀγ.1010. 2) μέρας γερανού
 ἔχον τὸ σχῆμα σφενδόνης ἐν χρ. δια τὴν ἐκφρῶ-
 τισιν πλοῦσι : Ἐπιγρ. Νεοδῶμα σφενδόνας τιμὰν
 ποτὶ τὸ ἐγ Κίρρα μαχάδωμα. 3) πᾶν ἀντικει-
 μένον, κατασκευάσμα, ἔχον ὄμοιον σχῆμα πρὸς
 σφενδόνην, εἰδ. θεσμός ἐν εἰδει σφενδόνης δι' οὗ
 κρέματα ἀπὸ τοῦ τροχίλου πάσχουσα χεῖρ :

Ἰνπ.Ἀρρβ.16 σφενδόνην χρῆ ἐκ ταίνης κρητὶ τὸ
 ὄξυ τοῦ ἀγκῶνος ποιήσαντα ἀναλαμβάνειν κρητὶ
 τὸν αὐχένα' || ὄμ. ἐπιθεσμος περὶ τὸ αἰδοῖσι :

αὐτ.Γυν.2,144, Σωφ.Ἐπιδ.48. 4) διάδημα ἡ ταινία
 τῆς κεφαλῆς ἢ ἐφόδρον αἰ γυναικας : Πολυδ.
 5,96. 5) ὄμ. εἰδ. ἡ ὀπὴ τοῦ δακτυλίου ἡ τὸ
 κῶλωμα, ἐνθα πίβεται ὁ λίθος καὶ μάστα τὸ
 ἐξωτερικὸν αὐτοῦ τμήμα, τὸ περὶ τὸν λίθον : Εὔρ.
 Ἰνπ.862, Πλάτ.Πολ.359B τὴν σφενδόνην τοῦ δα-
 κτυλίου περιεγώντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὰ εἶσθ
 τῆς χειρὸς, αὐτ.360A, Ἀριστ.Φυσ.207,3 καὶ γὰρ
 τοὺς δακτυλίους ἀπέριους λέγουσι τοὺς μὴ ἐ-
 χοντας σφενδόνην. 6) ὄμ. εἰδ. τὸ λευκὸν τοῦ
 ὀφθαλμοῦ : Πολυδ.2,70 ἐπὶ μετὰ τὴν κόρην λευ-
 κὸν ἵσαν σφενδόνην. 7) τὸ ἑλληγοροειδὲς τό-
 ξον, ἀψίς, ἀψιδωτός, βολωτός διάδρομος : Νικ.
 Χωμ.Χρον.153A κατ' αὐτὴν τὴν τῆς λαμπρᾶς Ἰνπα-
 δρομίας σφενδόνην παραγενομένην καὶ ὀφρῶ-
 νος τῆς εἰς τὰ ἀνάκτορα, αὐτ.200A κατὰ τὴν
 τοῦ σταδίου σφενδόνην. 8) κτ. ἔπεικ. ὁ διὰ
 τῆς σφενδόνης ριπτόμενος λίθος : Ξεν.Ἄν.3,4
 ἐπὶ δὲ ὁ λιθραδῶτης καταλήψει, καὶ ἦδη σφεν-
 δόνα καὶ τοξέματα ἐξικονοῦντο, αὐτ.5,2,14 τὰ
 βέλα ὄμοι ἔφερετο, λόγχα, τοξέματα, σφεν-
 δόναι' || ὄμ. μτφ. ἡ πηλοῦσα γλάσκα ἴνικη
 ἐκσφενδοκισμένω λίθων : Ἀριστ.Νεφ.1125 ἄνικη
 ἂν γὰρ αἰ τ' ἑλάα βλασάναμα αἰ τ' ὄμπελοῖ,
 ἀποκεκῶφται τοιαύτη σφενδόνας πηλοῦσα
 μεν. 9) εἰδ. νεώτ. τὸ κυρτὸν τμήμα τῶν κερκί-
 δων ἀθλητικοῦ σταδίου. 10) εἰδ. νεώτ. εἰδικὸς
 κόμβος, δι' οὗ βροχύνεται σχοίνιον χωρὶς νὰ κοπῆ,
 ἡ πτόχαιος, ἡ μέγισ, τὸ μάρζμα τοῦ ἀχιονίου
 ὄνου ἀποκοχῆς αὐτοῦ.

σφενδονόδον ἐπιγρ. σχόλ. EM τὸ σφενδόνη :
 Σχόλ.Ἰλ.Α.165, EM 738,25.

σφενδονόμα-ατος (τό) μων. κ. νεώτ., δημ. σφεντ-
 σφενδόνηςσι, σφεντονάς : Ζωναρ.Ἐπιτ.1στ.2,43.

σφενδονόσεις-εως (ή) κ. νεώτ. τὸ σφενδο-
 νῶν, τὸ βάλλειν διὰ σφενδόνης, ἡ διὰ τῆς σφεν-
 δόνῆς βολῆ λίθων ἢ ἄλλου τινὸς βλήματος : Ἰνπ.
 Ἄγμ.2, Πλάτ.Νόμ.794C σφενδονόσεις διδασκα-
 λος, Ἀπολλ.Ἰδ.Δαμ.Πολιορκ.15C διὰ τὰς ταξείας
 καὶ σφενδοθήσας.

σφενδονότης (ο), βωιστ. σφενδονάτος ὁ σφεν-
 δονῶν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφενδοῦν, ὁ ἐκασφῶς
 ὀλισημένος διὰ σφενδόνης ὀλίτης : Ἦρ.7,158 δι-
 σχιλίους τεξότας καὶ δισχιλίους σφενδονήτας,
 Ἰουκ.6,22 τεξότας πολλούς καὶ σφενδονήτας,
 Πλάτ.Κριτ.119η, Πλ. τοῦδ.20,16.

σφενδονητικός-ἰ-ον ὁ ἀνήκοος ἢ ἀναφερόμε-
 νος εἰς τὸ σφενδοῦν βλλ. : Σχόλ.Λυκὸφρ.633
 σφενδονητικὴ εὐστοχία' || οὐσ. θηλ. ἡ σφεν-
 δονητικὴ ἰένυ, τέχνη] ἡ τέχνη τοῦ σφενδοῦν,
 τοῦ χειρισμοῦ τῆς σφενδόνης : Πλάτ.Λάχ.193B
 τὸν μετὰ σφενδονητικῆς καρτερόντα.

σφενδονίζω μτν., μων. κ. νεώτ., δημ. σφεντα-
 νόω βλλ., παθ. σφενδονίζομαι (Μακάλλ.1457,19,
 σφενδονόω, διὰ σφενδόνης βάλω λίθους ἢ ἄλλο
 τι βλήμα : Ψαλλίω8,2,16 σφενδονίζειν βολίτας
 || νεώτ. κ.μτφ. : Παναδ.Χριστ.Τεμν.29 τὰς θελίτας
 καὶ τοὺς κεραυνούς, ὅσους ἐσφενδονίζε τότε ἡ
 γρητὶ - Καυτοῦσσαν ἐναντίον τῶν. 2) παθ.
 σφενδονίζομαι κομποῦμαι διὰ θυσάνων : Μακάλλ.
 1457,19 ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λινοχρῦσον φο-
 κῶλιν ἐσφενδονίζομενον.

σφενδονίστας-εως (ή) νεώτ. ἡ σφενδονήσις, τὸ σφεν-
 δονίστρα (τό) δημ. ἡ σφενδονήσις, τὸ σφεν-
 δόνημα βλλ. : Κορκιδ.Λόγ.Πλῶρ.33.

σφενδονιστής (ο) μτν. κ. νεώτ. ὁ σφενδο-
 νήτης βλλ. : Θμιστ.Λόγ.11,152C.

σφενδονιστής (ο) ἀγρ. τοῦ σφενδονήτης βλλ.
σφενδονίστρα (ή) Ἄν. ὉΕ ὄργανον ἐκσφενδο-
 νήσεως ὡς ἡ σφενδόνη : Ἄν. ὉΕ3,114,18 κἀκρίβην
 [ὄηλ. ἐκ τῆς Βαλδουί] ἐκκρίβεται [ὄδημ. ἡ γυνή]
 μετὰ πνεύματος, ὡσπερ ἐκ σφενδονίστρας τινός.

σφενδομοειδής-οειδής μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχειν σήμα σφενδοῦν, εὐρύς εἰς τὸ μέσον καὶ στενός πρὸς τὰ ἄκρα: Ποσειδών.987, Ἄγροθίμ.12 σφενδομοειδής σύνδεσμος τοῦ πούς.

σφενδομοσπρόβος (ὁ) μον. ὁ σφενδοῦν περισπέρων καὶ λίθων δι' αὐτῆς ῥίπτων.

σφενδομού-σώ || σφενδοῦσα, χρώμα σφενδοῦν διὰ τὴν βολὴν λίθων ἢ ἄλλου τινοῦ βλήματος, διὰ σφενδοῦν βόλλω: Θουκ.2.81 ἄποθεν σφενδοῦντων, Ξεν.Ἀν.3.37, αὐτ.3.3.15 σφενδοῦσαι ὅσον οὐ... δύνανται οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες ἐξικνεῖσθαι ὄμ. μτ. δοτ.: αὐτ.3.3.17, Ἀριστ.Μηχ.852b.7-2) βόλλω, κτυπῶ διὰ τῆς σφενδοῦνης: Βάβρ.26.5 ἐπέσπον σφενδοῦνται τὰς σπύρας 3) εἶδ. ἐν φρ. πυχὴν τινας σφενδοῦν φωνεῖται τινὰ διὰ σφενδοῦνης: Πά.Βασίλ.25.29 || κ. μτφ. φρ.: Ἀξίν.8.4 σπλην σφενδοῦν 4) παθ. ῥίπτω διὰ σφενδοῦνης: Εὐρ.Φοῖν.1183 ἐκ κλιμακίων ἐσφενδοῦντο χωρὶς ἀλλήλων μέλι 5) κινῶ ὡς σφενδοῦνη, περιστρέφω, αἰσῶ τι: Εὐρ.1κ.715 ὀπισθια... λαδὼν δεξιῆς κορῆν διαστρῶν διαστρῶν.

σφενδομού-έω μτν. κ. μνα. ὁ τόπος τοῦ σφενδοῦν-σώ βλλ.: Στράβ.15.3.18 βάλλοντες καὶ τοξεύματα καὶ σφενδοῦντων ἰδ.φρ. σφενδοῦντες || κ. παθ. ἐσφενδοῦνίζωμαι: Νικ.Χλων.Χρον.1.184 ὁ σφενδοῦνόμενος ἐκ τῶν ἐσῶθεν μύδρος.

σφεντάμι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν σφένδαμον βλλ., ἄ σφοντάμι: Παλαμ.Δωδ.ῤ.φ.184 τὰ ἐλατα καὶ τὰ παρδάλια τὰ σφεντάμια.

σφεντάνια (ἡ) δημ., πληθ. σφεντάνια, ἡ σφενδοῦνη βλλ.1.1: Χατζ.Π.Ἀνθιμ.30 κὶ ἐταν ἕκαστα μὲ τούς πῶ... γύριζαν τῆς σφεντάνιας τους ἀπάνω μου.

σφεντονία (ἡ) δημ. ἡ διὰ σφενδοῦνης βολή.

σφεός-ἡ-όν, ὄμρ.βηλ. σφεός ποι. ἀντὶ τοῦ σφός σφετός ἡμέτερος: Ἀπολλ.Ρ.1.849, αὐτ.872 2) σός, σφωίτερος βλλ.: Ἀκμ.30 3) ἐπὶ τοῦ γ' πρσα. αὐτῶ, αὐτῆς: αὐτ.31, αὐτφ. σφ(ε)ός ἔσκε πατῆρ (πθ. ἀνάγν.).

σφερδοῦκία (τὸ) δημ. κ. σπ- τὸ φυτὸν ἄσφῶ-δέλος, ἄ σφερδοῦσκία ἡ σπ-, σφερδοῦλοκάκια.

σφερία (ἡ) Πάπ. ἀμφ. ἐνοίκιας.

σφέρτα ἴσα. τὸ ἄφωρα δένδρα.

σφερτερίς κ. νεώτ. ν. ἐν τῷ μέσ. σφερτερίζωμαι, μέλλ. σφερτερίσω κ. σφερτερίζω, ἄφρ. σφερτερίσσω, μέσ. ἄφρ. σφερτερίσσωμαι, ὄμρ. σφερτερίζωμαι, παθ. ἄφρ. σφερτερίσθην, παθ. πορκ. σφερτερίσθωμαι, οἰκονομοῦμαι τὴν παρανόμως νοσφίζωμαι, κάμνω τὴν ξένου ἰδίων μου: Πλάτ.Νόμ.843D ἐάν ἐσμούς ἄλλοτρίους σφερτερίζῃ τις, αὐτ.715A τὰ πρᾶγματα κατὰ τὴν νόλιν οὕτως ἐσφερτερίσων σφέρρα, ὡστε ἀρχῆς μεθ' ὅπουιν μεταδίδονται τοῖς ἡπληθεσι, Πλάτ. τὸν χόρτον σφερτερίσωντες κ. παθ. ἄφρ.στωμαι σφερτερίσων, κατέχωμαι, λογίζομαι οὐχὶ νομίμως ὑπὸ πινος: Ἀνα.Ἀνθιμ.45 τὰ παλλὰ τῆς ἐσφερτερίσων ἀρχῆς ἀνελάμβανον || μέσ. συνηθέστ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν. σφερτερίζω, οἰκονομοῦμαι, νοσφίζωμαι: Ἀλογ.1κ.38 πρὶν ποτε λέκτρων... σφερτερίζωμεν πατραδελφείαν τῆς ἀεκόνην ἐπιβήσαν, Δημ.2.48 ὁ τὴν Εὐδοσίαν σφερτερίζωμενος Ἀριστ.Πρ.952a.29, Πολύβ.2.19.4 Διον.Ἀλ.Ρωμ.7.63 μόνος Ἀξίως σφερτερίσασθαι τὰ κοινὰ ἡμῶν, Γαλ.6.543, Λοκ.Ὀρνθ. ἄλλον τὸν ἀκροσπῆν σφερτερίζωμενος καὶ προκαταλαβάνων αὐτῶ τὰ ὕατα || ὄμρ. παθ. μτ. γενικ.: Φιλῶδ.Ρητ.2.1748, Πλάτ. τῶν κτημάτων σφερτερίζονται, Κλέμ.Ἄλ.Στρωμ.6.272 τὸν δὲ προσηύων σφερτερισάμενον προσέθηκαν τῷ μὴ ὑπάρχοντι κατ' αὐτοῦς σφῶρ || κ. παθ. ἐν σμν. μέσ.: Διον.Ἀλ.Ρωμ.10.32 Διον Κ 50.1 || ὄμρ. νεώτ. μτ. αἰτ.: σφερτερίσθησαν τὴν περιουσίαν του, σφερτερισθεῖς ξενητ' νευματικῆν ἐργασίαν.

σφετερίζω-εως (ἡ) μον. ὁ σφερτερίζω βλλ.: Παχυρ.Ἄνδρῶν.Παλαιά.3.177B ἄλλελεμμένων τῶν πλείστων ἐκ τῆς τῶν προυχόντων περὶ αὐτὰ σφετερίσων.

σφετερισμός (ὁ) κ. νεώτ. τὸ σφερτερίζωσθαι, οἰκονομοῦσθαι, ἰδιοποιεῖσθαι ἢ ἄλλοτρίον παρανόμως, ἀθεμίτως: Ἀριστ.Ρητ.1374a.16 εἰ ἐπὶ βλάβῃ ἐλάττω καὶ σφερτερισμῷ ἑαυτοῦ.

σφετεριστήτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ σφερτερίζωμενος, ὁ οἰκονομοῦμενος ἄλλοτρίων τ' Ἀριστ.Πολιτ.1315b.2 δεῖ μὴ τυραννικὸν... εἶναι φαίσεσθαι τοῖς ἀρχομένοις καὶ μὴ σφετεριστῆν, ἀλλ' ἐπίτροπον.

σφετέρως-α-ον ἄντων. κτητικ. γ' πληθ. πρσα. συσχετ. τοῦ σφεκί, ὁ ἰδικός τῶν: Ἰλ.Ρ.287 φρόνουν δὲ μάλιστα ἄστυ ποτὶ σφετέρων ἐρύειν, Ὀδ.Α.274, Ἡοιδ.Θ.155 σφετέρω δ' ἄχθοντο τοκτῆ, Πινδ.Π.10.38 || ἐπιτελεῖται κ. διὰ τῆς ἄντων. αὐτός: Ὀδ.Α.7 αὐτῶν σφετέρων ἀτασθαλίῃσιν ὤλοντο || σπαν. π. κωμ.: Ἀριστοφ.Βάτρ.1464 τὴν γῆν ὅταν νομισαίη τὴν τῶν παλαιῶν εἶναι σφετέραν τὴν δὲ σφετέραν τῶν νεοκρίμων, αὐτ. ἀπ.350 || ἐν τῇ πεζ. ἐν συκων. χρ. ἡ γενικ. ἐ-αὐτῶν ἀντ' αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ σφετέρως ἀπαντῶ: Θουκ.3.95 τριακοσίους τοῖς ἐπιβάταις τῶν σφετέρων νεῶν, αὐτ.7.1, Πλάτ.Εὐθ.304C, Ἀριστ.Πολιτ.1296a.36 τὸ σφετέρων αὐτῶν συμμέτρον, Ἐπιφρ. || τὰ σφετέρω ἢ ἴδια αὐτῶν περιουσία: Ξεν.Ἑλλ.5.3.12 οἱ πριάμενοι τὰ σφετέρω 3) ὄμρ. τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα: Θουκ.2.20 οὐ περιόψεσθαι ἐδόκουν τὰ σφετέρω διασφάραντα || τὸ σφετέρων αὐτῶν τὸ ἐργον τῶν, ἡ ἐργασία τῶν: Πλάτ.Σοφ.243B περαιοῦσι τὸ σφετέρων αὐτῶν ἕκαστοι || ἡ σφετέρω ἡ χώρα τῶν: Ξεν.Ἀθ.2.5 ἀποκεῖσθαι ἀπὸ τῆς σφετέρως αὐτῶν, Ἐπιφρ.Καρνάβου || οἱ σφετέροι ὁ λαός τῶν, οἱ συμπολίται τῶν: Θουκ.6.71, Ξεν.Ἑλλ.2.4.18 2) ἐν χρ. κ. ὡς κτητικ. ἄντων, τοῦ γ' ἐν. πρσα. ἀντὶ δέος, ἐπὶ, ἐόν, ὁ ἰδικός τῶν: Ἡοιδ.Α.90 προλίπων σφετέρων τε δόμον, Πινδ.Ο.13.61, αὐτ.Π.4.83, Ἀισ.Ἀγ.760 τὸ γὰρ δυσαστέδεις ἐργον μετὰ μὴν πλείωνα τικτεῖ σφετέροι δ' εἰκότα γέννα, Πολύβ.7.14.3 ἱστοίχοι δὲ τῆς σφετέρως προαιρέσιως 3) κ. ἐπὶ ἄλλων πρσα, ὁσον ὡς κτητικ. ἄντων. β' πληθ. πρσα. ἀντὶ ἡμέτερος βλλ.: Ἰλ.1.327 ἀνδράσιν μαρναμένους ὄφρων ἐνεκα σφετέρων, Ἡοιδ.Ἐργ.2, Ἀπολλ.Ρ.4.1327, ΑΠ.9.134 4) ἐν χρ. κ. ἀντὶ β' ὄμρ. τοῦ ἀρισθῶ: Ἄκμ.2 ὄμρ. τε καὶ σφετέρως ἴσως 5) μτν. ὄμρ. κ. ἀντὶ β' ἐν. σός βλλ.: Θεόκρ.22.67 πῦξ διατενόμενος σφετέρως μὴ φείδεο τέχνης 6) κ. ἀντὶ α' πληθ. ἡμέτερος βλλ.: Ξεν.ΚΠ.6.1.10 περὶ τῶν σφετέρων φουριλων ὡς ἐπιβουλεσομένων πολλὰς κτῆσας πράγματα εἶχον, Ἀπολλ.Ρ.4.1553, Πολύβ.11.5.3 οὐ διεκλιόμενον περὶ τῶν σφετέρων πατριδῶν προνομῆσιον, αὐτ.31.6 τῆ σφετέρω γενναίοτητι νενικηκαμεν 7) μτν. κ. ἀντὶ τοῦ α' ἐν. ἐμὸς βλλ.: Θεόκρ.25.163 ἑνικ. πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας ὡσπερ σφετέρων ἐπὶ φοικαὶ Βάλλωμαι ἀφρ.

σφετέρων (τὸ) δημ. ἐντόμος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶν || μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐνοχλητικῷ ἀνθρώπου μὲσ ἢ γινε σφῆκα 3) εἶδος κνημητικῶ ὄπλου λίαν μακρῶ, παλαιότερον ἐν χρῆσει.

σφηκαλιῶν-οντας (ὁ) πάλ. εἶδος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶντας τοῦς ἐν τῷ ἀράχῳ.

σφηκαλιῶν (τὸ) δημ. ἐντόμος ἔχον κέντρον ὁ δὲ σφῆκ: Νικ.Θηρ.78 τὸ δὲ σφηκαλιῶν... ὡς σφῆκα παναλιγκίων ὁμοφωρί.

σφῆκα (ἡ) δημ. ἡ σφῆκα, ὁ σφῆκ βλλ.

σφηκαλιῶν (ὁ) σφηκαλιῶν βλλ.

σφῆκα (ἡ) δημ. ὁ σφῆκ βλλ., ἢ ἡ σφῆκα 3) μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐνοχλητικῷ ἀνθρώπου μὲσ ἢ γινε σφῆκα 3) εἶδος κνημητικῶ ὄπλου λίαν μακρῶ, παλαιότερον ἐν χρῆσει.

σφῆκαλιῶν-οντας (ὁ) πάλ. εἶδος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶντας τοῦς ἐν τῷ ἀράχῳ.

σφῆκαλιῶν (τὸ) δημ. ἐντόμος ἔχον κέντρον ὁ δὲ σφῆκ: Νικ.Θηρ.78 τὸ δὲ σφῆκαλιῶν... ὡς σφῆκα παναλιγκίων ὁμοφωρί.

σφῆκα (ἡ) δημ. ἡ σφῆκα, ὁ σφῆκ βλλ.

σφηκαλιῶν (ὁ) σφηκαλιῶν βλλ.

σφῆκα (ἡ) δημ. ὁ σφῆκ βλλ., ἢ ἡ σφῆκα 3) μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐνοχλητικῷ ἀνθρώπου μὲσ ἢ γινε σφῆκα 3) εἶδος κνημητικῶ ὄπλου λίαν μακρῶ, παλαιότερον ἐν χρῆσει.

σφῆκαλιῶν-οντας (ὁ) πάλ. εἶδος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶντας τοῦς ἐν τῷ ἀράχῳ.

σφῆκαλιῶν (τὸ) δημ. ἐντόμος ἔχον κέντρον ὁ δὲ σφῆκ: Νικ.Θηρ.78 τὸ δὲ σφῆκαλιῶν... ὡς σφῆκα παναλιγκίων ὁμοφωρί.

σφῆκα (ἡ) δημ. ἡ σφῆκα, ὁ σφῆκ βλλ.

σφηκαλιῶν (ὁ) σφηκαλιῶν βλλ.

σφῆκα (ἡ) δημ. ὁ σφῆκ βλλ., ἢ ἡ σφῆκα 3) μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐνοχλητικῷ ἀνθρώπου μὲσ ἢ γινε σφῆκα 3) εἶδος κνημητικῶ ὄπλου λίαν μακρῶ, παλαιότερον ἐν χρῆσει.

σφῆκαλιῶν-οντας (ὁ) πάλ. εἶδος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶντας τοῦς ἐν τῷ ἀράχῳ.

σφῆκαλιῶν (τὸ) δημ. ἐντόμος ἔχον κέντρον ὁ δὲ σφῆκ: Νικ.Θηρ.78 τὸ δὲ σφῆκαλιῶν... ὡς σφῆκα παναλιγκίων ὁμοφωρί.

σφῆκα (ἡ) δημ. ἡ σφῆκα, ὁ σφῆκ βλλ.

σφηκαλιῶν (ὁ) σφηκαλιῶν βλλ.

σφῆκα (ἡ) δημ. ὁ σφῆκ βλλ., ἢ ἡ σφῆκα 3) μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐνοχλητικῷ ἀνθρώπου μὲσ ἢ γινε σφῆκα 3) εἶδος κνημητικῶ ὄπλου λίαν μακρῶ, παλαιότερον ἐν χρῆσει.

σφῆκαλιῶν-οντας (ὁ) πάλ. εἶδος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶντας τοῦς ἐν τῷ ἀράχῳ.

σφῆκαλιῶν (τὸ) δημ. ἐντόμος ἔχον κέντρον ὁ δὲ σφῆκ: Νικ.Θηρ.78 τὸ δὲ σφῆκαλιῶν... ὡς σφῆκα παναλιγκίων ὁμοφωρί.

σφῆκα (ἡ) δημ. ἡ σφῆκα, ὁ σφῆκ βλλ.

σφηκαλιῶν (ὁ) σφηκαλιῶν βλλ.

σφῆκα (ἡ) δημ. ὁ σφῆκ βλλ., ἢ ἡ σφῆκα 3) μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ ἐνοχλητικῷ ἀνθρώπου μὲσ ἢ γινε σφῆκα 3) εἶδος κνημητικῶ ὄπλου λίαν μακρῶ, παλαιότερον ἐν χρῆσει.

σφῆκαλιῶν-οντας (ὁ) πάλ. εἶδος ἢ ἐντόμος: Πλάτ.σφηκαλιῶντας τοῦς ἐν τῷ ἀράχῳ.

σφῆκαλιῶν (τὸ) δημ. ἐντόμος ἔχον κέντρον ὁ δὲ σφῆκ: Νικ.Θηρ.78 τὸ δὲ σφῆκαλιῶν... ὡς σφῆκα παναλιγκίων ὁμοφωρί.

σφῆκα (ἡ) δημ. ἡ σφῆκα, ὁ σφῆκ βλλ.

σφηκαλιῶν (ὁ) σφηκαλιῶν βλλ.

σφηκιά [ή] ή φωλεά τῶν σφηκῶν, σφηκοφωλιά : Σοφ.ἀν.856 ἡ σφηκίαν βλάττουσι κάρυντες Ἐδρ. Κυκλ.475 εἰ τοῦ Κύκλωπος . . φθαλαῖον ὡσπερ σφηκίαν ἐκρίφθονοι, Ἀριστ.Σφ.224 τὸ γένος ἦν τῆς ὄρνιθος τῶν γενράτων, ἐσθ' ὁμοιον σφηκιά' || κ. νεώτ. μτφ. ἐν φρ. σφηκιά ἐχθρόν ἰέν ὄντι, πρὸς τὸ ἄσους φιλῶν : Πλούτ.Ἡ.896Β ἐχθρόν σφηκίαις περιπίπτειν . σφηκιά λυποδοτῶν κ. κακοποιῶν.

σφηκίας [ὶ] ὁ σφηκίσιος βλ.λ.2], ζῦλον μακρὸν τῆς ὄρνιθος, ἐφ' οὗ ἐπιτίθεντο οἱ ἰμάντες καὶ στρωτήρες : Φερεκρ.238' 2] στίχος διαίρομαι-μενος διὰ τομῆς εἰς δύο ἴσα μέρη : Ἀν.βυλλ.2.66 σφηκίας δ' ἐστίν ὁ εἰς δύο ἰσοουλλάβωνος τομῆς τεμνόμενος, τῆς τομῆς εἰς μέρος λόγου ἀσπρι-ζούσης . . εἰρηται δὲ σφηκίας ἀπὸ τῆς σφηκὸς ζῶσφιου κατὰ τὸ μέσον λεπτοτάτου δυνος : Ψ Πλούτ.Μετρ.2.

σφηκικός -ή-ὄν μσν. ἐπὶ στίχου, ὁ σφηκῶδης βλ.λ.2] : Εὐστ.641,35 ἡ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μὲτ' αὐτῆν εἰ καὶ μὴ κατὰ ταυθόν, ἀλλ' οὐκ κατὰ τροχόλου σφηκική καὶ ἀσπική ἐστί.

σφηκίον [τό] κ. μσν. κυφελίον ἐν τῇ φωλεῇ σφηκῶν, καὶ τὸ κηρίον ἐν τῇ τῶν μελισσῶν : Ἀριστ.λ.21,28α,17 τοῦ μεταφώρου τελευτώντος πλεῖστα καὶ μέγιστα γίνεσθαι σφηκία, Θεόδωρ.Φι.4, 8,7, Αἰ.λ.Ζ.4,39' 2] ὄσκαρο, τοῦ σφῆζ βλ.λ. : Ἐπιφάν.1,387Β τὸ ὀδονύρον σφηκίον, ὁ ζῶμαρὸν τινες κεκλήκασι, ἔχειν μὲν κεντρίον ἰσοδόν.

σφηκίσκος [ὶ] κ. νεώτ. ζῦλον μακρὸν ὀνόλη-γον εἰς δεξὴ ἢ εἰς ἀριστερὰ τοῦ σφηκῶς, τὸ ντεστίον, ἄ. ἀκόλοφ : Ἀριστ.Π.λ.301 εἰκὴ δὲ καταδορθέντα που, μέγαν λαδόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκ-τυφάσαι : 2] μακρὸν ζῦλον ἡ δοκὸς τῆς ὄρ-φνης, ἐφ' ἧς ἐπιτίθεντο οἱ ἰμάντες καὶ στρωτήρες, ἄ. σφηκίας, σφῆζ : Πολύβ.5,89,6 παραλληλοῖς Ἄντιγανος (ἰδὲ καὶ) ζῦλα ἀπὸ ἐκκαίδεκαπήγους ἕως ὀκταπήγους εἰς σφηκίσκον λόγον μύριαι, Ἐπιγρ. τῆς ἐπιφροσίας σφηκίσκους καὶ ἀθέτους ἐπὶ τῆς προστάσει τῆς πρὸς τῷ Κεκροπίῳ' 3] ἄνω-κων, Ἰβος προεβέβηκον ὑπερῶν τῆς αὐλείου θάρσας τῶν δικαστηρίων, ἔχον εἰς ἕκαστον δικα-στήριον ἴδιον γράμμασιον πρὸς διάκρισιν : Ἀριστ.λ.Αθ.65,2, Σχολ.Ἀριστ.Φ.λ.278 τοῖς δικαστη-ρίαις κρώμα [τὲ] ἐστιν ἴδιον ἕκάστου καὶ γράμμα, Δοκτῆρῆ ἐπιγέγραπται ἐφ' ἕκάστῳ ἐπὶ τῷ σφη-κίσκῳ τῆς εἰσοδοῦ' 4] εἶδ. ναυτ. νεώτ. πάν ἐπι-νημκῆς τυμάχων ζῦλου κατάλληλον πρὸς κατα-σκευὴν ἰστού ἢ κεφαλῆς λέμβου, ἐπιστηρίου κλπ., ἄνευκακάτωρο.

σφηκισμός [ὶ] Ἡσ. εἶδος ἀύλησεως εἰρημένον ἀπὸ τῆς ἄμεφρείας τῶν βαμβῶν' [ἰδοθὶ εἶναι πα-ρεμφερῆ μὲν τὸν βόμبون τῶν σφηκῶν].

σφηκισσιός -εως [ή] Ἡσ. κενρία σφηκῶν.

σφηκοειδής -αός -ές σχόλ. ὁ σφηκῶδης βλ.λ.1] : Σχολ.Νίκ.Θηρ.816 βεμβίει δὲ ἐστὶ ζῶον σφηκοει-δές . . κέντρω χρώμενος, Εὐστ.Ἡ.641,31 σφηκῶ-δές τε καὶ σφηκοειδές λέγεται.

σφηκοθήρας [ὶ] νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκου. τῶν ἑρροδοτικῶν.

σφηκός -εος -ουσι [τό] πᾶν., ἐν αἰτ. πληθ. σφήκη ὄρμαθοι, οἷον σίκων ἰσθ.β.]

σφηκός -ή-ὄν ὁ σφηκῶδης βλ.λ.1] : Σοφ.ἀν.29 τε-ρῆπτεροι γὰρ νότον ἐν δευρώμασι σφηκὸ κα-λαινόφρονες : Ἡσ.εὐδ. κεχρημένοι τῆς σαρκοῦσι, ἀλλὰ συνεσφηνόμενοι ἔνοι δὲ ῥωμαλεαυσι' 2] τὸ σφηκῶμα βλ.λ.1] Ἡσ. σφηκὸς λάφου, τὸ ἄκρον τοῦ λάφου τὸ ἐπὶ τῶν ὄτων τοῦ λάφου τῆς περι-κεφαλαιῆς τὸ συνεσφηνόμενον.

σφηκοφωλιά [ή] νεώτ. κ. σφηκοφωλιά, Δημ. σφηκοφωλιά ἡ σφηκιά βλ.λ. : Παπασ.Χριστ.Τεμπ. 12 τῆς φάνη ὡς βόμβος ἀπὸ σφηκοφωλιᾶν νά

ἐμβόσκον ἀπὸ τὸ ἐν ἄφρονι τῆς' 2] μτφ. ὄμιλος ἡ κέντρον ὀδοῦντων ὀδοκίμων, κακοποιῶν, ἄ. σφηκιά : || ὄμ. κ. ἐπιπορευοῦς οἰκογενεῖας, ἧς τὰ μέλη ἀκάθαρτα, θορυβῶδες' 3] εἶδ. ρα-πτικ. εἶδος πτυχῶσας ἀπομορφοῦμενον τὸ σχῆμα τῆς σφηκοφωλιάς.

σφηκῶ-δω [σφῆζ] κέντρον τῶ ὡσπερ σφηκῶ, σφηκῶδης, στερεῶς περισφῆγμα κατὰ τὴν ὀδόν, ἰσογυρδῆς περιόδου, συσφίξις : Φρύκ.Κωμ.91, Ἡ-λυδ.Αἰθ.10,31 καὶ τὸν ἀσχῆνα μικρὸν ἐπικλίνας τὸ τε δλον σῶμα σφηκῶσας, Σατύρ.Αἰ.λ.4,195' κ. τὸ μέα. : Νόνω.Δ.1,192, αὐτ.15,147' κ. ποθ. : Ἰλ.Ρ. 52 πλαχμοί θ', οἱ χρυσῶί τε καὶ ἀργυρῶί ἐσφῆ-κίαντα [σχόλ. ἀεσφηνόμενοι ἦσαν, ἐξέδεντο ἢ πε-πλεγμένοι ἦσαν], Ἄντιμ. ἐν Πάπ. ἐσφῆκίοντα κο-ρύμβους' 2] μτγ. περιβάλλω δι' ἀνοδοῦσαι, δένω γύρω γύρω σφικτά : Ἡλυδ.Αἰθ.9,15 τὸς τε πόδας κνίσις περιδένοντας καὶ προμετωπί-οις τὴν κεφαλὴν δι' ἄλου σφικάντες, Αἰ.λ.Ζ.13,17 διατίνοισι τοὺς καρκίνοους ἄμα σφικάνοντες' 3] ὁμ. τὸ μέσ. ἐπὶ κόμης, ἀνοδοῦσαι, ἀνοδῶν : Φιλ.2,479 τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἐκ πᾶς δια-πλέκονται σφικόμενοι' κ. ποθ. : Πολυδ.2,25 ἔ-χων τὴν κόμην περιεχυμένην τῷ τένοντι, οὐκ ἐσφικάνων, οὐκ ἔνδετον' 4] ὄμ. τὸ παθ. εἶ-μαι κατὰ τὸν τροχόν, κατὰ τὸν λαμῶν στενός, ἔχω στενὸν τροχόν, εἶμαι στενόλαιμος : Νίκ.Θηρ. 289 δευρὴν δ' ἐσφικάντα ἄλις' 5] μτγ. δυσ-ανοσοπαστάσως καὶ ἀσφαλῶς σπριχῶν, εἰρεῖδι, στερεῶδ' ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀριστ.441 ἐν δὲ οἱ ἀπριεῖ ἄλλο μᾶλ' ἐσφικάντα' || τὸ παθ. συνεκίμαι : αὐτ.526 ὁ δὲ τέταρτος [ἰδῶν] ἐσφικάντα λοξῶς ἐν ἀμφοτέροις' 6] κλεισι στερρῶς, καλῶς : δι-σοκ.5,54 σφηκῶσας ἄγγειον' κ. ποθ. : Ἀριστέιδ. Λόγ.51,271,8 αἱ θυριδοὶ ἀνεφώνησαν εὐ καὶ καλῶς ἐσφικάνοντα ἔνδοθεν' 7] μτγ. προσήλυτοι εἰς σταυρὸν, σταυρῶν : Νόνω.Εὐόγγ. 19,19,32 καὶ Πλάτονος λαοῖσιν ἐχέφρανα ῥέξαστο φωνῆν, ὕμεις τετραπόρῳ σφικώσατε τοῦτον ὀλέθρῳ.

σφηκῶδης -ουσι κ. μσν. ὁ ὄμιος πρὸς σφη-κῶ : Σχόλ.Νίκ.Ἀλεξ.183 πεμψομένων δὲ ζῶον ἐστί τῶν σφηκῶδῶν, μείζον μὲν μύρηλον, μελλιστῶ δὲ ἔλασσον' || ὁ συμπεληόμενος κατὰ τὴν ὀδόν τὸς σφῆζ : Ἀριστ.Φ.λ.561 ἰσγνοὶ καὶ σφη-κῶδεις Εὐστ. Ἡ.714,37 νοσητὸν δὲ τὸν Πριαμίδην τοῦτον σφηκῶδη τὰ μέσος τοῦ σώματος, καὶ κρέασι . . οὐ πεπληρωμένον' 2] εἶδ. μετρ. ἐν τῇ φρ. στίχος σφηκῶδης στίχος ὄμιος πρὸς σφηκῶ, ἑλληνῆς ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατὰ τὸ μέ-σος : Σχόλ.Ἡφροιστ.168W, Σχόλ.Ὁδ.Κ.60' || ὄμ. κ. π. Εὐστ.641,31 ἐτέρου δὲ [τῶν παθῶν] κατ' ἐν-δεῖαν ἴσται ἑλλειψίς, ὁ σφηκῶδῆς τε καὶ σφηκο-ειδῆς λέγεται κατὰ μεταφώρον τὴν ἐκ τῶν σφη-κῶν' 3] οἷον. νεώτ. ζῶολ. γένος τῶν κεντρο-φῶρον τῶν μελισσῶν ὕμενονπρὸς ἐντόμων.

σφηκῶμα -ατος [τό] κ. μσν. ἡ κορυφὴ τῆς περι-κεφαλαιῆς, ἐνθα ἐνεσηγνῆται ὁ λόφος : Σχόλ.Ἀ-ριστ.Ἐπρ.1216 ἐπὶ σφηκῶμα τόπος τῆς περιεφα-λαιᾶς, ὅπου τὰ πτερά δέδεταί : Σοφ.ἀν.341 φρι-ζες εὐλόφω σφηκῶματι' 2] ὁ σφηκίσιος βλ.λ.2], ἐπίδεσμος τις σφηνοειδῆς τὸ σῆμα, δδ. ἀπλῶς τὸ σχοίνιον : Ἡσ. σφηκῶμα, ὁ δεσμός, Σουιδ. ἐπὶ λεπτόν σχοίνιον : Φιλομύ.7,7, Παύλ. Αἰγ.6,25 τὸ σφηκῶμα βάλλουσι εἰς τὴν χύτραν τῆς πίστεως καὶ περιελθούσιν ἀναεῖ ἡ δὲς περὶ τὸν πηλῶν ἢ τὴν κνήμην, Μαυριτ.Στρατηγ.4,3,10 τρι-βόλων σφῆρων ἐν σφηκῶμασιν ἀποδεξιμένων.

σφηκῶν -ἄνωσι [ὶ] ἡ φωλεὰ σφηκῶν, σφηκοφω-λιά : Ἀριστ.λ.Ζ.628α,13 πλάττονται [οἱ] σφῆκῶς τὰ κηρία καὶ συνίστανται σφηκῶν, τοῦς μικροῦς, οἷον τετραθύρους ἢ ἑγγυῶς τούτων ἰένθα πθ.γρ. σφηκῶνεις βλ.λ.1.

σφηκαυεύς-έως ἰδί το σφήκιον, ὁ σφηκὸν βλλ. Ἀριστ.Ζ1.629a,13 (πῶθ. ἀνάγκη ἀπὲρ σφηκῶνος. **σφήλαι** ἀπαρ. ἐπ. ἀρ. ἐνεργ. τοῦ σφέλλου βλλ. **σφέλλων** ἐπ. ἀρ. ἐνεργ. τοῦ σφέλλου βλλ. **σφέλλον** Ἡσ. ἐλαφόν, πυκνόν, εὐκίνητον· 2) αὐτ. «τὸ λαχυρόν».

σφήν-σφήνος ἰδί κ. νεώτ. δημ. σφήνα (ἡ) πρῆσιμασιδεῖς τεμάχιον ἐκ ζύλου ἢ μετάλλου αἰχμηρόν κατὰ τὸ ἐν δίκρον, ὅπερ δι' ἐπικρούσεως ἀθροῦμενον μεταπύθω σωματῶν ἢ τῶν μερῶν ἐνὸς σώματος ἐπιφέρει τὸν διαχωρισμὸν αὐτῶν· Ἀριστοφ.Βάτρ.801 πλινθεύουσαι γῆν·Καὶ διαμέτρους καὶ σφήνας, Ἀριστολ.Μηχ.853a,19, Ἀπολλ.Ρ1,1204, Λουκ.Ὀρν.24 κορμούς καὶ σφήνας· 1) ἐν χρ. ὡς βασανιστικὸν ὄργανον· Αἰσχ.Πρ.64 ἀδαιμαντῖνον τῶν σφήνῶν ἀδῶδῃ γνῶθον ἀτέρνων διαμυρῶν πασσάλειν ἔρωμένους, Πλούτ.Ἠ8.498D, ΠΔ Μακκ.4,8,13 χεῖρας σφῆρας καὶ σφήνας· 2) ὄθ. νεώτ. πῶθ. ὄργανον ὁμοίῳ κατὰ τὸ σχῆμα ἢ τὴν λειτουργίαν πρὸς σφήνα· σφήν ἄρτρον· 1) εἶδ. πυροβολ. σύστημα κλεισίματος τοῦ σφαλῆνος πυροβόλου δίκρου διὰ κλειστῶν αἰχμητῶν σφήνῶν ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ σύστημα τῶν κολλητῶν κλειστῶν· 3) εἶδ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν τὸ τιτανίτιον βλλ.

σφήνα (ἡ) δημ. ὁ σφήν βλλ.· 2) μψ. φρ.βλ. σφήνης σφαιροσάν, ὅπου τὸν καθιστῶ τινεσ. **σφήνκρίον**(τὸ) μτρ. ὄπακο. τοῦ σφίν, μικρὸς σφῆν, σφηνικός· Ἠρόδοτ.π.Ὀρειδ.4,4,13 σφήνκρίον πρῆνον τῶν ζῴων μεταξὺ τῶν μύλων Ἡσ. ἐγμόφοισι, σφηνορίοις.

σφήνω-έως ἰδί θαλάσσιος τις ἰχθύς ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κερτῶν, πῆσιδῶς ὄθια, ὀνομασιδεῖς ἐκ τοῦ σφηνοειδοῦς αὐτοῦ σχήματος· Ἡσ. σφηνώες ἰχθύος ποῖοι, θαλάττης· Εὐθύδ.π. Ἀθην.7,307 εἶδη κερτῶν εἶναι σφήνα καὶ δοκταίλα, Πλάτ.

σφήνιον(τὸ) νεώτ. ἢ κῆτις μετωπίαια κορυφή τοῦ βρεγματικοῦ ὀστέου ὡς κρανιομετρικὸν σημεῖον.

σφήνισκος ἰδί κ. μον. κ. νεώτ. ὀνομασιδεῖς τοῦ σφῆν βλλ.· 1) Ἰππ.Μαχλ.38, Σχόλ.Ἡσίοδ.Ἐργ.436, Ματθ.Ἰατρ.175,4 τοῖς σφηνίσκοις αὐτῶν διασπῆσαντες τοὺς ὀδόντας· 2) μοτῶς σφηνοειδῆς τὸ σχῆμα· Παῦλ.Αλυ.2,58 καὶ ἔξσαντες τὸ ὄστέον, σφηνίσκος ἐκ βάρους ἐμβαλοῦμεν τοῖς τραύματι· 3) εἶδ. μαθ. ἀκονιστικὸν κέντρον πυρραῖς· Ἡρών Ὀρ.114 σφηνίσκος δ' ἐστὶ τὸ ἔχον ἄνωσα ἀλλήλοισι τὰ τε μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ βάθος, τινεσ δὲ καὶ βωμίσκον καλοῦσι τὸ τοιοῦτον σχῆμα· 4) ὄμ. μαθ. ἀριθμὸς ἔχων τρεῖς ἄνωσας παράνομας· Ἀνών.εἰς Πλάτ.Θεαιτ.43,14, Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,6· 5) κόμην σφηνοειδῆς τοῦ ὑποζύμματος· Ἡρώνδ.7,22 (πῶθ.διόρθ.β1) εἶδ. ζωολ. νεώτ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκῆ. τῶν σφηνοικιδῶν νηκτικῶν.

σφηνογενεθιαίος σύνδεσμος ἰδί νεώτ. εἶδ. ἀνατομ. σύνδεσμος ἐπικουρικός τῆς κραταφαιναθικῆς διαρθρώσεως, ἐκ τῆς γωνιακῆς ἀκάνθης τοῦ σφηνοειδοῦς ὀστέου ἐκφυδρῶμενος.

σφηνόμοσος-οντος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ρυγχόκεφαλιδῶν σαύρων.

σφηνοειδής-οἰός-εἰς κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα σφηνῶς· Θεόδωρ.Φαίτρ.68 καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντίθωσι τὸ ἐνθῆμα, σφηνοειδῆς παίσαντες ἐν σφῆρα ἐλαύνουσι, Ἀσκληπιδ.7,2 Ἠρόδοτ.π.Ὀρειδ.4,4,35, Γαλ.2,752, - σφηνοειδῆς ἔσπερις - κόλπος - σφηνοειδῆς τμήμα - ὄστέον κρανίου, - σφηνοειδῆ ὀστά τερροσ· 2) εἶδ. σφηνοειδῆ γραφή γραφῆ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμῶν οὐκῆς, σχηματιζομένων διὰ τοῦ συνδυασμοῦ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων σφηνῶν.

σφηνοειδίτης-ιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονὴ καταρροϊκῆ ἢ πυορροϊκῆ τῶν κόλπων τοῦ σφηνοειδοῦς ὀστέου τοῦ προσώπου.

σφηνόκεφαλα (ἡ) νεώτ. παραμόρφωση τοῦ κρανίου, καθ' ἣν τὸτρο ἐμφανίζονται ὀφθαλμοί, σφηνικές καὶ πεπλατυσμένοι ἐκ τῶν πλαγιῶν.

σφηνόκεφαλος-ον μτρ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλήν σφηνοειδῆ ἢ εἰς δὲ ἀπολόγησαν· Στράβ.2,19 Πάνας σφηνόκεφαλους· 2) ὄσφ. τερατογυνικὴ διδάσκουσι τῆς οἰκῆ. τῶν ὀφθαλμῶν.

σφηνόλιθος ἰδί νεώτ. ἕκαστος τῶν σφηνοειδῶν λίθων τῶν ἀπαρτιζόντων τὰ θολοειδῆ ἢ τοξοειδῆ κτισμοτο, δ. θαλίτης.

σφηνόποδος-ποδος-πονυ Ἐπιγρ. ὁ ἔχων πόδας ὀμοίους πρὸς σφήνα· σφηνόπους κλίνη.

σφηνονόμων-ωνος ἰδί κ. νεώτ. ὁ ἔχων πάγων σφηνοειδῆ ἢ εἰς δὲ ἀπολόγησαν· Ἀρτεμίδ. Ταρ.2,37 Ἐρμῆς τετράγωνος ὁ σφηνονόμων φιλολόγοις μόνον συμφέρει· ἐν τῇ κωμῶδιᾳ αὐτῶν παρῆσαντο οἱ γέροντες· Λουκ.Ἐπ.Κρον.24 οἱ εἶσι ἐν ταῖς κωμῶδιαις αὐτῶν σφηνονόμωνες.

σφηνώ-ῶς κ. μον. κ. νεώτ. δημ. σφηνῶν βλλ. πῶθ τὸ σφηνοειδῆς, διδῶ εἰς τὸ σχῆμα σφηνῶς· Γεωπ.17,19,4 κρούματι καὶ ἄλλας ἐνώσαντες καὶ σφηνώσαντες εἰς τὴν ἔδραν προσωθῶσι· 2) ἐμβάλλω σφήνα, στερεῶ διὰ σφηνῶς· Ἡρών Βασιλ.107,14 σφηνώσαντες, πρὸς τὰς ἐκ τῶν διασηγμάτων ὑπεροχὰς κ.παθ· Ἀριστολ.Μηχ.853a,27· 1) ὄμ. παθ. ἐμβάλλωμαι ὡς σφῆν· Πολύδ.27,11,4 εἰς δὲ ταῦτο τὸ μέσον σφηνῶν τὰ πτερύγια τῆρα ἐξῶλα βραχέα παντέλλω· 1) ὄμ. παθ. εἶμαι ἐπληρημένος, ἔχω διεσπῆσαι ὡς σφῆν· Διοσκ.6,26 ἐσφηνωμένον ἐν τῷ στομάχῳ θρόμβους, Γαλ.6,179 τοῦ κατὰ τὸ πάχος μόνον αἵματος ἐσφηνωμένου, Σωρ.2,55,Θεοφάν.Νῶν.2,164 ἐμψνωματοῦται ἡ μήτρα . . θρόμβους σφηνωθέντος· 3) ὄμ. κοσμῶ, ποικίλλω ἐνοσηπὴν κοσμηματα, μ. ἐν τῷ παθ.· Λουκ.Ὀκ.53 κλίην ἢν μεγάλα, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεπονημένην, χρυσοῦ ἐσφηνώμενην· 4) πωμῆτιζω, βῶθ, φράζω, κλιῶ· Ὀρειδ.ἀπ.134, Σχόλ.Ἀριστοφ.Ἀχ.462 τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῖσι τοῖς σπῆγγασι· κ. μέσ. σφηνῶμαι κλιῶ π.· Ρομφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ.5,40 τὸ πρόθυρον σφηνῶν κ. παθ. πωμῆτιζομαι, φράζομαι, κλιῶμαι· Γεωπ.9,10,4 ὅταν σφηνῶθῃ ἡ ὀπή· 1) ὄμ. παθ. πῶσχω σφηνῶσαι, δδ. ἠμφραξῆν· Ἀνών. π. Σουίδ. οὗτος κληθεῖς ἐπὶ τὸ δελπικόν καὶ σφηνῶθεις ἀπέθανεν· 1) φρ. σφηνῶμαι τὰς κεφαλὰς ὑποφέρω ἐκ κατάρρου, ἐκ σφηνώσεως βλλ.4:Κάσα.25· 3) βασανίζω, εἰς βάσανον ὑποβάλλω, μ. ἐν τῷ παθ. Ἡσ. σφηνῶμενος, στραβιζόμενος, βασανιζόμενος· Πλούτ.Ἠ8.498D σφηνῶμενος ὑπὸ βεσποτῶν ἢ τυρανῶν φωνῆν ἀφῆκαν.

σφηνῶμα(τὸ) νεώτ. κ. ὄμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφηνῶν, σφηνῶνω.

σφηνῶνω δημ., ὄρπ. ἐσφηνῶσα, παθ. ἀόρ. (ἐσφηνῶθηκα, μτρ.παθ. παρὰ σφηνῶμενος, δημ. τ. τοῦ σφηνῶ-ῶ βλλ., ἐμβάλλω σφήνα, στερεῶ διὰ σφηνῶς, ἐμπληρῶ, ἐνοσηπῶ· 2) παρενδέτω π. σφῆκα μεταξὺ ἄλλων.

σφηνώεις-έως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ χρῆσις σφηνῶς ἢ ἐνέργεια τοῦ σφηνῶν, τὸ σφηνῶμα· Ἰππ. Ἀγρ.31 πάντων λαχυρῶτάτα ἐστὶ τρία ταῦτα, ὄνου τε περιαιγῶ καὶ μόχλευσις καὶ σφηνώεις, Ὀρειδ.49,8,13 ἡ κλιμαῖ εἰς τὸ ἔδαφος καταπεσῆθω μετὰ σφηνώσεως· 2) ἀπόκλεισις, ἀποφραξίς· Πλούτ.Ἠ8.127D διόταστος καὶ σφηνῶσι τὸν πῆλ τὸ νεῦρα νέμματος ἔχοντας· 3) Ἰατρ. δόκωκος Διόδοτος ἢ ἔξωδος, ἐπὶ τῶν λίθων ἐν τῇ κύστει· Ἀρτεμ.2,3 σφηνώεις ὀδονώδεις· 1) ἠμφραξίς· Ἀλξ.Ἐφρ.Πρ.1,107, Ἀλξ. Τράλλ.5 διὰ πύκνωσιν καὶ σφηνῶσιν τῶν πῶρων, Σύνεπ. Ἀλξ.Πυρρ.50· 4) ἐν φρ. σφηνῶσις τῆς κεφαλῆς ὁ κατάρρου· Κάσα.25· 5) συμπίεσις, ἐπὶ ἐμβρόου· Σωρ.2,60,Παῦλ.Αλυ.3,76.

σφήξ-ήκος [ό κ. ή μ. εν 'Αν.Παρ.1,168 κ. ως έσφ. γρ. εν 'Αντισθ. π. Στοδ.3,13,38] κ. μον. κ. νεώτ., **σφάξ**, **σφάξ**-άκος [Ιεθόκρ.5,29], κτρ. σφήκα κ. σφήκα γένος άμενοπτερών, νηματοφώνων σφικιδών εντόμων περιλαμβανόντων πλείστα είδη : 'Π.Μ 167 σφήκες . . αιάλοοι ήμ μέλισσαι, αὐτ.Π 259 σφήκασιν εννοδίοις [πέριδη ποιοῦσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν παρὰ τὴν ὄδον, 'Ηρ.2,92 κηρίφ σφικῶν ἰδίῃν ὀμοιωτότων, 'Αριστοφ. 'Αχ.864 αἱ σφήκες, Πλάτ. 'Ερουθ.392B, Ξεν. 'Ελλ.4,2,12 ἐν μὲν ἐκθεινόντας τὰς σφήκας περὶ τῶν θηρῶν, 'Αριστολ. Ζ1 627b,23 τὰ δὲ σφήκων ἐστὶ δύο γένη, αὐτ.554b, 22, Καλλ. 'Ιαμβ.1,98 σφήκες ἐκ γῆς, Νικ.Θηρ.741, Δίων Χρ.1,275 τῶν σφικῶν εἶναι τὸν μὲν φόρον τῶν πτερῶν μικρὸν, τὸ δὲ κέντρον θρημύατον, Λουκ.Δίς Κατ.13 αἱ σφήκες περιβοηθοῦντες, Γεωλ. 4,10 || παροιμ. η. Φίλιππ.Θεσο.ΑΠ7,405 μή πως **ἐγείρει** σφήκα τὸν κοιμώμενον' πρβλ. αὐτ.408. 2) σφηκτικός, σφηνόβηξ Φωτ. «σφήκες καὶ σφηκία, τὰ μικρὰ καὶ εἰς δὲδ συνημμένα ζῶλα», ΕΜ738,38 «σφήκες καὶ τὰ μικρὰ καὶ εἰς δὲδ συνημμένα ζῶλα» : Φερεκρ.238, 'Επιγρ.

σφήροισι [ὁ] 'Επιγρ. τὸ ὄροσκόπιον.

σφηρός 'Ησ. τὸ πρὸς ἰατροῦ σημείον [μεταξὺ τῶν σφραγῆς κ. σφραῖ, πῆ. ἀντὶ σφραγίς]. **σφήττιος**-αον ὁ τὸ ἠ ὁ ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ : 'Αριστοφ. Πλ.720 ὄξει δὲ μὲν Σφηττίας [παροιμ. φρ. ἐπὶ τῶν κατοικῶν τοῦ δήμου Σφηττοῦ κατηγορουμένων ὡς αμοκαντῶν καὶ ἐριστικῶν, πρβλ. 'Αθην.2,67D] || τὸ ὄρο. σφήττιος ὁ κἀταίκοι τοῦ δήμου Σφηττοῦ, ὁ ἐκ Σφηττοῦ καταγόμενος : 'Αριστοφ. Νεφ.156 Χαιρέτω δὲ Σφήττιος, Αλκυόν.1,100 Μεταγένην τὸν Σφήττιον, 'Αθην.2,67D Διστὶ αἱ Σφήττιοι ὄξεις, 'Επιγρ.

σφηττόθεν ἐπίρρ. κ. μον. ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ : 'Επιγρ. Πλούτ.Θησ.13 αἱ μὲν ἑμῶν δὲ Σφηττόθεν ἔχωσαν ἐπὶ τὸ ἄστυ, Φελλ.Πον.44.

σφηττοῖ ἐπίρρ. μτγ. κ. μον. ἐν Σφηττοῖ : Λυσ. 17,5 τὰ μὲν Σφηττοῖ . . μεμίσθηκα, Αλκυόν.1,97.

σφηττόνδε ἐπίρρ. πρὸς τὸν Σφηττόν Στεφ. Βυζ. «Σφηττός, δῆμος 'Ακαμαντίδος οὐλῆς ὁ δημότης Σφήττιος τὰ τοιαῖα Σφηττόθεν, Σφηττόνδε». σφῖ κ. σφιν, ἀντὶ σφισ, ὄστ. τοῦ σφείς βλλ. : 'Ἰλ.6,612 αὐτὸς γάρ σφιν ἔδωκεν ἀναξ, 'Ηρ.1,31, Αἰσχ.Πρ.252.

σφιγγία [η] μτγ. φιλαργυρία, φειδικία, ταγκουσία : ΠΔ Σοφ.Σερ.11,18 ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσχηκῆ καὶ σφιγγίας αὐτῶ.

σφιγγίδιον [τὸ] 'Επιγρ. ὄλοκορ. τοῦ σφιγγέ βλλ. κόσμημα ἐν εἰδίε μικρὰς σφιγγός.

σφιγγῶν [τὸ] κ. νεώτ. περιδέραιον ἢ φέλιον : Λουκ. 'Απολ.1 καθάπερ ὑπὸ κλειψῆ τινι χρυσῶν τὸν ἀγένην δεβέντω, οἷά ἐστι τὴν τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλλια, [τὸ] νεώτ. σιδηρῶς περιδέραιον πρὸς αὐδέναν ἢ ἀπερέωσιν ἀντικειμένων, οἷον σωλήνων ἐπὶ τοῦ τοῦτου κττ. 2) εἶδος πθήκου : Πλην.Φι 6,173, αὐτ.10,199.

σφιγγοκάρπιν-ωνος [τὸ] μτγ. τίτλος ἔργου τοῦ Ἐδδοῦλου : 'Αθην.3,80Α.

σφιγγομυελίνη [η] νεώτ. φωσφορούχος οργανική οὐσία ειραιομυελῆ ἰδίως εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ εἰς τὰ ἐρυθρὰ αἵμασφαιρία.

σφιγγόπου-ποδάς [ὁ,η] μτγ. ὁ ἔχων πῶδας ὡς αἱ τῆς σφιγγός : Καλλιέ.2 κλίνας χρυσῆς σφιγγόποδες, 'Επιγρ. λιθωντικῆ σφιγγόπου.

σφιγγῶ κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. σφιγγῶ [Στρατ. ΑΠ12,208], ὄρο. **σφιγγία** 'Ἰ.Αλεξ.3, Παλλῶ.ΑΠ10, 75], μον. ἑσφιξα κ. δημ. ἑσφιξα, μέσ. ἀόρ. ἑσφιγγέων [Ἐρμυσάνδ.7,81, Νόνν.Δ.15,247], παθ. ἀόρ. ἑσφιγγῶσιν [Γαιτ.ΑΠ6,331, κ. ἐν συνθεταῖς (ἀν-τ' Ἰαν. Μοχλ.35), νεώτ. ἑσφιγγῶσιν, κ. ἐν δημ. (ἰσοψιχητικῶ), πορὰ **ἑσφιγγαῖ** [Διον. Ἄλ. Ρωμ.7,72 Λουκ.Μιμ. Έγκ.3],

ἀπαρφ. **ἑσφιγγῶ** [ἰδμῆτρ.244, Φλόστρ.'Απολλ. 2,13], μτγ. **ἑσφιγγόμενος** κ. δημ. σφιγγόμενος, ὑπερ-αυτ. συνεσφιγέτω [Προκ.Γα.1,68B], δένω σφιγ-κῶς, δυνατῶ, ἢ δένω, περιδένω τὶ λοχυρῶς ὡστε μὴ πῆξω ἄλλο τι κυκλόθεν : Αἰσχ.Πρ.58 ἄρασσε μάλῶν, σφιγγε, μηδαμὴ χόλα, Θεόκρ.10,44 σφιγγέτ', ἀραλλοδέσται, τὰ δράγματα, Μαν.2,459 αἱ οἱ καὶ ἐκτοραχέουσι δευρην σφιγγουσι βροχίονσι, Λουκ.'Ου.24 κηρίψα ἑαυτὴν σφιγγάσα ἐκ τοῦ τραχέλου, Παθλ.Σιλ.ΑΠ5,259 κερρόφαλοι σφιγγουσι τέλιν τρίχα ἄ. Διγεν.'Ακρ.179,2 στρώσαν μοι τὸν μαθρον, [τὸ] μὲ δύο ἱγκλάς σφιξε τον, μὲ δύο μπροσταλέθης - μὴ σφιγγῶς τόσο το λαμοῦδιό σου, - σφιξε τὴ θηλειά - τὸν κόμπο κ. παθ. : Θεόκρ.7,17 ἀμεί δέ οἱ στήθεσσαι . . ἑσφιγγετα πέπλος Ἰωστήρ, Μαν.3,259 ἰσπέναντα σφιγγέντας . . ἀπὸ δεσμοῦ, Διδ.Σ.12,17 παραχηρῆμα θησικῶν ἀπὸ τοῦ βρόχου σφιγγόμενον, Μοίκ. ΑΠ14,198 σφιγγαίξες χεράς, Γαιτ.ΑΠ6,331,ισφιγγέντα δράκοντι, Λουκ.Μιμ.'Έγκ.30 κατὰ τοὺς σφηκας πάνυ **ἑσφιγγέμαι**, Εὐστ.'Ἰ.937,7 ὡς ἀνὸ δεσμοῦς πικνωθεὶς καὶ σφιγγαίξες ἀσφαλισθῆ : [τὸ] κ. νεώτ. κ.δημ. ἐπὶ πραγμ. χρησιμευόντων ὡς δεσμών : 'Αλεξ.Β1 ἀγκύλην τῆς ἐμβόδος ἀπὸ καλῶς ἑσφιγγέας λυθεῖσαι, Μελέαγρ.ΑΠ5,178 σφιγγῶ σῆς περὶ νόσων πέδων, Σαρ.1,84 σφιγγουσία τὰ πρὸς τοῖς γόασσι (ἐν. σπαράγαναι, Μουσαῖ.252 πέπλα. . ἐφ' κερῶν σφιγγέσθαι, Νόνν.Δ.1,36 νεβρίδια . . σφιγγέται μὲ σπέρνοισι, - σφιγγέ καλά τὸ σπάγν' : [τὸ] κ. μτγ. : Φερεκρ.21 σταγυαλίξες ἑσφιγγετα ἰέ-δένετε σφιγγάτος κόμβους, ἀπ. ἠλείρετε ποντῶς εἰδους δυσκολίασι, φρ. δὰ τοῦ σφιξέ τὰ λουρία ἰθὰ τὸν περιορισμῶ, ὀμφεγγίω τὸ ζουναῖο μὴ [μένω νήσις, δὲ χορταίνω], [τὸ] μὲ ἀσπ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Χριστόδ. 'Έκφρ.273 πλακάσμοι δ' ἑσφιγγετω μίτρο ἰδένε τὴν κόμην, 2) μτγ. ἐν φρ. σφιγγέιν τὴν φράσιν συντέμνετε, περικόπτετε, βροχίονε τὴν φράσιν : Πλούτ.'Ηθ.101B] || ὄμ. σφιγγῶ τὸν λόγον ἀναχαίττω, στήματῶ τὸν λόγον, τρηδὲ ἔξαγορακαίτην σφῆν' πρβλ. δημ. μὲ δένεται ἢ γλώσσα : Πλούτ.'Ηθ.6P τὸν αὐτὸν τρόπον οἱ πολλῶ χρόνῶ τὸν λόγον σφιγγέαντες, 3) συνεκτ. φρ. σφιγγέιν πύλας κατακλιεῖν τὰς πύλας : 'Αγαθ.ΑΠ5,293,5 σδοθαῖ θεράπαινα πύλας σφιγγάσα μελᾶδρου, 4) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. περιέχω, περιβάλλω καὶ πῆξω τὶ πάντοθεν, κυκλόθεν, περισφιγγῶ : 'Εμν.38,4 αἰθῆρ σφιγγῶν περὶ κόκλον ὀπαντα, Πλάτ.Τιμ.58Α ἢ τοῦ ποντῶς περίοδος . . σφιγγε πάντα καὶ κενὴν χώραν οὐδέμιν ἀφ' ἑλπίσσειαι, 'Αριστολ. Κάσ.393b,9 ὁ ὠκεανὸς σφιγγε τὴν οἰκουμένην, Λυκόφρ.ΑΠ ὄσπιν 'Αραβίος ἐντὸς ἠδὰ δὲσθαστα Λιθεῖθροισι σφιγγουσι δωτίω πύλαι (σχολ. εὐμυκλαίει), Εὐστ. 'Ἰ.15,7 τῆ θρακί σφιγγῶν καὶ πῆξων, 'Ερωτόκρ. 2,1412, Σωλμυ.Κρητ.20,9 κονάτ' στήν κορασία τοῦ μ' ἑσφιξε, - τοῦ ἑσφιξε τὸ χερί τὴν ἐκπαίττσησ διὰ ἑζωρᾶς χερσαςίας, ὀδ. τοῦ ἔξέφρασε θερμῶν συμπύθσαι, ἢ τὸν συνεχάρη κ. παθ. : Πλούτ.Κρη.13 τῆς νήσους σφιγγόμενης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσοις, αὐτ.'Αντ.69, Μελιμν.1,Στοδ. 37,12 κ. μτγ. : 'Αγαθ.ΑΠ5,293,20 ἄλλ' ἔτ' ἀδρηπτο σφιγγετα ἄμβολιγ, 5) δημ. τὸ μέσ. σφιγγέτω περισφιγγῶ, πῆξω πῆξέ τὸ ὄματ' μου, αὐθὸν διὰ ζώνης σπηδόδεσμου κττ. : σφιγγέται πολὺ γιὰ νὰ κάμψ σιλουέττα' || ὄμ. τὸ μέσ. μτγ. περιβάλλω : 'Ερμυσάνδ.7,81 ὀβασα σκληρὸν βλον ἑκτίσσαν ἀνδρῶντων, σκολίησ μὴ ὀμείνουσ σφιγγῶ, ὀδὲ λιτὴ περιπύρα λόγους σφιγγέτω σφῆς] φρ. σφιγγεταῖ ἢ κ. σφιγγέται ἢ καρδιά μου [καρδιέται ἀπὸ ανσοσθημάτων οἴκτου, λήνησ, 6) δεσμεῖω ὄραθ, δένω μωτὶ εἰς δένω, εἰς σέκκον κττ., σσφιγγῶ, περισφιγγῶ : ΠΔ Βασ.4,12,10

καί **σφιγξον** καί ἀριθμοῦσαν τὸ ἀργύριον τὸ ἐπὶ
 ῥεθὲν ἐν οὐκω κυρίου· 7) κ. μιν., νεώτ. κ.
 δημ. συνθ.βδ., συμπιζέω, συσφιγγω: βατραχομ.
 71 πόδας. . . κατὰ γαστήρας σφιγγειν, αὐτ.71
 χεῖρας σφιγγειν, Πρόδρ.2,488 σφιξε σφικτὰ τὰ
 δόντια σου καὶ κράτει τὴν φωνὴν σου, αὐτ.187,
 αὐτ.495. || μγν. κ. μιν. περισφιγγῶ, κρατῶ
 σφικτὰ: Παῦλ.ΑΠ.11,289,4 ἀνὴρ δαιμονιῆς τέθνη-
 κεν ἐν δακτύλοις τοῦς τόκουσιν σφιγγῶν ἐπι,
 Ἐρωτ.ἀρ.4,1393. 8) νεώτ. κ. δημ. ἐπι πραγμά-
 των, πιέζω πινῶ ἐπιδουδύνας, στενωχωρῶ, στενεύω:
 τὸ καπέλλο τὸν εἶναι στενὸν καὶ τὸν σφιγγει, -
 με σφιγγεὶ τὸ δεξιὸν ἡσπούται - ὁ καρσὸς - ἡ ζώνη
 μου· 9) νεώτ. κ. δημ. συνάπτω ἢ συναρμολόγω
 τὴν ἀκριβῶς, τελείως ἢ συνδέω τὴν στερεώζω, ὥστε νὰ
 μὴ εἶναι χαλαρὸν: σφιξε καλά τὸ ρουμπινέτο, -
 ἐσφιξε καλά τὴ βίδα· || κ. αὐτ. ἐν μέσ. σμν.
 ἐσφιξε ἡ πόρτα - ἡ βρῶση-τὸ ρουμπινέ - ὁ σύρ-
 τας· 10) κ. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὸ ὀλιγότε-
 ρον πλασθῶν, συστέλλω, συμπυκνῶ, πηζῶ: π.
 Γαλ.6,91 τὴν ἐκ τῆς μαλακῆς τριφύκας ἐμφερῶς
 ἀραιότητα σφιγγειν, αὐτ.477 ἐπί τῶν στυπτικῶν
 φαρμάκων, -τὸ κρίον νεῦρ σφιγγεὶ τὴ βάρκα· κ.
 ποθ.: Πλούτ.Ἠθ.9,98 συνάγειται τῷ ἀέρι σφιγ-
 γόμενος ὑπὸ ψυχρότητας, Σωφ.1,30 οὐεσ. . . τοῖς
 ἀρσενιν ἐμφερῶς σφιγγόμεναι [με σφικτὸς σίας
 κόμας, κρέατα, ὅπως οἱ κάρποι, αὐτ.2,10 ὑπὸ τῆς
 ἐμφύτου θερμότητος ἀναχάλαται τῶν ἐσφιγγί-
 των ἕκαστον· 11) μιν. κ. δημ. τὸ μέσ. ἀλλήλο-
 ποδῶς, συνωθῶμαι, στριμώγωνται: Ἐρωτ.ἀρ.
 2,1933 σὺν ἀγριμίνα νεφέλα, ποῦ ἀμῖξουν καὶ
 σφιζοῦσι, - σφιχτῆτε λιγὰ καὶ χερσέσους ὄλοι
 12) νεώτ. κ. δημ. μτφ. πιέζω, στενωχωρῶ, ἐξα-
 νογκάζω πινὰ εἰς δυσχερῆ θέσιν: Ἐρωτ.ἀρ.2,1972
 ἡ χρεὰ με σφιγγεὶ μετὰ σὲ νὰ κοιναροχτυλή-
 σω, αὐτ.3,1133 καὶ τοῦ κυροῦ μου νὰ τὸ πῶ, σὲ
 παντρεῖα ἂ με σφιξῆ, αὐτ.8,863, φρ.δημ. με σφιγ-
 γει - τὸν ἐσφιξε ἢ πείνα - ἢ ἀνάγκη· ὄμ. φρ.
 σφιγγεὶ τὴν καρδιά μου [καταπνίγω τὸν κατέχον
 με συναισθημῶν] 13) τὸ μέσ. δημ. κατασθῶλω
 μεγάλην προσπάθειαν, βιάζω τὸν ἐαυτὸν τὸν
 στενωχωροῦμαι: σφιχτικῆ πολλὰ γιὰ νὰ τὰ βγάλ-
 ω μέρσ, - ὅσο καὶ ἂν σφιχθῆ, δὲ μορεῖς νὰ
 τὸν φτάσῃς - σφιξοῦ λίγα καὶ θὰ τὰ βολέψῃς
 || κ. ἐπι ἀποπαύοντος, ἐντέλειμον, ταυνοῦμαι
 14) δημ. τύπτω, πλήττω πινῶ διὰ τῆς κεκλει-
 σμένης παλάμης τῆς χειρὸς: τοῦ σφιξε ἕνα δὺ
 γερῆ γροθιές· 15) δημ. ἀμτ. καθίσταμαι στε-
 ρεώτερος, πυκνότερος, πυκνωῶμαι, πηζῶ, δένω
 βλ.λ.101: ἐσφιξε ὁ πελῆς - τὸ σιρόπι, - ἐδρασε
 πολλὰ τ' ἀγά καὶ σφιξανε· 16) δημ. ἀμτ. πᾶ-
 ρω, ποβαίνω δυσκοιλότῳ: ἐραγε πολλὰ φρα-
 γκόσουκα καὶ ἐσφιξε· 17) δημ. ὄμ. ἀμτ. ἐντέ-
 λειμον, ἐπιτελειομαι, καθίσταμαι ἀφόρτος:
 σφιξανε τὰ κρία - οἱ ζέταες· 18) δημ. ὄμ.
 ἀμτ. ἐν ἄναφ. πρὸς οἰκονομιατῶν ποτῶ, πινῶ:
 σφιξανε δὺδ τρία κονιάκ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, -θὰ
 σφιξε ἕνα δὺδ μετάνε· 19) ρημ. π. σφιγκτῆρ,
 σφιγκτικῆ, σφιγκτός, σφιγκτῶρ, σφιγμοῦ,
 σφιγμός, σφιγξίω.

σφιγκτήρ-ἦρος [ὁ] [σφιγγῶ] μγν., μστ. κ. νεώτ.
 σάν δ π σφιγγεῖ, δεσμεύει, δένει, δεσμοῦς, ἐπι-
 δεσμοῦς τανία: Ἀντί.Σιδ.ΑΠ.6,206 τῶν . . κόμας
 σφιγκτῆρα, Νόν.Δ.16,391 θλιβομένη σφιγκτῆρι
 περιπλοκον ἀχένα δεσμοῦ· 2) κ. μιν. κ. νεώτ.
 ἄνακ, κωλυτικῆρ πῶς συλλέγειν διὰ τῆς συστο-
 λῆς αὐτοῦ τὸ στόμιον φυσικῆς πινῆς καλύπτους
 ἢ πόρου τοῦ σώματος: Ἠλιδ.Χερ.π. Ὁρπιδ.44,
 23,55, Γαλ.Χρ.Μορ.4,19, Σωφ.1,16, Στράτ.ΑΠ.12,7
 σφιγκτῆρ οὐκ ἔστιν παρά παρβένωφ, Πολυδ.2,211
 ὁ - δακτύλιος . . ὄν οἱ σφιγκτῆρα, οἱ δὲ
 στεφάνην καλοῦσι, Παῦλ.Αγ.6,78, - σφιγκτῆρ τῆς

ἕβρας - τῆς ἀσπρήθρας - τοῦ κολοῦ - τὸν βλε-
 φάρων· 3) ἦσ. σφιγκτῆρ· χιτῶν. Ταραντίνος.
σφιγκτηρισμός [ὁ] νεώτ. λατρ. πιασμοῦδης σύ-
 σπασις σφιγκτῆρος βλ.λ.2.
σφιγκτικῆ [ὁ] [σφιγγῶ] Ἠσ. «σφιγκται» αἱ κιναιδοὶ
 καὶ ἀπαλοὶ. Φώτ. «σφιγκτας, Κρατῖων τοῦς κιν-
 νοιδώδεις καὶ μαλθακούς»: Κρατῖν.446.

σφιγκτός-ἦ-ὄν [σφιγγῶ] μγν., μιν. κ. νεώτ., δημ.
 σφιχτός-ἦ-ὄν ὁ στερεῶς ἐσφιγγόμενος, δεδεμένος,
 ὁ συνεσφιγγόμενος, ἐπι πρῶσ. ὁ δεδεμένος, ὁ δεσμευ-
 μένος: Παῦλ.Συλ.ΑΠ.5,229 ὡς δὲ διαρρήξει σθε-
 νος οὐκ ἔχον, Ἰστανον ἄδῃ, οἳ τε χαλκίει σφιγ-
 κτός ἀλυκτοπέδῃ, Ἄγαθ.ἀν.9,641, ὁ ἄπριν ἀπει-
 ρῆς κείσται λατῆρ σφιγκτός ἀλυκτοπέδῃ· 2) ἐπι
 πράγματι, ὁ περισφιγγόμενος, ὁ δεσμευόμενος· Μελ-
 αγρ.ΑΠ.5,174 σφιγκτός στεφάνων ἀμφοὶ κῶμασι
 μίτος, Ὀμπ.Ἄλ.3,590 σφιγκτὸν μόνον ἐξανύσαν-
 τες [θανάτον διὰ στραγγαλισμοῦ], Παῦλ.Αγ.6,99
 σφιγκτότεροι τοῦ δέοντος οἱ ἐπίδραμοι, Εὐστ.ἐπι
 Διον.369 σφιγκτῶ θανάτῳ τὸν βίον μετῆλλαξε·
 || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. σφικτὰ κ. συγκρ. σφιγκτῶ-
 τερον ὡς ἐπίρρ. σφιγκτῶς: Πέτρο.ΑΠ.6,272 ἀνε-
 μόνετα κῶμασιν καὶ μίτραν σαυτοῖς σφιγκτὰ
 περιπλοκόμενα, Εὐστ.Ὁδ.16,45 σφιγκτότερον
 πιζόντος ἤπερ ὁ σφιχτός.

σφιγκτούριον [τὸ] μιν. ὁ σφιγκτῆρ βλ.λ.3 |
 Τζέτ.Λυκόφρ.855.

σφιγκτῶρ-ορος [ὁ] μγν. ποι. ἀντὶ σφιγκτῆρ βλ.λ.1 |
 Μοικ.Αι.16,233 γενῶν σφιγκτῶρ ἑυρρασέα.

σφιγκτῶς ἐπίρρ. μιν., μιν. κ. νεώτ., δημ. σφι-
 χτὰ ἐσφιγγόμενος, δυνατὰ: Εὐστ.Ὁδ.14,24,49 τὴν
 χελύκην ἐσθῶλω, ὅστι δάκνυν σφιγκτῶς τὸ χεῖλος.
σφιγμα-ατος [τὸ] [σφιγγῶ] μγν. κ. μιν. τὸ συνε-
 σφιγγόμενον, τὸ ἰσχυρῶς στερεῶς δεδεμένον, δε-
 σμός, ἄμμα, κάθαρμα: Ἐρωτ.Α Σφρ.8,250Β, Πισιδ.
 ΓΕἰσῆμ.115,235 τὸ σφιγμα τῶν κυλισμάτων, Θε-
 οδόα.Διάκ.Ἄκρ.3,177 τῆ πλακίτῶν σφιγματῶν,
 Ἄνκ.Κομν.196· 2) βλῖφες, συμπλοκίς εἰς μηχανὴν
 πινῶ: Ἠρών.Αὐτομ.2,4 ἄλαιον παρεπιχθίον δελ-
 σει, ὅπως μῆδεν παρά τοῦτο σφιγμα γένηται.

σφιγμός [ὁ] [σφιγγῶ] μγν. κ. μιν. ἡ σφιγξίς, τὸ
 σφιγμοῦ: Ἀπολλ.Δαμ.Ποικιορκ.25 τὸν ἐκ τῶν
 σφινγίων σφιγμῶν [β. γρ. ἀντὶ σφινγῶν, σφινῶν]·
 2) μιν. ἡ συνώδισις, ὁ συνωσισμός, τὸ σπρῶ-
 ξισμο: Εὐστ.Πον.333,13 ὁ κόμος ὄλοςος παρήν, ὡς
 καὶ πάντα στενωρωρεῖσθαι τῷ ὄλωφ καὶ τινος
 καὶ ἐκλείπειν τῷ πολλῶ τὸ σφιγμοῦ· || κ. μτφ.:
 αὐτ.179,54 τὴν συσχυρὴν δὲ παραδῆλου καὶ τὸν
 σφιγμῶν, ὄν διὰ βίω, ὄπῃ μιν.

σφιγξ-ιγγός [ἡ] κ. σφιξί- σφικός [ἡ] Κοιροβ.Θεο.
 400Ε1) κ. μιν. κ. νεώτ., βοιωτ. φξί φθικός μυθο-
 λογικὸν τέρας παρ' ἀργαίους Ἑλλῆσι καὶ Ἀλγυπτι-
 οῦς γεννηθὲν ἐκ τῆς Ἐβδης καὶ τοῦ Τυφῶνος ἡ
 τοῦ Ὀρβῶρος, παριστάμενον συνῆθ. ὡς ἔχον κρ-
 φαλὴν γυναικὸς καὶ σῶμα πεπρωτῶ λέοντος: Ἠσ.
 Ἠσ.ὄδ.326 ἡ δ' ἄρα Φίξ ὄλαθ' ἔτακε, Σωφ.
 ΟΤ130 ἡ ποικιλιάδης Σφιγξ, Εὐρ.Φοιν.1507 Σφιγ-
 γός δοῖσθ' ὅσωμα φουνάσας, Ἀριστ.φ.ἀπ.235-7,
 Ἀπολλ.δ.3,5,8 ἐπιμψε γὰρ Ἠσῶ Σφιγγα, ἡ ὑπ-
 ἄρῳ μὲν Ἐβδῆν ἡ πατὴρ δὲ Τυφῶνος, εἶχε
 δὲ πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στήθος δὲ καὶ βά-
 σιν καὶ οὐρανὸν λέοντος καὶ πτέρυγας δρυιδος·
 Ἀθην.10,456Β τὸ τῆς σφιγγός . . αἰνίγμα, ὕπόδ.
 Σωφ.ΟΤ Σφιγγός δὲ δεινῆς θνήσκων ἰώσας μέ-
 λος· || ὁμοίωμα ἡ παράστασις σφιγγός: Ἠρ.
 4,79 τὴν πέριξ λευκοῦ λίθου σφιγγες τε καὶ γρη-
 νες ἔστασαν, Εὐρ.Ἠλ.471 ἐπι . . κρῆνες Σφιγγες
 οὐνεξ . . ἀγρῶν φέρουσαι, Στράβ.17,128 ἐκ δε-
 ξῶν δὲ εἶναι στήλων τῶν σφιγγῶν ἕνα, αὐτ.32,
 Πλούτ.Ἠθ.354Κ πρὸ τῶν ἱερῶν τῶν σφιγγῶν . .
 ἰσταντες, Φώτ. ἐν. λ. Ἠλεκτῶρ, τὰ ἐν τοῖς κλι-
 νάσασιν τῶν σφιγγῶν ὄματα· 2) μτφ. ἐπι πρῶσ.

ὁ ἄρναξ, ὁ ἀρνακτικός, ὁ ἀληθινός: *Ἀνοξιλ.22 σφιγγα θηβαίον δὲ πάσας ἔστι τὰς πόρνας καλεῖν, Δοσρ.π. Ἀδην.δ.253B || δδ. ἐπὶ τῶν Μεγαρικῶν ἐταιριῶν: Καλλ.Κωμ.23 Μεγαρικαὶ Σφιγγες [ὀργισται] 3) κ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ πρσ., ὁ δηλικὸν ἀνιργατωδῶς, ὁ ἀποκρύπτων τὴν σκῆψιν του, ὁ ἀνιργατωδῶς, ὁ κρυφίνους: Στράτ.Κωμ.1,1 σφιγγ' ἄρην', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν εἴληρα, Κέδ.3 ἡ ἀφροσύνη .. σφιγγ' ἔστιν' 4) εἶδος πηθίκου ἀπονάτων ἐν Αἰθιοπία: *Ἀγαθρ.73, *Ἀρτεμίδ.Τορσ.π.Στράτ.δ.16,4,16 σφιγγες καὶ κυνοκέφαλοι, Διδό.Σ.3,35 αὖ δὲ σφιγγες γίνονται μὲν περὶ τὰ τὴν Τρωαλοδιτικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπία, Πλιν.Φ18,72, Αἰλ.Ζ1,16,15 5) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερόων σφιγγιδῶν ἐντόμων περιλαμβάνον ἀρεκτα εἶδη εὐμεγέθων ψυχῶν.

σφιγίς-εως [ή] [σφιγγί] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ σφιγγῶ, ἡ σφίγγις, ὁ στερεὸν δέσμον, τὸ σφιγγίμο: [πν. Ἀγμ.26, *Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2,3 αὖ .. τὰς αἰματὰς ἀπὸ νεκρῶν ἔκκρισι ἀνίσταί τῶν λίθων τὰς σφίγγας, *Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.7,12,1, Φρόν.64,1 [Βεκκ.] σφίγκω, τὸ διασφιγγόμεν τῆ σφιγγί, Αἰλ.Ζ1,18, Σχδθ. Ἀπολλ.Ρ.1,264 καὶ τὰ μέλι ἐντυποῦσθαι διὰ τῆς σφιγγίως Γρη.Ναζ. Ἰωδ.23, *Ἄετ.7,37 τὸ κατὰ σφιγγίην (μὲ δέσιμο), Γεωμ.4,13,1 αὐτε τὰς σφιγγίεσσι θλιβομένησσι, ASS Μαίου, 5,318, σφιγίς 'Ἡσ. ἐχορδοί μαγερικαί.

σφιθῆ 'Ἡσ. ἐχορδοί.

σφικτῆ ἐπίρρ. δημ. σφικτῆ, σφικτικός ἐσφιγγόμενος, πειστικός, δυνατός: Πρόδρ.2,488 σφικτῆ σφικτὰ τὰ δόντια σου, Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.74,12 πιάσει μου τὸ κεφάλαι, | καὶ δὲσ' τὸ μου σφικτῆ, Παλαμ. Ὑμν. Ἀθ.76,8 σφικτῆ νὰ σφιγγόμεν τὰ χερίνα, σφικτικός-ω μτγν. βρωμδῶ, ἐπὶ κωμῶντων: Ἀνών.π. Valck.Αἰτισμῶν. Ἀρμόν.175V κωμωφ σφικτῆ.

σφιμα(τῶ) μον. δημ. ὁ σφιγγός, ἡ σφιγγίς, τὸ σφιγγίμο: Ἐρωτόκρ.2,1614 ἀπὸ τοῦ σφιμα τὴν ποδῶν τ' ἄλογα γονατίζω, αὐτ.1615, αὐτ.1820.

σφιμοίς(ὶ) μον. δημ. ὁ σφιγγός, τὸ σφιγγίμο: Ἐρωτόκρ.4,1851 μὴ δὲ στροφιῶν μύγγανον ἔτιο σφιμοῦ δὲν κάνει, | ὡσάν τὴν ἠσφιζεν αὐτὸς ἐκεῖ, ποῦ τὴνε πιάνει.

σφιμί, σφιμί[ν] δοτ. τοῦ σφείς βλλ.: Ἰλ.Β.612.

σφιζίς(ή) δημ. ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, στενοχώρια: 2) ἡ πρός ἀνοπάτην ἐπιείκη: 3) δυσκοιλίτης. **σφιζίμο**(τῶ) δημ. ἡ ἐνέργεια, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφιγγῶ, σφιγγίς, συμπίεσις.

σφιζιολογός 'Ἡσ. εἰσαφορά τῆς κινήσεως. **σφικτῆ** ἐπίρρ. δημ. σφικτικός, σφικτῆ βλλς. **σφικταγκαλιάζω** δημ. περιπτύσσομαι πειστικῶς, ἐναγκαλιζομαι ἰσχυρῶς, ἀγκαλιάζω σφικτῆ: Κρυστ. Ἀγροτ.Νησιωτοπολιθ.38 μέσ' στὰ βρῆχια βρῆσκουμ | παραρριγμένα θυβ' κορυμὰ καὶ σφικταγκαλισμένα' 2) ρηματ.π. σφικταγκάλισμα.

σφικταγκάλισμα(τῶ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ σφικταγκαλιάζω, ὁ στενός ἐναγκαλισμός.

σφικτῶ- πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων δημ. γλώσσας προσοδίδων τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικῶν δηλοῦμενον εἶναι σφικτῶν ἢ γίνεσθαι σφικτῶ βλλς, ὁλον σφικτοδέμονος, σφικταγκαλιάζω, σφικτοκλειδῶν, σφικτομονατολῶν, σφικτοτυλίω.

σφικτοκλειδῶν μον. κ. δημ. κλειδῶ, κλειφὰ ἀσφαλός, κλειδῶνων σφικτῶ, ἰδ. ἐν τῇ παθ. μτγν. **σφικτοκλειδωμένος**: Ἐρωτόκρ.4,821 ἐμβαίνει κὶ ἡ Ἀρετὴ ἡ σφικτακλειδωμένη, | ποῦ βρῆσκει' ὁ Ρωτόκριτος, ὁ τραγ. καλῶς τὸ σεντουκάκι μου τὸ σφικτακλειδωμένο.

σφικτοραμμένος-η-ο δημ. ὁ ἐρραμμένος σφικτικός, στερεός: Ἐπρλ. Ὀδ.Β.291.

σφικτός-ή-ὸ δημ. ὁ σφικτικός, ὁ σφιγγών, ὁ συσφιγγών, ὁ περιβάλλων τὴν πειστικῶς, σφικτῆ: σφικ-

τῶ ἀγκάλισμα, - σφικτῶ καπέλλο, - σφικτῶ παπούτσι, - σφικτῶ ζώνη' 2) ὁ ἐσφιγγόμενος, ὁ συσφιγγόμενος, ὁ στενός δεδεμένος ἀντιπ. χαλκός: σφικτός κόμος, - σφικτῶ δέσμο, - σφικτῶ χεῖλι, - σφικτῶ πόρτα - βίβα' 3) ὁ συμπληρῶς ὁ πικνός, ὁ ηκτικός, ὁ κρουστικός, ὁ στερεός, ὁ σκληρός, ἀντιπ. ἀραιός, πλαστικός: σφικτῶ κορμί, - σφικτῶ κρέατα, - σφικτῶ πλέξιμο, - σφικτῶ ἄβυα, - σφικτῶ ζύμη' 4) μτφ. ἐπὶ πρσ., ὁ λίον σφιδάλος, ὁ φιδάρμυρος: πολὺ σφικτός ὁ ἄντρας τῆς δὲν δίνει αὐτὴ τοῦ ἀγγέλου του νερό' || φρ. ἔπει σφικτῶ χεῖρι εἶναι φιδάρμυρος 5) ἐπὶ πρσ., ὁ δυσκοιλίτης.

σφικτοχέρης(ὶ) δημ. θηλ. -ρα, οὐδ. -χέρηκο, ὁ εἰς ἄκρον σφιδάλος, ὁ φιδάρμυρος, ὁ ταιγγούλης' ἀντιπ. ἀνοικτοχέρης.

σφικτοχέρης(ὶ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ σφικτοχέρη, **σφλαγγινίδες**(ὶ) πᾶν ἀντὶ σφλαγγινίδες βλλ.

σφλομῶν(ὶ) δημ. ἄ. φλομῶνος βλλ.

σφωγγάριον(τῶ) γλῶσσα, κ. δημ. ὄσκοπος, τοῦ σφώγγος βλλ.' || δημ. ἀντὶ σφωγγαρί βλλ.

σφωγγιά(ή) ἀντὶ σπογγία βλλ.

σφωγγίω δημ. ἄ. σφωγγίζω βλλ.

σφωγγίον(τῶ) ἀντὶ σπογγίον βλλ.

σφωγγουδής-οὐς-ες δημ. ἀντὶ σπογγουδής βλλ.: Σέρδ.Βιργιλ.Γεωρ.2,479.

σφώγγος(ὶ) μτγν. τ. ἀντὶ σπογγός βλλ.: Μαν.5,158 σφώγγος ἐκ βυθίων. . ἀνεκρούων, EM.724,20.

σφωγγώδης-οὐς-ες μτγν. ἀντὶ σπογγώδης βλλ.: Διοσκ.4,171.

σφοδελός(ὶ) ἡ σφόδ- ὁ ἀσφόδελος βλλ.: 'Ἡσ. σφοδελός ἡ ἄλιμος, δασυὸς ἄθος, ἄρχου, σκερῶν, οἱ δὲ σίτον: Ἀριστ.ἄπ.674' πρόβ. Ἡρωδίων.2,152.

σφοδελόφουρος 'Ἡσ. εἰσὸς μετρίκιος.

σφόδρα [κωμ. πλῆθ. οὐδ.] τὸ σφοδρότερον ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. μετὰ σφοδρότητας, ὀρμητικῶς, ἰσχυρῶς, ἄγαν, Νῶν, μύλλον τοῦ δένοντος, ὑπερβολώτως, πορὰ πολὺ, μτ. ρημάτων: Ἡσ.9,17 ἐμήδιζον. . σφόδρα καὶ οἴτοι, Σοφ. Ἰκ.1053 σφόδρ' ἱεῖροισα, αὐτ.Α1,150 καὶ σφόδρα πειθεῖ [καὶ καταπειθεῖ σφοδρότερον] Ἀντιφ.6,15 σφόδρα λέγω [μετὰ σφοδρότητας], Θουκ.46 σφόδρα καλῶςεν [αὐστηρικῶς, Πλάτ.Φαῖδρ.263D σφόδρα ὀρισσασθαι [ἀκριβῶς], αὐτ.Φιλ.58D, αὐτ.Φαῖδ.68Α, αὐτ.73Α, Κδ.Μοιθ.17,6 ἐσφοδρήθησαν σφόδρα, αὐτ.23, αὐτ.19,25, Πλούτ.Κρῶσδ.6 εἰπόντος. . σὺν ὀργῇ καὶ σφόδρα πρὸς αὐτῶν [μετὰ σφοδρότητας], Πάπ. σφόδρα χαίρω [ὑπερβολώτως]' || ὄμ. κ. μτ. ἐπιθ.: Πινδ.Ν.4,37 σφόδρα. . ὀπέρτεροι, Ἀριστ.ἄπ.108 μισθώδων σφόδρα, αὐτ. Νεφ.1492 σφόδρ' εἰς ἄλαζνας, Ἀντιφ.ἄπ.56 κακοβαίων σφόδρα, Πλάτ.Πολ.361Α σφόδρα ὀδίκος, Ἀριστ.Μετ.359α,13 ἄλυμρον σφόδρα, Μέν. ἄπ.223,14 σφόδρα γενναίος, αὐτ.197 πολλοὺ σφόδρα [εἰς μεγάλην, ὕψηλην τιμὴν, πολὺ ἀκριβῶς, αὐτ.ἀπ.481,6 ἐνιστοῦς σφόδρα ὄλιγος, Βάτ.7,1 πολλοὺ σφόδρα, Κδ.Μοιθ.2,10 χαρᾶν μεγάλην σφόδρα, αὐτ.Λουκ.18,23 ἢ γὰρ πλούσιος σφόδρα, Νικ.Χων.Χρον.76B σφόδρα καλῆ' μτ. ἐπιθ. συνηθέστ. ἔπειτα κ. πορὰ κωμικῶς, συνηθ. τίθεται ἐν τέλει τοῦ στίχου' || ὄμ. κ. μτ. ὡς.: Πλάτ.Νόμ.731E τὴν σφόδρα φιλοῦν, αὐτ.639B τινῶν σφόδρα γυναικῶν [παντελῶς γυναικῶν], αὐτ.952C τὴς σφόδρα προθυμίας, αὐτ.Φαῖδρ.251Α τῆς σφόδρα νανίας, Ἀριστ.Ζ1.599α,19 ἐν ταῖς σφόδρα φύξεσι ἐν ταῖς σφόδρα ὀλέαις, Φῶτ.Βιβλ.ἀριθ.72,49,33 εἰσι δὲ σφόδρα πλεμιστῶι' || ὄμ. κ. μετ' ἄλλων ἐπίρρ.: Ἀριστ.Βάτρ.54 ἐπάταξε πᾶς οἱε σφόδρα, αὐτ.88, αὐτ.Πλ.25 νάνυ σφόδρα, αὐτ.745, Ἀντιφ.ἄπ.273 οὕτω σφόδρα ἦν ἀργαίος, Εὐδοκ.39 οὕτω σφόδρα ἐστί

.. βωϊώτος, Πλάτ. Πολ. 331Α εὐ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα, αὐτ. Φαίδρ. 263D ἀμυχάνως ὡς σφόδρα, αὐτ. Ἄλκ. 1124D μάλιστ' σφόδρα, αὐτ. Νόμ. 627.1 πᾶν... καὶ σφόδρα, Αἰσχίν. 2,36 σφόδρα πᾶν, Κλήμ. Ἄλ. Πισθ. 226 σφόδρα ἐπιτυπτικώτατος ὅτι, κ. μετ. ὀρνθήσεως: Ἰνν. Ἀέρ. 105 αὐτ' σφόδρα ἰδῆ πορὰ πολλῶ, Πλάτ. Φαίδρ. 100Α αὐτ' σφόδρα ὁ σφόδρα σφόδρα ἐντελής, καθόλου: Πλάτ. Γεν. 19 τὸ δὲ ὄσων ἐπεκράτει σφόδρα σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, Τζέτ. Χιλ. 10,257 καὶ ἀναστάντα ἐπίστανα ἀνθρώποισι τῶν τελείων σφόδρα σφόδρα γενόμενοι' 2) σφόδρα γέ ἢ καὶ σφόδρα γέ ἐν ἀποκρίσει, Ἰσχυρῶς βεβαιωτικόν, συγκ. π. Πλάτ. Μέν. 82B Ἕλλην μὲν ἐστὶ καὶ ἄλληλιζέμε Πάνυ γὰρ σφόδρα, οἰκογενῆς, αὐτ. Ἀπολ. 25Δ οὕτω λέγεισι Πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω' 3) μετ. τοῦ ὄρθρου τοῦ σφόδρα ἢ σφοδρότης βλλ.: Πλάτ. Συμπ. 210β τὸ σφόδρα τοῦτο χαλδᾶσαι καταφρονήσαντα καὶ σμικρὸν ἀγιστάσασιν.

σφοδρός-άν κ. σφοδρός-όν [Πλάτ. Πολ. 586C], συγκρ. -ότερος ὕπερ, -ότατος κ. νεώτ., ὁ ὀρμητικὸς ὁ βίαιος, ὁ ὀξέος, ὁ ἰσχυρὸς ὁ ὑπερβολικὸς ἴεν χρ. π. Ὁμ. ἀπὸ ἐν τῷ ἐπιρρ. σφοδρός βλλ.: Ἡσ. «σφοδρὸν, ἐτόνον, ἰσχυρόν, ὄξος, σπιθεασόν, δεινόν, χαλεπόν»: Ἰνν. Ἀφρο. 2,46 σφοδρὸς πόνος, Κυρ. Ἀδελφ. 28D σφοδρὸι λόγοι, Θουκλ. 103 σφοδρὸν μίσος, Πλάτ. Πολιτ. 308Α σφοδρῶτανα τοῦ δεινῶτος ἐπιθυμίαν, αὐτ. Φιλ. 52C ταῖς... σφοδραῖς ἡδοναῖς, αὐτ. Νόμ. 835D πόνων... σφοδρῶν, αὐτ. Καρυ. 160C, Δημ. 1260 ἀλγυμίαι... τοῦ ὀμώματος. σφοδρὰ καὶ δεινὰ, Ἀριστ. Τοπ. 103α, 22 σφοδρῶτα δημοσίη, Φιλῶδ. 51α' 12 ταραχὴ σφοδρότερα, Σωφ. 2,27 σφοδρός σφονδύλιον, Γαλ. 15,39 σφοδρὸν καύμα, αὐτ. 153 σφοδρὸν γυμνάσιον, αὐτ. 181,33 σφοδρὰ ἀγρυπνία, αὐτ. 16, 564 δίψα σφοδρὰ, αὐτ. 15,686 σφοδρότερος κίνδυνος, Πλάτ. δίψας σφοδρῶν, -σφοδρὰ θύελλα - τρικυμία - ἀγανάκτησις, -σφοδρὸς θυμὸς: || τὸ οὐδ. σφοδρὸν ὡς οὐα. ἢ σφοδρότης, ἢ ὀρμητικότης, ἢ ὑπερβολή: Πλάτ. Φιλ. 52C τὸ μέγα καὶ τὰ σφοδρῶν' 2) ἐπὶ προσ., ὁ ὀρμητικὸς, ὁ βίαιος, ὁ ἀκάθεκτος, ὁ παρὰ φέρως: Πλάτ. Νόμ. 698B νέος δὲ καὶ σφοδρὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ, αὐτ. 839B ἀνήρ σφοδρός καὶ νέος, αὐτ. Ἀπολ. 23D φιλόπομος ὄντας καὶ σφοδρῶ, αὐτ. 21Α ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὅτι ὀρμήσει, Ξεν. ΚΠ 2,25 πρὸς δὲ τὸ πλεονεκτεῖν σφοδρὸι καὶ ἀναίσχυντοι' || ὄμ. ἐπὶ προσ., ὁ δραστήριος, ὁ ἐνεργητικὸς ὁ πρόθυμος, ὁ ζηλωτής: Ξεν. ΚΠ 2,13 ὀρηγρέτας... σφοδρῶς καὶ ταχεῖς καὶ ἀκούους' 3) ἐπὶ προσ., ὁ ἰσχυρὸς, ὁ ρωμαλέος, ὁ δυνατός, ὁ γέρας: Παρ. Οἰκ. 5,5 ἢ γεωργία σφοδρὸν τὸ σφοδρὸν ἐπιπλοῦν' 4) νεοτ. φωνολ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. γένος κολεοπέτρων σαρκοφάγων παραδοξῶς ἐντόμων.

σφοδρότης-ητος [ἢ] κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ σφοδρῶ βλλ. 1,1, ὀρμητικότης βίαιότης, ὀρμή, βία: Πλάτ. Πολιτ. 306B τάχος καὶ σφοδρότητα καὶ ὀξέτητα διανοήσεως, αὐτ. Νόμ. 7,33B πᾶσι καὶ μετὰ καὶ σφοδρότησιν, Ξεν. Ἑλλ. 7,2,23 τὴν σφοδρότητα τῆς ἐφάδου, Ἄλεξ. 245,12 ἡ σφοδρότης δὲ θηρῶν [τὸ] χαρακτηριστικὸν τοῦ θηρίου, Θεοφρ. ΦΑΗ. 5,12,2 πάγων σφοδρότης, Πλούτ. Ἄγιστ. 7 τὴν αὐτὴν ὀμοίωσιν σφοδρότητα καὶ τραχύτητα, αὐτ. Κλεισθ. 1 μετὰ σφοδρότητος, Γαλ. 16, 634 τὸ τοῦ πυρὸς σφοδρότης, Πολυδ. 1,203 μὴ ἐκ σφοδρότητος ἰγκαισθᾶσι λυπητὸς τὸν Ἰππνο, Θεοδώρ. Εὐκλ. 107,59, -ἢ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου - τῆς τρικυμίας - τῆς ἐπιπέσεως.

σφοδρούμαι-όμεαι μτγ. παθ. ἰναγαί, καθίσταμαι σφοδρός, ἐπὶ ἀνέμου: Φιλ. 2,99 ἐπιπλοῦμενος καὶ σφοδρούμενος ἰδ. γρ. ἀντὶ σφονδύλομενος' κ. ἐπὶ νόσου: Γαλ. 17,12,509.

σφονδύλιον μτγ. κ. μον. καθιστὸν π. σφοδρὸν, ὀρμητικόν, ἰσχυρόν: Φιλ. 1,355 τὰ τῷ φύσει προσάδοντα ἐπιτεταμένα καὶ σφοδρότερα, Πορφ. Ἀρμον. 238W τὴν Βαρύτητα σφονδύλιον κ. παθ.: Ἀλφ. Πρ. 1011 ἠδὲρ σφονδύλιος γ' ἄσθενεϊ σαρματίαι, Πλούτ. Ἄξ. 732C ποιότητες σφονδύλιοναι [ἀντιβ. μαραινόμεναι], Γαλ. 19,563 νόσοι οὐκ ἄγαν σφονδύλιαι, αὐτ. 1711,207, Σωφ. 2,21 πόνος σφονδύλιος, ὄμ. κ. ἐν τῷ μετ. ὄσρ.: Πολυδ. 4,25, Πλαν. Ὁσίδ. Μετ. 8,583' 2) ἀμρ. καθίσταμαι σφοδρός, ἰσχυρός: Ἄλεξ. Ἀφρ. Πρ. 1,73 θυμὸς... μεγεθύνεται καὶ σφονδύλιαι.

σφονδύλιος ἐπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. -ότερον [ΠΔ Μακκ. 4,5,32, Γαλ. 15,126], κ. -πτέρως [Θεόδωρ. ΦΑΗ. 5,9,13, αὐτ. 5,10,1, Φιλῶδ. Εὐσ. 761, ὕπερ, -ότατον [Ξεν. Ἰνν. 12,13], κ. -οτάτως [Στουδ. Θεόδ. 45B], κατὰ τρόπον σφονδύλιον, μετὰ σφοδρότητος, ὀρμητικὸς βίαιός, ἰσχυρῶς, δυνατός, ἢ σφοδρῶ: Ὁδ. Μ. 124 μάλιστ' σφοδρῶς ἐλάσαν, Ξεν. Οἰκ. 1,21 πᾶν σφοδρῶς, αὐτ. 5,4 παρεύσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα, αὐτ. 13, αὐτ. Ἰνν. 12,13 οὕτω σφονδύλιον τε καὶ μακρότατον οἴσεται τὸ ἀκούον, Πλάτ. Τιμ. 43D σφοδρῶς σείουσαι τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους, αὐτ. Ἀπολ. 23B σφοδρῶς διαβάλλοντες, Ἀριστ. Κατ. 8b,22, Θεοφρ. ΦΑΗ. 5,9,13 κ. τῆς βλάστησιν σφοδρότερως ὄρμαι, αὐτ. 5,9,10,1 ὅταν μετὰ τὸς φεκάδας ἐπικαύσῃ σφονδρότερον ὁ ἥλιος ΠΔ Μακκ. 4,5,32 τὸ πῦρ ἐκφύσει σφονδρότερον, ΚΑ Πρὸξ. 27,18 σφονδρῶς δὲ γεμαζόμενον ἡμῶν, Πορσχρον. 719,10, Στουδ. Θεόδ. 45B σφονδρότατος γε μαστιζῆσι.

σφομίαι [τὸ] [τολ.] ὄμ. μικρὸς κλίνδρον ἐκ χάρτου ἢ δερμάτος, ὀξέος κατ' ἀπόφωρον τὰ ἀκόρη, ἐν χρ. ἐν τῇ ζωγραφικῇ πρὸς ἐξήλεκτων κομποσημῶν ἔργων χρωμάτων ἐπὶ σχεδίων διὰ τὴν πληρέστερον ἀπόδοσιν τῶν φωτισμοσέσεων.

σφονδύλια [ἢ] μν. κύνδουλος, γρόνθος, γροθὶ: Διγεν. Ἀκρ. 1646 τοῦς μετὰ ραβδίους ἐκρούσει, τοὺς δ' ἄλλους σφονδύλιας.

σφονδύλιον [τὸ] μτγ. ἄ. σφονδύλιον βλλ. 31: Νίκ. Ἐπρ. 948 σὺν καὶ σφονδύλιον, ἄλλος τ' ἐμπληθεῖα κῦβηθ.

σφονδύλη [ἢ] εἶδος ἐντόμου βιαιωμένου ἐπὶ τῶν ριζῶν τῶν φυτῶν, πθ. εἶδος κονιάθου ἐκπέμποντος λίαν ἰσχυρὰν ὄσμήν, ὅπως προσεβλήθῃ: Ἀριστ. Φ. Πρ. 1078 ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρῶτατον ββαί [σχολ. εὐκλήθ] ἔστιν ἡ σφονδύλη, βδέλλα προσομοία, δυσώδης ὄντως, Ἀριστ. Ζ1 542α,10 αὶ καθαρίδες καὶ αὶ σφονδύλια καὶ τὰ φαλάγγια [ἰδ. γρ. απ.], αὐτ. 604b,19 τούτο δ' ἐστὶν ἡλικὸν ἡ σφονδύλη, Θεοφρ. Φ1 9,14,3 οὐδὲν ἀπτεταί βίης οὐδεμῆς ἡ δὲ σφονδύλη, πασῶν' 2) Ἡσ. σφονδύλη: ἡ γαλή παρ' Ἀπτικῶς.

σφονδύλιον [τὸ] κ. μον. κ. νεώτ. ὕπνοκορ, τοῦ σφονδύλου βλλ. 1: Ἰλ. Y 483 μυελὸς αὐτῆς σφονδύλιον ἐκπαλθ', Ἀντιγ. 65' 2) μον. ὁ σφονδύλιος τῆς ἀτράκτου, τὸ σπονδύλι: Νομοκλ. ἐν Κατεκλ. 1,32C γνήθ ἐάν κλέφθῃ τῆς γενοποίας ἐσθῆτος ἢ ἀδραχτόν ἡ σφονδύλιον, Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 264 ὅτι τὸ σφονδύλιον ἐπεσε τοῦ ἀτράκτου'

3) κ. σπονδύλιον [Γαλ. 14,180] τὸ ποδῶδες καὶ διηληθριώδες φυτὸν ἠράκλειον τὸ σφονδύλιον: Διοσκ. 3,76' 4) ὁ κόκκος βλλ. 51' Πολυδ. 2,182 ὄς καὶ σφονδύλιον καὶ ὀρρησίμον καλεῖται.

σφονδύλιε-ἰδός [ἢ] μτγ. τὸ σφονδύλιον βλλ. 31: ΨΔιοσκ. 3,76.

σφονδύλιον μυελός [ὸ] μτγ. ὁ μυελὸς τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὁ ραχίτης μυελός [λ. παραχθεῖσα ἐκ παρανοήσεως τοῦ ἐν Ἰλ. Y 483] Πολυδ. 2,130 «ἐφέστηκε δὲ σφονδύλιος ἐπὶ τὸ τραχέως, ὅπως Ὀμηρος ἀτραγαλῶος καλεῖ, καὶ σφονδύλιονα τὸν μυελὸν τὸν ἐν σὺτοίς».

σπονδυλοδίνης ος μτγν. ὁ διὰ τῆς δίνης τοῦ σπονδύλου περιστραμμένος : Φίλιπ.Θεοσ. ΑΠ6,247 δακτυλοδίντην ἄτρακτον σπονδυλοδίνητι νήματι νηχομένον.

σπονδυλάεις εντος-εσα-εν μτγν. ὁ συνστάμενος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ σπονδύλων : Μον.Ι,319 σπονδυλόεντα τράηλον.

σπονδυλομαντία (ἡ) νεώτ. εἶδος μαντικῆς παρ' ἀρχαίαις "Ἑλλῆσι, καθ' ἣν ἐξήγουν συμπεράσματα ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ σπονδύλου περιστρεφόμενης ἀτράκτου.

σπονδυλόμαντις -εις (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ δακῶν σπονδυλομαντεῖον, ὁ ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ σπονδύλου τῆς ἀτράκτου μαντεύμενος : Πολυδ.7,188.

σπονδύλος (ὁ,ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. κ. μτγν. σπόνδυλος (ἴππ. Ἀφορ.3,26, Στράβ.2,5,6) βλλ., ἔκαστος τῶν μικρῶν ὀστέων διὰ τῆς συναρθρώσεως τῶν ὀστέων σχηματίζεται ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων Ἡσ. σπονδυλοῖσι, τὰ τῆς ῥάχης ὀστά : Ἀριστ.Φ.σφ.489 ὅσον μικτῆρ μικταί καὶ σπονδύλος ἀχει, Πλάτ.Τιμ.74Α περὶ τὸν διαυγέινον ἄρα καὶ νοστινον μεκλῶν ἐξ αὐτοῦ σπονδύλους πλάσας ὑπέτεινον ὅλον ἀσπόμενον, Ἀριστ.Ζ1 Σίεα, ἴδ' ἀσκήσει δὲ ἡ ῥάχις ἐκ σπονδύλων, αὐτ.ΖΜ 651b,34 ἴδ' ἐπὶ τραχηλικῷ σπονδύλου : ἴππ. Ἀφορ.3,26, Ἀριστ.ΖΜ 686a,21 ἴδ' αὐτῆν καμπτὴς καὶ σπονδύλους ἔχων, αὐτ. 692a,3 ἴδ. κτ. πληθ. ἡ σπονδυλικὴ στήλη :

Εὐρ.Φοιν.1413 δι' ὄμφαλον καθάρει ἔγχος σπονδυλοῖσι τ' ἐνήρυσεν ὄμ. κ. ἐν τῷ ἐν. : Φερικρ. 23 ἴδ. κ. μων. κτ. πληθ. ὁ τράχηλος ὁ αὐχὴν :

Εὐρ.Ἡκ.841 εἰς σπονδύλους ἐπαιεῖ ὄμ. κ. κτ. ἐν. : ΠΔ Λευτ.5,8 καὶ ἀποκνίσει ὁ ἱερεὺς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ σπονδύλου, Αἰδ.Ροδ.356 ἀνεφλάουον διδάσκουον μὴ ἔχη ὁ σπονδύλος μου, ἴδ' ἐλελε' ἄν εἶμαι ὡς μ' ἐσυραν ἐκεῖνοι δεσμομένον :

2) γεν. ἄρμος, ἀρθρῶσι, συναρμῶσι κ. ἴδ. ἐν τῇ οὐρῷ τοῦ σκορπίου Ἡσ. σπονδυλοῖσι, τῶν σκορπίων αἰ ἐπὶ τῶν κέντρων περιγραφῶσι : ἴππ.Παρ.3,4,2 Νικ.Ἐπιρ.798 τὸ γὰρ προμειλαινεται ἀκρη σπονδύλου :

3) ἀκαθώδης λόφος ἡ προεξοχὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἰχθύος κεντρώς : Δωρί.π. Ἀθην.7,306P τὸν δὲ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κεντρώος ἔχινον σπονδύλον ὀνομάζει :

4) εἶδος ὄστρακοειδέρμου ἡ ὄστρεου : Σωρ.1,51, Γαλ.6,734, Διοσκ.Ἔδικτ.5,10 σπονδυλοὶ θαλάσσιοι :

5) πᾶν τὸ ἔχον στήμα σπονδύλου, τὸ ὀμοίαν πρὸς σπονδύλου, ὅλον ἕκαστος τῶν κυλινδρικών λίθων ἐξ ἧν σῴκεται ὁ κίων, ἢ σπονδύλος : Καλλίε I οἱ γὰρ γεγονάτες αὐτῶσι κίονες ἀνήγοντο στραγγύλοι διαλλάττοντες τοῖς σπονδύλοις ἰδ.γρ. ἀπὶ σπονδύλοισι, Ἐπιρ. ἴδ' σπονδύλοι μεγάλοι πῖθ. ἀ σπονδύλοι κίονες ἐν χρήσει οἱς βλήματα : Ἀθην.Μηχ.37 ἀπὸ τῶν ἐπαλλέων ἀφίενταν αὐτῶν πέτρας παρμεγεθείς καὶ σπονδύλους μεγάλους :

6) κενεῶτ. ὁ σπονδύλος τῆς ἀτράκτου, στραγγύλον καὶ βάρῃ σώμα προσαρμυζόμενον εἰς τὸ κάτω ἄκρον τῆς ἀτράκτου πρὸς ῥύθμισιν καὶ ἐπιτάχυνσιν τῆς περιστροφικῆς αὐτῆς κινήσεως, τὸ σποντύλι : Πλάτ.Πολ.δ16C τὸν δὲ σπονδύλον μεκτόν ἐκ τε τοῦτου καὶ ἄλλων γενῶν, Θεοφρ.Φ13,16,4, Πλάστ. Η8.745P ἀτράκτους καὶ ἡλακτάς, σπονδύλους, Σωρ.1,110, Πολυδ.7,31, Διοσκ.Ἔδικτ.13,5, Θεμιστ.32,356C :

7) τὸ στήμα τοῦ μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τοῦ Ἀρκτικοῦ κύκλου κειμένου μέρος τῆς γῆνης σφαίρας : Στράβ.2,5,6 τὸ μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τοῦ λεφθέντος παραλλήλου τοῦτῃ πρὸς τὸ πᾶν τμήμα τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου σπονδύλος ἐστὶ τὸ στήμα :

8) ἡ δικαστικὴ φήφος Ἡσ. Εὐστ. Ὀδ.1669,62 σπονδύλος, ἡ δικαστικὴ φήφος : Πολυδ.8,17 ἰδ.γρ. σπονδύλος :

9) κ. μων. ἡ κεφαλὴ

εἶδους πνός τοῦ φυτοῦ κινάρα βλλ. : Γαλ.6,637, Διοσκ.Ἔδικτ.6,2, Γεωπ.18,19,2 τῆς κινάρας αἰ ἐν τοῖς σπονδύλοις ἐκφυόμεναί τριχες : ἴδ' εἶδος μηχανήματος πρὸς ἀνομοῖα ἢ κλίσειον θάβρας καταποικῆς : Αλυ.Τακτ.36,2 σπονδύλου προπομπόμενον :

11) νεώτ. βορῶς καὶ μεγάλῃς ἀκτίνας τροχῶς ἐμβολοφόρου κινήτροῦ μηχανῆς χρησιμῶν εἰς τὴν κατά τὸ δυνατὸν διατήρησιν ὀμοιομορφου τῆς περιστροφικῆς αὐτῆς κινήσεως.

σπονδυλώδης-ου-ες σχῶλ. ὁ ὄμοιος πρὸς σπονδύλου, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα σπονδύλου βλλ.1,1, μ. ἐν τῷ γ. σπονδυλώδης : Σχῶλ.ἸΕ 586.

σποντάμι (τὸ) δημ. τὸ μικρὸν δένδρον σφενδαμνος ἢ μουλελλιονή.

σποντύλι (τὸ) δημ. ὁ σπονδύλος τῆς ἀτράκτου ἴδ' ἐδῶς ἐνα χαστούκι πού τοῦ φάνκε ὁ οὐρανὸς σποντύλι Ἰδ' αἰαῖσθη τὸσου, ὠτε τοῦ ἐφῆν ὁ οὐρανὸς περιστρεφόμενος ὡς σπονδύλος ἀτράκτου.

σποντυλία (ἡ) δημ. τὸ διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἴδ. πληγμα, κτύπημα.

σπορτάν Ἡσ. κλιρῶν.

σπορτάσάντο κ. σπορτάσο (ἰταλ.) δημ. μουσικός ὄρος καὶ σημεῖον, σημοῖναν τὴν διαδοχικὴν ἀλλ' ἀπότομον αὐξήσιν τοῦ ἤχου, μετὰ προσθέτου ἐντάσεως ἐπὶ σφῆρου ἡ συχνοῦδίας.

σπορτάστω (ὁ) (ἰταλ.) δημ. ἐκδιῶξ, ἐξαναγκῶξ.

σφοδρῶσι (τὸ) (ἰταλ.) δημ. βία, καταναγκασμός.

σφοδρῶσις (ὁ) (ἰταλ.) ὁ σφοδρὸς ἄνεμος.

σφῆς, σφῆ, σφῆν ἄγνω. κητ. ὁ σφέτερος, ὁ ἰδικός των, πάντοτε ἐπὶ πολλῶν κητῶν : Ἰλ.Α 534 σφῆν πατρός ἐναντιον, Ὀδ.Α 34 ὁ δὲ καὶ αὐτοῦ σφῆν ἀτασθαλίαν . . ἄλεγε ἔχουσι, Σαφ.10, Πίνδ.Π 5,102 σφῆν ἄδων, Τζέτ.Χιλ.8,307 σφῆς κεφαλαῖς ἐπέθετον τιάρας :

2) π. τοῖς μεθ' ὀφθ. παισὶν, ὁ ἰδικός τῆς, Ἰσθ.Θ 398 σφῆν ἄνεσιον παίδεσι, Ἄλκμ.δδ, Ἐσθρ.712 ἡλυθὸν σφῆν . . σφῆσι . . σφῆσι πολυφροσύναις - Καλλ.Αἴτ. ἐν Πόν.ἘΕ.2080,75 :

3) ὁ σός : Ὀφ.Αἰθ.168 φιλοφροσύνη ἐνεκα σφῆς ἰαντί ἐνεκεν σφῆς :

4) ὁ μῦός : Ἐπιγρ. Ἰδ' ὁ σφωῖτερος : Ἰλ.Α 142 σφῆν πατρός . . λωθῆν ἰδ.γρ. ἀντὶ οὗ.

σφυγγαράδικο-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶντες εἰς σφυγγάρικον, ὁ τῶν σφυγγάρικων βλλ., ὁ σφυγγαλειτικός : σφυγγαράδικα κείσια :

2) τὸ οὐδ. σφυγγαράδικο ὡς οὐσ. σφυγγαλειτικὸν κλιόν :

3) ὄμ. τὸ αὐδ. ὡς οὐσ. πρᾶτηριον σπόγγω.

σφυγγαράδης (ὁ) δημ. ὁ σφυγγαλειτός, κ. ἴδ. ὁ γυνὸς δότης :

2) ὁ πωλητὴς σπόγγων.

σφυγγαρί (τὸ) δημ. ὁ σπόγγος βλλ.

σφυγγαρίσκω δημ. μᾶσσω, ἀπομάσσω, καθαρίζω διὰ σπόγγου ἴδ' πλένω τὸ δαπέδον διὰ φήκρας ἢ μετ' σφυγγαρίσσαν βλλ. :

2) ρημ. π. σφυγγαρίσσω, σφυγγαρίστρω.

σφυγγαρίσμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφυγγαρίζω, ἴδ. ἡ πλύσις, τὸ καθάρισμα τοῦ δαπέδου διὰ σπόγγου ἢ μάκτρου, μετ' σφυγγαρί ἢ μετ' σφυγγαρίσσαν.

σφυγγαρίστρα (ἡ) δημ. γυνὴ ἀσχολουμένη εἰς τὴν καθαρῶσιν τῶν δαπέδων, γυναικα πού σφυγγαρίζει βλλ. τὰ παύματα.

σφυγγαρίσσειν (τὸ) δημ. χυθῶνδον κανάδων ἴδ. ἄφασμα, δι' οὗ ἀνομάσσομαι τὰ ἄδστο κατὰ τὸν καθαρῶσιν δαπέδου, τὸ παντὶ τοῦ σφυγγαρίσματος.

σφυγγάτω (ν) (τὸ) μων. κ. δημ. κ. σφυγγάτω ἡ -άτω (ν) ἡ δωλέττα βλλ. : Πρῶδρ.1,130 καὶ πρώτων μισθὸν ἐκτέστων, δεύτερον τὸ σφυγγάτων, δ. Διοτ.Ἰα κοκκίνα κάτω ἢ νά φᾶσθ τὸ σφυγγάτω.

σφυγγίζω μων. κ. δημ. κ. σφυγγίζω ὄντι σφυγγίζω : Κρυστ. Ἀγροτ. Φλογέρα 46 κὶ ἐν δάκρυζαν

τά μάτια μου κι αν πάναγα ποτέ μου, | αὐτὴ μ' ἐσφράγιζ' ἔλασρα, Μαλακ. Συνηρ. 36,1 | σφράγιζε τὰ ματάκια σου ποὺ κλαίει· || τὸ μέσ. σφουγιζομαι σφουγιζώ ἐμαυτὸν, καθορίζομαι, ἀποφθερχομαι: 'Ερωτόκρ. 2,1521 σφηνώνεται, σφουγιγεται, να γιαιτρευτὴ γυρναίει.

σφουμάτο [τό] [ἰταλ.] δημ. [τεχν. ὁρακ. ἐν τῷ ζωγραφικῷ] ἢ διὰ χρωστικῆς ἀπαλῆ καὶ ἀρμονικῆ ἔνωσης καὶ διαδοχικῶς τῶν ἐσκιασμένων πρὸς τὰ φαικινὰ μέρη σχεδίου ἢ εἰκόνας τινός.

σφουμίλι [τό] δημ. αὐλητὸς καὶ κατὰ τὰ δύο ὄκρα κύλινδρος ἐκ χάρτου ἢ ξέριματος ἐν χρ. ὡς ὄργανον ἐν τῷ ζωγραφικῷ, ἄ. σφουμί βλλ.

σφουρδάκλα [ή] δημ. κ. σφουρδακίλα τὸ φυτὸν σικυδριᾶς ἢ μεγανθῆς, ἄ. ζυχαδόχαρτο.

σφράγιθιον [τό] ὕποκορ. τὸ σφραγίς βλλ., μικρὰ σφραγίς: 'Αριστ. Θεσμ. 427 ἐβιάδαζε θριαψιδεσ' ἔχειν σφραγιθία, Θεοφρ. Ἀνθ. Β, Πλούτ. 'Ηθ. 462D πολυτελεῖ σφραγιθία, 'Επιγρ., Πάπ.

σφραγιδιογραφία [ή] νεώτ. ἢ ἐπὶ ἐγγράφῳ ἢ ἄ. ἀντικειμένου ἀποτύπωσης σφραγίδος, ἐπιθετικὸς θέσιν ὑπογραφή-ἢ σήματος ἰδιοκτησίας.

σφραγιδιογραφικός [ή-όν] νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σφραγιδιογραφίαν, ὁ τῆς σφραγιδιογραφίας.

σφραγιδόκρατος [ὸ] νεώτ. ὁ ἰσπανικὸς κηρρός, τὸ βουλλακέρρι.

σφραγιδόκωλύθρος [ὸ] νεώτ. κτ. πληθ. κυλινδρικοί λίθοι ὡς σφραγίδες φράκων ἀσπίδ. λαῶν.

σφραγιδόλιθος [ὸ] νεώτ. μικρὸς ἡμισφαιρικός λίθος κ. ἰδ. δακτυλίδιος φέρων ἐγγλάφωσ ἢ ἀναγλύφωσ παραστάσεως ἢ γράμματι καὶ ἐπιγραφῆς καὶ χρησιμῶσ πρὸς σφράγιση.

σφράγιδονυχαραγοκομητῆς [ὸ] 'Ἡσ. σφραγιδονυχαραγοκομητῆς τοὺς ἐχόντος ἐν τοῖς δακτυλίοις ὄνυχας λευκοὺς καὶ κομωτῆς: 'Αριστ. Νεω. 332 θουριμῶντες ἰατροτῆχνας, σφραγιδονυχαραγοκομητῆς [Σουδ. ἐτοὺς κόμας καὶ περιτολὴς δακτυλίοις τὸς χείρας κοσμομένους, ὡς μέχρι τῶν ὀνύχων ὅπο τῶν δακτύλων ἀπέλειπαι τοὺς δακτύλους, αὐτ. τῶν ὀνύχων ἐπιμελουμένων, καὶ ὀσημερῆ ἔξοντας αὐτοὺς τὸ ἐκλάμψοναν].

σφράγιδοφυλάκιον [τό] λεξ. βῆκη ἐν ἢ φυλάττεται ἡ σφραγίς ἢ ὁ δακτύλιος: 'Αρνοκρ. Φωτ. ἐν λ. πνεύμα. 2] ἡ πνεύσι ἐνθα τοποθετεῖται ἢ φάφωσ ἐν δακτυλίῳ, ἄ. σφενδόνη: οὐτ.

σφραγιδοφυλάκιον βλλ. ἰδ. 'Ἡσ. ΑΒ 295,10, Φωτ. ἐν λ. πνεύσι. 2] νεώτ. ὁ φυλάξ τῆς σφραγίδος κ. ἰδ. τῆς μεγάλης σφραγίδος τοῦ κράτους· || ὡς ὄξωια ἀνωτέρου κρατικῷ λειτουργοῦ: ὁ μέγας σφραγιδοφυλάξ ἰδ. λόρδος καγκελλάριος ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς φυλάττων τὴν μεγάλην σφραγίδα τοῦ κράτους, δι' ἣς ἐπιστοποῦνται ἢ εἰς τὰ δημόσια ἔγγραφα ὑπογραφεῖ τοῦ βασιλέως.

σφραγιζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. σφρηγιζω, μέλλ. σφραγισω κ. ἀτ. -ιά, ὄφρ. ἐσφραγιζω, δημ. κ. σφράγισα, μέσ. ὄφρ. ἐσφραγισθήν [Πάπ. Νόμ. 957B: κ. ἐπ.: σφ. 85SD], παθ. ὄφρ. ἐσφραγισθῆν [κ. ἐπ.: Πάπ. Φιλ. 26D], δημ. -ήσκηκα, παρκα. ἐσφράγισαι [κ. κατ.: Πάπ. Ἐρωτ. 400A, 'Ἰσοκρ. Ἰρ. 34], μτκ. ἐσφραγιζόμενος κ. δημ. σφραγιζόμενος, κλειώσι ἢ ἐμύκωσι τὴ διὰ σφραγίδος ἢ οἰονεῖ διὰ σφραγίδος: Ἐρ. ΙΑ 38 ταῦτὰ πάλιν γράμμασα συνηγῆ καὶ σφραγιζῆς λίωσ' τ' ὄπισω . . . πεύκη ἰδέσθαι, Κδ Ματθ. 27,66 ἠσφαλισσαν τὸν τάφον σφραγισάντες τὸν λίθον, Πάπ. ταβέλλας ἐσφράγιση, αὐτ. σφραγιζόν τὸ στήριον, ἐσφράγιζε τὸ γράμμα μετὰ τὸ βυλλάτωσ, -το σφράγιζαν τὸ μαγαζὶ [ἐπὶ κατασχεσεσ, πτωκέυσεσ κτ.]. κ. παθ.: Αλοχ. Εὐμ. 528 θάματασ . . . ἐν ἢ κεραυνοσ ἐσφραγιζόμενος, Πδ Δευτ. 32,34 ἰδοὺ ταῦτα συνήκται παρ' ἡμοῖ, καὶ ἐσφράγιζαν ἐν τοῖς

θησαυροῖσ μου, αὐτ. 'Ἡσ. 29,11 [βιβλίον δ' αὐ δύναιται ἀναγνώσας, ἐσφραγιζομαι γάρ, 'Απολ. 'Οκταήχου ἰου ἡίου τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν ἰουδαίων, Πάπ. βυλλάκιον ἐσφραγιζόμενον, αὐτ. ἐπιστόλιον ἐσφραγιζόμενον τῇ αὐτῇ σφραγιδί, αὐτ. ἐσφραγισθη γῆ λευκῆ, -ἐσφραγιζόμενος τάφος: || τὸ μέσ. σφραγιζομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἐρ. ἀν. 780,10 μόνη δὲ κληθρ' ἐγὼ σφραγιζομαι, Πδ Βηλ. 14 σφραγιζόμενος τὸν ναὺν ἐκέλευσε σφραγισαι μετὰ τοῦ βασιλέως δακτυλίου, Διογ. Α 4,59 [τὸ ταμειοῖν σφραγιζόμενος εἰσὼν τὸν δακτύλιον διὰ τῆς ὀπῆς φρήνεται, Πάπ. τὸν θησαυρὸν σφραγισασθαι]· || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. συνεκδ. κλειώσι ἐπιμελῶσ: σφραγιζομαι τὸ μπουκαλί, γινά να μὴν ἐξετρίξεται τὸ οἰνόννευμα, -σφραγιζω τὰ δόντια [ἐμφραγίζω τὴν ἀλὴν περιδονωσμένην ὀδόντων ἢ εἰδικῶ ἀμύληματος].

2] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιθήνω, ἐπιβάλλω σφραγίδα, ἰδ. ἐπὶ ἐγγράφῳ πρὸς ἐπικυρώσιν αὐτοῦ, ἐπισημοῖμαι τὴ δι' ἐπιθέσεως σφραγίδος ἐπ' αὐτοῦ, ἀποτυπῶ τὸ σχῆμα τῆς σφραγίδος ἐπὶ ἐγγράφῳ πρὸς βεβαίωσιν τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ἢ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀπαρτιόστατου αὐτῶν, ἐπισφραγιζώ, βουλλώνω: 'Επιγρ. κ. παθ.: Πδ 'Ιερ. 39,32,11 τὸ βιβλίον τῆς κτήσεως τὸ ἐσφραγιζόμενον, Πάπ. τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως διὰ τῆς θυριδος ἐσφραγιζόμενην . . . [ἐνευξίην, - τὸ πιστοποιητικὴν] ἐσφραγισθῆ -εἶναι [ἐσφραγιζόμενον], -σφραγιζόμενα γραμματόσημα τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: 'Επιγρ. ἐξαποστειλαί εἰς Ῥώδον ρουδέ τὸ φησίματος ἀντιγράφον, σφραγιζομαι τὸν δῆμοσι σφραγιδο, Πάπ. ἰνα μὴ κυριέσας [τῆς σφραγίδος] κοινήν ἐπιστολήν κατὰ πάντων γράφας σφραγισηται αὐτῇ τῇ σφραγίδι'· || ὄμ. τὸ μέσ. γεν. ἀποτυπῶ τὸ σχῆμα σφραγίδος ἐπὶ πινος ἀντικειμένου πρὸς τινα σκοπόν: 'Αριστ. Μελῆμ. 450Α, 32 καθάπερ οἱ σφραγιζόμενοι τοῖς δακτυλίοις'· 3] ἐπιθετικῶσ, ἐπικυρώσιν, κατὸν ἐξέτασεσ, τὴν γνησιότητα ἢ ἀκριβείαν ἀντικειμένου πινός δι' ἐπιθέσεως ἐπ' αὐτοῦ σφραγιζομαι: Πάπ. ἐπιθετικῶσ μύσχοσ ἐνα . . . καὶ δοκιμάσεσ ἐσφράγιση μετ' ἔστιν καθαρὸσ' κ. παθ.: Πάπ. μετρεῖται τοῖς μέτροσι τοῖς ἐν ἀκάστω τῶν τόπων ὑπάρχουσιν ἐξητασμένους καὶ ἐσφραγιζόμενος ὅπο τοῦ οἰκονομῶν' πρβλ. 'Ἡρ. 2,38'· 4] τὸ μέσ. ἐπιθέτω σφραγίδα ἐπὶ ἔνυποβάκου τινός ἀντικειμένου, σφραγιζώ ἀντικειμένον τὴ εἰς ἐνδείξιν τοῦ ὅτι εἶναι ἐνεχυρισσόμενον: Πλούτ. Πομπ. 5 οὐκ ἐγγύην ἔρχομαι σφραγιζόμενος, 'Αρρ. Ἐπικτ. 2,13,7'· 5] μτκ. κλειώσι, φράσω τὴ οἰονεῖ δι' ἐπιθέσεως σφραγίδος, τὸ παθ.: Γαλ. 12, 215 ἐσφραγιζόμενη ἀκριβῶσ ὁσλήν'· || τὸ μέσ. σφραγιζομαι π. Νόμ. Δ 26,261 οὐς . . . ἀσφάγων στομαθὸν σφρηγισσαστο δεσμῶ [κατέστησεν ἀδάλουσ ἀναδόδους].

6] ὄμ. μτκ. οἰονεῖ ἐπιθέτω τὴν σφραγίδα μου εἰς τινα, διαπιστεύω, ὀρίζω, διορίζω τινά ὡς ἀπαταλόμενον σου: Κδ Ἰω. 6,27 ἦν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅμιν δώσεισ· τοῦτον γάρ ὁ πατήρ ἐσφραγιζὸν ὁ θεός'· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Κδ Κορινθ. 2,1,22 ὄ . . . χρίσεσ ἡμῶσ Θεός ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμῶσ'· 7] ὄμ. μτκ. ἐπιθέτω σφραγίδα εἰς ἐνδείξιν ἐπιδοκιμασίας, ἐπικυρώσιν, ἐπιθετικῶσ, ἐπισφραγιζώ: Αδ Ἰω. Β 6,σς. ΑΠ 7,236 φρηκτικὸι Μοιρῶν πυμῆτην ἐσφραγιζαν ὄρκοι ταφ' Φρυγί' πὰρ βυμῆ τῆς Πριθμοσ θυσίην, Κδ Ἰω. 3,33 ὁ λαῶσ αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐσφραγιζον ὅτι Θεὸσ ἀληθῆσ ἔστιν'· || συνήθ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: αὐτ. Ρωμ. 15,28 σφραγισάμενος αὐτοῖσ τὸν κερνὸν τοῦτον ἀπελευθερώσιν [βεβαίωσας αὐτοῖσ κερὶ τοῦ κερνοῦ]: Σέξτ. Ἐμμ. Μαθ. 1,271 σφραγιζεσθαι ποιητικῆς φωνῆσ'· || κ. μον. τὸ ἐνεργ. ἐν ἀναφ. πρὸς χειροτονίον ἢ ἐκ

λογήν, ἐπικυρώ, ἐπισημοποιῶ, τὸ παθ. : Ἐδᾶ. Ἐκκλ. Ἰστ.6,43,15 σφαγισθήναι ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου, Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,38 ἵνα ἐκλέγεται παρὰ πάντων τῶν μοναχῶν εἰς . . . καὶ σφαγίζεσθαι παρὰ τοῦ . . . καθηγουμένου τῆς μονῆς. || μυν. ἐκέλεγε, καθίστημι, ὑποδείκνυμι, ἀναγορεύω, ἴδ. διὰ χειροτονίας : Sancitum Gerol. 1.3 Juris Graecorum 223 καὶ σφαράγιον ἐν ταύτῃ [τῇ μονῇ] ἡγοῦμεν. || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σφ. : Βολο.Καν. Ἄποστ.36 διακόνους χειροτονισάτω μὲν, ταυτέστι σφαγίζεσθαι ἐμάθωμεν. 8) μτφ. γεν. ἐπιβάτος, ἐπιβάλλω σημεῖον ἢς διὰ σφαγίδος, σημεῖον, σημεῖω, σηματοῦω : Φίλιπ. Ἔσσο. Αφ. 3,25 οὐ κατ' εὐγονον πάλην φάμος πεσόντων νότων οὐκ ἐσφαράγιον κ. παθ. : Ἐυρ. Π. 1372 δεινοῖς δὲ σημάτωνισιν ἐσφαργισμένοι ἐσφύγονον πρὸς κρημνὸν (ἐπὶ τετραμηνίῳ), Ρουφίν. Ἐπιγρ. ΑΠ.5,34 ἡ μὲν τραχάλως σφαργίζομένη γελασίσιος λευκὴ ἀπὸ γλοῦτων ἠνδενεσάσφρι (σσημνωμένη μετὰ μικρὰς κοιλότητας), Πάπ. καμῆλας ἐσφαργισμένας εἰς τὸν δεξιὸν μῆρον ἢ κατ' ἄστρ. 9) μτγν. κ. μυν. μτφ. σφαγίζω διὰ τοῦ σημεῖου τοῦ σταυροῦ κ. ἴδ. ἐπὶ τοῦ βαπτισματος : Ἰω. Χρυσ. ΚΑ. Τιμ. 24 κ. παθ. : Γρηγ. Ναζ. Βαπτισμ. ἐν Θεσ. Στεφ. πρόθετον γὰρ ἐσφαργισμένον οὐ βροδίως ἐπιβουλεύεται πρὸς Δουκῶν γγ. || τὸ μέσ. κάμνω τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ : Μηναι. 3,4 Σουλ. 2 ἐπὶ δὲ οὐκ ἔλαθε σφαργισμένους. 10) ἴδιον ἔγγραμμα ἢ ὄριον εἰς τ. τελευτῆς τ. : Θεοδ. Π. Δ. Δαν. 9,24 σφαγίσις ἀμαρτίας. || τὸ μέσ. σφαργίζω μὲν περιφρίζω : Ἀρχ. ἔλασος π. Αντίγ. Καρ. 89 πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφαργίζεται αἰὶν ἰσθλ. ὁ θάνατος τοῦ ἐνὸς εἶναι ἢ γενήσιος τοῦ ἄλλου, Ἄντιν. Ἔσσο. ΑΠ. 9,297. 11) ρηματ. π. σφαργίσις, σφαράγισμα, σφαργισμός, σφαργιστήρ, σφαργιστής, σφαργιστός.

σφαργίσιδος (ή) κ. μυν. κ. νεώτ., ἰων. σφρηγίς, σφολ. αἰτ. σφράγιον [Ἐσστ. 265,18], δημ. σφραγίσις, πᾶν ἀντικείμενον ἐκ κατηγορησμένου λίθου, μετάλλου, ἑλαστικοῦ κόμματος κττ. φέρον ἐπὶ τῆς μιάς τῶν ἐπιφανειῶν αὐτοῦ ἐγγύφουσι ἢ ἀναγλύφουσι παραστάσεις, γράμματα, λέξεις ἢ σύμβολα, ὅτινα ἀποτυπώμενα ἐπὶ τινος ἀντικειμένου ἢ ἐγγράφου χρησιμεύουσιν ὡς γνώρισμα τοῦ σφραγίζοντος ἢ πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ σφραγισμένου ἀντικειμένου, βούλλα : πρὸς σφραγιστοῦ, δακτύλιος μετὰ σφραγιστοῦ : Ἡρ. 1,195 σφραγίδα . . . ἕκαστος ἔχει καὶ σκήπτρον χειροποιήτων, αὐτ. 3,41, Ἄριστφ. Ὀρν. 560, αὐτ. Ἐσομ. 415 ταῖς γυναικωνίτιαι σφραγίδας ἐπιβάλλουσιν, αὐτ. Ἐκκλ. 632 τῶν σφραγίδας ἐχόντων (τῶν κομψοειδῶν, τῶν φιλοράσκων), αὐτ. ἀπ. 320,12, Ἄντιρ. ἀπ. 190 ἔχων . . . σφραγίδα καὶ μεμυρισμένους, Πλάτ. Ἰνπ. 6, 368C ἐπιστάμενος δακτύλιους γλύφειν, καὶ ἄλλην σφραγίδα σὺν ἔργον, Νουμῆν. Ἀπ. λ. Ἐσθ. Εὐαγγ. Προλ. 14,7, Πάπ. περὶ τῆς σφραγίδος τοῦ ἱεροῦ, αὐτ. τῆ σφ. σφραγίδος κλεισίας σφράγιον. || ὁ μ. ἐπὶ τῆς δημοσίας σφραγίδας τῆς πολιτείας : Ἄριστ. Ἄβ. 44,1 ὁ ἐπιστάτης] τρεῖς . . . καὶ τὴν δημοσίαν σφρα. ἰδ. Στράβ. 9,3, Ἐχουσί τ. ἐπὶ τῆς δημοσίας σφραγίδι τὸν ἔσπερον σάτερα ἔγκυχαργαμίον, Ἐπιγρ. ἐσφαργισμένα τὰ δημοσία σφραγίδι, - νεωτ. φρ. ὑπεγράφη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τὸν κράτους σφραγίς. || μτγν. κ. μυν. σφραγίς πρὸς ἀποτύπωση γραμμάτων ἢ σχημάτων ἐπὶ προσφορῶν κττ., ὡς καὶ τὸ ἀποτύπωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς προσφορᾶς, τὸ τυμπά : ΨΧρυσ. 1, 77B. 2) ὁ σφραγιστοῦ βλλ. : Ἡρ. 7,69 ἀντὶ δὲ σιδήρου ἔλην λίθος δέξας πκοπιόμενος τῷ καὶ τὰς σφρηγίδας γλύφουσι, Ἄριστ. Μετ. 387b, 17, αὐτ. Ἀκουστ. 801b, 4 τὰς τῶν δακτύλων σφραγίδας, Ἐσφ. φρ. Αἰδ. 44, Ἐπιγρ. σφραγίς

ἰασις χρυσοῦν δακτύλιον ἔχουσα, αὐτ. σφραγίδας ὄβλινα, Κλήμ. Ἄλ. Παιδ. 373 (ἐκδ. Διαδ.) 3) γεν. πολὺπρος λίθος : Λουκ. Ἀποκ. 5,8 κίβανον, σφραγίσι . . . καὶ λίθος ποικίλος κατακοσμημένην. 4) νεώτ. ἢ ἐκ πολλῶ ἢ σφραγιστικῆ κηροῦ μῶς, ἔως καὶ τὸ μετᾶλλιον πέταλον, ἐφ' ὃν τὸ ἀποτύπωμα ἢ σφραγίς τοῦ ἀτοκράτορος Ἄλεξίου (τὸ χρυσοῦσθούλου τοῦ Ἄλεξίου. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. σσηκεδ. τὸ διὰ τῆς σφραγίδος ἀποτυπωμένον σῆμα, ὁ τύπος, τὸ ἀποτύπωμα τῆς σφραγίδος, ἡ βούλλα : Νόμ. Σόλωνος π. Διογ. Α. 1,57 σφραγίς δακτύλιου, Σοφ. Τρ. 615, Ἐυρ. ΙΑ. 155 σφραγίδα . . . ἢν ἐπὶ δέλτων τῆνδε κομίζεις, Θεουκ. 1,129 ἐπιστολὴν ἀντελεγεῖς αὐτῶν . . . διαπέμψαι καὶ τὴν σφραγίδα ἀποδοεῖαι, αὐτ. 132, ΚΑ. Ἄποκ. 5,1 βιβλίον . . . κατασφραγισμένον σφραγισιν ἐπτά, αὐτ. 2, Λουκ. Ἀλέξ. 20 ἐπινοήσας . . . ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, Ἱερωνίμ. Ἰστ. 7, 6,5 διασχολοῦμεν . . . ἐκείων περὶ τῶν τῶν σφραγίδων ἐπιγνώσιν, - πᾶν γνήσιον ἀντίστονον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότου. || σφραγίς τοῦ Σολομῶντος (τὸ ἐξέγγραμμα). || ἀποτύπωμα σφραγίδος ἐπὶ δερμάτος (ζώου, στήμιου : Πάπ. σφραγίδαν ἐπιβάλλειν ἐκάστω ὄντι, αὐτ. ὁσομην ὡμὴν τὴν σφραγίδα καὶ οὐδὲν ζητηθῆσθαι πρὸς ἡμᾶς. 6) μτγ. κ. δημ. Κριτ. 5 σφραγίς ὁ ἀμετρῆς γλωττίς ἐπὶ τοῖσδεσιν κείται, Τιμόθ. Μιλ. Περσ. 160 διάτορον σφραγίδα θρασίον στόματος, Ὀρφ. Ὑμν. 34,26 οὐνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφραγίδα τυνητὴν (ἐπὶ τοῦ δημηγοροῦ, αὐτ. 64,2, Πλούτ. Ποιμ. 10 σφραγίδα ταῖς μαχίραις αὐτῶν ἐπέβαλεν, Λουκ. Ἐπιγρ. II ἀρρήτων ἐπέων γλώσση σφραγίς ἐπιπέστω, Πάπ. ὀρκίζω σφραγίδα θεοῦ, ὄπερ ἐστὶν ὄρκος, Χριστόδ. Ἐκφρ. 3 ἀλλά ἔτεχνε γαλεκίης ἐπέσθεν ὑπὸ σφραγίδα σιωπῆς. 7) κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. δέλιγμα, τεκμήριον βέβαιον, ἐπιβεβαιώσις ἢ ἐγγύθησις : Ἐσθ. 19 σφραγισμένον μὲν ἐμοὶ σφρηγίς ἐπιπέστω τοῖσδ' ἐπέσιον ἴσος ἐγγύθησις ἢ διοβεδοσίωσις, ΚΑ. Ρωμ. 4,11 καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγίδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῷ ἀκράδυστῳ, αὐτ. Κορινθ. 1,9,2 ἡ γὰρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὁμοίως ἔσται ἐν Κυρίῳ, Ἐσθ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3,23 σφραγίς τοῦ κυρίου (τὸ βάπτισμα), - τὸ ἔργον τὸ φέρει τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφύας. 8) πᾶν σημεῖον, οἶον τὰ στήματα τῆς παρθάλας : Ὀση. Κυκ. 2,299 οἳ τὰ θηρῶν πορθαλίον σφραγίδας ἐπὶ χροὶ μαρμαίρουσι πρὸς σφρηρῶς. 9) τραῦμα, πληγή : Λυκόφρ. 780 σαφίλλης σφραγίς μενεῖ Ὁάνατος ἐν πλεουραῖς ἐπὶ ἰσθλ. ἐπὶ ἐχθράτου τῶν ἐγγεγονιῶν αὐτῷ πηλῶν ὑπὸ Ὁάνατος παρεμεινῆ. 10) μτγν. κ. μυν. γεν. τύπος, ἀποτύπωμα, σημάδι : Μηναι. 1,2 Ὀρφ. Ὀβ. 6 τὰ Σταυροῦ τὴν σφραγίδα ἐνθήμενος, Εὐχολόγ. 359 σφραγίς δωρεᾶς πνεύματος ἁγίου (τὸ χρίσμα διὰ τοῦ αἰγίου μύρου). 11) ἡμιονος φαρμακευτικὸς πηλος χρησιμοποιοῦμενος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν ὡς ἀντιφάρμακον καὶ φέρων πρὸς ἀποδείξει τῆς γνησιότητος αὐτοῦ τὴν σφραγίδα τῆς Ἀληθινῆς ἱερασίας τῆς Ἀρτεμίδος : Διοσκ. 5,97, αὐτ. Ἄλεξ. Προσίμ. σφραγίς Ἀληθία, Ἄρετ. Ὀξ. Ναυσ. 2,2, Γαλλ. 12,169, Σχόλ. Νικ. Ἐθρ. 866 πρὸς σφραγίσις. 12) πᾶν κατάλογος κτηματολογίου, ἴσται κατάλογος κτημάτων ἰδιωτῶν ἐν περιοχῇ γῆς, κατὰ κατογραφὴν ὑπὸ τῆς πολιτείας, ἔκτασις πῆς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τῆς πολιτείας καταγεγραμμένη εἰς κτήματα : Πάπ. περὶ Εὐμμερίαν τῆς πρώτης σφραγίδος ἀρουραῖ γ, Πάπ. ἐπὶ τῆς ἐκτῆς σφραγίδος. 13) ἐκποσθωθέν κτήμα ἐγγεγραμμένον εἰς τοὺς κατάλογους : Πάπ. 14) ἠοιθρημένον μέρος τῆς γῆνης ἐπισημνείας : Ἐρατοστ. π. Στράβ. 2,1,22 περὶ αἰτῶν τούτων

ἐκότερον τέμνει πάλιν εἰς τὰ δυνατὰ μέρη· καλεῖ δὲ ταῦτα σφραγίδας, καὶ δὴ τοῦ ναυίου μέρους πρώτην εἴησαν σφραγίδα τὴν Ἰσικίην, αὐτ.11,12,5' 13) μτγ. κ. μιν. Ιατρ. καταπότιον : Γολ.13,834 Πολυεἶδος σφραγις, Παῦλ.Αγ.7,12-16)1) μτγ. Ιατρ. Πακκίου σφραγις καυτήριον τοῦ Πακκίου, ἀνομοσία κολλυρίου πινός. Γολ.12,751' 1) τὸ κολλύριον ἔφερον τὴν σφραγίδα τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτῶν πρὸς ἀποδείξιν τῆς γνησιότητός τ' αὐτῶν. Ἐπιγρ. 17) μιν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἡ πράξις δ' ἥς γίνεται, ἐκλήρωσις τῶν φάλαγγων ἢ ἀσπυγώστας ἢ καθίσταται εἰς ἐκκλησιαστικὸν ἢ ἱερατικὸν τὸ ἀξίωμα : Βαλα.Καν.15 Συν.7 δὴ τὴν ἀσπυγώσταν σφραγίδα, ὡς δυνατοῦ μὴ ὄντος παρὰ ἀνίερου καθηγούμενου σφραγισθῆναι, αὐτ.Καν.51 Ἐπιστ.Βασ.πρὸς Ἀμφλ. κόντες διὰ μόνης σφραγίδος ἐνέργειαν ἔχων Ιερατικὴν, ὡς οἱ ἀναγνώσται καὶ οἱ φάλται, Κατὰλ. Ὀφρ.Μεγ.Ἐκκλ. Ἀλλαχόθεν.Θ.Θα.Στεφ. τὰ θύσια ἀφίεκα καὶ κληρικῶτα δίδονται εἰς τρεῖς σφραγίδας ταύτας, καὶ εἰ τις ἐν δ' ἔχει ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν σφραγιῶν ἀναδίδεται εἰς τὴν τάξιν τῶν κληρικῶν' || ἡ εὐλογία τοῦ Ιεράρχου : Συμ.Θεσο. π.Θη.Δ.Στεφ. ἐπάνω τῆς σφραγίδος σφραγίζεται ὁ ἀναγνώστης θεμένου τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆ σφραγίδι δ' Ιεράρχου.

σφραγίσαι εως (ἡ) [σφραγιζ(ω) νεώτ., δημ. σφράγιση ἢ ἐνέργεια τοῦ σφραγιζέω, ὁ σφραγισμός, ἢ ἐπίθεσις σφραγίδος ἐπὶ κινήτου τινος πράγματος πρὸς διαφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ ἀπειρήσεως ἀποκρίψεως, ἀνικαταστάσεως ἢ ἀλλοιώσεως 2) δημ. σφράγιση ὁ ἐσφραγισμένος ἄρτος, τὸ πρόφραρον βλ.λ.

σφραγιζομαι -ατος (τὸ) [σφραγιζ(ω) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφραγιζέω, ἀποτέλεσμα σφραγίδος ἢ σφραγίς βλ.λ.5) : Εὐρ. Ἰνν.Β64 φέρω ἔξελξις περιβολῆς σφραγισμάτων ἰδω τὴ λέξει δέλοτος, αὐτ.ἀπ.1063,9 μοχλοῦ καὶ διὰ σφραγισμάτων οὐκ ἐξάρτα ἰδιὰ μοχλῶν καὶ σφραγιῶν ἐπὶ τῆς θύρας, Ξεν. Ἐλλ.1,4,3 ἐπιστολήν . . σφράγιμα ἔχουσα, Δοικ.37,14,7 σφράγιμα πνεύματος [ἐπὶ τῆς θείας εὐαγγελιστικῆς] 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ σφραγιζέω, ἢ σφράγιση, ὁ σφραγισμός 3) νεώτ. ὁδονιατρ. ἐπέμβασις ἐπὶ τερηδοποιημένου ἢ ἄλλως πως ἐσφραγισμένου ὀδόντος, δι' ἧς φράσσεται ἢ ἐκ βλάβης σχημαθεῖσα ὀπή καὶ ἀποκαθίσταται οὕτως εἰς τὸ κατὰ φύσιν, ἢ ἐμφραξίς ὀδόντος. || τὸ πρὸς ἐμφραξίν ὀδόντος χρησιμεῖον ὕλικον.

σφραγισμός (ὁ) [σφραγιζ(ω) Ἐπιγρ. κ. πάπ. ἢ ἐνέργεια τοῦ σφραγιζέω, ἢ σφράγιση : Ἐπιγρ. σφραγισμός πιττακίου, Πάπ. ὑπὲρ σφραγισμοῦ μισχῶν θυομένων 2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφραγιζέω, τὸ σφράγιμα, ἢ σφραγις : Πάπ. τῷ ἐπιτάλῳ ἐπὶ σφραγισμῶν χρηματισμῶ.

σφραγιστήρ -ήρος (ὁ) [σφραγιζ(ω) μτγ. κ. μιν. σφραγιζέω, τὸ ὄργανον δι' οὗ σφραγιζομεν σφραγις, ἐπὶ δακτυλίου μετὰ σφραγιδόλιθου : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,23, Διογ.Λ7,50 τύπος σφραγιστήρος' || μιν. ὡς ἐπίθ. : Παν. Ὁσίδ.Μετ.9,565 σφραγιστήρι λίθω . . σφραγιζέω πίσσα.

σφραγιστήριον (τὸ) πάπ. γλωσσα. κ. νεώτ. σφραγιστήρ, σφραγις Πάπ. 2) νεώτ.δημοσ. κατάστημα, ἐνθα ἐνέργεται ἡ σφραγίσαι τοῦ χαρτοσήμου.

σφραγιτής (ὁ) [σφραγιζ(ω) κ. νεώτ. ὁ σφραγιζέων, ὁ τὴν σφραγίδα ἐπιθέμενος, ὁ ἐνεργῶν τὴν σφράγιση, τίτλος Αἰγυπτίων Ιερέων σφραγιζόντων τὸ θύμα πρὸ τῆς θύλαος : Πλούτ. Ἠθ.363B τὸν μέλλοντα θύσασθαι θύου ὁ σφραγιστὰ τῶν Ιερέων κατακαμψαίνοντες πρὸβ. μοσχοσφραγιστές' || δημ. ἐπὶ μάρτυρος ἀπογράφαντος καὶ ἐπισφραγιζόντος τὴν διαθήκην : Πάπ. καὶ

περὶ τὴν διαθήκην δὲ ἀποκρίνομαι, ὅτι ἐν πάσας ταῖς διαθήκαις ἐπὶ εἰσιν σφραγισται.

σφραγιτικός -ή-όν γλωσσα. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεριμένος εἰς τὴν σφράγιση, ὁ τῆς σφραγισεως : σφραγιτικός κηρὸς ἰδ. Ἰσπανικός κηρὸς, τὸ βουλλοκέρι' 2) τὸ θηλ. σφραγιστική ὡς οὐσα ἢ σφραγιδογραφία βλ.λ.

σφραγιτόσ -ή-όν] [σφραγιζ(ω) Ἐπιγρ., πάπ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐσφραγισμένος διὰ τῆς δημοσῆς σφραγίδος, ὁ φέρων τὴν δημοσῆσαν σφραγίδα : Ἐπιγρ. ἐάν μὴ τις τὴν πωλοῦστων τι . . σφραγιστώ μέτρῳ χρῆται, - σφραγιτόσ χάρτης (τὸ χαρτοσήμον)' 2) ὁ διὰ σφραγίδος σεσημασμένος, μαρκαρισμένος : Πάπ. καμψίλους . . σφραγιστόσ' 3) δημ. ὁ οἰνοῦ διὰ σφραγίδος κλεισθείς : Πάπαρ. Ὑμν. Ἀθ.80,24.

σφραγιτίς -ιδος (ἡ) μιν. ἀντὶ σφραγις βλ.λ.1) : Ἀκτουδρ. Ἰω. ἐν Ἰδελετὶ Ρηγν.2,13,27 τῆ Ἀληνῆ σφραγιτίδι.

σφραγιζομαι (ὁ) πάπ. ὁ σφραγιζέω βλ.λ.

σφραγιζω ἰων. τ. τοῦ σφραγιζέω βλ.λ. : Νόν.Δ 26,261 οὗς φύσις ἀφθόγγων στομάτων σφραγιζοσατο δεσφω.

σφραγιζ-ιδος (ἡ) ἰων. ἀντὶ σφραγις βλ.λ. : Ἡρ. 1,195 σφραγιζά δὲ ἕκαστος ἔχει καὶ σκλήπρον. σφραγίαι Ἰσ. «ἐπιλοι, ὄργαλα».

σφραγιάνος -ή-όν ὁ ἀκμάζων, ὁ σφριγῶν, ὁ ἀκμαῖος : Ἰνν.π.Γιμ.Λεξ.ἐν λ. σφριγῶντες παρ' Ἰπποκράτη δὲ σφριγιάνον τὸ ἀκμάζον λέγεται, Θεόδωρ.11,21 σφριγιάνωτα δημοσῶς ὕδατος ἰδ.γρ. ἀντὶ φιαρωτέρας' || Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 3,1258 εἰσχυρός, στερεός' 2) ὁ δυκῆδός, ὁ πεφυσιωμένος, ὁ φυσουκωμένος : Πολυδ.4,137 ὁ ὠχρὸς σφριγιάνος ἐστὶ ταῖς σαρκὶ καὶ περικόμοσ.

σφριγιλήος -ή-όν νεώτ. ὁ πλήρης σφριγίως, ὁ ἀκμαῖος, ὁ ζωηρός.

σφριγός -ους -ος (τὸ) κ.νεώτ. πλησμονὴ χυμῶν, ἀφθονία ὑγείας, δυνατότης, ζωηρότης, κ. νέος, εὐρωστία : Ἐρμηπ.53 σφριγίε βραχιόνων, ὁ κέρως πλήρης σφριγίως, - νεανικὸν σφριγός.

σφριγῶ μτγ. κ. παθ. σφριγιόμαι σφριγῶ, ἀκμαῖός εἰμι : Ἀθανάσι.1,619(197C) τὰ θῆρια ἐσφριγῆθαι [ἀντὶ πεφριγῆθαι].

σφριγῶ -άω κ. μιν. κ. νεώτ. εἰμαι ὀδολέος, πλήρης σφριγίως, γέμω ζωτικῶν χυμῶν, σπαργῶ, ὄργω, ἰδ. ἐπὶ μεσῶν γάλακτος γυναικείων μαστῶν : Ἰνν.Γεν.1,71 σφριγῶ στήθος, Πολυδ.1,250 ὀδθατα σφριγιώντα. Χριστόδ. Ἐνφρ.105 μαζούσ . . σφριγιώντας εἰδεικνυεν' 2) γεν. ἐπὶ νέων προσώπων καὶ ζώων κολῶς τεθρομμένων κττ., εἰμαι πληρὴς σφριγίως, ἀκμῆς, ζωηρότητος, εἰμαι ἐν πληρῇ ὑγείᾳ, ἀκμῇ, ἰσχύϊ, εἰμαι ἀκμαῖος, ρωσιαλέος, ζωηρός, ἰσχυρός : Ἀγα.4 ἦθρ σφριγιώντες, Εὐρ. Ἀνδρ.196 τῷ νέμ τε καὶ σφριγιάντι σώματι, Ἐπιπ.Νεφ.799 ἐσσωματῆ γὰρ καὶ σφριγῶ αὐτ. Αισ.80 ὡς δὲ σφριγῶ τὸ σώμα σου, Πλάτ.Νόμ. 840B τὰ σώματα . . σφριγιώντες, Ἀπολλ.Ρ 5,1258, Νικόμ.Δου.469Val. ἐν τοῖςδε ἡλικίᾳ ἐν ἡ μάλιστα σφριγιώνται οἱ νέοι, Ἀρχη.π.Γολ.8,91 οἱ μάλιστα σφριγιώντες, ὡς ἐν ἀπει τοῖς, Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ. 2,484,36 τὰς σάρκας σφριγιῶν, Ἀλμειφ.3,19 σφριγιώνας ἔχει τοὺς ὄμους, Εὐμῶθ. Ὑμν.122 νεανικός σφριγιῶν τὸ σώμα ὄμ. κ. ἐπὶ ζώων : Ἠλιδό. Αἰθ.3,1 οἱ βόες μέλανες . . τὸν αὐτῆμα σφριγιώντες, Εὐστ. Ἰλ.1322,34 σφριγιώσα ἡμίνοσ' ὄμ. κ. ἐπὶ δένδρων : Δίων Χρ.7,75 βότρυς σφριγιώνας, Αἰου. Ἐρωτ.12 τῶν . . δένδρων . . ὅσα . . ὑπ' ἀκμῆς σφριγιώντα νέοις κλωσθῆν ἦν ὥρια κ. ἐπὶ ἄλλων ἐμφθῶν : Φιλ.1,14 τὰ μὲν εὐθίγα καὶ γαλήνη σφριγιῶ, Βίβ.Κων.38,21 νέα καὶ σφριγιώσα φύσις' 3) μτφ. πλήρης οὐλῆσεως, ἐσπῶρσεως' Ἰσ. σφριγιώντα, ἐσπῶρῶμενον : Αἰσχ.Πρ.380 σφριγιώντα θυμῶν, Εὐρ

Ίκ.478 σφριγώντα . μύθον 4) είμαι πλήρης έπιθυμίας, κατέχομαι υπό σφοδράς έπιθυμίας, άρρω πρός τι : Κωμ.Άδεια.276 τών σφριγώντων έν λόγοις, Κλήμ.Άλ.Στραμ.7.835.13 τώ μύ σφριγών περί τή άφροδίσια τήν σάρκα, *Οημ.Κυν.3.358 και μάλ' έρωμανένων σφριγών έπί κάρπου, *Όριγ.Κέσ.3.145C σφριγών τας περί τή άφροδίσια άρέξεις κ. μτ. άπορφ. : Αιλ.Ζ1.14.5 έκθέσθαι σών τών δεινώς σφριγώντες.

σφριγώδης-ους-ες μτν. κ. νεώτ. ό έξωγκωμένος, ό πεπληρωμένος, ό πλήρης σφριγούς, ό σφριγώδης : *Όρειδ.9.51,2 μαστοίς σφριγώδεσιν έκ τόκων, *Όριγ.Κέσ.145.

σφυματώδης-ους-ες κ. μιν. ό παλλόμενος, ό δίκην σφυμού κινούμενος, ά. σφυμώδης : Ίπν.*Αρβρ.40 σφυματώδες ίώς δ. γρ. άντί σφυμώδες, Πλάτ.*ΑΕ.368D τήν μέν χράδν έχουσα φλεγμονή δίκην παλλομένη και σφυματώδη, Πλούτ.Ηθ.1083D πρός πολύ τή άλλάτριν και σφυματώδες, Σωρ.210, Θεοφάν.Νόνι.1.56 άλλημα σφυματώδες ή κ. έπίρρ.μτν.-ώος : Γολ.5.157.

σφυμακάρδιον(τό) μιν. Βιβλιάριον πραγματευόμενον περί σφυμών φλεβός : Θεοφιλ.Πρωτ.Σφυμ.9 συνέγραφε μικρών σφυμακάριον.

σφυμικός-ή-όν κ. νεώτ. ό αναφερόμενος είς τών σφυμών, ό τού σφυμού : Γολ.9.4 ή κ. έπίρρ.μτν. -κώς δίκην σφυμού : Ροθφ.Ανατ.4.

σφυμογράφημα-ατος(τό) νεώτ. γραμμικόν διάγραμμα χοροσούδιον διά τού σφυμογράφου έπί αυτόματως στρεφόμενου κυλίνδρου.

σφυμογραφία(ή) νεώτ. ή διά τού σφυμομέτρου έξέλιξις τού σφυμού, καταμέτρησις τών άρτηριακών σφύξεων.

σφυμογραφικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τήν σφυμογραφίαν.

σφυμογράφος(ός) νεώτ. αύτογραφικόν άργαζον έν χρ. πρός λήψην γραμμικών διαγραμμάτων τού σφυμού.

σφυμοκιδός έπίρρ. μιν. κατά τρόπον ή δίκην σφυμού : Θεοφιλ.Πρωτ.Σφυμ.3 (έκδ. Στριτσιζ) κινούσται σφυμοκιδός.

σφυμοκρατώ-έω μιν. κρατώ τών σφυμών, σφυμομετρέω : Πρόδρ.Έπιστ.6.73.

σφυμολόγος-ον μιν. κ. νεώτ. ό περί σφυμών πραγματευόμενος : Πρόδρ.Έπιστ.6.73. 2) νεώτ. άργανον χρήσιμον πρός προσδιορισμόν τής ταχύτητας και λοιπών ιδιοτήτων τού σφυμού.

σφυμολογώ-έω μιν. έξετάζω τών σφυμών έξάγω συμπέρασματα, δ. έρω. διαλέγομαι, παρατελούμαι περί σφυμών : Στεφ.Αβ.Ίπν.1.74D σφυμολογούστος τώ Έρασιστράτῳ, Παλλόδ.Ίατρ.Ίπν.2.112, αύτ.113D.

σφυμοανομετρία(ή) νεώτ. ή διά τού σφυμοανομέτρου μέτρησις τής άρτηριακής πίεσεως.

σφυμοανόμετρον(τό) νεώτ. είδική συσκευή έν χρ. πρός μέτρησιν τής άρτηριακής πίεσεως τού αίματος.

σφυμομαχώ-έω μιν. σκωπτ. μάχομαι κατά τών σφυμών, ήτοι πρός έλάττωσιν ταχύσφυμίας : Πρόδρ.έν Νότιν.Μακ.1.547 προσήψαμε δέ τήν νόστιν και άτεχνος Ιατρός . . ψυχρολογών πολλά και σφυμομαχών.

σφυμομέτρον-έως(ή) νεώτ. ή μέτρησις τής συχνότητας τών σφυμών τής καρδιάς 2) μτφ. ή έξηχίσις τών διωθέσεων, τών προβάσεων ή τών εισθημάτων πύος.

σφυμομέτρον(τό) νεώτ. άργανον δι' αύμετρείται ή συχνότης και κανονικήτις τών σφυμών.

σφυμομετρέ-έω νεώτ. μετρέ τούς σφυμούς, τήν συχνότητά τών σφυμών τής καρδιάς 2) μτφ. προσπαθώ να έξηχίσω, να έξακριβώσω τός διαθέσεις, τήν πρόθεσιν, τή εισθημάτιν πύος

ή τιτων : γνωρίζει να σφυμομετρήσω τήν κοινήν γνώμην 3) ρημοτ. η σφυμομετρήσις.

σφυμμός(ός) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. παλμική, τραυμάτις κίνησις τών υποσπώντων φλεγματών μερών τού σώματος, δ. παλμός : Ίπν.*Αφορ.7.2, Πλούτ.Ηθ.581E. 2) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. αί κατά τών παλμών τής καρδιάς γίνονται ρυθμική κινήσεις τών τοιχωμάτων τών άρτηριών, ή παλμική κίνησις τής καρδιάς κ γεν. άρτηρίας ή φλεβός, δ. παλμός : Γελ.18,10 «σφυμμός έστι παλμός ή ζέσις φλεβός ή άρτηρίας», Ηα. εσφυμμός . . κυρίως δέ ό παλμός τών άρτηριών» : Ίπν.1όν.*Ανθρ.3, *Αριστ.Πνευμ.482b.15, αύτ.*Αναπν.479b.19, Γολ.6.147, αύτ.8, 453, αύτ.765, αύτ.19.207 τών σφυμών άψασθαί, Πρόδρ.2.566 κράζει γοργόν τούς Ιατρούς . . έρχονται βλεπούσιν εύθός, κρατούσι τών σφυμών του, -σφυμμός άσταθής - βραδύς έμνύσθαι - διδύμοσ - δίκροτος - διουστολικός - ήσπτικός - κολπικός - άρταίος - συχνός - σκληρός - μαλακός - ή δημ. φρ. μτφ. τού βρήκε τού σφυμού του ή τήν άδυναμian αύτού, τήν εύσίσθητον χορόδην του! 3) παλμική, τραυμάτις κίνησις, άνάπλασις τής γής, σεισμός : *Αριστ.Μετ.356b.15 οίαν σφυμμός, Πλούτ.ΑΛΞ.35 οίον υπό φλεγμονής τών τόπων σφυμμούς έχόντων 4) μτφ. παλμική, τραυμάτις κίνησις : Γλουτ.Κοριό.Ζ1 οίον έν σφυμώ και διατάσται και όγκω γενομένης τής ψυχής 5) μτφ. νοσηδής έξασθις, έρεθισμός : Ηα. «σφυμός, φλεγμονή» : Πλούτ.Ηθ.565D ύποτροποι παθών σφυμμούς έχουσαι και πηδύσιν.

σφυμομετρον(τό) νεώτ. έξάρτημα τού σφυμοανομέτρου βλλ., δι' όύ καθίστανται εύκρινώς άκούστοι ό ήχοι τών σφύξεων και διαγινώσκονται οι φυσιολογικοί ή άνώμοτοι χαρακτήρες αύτών.

σφυμώδης-ους-ες κ. νεώτ. ό όμοιος πρός σφυμών, ό σφυματώδης, ό παλμώδης : Ίπν.*Αρβρ.40 σφυμώδες (δ.γρ. σφυματώδες), *Αριστ.Πνευμ.483a.11. 2) νεώτ. ό έχων πολλούς σφυμμούς : σφυμώδη κενόσθια.

σφυμώδης έπίρρ. μτν. κατά τών τρόπων τού σφυμού, σφυμοματώδης σφυμικός, παλμικός : Γολ.10.334 ξανθόν . . έξηκανόζιστο αίμα σφυμώδης, *Ανών.Λονδ.29.6.

σφυδρόν(τό) μτν. άντί σφυδρόν βλλ. : ΚΔ Πρόξ.3.7 έστερεώθησαν αύτοί ά βύσεις και τή σφυδρά (δ.γρ. άντί σφυδρά, Πόιν. 2) Ηα. «σφυδρόν ή περιφέρεια τών ποδών».

σφύδω-έω ή -δάω είμαι πλήρης σφρίγους ή εύελλος ή μτφ. σφύδων κ. Ηα. εύρωστος, ισχυρός σκληρός ποδβ. δισφυδωδ' ή τώ παθ. : Τιμοκλ.29 δειπνούσιν έσφύδωμένοι τάλλοτρια (τρώουσι τή ζένα άπληθως, άκορεστωσ, μέχρι διαρρηξείω) ποδβ. σφυροσμία.

σφύζω κ. μιν. κ. νεώτ., δωρ. σφύδωσ, έν χρ. μ. κτ. ένεστ. κ. παρατ. πολλούς, άναπόλλομαι σφύδρως, κινούμαι όρμητικώς, τινύσσομαι βιάιως, χτυπά δυνατά : Ίπν.Έπιδ.2.516, αύτ.6.5, αύτ.Κρις.33, Θεόδκ.Η.71 φασού τών κεφαλών και τούς πόδας άμφοτέρωσ μ σφύδωσιν ποδβ. σφύζωσιν 2) κ. νεώτ. πόλλω ρυθμικός, κανονικός, κτυπά τακτικώς, έπί τού κυκλοφορούστος αίματος ή τών άρτηριών : Πλάτ.Φαιδρ.251D πηδύσσι οίον τή σφύζοντα (δ.γρ. αί άρτηρία ή αί φλεβία), *Αριστ.Ζ1.521a.6 σφύζει δέ τώ αίμα έν τας φλεβίαν, Σωρ.2.63 μέρος (εμβρύου) ήτε θερμόν ήτε σφύζον, θίς(μν.139.5 πλην σφύζ' ή καρδιά τού νέου στερρά) 3) μτφ. έπί πάσης σφύδρας, όρμητικής κινήσεως : Αογ.γίν.Ρητ.201H σφύζοντος και σφάδύζοντος και πηδύσντος, Γρηγ.Ναζ.Λόγ.Βαπτισμ.201 σφύζει τώ τώ νέμβω, προθύμως ό τελευτήτῳ Δαμύσκ.Αρχ.221 4) φρ. σφύζην έπί τή έπιγλώ, σπεύδω, όρμω πρός τι : *Ανών.η.Σουδβ.

σφυμομετρον(τό) νεώτ. έξάρτημα τού σφυμοανομέτρου βλλ., δι' όύ καθίστανται εύκρινώς άκούστοι ό ήχοι τών σφύξεων και διαγινώσκονται οι φυσιολογικοί ή άνώμοτοι χαρακτήρες αύτών.

σφυμώδης-ους-ες κ. νεώτ. ό όμοιος πρός σφυμών, ό σφυματώδης, ό παλμώδης : Ίπν.*Αρβρ.40 σφυμώδες (δ.γρ. σφυματώδες), *Αριστ.Πνευμ.483a.11. 2) νεώτ. ό έχων πολλούς σφυμμούς : σφυμώδη κενόσθια.

σφυμώδης έπίρρ. μτν. κατά τών τρόπων τού σφυμού, σφυμοματώδης σφυμικός, παλμικός : Γολ.10.334 ξανθόν . . έξηκανόζιστο αίμα σφυμώδης, *Ανών.Λονδ.29.6.

σφυδρόν(τό) μτν. άντί σφυδρόν βλλ. : ΚΔ Πρόξ.3.7 έστερεώθησαν αύτοί ά βύσεις και τή σφυδρά (δ.γρ. άντί σφυδρά, Πόιν. 2) Ηα. «σφυδρόν ή περιφέρεια τών ποδών».

σφύδω-έω ή -δάω είμαι πλήρης σφρίγους ή εύελλος ή μτφ. σφύδων κ. Ηα. εύρωστος, ισχυρός σκληρός ποδβ. δισφυδωδ' ή τώ παθ. : Τιμοκλ.29 δειπνούσιν έσφύδωμένοι τάλλοτρια (τρώουσι τή ζένα άπληθως, άκορεστωσ, μέχρι διαρρηξείω) ποδβ. σφυροσμία.

σφύζω κ. μιν. κ. νεώτ., δωρ. σφύδωσ, έν χρ. μ. κτ. ένεστ. κ. παρατ. πολλούς, άναπόλλομαι σφύδρως, κινούμαι όρμητικώς, τινύσσομαι βιάιως, χτυπά δυνατά : Ίπν.Έπιδ.2.516, αύτ.6.5, αύτ.Κρις.33, Θεόδκ.Η.71 φασού τών κεφαλών και τούς πόδας άμφοτέρωσ μ σφύδωσιν ποδβ. σφύζωσιν 2) κ. νεώτ. πόλλω ρυθμικός, κανονικός, κτυπά τακτικώς, έπί τού κυκλοφορούστος αίματος ή τών άρτηριών : Πλάτ.Φαιδρ.251D πηδύσσι οίον τή σφύζοντα (δ.γρ. αί άρτηρία ή αί φλεβία), *Αριστ.Ζ1.521a.6 σφύζει δέ τώ αίμα έν τας φλεβίαν, Σωρ.2.63 μέρος (εμβρύου) ήτε θερμόν ήτε σφύζον, θίς(μν.139.5 πλην σφύζ' ή καρδιά τού νέου στερρά) 3) μτφ. έπί πάσης σφύδρας, όρμητικής κινήσεως : Αογ.γίν.Ρητ.201H σφύζοντος και σφάδύζοντος και πηδύσντος, Γρηγ.Ναζ.Λόγ.Βαπτισμ.201 σφύζει τώ τώ νέμβω, προθύμως ό τελευτήτῳ Δαμύσκ.Αρχ.221 4) φρ. σφύζην έπί τή έπιγλώ, σπεύδω, όρμω πρός τι : *Ανών.η.Σουδβ.

ἐπὶ ταῦτα δὲ στίχοις σφύρουσι καὶ ἀνεστηκόσι συνάπτουσι μάχην' ἢ μέσ. σφύρουσι ἐντείνω τὸν σφυρίον μου, τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ὡς ἐντείνεις κτ.: Θεόδωρ.Χαρ.19,6 ἐλαίω σαρῶν ἐν βαλανείῳ χρώμενος σφύζεσθαι [ισθ. ἐσφ.γρ.]. ἢ ρημ.ατ. σφυρίος, σφύζει.

σφώνη ἡ] μτγ. ἀνεύρ. μ. π. Ἀρκάδ.193,28 τὰ ἐξ-ἡνθ βλακὰ ἐπιστάλλω ἐκτείνει τὸ υ, ὡς ὡν μόνη, σφώνη, πλὴν τοῦ γνήθ.

σφύξ μτγ. κ. μον. ἀνεύρ. μ. Κερκ.6,15 (σφ)ύγα φυσαλέαν [φυσαλέος σφυγμός, Θεόδωρ.Καν.132.

σφύξις-εως ἡ] [σφύξω] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σφύζειν (βλ.2), ὁ σφυγμός: Ἀριστ.Ἀναπν.480α,14 σφύξις τῆς καρδίας, αὐτ. ΖΓ781α,25, -εχει ἑκατὸν σφύξεις εἰς τὸ λεπτόν.

σφύρα ἡ] κ. νεώτ., δημ. σφυρί (τό) μετάλλιον ἐργαλεῖον μετὰ λαθῆς, δι' οὗ πληθύνοντες πρὸς κατεργασίαν μέταλλα, δέρματα, λίθους κτ. ἡ ἐπιφερόμεν πίσω, ὡθισὴν ἢ θραυσίον σκληρῶν ἀνηκειμένων: Ὁδ.434 ἀκμονὰ τέ σφύραν τ' ἐπιόηφιν τὴν πυράργην, Ἦρ.1,68 τὴν δὲ ἀκμονα καὶ τὴν σφύραν, Αλογ.ἀπ.307 σφύρας δέχεται καὶ κίχκαλκτιον μύθρουσ., ἡνεύχεται, Κρατίν.77 ἀκμονα καὶ σφύρα, Ἀριστ.ΖΓ789β,1 ὡς περ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφύρα καὶ ὁ ἀκμων, ἑσωιδ.Ταρ.ΑΠ6, 205,4 στάθμαι καὶ μίλεται καί . . σφύρας, Ἀπολλ. Ρ1,734 σφύραλης ἐλάσσον σφύρασιον, Πλούτ. ἮΒ.321δ, Λουκ.Ἐπαρ.δ,1 τὰς πυράργας καὶ τὸν ἀκμονα καὶ σφύραν ἢ νεώτ. φρ. μεταξὺ σφύρας καὶ ἀκμονος εἰς Ἰαν δυσχερῆ θέσει, με-τόξυ δύο κινῶντων ἡ μέσωνω'. 2) γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνέτριβον τοὺς βάλτους τῆς γῆς: Ἡσιόδ.Ἐργ.425 εἰ δὲ κεν ὀκαποῖσθην, ἀπό καὶ σφύραν τέ ταιμία, Ἀριστ.Ἐπιρ.566 ἡ γὰρ σφύρα λομπρὸν ἢν ἄρ' ἐξωπισμένη'. 3) νεώτ. σφύρα μετὰ βραχέος στελεόσ, ὡς πολεμικὸν δ-πλον τῶν πελοπόρων κατὰ τὸν μεσάνιον. 4) δημ. νεώτ. ὄργανον δι' οὗ τελεῖται ἡ πυροβολία βλ. νεώτ. ὄργανον δι' οὗ τελεῖται ἡ πυροβολία βλ. 5) ὄμ.νεώτ. ὁ ἐπικουσθηρὸν τῶν νυροδόλων ὄπλων, ὁ πετεινός. 6) νεώτ. ἀνατ. ἐν τῶν τριῶν ὄστροιῶν τοῦ μέσου ὠτός, κληθεὶς ὠτός ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς σφύραν. 7) ἡ μεταξὺ τῶν οὐλόων τῆς ἀρθεσίης γῆς ράχις Πολυδ.7,145 ἐσφύρα δὲ τὸ μεταξὺ τῶν ἀρτρομένων ἀνέκων'. 8) μέτρον γῆς, ἐκτάσεως: Ἐπιφρ. ὄσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὠπερ δέκα σφύρας ἔστιν, Ἦσ. ἐν λ. ὁμόσπουρος. 9) εἶδος θαλασσοῦ ἡθῶος, ἀκίστρα βλ.3: Ἦσ. 10) νεώτ. ζῶολ. γένος ἀσχοιλιδῶν μαλακίων.

σφυραθία ἡ] μτγ. ἀντὶ σφυρίου βλ. Πολυδ.5,91.

σφυραθία ταινία ἡ] νεώτ. ἀνατ. ταινία λευκά-ζουσα ἐπὶ τῆς ἐξω ἐπιφανείας τοῦ τυμpanικοῦ ὄ-τῆμος καὶ παραμοιμητὸν ἀπὸ τῆς λαθῆς τῆς σφύρας.

σφυρανα ἡ] κ. νεώτ. γένος θαλασσοῦ ἡθῶος περιβαλλάνοντος δδα εἶδη κτ. τὸν Ὀππ.Ἀλ.1,172 [σφυρανα δολιχαῖ, τὸν ἰθύνθον σφυρανα Spret. κ. τὸν ἰθύν κίστραν βλ.3: Στράτ.28 ἡ σφύ-ρανα ὄ ἐστὶ τις γ. -Κέστραν μὲν ὄντες, ὠπτικοί, κυκλῶσκατε, Ἀνφιδ.97 ἵνα σφῆν σφύρανα κέστραν Ἀττικῆσὶ δὲ λέγειν, Ἀριστ.ΖΓ610δ,5 τρίγλας, σφύρανας, ἀνθῆλαι ἢ νεώτ. ζῶολ. γέ-νος ἀνορθοπερυφίαν σφυρανωδῶν ἡθῶων περι-λαυδάνον περὶ τὰ εἰκασιν εἶδη μεγάλων ἡθῶων ἀ-παντῶντων εἰς τὰς ἐν εὐκράτοις καὶ θερμαῖς ζῶ-νας θαλάσσοσ.

σφυράδος ἡ] ὄπ. ἀντὶ σφυροῦ βλ.: Ἦσ. σφυράδος, τὸ διαχωράματα τῶν ἀγλῶν καὶ πρυ-δάτων: Ἀριστ.Ἐπιρ.790 σφυράδων ἀνοκίναματα.

σφυρήθων ἐπίρρ. μτγ. ὁμοίως πρὸς σφύραν: Φιλῶστρ.Γυμν.20 σφυρήθων τῆ δεξιᾷ πλάτης.

σφυρηλασία ἡ] νεώτ. ἡ διὸ σφύρας ἔλασις καταργασία μετάλλω.

σφυρηλάτης (ὁ) [σφυρηλατῶ] μον. κ. νεώτ. ὁ σφυρηλάτων, ὁ διὰ τῆς σφυρηλασίας καταργα-ζόμενος τὸ μέταλλο: Πρόδρ.318 οὐκ ἐνδεῆς φαι-νοίτο . . τοῖ μετὰλλεύοντες ὁ σφυρηλάτης.

σφυρηλατήσιμος-ον νεώτ. ἐπὶ μετάλλων, ὁ δεμτικός σφυρηλατήσιμος.

σφυρηλατήσις-εως ἡ] [σφυρηλατῶ] μον. κ. νεώτ. ἡ σφυρηλασία βλ.: Τιμαρ. ἐν Notices Μσα.9,196 τῷ νεώτῳ τῆς σφυρηλατήσιος.

σφυρήλατος-ον [σφύρα, ἑλάνω] κ. νεώτ. ἐπὶ μετάλλων, ὁ διὰ σφυρηλασίας καταργησάμενος ἡλυσός. ἐὸ τῆ σφύρα ἐληλαμένους: Αλογ.Ἐπτ.816 σφυρηλάτω . . σιδῆρω, αὐτ. Πέρσ.747 πέδαις σφυρηλάτοις ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀνδριάντων, ἀγαλμα-τῶν κτ., ἐν ἀνθῆσαι πρὸς τὸ χνευεῖται: Ἦρ.7,69 εἰκὴ χρυσῆν σφυρηλάταν ἐπιόησασα, Πλάτ. Φαῖδρ.236B σφυρηλάτος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθην, Θεόδρ.22,47 σφυρήλατος ὄσα κολοσσός, Στράβ. 8,6,20 σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδρίας, Διόδ.Σ18, 26, ΑΠ14,2 Παλλάς ἐνῶ χρυσῆ σφυρηλάτος, Ἐπιφρομμ.π.Φωτ. ἐν λ. Κυφελιδῶν ἀνάθημα. 2) μτφ. ὁ ὁμοίος ἐκ σιδῆρου, ὁ σκληρῶς, ὁ στερεός: Πινδ.ἀπ.207 Ταρτάρου πυθμῆν πᾶσις εἰ ἀφανῆσι σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, Πλούτ. ἮΒ.65B φίλιαν . . σφυρήλατον, αὐτ.408E, αὐτ.Σ11B πυκνὸν καὶ σφυ-ρήλατον νοῦν ἴσως τὸ π. Ὀμ. πυκνὸς νόσος, Λουκ. Δημ.Ἐγκώμ.14 ἔμφυρον καὶ σφυρηλάτων παρεῖχε τὸν λόγον [πυκνόν, πλοῦστον εἰς νοήματα].

σφυρηλάτω-έω [σφυρηλάτω] μτγ., μον. κ.νεώτ., ὄδρ. ἐσφυρηλάτων, παθ. ὄδρ. ἐσφυρηλατήθην, μτγ. παθ. παρακ. σφυρηλατημένος, καταργεῖσθαι τὰ μέταλλα διὰ σφύρος, σφυροκοπῶ, τὸ παθ.: Φιλ.1,247 ἡ φυχὴ καθάπερ ἀπὸ ἀκμονος σφυρη-λατεῖται, Πρόδρ.Ροδ.5. 2) νεώτ. μτφ. διαμορ-φῶ διὰ τῆς ἀσκήσεως: τὸ κοινωνικῶν περιβά-λων σφυρηλατεῖ τοὺς χαρακτῆρας. 3) ρη-ματ.π. σφυρηλασία, σφυρηλάτης, σφυρηλατή-σιμος, σφυρηλάτης.

σφυρήματα-ατος (τὸ) Ἦσ. «σφυρήματα» τὰ σιδῆ-ρια, ὅτι οὐ χεῖται.

σφυρί (τὸ) δημ. σφυρίον βλ.

σφυρίγμα-ατος (τὸ) δημ. τὸ σφύριμα βλ.

σφυρίδα ἡ] δημ. ὁ ἐκ τῶν ἀκανθοπερυφίαν ἡθῶος σπερράνος ὁ κοινός.

σφυρίδιον (τὸ) πᾶν. ἀντὶ σφυρίδιον βλ.: σφυ-ρίδιον τραγημάτων.

σφυρίδιον (τὸ) πᾶν. τὸ σφυρίδιον βλ.

σφυρίδιοφορός-ον πᾶν. ὁ φέρων, ὁ κομίζων σφυρίδια: παιδιάρια σφυρίδιοφορά.

σφυρίζω δημ. κ. σφυράδ κ. σφυράδ κ. σφυρί-ζω, ὄδρ. ἐσφύριζα κ. ἐσφύριζα, σφυρίζω βλ.2: Σολωμ.Ἐπε.Ἦγρ.156 δὲν ἐν ὄψημα τοῦ ἀέρος, ἢ πού σφυρίζεις εἰς τὰ μαλλιά. ἢ δηλῶ, εἰδοποιῶ, γινωστοποιῶ διὰ συμριζοσῶ ὡς συνειδητοσ: νά μου σφυρίζεις σά θά περῶσας. 2) ὀνοδῶλλω εἰς τῶα γνῶμη ἡ λόγον, χωρὶς νά γίνω ὀπὸ τῶν ἄλλων ἀνηλλατόσ: κάποιος τοῦ τὸ σφυρίζε. 3) ἀν-τί σφυρίζω βλ.3: τὸν σφυρίζων στὸ θέατρον. 4) φρσ τοῦ σφυρίζε στ' αὐτ' ἢ ἀνεκωλυσεν ἀο-ρίστωσ. . . σφυρίζασ τ' ἀπῆαι πού ἱβουδοσσι. 5) ρημ.ατ. σφυρίσασ, σφυρίδασ, σφυρηκτός.

σφυρίκτρα ἡ] δημ. κ. σφυρίκτρα ἡ σφυρίκτρα.

σφυρίλα ἡ] δημ. σφυρημός, σφύρημα: Θεοτ.Κ μτφρ. Σαῖεπρ Τρικυμίας 34 ἡγῆας . . πού . . μέ βουρλίζουσι ἰδὸν τὰς σφυρηξίας τοῦσ.

σφυρίων (τὸ) ἢ πᾶν. ἀντὶ σφυρίδιον βλ.

σφυρίων (τὸ) ἢ πᾶν. νεώτ. κ. δημ. κ. πρᾶσο-ροσ, σφύριον, ὄπκορο, τοῦ σφύρα βλ.ἡ, μικρᾷ μεταλήν ἡ καὶ ἐκ ἔθλου σφύρα: Θεόδρ.Φ1,5,78 σφύριον ἀριστὰ γίνεται κοτινωσ, Ἦρωσ Βελαν. 65,40 πατάσων σφυσίω τινι ἔλαινω, Ἦλυδ.Χεῖρ. π. Ὀρεδ.46,11,28 ἡλησασῶσ τῷ κεφαλικῷ σφυ-

ρίψ' || μον. νεώτ. κ. δημ. κ. άνευ ύποκορ. σημ. : Έρωτόκρ.1,870 να άκούθ | για κίνηση, όπασ ότην καρδιά με τό σφυρί του κρούει' || δημ. φη. βγάξω από σφυρί εκβάτω εις όημοπρασίαν, εκποιώ έν πλειστηριασίμω, ίδ. άνακαταστύξ.

σφυριχτά ή έπιρρ. δημ. κ. σφυριχτά δια σφυριχτός : ήπρε σφυριχτά τό σκοπό.

σφυριχτάρι (τό) δημ. τό ηχητικόν πτηνών γήσασ ή ηηνελόηη.

σφυριχτής (ό) δημ. τό εκ των σπειθών ώδι-κόν πτηνόν σίτη ή του Νομόγαιερ, ά. τσοπανάκος, τσοπανοπού ή, τσοπανίερ.

σφυριχτός-ή-ό δημ. κ. σφυριχτός-ή-ό διά άσπιρίματος γινόμενος : έπλε ένα τραγοειδί σφυριχτό' 2) ό σφυριχτών : Έρωτ. Οδ.Γ 289 με άνέμους | ποά σφυριχτοί φεσούσανε.

σφυριχτρα (ή) δημ. ή σφυριχτρα βλλ.

σφύρα (ή) δημ. ό χτύπος μύρανα βλλ.

σφυροβασία (ή) νεώτ. άγώνισμα καθ' ό ριπεται βορεία μεταλλίην σφύρα συνδέδεμένη διά σφύματος φέροντος εις τό έτερον άκρον λαθών, άφ' ής εκσπενδιούζει τήν σφύραν ό άθλητής.

σφυροβόλος (ό) Έπιγρ. κ. νεώτ. ή σφυροβόλον (τό) όργανον άγνώστου χρήσεως' 2) νεώτ. μ. άρα. ό βόλλων τήν σφύραν βλλ.4), ό εις τήν σφυροβόλον ειδικευμένος άθλητής.

σφυροβότης (ό) (σφυρά, δέω) πιά. δεσμορ. των σφυρών, περι τό σφύρα : Ησ. κή λέξις παρά τοίς τά Ιπποτροφικόξ.

σφυροδράνα(ν) νεώτ. κ. δημ. χριστόν σύμπλεγμα σφύρας και δροσάνου έν χρήσει ώς σύμβολον του κομμουνισμοξ.

σφυροκόπανον (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. είδος όξείας εκατερωθεν σφύρας' || νεώτ. τό σφυριον τών ολκοδόμων, ού τό έν όρθωγώνιον άκρον κοταλγής εις έπίπεδον έπιφάνειαν, τό δε έτερον πελατυσμενον καταλγής εις άκμήν.

σφυροκοπειν (τό) ζώνωρ. άνω έρμ.

σφυροκόπημα-ατος (τό) νεώτ. ή ένέργεια του σφυρακπειν, ή διά τής σφύρας καταργασία μετ' άλλου, ή σφυρηλασία.

σφυροκόπησις-εως (ή) νεώτ. ή σφυρακπία.

σφυροκόπι (τό) δημ. σφυροκοπίο βλλ.

σφυροκοπία (ή) (σφυροκοπιώ) μτγν. κ. νεώτ. ή ένέργεια του σφυροκοπειν, τό σφυροκόπημα, ή σφυρηλασία, τό σφυροκόκ: Σύμμ.ΠΔ Πορομ.19,29.

σφυροκόπος-ον (σφυροκοπιώ) μτγν. κ. νεώτ. ό σφυροκοπιών, ό σφυρηλατών, ό διά τής σφύρας καταργαζόμενος τι : ΠΔ Γέν.4,22 έτικε τον Θόδελ. και ήν σφυροκόπος χαλκεύς χαλκοξ και σιδήρ. Φιλ.1,247' || γλωσσ. όνομασίξ έργου του Ψοφ., ά. Πανδώρα.

σφυροκοπή-έω μτγν., μον. κ. νεώτ. πλήττω, κτυπώ διά τής σφύρας, σφυρηλατώ : ΠΔ Κορ.5,26 χείρα αήτης άριστέραν εις πάσαλον εξέτεινε, και δεξιάν .. εις σφύραν κοινήσαν, και έσφυροκόπησεν Σισάρα, Φιλ.δ. Σημ.2, ΐω.Χροσ.3,371,8 όταν ούν Ιδης όλοκοποιύτα, σφυροκοποιύτα .. μη διά ταύτο καταφρονεί, Εύστ. Δι.1201,47' 2) ρημ. σφυροκόπημα, σφυροκόπησις, σφυροκοπία, σφυροκόπος.

σφυροκτύπος-ον (σφυροκτυπιώ) μον. ό σφυροκόπος βλλ. : Πρόδρ. Έπιστ.105.

σφυροκτυπώ-έω οχόλ. κ. μον. κτυπώ διά τής σφύρας, σφυροκοπιώ : Σχόλ.Παρ. Άπολλ.Ρ 2,84 κάκηνων γάρ (τόν ναυηγητών) σφυροκτυπώντων συνεχέις γίνονται α'ι κτύποι, ΚΜανσας Χρον.4925.

σφύριον (τό) κ. νεώτ. έκάτερα τών δύο όστεμυρών προεξοχόν του κάτω άκρου τής κνήμης, ών ή μέρη πρός τό έσω, ποχύτερα, άποτελεί άπόφυσιν του κυρίως κνημικού όστού, ή δε έξω λεπτότερα, άπόφυσιν του όστου τής περόνης, ό άστράγαλος

βλλ.2), τό κότυρ' Ησ. κτά περι τούξ άστράγαλους, αι περιφέρειαί τών ποδών' : Ήλ.Δ 147 μηροί .. κνήμαι τε 15ε σφύρα, αút.518, αút.Ρ 2 θ. αút.Χ 397 ποδών τέτρηνε τέντονε ές σφύραν εκ πείωνης, Εύρ.1Α 225 μονόχαλα δ' όπό σφύρα ίένι Ιππωνί, αút.Βαχ.936 πέλαυον σταλίδεξ υπό σφυροσι τέινουσι σθένε, αút.Φοίν.26 σφυρών σπύρα κέντρα διασπείρα μέσον, Άριστφ.Άχ.1179 σφυρών παλίντρον εξεκόκκισεν (ξέθηθρρωσει, αút.Έκκλ.110, Ξεν.Έλλ.5,4,58 σχάδεξ τήν παρ' τώ σφύρφ φλέβα αύτου, Δημ.442 βολύματα καθείξ άκρι τών σφυρών, Άριστλ.Ζ 494,10 τό .. έλοχτον άντικνημύα σφυρών, Θεόκρ.4,51 ά γάρ άκανθα άρουμ' μ' ώδ' έπάταξ' υπό τό σφυρών, αút.15,134, Καλλ.Ατρ.3,146 σφυρών Ισθλίκων (τόξ δρομείωξ Ήμιλέουξ, Άπολλ.Ρ 4,1679 πετραίφ στόνυχι γαίμ φε σφυρών, Πλάτ.Ήθ.435C εξ άκρων σφυρών' 2) σκευδ. όλόκληροξ τό πούξ : Εύρ.Άκ.589 βαιναυσα .. σφυρφ κουφφ, Όπμ.Κιν.3,143 όμα θόν, σφυρών ώκύτερον' 3) μτγν. τό κατώτατον μέρος ή άκρον, ύπόκρια, πρόποδες ίδ. όρυχοξ : Πίνδ.Π 246 έν Παλιου σφυροίξ, αút.1 ó7), 13, Θεόκρ.16,7 οικίντεξ Λιθόξ άκρον σφυρών (τό άνώτατον μέρος τής Λιθόξ, Σημ.4 Α.δ.114 'Ορθέλοιο παρά σφυρών, Πέρο.αút.7,501 Λέπθοιο παρά σφυρών, Άντων.Λιθ.8 παρά τά σφύρα του Παρνασσού, Νόω.Δ 2), μίμνε παρά σφύρα φορβάδξ βλαξ, Μουσαι.45 σφύρα νήσων.

σφυροπέλεκυς-εως (ό) Έπιγρ. κ. νεώτ. είδος πελέκειωξ ού τό έν άκρον τής κεφαλής έχει μορφήν σφύρας, τό δ' έτερον πελέκειωξ' 2) νεώτ. είδος σκεπάρου φέροντος κατά τήν κόψην σχισμήν πρόξ εκβάλων τών ήλων.

σφυροπτερός-ον μον. ό άχώριστος, έπί του Θεοξ, ό εξ ένωξ και μόνου προσώπου άποτελοόμενος Θεοξ. Δβουκ.482C ό Θεοξ μονάξ, ό Θεοξ σφυροπτεροξ.

σφυρορηρησίβρα (ή) (σφυρών, ρρήθ, πυρί μτγν. έπί τής ποδάργας, ή καιύσα τά σφύρα : Λοικ.Τρογ.δ.200.

σφυροτομή-έω μτγν. σχάζω, κόπω τήν παρ' τό σφυρφ φλέβα : Άέτ.8,50.

σφυροτυπία (ή) μον. ά. σφυροκοπία βλλ. : Καμαρ.1,50,9 μαλίσσον μεν τών σίδηρον (τό πυρί) και ίσα και κοψή πρόξ τό τά χαλκεύοντος έλαύον αυτών βούλημα ταιξ σφυροτυπίαξ.

σφυροτύμια όμοιαι μτγν. φέρω, φορώ κοθρόρον περι τά σφύρα : Λοικ.Ψδ.7 Ισ.Άθην.14,624' έθέλει γάρ ό θεοξ όρθοξ έσφυρομένοξ διά μέσου βαδίζοντι γιόρθβ. έσφυρομένοξ.

σφυρῶ-όω μτγν. σφυροκόπω, σφυρηλατώ' 2) ρημ.ατ. σφύρωσιξ, σφυροτύξ.

σφύρωσις-εως (ή) (σφυρά) μτγν. ή σφυρηλασία : Έπιγρ.' 2) Ησ. «σφύρωσιξ, διάδροσιξ, ή έν κόκλω τά πέλαταξ.

σφύρωθρ-ήρος (τό) μτγν. είδος ύποδημάτων, τά όποια έθενον διά Ιμάντων περι τό σφύρα, δ. έρμ. δερμάτινον Ιμάξ ύποδημάτοξ : ΠΔ Γέν.14,23 από του σπαρτίου έως σφυρωμάτοξ ύποδημάτοξ λήθουσι από πάντων τών σών (κτ. ΐω.Χρυσ. εις Γεν.Όμ.35,287,20 «σφυρωθρα είώθασι λέγειν τό άκρον του ύποδημάτοξ τό ειξ δεύ ήλχον).

σφύρωτός-ή-ό (σφυρά) γλωσσ. ό έσφυρηλατημένος, ό σφυροκοπημένος, ό σφυρηλατοξ.

σφύσσω άωρ. τ. το σφύξ βλλ.1) : Θεόκρ.11,7 τώξ ποδάξ θμυρωτέρωξ μευ σφύσσω εν.ζγρ.1.

σφύττω μτγν. σφύξω, είμαι όξός, ζωηρόξ. όρμητικόξ, μτ. άσπαρφ. Δίον Χρ.4,116.

σφώ συνεσταλά, όνομαστ. κ. ατφ. δικηνοξ του σφώ βλλ., άπφ σφάμαξ : Ήλ.Α 574 σφώ ένεκα στυπών έρι δάιτανον ώδε, αút.Ο 146 Ζεύξ σφώ ειξ Ήδην κέλει' ελάθμεν.

σφάει ὄνομαστ. κ. αἰτ. τοῦ θυκί, τῆς ἀντων. τοῦ γ' προσ., τῆς ὁποίας ἡ γενικ. ἐν. κ. ὀνομαστ. πληθ. εἶναι αὐ, σφείς βλλεζ, ὁστ. σφώνη, αὐτοί οἱ δῶο, ἀμφότεροι, ἐν χρ. μ. ἐπὶ ἀρα. κ. θηλ. κ. πάντοτε ὡς ἐγκλ.: Ἰλ.Α.8 τῆς γ' ἄρ σφωε θεῶν ἐρωδι ἐνυ- ἐθηκε μάχεσθαι; ὁμ. κ. ἐπιτετ. ἐν Ὁδ.Υ.327 εἰ σφάει κροθὴ ὄδοι ἀμφοτέρων || ὁ τ' σφάει εἰρήται μ. παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμ. ἐπικούσ. οἱ ἐν Ἀντι.9,11 ἐν Ἰλ.Ρ.531 σφω' Ἀγαντε προέρχεται ἐκ διαρβ.: πρβλ. Ἀπολλ.ἄδασ. Ἀντων.28,24).

σφάει, σφών, θυκί ἀρα. κ. θηλ. β' προσ. τῆς προσ. ἀντων. αὐ, βλλ. σφείς οἱ δῶο, σφώνη. Ὀμ. 1δ. ἐν Ἰλ. κ. ἐπιτετ.: Ἰλ.Η.280 ἀμφοτέρω γὰρ σφάει φιλεί. - Ζεύς.

σφώνη ὁστ. πληθ. τῆς ἀντων. γ' προσ. σφάει βλλ. **σφωίτερος**-α-ον κτητ. ἀντωνυμ. ἐπιθ. τοῦ σφάει, ἀντωνυμίας β' προσ. θυκί., ὄμων, σφς τῶν δῶο, ἰδικός σας: Ἰλ.Α.216 σφωίτερον. - ἔπος ἰδῶων τῶν δῶο, δηλ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνῶς. 2) κτητ. ἀντωνυμ. ἐπιθ. τοῦ σφάει, ἀντωνυμίας γ' προσ. θυκί., ὁ ἄνηκον ἐκ ἀμφοτέρων αὐτοῦ, εἰς αὐτοὺς τοὺς δῶο, ὁ ἰδικός σου: Ἀντιμ.10,13. 3) ἀντι τοῦ σφέτερος, ἐν χρ. π. Ἀπολλ.Ρ' || ἐπὶ τοῦ β' πληθ. προσ., ὑμέτερος ἰδικός σας: Ἀπολλ.Ρ.4,454' || ἐπὶ τοῦ β' ἐν. προσ. σφς, ἰδικός σου: αὐτ.3, 395' || ἐπὶ τοῦ γ' ἐν. προσ., ἔδος, ἰδικός του: Θεόδωρ.25,55 σφωίτερω σὺν παιδί, Ἀπολλ.Ρ.2,465, αὐτ.544' || αὐτοῦ, αὐτῆς: αὐτ.1,643, αὐτ.3,600' || ἐπὶ τοῦ γ' πληθ. προσ.: αὐτ.1,1286, Μαν.2,190.

σφῶν συναρ. ἀπ. γενικ. κ. ὁστ. τοῦ σφάει, ἀντι σφώνη, κ. ἐν Ὁδ.Δ.62 οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀ- πόλυτε τοκῆων.

σφαδίζω ἀντι σχαλιζῶ: EM 739,42.

σφαδίων(τόν) γλωσσ. ἰσοδῶιον.

σφαδῶν-ον(ή) ἡ σφαδῶν κ. νεώτ. ἡ ὅπου καμῆ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν σφηκῶν: Ἀριστ.Ζ1.554α,29, αὐτ.555α,8, αὐτ.624β. || νεώτ. (ζωολ. ἡ προνόμη τῶν διπτέρων καὶ ὑμενοπτερῶν ἐντόμων). 2) τὸ κφελίον ἐν φ' τρέφεται καὶ αὐξάνεται ἡ κῆλη τῶν μελισσῶν: Θεοφρ.Σχολ.Θεόδωρ.1,147' 3) κφελίον μέλιτος κ. κτ. πληθ. ἡ κηρήθρα, ἡ μελιτόπιττα Ἡσ. ἐπὶ κηρία τῶν μελισσῶν: Ἀριστ.φ.ἀν.318δ, αὐτ.569,3, Ἀντιφ.ἀν.275, Ἀνοξάνδρ.41,53, Θεόδωρ.1,147 πληρῆς τοῦ μέλιτος τῶν . . στόμα. . . γένοιτο, πληρῆς τοῦ σφαδῶων, Πάπ. ὁμ. κ. ἐν τῷ ἐν: Εὐθύμωλ.1 σφαδῶνα δει πάντως φαγεῖν. 4) Ἡσ. σφαδῶν κ. κτ. κφελίον βόλοσος.

σφαζέω ἴππ. Ἐπιδ.δ,5,15, Ξεν. Ἐλλ.5,4,581 κ. μιν. κ. νεώτ. κ. σφάζω, δημ. σφάζω, ἀποφω. σφάζω (Πλάτ. Κωμ.127 κ. ἐν συνθ. κατασχάζω: ἴππ. Ἐπιδ.7,761, παρατ. ἔσχων ἴππ. Ἀριστ.Νεφ.409), γ' πληθ. προσ. **σφαζέων** (Ἀνών.π.Φων.194) κ. **σφαζέωσιν** ἴππ.Κωμ.211, μέλλ. σφάζω κ. ἐν συνθ. ἀπο- κρῆτ.41), ἀορ. **σφαζέω** ἴππ.Π.10,51, Εὐρ.Τρω.811, Ἀριστ.Φ.ἀν.740), τὸ μέσ. ἀορ. **σφαζομένην** (Πλάτ.Κωμ.32, Ἀριστ.Φ.ἀν.107), τὸ παθ. γ' ἐν. πρόσ. **σφάται** (ἴππ. Ἀρβρ.30), μέλλ. **σφασσάσθωσι** (Πλάτ.Κωμ.3,5), ἀορ. **σφάσθων** (ἴππ. Ἐλλ.24, Ἀντιφ.ἀν.Στοδ.3,18, 26), παρακ. **σφασσάμι** ἐν τῇ μη. **σφασσάμενη** 51), σφάζω τὸ φυτό ὀνομαστικῶς βλλ. : Φθισοκκ.3, 1531, σφάζω ἀνοήτως τὸσιν ὄντην, ὡστε να διέλθῃ τὶ δι' αὐτῆς, ἀνόμω σφηνῆν, κίμων ἐντομῆν, ἐντέμνω ἀνοήτως, ἐγνώστω τὶ διὸ μοιχαριδιοῦ: ἴππ. Ἐπιδ.δ,5,15 **σφάζειν φάλα** ἰσολογίην τὴν φάλα, φλεβοστομῆν, αὐτ. Ἐντ.Παθ.37 **σφάσαι** αὐτὸν τοὺς ἀγκυλῶν καὶ ἀραρεῖν τὸν αἵματος φλεβοστομῆσαι κατὰ τοὺς ἀγκυλῶν ἢ τοὺς βραχιόνων, αὐτ. Παθ.2 **σφάζει** τὴν κεφαλήν, Ἀριστ.Νεφ.409, Ξεν. Ἐλλ.5,4,58 ἰσολογίην τὴν παρὰ τὸν σφραγῆ φάλα αὐτόν, Ἀριστ.Φ.ἀν.603β,15 ἐάν τις σφάσῃ θῆ τὴν γλῶτταν ἰένων φλεβοστομῆσαι εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς γλώσσης), Πλάτ. ἤθη.Ζ', Ἀρρ.

ἀπ.168J ἐκ βραχιόνων τὰς φάλας **σφάζειν**, Γαλ. Π.119 **σφάζει** τὸ φλεγματῶν μόριον, Πολυδ.2,215 αἶμα **σφάσαι** [= λῦσαι φάλας] κ. μτ. συστοίχ. οἷ: Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.1,7 **μίστρα** τομῆν **σφάζει** ἰκίμων ἐντομῆν, ἐκκοπήν || κ. ἀνευ τοῦ φάλας, φλεβοστομῆς, παίρνω αἶμα: Ἀρετ. Ὁξ.Νοῦσ.2,7' || τὸ παθ. μτφ. καθαιροῦσα διὰ φλεβοστομῆς: Ἀνισθ.π.Στοδ.3,18,26 μὴ κατὰ θυρᾶς εἰσιδῶσας ἀπολυσοῖσι δέσῃαι ἡ σφασθῆναι ἢ ἐλλεβοροσθῆναι. 2) σφάζω: Λυκόφωρ.329 πρωτοσφασκτον δρκίον **σφάσαι**. 3) ἀνολογῶ βλλ.11: Λυκόφωρ.28 **σφάζειν στόμα**. 4) ἐπὶ φυτῶν, ἀνθῶων κττ., ἀνολογῶ βλλ.11, ἐκφύω φυτόν, κάλυκος, βλαστούσας κττ., σφάζω: Κριναγ.ΑΠ.δ.345,2 ἑταρος ἤνθει μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ χεῖματι πορφυρέας **ἐσφάσμεν** κάλυκας. 5) κ. μιν. λῦω, ἀ- νῆμι, χαλῶ, χαλαρῶ: Λυκόφωρ.13 **βαλβίδα** μηρίων **σφάσαι** ἰσολογίαν διὰ τοῦ σφηνῶν τὴν ἀφει- τήριον, κτ. Σχολ. «βαλβίδος μῆρινος», αὐτ.21 **κἀνθ** γῆς **σφάζουσαν** ὀσπληγῶς ἰσολ. ἐνέσπασ- σαν τὰς ἀγκυροσφαι, Ἡρών.Πνευμ.41 **σφάσαι** τὴν χεῖρα, ὡστε ἀφελθῆναι τὸ βέλος, Πλούτ.Μάρκελλ. 15 **σφάσάντων** δὲ τὰς μηχανὰς τοῦ Ἀρχιμήδους Πολυ.Σιλ.δ.51 **σφασάντες** τὴν ἀγκύλην τοῦ βρόχου κ. παθ.: Φιλ.Μηχ.Βελον.73,51 **ἐσφάζεται** αὐτό- μωρον (τὸ βέλος), Πλάτ.Κωμ.3,5 **ἡ σφασσάται** παγίς . . ἀνευ τοῦ συλλαθεῖν τὴν, Ἡλιόδ.ΑΙδ.4,3 **ε- σφαστο** . . ἡ ὀσπληγῆ' || μτφ. ἐν Ἀριστ.Φ.Νεφ. 740 **σφάσαι** τὴν φροντίδα λεπτήν ἰσολ. ἐπιτή- σασ, πούσας ἀτρέψασα, Βερναρδ.Γρηγ. **σφάσαι**, διελθὼν τὴν φροντίδα λεπτήν ἴσαστε λεπτήν γενέσθαι. Ἄλλοι: περιορισῶς, σκεπντρούσασ τὴν σκέψιν σου εἰς ἐν σημείον. 6) ἐπὶ χειρουργοῦ, ἐν φρ. ἐξελπίης **σφάσαι** ἐπανατόξαι ἐξαρβρωθεῖ- σαν γνάθον: ἴππ. Ἀρβρ.30' || τὸ παθ. ἐπὶ γνάθου, ἐξολοσθῆναι, ἐξαρβρωθῆναι: αὐτ. ἐκπίπεται μὲν γνάθος ὀλιγάκι, σφάται μὲν πολλῶκι ἐν χά- σμῳ [κτ. Παθ.Αιγ.δ.112 ἐχολάται]. 7) Γαλ. 18,11,438 κ. παθ. κατὰ πολίσανον δὲ τὸ σφάσαι ση- μαίνει τὴν χεῖρα ταχέως ἀνεῖν πρὸς αὐτὴν (πιθ. ἀναγ. αὐτῆν ἐκ τῆς ἔμπροσθεν θέσεως). 8) ἀφῆνῃ πὶ να πέσῃ: Ξεν.Κωμ.3,5 **σφάσασαι** τὴν ἀο- ρῆν . . διατρέψουσι ἰσολογίαν τὴν ὀράν να κρέματα, Λυκόφωρ.99 **σφάσαι** ὀδόντας **σφάζειν** [τὴν ἀγκυρῶν], ἴππ.Πολοχ.π. Ἀθῆν.4,130λ λάθρα **σφάσαι** σφασθέντων τῶν φραγματῶν. 9) χαλα- ϶ τὴν ἐντισπιν, τὴν προσοπίθειαν, κρατῶ ὄπισω, ἀνοσκόπει, ἀνοστέλλω, ἀνοχαριζῶ, ἐμπαδίζω, κατοπαδῶ, σταματῶ τὶ Ἡσ. σφασθῶν, καταπασθῶν: Πινδ.Π.10,51 κῶλον σφασθῶν ἰσοῦσαι κωληκῶντων, παρὰ τὸ κωπηλί, Εὐρ.Φοίν.960 τὶ σίγας γάρων **δφωγον** σφάσας, αὐτ.454 σφασθῶν. - Δεινὸν ὄμμα καὶ θυμὸς νηοσ, αὐτ.Τρω.811, Κολλ.ἀν.104 **σφασσάντες** ἔργητ'. 10) κ. μιν. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: ἰλάτ.Κωμ.32 τὰς ὄφρας **σφασσάσει** καὶ τὰς ὄφρακας, Ἀριστ.Φ.ἀν.107 **σφασσόμενος** τὴν ἰσπικῆν ἰσολ. ἐπασσόμενος τῆς ἰσπικῆς ἢ ἀποχρήσας καὶ ἀποστῆς τὸ παρόντως ἐπ.τῆς ἐδ- ματος.1] Συνέσ. Ἐπιτ.129 **σφασσόμενος** τὴν ἰσπικ- ῆν, Θεόδ.Υγρ.6,9 **σφασσάμενη** τὰς κώπας ἐπὶ ἔρρας καὶ ἰσπῶν ἄρτων σπασθῶν ἐνέκυσσας. 10) ἐπιπέρω, προκαλῶ κατάρρευση, κατάπτω- σιν, συντελῶ εἰς τὸ να καταρῆσθαι, να καταπέσῃ π: Ἀπολλωνίωδ.ΑΠ.9,22 **θάλασιν** σφάσαι μῆνις κ. παθ.: Πάπ. τοῦ δεινῶ ἀνεῖν ἐπὶ τοῦ χῆματος κατὰ νύκτα σὺν τοῖς ῥηροφάλασιν, μῆνα σφασθῆ ἰσολογίην ὕσασθ' ἠρῆνα, καταρῆσθ' || ἐν Πάπ. **σφάσαι** . . ἐν πέδῳ γόνυ ἰσωνυπησῶς, προσπεσῶν' || μτφ. ἐπιπέρω καταπῶσιν, προκαλῶ ἦταν, συμφορῶν: Πινδ.Ν.4,64 πῦρ . . **λεόντων ὄνοχας** . . ἀκμῶν καὶ δεινοτάτων σφά- σῶν ὀδόντων, Βάκχ.16,12 φε3, οἵσπιν ἐν φροντί-

αι Κνώσιον ἔλασεν στραταγίταν [2] ρη-
ματι. σχάσι, σχάσινα, σχασμός, σχαστήρ, σχα-
στηρία, σχαστήριον.

σχαλιδῶ ὡς [σχαλιζ] μγν. στηριζῶ τὰ ἐπι-
μένα δίκτυα διὰ σχαλιδῶν βλλ. : Πολυδ.5,19
2) ρηματι. σχαλιδῶμα.

σχαλιδῶμα-ατος [τὸ] (σχαλιδῶ) μγν. σχαλι-
δῶμα ἐποθεδλημένη ὡς ὑποστήριγμα : Πολυδ.5,19.
σχαλιζῶ λεξ. θηλάζω, βυζαίνω : Ἥσα., Φώτ.,
Σουζιδ. ἠρθλ. λοχαλεύσοι.

σχαλίς [ἰδος] [ἡ] κ. νεώτ. διασχίδες ἐπιμήκεις τε-
μάχιον εὐλοῦν ἐν χρήσει ὡς ὑποστήριγμα δικτύων κτ. : Πολυδ.5,31 ἰσταλικῆς δὲ καὶ σχαλιδῆς καὶ
σχαλιδῶματα ξύλα ὀρθά, ἐξ ἄκρου διττά, ἰστα-
μένα μὲν κατὰ γῆς, τοῖς δὲ δίκρως ἀνέχοντα τοὺς
τῶν δικτύων βρόχους τε καὶ περιδρόμους, Ἥσα.
σχαλιδῆς, δι' ὧν σχάζουσι τὰ δίκτυα ὀρθά ἐοικῶ-
τα : Ξεν.Κυν.2,8 σχαλιδῆς τῶν ἀρκύων τὸ μήκος
δύκα παλαιστῶν [κῶδ. σταλιδῆς, αὐτ.6,7 ηγηγύ-
νη . . . τὰς σχαλιδῆς ὑπέλας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι
ἔχουσι τὸ σῆντονον. Καλλ.Αἰτ.ἀν.7,35P βέντας ἀμύ-
στηλλον ταυρῶν ἐπὶ σχαλιδῶν [εἰκλ. Πολυδ.5,32
καθίστανται διὰ αἰ σχαλιδῆς πλάγιαι, μάλλον εἰς
ἄλληλας προσκειούσαι ἠρθλ. σταλίξ.] 2) νεώτ.
εἶδος μονοσκελῶς κλίμακος φεροσφίως ἀπὲρ βα-
θιθεῖων ἐπολιθίλους ποσοαλοκόους.

σχάρα [ἡ] γλωσσ., μον. κ. δημ. ἀπὲρ ἔσχάρα
βλλ. [ι] : Μαρτύρ. Ἀγ. Ἀφθίου, Φυλαδέλφου κ. Κυρί-
νου 43 ἀγαγε ἤμιν τὴν σχάραν καὶ τὰ τίγανον
καὶ τοὺς ὀγκινίσκους. - φάρια φητὰ στὴ σχάρα.

σχαράται [τὸ] δημ. τὸ πωδῆδες καὶ πολυτελεῖς
ζίζανιον φυτὸν οἰκάνθη ἡ ἀνοισοειδῆς.

σχάσις-άδος [ἡ] γλωσσ. ἀπὲρ ἰσχάσις βλλ. [ι].
σχάσις-εως [ἡ] [ισχάζω] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχάζειν, διανοίξις, ἐσχά-
ρασις, χράραγμα, ἐπὶ δένδρων : Θεοφρ.Φ1,4,28 τὸ
κόρυμ' καὶ ῥαίε' καὶ πλινοῦσι καὶ αὐτόματον
ἀνευ σχάσεως.] 2) διανοίξις τῆς φλεβῶς φλε-
βοτομία : Ἀρετ. ὉΕ.Νούσι.1,10, αὐτ.23 διὰ σμι-
κροῦς τομῆς τῆς σχάσεως ἀφαιρέειν.] 3) νεώτ.
ἰατρ. ἐγχείρησις συνισταμένη ὅτε μὲν εἰς τὴν με-
γέθυοντι πληγῆς, τραυμάτος, νεύσεως ἡ συνήγιον
πινὸς πρόσ ὑποδοθηθῆναι τῆς διεξόδου τοῦ πύου
ἢ πρὸς βρευκόλυτον τῶν ἀντισπαστικῶν πλάσεων
κττ., ὅτε δὲ εἰς τὴν τομῆν μεθρονάδους πινὸς
ιστῶ (οἷον ἀπονεκρώσεως) συνθλιθῆναι τὴν περι-
σφιγγόντος τοὺς ὑπ' αὐτὸν φλογισμένους ἰστούς
ἄλλοτε δὲ πάλιν εἰς τὴν διεύρυνση φυσικῆς πινὸς
ὅλης πρὸς διεύκωλον τῆς ἐκβολῆς ἀλλοτρίου
πινὸς σώματος ἢ τῆς ἐισαγωγῆς διαφυγόντος πι-
νὸς ὀργάνου.] 4) ἀφασίς, ἀπόλυσις, χαλάρωσις,
ἐπὶ μηχανῆς : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.77,1 τῶν καθ' ἐν
βαλομένων τὴν σχάραν ποιοῦσθεθα.

σχασιμ-ατος [τὸ] [ισχάζω] τὸ σχάζειν, ἐνομή, ἔ-
γκοπή, ἐσχάρασις : Ἰνπ.Ἐκκ.24, αὐτ.27.] 2) ἐπὶ
μηχανῆς, ἡ χαλάρωσις : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.69,1.

σχασμός [ἰ] [ισχάζω] μον. ἡ σχάσις βλλ. [ι] :
Θεοφρ.Νόν.2,162 σικιδας μετὰ σχασμοῦ.

σχαστήρ-ἡρος [ἰ] γλωσσ. κρεμοστήρ, κρεμά-
στρα [λατ. tendens].

σχαστηρία [ἡ] [ισχάζω] εἶδος τροχονέδης, μηχαν-
ήσαστρα ἀνοσχέσεως. πῆ. τροχάλια : Ἀριστ.Λ.Κόσ.
398b,15 ὡσπερ ὄρθωναι οἰ μεγαλότεκνον, διὰ μιάς
ὀργάνου σχαστηρίας πολλῶν . . . ἐνεργείας ἀπο-
τελοῦντες, Ἥρων Αὐτομ.13,9, αὐτ.Βελοπ.78,3, Φιλ.
Μηχ.Βελοπ.74,27, Πολυδ.6,8,7,10, αὐτ.8,3 τὴν δὲ χε-
ίρα καὶ τὴν ἄλυσιν ἐκ τῆς μηχανῆς ἐξέρπινε διὰ
τῆς σχαστηρίας. Ἀπολλῶδ.Δομ.Πολιορκ.188,7
] ὁσχόνιον τεταμένον πρὸς τῆς ἐφέσεως καὶ δίδον
διὰ τῆς ἀποτόμου χαλαρώσεως του το σημειον
τῆς ἐκκινήσεως ἐν τῇ ἰπποδρόμῳ ἢ τῷ σταδίῳ :
Γαλ.11[ι],438. 2) πῆ. ράβδος τοῦ παραπετάσμα-

τος ἡ εἶδος μηχανισμού, δι' οὗ ἐγαροῦντο τὰ
παραπετάσματα : Ἐπιρρ. κατασκευάσαντι σχα-
στηρίας χαλκῆς εἰς τὸν νεώτ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ . .
καὶ τῷ ἐνέπι τὰς σχαστηρίας εἰς τὸν νεώτ, Ἐπ.
πηνρ. κίρκων καὶ σχαστηρίων.] 3) λαβαὶ πρὸς
χαλάρωσιν τῆς πίεσεως χειρουργικῶν βρόχου :
Ἡρακλῆς κ. Ὁρειδ.48,7,3. 4) νεώτ. στρατ. τε-
μάχιον τοῦ ἐπικρουσθῆρος τῶν φορητῶν ἰδ. πυ-
ροβόλων ὄλων, δι' οὗ συγκρατεῖται οὗτος εἰς
τὴν θέσιν δολιπέως δι' ἀγκιστρῶσεως.] 5) κ. ὡς
τοπωνύμιον : Ἐπιρρ.

σχαστηρίαν [τὸ] [ισχάζω] μον. κ. νεώτ. εἶδος
χειρουργικῶν μοχλαίριου, δι' οὗ ἐξετέλειον τὴν φλε-
βοτομίαν, φλεβοτόμιον, νυστήριον : Ἰνπιατρ.24.
2) νεώτ. ναυτ. τετραγώνου εὐκλῶν ἡ σιδηρῶν
τεμάχιον τοῦ ἐπιστολήριου πρὸς συγκράτησιν αὐτοῦ
εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, τὸ κασκοβάλι.

σχαῦδαι Ἥσα. ἐπιρροφωνοί.

σχάω ἀπὲρ σχάζω βλλ. ἀπρρ. σχάω: Πλάτ.Κωμ.127.
σχαδάριον [τὸ] μγν. κ. μον. ὄνομα τοῦ στέδιου,
μικρὸν στέδιον : Γρηγ.Νύσος.2,237, Ἐπιφάν.2,832C,
Κύριλλ.10,68C, Ἀλεξάν.Μαθ.Ἀρατ.4 ἐν τινι πτυχῷ
ἦτοι σχαδάρην.] ἢ πρόχειρον στέδιον : Εὐστ.
961,2] καὶ τὸ κοινῶς καλούμενον σχαδάριον ὁ
σχαδίων λόγῳ ἐστὶν ἐδάφιαν.] 2) σκευὸ.
βιδιάριον, συγγραμμάτιον : Ἰω.Αυδ.Ρωμ.3,11.

σχαδεκδότης [ἰ] λεξ. ὁ ἐκδίδων στέδιον, ὁ ἐκ-
δότης ἀμφ. εἰκ ἐν Λεξ.Πνευμ.197V ἐν πολλοῖς τῶν
σχαδεκδότων τὸ ἔρνος δαυνομένου ἐύρον κῶδ-
δικες, σχαδεκτοτών.]

σχαδεργάτης [ἰ] μον. ὁ ἐργαζόμενος τὴν
στέδιον : Τζέτιν Ἐν Ἀμ.Κρ.3,362,12 τοὺς πανσόφους
εἰς τὰ τοὺς σχαδεργάτας.

σχαδῆ [ἡ] μγν. κ. μον. κυρ. σχίσμα, δδ. φάλλον,
πῖναξ, ἐπ' οὗ γράφονται, ἀριθμομετ. κτ., παρα-
ληφθῆν ἐκ τῆς λατινικῆς [schada] κ. ἰσπ. Σεδ. Ἐ-
τυμ.6,14,8] ἐπειδὴ κατὰ πρότον εἶναι ἐν χρ. π.Εὐστ.

σχαδῆν [ἔγω, σχαδῆ] ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. βρα-
δέως, ἡρέμα, ἡσυχῆς, πράως, σιγῆ σιγῆ Ἥσα.
ἐησευξ. βάδων : Ξεν.Ἰνπιατρ.3,4 σχαδῆν εἰς τὰ
ἱερά διελασύνειν, Μάχ.π. Ἀθῆν.8,349B ἐπ' ἄκρῳ
ἐδάδιζε τὸν ὄνυχον ἐν τῇ πόλει σχαδῆν, Σπμ.20
σχαδῆν ἐπείρουον ῥήσει, Φιλ.2,483,37 τὸ σχαδῆν
περιπαγῶν τὸ πρὸς πῶσιον, Πλούτ.Κράσος.23 ἤγειν
οὐ σχαδῆν, αὐτ.Κάμ.28 ἐν τάξει καὶ σχαδῆν. Ἀ-
ρετ.Χρον.Παθ.1,9 ἢν ἐκράξω σχαδῆν, Γολ.19,201 πό-
τηρον ἡπεριμένω ἡ σχαδῆν [ικὸδ. σχαδῆν], Πολυ-
δ.1,214 σχαδῆν ἰπποδρόσθαι.] ἢ νεώτ. ναυτ. ἐπὶ
παραωμένου ἡ ἐλκομένου σχοινίου ἡρέμα, ἄ. ἐξ
ἀπολασθῆς.] 2) μγν. κ. μον. σχαδῆν, ἐκ τοῦ σύν-
εγγυς : Ἀνών.π.Σουζιδ., Εὐστ.516,10.

σχαδία [ἡ] κ. νεώτ., ἰων. σχαδῆ πρόχειρον καὶ
αὐτοστέδιον κατασκευασμα ἐξ ἔξλων ἢ καὶ ἄλλης
βλῆς καταλλήλου πρὸς πλῆσιν, μικρὸν πλοῖον προ-
χειρῶς καὶ αὐτοστέδιως κατασκευασθῆν : Ὁδ.Ε.33
ἐπὶ σχαδῆς παλιδόσημου πῆματα ἠσχύων, αὐτ.
177, αὐτ.315, αὐτ.1,264, Θουκ.6,2 διεβήσαν ἐς Σι-
κελίαν . . ἐπὶ σχαδῶν, Πλάτ.Φοῖβ.85D ὡσπερ ἐπὶ
σχαδῆς κινδυνεύοντα, Ξεν.Ἀν.2,4,28 διήγειν ἐπὶ
σχαδῆς διεθβερνίας ἄρτου [ἐκ θερμάτων], αὐτ.
1,5,10, Πάν.]] ἢ νεώτ. εἰδικὸν τετραγώνου ἀπτε-
νῆς πλοῖον ἀνευ τροχῶσεως χρήσιμον πρὸς τροπι-
σμὸν τῶν ἰσποφόρων ἢ πρὸς ἐπιθάλασσιον τῆς γά-
στρουσιν αὐτῶν, τὸ σάλλ.]] ποί. ἀπὲρ τοῦ πλοῖον,
πλοῖαριον : Εὐρ.Ἐκ.111 τὰς ποντοπόρους. . . ἔσχε
σχαδῆς, Θεοκρ.16,41 ἐπὶ γυλῶν ἐξεκινῶσιν
θυμὸν ἐς ἐκέρπειν σχαδῆν στυγινοῦ γέροντος.] 2) πλάτ.
πρόχειρος γέφυρα ἐκ πλοιαρίων ἡ σχα-
δῶν, πλωτῶν ζῶντων, ἐπὶ τῆς γεφυρῶς τοῦ Δα-
ρείου : Ἐπιρρ.π. Ἡρ.4,88 βόσπορον ἰχθυόστων
γεφυρώσεως ἀνέθηκε Μανδρακοκλῆς Ἥρων μνημό-
σινον σχαδῆς, Αἰσχ.Πέρσ.68 ἰνοδῶσιν σχαδῆς

πορθμόν ἀμφίφασ. Πάρ.Χρον.66' 3) ἐλοφρόν ἱριώμα· τ' Ἀθην.Μηχ.10,1 σχεδία ὑπότροχος [ἐλατὸ ἔξιλον κατασκευάσασα φέρον τροχούς πρὸς μετακίνησιν πραγμάτων] 4) σπιδρίον τὴν ἐκκομμένον ἐκατέρωθεν πρὸς συγκράτησιν ἑξώλων κττ., ἀγκιστρῶν, συνδέσμων, πόρην· Φύ.Βασ.Θαυμ.4,2

σχεδιάγραμμα-ατος [τὸ] νεώτ. ἡ διὰ προβολῆς ἀπεικονίσας ἀντικείμενον πῶς ἐπὶ χάρτου, ἢ διὰ σχεδιογραφίσεως παράστασις ἀντικείμενου πῶς πλάνα· σχεδιάγραμμα πόλεως· λιμένος· πλάτειας· οἰκίας.

σχεδιογράφημα-ατος [τὸ] νεώτ. ἀντὶ σχεδιογράφημα βλλ.

σχεδιάζω κ. μων, νεώτ. κ. δημ., μέλλ. σχεδιάσω, ὄφρ. σχεδιάσομαι, πράττω ἢ λέγω ἢ γράφω τὴν ἀμελετήτως καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐνεργῶ ὄντι παραπροσκειυῆς, κατὰ τὴν ἐμπνευσίν καὶ τὸς ἀπαίτησις τῆς στιγμῆς, αὐτοσχεδιάζω· Πλάτ.Σία. 384,12 διαμαντεύμενον καὶ σχεδιάζοντα λέγειν ὅτι ἂν τύχη || ἀποκ. ὁμολ. ἐξ ὑπομολῶν, ἀπαγγέλλω ἐκ τοῦ προχείρου· Ἰωαν.Ἰωαν.15,3 λαβὼν τὸ μελετητήριον, εἰς ἑσχεδίασιν δριμύτως. Κικ. Ἀττ.δ,111' 2) ἐφευρισκῶ, ἐξευρισκῶ διηγήματα, ἐπινοῶ, πλάττω ἱστορίας· Πολύβ.12,4 ὑπερ ὧν .. κακῶς καὶ παρέργως ἱστορήσας ἐσχεδίασας, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,7 σχεδιάζειν ὑπολήφονται μ.ε. Διδό. Σ,123' || διῶα ἐλευθερίαν εἰς τὴν φωνασίαν μου· Σωφ.2,65' 3) προχείρως συνθέτω, κατασκευάζω, ἐκτελῶ κττ., προχειρολόγιω, αὐτοσχεδιάζω, τὸ παθ.· Φιλώδ.Ρητ.1,1005' 4) ἐνεργῶ ἀμελῶς, ἀπεριορίκτως, ἀπρομελετήτως, πράττω τὴν μετ' ἀνεπινοῦς φρονιτιδος, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ· Πολύβ.23,9,12 οὗτοι μὲν ἐσχεδιακότες ἐφαίνοντο τοῖς κοινοῖς πρᾶγμῶσιν κ. ἐμπροθ. ἱερὸς τῆ, ἐν τῆσὶ Πά Βορ.1,19 ἐσχεδιάζομεν πρὸς τὸ μὴ ἰδοῦσιν τῆς φωνῆς αὐτοῦ, Διδό. Σ,13,31 ἵνα μὴ σχεδιάζειν ἐν τοῖς τῶν ἄλλων βίωσι ἐπισθῶσιν' || μτγν. κ. μων. ἐτοιμοδῶ, παρασκευάζω τὴν ἐκ τοῦ προχείρου, ἐκ τῶν ἐνότων· Παυμῆ Πρωγ.12,239 οὐ τοῖς κοινοῖς ἠδέεσθαι ἄλλοι, οὐ μετ' ἐκείνων στρατεύων κοινήν τὴν τρῆπείαν ἐσχεδίασε' κ. ποθ.· Γρηγ.Νησοσ.1,206δ ἡ βρώσις .. ἐπὶ ὑμῶς κατὰ τὸ συμβᾶν ἐκ τοῦ παρατυχόντος σχεδιασθείσα' 5) νεώτ. κ. δημ. γράφω ἢ χροάσω σχέδιον, σχεδιογραφῶ, ἵχνογραφῶ· σχεδιάζει καθαράκι πάνω στὸ χαρτί' 6) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ἐξω κατὰ νοῦν, σκοπεύω, προτίθεμαι, μελετῶ νὰ πράξω τὴν· σχεδιάζει νὰ πώληση ὅλα τὰ κτήματα του καὶ νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἐδρῶνην' 7) ρημ.ατ.λ. σχεδιοσις, σχεδιοσις, σχεδιασμός, σχεδιασμός, σχεδιασθῆς.

σχεδιασμός ἐπίρρ. μων. ἐξ ὑπομολίου, ἐκ τοῦ προχείρου, προχείρως· Εὐστ.Θδ.1545,7 τὸ δὲ Ὁδουσοῦ ἀσπαστὸν φίλον ἀν φανεῖ τὰς νοηματοποιῶσι σχεδιασμοῦ πηθ.γρ. σχεδιασμοῦ.

σχεδιάς-φθος [ἡ] Γαλ.19,144 ἐσχεδίασεν τὴν ἀγχοῦσαν· Ἰαν.Γιν.1,75 λαβὼν σχεδιάσα.

σχεδιάσει-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ σχεδιάζειν βλλ.51, α. σχεδιογράφισις.

σχεδίασασα-ατος [τὸ] [σχεδιάζειν] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχεδιάζειν, τὸ ἐκ τοῦ προχείρου πράξειν ἢ λεχθῆν· Κικ. Ἀττ.15,19,2 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ σχεδιογράφημα, τὸ σκίτσον.

σχεδιογράφω [τὸ] [σχεδιάζειν] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ σχεδιάζειν βλλ.11, τὸ ἐκ τοῦ προχείρου πράττειν ἢ λέγειν ἢ γράφειν· Πλάτ.Σία. 390C εἰκασία καὶ σχεδιασμός, Ἀγαθρ.4 τοιοῦτος μὲν καὶ ὁ Ἀργολικός περὶ τῆς Ερυθρᾶς θαλάσσης σχεδιασμός, Στρώβ.12,3,22, Εὐστ. Ἰλ.146,19 ὁ σχεδιασμός, καθ' ὃν Ὀμηρος ἐξηκρούετο πολυλοχῶ' 2) νεώτ. σχεδίασις, προσχεδίων.

σχεδιογράφω-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχεδιογραφῆσαι, ἢ διὰ σχεδιογραφίσεως παράστασις ἀντικείμενον πῶς ἐπὶ χάρτου· σχεδιογράφημα πόλεως· λιμένος.

σχεδιογράφω-εως [ἡ] νεώτ. κ. σχεδιογράφισις ἡ ἐνέργεια τοῦ σχεδιογραφῆσαι, ἢ ἀπεικονίσας ἀντικείμενον πῶς διὰ προβολῆς αὐτοῦ ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιπέδου ἐπιφανείας· σχεδιογράφισις πόλεως.

σχεδιογράφω-εως [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. σχεδιογράφω ὁ σχεδιογραφῶν, ὁ σχεδιασθῆς βλλ.21.

σχεδιογράφω-εω νεώτ. κ. σχεδιογράφω ἀπεικονίζω ἀντικείμενα διὰ προβολῆς αὐτῶν ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιπέδου ἐπιφανείας, γράφω, κῆρυμα σχέδιον, σχεδιάζω βλλ.51' 2) ρημ.ατ.λ. σχεδιογράφω, σχεδιογράφισις, σχεδιοσθῆς.

σχεδιο[ν]τὸ μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ αὐτοσχεδῖος λόγος· Ἐριου. Μεθ.17' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιφανείας διὰ γραμμῶν καὶ ὑπὸ κλίμακον παράστασις ἀντικείμενον πῶς ὑπάρχοντος ἢ μέλλοντος νὰ λάβῃ ὑπαρξίν· σχεδῖον κτηρίου· οἰκίας· νοσοκομείου· ναοῦ,· σχεδῖον πόλεως [σχεδιογράφημα περιλαμβανόν τὴν ὅλην ἐκτασίν τῆς πόλεως μετὰ τῆς προβλεπομένης ἐπεκτασέωσ'] || γραμμικὸν ποικίλων ἐπὶ ὑφάσματος, χάρτου κττ. || τὸ ἐπὶ τοίχῳ ἢ ἐπίπλῳ συνήθως ἀνάγνωσκον κόσμημα' 3) νεώτ. κ. δημ. εἶδος μορφῆς, τύπος, σχῆμα συμφωνῶν πρὸς τὸ ὅποιον ἐξετελεσθῆν τῆ, ρυθμῶς, καλοῦσι· νέον σχέδιον καπέλλου,· παριδῖονκο σχέδιον' 4) μων. ὑπόδειγμα, πρότυπον· Σταυδ.Θεοδ.427Α ταῦτα ἑως Ἰνδαλάμ τὰ σχεδῖον τῆς ἀσκήσεως' 5) νεώτ. κ. δημ. ἡ τὸ πρῶτον γνωμῆν διαισθητικῶς γραπτοῦ τινος συνθέματος, ἀνοικειμένη εἰς μεταβολῆς ἢ διορθώσεως· σχεδῖον ἔγγραφοσ [τὸ ἀρχικῶς γραπθῆν, τὸ πρωτότυπον, ἀπὸ τῆς ἀντιγραφῆς],· σχεδῖον νόμου [α. νομοσχεδῖον] 6) νεώτ. κ. δημ. λεπτομερῆς καθορισμὸς τοῦ τρόπου καὶ τῶν λεπτομερειῶν ἐνεργείας ἢ ἐπιχειρήσεως τινος· τὸ σχεδῖον τῆς ἀποεξηγάνσεως τῶν ἐλῶν' || πρόθεσις, ἐπιδικῶς σκοπός· πάντοτε ἀποτυγχάνουσι τὰ σχεδῖα του' 7) νεώτ. στρατ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου κτορητικῶς μελετῆς πολεμικῆς ἐνεργείας πρὸς ἀμείνω ἢ ἐνδεχομένην ἐφαρμογήν· τὸ σχέδιον Σίλφεν

σχεδιασθῆριον [τὸ] νεώτ. αἰθῶσα ἐν ἡ ἐκτελεσθῆναι σχεδιασμός, ἐργαστήριον σχεδιαστοῦ.

σχεδιασθῆς [ὁ] [σχεδιάζω] μτγν., νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. σχεδιαστρία, ὁ σχεδιάζων τῆ, ὁ ἐκ τοῦ προχείρου πράττων, λέγων ἢ γράφων τὴν· Κλήμ. Ἀλ.Ποι.δ,192 ἑρωτικῆς σχεδιασθῆς ἀδμονασ' 2) νεώτ. ὁ ἐξων ὁ ἐπαγγέλω τὴν κατασκευὴν σχεδιοσφρημάτων, ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἐκτελὼν σχεδιοσφραγῆσα· Σχολῆ σχεδιασθῶν.

σχεδιαστικῶς ἐπίρρ. μτγν., μων. ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελετήτως, μετὰ σπουδῆς, ἀμελῶς· Εὐστ. Ἰλ.836,36 σχεδιαστικῶς ταυτολογεῖ.

σχεδῖον ἰσχυρισθῆν ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ σχεδιοσθῆριον ἐπίρρ. ἐπ. ἐπὶ τόπου, ἐκ τοῦ συνέγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντὰ· Ἰλ.Ε.830 τὸ φων δὲ σχεδῖον' πρὸλ. αὐτοσχεδῶν' 2) ἐπὶ χρόνον, ταχέως, γρήγορα· Νικ. Ἀλεξ.88 τῶ καὶ προησθῆς ἡ ὀρχήδος κίρα ἔλασις ἡ ἐπὶ μύρτινης σχεδῖον χροάσασιν ὀρέξεισι ἰσχυρῶ. ἐπαρχηρῶσι' || ἐπὶ χρόνον. εὐθύς, ὁμίως· Βάθρ.57,4 [πιθ.γρ.].

σχεδῖος-ἡ-ὄν μτγν. κ. μων. ὁ αὐτοσχεδῖος, ὁ προχείρος· Εὐστ. Ἰλ.241,8 νόμῳ .. σχεδῖκῶ, αὐτ. 714,51 ἡ σχεδῖκὸν τόλμα ἐθροαστόν ἰτῶν προχείρως ὀμολογῶντων, αὐτ.1634,16 αἱ τὰ σχεδῖκὰ λαλοῦντες' || ἐπίρρ. -ικῶς πθ. διορθ. ἀντὶ σχεδιαστικῶς βλλ. : αὐτ.1545,7.

σχεδιογράφω-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχεδιογραφῆσαι, ἢ διὰ σχεδιογραφίσεως παράστασις ἀντικείμενον πῶς ἐπὶ χάρτου· σχεδιογράφημα πόλεως· λιμένος.

σχεδιογράφω-εως [ἡ] νεώτ. κ. σχεδιογράφισις ἡ ἐνέργεια τοῦ σχεδιογραφῆσαι, ἢ ἀπεικονίσας ἀντικείμενον πῶς διὰ προβολῆς αὐτοῦ ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιπέδου ἐπιφανείας· σχεδιογράφισις πόλεως.

σχεδιογράφω-εως [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. σχεδιογράφω ὁ σχεδιογραφῶν, ὁ σχεδιασθῆς βλλ.21.

σχεδιογράφω-εω νεώτ. κ. σχεδιογράφω ἀπεικονίζω ἀντικείμενα διὰ προβολῆς αὐτῶν ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιπέδου ἐπιφανείας, γράφω, κῆρυμα σχέδιον, σχεδιάζω βλλ.51' 2) ρημ.ατ.λ. σχεδιογράφω, σχεδιογράφισις, σχεδιοσθῆς.

σχεδιο[ν]τὸ μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ αὐτοσχεδῖος λόγος· Ἐριου. Μεθ.17' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιφανείας διὰ γραμμῶν καὶ ὑπὸ κλίμακον παράστασις ἀντικείμενον πῶς ὑπάρχοντος ἢ μέλλοντος νὰ λάβῃ ὑπαρξίν· σχεδῖον κτηρίου· οἰκίας· νοσοκομείου· ναοῦ,· σχεδῖον πόλεως [σχεδιογράφημα περιλαμβανόν τὴν ὅλην ἐκτασίν τῆς πόλεως μετὰ τῆς προβλεπομένης ἐπεκτασέωσ'] || γραμμικὸν ποικίλων ἐπὶ ὑφάσματος, χάρτου κττ. || τὸ ἐπὶ τοίχῳ ἢ ἐπίπλῳ συνήθως ἀνάγνωσκον κόσμημα' 3) νεώτ. κ. δημ. εἶδος μορφῆς, τύπος, σχῆμα συμφωνῶν πρὸς τὸ ὅποιον ἐξετελεσθῆν τῆ, ρυθμῶς, καλοῦσι· νέον σχέδιον καπέλλου,· παριδῖονκο σχέδιον' 4) μων. ὑπόδειγμα, πρότυπον· Σταυδ.Θεοδ.427Α ταῦτα ἑως Ἰνδαλάμ τὰ σχεδῖον τῆς ἀσκήσεως' 5) νεώτ. κ. δημ. ἡ τὸ πρῶτον γνωμῆν διαισθητικῶς γραπτοῦ τινος συνθέματος, ἀνοικειμένη εἰς μεταβολῆς ἢ διορθώσεως· σχεδῖον ἔγγραφοσ [τὸ ἀρχικῶς γραπθῆν, τὸ πρωτότυπον, ἀπὸ τῆς ἀντιγραφῆς],· σχεδῖον νόμου [α. νομοσχεδῖον] 6) νεώτ. κ. δημ. λεπτομερῆς καθορισμὸς τοῦ τρόπου καὶ τῶν λεπτομερειῶν ἐνεργείας ἢ ἐπιχειρήσεως τινος· τὸ σχεδῖον τῆς ἀποεξηγάνσεως τῶν ἐλῶν' || πρόθεσις, ἐπιδικῶς σκοπός· πάντοτε ἀποτυγχάνουσι τὰ σχεδῖα του' 7) νεώτ. στρατ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου κτορητικῶς μελετῆς πολεμικῆς ἐνεργείας πρὸς ἀμείνω ἢ ἐνδεχομένην ἐφαρμογήν· τὸ σχέδιον Σίλφεν

σχεδιογράφω-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχεδιογραφῆσαι, ἢ διὰ σχεδιογραφίσεως παράστασις ἀντικείμενον πῶς ἐπὶ χάρτου· σχεδιογράφημα πόλεως· λιμένος.

σχεδιογράφω-εως [ἡ] νεώτ. κ. σχεδιογράφισις ἡ ἐνέργεια τοῦ σχεδιογραφῆσαι, ἢ ἀπεικονίσας ἀντικείμενον πῶς διὰ προβολῆς αὐτοῦ ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιπέδου ἐπιφανείας· σχεδιογράφισις πόλεως.

σχεδιογράφω-εως [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. σχεδιογράφω ὁ σχεδιογραφῶν, ὁ σχεδιασθῆς βλλ.21.

σχεδιογράφω-εω νεώτ. κ. σχεδιογράφω ἀπεικονίζω ἀντικείμενα διὰ προβολῆς αὐτῶν ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιπέδου ἐπιφανείας, γράφω, κῆρυμα σχέδιον, σχεδιάζω βλλ.51' 2) ρημ.ατ.λ. σχεδιογράφω, σχεδιογράφισις, σχεδιοσθῆς.

σχεδιο[ν]τὸ μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ αὐτοσχεδῖος λόγος· Ἐριου. Μεθ.17' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπὶ χάρτου ἢ ἄλλης ἐπιφανείας διὰ γραμμῶν καὶ ὑπὸ κλίμακον παράστασις ἀντικείμενον πῶς ὑπάρχοντος ἢ μέλλοντος νὰ λάβῃ ὑπαρξίν· σχεδῖον κτηρίου· οἰκίας· νοσοκομείου· ναοῦ,· σχεδῖον πόλεως [σχεδιογράφημα περιλαμβανόν τὴν ὅλην ἐκτασίν τῆς πόλεως μετὰ τῆς προβλεπομένης ἐπεκτασέωσ'] || γραμμικὸν ποικίλων ἐπὶ ὑφάσματος, χάρτου κττ. || τὸ ἐπὶ τοίχῳ ἢ ἐπίπλῳ συνήθως ἀνάγνωσκον κόσμημα' 3) νεώτ. κ. δημ. εἶδος μορφῆς, τύπος, σχῆμα συμφωνῶν πρὸς τὸ ὅποιον ἐξετελεσθῆν τῆ, ρυθμῶς, καλοῦσι· νέον σχέδιον καπέλλου,· παριδῖονκο σχέδιον' 4) μων. ὑπόδειγμα, πρότυπον· Σταυδ.Θεοδ.427Α ταῦτα ἑως Ἰνδαλάμ τὰ σχεδῖον τῆς ἀσκήσεως' 5) νεώτ. κ. δημ. ἡ τὸ πρῶτον γνωμῆν διαισθητικῶς γραπτοῦ τινος συνθέματος, ἀνοικειμένη εἰς μεταβολῆς ἢ διορθώσεως· σχεδῖον ἔγγραφοσ [τὸ ἀρχικῶς γραπθῆν, τὸ πρωτότυπον, ἀπὸ τῆς ἀντιγραφῆς],· σχεδῖον νόμου [α. νομοσχεδῖον] 6) νεώτ. κ. δημ. λεπτομερῆς καθορισμὸς τοῦ τρόπου καὶ τῶν λεπτομερειῶν ἐνεργείας ἢ ἐπιχειρήσεως τινος· τὸ σχεδῖον τῆς ἀποεξηγάνσεως τῶν ἐλῶν' || πρόθεσις, ἐπιδικῶς σκοπός· πάντοτε ἀποτυγχάνουσι τὰ σχεδῖα του' 7) νεώτ. στρατ. ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου κτορητικῶς μελετῆς πολεμικῆς ἐνεργείας πρὸς ἀμείνω ἢ ἐνδεχομένην ἐφαρμογήν· τὸ σχέδιον Σίλφεν

σχεδίου α-ον [σχεδών κ. μον. κ. νεώτ. κ. σχεδίου-ον (Αρετ.Χρον.Παθ.Ι,16] επί τόπου, ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον· Αλογ.Χο.163 **σχεδία τ'** αὐτὰκινα νῶ-
 μών ἔβη ἰχθύων εἰς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μά-
 χην, Ἀριστ.ἀπ.498 μακρὸν δόρυ δ' **σχεδίων** ἐκα-
 λειτο, Ἐλλ.Ἐπιγραμμ.333,3 ἐν **σχεδίῳ** μάχῃ λέκ-
 τοῦ συστάδην) 2) [σχεδῆν] ὁ ἡπίος, ὁ βραδύς,
 ὁ προσεκτικός· Πολυδ.Ι,214 **σχεδία ἱππασία** 3)
 ἐπὶ χρόνῳ, ὁ βραχύς διαρκῶς, ὁ παροδι-
 κός, ὁ ἀφηνειός, ὁ ἀπροσδόκητος· Αρετ.Χρον.
 Παθ.2,7 **σχεδίου αἰτήν**, αὐτ.2,13 ἀπὸ **σχεδίου προ-
 φασίου**, αὐτ.2,12 **σχεδίου πόνος** || κ. ἐν ἐπιρ-
 φρ.· Ἰώσ.ΠΙ 3,5,2 ὡσπερ ἐν **σχεδίῳ** πόλιν . .
 ἀποδεικνύται ἰαμέσως, Αρετ.Χρον.Παθ.Ι,6 ἐπὶ
σχεδίῳ || ὁ ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ πρόχειρος·
 Διον.Ἀλ.Συν.Ιβ ἐν λόγῳ **σχεδίῳ**, Ἀγαθ.ΑΠ.Π,64
σχεδίων ποτῶν, Εὐδόκ.ὁδ. τῶ βήτορι διατιθεμένων
σχεδίους λόγους 4) τοῦ οὐδ. **σχεδίων ὡς οὐσ.**
 βλ.λ. 5) ὁ προχείρος περρογόμενος ἡ πεποι-
 μένας ὁ κοινός, ὁ συνήθης· Ἡσ., Φώτ. εὐτε-
 λής· Νικ.Θηρ.622 **σχεδίου οἶνον**

σχεδιοῦργός (ὁ) ἰμν. ὁ ἐρασιβόμος, ὁ κατα-
 σκευάζων σχεδία βλ.λ.)· Θεμιστ.Λόγ.26,316 τὴν
 θάλασσαν . . οἱ **σχεδιοῦργοι** πλείων ἀπέδειξαν.
σχεδιομόσ (ὁ) σχόλ. εἶδος γυναικείας ὀρχή-
 σεως, χορῶ· Σχολ.Τλ.Χ 391 ἡ δὲ ἀπαλή ὀρχησις
 μόθων καὶ βακχησιῶς καὶ **σχεδιομόσ**.

σχεδίως ἐπίρρ. ἠμν. ἀφηνειῶς ἀπροσδοκῆ-
 τως, ἔσφικκῶ· Αρετ.Χρον.Παθ.Ι,7 ἢ ἀγάθῃ κε-
 φαλῇ **σχεδίως** ἐπὶ προσκρίσει αἰτήν 2) προ-
 χείρως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελῶς· Σχολ.Λουκ.
 Ἀλ.45 αὐταυρητῆς ἄρτος ὁ . . **σχεδίως** ὠπτημέ-
 νος 3) τυχεῖως, ἀσκόπως· Ἀριστ.ΙΙ54 τῶν ἀμυ-
 δειῶν πάντων ἐσοκμενῶν εἰς ἑνιαυτὸν οὐδέποτε
σχεδίως κεν ἐπ' αἰθερὶ τεκμηραία [σχόλ. ἐπροσ-
 φάτως, ἀσκόπως, πορέρως καὶ ὡς ἔτυπειν].

σχεδιογράφια (ἡ) ἠμν. μον. κ. νεώτ. ἡ τέχνη
 τοῦ τεχνολογεῖν, τεχνολογία, γραμματικὴ ἀνάλυσις,
 εἶδος διδακτικῆς μεθόδου ἐρμηνείας ἀρχαίων ἢ
 βροσκειντικῶν κειμένων, καθ' ἣν ἐπιτελοῦσάντο
 οἱ ἀσυνήθεις τύποι, αἱ ὀνόματι λέξεις κτ.· Γεζέτ.
 Ἡσ.ἀδ.285 εἶτα **σχεδιογραφίας** ἀπάρχεται, καὶ
 πολλοὶς μογῆσας τοῖς χρόνοις μόλις τὴν γραμ-
 ματικὴν ἀρετὴν ἐπικτάται, Τίτλος χειρογρ. ἐν Βασι-
 κονῶν Λογοβόδρῳ τοῦ σοφοῦ παρεκδόλαιον
 τῆς **σχεδιογραφίας** 2) **σχεδίων**, σχεδιασμοῦ·
 Σχολ.Ἀριστ.248 ἴσταν δὲ ὅτι ὁ ἀριστερὸς ὡμοῦς
 τῶν Ἀνδρομέδης λαμπρὸς ἐστίν, ἐξ οὗ διδάσκει
 τὸν βόρειον ἴχθυν ἄλλ' ὅμως ἐν τῇ **σχεδιογρα-
 φία** ὁ δεξιὸς αὐτῆς πλησιάζει τῷ ἴχθῳ (ὁ γρ.
 ὀπί σφαιρογραφίῃ).

σχεδιογραφικός ἡ-όν μον. ὁ ὄνηκων εἰς τὴν
 σχεδιογραφίαν βλ.λ. ὁ τῆς σχεδιογραφίας· Γεζέτ.
 Ἐλέγ.Ἰλ.ΙΙ 4,16,19· προδ. Ἀν.Βοασα 4,336.

σχεδιογράφος (ὁ) [σχεδῶν] κ. μον. ὁ διδάσκων
 σχεδιογραφίαν βλ.λ.)· Ἰω.Εὐχαῖτ.25 τοῦ γὰρ **σπεφ-
 τε** καὶ πρόβηλον (ἐπιλόγιος λογογράφος ἡδι-
 στον, οὗ σχεδιογράφος καὶ ταῦτα κληθὶν τοῦ
 στέδην κερτημένους).

σχεδιογραφῶ-έω [σχεδῶν, γράφω] μον. ἐξε-
 τῶς ἐκάστην λέξιν τεχνολογικῶς, διαχωρίζω καὶ
 μέρη τῆς γραμματικῆς· Βασ.Γραμμ. Ἀσκήσ. ἐθνα.
 Στεφ. τοῦ νῦν ἀρξαμένου τοῦ **σχεδιογραφεῖν**
 καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπιλόγησεν τοῦ **σχεδίους**.
σχεδοῦθεν ἐπίρρ. κυρ. ἐκ τοῦ συνέγγους, ἐκ τοῦ
 πλησίον, ἀπὸ κοντά, συνήθ. ὅμως ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ
 σεδῶν βλ.λ., ἐγγύς, πλησίον, κοντά· Ἰλ.Π 807
 ὡμων μεσογυῶς **σχεδοῦθεν** βάλε, αὐτ.Ρ 359, Ὀδ.
 Ο 223, αὐτ.Β 267, αὐτ.Γ 447 σπῆ β' αὐτῶν **σχεδοῦ-
 θεν**, Ὀρφ. Ἀργ.629, Ἀπολλ.Ρ 4,662.

σχεδῶν (ἡ)σχ, σχεῖν] ἐπίρρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ.
 ἐπὶ τόπου, ἐπ. κ. λυρ. ἐγγύς, πλησίον, πλησιέστατα,

πολὺ κοντά· Ἰλ.Κ 100 **δυσμενέας δ'** ἄνδρας **σχε-
 δῶν** ἐπιτά, αὐτ.Ε 458, αὐτ.Ν 576, αὐτ.Υ 378, Ὀδ.
 Ε 392 ὁ δ' ἄρα **σχεδῶν** εἰσιεθε γαίαν, αὐτ.Ω 493·
 σπαν. ἢ. dot.· Ἰλ.Κ 422 οὐ γὰρ σφην παίδες
σχεδῶν εἶται, Ὀδ.Ι 223 νῆσοι . . ναιετάουσιν μά-
 λα **σχεδῶν** ἀλλάγησιν, Ἡσιόδ.Α 113 οἱ δὲ σφ
σχεδῶν εἰσι, Πίνδ.Ν 10,66 στάβην τεύθει **σχεδῶν**,
 Ἀπολλ.Ρ 1,671· συνήθ. ἢ. γενικ.· Ὀδ.Ε 288 Φαί-
 κων γαίης **σχεδῶν**, αὐτ.475, αὐτ.Ζ 125, αὐτ.Ι 117,
 αὐτ.Κ 156, αὐτ.Λ 142 **σχεδῶν** αἵματος, Ἀπολλ.Ρ
 Ι,97 νῆσοιο . . **σχεδῶν**, αὐτ.Ι 402 κ. ἐμπροθ. ἰπα-
 ρά, ἀμφὶ τῆι· Πίνδ.Ο 174 πᾶρ ποδὶ **σχεδῶν** φᾶ-
 νη, αὐτ.Π 5,40 ἀμφ' ἀνδριότιν **σχεδῶν** || ὁ κ.
 ἢ. ρημάτων κινήσεως, ἢ. dot.· Ἰλ.Ι 304 ἐπει-
 ᾶν μάλα τιν **σχεδῶν** ἔλθοι, Ἡσιόδ.Α 435 ὁ δὲ σφ
σχεδῶν ἤλυθεν κ. ἢ. γενικ.· Ἰλ.Υ 363 ἄς τῆς **σχε-
 δῶν** ἔλθεος ἔλθῃ, Ὀδ.Δ 439, αὐτ.Α 481 **σχεδῶν**
 ἤλθον Ἀχαιοῖς 2) ἢ. ἐπὶ συννεφίας· Ὀδ.
 Κ 441 καὶ πῆρ περ ἐόντι μάλα **σχεδῶν** 3) ἢ. μτρ.
 ὁμοίως πρὸς τι, ὅπως . . ἢ. dot.· Ἰαμβλ.Μοδ.
 Ἐπιστ.27 **σχεδῶν** τούτοις . . ἀι παραλαγαί . .
 εἰσιν 4) ὁ κ. ἐπὶ χρόνῳ, ἐγγύς· Ἰλ.Ρ 202
 θάνατος καταθόμις ἐστίν, ὅς ὅτι τοῦ **σχεδῶν**
 εἰσι ἵπλεκται, αὐτ.Ν 817, Ὀδ.Β 284, αὐτ.Ζ 27 σοὶ
 δὲ γάμος **σχεδῶν** ἐστίν 5) ἢ. μεθ' Ὀμ. μον. νεώτ.
 κ. δημ. περιου, ὡς ἐγγιστά, κοντά προσέγγισον,
 κοντά τοῦ μύλλον ἢ ἥτον· Ἡρ.δ,42 ἐτάχθησαν δὲ
σχεδῶν κοντά ταῦτά τὰ καὶ πρότερον, αὐτ.Ι 65,
 αὐτ.2,48, Σοφ.ΟΤ 736 **σχεδῶν** τὴν πρόσθεν ἡ ἰο-
 λῆς πρὸ δόλιγος, Εὐρ.Ἐλ.ΙΙ 2, Ἀριστ.Φ.ἔκκλ.ΙΙ 57 **σχε-
 δῶν** ἀπαντας . . κελεύω . . κρίνειν ἐμὲ, Πλάτ.
 Παρμ.Ι 23β, αὐτ.Συμπ.201β, αὐτ.Γοργ.472ι· **σχεδῶν**
 τὶ ταῦτα, Ξεν.Ἐλλ.δ,5,33 **σχεδῶν** πάντες, Ἀριστ.
 Μετ.350η,21 πάντα **σχεδῶν**, αὐτ.34 **σχεδῶν** ἐκ
 κρηνῶν ὁ πλείστοι ῥέουσι, αὐτ.35,Ιε,14 **σχεδῶν**
 περὶ τριακασία στάδια, Θεόδωρ.5,86 ταλόρους
σχεδῶν εἶκασι, Πδ.Μοκκ.2,5,2, Κδ.Πράδ.Ι 3,44 **σχε-
 δῶν** πᾶσα ἡ πόλις συνήχησθ, αὐτ.19,26, Πλάτ.
 Ἄλκ.25 πάντα τὰ πράγματα τοῖς Ἀθηναίοις **σχε-
 δῶν** ἔπληξε, Ἀρρ.Ἐπικ.Ι,1,17 πάντες **σχεδῶν** ἢ
 οἱ γὰ πλείστοι, Ἀλκιφρ.2,2,277,27 τὴν πρώτην Ἀ-
 φροδίτην ἔρασαν παρ' αὐτοῦ **σχεδῶν**, Ἐπιγρ.,
 Πάπ. σὺν τοῖς θεοῖς **σχεδῶν** ἐσται ὁ διάλογος
 ἕως τῆς ἡ' τοῦ Μαχών, Γεωργ.Σύγκ.237,1 τὸν ἀ-
 παντα χρόνον αὐτοῦ **σχεδῶν** . . ἡγεῖται τῶν ἰου-
 δαίων κ. μτ. ἄλλων ἐπίρρ.· Πλάτ.Σοφ.253C
σχεδῶν γὰρ ἴσως τῆς μεγίστης, Ἀριστ.Τολ.ΙΙ 8α,13,
 αὐτ.Α'Υστ.79α,20 **σχεδῶν** ὡς εἰπελ, Γεμύλ.6,28,
 Διόδ.Σ 36,10 **σχεδῶν** που, Λουκ.Ἐὐα.Δ 6,2 καὶ
σχεδῶν που κατὰ μέσον δόσον ἐστίν, -**σχεδῶν**
 καλῶς || φρ. **σχεδῶν** εἰσίν· Πλάτ.Σοφ.237C
 χαλεπὸν ἦρου καὶ **σχεδῶν** εἰσίν σίψ γὰρ ἐστὶ
 παντῶσιν ἀπορον (σὺν τῷ λέμε περιου), Ἀδην.
 Μηχ.3,4, Πάπ. || ὁ κ. ἢ. μτρ. ρημάτων ἰουηθ.
 κτ. πορ.α.Ι, ἰδ. λεπτικῶν ἢ γωστικῶν· Σοφ.Τρ.43
σχεδῶν δ' ἐπίστατον τὶ πῆμ' ἐχόντα ἴων, Εὐρ.
 Τρω.898 **σχεδῶν** μὲν οἷδα σοι στυμμένην, Ἀ-
 ριστ.Φ.Π 33, αὐτ.860 ἐγὼ **σχεδῶν** τοῦ πράγμα γι-
 γνώσκειν δοκῶ, Δημ.38 **σχεδῶν** εἰρητ' ἀ νομῶς
 συμφέρειν, Ἀριστ.ΑΠρ.32α,16 **σχεδῶν** ἀπορῶν
 ἱκανῶς, αὐτ.Πολι.Ι 328α,19 || σὺν ἢ. χρ. ἀπλῶς
 ὅπως κολῶσθ βεβηκῆν τὴν διαθεβειώσων μετὰ τι-
 νος ἄνωτος μετροπροφουῶν, ἐνίοτε καὶ καὶ ἐρω-
 νείας· Ἡρ.5,19 **σχεδῶν** γὰρ σοῦ ἀνακασιόμενος
 συνίμῃ τοῦς λόγους, Σοφ.Ἠλ.609 **σχεδῶν** τὴν σὴν
 ὄν κατισαίνων φῶσιν ἰμοιζῶ ὅτι δὲν· ἰ.
 αὐτ.Ἀντ.470 **σχεδῶν** τὴ μῶψ μορὸς κείνης πού νο-
 μίζεσθ ὅτι ἐγὼ εἶμ᾽ μορῶς, Θουκ.3,68 **σχεδῶν** δὲ
 τι καὶ τὸ ἔμπαν ἴσῳ γενικῆς ἀπόφασε, Πλάτ.
 Φοιδ.61C, αὐτ.Φαῖδρ.236D **σχεδῶν** γὰρ ἔγω δ' ἐπὶ
 τῶν ἀναγκῶν σε λέγειν ἱμᾶ φανταῖται ὅτι ἔγω

λόγων .Ι' 5) ἐν χρ. ἐπὶ καταφατικῶν ἀποκρίσεων, νομίζω οὕτω, περίπου ἐπί, μάλιστα, ναί : Πλάτ. Σοφ. 250C κατά τὴν αὐτοφύσιν ὄρα τὸ ὄν οὐδὲ ἐστὶν οὔτε κινεῖται. σχέδος, αὐτ. 255C-δ' ἰσως, πιθανόν : Δίας κ. Στοδ. 4,21,17 ὑποδραμόν .. σχέδον φασί (κῶδ. φάσι) 7) ἀντὶ σχεδόν βλ.λ. : Ἰωδ. Π1 11,17 ἠκολούθει σχέδον.

σχέδος-ους [τὸ] μιν. τὸ μέρος τῆς γραμματικῆς τοῦ ἔχον ἀντικείμενον τὸν διαχωρισμὸν τῶν λέξεων ἀπ' ἄλλων μῖσος. σχέδος, τὸ διαχωρίζον τὰς λέξεις : Ἄνκ. Κομν. 15,485 τὸ δὲ σχέδος ἡ τέχνη εὐρημα τὸν νεωτέρου ἐστὶ καὶ τῆς ἐρ' ἡμῖν γενεῆς. Ἰω. Εὐγαίτ. 25 ἐν τῷ σχέδος ἐπαγωγὴ ἐστὶ πρὸς πρόχειρον καὶ σχέδην ἢ διδακτικὸν βιβλίον περιέχον πρακτικὴν διδασκαλίαν τῆς γραμματικῆς κατὰ τὴν σχεδογραφικὴν μέθοδον πρὸλ. Δουκάδ. ἐν λ. 2) αἰγίμα : Εὐστ. Ὁδ. 1634,13 γρίφος ἐμελέτησαν πλάκειν, οὐδὲ ὄνομασαν σχέδη. **σχεδοουργία** [ἡ] μιν. ἡ ἔξερσησία, ἡ κατέργησις σχεδῶν : Τζέρ. Χιλ. 9,71.

σχεδοουργικός-ή-όν μιν. ὁ τοῦ σχεδοουργοῦ βλ. λ. : Τζέρ. Χιλ. Π1,379 σχεδοουργικῶν λαδερῖνων πλοκαί [ῶς παροιμ.]

σχεδοργός [ὁ] μιν. ὁ κατασκευαστὴς σχεδῶν, αἰγίμα τιν. : Τζέρ. Χιλ. Π1,575 τῶν σχεδοργῶν νοήματα νῦν λαδερῖνους ἔβην.

σχεδρός Ἦσ. ἐπίθμιν, καρτερικός. **σχεδρόν-η-ον** ἵχθυ, σχεῖν ὁ στερωδὸς ἐχόμενος πτεροῦ ἀπὸ πτεροῦ : Εὐστ. 19 σχεδρόν δὲ φιλόδητα τὸ ὕγρον προσορωτόν.

σχέθω δ. τ. τοῦ ἔχω κτ. τοὺς γραμματικῶς (πρὸλ. Ἡρωδιαν. 1,440, EM 739,51), οἱ δὲ ἐν χρ. τ. ἀνεφέρονται εἰς τὸν ἄορ. ἐσχέθω, ποι. ἐπιτετ. τ. τοῦ ἔχον ἢ τοιαυτὸν σχέθην, σχέθων εἶναι ἐσφ. ἀντὶ σχεθῆν, σχεθῶν, κρατῶ στερωδὸς κατέχω : Δ' 3 428 πάροισεν ἄσιπτος . σχέθον αὐτοῦ, αὐτ. Δ' 13, αὐτ. Π 163, Ὁδ. 3 494 ἐπ' ἀγκύωνος κεφαλῆν σχέθην, αὐτ. Κ 95 2) ἀπλόος ἔχω : Ὁδ. 3 490 νόον σχεθῆ τὸνδ' ἐνὶ θεσφί, Πινδ. 0 788 Ἀργεῖ τ' ἐσχέθη κῶδος, αὐτ. 1,71, αὐτ. Π 475 τὸν . . ἐν ψυλακῷ σχεθῆμεν, Αἰσχ. Πρ. 16 πάντως τ' ἀνάγκη τῶνδ' εἴ μοι τόλμην σχεθεῖν, αὐτ. Χο. 832 ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθῶν, Εὐρ. Φοῖν. 408 τὴν ἔπινοιον ἐσχέθεσ' 3) ἐπέχω, συνέχω, ἀναστήλω, συγκρατῶ, ἀναχαίττω, σταματῶ, κρατῶ ὀπίσω : Ἰλ. 9 ὁ σταφῆν ὄρου μὲν σχέθω, αὐτ. Π 506 σχεθὼν ἴππουσ' αὐτ. Γ 418, Ὁδ. Π 430 ἐσχέθεν ἱεμένους περ, αὐτ. Θ 537, αὐτ. Γ 448 αἶμα . ἐσχέθεν ἰσχόλ. ἔπεισανε, Ἀρετ. ΟΕ. Νοῖος 24 σίνος . . ὡς τὴν παλτρούσιν σχεθεῖν κ. τ. γενικ. : Ὁδ. 4 788 σχέθω δ' ὄσσε γόνοσ', Ἀριστ. Πλα. 425 διπῶν ἀν ἀτάς τῆς θέρμας νόου σχέθω, Θεοκρ. 22,96 ἐσχέθη δ' ὄρμη' κ. τ. μτ. : Πινδ. 314, 7254) κρανίσιος θφρα ἐξῆνων νῶν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα σχέθω ἰδῶνως ἐμπόδιση οὐτόν ἀπὸ τοῦ νῶ ἐπιστήφην κ. μτ. ἀπαρφ. : Εὐρ. Ρήσ. 602 οὐτ' ἀν Αἰάντος ὄρου μὲν πάντα πέροσαι . . σχέθω 4) κ. ὀπλοῦ ἀντέχω, κρατῶ, βαστάω : Ἰλ. Μ 461 μέγα δ' ἄμφι πύλαι μύκον, οὐδ' ὄρ' ὄρητες ἐσχεθέην.

σχεθέμεν δωρ. ἀπαρφ. τοῦ σχεθῶ βλ. λ.

σχεθῆν ἄορ. ἀπαρφ. τοῦ ἔχω βλ. λ.

σχεθῆται Ἦσ. ἔμελε.

σχεθῆναι Ἦσ. ἐαρίτα κυνήρισσοσ, οἱ δὲ ἀρκευδοσ.

σχελιδός-ιδος [ἡ] κ. μιν. κ. νεώτ. Ἰδ. κτ. πλθθ. σχελιδός πλεωρά βοός : Φερεικ. Π 108,13 σχελιδός ὀλόκνησις, Ἀριστ. Φ. 443, αὐτ. Ἰνν. 362 σχελιδός ἐδηδοκῆς νόνησιμα μέταλλα [σχολ. σχελιδός βοός πλεωρά, ἡ ἀπλόος τὸ πλεωρικά τῶν βοῶν] πρὸλ. Ἦσ. Ι, Λουκ. Λεξ. φ. 6 δὴ γὰρ ὄσα καὶ σχελιδός καὶ ἡτρισιόσ' ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν πλεωρῶν ἄλλων ζῴων : Ἀρχην. 1,3 κάρου σχελιδός [εἰς], Πολυδ.

633 σχελιδός λαγῶν ἢ ὄμ. ὡς σκαλιδός, οἷον ὄων σκαλιδός πλεωρά τῶν χοίρων : Δίων Χρ. 7,44 2) μιν. κνεώτ. ἀντὶ σκαλός βλ. λ. : Δουμάγ. Συμμλ. 180 ἢ λ. σχηνία ἀπὸ σκαρόδου σχελιδός.

σχαλυνάζω Ἦσ. ἐφλουαρεῖν, κ. κτ. ἄορ. οὐτ. ἐξελύσασιν, ἐφλουαρήσασιν.

σχῆμα Ἦσ. σχήμα, ἄχαιοίσ' 2) Θεόγινωστ. Κοκ. 126 σχῆμα τὸ ὄχημα [ἀναγν. τὸ σχῆμα].

σχῆμεν ἐπ. κ. ἰων. ἀπαρφ. ἄορ β' τοῦ ἔχω βλ. λ. : Ἰλ. Θ 254 εὐστάσ . . σχῆμεν ὠκέας ἴππουσ'.

σχένδουλα [ἡ] μτν. κ. νεώτ. κ. σχενδούλη ἐργαλείων τῶν ναυπηγῶν καὶ τῶν χολκῶν, πθ. εἶδος τῆ λαβίδος : ΑΠΠ. 203 ναυπηγὸς σχένδουλα ἰκῶδ. κένδουλα : 2) νεώτ. εἶδος μικροῦ φορητοῦ συνηθικτοροσ πρὸς συγκράτησιν μικρῶν ὑπὸ καταργασίαν ἀντικειμένων.

σχενδούλη [ἡ] δ. σχένδουλα βλ. λ. Ἐπιγρ. σχενδούλη Ἐλευσίναδος παρὰ Φίλωνος Ἦσ. ἐν λ. σχενδούληηται βλ. λ. πρὸλ. σκενδύλιον.

σχενδούλληηται Ἦσ. εσχενδύλλησθαι ἔλεγον τοὺς ἐν τοῖς ταύροισ' [εἰς] ἀπὸ τοῦ χαλκευτικοῦ ὄργάνου, ὁ σχενδούλληεται.

σχενδουλή-άω λαμβάνω, συλλαμβάνω διὰ τῆς λαβίδος : Ἦσ. ἐν λ. σχενδουλήηται.

σχέο ἐπ. κ. ἰων. προστ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἔχω βλ. λ. : Ἰλ. Φ 379 Ἠρώστα, σχέο, τέκνον.

σχεράς-δος [ἡ] χῶλεξ ἐν Ἰλ. Φ 319 ἄλις σχεράδος περιχέσας μυρίον ἰδ. γρ. ἀντὶ μέροδοσ.

σχεράφος Ἦσ. ἐβλασσημία, λοιδορίασ' πρὸλ. σκέρηφοσ, κέραφοσ.

σχερῶσ [ὁ] ἐν χρ. μ. ἐν τῇ δοτ. ἐν σχερῶ συνέχω, ὀπνεκῶσ, ἀλληλοδιαδόχωσ, ἀδικοκῶνοσ, ἀδικαίηταισ' : Πινδ. Ν 1,67, αὐτ. Π 1,39 ἐν σχερῶ δ' οὐτ' ὄν μέλισινα κερῶν ἔδικων ἀρουραί, αὐτ. Γ 516, 22 κ. ὡς μία μ. λ. ἐνοχερῶσ : Ἀπολλ. Ρ 1,913 πρὸλ. ἐπισχερῶ, ἰσχερῶ 2) Ἦσ. σχερῶσ ἀκτῆ, αἰγίμαλόσ', Θεόγινωστ. Κοκ. 12 σχερῶσ, ὁ αἰγιαλόσ', ἀκτῆ, κύμα, ἐτοιμοσ' ἢ Ἦσ. ἐσχερῶν κύμα ἐτοιμον. Ἀμερίασ'.

σχέσ προστ. ἄορ. β' τοῦ ἔχω βλ. λ. : Σοφ. Ἠλ. 1013 αὐτῆ δὲ νῶν σχέσ. Εὐρ. Ἰνν. 1352.

σχέσθαι ἐπ. ἀπαρφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἔχω βλ. λ.

σχέσις-ωσ [ἡ] ἵχθυ, σχεῖν ἡ κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ἔχειν ἢ ἐν τῷ περιστάσει, κατάστασις πρόσκαιροσ ἀντίθ. ἕξις, Ἰδ. τὸ σῶματοσ, τὸ εὐσθενέσ ἢ ἀσθενέσ αὐτοῦ : Ἰνν. Ἀρθ. 8 σχέσις τὸ σῶματοσ [κατάστασις] τοῦ σώματοσ σχεδόν ὡσ τὸ διάθεσις, ἡτε μεταβάλλεται, ἀντίθ. ἕξις, κρῆσις φυσικῆ σῦστασις παραμέμουσ ἀμετάβλητοι, δθ. φρ. νῶσαι ἐν σχέσει ἐπὶ νόσων προσκαίρων, παροδικῶν, μὴ χρονίωσ, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰς χρονιάσ, αἰτικῶσ ὀλόκληρων τὴν σῦστασιν τοῦ σώματοσ ἔχουσι καταλόβη [ἐν ἕξει] κ. μτ. : Λουκ. Συμμλ. 23 τὶ διαφέρει σχέσις ἕξωσ, αὐτ. Ἐρμότ. 81 μελετῶ πρὸς αὐτόν ἕξις τινάσ καὶ σχέσις, Διογ. Λ 5,67 τὴν πᾶσαν σχέσιν ἀδελφικὴν ἐπιφαινωσ' ἢ σῶματοσ κατάστασις, σπῆραθ ἡ μὴ ἀντίθ. κινήσις : Στωϊκ. ἀπ. 3,19, αὐτ. 2,115, Ἀπολλῶ. Στ. αὐτ. 3,260, Πλωτ. Π 3,17 φρ. ἐν σχέσι ἀντίθ. ἐν κινήσι : Στωϊκ. ἀπ. 3,26 2) γεν. ὁ τρόποσ, τὸ εἶδοσ, ἡ φύσις, ἡ ποιότησ, ὁ χαρακτῆρ, ἡ ἰδιότησ, ἡ ἐμφανιστὶς τινος : Αἰσχ. Ἐπιτ. 507 οὐτ' εἶδοσ οὐτε θυμόν οὐδ' ὄπλων σχῆσιν μνηστῆρ, Πλάτ. Τιμ. 24B ἡ τῆς ὀπλιμασῶσ αὐτῶν σχέσις ἀσιπῶν καὶ θωρατῶν, αὐτ. Ὀρ. 412B, Ξεν. Συμμλ. 4,57 πρηνέουσ ἔχουσ σχέσιν, καὶ τριχῶν καὶ ἐσθῆτοσ, Αλεξ. 124,12 κρέδινα . . θρωσῶδη τὴν σχέσιν, δημ. Π 122 ἐν ταύτῃ τῷ σχέσει διγίγναι τὸν θίον, Πολυδ. 6,179 3) ἐκφρασις, σῆσις : Φιλῶδ. Ἀκῶδ. 50, αὐτ. 53μτ' ἢ ἔσις σῆσις, οἷον ἐν ὄρησισ : Πλάτ. Ἠθ. 747C 4) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. σχῆσις ἡ μεταδῶ δῶα ἡ πλειόνων ὑπάρχουσα ἀναφορά, συνάφεια,

ἀναλογία, ὁμοίτης, σύνδεσις ἢ ἀλληλεξάρτησις Σχόλ. Διον. ἐν ΑΒ 943,19 «σχέσις ἢ πρός τινά οικειώσις». Ἐπιτομ. 182 «σχέσις ἀνδρῶν πρός γυναικῶν, Ζην.Κ.1,49, Διογ.Λ.9,87 τὸ γούιν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὥσιν πρός τὸ ἔτερον σχέσιν νοεῖται». Κἀπολ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.2, Στουδ. Θεόδ.553B ἢ γὰρ σχέσις... τῶν πρὸς τὴν ἐστίν ἄμα τε γὰρ ἐστὶ καὶ ἀντιπρῶτος δὲ δὴλλα, οἷον ἀρχέτυπον πρός εἰκόνα, - σχέσις αἰτίας καὶ αἰτιατοῦ, - αἰ καιρικαὶ μεταβολαὶ ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως, - σχέσις κεφαλαίου καὶ ἐργασίας - σταθεραὶ - καθολικαὶ - ἀναγκαῖαι, - κατὰ συμβεβηκὸς σχέσις, φρ. τί σχέση ἐχει ὁ φάντες μετὰ τὸ ρετινὸλόσσο (ἐπὶ φραγμάτων τελείως ἀσχετῶν πρὸς ἄλληλα) || φρ. ἐν σχέσει ἐν ἀναφ., ἐν συγκρίσει: τὸ νέον τοῦ θραγον εἶναι ἀριατάβρημα ἐν σχέσει πρὸς τὰ πρηγοῦσμένα του, - βὰ ἐξέτασων τὸν ζήτημα ἐν σχέσει πρὸς τὰς διατάξεις του περὶ προστασίας τῶν ἀνηλικῶν νόμου || συγγενικὰ σχέσις, συγγένεια: Ἀρρ. Ἐπιτ.4,6,26 εἰ τὸ πρῶτον ἀσχετοῦσιν ὡς ἀνδρῶν, ὡς υἱοῦ, ὡς γονεῖς, εἰς ἑλθὲν κατὰ τὰ ἄλλα τῶν σχέσεων ὄνομα, Πλάτ. Σχίσιν ἀδελφικὴν ἔχειν πρὸς τινὰ (ἐκεῖ ἀδελφικὰ αἰσθητὰ πρὸς τινὰ) || ἢ μεταδὸν προσωπῶν ἐπικωνανία, συνάφεια, στενὴ γνωριμία, φιλικὸς δεσμός: Ἡσ. «συγγένεια φίλια», ἰδ. κτ. ἀλθ. : Πλάτ. φιλικὴ σχέσις, - ἔχει σχέσις μετὰ τοῦ κύκλου τῆς κυβερνήσεως, - διέκοψε καὶ τὴν σχέσιν μετὰ τὴν οἰκονομικὴν του, - διπλωματικὰ σχέσις (οἱ ἐπιστομὴ μεταδὸν κροτῶν σχέσις), - διεκδόσασιν αἰ σχέσεις μεταδὸν Ρωσίας καὶ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων [συνεκλήθησαν ἀμφοτέρωθεν οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι] || μαν., νεώτ. κ. δημ. ἐρωτικὴ σχέση, ἔρωσ: Στουδ. Θεόδ.289B, Νικητ.Εὐγ.3,11, - σχέσις ἀθέμιτος - ἐρωτικὴ, ὁ Χ ἔχει σχέσις μετὰ γυναικῶν || γεν. εὐμενὴς διάθεσις, εὐνοία, στοργή, ἀγάπη: Δαμασκ. Ἰδγ. εἰς Κωνσταντ. Καβαλλ.669 ἀσάφονται αὐτὰς (τὰς εἰκόνας) οὐχ ὡς θεοῦ, ἀλλ' ὡς πρῶτον διὰ πόθον καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν, Φελλ.Σύμ.Νόμ.79 συλλήψεως, γεννήσεως, σχέσεως, συναφείας || εἰδ. γραμμ.: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.183,3 Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.2 ἢ ἐπὶ τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῦ, Σχόλ. Σοφ.Τρ.1012 τὴν ἐκ τῶνα σχέσιν εἶπεν ἀντί ἐν τόμῳ, Εὐστ. ἴλ.802,28 τῶν Ἀττικῶν ὅσοι λεγόντων ἐπὶ δικτικῆς σχέσεως; 3) εἰδ. μουσ. ὁ ἐν ἐκάστῳ μουσικῷ διαστήματι μετροπικὸς λόγος τῆς ἀποστασεως διαστήματι τῶν συγκρινόμενων πρὸς ἔτερον Ἀριστοτ.Κ.1,29 ἐτῶν μὲν συστημάτων τὰ μὲν ἀπολεμμένα, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ἀπολεμμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἰ παραδόσεις, κατὰ σχέσιν δὲ ὡς τὰ ἀντιπρῶτον: Ἡρασιτ.Ποιημ.3, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεε.51,β, Ἴτζετ. ἐν Ἀν.Κρ.1,106,10' 6) αἰ δέκα σχέσις αἰ δέκα κατηγορίαι ἢ τὰ δέκα σχήματα τῆς κατηγορίας: Θεολ. Ἀριθ.59, Ἰαμβ.Ἰ.Νικ. Ἀριθ.Π.2 7) ἐν τῇ στωικῇ φιλοσοφίᾳ, θέσις: Στωικ.Π.2,176 Κλεισηδ.Ι.1 αὐτὰ αἰ σχέσεις, ἐπιτα ὅσαι ἰα ἐπιτα θέσεις, δηλ. ἀνω, κάτω κτλ. 8) ἐπίσημος, συγκριτικὸς, πορευμῶδιος: Ἰνν. Ἀφορ.7,80, αὐτ. Ἐπιδ.5,79 τοῦ ὄβρου... σχέσις, Πλάτ.Κρατ.424Α περὶ βολῆς... καὶ σχέσεως; 9) κατοχή, κτήσις: Ἀριστοτ. Π.1,19 τὸ πρῶτον, τὸ ἔχειν: Πλάτ.Πολ.452C περὶ τῶν τῶν δὴλων σχέσιν καὶ Ἰππων ὄχησις.

σχετῶς-α-ον ὄν πρῆπει τις νὰ ἀναχατισθῶ, νὰ συγκροθῶ: ὄθ. εἰδ. ὁ ἀρετικὸς: Ἰνν.648,25 σχετῶ ὄθον (ἀρετικὸν, ἀνοσητῶτα) [δ.γρ. σχετῶν].
σχετήριον (ἴδ.) τὸ μέσον δι' οὗ ἀναχατίζεται, στασιμὴ π. μέσον θεραπείας, ἀντιφάρμακον: Εὐρ.Κύκλ.135 λιμοῦ καὶ τὸδε σχετήριον φάρμακον.

σχετικῶς νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἐσχέσις; παθ. ἀόρ. ἐσχέσιθην κ. δημ. (ἐ)σχέσιτικα, ἀναφέρω πρὸς ἔτερον τὸν, φέρω πρὸς εἰς σχέσιν, συνάφειαν, ἀναφορὰν, ἀναλογία, ὁμοίτητα, σύνδεσιν ἢ ἀλληλεξάρτησιν πρὸς ἄλλο τι, συνάφω, συνδέω, ἐξαρτῶ: σχετικῶς τὸν πόλεμον πρὸς τὴν παιδείαν μεταδὸν τῶν ἔθρων || τὸ παθ. σχετικῶσιν ἔξω σχέσιν, ἀναλογία, ὁμοίτητα κττ. πρὸς τινὰ; 2) παρομοιάζω ἢ συγκρίνω: δὴν ἡμπορεῖς νὰ σχετήσῃς τὴν ἀγάπην τῆς μητέρας καὶ τῆς συζύγου; 3) τὸ μέγ. σχετικῶσιν συνδέομαι διὰ γνωριμίας ἢ φίλιας σχέσεως, ἔξω φιλικῆς σχέσεως μετὰ πνοῦ: σχετικῶσιν μὲ τὸ παλάτι, - σχετιζόμεθα ἀπὸ παιδείας; 4) ῥηματ. π. σχετισμός, **σχετικοκρατία** (ἢ) νεώτ. φηλοσ. γνωσιολογικὴ θεωρία καθ' ἣν πᾶσα γνώσις εἶναι σχετικὴ, ἰσχύουσα δι' ἄρισμένους μόνον σχέσεις καὶ οὐχ ἀπόλυτας πρὸς ἀπὸ ἀγνωστισμὸς, πιθανοκρατία, σκεπτικισμός, ὑποκειμενικὸς ἀνθρωπολογισμὸς, ψυχολογισμὸς καὶ φαινομενοκρατία || εἰδ. ἡ θεωρία, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος ἀλήθεια ἀνεξάρτητος πρὸς αὐτῶν, τόπου καὶ χρόνου.

σχετικὸς-ή-όν(ν) μτγν., μων. κ. δημ. ὁ ἀνηλικῶν ἢ ἀναφερομένων εἰς τὴν σχέσιν, τὴν ἐπίσημον, τὴν ἀναγκαῖον, ὁ συγκρατῶν, ὁ ἐμποδίζων, ὁ ἀναστολικὸς: Πλοῦτ. Ηθ.4,28B ἄερα σχετικὸν πάσης οὐσίας ἐν μὴ μορφῇ, αὐτ.7,25B ὄδατος ἡ φυγῆρας σχετικὸν ἐστὶ φῶς, κ. ἀπολ.: αὐτ. 9,52B || ὁ ἐδραϊκός, ὁ σταθερός ὁ μόνιμος: Στωικ.ἀπ.2,225 σχετικὰ τυπώσεως; 2) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων σχέσιν, ἀναφορὰν, σύνδεσιν, ἢ ὁμοίτητα πρὸς τινὰ, ἀντίθ. ἀσχετός: Ἰαμβ. Νικ. Ἀριθ.Π.2, Θεοδῶρ.5,β [ἐκδ. Schulz] ἀναχῆσαι φησι κατ' ἀλήθειαν ἢ κατὰ συνάφειαν σχετικὴν δουλοκρατοῦς καὶ ἀνοσητῶτος μορφῆς αὐτ.19, αὐτ.10,34 τὸ δὲ πατήρ σχετικὸν καὶ τὸ υἱὸς ὁμοίως Στουδ. Θεόδ.412D, - τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἔγγραφοι, - εἴχαμε κρασί καὶ τοὺς σχετικὰς μεζίδας || σχετικὰ ἐννοῖται ἐκεῖνα τὸν ὄνομα τὸ ἀνηκεῖμενα ἔχουσι σχέσιν πρὸς ἄλληλα, οἷον αἰ ἐνοῖαι ἄνω καὶ μέσας αἰτία κ. ἀστρῶν, ἄκεανός κ. πέλαγος; 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων φιλικὴ ἢ κοινωνικὴ σχέσις πρὸς τινά, ὁ οικειός, ὁ γνώριμος: εἶναι πολλὰ σχετικὸς μετὰ τὸν γετονά τοσ; 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑπάρχων, ὁ ὑπὸ δρους ὑφιστάμενος, ὁ ἐξηρημένος, ὁ οὐχ ἀπόλυτος, κ. συνεικὸς, ὁ οὐχ πολὺς, οὐχ μέγας: σχετικὸν θῆος ἴδ' ἐν σχέσει πρὸς ἔτερον τὸ σημεῖον, ἦτοι ἡ ὑφομετρικὴ διαφορά, - σχετικὸν βάθος ἢ ὑφομετρικὴ διαφορά δύο σημείων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κατώτερον αὐτῶν, - ἔχει σχετικὴν μῶρφωσιν (οἶχι μεγάλην, ἀλλὰ πάντως ἰκανήν), ἢ ἀνθρωπίνην γνώσιν εἶναι σχετικὴ (περιορισμένη, ἀντίθ. ἀπόλυτος) || νεώτ. φηλοσ. σχετικὸν τὸ ἐκ πνοῦ ἄλλου ἐξαρτῶμενον, τὸ μετ' ἔτερου συνημμένον, τὸ ἐν τῇ ἀναφορῇ πρὸς ἔτερον τὸ ὄν: πᾶν τὸ ἐν χρόνῳ καὶ χρόνῳ εἶναι σχετικόν; 5) ὁ ἐκ τῆς σχέσεως βλλ.1) ἐξαρτῶμενος, ὁ πρόσκαιρος, ὁ προσωρινός, ὁ παροδικός: Γαλι.10,533 σχετικὸς πυρετός (ἀντίθ. ἐπικτικός).
σχετικότης-ητος (ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σχετικῶ βλλ.4: θεωρία τῆς σχετικότητος ἢ φιλοσοφικὴ θεωρία καθ' ἣν πᾶσα γνώσις εἶναι σχετικὴ, δ. σχετικοκρατία βλλ.1) || εἰδ. φηλοσ. θεωρία σχετικότητος ἢ ὄπὸ τοῦ ἄνωτῶν διατυπωθεῖσα θεωρία, καθ' ἣν ὁ χρόνος καὶ ὁ χρόνος δὲν εἶναι ὁντότητες σταθεραὶ καὶ ἀμεταβληταί, ἀλλὰ μεγέθη σχετικὰ, μεταβαλλόμενα ἀναλόγως τῆς θέσεως τοῦ παρατηρητοῦ.
σχετικὸς ἐπιρρ. μτγν., μων. κ. νεώτ., δημ. σχετικὰ ἐν σχέσει, ἐν ἀναφορῇ, ἀναφορικῶς, ἀντίθ.

δόγματος · Δομῶσα, Ἀρχ.131, - σὺς γράφω νέα σχετικῶς μετ' τὴν ὑπόθεσίν σου· 2) μην, κ. μιν, ἐπιμενοῦς διαθέσεις, κείμενός, φιλικός· Ἦσα, κοί, κωϊκοί· Θεοδώρ.5,12, Στουδ.Θεδ.76B οὕτω καὶ Χριστὸν κηρασομένην ἀπ' ἀρχῆς ὁ τῆς εἰκόνας λόγος συνίεται σχετικῶς, αὐτ.389E, Β1, Ἀγ.Νικόλ.Στουδ.908 οἱ τοῦ Χριστοῦ τὴν εἰκόνα σχετικῶς σεβαζόμενοι, Θεοφάν.Συνεχ.4,10· 3) νεώτ. κατὰ τρόπον σχετικῶν Βλ.41, ἐξηγητικῶς, ἀντιβ. ἀπολύτως Βλ. · σχετικῶς καλός· 4) ὡς ἀποτέλεσμα προακαίρου καταστάσεως ἀντιβ. ἀπὸ ἔξεως καὶ διαθέσεως· Φιλ.1,129, Σωρ.1,43

σχετλιάζω ποροπονοῦμαι μετ' ἀγανακτήσεως, κατακραυγάζω, μεμφομαι, ἀγανακτῶ· Ἀριστοφ. Πλ.477 οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ θεῶν, Ἀντιφ.3,4 σχετλιάζειν φράσκων, Πλάτ.Γοργ.519B σχετλιάζουσι οὐς δεῖνὰ πάσχουσι, Δημ.913 σχετλιάζειν ἐπὶ τῷ νόμῳ, Αλοχικ.2,154, Ἀριστοτ.27 σχετλιάζειν πρὸς τὴν τύχην· π. οὐδ. ἐπιθ. ποροπονοῦμαι, κατακράω μετ' ἀγανακτήσεως τ· Ἀριστοτ. 1,6 σχετλιάζειν τοῦ συμβῆναι, Πλάτ.Κάμ.31.

σχετλιάσορος ἰοί τοῦ σχετλιάζειν Βλ., ποροπονοῦν, μεμφομαι, κλάφω· Θουκλ.53 πρὸς πολλὰν ἀντιλογίαν καὶ σχετλιάσορον, Ἀριστοτ.Ρητ.1395A,9, Ποσειδών.π.Γαλ.5,401, Διον.Ἀλ.Ρητ.9,5.

σχετλιάστικός-ή-όν γιν, μνν, κ. νεώτ. ὁ ἐκφράζων ἢ σημαίνων σχετλιασμένον, ἀγανακτικόν, παρόνονον, κωϊφάρικος· Ἀπολλ.ἀδελφ.Ἀντων.34,30, Ἐρωμ.18,27 σχετλιάστικὴ ἔννοια, Σχολ.Ἀριστοφ.Νεφ.1, - σχετλιάστικόν ἐπιρροια, - σχετλιαστικὰ ἐπιφωνήματα ἰα ἐκφράζοντο ὁδῶν, ἀγανακτικῶν, ὡς ὁμοι, περὶ ἄλλομον, ὄχ, παπὸ κτλ· ἢ ἐπιρρ. κικῶς· Μᾶξ.Ὀμολ.2,24.

σχετλιοποιός-όν σχῶλ. ὁ ποιῶν, καθιστῶν σχῆλιον, σκίτρον, ἀδῶνον· Σχολ.Εὐρ.Τεκ.69.

σχετλιάσας-αν σχεθεῖν, ἀσρ. Β' τοῦ ἔχει, θηλ. ἴων. σχετλιάη [Ἰλ.Γ 414], σχετλιάη [Ὀδ.Δ 729], σπαν. σχετλιάσ-ων [Εὐρ.Π 651] κυρ. ἐπὶ προσ., καρτερικός ἐπιρροια, ἀκαταδότητος, μτ. παραλλ. σμ. τοῦ ὑπερομέρου, τρομεροῦ, ὀλέθρου, σὴνθ. φεκτικός· Ἰλ.Κ 164 σχετλιάς ἔσσι, γεραῖ· οὐ μὲν πόνοσ οὐ ποτε λέγεις, Ὀδ.Μ 279 σχετλιάς ἔσσι Ὀδυσσεὺς πρὸς τὴν μένος οὐδέ τὴν γυῖα κίμων· 2) σὴνθ. ἐν κατῆ σμ. ἐπὶ ἰσχυρῶν προσώπων, Ἰδ. ἄρκαί μετρηρίζομενων μετὰ σκληρότητος βιασθέντος ἢ ἐπὶ κοκῶ καὶ παρατόμων τὴν δύναμιν αὐτῶν, σκληροῦ, ἀνοικτηρῶν, ἀπᾶσθρωπος, παρτόλομος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύος· Ἰλ. 630, αὐτ.Π 203· ἐπὶ τοῦ διουήδους· αὐτ.Ε 403· ἐπὶ τοῦ ἔκτορος· αὐτ.Ρ 150, αὐτ.Χ 86· ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου· αὐτ.Σ Γ· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύος· Ὀδ.Λ 1474· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους· Ἰλ.Ε 403, Ὀδ.Φ 28 σχετλιάσ, οὐδέ θεῶν ἴων ἀϊδέσαστ'· ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· Ὀδ.Ι 351, αὐτ.Ι 478· ὄμ. ἐπὶ τοῦ Διδῶ, τοῦ Κρόνου καὶ θεοτήτων καθόλου· Ἰλ.Β 112, αὐτ.Ω 33, Ὀδ.Ε ΠΒ, Ἡσίοδ.Ο 488· ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐν γένει· Ὀδ.Μ 21 σχετλιάσ, οὐ, αὐτ.Δ 729· ἢ π. Ἄπτ. κακός, μαχηθρῶς· Ἀντιφ.147,3 σχετλιάστροι ἢ ἀνομώστροι, Ἀνδοκ.16,27 σχετλιάσματος Ἰσοκρ.103A, Δημ.874, αὐτ.346 σχετλιάσ καὶ ἀναϊδῆς· ἢ ὄμ. ἐπὶ ἄγριων θηρίων, φθοροποιοῦ, καταστρεπτικῶς· Ἡρ.3,108 ὄσα σχετλιάσ καὶ ἀνηρᾶ· 3) ὡς τὸ τλήμων, θῆλιος, ἔλεονός, ἀξιοσθρήτικῶς, κωϊκοίσιρα· Αλοχ.Πρ.644 ὄθεν μοι σχετλιά προσιέπασσ' σὴνθ. ἐπὶ προσφώνησων μετὰ περιφρονησεως· Ἡρ.3,155 ὡ σχετλιάσται ἀνδρῶν, Σοφ.Φιλ.399 ὡ σχετλιά, αὐτ.Ἀντ.47 ὡ σχετλιά, Εὐρ.Ἀλικ.824· ἐνίση. π. γενικ. τῆς αἰτίας· Εὐρ.Ελ.783 σχετλιά .. τῶν πόνων [ἰδὲ τὰς δυστυχίας σου, αὐτ.Ἀλικ.741, αὐτ.Ἀνδρ.1179· οὐδέποτε ἐν τῷ σμ. ταύτῃ π. Ὀμ.Ἰν. Ἰλ.Γ 414, Σ 13 πρῆναι νὰ τηρηθῆ ἢ ἔνωσι

τοῦ παρατόμων, ὀρηκτικῶς Βλ.2· 4) ἐπὶ προμ., τὸ πρῶτον ἐν Ὀδ., σκληροῦς δὲθῆριος· Ὀδ.Κ 69 σχετλιάσ Ἰθνος [καθ' ὃν κατέλιπον τὸν Ὀδυσσεῖα οἱ σύντροφοί σου]· 5) φρ. σχετλιάσ ἔργα σκληρὰ, ἀπᾶσθρωπα, ὄδικα, ἀνόσια, ὄνομα ἔργα· Ὀδ.Ι 295· ὄμ. ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ δίκη κ. τὸ σῆμα ἔργα· αὐτ.Ε 63· πρὸλ. Ἡσίοδ. Ἐργ.238, Θεόγ.733, Ἡρ.6,138, Εὐρ.Κῶλ.587· ὄμ. σχετλιάσ πράγματα, - σχετλιάσ πᾶσθημα· ἐπὶ αὐτῆ σμ.· Ἀριστοφ.Πλ.856 σχετλιάσ πᾶσθημα πράγματα, Ξεν.Ἀν.6,6,30 τοῦτο δὴ τὸ σχετλιάσ πᾶσθημα· ἢ ὄμ. ἀπλῶς σχετλιάσ ἀποτροπαιοῖν, ἔλεονόν πράγμα· Ἦνν.Ἀφορ.255, Ἀριστοφ.Λυσ.498 σχετλιάσ ἴων, Ἰσοκρ.127D ὁ δὲ πάντων σχετλιάσταιον κ. κτ. πληθ. σχετλιάσ ἄθλιος, ἔλεονᾶ ἔργα ἢ πᾶθη, ἀθλιότητες· Ἀριστοφ.Βάτρ.612 σχετλιάσ καὶ δεῖνᾶ, Πλάτ.Γοργ.467B σχετλιάσ λέγεις καὶ ὀπερῶσ· ἢ φρ. σχετλιάσ πᾶσχω ὕψιστοι ἀξιοσθρήτικῶς συμφορᾶς· Εὐρ.Ἰκ.1074, Ἰσοκρ.18,35 δεῖνᾶ καὶ σχετλιάσ πῆσται· ἢ ὄμ. σχετλιάσ [ἐστὶ] ὡς ἀπᾶρσ, μτ. ἀπαρρ., εἶναι ἔλεονόν, ἀξιοσθρήτικῶν νᾶ· Σοφ.Α1,887 σχετλιάσ γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἄδαταν πόνων οὐρίψ μὴ κηλάσαι δρόμῳ ἴν. Ὀμ. τὸ σχετλιάσ τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου πρὸς ἐμφωσον, ἔξαιρέσι τοῦ θηλ. σχετλιά ἐν Ἰλ.Γ 414, ἔνθα καὶ τὸ εἶναι βροχῶ, καὶ τοῦ οὐδ. ἐν Ὀδ.Ε 83, αὐτ.Χ 4131.

σχετλιάστικός-ον μων. ὁ σχετλιάσ, ἀξιοσθρήτικῶς διὰ τὰ τέκνα αὐτοῦ· Πρόδρ.Ἐπ.76.

σχετλιάς ἐπιρρ. ὀπερθ. σχετλιάσταια, κατὰ τὸν σχετλιάσ, ἔλεονόν, ἀξιοσθρήτικῶς· Σοφ.Τρ 879 σχετλιάσταια πρὸς γε πρᾶν, Ἰσοκρ.19,31, Μάρκ. Αὐρ.1,15 πρᾶ Μαξίμου τὸ οὐ σχετλιάς καταργαστικῶν τῶν προκεμένων.

σχετό ἐπ. γ' ἐνκ. μεν. ἀορ. Β' τοῦ ἔχω Βλ.λ.

σχήμα-στος(τῆ) [ἔχω, σχεῖν] ἢ ἔξωτερικὴ ὄψη τῆος, ἢ μορφή καθ' ἣν παρουσιάζεται, ὁ τρόπος τοῦ φαίνεσθαι· Εὐρ.Ἰων.238 τρώπων τεκμηρίων τὸ σχῆμ' ἔχεις τοῦδ, Ἀριστοφ.Σφ.1170 θεῶ τὸ σχῆμα, Πλάτ.Πολ.601A· ἢ Ἰδ. ἐπὶ προσ., ἢ ἔξωτερικὴ ἐμφάνσις, τὸ ἔξωτερικόν, τὸ παρουσιαστικόν, τὸ παράστημα· Αλοχ.Ἐπτ.488 ἴππομῆδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος, Ἀριστοφ.Βάτρ.463· ἢ ὄδ. τὸ σῶμα· αὐτ.Ἰππ.150 διεκρισμένη τὸ σῶμα τῆ βακτηρίᾳ· ἢ ὄμ. κτ. πληθ. τὰ ἔξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ, γνωρίσματα· Εὐρ.ἀπ.210 φωτῶς κακοῦρου σχῆματ'· ἢ ἢ μορφή τοῦ προσώπου, τὸ εἶδος, τὸ κάλλος· Εὐρ.Μήδ.1072 σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνον· ἢ ἐν γένει διαγράμμα, μορφή, ἄριστ· Πλάτ.Πολ.373B τὰ σχῆματα. καὶ χρώματα, Ἀριστοτ.Ποι.1447,19 σχῆμασι καὶ χρώμασι μιμῆσθαι, Γαλ.1312,309 κατὰ χρόαν ἢ δγκων ἢ σχῆμα, Κδ Κορ.17,31 παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τοῦτο· ἢ ὄδ. π. τραγ. πλεοναστικῶς ἐν περιφράσεισιν Ἰσοδυναμοῦσας πρὸς τὸ ἀπλοῦ ἀνοιστικῶν νερλ οὐ ὁ λόγος· Σοφ.Φιλ.952 ὡ σχῆμα πέτρας [ἰδὲ πέτρα], Εὐρ.Ἀνδρ.1 Ἀσιπῆδος γῆς σχῆμα [Ἀσιπῆς γῆ], αὐτ.Ἰων.992 μορφήσ σχῆμα, αὐτ.ἸΤ 292 μορφήσ σχῆματ'· ἢ ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ μορφή, χαρακτηριστικᾶ· Ἀριστοτ. ΖΜ 640,41 τὴν αὐτὴν τοῦ σχῆματος μορφή, Κδ Φιλ.2,6 ἐν μορφή θεοῦ ἀπᾶρων ἰσνθῆ. σχῆμοσι εὐρεθεῖς ὡς ἀνθρώποισι· 2) ἐν τῷ φιλοσ. τὸ ἀτομον θεωροῦμενον ὡς διακρινόμενον κυρίως κατὰ τὴν μορφήν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀτόμων· Δημόκρ.π.Θεοφρ.Αισθ.65 ὡς περιφρῶσιν συγκητῶσαι σχημάτων, αὐτ.Αισθ.66 ἔκ μεγάλων σχημάτων καὶ πολυγωνίων, αὐτ.Ὀσμ.64· 3) μορφή, φανόμενον, ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ πᾶγμα· Εὐρ.ἀπ.25 οὐδὲν ἄλλο πλᾶν. - σχῆμα· ἢ κενὴ μορφή ὄμ. ἐν περιφρῶσιν, κενόν πᾶγμα, κωϊφορῆ, σκιά· Αλοχ.Εὐμ.25 γέροντες οὐδὲν ὄσων ἐπὶ μὲν δγκος

και σχήμα, αὐτ.Εὐμ.360, Εὐρ.Ἐκ.619 ὡ σχήματ' ὀκτων (κτ. δημ. ἔμμ. ὡ μεγαλοπρεπείας οἰκίαι) || κενός τύπος ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὴν οὐσίαν: Πλάτ.Ἐπικ.989C οὐ σχήμασιν ἀλλ' ἀληθείαι: || πρόσημα, πρόσφασις: Πλάτ.Δίον.10 σχήματι ξενίας || φρ. σχήμα τοῦ λόγου τρόπον τοῦ λέγειν: Θεουκ.8,89 ἦν δὲ τοῦτο .. σχήμα πολιτικὸν τοῦ λόγου || φρ. ἐν σχήματι τινος εἰς τὴν θέσιν τινός ἀντί τινος: Πλάτ.Μενε.249A ἐν πατρὸς σχήματι καταστάσθαι αὐταίς 4) ἡ ἐκφόρασις τοῦ προσώπου, τὸ ὄρος, ἡ ὄψις: Ἡρ.1,60 προσέξαντες σχήμα ὀδῶν τὴ ζυγέλλε ἀνδρῶν ἐπιπέστατον φανεῖσθαι ἔχουσα, Σοφ.Ἄντ.1169, Ξεν.ΚΠ 6,4,20 ἀφρον δεικνύς σχήμα, Δημ.537 τῷ σχήματι, τῷ βλέματι, τῷ φωνῇ || κτ. πληθ. οἱ χειρονομία: Ξεν.Ἄπολ.27 δῦμασι καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαίδρός 5) εἰδ., ἔξωτερικὴ ἐπιδείξις, πομπή, κόσμος, μεγαλότης: Πλάτ.Νόμ.635C τοῦ τῆς ἀρχῆς σχήμα || δέξιμα, θέσις, βαθμός, ἀνωτερότης τινός: Πολύδ.8,385,9 αὐτὰ σχήμα φέρειν τὴν ἰσχὺν κατὰ τὸ δέξιμα, θρῖ ἀνολόγως πρὸς τὴν θέσιν αὐτοῦ, αὐτ.5,56,1, Πλούτ.Ἡθ.44A, Ἀριστείδ.4,901 πρῶταίς σχήμα, Ἐπιγρ.Ὀλυμπίαις ἐπεισάσκει σχήμα || τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα ἱπποῦ: Ξεν.Ἰνν.7,10 αὐτὸν γὰρ ἐν μάλασι κοσμοῦσι τὸ σχήμα, αὐτ.Ἰνν.1,8 || φρ. ἔχει τὸ σχήμα τῆ ἀπαφρ. εἶναι κόπας ἀξιόλογον τῶν .., καὶ εἰδέξει, κόπαια σημοσία ἔχει τὸ νῆ .. : Εὐρ.ΙΑ 983 ἔχει τὸ σχήμα .. δυστυχίζοντας ὤφελεν, αὐτ.Τρ.470 6) ὁ τρόπος, τὸ πῶδον, τὸ πῶς, τὸ τί λογῆς εἶναι π: Ξεν.Ἀρχ.Ἰντρ.2 ἔτερον σχήματι Κριτίεν, Σοφ.Φιλ.223, Ἐρμ.Βάκχ.832 σχήμα τοῦ κρημνοῦ, Κδ Κορ.1,7,31 παράγει γὰρ τὸ σχήμα τοῦ κόσμου τοῦτου || ὁ τρόπος καθ' ὃν συμβαίνει τι: Εὐρ.Μήδ.1039 σχήμα βίου, αὐτ.Φοῖν.252 σχήμα μάχης, Πλάτ.Κριτ.112D τοῦτω .. κατέφικον τῷ σχήματι, Ξεν.ΚΠ 7,1,49 7) ὄδ., ἡ μαρτυρία, ἡ περιβολή, τὸ ντύσιμα: Ἀριστ.Ἰνν.1331 ἀρχαίω σχήματι λαμπρός, αὐτ.Ἀγ.64 βασιλεύς τοῦ σχήματος, Ξεν.Οἰκ.24 τὸ σὺν σχήμα, ὁ αὐ περιβέδλπισα, Θεόκρ.10,35, Ἄντ.Ἐρω.Πολ.1,6, Ἐπιγρ. τὸ τῆς πορφύρας σχήμα, Ἐπιγρ. ἐν τῷ σχήματι Ἰερέας || μὲν. νεώτ. ἔκκλ. τὸ ἔξωτερικόν περιδλμα, τὸν κληρικὸν καὶ μοναχὸν καὶ ἰδ. τὸ χαρακτηριστικὸν ῥάσος καὶ ὁ παρανομῶδός: Μακκ.1,259,1 παρῆλασε τὸ σχήμα τῆς ἐπισκοπῆς Ἱεροσολύμων, - περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχήμα 8) ἐν τῷ ἀρχαίω βεταρῶν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτρον ὁ ῥόλος ἐν ὑποκρίνεται, ὑποδιδάσκει: Πλάτ.Ἄλκ.1,135D μεθαβαλεῖν τὸ σχήμα, αὐτ.Πολ.576A πάντα σχήματα ποιεῖν, αὐτ.Νόμ.918B ἐν μητρὶς σχήματι 9) ὁ χαρακτήρ, ἡ χαρακτηριστικὴ ιδιότης, μορφή, τὸ ἰδιαιτερον γινώσκον πράγματις τινος: Θεουκ.6,89 ἐν τῷ σχήματι μεγάλῃ τὴ πόλις γέγονε ἰσθ' ὡσαν μορφῆν, κατὰστασιν χαρακτηριστικῆν αὐτῆς, Πλάτ.Πολιτ.291D σχήμα πολιτείας, αὐτ.Νόμ.718B ἐν σχήματι νόμου, Ἀριστ.Ἡ.Νικ.1160b,25 βασιλείας σχήμα ἔχει ἰσὴν μορφήν τῆς βασιλείας, αὐτ.Ρητ.1408b,21 τὸ σχήμα τῆς λέξεως δεῖ μῆτε ἔμμετρον εἶναι μῆτε ἀρροθον ἐλλὰ τὰ σχήματα λέξεως βλ. κατω.14, αὐτ.Παι.144b,36 τὰ τῆς κωμῶδίας σχήματα [αἱ] χαρακτηριστικῆ αὐτῆς τύποι, αὐτ.Μεταφ.107,4b ἐν μῦθῳ σχήματι, Ἰσοκρ.15,8 ἐν ἀπολογίαις σχήματι, Γαλ.15,582 τὸ τῆς διαίτης σχήμα, αὐτ.19,183 αἱ κατὰ σχήματα πυρετῶν διαφοραί 10) ἐν τῷ ὀρχήσει, τρόπος, σύνολον χαρακτηριστικῶν κινήσεων. ψυχοῦρα: Ἀριστ.Ἐφ.1485 σχήματος ἀρχή, Πλάτ.Νόμ.669D || ἰδ. κτ. πληθ. χειρονομίαί καὶ στάσεις τοῦ σώματος, παντομικαὶ κινήσεις: Εὐρ.Κύκλ.221 ἐπέμ' μ. .. παθῶντες ἀπολλέσασιν' ἀνὸπ τῶν σχημάτων, Ἀριστ.Ἐφ.323, Ξεν.Συμπ.7,5,

Πλάτ.Νόμ.665A ἐν .. μουσικῇ καὶ σχήματα .. καὶ μέλη ἐνοστί: πρὸς σχήματον || ἰδ. ἐπὶ τῶν στάσεων ἀβλήτου: Ἰσοκρ.15,183 τὰ σχήματα τὰ πρὸς τὴν ἀγωνίαν ἐκρῆμασιν || γεν. στάσις, θέσις, Ἰνν.Κατ'Ἰντρ.11, Ἀριστ.Ἐφ.Βάτρ.338 ἐστάντα, λαβόντα' ἐν σχήμα, Θεόφρ.Κόν.314, Γαλ.16,578 τὸ τῆς κατακλίσεως σχήμα πρὸς, αὐτ.16,665 κ. σχηματίζω || ρητ. κ. νεώτ. ἱστορικὸν σχήμα ἢ ὄχι κατὰ φύσιν καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκφόρασις ἰδέας πινός, ἀλλὰ παρηλλαγμένως χροῖν κόσμου ἢ ἄλλας σκοπιμότητας: Πλάτ.Ἰων.536C σχημάτων καὶ ὁρημάτων κωροροσθ, Κικ.Βροῦτ.37,141, Διον.Ἄλ.Πομπ.5 ἰθ τοῦ Θεουκῶδου φράσει πλῆρης σχημάτων πρὸς, αὐτ.Ἀμμ.2,2 12) λογ. κ. νεώτ. σχήμα συλλογισμοῦ ἢ συλλογιστικὸν σχήμα ὁ ἐκ τῆς φύσεως τῶν προτάσεων καὶ τῆς σχέσεως πρὸς ἀλλήλας καὶ τὸ συμπῆρασμα καθοριζόμενος τύπος συλλογισμοῦ: Ἀριστ.ΑΠρ.246,33, Θεόφρ.ἄν.59 13) ἐν τῷ γραμμ. σχήμα τῆς λέξεως ἡ γραμματικὴ μορφή προτάσεως: Ἀριστ.Λ.Σοφ.Ἐκ.166b,10' πρὸς, Γαλ.16,709' ὄμ. ἡ ρυθμικὴ μορφή προτάσεως: Ἀριστ.Ρητ.1 || ὄμ. ὁ γραμματικὸς τύπος λέξεως: Ἰνν.Δι.1,23, Διον.Θρ.635, Ἀπολλ.Δύσμη.Ἀνταν.17,25 14) ἐν τῷ ὄρωμ. ποιήσει τὰ σχήματα τῆς λέξεως οἱ ἐν χρῆσει τίηνοι, τρόποι ἐκφόρασεως, ὡς ἡ κεσία, ἀπέλι, προσταγῆ κτ.: Ἀριστ.Παι.1456b,9 15) κ. νεώτ. τὸ σχέδιον, ἡ γραμμικὴ παράστασις ἀντικειμένου τινός, διάγραμμα, σκιαγραφία, ἡχογραφία: Πλάτ.Πολ.365C σχήμα κύκλω περι ἔμμετρον σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραφέντων || νεώτ. ἡ ἐν σχέσει ἀντικειμένου γραμματικῆν τῶν μορφῶν παράστασις ἀντικειμένου: ὡσεὶδὲς - πυραμιδοειδὲς σχήμα, - σχήμα φύλλου - καρδίας || γεωμ. κ. νεώτ. γεωμετρικὸν σχήμα ἢ κατὰ τὴν μορφήν βεωρησ. παράστασις στερεοῦ τινός ἢ ἐπιφανείας ἢ γραμμῆς: Ἀριστ.Ψυχ.414b,20, Ὀνήσιονδρ.10,28, Θεολ.Ἀριθμ.7 μουσική τῶν πάντων ἀριθμῶν δυὰς σχήματος οὐκ ἔστιν ἐπιδοκτικῆ, - σχήμα κύβου - τραπέζου - ἐλλείψεως || ὄμ. νεώτ. γεωμ. σχέδιον ἐκ γραμμῶν δι' ὃ γίνεται ἡ ἀπόδειξις βεωρηματος ἢ λύσις προβλήματος 16) μὲν. φάσις τῆς σελήνης: Πτολ.Τετραβ.21, Βεττ.Βάβ.106,28' 17) μὲν. ἀστρὸλ. ἀποφίς: Πτολ.2,31, Μον.3,5, αὐτ.212 δεῖνὸν σχήμα τέτυκται 18) μὲν. σχηματισμοῦ τῶν πτηνῶν κατὰ τὴν οἰκονομίαν: Γαλ.15,445' 19) στρατ. σχηματισμός: Ξεν.Ἀν.1,10,10 εἰς τὸ αὐτὸ σχήμα κατέστησαν ἄντιαν τὴν φάλαγγα 20) νεώτ. κ.δημ. στρατ. ὁ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χεῖρὸς φερομένης ἄνω καὶ πλαγίως τῆς δεξιᾶς ὀφθαλμοῦ ἀνονευόμενος στρατηγικὸς χωρητισμός 21) μὲν. τὸ αἰδοῖον: Πλάτ.Ἡσ.3,17 κύριος ἀνακαλύψει τὸ σχήμα αὐτῶν 22) νεώτ. τοιοῦρ. αἱ κατὰ μήκος καὶ πλάτος διαστάσεις τῶν σελιδῶν βιβλίων, ὀριζόμεναι διὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν δηλοῦντος πόσας φῶρες ἐπιβλήθη τὸ φύλλον τοῦ τυπογραφικοῦ χάρτου: σχήμα 2ον - 8ον, - σχήμα ἐξ φύλλον ἰσὴν τοῖσι ἰσὴν τῶν τυπογρ. φύλλον δὲν ἐπιβλήθη ποσῶς 23) σχηματίζω-σων Ἐπιγρ. ὁ διὰ σημάτων, ἐμβλημάτων, ζωσιμῶν κεκοσμημένος: Ἐπιγρ.Θράκης σχηματίζω (ἀνδρῶν)σας.

σχηματίζω [σχημα] κ. μὲν. νεώτ. κ. δημ., ἀντ. παρακ. μὲν. μεσ. κ. καθ. σημ. ἐσχημάτισαι, ὀρθ. λαβδῶν ὠρισμένον τὸ σχήμα, μορφήν, στάσιν ἢ θέσιν: Πλάτ.Πολ.526D ὅσα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα .. ἐν ταῖς μάχαις, αὐτ.Ἰνν.Ἐ 347B τὸ αἰσχροὶ καὶ τὸν ποιητῶν σχήματα σχηματίζειν, Πολύδασ.5,16,1, Ἀσκληπιδ.12,1 2) μεσ. μεταβόλ. μὲν. αὐτῆς ἢ ἄλλως τὸ σχήμα, τὴν ἔξωτερικὴν μὲν ἐμφάνισιν, τὴν στάσιν, τὴν θέσιν μου: Ἰνν.Ἀμμ.2 || τοποθετοῦμαι κατὰ τινα στάσιν: αὐτ.Ἀμμ.15

ειδοίσι εσχηματίζεσθαι, αὐτ." Ἀθρ.10 ἐς σχήματα σχηματίζεσθαι" ὄμ. ἐπὶ ἀσθενείᾳ· οὐτ.Κωφ.463' κ. ἐπὶ ἐμβρόνι· Σωφ.2,60' || σχηματίζω ἐμαυτὸν λομβάδων στάσιον τινά θῆκος (ωραραφῆδῳ, παίρνω πῶδα, παζάρω· Λοκ.Χαρμ.1λ. Ἀθῆν.12,543P' πρὸλ. κατωτ.31' || 3) αὐτῷ. λαμβάνω διαφορούς στάσεις· κίμων σχήματα ὀρούμενος, κίμων φιγούρος· Ἄριστ.Εἰρ.324 οὐ σχηματίζειν βούλομαι, οὐτ.ἀν.678' κ. μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σμ.· Πολυδ.4, 95' || ὄμ. σχηματίζω ἐμαυτὸν· Λοκ." Ὀρχ.17 ὀρχήσει τὸν ἥλιον ὀσπάζοντα, σχηματίζοντες ἐαυτοὺς αἰωλή· || μτθ. ἐν τῷ ὀρχήσει, διεμεθεῖ τὰ καθ' ὀρισμένα σχήματα Χαριστ.1λ. Ἀθῆν.1,21P' πρὸλ. . . σχηματίζαντες" || καθ. σχηματίζομαι οὐμβοὶ ἢ αὐνοδεύομενοι ὑπὸ σχημάτων· Ἄριστ.Πολ.1447α, 27 διὰ τὸν σχηματίζομένων βυθῶν μισθόντα καὶ ἴθην καὶ πᾶσα καὶ πράξει· 4) μέσ. ἐπὶ ὑποκρίσει, κίμων σχήματα, χειρονομίας, κινήσεις μιμῆκας κττ. Σεν.Συμπ.1,9 οἱ μὲν γὰρ αἰσπηρότεροι ἐγγίνοντο, οἱ δὲ ἐσηματίζοντο πως || 5) μέσ. λαοβάνω πομπάδες σχήμα, ἐπιδεικτικὴν ἐμφάνισιν· Πλάτ.Πολ.577Α προτάσσει, ἢν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται· 6) μέσ. διδω εἰς ἐμαυτὸν πλαστόν τὸ σχήμα, ἐμφάνισιν, προσποιούμαι ὅτι εἶμαι ἢ κίμων τι· Πλάτ. Σοφ.268Α, αὐτ.Γοργ.511D σκευνταί εσχηματισμένη ὡς (ὑπερπροσενεῖται προσποιουμένη ὅτι τάχα, αὐτ.Φαίδρ.255Α || μτ. ἀπαρφ. προσποιούμαι ὅτι· αὐτ.Πρωτ.342|| σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι" 7) αὐτῷ. ἐπὶ οὐράνῳ σωμάτων, εἰσι εἰς τὰ θεῶν, εἰς τὴν σμῆσιν· Μον.4,500' || ὄμ. μέσ.· Ἡρασιτ. Ἀστρ.1,9, Τζέτ.Χιλ.1,471' || 8) μτθ. κ. νεώτ. διδω σχήμα, μορφήν τινα εἰς τὴν πράγμα, μορφήν, διαμορφώσω· πως· Ἰνπ. Ἀρπ.37 σχηματίζειν τὸ ἀρμόσσον σχήμα (ἐν. τὸ ὀδόσιον) ἰδένει εἰς τὸ νοῖον τὸ ἀρμόσον σχήμα, Ἄριστ. Ὀμρ.306β, 3 τὰ ἀλλὰ σώματα σχηματίζονται, αὐτ. Ὀμρ.302β, 26 τὰ κατὰ φύσιν εσχηματισμένα, αὐτ. Φυσ.188β, 19 τῶν εσχηματισμένων τὴν γίνεται ἔξ ἀέρησων, αὐτ.Γεν.Φθορ.372α, 15, Ἐρατοσθ. Κατ.9 παρθέον ἀκέφαλον σχηματίζειν, διόδ.Σ. 573 ἕκαστον μέρος πρὸς τὸ βέλτιον σχηματίζειν, Ἀχλλ.Τάτ.δ, 11 τὸν βραχίονα . . ὀλον ἐφ' ὀδρει σχηματίζοντα, Πλούτ.Γράκ.13, Δομάσκ. Ἀρχ.261 τῶν σχηματίζομένων θεῶν τῶν ἔχοντων μορφήν· 9) μτθ. κ. νεώτ. τραυμ. ἐπὶ λέξεων, κατασκευάζω· Διον. Ὀμρ.635, 2 Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 53, 7 Σχόλ. Ὀδ.Ρ.134' || ἐπὶ φρ. κ. γεν. λόγος, αὐτῶσων, συνθέτω, κατασκευάζω· Διον. Ἀλ. Πουμ.5 κεφάλου ὁμοίως σχηματίζομενα" πρὸλ. Ἐρωμ.Εἰρ.3,10' || ὄμ. νεώτ. σχηματίζω τοὺς χρόνους ῥήματος - τὰς πτώσεις ὀδοαστικῶ - τὰ παράγωγα λέξεως κατασκευάζω, δημιουργῶ διὰ τῆς προσθήκης τῶν κατασκευῶν, προσφωμῶν κτλ. || 10) νεώτ. γεν. κατασκευάζω, δημιουργῶ, προκαλῶ, ἀνοπελῶ, ἐπιφέρω, κίμων, φτεῖνῶ· σχηματίζω μορφήν τινα - εἰκόνα - σχήμα" κ. καθ. σχηματίζεται φλεγμονή - σιά" || κτ. συνεκθ. σχηματίζω γνῶμην - πεποιθήσων - ἰδένει μορφήν, μορφῶν· 11) νεώτ. χορῶσων, περιγράφω, διαγράφω, κατασκευάζω σχήμα τὴν σχηματίζω ῥυθμόν εἰς τὸν νῆμακα· || ὄμ. εσχηματίζον κώλον ἐποδοθετῆσων κυκλωτέρων· || 68. ἐπὶ πολλῶν διαθεμένων κατὰ τὴν τῶσων, συντάσσω, τακτοποιῶ κατὰ τὴν μορφήν· σχηματίζω φάλαγγα - τετραβάς" 12) κομῶδ. περικασμῶ, σελήζω, καλλωπίζω· Αἰσχ. Ἐπ.447 εσχηματίζονται δ' ὀπλις οὐ συμκρὸν τῶσων, Λυσ.ἀν.73 εσχηματίζονται περὶέρχονται, Λοκ.Τραγ.8 θεοὶ κατὰ γέχνην εσχηματίζονται, αὐτ.Μισθ.Συν.14' || μέσ. σχηματίζομαι κίμων διεμεθεῖ, τακτοποιῶ τὴν κίμων· Εὐρ.Μῆδ.1161' || 13) ρητ. σχηματίζω λό-

γον κίμων σχήματα βλλ.11) ἐν τῷ λόγῳ· Φιλῶστ. Σοφ.1,21,5, αὐτ.2,11' ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐθέως εἰπεῖν· Ἄριστ.Πρ.1,462Σ' || τὸ εσχηματισμένον τὸ χαρακτηρισθόμενον ὑπὸ σχημάτων, τὸ πλῆρες σχημάτων ὄρος· Δημήτρ.94, πρὸλ. Διον." Ἀλ. Ρητ.8,9, Φιλῶστ. Σοφ.2,17' || ὄμ. εσχηματισμένα ζητήματα· Ἐρωμ.10,1, 4) μτθ. μεταχειρίζομαι σχήματα βλλ.13]· Διον. Ἀλ. Σομρ.3 σχηματίζειν φορτικῶς" 13) μον. προσαρμόζω· Γεωμ.10,4,1 σχηματίζειν τι πρὸς τι, αὐτ.10,75,9. σχηματίζομαι ἡ-δόν μτθ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σχήμα, εἰκονικός, προσποιητός, πλάστος· Μαυρίκ. Στρατηγ.4,3,111 σχηματίζεις τροπῆς" || ἐπίορ. κτ. εἰκονικῶς· αὐτ. Στρατηγ. 4,1,107 σχηματικῶς τοῖς ἐχθροῖς προτάξων, αὐτ.4,3,109 οἱ σχηματικῶς ὑπαχρωήσαντες" 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς σχηματισμοὺς βλλ.3], τὰς φάσεις τῆς σελήνης· Θεολ. Ἀριθμ.45 αἱ ε' σχηματικὴ μορφή τῆς σελήνης" 3) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ σχήμα, τὴν γραφικὴν παράστασιν τινος· || νεώτ. μω. σχηματικὴ παράστασις ἢ ὀ. σχηματιογραφία βλλ. σχηματίζω (τὸ) ὑποκορ. τοῦ σχήμα, μικρὸν σχήμα, κτ. κληθ. χορευτικὰ σχήματα, φιγούρες· Ἡρ. 6,126 λαωνικὰ σχηματίζα" 2) κτ. κληθ. τρόποι, σχήματα τοῦ λόγου· Λογγίν.17,1 ὡς παῖς ἀφρων ὑπὸ τεχνίτου βήτορος σχηματίζεται κατασκευάζεται, σχηματίζεις-εὐαίη ἢ ἀποτελεῖται σχήματος, σχηματισμοῦ· Ἄριστ.Στ.537α, 26 γινώσκονται τῷ σχηματισμῷ τῆς ἄμμου, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,70, Πλωτίν. 4,4,33, Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.61Ρ ἀρχονται ἐπὶ τριάδος αἱ σχηματιστικῶν τῶν πολυγώνων. σχηματισμοῦ κ. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ λαμβάνειν σχήμα τι, μορφήν, ἐμφάνισιν, ὄφιν, στάσιον· Πλάτ. Πολ.425Β ὄλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν, Ζήν.1,58, Πλούτ.Νομ.8 τὸν ἐξώθεν ὄγκον καὶ σχηματισμόν" || σχηματισμοὶ πρᾶσμων αἱ διάφοροι ἐκφορές αὐτοῦ· Διον. Ἀλ. Δημ.54, Πλούτ. Η8,1047Α σχηματισμοὶ τοῦ τε πρᾶσμου καὶ τῶν γεωρῶν" 2) ἐπὶ κλίσεσ σμ., προσποιητός, πλάστος τρόπος· Πλάτ.Πολ.494D σχηματισμοὶ καὶ φρονημάτων κενῶ . . ἐπισημαζόμενοι" || γεν. προσποιητός ὑπόκρισις· Πλούτ.Νικ.3 οὐδενὸς εἰδεῖται σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄγκον, Ἀρατ.49" 3) ἡ ἐκστότε ἐμφανίζομένη μορφή· Ἀριστ. Ὀμρ.297β, 26 οἱ κατὰ μῆνα σχηματισμοὶ τῆς σελήνης (σάσεκ), Πτολ.Τετροβ.1, Ἐσα.Εὐαγγ. Προν.3,11' ὄμ. σχηματισμοὶ τοῦ σώματος· Ἄριστ. Ἀκουστ.800α, 23' πρὸλ. Φιλῶδ. Μουσ.73Κ' ὄμ. σχηματισμοὶ τῆς φλογῆς· Θεόφρ.Πυρ.54" 4) σχήμα, μορφή, ἰδ. ἀμετοβλήτου τινὸς σχήματος, εὐς τὸ (π. ἐπιθ.) ἀτόμου· Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,150' 5) π. Ἐπιμορφῶ οὗτο τοῦτο τὸ ἀτόμου· Ἐπίκ. Ἐπιστ.2,45 ὁ παρὸς ἀποτελεστικὸς σχηματισμοῦ ἐξολοσιθῶν ἀστροπῆν γενεῶ" 6) κ. νεώτ. τὸ σχηματίζειν τι, ἢ παραγωγή, δημιουργία, κατασκευὴ τινος, ἰδ. ἐκ τινος ἄλλου· σχηματίζομαι ἐνωσσεως - ἀρχῶν - πεποιθήσεως - πύου - ἔλακος" || ἰδ. ἐν τῷ τραυμ. δημιουργία ἐκ τινος τύπου ἄλλου τοιοῦτου· σχηματισμοῦ πτώσεως τινος - τῶν τύπων ῥήματος" || ὄμ. σχηματισμοῦ προτάσεως ἢ δημιουργία ἐκ δεδουμένων λέξεων" || μτθ. ποιητικῶς σχηματισμοῦ ποιητικῶς τρόπος ἐκφοράσεως· Ἀθῆν.11,490D" || μτθ. πληθυντικῶς σχηματισμοῦ ὁ πληθυντικὸς τῆσος, ἀριθμῶς· Δαρμόσκ. Ἀρχ.337" 7) μτθ. χορευτικὸν σχήμα, φιγούρα· Πλωτίν.4,4,33' 8) μτθ. κ. νεώτ. στρατ. ἢ καθ' ὄρισμον τῶσων διδόντες τῶν ἀνδρῶν τιμητῶς τινος ἢ τιμητῶν· Ἀσκληπιδ. 1,21 [πληθ.], - στρατιωτικὸν σχηματισμὸν συντάξαι, παρεῖσαι μάχης - σχηματισμοῦ εἰς φάλαγγα - προσελεύσεως - ἐπιθέσεως - ἐφόδου" || ὄρ-

γνώσεις τμήματος πινος: σχηματισμός τάγματος δδ. κτ. ἐλέγτ. τὰ ἐν τοιαύτοις σχηματισμοῖς ὀργανούμενα τμήματα: σχηματισμοὶ προσκόπων.

σχηματογράφος -ον μιν. ὁ διὰ σχημάτων περιγεγραμμένος: Στουδ.Θεόδ.604,35,4 οὐ καὶ τὸ ὅμα σχηματογράφου πέλει.

σχηματογράφη-ατος(ή) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχηματογράφου βλλ., τὸ γραμμικῶς πεποιοημένον σχῆμα.

σχηματογραφία(ή) μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ σχηματογράφου βλλ., ἡ διαγραφὴ σχημάτων, ἡ διὰ σχημάτων παραστάσις ἀντικειμένων: Νικόμ. Ἀριθμ.28 σχηματογραφίαί γὰρ αὐτῶν εὐστακτοὶ ἔσονται τρίγωνοί τε ἄμα καὶ ἰσοπλευροί, Πτολ. Τετραβ.142, Πάλλ.Ἀλ.2, Συμπλκ.Οὐρ.428,3, αὐτ. Φυσ.457,14. || νεώτ. μιν. ἡ διὰ γραμμικῆς παραστάσεως λύσις ἐξισώσεως ἢ συστήματος ἐξισώσεων. 2) σχέδιον ἢ χάρτης τόλου πινός: Πάπ.

σχηματογράφω-έω μιν. γράφω, διογράφω σχήματα: Νικόμ. Ἀριθμ.28 ἰσοπλευρῶς σχηματογράφω εἰς τρίγωνον. || διακοσμῶ διὰ σχημάτων ἢ μορφῶν τ.ι: Φιλ Βελου.62,25, Ἀθην. Μιχ.39,7, Συμπλκ.Φυσ.457,17.

σχηματοθέσμος(ὁ) μιν. λατρ. εἰδὸς τ.ι ἐπιδήσιμου: Ὀρειδ.45,18,5 τὰ μὲν ἄλλα μὲρη πρὸς τὸ βῆθραν τῷ σχηματοθέσμῳ καταθέοντες.

σχηματοειδῶς ἑπιρρ. μιν. τυπικῶς, εἰσχηρῶνως: ΧΠορφ.14C ὁ στυπάριος σχηματοειδῶς πως προσκυνῶν τοὺς δεσπότης.

σχηματοθήκη(ή) ἡ ἀποθήκη σχημάτων, ἐπὶ κολάκος λαμβάνοντος πανοῖα σχήματα, ὑποκριτικῆς μορφῆς: Κλέαρχ.25.

σχηματολόγιον(τὸ) μιν. ἐν ἐκκληρ. βιβλίον περιέχον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου σχήματος: Εὐχολ.477 τίθεισιν ὁ ἱερεὺς ἑπάνω αὐτοῦ τὸ σχηματολόγιον καὶ λέγει τὴν εὐχρ.

σχηματοποίησης-εως(ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ σχηματοποιῶ βλλ.

σχηματοποιῶ(ή) μιν. ἡ διὰ παντομοιῶν κινήσεων παραστάσις πινος, ἡ τέχνη τοῦ παντομοῦ: Ἀθην.14,628B. 2) ἐπὶ συγγραμμάτων, ἐπιθέτουσι: Ἀριστείδ.ΤΡ.2,535S [αληθ]. 3) ἐπὶ ἀστερισμῶν, κατασκευὴ σχήματος ὡς ἐκ τῆς σχετικῆς θέσεως ἀστερῶν: Ἐρατοσθ.Κατ.3.

σχηματοποιῶ-έω κ. νεώτ. σχηματίζω, διαπλάσσω, δίδω σχήμα, μορφήν εἰς τ.ι: Θεόφρ.ΦΙ.9,10 ἐνταῦθα καὶ σχηματοποιεῖν ἴσον λιθανωτοῦν ἐπὶ τῶν δένδρων οἷον ἂν θέλωσιν. 2) παριστάω ἀντικείμενον τ.ι σχηματικῶς: Πρόκλ.Εὐκλ. ΠΙF σχηματοποιεῖσα γραμμὴ [ή ποριστώσά τ.ι ἐν σχήματι, ἢ δι' ἧς τ.ι εἰκονίζεται]. || νεώτ. διδω εἰς τ.ι σχηματικὴν μορφήν, κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦταν κανονικόν τ.ι σχήμα, ὅπως χρησιμοποίησά αὐτὸ ὡς κῆρυον ἢ συνεχῆ διακοσμητικόν, ὡς μοιθι. 3) ποθ. λαμβάνω ἄριστον τ.ι σχήμα, στάσις, ἐμφάνισις, θέσις: Ἰαν.Π.10,5 εἰς ταῦτα προάγει ἄλλοι αὐτὸς σχηματοποιεῖται ὅταν καλλιπίζεται. || ρητ. ἔγω ἴδωθ' ἂν χοροκίτρη, ἀτομικὸν ὄρα. || Ἀριστείδ.ΤΡ.2,535S. 4) μεταποριστῶ τ.ι δι' ἐκφοριστικῶν κινήσεων, χειρανομιῶν, παντομοῖς: Πολυδ.4,95.

σχηματοπῆς-πτος μιν. τ. ἀντὶ σχήμα βλλ.: Γαλλ.19,473, αὐτ.19,475, Ἐρω.Τρισμα.Στοδ.1,4,8.

σχηματοποιεῖν(ή) μιν. εἶν ἄστρων, σχηματοποιεῖ βλλ.3: Κατ.Ἀστρλ.Κωδ.1,148.

σχηματοποιεῖται-έται ἐπὶ ἐμβροτοῦ, λαμβάνω σχήμα, διαμορφοῦμαι: Γαλλ.19,177.

σχίσις ἴσα. ἐξίς, ὄρηκ.

σχίτηριον ἴσα. ὄγκυραν.

σχίδια ἴσα. σχιζοῦσιν ἀνόδους, πηλας.

σχιδακκίδον ἑπιρρ., μιν. κατὰ τρόπον σχιδακος, σχιζης, σχιστὰ κατὰ μήκος: Διοσκ.5,122

αὐ πεποιομένη βυληθδὸν ἢ σχιδακκίδον εἰδ. ἐπὶ ὄσταν, σχιζομένων κατὰ μήκος: Σωφ.Κατ.10.

σχιδακίς μιν. σχίζω εἰς σχιδακος, κνήμη(ς): Ἐπιφάν.2,106C.

σχιδακωθῆς-ου(ς) μιν. ὁ ὄμοιος πρὸς σχιδακος, ἐνωσόμενον ἐκ τοῦ ὑποσχιδακωθῆς βλλ.

σχιδανδουοῦς-ου(ς)-αυ(ν) σχιζοῦσιν βλλ.: Ἀριστλ.ἀν.345.

σχιδαζέ-ακος(ὁ) μιν. μιν. κ. νεώτ. σχίζα βλλ. ΠΔ Βασ.3,18,33 **αἰτοῖσα** τὰς σχιδακος ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, Διδδ.Σ.13,84, Φίλιπ.Θεσα.ΑΠ.6,231, Διοσκ.1,98. Ἀπολλ.Δωμ.Πολιορκ.145,11 σχιδακάς τε καὶ δῶδες. 2) μιν. ράβδος κηκλιδώματος: Ἰω.Λυδ.Μαγ.3,37.

σχιδεμῶν(ὁ) μιν. ὄνομα, ἡ λεηλασία: Ἄνω Κοιν.3,85 αὐξήσεις ρογῶν καὶ προσθήκας δόσεων. . καὶ σχιδεμῶτες καὶ ἀποσχιδεμῶτες

σχιδῖον μιν. λεηλατῶ Μονε.Παθ.612.

σχιδῖον(τὸ) μιν. ὄνομα τοῦ σχίζα βλλ., μικρὰ σχίζα, σχιζόολο: Βιρρ.2,1,4. 2) βῆθρον βλλ.6: Ροῦφ.π. Ὀρειδ.49,26,1. 3) ἴσα. σχιζία ὀφθαλμοῦ.

σχιδος ἴσα. ἐτὴν ἀποσχίζων.

σχίζα-α(ς) [ή] [σχιζ(ώ) κ. νεώτ., ὄρηκ. κ. σκίζα τεμάχιον ἔλλου ἐχομένου ἀπὸ μείζονος τοιαύτου, σχιδαζέ, πελεκουδί: Ὀδ.Ξ.425 κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζε δροῦδ, ἦν λίνα κελών, - ρίχων σκίζεις στῆ φωτῆ] κτ. πληθ. ἐχομένου ἔλλου, ἰδ. καυσόελλα: ἸΑ.Α.462 κατε 5' αὐτ' εἰς σχίζης [τοῦς μηροῦς]. αὐτ.Β.425 τὰ μὲν σχιζῖσιν ἀφύλλοισιν κατέκασιν. || τεμάχιον ἔλλου καίμενον πρὸς φωτισμὸν πρὸλ. θαδίον: Ἀριστρ.Εἰρ.1032, αὐτ.1024 σχιζίας δευρὶ τίθειναι ταγέως, Σόλων.Ἐβν.Υγν.100,1. 2) μιν. βέλος: ΠΔ Βασ.1,20,20 τρισσεῦσιν ταῖς σχιζίταις ὀκνητίων, αὐτ.Μακκ.1,10,80, Θε.δδ.ΑΠ.6,282, Ἐπιρρ. σχιζίται εἰς βέλη καταπέλαι. 3) διάσχιση, διαχωρισμὸς ὁδῶν: Συνέδ.91C.

σχιζάστρη-ερος(ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀφιοδέρμων ἐκ τῶν σαλαγοειδῶν.

σχιζί(α)-ου(ί)δ τετανός, ἰσχνός καὶ ὀφθαλμ. μακρὸς καὶ ραβδῶς, στενωμαρκός: Διαιτορ.η. Κλημ.Ἀλ.Εὐαγγ.Προτρ.26,30 ἔσχιζαν, ευρωφῶν, μέλας, γρηλόν, ὑποκορῶν, τεινονάριος: Κρατιν.447 ἐπὶ ἀβλήτων: Φλόστορ.Τισιν.37,38.

σχιζιον(τὸ) μιν. ὄνομα τοῦ σχίζα βλλ.: Πολυδ.10,111, Ἄλκιμ.ἀπ.δ.

σχιζιονία(ή) νεώτ. βιολ. ὁ πολλοπλασιασμός πρωτοζῶων πινῶν διὰ κατατμήσεως τοῦ πυρῆνος.

σχιζιονάνδρος ἴσα. ἐτοῦς σκυοφάντης.

σχιζοδάκτυλος(ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτερῶν ἐντόμων ἐκ τῶν λακουστιδῶν.

σχιζοδωρῆς-ακος(ὁ) νεώτ. διαμετρία τῆς διαπλάσεως χαρακτηριζομένη διὰ διαίρεσιν τοῦ θωρακικοῦ τοιχώματος.

σχιζοκάρπιον(τὸ) νεώτ. βοταν. καρπὸς διαρρηγνόμενος κατὰ τὴν ὀριζάνω εἰς ὀντιστοχα πρὸς τὰ εἶξ ἂν ἀποτελεῖται καρποφύλλα μέρη, ὡς ὁ καρπὸς τοῦ σφενδάμου κ. ἄ.

σχιζοκρμς-ωτος(ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὕμενοπτερῶν ἐντόμων ἐκ τῶν τεθρῆθονιδῶν περιλαμβάνον διάφανα εἰδη μικρῶν σφηκῶν.

σχιζοκέφαλος(ὁ) νεώτ. βιολ. τεράτωμα, τέρας ἔχον τὴν κεφαλὴν διηρημένην κατὰ μήκος.

σχιζομύκης-πτος(ὁ) νεώτ. βιολ. μικρότοπος μαυκοκύτταρο ὄργανισμὸς παρουσιαζόμενος εἰς ἄλλας μὲν περιπτώσις ἴδιον κίνησις, εἰς ἄλλας δ' οὐκ κατὰσπορῶμενος ὡς ἄλλων μὲν ἐρευνητῶν εἰς τὰ ζῶα, ὡς ἄλλων δὲ εἰς τὰ φυτὰ, ἄ. βακτηρία.

σχιζοκνυρος(ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερῶν ἐντόμων ἐκ τῶν ἀπιδιδῶν χαρακτηριζομένων ὑπὸ λεπτῶν καὶ μινῶν ἄκρων καὶ βιοῦντων ἐπὶ τοῦ φλοιῷ ἢ τῶν φύλλων διαφόρων δένδρων.

σχιζόποδα (τά) νεώτ.ζωολ. ὑπόταξις ποδοσθάλμων μαλακοσθράκων, περιλαμβάνουσα πλείστα εἶδη κορίνθων βιοσάντων ἐν τῇ θαλάσσῃ.

σχιζοποθία (ή) τό νά εἶναι τῆ σχιζόπουσ βλλ. : Ἀριστλ.ΖΜ 43b,31, αὐτ.Μεταφ.1038a,15.

σχιζόπουσ-οδσ-ον ὁ ἔχων κεχωρισμένους τοῦσ δακτύλους τῶν ποδῶν, ἀντίθ. στεφανόπουσ : Ἀριστλ.Ζ1593a,28 ὅσοι δέ σχιζοποδσσ, περὶ αὐτὸ τὸ ὄψωρ (πισώμενοι τήν πλείστην διατριβήν), αὐτ. ΖΜ 643a,32.

σχιζοπροσωνία (ή) νεώτ. ἀνατ. δυσμορφία τοῦ προσώπου ἐν γενετικῇ χαρακτηρισμένη ὑπὸ χάσματος αὐτοῦ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ σιστοῦ χελοῦσ.

σχιζόπτερος -ον ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων κεχωρισμένους τὰσ πτεροῦσ ἐν ἀντίθ. πρὸσ τὸ δὶλόπτερος ἴωσ αἱ νεκτριόδεσ : Ἀριστλ.ΖΜ 697b,11.

σχιζόρχις-εωσ (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἀναρχηγιτῶν πτηνῶν ἐκ τῶν μουσοφιλῶν.

σχιζοτριχία (ή) νεώτ. ἱατρ. πάθησ τῶν τριχῶν τῆσ κεφαλῆσ, καθ' ἣν αὐτὰ σχιζοῦνται εἰσ τὸ ἄκρον, ὁ φαλίδα.

σχιζοφρενία (ή) νεώτ. ἱατρ. ψυχικῇ νόσος συνισταμένη εἰσ διαχωρισμὸν τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν ἀπὸ τῆσ ἔξωτερικῆσ πραγματοκίτησ οὗτωσ, ὥστε ὁ πάσχων ἀπομονοῦται εἰσ ἐαυτὸν ἰστίσμοσ, ἀδιαφορεῖ καὶ διὰ τὰ πρὸ τῆσ παθήσεωσ προσωπικῇ εἰσ αὐτὸν καὶ εἰναι ἀφορμημένος.

σχιζοφρενικόσ-ή-ὄν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων, ἰδιόζων εἰσ τήν σχιζοφρενίαν βλλ. : σχιζοφρενικά συμπτώματα 2) ὁ πάσχων σχιζοφρενίαν βλλ.

σχιζοφυκίη (τά) νεώτ. βοταν. κατηγορία φυτῶν ἐκ τοῦ ἀβροσίσματος τῶν ἀλγῶν.

σχιζόφυτα (τά) νεώτ. βοταν. ὑποδιαίρεσ φυτῶν περιλαμβάνουσα μονοκτάρπουσ ὀργανισμοῦσ ζῶντασ μισήρεσ ἢ κατὰ κανὸνθία.

σχίζω κ. μον. κ. νεώτ. δημ. κ. σκίζω, ἴωσ παρ. σχίζω, μέλλ. σχίσω, ἀόρ. ἔσχισα, ἐπ. σχίσσω : Ἠσίοδ.Α 428b, ποσ. μέλλ. σχισθήσομαι, παρακ. ἔσχισαι, δημ. ποσ. ἀόρ. σχίστακα [κ. σκί-], ἴωσ πασ. παρακ. σχισμένωσ-η-ο [κ. σκί-], τέμνω, διανοήω βιαίωσ, διασπῶ, τεμαχίζω, ἔσχίζω, εἰσ τὰσ πολλὰ μέρη : Ὑμν.Ἐρω.128 ἔσχισε διώδεκα μοίρασ βιεκώρσεν εἰσ δώδεκα μέρη, Ἠσίοδ.Α 428 σχίσσε βίνων ἀνώχεωσ,Πινδ.Ν 9,24 σχίσσε κεραυνοῦ Ζεῦσ χθόνα, αὐτ.Π 4,228 σχίζειν νῶτον γαίωσ (ἐπὶ τοῦ ἀρότρου), Σοφ.Ἠλ.97 σχίζουσα κάρα φωνίωσ πελέκει, Κδ Ματθ.27,51 τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἔσχίθη εἰσ δύο, ... αἱ πέτρασ ἔσχίσθησαν, - σχίξω ὄψασμα - ἔνα κομμάτι χαρτί ॥ ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἔσχίζω, ἀνοίγω ὁδῶσ, τρυπῶ : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,13 ὁ ἀποθανόντεσ ἔσχισμένωσ ἐνεκρούνται ῥάκεσιν ὡσ καὶ τὰ βόφρη, Πάπ. τριδώνιον ἔσχημένον, - γυρίζω με σκισμένο παντελόν ॥ δημ. φρ. μτφ. σκίξει τὰ βούζα του ἰδιωρηγιῆσ τὰ μιάτὰ του, ἀπονοεῖται ἀποδιδομένη εἰσ αὐτὸν ἐνοχίη ॥ ἐπὶ ἔθλου, τεμαχίζω κατὰ ρηκόσ τὸ κῶνσ σχίξει : Σεν.Ἀν.1,5,12 τῶν δέ Μένωνσ στρατιωτῶν ἔθλα σχίξων τις, - σκίξω ἔθλα γιὰ τὸ σῶμα ॥ σχίξω ὀποθίματα κόπησ, ἐν ἀντίθ. πρὸσ τὸ νευρορροφῶ : Σεν.ΚΠ 8,2,5 ॥ νεώτ. κ. δημ. κόπησ, ἔσχίζω, πληγνάω : ἔσχισε τὰ χέρια του, - σκίξει τὰ μάγουλά τῆσ ॥ μτγ. θρυμματίξω, συντριβῶ, διαλύω : Ζώσιμ.ΑΠ 9,40 ἔσχισε νῆα θάλασσα ॥ μτφ. ἐπὶ τοῦ διαχωρικόσ τὰ κῶματα ὀρμητικῶ ἀνέμου, τῶν πλοίων, τῶν πτηνῶν κττ., διατέμνω, χωρίζω εἰσ δύο, διακαλύψω, ἀνοίγω θύλον : Σίμων.25 σχίξεν περὶ πρῶτων τὰ κῶματα (ἐπὶ τοῦ ἀνέμου), Ἰωκ. Ἐρωτ.δ πρόφρα σχίξει τὸ κῶμα, Πλούτ. Ἀρέσιν. Φιλ.3,3,2 ἰδάλσσαισ σχιζομένη ταισ κώπαισ, - τὸ ποῦλι σχίξει τὸν ἄερα, - τὸ καράβι σχίξει τὰ νερά 2) γεν. διατέμνω, χωρίζω, διαρῶ, δια-

σχίζω : Ἠρ.2,17 Νεῖλωσ μέσην Ἀλυμνον σχίζων, αὐτ.4,49, Πλάτ.Τίμ.36B σχίζειν κατὰ μήκοσ ॥ ἰδ. παθ. διχάζωμαι, χωρίζομαι εἰσ κλάδουσ, βραχίονασ, διακλάδομαι : Ἰππ.Ἀρθρ.20 φλέθ σχιζομένη, Ἠρ.2,17 Νεῖλωσ σχίξειται τριφασίωσ ὀδοσ, αὐτ.1,75, αὐτ.7,31 σχιζομένησ τῆσ ὀδοσ, αὐτ.8,34 ἢ στρατιῇ ἔσχιζεν ἰδιωρηγίτω, Αἴωγ.Ἀγ.623, Πλάτ. Τίμ.2,Β περὶ ὁ σχίξειται τὸ τοῦ Νεῖλωσ ρεῦμα, Πολύδ.2,16,11 σχίξειται εἰσ δύο μέρη ἢ ρῖσ τὸ ποταμόσ, Στράτ.ΑΠ 12,199 ὁ λήγμων ἔσχιζται διδύμησ γλῶσσῃ ὄμ. ἐπὶ τῶν πτεροῦν πτηνῶν : Ἀριστλ.ΖΜ 642b,28 ॥ σχίξω, πρβλ. σχιζότεροσ ἐπὶ τῶν ποδῶν ζῶων πῶν ἔχοντων κεχωρισμένους δακτύλουσ : αὐτ.Ζ1 494a,12 τὸ δ' ἐμπροσθῶν τοῦ ποδῶσ τὸ μὲν ἐσχισμένον δακτύλι οὐκ ἐνέτω πρβλ. σχιζόπουσ κ. ἐπὶ διασφῶν μέρων τοῦ σώματοσ : αὐτ.Ζ1 495b,4, αὐτ.507a,13 ॥ ἐπὶ τῶν κλάδων δένδρου : Θεόδωρ.Φι 1,1,9 σχιζέσθαι ἀπὸ τοῦ στελέχουσ ॥ ἐπὶ φύλλων δένδρου : Διοσκ.4,41 φύλλα ἔσχημένα εἰσ κ' μορασ 3) μτγ. σχίξω γάλα πηγνῶσ, πλῆξω, δηλ. ἀσχωρίζω τήν τυρώδη οὐσίαν ἀπὸ τοῦ ὄρου : Διοσκ.2,270 ॥ πρβλ. σχίσισ 2) 4) μτφ. ἐπὶ διχοζομῶνων γνῶμων, ἀπόφωσ, διστομῶν, διαφωνῶν : Ἠρ.2,19 σφῶων ἔσχιζοντο αἱ γνώμαι ὄμ. ἐπὶ τῶν διοφνονῶτων προσώπων : Σεν.Συμμ.4,59 ἐνταῦθα μέντοι ἔσχισθησαν, Γαλ.Ἰε,728 ἔσχισθησαν ταισ γνώμαισ.

σχιζόθαλαμοσ ὁ σχιζόθαλμοσ ἄττ. ἀντὶ σκινδόθαλομοσ βλλ.

σχιζόθαλαμοφρόσθησ-ου (ή) μτγ. ὁ λεπτολόγῶν, λεπτολόγοσ : ΑΠ 11,354.

σχιζῶν Ἠσ. «βερμύστιον».

σχιζόυλοισ-εωσ (ή) ἢ εἰσ μικρὰ τμήματα διάσχισ, διασχόρισ : Ἰππ.η.Γαλ.19,145 2) νεώτ. ἀνατ. ἢ προσωρομῶν, ἐφαρμογὴ τοῦ δέξωσ ἄκρου ὅστω τινωσ εἰσ τὸ κοίλων ἔτεροσ, ἀβρωσισ, κλεψιδωισ

σχιζοειόσ-α-ον μτγ. σχίσινοσ βλλ. : Θεόδωγασ. Κοι.55 σχίσινασ κλάδοσ.

σχιζέλαιον (τό) μτγ. τὸ κατασκευαζόμενον ἐκ τῶν κῶκκων τοῦ σχίνου ἔλαιον : Διοσκ.1,41 (ἐν τῷ λήμματι, Σουίδ.

σχινα (ή) δημ. ὄν. τῆσ σχίνου βλλ. πιστάκη.

σχινίξω μτγ. μέλλ. -ισω, καθαρίζω, λευκοῖνω τὴν διὰ σχίνου, μαστίχησ : Ἰαμβλ.Πωθ.28,154 σχινίξεν τοῦσ ὀδόντωσ ἰδιῶ μασήσεωσ μαστήησ ॥ μέσ. ἀπολ. καθαρίζω τοῦσ ὀδόντωσ : ΕΜ 740,49, Φώτ. 2) μέσ. ὀρχοῦμενοσ ἐκτελῶ ἀσέμνωσ πνῶσ κηκόησ : Ἀθῆν.14,621C σχινίξεται ἢ καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου.

σχινίξωσ-η-ον ὁ ἐκ ἔθλου σχίνου κατασκευασθεῖσ : Ἰππ.Φωσ.109, Διοσκ.1,41, αὐτ.1,70, Σωρ.1,121.

σχινίξ-ἰδοσ (ή) ὁ καρπόσ τῆσ σχίνου βλλ. : Θεόδωρ.Φι 9,4,7.

σχινοκῆφαλοσ-ον ὁ ἔχων κεφαλὴν σχήματοσ σκίλλησ, ἦτοι προμηκὴ καὶ ἀσώμμετροσ, κρομμυοκῆφαλοσ ॥ ὡσ ἐπιθ. τοῦ Περικλέουσ : Κρατιν. 71 ὁ σχινοκῆφαλοσ Ζεῦσ δὲ προσέρχεται ὁ Περικλέησ, Πλούτ.Περ.3,13, Πολυδ.2,43 ἰδ. γρ.1.

σχινοσ (ή) κ. νεώτ. τὸ θαμνῶδεσ φυτὸν πιστάκη ἢ σχίνωσ ἢ μασιχοφόροσ, σχινίω, μασιχοδένδρον, μαστήησ, ἔξ ἧσ ρεῖε ρηνώδησ κηρόσ ἢ ροσῖχη : Ἠρ.4,177 ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ ἀποδόσ ἐστὶ μέγαθοσ ἄσων τῆσ σχίνου, Θεόδωρ.Φι 9,1,2 Θεόδωρ.5,129, Σωρ.1,121, Γαλ.6,64 ॥ ὁ βολβόσ τῆσ σκίλλησ βλλ. : Ἐπιχ.160, Ἰππ.Γυν.2,201, Κρατιν. 232, Ἀριστοφ.Γλ.720 ἔμπαρμαγεῖνῶνων ὀδῶν καὶ σχίνου, αὐτ.ἀν.255, Θεόδωρ.ΦΑιτ.5,6,10 ὅσα ἐν σχίνωσ φυτεῦσιν ἡ σκίλλη ॥ νεώτ. βοταν. γένωσ φυτῶν ἐκ τῶν ἀνακαρδιοειδῶν περιλαμβάνον. ἀειθαλεσ κοσμητικῶσ θάμνωσ, ὡσ σχίσιωσ ἢ τερενθόφυλλοσ - ἢ μόλλισωσ (ή πιερίδι.

σχινότροφος-ον μιν. ὁ διὰ κόκκων σχίνου ἔκρεψθης· Μαν.Φιλ.1,196 **σχινότροφον** γένος ἔκρεψθης τῶν τῶν ἀρουβάρια.

σχινοτρόκτης-ου (ἰ) μτγν., δωρ. -τας ὁ τρώγων, μασών μαστήνη πρὸς λεύκανσιν τῶν ὀδόντων· Λοικ.Λεβ.12 τὸν μύρωνα καὶ τὸν σχινοτρόκταν νεανίσκον, Ζηδ.8,5,96.

σχινοτρόψ-ῶνος (ἰ) Σουδ. σχινοτρόκτας βλλ.

σχισόχμα-ατος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπὸ τὰς ρίζας τῶν σχίνων χῆμα, κατάλληλον διὰ τὴν καθύπερθε ἀνάθεω κτλ.

σχινοφει-εως (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀνακαρδιοειδῶν.

σχισμο(ν) (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχίζω, σχίσις, τομή, σχίσμα· 2) σχισμὴ, τὸ ἐσχισμένον μέρος πινῶς· ποινὴ ἀπάνω στὸ σχίσμα.

σχίσις-εως (ἰ) (σχίζω) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ σχίζω, ἡ διάσχισις, διαχωρίσις, διαίρεσις, διχασμός, σχίσμα· Πλάτ.Φαῖδ.97Α αὐτὰ αἷτα γέγονεν, ἡ σχίσις, τοῦ δύο γεγονόσθαι, Γεωμ.5,351 τὸ πρέμον σχίσμα καὶ λίθον ἐμβαλεῖ εἰς τὴν σχίσιν ἐπὶ τῶν πτερῶν πτηνῶν· Ἀριστ.ΖΜ663α,31 πρὸλ. σχιζόπτερος· ἐπὶ τῶν ποδῶν ζῶων· αὐτ. Ζ1663α,31· πρὸλ. σχιζόπους· ἐπὶ τῶν φύλλων φυτῶν· Διοσκ.4,187· ἐπὶ τῆς διακαθώσεως οἰσοφάγου καὶ τραχείας· Ἀρχηλ.Ὀρειδ.8,1,18 κατὰ τὴν σχίσιν εἰσκόμζεται ἀπὸ τοῦ κατὰ σχίσιν μτ. δ. γρ. κατ᾽σχέσην· || ἐπὶ ἀγγελῶν· Γαλ.6,674 ἀδένες· σχίσις ἀγγελῶν σπυρζόντες· πρὸλ. αὐτ.15,532· ἐπὶ ὀδοῦ· Πλάτ.Φαῖδ.108Α εἰσικε σχίσις τε καὶ περιόδου πολλὰς ἔχειν ἢ πρὸς τὸν Ἄδην ὀδοῦ· ἐπὶ ποταμοῦ· Πλούτ.Ἰ8,93F· 2) σχίσις τοῦ γάλακτος ἡ πηξις, ὁ διαχωρισμὸς τοῦ τυροῦ ἀπὸ τοῦ ὀρού· πρὸλ. σχίζω 3)· Γαλ.6,694, Φιλομ.π.Ὀρειδ.45,29,10.

σχίσμα-τος (ἰ) κ. μον. κ. νεώτ. σχίσις βλλ., ἐπὶ τὸν χηλῶν τῆς ὀπλης ζῶων, ὡς τῆς καυλῶν· Ἀριστ.Ζ1499α,27 καὶ ἐστὶ τὴ καὶ δία μέσου τῶν σχισμάτων· ἐπὶ φύλλων· Θεοφρ.Φ13,1,1-2)

2) κυρ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σχίζω, σχίσμα, σχισμάδου, σχισματόσ, τρύπα· Πάτ.Ματθ.9,16 αἵρεσι γὰρ τὸ πλῆρωμα αὐτῶ ἀπὸ τοῦ Ἰματιοῦ καὶ χεῖρον τὸ σχίσμα γίνεται· 3) ἡ αὐλαξ ἀρότρου, ἡ αὐλακίς· Πάπ.· 4) ἰγρ. λατρ. ἡ μήτρα· Ροφ.Ὀνομ.110· || νεώτ. λατρ. σχίσμα σὺδαιακῶν ἡ ἀπὸ τοῦ ἐφθιάδιου μέχρι τοῦ περινεοῦ διάκονα προσδιορισθῆ σχισμὴ τοῦ γυναικείου αἵδοιου· 5) μτρ. διαίρεσις γεωμῶν, διχόνοση, διάστασις· ἐκτ.Ἰω.9,16, αὐτ.7,43 σχίσμα .. ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο· 6) ἐν τῷ χριστ. ἐκκλ. ἡ ἀπὸ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀπόστασις τμήματος καὶ σύμψηξις ἰδίας θρησκευτικῆς κοινότητος· πρὸλ. σχισματικὸς· 7) εἰδ. μιν. κ. νεώτ. σχίσμα ἐκκλησιῶν ἡ ἐπὶ τῶν πατριάρχων Ἰγνατιοῦ καὶ Φωτίου (858 - 880) ρήξις μετὰ τὸ Ἀνατολικὸ καὶ Δυτικὸς Ἐκκλησίας ἡ καταλήξασα εἰς χωρισμὸν αὐτῶν· 8) ὄν. ὀρθοπιστικὸ πινος σχήματος· Ἰσ.

σχισμάδα-ας (ἰ) δημ. προφ. κ. σκισμάδα

σχισματόριος (ἰ) μιν. σχισματικὸς βλλ.· Παλ.Λδ.β1.Ἰω.Χρυσ.60.

σχισματιὰ (ἰ) δημ. κ. σκ- σχισμῆ, σχισμάδα.

σχισματικὸς-ῆ-ῶν (ἰ) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς σχίσμα βλ.ἀ1:Εὐσ.2,105, Ἀθαν.1,268· 2) ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα βλλ.7· σχισματικὸς ἔρις **σχισματοποιός**-ὸν μτγν. ὁ ποιῶν, προκαλῶν σχίσμα· Ἀθαν.4,384B, Ἐπιφάν.1,1094Α αἵρεσισάρχων καὶ σχισματοποιῶν.

σχισματώδης-ους-ες Ἰσ. ὁ ἔχων μορφήν σχισματός, ὁ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ σχισματόςβλλ.2).

σχισμῆ (ἰ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. σκ- ρωγῆ, ἐπιμηκὴς ὄψις, σχηματιό, σχισμάδα· Πάτ. Ἰσ. 2,21 εἰς τὰς σχισμάς τῶν πετρῶν, Ἰσ., - σχισμῆ τοῦ ἐδάφους - τοῦ τοίχου.

σχισμογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐκ σχισμοῦ προεβλῶν· σχισμογενής ἔδρα (ἡ ἔδρα· ἢ ἐμφανίζομένη ἐκ κρυστάλλων συνεισῆ σχισμοῦ). - σχισμογενὲς σχῆμα (ἰ) σχῆμα ὁ λαμβάνει ὁ κρυστάλλος ὀρυκτοῦ κατῶν σχισμοῦ.

σχισοῦς (ἰ) κ. νεώτ. σχισμῆ, ἐπὶ πληγῆς· Αἰσχ. Ἀγ.1149 ἐμοὶ δὲ μίμει σχισοῦς ἀμφηκὲς δορι, Πλούτ.Ἀρεσ.Φιλ.3,3,3 τῆ δὲ πληγῆ (ἰ) νεφέροῦ καὶ τῷ σχισμῷ διαυγάει· 2) νεώτ. φυσ. ἰδιότης κρυστάλλων πινῶν.

σχιστέλιον (ἰ) νεώτ. ὀρυκτέλιον προερχόμενον ἐκ ξηρᾶς ἀποτάξεως ἀσφαλτοειδῶν σχιστῶν.

σχιστής-ου (ἰ) νεώτ. ὁ σχίζων, ὁ ἀσχολοῦμενος εἰς τὴν σχίσιν λίθων, ζυλῶν κτλ.· πρὸλ. ζυλοσχιστής· 2) νεώτ. ὀρυκτ. πᾶς λίθος τεύνομενος εὐκόλως εἰς λεπτοὺς πλάκας, δ. σχιστόλιθος· ἀσφαλτοειδὲς σχιστής.

σχιστογενής-οῦς-ές νεώτ. ἀνατ. ὄν. ἐσωτερικῶν πινῶν δένων ἐχόντων ὡς κοιλότητα μεσοκυττάρων πόρων.

σχιστόλιθισσα (ἰ) νεώτ. ζυφ. ὑποδιαίρεσις τῆς τάξεως τῶς σαυραειδῶν ἔρπετων, ἐχόντων μακρὰν, λεπτήν γλῶσσαν ἐσχισμένην ἐμπροσθεν.

σχιστοκέφαλος (ἰ) νεώτ. ζυφ. γένος πλατελιμῶν σακχαλῶν.

σχιστόλιθος (ἰ) νεώτ. ὀρυκτ. γέν. ὄν. πετρωμῶν σχιζομένων εἰς πλάκας κατὰ τὸ μῆλλον ἡ ἴτην ευχερώς· σχιστόλιθος κρυσταλλικός - τακτικός - χλωριτικός - ἀργολικός.

σχιστός-ῆ-ῶν (ἰ) (σχίζω) κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. σκ- ὁ εἰς δύο σχιζόμενος ἢ ἐσχισμένος, χωρισμένος, διχασόμενος· Αἰσχ.ἰπ.173 **σχιστὴ** κλεψυδὸς Εὐρ. Ρῆσ.373 **σχιστὴ** ἀντιγυ· Ἀντιφ.132 Ἐστω δ' ἄμιν κρεατῆρς τυπτός, νάρκη νικητῆ, πέρκη σχιστῆ ἰδισχιζομένη· || εἰδ. σχιστὴ ὁδὸς ἡ ἀπὸ δεξιῶν εἰς Δαυδαίαν ἀγυοσά, ἢ τῆς ἐχωρίζετο εἰς δύο πορὰ τὸ νῦν χωρίον Κῶν τῶν Τυμενῶν, ἐνθα κατὰ τὴν μυθολ. ἐρόμενος ὁ Οἰδίπους τὸν Λάιον· Σοφ. ΟΤ 733, Εὐρ.Φοῖν.38 Φωκίδος **σχιστῆς** ὀδοῦ· 2) ἐπὶ ζῶων, ὁ σχιζόμενος βλλ., ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ μῶνυ· Πλάτ.Πολιτ.265D· ὄμ. ἐπὶ πτηνῶν, σχιζόπτερος βλλ.· Ἀριστ.ΖΜ 692β,12· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων σχισμὴν, ὄνομα, σχισμάς·

σχιστός χιτωνόμοσ γυναικείος χιτῶν ὀνοματός κατὰ τὰ πλάγια· Ἀπολλδ.Κωμ.12 κ. ὡς οὐστ. ἀπῶς σχιστός ἐν τῇ σὺτῆ σση.· Ἐπιγρ.Ταντάγρας, Πάπ., - σχιστό μανίκα· || Ἀργεῖα σχιστῆ εἰδος γυναικείων ὑποδημάτων· Εὐπ.266· 4) δημ. τὸ οὐδ, σκιστό ὡς οὐστ, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· 5) ὁ δυοῦς ἀμένομος νὸ σχισθῆ, χωρισθῆ, διασπρετός· Ἀριστ. Ζ151β,15 **σχιστός** κατὰ μήκος, αὐτ.Μετ.386β,26· || σχιστόν κρῶμον ποικιλία κρῶμοῦ· Θεοφρ. Φ17,4,7· 6) **σχιστός** λίθος εὐχοιστός τις ἡ εὐθρυπιτός λίθος τῆς Ἰθρίας, πορεφερῆς πρὸς ἀμμοσπικὸν ἄλας· Διοσκ.5,127, αὐτ.5,106· || λίθον σχιστόν λινάριον ἐστί· Ἐσθ.ἐν· Ἰππ.Πνε. Φύσ.53 ἀσίσχυν λήφεται τοὺς ἐραζομένους τὸ λινόν τὸ σχιστόν· || 68. μτρ. λινόν σχιστόν λεπτόξανον, λεπτόν· Πάτ. Ἰσ.19,7· 7) σχιστόν γάλα τὸ πηχθὲν γάλα, αὐ ἐχωρίζετὸ τὸ τυρὸς ἀπὸ τοῦ ὀρού· Διοσκ.2,70, Γαλ.12,292· πρὸλ. σχίζω 3)

8) σχιστός· ἔλακ ἐτελεύτῳ ὀρισμένον π χροεῦτικόν σχῆμα· πρὸλ. σχίσμα· Β' Πολυδ.4,105.

σχιστόσσωμον (ἰ) νεώτ. ζυφ. ὁ σκάλῃ δι-

στομοσ βλλ. τὸ αἰματόδιον.

σχιστότης-τος (ἰ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σχιζέσθαι· || νεώτ. ὀρυκτ. ἰδιότης τῶν πετρωμάτων νὰ τέμνονται κατὰ φύλλα, πλάκας ἢ τροπῆζ.

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιστότης

σχιτοφυής οὐς-ής νεώτ. ὁ ἔχειν φύσει τὴν σχιστότητα βλλ., ἰδ. ἐπὶ τῶν ἱζηματογενῶν κ.ά. πετρωμάτων.

σχιτόφυτα [τὰ] νεώτ. τὰ σχιτόφυτα βλλ.

σχιτότα σχοίνον τ. τοῦ ἔχου βλλ.

σχοινάκι [τὸ] δημ. κ. σκονιάκι ὕσκαρον τοῦ σχοινίου, σχοινί, μικρὸ, κοντὸ σχοινί || παιδιὰ καθ' ἣν ὁ ποίων κρατῶν ἀνά μίαν ἄντραν σχοινίου εἰς ἑκατέραν χεῖρα περιστρέφει αὐτὸ, ὥστε νὰ διέρχεται ὑπὸ τοῦ πόδασ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀνοσιδήσιν καὶ ὑπερ τὴν κεφαλὴν.

σχοινανθάτον [τὸ] μτγ. οἶνος ἀρωματισμένος διὰ σχοινάνθησ βλλ., πρὸλ. μωσχάτο: Ὅρειδ.5,33,11.

σχοινάνθη [ἡ] μτγ. τὸ ἄθος τοῦ σχοινίου βλλ.: Ἰηνοιατρ.129,34.

σχοινάνθιον [τὸ] μτγ. ὕσκαρον τοῦ σχοινάνθη βλλ.: Ἀλεξ.Τρολλ.9,3.

σχοινανθία [ὁ] μτγ. κ. νεώτ. ἡ σχοινάνθη βλλ.: Θεοφάν.Νόνι.1,94. 2) νεώτ. τὸ φυτὸν ἀνδροπούων.

σχοινιάς -ῶ [ὁ] πάλ., γλῶσσα, δημ. προσφ. κ. σκαιοσάστρφοσ, σχοινιαστροφὸσ, σχοινιαλῶκος: Πάν. 18' μ.χ. α.1. 3) δημ. κ. ὁ ἔμπορος σχοινίων.

Σχοινιάται [οἱ] Ἐπιγρ. ὁ τῶν σχοινίων, ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Σάρτη.

σχοινίνιος-α-α δημ. ἄ. σχοινίος βλλ.

σχοινεύομαι ἴσ. μετράω ἄντρον.

σχοινεύς-έως [ὁ] μτγ. ἀγνωστὸν τι πτηνόν: Ἀπανίν.116,7.

σχοινίης-ῶσ [ἡ] μτγ. ἐπιθ. τῆσ Ἀφροδίτησ: Λυκόφρ.832 ἰδ. γρ. σχοινίη.

σχοινιά [ἡ] (σχοινία) σπῶρὸσ συμψέφτων σχοινίων, βοαυριά: Θεοφρ.Φ14,12,2. 2) ὁ διὸ σχοινίου δεδεμένος ὀρθωτὸσ σταφυλῶν, ὀρθωτὰ: Ἰωά.1Α 12,2,10 Βοτρώων σχοινιά: 3) περιβολοσ πόλεωσ ἡ μέρος αὐτοῦ, περιτειχισμὸσ: πρὸλ. σχοινί: Στράβ.8,6,21 τὰ ἐπέλια τῆσ σχοινιάσ.

σχοινιάω δημ. κ. σκονιάω ἐπὶ λογιῶν μὴ πεσομένων διὰ τοῦ βρασμοῦ: ὅταν μαραθοῦν τὰ χόρτα, δὲν βροῦζου καλὰ, σκονιάζου.

σχοινιαία [ἡ] Ἐπιγρ. σχοινιά βλλ.

σχοινιασμοσ-ατοσ [τὸ] δημ. κ. σκονιασμοσ τὸ νὰ σκονιάζῃ τι, ὁ μετὰ βρασμοῦ σχηματισμὸσ, ἰδία εἰς τὰ λῶχα, ἰσοειδῶν συμπλεγμάτων.

σχοινίδιον [τὸ] νεώτ. ναυτ. τὸ κῆριον μέρος τοῦ ὄρουμοῦτρου, σῆγυοιλα.

σχοινίζομαι ὄγρ. ἀντὶ σκινίζομαι βλλ.2): Ἀθῆν. 14,6211: σεμνότεροσ δὲ τῶν ποιητῶν ὁ ἱλαρωδὸσ καλοῦμενοσ οὐδὲν γὰρ σκινίζεται.

σχοινιάς-ἰδοσ [ἡ] μτγ. ἡ κωινιά βλλ.: Φιλ. Μῆχ.Βελον.75.

σχοινιάλοσ [ὁ] κ. νεώτ. κ. σχοινιάλοσ [ὁ] εἶδοσ πτηνοῦ, πῆθ. ἐμπέρισο ὁ σχοινιάλοσ σκονιοπούλι: Ἀριστ.Ζ1 593b,4 καὶ σχοινιάλοσ καὶ κίγκλοσ καὶ πόρραγοσ: πρὸλ. σχοινιά || νεώτ. ζωολ. γένοσ πτηνῶν ἐκ τῶν καλοδατιδῶν.

σχοινιάκ-ῆ-όν Ἐπιγρ., μω. ὁ τοῦ σχοινίου βλλ., ὁ ἀναφερόμενοσ εἰς τὸν σχοινίον: Γεωπ.20,15 σχοινιάκ ἄθος: 2) ὡσ οὐσ. σχοινιάκ εἶδη παροσκευαζόμενα ἐκ σχοινίου: Πάπ.

σχοινιάλοσ [ὁ] σχοινιάλοσ βλλ.

σχοινιάσ-η-ον [σχοινιάσ] κ. νεώτ. ὁ ἐκ σχοινίου βλλ. κατασκευασμένοσ: Εὐρ.Κύκλ.208 σχοινιάσ ἐν τειχεσ, αὐτ.284 σχοινιάσ ἄντια, Κρατῆν.132 σχοινιάσ ἤθμοσ, Ἀριστ.απ.172 σχοινιάσ φορμὸσ, Στράβ.12,5,4 σχοινιάσ κύκλοσ Ἐπιγρ. σχοινίη πιασί: 2) δημ. ὁ ἐκ σχοινίου κατασκευασμένοσ, ἄ. σχοινένιοσ: σχοινία δίχτυ.

σχοινιοειδῆσ-ῶσ-ῶσ νεώτ. ὁ δμοιοσ πρὸσ σχοινίον: 2) νεώτ. ἱατρ. σχοινιοειδῆσ πάματα τὰ ἄ. κάτω παρεμφελοειδὴ σκελῆ.

σχοινιορροφῆσ κερματικῆ [ἡ] νεώτ. εἶδοσ κερματικῆσ κοβ' ὁ ὁ στολισμὸσ τῶν ἀγγείων γίνεται

διὰ σχημάτων ἐκτελουμένων διὰ τῆσ μεθόδου τῆσ πίεσεωσ σχοινίου ἐπὶ τοῦ μολοκόου πηλοῦ.

σχοινίον [τὸ] κ. νεώτ., δημ. σχοινί κ. σκονιά ὕσκαρον τοῦ σχοινίοσ βλλ., μικρὸσ σχοινίος, ὄθ. κ. ἄνευ ὕσκαροσμοῦ, πλέγμοσ ἐξ ἰσῶν σχοινίου, καννάβωσ, λίνου κττ.: Ἦρ.1,26 ἐξέφαντεσ ἐκ τοῦ νοθοῦ σχοινίον εἰς τὸ τελεχοσ, αὐτ.5,85, αὐτ.5,86, Γαλ. 6,140 ὄστισ ἀναρρηχάτα διὰ σχοινίου, Κδ' 1α,2,15 ποιήσεωσ φραγγύλιον ἐκ σχοινίων, οὐτ.Πράξ.27,35, Ἄρρ.Ἐπίκτ.3,12,2 ἐπὶ σχοινίου περιπαιτῶν || παροιμ. ἐκ τῆσ φάμογυ σχοινίον πλέκειν ἐπὶ τῶν ἐπιχειροῦντων τὸ ἀφύσικον, ἀδύνατον: Ἀριστ.εἰδ. 2,309f. ὄμ. πλεῖσ τὴν θάλατταν σχοινίων πωλοῦμένων: ἴδωται πωλοῦντοί σχοινιά: 3) Ἀντιφ.100'

|| δημ. φρ. ἀνθρωποσ τοῦ σχοινιοῦ τοῦ πηλοῦκοῦ ὄχιωσ ἀχόνησ καὶ ἀνσοκολομοσμοῦ, ὡσ ἱκανὸσ τὰ πάντα νὰ τοκμήσῃ: 2) τὸν πέροσ τὰ σχοινί στο λαμπὸν τὸν ἐξεβασεσ οκληράτοσ: ὄμ. δὲν τοῦ δίνει νεώτ σχοινί νὰ κρημαστῆ ἐπὶ ἄνοκρημνέωσ ἀποροριτισμῶν σπῆσιν τινα ἀνοξίω ἀτόμου ὄμ. τὸ παρατράβηξ τὸ σχοινί ἐβασίον εἰς τὸ μὴ περαιτέρω: ὄμ. τὸ πῆρα σκονί γατῶν ἐπιρῶμοσ ἐπαλοῦσθάνει τὸ ἴδιο, ἰδ. ἐπὶ αἰτήσεωσ μεμφηροιάσ κττ.: 3) σχοινίον μεμικτωμένο βλλ. ἐν μίτω: || νεώτ. σχοινίον ἐντρίτων τὸ ἐκ τριῶν ἐμβόλων, συνεστραμμένο ὄμοσ κλωσμάτων ἐξ ἰσῶν, κατακοσμοσθῆν || σχοινίον ἐν-τέταρτον τὸ ἐκ τεσσάρων ἐμβόλων: 4) συμμάτινον ἢ μεταλλικόν τὸ ἐκ μεταλλικῶν συμμάτινων σύστραμω, χρησιμοποιοῦμενον ἰδ. εἰς ἐξάρτια πλοίων, ποικίλοσ ἐλξέσ κττ.: 5) σχοινίον δερματίτινον τὸ ἐκ δερματίτων λωρίδων χρησιμοποιοῦμενον, ἰδ. εἰς οἰσκόσχοια: 2) ὡσ μέτρον, πεντάσχοιον βλλ.: Ἀριστ.Μηχ.853b,5, ΠΔ Βασ.2,8,2 διεμῆτρησεν αὐτοῦσ ἐν σχοινίοσ: 3) μτγ. σχοινίωσα βλλ.: ΠΔ Φολμ.15,6 σχοινία ἐπέλεσον μοι ἐν τοῖσ κρατίστοισ: 4) μῆκοσ ἐκατὸν ἀλέων, ἡ πλευρὰ μῆσ ἀόρησ: Πάν.: 5) μτγ. ζωστήρ, ζώνη: ΠΔ Ἱερ.45,38111 Ἐλασεν ἐκείθιν παλαιὰ ράκη καὶ παλαιὰ σχοινία: 6) σχοινίον βοτρώων σχοινία βλλ.2): Ἀριστ.εἰ.75 [κωδ., πῆθ. σχοινίω] 7) μτγ. ἄλλοισ ἀδικάκοποσ σισρὰ: Πινδ.ἀπ.248 λείων σχοινίον κερμίνων: 8) π. κωμ. τὸ ἀνδροκίον μῆριον: Ἀριστφ.Σφ.1342 τῆ χειρὶ τοῦδι λαβομένη τοῦ σχοινίωσ: 9) δημ. ἐπὶ τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ, εἰς γύροσ: τὸν ἔφερε ἓνα σκονί τὸ χορὸ: 10) δημ. σκονιά [τὰ] ἀργέονων ὄργανον πρὸσ κατεργασίαν, σπιδίωμοσ, τῶν ἐρίων τῆσ σιγῆσ, ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ἡ τεσσάρων σχοινίων δεδεμένων κατὰ τὸ ἐν αὐτῶν ἄκρον κατὰ μῆκοσ ἑλληνῆσ πῆχωσ, κατὰ δὲ τὸ ἔτερον ἡμωμένων καὶ προσδεδεμένων ἐπὶ τοῦ μέσου ἔτεροσ τοιαύτησ, δι' ἣσ ὁ σπιδιβατικῆσ τὰ κινεῖ ὄνω κατὰ πλάτην τὰ ἐπὶ τὸν Δαπέδου ἐρία.

σχοινιολόκοσ [ὁ] πάλ. ὁ πλέκων, συστράφωσ, κατασκευαζὼν σχοινία, σκονιάσ.

σχοινιοστροφῶν [τὸ] μτγ. τὸ φυτὸν Ἰηνουριε βλλ.: ΨΔιοσκ.4,46.

σχοινιοστροφῶσ [ὁ] μτγ. κ. μων. σχοινιολόκοσ βλλ.: Πολυδ.7,160' πρὸλ. σχοινιοστροφῶσ: 2) ὁ περιστρέφων σχοινίον πρὸσ ἀντήλων ὄδατοσ, ὄθ. ὁ ἀντήλων ὄδατοσ: Σχόλ. Ἀριστφ.Βάτρ.1332, Μωσχόπ. 2,16. 3) τὸ φυτὸν κανάβωσ βλλ. ἡ ἡμεροσ: Διοσκ.3,148' πρὸλ. σχοινιοστροφῶν.

σχοινιοσμυβαλέωσ-έωσ [ὁ] μτγ. σχοινιολόκοσ βλλ.: Πολυδ.7,160, ΑΒ 302.

σχοινιοσμυβαλοσ [ὁ] σχοινιολόκοσ βλλ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.37 [κωδ. Βενετ. σχοινιοσμυβέταισ].

σχοινί-ἰδοσ [ἡ] σχοινίον βλλ.1): Θεοφρ.23,51 ἤταν ἀπ' αὐτῶν τῶν λεπτῶν σχοινιάσ: 2) τοιχογραφία ποριστώσα σχοινία: Ἐπιγρ.: 3) ποτήριον ἀργυροῦν ἐν σχήματι καλαθίου ἐκ σχοινίων Ἐπιγρ.: 4) ὄγρ. σκονιάσ βλλ.: Λυκόφρ.832.

σχονίς -ιδος (ή) μγν. ποι. θηλ. του σχονίως βλλ. : Νικ. Άλεξ.625 σχονίδι κάρτη.

σχονίσμα-σας (τό) μγν. : Η διά σχονίου βλλ. καταμέτρους τμήματος γής, δδ. αυτό το διά σχονίου μετρήσιμον τμήμα, μερίδιον, κλήρος : Κδ Δευτ.32,9 σχονίσμα κληρονομία αυτού 'Ισραήλ, αὐτ. 'Ιησ.17,4. 2) συνεκτ. τμήμα λαού : αὐτ.Θσα.2,8,2 ἐγένετα τὰ δύο σχονίσματα τού θανατώσαι και τὰ δύο σχονίσματα ἐξώργησα.

σχονιστής (τό) μγν. κ. νεώτ. Η καταμέτρους τμήματος γής : Πάπ. 2) σχονίσμα βλλ. : Πδ 'Ιησ.17,5 ἔπισεν ὁ σχονιστής αὐτῶν ἀπό 'Ανάσσα' 3) νεώτ. γεωμ. τρόπος καθορισμοῦ τῆς ὀριζοντίας παραβολῆς ἐδάφους. 4) εἶδος βασάνου καθ' ἣν κατετίετο τὸ σώμα τῶν κολασθέντων διά σχονίων οὐτως, ὥστε ἐξετραπύον οἱ ὄμωι τῶν μελῶν αὐτοῦ : Πλουτ.Λοκ.20 τὰ δὲ πρὸ τούτου χαλεπώτερα σχονισμοὶ καὶ κυκλιδῆς και Ἰηπιδί [κτ. δ.ἐρμ. περιφρασίς διά σχονίων].

σχονίτης-ου (τό) ΑΒ1,244 ὁ ἐκ σχονίων κατασκευασθείς σχονίως, ἀπό βοῦρα.

σχονίτις-ιδος (ή) μγν. θηλ. του σχονίτης βλλ. : Λεωνιδ.Ταρ.ΑΠ7,295 ἐν καλοῦθ σχονίτιδι.

σχονίων-ωνος (τό) πτηνὸν τι, πιδ. ὁ σχοινίλος βλλ. : 'Αριστλ.Ζ160α,8 και σχονίων : καὶ κόρυθος και λαδῶς και κελῶς. 2) μαλκόκος τις αὐλωδικὸς νόμος, οὐπνος εὐερέτης θεωρεῖται ὁ 'Αργείος ποιητῆς Σακάδος : Πλουτ.'Ηθ.1132D, αὐτ. 1133Α, Πολυδ.4,65, αὐτ.4,79.

σχονοβασία (ή) νεώτ. κ. δημ. σχονοβατία βλλ. : κτ. πληθ. τὰ σχονοβατικά γυμνάσια.

σχονοβάτης-ου (τό) μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπι τεταμένω σχονίω βαδίζων, ἐκτελῶν ἀκροβατικά γυμνάσια ἢ χορεύων : Μαν.4,287, Κατ. 'Αστρλ.Κωδ.814,213.

σχονοβατία (ή), ἰων. -ίη ἢ τέχνη του σχονοβάτου βλλ. : παρεμβολή ἐν 'Ιηπ.Δι.3,68.

σχονοβατικός-ή-όν οχλό κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σχονοβατίαν ἢ τὸν σχονοβάτην βλλ.α. : Σχολ.Διον.Θρ.110Η σχονοβατικά [ἐνν. τέχνη] τῆ σχονοβατία, σχονοβατικά γυμνάσια.

σχονοβατῶ-έω νεώτ. ἐκτελῶ ἀκροβατικά γυμνάσια ἐπι τεταμένω σχονίω, κάνω σχονοβασίες.

σχονοβίος (τό) νεώτ. Ἐφορ. γένος λεπιδιοτέρων ἐντόμων ἐκ τῶν πυραλιδίων.

σχονοβόλος-αν νεώτ. ναυτ. εἰδικὸν ὄρεχάλκινον ὄπλον ἐν χρ. ἐν τοῖς ναυγασιωστικαῖς σταθμοῖς, δι' οὐ βάλλεται ἐκ του σταθμοῦ ἢ ἀπό λέμβου ὀρμίδιον ἢ σχονίον πρὸς τὸ ναυάριον.

σχονοβέσμος (τό) μον. ὁ διά σχονίων ἐκ βοῦρων δεσμός : Νικ.Χων.382Λ μηδ' ἀρθρέμβολα και σχονοβέσμος.

σχονοβέστος-ον μον. ὁ διά σχονίου δεδεμένος : Νικ.Χων.86C προδύων αὐτόν ὁ κήρξ ἐκ του τραχήλου σχονοβέστον, αὐτ.200Α.

σχονοβρομία (ή), ἰων. -ίη σχονοβατία βλλ. : 'Ιηπ.Δι.3,68 ἰδ.γρ.1.

σχονοβρόμος (τό) λεξ. κ. νεώτ. ὁ τρέχων, βαδίζων ἐπι σχονίω : 'Ησ. ἄ ἐν τῆ νηϊ σχονοβρόμος. 2) νεώτ. μεταφορικὸν μέσον ἀποτελούμενον ἐκ βαγονίων ἐξηφρημένων διά τραχηλάς ἀπό σφύρατος τεταμένου ἑναερίως και συμρομένων κατά μήκος αὐτοῦ δι' ἄλλου σφύρατος, ἐν χρ. ἰδ. εἰς τὰ μεταλλεῖα και τὰ ὄρυκτα.

σχονοειδής-οῦς-ές μγν. ὁ ὅμοιος πρὸς σχονίον ἢ σχονίον : 'Ιώσ.Αι12,29 σχονοειδῆς πλέγμα, Διάσκ.4,164 σχονοειδῆ ραβδία.

σχονοκίνησης-ον νεώτ. ὁ κινούμενος διὸ σχονίω.

σχονοκλιμαξ-ακος (ή) νεώτ. κλιμαξ, ἀναβάθρα, σκάλα ἐκ σχονίου, ἀπό τριχά.

σχονολογῶ-έω μον. ὄμιλῶ σχονοενῶς : Νεβλ. ἐν Act.Μοναχ.3,182 σχονολογούτων ἑτέρου ἑρσέ τις.

σχονομέτρης-ου (τό) μγν. ὁ μετρῶν διὸ σχονίου βλλ.Α.Γ. : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.9,36 του τῆς Συρίας σχονομέτρος.

σχονομέτρης-ως (ή) μγν. ἢ διὸ σχονίου μέτρησης, κ. γεν. καταμέτρους γής : 'Αλέξ.'Πολ.22 ὁ τῆς Συρίας σχονομέτρησης γράφας.

σχονοπέλεκτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ σχονίων πεπλεγμένος, κατασκευασμένος : 'Αραρ.8 ατ τε καμπύλαι Καρδίδες ἐξήλλαντο δελφίνων δίκην εἰς σχονοπλέκτον ἀγκυλόν.

σχονοπλοκεῖον (τό) νεώτ. ἐργαστασίον κατασκευῆς σχονίων.

σχονοπλοκία (ή) νεώτ. ἡ τέχνη του πλέκειν, κατασκευάζειν σχονία.

σχονοπλοκικός-ή-όν μγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλοκίαν σχονίων, ὁ δι' οὐ πλέκονται, κατασκευάζονται σχονία : Στράβ.6,3,4,9 σχονοπλοκικὸν ἐπάτριον.

σχονοπλόκος (τό) κ. νεώτ. ὁ πλέκων σχονίως, κατασκευάζων ἐκ σχονίων διάφορα ἀντικείμενα, ὡς σχονία, φιάδους κττ. : 'Ιηπ.'Επιδ.4,2, Σχολ.'Αριστ.Εὐρ.36, Σουιδ.

σχονοπλοκῆ-ών μγν. πλέκω σχονίον, κατασκευάζω σχονία : Εὐστ.Πον.289,79 σχονοπλοκικὸν ἐκ τριχῶν.

σχονοπολύγωνον (τό) νεώτ. μαθημ. τὸ δυνομοπολύγωνον βλλ.

σχονοπούλι (τό) δημ. τὸ πτηνὸν σχοινίλος ὁ λοφοφόρος.

σχονοπῶλης-ου (τό) γλώσσα κ. νεώτ. ὁ πωλῶν σχονία, ἔμπορος σχονίων, σχονίος.

σχονορραφῶ-έω σχόλ. ράπτω διά σχονίων, με βοῦρα : Σχολ.'Ιλ.Κ262 ἱεπαί.

σχονοσιό κ. ἢ νεώτ. γεν. ὄν. πάντων τῶν ἐλοχρῶν φυτῶν τῶν ἐχόντων δελμητικὸς μακροῦ βλαστῶς ἀντὶ φύλλων, βοῦρα ὁ : 'Ηρ.4,190 οἰκήματα . . . περι σχονοῦς ἐστὶ, 'Αριστ.Πλ.541 σχονίων σπιδῶς οὐτ.ἀπ.34 πλεκτῆ σχονίος, Θεοκρ.7,133, 'Επιγρ. σχονοῖσι ἐπι τὰς ὄρσας. 2) εἶδος τῶ ἀνωματικῶν εἰδος αὐτῶν Cymbopogon Sehepatensis : 'Ιηπ.Γιν.1,78 σχονίον εὐώδες, αὐτ.Γιν.Φύσ.33, 'Αρετ.'ΟΕ.Νόσ.2,8, Θεοφ.ΦΑΙτ.6,181 σχονίον εὐόσμος αὐτ.Φι9,7,1, Διδδ.Σ2,49, Δισκ.1,17. 3) σχονίος ὄξυς ὀξείσμονος βλλ. : Θεοφ.Φι4,21,1' ὄμ. σχονίος εἰσία, σχονίος λεία : Δισκ.4,52, Γαλ.12,136' 4) σχονίος κάρημος μελαγκρικός βλλ. : Θεοφ.Φι4,21,1' 5) σχίγιος Ἐβραϊκῆ ὀλόσχονος βλλ., ἢς τὸ ἄνθος καλεῖται σχονίω ἄνθος ('Αριστλ.ἀπ.1101 : Δισκ.4,52' πρβλ.Πλιν.Φι21,119' 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου, τῶν κυπεροειδῶν περιλαμβάνον λείστα εἰδος ὄν συνηθέστερον ἐν 'Ελλάδι σχονίος ὁ μελανός. 3) κάλαμος, καλάμι, ὄπερ οἱ ἑβραῖοι μετεχειρίσθησαν ὡς βέλος : Βατραχομ.253 ἰδ.γρ.1 κ. ἐν ἰπφ. χρ. : 'Αριστφ.'Αχ.230' 4) ἐν χρ. ὡς ὀδόνος : Πλάτ.Κωμ.201' 5) ὡς γραφίς : Πδ 'Ιερ.8,8' 6) ὡς μέσον διερευνησεως στενῆς καὶ ἀγκύλης διόδου ἐν τῶ κρηνίῳ ἐν εἰδει κασπητιος : Γαλ.Χρ.Μορ.9,10 καθιέντω ἢ σχονίον ἢ οἶαν τριχά. 7) 4) τὸν κατ'ἐφετος ἐκ σχονίων, βουριλά : 'Οδ.Ε463 ὁ δ' ἐκ ποταμοῦ λιασθείς σχονίω ὀπεκλήθη, Πινδ.Ο6,54 κέρυμπο γάρ σχοίω βατεία τ' ἐν ἀπειρωτῶ, 'Αριστλ.Μετ.359β,1' 5) πᾶν τὸ ἐκ σχονίων πεπλεγμένον εἶδ. σχονίον ἐκ σχονίων, σχονί, τριχά : Πλάτ.Τιμ.78Β διετείναντο οἶαν σχονίους. 6) φρασιὸς πέρει κηπου, φράκτις, φράχτις : ΑΠΛ.4,255' 7) πλέγμα κλίνας : 'Αγαθ.ΑΠ5,293,12 ἢκα δὲ λέκτρον νέρθεν ὄπὸ σχονίους γαστρί συμρόμενος. 8) ὡς μέτρον μήκου κ. Αλφιντίων (ἐκ τῶν διά παραλόγω ἀναπλαθέντων τὸν Νεῖλον πλοίων, ἢ ἀπό σταθμοῦ εἰς σταθμὸν ὀπόστασις ποικλίσουα μεταξύ 30 και 60 σταδίων : 'Ηρ.2,6 δὺ-

ναται ὁ σχοίνος μέτρον ἕων Αἰγύπτιαν, ἐξήκοντα στάδια' π. Ἐρατοσθ.40 στάδια : Ἐρατοσθ.π. Πλν.Φι12,53' π. Ἄλλοις 30 ἢ 48 : Ἡρώδ.Γεωμ 23,20, αὐτ.23,43' Πάπ. : τῶ μεγάλῃ σχοίνῳ ἰδιορθ. δικαίῳ σχοίνῳ' || ὄμ. μέτρον μήκουσι π. Πέρσας : Καλλ.Αἰτ.ἐν Πάπ. Ὁξ. τέχνη κρινετῆ, μὴ σχοίνῳ Περιαιδί τῶν σοφίαν, Πλούτ.'Ηθ.602F τὴν εὐδαιμονίαν σχοίνους καὶ παρασάγγας μετρούντες' || π. Ἐλλοισι, μέτρον μήκουσι δὲ οὐ διενέμεται ἡ κατακλιμένη ἢ μετροῦσι τῶν νεῶν ὀπίωνων ἢ προσδιρίζετο ἢ πρὸς καλλιέργειαν παροχωροῦμενοι εἰς τοὺς δούλους : Χρησ.π.Ἡρ.1,66 καλὸν πεδῖον σχοίνῳ προσημετήσασθαι (ἐν ἀμφότερασι ταῖς σημ., διότι οἱ Λοκδοί, ἠτηθέντες εἰργάσθησαν τοὺς δούλους τῶν τῶν Τεγεατῶν πεδίοσιν ὁποῖαν ἤλιπον ὅτι βὴ διανεῖμουν ὡς κατακτητοί. Πλούτ.'Ηθ 4731.

σχοινοστρώφου-ον μτγν. σχοινοστρώφου βλ.βλ. : Πλούτ.'Ηθ 4731.

σχοινοδούρτου-ον νεώτ. ὁ διὰ σχοινοῦ σπαρμένος ἐν φρ. σχοινοδούρτου σιδηρόδρομος ἢ σπυρὸς ὁ σχοινοδρόμος βλ.βλ.21.

σχοινοτένια (ἡ) πῶ. βλ. τοῦ σχοινοτένης βλ. σχημασθέν κατ' ἀναλ. πρὸς τὰ λήυεπεια, μουνογένεσι κττ., ἐκτεταμένη, μακρόδουρτος : Πινδ. ἀπ.79A σχοινοτένια αἰοῖδα διδουράβων.

σχοινοτένης-αὐς-ε (τένω) κ. νεώτ. ὁ τεταμένος, τεταμένος ὡς ὁ σχοίνος δι' οὗ τῆς μετροῦ δδ. τεταμένος κατ' ἐπέειναι : Ἡρ.1,169 σχοινοτένης. . . διωρύγας γδῶκονα καὶ ἐκατόν . . . παρ' ἐκάτερον τοῦ χάλιος τοῦ Γύνδεω, αὐτ.1,199, αὐτ. 7,23 σχοινοτένης ποῖσασθαι μείθειον γραμμῆν οὐραϊ' || 2) μτγν. κ. νεώτ. μτγν. ἐκτεταμένος, τεταμένος, μακρὸς, μακρόδουρτος : Φιλόστρ.'Ηρ. 19,17 σχοινοτένη ἄστυα, Εὐστ.946,8 σχοινοτένης ἐνοιαί' ὄμ. ἐν τῇ πρ. σχοινοτένης κῶλον διεξοδικῶν, μακρῶν : Ἐρμῶ.Εὐρ.1,5,αὐτ.4,4. - σχοινοτένης ὄριλια - περίοδος λόγου' || 3) μτγν. ὁ ἐκ σχοίνων πεπλεγμένος : Φιλίππ.Θεσσα.ΑΠ 6,5 σχοινοτένης σπυρῖδες.

σχοινοτένης ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐκτεταμένος, διεξοδικῶς, διὰ μακρῶν : Ἐρμῶ.Εὐρ.4,3, -περιγράφω σχοινοτένης τν.

σχοινοτένης-ον ὁ διὰ σχοινοῦ τεταμένος κατασκευασθεὶς, ὁ ἐκ σχοινοῦ : Ἰπν.Αφ.230 σχοινοτένος δίφρος.

σχοινοურγία (ἡ) πῶ. σχοινοῦ βλ.βλ.β.

σχοινοურγός (ὁ) πῶ. κ. μ.ον. γεωμέτρης : Πάπ. πρδλ. σχοινοურγία' || 2) μον. σχοινολόκος : Κ.Μανασσα.6708.

σχοινοῦς-οῦσα-οὖν μτγν. συνερ. τ. τοῦ ἀπρ. σχοινοῦς ὁ κατάφυτος ἐκ σχοίνων, πλήρης σχοίνων δδ, ὡς οὐσ. ὁ σχοινοῦς τόπος πλήρης σχοίνων : Στρ.3,4,9 τῶ σπαργιστῶ ὡς ἐν σχοινοῦντι κολουμένῃ πεδίῳ κ. ὡς τοῖων : Ἐπιγρ.Μεγάρων.

σχοινοφιλιῶνδα (ἡ) μτγν. ὄν. παιδία, λουριδοί, λουριδοῖα : Πολυδ.9,115 εἰ δὲ σχοινοφιλιῶνα, κάθηται κῆλος εἰς δὲ σχοίνῳ ἔχων ἔλθων παρ' αὐτῶ τῆσθ' κῆν μὲν ἀνοήσθ' ἐκείνου παρ' ὧ κῆτος, περιελθὼν περὶ τὸν κῆλον τῶπεται, εἰ δὲ μῦθος, περιελθὼν τὸν θένοντα τῶπεται.

σχοινοφόρος-ον EM740,38 ὁ φέρων σχοινοῦς ἢ ἐκ σχοίνων κατασκευασθέντα ἐπισκευαμένα.

σχοινοχάλινος-ον μτγν. ὁ φέρων χαλινὸν ἐκ σχοίνου : Στρδδ.17,3,7 σχοινοχάλινος Ἰπποισι.

σχοινοῦδης-αὐς-ε μτγν. ὁ πλήρης σχοίνων, κατάφυτος ἐκ σχοίνων : Νικ.'Αλεξ.152 σχοινοῦδης ἔχθαρ' || 2) ὁ ὡς σχοίνῳ συνεταρμμένος : Διοσκ. 3,109 σχοινοῦδης βόδδου, αὐτ.4,46 σχ-φύλλα.

σχοινοῦδης-ἡ-ὄν μτγν. σχοινοῦδης βλ.βλ.2) : Κοσμ. Γοναργ.Χριστ.140D σχοινοῦδης κῆων.

σχολάζω κ.νεώτ. δημ. κ. σκολάζω κ. σχ-ἡ σκολάωκ. σχ-ἡ σκολῶω κ. σκολῶω ἢ σκολῶω,

βοιωτ. σκολόδδω (Ἐπιγρ. Ἀλιάρτου), σκολῶν ἄγω, ἀργῶ, ἀναπαύομαι, εὐκαιρῶ, ἔχω ὄρας σκολῆς, καιρὸ : Ἀριστοφ.Λυσ 412 σὺ δ' ἦν σκολῶς, ὄρακ.4,4 μέχρι αὐτοῖσι τῶσι στρατιωτικῶν σκολῶσιον ὄρη ἐπέπεσε, Πλάτ.Νόμ.694E διὰ τὸ μὴ σκολάζειν ὑπὸ πολέμων, Ἀριστοφ.Ἠλικ.117b,5 ἀσκολοῦμεθα ἴνα σκολάζωμεν, - τὸ γραφεῖσθε μᾶς σήμερα σκολῆς (ἀργεῖ) || μτφ.ἀποφρ. εὐκαιρῶ, ἔχω καιρὸν, ὀδεῖσθ' ὡς πρὸς τῶ : Ξεν.ΚΠ 2,1,9 σκολάζω μένειν, σὺτ.8,1,18, Πλάτ.Νόμ.763D δει δὲ καὶ τούτους δυνατούς τ' εἶναι καὶ σκολάζοντας τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι' || σκολῶω, καλῶς ὀρασθῶν καλῶς τὰς ὄρας τῆς σκολῆς : Ἀριστοφ. Πολιτ.1326b,31 σκολάζειν ἐλευθερίως καὶ σωφροῦνως' || 2) ὀκνῶ, χῆνω τὸν καιρὸν μου, χρονοτριβῶ : Αἰσχ.'Ἰκ.207 μὴ νῦν σκολάζε, μηχανῆς δ' ἔστω κρότος, αὐτ.'Κ.883, Εὐρ.Ἔκ.730 σὺ δὲ σκολάζεις, ὡστε θαυροῦμαι ἐμὲ, Δημ.38 αὐτοῦσ' μὲν ἀργεῖν καὶ σκολάζειν καὶ ἀπορεῖν' || 3) ποῦμαι ἐκτελέω τν, διακόπτω τν, ἀναπαύομαι ἀπὸ τινος : Ξεν. ΚΠ 7,5,52 ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σκολάζονται, αὐτ.'Ἐλλ. 7,4,28 ὄμ. σκολάζω ἐργῶν διακόπτω τὰ ἐργῶν μου : Πλούτ.Νικ.28 σκολάζοντας ἐργῶν' || νεώτ. κ. δημ. κατοπαύω, διακόπτω τὴν ἐργασίαν μου πρὸς ἀνάπαυσιν, λόγῳ πέρατος αὐτῆς-ἢ συμπληρωσῶς τοῦ κενονομημένου χρόνου : σκολῶω στῆς δύο, - σκολῶωσ τὸ μάθημα' ὄμ. ἐπὶ μακρῶς ἢ ὀριστικῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας, τελειώω, σταματῶ' || ὄμ. νεώτ. κ.δημ. κ. μτφ. παῶν τινὰ τῆς ἐργασίας πρὸς σπῆρην ἢ ὀριστικῶς, ἀπόλυτον, διχῶνα : ὁ δασκαλὸς σκολῶσσε τὰ παιδιῶ, - τὸν [ἐ]σκολῶσαν ἀπὸ τῆν ἐργασίαν τοῦ' || νεώτ. ἐκκλ. σκολάζωμ ἐπισκοπῶς ὁ κωλυόμενος βὰ ἀσκῆσθ' τὸ ἀρχιερατικὸν οὐτοῦ καθηκόντα λόγῳ κατῆχης τῆς ἐπισκοπῆς ὑπὸ ἀλλοθρησκῶν, ἢ ὡς μὴ γενόμενος ὑπὸ τῶν ποινῶν δεκτικὸς ἢ ἐκκλησιῆς τῆς ἐδρας, ἐξορισθεῖς κττ.' || νεώτ. νομ. σκολάζουσα κληρονομία ἢ κληρονομία ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομημένου μέχρι τῆς ὑπετελεσσεως τοῦ κληρονομοῦ, ἀποτελεῖσθαι μέχρι τοῦ διορισμοῦ κληρονομοῦ (τοῦ κληρονομοῦ νομικῶν πρόσωπων' || 4) μτφ. ἐπὶ ἀφύκων, εἶμαι ἐν ἀργίῳ, ἐν ἀχρηστίᾳ : Πλούτ.Τιμ.22 ἢ χῶρα σκολάζειν ἐμελλε' || ἐπὶ θέσεως, καθέδρου κττ., εἶμαι ἀνευ κατόχου, κενὴ ὄρηγ' : αὐτ.'Γρῶν.κ.12 τῶ δῆμῳ σκολάζονται μεθ' ἡμέραν ἀπεδέειν τὸν τόπον, Ἰουλ.Καῖο.316C καταλαβὼν σκολάζουσαν καθέδραν' || νεώτ. ἐκκλ. σκολάζουσα ἐπισκοπῆς ἢ ἐπίσκοπος εἶναι σκολάζω βλ.βλ.3) || μτγν. οἶκος σκολάζων ὁ ἐν ὄρασι εὐνοικῶν κενός, ἡρεμῶς, ἡσυχῶς : ΚΔ Ματθ.13,44' || 5) μτ. δοτ. ἔχω, εὐρίσκω καιρὸν διὰ τῆ, ἀφιερῶ τὸν καιρὸν μου εἰς τν, καταγίνομαι εἰς τν : Δημ.594 ἐσκολῶκεν ἐνὶ τούτῳ πάντα τὸν βίον, Λουκ.Μαρκδδ.4 σκολάζειν φιλοσοφίᾳ, αὐτ.'Αλ.'Ἰστ.2,15 σκολάζειν μουσικῆ, Γολ.4,168 μόνῳ σκολάζειν βίαισι, Πάπ. σχ.τῆ γῆ [τῆ] καλλιέργειᾳ' ὄμ.σκολάζω πρὸς τν, πρὸς τινι, ἐπὶ τν, πρὸς τινι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ξεν.'Απομν.3,6,6 οὐδὲ πρὸς ταυτῶ πῶ ἐσκολῶσα [δὲν ἦδρα καιρὸν βὰ τὸ σκεφθῆναι, Ἀριστοφ.Πολιτ. 1308b,36 σκολάζειν πρὸς τοῖς ἴδιοις, αὐχ.ΖΜ 687a,34 σκολάζειν ἐπὶ τινος, Πλούτ.Βροῦτ 22 σκολάζειν περὶ λόγουσ, αὐτ.Νομ.14 σκολάζειν . . . πρὸς αὐτόν' || 6) μτ. δοτ. προσημ. ὄρασι εἰς τν : Ξεν.ΚΠ 7,5,39 πρὶν τοῖς φίλοισι αὐτόν σκολῶσαι καὶ συγγενέσθαι, Γολ.6,810 σκολάζειν ἐαυτοῦ, Πάπ. ὁ στρατηγός . . . τοῖς διαφερόμενι ἐσκολῶσαι' || ἐπιφυλάσσομαι, εἶμαι προσημῆμένος διὰ τῆν : Ἐρμ.Τρισημ.Στοδ.1,49,68 τὸ ἀπ' οὐρανῶ κορυφῆς μέχρι σκολῶωσ θβοῖς καί, - ἀστρῶς σκολάζει' || εἶδ. ἐπὶ σπουδαστῶν, σκολῶω τινι ἀφιερῶμαι, ἀφοσιῶμαι εἰς τινι διδῶ-

σκαλον, ἀκούω τὰ μαθήματά τινος, εἶμαι μαθητής, ἀπαδός τινος: Φιλῶδ. Ἀκαδ. 89M σχολάζειν Κερνασθῶ, Πλούτ. Η8.84B σχολάζειν Ἰσοκράτη, Ἐπιγρ. σχολάζειν τοῖς φιλοσόφοις ὄμ. μετὰ τινος, παρὰ τινι σχολάζειν ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Φύλαρχ. 24C σχολάζειν μετ' Ἐπικούρου, Ἀκκλφρ. 134 σχολάζειν παρὰ τιοῖ' ἢ ἀπολ. σπουδάζειν, λαμβάνω μαθήματα : Φιλῶδ. Ἀκαδ. 88M σχολάζειν ἐπὶ Παλλάδιω' 71 καταγινώσκω, ἀφοσιούμαι εἰς τὴν διδασκαλίαν ὄθ. παραδίδω μαθήματα, διδάσκω : Ἀπολλ. Περγλ., Φιλῶδ. Ρητ. 1,955 σχολάζειν Ἀθῆναισι, Διον. Ἄλ. Αμμ. 1,5 σχολάζειν ἐν Λυκείῳ πρὸς Πλούτ. Δημ. 5' κ. ἐπὶ διδασκαλίᾳ ἐφομομαίος Ἐπιγρ. Γόρτυνος : σχολάζειν εἰς Ἐρεσον ἢ μετὰ αὐτῶν διδάσκα, διεξέρχομαι τῆ : Δημήτρ. Λάκ. 1013 ἀπερ σχολάζασεν, Σέξτ. Ἐρμ. Μοθ. 11,167 τὰ περὶ τοῦ τέλους σχολασθέντα οὐσα περὶ τοῦ τέλους ἐδιδάχθησαν, μαθήματα περὶ τοῦ τέλους.

σχολαίος-α-ον, συγκρ. σχολαίτερος-α-ον ὁ σχολῆς, βραδέως ποιῶν τὴ γένεσις, βραδύς, ἄργος : Ἰππ. Κρισμ. 10 σχολαίτεροι ἀπαλλαγαί, Θουκ. 3,23 σχολαῖον κομισθῆνας, Ἐν. Ἀν. 4,13 σχολαῖον ποιεῖν τὴν πορείαν, Πλούτ. Η8.603E.

σχολαϊότης-ης (ἡ) μέλλουσι, βραδύτης, καθόλου, βραδύνοια : Θουκ. 2,18 ἡ κατά τὴν ἄλλην πορείαν σχολαϊότης, Χορικ. 15,7F.

σχολαῖος ἔπιρρ., συγκρ. σχολαίτερος (Θουκ. 4, 47, Πλάτ. Πολ. 610D) κ. σχολαίτερος Ἰ. Ηρ. 9,61 κ. σχολαϊότερος (Ἐν. Ἀν. 1,5,9) κ. σχολαϊότερος Ἰσοκράτη, Προοίμ. ἰ. ἀπερ. σχολαῖτατα (Ἐν. Ἐλλ. 6,3,6) κ. σχολαῖτατα (αὐτ. Λακ. 11,31, ἐν σχολῇ, βραδέως, ἄργα, μετ' ἀνοιχίας, καθόλου) : Ἐν. Ἀν. 1,5,8 ἐπεὶ δ' ἐδόκουν αὐτῶν σχολαῖως ποιεῖν, Ἀριστ. ΗΝικ. 1171b,24.

σχολαρίκιον (τὸ) μόν. κ. νεώτ., δημ. σκουλαρίκι ἐνώπιον : Κ Πορφ. Πρὸς τὸν Ρομανόν 232,19.

σχολαρίως (ἴ) μτγν. κ. μον. π. θυζάν. σωματοφύλαξ ἐν τοῖς σχολαῖς βλ. 8) τοῦ παλατιοῦ διατελεῖν : Προκ. Μυστ. 24, Ἰουστ. Νεαρ. 117,11, Ἀγαθ. 5,15.

σχολαρχεῖον (τὸ) νεώτ., ἐν παλαιῷ τύπῳ σχολαῖος μέσης ἐκπαίδευσεως ἀποτελούντος προεδρία τοῦ γυμνασίου, ἀ ἑλληνικὸν σχολεῖον.

σχολάρχης-ου (ἴ) μτγν. κ. νεώτ. ἀρχηγὸς σχολῆς βλ. 51 : Διογ. Λ. 5,2 σχολάρχης ἀγένοτος τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολῆς Ἐνοκράτης' 2) νεώτ. ὁ διευθυντὴς σχολαρχεῖου βλ.

σχολαρχία (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις σχολάρχης' 2) ἡ περίοδος καθ' ἣν εἶναι τις σχολάρχης : ἐπὶ σχολαρχίας τοῦ Διονυσίου.

σχολαρχικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ἀναπερδόμενος εἰς σχολάρχην βλ. 1) : Βέττ. Βάλλ. 15,27 (ἰσοδρ. ἀπὶ σχολαρχικός).

σχολαρχῶ-ῶ μτγν. ἡγούμι σχολῆς τινος, εἶμαι σχολάρχης βλ. 1) : Διογ. Λ. 4,1 σχολαρχιστὲν ἐπὶ ὀκτώ, οὐτ. 61, αὐτ. 5,58.

σχολασίς-εως (ἡ) μτγν. σχολή, ἀνάπαυσις, διακοπή ἀπὸ τινος : Ἰω. Χρυσ. 12,1063E σχολασίς προσευχῆς καὶ ἀναγνώσεως.

σχόλασμα-ατος (τὸ) δημ. κ. σκόλασμα σχολασίος βλ. 1) : σκόλασμα τῆς δουλείας-τοῦ σχολεῖου.

σχολασμός (ἴ) μον. σχολασίς, σχολασμα, σταυμάτιον, διακοπή, τελεμαός : Διγεν. Ἀκρ. 2672 αὐτὰ ἔλεγε καὶ σχολασμὸν ἐν εἰμ.

σχολαστήριον (τὸ) μτγν. τόπος ἐνθα σχολάζει, διέρχεται τις τὸν καιρὸν τὸν ἐν καιρῶ σχολῆς : Πλούτ. Λοικ. 42, Μοσχ. π. Ἀθῆν. 5,207B τούτου δ' ἐπέλης σχολαστήριον ὑπῆρχε πεντάκλιον βι-δαιοθήκην ἔχον ἐν αὐτῶν.

σχολαστής-ου (ἴ) μτγν. κ. μον. ὁ σχολάζων, ζῶν ἐν ἀπραξίᾳ, τεμπελῆς : Κωμ. Ἀδόσπ. 119, Πάτ. Ἐξ. 5,17 καὶ εἶναι αὐτοῖς σχολαστέα, σχολαστέ ἔσται, Πλούτ. Βροῦτ. 3. ἔπει δὲ νῆας καὶ σχολαστής

2) ὡς ἐπίρρ. ἀνευ ἀσχολίας, τεμπελικός : Πλούτ. Κικ. 3,2 σχολαστῆς βίος, αὐτ. 2,61,22.

σχολαστικῶ νεώτ. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς σχολαστικὸς βλ. 1) : σχολαστικῶς ὅταν συζητῆ.

σχολαστικισμός (ἴ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ σχολαστικῶς' 2) ἡ φιλοσοφία τῶν σχολαστικῶν.

σχολαστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων τάσιν, διάθεσιν πρὸς τὸ σχολάζειν, ὁ ἀρεσκομόνος εἰς τὴν ἡσχίαν καὶ ἀνάπαυσιν : Ἀριστ. Πολιτ. 1322b,27 αὐτ. Πολιτ. 1341b,28, αὐτ. Πολιτ. 1177b,22 συλλογία σχολαστικῶ (συμβαθροῖσαι ἀργασχολῶν ἀνθρώπων, τεμπελῆδων) ἢ ὡς οὐσα. τὸ σχολαστικὸν ἡ ἀνάπαυσις, ἀπραξία, ἄργια : αὐτ. ΗΝικ. 1177b,22' 2) ἀστρολ. σχολαστικὸς ἡ ἀργὸς τέλος ὄνομα τοῦ θου ἐκ τῶν 12 οἰκῶν βλ. 1) : Πτολ. Τετραδ. 12B, Παῦλ. Ἄλλ. Μ. 4'

3) ὁ ἀφαιρῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς εἰς τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, πεποιθμένος, μορφωμένος : Θεόφρ. π. Διογ. Λ. 5,37 ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ σχολαστικὸν ὠνόμακε, Ποσειδῶν. 39f, Πλούτ. Κικ. 5' ὁ ἔχων θεωρητικὴν εἰς π. μόρφωσιν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐμπρακτικὸν, πρακτικὸς : Φιλῶδ. Ρητ. 2,265S σχολαστικὸς ῥήτορες' 4) μτγν. συνθ. ἐπὶ κοκῆς σμ., λόγος ἐστερημένος κρίσεως ἢ αἰσθησεως τοῦ καλοῦ, κομμάζων ἐπὶ παιδείᾳ, καταγινόμενος εἰς παιδωριώδεις σοφιστικὰς διαλέξεις, φευτὸ μορφωμένος : Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,139, Μάρκ. Αὐρ. 1,16 μὴ δὲ ἂν τινα εἰπῆτε μῖτε ἐπι σοφιστῆς μῖτε ἐπι σχολαστικῶς' 5) συνήγορος, δικηγόρος : Φοιδάμ. 3' ὡς ἀνεγνωρισμένος νόμιμος ὑπερασπιστής : Πάπ. ἀπὸ σχολαστικῶν ἢ εἰδ. ἀπὸ πρῶτως, συνήγορος τοῦ δημῶσιου ὁ Ἐπιγρ. Φρυγίας, Πάπ. σχολαστικός καὶ ἐκδίκος' 6) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνομορφωμένος εἰς τὰς ἐν τοῖς μοναστηρίοις τῆς Δύσεως ἀνοπτυθῆσας κατὰ τὸν μεσαιῶνα σχολὰς καὶ τὰς ἐν αὐταῖς ἀναπτυχθῆσας ἀντιλήψεις : σχολαστικὴ παιδεία, ἠ σχολαστικὸ μέθοδος - ἀντιλήψεις' ἢ σχολαστικὴ θεολογία καὶ φιλοσοφία ἢ κατὰ τὸν μεσαιῶνα κυριαρχήσασα θεολογικὴ καὶ φιλοσοφικὴ ἔρευνα, ἡς βῆσις ἦτο ἡ γραφὴ καὶ σκοπὸς ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄδραστον καὶ τὸν πνευματικόν διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τοῦ δόγματος τῆς Γραφῆς, ταύτησιν ἢ προσαρμογῇ τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν δογματικῶν θεολογικῶν ἐνοιῶν, πρὸς δὲ τοῦτοις ἡ δικαιολόγησις τῶν τύπων τῆς λατρείας καὶ τοῦ δικαιοκτικῶ συστήματος τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας : ἢ ὁπαδὸς τῆς σχολαστικῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας' 7) ὄθ. ὁ περὶ τοῦς τύπους, τὸ γράμμα καὶ τὰς ἀσημάντους λεπτομερείας ἐνδιατρίβων, λεπτολόγος, μικρολόγος, στενοκέφαλος' 8) ὁ μετὰ σχολαστικότητος γνώμων :

σχολαστικῶ συζητήσις διδασκαλία - ἀντιλήψης' ἢ ἐπίρρ. σχολαστικῶς κ. δημ. σχολαστικά μετὰ σχολαστικότητος : διδάσκω σχολαστικῶς - σκεπτεται σχολαστικῶ.

σχολαστικότης ητος(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ σχολαστικοῦ βλ. 7,8f.

σχολεῖον (τὸ) Ἦσ. γλῶσσα, τοῦ ἀσπερχεῖς, σχολεῖον(τὸ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. σχολεῖδι, προφ. κ. σκ- σχολή, τὸ ἱδρυμα, ὁ τόπος ἐνθα γίνεται διδασκαλία, παιδεία : Ἄρρ. Ἐπικτ. 3,23,30 ἱατρικὸν ἐστὶ τὸ τοῦ φιλοσόφου σχολεῖον ἢ νεώτ. πᾶν ἱδρυμα ἐν ᾧ γίνεται θεωρητικὴ ἢ πρακτικὴ διδασκαλία καὶ ἐξάσκησις ἀπὸ κοινῶ ὁμάδων ἀνηλικῶν ἢ ἐνηλικῶν ἀνθρώπων πρὸς ἐπιτελεῖν ὠριμῶντος σκοποῦ ἰδ. τὸ τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσεως, τὸ ἀ. δημῶσιον σχολεῖον : ἐβγαλε τὸ σκολεῖδι ἀπερτίσται' ἢ ἑλληνικὸν σχολεῖον σχολαρχεῖον βλ. 1) ἢ σχολεῖα μέσης ἐκπαίδευσεως τὰ γυμνάσια, πρακτικὰ λύκεια κ. ἰστίμιον

ἐπισημαστικὴ σχολή' || σχολεῖα ἀνωτάτης ἐκπαιδευτικῆς τῆς πανεπιστημίου καὶ τῆς ἱσθμίου ἀνώτατα εἶδη παιδευτικῆς Ἰβρύτατα' || σχολεῖον ἐργασία τῶν λαϊτοῦργῶν ἐπὶ τῆς βάσει τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν δεῖν νὰ παρέχεται πᾶσα εὐκαιρία εἰς τὴν μαθητῆν ὅπως μορφωθῆται, καὶ ἀσκήσῃ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐλευθέρου καὶ αὐτοδουλοῦ ἐργασίας' 2) Ἐπιγρ. κοιμητήριον, νεκροταφεῖον 3) αὐτ. ἀναπαυτήριον.

σχολέσλαιος-εως ἰθι νεώτ. ἀποδειγματικὸν ἀρ-
κτικῶν πρὸς μόρφωσιν γεωργικῶν ἐργασιῶν.

σχολερός-ός-όν μγν. ἀκηρῶς, βαρετός' σχολε-
ρὸν ἐστὶ εἶναι σπατάλη χρόνου, χαμένη ὥρα : Σευήρ. Κλυστ.5 σχολερόν προσβέβαιαι τὰς αἰτίας
τῶν γράμματα.

σχολή ἰθι δημ. κ. σκόλη σχολή, ἀνάπαυσις, ὁδ.
ἡμέρα ἀργίας ἐορτῆ : ἀβριο ἔχομε σκόλη.

σχολή ἰθι κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τὸ σχολάζειν,
ἀνάπαυσις, εὐκαιρία, ἀνάπαυσις, καθιστά : Πλάτ. Π.10,46 μακροτέρας γὰρ ἀριθμήσει σχολάζει, Σοφ.ἀν.Π.206, Ἀνθ.30,6 τίκει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν
εἰκαῖα σχολή, Εἰρ. Ἀνδρ.552 σχολάζει τὸ δ' ἔργον
ἔργον ἀπαύτου εὐκαιρίας, προσοχηθῆναι, Πλάτ. Πολ.370B
τὴν τοῦ πρῶτοντος σχολῆν περιμένειν, Ἰσοκρ.1,18
κατανάλωκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολῆν εἰς τὴν τῶν λόγων φιλικότητα, -κατὰ τὰς ὥρας τῆς
σχολῆς τοῦ γράφει ποιήματα' || σχολῆν ἀγῶν
σχολάζω, εὐκαιρῶ, ἀπαυτῶ : Ἡρ.3,134, Εἰρ. Μήδ.1238,
Θουκ.5,29, Πλάτ. Ἀπολ.36D ἄγειν σχολῆν ἐν
τῷ δ' ὑμετέρῳ παρακτεῖσαι, αὐτ. Φοιδρ.229B,
Ἀντίφ.3,256 σχολῆν ἄγειν περὶ τῆς' || σχολῆν
ἀγῶν περὶ τινος ἀφαιρῶ τὸν καιρὸν μου ὑπὲρ τινος
Λουκ.Θ.42,12 σχολῆν ἀγῶν ἐπὶ σε' || σχολῆν
ἔχω ἔχω εὐκαιρίαν, καιρὸν διαθέσασθαι : Εἰρ. Ἀνδρ.732
καὶ νῦν μὲν, οὐ γὰρ ἀβρονον σχολῆν ἔχω, Πλάτ. Νόμ.813C,
Ξεκ.ΚΠ.7,5,42 σχολῆν ἔχει ἀμφὶ αὐτοῦ ἰδὲ τὰς ἀτομικὰς τοῦ ἐργασίας' || σχολ-
ῆν ποιῶμαι σχολάζω, ἐκδιαιτῶ : Ξεκ. Ἀπομν.2,4,4
μῆδὲ πρὸς ἐν ἄλλο σχολῆν ποιεῖται ἡ ὁ-
πόθεν αὐτὸς τὴν κεράσειν' μτ. ἀπαυρ. : Πλάτ. Ἰων.530B
καὶ μὴν ἐγὼ ἐπὶ ποιήσασθαι σχολῆν ἀκροῦσασθαι
σοῦ, Πλάτ. Δίων.4 ποιήσασθαι σχολῆν αὐτὸν ἐπύχεῖν' ||
σχολῆν λαμβάνω εὐκαιρίαν εὐκαιρίαν, καιρὸν : Εἰρ. Π.1432
ἡνίκ' ἂν σχολῆν λάβω' || σχολῆν τίθῃμι βραδύον, ἀργονορῶ :
Αἰσχ. Ἀγ.1059 μὴ σχολῆν τίθει σπεισε, μὴ χῶνης
καιρῶ' || σχολή (ἐστὶ) μὴ ἡ πόρεσις ἔχω καιρὸν,
εὐκαιρίῳ : Αἰσχ. Πρ.818 σχολή πλείων ἢ θέλω
πάρεισι μοι, Ἀριστοφ. Πλ.281 οὐκ ὁσσης σχολῆς,
Πλάτ. Πολιτ.272B παρούσης πολλῆς σχολῆς . .
πρὸς παροισι. π. Ἀριστοφ. Πολιτ.1334,21 οὐ σχολῆ
δουλείας' || μτ. ἀπαυρ. εὐκαιρῶ, ἀπαυρῶ καιρὸς νῆς :
Αἰσχ. Ἀγ.1055 ὁδοί . . τῆς' ἡμῶν σχολῆς ἀφρα
τρίβειν, Σοφ. Ἀλκίβ. ἐπὶ τῆς καὶ σχολῆς λογίζεσθαι, Ἀ-
ριστοφ. π.409 καταβείναι σὺ σχολῆς, Πλάτ. Φοιδρ.229B
εἰ σε σχολῆς προσηνὴ ἀκούειν' || σχολῆν
Γ' ὄμι, παρῶν τινὶ διδῶν καιρὸν, εὐκαιρίαν
εἰς τὴν : Ξεκ. ΚΠ.4,222, αὐτ. Ἰέρ.10,5 σχολῆν πα-
ρέχει τοῖς πολιταῖς τὸν ἴδιον ἐπιμελεσθῆναι' ||
σχολῆ γίνεται ὑπάρχει χρόνος, καιρὸς : Θουκ.5,10
σχολῆ ἔδοκε γίνεσθαι' 2) μτ. γενικ. ἀνά-
παυσις, ἡσυχία, ἀεῖσις, εὐκαιρία, κατάπαυσις ἀπὸ
τινος, Σοφ. OT 1286 ἐν τινι σχολῆ κακοῦ, Εἰρ. Ἡρ.725
ὅς ἂν σχολῆν λύσωμεν . . πῶνος, Πλάτ. Νόμ.961B
σχολῆ ἐστὶ τινι τῶν πράξεων' πρὸλ. αὐτ. Πολ.370C,
Ἀριστοφ. Πολιτ.1269,35 ἡ τῶν ἀναγκαιῶν
σχολῆ' ὅμ. σχολῆ ἀπὸ τινος μτ. τῆς αὐτῆς
σημ. . Πλάτ. Φοιδρ.66D ἐάν τις ἡμῶν καὶ σχολῆ γέ-
νηται δπ' αὐτοῦ, Ξεκ. ΚΠ.8,3,47 σχολῆν ἀγειν ἀπὸ
τινος σχολάζει ἀπὸ τινος' 3) μέλλουσις, ἀρ-
γία, ἀκηρία : Σοφ. ἀν.308 τίκει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν
εἰκαῖα σχολή, Εἰρ. Ἰπν.384 σχολῆ τερπνὸν κακόν'

4) ὁ εἰς πνευματικὴν ὀφέλιμον διατιθέμενος χρό-
νος τῆς σχολῆς : Πλάτ. Ἰων.276 ὁ κἀμῶν σχολῆ' ||
ὁδ. εἶδ. ἀνεμυρτικὴ ἐργασία, σπουδαία μελέτη,
συζήτησις, διδασκαλία : Πλάτ. Νόμ.820C φιλο-
κῆν ἐν ταῖς ταύταις ἀεῖσισι σχολάζει, Ἀριστοφ. Πολιτ.1323b,39,
Ἀλεξ.158 ταῦτ' οὐ σχολῆ Πλάτωνος', Φιλῶδ. Ἀκαδ.74M σχολῆς ἀναγράφει, αὐτ.
Ἀκαδ.82M σχολῆς ἀναγνώσει, Πλούτ. Ἡδ.90B
σχολῆν περὶ πολιτείας ἐν Λυκείῳ γραφόμενος,
Ἐπίκτ.4,11,35 σχολῆς λέγειν' || ἠθικαὶ σχολαὶ
τῆλ. ἔργου τοῦ Περσέως τοῦ Κιτιέως' 5) κ. νεώτ.
τὸ σύνολον τῶν μαθητῶν καὶ ὁπαδῶν τινος ἐν
τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτῶν ἐντευκτικῶν : Φιλῶδ. Ἀκαδ.92M
ἡγεσθαι σχολῆς εἶναι ἀρχηγὸς σχολῆς, Διον. Ἄλ. Ἀμμ.1,7,
|| ἔχω σχολῆν ἐν τῷ αὐτῷ σημ. : Ἀρρ. Ἐπίκτ.3,21,11,
ΚΔΠρόξ.19,9' || ὁδ. νεώτ. αἱ ἐκὸς τῆς σχολῆς κοσμοβωφρητικαὶ ἀρχαί, τὸ σύ-
στημα φιλοσόφου τινός : πλατωνικῆ - ἀριστοτε-
λικῆ - νεопλατωνικῆ - καρτεσιανῆ - καντικῆ -
νεοκαντικῆ σχολῆ' || αἱ τεθείσθαι ὑπὸ δια-
φόρων ἐπιστημονῶν, μεγάλων πολιτικῶν, καλλιτε-
χνῶν, παιδαγωγῶν κτλ. ἀρχαί, μέθοδοι, τεχνολο-
γίαι, ἀντιλήψεις, ὅπως ἔσχον ἡ ἔχουσι ὁπαδοῦς,
καὶ τὸ σύνολον τῶν ὁπαδῶν τούτων : σχολῆ τοῦ
Ροσαλή [ζωγραφικῆ] - Μακιαέλλα [πολιτικῆ] -
ρωμαντικῆ - παρασσοικῆ - φυσιοκρατικῆ σχολῆ
[λογιστικῆς καὶ ποιητικῆς], - ἑρβερτιανῆ σχολῆ
[παιδαγωγικῆ] κττ.' 6) κ. νεώτ. ὁ τόπος, τὸ
ἴδρυμα ἐνθα γίνονται μελέται, παραδίδονται μα-
θήματα, σπουδαστήριον, σχολεῖον : Ἀριστοφ. Πολιτ.1313b,3,
Φιλῶδ. Στωικ.Π.10, Διον. Ἄλ. Ἰσοκρ.1, αὐτ. Δημ.44,
Πλούτ. Περ.35 ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλο-
σόφων, αὐτ. Ἀλεξ.7, Ἐπιγρ. παρεκαθίζαντο σχο-
λαῖς φιλοσοφεῖν προαιρούμενος, - ἡ σχολῆ τοῦ
Πλάτωνος ἐπὶ παρὰ τὴν Ἀκαδημίαν' || νεώτ.
σχολεῖον πᾶσις φύσεως δημιουργοῦ ἡ ἰδιοκτείνου
σχολῆ γλωσσῶν ἰδ. ἀνὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα
ἐπιστημονικῆς, ἐπιστηματικῆς, τεχνικῆς, στρατιωτικῆς
κτλ. μερῶσεως : σχολῆ φιλοσοφικῆ - νομικῆ -
ἐμπορικῆ - γεωποικικῆ - καλῶν τεχνῶν -
πολυμῶν' || ὁ ὁλόκορος ἐκὸς τῶν σχολῶν
τοῦ Πανεπιστημίου : συνεδρίασις τῆς νομικῆς
σχολῆς' || ἐπιστημονικῆ ἀποστολῆ συνή-
θως μόνος ἐν τινι χώρα παρ' ἄλλης τοιαύτης
πρὸς ἐξυπηρεσίαν ἀρχαιολογικῶν, φιλολογικῶν
κ.ά. σπουδῶν : Γαλλικῆ ἀρχαιολογικῆ σχολῆ, - Ἀ-
μερικανικῆ σχολῆ' || Μεγάλη τοῦ γένους σχο-
λῆ ἡ Ἰδρυθεῖσα μετὰ τὴν δάσκειν ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Γεωσίου Σχολα-
ρίου ἀνωτάτης Ἑλληνικῆς σχολῆς' 7) μγν. σχολα-
σίου ἄνωγης Ἑλληνικῆς σχολῆς' 8) μγν. σχολῆ [οἱ]
ἰατ. scholae] τὰ γάματα τῆς αὐτοκρατορικῆς
σωματοφυλακῆς ἐν Βυζαντίῳ : Πρωκ. Γοτθ.4,27,
Σουλτ. ἐν λ. διεδρίον' 9) ἡμῶν. Διοικητικῆς
περιοχῆς' 10) μτ. πρὸς. ἐν ἐπιγρ. σημ. ἐπὶ σχο-
λῆς ἐν καιρῷ, εἰς κατάλληλον εὐκαιρίαν : Πλάτ.
Θεαιτ.172D ὅμ. κατὰ σχολῆν : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.48,
Πλάτ. Φοιδρ.228A ὅμ. μετὰ σχολῆς : αὐτ. Κριτ.110A
ὅμ. ὑπὸ σχολῆς : Πλούτ. Ἡδ.667 11) πρὸλ. 11)
σχολῆ δοτ. ὅς ἐπίρρ. μετὰ σχολῆς, μὲ ἀνεῖναι,
βραδέως ἀργά, ὀδύνη ἀγῶνα : Σοφ. Αὐτ.231
Θουκ.8,95 σχολῆ πληρωμένων τῶν νεῶν,
αὐτ.3,46, Ἀνδοκ.2,19, Ἀλεξ.135,4 ὅπρμα τε καὶ
σχολῆ, Πολύδ.8,28,11 σχολῆ καὶ βόδην' || μῶλις
καὶ μετὰ βίας, μῆδασμος, καθόλου : Σοφ. OT 434
ἐπὶ σχολῆ σ' ἀν οἰκου τοῦ ἐμοῦ ἐστειλάμην,
αὐτ. Ἀνθ.390, Εἰρ. ἀν.317 παραινῶ πᾶσι . . σχολῆ
τεκνοῦσθαι παῖδας' || σχολῆ γὲ διάλογο βέβαια :
Ἀνδοκ.1,102, Ξεκ. Ἀπομν.3,14,3 σχολῆ γ' ἂν, ἔφη,
ἄλλως τῆς ἐφόφουσις εἶπ, Πλάτ. Συμμ.261B
σχολῆ πῶν' || σμῆθ. ἐν τῷ ἀποδοεῖ ὑποθ. προτ.
πρὸς εἰσαγωγὴν ἰσχυροτέρου ἐπιχειρήματος, πολ-

λώ ήταν, πολύ δλιγώτερον τότε: 'Ανδοκλ.90 εΙ δέ μή . . ή που σχολή . . γε έόν δη, παλλή ήταν βέβαιον, Πλάτ.Φαιδ.65B εΙ αύται . . μή ακριβείς είναι σχολή αι γε άλλαι πολυ δλιγώτερον βέβαια β2 είναι αι άλλαι, αύτ.Νόμ.66B, 'Αριστλ.Μεταφ. 99A,10 εΙ μή τούτων . . σχολή τών γε άλλων.

σχολιάζω μον, νεώτ. κ. δημ. γράφω σχόλια εις τινα συγγραφέα, όπουηματίζω: Τζέτλ.Λυκόφρ.1446 οΙ τά Λυκόφρονα πρό ήμών σχολιάσαντες, - σχολιάζω τόν Δημοσθένη' || σχολιασμένη έκδοσις ή μετά σχολίων' 2) συνεκδ. κριών γεγονότα, συμβάντα, τάς πράξεις, τήν συμπεριφοράν κ.ι.δ. δυσσημάς, επικρίνω: σχολιάζουσιν τούς πάντας, - θα τό σχολιάση ή κοινωνία.

σχολιανός-ή-ο δημ. κ. σκ. -ό τής σχολής, τής εσχόλης: τά σχολιανά μου ρούχα' || φρ. άκούω τά σχολιανά μου επιτιμώμαι, επικρίνομαι τών άυστηρώς όμ. τού άλλω τά σχολιανά επιτιμώ, επικρίνω άυστηρώς.

σχολιαστής-αή-οί έυστ.194,31 κ. νεώτ. ό γράφω σχόλια εις τούς άρχαίους ιδ. συγγραφέας' || σχολιασταί |οι| ή εκ τών κατά τούς μεταγενεστέρους χρόνους άσכולηθέντων περί τήν έρμηνείαν τών άρχαίων συγγραφέων έρμηνευόντες τούτους διά σχολίων έν άνθθ. πρόσ τούς ύπομνηματιστάς καί γλωσσολόγους.

σχολικός-ή-ή-ο κ. νεώτ. κ.δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις σχολήν βλλ.δλ, ό συνήθης έν τοις σχολείοις: 'Αθην.3,83B σχολικά ύπομνήματα, 'Ηλιόδ.π.'Ορειβ.49,8,1 σχολική παράδοσις' 2) ό άναφερόμενος εις τήν σχολήν, τό σχολείο, μαθητικός: Διον. 'Αλ.Συνθ.22 σχολικών μάλλον ή παραγγελματικών (πρός χριστιαν σχολικών παρά χριστην), Δίων Χρ.18,18 σχολικά ήλίσματα |συνθεσις, συντάξις, 'Απολλ.Δύσκ.Συνθ.23,2 σχολική συγγραμμάσι, - σχολικά ήθλια, - σχολικά έργασια - έρταί' || νεώτ. κ. δημ. ό άναφερόμενος εις ώρισμένον σχολειόν: σχολικός κηπος, - σχολικών κτήριον, - σχολική έφορεία' || ό άναφερόμενος εις τά σχολεία γενικώς: σχολική νομοθεσία ή διέποισα τά κατά τά σχολεία, τήν εκπαίδευσιν' || σχολική ύγιεινή ή ειδική τών σχολείων' || σχολικών έτος τό δεκαήμερον διάστημα τής κατ' έτος λειτουργίας τών σχολείων από 10ης Σεπτεμβρίου μέχρι 10ης 'Ιουλίου' 3) μακρός, σχοινοτελής: Λογγίν.3,5 εις τά μικέτι ταύ πράγματα ιδία έαυτών και σχολικά παραφέρονται πάθη, αύτ.10,7' 4) φιλολογικός: Φιλόστρ.Σοφ.2,9,2 σχολικόςτατος' 5) σχολικά |τοί| γλώσσα. εααααε συμπατισία εκκεγρίαε.

σχολικός έπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατά τρόπον σχολικών, ώς έν τοις σχολείοις: Σέξτ.'Ερμ.Μαθ.8,13 ή . . ύστατή δόξα . . σχολικός έοικε πλατύνεσθαι.

σχολιογράφος (ο) σχόλ. ό γράφων σχόλια εις συγγραφέα, σχολιαστής: Σχολ.Απολλ.Ρ.3,376.

σχολιογραφώ-ώ μον. γράφω σχόλια: Έυστ. Έκκλ.'Ιστ.6,25 ώσπερ ει σχολιογραφήσαντος τά κριμένα υπό τό διδασκάλου.

σχόλιον (τό) μτγ. κ. νεώτ. έξηγησις, έρμηνεία, άποσαφήνισις χωρίου τινός άρχαίου ιδ. συγγραφέως γραπτή ή προφορική: Κικ.'Αττ.16,7,3' || σκόλια λέγω έρμηνεύω, έξηγώ: 'Αρρ.'Επικτ.3,21,6' 2) μικρά έρμηνευτική λέξεως ή φρ. σημείωσις γραφομένη συνήθ. έπ' αύτάν τό κενυμένον, επί τής ώς, άνω ή κάτω ή μετοξύ τών διαστημών: Γολ.18|2|,847, Λουκ.8 Πρ.23 σχόλια συναγειρών, 'Πορφ.Πρόκλ.3, Μαρτίν.Πρόκλ.27 σχόλια εις τί (ήνί τινα συγγραμμάτοισι)' || νεώτ. αύτοματός έρμηνεία λέξεως ή φρ. γραπτή ή προφορική γνησίμη πρόσ διδασκάλιον έν τοις σχολείοις. 3) νεώτ. μφ. κρισις περί τινος γεγονότος, πράξεως ή προσώπου, ιδ. δυσσημάς επικρίσις, κατάκρισις: γιθ

ν' άποφύγομεν τά σχόλια του κόσμου' 4) άρχ. λεξ μακρά, σχοινοτής όμιλία, διδασκαλία, άνάγνωσις: 'Ησ., Φώτ.

σχολνώ κ. σχολώνω δημ. σχολιάζω βλλ. σχολούσθην |τοί| μον. άποκορ. τού σχολίου βλλ.2, μικρόν σχολίον: Τζέτλ.Λυκόφρ.1114 περί τού Ξέρου σχολούθρια.

σχόμενος-ου μτγ. μέσ. άορ. β' τού έχω βλλ. σχονούλλω 'Ησ. κτηνοθροζών.

σχού προστ. μέσ. άορ. β' τού έχω βλλ.

σχούρ |οί| 'Ησ. χήρ, έχινος, άκονόθαιρος, σκατίζομαι.

σχώ, σχώμεν, σχών τ. τού άορ. β' τού έχω βλλ.

σχωρνώ δημ. κ. σχωρώνω συγχωρώ βλλ.: φρ. δε μέ σχωρώνάθι δε μέ παρατίζω, δε μ' άφήκωσι |σχωρνώ| δημ. συγχωρώ βλλ.: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.59,14 σείς τά χαλάτε τήν Τουρκία κί έγώ νά σάς σχωρώω.

σώ-άω |ι| κ. μον., μτγ. άορ. α' σήσας |'Ιππ.Τυν.1,4|, παθ. άορ. έσησθην |'Αρετ.'ΟΕ.Νοού.1,4, Γεωπ.3, 7,2|, παρακ. σάσασμαι |'Ιππ.Νοού.3,1|, άισκ.1,68|, σήσω βλλ.: 'Ηρ.1,200 έσθάλλασαι ές άδμον και λεηλατήσας ύπέροισι σάσι δια σινδόνοισι.

σώ (2) μον. κ. δημ., άορ. έσισαι κ. ήσισαι, παθ. σαομαι, άορ. |έσι|σθηκ. |σείω: Έρωτόκρ.2, 2230 τό χολινάριον ήσισαι.

σφ άπτ. συνάρ. τ. άντί σφωί τού σφως βλλ.

σφάδδαι λακων. άντι σφζει βλλ.' 'Ησ. επαρατίζεσθαι.

σφωδισμός (ο) νεώτ. |δωθ. όρ. γαλλ. εβαυνιζιστε, εκ του ήρωος τής γαλλικής κωμωδίας Σωθένι| ό άκρος, οδύαλακτος έθνικισμός, τυφλός πατριωτισμός συνδεδωσαμένος πρόσ περιφρόνησιν καί έχθρότητα πρόσ τούς άλλους λαούς.

σφωδιστής-ή-ο |οί| νεώτ. άκρος, τυφλός, φανατικός έθνικιστής, πατριώτης πρόσ σωδισμούς.

σφωδιστικός-ή-ο ή-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τών σφωδισμών και τών σφωδιστην βλλ.: σφωδιστικός άντιλήφικος.

σφωδρακο |τοί| δημ. έσώδρακον βλλ.

σφωδρίον |τοί| μτγ. σφωδρίον βλλ.: 'Ερμην.96.

σφώδεις |οί| μτγ. είδος σφώδου πτηνού: Διον.Φωσ.32.

σφώς άουσαι. άντι σφών όν. πηθ. τού σφώ βλλ.

σφώσκον ίων. παροτ. τού σφώ, δ. τ. τού σφώζω.

σφώσπολις-εις |οί, ή| γλώσσα. σφωσπολις βλλ.: Σχόλ.Πινδ.Ο.214 |γλώσσα. τού δρόβουλοισι.

σφώζω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. σφώω μτ. ύπογεγραμμένου ε |ή σφωζ-|, οσάκις μετά τό ζ έπειτα ή (EM 741,27' ούτω έν 'Επιγρ. κ. Πάπ. από τό γ' αί. π.χ. έν τή Λαυρ. κώδ. τού Σοφ.'Ηλ.993 κτλ.) άλλως άνευ αύτου |'Επιγρ.έσωσαι| όμας πορά πισιν έλληνωταίς κ. μτγ. 'Επιγρ. κ. πάπ. τό ή άπορήτοισι πανταχο' άντιθέτως π.'Επιγρ. από τό ε' αί. π.χ. άπονητ. σφωσ- |έσωσαν, σφωσαι, σφωδισσάσαντες κτλ.|, μέλλ. σφώω, άρχαίοι. άπτ. σφώ' |'Επιγρ.1, άορ. έσώωσα, παρκα. έσώωκα κ. έσώωκα, μέσ. μέλλ. σφώσωμαι, άορ. έσώωσθαι, παθ. μέλλ. σφώθησομαι, άορ. έσώθησθαι κ. έσώθησθαι μ.π.'Ησ.1|, παρκα. έσώωσμαι, άλλα σέσωται |Πλάτ.Κριτ.1,109D|, σφωσωμένοι |Πάπ.1|, διασφωσωμένοι |Πάπ.1|, διασφωσωμένους |'Επιγρ.1|, μέγ. σέσφωται |'Επιγρ.1| εκ τού τύπου τούτου, γενομένου κοινού από τού Θεώδηδου κ. έρεξής π.'Ομ. μόνον ή μτγ. σφώων |'Οδ.Ε.490| έν 'Ηοίοδ.'Εργ.376 ό τ. σφώζει ή σφώζοι |ώδ. δ.γρ. άνεισι ε|η| κ. έν Θεσφ.68,235 ή παθ. μτγ. σφωζόμενοι |ινθ.δ.γρ.1| άντ' αύτου π.'Ομ. κ. 'Αττ. ποηταίς είναι έν χρήσει οι άκόλογοι τύποι: εκ τού σφώ-ώδ βλλ.' εκ τού σφώμι σφω. β' ένικ. σφώς |'Αλκα.73|, πθ. σφώζει, β' ένικ. ένεστ. προστ. σφώσ |'Οδ.Ν.230|, αύτ.Ρ.595, Καλλ.'Επιγρ.35 ώδ. δ. γρ.1, γ' ένικ. παροτ. σφώ |'Ιλ.Π.363, αύτ.Φ.238|: εκ τού σφώ β' πηθ. σφάτα |'Απολλ.Ρ.'197|, μτγ.

κατοίκους δίκαια || επιθεδικῶς, ἐπικυρῶ, ἐπιλοθιῶς : Ἀριστ.Κόσ.400β,24, Πρωκλ.Υ.πoc.5,10 πρὸς τὸ τὰ φαινόμενα σώζειν, Διοσκ.3,46 κατὰ πρὸς ὅσους ἐν πρὸς τὸ μάλυ ἐμπεριστασιν, Σωφ.Ἐπιδ.Β' || 12) διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμούμαι, ἔχω πρὸ φηθολογῶν : Εὐρ.Ἐλ.266 τὰς δὲ μὴ κακὰς ἔσωντο ὄσπερ τὰς κακὰς σώζουσι με, Πλάτ.Πολ.486C συνθέσει. μέσ. ἐν τῇ σὺτή σμη : Σοφ.Τρ.682 παρήκα θεοῦν οὐδὲν, ἀλλ' ἐσώζουσην. ὅπως δύνανται ἐξ ἐλέτου γραφῆν, αὐτ.Ἡλ.1257, Πλάτ.Πολ.455B μὴ δ' ἐβρασε σώζοντο πλήρες : Εὐρ.ΙΑ.302 μνήμη σωζομαι ἀτραπεύματος, Πλάτ.Γοργ.501Α, αὐτ.Ἐσοφ.163D'

13) δημ. σώνω ὡς μὲν, ρίπτω, περὶ τὴ μακρῶν : ὡς πρὸ τὸ σώνει τὸ λιθάρι' || ἀμτθ. ἐξικνουῖμαι, φθάνω πού : δὲν ἔσασα τὰ σαράντα μέτρα - τις δάκα ὀκάδες κ. μτρ. ἐπὶ πρῶσ. : δὲν ἔσασα τὰ πενήντα πού πέλας' ἀρὰ νὰ μὴ ὡσπερ ἵνα μὴν φθάσῃ ν' ἀνδρωθῆζ' || μτρ. αὐτθ. ἀντέχω : δὲ σώνει ἡ ψυχὴ μου νὰ μιλῶσ' ||

14) δημ. μέσ. σώνομαι φθάνω εἰς πέρας, τελειώω, ἐξαναλοομαι : σώθηκε τὸ κρασί - τὸ σιτάρι' παροίμ. φρσ σώθηκαν τὰ βύσανα ἵδινε ἐπὶ τέλους τὸ προσδοκώμενον' ὁμ. σώθηκαν τὰ ψέματα εἶναι πλέον βέβαιον' ὁμ. σώθηκαν οἱ ἀμαρτίες [σὶ] δυσχερεῖς περιστάσεις' ὁμ. σώθηκαν οἱ μέρες τοῦ ἡμέτερον' κ. ὡς ἀρὰ ὡ πού νὰ σοῦ σωθῶν οἱ μέρες σου' || 15) μτρ. σφύζουσα [ἡ] ἀρτεριεῖα βλ.λ. : Ψιδιοσκ.3,113.

σάη (ἡ) Ἦσα. ἡ φερούμ, φορά, φόρα.

σάωθκα (τὸ) δημ. ὄγρ. τὸ ὀσέμο βλλ.

σάωθκα (τὸ) μιν. κ. δημ. τὰ σπλόχγνα : Ἐρωτόκρ. 1,43 κάρθουνα μέσ' στὰ σάωθκα τὸ βράζε νύχτα μέρα, αὐτ.1,92, Σολωμ.Λόσυρ.19,26.

σάωκάρθιον (τὸ) μιν. κ. δημ. ἔσωκάρθιον, κολοθῖον, γιλέκο : Διγεν.Ἀκρ.2263 ἄσπρα μικρὰ σάωκάρθια, Ἐσοφ.Κ μτρ.Τρικυμῖος Σαίτηρ 147.

σάωκάρθιον (τὸ) μτρ. σχοινίον βλλ. : Ἦρωσ Γεωμ.4,11, αὐτ.Γεωμ.20,42 σάωκαρθ μορμούρος θήσας περὶ ἐπθῶν τὸ δειλετάσεις.

σάωκας ὀδ. κ. μιν. ὁ ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἐπιθ. τὸ Ἐρμῶς : Ἰλ.Υ.72 Ἄητοί δ' ἀντίπερὶ σάωκας ἰερούσιος Ἐρμῆς, Κορνοῦτ.Φύσ.Οε.16' || τοῦ πλανήτου Ἐρμῶς : Κατ.Ἀστρ.Κ.1,173' ὡς κῆρ. βλ. : Ἰλ.Λ.427' || 2) π. Βυζ. βρόχος, θηλιάς.

σάωκράτειον (τὸ) μτρ. μνημεῖον εἰς τὸν Σωκράτη : Μαριν.Πρόκλ.10' || 2) κτ. πλθθ. Σωκράτεια (τὰ) ἐορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Σωκράτους : αὐτ. Πρόκλ.23 Σωκράτεια κατ' ἐναντίον ἀγνοτος.

σάωκρατιζέω μιμοῦμαι τὸν Σωκράτη, πρῶτῳ ὄπ. καὶ ὁ Σωκράτης : Ἀλκίφρ.2,2 καὶ σάωκρατιζέτω καὶ στωματεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύεσθαι, ποιητής ἐν Ἰνσοθ.Ἀριστ.Νεφ.4.

σάωκρατικὸς-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ τοῦ Σωκράτους, ὁ ἄνηκον εἰς τὸν Σωκράτη : Ἀριστ.Ποι.1447β,11 Σωκρατικὸ λόγος, Φιλῶδ.Κοκ.41] Σωκρατικὰ μνημονεύματα, Ἐπιφρ. Σωκρατικὰ ἐπιστολαί, Σωκρατικὴ φιλοσοφία : || Σωκρατικὸ οἱ φιλοσοφία τῆς σχολῆς τοῦ Σωκράτους οἱ ἀπαδοί τῆς σάωκρατικῆς φιλοσοφίας : Ἀσκ.Ἐρ.23' || ἔ-ηίρρ. σάωκρατικὸς κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Σωκράτους, ὡς ὁ Σωκράτης : Κικ.Ἀγγ.2,3,3.

σάωκρατιστής-ὀβ[ί] (τὸ) μτρ. κ. νεώτ. μμητής τοῦ Σωκράτους : Ἰνσοθ.Ἀριστ.Νεφ.3.

σάωκρατιγόμορος-ὄν μτρ. ἄπ. τῶν δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου, ὁ γενομένοσ ὄπ. τοῦ Σωκράτους : Μνησιλόδοι.Παιον.Λ.2,18.

σάωκῶ-έω ἔχω δύναμιν, ἰσχύα : Αἰσχ.Εὐμ.36 ὡς μῆτε σάωκῶν μῆτε μ' ἀκταίνω ἀσάνην || 2) π. ἀπαφρ. ἔχω τὴν δύναμιν, τὴν ἰκανότητα, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ : Σοφ.Ἡλ.119 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σάωκῶ λύσης ἀντίρροπον ἀξίος.

σάωκάριον (τὸ) (λατ.) μτρ. κ. μιν. ὁ ἡλιακὸς τὸ ἡλιακόν, ἡ τάρταρα' πρδλ. προσήλιο : Κωδ.Ἰουστιν.8,10,12,5, Ἐπιφρ.

σάωλέα [ἡ] μιν. κ. σάωλέα [Σωφρών.3985Α] κ. σάωλέας [ὀ] κ. σάωλες [Κουρου.9] || μεταξὺ τοῦ ἐκονοστασιου καὶ τῆς θέσεως τοῦ ὁμῶδου ἑκτορος τοῦ ναοῦ π.Βυζαντινοῦ, ὀφθλότερος τοῦ δαπέδου τοῦ λοιποῦ ναοῦ καὶ χαμηλότερος τοῦ Ἄγιου Βλῆματος χρησιμεῖον ὡς θήμα ἀναγκωατῶν καὶ θέσις ἐνθα μετῶδετο ἡ θεία κοινωνία.

σάωλην-ἄνωσ (τὸ) κ. σάωληνός [Ἄναν. ἐν πάλ. κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. σάωληνος κ. σάωληνος [ἡ] διώρωε, κανάλι : Ἀργ.Ἰ.5, Αἰν.Τακτ.18,6, Φιλ.Βελοπ.9,26' || 2] κ. νεώτ. κ. δημ. κυλινορικός ὀχετός, σάωληνῶρι, πίπα πρὸς διοχτεῦσιν ὕδατος, διόδου κανητοῦ : Ἦρρ. 3,60 τὸ ὕδωρ ὀχτευόμενον διὰ σάωληνων παραγίνεται εἰς τὴν πόλιν, Ἦρωσ Πνευμ.1,1, Ἀπρ.Ἐπιφρ.4,11,9, Πλάτ.ἮΒ.526Β κεραμοὶ σάωληνός, Στράβ.16,2,13 σάωτινος σάωλην, Γεωπ.10,18,6 σάωλην μολιθῖδων - χάλιασε ἡ σάωλην καὶ χύνεται τὸ νερό' || νεώτ. στρατ. σάωλην πυροβόλου ἡ κἀνήν' || νεώτ. λατρ. σάωληνές διασωληνωσέως οἱ ἐν τῇ χειρουργικῇ ἐν χρ. πρὸς κενώνων τὸν στομάχου, κόθαρρον τρουμάτων κτ.λ' || 3] κ. νεώτ. ἡ κολήτης τῆς σπονδυλικῆς στήλης : Πολυδ. 2,180' || νεώτ. ἰατρ. γεν. πᾶν ὄργανον τοῦ σώματος ἔχον σχῆμα κυλινορικό ὀχετοῦ : πεπτικὸς - ἀναπευστικὸς σάωλην' || 4] κυλινορική θήκη ἐν τῇ τοποθετικῇ διασεί μνη ἀκίνητον καὶ ἐρυθρὴ καταγεῖν τὴ μέλας τοῦ σώματος : Ἰνπ.Ἰητρ. 745, αὐτ.Ἰητρ.7,63D' || 5] κέρμας ἔχων κοιλὴν τὴν ὀσάκα : Ἦσα, Ἐπιφρ. || 6] τὸ ἀνδρῖνον αἰδοῖον : Ἦσα. || 7] κ. δημ. σάωλην θοιάσσιον τὴ σάωληνωδέεσ ὄστρακοῦδεσμον : Ἐπίφρ.42, Σωφρ.24, Ἀριστ.Ζ1 528α,18, Γαλ.6,73α' || νεώτ. ζωολ. ὁμοιογένεια ἐλασμοτρυαγγίλων μοσάκων' || 8] αὐλοκωταὶ τροχοί, ἐν αἷς κυλινοται τροχοί : Ἦρωσ Αὐτ.2,2 Ἐπιφρ. σάωληνές καταπέλτων, Ἐπιφρ. σκορπίων σάωληνές.

σάωληνῶρι (τὸ) νεώτ. βοταν. τάξις δικτυολεθῶν συμπετάλων περιμυθῶσων ποδῶθ φυτῶ.

σάωληνῶριον (τὸ) κ. νεώτ. δημ. σάωληνῶρι ὀσκορ. τοῦ σάωλη, μικρὸς σάωλην : Ἦρωσ Πνευμ.1,10, Ἰνδοθ.π.Ὀρειδ.50,9,8, Ἀλέξ.Τρολλ.8,2, Γαλ.10,1001' || 2] δημ. σάωλη βλ.λ. || τὸ νερό ἔρχεται μὴ σάωληνῶρι' || 3] μτρ. εἶδος σάωληνωδοῦς φερέτρας : Λέων Σοφ.5,4 σάωληνῶρια μετὰ μικρῶν σαπιτῶν, αὐτ.6,24 σάωληνῶρια ἔξιλινα' || δημ. μικρὸς σάωλην κλειστός κατὰ τὸ ἐν ἀφρον χρῆσιμῶν πρὸς ἐναποθέσιν ἀντικειμένων, ἰδ. φαρμάκων : σάωληνῶρι κίνουον.

σάωληνῶσμοι Ἦσα. ἐσάωληνεύομην' συμπεριφερόμην.

σάωληνωσ (τὸ) μτρ. μικρὸς σάωλην, ὀχετός : Βίτ.46,5,Γαλ.14,787' || αὐλάκιον : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.75,41.

σάωληνίζεω μτρ. κολοῖται τ. διδῶ εἰς τ. μορφήν σάωληνός : Ρούφ.π.Ὀρειδ.49,27,5.

σάωληνικός-ἡ-ὄν πᾶν. σωληνωτός : σ-λίεδος.

σάωληνιον (τὸ) μτρ. ὄσκορ. τοῦ σάωλη βλ.λ., σάωληνίσκος : Βίτ.46,4, Φιλ.Μηχ.Βελοπ.75,46, Διοσκ. Εὐπ.1,61 δυσκώφους θεραπεύει χαλκόων ἄνωθς λείων ἐμψυαόμενον εἰς τὸν πόρον διὰ σάωλην, Ἀντιλλ.π.Ὀρειδ.10,19,4 μολιθῖον σάωληνον.

σάωληνίσκος (τὸ) μτρ. κ. νεώτ. ὄσκορ. τοῦ σάωλη βλ.λ., σάωληνῶριον : Ἦρωσ Πνευμ.2,22 ἔπερος δὲ σάωληνίσκος. . . καθεῖσθω, Σχόλ.Ἰ.Ε.401.

σάωληνωσῶς (τὸ) μτρ. ὁ σχηματισμὸς σάωληνωσῶς διατήρησος : Ρούφ.π.Ὀρειδ.49,26,5 μεταξὺ τῶν διατηρησῶν ἔσθον τὸ σάωλην ὀσσωλήνιστος σωληνωσῶς.

σάωληνωσῶς (τὸ) μτρ. ὁ ἀλιεύς σάωληνων βλ.λ. : Φαν.Τοπ.π.Ἀθην.3,90β.

σωληνοειδής-οὐς-ές μτν. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχει τὸ σχῆμα σωλήνος, σὺλκακτός, κοίλος: Ἀλ.Τακτ. 16,6 τὸ σωληνοειδὲς ὑπολαμβάνει τὴν βάλανον, Φθ.2,244, Δίων Κ 49,30, Βλεμμ.Φυσ.Επιτ.21,167· 2) εἰδ. νεώτ. φυσ. σωληνοειδὲς (σύμμοι μεταλλῶν) σὺρμα σπειροειδὲς περιεπλεγμένον διαρ. ὄπλ ηλεκτρικῶν ρεύματων διαρρέομενον μεταβάλλεται εἰς μαγνήτην· 3) νεώτ. ἀνατομ. σωληνοειδὲς ἀδένας μορφαί τινες ἀδένων ὡς οἱ ἐμφανίζονται ἐν εἰδει κυλινοροειδῶν σπυρματιῶν ἰά. κρύπται, οἱ σπειροειδεῖς, οἱ σχιστοὶ κλ.

σωληνοθήρας ἰδί μτν. ὁ θηρεύων σωλήνας βλ.δ) : Φανί.Τοτ.π. Ἀθήν.3,90F ζῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀλιεύμενος καὶ σωληνοθήρας ὢν.

σωληνοκέντης (οἱ Ἐπιγρ. ἀλιεὺς σωλήνων βλ.λ.7).

σωλήνω ἰδί ὁ, τ. τοῦ σωλῆν βλ.λ. : Ἀνάκ.ἐν Πάπ.

σωληνοσκόληκος ἰδί νεώτ. ζωολ. κατηγορία μικρῶν βαλασσιῶν σκοληκῶν, ἐνδιαιτούμενων ἐν τοῖς σωλήνων δι' αὐτοκρίσεως σχηματιζομένων.

σωληνοφόρος-ον νεώτ. ὁ σωληνωτής.

σωληνώδης μτν. κ. νεώτ. ἐφοδίζω διὰ σωλήνος τοποθετῶ σωλήνα· ἢ ποδ. χρῆσιμῶς ὡς αὐτός, σωλήν: Παύλ.Αλφ.6,106· 2) νεώτ. ἀνοιγῶ ὄρετόν, διασωλήνω.

σωληνώδης-αὐς-ές μτν. κ. νεώτ. σωληνοειδὲς βλ.λ. : ὁ ἐν σχήματι σωλήνος δὲ : Ἀριστ.Εὐκ.Κ 2,17, -σωληνώδες ἐπιθληθῆμα.

σωλήνωσις-αὐς ἰδί νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σωλήνω βλ.λ. ἡ τοποθέτησις σωλήνων· ἢ εἰδ. ἡ ἐργασία προσαγωγῆς τῶν τοχυμάτων γεωρήματος δι' εἰσαγωγῆς σωλήνων· 2) τὸ σύνολον τῶν σωλήνων συσκευῆς ἐγκαταστάσεως τινος.

σωληνώτης-ῆ-όν μτν. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδει, ἐν σχήματι σωλήνος : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.24, Καδρ. Γεωγρ.259 ἀριθμὸς τῶν ἱερῶν στεφάνων χιλιῶς ἡσάδας διὰ λίθων σωληνωτάς· 2) νεώτ. ἐπὶ μηχανημάτων, ὁ διὰ σωλήνων ἐπιφωτισμένος : ἀπολεβήτας σωληνωτοί.

σωληνωτοί ἴσα. ἐδραμῆν.

σώμα-ατος ἰδί κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων τῶν ἀναρτιζόντων ζῶντα τινα ὀργανισμῶν, τὸ κομμὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῴων· Ἡσιόδ.Ἐργ.540, Βατραχίον.44 οὐ δέβει ἄνθρωπον καίπερ μέγα σώμα φέροντα, Θεογν.650 δεῖλη πνεύη, σώμα κατασχένας καὶ νόον ἡμέτερον, Πινδ.Ο 4,56 βεβρημένους δέρον σώμα, αὐτ. Π 8,82, Ἦρ.Ι,139, Αἰσχ.Πέρσ.199 πλήλοισι βήγυσιν ἀμφὶ σώματι, Σοφ.Φιλ.51, αὐτ.ΑΙ.1077, Ξεν.Ἑλλ.6,16 καὶ τὸ σώμα μᾶλα εὐρωτόν καὶ ἀλλως φιλόπονος, Κδ Ματθ.6,22 ὁ λύχνος τοῦ σώματος ἔστιν ὁ καθαρῶς, -εργαμμῶν -κακοφυσισμένα σώμα· ἢ φρ. σώμα πρὸς σώμα ἐπὶ συμπλοκῆς ἐκ τοῦ συστάδην· 2) εἰδ. κατ' ὀντιοδιαστολήν πρὸς τὸ πνεῦμα ἢ τὴν ψυχὴν ὡς στερομένη ὕλικής ὑποστάσεως : Πίνδ.Ἄνοι.131, Πλάτ. Γοργ.493Α καὶ τὸ μὲν σώμα ἔστιν ἡμῖν σῆμα, τῆς δὲ ψυχῆς... αὐτ.Φαιδ.91D φοβεταί μὴ ἢ ψυχὴ ὄνως καὶ θεώτερον καὶ κάλλιον ὄν τοῦ σώματος προσπολλύεται, Μηναι.ΙΙ,9 Συνεῖ σώματος καὶ ψυχῆς φύλακα, Παλαμ.Περ.Χαρ.43,1 εἰμαι καὶ ψυχὴ καὶ νύθηκα τοῦ σώμα· ἢ γινά σὲ βρῶ· ἢ τὰ τοῦ σώματος ἔργα οἱ σωματικοὶ κόποι, μόχοι : Ξεν.Ἀπομν.2,82· ἢ αἱ τὸ σώματος ἡδοναὶ ἢ αἱ κατὰ τὸ σώμα ἡδοναὶ αἱ ὕλικοι, σαρκακὶ ἡδοναὶ, ὀπλοαῖσες : αὐτ.Ι,56, Πλάτ.Πολ.328D, Μηναι.ΙΙ,9 Θεατ. ἀκόμησις τῆς ἡδονᾶς τὰς τοῦ σώματος· ἢ τὰ εἰς τὸ σώμα τμήματα αἱ σωματικὴ νομαί : Ἀλξίν.2,139· ἢ τὰ εἰς τὸ σώμα ἀδικήματα ἀδικήματα, ἐγκλήματα προσβάλλοντα τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητά τινος : Πάπ.· ἢ φρ. ψυχὴ τὴ καὶ σώματι ἀλοκληρη-

τικῶς ἀλοφύκως : τοῦ εἶναι ὁρωσιωμένη ψυχὴ τὴ καὶ σώματι· 3) τὸ λείψανον, τὸ πτώμα, τὸ νεκρὸν κομμὶ, τὸ κομψορὶ ἰοῦτον ὄνομα ὀναπτή η. Ὀμηρῶν : Ἰλ.23 ὅς τε λέων ἐχάρη μεγάλα ἐπὶ σώματι κέρσα, αὐτ.Η 19, Ὀδ.Α 53 σώμα γάρ ἐν Κίρκης γέγραφο καταλείπομεν ἡμῖς ἀκλαυτον καὶ ἄδατον, αὐτ.Ω 187, Ἡσιόδ.Α 426, Σιμωνίδ. 119, Πινδ.Ο 9,34, Ἦρ.7,167 ἐπὶ πυρῆς μεγάλῃς σώματα δὴα καταγίζων, Σοφ.Ἀντ 1198 ἐὺθ' ἔκειτο νηλεὲς κυνοσπάρκτον σώμα Πολουκίωτος, Ποσειδων.141, Διόδ.Σ 3,59 τὰ σώματα ἐκρίφανεθ' ἄταρα, Κδ Μάρκ.15,43 Ἰωσήφ... εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἤτῃσατο τὸ σώμα τοῦ Ἰησοῦ, Πάπ., Μηναι.8,15 Ἄπολυτ. κηδεύσατέ μου τὸ σώμα· 4) κτ. συνεκτ. ἀνθρώπινη ὑπαρξις, ἄτομον, πρόσωπον, ὁ ἀνθρώπος : Σοφ.Ἀντ.676 τῶν δ' ὀρθουμένων σώματι τὰ πολλὰ σώματ' ἢ πειθαρχία (τοῦς πολλοῦς), Εἰρ.Κη.223 χρῆν γὰρ οὐτε σώματα ἀδικα δικαιοῖς τῶν σφῶν συμμηνῶναι... Ξεν.Ἀν.4,6,10, Σολωμ.Ἐβν.Ἰων.38,3 γινά νά κλαύσεται τὰ σώματα ἢ ποῦ θά βρῆ ἢ συμφορὰ· ἢ εἰδικῶς : Ξεν.Ἑλλ.2,119 τὰ δὲ ἐλευθερα σώματα πάντα ἀφῆκε Λυσάνδρου (τοῦς ἐλευθερούς πολιταί, Ἀλξίν.3,78 ὁ τὰ φίλτατα καὶ οικειώτατα σώματα μὴ στέργων ἱερὴ τῶν τέκνων τινός, Νόμ. αὐτ.1,16 οικετικά σώματα ἰοί δοῦλοι, Δημ.480 τριαχίλια δ' αἰχιμῶλῳτα σώματα δευρ' ἔγαγε ἱτρεις χιλιάδες αἰχιμῶλῳτων, ἀνδράποδοι, Πολυδ. 2,6,6, Διόδ.Σ 17,46, αὐτ.20,80, Πολυδ.3,78 θούρα σώματα, ΚΤορ.Ἐκθ.62· 5) γενικ. ὑπαρξις ὀλικῆ : Μέλιος.9 εἶπε αὐτὸ ἰένν. τὸ ὄνι σώμα μὴ ἔχειν, Γοργ.3 ἢ μέγεθος ἔστιν ἢ σώμα ἔστιν, Πλάτ.Φαιδρ.245B πᾶν μὲν σώμα, ὦ μὲν ἐξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἀψυχόν, ὦ δὲ ἐνδοθεν - εὐψυχόν, Σέξτ.Ἐμπ.Μοαθ.10,215· 6) ἡ μάζα, ἡ ὀλη, ἡ ἀποτελούσα ἀντικείμενον ἢ, ὄν, κ. πᾶν ὄνικον ἀντικείμενον, πρόμα : Λοκκ.ΒΠρ.25 ὁ λίθος σώμα ἔστι, -σώματα στερεὰ - ὑγρά, -σώμα εὐθερμαγῶν - εὐθερμαγῶν - αὐτόφωτον - ἐτερόφωτον, ὁ νόμος τῆς πτώσεως τῶν σωμάτων· ἢ ὀρράνον σώμα γενικῶς χαρακτηρίζομεν τῶν ἀστερίων : Θεοδῶρ.4,489 τὸ κρυσταλλώδες ἢ νεφελώδες ὀρράνον σώμα, αὐτ.2,132· ἢ εἰδ. ἡ μάζα, ἡ ὀμοιομερούς ὀλης, ἔξ ἧς οὐκείται ὄργανον ἢ τμήμα ὄργάνου τινός, κ. ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος : Ἀριστ.Ζι 744b,24 τὰ σώματα τῶν αἰσθητηρίων, Γολ.15,566 τὸ σώμα τῆς γαστρῆς, αὐτ.15,806, Αἰλ. Φι 17,42 σώμα παιδοποιῶν ἰτο γεννητικῶν μόριον, Θεοδῶρ.3,516 τὸ μόνον καὶ σπογγοειδὲς καὶ... ἀρτηριοειδὲς τὸ πνεῦματος ὄμα· ἢ νεώτ. ἀνοτ. σώμα ἀκινήτων ἢ μέση μοῖρα τοῦ ἀγγειώδους πρῶτος τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ μεταξὺ τῆς ἱρίδος καὶ τοῦ χοριοειδοῦς χιτῶνος· ὀμ. ραβδῶτων σώμα μέρος τῆς μάχης τοῦ ἐγκεφάλου· ἢ νεώτ. λατρ. ἀλλότριον ὄμα ἀντικείμενον τυχεῖως εἰσῆχθῆν ἐντός τῶν ἱστών ἢ ὄργانون τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ μὴ μετέχον τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὄργανου· ἢ νεώτ. χημ. σώμα ἀπλοῦν τὸ μὴ δεκτικὸν ἀποσυνθέσεως διὰ τῶν γωστών μέχρι τοῦδε μέσων : τὸ ὀδρόγονον - ὁ χαλκός, ὁ χρυσοῦς εἶναι σώματα ἀπλά· ὄμ. σώμα σύνθετον τὸ ἐξ ἀπλῶν μερῶν συντιθέμενον ἢ εἰς μερὰ διάφορα ἀποσυντιθέμενον : τὸ ὄμαρ, ἀποσυντιθέμενον εἰς ὀδύγονον καὶ ὄδρόγονον, εἶναι σώμα σύνθετον· 7) μαθημ. σχῆμα ἔχον τρεῖς διαστάσεις στερεόν· αὐτῆς ἐπιφάνεια : Ἀριστ.Τοπ.142b,24, αὐτ. Μεταφ.102Da,14· ἢ εἰδ. νεώτ. ἐπὶ τῆς θεωρητικῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμῃ, τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν, τῶν προκυπτόντων ἐξ ἑνός ἀλγεβρικῶ ἀριθμοῦ, ὅταν οὗτος συνδυάζεται πρὸς τὸς ῥητούς συντελεστάς μετὰ τῆς ῥεσοῦσας στοιχειώδεις πράξεῖς· 8) νεώτ. τὸ κύριον μέρος δλου τινός, κατ' ἐπι-

πλάτ. ἢ φρ. ψυχὴ τὴ καὶ σώματι ἀλοκληρη-

8) νεώτ. τὸ κύριον μέρος δλου τινός, κατ' ἐπι-

διοστολήν πρὸς τὰ ἄκρα ἢ τὸ παραρτήματα, ὁ κορμὸς, ὁ σκελετός: τὸ **σώμα** τῆς μηχανῆς εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χάλυδος. 9) νεώτ. ἕκαστον ἀντίτυπον βιβλίον: ἔχουν πωλητὴν **πεντακόσια** **σώματα** τὸ α' τόμου. 10) νεώτ. τυπογραφ. **σώμα** στοιχείου αἰ εἰς στήλας: ἰσχυροῦνται διοστώσεις τοῦ τυπογραφικοῦ στοιχείου. 11) νεώτ. ἐν τῇ Ποιν.Δικονομίᾳ **σώμα** τὸ ἐγκλήματος [καρμ. delicti] τὸ ὄλοντο στοιχεῖον τὸ χρησιμοῦσαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅθεν καὶ μερτυροῦν περὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, ἀποτελοῦν δὲ ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἀποδεικτικῶν μέσων. 12) νεώτ. σύνολον προσώπων συγκροτουμένων ὁργανώσιν, τάξιν ἢ ἐπάγγελμα: τὸ δικαστικὸν **σώμα** [τὸ σύνολον τῶν δικαστῶν] || φρ. ἐν σώματι δλοῖ ὁμοῖ: εἰς τὴν τελευταίαν παράτη ἐν σώματι ὁ σύλλογος τῶν καθηγητῶν. || διπλωματικὸν **σώμα** τὸ σύνολον τῶν παρὰ τῆ κυβέρνησις χώρος τινὸς διοργανωτικῶν ἔξων διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων. || νομοθετικὰ **σώματα** ἡ βουλὴ καὶ ἡ γερουσία. 13) εἰδ. στρατιωτικὴ δύναμις τελοῦσα ὑπὸ ἴδιαν διοίκησιν: **ἔπιμον** **σώμα**, - **δάκτα** **σώματα** [τὰ ἐν πολέμῳ ὄντα ἀνεξαρτήτως τοῦ κυρίου στρατεύματος]; ἕκαστον τῶν τεχνικῶν ἰδίων τῶν στρατεύματος: τὸ **σώμα** μηχανικῶν, - τὸ **ἀγρονομικὸν** **σώμα** || **σώμα** στρατοῦ ἰδία τέτρα ἀνωτέρα ὄργανα μεγάλα μόνος τοῦ στρατοῦ, ἀποτελοῦμένη ἐκ δύο ἢ τριῶν μεραρχιῶν, ἐκ μονάδων πυροβολικῶν, ἰππικῶν, μηχανικῶν καὶ ἐξ ἀναλόγων βοηθητικῶν ὀμηρεῶν ἰδίων ὄργανων, ἐπιμηλητάς κ.ά. || ὄμ. ἐν τῇ στρατιᾷ. τοκτικὴ κρίσις **σώμα** τὸ ἀποτελοῦν τὸν κύριον ὄγκον τοῦ ἐν πορείᾳ τελούτος στρατεύματος.

σώμαι ὄμρ. ἀνή σὸωμα βλ. ἐν λ. σέωθ.

σωμάλοισι 'Ἡσ. ἐὸ κατελιμμένους **σώματι** τὸ σκῆτιν οἰδοῖσιν.

σωμάριατρον [τὸ] πάπ. ζωμάριατρον βλλ. **σωμασκητής** [τὸ] μτγ. ὁ εἰς **σωματικὰς** ἀσκήσεις καταγινόμενος: Διογ.Λ.8,46.

σωμασκία ἢ κ. νεώτ. **σωματικὴ** ἀσκησης, γυμναστικὴ ἀθλητικὴ ἢ Πλάτ.Φιλ.30B **φυγὴν** τὴν παρέχον καὶ **σωμασκίαν** ἔπιμονα καὶ πτασιαντος **σώματος** ἱστροκίης, αὐτ.Νόμ.646D, αὐτ.674B, Ξεν. Ἀπομν.3,911, Φιλ.2,8, Διογ.Α.2,22 **ἐπιμηλεῖτο** δὲ καὶ **σωμασκίας**; || κτ. πληθ. ἀσκήσεις **σωματικαί**, γυμνάσματα: Εὐστ.Ἐκκλ.1στ.326D.

σωμασκίας [τὸ] μτγ. ὁ **σωματικὸς** ἀσκοῦμενος, ὁ περὶ τὸ γυμναστικὰ ἀσχοῦόμενος: Πολυδ.3,154. || εἰδ. 'Ἡρωιδιον. Ἐπιμερ.130 **σωμασκίας**, ὁ κατάσχορος.

σωμασκῶ-ἔω κ. νεώτ. **σκάω**, γυνάξω τὸ **σώμα**: Ξεν.ΚΠ1,4,17 ἢ καὶ σχολή, **ἔφω**, ὁ πάτερ, ἔσται **σωμασκῶν** τοῖς στρατιώταις αὐτ.3,1,20, Πολυδ.6,47,8, Ἀθην.12,534B ἐν ὄθισσι δὲ **σωμασκῶν** καὶ γυνάξωμενος. || εἰδ. **σωμασκῶ** ἐπιμονῶν ἐπιζῶ ἐμαυτὸν εἰς τὴν σκληραγωγίαν, εἰς τὸ τραχὺ βίον διάγειν, μτ. ὄμ. τὸ πράγμ. Διογ.Α.8,12 τῶν πρότερον ἰσχύσις ἔπιμονα καὶ τυροῖς ὕψους, ἀλλὰ καὶ πυροῖς **σωμασκουόντων** ἀλώτας. 2) εἰδ. φρ. **σωμασκῶ** τὸν πόλεμον προπαρασκευάζω τὸν πόλεμον: Πλάτ.Ἀλμ.δ.

σωματάκι [τὸ] δημ. ὄπισσον, τὸ **σώμα**, μικρὸν **σώμα** ἀνθρώπου, **σωμάτιον**, ἄ. κορμῶν || θεωπευτικὸς ἐπι κομῶν, καλῶς διαπεπλασμένου μικροῦ γυναικεῖου **σώματος**.

σωματάρχης [τὸ] νεώτ. διοικητὴς στρατιωτικῶν **σώματος**.

σωματεϊκός-ἄ-ὄν νεώτ. ὁ **ἀνήκων** ἢ **ἀναπερρέμενος** εἰς **σωματεῖον** βλλ. α- ὄργάνωσις || **σωματεϊκὸν** κράτος τὸ βασικόμενον εἰς **σωματεῖα**, ὄργανώσεως τῶν παραγωγῶν [αὐτοδιδάκτα.

σωματεῖο(ν) [τὸ] μον. νεώτ. κ. δημ. νομ. **ἔνωσις** ἀτόμων συγκεντροῦντων κατὰ τρόπον δημηκῆ τὰς γνώσεις ἢ τὰς ἐνεργείας τῶν πρὸς ἐπιζῶν κοινῶ σκοποῦ, μὴ ἀφορώντος πάντως εἰς τὴν ἐπιτεῦχιν καὶ διουροῦν κερδῶν [collegiatia]: Κόδ. 'Ιουστινιαν.48,1,10, - ἢ λειτουργία τῶν **σωματεῖων** ἀσφαλιζέται διὰ τὸ Συντάγματος ἀπὸ πάσης ἀσφαλείας ἀδικητικῆς ἐπιμεδύσεως, - θρησκευτικῶν - ἀθλητικῶν - καλλιτεχνικῶν **σωματεῖων**. 2) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. ἔνωσις ὀματίων σκοποῦσιν τὴν προαγωγὴν τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν συσχερῶντων τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν, ἄ. συντελεῖα: **σωματεῖον** οἰκονομικῶν - καπνεργατῶν. **σωματεκταγματεῖον** [τὸ] μτγ. μάκτρον λουτρικόν: Meyer Ostr.62,4.

σωματεμπορία [τὴ] γλῶσσα κ. νεώτ. τὸ ἐπάγγελμα τοῦ **σωματεμπορίου** βλλ. ἢ **ἐμπορία** ἀνθρώπων ὡς δούλων: Πλάστον, - ἢ **σωματεμπορία** τῶν μαθῶν μόλις κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἐξέλιπε. 2) εἰδ. νεώτ. ἢ εἰς ἀτομα ἢ οἴκου ἀνοχῆς προμήθεια γυναικῶν ἢ παιδῶν πρὸς ἀσέλειαν, ἄ. ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκός.

σωματέμπορος [τὸ] μτγ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ **ἐμπορος** δούλων, ὁ ἐνεργῶν **σωματεμπορίαν**, δουλέμπορος: Διοσκ.Εὐφ.1,233, Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,17, Κατ. Ἀστρλ.Κ814,213, Σουλβ. ἐν λ. ἀνδραποδικῶ πηλος. Εὐστ.146,26. 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ προμηθεὺς γυναικῶν ἢ παιδῶν πρὸς ἀσέλειαν.

σωματεμπορῶ-ἔω μτγ. ἐνεργῶν, μέτρον μων. **σωματεμπορίαν** βλλ. ἢ, **ἐμπορεῖσθαι** δούλους: Στράβ.14,5,2 οἱ ἄσρατ. || ἐξήνθησαν ἀδρόως, αὐτοὶ καὶ ληζόμενοι καὶ **σωματεμποροῦντες**.

σωματηγός [τὸ] ἰδ. μον. ὁ ἄγων, βασιζῶν τὸ **σώμα**: Σουλβ. ἐν λ. ἀσπράθη **σωματηγὸς** ἡμίονος. **σωματηγῶ**-ἔω ρων. βασιζῶν τὸ **σώμα**, χρησιμεῖ πρὸς ἐπόησον: Ἡσ., Εὐστ.1625,40 ἀσπράθαι οἱ κατὰ μόνος **σωματηγόντες** ἡμίονοι.

σωματιβίον [τὸ] πάπ. κ. νεώτ. ὄπισσον. τοῦ **σώμα** βλλ. **σωμάτιον** εἰδ. τὸ κείμενον ἀποδεικτικῶ τινος ἔγγράφου: Πάπ. 2) νεώτ. φῶσα. θεωρία τῶν **σωματιβίων** ἢ φυσικὴ θεωρία ἢ ἐξηγητοῦ τὰ συνολικὰ φαινόμενα διὰ τῆς παραδοχῆς ὁράτων, σπικρατῶντων **σωματιβίων**, εἰς ἄ ἀποδοῖσι τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων [βάνων, Καρτέσιος, θεωρία τῶν κόντων βλλ.

σωματιζῶ μτγ. περιβάλλω μὲ **σώμα**, ἐνωματῶ: Ἐρμ.Τριουμ.π.Στοβ.1,49,45 ἴνα κώσασιν μὲν ἐν τῷ **σωματιζῶσθαι** ὀπομένωσιν [αἰ φωνά] δι' ὀδοῦσιν καὶ ἔσθιν. 2) εἰδ. διατυπῶ ἐν εἰδων ἀποδεικτικῶ ἔγγράφου: Πάπ. 3) κατοχυρωκῶ, κατοχυρῶ ἐν ἐπιόφωμ βιβλῶν: Πάπ. **σωματιζῶσάντος** μοι. - ἴπρον. || παθ. μτ. ὄμ. προσ.: Πάπ. ἐσωματισθῶσιν τοῖς δαίνα ἄρουρα.

σωματικῶς-ἄ-ὄν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναπερρέμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὸ **σώμα** βλλ. [ἀντιβ. πνευματικῆς ἢ φυσικῆς]: Ἀριστλ.ΗΗΝκ.1173b,9 **ταῦτα** δὲ **σωματικά** ἐστί τὰ πάθη, αὐτ. 1101b,3 **σωματικά** ἔργα, Πολυδ.6,6,57 τὸν τῆ **σωματικῆ** βίωμ καὶ τῆ φυσικῆ τάλμυ διαγερόσσαν, Πλούτ.Κοριόλλ11 μῆτε τυφλότητα μῆτ' ἄλλων τινῶ **σωματικῶν** ἀτυχιῶν, Ἐπιμρ. νόμοι **σωματικοί**, Πάπ. **σωματικαί** ἐργασίαι, - **σωματικὴ** διάπλασις - **δύσμοις** - **ἀσθένεια**; || **σωματικῆ** ἀγωγῆς συστημιατικὴ μέριμνα δὲ τὴν ἄρτίαν ἐξέλιξιν τῶν **σωματικῶν** λειτουργιῶν, ἴδωι παρὰ τοῖς ἀνηλικίους, ἄ. φυσικῆ ἀγωγῆς || εἰδ. νεώτ. φυσικῶ **σωματικῶ** αἰσθήματα τὰ αἰσθήματα δ' ἐν ἢ φυσικῆ πληροφροῦται περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ **σώματος** ἢ ὄργανου πρὸς αὐτοῦ, ὡς λ.χ. ἢ πείνα, ἢ δίψα κ.ά. || ἀνατομ. **σωματικὰ** κῆττα, τὰ κῆτταρα ὄντα μετὰ τῶν γεννητικῶν ἀποτελοῦσι τὴν καταβολὴν παντὸς πολυκεντρώου ὄργανοῦ.

|| **ὄμ. ἄνοτου.** σωματικὴ κοιλότης εὐδρεία κοιλότης τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος, ἐν ᾗ ἐμπεριέχονται τὰ διάφορα σπλάχνα· 2) εἶδ., ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὰς σαρκίους τὸς ὀλικὰς ἐπιθυμίας, ἰδίως δὲ ὁ σχετικός πρὸς τὴν γενετήσιον ὄρμηγ, τὴν ἀφροδίαν· Ἄριστ. Ηἠθ. 1104b, 5 αἰ σωματικὰ ἡθῶνα, Μαλᾶλ. 1232, 8 ἄπαι καὶ σωφροσύνας ἀπὸ σωματικῆς ἀμαρτίας, Εὐλόγιον 685 λίσσον τὴν κοιμηθέντα δοῦλόν σου . . . τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ ἀμαρτήματος, . σωματικὸς ἔρωσ (ἀντιθ. πνευματικός, ἰδανικός) || ὁδ. κ. τὰ σωματικά ἢ σαρκίη ἐπιθυμία, ἢ ἀφροδία Ἄριστ. Ηἠθ. 1152a, 5 τὰ σωματικὰ ἡδέα, Μαλᾶλ. 136, 4 κακὸς βιοῦντες περὶ τὰ σωματικὰ καὶ ἀρσενικοποιούντες· 3) ὁ ἔχων ὀλικὴν ὑπόστασιν, ἀντιθ. ἀσώματος· Τιμ. Λοκρ. 96A ἦν οὐχ ὑπέρταρ τῆς σωματικῆς οὐσίας συντάξαστο δ' θεός Ἰτὴν φυχήν, Ἄριστ. Ψυχ. 404b, 31, αὐτ. Φυσ. 214a, 12, Κδ Λοκρ. 3, 22 καὶ καταδύνασι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἁγίου σωματικῆ εἰδέε, Κατ. Ἀστρ. Κ. 143 σωματικὰ ἐπιούσασι τὰ διώδεκα ζῶδια κατὰ τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου· 4) ὁ ἀποτελῶν, σχηματίζων ἐν σώμα, ἐν ὄλῳ· Διογ. Λ. 7, 198 αἱ ὑποστάσεις καὶ οὗ σωματικὰ ζήτησις· 5) νεῶτ., ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος ἐνεργούμενος· εἶδ., νομ. ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ σωματικὴ βλάβη πᾶσα κώκυσι τοῦ ἀνθρώπινου σώματος συναγαγομένη βλάβη τῆς ὑγείας, ἐπιφερομένη δὲ εἴτε δι' ἀμέσως ἐπιδράσεως τοῦ θρόνως προσώπου εἴτε διὰ χρησιμοποίησεως μηχανήματος ἢ ζῶου, ἐν γένει δὲ διὰ βετικῆς ἐνεργείας ἢ καὶ διὰ παραλείψεως ὀφειλομένης ἐνεργείας· || σωματικὰ ποινὰ αἱ πλῆττοι αὐτὰ τὸ σώμα τοῦ καταδικαζομένου προσώπου ἰδ. λ. χ. τὰ καταναγκαστικά ἔργα, ἢ μορτίγσις, ὁ ἐνουρηγμός, ὁ ἀκρωτηριασμός: αἱ σωματικὰ ποινὰ καταργήθησαν πλὴν τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου· || σωματικὴ ἔρευνα ἢ ἐνεργουμένη ἐπὶ ἀνθρώπου δι' ἐν ὄραρῃ ἢ ὑποφία ὅτι φέρει τὴν κλησὴν ἢ ἀπηγορευμένην.

σωματικὸς ἐπίρρ. μπηρ., συν. κ. νεῶτ. ὡς πρὸς τὸ σώμα· Μεγάλ. Παρασκευῆ Ἐγκώμια Στάσις Α' σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγουσ, Χριστέ, δύσαντος ἐν τῷ σωματικῷ, . εἶναι ἀδύνατος σωματικῶς· 2) ἐν ὑπόστασι σωματικῆ· Φιλ. 1, 48, Κδ Κολ. 2, 9 ὅτι ἐν αὐτῷ κατακεῖται πᾶν τὸ ἀλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς· 3) ὀλικῶς, ἀπὸ ὀλικῆς σαρκίης ἀλόφειας· Θεοδῶρ. 4, 66 μὴ τολῶν νῶε σωματικῶς συνάφειαν.

σωματικῶς-η-ον γλωσσ. σωματικός, **σωμάτων** (τῶ) κ. νεῶτ. ὑπόκορ. τοῦ σώμα βλλ., μικρὸν ἢ ἰσχνόν, ἀδύνατος σώμα, κορμὰκι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4, 11, Ἐπικλ. 11, 81, Ἀθην. 13, 584 11 χαριεργία, ὁ νεανίσκος, τὸ σωμάτων διακείσαι, Σωφ. 1, 117, Πάπ. ἀσθένεια τοῦ σωματίου· || εἶδ. ἐπὶ τοῦ σώματος ἀσθενείας, ἀδύνατος ἀνθρώπου: Γαλ. 13, 1205, Ἀγαθῆ. π. Ὁρειθ. 10, 7, 4, Πάπ. || ἐπὶ ζῶου: Ἄριστ. ἄπ. 339· 2) ἐπὶ νεκροῦ σώματος, πτώματος· Πλάυτ. Ηθ. 119 Β τὸ σωμάτων τοῦ μεταλλεξαντος, Ἡρώδιαν. Ἰστ. 2, 1, εἰ λῆσαντες στρατῶν τινι εὐδαίει τὸ σωμάτων· 3) περιφρονητικῶς, ὁ δοῦλος, κορμὶ ἀγοραστὸς· Πάπ.· 4) ἐπὶ πραγμ. ἀποτελεσθῶν μικρὸν ποσότητα, μικρὸν τεμάχιον ὄλης: Ἄριστ. Ψυχ. 409κ, 11 δὲ ξείνεν δ' ἄν οὐδὲν διαφέρει νόμῳ δὲ λέγειν ἢ σωματίαν μικρά, αὐτ. Ζι 525a, 2 5) παραγέμισμα, ἐν χρ. παρὰ τοῖς ὑποκαταίσι πρὸς ἀνάδειξιν ὠρισμένου μελῶν τοῦ σώματος τῶν: Πλάτ. Κωμ. 256, Λοκρ. Ζητ. 4 καὶ χλαμύδας καὶ χειρίδας καὶ πρᾶσι-στρίδα καὶ σωματία, Πολυδ. 2, 235, αὐτ. 4, 115· 6) βδλιον, τόμος συγγράματος: Ἡρόκλητ. Ἀληθ. 1 ἐν ἐκαστέρῳ τῶν σωματίῳ (ἐν τῷ ἰαία-δι καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ) ὄμοιον εὐρίσκομεν Ὀμη-

ρον, Πορφ. Πλωτ. 26' || ἢ ἀνθεος, συγκρότησις ἔργου πινὸς λογοτεχνικοῦ: Λογγίν. Ὑφ. 9, 13 τῆς μὲν Ἰαίδος ὄλαν τὸ σωματίον δραματικόν . . . τῆς δὲ Ὀδυσσεῖος τὸ πλῆον διηγηματικόν· 7) κείμενον: Πάπ.· 8) ὁμολόδοσις ὀφειλομένη· 9) νεῶτ. ψα. πᾶν οὐτογενὲς στοιχειώδες συγκρότησις ἔχον τὴν τὰν ἐν μεγέθει τῶν χημικῶν ἀτόμων ἢ μορίων· 10) νεῶτ. ἄνοτου, σωματία τελικὰ αἱ νευρικά ἴνες τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ὑποδερματίου ἴστυ, αἱ εἰς ἴδια γελικά ἀκρα ὀολογύσασ· || βιολογ. σωμάτων ὥχρον . . . τὸ ἐπὶ τῆς ψόθηκῆς σχηματίζομενον μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ψαρίου ἐκ τοῦ διαρραγέντος φουβυλακίου.

σματοποιός (ἰ) πάπ. καταχώρισις, καταγραφή εἰς βιβλίον, κατάλογον· || εἶδ. καταγραφή ὑποχρεώσεως φορολογική.

σματοβλάστη (ἠ) μπηρ. σωματικὴ βλάβη, κώκυσι: Πράκτ. Τετράβ. 209.

σματοδόρυς-ον μπηρ. ὁ καταβιδρώσκων, καταστρέφων σώματα· Δωροβ. Ἐπιστ. 746 ἄρχειν σματοδόρυων θηρίων.

σματογραφία (ἠ) νεῶτ. ἢ πρὸς ἀπεικονίαν ἀνθρωπολογικῶ ὀλικῶ χρησιμοποιουμένη, ἐκτός τῆς φωτογραφίας, γεωμετρικὴ σχεδίασις, ἢ ἐμφανίζουσα τὰς ἀληθεῖς διαστάσεις τοῦ ἀντικειμένου, ὡς παριστάουσα παράλληλον προβολὴν αὐτοῦ.

σματογραφῶ-ῶ μπηρ. ἀπεικονίζω, ζωγραφῶ σωματικῶς, ἐν σωματικῇ ὑπόστασι· παθ.: Στουδ. Θεοδ. 401E σματογραφοῦνται (ἰ) ἀγγελοῖ.

σματοειδής-ους-ές ὁ σωματικὸς τὴν φύσιν, τὴν ὑπόστασιν, ὀλικὸς: Πλάτ. Φαιδρ. 83D ἐκάστη ἡθονικὴ αἰψή . . . προσήλοι αὐτὴν ἰτὴν φυχήν πρὸς τὸ σώμα καὶ προσπεροφὰ καὶ ποιεῖ σματοειδῆ, αὐτ. 86A· || τὸ σματοειδῆς ἢ σωματικῆ, ὀλικῆ φύσις: αὐτ. 81B, αὐτ. 81C διεκλήμνην ἢ, ὀλαι, ὄνδ τοῦ σματοειδοῦς (τὴν φυχήν)· 2) εἶδ. ἐπὶ θεοῦ, ὁ ἐνοσαρκετός, ἐνανθρωπίσας: Ἐφορ. 311ε, 1, Ἐνιγρ. Ἀληθῆτων· 3) στερεός, ἀδύρος: Ἐσοφρ. Φι 5, 9, 3, αὐτ. Πυρ. 48· 4) ὀργανικός, συστηματικός: Ἄριστ. Πητ. Ἄλ. 142h, 3 τὴν ἀπαγγελίαν ἢ δὴ λῆσιν ἐν προσημ. σματοειδῆ τᾶπτεν· || ὁ συστηματικὸς διατεταγμένος, συντεθειμένος: Πολυδ. 1, 3, 4 ἰστωρίαν ὀλοειν σματοειδῆ.

σματοειδής ἐπίρρ. κ. μων. κατὰ τρόπον σματοειδῆ βλλ. 4), συστηματικός, ὀργανωμένος: Ἄριστ. Πητ. Ἄλ. 1436a, 29· 2) εἶδ. ἐκκλ. ἐν σωματικῇ, ὀλικῇ ὑπόστασι, σᾶν σώμα ὀλικῷ: Μηνολόγιον Ἐλλ. 1, 93 (ἐκδ. Ἀθῆν.) ὡστε καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον σματοειδοῦς θεωρεῖται, Ἀνών. Βι. Ἰω. Χρυσ. 8, 325, 8 σματοειδοῦς ὡφθη.

σματοεμφυχωμένος-η-ον μων. ὁ ἐν σωματικῇ καὶ ψυχικῇ ὑποστάσει, ὁ ἐνωσματοειδής καὶ ἐμφυχωτός: Αἰδ. Ροδ. 1583 τὸ νὰ ηἰδῆσθαι τὸ θᾶνατον σματοεμφυχωμένος: καὶ ἐνέκρωσεν . . . τὴν ὄλην μου καρδίαν.

σματοζῆ (ἠ) νεῶτ. θρηπτικὸν σκεῦοςμα ἐκ κρέτας μεταβεβλημένον εἰς κῶνη, ἀ, σματοζῆ.

σματοθήκη (ἠ) Ἐνιγρ. ἢ θήκη εἰς ἣν σώμα νεκροῦ ἀποθήκεται, σαρκωφάγος, φέρετρον: Ἐνιγρ.

σματοθῆκη (ἰ) τῶν Ἐνιγρ. ὑπόκορ. τοῦ σματοθήκη βλλ. ἄνευ ὑπόκορ. σημ.

σματοκᾶπληλος (ἰ) μπηρ. κᾶπληλος, ἐμπαροσώπων, σματοεμπαρος: Ἰω. Χρυσ. 10, 488 B καθ' ἕνα ἢ . . . σματοκᾶπληλοι.

σματοκτόνος-η-ον μων. ὁ κτείνων τὸ σώμα: Στουδ. Θεοδ. 339F μὴ φοβηθῶμεν τοὺς σματοκτόνους, Ἀποφθέγγ. Πατέρ. ἐν Cotel. Μοα. 1, 637 A.

σματολογία (ἠ) νεῶτ. ἢ ἐπιστημονικὴ παρακολούθησις καὶ μελέτη τῶν μεταβολῶν ὅς ἀφίσταται τὸ σώμα ἐξωτερικῶς πρῶτοσύνης τῆς ἡλικίας, ἰδίως δὲ μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως· || εἶδ. ἀνθρωπολογικῶς, ὁ ἔτερος τῶν κλάδων τῆς εἰδι-

κῆς ἀνθρωπολογίας, ὁ μελετῶν τὰς ποικιλίας τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

σωματολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορικός εἰς τὴν σωματολογία· βλ. : σωματολογικὴ ἐξέταση τῶν παιδῶν. || ἐπίρρ. -ῶς.

σωματομαχῶ-έω μην. ἀγωνίζομαι κατὰ τὸν εἰς ψυμναστικόν, ἀθλητικὸν ἀγῶνα : Γαλ.15,197.

σωματομετρία (ἡ) νεώτ. μία τῶν μεθόδων τῆς σωματολογίας βλ. περιλαμβάουσα τὸ σύνολον νῶν μετρήσεων δι' ἃν μελετῶνται αἱ σωματικαὶ ποικιλιαὶ τῶν ἀνθρώπων, ποσότητες κατὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ δεκτικὰ ἐλακτριδίου μετρήσεως.

σωματομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σωματομετρίαν βλ. || ἐπίρρ. -ῶς.

σωματομετρία (ἡ) μην. σωματικὴ, σαρκικὴ μέτρ. σφυσίου : ΚΜανασσ.Χρον.5852 ἔχρηζε γὰρ περιπλοκὸν καὶ σωματομετρίας.

σωματοπλαστικός-ή-όν μην. ὁ πλάττων, σχηματίζων σώματα : Ίω.Λυδ.Μην.39.

σωματοπλαστῶ-έω μην. πλάσσω, σχηματίζω, μορφῶ τὸ σῶμα : Ίω.Λυδ.Επιστ.89 [138B-C].

σωματοπλόκος-ος μην. ὁ ἐν σωματικῇ συμπλοκῇ τῶν μελῶν : Γρηγ.Ναζ.ἐν Cod.Par.400, Fol. 192V ἤδοναίς πλεκόμενοι σωματοπλόκοις.

σωματοποίησης-εως (ἡ) μην. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σωματοποιεῖν βλ., τὸ προσδίδειν εἰς τὴν σωματικὴν ὑπόστασιν : Πτολ.Τετράβ.105, *Ἐπιρ.Τρισμ.π.Σ.τοβ.1,4,6 ἐνέργεια καὶ ἡ σωματοποίησης.

σωματοποιᾶ (ἡ) μην. ἡ σωματοποίησης βλ. : Ψ'Οκελλ.2,10 τὸ μὲν ὄνρ καὶ ἡ γῆ ἀκρα, τὸ δὲ ὄθωρ καὶ ὁ ἀήρ μεσότητες· μεκτὴν γὰρ ἔχουσι τὴν σωματοποιαν.

σωματοποιός-όν μην. ὁ διδων σωματικῇ, ὀλίγην ὑπαρξίν : Ίαμβλ.Μυστ.β.1 εἰ θλάν τασσιν ἡ σωματοποιᾶ πρώτα (β. ἀνάγ. σώματα ποιᾶ).

σωματοποιῶ-έω κ. νεώτ. μεταποιῶ, μεταβάλλω εἰς σῶμα, προσδίδω σωματικὴν ὑπαρξίν, ὀλίγην ὑπόστασιν εἰς τὴν : Ἐπιρ.Τρισμ.π.Σ.τοβ.1,4,6 ἀπὸ τῶν θείων σωμάτων ἐρχομένη εἰς τὰ θνητὰ αὐταὶ αἱ σωματοποιούσαι ἐνέργειαι· 2) παριστώ, ἀπεικονίζω ἐν σωματικῇ μορφῇ : *Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,87 αἱ ζυγρωφαὶ σωματοποιούσαι τὸν ἔρωτα κατηφῆ· 3) προσωποποιῶ : Μέν.Ρητ.333S δταν αὐτοῖ σωματοποιᾶμεν τὸν θεόν καὶ γινάσκῃ θεῶν ἡ δαιμόνων, Σχόλ.Ἀριστ.Ἀχ.976 ἐσωματοποίησε τὸν πόλεμον, αὐτ.989· 4) καθιστῶ τὴν στερεόν, συμπλεγῶς, παθ. : Διοσκ.5,75, Σαρ.1,17· 5) διοργανῶ εἰς σῶμα, συστηματικῶς διοργανῶ, μτ. αἰτ. : Πολύδ.2,45,6 καὶ τὸ ἔθνος ἐσωματοποιήσαν· || εἶδ. διοργανῶ εἰς διάδοξ, εἰς ἀνύλον : Διδό.Σ.11,86, Διογ.Λ.2,138· || συντήρημι εἰς ἐλον : Ἀρτεμίδ. Δοκδ.4,230μ. κεχωρισμέναι σωματοποιεῖν καὶ εἰς ἐν συνάγειν· κ. ποθ. μτ. δοτ. : Λογγίν.Υφ.40,1 τὰ μεγάλα . . . σωματοποιεῖται τῇ κοινωσίᾳ καὶ ἐτι δεσφῶ τῆς ἀρρίνιας περικλειόμενα· 6) παρέχω σωματικὴν δύναμιν, ἀνακοφισιν, ἀναζωογονῶ, ἀναπαύω : Πολύδ.β.3,87,3 ἐσωματοποίησε μὲν τὸν Ἰησοῦς· || βροθῶ, ἐπικουρῶ : Ἐπιρ. 7) μτρ. ζωοποιῶ, ἀναζωογονῶ : Πολύδ. 3,90,4 τὰς τῶν ἰδίων θυμένων ψυχῶν προσητημένους τοῖς· 8) αἰοῖς . . . κατὰ βροχῶ σωματοποιεῖται καὶ προσαναλαμβάνειν, αὐτ.33,17,3· || ὑποβάλλω, ἐπιπτεῖω : Διδό.Σ.18,10 αἱ ῥήτορες τὰς τῶν δηματικῶν ὁμίαι σωματοποιούντες· || ἐντέμνω : Ἀντιλλ.π.'Ορειδ.4,11· || 8) ἐξυφῶ, μεγαλύνω : Πολύδ.ἀν.47· || παθ. : Κατ.Ἀστράλ.β.14,154 ἀπὸ γυναικῶν σωματοποιεμένων· 9) ρηματ. π. σωματοποιῆσαι, σωματοποιᾶσαι, σωματοποιεῖν.

σωματοπραγής (ἡ) μην. ὁ πάλων δαύλους.

σωματοπρηγῶς-αός-ές μην. ὁ ἐμπρέπων, ἀρμόζων εἰς τὸ σῶμα : Διον.Ἀρεοπ.198.

σωματοπρηγῶς ἐπίρρ. μην. κατὰ τρόπον σωματοπρηγῶ· Διον.Ἀρεοπ.304.

σωματοσκοπήσις-εως (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἐπισκοπήσεως τῶν σπλαγχνικῶν κοιλοτήτων τοῦ σώματος διὰ τῆς χροσάσεως ἤλεκτρικοῦ φωτός.

σωματοσκόπια (ἡ) νεώτ. ἀνθρώπων, ἡ ἐν λεπτομερείᾳ ἐξέτασις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

σωματοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σωματοσκοπίαν ἢ εἰς τὴν σωματοσκόπῃ βλ. || ἐπίρρ. -ῶς.

σωματοστρώτος-ος μην. ὁ διὰ σώματων νεκρῶν ἐστρωμένος : ΚΜανασσ.Χρον.3181 καὶ πεδιάδας τὰς ἐκτὶ δεξιάς σωματοστρώτους.

σωματοτῆς-ητος (ἡ) μην. κ. μην. ἡ φύσις, ἡ ἰδιότης τῆς ὡς ἔχοντος σωματικῆν ὑπαρξίν, ὀλίγην ὑπόστασιν : Σέξτ.Ἐπιρ.Μαθ.3,85 περιέχον ἐν αὐτῷ τὴν σωματοτῆτα, Γαλ.19,482, Πλωτίν.2,4,12, Θεολ. Ἀριθ.5, Ίαμβλ.Προτρ.21, Δαμασκ.1,1,410F.

σωματοτροφέων (τῶ) μην. τόπος ἐνθα τρέφονται, διατηροῦνται δοῦλοι : Διδό.Σ.34,2 πρὸς τὰς γεωργίας, ἄλλα σωματοτροφεία συνηγοράζον.

σωματοτροφῶ-έω μην. τρέφω τὸ σῶμα : Γρηγ.Θαυμ.74A σωματοτροφεῖν παχύνομαι.

σωματοτροφία (ἡ) μην. κ. μην. σωματοτροφία βλ. : Ἐπιρ.Τρισμ.π.Σ.τοβ.1,49,49, Πορφ.Νυμφ.14 ψυχαῖς δὲ εἰς γένεσιν καταύσαν καὶ σωματοτροφίαις τῇ ἄν εἰη οἰκετότερον σύμβολον, Πιοβ.Γ.138.

σωματοτροφικός-ή-όν μην. σωματοποιός βλ. : Πρόκλ.Τιμ.1,358D.

σωματοτροφικός-όν μην. ὁ δημογραφικός σωμάτων Διον. Ἀλεξ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.780C τέχνηαι καὶ χειρουργαὶ τούτων ὅπ ἀνθρώπων ἐὼρηται σωματοτροφῶι, Πρόκλ.Παρμ.638S, αὐτ.Τιμ.1,311.

σωματοτροφῶ-έω μην. κ. μην. διδω σωματικῇ, ὀλίγην ὑπόστασιν : Πιοβ.Γ.π.'Αρχ.1606 σωματοτροφῆ τὰς βεούσας εἰκόνας· 2) διοργανῶ εἰς ἀνύλον : Πρόκλ.Τιμ.2,71D· || συντέτω, σκεῶζω εἰς ἐν δλον : Ἐπιρ. εἶδη τὴν πολλὰ σωματοτροφῆ φαρμάκων.

σωματοφθορός-ος μην. κ. μην. ὁ τὸ σῶμα φθείρων : Κύρ.Σουίβ., Πρόδρ.Γαλοουμομαχία 357.

σωματοφθορῶ-έω φθέρω, καταστρέφω τὸ σῶμα : Αἰσχ.Ἀγ.948 ἰδ. ἀνάγ. στρωματοφθορεῖν, **σωματοφθορέος**-όν μην. ὁ τρέφων, ὁ συντηρῶν τὸ σῶμα : Μον.4,232.

σωματοφθόρος-ος μην. ὁ φέρων σῶμα νεκρῶ, πῶμα : Νικήτ.Δαυίδ Παράφρ.Γρηγ.Ναζ. 67,19 τίς δὲ σε νεκροφθόρον ἦτοι σωματοφθορον ἐποηίστο στερεῖος ἐν δεσμοῖς τοῦ θίου καταδήςσας· 2) εἶδ. ἐπὶ ἐδαφῶν, στρωμάτων γῆς, ὁ περιεπτικός μεταλλικῶν ὀσῶων : Ὀκλυμ.Ἀλγ.71B.

σωματοφρουρητῆρ-ήρος (ἡ) μην. ποι. ὁ σωματοφύλαξ : Μον.4,232.

σωματοφύλαξ-αός-ές μην. ὁ σωματικὸς τῆν φύσιν, τὴν ὑπόστασιν, ὀλικός : Γαλ.Φιλ.1,τοτ.13 τὸ δὲ ἡγεμονικὸν νεκρῶμα ἔπερ σωματοφθός μάλιστα ἀν εἰκότως σοκῶ.

σωματοφυλακῆ (ἡ) νεώτ. ὁμὰ σωματοφυλάκων, στρατιωτικῶν σῶμα ἀνδρῶν ἀποτελούντων τὴν ἀτομικὴν φρουρὴν ἡγεμόνος ἢ ἄλλου ὀφηλοῦ προσώπου : σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως.

σωματοφυλακία (ἡ) μην. ἡ ἰδιότης τοῦ σωματοφυλάκου βλ. : Διδό.Σ.16,93 κατὰ τὴν σωματοφυλακίαν προήγαν ἀσθὸν ἐντήμωσιν, αὐτ.17,65.

σωματοφυλακίον (τὸ) μην. τὸ ἐν φ' φυλάσεται τὸ σῶμα νεκρῶ, τάφος : Λουκ.Χάρ.22 πάντα νεκροθαχεῖα καὶ σωματοφυλακία εἰσι.

σωματοφυλακῶ ἐω μην. εἰμω σωματοφύλαξ βλ., ἔχω καθήκοντα σωματοφυλάκου : Διδό.Σ.14,44· κ. μτ. αἰτ. : Ίωσ.Α1 6,6,1, αὐτ.11,3,1.

σωματοφύλαξ-ακος (ἡ) μην. μ. κ. νεώτ., δημ. σωματοφύλακος ὁ φύλαξ τῆς σωματικῆς ἀνε-

ραϊότητος ἀφ'ηλθ, ὕπευθύνου τινός προσώπου, ὁ μέγας τῆς σωματοφυλακῆς : Πολύδ.15,32,6 τότε δὲ σωματοφυλάξ ὑπάρχων μάλιστα τὸν νοῦν προσέειπε τῷ... βασιλεῖ, ἴωσ.8118, Γαλλ.14,624 κ.ιτ. πληθ. οἱ ἀποτελούντες τὴν φρουρὰν, τὸν σωματοφυλάκην : Πολύδ.8,20,8, αὐτ.15,32,8 τῶν μὲν σωματοφυλάκων τισὶν ἐπέθλασαν τὴν τοῦ βασιλέως γυνῆν, Πάδ.Ἰουδ.127 καὶ προστάξεν Ὁλοφέρνης ταῖς σωματοφυλάξιν μὲ διακωλύειν αὐτὴν, Διδόδ.Σ34,2 Ἄρρ.Ἀχιλ.6,5 Ἡρωιδ.1στ.4,131 ἠν τις τῶν σωματοφυλάκων Ἀντιωνίου, Θεοφύλ.Σ Ἰστ.249,19, αὐτ.289,14 2) ὁ ἐπίθ. ὁ προφυλάσσων τὸ σῶμα ἀπὸ τινος : Πάν.μαγ. φυλακτῆριον σωματοφυλάξ πρὸς δαίμονας.

σωματοφυλάξ ἐπίρρ. μτγν. ἐν ῥωματικῇ φύσει : Ἀδανάσ.1,395.

σωματοφύχως ἐπίρρ. μον. φύχῃ τε καὶ σώματι Ἄναστ.Σ.ἠν ἐν Βασιλ. Bibl. med.1,304 ἡ φύχῃ ... ἐνεργεῖ μὲν καὶ σωματοφύχως ... ἐνεργεῖ δὲ καὶ φυκτικῶς μόνον.

σωματώ-ω κ. μον. διδω σωματικὴν φθῆσιν, ὑπαρῆν εἰς τι : Φυλόλλ.1, Πισιδ.Γ Ἐταίρ.1243 2) παθ. γίνωμαι στερεώτερος, ὀλιγότερος : Ἄριστ.Λισθ.445,23 εἰς πολλὰ ἤπτον ἐθλοῦσαν τὸν ἄερα σωματώσθαι, αὐτ.ΖΓ739,12, Θεοφ.ΦΑΙτ.δ.11,14 ὁποὶ σωματωθέντες 3) παθ. κτώμαι, λαμβάνω ὀλίγην ὑπόστασιν : Πλωτίν.1,6,5 φύχῃ ... σωματώθεσσα, Ἰω.Χρυσ.12,588 ἡ σωματώσται μὲν ὁ λόγος διὰ τοῦ γράμματος, δαμάσκ.Ἀρχιθ. σωματώθεσσα ἀσθησις 4) ρηματ. π. σωματώσθαι.

σωματώθη-ου-ες κ. νεώτ. ὀλιγός, στερεὸς τὴν φθῆσιν, τὴν οὐσίαν : Ἀριστ.Ζ1 521b,27 πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰσχύρα ὀδατώδη, ὁ καλεῖται ὀρός, καὶ σωματώδες, ὁ καλεῖται γάρος, αὐτ.ΖΓ737α, 35, Γρηγ.Νύσσ.2,353B σωματώδεις αὐτοῦ χεῖρου κ. σπέρμα κ. ἄνερος : Ἀριστ.Πρ.863b,9, αὐτ.ΖΜ 647α, 20,1 αἰ.19,404,12 μεσοτέρων τε καὶ σωματιωδέστερον 2) νεώτ. ὁ ἔχων εὐτραφέει, ὀγκώδες σῶμα.

σωματώδης ἐπίρρ. μον. κατὰ τὸν τρόπον σωματώδη βλλ.1) : Δαμάσκ.1,680.

σωματώσις-ως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἐνσωμάτωσις, δημιουργία, μεταβολὴ εἰς σωματικόν : Ἐρμ. Τρισμ.Στοβ.1,41,6 διὸ καὶ αὐτὴν τὴν σωματώσιν φημι αἰδῖαν ἐνέργειαν εἶναι 2) διόπλασις διαμόρφωσις τοῦ σώματος : Θεολ. Ἀριθμ.31 3) στερεοποίησης, σωματικῆς τῆς συστάσεως, τῆς οὐσίας πνός : Θεοφρ.ΦΑΙτ.δ.11,14 ἡ δὲ σωματώσις, ἐκκρίνωσιν τοῦ ὄδατος 4) ἡ ὀλη, ἡ οὐσία, ἡ ἔξ ἧς συνίσταται σῶμά τι : Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοβ.1,41,8 ἐκ τῆς γενναμένης σωματώσεως ἐποίησεν ἡμῶς 5) μάθημ. εἶδ. ἡ πρόσκτησις, ἡ λήψις τῆρις διαστάσεως : Θεολ. Ἀριθμ.16, αὐτ.36.

σωματῆ-ος-ές Ἐπιγρ.Κρήτ. ὁ ἔχων ἀκέραια τὰ μέλη τοῦ σώματος.

σωμαρσῆστής ἰδί μτγν. ὁ ἐραστής τοῦ σώματος ἡ τῶν σωμάτων : Ἀστέριος 93D.

σωμαρσῆστια (ἡ) μτγν. σαρκικός ἔρως : Γρηγ. Νύσσ.2,169B τῷ πάθει τῆς σωμαρσῆστιας ἐάλω.

σωμητῆ (ἰ) νεώτ. βιολ. ἕκαστον τῶν τμημάτων τῶν προκρινόντων ἐκ τῆς ἀρχεγονοῦ διαίρεσιν τῆς κλησίας χορδῆς 2) ζωολ. ἕκαστος τῶν διατετιχῶν τοῦ σώματος τῶν ἀρθρωτῶν.

σῶν ἄπτ. αἰτ. ἕνικ. ἀντὶ σῶν βλλ. : Θεουκ.3,34.

σωννῶν AB 114,5 «σωννῶ : ἀντὶ τοῦ σφῶς» Δευνόλοχος Μηδείας.

σῶνω ὄρημ., ὄρημ. ἔσωσα κ. ἰδὲσωμ. ἦσωσα παθ. ὄρημ. ἐσώθηκα κ. σώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. σωσμένος κ. σωμένος, σφῶς, ἔξωγα ἐν πρ. ἰδὼς ἐν τῷ παθ. τ. σῶνωσι : στὰ χάριτα ποῦ εἶναι δὲ σῶνωται μὲ πίστα, - ἄν μὲ δανισθῆς, σῶνωσι 2) φθῶνω, ἀφικνούμαι πού : Ἐρωτόκρ.1,1527

ἔντε τὸ γροίκωσι πῶς ἦσωσα στὴ χώρα, Γρην.Σκ. Terr.76,1 σῶνω στερεῶς ἐκεῖ ποῦ σῶναι ἡ στράτα 3) εἶδ. ἔξωνωσμαι, δῶναμαι ἐν ἐκείνῳ τὴν χεῖρα μὲ χρι πνός Ἐρωτόκρ.1,150 κοπιῶ... δοκίμαρα τὰ χεῖρα μου ἐν πίστῳ τὸ δὲ σῶνω, - εἶναι πολλὰ φηλά, δὲ τὸ σῶνω 3) ἐπαρκῶ, φθάνω, ἐν γρ. τριτοπροσώπως σῶναι εἶναι ἀρκεῖτον, ἀρκεῖ να . . : Ἐρωτόκρ.1,1089 ὁμοιος στραφῆ νὰ τὸν ἰδῶ, ἐκείτῳ μόνον σῶναι, Παλαμ.Περ.Χαρ.183,8 σῶνω στὴ γλῶσσα, στὸ φαρμακίον θὰ πῆ μ. - σ' ἀθήνω ἐν βῆξι ἔξω : σῶναι μόνονα νὰ μὴ ἀργήσῃς κ. ἀπολ. : σῶναι, δὲ θέλω ἄλλο φηγῶν 3) εἶδ. ἀναφορ. πρὸς ποσὴν κ. κτ. γ' πληθ. ἰδῶσ : δὲ μὲ σῶνω τὰ λεγτὰ ποῦ κερδίζω ἰδῶσ μὲν ἀπ' ἀρκουῖν 3) κ. μέσ. σῶνωμαι ἐπαρκῶ ἐμαυτῷ, ἔχω τὰ ἀπατούμενα : Ἐρωτόκρ.5,212 νὰ μὲ κάμῃς τῶνον σου, νὰ σῶνωσαι ἐπὶ χρεῖσι σου 4) ἔξαντῶ, καταναλισκῶ : ἔσωσα τὸ φαλ - τὸ κρασί μου, - σῶσωσε τὰ λεγτὰ τοῦ πατέρα τους κ. παθ. : σῶθηκε πῶς ἡ ὀνομηνη μας 3) κ. ὄρημ. : Γρην.Στ. Terr.76,9 μαζὶ μὲν σῶναι ἡ μέρα 5) ἔξαντῶ φυκτικῶς : αὐτ.51,6 ἡ ἀπόκρυψη ἰσὶ σῶνω φαροχονῶν 6) ἐπιπέρω τὸ τέλος τινός, κ. ἀποκτεῖνω πνὸν, τὸν τελειώσω : Ἐρωτόκρ.4,1870 τ' Ἀρίστου δίνει κοπανία, γὰ πᾶντα τῶνα σῶναι 7) φρ. λέει καὶ δὲ σῶναι ὀμλεῖ ἀκαταπαύτως, ἀκατασχέτως 3) ὄρημ. σῶναι καὶ καλὰ διὰ παντός τρόπον, μὲ τὸ ζῶρι : θέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ καλογεῖρήθ - νὰ τὸν βγάλωμαι πρὸς ἄρημ 3) ὄρημ. κ. ὄρημ. σῶνωσ νὰ μὴ καθωρῶσθῃς, νὰ μὴ προλόδῃς : νὰ μὴ σῶσω νὰ γυρίσῃ πίσω 3) ὄρημ. κ. ὄρημ. εὐχὴ ἀναγομένη εἰς τὸ παρελθόν : νὰ μὴ ἔσωνα νὰ γίνωσμαι συνεσταῖρος σου.

σῶνωμαι μτγν. σῶμαι, σῶσωμαι βλλ. : Ἀπολλ.Ρ 2,1010, αὐτ.3,307.

σῶσις-α-ον ἄπτ. μτγν. μον. κ. νεώτ. τ. τοῦ σῶς βλλ. **σῶσιων** μον. κ. ὄρημ., ὄρημ. ἰθιῶσισσα, προστ. σῶσις κ. σῶσισε, σιωπῶ, παύσομαι ὀμλῶν, λέγον : Πρόδρ.1,252 καὶ λέγουσιν με, σῶσισα, σαλέ, μὴ συνυπαίνομαι, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.90,15 ὄρημ., καλὴ γυναικία καὶ ντροπισιζομένη, Σολωμ. Ἐβν. Ὑμν.139,3 νὰ σῶσισσα μὲ προστάζει μὲ τὸ δάκτυλόν ἡ θεὰ, Πάλαμ.Τάφ.31,8 μόνον ἡ φωνὴ σου ... ἔγινεν ἀντίπαλας | καὶ λέει καὶ δὲ σῶσιωναι 3) ὄρημ. κ. ἀπέχω πάσης ἐκδηλώσεως πνὸν διανοημάτων, τῶν συναισθημάτων μου : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ34,6 εἰν' ἀρχοντὰ τοῦ βασιλεῖα νὰ ἔγρηρ νὰ σῶσιωνῆ 3) εἶδ. ἐπὶ συγγραμμάτων, λογοτεχνῶν, ἐν ἐμπροστίῳ μαι εἰς τὴν δημοσιότητα : εἶναι καιρὸς τώρα παῦ ἔχει σῶσιωναι 2) κ. μτχ. ἐπιβάλλω τὴν σιγῆν, σιωπῆν : δὲ μαρῶν νὰ τὸ σῶσιωναι τὸ παιδί 3) ὄρημ. μτχ. ἀποσιωπῶ, παρσιωπῶ : Ἐρωτόκρ.3,532 ἡ Νίνα τζι νὰ τὴ δωρῆ εἰδέτ' ἀποδομῶναι | φοδῶνω τὰ περσοτέρα, τὸ διάταμα σῶσιωναι.

σῶσιωτῶς-ἡ-όν ὄρημ., ὁ τῆρῶν σιωπῆν, σιγῆν, σιωπηλός : Ἐρωτόκρ.4,1750 τὸ στόμα εἶναι σῶσιωτῶ, τὸ μάτια δὲ σῶσιλῶου.

σῶσιωτρεῖος-α-ον ἐπίρρ. ὁ τοῦ Σῶσιωτρου τοῦ οὐδ. τὰ σῶσιωτρεα ὡς οὐσ. ἐορτὴ τελομένη πρὸς πῆλιν τοῦ Σῶσιωτρου : Ἐπιγρ.Δήλου.

σῶσιη μτγν. ποι. ἡ σιωπῆ : Καλλ.Ταμδ.1,102 σιωπῆ γενέσθη 3) ὄρημ. εἰκ. π. Ἐρμ.123.

σῶσιωσιωνῶν Ἦσ. τοῖ κίνεος παρὰ Ξενοφῶντιος.

σῶσιωσια (ἡ) Ἐπιγρ. Δελφῶν ἡ ἐπὶ ἔγγυσιος ἀνελευθέρουσις, χειραφέτησις.

σῶσιω-ἄω ὄρημ. ποι. κ. ὄρημ. ἰθιῶσιμ. τ. τοῦ σῶσιω βλλ. : Πίνδ.1,1,63 ἡ μὲν πολλὰκι καὶ τὸ σῶσιωπαρῆεν κῶθυριαν μαζὶω φέρει 2) ὄρημ. ὄρημ. ἐν εἶδ. σῶμ. πιντο εἰς τὴν σιωπῆν, εἰς τὴν λήθην : Ἐρωτόκρ.3,190 τὸ σῶσιωμα, ὅπου στήν τῆμ. ἀγγίξω . . | ὁ θάνατος δὲν τὸ σῶσιω.

σῶσιω-ἰ (ἡ) γλῶσσα, τὸ σῶσιωδρον, ἡ ἀκοῦσα ἰσῶμ.β.

σωράκιον (τό) νεώτ. Ισχυρόν σκηνίον χρησιμοποούμενον πρὸς ἀνέκλιψιν τοῦ πυροβάλου.

σωρακίς-ιδος (ή) μγν. κ. νεώτ. ὄψωμα τραγῶ ἐν σχήματι χροκίτου κ. νέου δακτύλου ἐν χρ. παρὰ τοῖς ἰπποκόμοις πρὸς τριβὴν τοῦ σώματος τῶν ἰππων, μετὰ τὴν ἔξιν τοῦ τριχώματός (ξίστρισμα, δημ. τρίψης· Πολυδ.1,85 κτθ δὲ πλεούμενον ἐκ τῆς φοινικῆς ἀρμεγόνης κοίλων καὶ δίδεονον περχειρόν, ὁ καταστέλλει τὴν τριχὰ καὶ ἐκλείπει, σωρακίς· Πάπ.· 2) σώρακος βλλ.· Ἐπιγρ.

σωράκος κάλαθος ἢ κιβώτιος· Ἀριστ.ἀν.248, Αἰλ.Τακτ.30,2, Βόδρ.108,18 ἀτόμιον μέλιτος σώρακοί τε φοινίκων, Ἐπιγρ. σώρακοι καταπαλῶν - τοξευμάτων· 2) εἶδ. Πολυδ.10,130 σωρακος, ἀγγεῖον ἐν φῶ· τὰ σκεύη τῶν ὑποκρίτων· 3) Ἦσ. ἀγγεῖον εἰς δὲ σῶκα συμβάλλεται.

σωρανθεμῆς-ιδος (ή) μγν. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς βλλ.· ΨΔιοσκ.3,136 (πθ. ἐσφ. ἀνάγν.)

σωρανθῆς-ιδος (ή) μγν. τὸ φυτὸν ἀνθυλλίς βλλ.· ΨΔιοσκ.3,136 (πθ. ἐσφ. ἀνάγν.)

σωραία (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐπισφύρευσις ἢ οἰκονία ἐν σωρῶν συγκέντρωσις· Πλούτ.Ὀβ.4 ἢ ἐπὶ τοσούτοι σωραία τε καὶ συμφορήσι· 2) πλῆθος, μεγάλη ποσότης πραγμάτων· Γρηγ.Νύσσι,769β οὐκ εἶδεν ἐν πολυανδρίῳ . . τὴν ἐπάλλωρον τῶν ὀστέων σωραίαν· σωραία ἐμπορευμάτων - ἐργαζώμων πρὸς ἐξέτασιν· ἢ κ. ἀναφορ. πρὸς ἀφηρημένην· σωραία ἐπιχειρημάτων - ζητημάτων πρὸς λύσιν, - δὲ ἀποσφραγίσει σωραία πρότασεων - ὑποθέσεων· 3) μαθημ. ἄθροισις, συνυπολογισμός· Πορφ. Γνωμ.36, Ἰάμβλ.Νικ. Ἄριστ.ΒΙΡ· 4) ἀριθμητικὴ πρόοδος· Θεολ. Ἀριθμ.21.

σωραίτης (τό) μγν. κ. νεώτ. κ. σωρίτης (ἐν τῷ λογικῷ, σύνθετος συλλογισμός ἐν τῷ ὀσφῳ παραλειπομένων τῶν μερικῶν συμπερασμάτων τίθεται μόνον τὸ τελικόν· Διογ.Λ 2,108, Σέξτ. Ἐπιμ.Μισθ.9,182, Ἀσπασ.ΗΝικ.56,34, Λουκ. Συμμ.23 ἴνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τι, κερατῖαν ἢ σωραίτην ἢ κερσίοντα λόγον, Γαλ.2,25 σωραίται ἀναλυτικαὶ ἢ ἀριστοτελικοὶ (οἱ ὀρμύμειοι ἀπὸ μερικωτέρων ἐνοιῶν καὶ ὑπόγοντες ταύτας ἀπὸ γενικωτέρων, - σωραίται συνθετικοὶ ἢ γαλκάνειοι (οἱ ὀρμύμειοι ἀπὸ γενικωτέρων ἐνοιῶν καὶ ὑπόγοντες εἰς ταύτας ἄλλας μερικωτέρας· 2) νεώτ. μετεωρ. παγῶ ἐξωλυκωμένων νέφους λευκῶν κατὰ τὰ ἄκρα, σκοπεῖν δὲ κατὰ τὸ κέντρον αὐτοῦ.

σωρατικός-ή-ὄν μγν. κ. νεώτ. κ. σωρατικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σωραίτην βλλ.· Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.3,80, Γαλ.18,2,254 ἢ ἑπίρρ. ὡς· αὐτ.Μαθ.9,182· 2) νεώτ. μετεωρολ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν σωραίτην βλλ.2) σωραετικοὶ σωραίται (παράλληλῃ νεφῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ὀψωφωρεϊτῶν).

σωραετις-ιδος (ή) ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ἡ διδοῦσα, σωροῦ σίτου· Χορπ. Ἀγ.40,5 ἰθ. γρ. σωραίτις.

σωραετογενής-οῦς-εἶς νεώτ. μετεωρολ. ὁ ἐκ σωραίτου βλλ.2) προεβῶν· σωραετογενεῖς σωραίται (παράλληλῃ νεφῶν ὀψωφωρεϊτῶν).

σωραετοειδής-οῦς-εἶς νεώτ. μετεωρολ. ὁ ἐν εἶδει, ὁ ὑπὸ μορφῆν σωραίτου βλλ.· σωραετοειδεῖς μελανία (εἶδος νεφῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μελανῶν), -σωραετοειδεῖς ὀψωφωρεϊται (μορφῆν νεφῶν ἀνήκοντων εἰς τὴν οἰκογενίαν τῶν ὀψωφωρεϊτῶν σηματοποιεῖσα ἐκ ταυμένων προσωποποιουμένων πρὸς μικροῦς ὀνει βάσεων σωραίταις).

σωραετοκλιανία (τό) νεώτ. μετεωρολ. οἰκογενεῖα νεφῶν τῆς τάξεως τῶν ἀνοδικῶν ρευμάτων.

σωραετομορφος-ον νεώτ. μετεωρολ. ὁ ὑπὸ μορφῆν σωραίτου βλλ.2)· σωρ- θύσανος (παράλληλῃ νεφῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀνοτιγερῶν νεφῶν).

σωραεῖς (τό) σχόλ. κ. μον. ὁ σωρός· Σχόλ. Ἰλ.Ψ160, ΕΜ 742,21, Θεόγμων.Καν.50, Σουῖδ.

σωρευμα-ατος (τό) ὁ σωρός, σωρεία, πλῆθος πραγμάτων· Ξεν.ΚΠ7,1,32 ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν σωρευμάτων ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν, ἦντε· ὁ Ἄδραδάτας, Δεσουλ.47.

σωρευσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐν σωρῶ τοποθετικὴ ἐπισφύρευσις· Ἀριστ.Μεταφ.1076b,29, Πλάσω· 2) νεώτ. νομ. σωρευσις ἀγωγῶν ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῷ αὐτῷ δικαιογράφῳ συνένωσις πλειόνων ἀγωγῶν ἐπὶ σκοπῷ συνεκδικάσεως.

σωρευτήσις (τό) πλν. ὁ σωρευτὴς, συγκεντρώων τι, ἰδίως πλούτου, ὑλικὰ ἀγαθὰ· Φιλῶδ.Οικ.507· μτ. γενικ. δηλώσεσις τὸ σωρευόμενον ἀγαθόν· Κατ. Ἀστρ.κ.Βι4ι,174 σωρευτήσις χρυσοῦ, αὐτ.Βι4ι,149 σωρευτήσις χρημάτων.

σωρευτικός-ή-ὄν σχόλ. ὁ ἐπιζητῶν, ἐπιδιώκων τὴν ἐπισφύρευσιν, τὴν συγκέντρωσιν πλοῦτος· Σχόλ.Πτολ.Τραγῶδ.61.

σωρευτός-ή-ὄν ἐπισωρευόμενος· Ἄλεξ.Ε3 σωρευτὰ μιμελιῖς μέλη ὑπεργόμενα.

σωρεῶν κ. νεώτ. τοποθετῶ, ἀθροῖμα ἐν σωρῶ, αὐτοσωρεῶν, συγκεντρώ· Ἀριστ.Ρητ.1390b,18 ἀπαντες γὰρ, ὅταν ἰδῶρχι τι πρὸς τοῦτο σωρεῖον εἰσβάσιν, ΠάΠαρ.Μαθ.25,22, Φιλῶδ.Οικ.45,1, Διοδ.Σ.162 διετέλεσε πάντα τὸν τὸν ζῆν χρόνον . . σωρευῶν πανταχόθεν τὸν πλοῦτον, οὗτ. 5,46, ΚΑ Ρωμ.12,20 ἀνθρώκας πυρὸς σωρευσεῖσις, Πλούτ.Πελ.33 τὰ τῶν πολεμίων κύκλω περὶ τὸ σῶμα σωρευῶν λάφυρα, Λουκ. Ἐπιγρ.12,6 κ. παθ.· Ἀριστ.Γεν.Φθορ.325b,22, Ἐπικ.ἀπ.480 οὐσίας πλῆθος σωρευεταί, Πολυδ.16,11,4 διὰ τοῦ πλῆθους τῆς σωρευομένης γῆς, Διοδ.Σ.15,86 νεκρῶν ἄνωρεθῆ πλῆθος· 2) κολύπηθ διὰ σωροῦ, μτ. γενικ. τὸ πρᾶγμ.· Πολυδ.16,8,9 ταῖς δ' ἔξῃς ἡμέραις τοὺς σιγιστοῦς ἦν ἰδεῖν φύρδην ὀσωρευομένων ἀναμῆ πάντων τῶν προσηρημένων· μτ. δοτ. τὸ πρᾶγμ.· Ἡρώδιον.Ἰατ.4,9,15 ἰδένων τοῦ βρωμοῦ ἐσωρευσεῖν, Ἀπολλ.Λιθ. ἐν ΑΠ7,233 ἢ κ. μτφ. ἐπιδορῶν, ποθ.· ΚΑ Πτολ.2,3,6 γυναικῶν κάσωρευμένα ἀσφαίταις· 3) ρημ. π. σώρεμα, σωρεύσει, σωρευτήσις σωρευτός.

σωρηθῶν ἐπίρρ. μγν. π. νεώτ. ἐν σωρῶ, κάτὰ σωροῦς, εἰς μέγαν ὄριθμον, εἰς μέγα πλῆθος· Πολυδ.1,34,5 σωρηθῶν ἐκ χειρῶν νόμου διεσφείροντο, Ἀντίφ.Θεσπ. ἐν ΑΠ7,713 αἱ δ' ἀναριθμηταὶ νεαροὶ σωρηθῶν ἀοιδῶν μυριάδες, Πά Σοφ. Σολ.18,23, Πολυδ.1,51 τῶν πυρῶν σωρηθῶν κεχυμένων, Τζέτ.Μεθ' Ὀμ.333 πῆλτον δ' αὐ σωρηθῶν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, Κάλβ.Εἰς Ψαρά 17,2 οὕτω τὰ μὲν ἐπικραία σωρηθῶν ἐρριμύνην ἢ κρήνητον τὴν γῆν· 2) εἶδ. μαθημ. κατ' ἀριθμητικὴν πρόοδον· Θεολ. Ἀριθμ.9.

σωρηί (τό) μγν. δ. τ. τὸ σῶρον βλλ.· Διοσκ.5,102, σωρηίῶν δημ. σωρεῶν, συγκεντρώων πλοῦτον, εἰς μέγα πλῆθος· τί μοῦ σωρηίσεως δὲ ἀπὸ τὰ χωρὰ μνηροστὰ στὸ γραφεῖό μου μ. - ἢ δουλείας τὸν πάνα κἀλε καὶ δὲν προσηνίαν μὴ σωρηίῶν παράδωξις, Πορφύρ.Σ.κ.8,10 πῆσω τὴν κατὰ τῆν σωρηίῶν ἢ Λίθη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 76,4 καὶ τὴν ἡλιόσκονη ἀσπίκων, ἢ σὸν δὲ κατὰ τὴν σωρηίῶν ἰθ σίφουνας ἢ κ. παθ. καταπῆλον εἰς σωροῦς σχηματικῶν σωρῶν· Γρυσ.Κατ.Τεpp.52,1 σωρηίζανται τὰ φύλλα τοῦ φθινόπωρου ἢ σὲ κάθε τῆς αἰλιῆς μου κώλη.

σωρηιστός-ή-ὄν δημ. κ. σωρηιστός ὁ σχηματικῶν σωρῶν, ἢ ὁ ριπτόμενος εἰς σωρῶν· ἀποθῆ-κεφῆ τῆς πατάξω σωρηιστός κ. ἀνάφαν.

σωρηικός-ή-ὄν μγν. πθ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ σωρηιτικός βλλ.· Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.1,68, ἀπ.1,80.

σωρηίτης-οῦς δ. γρ. τοῦ σωρηίτις βλλ.

σωρηιτικός-ή-ὄν δ. γρ. τοῦ σωρηιτικός βλλ.

σωροβολιάζομαι δημ. καταπῆλον εἰς σωρῶν, σωρηίζομαι πρὸλ. σαραβαλιάζομαι.

σρωθελιον (τὸ) ἔτηρ. τόπος ὅπου ἔναποτίθεται ὡσὸς σίτου. **σρωσειθης-ους-ες** ὃ ἐν εἰδει σρωθῶ ἥκα. εἰθισιων ἡμα. σρωσειθες.

σρωσκαρπιον (τὸ) νεώτ. φυτὸν. ὃ σῶμβετος καρπός.

σρωσκαυαριάζωμα δημ., ἀμτθ. ἀφρ.-άσπικα, συσπειρωθῆαι που ὡς σρωθὸς ἀδυνάτων νὰ μετακινήθῃ πρὸλ. σρωσιάζωμαι.

σρωσῆ (ὁ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. σύναλον πραγματών συνηθροισμένων, συγκεντρωμένων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἰδίως ἀτάκτως ἥρπ.1,22 ἰδῶν σρωθὸν μέγαν σίτου κεχρημένον, αὐτ.2,75, αὐτ.6,125, Ξεν. Ἐλλ.4,4,12 οὕτως ἐν ὀλίγῳ πολλοὶ ἔπικσαν ὡστε εἰθισμένοι ὄραν οἱ ἀνθρωποι σρωθούς σίτου, ἔθλων, λίθων, τότε ἔθρῶσαντο σρωθὸς νεκρῶν, Πλούτ.Ἡθ.697B, Ἱώσα.Υπομνηστ.4,73,165 σρωθὸν ἐπιήγαρον λίθων, σρωθὸς λίθων-πλίνθων, - σρωθὸς γώματας - μεταλλεματος. ἥ εἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ συντεσωρευμένου σίτου ἥ Ἡσίοδ.Ἐργ.776 ὅτε τ' ἴδρις σρωθὸν ἄμαται, Θεόδωρ.7,155 βωμῶν παρ Ἀματρας . . ὡς ἐπὶ σρωθῷ αὐθις ἐγὼ πάσαιμι μέγα πτόνον ἥ ἄπολ. ἐν εἰδ. σημ. λόφος ὄψωμο γῆς ἥ Ξεν.Πόρ.4,2 Διφιλ.100 ἥ κτ. ἐπὶ κτ. μεγάλη ποσότης μέγα πλῆθος ἥ Ἀριστοφ.Πλ.269 πρεσβυτικῶν μὲν αὖν κακῶν ἔγγω ἔχοντα σρωθὸν, αὐτ. 270, αὐτ.804, Ἀριστοφ.Ψυχ.419b,24 σρωθὸν ἣ ὄρμαθον φάμμου, - σρωθὸς χρημάτων- ἐγγράφων πρὸς μελέτην ἥ εἰδ. κατ' ἀντιόστατον πρὸς τὴν καθωρισμένην ποσότητα ἥ Ἀριστοφ.Μισαφ.104ε,4, αὐτ.106ab,22 πάντα ὅσα πλείω μέρη ἔχει καὶ μὴ ἔστιν ὅλον πρὸς ἥ σρωθὸς ἥ Ξεν.Ἐπιγράμμ. 446 κόγχην προπάραιον ἔχεν σρωθὸν ἐπὶ αὐτορκειας ἥ δημ. φρα. ἔνα σρωθὸς εἰς μεγάλην ποσότητα ἥ μάς εἶνε ἔνα σρωθὸ ἀνοσισῆς ἥ σρωθὸ καυδάρι ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἀνω τάξεως ἀποκαμμένων ἥ νεώτ. μικροτάλ. σρωθὸ προεξοχα διαφθῶρον μεγέθων, σχημάτων καὶ χρωμάτων γενωμένων ἐπὶ τῆς ἐπιδερμιτικῆς τῶν πρασίνων μερῶν διαφ. φυτῶν προσεδολημένων ὄπο σκωρικῶσεων.

σρωσῆτος (ὁ) πᾶν. εἰδος ἡ πλαστος, εὐρέος ἀγγείου, πῖθων ἥ κτ. θηλ. τ. -ἄρη ἥ Πάν. σρωσῆτην ἀτάσσοσιν ἐπὶ πάλαιμφοι ἔθων.

σρωθ-κως (τὸ) μτην. κ. μων. εἰδος ὄρυκτοῦ, πῖθ. θεωκὸς σίθρος, γόλιανθός, καρσμογιὰ ἥ Διοσκ. 5,102, Πλιν.Φι134,117, Ἰννισιερ.70,96.

σρῶς-ών κ. μων. κ. νεώτ. ἔλλειπτ. ἐπιθ., αἰτ. σρῶν (Θουκ.3,34, Δημ.500), πλῆθ. ὄνομ. σρῶς (αὐτ.51,93) κ. σρῶ (μνημονευόμενον ὄπο Αἰθ.Διον.ἀπ.302 ὡς ἀποτῶν ἐν Θουκ.1,74 κῶδ. σρῶσι) κ. σαῖ (Αἰθ.Διον. ἀπ.302, θηλ. ἐν κ. σαῖ (Ἀριστοφ.ἐπ.631, Ἐπιγρ.) ἄλλ' εὐχρηστῶ. ὃ τ. σρῶ (Ἐβρ.Κὶκλ.294, Ἀριστοφ.ἀπ. 658, Πλάτ.Φαῖδ.106δ, Καλλ.Ἐπρ.31,40, αὐτ.ὀληθ.σῖ (Ἐβρ.ἀπ.δπ.62, Πλάτ.Κριτ.1,91C, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς) παρ' Ὀμ. ἐν χρ. ὃ ἰων. τ. σρῶς (Ὀδ.1300) πλῆν ἐν τῷ ὄνομ. τὸ ἐνικό ὡς κ. σπασίθ. ἐν τῷ αἰτ. ἀπαντῆ καὶ ὃ τ. σρῶς χάριν τοῦ μέτρου (Ἰ.Χ.332) ὡς κ. ἐν ποιτῶν κωδικῶν (αὐτ.ΑΠ7, Ν.73, Ὀδ.Ε 305, Ὀ 42 κ.δ.1, θηλ. σρῶ (Ἰ.Ο.497), πλῆθ.ἀρσ.σῶσι (αὐτ.Α 344, E 531, Ὀδ.4,98, θηλ. σρῶσι ἥρπ.1,66, ὃ ἀνάγη σρῶσι), σρῶ, σρῶσι (αὐτ.4,124 δ.ἀνάγη. σρῶσι), γενικ.πλῆθ.σρῶ, σρῶν (αὐτ.2,121, β', δ.ἀνάγη. σρῶν) ἥ Ἀπτ. κ. μτην. ποιητικῆς κ. μων. κ. νεώτ. ὃ τ. σρῶς -α-ον (Ἰωυ.7,17, Ξεν.Ἀν.3,1,32, Ἀριστοφ.Οικ.134α,24, Ἀπολλ.Ρ 1,918, Πλούτ.Ἡθ.786β', Ἀριστοφ.1,425), λῖθων.λόγ.48,3 κ.δ.1 ἐπὶ πρῶτ. ὃ διαφυλαγείας ἀκέραιος ἀδελθός, ὃ μὴ ὑποστάς καθ' ἑαυτὸν ἥ βλάθην, ἀόχημα ἥ Π.Χ.332 Ἐκτρο, ἀτᾶρ που ἐψης Πατροκλή' ἔθεναρζῶν ὡς ἔσασα', αὐτ.ΑΠ7, αὐτ.Ο.497, Ὀδ.Δ 98 ὃ δ' ἀνδρῆς σρῶσι ἔμμεναι, αὐτ.Ο.42, ἥρ.4,76 εὐροστο ἡ μητρί ὃ Ἄναρχοσι, ἣν σρῶς καὶ ὄγιης ἀπονοστήση ἔς ἑαυτοῦ,

Θουκ.3,34 πᾶν αὐτὸν κατασῆσαι . . ὡν καὶ ὄγιθ, Πλάτ.Τιμ.82B ἥ ἔη κ. συγκρ. ἐκ τοῦ σρῶς σωθῆρος ἥ Π.Α 32 μὴ μ' ἐρέθεις, σωθῆρος ὡς κε νέσαι' ἥ κ. ἐπὶ προγμ., ὃ διατηρηθείς ἀκέραιος, ὃ μὴ ὑποστάς βλάθην, φθῶρον τῖνο, γερός ἥ Π.Ο.382 ἥ ἠ ἐκπέμεις κευρήλια . . ἀνδρῶς ἔς Ἀλλοδοπῶσι, ἴνα περ τᾶς σῶσι σῶσι μῖνην, Ὀδ. Ν 364, ἥρ.2,181 ἀγαλμα . . τὸ ἔτι καὶ ἔς ἐμὴ ἣν σρῶν ἴδωσθε (μέχρις ἐμοῦ), Σοφ.Φιλ.21, Πλάτ. Φαῖδ.87B ἔστι σρῶν ἴδωσθαι καὶ οὐκ ἀπόλωλε, αὐτ.106Α, Ξεν.Ἀν.7,6,32, ΠΑ Βήλ.17 σρῶσι αἰ σφραγίδες Πάν. παραδῶσθαι τὸν γόμον σρῶν καὶ ἀκακοῦργητον, αὐτ. ἄ τε ἐάν λάβρ, ὡσα συντηρήσειν καὶ ἀποδῶσειν ἥ εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, ὃ μὴ μειωθείς κατὰ τὸ ποσόν, ἀσφαλῆς, ἐξισοφλιμένος ἥ Ξεν.Ἐκ.994 χρυσὸς δὲ εἰς ὄν ἤλθεν ἐκ Τροίας ἔχων ἥ Ἐπιγρ. ἥ ἐπὶ πρῶτον ὄνομα, ἀσφαλῆς, βέβαιος, σίγουρος ἥ Π.Ν 773 νῦν τὸ σρῶς αἰνὸς ἀλεθρῶς, Ὀδ.Ε 305, αὐτ.Χ 22.

σρῶσανθρον (τὸ) μτην. τὸ ποῶδες φυτὸν δελφίνιον βλλ. ἥ Ψιδισκ.3,73.

σρῶσιων (τὸ) σθλ. τὸ ἐπὶ τοῦ ὄμου μέρος τοῦ θῶρακος, ἐπίωμιον ἥ Σχόλ.Ἀριστοφ.Νεφ.72.

σρῶσιωντρα (ἡ) μων. ἡ τῶν ἀνδρῶν σῶσιτρα ἥ Πρόδρ.Ἐπιστ.82.

σρῶσιος (ὁ) νεώτ. ὃ κατὰ τὴν μορφὴν ὄμοιος ἄλλῳ, ὡστε αἰτ' ἐκεῖνον νὰ ἐκλαμβάνηται.

σρῶσιος ἥκα. εἰ κωδισι.

σρῶσιθς-ον νεώτ. ὃ δυνάμενος νὰ δισώσῃ τὴν ἑθῶν τιος ἥ σρῶσιθς λέμβος ἥ τὸ οὐδ. τὸ σρῶσιθς ὡς οὐς, ἐπιπλοῦσα συσκευὴ ἥς ἔχειται πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ ὃ ναυαγός.

σρῶσιθς ἥκα. εἰ ἐθβὸι κῶμοσι.

σρῶσικοσμο-ον μτην. κ. μων. ὃ σρῶζων τὸν κῶμον ἥ Χριστιαν.Ἐπιγράμμ.ἐν.ΑΠ1,94 δίκχημενοι κηδέσσαι σρῶμα τὸ σρῶσικοσμοσι (περὶ τῆς Θεοτόκου), Μιχ.ῶμ.κλεις Διον.Ἀρ.34,9 ὃ σρῶσικοσμοσι κηρυγμα.

σρῶσιθρας-ατος (τὸ) νεώτ. φάρμακον ἀντισηπτικὸν ἀποτελοῦν ἀπόσταγμα πύσσης, δ. κρεῶστων, κρεοστό.

σρῶσιμελῆς-ους-ες νεώτ. ὃ σρῶζων, διατηρῶν ἀκέραια τὰ μέλη τοῦ σώματος ἥ σρῶσιμελῆς ἀγωγὴ θεραπευτικὴ ἀγωγὴ πρὸς διάσωσιν πάσχοντος μέλους καὶ ἀποσυμῆν ἀκρωτηριασμοῦ.

σρῶσιμο (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σρῶζω βλλ., διάσωσις, σωτηρία, σωσμός ἥ ἡ πρῆξις τὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σρῶω βλλ., κατανάλωσις, ἐξάντησις, τέλειωμα.

σρῶσιθκος-ον λεξ. ὃ τοῦς οἴκου σρῶζων ἥ Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ.ἐν.β. σῶκος, ἥσ.

σρῶσιπολις-εις ἡ-ιος (ὁ,ἡ) ὃ σρῶζων τὴν πόλιν ἥ Ἀριστοφ.Ἀχ.163 ὃ θρανίτης λέως ὃ σρῶσιπολις, Στράβ.14,14 πορφυρον ἰερωμένην τοῦ σρῶσιπολιδὸς διός, Πουστ.6,20,2.

σρῶσιθ-κως (τὸ) ἀποτέλεσμα τοῦ σρῶζειν, ἡ διάσωσις ἥ Ἀκ.Κρ.Παρισ.1,103 τὸ τεκτονοῦκτου Κρόνου καὶ τοῦ ἀδελφῶ ὃ τῆς Πῆας ἀσώσεως.

σρῶσιμα-ατος (τὸ) ἡ μων. ἡ διάσωσις ἥ Στοῦδ. Θεόδ.501D τῆς μὴ φροντισσῆς ἐπ' αὐταῖς ταῖς τελευταῖαις ἀνασσοταῖς τοῦ πατρὸς σρῶσιμα.

σρῶσιμα (τὸ) τὸ δημ. ἡ τελευταία ποσότης οἴνου, ἡ ἀπὸ τοῦ βυθίου λαμβανόμενη (κατ' ἀντιόστατον) πρὸς τὸ πομαστᾶρι βλλ.).

σρῶσιθός-ἡ-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὃ διατηρῶν διασρῶζων, ὃ δυνάμενος σρῶζειν, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. ἥ Ἀριστοφ.Τον.149b,33 τὴν δικαιοσύνην νόμον σωστικὴν εἶναι, αὐτ.ΗΜ1183b,36 σωστικὸν ἡ ποιητικὸν ἀγαθόν, αὐτ.Κόσ.397ε,3, Διοσκ.4,81, Μάε.Τύρ.6,2, Ἄλκε.Ἄφρ.Τον.455,11, Πορφ.Ἀποχ. 3,26, Περύλλ.Ἄλκ.55C ἥ κ. ἄπολ. ὃ σωτηρικός, εἰδ. ἠρησκευτ. ὃ εἰς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἀγων.

Χειρόγρ.λ. Bandia. Bibl. Med. 1,390B τῆ σωστικῆ σου, ὄσπαστα, προμηθία, αὐτ.1,434B Ἀγκύριαν, ἥτις ἀνήκει ἐν ὧδε σωστικὸν στέλας, ASS Αὐγ.6,30P σωστικῆς ἐντολάς. || νεώτ. εἰδ. σωστικῆ λέξιδος ἡ σωστικὸς λέξιδος: ὄμ. σωστικὸς σταθμὸς σταθμὸς πρὸς διάσωσην ἐπιβατῶν ναυαγοπηγῶν πλοίων.

σωστικῶς ἔπιπρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. κατὸ τρόπον σωστικὸν βλλ., σωτήριον : Διον. Ἀρετολ.40, 213, Στουθ.Θεοδ.6,13,94,15 ἂν οὖν δῶνῃ πρὸς ταῦτα, σωστικῶς τρέχεις.

σωστός ἡ-ὸν) μτγν. κ. δημ. ὁ διατηρηθεὶς σώος, ἀκεραῖος, ὁ μὴ ὑποστάς βλάβην, ζημίαν : Ἀπολλ.Παραδ.6 ὡσάντων κατελέθειν ἰπὸ πλοίων; 2) νεώτ. κ. δημ. ἀκριος, ἀνεπιληπτος, ὁ δνευ ἀτελεῖων : Ἐρωτόκλ.1,951 ὡσάτῃ τὸ μέλι ἂν ἐχη | γῆ ὄμορφος εἶναι γῆ ἀσκημος, αὐτ.4,126

|| εἰχρ. ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων, ἐνεργειῶν καταστάσεων, τέλειος, ἀκριδής, πλήρης : δέν μπορεί νὰ κέρη μιά δουλειά σωστή; || ἐπὶ ποσοτήτων, ἀνελλιπής, ἀκεραῖος, ὁ ἀκριδὴς μετρητήματος : δὲ μοῦ ἴσως ὡσάτῃ τὰ ρέστα, - τὸ ρυθὸν εἶναι ὡσάτῃ γιὰ ἓνα κουστόμη; 3) δημ. ὀρθός, ἐνδεδειγμένος : δὲν εἶναι σωστή ἡ λύσις τοῦ προβλήματος; 4) ὄμ. δημ. ἐπὶ προσώπων, ὁ εὐθὺς, ὁ ἀκεραίου χαρακτήρος : σωστός ἄνθρωπος; 5) δημ. εἰδ. τὸ οὐδ. τὸ σωστό ὡς ὄσος ὀρθός, δικαίος λόγος, δικαία, ἐνδεδειγμένη πράξις, τὸ ὄρθον, τὸ δίκαιον, τὸ λογικόν : ἐγὼ σοῦ λέω ποῖ εἶναι τὸ σωστό, κί ἂν θέλης ἀκουσά με, - δέν εἶναι σωστό νὰ ἐκθέτεις ἔτσι τὸ κορίτσι; || εἰχρ. κ. ἐν φρ. τὸ σωστό σωστό ἡ ἄλληθα πρέπει νὰ ὁμολογήται; ὄμ. δέν εἶναι μὲ τὰ σωστά τοῦ δέν ὄρθοφρονεῖ, παραλογίζεται, ἀνοήται; || μὲ τὰ σωστά σου μιλᾷς; σοβαρὸς θυλεῖς ἡ ἀστεριολογεῖς.

σωστρα ἰπλ. | σωφίω) κ. νεώτ. εὐχαριστήριος προσφορά, θυσία ἐπὶ τῆ διασώσεως τῆς ζωῆς τιμὸς ἀπὸ κινδύνου : Ἡρ.1,118 ὡσάτρα γὰρ τοῦ παιδὸς μούλου θύειν ταισι θεῶν τιμὴ αὐτῆ προσκέεται, Μολκ. Ὀρχ.8, αὐτ.Ἐνάδ.14, |, Παλλῆδ. ἐν ΑΠ 9,378,7 ὡσάτρα δ' ἔωθεν ἔθηκε ἑως χαίρων, Ἀχιλλ.Τότ. Λευκίππ.3,10 ἐναθάνα ἤκων ἐκ πολλοῦ χειρῶνος ὡσάτρα ἔθουρον ἑμαυτοῦ τῆ τῶν Φοινικῶν θεῶν; || εἰδ. εὐχαριστιῶ πρὸς τὸν Ἀσκηλιόν : Ἐπιγρ. Ρώμη. 2) ὁμοίη διὰ τὴν προσαγωγήν ἀπολεσθέντων κτηνῶν ἡ δοῦλων ἀποδότητων : Ἡρ.4,9 Ἰπποῦς μὲν δὲ, .. ἔωσάσται τοι ἐγὼ, ὡσάτρα δὲ σὺ παρέσχες. Ξεν. Ἀποκμ.2,10,2 ἄλλους παρακαλῶ ὡσάτρα τοῦτῳ ἀνακρηπύσειν, Ἐπιγρ.Δελφ. ὡσάτρα δὲ μὴ ἐξεύ[μεν ἐσπράξαι]. 3) εἰδ. ἡ ἀμοιβὴ ἱστοροῦ : Πολυδ.6,186; 4) εἰδ. νεώτ. ναυτ. δίκαιον, ὁμοίη διδομένη εἰς τὸν ἀνακαλόφωνα ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐν τῷ βυθῷ αὐτῆς καὶ διασωσάντα πλοῖον ναυαγήσαν ἢ ἐγκαταλειπόμενον ὑπὸ τῶν πληρώματος εἰτε λείψανα τοῦ πλοίου ἢ τοῦ φορτίου : τὰ ὡσάτρα ναυαγίου ἀνθρώπων μέχρι τοῦ τρίτου τῆς καθαρᾶς ἀξίας τῶν διασωθέντων; 5) καθ' ἑνικ. τ. μ. π. Ἀππ.Ἐρω.Πολ.4,62.

σωστήρα ἰβ) μον. θηλ. τὸ σωτήρ ἡ σωτήρα βλλ. : Θεοδ.Υρτ.Ἐγκώμ.Παρθ.φιλ.25|κῶδ. Παρ.1.

σωστικός ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν ποιεῖται Σωτᾶδην ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : Ἰουστ.52B Σωτᾶδεῖος καί .. ὄρηστικὸς καὶ ἐπικουστικός διδάγματος; || εἰδ. σωτᾶδεῖον ἱμέτρον τὸ ὑπὸ τοῦ Σωτᾶδου εἰσαχθὲν μέτρον, τὸ συγκεκριμένον ἐκ δύο ἴσων κῶλων ἰωνικῶν ἀπὸ μεζόζου διαμέτρων, τοῦ μὲν πρώτου ἀκαταλόηκτου, τοῦ δὲ δευτέρου καταλόηκτου, χωριστέμενον ἀπ' ἄλλῃλων διὰ διαίρεσέως : Ἡρασιτ.63,14.

σωτήριζω μον. εἰσάγω εἰς πόλιν ἢ φροσῖρον πρὸς τῆς ἄλλα ἐφόδια [κατὰ παρασφορὰν ἐκ τοῦ σπαρκῆ] : Χρον.Μαρ. 2) ρηματ. σωτᾶρχισ

σωτᾶρχισ εως ἰβ) μον. ὁ ἐποικὴς εἰς τρόφμα ἐφοδιασμός, σπαρκῆς, πρὸβλ. σωτᾶρχίζω : Χρον.Μαρ. σωτᾶρχισον εἶχαν δυνατῆν. **σωτᾶ** ἰβ) ἰβ)λλ. σωτᾶ ἰβ) δημ. εἶδος φαγητοῦ παρασκευασμένου ἐκ κρέατος ἡ λαχανικῶν ἐφόρων μετὰ βουτύρου : μυαλὰ σωτᾶ.

σωτήρα ἰβ) κ. μον. κ. νεώτ. θηλ. τὸ σωτήρ βλλ., ἡ σώζουσα ἀπὸ δυσχεροῦς θέσεως, καταστροφῆς ἡ κινδύνου : Πίνδ.Ο.13,54, Ἡρ.2,156 Ἀπτανον τρῶφον αὐτοῖσι καὶ σωτήρα γενέσθαι, Εὐρ. Μῆδ.52B Κύριον νομιζῶ τῆς ἐμῆς νουκλήριος σωτήρα εἶναι θεὸν τὸ κἀνθρώπων σῶσον, οὐτ. Ἡρακλ.588, Πλάτ.Νόμ.960C. 2) εἰχρ. ἰδίως ὡς ἐπιθ. θεῶν προσοτιδῶν : Πίνδ.Ο.12,2 Σώτειρα Τύχα, αὐτ.8,21 ἔνθα Σώτειρα Διὸς ἔξινου πάρεδρος ἄσκειται Ἐθμῖς, αὐτ.9,16, Λυκούργ.17 τὸ ἱερὸν .. τῆς Ἀθηνῶν τῆς σωτῆρας, Διὸς. ἐν ΑΠ 6,267 ὡ σωτήρ .. Ἀρτεμι, Ἐπιγρ.Αἰγύπτιου. || ὄμολ. ἡ Σώτειρα ἡ Δημήτηρ : Ἀριστοφ.Βάτρ.379 χῶπιος ἀρείς τὴν Σώτειραν γενναίως τῆ φωνῇ μιμνήσκων, Ἀριστλ.Ρητ.149α,3. || ὄμ. ὄμολ. ἡ Ἀρτεμις : Ἐπιγρ. || κ. ἐπὶ τῆς Κλεισπάτρας : Πάπ., Ἐπιγρ. 3) εἰδ. σημ. ἀντιδοτῶν τ. Γαλ.π. Ἡσ., Παρλ.Αιγ.3,45, αὐτ.7,11.

σωτήρ ἡρος ἰβ) ἰσφίω) κ. μον. κ. νεώτ., ποι. σωτήρ [Σμωλ.129], δημ. σωτήρας κλητ. σωτήρ, ὁ σώζων, ἀναδόσων ἀπὸ δυσχεροῦς θέσεως κινδύνου ἡ καταστροφῆς, μτ. γενικ. δηλοῦσης τὸ σωζόμενον πρόσωπον ἡ πράγμα : Ὑμν.Ὀμ.22,5 σωτήρ ἀνθρώπων, αὐτ.33,6 τῶν πτωχῶν νῆων, Ἡρ.7,139 νῦν δὲ Ἀθηναῖος δὲ τις λέγων σωτήρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἂν ἄμαρτάνω, Αἰολ.Χα. 264, Θουκ.3,59, Ξεν.Ἐκ.4,4,6, Πλάστ.Ἡ8,864 Σωτήρας ἀνήγηρος Ἑλλᾶδος, Ἡρωδιαν.Ἰστ.8,3,9; || μὲ μτ. γενικ. δηλοῦσης τὸ κἀν ἄφ' οὗ τῆς σωζεί, ἐλευθεροῦ τῶν : Σοφ.ΟΤ 304 νῶσφ, ἢς σε προστατῶν σωτήρᾳ τ', ὄναξ, μόνον ἐξηυρίσκομεν, Εὐρ.Μῆδ.360 τίνα προξενίαν, ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτήρα κακῶν ἐξεύρησαι, αὐτ.Ἡρακλ.640. || μτ. δοτ. δηλοῦσης τὸ σωζόμενον : Ἀριστοφ.Ἰπν.149 ὡς φίλατος, ἀνάθεμα σωτήρ τῆς νόλες καὶ νῶν φωνεῖς, αὐτ.Νεφ.116. || ὄμολ. ἐπὶ φιλοσόφων ἡ ἡμετέρων : Πολύδοκ. ἐν Ἡρακλ.346,80V ὁ σωτᾶρ ὁ ἡμετερος (νεπρ. τοῦ Ἐπικούρου), Φιλῶδ.Πορρ.200 ὄδηγόν .. ὄν φησι σωτήρα μόνον; 2) ὡς ἐπιθ. τὰ διός : Πίνδ.Ο.5,17 Σωτήρ ὕψινησες Ζεῦ, αὐτ.ὄμ.30,5, Ἐπιγρ. || εἰδικῶν. νεπρ. τοῦ Διὸς ὡς δεχομένου τὰς εὐχὰς τῶν ἐξ εὐνηκούς πλῶ ἀποστρεφάντων : Διφιλ.43,24; || ὄμ. εἰδ. νεπρ. τοῦ Διὸς εἰς δὲ ἀφιερούμεν τὸ τρίτον ποτήριον τοῦ οἴνου : Πίνδ.6,51,8 εἴη δὲ τρίτον σωτήρᾳ .. σπένδων, Ἐπιγρ.ἀπ.55 τρίτην Διὸς σωτήρος εὐκταίαν λιβεῖα, Ἀριστοφ.Ἐσσυμ.1009, Διευ.1,36, Μέν.532,2. || ὄμ. κ. τὸ πίνειν ἐκ τοῦ ποτηρίου τοῦ τρίτου ἀδερμοῦ ὡς σύμβολον τῆς ὀγαθῆς : Αἰολ.Χα.107,3 νῦν δ' σὺ τρίτος ἄλλῃ ποθεν σωτήρ, ἡ μόνον εἰπω; || ὄμ. κ. παροιμ. τὸ τρίτον τῶ σωτήρᾳ κατὰ τὴν τρίτην, τὴν εὐτυχῆ φωνάν : Πλάτ.Πολ.583B; || ὄμ.κ.ὄ. Ζεὺς ἐκαλεῖται τρίτος σωτήρ : Αἰολ.Ἐὐμ.760 Παλλᾶδος καὶ Λοξίου ἐκαταί καὶ τὰ πάντα κρίνοντες τρίτου σωτήρας; 3) ὄμ. κ. ἐπὶ ἄλλων θεῶν, οἷον ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος : αὐτ.Ἀγ.512; || ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἐρμού : αὐτ.Χο.2; || ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ : Ἰουλ.Λόγ.4,153ι, Ἐπιγρ.Ἐρμόδιος, Νικαίας; || ἐπὶ τῶν Διοσκουδῶν : Ἐπιγρ.Ἡθρας; || ὄμ. κ. ἐπὶ θηλείων θεοτήτων (ὀνίτι τοῦ σωτήρα βλλ.) : Αἰολ.Ἀγ.664 Τίχη δὲ σωτήρ ναυστολοῦσ' ἐφέξατο, Σοφ.ΟΤ 81, Ἐπιγρ. Ἀφροδίτη .. σωτήρ; || γεν. ἐπὶ θεῶν προστατῶν ἡ πολυποῦτων : Ἡρ.8,138 ποταμοῦ .. τῷ θῶσσι αἰ τοῦτῶν τῶν ἀνδρῶν (τῶν) ἀπ' Ἀργεὺς ἀπόγονοι σωτήρα, Αἰολ.Ἰκ.982, Σοφ.Φιλ.

738 (ταῦς θεοῦ) σωτήρας . . ἤϊους θ' ἦμιν μά-
λιν, Ξεν. Έλλ.3,34 τοῖς ἀποτραπείοις καὶ σω-
τήρι· 4) ἐν χρ. κ. ὡς πρῶτον. βασιλεὺς ἢ
αὐτοκρατορῶς: Πάπ., Έπιγρ. Πτολεμαῖος Σω-
τήρ - Αντίοχος Σωτήρ· 5) μῆτις, μόν. κ.
νεώτ. εἰδ. ἐκκλ. παρὰ Χριστιανοὶς ὁ Ἰησοῦς Χρι-
στὸς: ΚΑ Λουκ.211 ἐπέχθη ἡμῖν σήμερον σωτήρ,
ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, αὐτ.ΐω.4,42, αὐτ.Πρόξ.5,
31 τοῦτον ὁ θεὸς ἀρχόντων καὶ σωτήρας ὕψιστος
τῆ δεξιᾷ αὐτοῦ, αὐτ.13,23, αὐτ.Φιλ.3,20, Μηνστ.1,1,
Έσπερ. συγκραταθῆναι ὁ Σωτήρ τῷ γένει τῶν
ἀνθρώπων· 6) π. ποιηταὶ ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ.:
Αἰσχ.Άγ.897 σωτήρας ναός πρόσωπον πρὸς Πινῶ.
ἀπ.159· 7) σωτήρας τιμαὶ τὸ ὑποῦργημα, τὸ
προνόμιον τοῦ σῴζειν: Εὐρ.Άδ.933.

σωτηρία ἡ) κ. μόν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. σωτηρία
ἀπαλλαγὴ ἀπελευθέρωσις ἀπὸ θεοῦ πνοῦς συ-
χερούς καταστάσεως, κινδύνου ἢ καταστροφῆς,
διάσωσις: Άρ.5,98 ἐνεμψέ με Ἀριστάρχος ὁ
Μιλήτιος τύραννος σωτηρίην ὑποθαλάμειον ὄντιν,
αὐτ.7,172, Αἰσχ.Πέρσ.598 ὄσοι δὲ λοιποὶ σωτήρας
σωτηρίας, αὐτ.Κο.203, Σοφ.Α1.1080, Εὐρ.ΙΑ 472
ὡς σωτηρίαν Ἐλλῆσι δῶσαντο ἔρχομαι κικηφό-
ρων, αὐτ.Όρ.1178, Θουκ.6,83, Ξεν.ΚΠ 4,12 νίκης
τε γὰρ τετυχημέναι καὶ σωτηρίας, Πλάτ.Νόμ.
647B, αὐτ.Πρωτ.321B, Έπιγρ.Αλφίντ. ὄπερ σωτη-
ρίας . . Ἀτοκράτορος Πάπ. ἐνούχηται σοὶ τὴν
Ἀπαλλωτίου σωτηρίαν· 2) μέσον, τρόπον δι'
οὐ ἀπολλώσεται τις ἀπὸ θεοῦ πνοῦς: Αἰσχ.
Πέρσ.735 πῶς τε δὴ καὶ ποτ' τελευταῖον· ἔστι τις
σωτηρία: Εὐρ.Όρ.778 ἔχεις τιν, ἢ μόνος, σω-
τηρίαν, Άντιφ.2,41· 3) εἰδ. ἡ δνευ κινδύνου, ἡ
ἀνωφελής ἐπάνοδος, λύτρωσις: Αἰσχ.Πέρσ.797,
αὐτ.Άγ.343, Θουκ.7,70 περὶ τῆς ἐς τὴν πατρί-
δα σωτηρίας νῦν . . προθύμως ἀντιλαδῆσθαι,
Δημ.1211, αὐτ.1304, Ὁ Λειτουργ.Δέλσις ὄπερ . . ἀ-
μυράλιων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν· 4) ἀναφ.
πρὸς πράγμ. ἡ διατήρησις, διαφύλαξις πνοῦς, μτ.
γενικ. τοῦ πράγμ.: Αἰσχ.Εὐμ.909 καὶ τῶν βροταίων
σπερμάτων σωτηρία, Πλάτ.Πολ.433C, αὐτ.425B
σωτηρίαν τῶν νόμων, Ἀριστ.Πολιτ.1321b,21·

5) ἀσφάλεια, ἀσφαλὴς διαφύλαξις: Πλάτ.Νόμ.
908A σωτηρίας ἔνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωματί-
ων, αὐτ.909A ἐπὶ τῆ τῆς ψυχῆς σωτηρίας ἢ τρό-
πον διαφυλάξεως, προστασίας: Ἀριστλ.Πολιτ.
1301a,23· 6) εἰδ. ἐγγήσιος περὶ τῆς ἀσφαλοῦς
διαφυλάξεως: Δημ.927 σωτηρία ἔστω τῶν ὑπο-
κειμένων· 6) μῆτις, μόν., νεώτ. κ. δημ., ἰδ. ἐκκλ.,
ἐπὶ τῆς ψυχῆς διάσωσης, λύτρωσις ἐν τῷ μετὰ
θάνατον ζωῆ· ἢ δὲ ἀποσκορακισμοῦ τῆς ἀ-
μαρτίας, διὰ ψυχικῶ ἔλασμοῦ ἀποσυγῆ τῆς
μετὰ θάνατον κόλασεως: ΚΑ Πέτρ.1,1,9 σωτηρίαν
φυχῶν περὶ ἧς . . ἐξελέθησαν καὶ ἔζηρῆσαν
προφῆται, αὐτ.Εφ.1,13, Ὁ Λειτουργ.Δέλσις ὄπερ . .
τῆς σωτηρίας τῶν φυχῶν τῷ Κυρίῳ δεσθῶμεν
πρὸς σωτήρ Βλλ.51· 7) ἐξασφάλισις, μτ.
γενικ.: Θουκ.2,60 ταῖς κατ' ὄλκον κακοπραγίας
ἐκπεληγμένοι τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίσθε,
Πλάτ.Πρωτ.365D· 8) ὄμ. ἐξασφάλισις ἐναντίον
πνοῦς, μτ. γενικ. ὀντικειμ.: Φηλήμ.213,12 ἀπορίας
σωτηρίας· 9) σωματικὴ ὄγεια, εὐεξία: Πάπ.

σωτηριακῶν Ἡσ. ἐτὸ εἶς ἔκφορῶν νεκροῦ δι-
δομένους.

σωτηριάζονται ἰοῖ Έπιγρ. προσκυνητῆ, λάτρις
τῆς Ἀρτέμιδος Σωτήριος ἐν Ρόδῳ.

σωτηριακὸς ἡ ὄν μῆτις. διατηρητικός, σωτη-
ρητικός πνοῦς, μτ. γενικ.: Γαλ.11,15 [Κοθῶν] τῶν τε-
χῶν ἂν μὴ ποιητικὰ τῶν μὴ ὄντων, αἱ δὲ σω-
τηρικαὶ τῶν γεγονότων, Ἀθανάσι.1,494· ἢ τὰ
σωτηρικὰ ὄνομα τελετῆς, ἑορτῆς πνοῦς: Έπιγρ.
σωτηριοποιός ὄν. μόν. σωτήριος, σωστικός·
Στουδ.Θεόδ.180C τῆς σωτηριοποιῶ δὴγιας.

σωτήριος-ία-ον κ. μόν. κ. νεώτ. ὁ ὄγων εἰς
σωτηρίαν, ὁ σῴζων, ἀπολλάττων ἀπὸ συχερούς
καταστάσεως, κινδύνου, θεοῦ πνοῦς, καταστρο-
φῆς: Αἰσχ.Άγ.213 καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτη-
ριούς, Πλάτ.Πρωτ.311A· ἢ ἐπὶ συμπωματῶν
δηλοῦντων ἀνάφρωσι, μεταβολῆν τῆς καταστά-
σεως ἀσθενεὶς ἐπὶ τὸ βέλτιον: Ἰνν.Άφ.7,37· δδ.
κ.: Γαλ.9,574 δαιμονυχρόνιον τε καὶ σωτήριον δι-
πλοῖ τὸ νόσμη· ἢ διατηρητικός, σωτηρητι-
κός, ὁ διασῴζων: Αἰσχ.Χο.236 ἔλλησι σπέρματος
σωτηρίου (μῆλλοντος νὰ δικαιωθῆ τὸ γένος) ἢ μτ.
δοτ. ὁ φέρων ἀσφάλειαν, σωτηριαν εἶς τι: Ἡρό-
κλειδ.61, Αἰσχ.Έπτ.183 ἡ ταῦτ ἀργαῖα καὶ πά-
λαι σωτήρια, Εὐρ.Άρσικλ.402, αὐτ.Φοῖν.918, Έ-
πιγρ.Θάσου νηυσὶν τε καὶ ναύτησιν σωτήριον·
ὄμ. κ. συγκρ. κ. ὄπερδ.: Ξεν.Άπομ.3,1,10 τὸ πει-
θεσθαι σωτηριώτερον αὐτοῖς, αὐτ.Ἰνν.3,12 κ. μτ.
γενικ.: Πλάτ. Έπιστ.354B τῶν τῶν ἐφόρων δεσμών
τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον, Ἀριστλ.Πολιτ.
1314,13· 2) εἰδ. προσ. ἡ θεῶν, ὁ φέρων τὴν σω-
τηρίαν, ὁ σωτήρ: Σοφ.Άδ.281 θεοὶσι ἔμμη·
ἐπερὶ τῆς σωτηρίας, αὐτ.ἀπ.425, Εὐρ.Όρ.657
μῆσαν ποιήσας ἡμέραν ἡμῶν ὄπερ σωτήριος ἀτάς,
αὐτ.Βάκχ.905· μτ. γενικ. προσ.: Σοφ.Α1,799
τάχ' ἂν γενόμεθ' αὐτοῦ . . σωτήριος ἢ ὄμ.
μτ. δοτ. προσ.: Εὐρ.Όρ.1637 [Ἑλλην] ναυτίλους
σωτήριος, Θουκ.7,64 τοῖς ἔξωμασι σωτήριος·
3) τὸ οὐδ. τὰ σωτήρια εἰς οὐσ. σωτηρία, διὰ-
σωσις: Σοφ.Άδ.925 τέθνηκεν . . τὰ κείνου δὲ
σοὶ σωτήρη· ἔρρει, Ἀριστλ.Ρητ.1383a,7· ἢ ὄμ.
καθ' ἑνικ. τ.: Αἰσχ.Εὐμ.701 ἔρρημα τὴ χώρας
καὶ πόλεως σωτήριον, Λουκ.Ζτσα.18 ἐπινοεῖν τι σω-
τήριον τοῖς παροῦσι· 4) ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. κτ.
πληθ. τὰ σωτήρια ἐν. ἐπὶ εὐχαριστήριος θυ-
σια πρὸς θεὸν ἐπὶ διασώσεως: Ξεν.Άν.3,29 εὐχα-
σθαι τῷ θεῷ τοῦτῳ . . θύσειν σωτήρια, αὐτ.5,11,
Πάριον Χρον.7 τὰ σωτήρια ἔθυσεν, Λουκ.Ερμῶτ.
86· μτ. γενικ. προσ.: Ἡρωδιαν.Ιστ.110,7 καὶ
σωτήρια τοῦ βασιλέως ὁ ἄμμος . . ἐπινοήσῃς·
ἢ εἰδ. ἑορτῆ, τελετῆ ἐν Δελφοῖς εἰς ἀνάμνησιν
τῆς ἀπὸ τοῦ τόπου ἀποχωρήσεως τῶν Γαλατῶν:
Έπιγρ.· 5) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κτ. πληθ. ἡ θ-
μοιδῆ ἱατροῦ: Πολυδ.6,186· 6) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς
οὐσ. εἰδ. σμ. ὁ δημόσιος ἀπόστατος ἐν Σμύρνη:
ΑΠ9,642, Σουῖδ.· 7) ὁ Σωτήριος ὄνομ. μν-
νός: Πάπ. Ἰδ.γρ. Σωτήριος.

σωτηριοτόκος [ἡ] μῆτις. ἐκκλ. ἡ τὸν Σωτήρα τε-
κοῦσο, ἐπιθ. τῆς Παναγίας: Ἀθανάσι.2,412P.

σωτηριώδης-αυς-ες μῆτις. κ. μόν. ὁ ὄγων εἰς
σωτηρίαν, ἀπαλλαγὴν ἀπὸ θεοῦ πνοῦς, σωτήρι-
ος: Ἰουλιαν ἐν Ideler's Phys.2,464,1 τὴν ἱατρικὴν
ἐπιστήμην σωτηριώδεις τοῖς ἀνθρώποις τυχεῖναι·
κ. ὄπερδ.: Γαλ.14,248 ὡς σωτηριώδεστατον αὐ-
τοῖς εἶναι φάρμακον ἢ γεν. ἐπωφελής, ὀφέ-
λιμος· κ. συγκρ.: Δίων Κ53,19 ἡ μὲν οὐν παλαιεῖ
αὐτῶ τότε πρὸς, τε τὸ βέλτιον καὶ πρὸς τὸ σω-
τηριώδεστον μετεκασιμῆθ, Στουδ.Θεοδ.349C
οὐ τί ἀν νοῖστο σωτηριώδεστορον.

σωτηριώδης ἔπιρρ. μῆτις. κ. μόν. κατὰ τρόπον
σωτηριώδῃς βλλ. σωτηριώς ἐπωφελής: Έ-
πιδ.Α1,20C, Αἰτ.5,51, Άνδρ.Κρ.30.

σωτηριώδης ἔπιρρ. μῆτις. κ. μόν. κατὰ τρόπον
σωτήριον βλλ.1, ἐπωφελής: Άντιλ.Στωικ.2,256
σωτηριώς καὶ συμπερόντως εἰς τὰ δλα, Φιλ.2,12,
Πλάτ.Λυκ.5, Σέξτ.Έπιμ.Μοθ.9,113 τεταγμένως καὶ
σωτηριώς τὸ δλον ἔκινει ἡ δίκη, Ὁμογ.1,204C
σωτηριώς τὰ περὶ ἕκαστον οικιαμένον, Στουδ.
Θεοδ.158C· 2) εἰδ. σμ. κατὰ τρόπον δεκτι-
κὸν θεραπειᾶς: Κλήμ.Άλ.Παιδ.1,874 τρώσει οὐ
θανασίως ἀλλὰ σωτηριώς ἢ φρ. σωτηριώς
ἔχω ἐπὶ ἀσθενῶν, ἔχω ἐνδοξοῦτον τόπον, δυνατό-
τητα πρὸς ἀνάφρωσιν: Γλαδτ.Άδ.918D.

σάτρων (τό) μγν. κ. νεώτ. Ἑλλην ἢ μεταλλιν στεφάνου τροχού : Πολυδ.1,144, αὐτ.10,53.

σωφρονῆμα-ατος (τό) πράξις σωφροσύνης : Ξεν. Ἄγης.5,4 ἀρ' οὐ τοῦτο γέ ἤδη τὸ σωφρονῆμα καὶ δαιμονία, Στωικ.ἀπ.3,136' πρδλ. σωφροσύνη.

σωφρονίζω κ. νεώτ. καθιστῶ τινα σώφρονα, φρόνιμον, συνετιζῶ, τὸν κόνα νὰ βάλῃ γνώση, νὰ γίνῃ φρόνιμος : Εὐθ.ἀπ.209, Πλάτ.Γοργ.478D **σωφρονίζεις** .. καὶ ἱσχυρὰ γίνεται νοητικὴ ἢ δι- κνή, Ξεν.ΚΠ3,1,20 ἡ ταῦτα εἶναι σωφρονίζεις ἱκανῆ, αὐτ.3,1,22, αὐτ.8,6,16, αὐτ.Ἱερ.10,3, αὐτ. Ἀν. 7,7,24, Δμ.798 τοὺς νοητικῶς τὰς γέ συμφορὰς σωφρονίζεις λέγουσιν, Λοκκ.Ἀλέξ.5-ἀλλί- ζω τὸ πάθημά σου νὰ σὲ σωφρονίσῃ; || κ. μτ. ἀσφρ. συμβουλευθῶ νὰ .. : Κδ Τίτ.2,4 τινα σωφρο- νίζουσι τὰς νέας φιλοπόρους εἶναι, φιλοτέ- κνουσι || παθ. συνιζίζομαι, συνέρχομαι, βῶνα γνώση : Θουκ.6,78 τὰς Λυκαονάσας κακωθήσαι, ἵνα σωφρονισθῶμεν, βούλεται, Ξεν.ΚΠ3,1,9, αὐτ. Ἄν.6,1,28, Πλάτ.Φοιδ.69A, Ὀραφ.Ἱερογλ.2,77 ἀν- θρωπον ὄπὸ ἐξωλεκίας .. τῆς πρῆν ὑπερονη σωφρονισθέντα? 2) ἀναφ. πρὸς πάθη, διο- θέσεις, ὁρμάς, καθιστῶ ἥπιώτερον, καταπέλλω : Ἄντιφ.2,3,3 ἄρκοσα ἦν σωφρονιστὸν τὸ θυμώ- μενον τῆς γνώμης, Ξεν.Ἀπομν.2,1,16 οὐ τὴν μὲν λαγνίσαν αὐτῶν τῷ λιμῷ σωφρονίζουσι; || εἰδ. σωφρονίζω ὁμιλοῦσα ἀναπέσω μετ' ἐλάσσοις σφοδρόδητος, ἐντάσεως : Εὐρ.Ἡρ.869' 3) γεν. περιορίζω, μετριάζω : Θουκ.8,1 τὸν τε κατὰ τὴν πόλιν τε ἐξ εὐτέλειαν σωφρονισαί 4) ρη- ματ.π. σωφρονίζω, σωφρονίσθημι, σωφρονισμός, σωφρονιστήρ, σωφρονιστήριον, σωφρονιστής.

σωφρονικός-ή-όν ὁ φύσει σώφρων, μέτριος, φρόνιμος, συνετός, ἐπὶ πρσ. : Ξεν.Ἀπομν.1,3,9 Κριτόδουλον ἐνόμιζες εἶναι τῶν σωφρονικῶν ἀν- θρώπων μάλλον ἢ τῶν βρασέων, Ἀριστ.Ρητ.1390A, 14, αὐτ.ἩΝικ.1144B,5, Στωικ.ἀπ.1,100' μτ. αὐτ. : Λοκκ. Τίμ.5,4 σωφρονικός τὴν ἀναβολήν. 2) ἐπὶ πρ- αγμάτων, καταστάσεων, διαθέσεων, δηλαδὴ σωφροσύνης, φρονήσεως, περιεσκεμμένος : Πλάτ.Πο- λτ.307A ὡς ἡσυχαῖα ποῦ φαινε ἐκαστοτε καὶ σωφρονικά, Πολυδ.2,20,2 σωφρονικὰ καὶ παλι- τικὴν σμάντητα, Μουσών.ἀπ.18b,104E, Κλήμ. Ἄλ. Παίδ.195 τὰ αὐτοστρά καὶ σωφρονικά μέλα' || δδ. κ. τὸ σωφρονικόν ἢ σωφροσύνη, φρονιμάδα : Ξεν.Ἀπομν.2,10,5.

σωφρονικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον σωφρονικόν βλλ., φρόνιμος, συνετός : Ἀριστφ.Ἱππ.544 ὅτι σωφρονικός κοῦκ ἀνοήτως .. ἐφλυάρει, Σωρ.1, 33 αἱ μὲν σωφρονικός ἀγόμενοι παρθένοι.

σωφρονισίμ μων. ἔρετ. τοῦ σωφρονίζω βλλ. : Ποχυμ.ΓΜελέται 11,216,6 ὄλλος ἦν μὴ ὅτι γε σωφρονισίμων, ἄλλα καὶ τὰ ἔσχατα ἐμὲ δρασέω- νων κακῶ.

σωφρονιστός-εως (ή) μγν. ἄγρ. ἀντὶ σωφρονίσμα βλλ. : Ἄνπ.Καρχ.78.

σωφρονίσμα-ατος (τό) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέ- λεσμα τοῦ σωφρονίζω βλλ.11, σωφροσύνη, παι- δεύσεις, τιμωρία γινόμενη πρὸς παραδειγματισμόν, καὶ πρὸς συνετισμόν : Αἰσχ.Ἱκ.992 καὶ ταῦθ' ἀμ' ἐγγράφωσι πρὸς γεγραμμένους πολλοῖσιν ὄλ- λους σωφρονομασιν πατρὸς, Ἀριστφ.Τραγ.3, Ἄνπ.Καρχ.78 ἄλλ' ἔτι σωφρονισμα .. καὶ με- τριολοβίαν ἢ τῆς ἡμετέρας μεταβολῆς ὀξυτέ- ριστω (δ.γρ. σωφρονοσίμ).

σωφρονιστός (τό) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σωφρονίζω βλλ.11, συνετιζέω, ἰδίως δὲ καλοσμός, τιμωρία πρὸς παραδειγματισμόν, συνετισμός, παιδεία : Στράβ.1,2,3, Ἰάσ.Π1,2,1,3, Πλούτ.Ἡ8,712C, αὐτ.961D, Γοργ.Νύκτα.3,457B, Ἱερ. Ἐκλ.3,7, Βασιλικά 1,4B τῷ προσκίοντι ὀποδάλ- λισθαι σωφρονισμῶ, Στουδ.Θεοδ.353D. 2) σω-

φροσύνη, ἐγκράτεια, μετριότης : Κδ Τίμ.2,1,7 ἔδω- κεν ἡμῖν ὁ Θεὸς Πνεῦμα .. δυνάμειος καὶ ἀγά- πης καὶ σωφρονισμοῦ, ASS Σεντ.5,33C σωφρο- νισμὸν παράδειγμα.

σωφρονιστήρ-ήρος (τό) μγν. κ. μων. ὁ σωφρο- νιστής βλλ., ὁ καλοσμός : Πλούτ.Κάτ.Πρεοδ. 27 ἔδωλοτο τοῦτον γούθν τὸν ὀφθον ὠπασρ χα- λινὸν ἄλκελασι σωφρονιστήρα τῆ φρασούτη τῶν πολλῶν, Εὐστ.Πον 278,42' 2) κ. νεώτ. ἔκασ- τος τῶν μετὰ τὸ εἰκοστὸν ἢ καὶ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας φησόμενος γούθων ὀδόντων εἰς τὰ ἐσώτατα δικά τὰν δὴα γούθων, ὁ κρυτήρ, δημ. φρονιμήτης : Ἱππ Σαρκ.13, Κλεάνθ.Στωικ.ἀπ.1, 118' 3) σωφρονιστήρ ἴδιος ἐν Ἑλλάδι, ὁ ἀπο- δώσας τὸ λογικὸν εἰς τὸν Ἡρακλέα : Πaus.9,11,2.

σωφρονιστήριον (τό) κ. νεώτ. τόπος σωφρο- νισμοῦ, κτήριον, οἶκημα προωρισμένον διὰ τὴν ἔκ- τισιν τῆς ποινῆς καταδικῶν, φυλακή : Πλάτ.Νόμ. 908A, Φιλ.2,54 τὸ γούθν χωρίον αὐθ' ὄνομάζειν ἐτ' ἤβουλον ἐκρίτην, ἄλλα σωφρονιστήριον, - σωφρονιστήριον Συγγροῦ.

σωφρονιστής (τό) ὁ σωφρονίζων τινά, ὁ ἐμβόλ- λων σωφρονίζων, τιμωρός, κοσμητής : Θουκ.6,87 μθ8' ὡς δικαστάς, μθ8' ὡς σωφρονισταί, ἀπο- τρήσειν πειράσασθαι, Πλάτ.Πολ.471A : σωφρονισταί ὄντες οὐ πολέμιον, Δημ.433' μτ. γενικ. : Θουκ.8,48 τὸν δὲ δῆμον σφῶν τε καταφυγὴν εἶναι καὶ ἐ- κείνων σωφρονιστήν, αὐτ.3,65' ὄμ. κ. μτ. ἐμπροθ. προσδιόρ. : Διον.Ἄλ.Ρωμ.2,24 οὐτὸ ἀφῆκαν τὰς τῶν γυναικῶν φυλακάς ἄλλα πολλοὺς εὐσεβαν ἐπ' αὐτάς νόμους σωφρονιστάς? 2) εἰδ. ἐν ταῖς ἀρχαίοις Ἀθήναις ἔκαστος τῶν δέκα ἀρχόν- των, ὄπὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἢ ὄπὸ τοῦ Ἄρειου Πάγου ἐκλεγόμενων, τῶν ἐχόντων ἐξ ἔργων τὴν ἐπιθεσίαν καὶ ἐπιμελίαν τῶν ἐσθλῶν, ἵνα οὗ- τω σωφρονέωσι καὶ ἐναρτέως διαγύωσι : Πλάτ.ἈΕ. 367A πᾶς ὁ τῷ μερικαίῳ πόνος ἔστιν ὄπὸ σωφρονιστάς, Ἀριστ.Ἀ8,42,2 Ἐπιγρ., - οἰκοσμη- τὰ ἵσαν βοηθοὶ τῶν σωφρονιστῶν.

σωφρονιστικός-ή-όν μγν. μων. κ. νεώτ. ὁ σωφρονίζων, συνετιζῶν, παιδεύων : Πολυδ.3,100 λόγοι σωφρονιστικοί, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.6,21 οὐ γάρ ὄτι δύναμι ἔχει σωφρονιστικὴν, καταπέλλου τὴν δίδουσαν, Εὐστ.137,87, -σωφρονιστικά μέτρα, - φυλακὰ σωφρονιστικά, -σωφρονιστικά συστή- ματα (σούλον ἐπιστομικῶν, τεχνικῶν καὶ ἠθικῶν κανόνων ἐφαρμοζομένων ὄπὸ τῆς πολιτείας πρὸς ἐπιδωκίαν τῆς ψυχικῆς βελτιώσεως καὶ τῆς ἐν τῷ κοινωνίᾳ ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκτινωμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς ποινῆ).

σωφρονιστός-ός (ή) ὁ σωφρονιστός : Πλάτ. Νόμ.934A δίκην δὲ ἔκαστος .. σωφρονιστούς ἕνεκα ἔνεπλομένην προσεκρίστω.

σωφρονιστής (τό) δημ. ὁ σωφρονιστήρ βλλ.2, ὁ φρονιμήτης.

σωφρονολογῶ-έω μων. σωφρόνως ὁμιλῶ, μιλῶ με φρονιμῶς : Οἰκουμ.εἰς Ἀποκἀ.456,23.

σωφρονῶ-έω, ποι. σωφρονέω ἴ' Ὀππ.Ἄλ.3,446, Ἄγαθ.ἐπ.ΑΠ5,301,111 ἔγω οὐκ ἔσας τὰς φρένας ἔχε- φρονῶ, εἶμαι σὶτὰ καλά μου : Ἡρ.3,45 ἦν δ' ἀμάρ- τω, φάσι Πέρσας τε λέγειν ἀληθεῖα καὶ ἐμὲ μὲ σωφρονέειν, Κδ Μάρκ.5,15 καὶ σωφρονιστὸν τὸν δαι- μονιζόμενον καθήμονον .. καὶ σωφρονόστω, Γολ.15,449, Βάβρ.90,4' 2) εἶμαι σώφρων, μετριό- φρων, σπινθὸς δεικνύμαι κίρως ἐμιαστω : Ἡρᾶ- κλειτ.112 αὐτῶν, Αἰσχ.Πρ.582 καὶ μὴ σὺ? ὄλλω σωφρονέειν ἰστίσαστα, αὐτ.Πέρσ.829, Ἄντιφ.2,2,5, Θουκ.8,24 Χίαι γάρ μόναι .. πᾶσαιμύνησαν τε δμα καὶ σωφρονέουσιν, Πλάτ.Φαῖδρ.244A, Ξεν. ΚΠ8,1,30 ὄταν γάρ ὄρῶσιν, φῆ μάλιστα ἔρεστιν ὄβριζέτω, τοῦτον σωφρονόστω? κ. μτ. ἐμπροθ. προσδιόρ. : Εὐρ.ΓΑ 159 εἰς τ'. Ἀφροδίτη σω-

φρονόσα και τὸ σὸν μέλαθρον ἀξίονα, Ξεν. Ἀποικ.1,20' || κτθ. σωφρώνως, μετὰ συνηρητικότητας φέρονται, πολιτεύονται: Ἀνδοκ.1,109 εἰ ἐθέλοιμεν οἱ πολλοὶ σωφρονεῖν τε καὶ δημοκρατεῖν ἀλλήλους, Ξεν. Ἀποικ.3,52 ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς, ἐνθα μάλιστα δεῖ σωφρονεῖν τε καὶ περὶ βαρῶν || τὸ σωφρονεῖν ἢ σωφροσύνη: Αἰσχ. Ἀγ. 1425 γνόσκι διδασχθεὶς ὄψε γοῶν τὸ σωφρονεῖν || 3) συνέρχομαι, γίνομαι κύριος ἑαυτοῦ: Ἡρ.3, 64 ὄπο τῆς συμφορῆς τῆς τε ἐκ τοῦ μύθου ἐκπεληγμένους καὶ τοῦ τρώματος ἑσωφρόνησε, Αἰσχ. Εὐμ.521 ἔμφεροι σωφρονεῖν ὄπο στέγει, αὐτ.1000, Σοφ. Αἰ.1259 θαρσῶν ὑβρίσεις κάτ' ἐλευθεροστομίαις, αὐτ. σωφρονήσεις, αὐτ. Φοῖν.1259-4) παθ. τὰ σεσωφρονήματα τὸ σωφρώνως πεπραγμένα: Αἰσχ. 24.

σωφρόνας ἑπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. σωφρονέστωρον κ. σωφρονεστέρας, ὑπερβ. σωφρονεστάτα, φρονίμως, συνετῶς μετὰ περισκέψεως, ἐγκρατεῖς ἢ σεμνότητος: Ἡρ.4,77 τοῦτοισι δὲ εἶναι μόνον σωφρόνας δοῦναι τε καὶ δεξασθαι λόγους, Αἰσχ. Ἐπ.644, αὐτ. Εὐμ.44 ἴληκε μεγίστου σωφρόνας ἑπεμμένους, Ἀριστφ. Ἰνν.334, Πλάτ. Πολ. 399B ἀλλὰ σωφρόνας τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τοῦτοις πρόττοντα, αὐτ. Ἀλκ.1,134D, σωφρόνας διαῖων ὄμ. συγκρ. κ. ὑπερβ.: Εὐρ. ΙΑ.379, Θουκ.1,84, Ἰσοκρ.7,13, Πλάτ. Νόμ.728P, Ξεν. Ἰνν.1,14.

σωφροσύνη ἢ κ. νεώτ., ὄμρ. σωφροσύνα, ἑπ. κ. ποι. σασφροσύνη τὸ ἔχειν σώας ὑγιεῖς τὰς φρένας, σύνεσις, φρόνησις, νηφαλιότης, φρονιμάδα: Ὀδ. Ψ.13 καὶ τε χαλιφρονέοντα σωφροσύνης ἀπέδησαν, Θέογν.379 ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος ἦν τε πρὸς ὕβριν, αὐτ.701, αὐτ. 1138, Ἐπιχ.101, Θουκ.1,84 αἰδώς σωφροσύνης πλειστον μετέχε, αὐτ.8,64, Ξεν. Ἀποικ.1,16, Κδ Πράξ. 26,25 οὐ μανίνομαι . . ἄλλ' ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα φθέγγομαι || 2) ἐγκράτεια, μετριότης εἰς τὰς σαρκίτικας ἐπιθυμίας, ἀγνότης φρονιμάδα: Δημόκρ.210, Εὐρ. ΙΑ.545 μάκαρας οἱ μετρίας θεοῦ μετὰ τὰ σωφροσύνας μετέσχον λέκτρων Ἀφροδίτας, Ἀριστφ. Νεφ.962 λέξω τοῖν τε τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς δίκαιον, ὄτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνην νενομιστα, αὐτ. Πλ.563, Ἀνδοκ.1,131, Πλάτ. Φαῖδρ.237E, αὐτ. Συμπ.196C εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, Ἀριστφ. Πολιτ.1263b,9' || 3) εἰδ. μορφῆ, σύστασις τοῦ

πολιτεύματος πορεύουσα ἐν μέτροι δημοκρατικῆς ἐλευθερίας εἰς τὸν λαόν: Θουκ.8,64 σωφροσύνην γὰρ λαβούσα αἱ πόλεις καὶ ἄδειαν τῶν προσσημένων ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρυσ ἐλευθερίαν. **σωφροσύνας**-η-ον μτγ. ὁ σώφρων, φρόνημος: Παρφ. Κατ.135,23.

σώφρων-ονας-αν κ. μον. κ. νεώτ., ἑπ. κ. ποι. **σάφρων** ὁ ἔχων σώας τὰς φρένας ὑγιεῖς τὸν νοῦν, ὄμρ. φρόνιμος, συνετὸς, μαλολιμένος: Ἰλ. Φ.462 ἔνοσιγαι, οὐκ ἄν με σάφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι . . . Θέογν.431 ὅστις σώφρων ἔθηκε τὸν ἄφρονα, οὐτ.454, αὐτ.497, Ἡρ.1,4' μτ. ἐμπαρθ προσδιορ.: Ξεν. Ἀποικ.4,3,2' || 2) κ. ἐπὶ πραγμ., λόγων ἢ διαθέσεων, καταστάσεων: Θέογν.754, Ἀριστφ. Νεφ.1025 τοῖσι λόγοις σώφρων ἐπιστὴν ἄνθρωπος, Θουκ.3,59 φείσασθαι δὲ καὶ ἐπιπλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτω σώφρωνι, Αἰσχ. 3,4 σεσιγῆται μὲν τὸ κάλλιστον καὶ σωφρονεστάτον κήρυγμα τῶν ἐν τῇ πόλει' || 3) ἐγκρατής, μετρίως περιτὰ σαρκίκα, ἀγνός, νηφαλιός, φρόνημος: Αἰσχ. Χα.140 αὐτῆ τέ μοι δὸς σωφρονεστέρα πολλὸ μετρός γενέσθαι, Σοφ. Αἰ.132, Ἀνδοκ.4,14 οὕτως ὑβριστῆς ἦν . . ὥστ' ἠνάγκασε τὴν γυναῖκα σωφρονεστέτην οὖσαν ἀπολιπεῖν, Πλάτ. Ὀρ.415D σώφρων ὁ μετρίως ἐπιθυμίας ἔχων, αὐτ. Γοργ.491D, Κδ Τιμ.1, 3,2 δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπιλήπταν εἶναι . . νηφαλίον, σώφρονα, κόσμιον' || κ. ἐπὶ πραγμάτων, διαθέσεων, καταστάσεων: Αἰσχ. Ἀγ.1664 σώφρονος γνώμης δ' ἄμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα αἰδουμένης, αὐτ. Ικ.710, Εὐρ. Ὀρ.558 ἀθέοισιν ὑμεναίοισι καυχῆ σωφροσιν εἰς ἀνδρός ἦει λέκτρ, Πλάτ. Ἐπιστ.336C, οὐτ. Νόμ.733E λέγωμεν δὲ σώφρονα βίαν ὁ γινώσκων θῆσαι πρᾶσον . . μαλακὰς δὲ ἐπιθυμίας καὶ ἐρωτας οὐκ ἐμμανεῖς παρεχόμενον' || 4) τὸ οὐδ' ἐνάρθρ. ὡς οὐσα ἢ σωφροσύνη, ἢ φρονιμάδα: Εὐρ. Ἰνν.431 τὸ σώφρον ὡς ἀπανταχῆ καλόν, Θουκ.1,37, αὐτ.3,82 τὸ δὲ σώφρον τοῦ ἀνάνθρου πρόσχημα' || μτ. γενικ. ὑποκει. ἢ ἐγκράτεια, ἢ σωφροσύνη τινός: Εὐρ. Ἀνδρ.305 ἄγαν ἔλεξας ὡς γυνὴ πρὸς ἄρσενας καὶ σου τὸ σώφρον ἐξετόδευσεν φρονόσ, αὐτ.346' κ. κτ. πληθ.: Σοφ. ἀν.663 τὰ σώφρονα λήθηθιν πατεῖται.

σώω μτγ. ἰων. ἀντὶ φύω βλ. λ., τριβῶ: Νίκ. Θερ. 590 κολλυβάταιαν ἐλῶν τροχαλῶ δ' ἐνὶ λίγδω σώχειν, αὐτ.696, Ἡσ. πρβλ. κατασώω, **σώω** ἑπ. τ. τοῦ σφῶξ βλ. λ.).

T

T, τ, ταυ [Καλλι. π. *Αθην.10,453D] [τῷ] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἀιλ., δημ. κ. τὰ, τὸ δέκατον ἕνατον καὶ τὰ γὰρ γράμμα τοῦ ἰωνικοῦ ἀλφάβητου καὶ εἶτα τοῦ ἑλληνικοῦ προελθὼν ἐκ τοῦ φωνητικοῦ **tau** προφορομένου κατὰ τὸς **O'** ὡς θαυ καὶ σημαίνοντος ἐβροσάτι ὄμμα, σημειών' || ἡ γραφὴ αὐτοῦ παρέμεινε σχεδὸν ἀμετάβλητον, μέχρι σήμερον, ἡ χειρὸς γραφῆς δὲ μορφῇ τ' τοῦ μικρογραμμάτου ἀλφάβητου ἀναστῆ' μόνον ἀπὸ τῶν ὑστερῶν βυζαντινῶν χρόνων' || εἶναι φιλὸν σύστοιχον τῷ μέσῳ **θ** κ. τῷ δοσεῖ **θ'** 2) ὁ κλειστός, ἀσχος· καὶ ἀσκοριαῖος ὀδοντικός φθόγγος αὐτοῦ, σχηματίζομενος διὰ τῆς γλώσσης ἐρειδομένης ἐπὶ τῶν φαντῶν τῶν ὀδόντων τῆς ἀνω σαγόνος, προέρχεται ἐξ ἰαπετικῆς κληρονομίας [ρατετ - πατήρ, τρεα - τρεῖς]' || ὅμ. ἐκ τοῦ ἰαπετικοῦ ὑπερωϊκοῦ φθόγγου **qa**, μεσῶδθθέντος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρὸ τῶν φων. ι. κ. εἰς τ. πρὸ δὲ τοῦ α. κ. α. καὶ τῶν συμφωνῶν εἰς η, οἶον **qua - τέ, quia - τίς, ἀλλά quai - πόσος**' || ὅμ. προέρχεται ἐκ τοῦ **θ** κτ. ἀνομοιώσειον τῶν δασέος, οἶον **θίσημ - τίσημ, θρέφω, τρέφω, ταχῶς - θάσσω**' || διπλοῦν τ' προέκυψεν ἐκ αὐ ἐν τῇ νεωτέρῳ ὀπτικῇ κ. ἄ. διαλέκτοις: πλάσσω - πλῆττω, πρᾶσσω - πρᾶττω, κισσός - κιστός, κόσσωφος - κόττωφος, γλώσσω - γλώττω [τὰ ρ. ὅμως πῆσσω, πῆσσω κ. πῆσσω ὡς κ. πάντα τὰ εἰς -ισσα θηλ. ὀνόμ. τῆς ἄ. κλ. μένουσιν ἀμετάβλητα]' || ἐν τῇ ἀττ. ὅμ. τὸ τ προήλθε κ. ἐκ τοῦ ἀπλοῦ σ: σήμερον - τήμερον, σεῦτλον - τεῦτλον' || παρὰ τῶν τῶν ἀρχ. διαλέκτων προήλθε καὶ ἐκ τοῦ συμπλέγματος **στ**, οἶον ἐν τῇ βρωτ. ἴτω [ἴστω]' || κ. ἐν τῇ κρητ. ἐκ τοῦ κτ οἶον **νυκτι - νυττι'** || δημ. ὅμ. προήλθεν ἐκ τοῦ **θ** ἐν τοῖς συμπλέγμασι **σθ, χθ, φθ**, οἶον **μισθός - μιστός, χθές - χτής, θθάνω - φθάνω**' || ὅμ. κ. ἐν τῷ συμπλέγματι **ρθ**, οἶον **ὀρθός - ὀρθός**' || ἀντιθ. ἐν τῷ συμπλέγματι. πτ μετατρέπεται τὸ η εἰς φ, οἶον **πτῶω - φτῶω, - κόπτω - κόφτω**' 3) π. τοῖς Αἰολ. κ. Δωρ. εἶναι ἐν χρ. η ἀντὶ τ. ἰδ. τὸ ἀρκετικὸν σπ- ἀντὶ στ-, οἶον **σπολάκη ἀντὶ στολάς**' 4) π. τοῖς Ἰωσι τὸ φιλὸν τ' εἶναι ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ συστοιχοῦ δασέος **θ**, οἶον **αὔτις ἀντὶ αὔθις'** || κ. ἐν συνθεσὶ κ. ἐν ἐκβλήφει τὸ φιλὸν διαμένει ἀτρέπτον πρὸ δασυμορίου φωνήεντος, οἶον **κατεῖλον ἀντὶ κατεῖλον, κατ' ἡσυχίην ἀντὶ καθ' ἡσυχίαν**' 5) π. τοῖς Ἀττ. οἱ καταλήξειες τῶν ὀσθ. -θρον -τρον ἐναλλάσσονται, οἶον **μισήτρον - μισήθρον** 6) αἱ ποιητ. ἐκ μετρικῶν λόγων παρεμβάλλουσιν ἐπίτοτε τ' μετὰ τὸ η ἐν ἀρχῇ λέξεων τινῶν, οἶον **πόλις - πόλις, πόλεμος - πότλεμος**' || ὅμ. παρεμβάλλεται τ' πρὸ τῶν καταλήξεων -μὸς -μή, οἶον ἐν ταῖς λ. ἄνωμ. -ἐφετμή' 7) συχν. τίθεται ὡς ἐναστ. πρόσφωμα ἐν ρ., οἶον **κόπτω - βλάπτω - ράπτω**' 8) πρὸ ἐπομένουσα ἀφομοιωθῆ πρὸς αὐτό, οἶον **ἀνώτω - ἡνω(τ)σα, νεώτη-ος - νεώτη(τ)ς, δᾶτ-σασθαι - δᾶσσασθαι, νύκτ-ος - νύκτ(τ)ς, νύξ'** 9) πρὸ τοῦ ι κ. υ ἐπάρανη εἰς τὰ κ. τέλος ἔμπροσθεν ἀπλοῦν σ, οἶον **δᾶτις - δᾶσις, ποτίς - πόσις, θέτις - θέσις, πλάστ-ιας - πλάσσις, τύ - σῶ, ἐκτός ἀν προητ-**

τα σ, ὁπότε μένει ἀμετάβλητον, οἶον **πίστις - πίστις** ἐξ τῆς τοῦ πύθ-τι' || γέν. ἡ συλλαβὴ -τι μετεβλήθη εἰς -αι [ἐξαιρέσεις παρατρέπεται εἰς ἴσος τῶν δωρικῶν διαλέκτων], οἶον **ἀθανάσιος - ἀθανασία, λέγοντι - *λέγονται-λέγουσι, πάντα - *πάντασι - πάσα**' 10) κ. δημ. ἔλειπε κτ. ἀνομοίωσειον πρὸς ἐπιόμενον τ, οἶον **πυκτίον ἐκ τοῦ πυκτιῶν [πύσσω] - πυντήκοντα, δημ. πυνήντα ἐκ τοῦ πυντήντα**' 11) ἀφομοιωθῆ ἐπίτοτε ἐν συνθ. πρὸς τὸ ἐπόμενα σύμφ. κ. η, β, φ, οἶον **κατὰβαλε - *κατὰβαλε - κάββαλε, κατάκειμαι - *κάκειμαι - κάκειμαι**' 12) ἐν τέλει λ. ἐκπίπτει, οἶον **μέλιτ-ος μέλι(τ) - μέλι**' 13) σπον. ἐν διαλέκτοις ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ κ οἶον **πότε - πόκα**' 14) ἐν συνθ. κ. ἐκβλ. πρὸ δασέος φων. ἐγένετο **θ**: **μεθ' ὄλα, καθελῶ**' 15) δημ. ἐν τῷ συμπλέγματι τρ-τρέπεται πολλὰκις εἰς τὸ σύστοιχον **θ**, οἶον τ' **βάτραχος - βαβρατικός, τρέφω-θρέφω, τροφή θροφέ'** ὅμ. εἰς **θ**: **ἀτρακτός - ἀράρητι'** || εἰς τῆς λ. ἐπάρανη εἰς κ, οἶον **σεῦτλον - *σεῦκλον - σεῦκ(σ)υκλον, πτύον - φκυδῆρ, φτειάνω - φκειάνω**' || ὅμ. εἰς τσ: **κληματίς - κληματαῖσα, ρητίην - ρατίσιν, βατίς-βασις, τυκά - τσοκάνις, κατηφῆς-κατοσφῆς**' || σπον. ἐπάρανη εἰς χ, οἶον **φάνην - παχνί'** 16) δημ. τὸ συμπλέγμα τῆ προφέρεται διαλεκτικῶς ὡς **θ**: **μάτια - μάθια, φωτία - φωθία**' || κ. κτ. ἀνολόγηται: **ζωτικία - ζωθία**' || ἐν τῇ κυπρ. διαλ. ἐπάρανη τὸ συμπλέγμα τοῦτο εἰς **θ** κ. ἰμία - μάθια' || κ. ἀντιθ. ἴδιωμ. γκί εἰσρήται ἀντὶ ντῆ: **ἀργοντία - ἀργονκία, ἀπάντιο - ἀπάγκιο**' 17) ἐν τῇ διαλ. τῆς Μυσηλῆνης καὶ ἐν τῇ Τσακωνικῇ τὸ τ πρὸ τοῦ ι η, υ, ει ἐπάρανη εἰς κ [κοπασμοῦς, οἶον τυρῆ - κυρῆ [Μυτ.]], ἀτιμία - ἀκίνια, τυφλός - κυφλῆ [Τσακ.] 18) δημ. ἐν τῇ προφ. τὸ ἀκαριαῖον ἄητον τῶν ἀρχ. ἤρχισεν ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἡδὴ χρόνων, καθ' ὅσον τρόπον τὸ ἀντίστοιχα φίλα κ. η, π, προφερόμενον ὡς ἄητον δ' κατόπιν τοῦ ἔρριον υ ἐν τῇ αὐτῇ λ. ἡ ἐν συνεκφωνήσῃ, οἶον **πέντε = πενθε** [κ. διαλεκτικῶς πολλοῦ ἀπέλ. - τὴν τὸ λημν [ἰσδ]] Ἄντωνίος' || ἐν τῇ δημ. διὰ τοῦ συμπλέγματος ντ ἀποδίδεται τὸ **πδ** τῶν ξενικῶν λ, οἶον **παπὰδ - μπάντα, μαπὰδρα - μαντάρια, κάντιο**' || κτ. τοῦτο γράφεται ὅμ. κ. προφέρεται συνήθως καὶ τὸ ἀπλοῦν **δ**: **δεξι - ντερί, δαυο - ντουρός**' 19) διατρέπεται τὸ τὴν ἄητον προφ. εἰς πολλὰς ξενικὰς λ, αἴτινες εἰς τὰς οἰκείας γλώσσας γράφονται διὰ τοῦ ντ, οἶον **ἀντικα - γάντι-Ἰάντος - μαντίκα-καντάδα - καντίνα - κόντες - σκόντο - πόντος - φάντης**' 20) κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν δεξυνοούμενον ἀνωθεν [Τ', τ'] ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριακόσια [300], τὸ τακτικὸν αὐτοῦ τριακοσιαστὰς καὶ τὸ ἐπιρρημα τριακοσιακὸς κάθεται δὲ δεξυνοούμενον ἰσοδουμῆ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριακόσι καὶ τὸ ἐπιρρημα τριακοσιακὸς χιλιάκις' || εἰς μεσαιωνικὰ λατ. κείμενα τὸ Τ σημαίνει 160, μετὰ γρομμῆς δὲ σημαίνει 160,000. 20) κ. νεώτ. ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ὄμ. τὸ Τ δηλοῖ τὴν 19ην ραφῶδιον τῆς Ἰλιάδος, τὸ δὲ τ τὴν 19ην ραφῶδιον τῆς Ὀ-

δυσασίας **2)** νεώτ. κ. δημ. ἐν παρομοιαίς εἰς βιβλία ἢ περιοδικὰ τὸ τ. ὀποδηλοῖ τὸν τόμον τοῦ ἔργου εἰς ὃν γίνεται ἡ παραπομπή· **22)** νεώτ. ἐν τῇ ἀριθμητικῇ τὸ Τ ὀνημιανὶ τόκος· **23)** ὄμ. ἐν κειμενίοις τὸ τ. μτ. ἔ, ἴτοι τέ, τίθεται πολλάκις βραχυγραφικῶς ἀντὶ τῆς λ. τούτῃ· **24)** ὄμ. κατῶν ἀριθμῶν τὸ τ. συχ. ὀηλοῖ τόνους· **25)** ὄμ. ἐπὶ σμύρτων ἢ σημασιῶν τὸ Τ ὀηλοῖ τὴν λ. τελευτήσαν· **26)** ἔδωκ. κ. δημ. τριηλοῦν Τ τοῦ ΤΤ ὀηλοῖ τὴν ὀηροσίαν ταχυδρομικῶν, τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφώνων.

τ' σύνδ. ἐν ἐκβλ. ἀντὶ τῆ βλλ.· **2)** ἀντὶ τοῦ τοῦ βλλ.· Ὁδ. Α. 60, αὐτ. 347, Σαμφ. 28 ὀβλω τί τ' ἔπιη, Ἀλκέν Πάν. Ὁξυρ.· **3)** δημ. κτ. ἐκβλ. τῆς ὄσμη. κ. αἰτ. ἐν. κ. πληθ. τοῦ οὐδ. ἄρβρ. τὸ, τὰ· μὲ τ' ἄρμενα - τ' ἄδέρφ. - τ' ἀγόρ. ἢ ὄμ. κτ. ἐκβλ. τῆς γενικ. τοῦ ἄρσ. κ.βηλ. ἐν. τοῦ, οἶον τ' ἀνέμου· τ' αἵτου - τ' ἀνήμου.

τά ἄρβρ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὄνομ. κ. αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. τοῦ ἄρβρ. ὁ βλλ.

ταβταίτας (ὁ) ἴλ. περσι. ἴμην. ζῦλιον ποτήριον· Ἀμύν. π. Ἀθην. 14, 500D ἐν ζυλίονσι ποτήριον, οὐδὲ καλοῦσι ταβταίτας.

ταβόλα ἴσ. «ταβλά» ὑπὸ Πάρθων οὕτω καλεῖται ὄργανον κριθῶν ἡμερῆς, ᾧ χρώνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ ἀσπίδος.

ταβάνι (τὸ) (τουρκ.) δημ. κ. νταβάνι ἡ ὄροφῆ βλλ.· ποροῖμ. φρ. περιμένει νὰ τοῦ πέσῃ ἀπὸ τὰ νταβάνι ἢ ἐν ἀρανοῦς ἡ ὄκνηροῖ.

ταβανος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος διπτερῶν ἐντόμων, οἰστρός, ἀλογόμια.

ταβανόσινδο (τὸ) δημ. λεπτὴ σακίς κατὰλληλος πρὸς ἐπέκδοσιν ὀροφῆς.

ταβανόκουπα (ἡ) δημ. σκούπα, σάρωθρον μετὰ μακροῦ κοντοῦ, χρησιμεῖον πρὸς καθορισμὸν τῆς ὀροφῆς καὶ τοῦ ὄνω μέρους τοίχων.

ταβάνωμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταβανώματος· τὸ σπῆτι θέλει μόνο ταβάνωμα καὶ σδάντισμα.

ταβανώνη δημ. κ. ντα- ὀροφῶ, ἐπεκδῶ τὴν ὀροφην διὰ στανδῶματος ἢ κωνιάματος.

ταβαρίτης (ὁ) ἴμην. εἰδὸς τῆ ἄρτου, ἴσως στραγγιλοῦ τὸ σῆμα· Σωφίλ. π. Ἀθην. 3, 109 «ταβαρίτης δ' ἄρτος ἦν ἡλιθίνσθεος (β. γρ. ἀταβυρίτης).

ταβός (ὁ) (τουρκ.) δημ. ὁ προφ. τοῦ νταβός βλλ.

ταβόσιν (ὁ) ἴμην. νταβόσιος· λίθων τὸν καλοῦμεν ταβόσιν, αὐτ. ὁ λεγόμενος ταβόσιος ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατασφραγόμενος.

ταβατούρι (τὸ) (τουρκ.) δημ. κ. νταβαντούρι ὁ θορυβὸς σύμφωνος φωνῶν ἀσμέμετος, ἀταξία.

ταβέλλα (ἡ) (λατ.) πάλ. νινωκίς πρὸς γραφήν, ἀδάκιον, σπικωμάτοριον· πρὸβλ. ταμβέλλα· **2)** ταβέλλα ἑλευθερώσεως γράμμα ἑλευθερώσεως Δούλου· αὐτ.

ταβαλλάριος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ., πάλ. κ. μον. γραμματοβόλος, ἐπιστολοφόρος· Ἐπιγρ. Λυκοσοῦρας, Πάν., Παλλδ. ἐν Βλ. Ἰω. Χρυσ. II B.

ταβαλλών (ὁ) πάλ. κ. μον. συμβολογραφός ἡ ἀναφορογράφος Σουδ. «ὁ τὰ τῆς πώλειος γράφω συνβολαίος»· Προκ. 3, 154, 17.

ταβέρνα (ἡ) (λατ.) ἴμην. κ. δημ. κληρείον, πανδοχεῖον· Κδ. Πρὸξ. 23, 15 ἐξήλθεν εἰς ἀπάντησιν ἡμῶν ἄρχις Ἀνθίου φέρου καὶ τριῶν ταβερῶν· **2)** οἰνοπωλεῖον, κρασινοπωλεῖο.

ταβερναρία (ἡ) μον. εἰδὸς τῆ σκηνατικῆς ἡ θεατρικῆς κωμωδίας· Ἰω. Λαυρ. Ἀρξ. I, 40, 70 «ἡ μέντοι κωμωδία γίνεται εἰς ἐπίτ. εἰς παλιτάς, ταγιάτας, ἀτελλῶν, ταβερναρίων... ταβερναρία δὲ ἡ σκηνωτὴ ἡ θεατρικὴ κωμωδία».

ταβερναρίον (τὸ) ἴμην. νεώτ. κ. δημ. κληρείον, πανδοχεῖον· Φώτ.· ἢ νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ ταβέρνα βλλ.

ταβερνήτρις (ὁ) δημ., θηλ. -ισσα, κήηλος, οἰνοπώλης, ἰσκηνατικῆς ταβέρνας, οἰνοπωλείου· Πολέμ. Νερωμίω κροαὶ καταραμένε κἀπέλλα καὶ κλέφτῃ ταβερνήτρῃ.

ταβερνοῦτης (ὁ) γλωσσ. ὁ θαμνὸν γαυεῖον βλλ.

τάβλα (ἡ) (λατ.) ἴμην. μον. κ. δημ. κ. τάβλη ὁ βαξ, ἀδάκιον· Ἐπιγρ., Πάν. ἀπὸ χαλκῆς τάβλης· **2)** κυβευτικὸν ἀδάκιον, τάβλι· ΑΠ9, 482 τάβλην φεύγετε πάντες, Μακάλλ. 103, 19· **3)** ἴμην. εἰδὸς τῆ παίζης· Ἀπολλ. Ἐὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 5, 18 προβήτης τάβλαις καὶ κῦδοσις παίζης· **4)** ἐπιγραφὴ, ταμβέλλα· Ἐπιγρ., Πάν. ἐπιφάσῃ σοι τὰ ὄμμα Σανδύριος τῆς μητρὸς μου κεκδευμένος ἔχων ἰσικὴ τάβλην κατὰ τοῦ τραχήλου· **5)** πάλ. σημεῖον, μάρκα τῆ ἐπιδείξει τῆς ὀνοίας παραχέου σίτους· **6)** μον. δημ. σακίς καὶ ἰδ. ἀρκετοῦ πάχους· Ἐρωτόκρ. 2, 99· **7)** ὄμ. τράπεζα, τραπέζι, σοφρᾶς· Πολίτ., Ἐκκλ. τραγ. 107, 1 ὡς ἔρωγα κ. ἰδ. ἐπινα σὺ μαμαρανία τάβλα, Ζερβ. τραγ. ΚΚ 63, 19 κ. ὡς νὰ γυρίστε, ἡ τάβλα ἔτοιμη θά 'ναυ, ἄ. τραγ. βάλε τοῦ τάβλα νὰ γευθῇ, χρυσὸ σκαμνὶ νὰ κάτῃ, - τραγούδια τῆς τάβλας (τὰ ὄδομα ἐν συμμοσίαι).

ταβλαμπάσι (ὁ) δημ. ἱερὸς ἢ μοναχὸς μεγάλου ὄνομας καὶ παγίσαρκος· πρὸβλ. νταγλαρᾶς.

ταβλάριος (ὁ) (λατ.) Ἐπιγρ., πάλ. γραμματοφύλαξ.

ταβλάσι (ὁ) δημ. ζῦλιος μέγας δίσκος, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου τοποθετοῦνται ποτήρια, νινωκία κτ.· **2)** ζῦλιος δίσκος, ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται οἱ πλανόδιοι πωληταὶ πλακοῦντας, κουκούρια, τραγοῦδια κτ.

τάβλι (τὸ) ἴμην. μον. κ. δημ., μον. κ. ταβλίον ἄραξ ἐν σχήματι διπτύχου ὀρθογωνίου ἐπιμήκους κωδονίου, ἐφ' οὗ παίζετο τὸ ὀμνύμενον ὑπὸ δύο παικτῶν καὶ ὀμνύμενον παίγιον· **2)** τὸ ἐπὶ τοῦ ὄνω ἀνω κωδονίου παιζόμενον παίγιον διὰ τῆς ἐπιφωφτέρων τῶν ἐσωτερικῶν ἐπισπειῶν τούτου μετακινήσεως δύο ὀμνύων πεσσῶν καὶ ὀμνύμενους κωνίας καὶ ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἀριθμῶν οὐδὲ καθ' ἑκάστην ρίθην δίδουσι δύο ὀμοῦ ριπτόμενοι ἐναλλὰξ ἐφ' ἑκατέρου τῶν παικτῶν κῶδοι.

ταβλίον μον. κ. δημ. παίζω τάβλιον, εἶμαι ταβλαστῆς, κωδῆς, πεσσῶς· Λεόντ. Κυρ. 1740C, Ζωαρ. ἐν λ. πετρί, Ἐσμ. Μ 212R.

ταβλίον (τὸ) μον. δημ. κ. τάβλιον τὸ ταβλίον βλλ.· Πασχ. Χρον. 616, Θεοφᾶν. 260.

ταβλίον (τὸ) πάλ. κ. μον. δίσκος· Πάν. ταβλία μαγειρικᾶ· **2)** ταβλίον χελώνης τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης· Γεωπ. 127, 5· **3)** κυβευτικὸν ἀδάκιον· Λεξ. Sched. 324, 619· **4)** τράπεζα, τάβλα βλλ. 7· Λεόντ. Κυρ. 1709· **5)** εἰδὸς τῆ ἱμασιολογίας· ΚΓφορ. Ἐκβ. 7· **6)** δεξ. πλατεῖα παροφῆρα, τὸ ἐπὶ τοῦ κίτωνος πλατύσημον· Σουδ. ἐν λ. χλαμῖς.

ταβλιόπη (ἡ) ἴμην. κωμ. λ. σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Καλλιόπη, κυβευτικὸν παίγιον· Πόλλδ. ΑΠ II, 373 πάντων μωσαποδῶν ἡ Καλλιόπη θεός ἐστιν ἢ σὴ Καλλιόπη Ταβλιόπη λέγεται.

ταβλις (ἡ) γλωσσ. Νικων.

ταβλιστήριον (τὸ) ὀχλ. κυβεῖον· Λεξ. S. Germ. Reg. 345, 129 «κυβεῖον, ὁ τόπος ἐθα συνέρχονται αἱ κυβεῖοντες, ὁ νῦν καλοῦσι τινες ταβλιστήριον»· Σχολ. Αἰσχίν. I, 53.

ταβλιστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ κυβευδῶν· **2)** νεώτ. ὁ παίζων τάβλι ἰδ. ὁ ἱκανὸς εἰς αὐτὸ.

ταβλοδόχος (ὁ) ὀχλ. ὁ παρήμενος τοὺς κῶδους εἰς τὸς ἐπιμυθόντας νὰ ποίησον· Σχολ. Βασιλ. I, 60 ὁ παρήμενος τοὺς κῶδους βουλομένης κτῆσις ταβλοδόχος λέγεται.

ταβλομάνηλο (τὸ) δημ. τραπεζομάνηλον.

τάβλαν (τὸ) Ἐπιγρ. ταβλίον βλλ. II· τάβλα γ'.

ταβλοπαρόχιον (τὸ) μον. κυβεῖον, ταβλιστήριον· Μακάλλ. 345, 17 τῆς Ἀρτέμιδος ναῦν ἔποιησε ταβλοπαρόχιον τὰς κοτίτῶσιν.

ταβλοπόροχος (ὁ) γλῶσσα. ὁ διατηρῶν ταβλοπόροχον βλλ. πρὸς τοβλοδόχος.

τάβλαμα-ατος (τὸ) σχῶλ. δρῦφακτος, ἐξέχον ἐν οἰκοδομηματι σανίδωμα, ἐξήλων ἐξώστης: Σχῶλ. Ἄριστφ. Ἰπν.672 τροβλόματα τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα ἢ τὰ κόκκιλα.

τάβλαμα-εως (ἡ) μγν. ἡ περιφρασις: Καλλιστ. Β'. Ἄλλε.19 ἐξήλων αὐτὰ ταβλάμας τῶν ἱππων [δ. γρ. σταυλώσει].

τάβλατον (τὸ) σχῶλ. περιφράγμα ἐκ σανίδων, δρῦφακτος: Σχῶλ. Ἀριστφ. Σφ.384, αὐτ.335 ἐπιφράγματα τὰ τὸν ταβλάτῃ καλούμενα.

τάβουλα (ἡ) Ἐπιγρ. ὄξιμα δημόσιον.

ταβουλατοῦρα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. μουσα. παλιόν σύστημα σημειογραφίας τῆς ἐναργάνου μουσικῆς, συνώνυμον ἀρχικῆς πρὸς τὸ παρτιτούρα.

ταβούλι (τὸ) δημ. δ.πρῶφ. τοῦ νταβιούλι: Καρκῆ. Λυγ.51 ὄπαχετο τὸν φέρο τὰ ταβούλια.

ταβυλ(α)ρίσιος (ὁ) μγν. κ. μον. ὁ γραμματοφύλαξ ἢ ἀρχιεφύλαξ παρὰ Βυζαντινοῖς: Εὐσ. 2,1492 τοῦς ἐν . . . πόλει λογιστὰς ὄντα στρατηγῶν καὶ ταβυλλαρίσιος ἐπίσκοπον, Νεβλ.312C.

ταγὰ (ἡ) Ἐπιγρ. ὁ χρόνος, τὸ διάστημα καθ' ὃ ἄσκει τὴν ἐξουσίαν ὁ ταγός, τούτ' ἐστιν ἐπαχὴ πόλεμον, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀγαία: Ἐπιγρ. Θεσσαλίας.

τάγαθὰ ἄττ. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ ἀγαθὰ.

ταγαθός-αον Ἦσ. ἐὸ ἐξ ἐπιταγῆς τὴ ποιῶν.

ταγαθὴ γλῶσσα (ἡ) νεώτ. ἡ γλῶσσα ἢ ὁποία ὄμοια μετὰ τῆς βισαίτικῆς καὶ βικολικῆς ὁμιλεῖται εἰς τὰς Φιλιππίνες νήσους.

τάγαμεινονος ἄττ. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ Ἁγαμέμνονος.

τάγατα Ἦσ. ἐταῦθα, Κρήτες.

ταγανίρα (τὴ) πάπ. πιθ. ἀντί τοῦ μὴ ἀπαντῶντος ταγανίρα ἄποκορ. τοῦ ταγῆ βλλ.δ, προμηθεῖαι [διόρθ. τὸ γανίρα = τῶ μὴ ἀπαντῶν τὸ γανίρα ἄποκορ. τοῦ γανίρι].

ταγάριον (τὸ) μσν. κ. δημ. μέτρον ξηρῶν καρπῶν ἢ γεννημάτων: Κ Πορφ. Ἐκθ.31,17, Ζωσ. Πανοπολ. ἐν Θεσ. Στεφ. καὶ λαβῶν κόσκινον δ ταγάριον καλοῦσι, ποίησαν ὅπως λεπίς ἐν αὐτῷ.

2) ὄμοια κόσκινον ἐξ ἔγχυριου χονδρῶ μολλίου θύματος ἀναρτῶμενον ἀπὸ τοῦ ὄμου ἐν πορείῃ, ἤρα, τάγιτρον, ντουρβάς: **3)** ὄμ. σακκίον φέρον τὴν ταγὴν τοῦ ὑποζυγίου.

ταγατίζων Ἦσ. ἐκιχλίζων.

ταγγάδα (ἡ) δημ. κ. ταγγάδα κ. στα-κ. ταγγίλα κ. ταγγίλα, ἡ ταγγῆ βλλ.λ.

ταγγαλίκια (τὰ) δημ. κ. ταγκαλάμα Τοβρικοὶ στρατιῶται, ἰδ. ἐκ μικρᾶς Ἀσίας.

τάγγη (ἡ) νεώτ. δυσάρετος ὁσμὴ καὶ γεῦσις ἀναπτυσσομένη κατὰ τὴν τάγγισιν τῶν κηλῶν καὶ ἐλαιῶν ὡς καὶ τῶν διαφθάρων τροφίμων καὶ κύφρανηκῶν τῶν περιεχόντων λιπαρὰς ὕλας.

ταγγῆ (ἡ) ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ ταγγῶ, τὸ νὰ εἶναι τὴ ταγγόν, ἐκτροπίασις ἐλαιῶν, βουτύρου, ἐλαιωδῶν καρπῶν κτ., πρῶταλοῦσα δυσάρεστον γεῦσιν, ταγγάδα, ταγγίλα: Ἄλλε. Ἄφρ. Πρ.270 τὰ ἐλαιωδῆ παλαιούμενα ταγγὴν ὀνομαίνετ'.

2) εἰδός τὸ σιδήματος, φάματος, πρῆξιμο: Ἰπν. Ἐπιθ.2,17 τὰ ὑπὸ τὸ δέρμα ἀριστάμενα ἐς τὰ ἐξω φάματα, ὀνομ ταγγαί.

ταγγίσις-εως (ἡ) γλῶσσα. τάγγη βλλ.2.

ταγγίζω μγν. μον. κ. νεώτ, δημ. κ. ταγγίζω καθίσταται, εἶμαι ταγγός: Κρίτ.π. Ἀέτ.Ρ.2, Γεωφ.9, 22,3 εἰ δὲ . . . βλάστος τὸ θνίσον, αὐ ταγγίσι.

ταγγίλα (ἡ) δημ. κ. ταγγίλα ἢ ταγγάδα βλλ.

τάγγισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ ταγγίζῃ τι ἢ νὰ εἶναι ταγγόν, τάγγισμα.

τάγγισμα-ατος (τὸ) νεώτ. δημ. τα-τάγγισ βλλ.

ταγγός-ή-όν γιν, μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ταγγός ἐπὶ ἐλαιωδῶν καὶ κηλορῶν οὐσίῶν, ὡ ἐκ ζωμώσεως

ἀλλοιωθεῖσι καὶ προσλαβὸν δριμεταν καὶ δυσάρεστον γεῦσιν καὶ ὁσμῆν: Γεωφ.9,22,3 **2)** μγν. τὸ θηλ. ταγγῆ βλλ.

ταγεία (ἡ) τὸ ὄξιμα ἢ τὸ ὑπούρηγμα τοῦ ταγοῦ βλλ., ἡγεμονία, ἀρχοντία, ἢ ὑπερτάτη ἐξουσία [ἰδ. ἐν Θεσσαλίᾳ: Ξεν. Ἑλλ.δ,4,34 ὁ Παυλοφῶν ἤρεξ μὴ ἐναιούτων, κατασκευάσατο δὲ τὴν ταγείαν τριαννίδι ὄμοιαν].

ταγεία μγν. ἀδρ. β' τὸ τάσσω βλλ.

τάγευμα-ατος ἀμφ. ἀνάγν. ἐν Αλεχ. Μυρμ. ἐν Πάπ. ταγέυμα εἶμαι ταγός βλλ., ὄργω, δυναστεύω, ὁσπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ταγοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ: Ξεν. Ἑλλ.δ,1,19 ἐπεὶ γὰ μὴν ἄγευος, διέταξεν ἱππικὸν ὄσον ἐκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν || ἀσπὼ δημόσιον ὑπούρηγμα, εἶμαι δημόσιος λειτουργός ἐν Θεσσαλίᾳ πόλει: Ἐπιγρ. Λαρίσιος.

2) ἡ γούρα πατριῆς: Ἐπιγρ. Δελφικῶν **3)** τὸ ποθ. εἶμαι ἠγμένονος, εὐπρόσκοποι ὄδο ἐνα ταγόν: Ξεν. Ἑλλ.δ,1,8 ὄταν ταγεταιίαι τὰ κατὰ Ὀθεταιλιν.

4) τὸ μέτ. τάσσω, παραγγέλλω νὰ ταχθῶσι στρατιῶται: Αλεχ. Ἐπ.58 ἀρίστους ἀνδρας ἐκκρίτους πόλεως πυλῶν ἐπ' ἐξῆδοισι τάγευσαι τάχος.

ταγῆ (ἡ) κ. μον., δημ., νεώτ. κ. δημ. ἡ πρώτη γραμμὴ παρατεταγμένη πρὸς μῆχην στρατευμάτων, μέτρωον: Ἄριστφ. Λυσ.105 κἄν ἐκ τὰς ταγῆς ἐλασ πακά **2)** ὁ τόπος, τὸ μέρος ἐφ' οὗ ἐξικνεῖται ἡ δικαιοδοσία ἀρχοντός τῶς ἐπαρχίας: Ἄριστφ. Οἰκ.134β,25 ποτε καὶ τίνα παρὰ τῶν σατραπῶν ἐν τῇ ταγῇ ἐκλαβόντων: **3)** διατάξις, διαταγή, ἐπιταγή, κυριότης, ἡγεμονία: Αλεχ. Ἀγ.110 Ἁχαιοὶ θύβρονον κράτος, Ἑλλάδος ἡδᾶς ἐμπροφρα ταγῶν, Ἐπιγρ. **4)** σύνταξις, βρέτρον, ἐξῆδα διατροφῆς: Πάπ. **5)** ἐπιτοία βασιλικῆς δωρεᾶ, τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον, ἢ δωρεῶν ἄρισμῆν ἐπιόδοσις τροφῆ: αὐτ., Ἦσ. **6)** μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ταγῆ ἢ εἰς τὰ ὑποζυγία, παρεχόμενη τροφή, καθ' ἐξοχὴν δὲ βούμην, ταγῆ ταγῆν: Ἰπν. Πιπρ.97, Ἐρωτομρ.4,1766 πηλὸν δὲν ἐνυρεφ' ἄχερα μηδὲ ταγῆ νὰ τρώγῃ, Πολιτ. Ἐκλ. Τροφ.7,1 νὰ μ' ἀβγατίζῃς τὴν ταγῆ σαρταντάνετι χυοτέας.

7) πάπ. συμπρωκνημένον ποσόν πρὸς πληρωμὴν **8)** αὐτ. ποσὴ, πτωρία, πρόξιμον.

ταγῆν Σουῖδ. ὄνομα ὄρειου, πιθ. ὀπάτην πρὸς ταγηνόριον **2)** Ζωμ. ἐκόσκινον.

ταγηνόριον (τὸ) μον. ὄνοκορ. τὸ ὀπάτην βλλ.: Κ Πορφ. Ἐκθ.302B τὴν πύλιν τοῦ . . . τρικλίνου, ἐν φ' κρέμαται τὸ ταγηνόριον βλῶν ἱπαραπέτασμα ὀνομοσοθὲν ὀτως ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐνυφασμένων ἀτταγῆων], Σουῖδ. ἐν λ. ἀπατάς, Λεξ. Πνευμ.192.

ταγῆνι (τὸ) δημ. κ. ταγγῆνι, ταγῆ βλλ.δ, σιτηρέσιον, ὄδοσις τροφίμων εἰς τὴν διὰ μίαν ἢ πλείονος ἡμέρας: Ζερβ. Λυσ. Σάτ. νὰ μοιραστὴ ταγῆνι βασιλικὸ στὴ φτώχεια **2)** μερὶς τροφῆς κτηνῶν **3)** μετ. ὄνομορ. ξύλο, μερτάκι: Ἐφαγε ἐνα ταγῆνι ποῦ τῶν ὄλο δικὸ τοῦ ἰεδάρη ἀνήλωσεν.

ταγηνίσιος (ὁ) κ. μον. τμηνοτής, τμηναῖος: Μάγν.Ι, Κρατίν.125 καὶ ὄδρον βελλῶν ἐώθεν χλασρός ταγηνίσιος Μεταγ.δ, Νικοφ.11.

ταγηνίω τμηνοτός, φῆνω εἰς τὸ τμηνόν: Εὐδ.351 μισὸ λακωνίενιν, ταγηνίσιος δὲ κἄν πριαμῆν, Γαλ.6,637 κ. παθ.: Φιλ.2,250, Γαλ.6,768.

ταγηνίσις-εως (ἡ) μγν. ὄδοσις, ἐφήσις ἐν τμηνοτός, τμηνοτόμος: Γαλ.6,787 ὄδοσις, ἐφήσις ἢ τμηνοτός Ἄλλε. Ἄφρ. Μετ.196,11.

ταγηνιστής (ὁ) ὁ τμηνοτός, ὁ ἐν τμηνοτός φῆνω, ὄδοσις, τμηνοτόμος ἀπολοσεθῆσις κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνου.

ταγηνιστός-ή-όν ὁ ἐν τμηνοτός ὄδοσις, τμηνοτός: Ἄλλε.50 ταγηνιστοὶ ἰγθῶς, Γαλ.6,812, αὐτ. 706, Ἄφρ.3,106ε ἐπισκομοθε ταγηνιστὰ ἴπιατα.

ταγηνίτης (ὁ) μγν. ἄττ. τ. τοῦ ταγηνίτης: Γαλ.δ, 490 οἱ μὲν . . . ταγηνίται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς . .

παρ' ἡμῖν δὲ ... ττανίται, σκευάζονται δι' ἐ-
λαφὸν μόνον, Ἄθην.14,646D.

ταγνηοκνισοθάρας (ὁ) ὁ θρησκυδὸν, ὁ κνηγὸν τὴν
κνίσαν τῶν ττηνηοκνισοθάρων, ἢ παροστώτα: Ἐβν.172.

τάγνηον [τὸ] ττήνηον, ττηνή: Ἐβν.346, Ἀριστοφ.
Ἰπν.929 τὸ μὲν ττήνηον ταυθιδὸν ἔφεσάνται σί-
ζον, Πλάτ.Κομ.173,12 Ἀναξ.ἀνδρ.33,4, Λουκ.Συμμ.38.

ταγνηοκνισοθάρων [τὸ] μτην. ἔργακλῖον μαγερι-
κόν, εἰδὸς τὴ καχλιάρῳ, δι' οὗ περιατρεύονται
τὰ ττηνηοκνισοθάρων: Πολύδ.δ.89, αὐτ.10,98.

τάγης [ὁ] ὁ ταγὸς βλ.λ.: Ἐβν.Ἐλλ.δ.1,6 [ἔσφα.αναγμ].

ταγῆτις [ὁ] νεῶτ. βοταν. κ. ταγῆτις γένος φυ-
τῶν προσωπαυθῶν, ὁ κατηφές.

ταγιαδῶρος [ὁ] [ἱταλ.] δημ. κ. ταλλισδῶρος κα-
τασκευαστὴς ζυλῖων γλυπτῶν κοσμημάτων, ἰδία
τέμπελαν ἔκκλησιῶν, ζυλοκαύτης: 2) εἰδ. χαρτον.

ὁ κρατῶν τὸ παγνηοκνισοθάρων, τὴν τράπουλα, ὁ ἔχων
τὸν μαγῆγον εἰς τὸ χαρτοπαγῆγον πασάτας.

ταγιέρ [τὸ] [ἱταλ.] δημ. βυλ. γυνοικεῖον ἐνδυμα,
τοῦ ὁποῖου τὸ ἄνω τῆς σφύρου μέρος εἶναι πα-
ρεμφερές πρὸς ἀνδρῶνικόν σάκκον, πρὸς σασκῆν.

ταγῆκ μων., δημ. κ. ταῖκω παρέκα ταγῆν, εἰδὼς
τροφῆν, σπίζω: Θεοφάν.17 οἱ δὲ τὸν Ῥωμαίων
λαοὶ τῆ νυκτὶ ἐπίστῃσαν καὶ ἐτάγισαν τὰ ἄλογα
αὐτῶν, Ἐρωτ.ἀνδρ.1245, αὐτ.3,96 σπυγία τὸ σὲ
ταῖκω, - ταῖκω τοὺς χόρτους, τῆς κῶττες: ἢ δημ.
εἰδικῶτ. ἐπὶ θρέφουσ, γέροντας ἢ ἀνοήτους, βο-
θῆθῶ τια τὸ φάγῃ, σπίζω: τάγισε τὸ παιδί.

τάγιστος Ἦσ. ἐρεθιδωκός.

τάγιο [τὸ] [ἱταλ.] δημ. εἰς χαρτοπαγῆγον, ἰδ. μα-
καρῶ, πασάτας, ἢ ἀλλή θάρκατα ἐκἀτοῦ παγ-
ηιδίου μέχρις ἐξαντήσεως τῆς τράπουλας ἢ
δριστικῆς διοκοπῆς.

τάγιος Ἦσ. «κλήρω, πρεσβευτής»: 2) αὐτ. ἐξόξ.
ταγῆς: 3) αὐτ. ἐρῆσμορος.

τάγισμοα [τὸ] δημ. ἢ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλε-
σμα τοῦ ταγῆκ, παροχὴ τροφῆς σπῆσις.

ταγιστηριον [τὸ] μτην. μέτρον ἐπιτοῦσς χορη-
γίας τροφῆς ἢ ταγῆς εἰς τοὺς Ἰπποὺς, μερῖδιον
τροφῆς ἐπὶς ηηριδίου, μέσα αὐτὸ νερθῶ: Δούκ.
Ἰστ.45 δοῦναι κατ' ἔτος χίλια ταγισματα διὰ
τοὺς Ἰπποὺς καὶ χίλια ταγιστάρια.

τάγιστρον [τὸ] μων., νεῶτ. κ. δημ., δημ. κ.
στράτοιο ηηριδίου, σασκῆιδίου διὰ τὴν ταγῆν τῶν
ἡποκλυῶν, ἔξαρτῶμενον ἀπὸ τοῦ λαμοῦ τοῦτοῦν:
ΚΠορρ.Ἐκθ.462, Ν.κ.μ.643.

ταγῆτις [ὁ] νεῶτ. ὄρω. τὸ ταγῆτις βλ.λ.

ταγῆκ [τὸ] δημ. κ. τάγικω β.ρωφ. τοῦ ταγῆκ βλ.λ.

τάγικω-ατος [τὸ] κ. μων, νεῶτ. κ. δημ. τὸ δια-
τεταγμένον ἢ διαταχθέν, πρόταγμα, προσταγῆ.
διάταξις, διαταγή: Πλάτ. Ὀρ.414B δίκαιον νόμου
τάγμα πολιτικὸν δικαιοσύνης, Ἀριστ.1. Πολιτ.1274
b,6 τρίτον ἴμενος πολιτασία δ' ἐκ δύοιν τάγμα-
σιν: 2) ὠρισμένον τέλος, καθωρισμένον φόρος:
αὐτ.Οικ.1349a,24, Ἐπιγρ.Κρήτης: 3) σώμα στρα-
τιωτικόν, ταξιορχία: Ἐβν. Ἀπομν.3,111 πόλετα σε
τάττει μόνον εἰδῶσαν, Πολύδ.δ.3,85,3 ἀθρόοι
κατὰ τάγμα συνθηκῶτες, Φιλ.Μηχ.Βελον.96,48,
αὐτ.103,28, Πλάτ.: ἢ νεῶτ. κ. δημ. στρατιωτικῆ
μονῆς πεζικοῦ, μεταξὺ λόχου καὶ συντάγματος,
ἀποτελειομένη συνθήβης ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων λό-
χων: 4) μτην. στρατιωτικὸν σῶμα τὸ πάλαι μὲν
ἔξ 100, εἶτα δὲ ἐκ 200 συγκείμενον ἀνδρῶν, λοι.
μασιβίρλια: Πολύδ.δ.24,5 ἐπὶ τὰ τάγματα διαδι-
δοῦσι τοὺς ἐαλωκώτας εἰς φυλακήν: 5) ὄμ.
λεγῶν βλ.λ.: Δίων Κ.719 ἐκολαυοὶ δὲ τὸ τάγμα
οἱ Ῥωμαῖοι λεγῶνται: Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,42, Στράβ.
3,3,8, Πλοῦτ. Ὀβ.12 τὸν τα προσευκτῆν τὸν τά-
γματος Ὀρβιδίου ἐκτεῖναν, Ἐπιγρ.: 6) νεῶτ.
ὀργάνωσις μοναχῶν βιότουσαν κατὰ τοὺς αὐτοὺς
κανόνας καὶ ὑπὸ ἑνιαίαν διοίκησιν: τάγμα τῶν
Ἰησοῦθῶν - Ἰωαννιθῶν: 7) ὄμ. σύνολον ἀν-

θρώπων ἀφωσισημένον εἰς τὴν ἐπιδῶξιν ὠρισμένου
σπουδῶ: Ἰπποκτικὸν τάγμα: ἢ ἱεραικὸν τάγμα
πᾶσα ἡ τάξις, τὸ σύνολον τῶν κληρικῶν: ἢ
τὸ σύνολον τῶν προσάπων τῶν τετιμημένων διὰ τὸ
αὐτοῦ παρασημοῦ: τάγμα τοῦ Ἰωηργῆ: ἢ συν-
κῶτ. αὐτὸ τοῦτο τὸ παρῶσμον: τάγμα τοῦ Γε-
ωργίου Α': 8) τῶξις ὀξίωμα, βαθμὸς: Ἐπιγρ.
Ναυαλοῦ, Ἐπιγρ. Κληρικῶς βουλευτικόντάγμα, Ἐπιγρ.
Ἀφροδισιακόξ Ἰπποκτικὸν τάγμα, Ἐπιγρ. Ἐπιδοσῶν,
Πλάτ. τὸ τάγμα τῶν γυμνασῆρων: 9) διευ-
θέτησις, τακτοποίησις: Σοφ. Ἰπν.114 τίς ὁ τρόπος
τοῦ τάγματος: ἢ ἡ κατὰ αἰτοῦχος τάξις ἢ
στοιχηδὸν διάταξις: Ἄκκ.153: 10) μτην. κατά-
στασις: Ἐπιγρ. Ἐπιστ.1,240 φουσεῖ τάγμα ἔχειν
11) ὑποῦργημα, λειτουργία: Φιλῶδ. Ποιημ.5 ἀπ.1
ἢ ἐν τάγματι γίγνομαι μτ. ἀπαρφ. εἶμαι εἰς θέ-
σιν, ἔχω τὴν δύναμιν ν. . . : Πλάτ.

ταγματάρχης [ὁ] μτην, μων., νεῶτ. κ. δημ. ὄρ-
χηγὸς τάγματος βλ.λ.5) : Διον. Ἀλ.Ρωμ.20,4, Ὀνή-
σανδρ.42,8. Ἀνν.Κομν.322C: 2) νεῶτ. κ. δημ.
βαθμὸς ὀξίωματικὸν τοῦ στρατοῦ τῆς ἑκράς,
ὁ ἴμεσος ἀνώτερος τοῦ λοχαγοῦ.

ταγματάρχη [ἡ] μτην. τὸ ὀξίωμα τοῦ ταγμα-
τάρχου βλ.λ.3) : Διον. Ἀρσεν.21C.

ταγματάρχισ [ὁ] μων. ὁ ταγματάρχης: ΚΜα-
νασσα.Χρον.1048, αὐτ.2257, αὐτ.4074, αὐτ.4221. Ὀμο-
φῶλ.Σ.3,1 οἱ ταγματάρχοι ἀπέντων τῶ στρατηγῶ.

ταγματάρχη -ῶ μτην. εἶμαι ταγματάρχης ἢ
ὄσοκὸ τὰ κοδῆκοντα τοῦ ταγματάρχου: Φιλ.1,368
ἐν ἡ ταγματάρχοισιν αὶ κεναι δοξαι.

ταγματικός -ή-όν μτην. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὸ τάγμα βλ.λ.3) : Διδόξ.Σ.17,94 τὸ πρῶ
πασῖν ἐπιφορὸς ταγματικῶς ἀνεμίμω, Πλάτ.
ἢ τὸ ταγματικὸν ὄξω οὐσ. τάγμα βλ.λ.3) : αὐτ.
2) ὁ ταγματικός ὡς οὐσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τά-
γμα βλ.λ.5), λεγεωνάριος: Γλωσσ.

ταγματίον [τὸ] γλωσσ. μικρὸν τάγμα βλ.λ.5).

ταγματοστρατηγία [ἡ] μων. ἡ ταγματάρχη
βλ.λ.1) : Ψελλ. ἐν Ἄσμ.1,7.

ταγὸς [ὁ] ἰτάσσω ἢ προστάσσω, κυβερνήτης,
ἀρχηγὸς, ἡγεμόν: Αἰσχ.Πρ.96 ὁ νέος ταγὸς μα-
κάρων, αὐτ.Πέρσ.23,Σοφ. Ἀντ.1057, Εὐρ.1,Α.269 σὺν
δ' ὀδελοφὸς ἡν ταγὸς, Ἀριστοφ.Ἰπν.159: 2) ἐν τῇ
ἀρχαίᾳ Θεσσαλίᾳ, ἀνώτατος πολιτικὸς ἢ στρα-
τιωτικὸς ἀρχων, βασιλεὺς, ἀρχὸς: Ἐβν.Ἐλλ.δ.1,8
εἰπετῶς ἀν ἐγὼ ταγὸς Θεσσαλῶν ἀπάντων κα-
τασταλῶν, αὐτ.4,28: ἢ κτ. κληθ. τὸ συμβόλιον
τῶν ἡγετῶν τῆς Θεσσαλίας: Ἐπιγρ. Ἀριστοφ.:
3) προϊστάμενος ἀρχηγὸς πατρίδος: Ἐπιγρ.Δελφῶν.

ταγοῦχος [ὁ] [ταγῆ], ἔχω] ποι. ὁ ἔχων τὴν ταγῆν,
τὸ τάγμα βλ.λ.1), ταγὸς, ἀρχηγὸς ἀρχων: Αἰσχ.Πρ.
296 θρασυὶς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ ἐπισκοπεῖ.

τάγυρι [τὸ] βυλ. ἰδ. Ὁθεθύμων. ἐν Κοιν.120 νημιο-
μονεῖ τὴν λ. ἀναφέρων αὐτὴν μεταξὺ τῶν εἰς ἡ
ληθόντων ἀνομήτων, τὸ δὲ παρ' Ἦσ. ταγῆρια
πῆ. εἶναι ἀσφ. ἀντὶ ταγῆρι λῖαν μικρὰ ποσότης,
ἐλάχιστον, μηδανομῆκ, τ, φίκαλο: Ἐβν.3 μαθῶντι
ὑπὲ ταγῆρι μουσικῆς.

τάγυρας [ὁ] μτην. ὁ τάγυρος βλ.λ.: Κοσμ.
ἐν Ἐπιγρ. ἀτῆ ἡ Ἰσάου χῆρα ὑστάτη ἐστῆ, ἐνθα
καὶ πολὺ χρυσῖον ἐστὶ τὸ λεγόμενον τάγυρας.

τάγυρος [ὁ] μτην. κ. τάγυρας Σχολ.ΑΠ.Ἐ.15,25,7
εἰταγυρος γάρ ὁ χρυσοῦς, ἡ λέξις Περσικῆς:
ΑΠ.15,25,7 [ὄρω. τάγυρος].

ταγῶ -ῶ μων. εἶμαι ταγὸς, ἀρχων, κυβερνή-
της: Αἰσχ.Πέρσ.764 ἐν ἄνδρ' ἀπάσης Ἀσιδοξ
μλοτῶροφου ταγῆν.

ταγῶνιον [τὸ] μτην. μων. λ. ἀμφ. σημ., πῆ. παγῶ-
νιον, ταῶς: Θεοφύμωτ.Κων.124.

τῶξ Ἐπιγρ. ὄρω. τ. τοῦ τῆδὸς δοτ. ἐν. θηλ. τῆς
δεικτ. ἄνωκ. ὀδε βλ.λ.: Ἐπιγρ.Σελινοῦτος.

τῶξ [τὰ] κληθ. οὐδ. τῆς δεικτ. ἄνωκ. ὀδε βλ.λ.

τάδε (δ.ή,τό) ἄντων. δημ. δουλ. ὄνομ. ἀρσ. κ. τάδε· ὁ δέσταιν βλ.λ.: δὲν ἀκούω τί λέει ὁ τάδε καὶ ὁ δέσταιν, - τὴν τάδε μέρα θὰ γίνῃ τὸ στεφάνωμα.

τάδελαφοῦ ἄττ. κτ. κρᾶσαν ἀπὸ τοῦ ἀδέλφου.

τάδην (ἴσων) ἐπίρρο. τεταμῖως, ἐκτόδου: ΕΜ 184,49.

τάε Ἐπιγρ. βωιατ. τ. τοῦ τὰ δωρ. δοτ. τοῦ τῆ ἀδοτ. τοῦ ἀβρρ. ὁ, ἡ, τὸ βλ.λ.: Ἐπιγρ.βωιατῆς ἀνοθεῖαν τάε Δάμαρτι.

τάελα (τόδ. δημ. δουλ. νομομαθηκὴ μονὰς ἐν Κίνα.

τάεζδικος ἥ-ο δημ. πρόσφοτος, ναυπός, φρέσκος: ταεζδικό φῶμι.

τάζω μον. δημ., ὄμο. ἔταξα, μτχ. παθ. παρσκ. ταζήμενος, ὑπόσχομαι νὰ δώσω τι: Διγεν.Ἀκρ. 2785 ἄλλ' ἔχειν, ὡς τὸ ἔταξε, γυναῖκα στὴν ζωὴν του, Κρυστ.Ἄγγροτ. Τὸ μαγεῖον μανθῆλι 125 τῆς τάξεϊ χιλία δυὸ φλουριά, - μαὺ τάζουεν ἕνα σπῆτι γιὰ προῖκα: παροιμ., φρ. τοῦ ταξε λαγούς με πετραχίλια (ἐπὶ ὑπερβολικῶν ἢ ἀπαρμολογητῶν ὑποσχέσεων), παροιμ. ἄγιου κερὶ μὴν τάξης μᾶϊδε παιδιῶν κουλάρου (ἐπὶ ἐπιφώνων ἀπατητῶν τοῦ ὑπεσχηνέμου): 2) κ. μτ. μετ. ὄμο. τάχτικα ἐκφράζω ὑπόσχεσιν ν' ἀφιερώσω τι εἰς τὸν θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους: τάχτικα στὴ χάρη τας: κ. π. προσ. μετ. ὄμο. β' προσ. ἀπολ. τάζου ὑποσχεθῆτι ἀφιερώμα, κάμει τάμα.

τάχικis μτχ. παθ. ὄμο. β' τοῦ τάσσω βλ.λ.

τάθη ἔπ. τ. παθ. ὄμο. β' τοῦ τάσσομαι.

ταθρίσιον (τό) πᾶλ. κ. ιασ(ί) εἰδός κ. ἡθός.

ταί Ἐπιγρ. ταδί ἡ τάδε: Ἐπιγρ. Ὀλυμπίου.

ταί ἔπ. κ. ἰων. τ. τοῦ αἰ θηλ. πλθθ. τοῦ ἀβρρ. ὁ.

ταιναριεύς-εύς(ί) ποι. ὁ ἐκ τοῦ ταινάρου, αὐτόχρονον τοῦ ταινάρου: Ὀρφ. Ἀργ.205.

ταιναρίζω μτγν. πανηγυρίζω, τελῶ τὴν ἐορτὴν τῶν ταινάρων: Στέφ.Βυζ. ἐν λ. ταινάρου.

ταιναρίζω-α-αν μτγν. ὁ ἀνήκων ἠἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀκρωτήριον ταινάρου, ὁ τοῦ ταινάρου: Ἀπολλ.Ρ 1,102 ταινάρην ἀπὸ χθόνα: τὸ θηλ. κ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρετίδος: ἐκφ.9,11: 2) τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. τὰ ταινάρια ἐορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγομένη ἐν ταινάρῳ: Ἡσ.: 3) αἱ ταινάρια ὁ ἀγνοεῖ τὴν ὡς ἀνω τελετὴν, πανηγυρισταὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν ταινάρῳ: Ἐπιγρ.

ταιναρισταί (οἱ) Ἡσ. Ἐ ταινάρια.

ταινί ἄντων. Ἐπιγρ. δοτ. πλθθ. θηλ. τὸ ὄμ βλ.λ.

ταινία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. σπῆλι καὶ ἐπιμηκες τεμάχιον ὑφάσματος, λωρίς, κορθέλλα πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης, κεφαλῶδεςμοσ, ὁ ἐν εἰδει σεφάνου περὶ τὴν κεφαλὴν φερόμενος ὡς σμειῖον νίκης: Εὐδουλ.3 θήσω δὲ νεκρήριον τρεῖς ταινίας, Πλάτ.Συμπ.212ε ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄνω πολλὰς, Ξεν.Συμπ.5,9, Δημ.1308, Πaus. 6,20,19: 2) λωρίς ὑφασματινῆ ἐν γρήσει ὡς στηθῶδεςμοσ νεαρᾶς κόμης ἢ γυναικός: Πολιδ. 7,65 ἐπὶ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικῶν ζώσια ταινία ἀνώμαλον ἢ ταινιδίον: Ἀνακρέοντι.22,13 μύρον, γάμοι, γενοίμην καὶ ταινίη δὲ μαστῶν, καὶ μφάρων τραχίλια, Πaus.9,39,8: 3) λωρίς πρὸς περιβολὴν τῆς κοιλίας: Διοκλ.ἀπ.142: 4) ἐπίδεσμος: Πn.Ἀρρθ.50, Σωφ.Επιδ.25, Ἐπιγρ.Ἐπιδούρου: 5) πᾶλ. κ. νεώτ. στενὸν καὶ ἐπιμηκες τεμάχιον ὑφάσματος, τριχάπτου κτ., κατάλλου διὰ παντοίας χρήσεις, ἴδια πρὸς διακόσμησιν ἢ σφύδραν μέρων τῆς ἐνδυμασίας, ἀνάτηρος παραστήμου κτ., κορθέλλα: 6) μτγν. λωρίς στενὴ σφόδας ἢ δοράς: Ὀπn.Κυμ.1322: 7) μτγν. τὸ πρὸς δεξιῶν τοῦ ἀγκῶνος ἐν τοῖς πλοῖσι ἐκτιθέμενον στενωμάκρον ἄφραστο, ἐπισπῆλον: Διον.Χρ.74,8 ὄψεο γὰρ αἱ τὸν ἀνεμον σημαίνοντα ταινία κατά τὴν στάσιν αἱ τὸν πνεύματος ἀλωροῦντα, Πολιδ.1,90: 8) λωρίς ὑφασματινῆ ἔρητημένη ἐκ τῆς λωρίης δόρατος: Διόδ.15,52 ὁ γρᾶμματεύς προδὴεν ἔχων δόρου καὶ ταινίαν ἐπ'

αὐτῷ: 9) ταινίδιον βλ.λ. 3 ἡ 4): Ἐπιγρ.Δήλου ταινία χρυσεῖ, ἐφ' ἧς ἐπιγραφεῖ βασιλίαισα Στρατονίκη, αὐτ. ταινία περιγραφωμένη: 10) νεώτ. τεμάχιον ἐπιμηκες καὶ στενὸν, λωρίς χάρτου ἢ ἄλλης ὕλης: αἱ ἐσημεριδῆς θέων νὰ στέλλωνται ὀδο ταίναν: 11) ὄμο. λωρίς ὑφάσματος ἢ ἄλλης ὕλης διαρημένη εἰς μέτρα καὶ τὰς ὑποδιαιρέσεις αὐτῶν πρὸς μέτροσιν τῶν ἀποστάσεων: 12) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν στενὸν καὶ ἐπιμηκες ἔφαρμα, ἰων λωρίς ἢ γλώσσα γῆς: Διόδ.Σ 1,31 ταινία παρ' ἄλλην ἐκείνην τὴν ἄλυτον παρῆκη, Ἄπn.Κορχ.12, Πλούτ.Ἀλλεξ.26, Φερσίπ.Λογ.10,137β ἔξευρών τῆς γῆς ἐκείνης λεπτὴν ταινίαν ἐς τὸ τέναγος προσέσταν: 13) λωρίς ἀμυδάς, σφῆρα: Πολιδ.4,41, συμβαίνει .. ἐπὶ χιλία σταδία συνκαταίναται, Στράβ.1,3,4: 14) ὄμο. λωρίς ἀμυδάς, κῆρυκος γῆς παρὰ τὴν ἡμῶν Μαρεῶν: Ἀθην.133ε ταινία δ' ἐστὶν ἐπιμηκες περὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους: 14) ὄμο. ἔργον ἔυκουργοῦ, ζῶν ἐξέχουσα ἔυλου, λατ. Isacia: ΠΔ 1εζ.27,5 ταινία σενιδῶν κυπαρισσοῦ ἐκ τοῦ Λιδῶνος ἐλήφθησαν, Ἐπιγρ.Δήλου τὴν ταινίαν ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ νεῦ ἐπιθέντι, Πάν. περιθῆσαι ταινίαν μέλαιναν, ΕΜ 749,38: 15) νεώτ. ὄρτη, κόσμημα ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ συνεχῆς γραμμῆς: 15) μτγν., μον. κ. νεώτ. γένος πλατυμελῶν σκυλῶν καὶ παραιοῦντων συνήθως ἐν τῷ ὄργανισμῷ τοῦ ἀνθρώπου καὶ διαφόρων ζῶων: Γαλ.14,755, αὐτ.2,386 ταινία ἐλάτοι στρογγύλαι, Γεωμ.12,27,2 ἔμμηνας καὶ ταινίας ἐξάντη: 16) μακρὸς καὶ λεπτὸς ἡδῶς, ζαργάνα: Ἐπιγ.56, Ἀριστλ.Ζ1 504b,33 ὀνομαζοῦ δὲ καὶ καταρεῖς .. καὶ ἡ καλομένη ταινία: 17) νεώτ. ταινία κινηματογράφου) μακρὸ ἐκ κυττοροειδοῦς λωρίς ἐφ' ἧς φωτογραφουῖται αἱ κινηματογραφικαὶ εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι περιστρεφόμενης τῆς ταινίας προβάλλονται ἐκ φακοῦ ἐπὶ τῆς ὀθόνης: 18) συνεκτ. ἢ ὀλη σπειρὰ τῶν εἰκόνων ἢ ἀποτελοῦσα τὴν ὑπόθεσιν κινηματογραφικοῦ ἔργου: 1) ἀχρητικὴ ταινία ταινία κινηματογράφου ἀνασφραγίσουσα ἡχοῦ: 18) νεώτ. ταινία ἐσχάρος ἐκστάσι τῶν ἐπιμηκῶν δοκῶν ἐξ ὡς σχηματίζεται ἡ ἐσχάρα τῆς καιπηλικῆς κλῆνης: 19) ὄμο. ἀνατομ. ταινία ἀποφρακτικὰ ἢ συγκολλητικὰ αἱ μεταξὺ τῶν ἐπιθηλιακῶν κυττάρων μεσοκυττάρια δομίδες: 20) ταινία γεννητικὴ ἢ ἐν τῷ ἀρχεγόνῳ κελύμῳ πρῶτῃ καταβολῇ τοῦ γεννητικοῦ ἀένους: 21) ταινία γεφυρική δεσμὸς νευρικών ἰνῶν τῆς προσθήας ἐπιφανείας τῆς γεφυρώσε τοῦ ἔγκεφάλου: 22) ταινία γναθία δεσμὸς περιτονίας συνάπτουσα τὸν στεροκλειδομοστοειδῆ μὴν μετὰ τῆς γναθίας τῆς κάτω γνάθου: 23) ταινία γναθίας ἐλεῖ τοῦ ὀπισθοῦ ὀσφρητικοῦ λοβοῦ τὸν ρινικοῦ ἔγκεφάλου: 24) ταινία μευλίαν λευκὴ δεσμὸς μεταξὺ ὀπτικοῦ θαλάμου καὶ κωνίου ἐν τῷ ἔγκεφάλῳ: 25) ταινία νεφραγῶνος μέρος τῆς ἀρχικῆς καταβολῆς τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος: 26) ταινία ὀδοντική τοσειδῆς ἐπιθηλιακὴ λωρίς ποριστώσα ἐν τῷ ἐμβρυϊκῷ βλαστήματι τὴν ἀρχικὴν καταβολὴν τῶν ὀδόντων: 27) ταινία σαβινητικὴ ἐμβρυϊκὴ πτυχὴ ἐγκλείουσα τὸν βολβῶνιον καὶ τὸν μυλῆρειον πόρον: 28) ταινία χοριοειδῆς μέρος τοῦ χοριοειδοῦς πλεγματος τῆς πλογαίας κοιλίας τοῦ ἔγκεφάλου: 29) ταινία ἐπιγονυῖοντι ἐπιμηκες παχία ἴνες τῆς παλαμιαίας ἀνευρωρώσεως: 30) ταινία μεσοτενόντιοι αἱ πρὸς τοὺς ἐμμηνοειδεῖς μῦς τῶν δακτύλων δέσμοι τῆς παλαμιαίας ἀνευρωρώσεως: 31) ταινία μυλκία μόρια τῆς ἀρχεγόνου καταβολῆς τοῦ μυλκοῦ συστήματος: 32) ταινία λαγονοκνημιαία παχυτέρα λωρίς τῆς πλατείας ὑπριαίας περιτονίας. ταινιάζω μτγν. ταινιά-ὄμο βλ.λ.: Ἀνώπ.π. Σουδῶ. ἐν λ. ἀνέδουον ἰσάλλ. πιθ. ἐσφ.ἀνάγ. τοῦ παιανίζω' πρὸδ.Λουκ.Ζεοίε.11.

ταινίδιον (τό) όνομα. του ταινία, μικρά και στενή χωρίς θράσματος : Ίνπ.Δι.15, Σωρ.Έπιδ.36' 2) μτγ. χωρίς δέρματος, λουρί : Ήιδό.Χειρ.π. Όρειδ.45,5,3, Αντιλλ.45,26,1' 3) πά. όνομα. του ταινία βλ.λ.1 κ. 2' πρδ. ταινιών 4) Έπιγρ. μικρά κοσμητοθήκη : Έπιγρ.Δήλου δακτύλιος χρυσούς έν ταινιδίω έν δεδεμένω ξυλίνω 5) Έπιγρ. λεπτόν κόσμημα : Έπιγρ.Περγάμου στέφανον έλάσας μετά ταινιδίου φοινικιά.

ταινίν άντων. Έπιγρ. δοτ. πληθ. θηλ. του όνι. **ταινιοειδής**-ους-ές κ. νεώτ. ό όμοιος προς ταινία, ό έχων σχήμα ταινίας : Ίνπ.Άρπ.47 Ιμάντι πλατεί και μαλθακά και θυνατώφ και ταινιοειδέ, Θεόφρ.Φι 4,6,2 του γάρ φύκος το μέν έστι πλατύφυλλον ταινιοειδές.

ταινιοκτόνος-ος νεώτ. ό έξολοθρεύων την έμνησ ταινιών : ταινιοκτόνα φάρμακα.

ταινιομορφος-ος νεώτ. ό έχων μορφή ταινίας, ταινιοειδής.

ταινιον (τό) Έπιγρ. όνομα. του ταινία βλ.2, στη-δόδεσμος : ΕΜ 749,44 και ταίον άπτικός την στηδοδέσμη, τουτέστι περιτροχιών κόσμον : Έπιγρ.Πρίνης ταινιον χρυσαόν.

ταινιοπλαγία-στος (τό) νεώτ. διακοσμητικόν πλέγμα εκ ταινιών δι' ένδωματα, παραπετάσματα και επικαλύματα έπίπλων, ή φράντζα.

ταινιοπλακτος-ος νεώτ. ό εκ ταινιών πελεκημένον συγκείμενος άποτελούμενος.

ταινιοπώλις-ιδος (ή) ή πωλήτρια ταινιών έν χρ. ώς διαδέσμων, ζωνών κτ. : Επ.243 μήτηρ τίς αστώ Θρήτια ταινιοπώλις ήν, Δημ.1309.

ταινιοφόρος-ος νεώτ. ό φέρων ταινίας.

ταινώ-όω κ. νεώτ. περιβάλλω, περιδένω διά ταινίας, διακοσμώ, στολίζω μέ ταινών, ίδιό την κεφαλήν κηρώτο : Θεουκ.4,121 ίδιό δε έταινίον και προσρηχόνω ώσηερ άβλήτη, Ίνπ.Έλλ.5,1,3' τό μέν, φέρω ταινών περί την κεφαλήν : Άριστοφ. Έκκλ.1032 και ταινίωσας και παράθω τάς Άγκύθους 2) τό παθ. στεφανώω, στεφανώομαι : αύτ. Βραδ.395 τίς σής κορητής άξιώς παίσαντα και σκόφαντα κήλυσαντα ταινιοσάσθαι, Διδό.Σ 17,101 άπής ταινιοσόμενος ύπό τών όμοφύλων 3) μτγ. περιβάλλω διά ταινίας, φασκάνω, έν χρ. τό παθ. : Στράβ.9,3,6 δεικνύται και όμφαλός τις έν τώ ναφ τετανωμένω.

ταινιοδής-ους-ές ό ταινιοειδής : Θεόφρ.Πυρ.72 δόσανα τών ξύλων τά τ χλωρά και τά σκο-λαία και τά ταινιοδή καθάρω ό φοινίξ.

ταινωτής (τό) μον. ό στεφανών, ό στεφανω-τής : Παμμ.Γ. Άνδρόν.Πολ.55B Γρηγόριος δ' ήν ό ταινιωτής και τά στέφη ή Αύγούσσια και μήτηρ έδέχετο.

ταινωτικόν όνομα (τό) μτγ. ό εξαγόμενος εκ τίς αμυγν. πόλεως ταινίας κ. γεν. εκ τίς έν ταίς αμυγνακείσ παραλλας φυσιομένη άμπελον πρδλ. Γβίν.Φι 13,76 ταεωσείας ρεργύια : Άθην.1,33B ούτος ό ταινιωτικός .. έχει τί άρωματώδες.

ταινωτός-ή-όν νεώτ. ό συγκείμενος άποτε-λούμενος εκ ταινιών 2) ό έν είδει ταινίας κατεσκευασμένος ταινιωτός πρίων ήτέριμων πρίων, πριονοκροθέλλω.

ταινί άντων. Έπιγρ. δοτ. πληθ. θηλ. του όνι βλ.λ.

ταινύω άντων. Έπιγρ. δοτ. πληθ. του όνι βλ.λ.

ταίρι (τό) μον. όνη. τό έτερον δύο όμοίων με-ρών ζεύγους : τό ταίρι τίς κάλατος - του πα-νουταίου || μον.κ.όνη. φρ. δέν έχει (τό) ταίρι (του) δέν έχει τον όμοιον του, υπερέδωκε τους πάτας εις τίς : Έρωτόκρ.1,509 έστι γλυκιά και νό-στην, που ταίρ άλλο δέν έχει 2) συνεκδ. σύντροφος, ίδιό επί ουζώγου, σύννευας : αύτ.1,1642 πώς μελετής και πώς τό λέξ ταίριον του να σέ κάμω. - έγιναν ταίρι (συνεξήχθησαν ή έγιναν φί-

λοι, - έχασε το ταίρι του ή πάλεσε τον σύντρο-φον ήτοι σύζυγον, φίλον ή συνεργάτην.

ταிரιάζω μον.κ.όνη, άόρ. (έ)ταίριασα κ.-ξα, μτγ. παθ. παρακ. ταίριασμένος, συναρμοζώ δύο πνά.δυσια εις ζεύγος, κάνω ταίριο : ταிரιάζω τίς κάλατος - τά γάντια 2) γεν. φέρω εις συμφω-νισιν εις άρμονίαν, συνουδάω, συναρμονίζω : τα-ιριάζω τό σκακιά μέ τό πανταλόνι - τους χρω-ματισμούς || άμτθ. συναρρόζωμαι, είμαι εις συμφωνίαν, συναρμονίζομαι : Ζερβ.Παγ.ΚΚ 5,26 τόσο ό φωνικός μεθ ταிரιάζων, - δέν ταίρι-άζει αύτή ή γραβάτα μέ τό κοστούμι σου' || μου όνη. κ. μτφ. : Έρωτόκρ.1,38 τώ γυνώκει - ταிரιάζω, αύτ.3,1276' || φρ. ταிரιάζων τά χνώ-τά μας έχομεν τάς αύτάς ιδέας, τά ίδια προή-ματα || ή μτγ. ταίριασμένος συνδευσμέ-νος, προσηρμοσμένος, εύάριστος, ταίριαστός : ταίριασμένο άντρογύνο - ζευγάρι' || κ. μτφ. : Παλαμ.Γάφ.16,2 άπ' τό θρήνω τους τον ταίρια-σμένο λείπει ό τρανός καμρός' || παροιμ. : άν δέν ταίριαζαμε, δέν συμπεριερίξαμε ή συνα-φεις φιλικών δεσμών έχει βάσιν την φιλικήν συγγέ-νησιν 3) άόρ.σ. ταίριαζει άρμόζει, πάει : δέν του ταίριαζει τό έπίσημο όφες - ή νύφη - τό ά-ξίωμα 4) δέν μου ταίριαζει δέν μέ εύκολώνει, μου είναι άδύνατον, δέν μου ρχεται βολικό : δέν μου ταίριαζει να περάσω τό βράδυ από τό γραφεύ σου.

ταίριασμα (τό) όνη. ή πράξις του άρμολίζεν ή άρμολίζεσθαι, συναρμονίσις ή συνάρμοσις.

ταίριαστός-ή-ό όνη. κ. -χτός ό εύσυντότως συνδευσσόμενος, ταίριασμένος, αντίθ. άταίρια-στος, παράταρος : || έπύρρ. -ά.

ταίριαχός-ή-ό όνη. ταίριαστός βλ.λ.

ταίτης (τό) μτγ. πάχρους : Κυρον.38.

ταινιον ά. τόπιον βλ.λ.

ταιυλορισμός νεώτ. σύστημα όρθολογική-κής όργανώσεως τίς έργασίας.

ταΐφας (τό) (τουρκ.) όνη. κ. νταΐφας φυλή, φάρα 2) σπάτεμα άτάκτων, μουλοκί' 3) ναύτης

τάκάττειον (τό) άττ. κτ. κρώσιν άντί τό άκάτειον.

τακέρω-ά-όν (τήκω) κ. νεώτ. ό εύκόλος --, κόμενος, που λειώνει εύκολα : Ίνπ.Γυν.2,169, Φερεκρ.108,13 σχελίδως τακέρωταται, Άριστοφ. άπ.4, Άντιφάν.1,4 τακέρω μεκάδην μέλη, Διον. Κωμ.3,7 τακέρω ποιείν τό κρέας, Γαλ.δ,498' || ό εύκόλος βράζων, εύκολόδραστος, ώστε εύδής έν τώ στόματι να άναλύηται : Φερεκρ.108,84 τακε-ρούς ποιήσαι τους έρεθίνθους 2) κ. νεώτ. επί ύδατος, ό έχων την ιδιότητα να καθιστά τί εύ-τηκτον, εύκολόδραστος : Ίνπ Άέρ.7 ύδατα έφειν άριστα και τακέρωταται 3) μτφ. ό πλήρης πάθους και έπιθυμίας : Άνακρ.169 τακέρως Έ-ρωας' || ειδ. επί σπιδόντος και πλήρους πά-θους όμοιος, βλήματος, τρυφερός, όγρός : Ίθουκ.2 τακέρ' όμοιασ δερκόμοιος, Φιλέτορ.5 ώς τακέρων .. και μαλακόν τό βλέμμ' έχει, Άντιφ. Θεσα.Α' 9,567, Άλκιφρ.1,28, Λουκ. Έρωτ.14 τακε-ρόν τί έν ταίς όμμασιν πάθος άναυγάρωσι' || έ-πύρρ. -ώς : Άλκ.21 5,38 έλπίται τό μέλος τακε-ρούς ίεπεί τό κελαιόμοιός της άπιδόντι.

τακέρωχος-χρωτός (τό) ή έχων τακέρων, τρυ-φερόν και μαλακόν, άπολούν βέρμα : Άντιφάν.52,3 τακέρωχρωτ' είδη κύουσαν.

τακέρω-όω μτγ. τοκέρων, μαλακόν, τρυφε-ρόν η ποιώ : Άθην.1,30 έρπίων έτακέρωσας κ. παθ. : Άγαθων. Όρειδ.10,7,10 έφήσιν δει τάς κο-λοκυνθίδας έν ύδατι έχει τακερωθώσι 2) ά-παλύνω : Διοσκ.4,182.

τακέρωσις-κως (ή) μτγ. ή πράξις και τό άπο-τέλεσμα του τακέρω βλ.λ., άπάλυνσις : Άρχην. Αεί.121 έφε μεχρι τακέρωσικας.

τακηρός-ά-όν μτγ. ὁ τακερός: Διοσκ.Ι,106. **τακίμι** (τό) (Γουρ.) ὄσμ. σύνολον πραγμάτων χρησιμοποιουμένων διά τόν αὐτόν σκοπόν, ὡς ἐργολέων, συσκευών, σκευών κτλ., σορτιμέντο·

2) κτ. ἐπέκτ. ὁμάς ἀνδρῶνων ἐργαζομένων ὁμοί καί κατά τὰς αὐτάς ὥρας, ἴδια εἰς φορτώσεις καί ἐκφορτώσεις.

τάκιστα ἔπιρρ. π. κωμ. βαρβαρισμός ἀπὸ τοῦ τάχιστα: Ἀριστ.Θεσμ.Ι,214.

τάκος (ό) (Γολ.) ὄσμ. κ. ντάκος, τεμάχιον ξύλου πρὸς ὑποστρήζην πικρῶς· 2) μτφ. τεμάχιον ὄστου, ἴδ. Ἐρσοῦ· 3) γυνή εἰδωμένη καί ὠραία.

τακονάος (ό) ὄσμ. ὁ εἰδικὸς κατασκευάζων τακονία ταχίτης ἴδ. ξόλινα· 2) ὁ ἀποκριτικῶς ἢ μωρῶς ὑπέριτρον θεοσεβείαν ἐπιδεικνύων.

τακονάδικο (τό) ὄσμ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ τακονά, τακονοποιεῖον.

τακονάοι (τό) ὄσμ. κ. ντακονάοι: τὸ θηφλέτερον ὀπίσθιον τμήμα τοῦ κατπίπτοντος τῶν ὀπλοημάτων.

τακονοποιεῖον (τό) νεώτ. τὸ τακονάδικο.

τάκτι (τό) (Γολ.) ὄσμ. διὰ λεπτή καί ὀρθόζουσα ἐκάστοτε συμπεριφορά, λεπτότης, χάρις περὶ τὴν ἐμφάνισιν ἢ περὶ τὸν λόγον: μὲς φέρθηκε μετ' ἐξαιρετικὸν τάκτι, - δὲν ἔχει τάκτι.

τάκτης (ό) Ἐπιρρ. ὁ ἐκτιμῶν, προσοφριζῶν καί ἐπιδιδάλλων ὀρισμένον φέρον.

τακτικά ἔπιρρ. ὄσμ. κ. ταχτικά τακτικῶς βλλ.: δὲν ἐρχεται - δὲν περνᾷ - δὲν βγαίνει τακτικά.

τακτικός-ή-όν κ. μιν κ. νεώτ., ὄσμ. κ. ταχτικός ὁ ὀρθόζων εἰς τὰξιν, τακτοποίησιν ἢ διατάξιν, ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ παρατάσσειν στρατεύματα, ἴδ. ἐν πολέμῳ, ὁδὲ τακτικός ἀνὴρ ἐμπερὶς περὶ τὰ στρατιωτικά: Ξεν.ΚΠ8,15 πάντα ταῦτα καί τὰ τοιαῦτα τακτικοὶ ἀνδρῶς ἐνόμιζον εἶναι·

αὐτ.3,1] ἀπολελυμένῳ ἴσαν τὸν καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικῶς ἀριθμοῖς·

αὐτ.3,3] ἀπολελυμένῳ ἴσαν τὸν καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικῶς ἀριθμοῖς·

αὐτ.8,5,15] κ. κ. νεώτ. ἡ τακτικά (τέχνη) κ. τὰ τακτικά (αὐτ.8,14) κλάδος τῆς πολεμικῆς τέχνης διερευνῶν τὸν τρόπον τῆς χρησιμοποιοῦσως καί διεκθυβῶσως τῶν διαφορῶν ὀπλῶν: Νικόμ.Κωμ.Ι, 37·

μτγ. τακτικὸν ὀνόμημα ὀνόμημα, σὺγγραμματα περὶ τακτικῆς: Αἰδ.Τακτ.τῆλ·

τὸ τακτικὸν ὡς ὄσμ. τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκρίτου (ἴδ. 28B)·

|| νεώτ. τακτικῶς (ό) ὡς ὄσμ. ὁ εἰδῶμων τῆς στρατιωτικῆς τακτικῆς·

|| ὄσμ.νεώτ. ὁ τακτικός, ὄσμ. ταχτικός ὡς ὄσμ. ὁ εἰς τὸν τακτικὸν στρατὸν ὀρηγρῶν στρατιώτης: ὄσμ. κλάδος με, καμμένη μόννα, ποῦ με γράφον ταχτικό·

|| ὄσμ. τὸ οὐδὲ τακτικό ὡς ὄσμ. ὁ στρατός καί ἴδια τὸ πεζικόν·

2) μτγ. γεν. ὁ κανονίζων, ρυθμίζων, κανονιστικός: Μόρκ.Αἰρ.Ι,9 καὶ ὁδὴ ἐξευρηκόν τε καί τακτικὸν τῶν εἰς βίον ἀναγκαίων δογμάτων·

3) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ πρῶν τᾶξιν καί ἀκρίθειαν, ὁ μὴ παραβαθῶν τὰ καθήκοντα, τὰς ἀποχρεώσεις του: εἶναι τακτικός εἰς τὴν ἐργασίαν του - εἰς τὰς πληρωμὰς του·

4) νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ τακτική ὡς ὄσμ. τρόπος μεθοδὸς ἐνεργείας, συμπεριφοράς: ἀκολουθεῖ τακτικῆν ἀναβαλτικῶν·

5) ὄσμ. ἡ τακτική ἢ ἐν τῷ βίῳ τάξις: δὲν ἔχει τακτικὴ στή (ωὴ του)·

6) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ καθ' ὀρισμένην τάξιν, ὀρισμένον χρόνον ἢ τρόπον συμβαίνειν ἢ λαμβάνειν ὀδόσασιν, νόμος ἢ καθ' ἔξιν, ὀπίθ, ἔκτακτος: πάνω τὸν τακτικό μου περιπάτου, - τὰ τακτικά ὄδοσα τοῦ προπολογοῦσμο, - τακτικά ἐπισκέψης·

7) ὄσμ. τακτικός στρατός ὁ ὀργανωμένος καί νόμος·

|| ὄσμ. γραμμ. τακτικά ἀριθμητικά τὰ ἀριθμητικά ἐπιβέτα τὰ σημαίνοντα τὴν κατ' ἀριθμὸν τάξιν τοῦ εἰς ὁ ἀναφέρονται οὐσιαστικοῦ·

7) μτγ. ὁ δηλῶν τᾶξιν ἢ διαδοχῆν: Διον.Θρ.636,14.

τακτιεότης-μος (ή) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τῆς τακτικῆς βλλ.31.

τακτικός ἔπιρρ. νεώτ., ὄσμ. τακτικά κ. ταχτικά κατά τὴν ὀρισμένην ἢ τὴν ἀρέπουσαν, τὴν ὀρθόζουσαν τάξιν, ἀνεὶ διαλείψων, ὀνελλήσος, συχνα: μὲς πληρωμῆς - μὲς ἐπισκέπεται τακτικά.

τακτισμός (ό) νεώτ. βολογ. τροπισμός βλλ. **τακτισμοῦ** (ό) πάλ. βαθμὸς τῆς ἐν τῷ στρατῷ τῶν Πτολεμαίων.

τακτοποίησις-εις (ή) νεώτ. τοποθέτησις ἐν τάξει, κανονικὴ διάταξις, τακτοποίησις.

τακτοποιεῖν ἔω νεώτ., ὄσμ. ταχτ., ὄσμ. ἐτακτοποίησα, παθ. ὄσμ. ἐτακτοποιήθη, ὄσμ. (ἐ)τακτοποιήθηκα, μτγ. παθ. παρακ. τακτοποιημένος, θέτω, βάλω εἰς τάξιν, ταποθετῶ πράγματα εἰς τὴν προσηκούσαν θέσιν, ταξινόμω: τακτοποιῶ τὰ βιβλία μου - τὸ ἀρχεῖόν μου·

2) συνεκδ. φέρω εἰς καλὴν καί κανονικὴν κατάστασιν, διεθετῶ, κανονίζω: τὴν ἐτακτοποίησα τὴ δουλειά· 3) ἐπιλογαρισμῶν, ἐκκαθαρίω, ἐξοφλῶ: πρέπει μὲς τὸν τακτοποίησε τὸν λογαρισμῶν μου.

τακτός-ή-όν (τάσσω) κ. νεώτ. ὁ ταξιμένος, κεκανονισμένος, προδιαγεγραμμένος, ὀρισμένος: Ξεν.ΚΠ8,3,28 τακτόν τὴ παρὰ τοῦ Κύρου παραγγέλλων·

|| τακτόν ἀργύριον ὀρισμένον ποσὸν χρυμάτων: Θεοκ.4,65·

|| ὄσμ. τακτὰ χρέματα: Πλάτ.Νόμ.746A·

|| αἶτος τακτός ὀρισμένη ποσότης σίτου: Θεοκ.4,16·

|| τακτὴ τροφή ὀρισμένη ποσότης τροφῆς: Πλάτ.Νόμ.909C·

|| τακταί θῖκα ὀρισμένη ποναί: αὐτ.632B·

|| τακτὸν ἐκφόρον ὀρισμένον, προκαθορισμένον μέσθωμα: Πλάτ·

|| τακτὴ ὁδὸς προδιαγραφείσα, προκαθορισθείσα ὁδὸς: Δημ.643·

|| κ. νεώτ. τακτὴ ἡμέρα ἢ ἐκ τῶν προτέρων ὀρισμένη: Αἰσχίν.2,109 ἐν τακταῖς ἡμέραις βουλευσέσθαι·

|| τακτόν ἔτος - τακτός χρόνος, ἔτος χρόνος καθωρισμένος ἐκ τῶν προτέρων: Ἀριστ.Π.Ι 599A κατά τινος χρόνους τακτοῦ, Πλάτ. ἐπὶ τὰ τακτικά ἐπὶ πέντε·

|| νεώτ. τακτὴ ὠρα - προθεσμία (προκαθορισμένη).

τακτός ἔπιρρ. μτγ. τεταγμένος, διὰ κανονισμοῦ ἐκ τῶν προτέρων, προκαθορισμένος: Πλάτ.τῆλ.3,12 (δ.ἀνάγν.).

τάκω ὄσμ. τ. τοῦ τάω βλλ. **τάκων**-ωνος κ. τάκων-ἄνος (ἴσα.) εἰδὸς τῆς ἀλλήλων, λουκάδικου αὐτ. ἐτακῶνες τροχίσκου στέλετος κεκομμένου μετ' ὀλῶν καί ἔξων ἄρτυμάτων: Κράτ.Κωμ.17· πρὸλ.Πολυδ.6,53.

τάλα (ή) τὸ φυτὸν φοινῆς τῆς Παλμύρας: Μεγασθ.π. Ἀρρ.ἴνδ.7· 2) ἡ ἀσαφούς σημ. Ἐπιρρ. Μυτιλήνης.

τάλα ἴσα. ἐρέγας.

ταλαγάνη (τό) ὄσμ. κ. ταλαγάνη ἀνδρῶνων χυμερῶν ἀπαναφωρῶν τῶν ποιημένων.

ταλαεργός-όν (ή) ὄσμ. - ἔργων πρὸλ. ταλαεργός ὁ ἡλιακός, ὁ μετ' ὀσημονῆς τὸ ἔργον ὀσημῶν, ἐπίμονος καί καρτερικός εἰς τὸ ἔργον, φερῶντος, ἐκ φιλοπόνο, ἴδ. ἐπὶ τὸν ἡμίονον: ἴδ.ψ 654 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, αὐτ.662, Ὁδ.Δ 636, Ἡσίοδ. Ἐργ.46·

2) μτγ. ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ πολέτικος βλλ., ὁ πολὺ μοχθήσας καί ταλαιπωρηθείς: Θεοκρ.19,19 ἵκτου χῶ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀνεῖον ἴωλκόν·

3) μτγ. ἐπίμονος ἐργώδης: Ὁπί. Ἄλ.5,50, αὐτ.20 ὀπὸ ζεύγλοισι ὁ ἔδικαν σφῶρων ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἔλικυσθηρα.

ταλαιμωχός-ον ὁ ταλαιμωχός: Εὐστ.1735,48.

τάλαινα (ή) θηλ. τὸ τάλας βλλ. **τάλαινος** ἐπιθ. ἀχηματισθῆν ἐκ τοῦ θηλ. τάλαινα ὀπὸ τοῦ Θεοκρίστ.Καν.66.

ταλαιπαθής ἐπιθ. ἀχηματισθῆν ἐκ τοῦ θηλ. τάλαινα ὀπὸ τοῦ Θεοκρίστ.Καν.66.

ταλαιπαθής-οὺς-ές μτγ. ταλαιμωχός ἢ ταλαιμωχός βλλ.: ΑΠ1,32.

ταλαιπώρημα-ατος [τό] κ. μον. ταλαιπώρ, κακοπάθεια, μόχθος, αβλήτης, δυστυχία : Φάλαρ. Έπιστ.135,2 ταῦτα μὲν οὖν ἐμὰ ταλαιπωρήματα καὶ αὐδάνας ἔτερον, Στουδ. Θεόδ.316.α

ταλαιπώρησις-ως [ή] μτγν. ή ταλαιπώρεια : Άρρ. Άν.6,26,1 κοφωτοτέρως φέρονται τολς πόνοισ ἐν ἱσότητι τῆς ταλαιπωρήσεως.

ταλαιπώρεια κ. μον. κ. νεώτ., λωv. -ἴη βωρεία καὶ ἐπιμοχθὸς ἐργασία : ἴηη. Αἲρ.21 ὄκασα δὲ ἀπὸ ταλαιπωρίας γίνεται ἀνάπασις ἴηηα, Γολ.15,620, αὐτ.74: 2) τακτικῆς χρήσεως, ἐνέργεια, ἐξάσκηση : ἴηη. Αἲρ.53: 3) ή ἐξ ὑπερβολικοῦ κόπου αωματικῆς κακοπάθειας : ἴηρ.δ.11, αὐτ.12 τετραμύνη : . ταλαιπωρήσει τε καὶ ἡλίω, Οὐκ.4,117, Αὐδοκ.2,17 τῆ τοῦ σώματος ταλαιπωρία, Πολύδ. 3,17,8 ή ἐν τοῖς ἐργοῖς ταλαιπωρία, Φιλῶδ.Οικ. 53,3 ή περί τοῦ πράγματος ταλαιπωρία 4) νόσος ή πάθημα, σωματικῶν ἄλγος, στενοχωρία, βασανιστικῆ ἐνόλησις : Οὐκ.2,49 μετὰ ταλαιπωρίας μεγάλας || νεώτ. φυσικῆ στενοχωρία, βάσανος : βίος πλήρης ταλαιπωριῶν.

ταλαιπώριζω μτγν. ταλαιπωρῶ, ταλαιπώρων, ἀβλιον ποιῶ : Σύμμ.Πάδ.Ἰα.21,2 ὁ ταλαιπωρίζων ταλαιπωρεῖ 2) ὀνομαζῶ τινά ταλαιπώρον, οκίτρω, ἐκτεολογῶ : Φιλῶδ.Θάν.32.

ταλαιπωρικὸς-ή-όν μτγν. ὁ πλήρης ταλαιπωριῶν βλ.λ.4) : Γολ.15,158 ταλαιπωρικὸς βίος

ταλαιπωρῖος [οἰ] μτγν. ταλαιπώρῖος, ὄροι δυσμενεῖς διὰ τινά : Φιλῶδ.Θε.1,15 ὁ ταλαιπωρῖος τοῦ βίου ἴψων ἴψων.

ταλαιπωροποιός-όν μον. ὁ ταλαιπώρων, ἀβλιον ποιῶν τινά : Δωρόθ.792D ή ἀμαρτία ταλαιπωροποιός ἐστι.

ταλαιπώρος-ος κ. μον. κ. νεώτ. ὁ βωρείας καὶ ἐπιπόνοος ἐργασίας ὑποφέρων, ὁ μεγάλως σωματικοῦς ἀγῶνας ὑπομένων, ὁ σκληρῶς ἐργασίας δύναμιος μὴ ὑποφέρειν, ὄθ. ὁ ἐν δυστυχίᾳ διατελῶν, ὄθλιος, ἐκείνός, δύστυχος, κακομοίρης πρὸλ.ταλαιπώρος Πινδ.ἀπ.197 ταλαίπωροι Θῆβαι, Ἰάκ.Πρ.233 βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον οὐκ ἔσχηκε οὐδένα, αὐτ.317, αὐτ.595, αὐτ.623, Σοφ. ΟΚ 14, αὐτ.94,945 ταλαιπώρον ἀνδρῶν γένος, Πλάτ.Εὐθ.302B ταλαίπωρος ἀρα τίς σὺ γέ' || κ. ἐπί πραγμ., ὁ ἐπιφέρειν ταλαιπώρεια, βάσανα, ἐνόλησις : Σοφ.ΟΚ 91 ταλαιπώρος βίος, Ἄριστ. Ὀρν.135, Ἄλεξ.144, Διφιλ.60,3 ταλαιπώροτερον οὐδὲν ἐστὶ . . τῆς γαστρός 2) τοῦ οὐδ. ταλαιπώρον ὡς οὐδ. ή σκληρότης : Ἄριστ.Π.Νεερ. 414 κὶ μὴ μῶν κὶ καὶ φροντιστής καὶ τοῦ ταλαιπώρον ἐνεστι ἐν τῷ φυτῷ 3) ὄμ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐδ. ὁ λῖαν ἐπιμοχθὸς βίος : ἴηη. Αἲρ.19.

ταλαιπώρῳ-ῳ κ. μον. νεώτ. κ.δὴμ., παρακ. τεταλαιπώρηκα [Ἰσοκρ.8,19], μέσ. μέλλ. μτ. παθ.σημ. ταλαιπώρησμαι [Ἄριστ.Εὐ.1,438J], μέσ. ἀόρ. ἔταλαιπώρησμαι [Κλήμ. Ἄλ.28], παθ. ἀόρ. ἔταλαιπώρησθην [Ἰσοκρ.3,64], δημ. (ἐ)ταλαιπώρησκα, παρακ. τεταλαιπώρησαι [ἰαλ.6,560], μτγ. (ἡ)ταλαιπώρησμαι κάρνω τινά τὸ ὑποφέρει σωματικῶς ή φυσικῶς, κατακουραζῶ, κατατρέφω, βασανίζω : Ἰσοκρ.8,19 ὁ πόλεμος πάντας τρέπεται τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, Δίων Κ 38,20, αὐτ.56,41 ἀνδρός . . ὡμᾶς μηδ' ὄσον προπέμψαι ποὶ αὐτῶν ὄπιόντα . . ταλαιπωρησάντος κ. παθ. πάχως πολλά, διατελῶ ἐν μεγάλῃ ταλαιπωρίᾳ, κατακουραζομαι, κατατρέφω : ἴηη. Αἲρ.19, Οὐκ.3,78, Πλάτ.Φαιδ.95D, αὐτ.Πολ.372D ἐπὶ τε κλιῶν κατακατεσθαι, αἵμα, τούς μὲλλαντας μὴ ταλαιπωρεσθαι 4) κ. αὐτῶ. μεγάλως κοπιῶ, ὑποφέρω κόπους, ὄφισταμαι ταλαιπώρως : ἴηη. Αἲρ.16, Εὐρ. Ὀρ.672 τί δὲ ταλαιπωρεῖτε με δεῖ, Οὐκ.1,99, αὐτ.5,74, αὐτ.2,101, Ἄντιφ.5,93, Λυσ.31,12 τῷ σώμῃτι ἀδύνατος ταλαιπωρεῖν, Δημ.22 λαποῦνται

καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦσθαι || μτ. δοτ. ὑποφέρειν ἔκ τινος : Πολύστρ.31W ἡλίω κενάτις ταλαιπωρεῖν 2) το παθ. καταπονοῦμαι, ἐταλαιπώρομαι : Ἄριστ.Πλ.224 ἐν τοῖς ἀγῶσις . . ταλαιπωροῦμενος, αὐτ.Βάτρ.24 ἴνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι, Οὐκ.3,3 τεταλαιπωρημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, Δημ.231, Ἰσοκρ.5,38, Πλούτ.Βροῦτ. 37, Γολ.6,43 παιδεία . . κρούει ταλαιπωροῦμενα.

ταλαιπώρος ἐπιρρ. μετὰ ταλαιπωριῶν, κοπιῶν, ἀπυρόχως, ἐκείνός, ὄθλιος : Ἄριστ.Φ. Ἐκκλ. 54 πᾶν ταλαιπώρως παρεῖδη, Οὐκ.3,4.

ταλαιπώρονος [οἰ] ή ὁ πολλά ὑπομένων, ὄθλιος, ἐκείνός, ταλαιπώρος : Σοφ. Ἄντ.866 αἴων ἐγὼ παθ' ἂ ταλαίπωρον ἔσων, Εὐρ.Εὐ.524.

ταλακάρβιος-ον [τλῶ] ὁ ὑποσηνητικῆ, πρᾶξιον ἔχων καρδίαν, γενάρθιος, μεγαλόκαρδος : Ἰσοδ.Α 424 Διὸς ταλακάρβιος υἱός, 2) ἂ ὄθλιος, δυστυχίης, ταλαίπωρον : Σοφ.ΟΚ 540.

ταλάλης [οἰ] π.βυζ. δημόσιος κηρύξ, ντελάλης

ταλάν [τό] [γαλλ.] δημ. ἄλ. τάκασον βλ.λ.5).

ταλανίζω κ. μον. κ. νεώτ., ἀόρ. ἐταλάνω, ἀποκαλῶ, ὀνομαζῶ τινά τάλαντα, ταλάνηρον, σχετιζῶ, οκίτρω, ἐκτεολογῶ, κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ μακροίσις πρὸλ. παρφῶρ. Ἐπικτ. Ἐγμ.26 ἐφορ μῆποτος . . μακροίσις μὲν ἐκείνων, ταλάνισις δὲ ασαυτῶν : Ἰσοκρ.113, αὐτ.328, Ἰω.Σκ.ἐν Ρητ.6,451W κ. παθ. : Πολ.Τετράδ.208, Ἡλιόδ.ΗΝικ.19,8, Θεόδ. Ὑρτ.π. Ἄν.Βασσα.3,17,3 ἔταλάνισον ἐαυτοῦς τῆς ζωῆς Νεπλ. Ἐπιστ.1,316.

ταλανίζω [οἰ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ταλανίζειν, συμπάθεια μετ' οἴκτου, ἐκτεολογία : Ἰω.Σκ.ἐν Ρητ.6,451W 2) σχετλιασμός, οἰμωγῆ, ὄδυρμος, θρήνος : Ἰω.Χρυσ.6,232,|| συμβουλιαις μὲν οὐκ ἐχρήσατο . . ταλανισμῷ δὲ μόνον.

ταλαντεία [ή] ή πρὸς τὰ ἔμπερὸς καὶ τὸν ὀπίσω κλησις πράγματος αἰρωμένου : Πλάτ.Κρατ.395B ή ὄπερ τῆς κερφαλῆς τοῦ λίθου ταλαντεία.

ταλαντευσιμῆρον [τό] νεώτ. ὄργανον χρησιμεῖον εἰς τὴν μέτρησην τῆς μεγίστης καὶ ἐλαχίστης ἀρτηριακῆς πίεσεως.

ταλαντεύσις-ως [ή] μον. κ. νεώτ. τὸ ταλαντεῖν ή ταλαντεύεσθαι, κινήσις διαδοχικῆ πρὸς δύο ἀντιθέτους φορὰς, αἰωρήσις : Ἄν.Κοιν.3' 2) νεώτ. μτφ. ἀμφίρροπος στάσις, διαστασις 3) νεώτ. ἐν τῷ ἀσυρμίτῳ τηλεγραφία ταλαντεύσεως ή ταλαντωσῆς ηλεκτρικὰ ρεύματα ἐναλλάσσόμενα λῖαν ὄψληλῃ συχότητος.

ταλαντεύθη-ρος [οἰ] νεώτ. σύστημα ή ὄργανον δυναμῶν μὴ ταλαντεύσει τὴν ἢ μὴ ταλαντεύσει, σύστημα διαρρέμενον ὑπὸ ηλεκτρικῶν ταλαντώσεων, ἀναπτύσσων δὲ ἐν τῷ χώρῳ ηλεκτρομαγνητικὰ κύματα.

ταλαντευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταλαντεύσειν, ὁ προκαλῶν-ταλάντευσειν, ταλαντωτικός.

ταλαντεύω [τλάνω] κ. νεώτ. κάρνω τὴν ψά κινήσει εἰς τὸν ἀέρα ἐναλλάξ πρὸς δύο ἀντιθέτους κατευθύνσεις, λικνίζω, κοινῶ : Ἡλιόδ.Α1θ.8,17 ἔτνοι καὶ δεσμοῦται τὴν σφαῖνῃ ὀλίγω πρόσθεν τὴν αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ταλαντεύουσις 4) ἀμτ. κ. παθ. κινουμένη ἐναλλάξ πρὸς δύο ἀντιθέτους κατευθύνσεις, ἐμπερὸς καὶ ὀπίσω, ἀσταθῆς ἔξω, διακυμάνομαι : Ἄριστ.ΛΖΠ 708b,14, αὐτ.Μετ. 354,8 δὲ τὰ ταλαντεύουσα [τὴν ὄβλαπταν] θεῶρον κἀκέλευ' || νεώτ. τὸ μέσ. κινουμένη κλίνων ὡς αὶ πλάσθητες πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ || κ. μτφ. : Διόδ.Σ 11,22 τῆς μάχης θεῶρον κἀκέλευ ταλαντεύουσαι, ἀπ.τόλ.4, Πλούτ.Ἰ.6.82B πέπει καὶ ταλαντεύεται πρὸς τὸν ἀντικῶν || μτγν. κ. νεώτ. ὄδν ἔχω σταθερὸν πῖστιν ή γῶνῃν ή ἀπόφασιν, ἀμφιπρόσω, ἐνδοιάζω, διαστάζω τί νὰ πράξω :

Γρηγ.Ναζ.3,70. ταλαντεύεται μεταξύ του και του δχι' 2) όμ. μτφ. ίδιος ρολήν προς τι: 'Αλκιφρ.1,8 τούτων ου την αρεσιν ταλάντευσ' (ιδίως ρολήν προς την προσημίαν και έλλογιαν) 3) σταθμίζω, μετρώ: Παυλ.Σιλ.ΑΠ 9,782 'όδασι (ιδία της κλεφθόρας) ήλιαια ταλάντεύουσι κλεφθόρας' || κ. μτφ. κλίνω την πλάστιγγα: Φιλ.2,170 τή μὲν έταλάντευε το έλαος, τή δ' άνέθρηνεν ό νόμος' 4) προσδιορίζει: Σενέκ.Συμμλ.Ανθ.4,74 Τίτων άνκτα ταλάντεύει και φάος' 5) 'Επιγρ. Δοκιμώζω: Καλλιό Ρήνω τέκνα ταλαντεύουσι' 6) τό παθ. μτφ. έξαρτώμαι, κρείμαται: 'Αλκιφρ.25 τό ζην ουδ' υπό τούτοις ταλάντεύεται.

ταλαντιαίος-α-ον ό τιμώμενος, ό έχων άξιαν ταλάντου: Δημ.833 ει έτεροι μὲν οικιοι ταλαντιαίοι και διτάλαντιοι καταλειφθέντες, Πολυδ.23, 4,3' || νοσήματα ταλαντιαία τό νοσήματα διά τήν θεραπειάν των όποιων δασαπνاتی τάλαντον, μθ. ώς άμοιβή του Ιατρού: 'Αλλ.Κωμ.12' 2) ό κεκτημένος έν τάλαντον, έχων περιουσίαν ενός ταλάντου: Κρότ.Κωμ.32' 3) έγγυσιος ταλαντιαίος ό παρέχων έγγύθησιν διά τό ποσό ένός ταλάντου: 'Αριστ.Οικ.1350α,19 ταλαντιαίους καθιστάται τάους έγγυσιος των οικισιό ταλάντων' 4) ό έχων θάρος ενός ταλάντου, ζυγίζων έν τάλαντον: ούτ. Ούρ.311β,3' || λιθοβόλος ή πετροβόλος ταλαντιαίος πολεμική μηχανή εκσπενδωνάσας λιθούς θάρος ταλάντου: Πολυδ.9,41,8, διόδ.Σ 20,87 τάς μηχανάσας τοίς ταλαντιαίοις πετροβόλους συνέτριψε, Φιλ.Μηχ.Βελον.85,2' 5) επίπραγμ. ή πράξεω, ό ου ή άξια, τό βραδείον, ή άμοιβή είναι τάλαντον: 'Επιγρ. Αφροδισιάδης ταλαντιαίος άγών.

ταλαντιαίος-α-ον πάπ. ό τυλαντιαίος (βλ.4). **ταλαντιαιός**(ιδί) 'Επιγρ. όνομ. είδους φόρου. **ταλάντιον**(ιδί) μν. τό φυτόν πολύγονον: 'Ιη.ματρ.181 έβωτάνη τις έστιν, έν ταις τέλειαι και τοίς πέτραις γινόμενι, έν Ιατρών μὲν παιδες πολύτρον όνομάζουσιν, Ιδιώται δέ σύμψυτον, Μακεδόνες δέ όστεόκαλλον, άλλοι δέ τάλαντον.

ταλαντιοειδής-οός-ές τιμν. άσπαθής, εύμετάβολος, κυμανόμενος: 'Ιω.Ψυχρ.σολ.75,7,469.

τάλαντον(τό) κ. μν. κ. νεώτ. ατάβη, ζυγός, ζυγαριά, παλάντζα: Θέογν.157 Ζεύς... τό τάλαντον έπιρρηπεί άλλοτε άλλως, Αλοχ.'ικ.8,23, 'Αριστ.Φ.Βάτρ.797 ταλάντω μουσική σταθμίζεται' || κτ. πληθ. η. 'Ομ. κ. πλείστοις ά. συγγραφεύσιν, οι δίκαιοι του ζυγοί, τής πλάστιγγας: 'ΑΜ 433 έχον ώς τα τάλαντα γυνή... ή τε σταθμύον έζουσα και έριον άμφι άνέλκει Ισάζουσα' || είδ. επί των πλαστίγγων, έν αις έξόγγεν ό Ζεύς τάς τήσας των ανθρώπων: ούτ.Θ 69 χράσσεια πάθρ έτίγαινε τάλαντα, ούτ.Χ 209, ούτ.Γ 658, ούτ.Γ 223 ήτοι κλίνας τάλαντα Ζεύς Ιθον έπιφύρο σταθολήν εις τήν έκδοσιν τής μίχαξ, Αλοχ.Πέρο. 346 τάλαντα βρίας ούκ Ισορροφώ τήσ' || κ. επί του ζυγοί τής δικαιοσύνης: 'Υμν.Ερω.324 δίκαιος κατέκειτο τάλαντα, Βαχχ.17,25 δίκας βέπει τάλαντον, Διοτμ.ΑΠ 6,267,4' 2) ώρισμένος φόρος καταβαλλόμενος διά τήν χρήσιν των δημοσιων σταθμίων, τής δημοσίως ζυγαριάς: 'Επιγρ. Κυζίκου. 3) πάν τό ζυγίζομενον, πάν τό έχον θάρος, όθ. η. 'Ομ. ώρισμένον τι θάρος πάντοτε χρυσοί: 'ΑΙ 122 δίκαι χροσίοι τάλαντα, ούτ.Σ 507, ούτ.Τ 247, ούτ.Ο 232, 'Οδ.1202 χρυσοί... εδεργίος έπίτά τάλαντα, ούτ.Θ 393 χρυσοί τάλαντον... τιμήντος' || πρόσ καθορισμόν του θάρος του δημηκό ταλάντου έν υπάρχον δεδομένο άλλο κρινόντες ότι καθ' όπερβολήν μεγάλη ποσότη χρυσοί θα ύληρχεν, έν τή τάλαντον ειχε περίπου τό θάρος, όπερ έξόγγεν υπερτον, έτι δέ και έκ τής τάξέως των βραδείων ΓΙ.Ψ 262 ένθα δύο τάλαντα χρυσοί φέρονται ώς έχοντα κατα-

τέραν άξιον λείδοσθαι εικόλομεν ότι τό θάρος τουτο μθ. δέν ήτο μέγα τοιούτην δέ γνώμην φαίνεται ότι ειχε και ό 'Αριστοτέλης [Απ.138] έν ταις μεθ' 'Ομ. συγγραφεύσι τό τάλαντον και αι ύποδιαίρεσίς αυτού ήσαν και βάρη ή σταθμύον άριστομένα χράσιμα εις τό έμπόριον, διαφέροντα δέ κατά τό διάφορα συστήματα, και ποσότητες χρηματικά, ός έδηλούν τό βάρη ταύτα εις χρυσόν ή εις άργυρον, έν ώ τή άνόμια στατήρ και Ικαθ.Ησι 2 άρομύή ήσαν όμ. άνόμια και χρυσοί και άργυρών νομισμάτων' || τό τάλαντον έξισοούτο ώς μονάς θάρος προς σημερινός 33 όκάδας και 355 5/9 δρμ ή 52 γαλλικός λίτρας, ποικιλοποιος έν τούτοις του θάρος αυτής κατά τόπους μεγάλας τό βάρη ή σταθμύ ταύτα ύληρχον έν τή προσωπική κράτει επί Δαρείου του 'Υστάσπου, όπερ ό 'Ηρ. (3,89) καλεί βαθυλίωον κ. Εύδοϊκόν τάλαντον, και τό μὲν πρώτον ήτο έν χρ. προς σταθμύον άργυρού, τό δέ δεύτερον χρυσοί, ό δέ λόγος ό μεταξύ βοθ. κ. εύθ. ταλάντου ήτο ώς 4: 3' εκάτερον διαιρετό εις τρισήλιους στατήρας τό βοθ. τάλαντον αναπαύεται έν 'Ελλάδι υπό τό όνομα αινητηκόν τάλαντον άργυρού, όπερ μετά των ύποδιαίρεσέων εις 60 μνάς και 6000 δραχμάς ήτο τό σύνηθεν τάλαντον κατά τους χρόνους τής άμψής έν ταις πλείστοις των έλληνικών πόλεων και έν Αθήναις πρό των χρόνων του Σόλωνος ούτος ήλάττωσε τό αττ. σταθμύ και νομισματά ύποκαταστήσας τό αιγν. τάλαντον δι' έτέρου άργυρού Ισου κατά τό θάρος προς τό εϋδοϊκόν τάλαντον χρυσοί τό θάρος του τάλάντου μετά Σόλωνα ήτο περίπου 26 χιλίογραμμα και 200 γραμμάρια, ή δέ αξία 5044 χρυσών φράγκων περίπου τό άπτικόν τάλαντον εκυκλοφορεί επίσης έν Κορίνθω, Θεσσαλίαι, Σικελίαι, Τάρανται και Μοκεδονίαι από του 'Αλεξάνδρου τό τάλαντον ήτο μ. συμβολική νομισματική μονάς, ούχι δέ και νόμισμα κεκομμένο' τό άργυρον έξισοούτο προς τό ύποδεκαπλάσιον του χρυσοί, τό δέ χρυσοίον προς τό ύποδεκαπλάσιον του άργυρού: 'Ηρ.3,89 τοίσι μὲν άργυριον άπαγίνευσσι ειρητό βαθυλίωον σταθμύον τάλαντον άπαγίνευσσι, τοίσι δέ χρυσοίον άπαγίνευσσι Εϋδοϊκόν' τό δέ βαθυλίωον τάλαντον δύναται Εϋδοϊόδας έθδοϊκήκωντα μνάς, 'Αριστλ.'Αθ.10,2 έπιφάσας (τό Σόλων) σταθμύ πρός τό νόμισμα τρεις και ή έκήκοντα μνάς τό τάλαντον άνούσας, Πολυδ.9,86' || έν χρ. μ. ώς νομισματική μ. : 'Ηρ,7,28, Ξεν.'Ελλ.3,5,1, Αισχίν.2,174, 'Επιγρ.' || παρά τισι τό τάλαντον ήτο έν χρ. μ. ώς σταθμική μονάς Ιδ. μολύβδου ή σιδήρου: 'Επιγρ. Πάπ.' || όμ. ύφάσματος: ούτ.' 4) μν. κ. μν. νομισματική μονάς γενικής αξίος: Κδ Ματθ.25,16 παρευθείς 58 ό τό πάντε τάλαντα λαβών ειργάσασθαι' 5) νεώτ. μτφ. φυσικόν ή επίκτητον χράσιμα ή πλεονέκτημα ή ίδιοφυία έξοισρητική ή διουστηκόνη και καλλιτεχνικόν προσόν, τοτέντο: ποιητικόν - μουσικόν τάλαντον.

ταλαντοχόος-ον (έξω) κ. νεώτ. ό κρατών τά τάλαντα, τοίς δίσκοις τής πλάστιγγος, έν χρ. μτφ.: Αλοχ.'Αγ.439 'Αρχς... ταλαντοχός έν μίχα θορός Ιδ μετατρέπων ή όρίων τήν έκδοσιν τής μίχαξ' 2) νεώτ. ό έχων πολλά τάλαντα, βαθύπλοκος' 3) όμ. ό κάτοχος ταλάντου βλ.5,1, ό έχων έξαιρετικήν τιμή Ιδιοφυοίον, Ιδ. έν πιν των κολών τεχνών.

ταλάντω-όω κ. νεώτ. ταλαντεύω βλ. κ. παθ. ταλαντεύομαι, αίσωρομαι, κυμαίνομαι, φέρομαι τήδε κάκεισε ή προς άψώτερα τά μέρη, κτ. άντιβ. προς τό Ισοορροφώ: 'Ιλλάτ.Τιμ.52Β άλλ' άνωμάλως πάντα ταλαντωμένους.

ταλάντωθρον(ιδί) νεώτ. έξάρτημα μηχανής ου ή ταλάντευσις ρυθμίζει τήν λειτουργίαν αυτής.

ταλαντωσίμετρον (τό) νεώτ. ἄ. ταλαντευσίμετρον βλλ.

ταλάντωσις-εως (ή) κ. νεώτ. στάθμησις ζήμις : Ἄντιφ.Σοφ.42 2) κ. νεώτ. τό κινεῖσθαι τῶδε κάκεισε, ταλάντωσις : Ἀριστλ.Μετ.354α,β.

ταλαντωτής (ός) νεώτ. ὁ ταλαντευόμενος περὶ τὴν θέσιν τῆς ἰσορροπίας.

ταλαδός-ή-ον ἱθάωι ὁ πλῆμων βλλ. : Ἀριστφ. Ὀρν.687 ἀπτήνης ἐρημίριοι, ταλασί βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνηιοι, Κόντν.759.

ταλαπαθής-οῦς-ές Σουδῆ, ἑλαπαθής.

ταλαπερίος-ον ἱθάωι, πείρωι ὁ πολλὰς πεύρας καὶ δοκιμασίας τῆς γῆρας παθήματα ὑποστάς, ὁ πολλὰ παθών, ἰδ. ἐπι τοῦ Ὀδυσσεύς : Ὀδ.Η 24, αὐτ.Σ 193 2) μνη. ὁ πλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλάνης, ἀλήτης : Ἀλμ.Τακτ.10,10 3) πτωχὸς ταλαπερίος ἐπαίτης : Ἀγοθ.ΑΠ10,66.

ταλαπενήθης οὔς-ές ὁ πολλὰς θλίψεις ἀποφέρων, καρτερικός, ὑπομονητικός ἐν δυστυχίᾳ : Ὀδ. Ε 222 τῆλσομαι ἐν στήθεσιν ἔχωμαι ταλαπενήθε θυμῷ κ. ἐπι προκμ. : Βακχ.5,157 2) ἐπι πραγμ., κοπιώδης πλήρης μόχθων : Πανύσσ.12,5 3) θλιβερός : Βακχ.15,26.

ταλάπηξ (ός) πάπ. παραλλαγή πῆς τοῦ φυτοῦ κεντρότης βλλ.2.

ταλαράς (ός) δημ. ἄγρ. τοῦ τάλάρου βλλ.

ταλάρων (τό) μνη. ὑπόκορ. τοῦ τάλωρος, καλαθίσκος, κοφινάκι : Πολυδ.10,125, Πάπ.

ταλαρίσκος (ός) τὸ τάλάρων βλλ. : Ἀριστλ.Πρ. 924β,ιι,Θεόκρ.15,113 πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κάποι, ταλαργαμένοι ἐν ταλαρίσκῳ, Ἄντιφ.Σιδ.ΑΠ δ,174.

τάλαρο (τό) δημ. δ. ἄρ. τοῦ τάλωρο βλλ.

τάλαρος (ός) κ. νεώτ. κλάθος, κάνιστρον : Ὀδ.Δ 125,αὐτ.131 χρῶσιον τ' ἠλακάτην τάλωρον θ' ὑπόκλωμον ἀπασσον ἀργύρεον 1) κλόθος προθ' ἐναπόθεσις καρπῶν : Ἰλ.Σ 568 πλεκτοῖς ἐν τάλωρισι φέρον μελιπέδα καρπῶν, Ἡσιόδ. Α 293 1) κάνιστρον ἀνέμων : Μόσχ.234 ἔχον θ' ἐν γροσίῳ ἐκάστη ἀνδοθῶκαν τάλωρον, αὐτ.δ,1.Πουσ. 8,31,2 2) πλεκτός κλάθος ἐκ κλώνων λῆρου προποστράγγισι ἐν αὐτῷ τοῦ τυροῦ, τυροδόλι : Ὀδ.1247 πλεκτοῖς ἐν τάλωρισι ἀμπαμένους κατέβηκεν, Ἀριστφ.Βάτρ.560, Ἄντιφ.Θεσο. ΑΠ9,567, Γαλ.6,491, Ἐπιγρ. 3) πλεκτός κλωδός δριβῶν, κομαρτά 1) μτφ. Μουσεῖον τάλωρος τὸ τῶν Μουσῶν τέμενος : Πύμων Φλ.12.

ταλαρωτός-ή-όν μνη. ὁ ραβδωτός : Διόδ.Σ 5,30.

τάλας-ανος-αινα-ον (ἱθάωι) κ. μνη. κ. νεώτ., οἶολ. τάλας [Ἰακοιρδ.Θεο.1,126B], θηλ. κ. τάλας [Ἀριστφ.Θρα.103B], δοτ. ἐν. κ. τάλαντι [Ἰαπων.12], αἰτ. θρα. κ. τάλαν ἸΟδ.Σ 327, αὐτ.Σ 68, Θέρον.512], θηλ. [Ἀριστφ.Βάτρ.559] ὑπερθ. ταλάντατος-ή-ον [Ἀριστφ.Πλ.684, αὐτ.1046, αὐτ.1060, Πλάτ.Κρατ. 395B], ποσ. λ. ἐν χρ. κ. πῆσι πᾶσι πεζῶν [Ξεν. ΚΠ 4,6,5, Φλ.2,239, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,16,20, Πλάστ. Ταγ. 79, Λουκ.Ἐπιφ.δ 10,3], πλῆμων, πολυπαθής, ταλαπῶρος, δυστυχής, ἐλεεινός : Ὀδ.Σ 327 ἔειπε τάλαν, σὺ γέ τις φρένας ἐκπαταταγμένους ἔσει, Αἰσχ.Χο.743, Σοφ.ΟΚ 1338, αὐτ.1401, αὐτ.Αἰτ.981, αὐτ.Φλ.1196 κ. μτ. γενικ. τῆς αἰτίας : Αἰσχ. Πέρσ.445 ὀ γῶ τάλανα συμφορὰς κακῆς αὐτ. 517, Ἀριστφ.Πλ.1044 τάλαιν ἐγὼ τῆς ὄψεως 1) κ. μνη. σπον. κ. ἐπι κακῆς σμῆ., ὄθλιος : Ὀδ. Τ168 ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὶς ὄθνησο, Στουδ.Θεοδ.605,33, Πρόδρ.1,345 τρόπον τῶν κακομήλων τῆς γυναικὸς ὁ τάλας 1) κ. κομῆ. ἡ κλητ. τάλαν κακόμορος, ἐν εἰδίᾳ συμπληρωσ. καὶ θεωπευτικῆς ἐκφράσεως : Ἀριστφ.Αυσ.910, αὐτ.914 ἔπειτ' ὀμῶσασι δῆτ' ἐπισηκῆσθε, τάλαν, αὐτ.Ἐκλ.242 1) κ. πρ. αἰ. ἐπι πραγμ. ὄθλιος, ἐλεεινός : Αἰσχ.Χο.1069 παιδοδοροὶ μὲν πρώτων ὕλησαν μόχοι τάλανές [τε Φεῖστος], αὐτ.223,

αὐτ.Ἐπ.988, Σοφ.ΟΚ 1263, αὐτ.Φιλ.1088, αὐτ.Ἰδ. 1179, αὐτ.Τρ.1084, Ἐρρ.Ἐλ.248, αὐτ.Φοίν.1710 2) Τάλας (ός) ἀστερισμός τῆς ἐπιπέλλων ὀμοῦ μετὰ τοῦ τοξότου : Κατ.Ἀστρλ.Κ 7,207.

ταλασηός-ή-ον μνη. ἐπ. ὁ εἰς τὴν καταγερασιν τῶν ἐρίων ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος, ὁ κατόλληλος διὰ τὴν ταλασιουργίαν, ὄθ. ταλασηία ἔργα ταλασία βλλ. : Ἀποκλ.Ρ 3,292 1) ταλασηῖος ἰδρώς ὁ ἰδρώς, ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κόπου τῆς καταγερασῆς ἐρίων : Νώνν.Δ 6,142 Παλλιδός . . ταλασηῖος ἰδρώς.

ταλασία (ή) ἐλεεργασίᾳ ἐρίων καὶ ἰδίᾳ ἡ κλώσις αὐτῶν, ταλασιουργία, τὸ γνέσιμο καὶ ἡ ξαντῆ τῶν μαλλίων : Πλάτ.Νόμ.805B, Ξεν.Ἀπομν. 3,9,11, αὐτ.Οικ.7,41 ὁπόταν ἀνεπιθήσῃνη ταλασιᾶς λαδοῦσα ἐπιστήμων ποιήσῃ Φιλ.2,328, Πλούτ.Ρωμ.15 παρακτελεῖσιν οἱ . . ταλασίαν.

ταλασίον (τό) μνη. τὸ ἐριουργίον : Φώτ.

ταλάσιος-ον ὁ ταλασηῖος : Ξεν.Οικ.7,6 ἔραοκαυτα ὡς ἔργα τάλασια θερραπῆλαις ἰδίδοται.

ταλασιουργία (ή) κ. μνη. ἡ ταλασία βλλ., τὸ εἰδέναι ὡς δεῖ ταλασιουργεῖν : Πλάτ.Πολιτ.282C, αὐτ.283A τὸ γάρ συγκριτικῆς τῆς ἐν ταλασιουργίᾳ μέρσιον, Κορυοῦτ.Φύσ.Θε.23, Ἀθην.Ἱστρ.π. Ο 96δ,5,4 ἰδέβει, Ἰω.Χρυσ.11,15B ταλασιουργία διηνεκῆς Ποχμ.Γ Γραμ.170,10 οἰκαυρεῖ καὶ ταλασιουργία προστέτικεν.

ταλασιουργικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταλασιουργίαν : Ξεν.Οικ.9,9 ἄλλη φυλὴ τῶν ταλασιουργικῶν ὄντων 1) ταλασιουργικὴ (τέχνη) ὡς ὄσα. ἡ ταλασιουργία : Πλάτ.Πολιτ.282A ἔσθνητικὴ καὶ νοσητικὴ καὶ πάντα αὐτὰ περὶ τὴν ποίησιν αὐτῆς τῆς ἐσθῆτος . . μῆρη μῆα τίς ἐστὶ τέχνη . . ἡ ταλασιουργική.

ταλασιουργός (ός,ή) ὁ τὰ ἐρία καταγερασόμενος ἦτοι ὁ ἐξαιών, νῆθων καὶ προθ' ὄψανον ἔτοιμα ποιῶν : Πλάτ.Ἰων 540C οἱα γυναικί κρηνοτά ἐστὶν εἰπεῖν ταλασιουργῶν περὶ ἐρίων ἐργασίας, Τρέφωμ π. Ἀθην.14,618B ἡ ταλασιουργῶν ὄσα.

ταλασιουργῶ-έω κ. μνη. καταγερασίωμα ἐρία, ἐξαιών, νῆθω καὶ προκ κλώσιν ἔτοιμα αὐτὰ ποιῶ : Ξεν.Ἀπομν.3,9,11 διὰ τὸ τὰς μὲν [τῶν γυναικῶν] εἰδέναι ὅπως χρῆ ταλασιουργεῖν, Διόδ.Σ 2,23, Λουκ.Ἀλ.Ἱστ.2,46, Νευφ.δδ.π.Σχολ.Σοφ.ΟΚ 337 αἰ δὲ γυναικῆς ἔνδον μῆνομασι ταλασιουργοῦσι, Ἰω. Φωκ.Ἐκφρ.Πολιτοῦ 10 σημνῶς ταλασιουργοῦσθ.

ταλασιουργῶνος (ός,ή) ἱθάωι, φρήνι ὁ ὄπ' αὐδεμῶς ταλασιουργίας καταβαλλόμενος, καρτερικῶς, καρτεροβλήτος, ὑπομονητικός, ὁ φυγὴν ἔχων ἀπόητον καὶ δυναμην τὰ πάντα γὰ ὑπομηνε : Ἰλ.Δ 421 ὑπὸ κεν ταλασιφρονά περ δέας εἰλεν 1) συχητ. ἐν χρ. δὲ ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς : αὐτ. Α 466, Ὀδ.1,87, αὐτ.129 ἔνθα περ ἄλλα ἔγχε' Ὀδυσσεὺς ταλασιφρονά τίστατο πάλλα, Ἡσιόδ. Ο 1012, Θεόκρ.24,50.

τάλαφρινος-ον (ἱθάωι, φρινός) ὁ φέρων ἀσιπίδα ἔξ Ἰαχυροῦ δέρματος ταύρου, ὁ διὰ βοείου ἡ δερματῆος ἀσιπίδος ἐπὶ τῆς μάχης ἀνθιστάμενος, ὁ δι' αὐτῆς τᾶς ἐν τῇ μάχῃ προσβολῆς δεχόμενος καὶ ἀποκρούων αὐτάς, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως : Ἰλ.Ε 289 πρὶν γ' ἡ ἔτερον γέ πεόντια στήματος ἀσῆ Ἀρηα, ταλαφρίνον πολεμιστήν, αὐτ.Υ 78 1) κ. ἐπι τοῦ πολέμου : Ἀριστφ.Ἐἰρ 241 1) κ. ἐμποικτικῶς ἐπι τοῦ Λομῶχοι : αὐτ.Ἀχ.964 ὁ δεινός ὁ ταλαφρινός, ὅς τῆν Γαργῆνα πᾶλλει 1) ταλαφρίνος πρὸς χονδρῶν, παχῶ, ἀνεβηκνῶν, Ἰαχυρῶν δέρμα : Ἀνῶτ.ΑΠ 7,208 μλλαν θὲ οἱ αἶμα ταλαφρίνου διὰ χονδρῶν ἔσσεο 1) τὸ οὐδ. ταλαφρίνον ἄς ὄσα. Ἰαχυρῶς, καρτερικῶς : Ἰλ.Η 239 τὸ μοῖ ἐστὶ ταλαφρίνον πολεμιστήν.

ταλάφρων-ονος (ός,ή) ὁ τάλωσιφρων : Ἰλ.Ν 300 ἐφῶδες ταλάφρονά περ πολεμιστήν, Ὀππ.Ἀλ.3,40.

ταλάωφ-ωρος (ὁ) τόξον: Εὐφ.9,12. Χαιροδ.Θεο. 1,301H «ἠλέκτωρ μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἥλιος ταλάωφ δὲ τὸ τόξον».

ταλαώφρα 'Ἡσ. τοξόεργατα.

τάλε-κουάλε (ἱταλ.) ἐπίρρ. δημ. περιπούδησις: τὰ ρούχα μου εἶναι τάλε - κουάλε τὰ δικά σου' ἢ ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. ὁμοίως.

ταλετίνας (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐπὶ τοῦ λακωνικοῦ ὄρους Τολέτου λατρευόμενος, ἐπιθ. τοῦ δῖος.

τάληθες ἄπτ. κτ. κρᾶσι ἀντὶ τοῦ ἀληθές.

ταλάντο (τὸ) δημ. τάλαντον, ἰδιοσημ., ἔξαιρετική φύσις, τάλαν: ὁ ζωγράφος αὐτὸς ἔχει ταλάντο.

τάλητρον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. δ.γρ. τοῦ τάλλητρον.

ταλιαθώρος (ὁ) (ἱταλ.) δημ. ὁ μπαγιέρης βλλ.2) εἰς τὸ χορτοφαγίον παστέα, ἄ. κόφτης.

ταλιαμάς (ὁ) (ἱταλ.) δημ. ναυτ. θαλασσοτόμος, φάλικος βλλ.

ταλιάνι (τὸ) δημ. δ.πρφ. τοῦ ιταλιάν βλλ.

ταλιάρη (ἱταλ.) δημ. τέμνω, τύπτοι, αἰκίζω.

ταλιρίσι (τὸ) δημ. καλοθίκας διὰ τὸ νῆμα τῆς ρόκας, διὰ κορπίδος, διὰ νεοπάκτων τυρῶν.

2) σκευὸς οικιακῶν ἐπιπέδων καὶ σχήματος στρογγύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεξεργάζονται τὴν ζῆμιν.

ταλικά (ἡ) δημ. κ. ντα- εἰδὸς τῆ ἀμάξης χρῆσι-μευούσης ὡς λεωφορείου καὶ διὰ μεταφοράς.

τάλικος 'Ἡσ. ἀναδιός.

τάλικος-ον ὄωρ. τ. τοῦ τηλικός βλλ.

τάλικότος μτγν. ὄωρ. τ. τοῦ τηλικότος: 'Αρ-μυ.2,242 ἰεκδ. Heibh.

τάλις-ιδος (ἡ) πνι. κόρη εἰς ἥλικαν γάμου καὶ ὄνομασθεῖσα τῆν νύμφην: 'Ἡσ. εἰ μέλλοντος παρθένου καὶ κατανομασμένη πνι, αἱ δὲ γυναῖκα γαμηθῆν, αἱ δὲ νύμφην: Σοφ.'Αντ.629 ἀχνύμε-νος τάλιδος ἦκε μόρον Ἀντιγόνης, Καλλ.Αἰτ.3,1,3.

τάλιτης (ὁ) νεώτ. ἐξασθενῆς ἀλκοόλη.

τάλικ (τὸ) δημ. τάλικος βλλ.

τάλικης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον ἑνυδρον πυριτικὸν φάσις τοῦ μηχανοῦ.

τάλλα ἄπτ. κτ. κρᾶσι ἀντὶ τὰ ἄλλα.

τάλλα(α)ράς (ὁ) δημ. ὁ ἔχειν πολλὰ τάλλαρα, πολλὰ χρήματα, πλοῦσιος.

τάλλη(α)ρο (τὸ) δημ. τ. τοῦ τάλλητρον βλλ.: Λασκαρ.Τιχοργημ. πηλ. γιὰ τὰ τάλλαρα τὰ λέντε τάλλαρα, Ἐφταλ.Εὐκ.Σελ.70 πετάει ἕνα τάλ-λαρο τοῦ βλολιτζή' ἢ συνεκδ. κτ. πληθ. τάλλ- (α)ρα χόημα, περιουσία: αὐτὸν ποῦ βλέπεις ἔτσι κακοντυμένον ἔχει τάλλαρα.

τάλληπροβ (τὸ) ἱερμ. νεώτ. κ. δημ. ὄνομασία διαφ. κατὰ χώρας νομισμάτων ἐκ πέντε μονάδων συγκεμένων, ὅσον πενταφάρδων, πενταδράχμου κττ ἢ πεντάδραχμον χάρτινον ἢ μεταλλικόν.

ταλοούθ (τὸ) ἰεθρ. νεώτ. ἀπλ. ὁ πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς κἀδὲ τῶν Ἰουδαίων, ὁ ἀποτελῶν κατ' αὐτοῦς συνέχαιαν τῆς Βίβλου.

ταλοουθικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὸ Ταλοούθ.

ταλοουθιστής (ὁ) νεώτ. ἐπὶ Ἰσραηλιτῶν, ὁ ἀποδεχόμενος τὰ δόγματα τοῦ Ταλοούθ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας μᾶνον τὸ γράμμα τῆς Βίβλου καλουμένους καραΐτες.

ταλῶς 'Ἡσ. ὁ ἥλιος.

τάμα (τὸ) δημ. πᾶν ὅ, τι τάζει τις, ἀπόσχεσις καὶ ἰδ. ἀφιερῶσεως εἰς τὸν θεὸν ἢ ὄχιον πράξιμας ἰως εἰς ἀπόδοδον Ἰπτομισθίης χάριτος, τά-μα: 2) συνεκδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐνύργων φρ. τὸ 'χω ἢ τὸ εἶχα τάμα νά... ἔχω ἢ εἶχα τὴν ἀπό-φασιν νά... 3) συνεκδ. ἀνάθεμα, ἀφιερῶμα: ἡ εἰκόνα εἶναι γεμάτη τάματα.

ταμαλίστα ἐπίρρ. δ.γρ. τοῦ τὰ μέλιστα.

ταμάμ ἰσραεβ. ἐπίρρ. δημ. ἐξ ὀλοκλήρου, πλή-ρως, ἀκριβῶς σωστά.

τ-μάς 'Ἡσ. ἐμαθρός.

ταμάχι (τὸ) ἰσραελοτουρκ. δημ. ὀπληστίο πλεο-νεξία: παροιμ. τὸ πολὺ ταμάχι χαλάει τὸ στο-μάχι ἐπὶ ἀπλήρτων καὶ ἀνορεστών.

ταμαχιάς δημ. ἴνομαι πλεονέκτης.

ταμαχίρης-α-άρικο δημ. ὁ ἔχειν πολλὸ τα-μάχι βλλ. πλεονέκτης.

ταμακέρα (ἡ) νεώτ. δ. προφ. τοῦ ταμπακέρο, τριβοκαθήλη.

ταμακασιός (ὁ) νεώτ. ὄρος δὲ οὗ δηλοῦται ἢ διὰ τοῦ καννὸν δηλητηρίασις.

ταμακοθήκη (ἡ) νεώτ. μικρὰ θήκη, κίστη πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦβάκου.

ταμακοπούλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλητὴς τοῦβάκου.

ταμακόσι (ὁ) νεώτ., δημ. ταμπακὸς κόνις λεπτο-τάτη παραιοκευαζομένη ἐκ τριμμάτων φύλλων κα πνοῦ καὶ ροφουμένη διὰ τῆς ρινός: πῖνω - ροφῶ ταμακόσι, - μιά πρέζα ταμακόσι.

ταμακόσιος-κως (ἡ) νεώτ. εἰδὸς πνευμοκο-νιῶσεως ἢ πνευμονικῶν ἀλλοιώσεων παρατηρο-μένων εἰδικῶς εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦς χρῆσιμοπο-ιούμεσας εἰς τὴν κατοργήσιον τοῦ καννῶ κα ἰδ. εἰς τὸ κοκκίνωμα τῆς λεπτῆς κόνεως τούτου.

τάμα ἐπ. ἀφρ. β' τοῦ τέμνω βλλ.: ἸλΓ 292 ἀπὸ στομάχου ἀρῶν τάμα... χαλκῶ.

ταμεῖον ἐπ. ἀσφρ. ἀφρ. τοῦ τέμνω βλλ.: Ἰλ Γ 197 κἀνον ἄπομισάτω, ταμεῖον διλ τ' Ἡεῖλω τε.

ταμεῖα (ἡ) μτγν. ἀντὶ τοῦ τέμνω βλλ.η: Ἰωσ.Αι 7,7,5 ταμεῖα ὄδατος.

ταμεακός-ή-όν μτγν. κ. μων. ἀντὶ ταμακόσι βλλ.: Ἰουστν.Νεαρ.30,1, αὐτ.5,1 τῆ τῶν ταμακῶν δι-οικησίας προαγμάτων, αὐτ.7 ταμεακὴ κτήσις, Βα-σπικ.1,201, αὐτ.204.

ταμεῖον (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ., πᾶν, κ. ταμίον ἀντὶ ταμεῖον βλλ.η: Φιλῶδ.Οικ.3, Πάπ., Ἐπιγρ. ἢ νεώτ. κ.δημ. κιδῶπιον ἢ ἐρμῆριον, ἐν φῶ φαλά-σσοιτο χρήματα ἢ ἀξίσι,χρηματοκόδιων, κἀσα: δὲν ἔχει δέκατα μῆσα ἀπὸ ταμεῖο του, - τα-μεῖον πλῆρες - κενόν' ἢ μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχειν πληθῶρα, πληροσμένη πράγματα τῶν: αὐτὸς εἶναι σωστὸ ταμεῖον γνάσων: 2) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. τὸ γραφεῖον τοῦ ταμίου, ὁ τόπος, τὸ μέρος ἐνθα διεπρεγοῦνται εἰσπραξίεις ἢ πληρω-μαί: ταμεῖον ἐκάτρου - κινήματογράφου ἵενθα πωλοῦνται τὰ εἰσιτῆρια: 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκάστοτε ἐν τῷ ταμεῖω εὐρισκόμενον ποσόν, ὁπό-θεμα ἢ ἡ ἐκάστοτε συνολικὴ εἰσπραξίς: τί ἔχεις ταμεῖον σήμερα: 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπολογι-σμός τῶν εἰσπραξέων καὶ πληρωμῶν, ἢ οικονο-μικὴ διοχειρίασις: κᾶνω ἢ κλείνω ταμεῖον ἰέξισῶ τὸ ποσόν τῶν πληρωμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς, - κρ-ατάει τὸ ταμεῖο τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἔχει τὴν οικονο-μικὴν διαχειρίσιν, - βεβλῶν ταμεῖοι τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου ἐκαστὸν καταχωροῦνται καθ' ἡμέραν αἱ τα-μιακαὶ πράξεις: 5) νεώτ. κ. δημ. ἄνηρησία ἢ ὀργανισμός ἔχειν ἔργον τὴν διεπρεγμένην εἰσπρα-ξέων καὶ πληρωμῶν: δημόσιον ταμεῖον ἰδιοσημὰ ἄνηρησία διεξαγόμενα τὰς εἰσπραξίεις καὶ τὰς πληρωμὰς τοῦ κράτους, - ταμεῖον παρακαταθη-κῶν καὶ δανείων: 6) νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. δι-λληλοσφωλιτικῶν Ἰσχυρα δημοσίου δικαίου: Μεταχίδων ταμεῖον πολιτικῶν ὑπαλλήλων, - Τα-μεῖον προνοσίας δημοσίων ὑπαλλήλων: 7) νεώτ. Ταμεῖον τῆς Ἁγίας φραξῆς εὐρετήριον τῶν δια-φόρων χωρίων κττ. τῆς Ἁγίας φραξῆς.

ταμεῖοσι ἐπ. ἀσφρ. μτφ. ὄωρ. τοῦ τέμνω βλλ.: Ἰλ Γ 580 φιλην ἀροσιν πεδῶσι ταμεῖοσι.

ταμασίχρως-ος (ὁ,ἡ) (τῶμα) ὁ τέμνων τὸ ὄμμα, ὁ τρουματίων, ὁ πληγῶων ἴλωσιν, ἐὸ τὴν χροὰ τῶμασι: Ἰλ Δ 511 χαλκὸν... ταμασίχρως, αὐτ.Ν 340 ἐγγεῖσιν... ὡς ἔχων ταμασίχρως, Θεοφρ.25,275 ἔρκος ἐνυ-αλιῶ ταμασίχρως ἰωμῶσι.

ταμία (ή ή), έπ. κ. ιων. ταμίη ή τόν οίκον διευθύνουσα, ή τήν οικονομίαν του οίκου έχουσα, οικονομός, έπιμελήτρια οικίας· Ἦσ. «ταμίη, ή προστάτης του οίκου, διοικήτρια, κελτορία πιστή, αὐτ. «ταμίη, δέσποιναν τήν του οίκου προστάτων· Ἰλ.Ζ 290 ή βα γυν ταμίη, αὐτ.Ω 302 ή βα κί ἀμφιπολον ταμίην ὄντων· ὁ γενναίος· Ὀδ.Β 345 γυν ταμίη . . . ή πάντ' ἐφύλασσε, Ἰλκν.31, Ξεν.Οικ.9.11 τήν δέ ταμίαν ἐπιουσιεμένη ἐπισκεπόμενις ἤμιν ἔδοκει εἶναι ἐγκρατεστάτη, αὐτ.Ιο,Ιο, Λιδών.Λόγ.16,47· κ. ὡς λατρευτικός τίλος· Ἐπιγρ. παρὰ τάν Ἰσταν τάν Ταμίαν.

τάμιος Ἦσ. «ἤμιαν». **τάμιος** -ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. ταμιακός ὁ ὄντικον ή ἀναφερόμενος εἰς τὸ ταμίσιον, ὁ τοῦ αυτοκρατορικοῦ, τοῦ βασιλικοῦ ή ἡγεμονικοῦ θησαυροφυλακίου· Ἐπιγρ., Ἰθ. «Ἰθ. 666, Ἰω.Χρυσ.6,300,22 ταῖς ταμιακάς ἐπιδοῖς ἐγκατετέλετο, Ἰουστίν.Νεαρ.5.1 τῆ τῶν ταμιακῶν διοικήσει πραγμάτων, αὐτ.7 ταμιακή κτήσις, Πάπ. ταμιακοὶ λόγοι, αὐτ. ταμιακοὶ φήσοι· ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄντικον ή ἀναφερόμενος εἰς τὸ ταμίσιον ή τόν ταμίον· ταμιακοὶ διαχρημαί - ἀνωμαλίαι· 2) τὸ αὐτ. ταμιακόν ὡς οὐστ. τὸ δημόσιον ταμίσιον· Ἐπιγρ., 3) ἐν λογ.γρ. ταμίαια γίωσος, γυνή θαλαμηπόλος τοῦ οὐτοκράτορος. **ταμιακῶς** ἐπιγρ. νεώτ. ἀπὸ ταμιακῆς ἀδέφικος· ἐκρέθη ταμιακῶς ἐν τάξει.

ταμιας-ου ἰνεκί. σπαν. -μια· Ἐπιγρ.Ιθ, νεώτ. κ. ή κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. ιων. ταμίης, ἐπερόκ. ἀπ. δαν. κληθ. ταμίσιον (Ἐπιγρ.) κ. αἰολ. ταμίαις [ἀμρ. ἐν Ἰλκ.87] ταμίαις κτ. τοὺς [γραμματικοὺς ἐν Πάπ.], κνρ. ὁ τέμνον καὶ διανεμόν ἐκάστῳ τὸ μερίδιον αὐτοῦ, ὁ οικονομός, ὁ φροντιστής, ὁ ἐπιμελητής τῶν ἐν τῷ οἴκῳ· Ἰλ.Τ 44 οἱ τὸ κυβερνήτῃ ἤσαν ἔχον τ' οἴκῳ νῦν ὡς ταμίαι· παρὰ νηυσὶ ἔσαν, στίχοι δοτήρες, Πινδ.Ο 137 ταμίαι ἀνδρῶσι πλοῦτοι, Ἀριστφ.Σφ.63 καὶ μή με δεήσει εἶς οὐ βέλεια καὶ τὸν ταμίαν· 2) ἐπὶ τῷ Διός, ὁ δότηρ, ὁ πάροχος· Ἰλ.Δ 84 Ζεύς ἀετ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέκτων, αὐτ.Ι415, Πολιτ. Πλάτ.Πολ.379B ταμίαις ἤμιν Ζεύς ἀγαθὸν τε κακῶν τε πέτυκται, Ἰσοκρ.Ι,13 τῶν γὰρ ὄμβρων καὶ τῶν ἀσφύων τοῖς μὲν ἄλλοις ὁ Ζεὺς ταμίαις· ἢ ὡμ. ἐπὶ τοῦ Διός μτρ. ὁ ἐν αὐτῷ ἔγω, ὁ συγκρατῆν ἐν αὐτῷ, ὁ συντηρητής, ὁ τηρητής· Σοφ. ἀν.596,4 οὐκ ἔστιν πλὴν Διός οὐδαίς τῶν μελλόντων αἰτίας, ὡτὶ χρῆ τετελέσθαι, Εὐρ.Μήδ.170 Ζηνά θ δε ὄρκων θνητοῖς ταμίαις νεμόμιατ'· ἢ κ. ἐπὶ τ. θ Αἰόλου ἐν ἀναφορ. πρὸς τοὺς ἀνέμους· Ὀδ.β 2) κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίην, ἸΠ Συμψλ.180,2 οἰκείων ἀνέμων ταμίαις, Πολύβ.34,2,5 τὸν . . . Αἰόλων . . . ταμίαν τε εἰρησάει τῶν ἀνέμων, αὐτ.ΙΙ,20· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἀριστφ.Νεφ.566 τὸν τε μεγασθενή τριαλίην ταμίαν κ. ἐπὶ τοῦ Ὑδροχόου· Μαν.4,22 Ὑδροχόος, ταμίης νεφελοδέου Οὐλύμιοις κ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν· Ὀμπ.Ἀλ.1,24 ποταμοί . . . λαοτρῶν ἀνάοιοι ταμίαι· ἢ εἰδ. ἐπὶ τῶν νευρομῶν, ὡς κέντροι τῆς ἀναπνοῆς· Πλάτ.Τιμ.84D ὁ τῶν νευρομῶν τῷ σώματι ταμίαις πλεόμων· ἢ συνη. π. Πινδ. ἐπὶ βασιλέων ή προσ. ἐν ἀξίωμασι, ὁ δριεφθυντής, ὁ ἐπιστάτης, ὁ κυβερνήτης, ὁ ἀρχων, ὁ δυνάστης, ὁ κυρίαρχος, ὁ προέχων, ὁ ἐν αὐτῷ συγκρατῆρ· Πινδ.Π 5,62 ταμία Κυράνας, αὐτ.Ν 10,52 ταμία Σπάρτας ἐπὶ τῶν Δισκοκρωμῶν, αὐτ.Ι 561,57 ταμίαις . . . κώμων ὁ πρόεδρος τῶν διασκαδῶσεων, αὐτ.Ο 6,5 ταμίαις Διός ἐν Πισῶ ἰσχύλ. ἐπεροῖσι, αὐτ.ἀπ.11 ταμίαι Μοισάν [δηλ. οἱ ποιηταί, αὐτ.Ν 6,26 οἶκον . . . ταμίαν σφαιράων ἔχοντα πολλοὺς στεφάνους]· ὡμ. γεν. κ. η. ἄ. ποι. κ. ηξ. :

Ἰσοκρ.Ι,13 τῶν γὰρ ὄμβρων καὶ τῶν ἀσφύων τοῖς μὲν ἄλλοις ὁ Ζεὺς ταμίαις· ἢ ὡμ. ἐπὶ τοῦ Διός μτρ. ὁ ἐν αὐτῷ ἔγω, ὁ συγκρατῆν ἐν αὐτῷ, ὁ συντηρητής, ὁ τηρητής· Σοφ. ἀν.596,4 οὐκ ἔστιν πλὴν Διός οὐδαίς τῶν μελλόντων αἰτίας, ὡτὶ χρῆ τετελέσθαι, Εὐρ.Μήδ.170 Ζηνά θ δε ὄρκων θνητοῖς ταμίαις νεμόμιατ'· ἢ κ. ἐπὶ τ. θ Αἰόλου ἐν ἀναφορ. πρὸς τοὺς ἀνέμους· Ὀδ.β 2) κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίην, ἸΠ Συμψλ.180,2 οἰκείων ἀνέμων ταμίαις, Πολύβ.34,2,5 τὸν . . . Αἰόλων . . . ταμίαν τε εἰρησάει τῶν ἀνέμων, αὐτ.ΙΙ,20· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἀριστφ.Νεφ.566 τὸν τε μεγασθενή τριαλίην ταμίαν κ. ἐπὶ τοῦ Ὑδροχόου· Μαν.4,22 Ὑδροχόος, ταμίης νεφελοδέου Οὐλύμιοις κ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν· Ὀμπ.Ἀλ.1,24 ποταμοί . . . λαοτρῶν ἀνάοιοι ταμίαι· ἢ εἰδ. ἐπὶ τῶν νευρομῶν, ὡς κέντροι τῆς ἀναπνοῆς· Πλάτ.Τιμ.84D ὁ τῶν νευρομῶν τῷ σώματι ταμίαις πλεόμων· ἢ συνη. π. Πινδ. ἐπὶ βασιλέων ή προσ. ἐν ἀξίωμασι, ὁ δριεφθυντής, ὁ ἐπιστάτης, ὁ κυβερνήτης, ὁ ἀρχων, ὁ δυνάστης, ὁ κυρίαρχος, ὁ προέχων, ὁ ἐν αὐτῷ συγκρατῆρ· Πινδ.Π 5,62 ταμία Κυράνας, αὐτ.Ν 10,52 ταμία Σπάρτας ἐπὶ τῶν Δισκοκρωμῶν, αὐτ.Ι 561,57 ταμίαις . . . κώμων ὁ πρόεδρος τῶν διασκαδῶσεων, αὐτ.Ο 6,5 ταμίαις Διός ἐν Πισῶ ἰσχύλ. ἐπεροῖσι, αὐτ.ἀπ.11 ταμίαι Μοισάν [δηλ. οἱ ποιηταί, αὐτ.Ν 6,26 οἶκον . . . ταμίαν σφαιράων ἔχοντα πολλοὺς στεφάνους]· ὡμ. γεν. κ. η. ἄ. ποι. κ. ηξ. :

Ἐπιγρ.504 γνώμησ' οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης [ισθ. γλώσσῃ] δὲν εἶμαι πλέον ἐγὼ κύριος τοῦ λογικοῦ μου, αὐτ.1185, αὐτ.1242, Κριτ.12 Κάριεθ' ἄλας ταμίαι [κυρίαρχοι τῆς θαλάσσης], Θουκ.6,78 ἄμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης . . . ταμίαις γενεσθῆσι [κυρίαρχοι τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης], Λουκ.Ἐρωτ. 37 σωφρονιστῶν ταμίαις παθῶν, Ἰουλ.Καίσι. 318D, Παύλ.Σιλ.π.Ἀνωμ.6,64,4 κανὼνα γραμμῆς Ἰσχυροῦ ταμίην κ. ἀπόλ.· Σοφ.Ἀντ.1154 τὸν ταμίαν ἴσχυον· 3) κ. νεώτ. οικονομικός ἀρχων πώλεως, ἱεροῦ, πηλῆς, δήμου κτ. ἐμπειροσιμῶν τῆν ἐπισπραξίην καὶ τῆν πληρωμῆν ή δαπάνην, ἀποταμιεύων τὰ ἐπισπραττόμενα καὶ πληρῶν τὰ δαπανώμενα· Φώτ. «ταμίαι, ἀρχόντες εἰσιν Ἀθῆνῃσιν κληρωτοὶ ἀπὸ πεντακοσιομεδίωνων, οἱ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθῆνῆς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττονται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀθῆνῆς· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἀρχόντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τῆν πάλαιον, ὁ δὲ ἐπὶ τήν του Ἀρμυνοῦ»· Ἦρ.2,121,ο ὡς ταῦτα διαφυλάσσοντες ταμίαι τῶν βασιλείων χρημάτων ἔσονται, αὐτ.8,51 ταμίαις τοῦ ἱεροῦ ὁ ἔφορος καὶ ἐπιστάτης τοῦ ἐν τῷ Παρθενίῳ ἱεροῦ θησαυροῦ, Ψήφισμα π. Ἀνδοκ.1,77, Λυσ.9,6 ἐξίσουσι δὲ τῆς ἀρχῆς γράφοντες εἰς Λεκόμια τοῖς ταμίαις παρῆδσαν, Πλάτ.Νόμ.74B πρῆτιστα δὲ ὁ ταμίης τῆς θεοῦ, Ξεν.Ἑλλ.3,27, Νόμ.π.Δημ.1075 τοῖς ταμίαις τῶν τῆς θεοῦ, Ἀριστφ.Πολιτ.1321b,33 καλοῦσι δ' ἀποδέκταις τούτους καὶ ταμίαις· Ἐπιγρ. οἱ τῶν τῆς Ἀθῆναις ταμίαι, αὐτ. ταμίαι ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθῆναις, αὐτ. ὁ ταμίαις τοῦ δήμου, αὐτ. βουλήσ ταμίαι, Πάπ. παρὰ ταμίῶν Ἀλικαρνασέων, Πάπ. τὸν ἐκ τοῦ ζυτοπωλῶν ταμίαν, Θεοφύλ.Βουλή.Ἐπιστ.19 πλοῦτοιον σε ταμίαν, ὁ δὲ σποτήρην χρημάτων εἶναι ἐπιγρ· ἢ ὡς μτρ. τοῦ λατινικοῦ quaestor· Διον. Αλ.Ρωμ.5,34, Πλούτ.Πολ.12 ταμίαις δὲ τῷ δήμῳ δῶα τῶν νέων ἔδωκεν ἀποδείξαι, Ἐπιγρ., ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθύνων ταμίσιον, ὁ ἐνταλαμῶν τῆν ἐπισπραξίην καὶ πληρωμῆν χρημάτων· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τήν οικονομικήν διαχειρίσιν ἐν τινὶ ἴδρυματι, ὁ διαχειριζόμενος τήν περιουσίαν ἐταιρείας, σώματιοῦ κτ., ὁ οικονομικός διαχειριστής.

ταμιδίων (ή) νεώτ. κυτταρήν εἰδική πρὸς κατασκευὴν νημάτων διὰ τοὺς ηλεκτρικοὺς λαμπτήρας λευκοπορώσεως.

ταμίαια (ή) [τομιεῖω] διοίκησις, ἐπιμέλεια, διαχείρισις, ἐπιτροπεία, οικονομία· Ἰπν Φύσι.Παῖδ.26 ταμίαια ψυχροῦ καὶ θερμοῦ, Πλάτ.Νόμ.806A θεωραεῖαι δὲ καὶ ταμίαις αὐ καὶ παιδοτροφία, Ξεν.Οικ.7,4 ἀνεπιστήμονα ταμίαις καὶ διακομίας παραλαβόσθαι, Ἀριστφ.Πολ.1,622b,26 τῆν ἀπόθεσιν τῆς τροφῆς καὶ ταμίαν ἰτὴν ὀδοταμίειον τροφῆς, Αἰλ.Ζ1 3,10 οὐδ' ἀσθθὲ ταμίαις τῆς ἐς τῆν χρείαν ή φύσις ἐπαίσις, Ἐπιγρ., 2) τὸ ἄξιωμα ή τὸ ἔργον τοῦ ταμίου (βλ.3), Ἀριστφ. Πολιτ.1309b,6 ἐν στρατηγίᾳ μὲν εἰς τήν ἐμπειρίαν μάλλον τῆς ἀσπῆς . . . ἐν δὲ φυλακῆ καὶ ταμίαις τάναντις· ἢ ὡς μτρ. τοῦ λατινικοῦ quaestor· Στράβ.4,1,12 τοὺς ἀξιώθεντας ἀγορανομίας καὶ ταμίαις ἐν Νεαυαῶν Ἰωμιασίον ἀρχαρον, Πλούτ. Κάτ.Νεώτ.17 ὀσπεταῖς ὄξειωμα τῆ ταμίαις προσέθηκε, Δίων Κ 41,24 συνήθεε ἀσπίεις ἐκ τῆς ταμίαις ἦν· 3) ταμίαις δοτ. τοῦ ταμίαις βλ.κ., ὁ οικονομός· Ἀθῆν.Ἰατρ.π.Ὀρεῖδ. [ἀδέδαιος] 5,6 [ἰδ]ορθ. ἀντὶ ταμίαιον, Πάπ. ταμίαια πολιτικῶν λημμάτων [ὑπερδεδωκον ἀντὶ ταμίαια π.λ.]

ταμιεῖσιον (ή) γιν. ὀνοκρ. τοῦ ταμίσιον βλ. Σουῖδ.· Μέν.Σαμ.18 [π.β.γ.ρ.]

ταμίσιον (ή) κ. ταμίσιον τόπος ἐν ᾧ φυλάττουσι τὰ χρήματα, θησαυροφυλάκιον· Θουκ.1,96

ταμιέων τε ἄλλος ἦν αὐτοῖς, Πλάτ.Πολ.416D σκῆπτρον καὶ ταμιέων μηδὲν εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, Διόδ.Σ.11,47 ἀποδείξει τὴν ἄλλην κοινὸν ταμιέων, Πλούτ.Κάτ.Νεωτ.18 οὕτε γὰρ πρότερός τις ἀνέθετο τὸν συναρχόντων εἰς τὸ ταμιέων Κάτωτος· || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ *aerarium*· || Πολυδ.6,31,5 ἐπὶ θάτερα δέ τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ στρατηγίου καὶ τοῦ ταμείου παρατείνουθα, Ἐλευγ.2· || κ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ *fiscus*: Πάπ.2) ἀποθήκη, μαγαζίνον· Θουκυρ.7,24 ταμείω χρωμαίνεον τῶν Ἀθηναίων τοῖς τέλεισι πολλὰ μὲν ἄμφοδων χρήματα καὶ στάς ἄνεν, Ξεν.Ἰνν.4,1, Ἀριστ.Οικ.134b,33, Πάπ., || κατάστημα: Φιλάρ. Πρωτ.315D ἦν... ἐν οἰκίᾳ τινι, ὧ πρό τοῦ μὲν ὡς ταμείω ἐχρήθη Ἰννόνικος, Μέν.Σαμ.14, Βάθρ.108,2, Στράβ.6,27 ταμιέων τῆς Ῥώμης Πλούτ.Ἡ8,9B τῆς παιδείας ἐστὶ ταμείον, Ξωρ.1,51, 3) δεξάμενῃ· Ἰν.Πα.1,10· 4) δωμάτιον εἰς τὸ ἑσπερικὸν οἶκος ἰδιαίτερον δωμάτιον, κοῖταν· ΠΔ Γέν.43,29 εἰσαλέθων δέ εἰς τὸ ταμείον ἐκλάσεν ἐκεῖ, Κδ Ματθ.5,6 σὺ δὲ εἰς πρῶτον προσέχευ, εἰσαλεθε εἰς τὸ ταμιέον σου, αὐτ.Λουκ.12,3.

ταμείωμα-ατος[τὸ] ταμείωμ κ. νεώτ. τὸ τεταμιεύμενον, τὸ φυλαττόμενον διὰ τινος χρεῖου, ἀποταμίευμα, παρακοταθήκη, προμήθεια, 15. τὰ ἐν τῷ ταμείω βλλ.2) σπῆσι: α.οδ.Σ.3,16 ἀνεκλείεταίς γὰρ καὶ διὰ παντὸς ἐτοιμῶν ταμιέωσιν· || νεώτ. τὸ εἰσπραχθέν καὶ ἐν τῷ ταμείω ἀποκειμένου ποσόν· 2) ἀντὶ ταμείους βλλ.1): Ξεν.Οικ.3,15 θανατῶσαι... διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιεύματων τὰ πλείστα ἰδίᾳ τῆς διαχειρίσεως καὶ οἰκονομίας ἢ φειδώλιας τῆς γυναικὸς. **ταμιεύσιμος**-ον (ταμείωμ) μον. ὄν δυνατός τις τοῦ ταμείου, ὁ δεκτικὸς ἀποταμείωσης· Οἰκουμ. Ἀποκ.32,4 *Stamete* τὸ σιτάδες καὶ πρὸς ἀποθήκας αὐτῶν ταμιεύσιμον.

ταμιεύσιος-ως [τὸ] ταμείωμ ἢ κ. νεώτ. ἡ ταμείωσι, διαχειρίσις, ἐπίστασις, οἰκονομία εἰς τὸ ταμείωσι, εἰς τε τὴν διανομίην καὶ τὴν διαπάνην· Αἰθ.Π.25 περὶ χρόνον ταμιεύσεως· 2) νεώτ. ἢ ἀποταμείωσι· 3) γλωσσ. προγραφῆ, δήμευσις. **ταμιέριο[ν]** [τὸ] σχόλ., νεώτ. κ. δημ. τὸ μέρος ἐνθα ἀποταμείωνται τὰ χρήματα, τὸ ταμιέιον βλλ.1): Σχόλ. Ἀριστ.Θεσμ.426· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἰδιαίτερον τμήμα τραπεζικοῦ ἢ δημοτικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐνθα γίνονται δεκταὶ μικροὶ καταθέσεις μέχρι ὀρισμένου ποσοῦ ἐπὶ ἀνωτέρω τόκῳ καὶ ἄμεσῳ ἀπολήξει εἰς πρῶτην ζήτησιν.

ταμιευτής [τὸ] ταμείωμ ἢ κ. νεώτ. ὁ ἐκτελών τὴν ταμείωσι, ὁ ταμίας· Πολυδ.3,115 (δ.γρ.).

ταμιευτικός ἢ-όν μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ταμείωσι, τὴν οἰκονομίαν, ὁ φειδῶλος, ὁ οἰκονομῶν· Πολυδ.3,115 ταμιευτικός, κατορθῶτον τὸ ἀργύριον, Ὀμηρ.Κέκλ. 4,217,67 ταμιευτικώτερον τῶν ἑαυτοῖς χρησίμων· || τὸ οὐδ. ταμιευτικὸν ὡς οὐα, ἢ φειδῶ, ἢ οἰκονομία· Μάρκ.Αὐρ.1,16 καὶ τὸ φυλακτικὸν αἰετῶν ἀναγκαίων τῷ ἀρχῷ, καὶ ταμιευτικὸν τῆς χαρπείας· || μον. τὸ οὐδ. ταμιευτικὸν ὡς οὐα, ἢ ἰδιότης ἢ ἰκανότης εἰς τὸ ἀποταμείωσι, ἢ ἀποταμείωσι, ἀναποθήκευσι, κ. μψ.· Νικ.Χων.π.Σάβ.1, 100 καμῆλω τὸ ταμιευτικὸν τῆς ὄρης, ὡσπερ τὸ δολερὸν τῆς ἀλώπεκος· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταμείωσι, ὁ κατάλληλος ἢ χρησίμος εἰς ἀποταμίωσι, ὁ ἀποταμεικός· ταμιευτικὸν πνεῦμα· 3) ἐν Ῥώμῳ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ταμίαν ἢ τὴν ταμείων βλλ.2): Διον. Αλ.Ρωμ.8,77 ταμιευτικὴ ἐξουσία, Πλούτ.Κάτ. Νεωτ.6,1 ταμιευτικὴν ἀρχήν, αὐτ. τοῦ δὲ νόμου ἀναγνώσται τοὺς ταμιευτικούς, αὐτ.Πολλ.12 τὸν ταμιευτικὸν νόμον ἰδὸν οἰκονομικὸν ἢ τὸν περὶ τῶν οἰκονομικῶν νόμων, Ἐπιγρ. ταμιευτικὴ ἀρχή.

ταμιευτικός ἐπιγρ. μον. κ. νεώτ. διὰ φειδῶς· Εὐστ.Παν.149,78· || νεώτ. ἀποταμειυτικός. **ταμικῶτρια** [τὴ] μον. ἡ ταμία, ἡ θόδετρα, διανεμήτρια· Ἄνδρ.Κρ.201A τὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ μεγίστων δωρεῶν ταμικῶτριαν.

ταμικῶτων ὁροσ[τὸ] μτγ. ὁ ταμικῶτης, ὁ ταμίας· Μον.4,580 ἀνέρες... βαθυχρόνημον, ἐν τε τραπεζαῖς πιστόφρωνες πόλεως ταμικῶτορας.

ταμείω κ. νεώτ., μέλλ. ταμείωσι ἢ Ἀριστ.Ἰνν.94δ, Ἰσοκ.δ.δ1) ἀόρ. ἐταμείωσι (Δημ.570), παρακ. ταμειώμεθα [Διόδ.Σ.378], μέσ. μέλλ. ταμειώσομαι [Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,82], ἀόρ. ἐταμειώσομαι [Ξεν.Ἰν.παρ.7,1], Διόδ.Σ.4,12], παθ. ἀόρ. ἐταμειώσθην [Φιλ. 2,539], παρακ. ταμειώμεθα [Μουσ.30,3, Πλούτ.Ἡ8.157A, κ. ἐν μέσ. σμ. π. Ὑπερεῖδ.Δημ.σπ.4], εἰμι ταμίας βλλ.3), εἰμι ἠθασαυφάλεω, ἐκτελῶ χρέη, καθήκοντα ταμείω, ἐγὼ τὴν διουθύνω, τὴν ἐπιστασίαν ταμείω, διαχειρίζομαι, δευθύνω ταμείον· Ἀριστ.Ἰνν.948 οὐκ εἶμι ταμειώσει, αὐτ.959, αὐτ.Σφ.964 σὺ γὰρ ταμειώσοις ἔτυχες Δημ.741 ταμειώσας ἐν ἀεροπόλει, Ἀριστ.Πολιτ.1262b,31 ταμειώσας δὲ καὶ στρατηγόντας καὶ τὰς μεγίστας ἀρχὰς ἀρχουσιν ἀπὸ μεγάλων κ. μτ. γενικ.: Δημ.570 τῆς... παρὰλω ταμειώσας ἰδιατελέσας ταμίας τῆς παραθύου, Πλούτ.Ἡ8.842P ταμειέων στρατιωτικῶν, Ἐπιγρ. ταμειέων προσάδων· || τὸ μέσ. ταμειώομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἀριστ.Θεσμ. 419 αὐτοῖς ταμειώεσθαι [κώδ.Ε.ρ. Διορδ. τομείωσαι κω]. 2) εἰδ. ἐν Ῥώμῳ, εἰμι ταμίας δημοσίων χρημάτων [αἰσαστοί]: Διόδ.Σ.37,8, Πλούτ. Νομ.9 ἢ δὲ λιθίνῳ πολλοῖς ὄστερον ἐξεργασθεῖ χρόνοις ὄν Ἀμβλιῶν ταμειόντων Ἀππ.Ἐμφ.Πολ. 1,77 κ. μτ. γενικ.: Πλούτ.Κικ.17 ταμειῶν συχνὰ τῶν δημοσίων χρημάτων· 3) μτθ. διανεμῶ, διαθετῶ καταλλήλως, οἰκονομῶ· Πλάτ.Πολ.465C τὰ δὲ πάντως πορισμένοι θέμενοι πρὸς γυναικῶν τε καὶ οἰκίας, ταμειέων παραδόντες κ. ποθ.: Μουσ.30,3 εἰς τοῦτα δὲ κατέστημεν ὥστε ἐκ τῆς τούτου χειρὸς ταμειώμεθα τοῦ νόμου [Βερνρόδ.Γργ.ν. ἐχομεν λάβεαι τοὺς νόμους ἐκ τῆς χειρὸς τούτου κανονίζοντας οὐθωρίετας τὴν θέσιν καὶ τὸ ποῦν καὶ τὸ ποσὸν τῶν νόμων ἰοῦς εἰχομεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτόν], Πλάτ.Πολ.508B οὐκ οὐκ καὶ τὴν δύναμιν, ἦν ἔχει, ἐκ τούτου ταμειωμένην ὡσπερ ἐπιρροτον κέκταται, Ἀριστ.Μετ. 353b,21 ἰδῶσιν ἔξ ἀγγλίου ταμειώσωμεν, αὐτ.Ζ' 770a,21, Ἀέρ.9,30 ὄστερον ταμειώσω· || τὸ μέσ. λουθάσω, προμηθεύομαι ἔξ ἠναποθήκευμένης ποσότητος· Ξεν.Συμπ.4,41 ὅταν ἠδυσθεῖσσι βουλήθω, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνόμασι... ἀλλὰ ἐκ τῆς φύχης ταμειώσομαι, Ἀριστ.Ἰν.348 ταμειώεται μικρὰς τὰς φωμίδας ἐπὶ τῆς προφῆς τῶν πηνηοῦ πορφυρίωνος· 4) διαχειρίζομαι, διοικῶ, δευθύνω, κυβερνώ· Μουσ.21,14 τῶν ἐμῶν ἐγὼ πολὺ βελτίων ὄμην ἐσομαι ταμίας τῶν τὰ τῆς πόλεως ὄμην ταμειώσωντων, Ἐπιγρ. ταμιαὶ ταμειώντων ἢ πόλει ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ τὰ τῶν θεῶν χρήματα κ. παθ. χώρα ταμειώμεθα τῆν κυβερνωμένη ἢ κατοχωμένη ὄνο τῆσι· Πινδ.Ο.8,30 γῶραν... Δωρικῆ λαφ' ταμειώσομεν· || ὄμ. κ. ἐπὶ δευθύνωσει τῆς ἐπιμελείας τοῦ οἴκου, τακτοποιῶ, κανονίζω, δευθεύω· Ἀριστ.Ἰν.1538 καλλίστη κόρη, ἥπερ ταμειῶν τὸν κεραιὸν τοῦ Διὸς αὐτ.Λουκ.493· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἐπιγρ. τὸ ἀργύριον... τοὺς ἱεροποιούς ἐμ πόλει ταμειώεσθαι· 5) κ. νεώτ. ἀποτίθημι, ἀπογορεύω, θησαυρίζω, ἐναποθήκευω, συσσωρεύω· Σοφ. Ἄντ.949 Ζηλὸς ταμειώσεως γονὰς χρυσορροῦτος [σχόλ. ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διὸς, ὁ ἐστὶν ἔγχεως ἦν, ἢ Δανάη ἐφθάλιστεν ἐν ἐαυτῇ ὡς ταμῖο τὴ ἐν εἰδῆ χρυσοῦ ῥυθῆ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἀπέρτα τὸ Διός] κ. παθ.: Πάπ. ταμειώσται

σαι Ῥαδιακοῦ [ἐν. μέλιτος ἡμικαδίου] α· || τὸ μέν, ταμῖομαι ὀποταμῖομαι δι' ἐμαυτὸν : Ἀριστ.Ζ' 65β,23 ποιῆται δὲ τὴν γραττῖαν . . ἐκ τριῶν καὶ ἐρίων· ἔταν δὲ ὑπολίπασιν αἱ βάλαντοι, ὀπακρότατος ταμῖοται· 6) μτρ. διαχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι ἡ καλῶς ἐξοικονομῶ, φειδωλοῦμαι : Ἰνφ. Ἀρθρ.47 καλὰ αὖν αἱ τοιαῦται ἰσχῆς εἰσὶν ὄντιν ἔξαστιν καὶ ἀσθενεστέρηται καὶ ἰσχυροτέρηται χρέεσθαι αὐτὸν ταμῖοσθαι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,44 ὁ ἀρχεὶ τε καὶ παύσασθαι μάχης τὸν καιρὸν ταμῖοσθαι ἐκεῖνος ἦν, Πλούτ.Τμ.27, Δίων Χρ.2,363 λέγουσι ταμῖοεὺν τὸν τῆς ζωῆς χρόνον· || τὸ μέν, ταμῖομαι ποιῶμαι ἀρίστην χρῆσιν τινος, χρησιμοποιοῦ τὸ θεόντως, μετὰ τῆς προσηκούσης φειδῶς, προσσχῆς : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,65 ταμῖοεσθαι τὴν τύχην ἢ τὰ κάμωμεν ἀρίστην χρῆσιν τῆς τύχης, αὐτ.82 τῆς μὲν πράξεως τὸν καιρὸν ἐγὼ ταμῖοσμαι ἴθ' αἰρησιμοποιοῦσθαι θεόντως τὴν εὐκαιρίαν· || ὄμ. τὸ μέν, φυλάττω, διαφυλάττω : Λοκ.Προμ.8 ἐξ δὲ τὴν σφῆριν ταμῖοεσθαι τὸ μῖσος, Γαλ.19,219 ταμῖοεσθαι τινὰ τῶν ῥητῶν ἐστὶν τὸ Περὶ θεοῦ γραφισόμενον ἦντιν, Πλάτ. τὸν θεῶν ταμῖοσάμεναι εἰς τοῦτον τὸν . . καιρὸν τὴν τῆς οἰκουμένης ἀσφάλειαν· 7) τὸ μέν, ἔχω ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μου, ἡ ὀρίζω, καθορίζω : Θουκ.6,18 οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμῖοεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἀρχεῖν ἰβερναρδ.Γρη. ἐδὲν δυναμὲα ἀκριβέως νὰ ὀρίζωμεν ἰσολογίζωμεν, μέχρι ποίου σημείου θέλωμεν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἀρχὴν ἡμῶν, Ξεν. Ἀκ.2,5,18 εἰσὶ ποταμὸι ἐφ' ὧν ἔξαστιν ἡμῖν ταμῖοεσθαι ὁπόσους ἐν ὧν βουλόμεθα μάχεσθαι ἰβερναρδ.Γρ. «ἐφ' ὧν ἰούσιν, ἰσταμῖνοσ, φυλάττουσιν» ἡμῖν ἔξαστιν ἀπολαρῶσθαι ὡς ἐκ ταμῖοιου τοσοῦτοι ἰτῶν Ἕλληνων, ὁπόσους ἐν βουλόμεθα μάχεσθαι, αὐτ.ΚΠ 3,3,47, αὐτ.Α,1,18· || τὸ μέν, τὸν γειν. κανονίζω τὴν ἔξω τὸ ὑπὸ τὸν ἑλεγχόμενον, ἔξωσὸκ πνευματικῶν ἐπὶ τινος : Ἀριστ.Ζ' 788α,32 τὸ τοῦ πνεύματος· πρὸλ. Πλούτ.Π8,131D ὄμ. κ. ἀπόλ. : Ἀριστ.Ζ' 788β,30, αὐτ.ΖΜ 675β,21 ὅπως ταμῖοεσθαι ἡ φύσις καὶ τὸ μὴ ἀβρόσθαι ἡ ἐξέσθος τοῦ περιπτώματος· 8) τὸ ἐνεργ. γλωσσ. δημεῖω· 9) ρημ.τακτ. ταμῖομαι, ταμῖοεσθαι, ταμῖομαι, ταμῖοεσθαι, ταμῖοεσθαι, ταμῖοεσθαι, ταμῖοεσθαι.

τάμη [ἡ] ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ταμίᾳ βλλ. : Ὀδ.8,345 ἐν δὲ γενὴ ταμίᾳ . . ἡ πάντ' ἐφύλασσε.

τάμησ [ἡ] ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ταμίᾳ βλλ. : Ἰλ.Τ 224 ταμίης πόλεμον, Μον.4,22.

τάμησός-ἡ ὄν. Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ταμίαν, ὁ τοῦ ταμίου βλλ.31 : Ἐπιγρ. ὁ πάρος ὁ ταμικός [τὸ χρηματικὸν κεφάλαιον τοῦ ταμίου]· 2) τὸ οὐδ. ταμικόν ὡς οὐδ. τὸ γραφεῖον τοῦ ταμίου, τὸ ταμῖον βλλ.2) : Πάπ. ἐτέθη ἐν τῷ ταμικῷ.

τάμιον [τὸ] μτρ. κ. ταμίον ἀντὶ ταμῖοιν βλλ. : Ἀπολλ.Λ Ψαλμ.32,14 τένη καθέμενος κρυφίους ταμῖοισιν ἀδόσους, αὐτ.134,16 αὐτὸς ἀναε ταμίων ἀνεμοσπρόμον ἐξάγει ἀκλίαν, Πάπ. ταμίον.

τάμιουχία [ἡ] μων. διατήρησις, συντήρησις : Εὐστ.Πον.350,9 ὁ στήμασος οὐτε τῆ φυσικῆ ταμῖουχία στέργει, Μεταχ.Ὁ Σάμμ.543,17 βασιλεὶ μὴ παμπλήρους ταμῖουχίας ἀναδιδοῦσας ἰκανῶς ἐκδοσας τὸ . . πρόσφορα.

τάμιουχος [ἡ, ἡ] ἔχει κ. μων. ὁ ἐπὶ τοῦ ταμῖου βλλ.2), ὁ οἰκονόμος οἰκίας : Ἡσ. οἰκονόμος : Αἰσωνπ. γλωσσ.11,17 ἡ ταμῖουχος ἐπιστάλθεσ, Ὁκουμ. Ἀποκ.413,19.

τάμιουχῶ-ἔω μων. κ. ταμῖουχῶ-ἔω ἔχω τὴν ἐπιστοσίαν τοῦ ταμῖου, φυλάττω, ταμῖομαι : Εὐστ. Ἰλ.8,237 πέσσειν δὲ γέροντ' ἀπὸ κατέχην καὶ ταμῖουχῶν, αὐτ.Πον.120,71 κακίαν ταμῖουχῶν ἀπόδοτον, Νικ.Κων.Χρον.10,3,184D ὅσον . . κῶτον

καὶ τὸ ἐξθραντικὸν καὶ μνηστικὸν εἰς καιρὸν ἐταμῖοῦσι τὴν ἀναπόδοσιν· κ. παθ. : Εὐστ.Πον. 116,37 θησαυροφυλάκιον, ἐν ᾧ ταμῖοεσθαι πολλά . . κακὰ.

ταμῖοθά [ἡ]σ. «ἐρεῖς τις ἐν Κόπρῳ».

τάμῖσις [ἡ] μτρ. ἔιδος τυροῦ κατασκευασμένου ἐκ τυτίας : Διοκλ.Κοπ.138 τυρὸς δὲ πῶς χεῖρον μὲν ἐστὶ τῶν ἐπιρηνῶν ἡμιστὰ δ' ἐν λυθῆσει ἐν αἰγίωσ ταμῖσις.

τάμῖσιον [τὸ] γλωσσ. ἡ τυτία.

τάμῖσιον [ἡ] κ. μων. ἡ τυτία : Ἰνφ.Γυν.2,192 τάμῖσιον δνεῖον, Θεοκρ.7,16 ἐκ μὲν γὰρ Ἀσσίω δασύτριχος εἶχε τριγῖοι κνακὸν δέρον· ὥμοισι νέας ταμῖοισι ποτόσδον ἰσχάλ. ἐτάμῖοσ δὲ ἡ πτύα ἰῆ τυτίοι εἰρηται, παρὰ τὸ θαρμῖεν, ὁ ἐστὶ πυκνωτὸν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ στρεφόμενον ἡ παρὰ τὸ ταμῖοιν ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν, αὐτ.11,66 τυρὸν παῖται τάμῖσιον δριμῖαν ἐπέσασ, Νικ.Ἐπιρ.577 ἰσχάλ. ἐτάμῖσιον τὴν τυτίαν λέγει, ἡτις ἐπὶ τῶν ἡδῆ γολακτοτροφουμένων ζῶων εὐρίσκειται· γράμωσι δ' αὐτῆ πρός πῆξιν τῶν τυρῶν, αὐτ. Ἀλεξ.377 ἐν καὶ παυ ταμῖοισι ποτόν διεχεῖσθαι θρόμβουσ, Ὀνη.Κυν.4,271 ταμῖω πρώτος γάλα πῆξται, Παύλ. Ἀγ.4,22.

ταμῖῶ-ῶω γλωσσ. κ. μων., γ' ἐν. ταμῖοι ὀποταμῖοεσθαι· || ὄμ. τὸ μέν, ταμῖομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Εὐστ.Πον.20,39 φόρτος . . ἐταμῖῶσαντο.

τάμῖα [τὸ] δημ. ἔσφ. ἀντὶ τῶν βλλ.

τάμῖεσφ κτ. Ἀττ. συνουρ. ἀντὶ τὰ ἐν μέσῳ : Δημ. 995 ἴνα τάμῖεσφ συντήρω [δ. γρ. τὰ μὲσφ].

τάμῖω ἐπ. ἰων. κ. δωρ. τ. τοῦ τῆνω βλλ. : Ἰλ.Τ 105 δωρ' ὄρκα ἰταμῖω αὐτόσ, Πινδ.Ὁ 12,6 τάμῖνοι· σμ., Ἡρ.2,65 τάμῖνοσσι ἰσθῶσ.

τάμῖον ἐπιρρ. θεσσαλ. [ἡ]β. οὐδ. τὸ μὴ ἐν χρ. ἐπὶδ. τάμῖος, σήμερον : Ἐπιγρ. τὰ φηφισματα τὸ τε ὑπάρῶ τὰ γενόμενον καὶ τὸ τάμῖον ἐγγράφωσας ἐν στάλλωσ λιθίας πρὸ χεσῶσ καὶ τὰ σήμερινὰ φηφισματα.

τάμῖος [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος διασκοροειδῶν φυτῶν, ὧν κυριώτερον εἶδος τάμῖος ὁ κωνὸς, ὁ βρυωνία ἡ μέλαινα, δημ. βρυωνιά, ἀβρονία, ἄβρονιὰ ὁ ἀβρουὰ ὁ ἀβουρονιά.

ταμπακέρια [ἡ] δημ. ὁ. ταμπακοθήκη βλλ.· 2) συνεκὸ. κωνοθήκη, σιγοροθήκη : ταμπακέρια ἀσημητὸν || ἡ κωνοσασκαοῦλο.

ταμπακῆς [τὸ] ἰταυρκ. δημ. ὁ βυροσδέφης.

ταμπακκῖο [τὸ] δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ ταμπακῆ, τὸ βυροσδεφεῖον.

ταμπακοθήκη [ἡ] δημ. κ. ταμπακοθήκη μικρὰ θῆκη ἡ κίστη, πυξίς κηπίον πρός ἐναπόθεσιν ταμπακού, τομπακέρια.

ταμπακοπώλης [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. ταμπακ- ὁ πωλητῆς ταμπακού.

ταμπακος [τὸ] δημ. κ. ταμπακόσ εἶδος κόνεωσ εἰδικῶσ παρεσκευασμένησ ἐκ φύλλων κρησοῦ καὶ εἰσπονεμένησ διὰ τῆσ ρινὸσ· 2) κτ. ἐπέκτ. λεπτοκομμένησ κωνοσ ἐν χρ. πρός κατασκευὴν σιγῶν διὰ συστροφῆσ φύλλου σιγοροχάρτου.

ταμπακῆς-ιά ὄμ. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τομπακού, ἡτι ἀνοικτὸν καστανόν.

ταμῖνι [τὸ] δημ. τὸ πέλωμ τοῦ ποδὸσ ἡ πατούσα, πατούσα· 2) μεγάλη δοκὸσ ἐφ' ᾗ στήριζοῦνται ἄλλα μικρότεροι· 3) ἐὺλίωμεν δάπεδον δωματίου· 4) εἰδ. ναυτ. ἡ πλῆμην τοῦ-τροχίλου· 5) μτρ. ἐπιπλήνης : τοῦ ἐδῶσά ἐνα γερὰ ταμῖνι.

ταμῖνάρο [τὸ] ἱταλ. δημ. χονδρὸν ἐπισωφόριον, μωνόδοσ.

ταμῖπέ(λ)α [ἡ] ἱταλ. δημ. μικρὰ ἐνεπιρρ. γλωσσ. πλῆξ ἐπὶ θέρωσ, ταίχου κτ., λινακίς βλλ.

τάμπερ [τὸ] ἰταλ. δημ. ὁ κωνοφόρος βλλ. ὁ πεταλοῦδοσ.

ταμπερόριζα (ή) δημ. τὸ πολυετές κοσμητικὸν φυτὸν πολισανθές τὸ βολδόριζον.

τάμπια (ή) [τουρκ.] δημ. ὄρυγμα, προμαχόν.
ταμπλάς (ὶ) δημ. δίσκος ἡ πλαστικὴ τοῦ [συ- γῆς, τῆς [γυαρίδας. 2] τὸ τύμπανον ὑπερθύρου, θυροφύλλον. 3] κ. νταμπλάς ἀποπληξία: τοῦ ἄρθε ταμπλάς ἰπνεύσει προσβολῆν ἀποπληξίας, κ. μ.φ. ἔμνευε ἐυδρόνιστοι. 4] ὡς ὄριος, συνήθ. ποικτ.: ταμπλάς τὰ σὰ ῥῥα!

ταμπόνι (τὶ) [γαλλ.] δημ. βύσμα ἐκ ράκουσ χάρτου ἡ ἄλλης λογῆς ὕλης, παράδημα, στούπωμα, τόπα. 2] [τουρ.] βύσμα, παμοιασμός. 3] συσκευὴ ἐκ ξύλου ἡ μεγάλου ἐφωδισμένη δι' ἀπορροφητικῆς χάρτου πρὸς ἐξάρσιν τῆς προσφάτου διὰ μελάνης γραφῆς, στουπυτήρι. 4] ὀρθωγώνιον ἀδοθές κυτιόν, συνήθ. ἐκ λευκοσιδήρου, ἐφωδισμένον διὰ πύλματος ἡ ἄλλου ὀφθαλμοῦ ἐμπεποτισμένου δι' εἰδικῆς μελάνης, ἐφ' ὃ πιεζομένη ἡ σφραγὶς μελανοῦται. 5] συγκρουστήρ σπυροδρομικῶν ὀχημάτων.

ταμπαόρισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ταμπαοῦ βλ.λ.

ταμπαῶρα [ταμπόνι] δημ. βύω, στουπάνω, ταπώνω. 2] ρηματ. π. ταμπαοῦρισμα.

ταμποῦ (τὸ) νεώτ. κ. δημ. δὲκ. θρησκευτικὸς ὄρος τῆς διαλέκτου τῶν ἀγρίων τῆς Πολυουσίας σημαίνον πρόσωπον ἡ πράγμα θεωρούμενον ὡς ἔσπον ἡ μερόν καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ χρῆσις ἡ ἔπαφὴ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῆς θρησκείας. || ὡς ἐπιθ. ὁ θεωρούμενος ὡς ταμποῦ

ταμποῦκι (τὸ) [ισπαν.] δημ. ναυτ. τὸ μερόστονον πλοίου.

ταμπουράς (τὸ) δημ. εἶδος ἐγχόρδου λαϊκοῦ μουσικοῦ ὄργάνου, ἡ παυδοῦρα: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 72, 12 τὸ πλάγι πλάγι πηγάνε, τὸν ταμπουρά λαλοῦσε, ὁ τραγ. ἔπαρε σὺ τῆ λύρα σου καὶ γὰ τὸν ταμπουρά μου | νὰ πᾶς νὰ γλεντήσωμε κάτ' στῆς πεθεράς μου, - Ταμπουράς καὶ Κόπανος [τίτλος ἔργου τοῦ Ἄλεξ. Πάλλη]. || ὄφρ. ἡ κοιλία τοῦ παικῆ ἡ βάραι ταμπουρά [ἐπ' ὑπερβολικῆς πεινῆς, ἄ. Βαρδαί καρσισκίκη].

ταμπουρέ (τὸ) [γαλλ.] δημ. ἄκλ. κ. ταμπουρέττο σκαμνίον.

ταμπούρι (τὸ) [τουρκ.] δημ. τάγμα στρατιῶν. 2] συνεκθ. τάξις στρατιωτικῆς μονάδος εἰς τετραγώνον πρὸς ἄμυναν. 3] ἀμυντικὸν προπέτασμα, χοράκιωμα, ὄχυμα, προμαχόν: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 16, 11 γλήγορα καὶ νὰ πιάσωμε κάτ' στὴν Ἀλαμάνα, | ποῦ νὰι ταμπούρια δύναται κ' ἄμορφα μετερίζε.

ταμπουλιέρης (ὶ) [ιταλ.] δημ. ὁ παιζῶν τὸ ταμπούρλο βλ.λ.

ταμπούρλο (τὸ) [ιταλ.] δημ. τὸ μικρὸν τύμπανον στρατιωτικῆς ἡ ὀρχήστρας.

ταμπουλόξυλο (τὸ) δημ. πλεῖκτρον τοῦ ταμπούρλου βλ.λ.

ταμπουρώνω [ταμπούρι] δημ. ὄφρ. (ἐ)ταμπούρωσα, ποθ. ὄφρ. (ἐ)ταμπουρώθηκα, μητ. ποθ. πορακ. ταμπουρωμένως ὄχυμα τὸνον νηὶ ταμπούρι βλ.λ. 3]. || συνήθ. ἐν χρ. τὸ μέσ. ταμπουρώνωμαι ὄχυροῦμαι, προφωλοῦσσομαι ἵπασθεν ἀμυντικὸν προπετάσματος, κάμνω ταμπούρι βλ.λ. 3]. || τὸ μέσ. κ. ἐν μ.φ. χρ.: ταμπουρώνεται πίσω ἀπ' τὸ ἀξίωμα τοῦ καὶ βρίζει τὸν κόσμο.

ταμπόνια (τὰ) Ἐπιγρ. ὀνομασία ἀγῶνος.

ταμπὸν ἰων. μ.χ. ὄφρ. β' τοῦ τέμνω βλ.λ.

τάν κ. ἄττ. κρῶσιν ἀντὶ τοι ὄν. 2] τάν, κτ. ἄττ. κρῶσιν ἀντὶ τὰ ἐν.

τάν κ. νεώτ., ὄφρ. τ. τῆς αἴτ. τοῦ θηλ. ἀρθρου ἀντὶ τάν, ἔπῃχον θέσιν κ. δεκτικῆς ἀντιων. ἀντὶ τάνθε, ταῖτην, ἐν χρ. ἰδ. ἐν τῇ φρ. ἡ τάν ἐστὶ τὰς ἰήσις ἐλέγγο ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν μητέρων πρὸς

τοὺς ἀναχωρούτας εἰς τὸν πόλεμον υἱοὺς αὐτῶν [ἢ νικητῆς νὰ φέρῃς ὅπλα τὴν ἀσπίδα ταῖτην ἢ νὰ φωνεῖς ἐνδὸξος καὶ νὸ σέ φέρωσι νεκρὸν ἐπὶ ταῖτηι, νὸν δὲ λεγομένη ὡς παρακλειουρατικῆ ἐπιφώνησις προκειμένης σοβαρὰς πινος καὶ ἐπικινδύνου ἀποφάσεως [ἰβρὰ τὴν φρ. ἡ τοῦ ὄφους ἡ τὸ βάθους].

τάν ἡ τάν δὲκ. μ. ἄττ. κ. ἐν τῇ κλητ. ὦ τάν ὡς προσφώνησις συνήθ. ἐν καλῇ σημ., ὦ φίλε, ὦ ἀγαπητῆ, ὦ καλέ μου: Σοφ. Οἱ 1945 88 ἔστιν, ὦ τάν, κείνος δὲ τὸτ' ἦν νέος, αὐτ. Φιλ. 1387, Εὐρ. Βάχχ. 802 ὦ τάν, ἐτ' ἔστιν ἐν κατασπίθαι τόδε, Πλάτ. Ἀπολ. 25C, αὐτ. Ἐπιστ. 319B, Δημ. ἰδ. ἄλλ' ὦ τάν οὐγὶ βουλήσεται, συνήθ. π. Κωμ. (πλην τοῦ Ἀριστοφ.), Πλάτ. Κωμ. 17D, Μέν. Σομ. 202, Κωμ. Ἀ- ἄδελφ. 21, 11D: ὄμ. μτ. κυρ. ὄνοματος: αὐτ. 22, 66D ὦ τάν Φαίδιμ' ἐν χρ. κ. ὡς προσφώνησις πρὸς πολλὰ πρόσωπα: Σοφ. Ἰγν 98 τὶ ὄρωμεν, ὦ τάν; Κρατίτ. 360 ἄρα γέ, ὦ τάν, ἐθέλησεται, Νικοφ. 29.

τάν κρητ. ἀντὶ Ζεὺς βλ.λ.: Ἐπιγρ.
τανάγρα (ή) Ἡσ. κάγγειον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἴστυον τὰ κρέατα. 2] ὡς κυρ. ὄν. ἡ ἀρχαία πόλις τῆς τῆς βωιωτίας Τανάγρας.

ταναγραϊκός-ἡ-ὄν μ.γν. ὁ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς βωιωτίας Τανάγρας ἡ ὁ τῶν Ταναγραίων. || μ. τὸ θηλ. Ταναγραϊκῆ ἰέν. γηὶ ὡς οὐσ. ἡ χώρα, ἡ περὶχωρὶς τῆς Τανάγρας: Πλούτ. Περι. 14, Χα- κεδαίμωνιον... ἐμβαλόντων εἰς τὴν Ταναγραϊκὴν [ὲ] χρ. Ταναγραϊκῆν.

ταναγραϊσός (ὶ) κ. νεώτ. κ. δημ., τὸ θηλ. ταναγρί- ἴδος [Κόρων. 20], ὁ κάτοικος τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς βωιωτίας Τανάγρας, ὁ ἐκ Τανάγρας κοταγόμενος: Ἡρ. 5, 79 ἄγιστα ἡμέων οἰκέουσι Ταναγραῖοι τε καὶ Κορωνάιοι, Θουκ. 3, 91 κρατή- σαυτες τοὺς ἐπεξέλθοντας τῶν Ταναγραίων, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 49, πορομ. π. Ἐσop. 225] Ταναγραίων φαί [ἐπὶ ὑπεριμέτρον ὄγκου, ἐκ πινος πελαριοῦ Ταναγροῦ]. || νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπιθ. ταναγραῖος- α-ον ὁ τῆς ἡ ὁ ἐκ τῆς Τανάγρας: Ταναγραῖοι κόραι [ἀρχαῖα ἠθλινα εἰδωλία κορῶν διαφόρων τύπων καὶ ἐποχῶν εὐρεθέντα ἐντὸς τῶν τῆς Τανάγρας]. || συνεκθ. κ. ἐπὶ ἠθλιων εἰδωλῶν εὐρεθέντων ἐν τάφοις ἀλλοχθῶ.

ταναγραϊκός-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀρχαίον πόλιν τῆς βωιωτίας Τανάγρας, ὁ τῆς ἡ ὁ ἐκ τῆς Τανάγρας: Ἡρ. 5, 57 ἀπολασθέν- τες τὴν Ταναγραϊκὴν μορῶν. || τὸ θηλ. Ταναγρῆικῆ ἰέν. γηὶ, ὡς οὐσ. ἡ: χώρα τῆς Τανάγρας: Σόφιλ. 4, 4, Στράβ. 9, 2, 2 ἐφ' ἄλλα τὰ τοῦ Εὐρίπου σχιζόμενης τῆς παραλίαις τῆ μὲν ἐπὶ τὴν Αἰθλία καὶ τὴν Ταναρικὴν.

ταναγρί-ἴδος (ή) μ.γν. ὄφρ. ἀντὶ ταναγρί, λε- θητόριον, μικρὸς λέθρος: Πολυδ. 10, 165.

ταναήκης-ου-ες [ταναός, ἀκή:] ὁ ἔχων ἐπιμήκη ἢ ὀξείαν ἀκμήν, κόμην, ὁ κοπιερός, ἐπὶ λόγους ἡ ἔριφος: Ἡσ. στήν ἀκμήν ἔχον πορταταμένους: Π. Η. 77 κτ μὲν ἐν κείνος ἔλη ταναήκει χαλκῶ, αὐτ. Οἶ. 754, Ὀδ. Δ. 257 πολλοὺς... κτείναν ταναήκει χαλκῶν κ. ἐπὶ πελέκειος: Ἰλ. Φ. 118 ὄφρ. ταναήκει χαλκῶ τῶνον ἐπιγόμενοι. 2] ὁ ὄφηλος, ὁ ἐπιμήκης: Ὀφρ. Ἀργ. 126 ταναήκης Ἄλπει, Ὀππ. Ἄλ. 4, 53 σχιόνους ταναήκης.

τάνηχητής (ὶ) μ.γν. ὁ ἱσχυρὸς ἠχῶν, ποι. ταναχητά: Ὀππ. Κωμ. 2, 144 ταναχητά πόντος ἰσολ- λήθος θορυβώδης.

τάναι [τὸ] μ.γν. ἐκροαί, ὀπόρροισι δεκανῶν βλ.λ., μθ. ὄφρ. ἐν Ἐπιμ. Τρισμ. Σ. τοθ. 1, 21, 9.

τάναιμοικός-ον μ.γν. ὁ ἱσχυρὸς, δύναται μυ- κόμενος: Σόμ. ΑΠ. 6, 116 δέρμα ταναμύκου, βοός.

ταναίχαλκος-ον μ.γν. ἄ. ταναίχαλκος βλ.λ.

τανακετόνη (ή) νεώτ. χημ. ὄρυκος, θειώδης, εὐαρξέτου ὀσμῆς κέτόνη βλ.λ., ὀπανάτωσα ἐν τοῖς

αβερταίοι έλοιός της θύρας, τοῦ τανακίτου, τῆς ἀρτεμίδας κττ., ἀ. θυαίνη.

τανάκτων (τό) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν συνθέτων φυτῶν, ὠν κυριώτερον εἶδος τανάκτων τὸ βαλοσαυάδες (τὸ καρμυλλοῖδι, βάρασαρι).

τανάλια (ἡ) (ἰταλ.) δημ. λαδία πρὸς ἀπόσπασιν ἴλων, ἐξαγωγῆν δόδονται κττ.· πρὸλ. ἁλόγρα, δόδοντάρα.

τάναντια κτ. ἀπτ. κρῶσιν ἀντὶ τὰ ἐναντία.

τάνοδειςρος-όν ὁ ταναῖν δερμῖν, ἐπιμήχη, μακρὸν λαμῖν ἔχων· Ἰ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 254 αἰωνῶν ταναοδείρων.

τάνοός-ή-όν (ἰεῖμα, τανῶα) κ. ταναός-άν (Ἰλ. Π 589, Εὐρ. Βάκχ. 831). ὁ εἰς μῆκος τεταμένος, ὁ ἐπιμήκης, ὁ μακρός, ὁ ὕψηλός· Ἰλ. Π 589 ὅσασι δ' ἀλγανῆς βῆη ταναοοί τεύκται, Ἰ. Ἰν. Δ. ἡμ. 454 μέλλεν ἄραρ ταναοοί κέρησιεν ὀσαχέουσαν, Εὐρ. 84, 11 πῦρ . . ὅσον ταναοῖτερον ἔην, Εὐρ. Βάκχ. 455 πλόκαρος . . ταναός, οὐτ. Ὀρ. 322 ταναὸν αἰθῆρα (ἐκτεταμένον, ἀναπεταμένον, εὐρύν), Μέν. Σομ. 111 ὦ ταναός αἰθῆρα, Ὀππ. Κυν. 1, 51 ταναοῦς ὀρθώας, Κόνιν. 1, 681 ταναός ἄηρ, αὐτ. 12, 58 ταναῖ ὄη (μεγάλῃ φωνῇ), αὐτ. 11, 209 ταναὰ χεῖλα, Ἰ. Ἰν. Α. Π. 5, 281 ταναοῦ γήρας (μακροῦ, μακροχρόνιου γήρατος).

τάνοπαλιν ἐπίρρο. νεώτ. ἀντὶ τὸ ἀνάπαλι, πάλιν ὅπως, ἀντιθέτως, ἀντιστροφῆς· ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ τάνοπαλιν.

τάνοῦπος ποδός (ὁ, ἡ) (τανόφπος, πρὸλ. ταναός) ἐ. τ. τοῦ τανούπου βλλ., ὁ ἔχων ἐκτεταμένους καὶ μακροὺς πόδας, ὁ λεπτοῦς, ἰσχυροῦς πόδος ἔχων, ὁ μακροσκελής ἢ μακρὰ βηματίζων· Ἰα. ταναοῦποδα, ὀρθόποδα, τεταμένους τοῖς ποσὶ κατὰ τὴν ὀδοποιοντα· Ὀδ. 1, 464 καρπαλίμως δὲ τὰ μέλα ταναοῦποδα . . ἐλαύνομεν (κτ. σχολ. ἐπεταμένους τοῖς ποσὶ βαδίζοντα ἢ ἰσχυρόποδα), Ἰ. Ἰν. Ἀπολλ. 304, Ἰ. Ἰν. Ερμ. 232.

τάνοῦφης-ούς-ές (ταναός, φῆ) ὁ λεπτοφῆς, ὁ λεπτοφάντος· Ἰα. ἰκῶδ. ταναοῦφῆ, Σουῖδ. ὁδ. διῶρδ. ἐν Σοφ. Τρ. 652 ὅπως φέρεις μοι τῆνδε ταναοῦφῆ πέπλον (ἀντὶ γ' εὐση).

τανάχαλκος-ον μγγ. ὁ ἐκ σφυρηλάτου χαλκοῦ· Ἀριστοφ. Α. Π. 6, 306 τανάχαλκον τε λέβητα (ἴσα, γρ. πθ. ἀντὶ ταναίχαλκον)· Ἰ. Σουῖδ. ἐπολόχαλκος.

τανάχιον (τό) μγγ. εἶδος φυτοῦ· Διοσκ. 3, 126.

τανάωπις-ιδος (ἡ) (ῥῶφ) ἡ μοκρὸν ὄρῳσα, βλεπούσα· Ἐμ. 122 ἐνθ' ἦσαν Ἰχθυοῖτε καὶ Ἥλιθῆ π ταναωπίς.

τάνγκο (τό) (ἰσπαν.) δημ. ἄλλ. κ. τανγκῶ εἶδος χοροῦ ἀργεντινῆς προελεύσεως, καθ' ὃν ὀρχοῦνται κατὰ ζεύγη· ἢ μουσικῆ συντεθειμένη εἰδικῶς διὰ τὸ τάνγκο.

τάνδων κτ. ἀπτ. κρῶσιν ἀντὶ τὰ ἐνδόν.

τάνδρη, τάνδρος κτ. ἀπτ. κρῶσιν ἀντὶ τῷ ἀνδρῶι, τοῦ ἀνδρός.

τανεία (ἡ) κ. νεώτ., ἰβ. κτ. πληθ. τανεία θοκοῖ, ἐπιμήχη ἕλα ἐν πρῶσι ἐν ταῖς ναυπηγίαις καὶ ταῖς οικοδομίαις, Ἰκρια· Θεοφρ. Φι 4, 1, 2 θοκοὶ κάλλιστα καὶ τανεία καὶ κεραια αἰ ἐκ τούτων· ἢ νεώτ. ἐπιμήκης δοκὸς τοποθετούμενη κατὰ τὸ διάμηκος τοῦ σκελετοῦ οικοδομῆς ἢ τῆς ναυπηγικῆς ἐγείρας, τὸ μακρινόρα.

τάνηληγῆς-ούς-ές κ. μον. ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν μακρὰ ἄληη, πολλὰ μυρολόγη, ὁ ἔρμ. ὁ λαν ἀλγανός, ὀδονηρός, ἐπιθ. τοῦ θανάτου· Ἰλ. Ὀδ. 70 ἄθε κληρῆ τανηλεγῆος θανάτου, αὐτ. Χ 210 [ἔστ. ἐτανηλεγῆς θανάτου, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι], Ὀδ. 8 100 μοῖρ' ὄλοη . . τανηλεγῆος θανάτου, αὐτ. Α 171, αὐτ. 398 τίς μὲν κληρῆ ἔδωκε τανηλεγῆος θανάτου (σχολ. «τοῦ ἔχοντος τεταμένην τὴν λόγην ἢ ἁλύην, ἥτις τὴν

νῆκτα»), Τυρτ. 12, 35· ἢ μον. τανηλεγῆς θνος ὁ θάνατος· Νικ. Χίων. ἐν Σάβ. 1, 87 τανηλεγῆα θνον

ἔπειτα καταδερβῶν· κ. ἐπίρρο. τανηλεγῆς· Ἰ. Ἰν. Ἰν. Ἰν. Ἰν.

τάνηλοφος-ον ὁ ἔχων μακρὸν λόφον ἢ λαμῖν, τράχηλον· Ἰα. ἐτανήλοφα, μακροτράχηλος.

τανθάλιζω ἀντὶ τανθαρούζω βλλ., Ἰα. ἐτανθάλυζαι τρέμει, ἄωρεις, οἱ δὲ σπασίρει.

τανθάριον (τό) Ἰα. ἐκέρθρημα.

τανθαρούζω λέξ. ἡ τανθαλούζω τρέμω, ἀσπείρω, σαλεύω· Πτολ. Ἀστ. 410Ε ἐτανθάρυζω μὲν λέγουσιν αἰ Ἀττικοὶ τὸ τρέμει, τανθάρύζει δὲ τὸ θιβυρίζει καὶ γογγύζει· Ἰδὸρδ. ἀντὶ καθαρῆζειν διῶρδ. Ἄρμων. 79V καθαρῆζειν, Ἰα. ἐτανθάρυζον ἔτριεμα, Φώτ. κ. Σουῖδ. ἐτανθάρυζον τρέμει, πρὸλ. ἐκτανθάρύζω, τανθαλίζω, παμφαλύζω, τοῖσθόρῳσα· 2) ρημ. ατλ. τανθάρύκτρια, τανθάρυστός.

τανθαρούκτρια (ἡ) (τανθαρούζω) ἡ ἐμποιοῦσα τρόμον, εἰκ. ἀντὶ τοῖσθόρῳτρια βλλ., Ἰα. Ἰα.

τανθαρωστός Ἰα. «ὁ τρόμος παρασκευαστικός»· ἢ τανθαρωστός ὄρμος (ὁ) εἶδος περιδέραιου, τοῦ ὁμοίου σίονται αἰ κρημμένοι πολήμοι λίθοι· Πολυδ. 5, 98 ἐτανθαρωστὸ ὄρμος παρὰ Θεοπόδημ τὸ κωμικῶς ὠν κατεκρέματο ἰδοὶ τινές, ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὀνομάσθαι· Ἰ. Ὀδομ. Κωμ. 95.

τανὶ ἄρκ (ἀντὶ τοῦ μὴ ἐν χρ. τανῶ) γενικ. ἐκ. θηλ. τοῦ ὄν βλλ., Ἰ. Ἰν. Ἰν.

τανίκα ἐπίρρο. ὄρω. ἀντὶ τῆνίκα βλλ., Θεοφρ. 1, 17 ἢ γὰρ ἄν' ἄγρας τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται.

τανιτικός-ή-όν μγγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνασφραγμένος εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου Τάνιν, ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς Τάνικας· Στραβ. 17, 1, 20 τὸ Τανιτικὸν στόμα ὁ τινες Σαπτικὸν λέγουσι (ἐν τῶν στομῶν τοῦ Νείλου παρὰ τὴν πόλιν Τάνιν).

τανίτης νομός (ὁ) ὁ νομὸς τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς κάτω Αἰγύπτου Τάνιος· Ἰα. 2, 160 οἶδε ἄλλοι νομοὶ εἰσι· Ὁθωσας . . Τανίτης Πάσι.

τανίψιφορος-ον ὁ ἔχων λεπτοφῆλη, ἰσχνὰ σφυρὰ· Ἰα. ἰκῶδ. ἀν. 94, 23, Ἰδουκ. ἐν Πάσι· Ὀξ. 1, 90 ἀν. 1, 11, Βάκχ. 3, 60, οὐτ. 5, 59 (πθ. κτ. ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ τανίψιφορος).

τανίφυλλος-ον ὁ ἔχων ἐπιμήκη φύλλα, μακρὸν φύλλωμα· Βάκχ. 10, 55 τανίφυλλον ὄρος (κτ. ἀνομοίωσιν ἐκ τοῦ τανίφυλλος).

τάνκ (τό) (ἀγγλ.) νεώτ. κ. δημ. ἄλλ., πληθ. τάνκς, αὐτοκίνητον ὄρωμα μάχης.

τανναλδίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀ. δεφολεκόωμα βλλ.

ταννάσι (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοῖσπολυτικὸν φάρμακον διασπῶν δεφικὰς τινὰς ὕλας.

ταννὶ ἄρκ, τ. γενικ. θηλ. τὸν ὄν βλλ., Ἰ. Ἰν. Ἰν.

ταννίνη (ἡ) νεώτ. χημ. σειρά φυτικῶν ὀδῶν ἀσθενοῦς ὀξίνης ἀντιδρῶσεως ἐχουσῶν τὸ κλόνον χαρακτηριστικὸν νὰ παρῆται μεθ' ὀλάτων τοῦ ὀξέως τοῦ σιδήρου σκεταίνους κυανομελανῆς ἢ πρασινομελανῆος χρώσεως καὶ νὰ καθιζῶνται διὰ διαλυμάτων κόλλης, χρησιμασιωμένων δὲ ὡς προστυμματος εἰς τὴν βαφικὴν κυρίως τῶν βαυβακερῶν διὰ χρωμάτων τῆς ἀνίληξης πρὸς διαβύσιν τοῦ οἴνου ἐν συνδυασμῷ μετ' ἰχθυοκόλλης, εἰς τὴν φωτογραφίαν, ὡς καὶ δι' ἱατρικὰς χρήσεις, ἀ. δεφικόν, δεφίνη.

ταννισμοῦθιον (τό) νεώτ. χημ. κτηρῆ ἀδιόλυτος εἰς τὸ ὕδωρ κόνις, στυπτικὸν φάρμακον κατὰ τὴν διαρροίαν, ἀ. διδεφικόν βισμοῦθιον.

ταννογόνον (τό) νεώτ. γεν. ὄνομ. τῶν ὀξέων τῆς ὀρθῆς τῶν κυκλικῶν ὀδροσοῦζέων τῶν ἔχοντων δεφικὰς ἰδιότητες, οἷον τὸ γαλλικὸν ὀξῶ.

ταννοειδῆς-ούς-ές νεώτ. ἐπὶ δεφικῶν οὐσιῶν, ὁ ἐκ τῶν ταννογόνων προκρίπων.

ταννοφόρμιον (τό) νεώτ. φαρμακ. παρασκευασμα λαμβανόμενον διὰ συμπυκνώσεως ταννῆς

μετά μυρμηκικής ἀλλεοδίας, παρεχόμενον ὡς στυπικόν φόρμακον καὶ ἐξωτερικῶς πρὸς ἐπίσασιν πληγῶν ὡς καὶ κατὰ τῶν ὑπερβολικῶν ἐπιδράσεων.

τάνυν ἀρκ. ἀντὶ τόνου, οἷς τὸν θηλ. τοῦ ὄνου βλ.λ. : Ἐπιγρ. τάνυν [ἴα] τὸν ἐκχειρίων.

τανταλάσεται δάκρυα [Ἡ. ατάει] δάκρυα. **ταντάλειος** [Ἡ] κωδ. ἀντὶ τολανταίο βλ.λ. : Πλάτ. Κρατ.395B.

ταντάλειος -α-ον κ. ταντάλειος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μυθικὸν βασιλεῦσα τῆς Φρυγίας Τάνταλον : Εὐρ. Ἡλ.1176 τῶν Τανταλείων οὐδ' ἔβη πατ' ἐγὼν ἰκόνων [τῶν ἀπόγονων, τῶν τέκνων τοῦ Ταντάλου], οὐτ.11 Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, αὐτ' Ὀρ.1544 δόμοις τοῦς Τανταλείους, αὐτ' Ἐλ.856 γένος τὸ Ταντάλειον, Ποιητῆς ἢ Παλ.δ.4,5,6 ὀνομασμέναι τινα καὶ τῆμεριον Ταντάλειον [ἐπὶ σκληρᾶς τιμωρίας ἐν τῷ Ἄδῃ παραμοίαις πρὸς τὴν τοῦ Ταντάλου], Φιλ.1,512, Λουκ. Ἐρωτ.53 Τανταλείους δικαί ὄνομαρην.

ταντάλειος -α-ον μυσ. ἀντὶ ταντάλειος βλ.λ. : Παυλ. Σιλ.ΑΠ5,235 Τανταλεις . . . ἡμίστα ποιηῆς.

ταντάλειος μυσ. ἀντὶ τολανταίου : Ἀποστόλ. Μιχ.Παροιμ.4,91.

τανταλίης [ἰ] ὁ υἱὸς ἢ ὁ ἀπόγονος τοῦ μυθικοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Ταντάλου : Αἰσχ. Ἀγ.1469 Βαίμων, ὃς ἐμπίτηξ δώμοισι καὶ διψύοισι Τανταλίαισι, Εὐρ. Ὀρ.351 τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὧν, αὐτ.813, αὐτ.11 199.

τανταλίξω τολανταῖος, στίω, κινῶ, σσελεύω Ἡσ. «ἐταντάλιξαι» ἔτρεμεν, ἐτοναλίχθῃ ἔσεισθη», αὐτ. ἐταντάλιξεται» σαλευθετοί : Ἀνακρ.78 μελαμφύλλω δάφνω χλωρᾷ τ' εἰλαία τανταλίξει» ἢ τὸ μέγ. τανταλίξομαι Εὐστ. Ὀδ.1701,6 «ἐκ τοῦ ῥηθέντος ἀερίου Τοντάλου καὶ τανταλίξομαι παρά τραγικοῖς τὸ σαλευθεῖσθαι καὶ σεισθεῖσθαι ὅθεν τὸ Τολάντιος ἐκτανταλιθεῖς παρά Σωπατῆρος σκώπτειν βουλεῖται τινα, ὡς καὶ πλοῦτος κατασεισισμένον εἶς νοῦν διὰ τρυφήν καὶ παροιμία δέ φασιν, [ἴσως ἐκείθεν, τὸ Ταντάλου τόνικον, ἐπεὶ πλοῦστος ποτε ἦν] : Ζηνοδ.δ.4 τὰ Ταντάλου τάλα τανταλίξεται [παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων πολλὰ πλοῦτη ὡς ὁ Ταντάλος].

τανταλικός -ή-όν γιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Τάνταλον, ὁ τοῦ Ταντάλου, ὁ ταντάλειος : Μαν.δ.187 Τανταλική κολάσαι· 2] νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ χρημικόν στοιχεῖον ταντάλιον : τανταλικόν ὄξύ.

ταντάλιον [τῶ] νεώτ. χημ. στοιχεῖον ἐκ τῶν μεγάλων : τανταλίω ὄωρα [ὀρυκτὸν πεπτοεξίδιον τοῦ τανταλιού].

τανταλίδιος [Ἡ] μίτη. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου : Μελέαγρ.ΑΠλ.Α.134 Τανταλί παῖ, Νηῦσα.

τανταλίτης [ἰ] νεώτ. ὀρυκτοῦ ὀρυκτὸν τανταλικόν ὄλας τοῦ σιδήρου περιέχον πάντοτε καὶ νόδιον καὶ μαγνήσιον.

Ταντάλος [ἰ] κ. νεώτ. μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς διηκτικὴν πέναν καὶ δίψαν ἐν τῷ Ἄδῃ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ γευσθῇ τοῦς παρά οὐτοῦ ἀφθόνους καρποῦς ὡς καὶ τὸ ὄδιωρ, ὅπνα ἀπεσπύροντο εὐθύς ὡς ἐπεχειρεῖ νὰ ἐγγύσει αὐτῶ : Ὀδ.Α.582 Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπὸ ἄλογ' ἔχοντα, Πινδ.Ο.156, αὐτ.1 78,110 ἐπέειθ' ὅτε ὑπερ κεφαλᾶς γε. Ταντάλου λίθων παρά τῃ ἐστρεφέν ἄμμι θεᾶς, Σοφ. Ἀντ.825 ἄκουσα . . . λυγροτάταν ὄλασθαι τὴν Φρυγίαν ἔξωσαν Ταντάλου, Κωμ. Ἀδελφ.530 ξυνηχία γὰρ τοῦς Ταντάλου κήλους τρυγῶν, Πλάτ.Κρατ.395D τῷ δὲ Ταντάλω καὶ πᾶς ἐν ἡγήσαστο τούτομα ὀρθᾶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι, εἰ ἀληθὴ τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμενα, Ξεν.Οικ.2,12 ὄσπερ ὁ Τάνταλος ἐν Ἄιδου, Σουδ. ἐπέειθ' τὸν Ταντάλου λίθων τῆς κεφαλῆς ἀπεινώξαμεν-ἰπαροιμ. ἐπὶ μεγάλου κιν-

δῶνου ἀπικραμένου], φρ. τὸ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου [ἐπὶ στερήσεως ὀλοαυάσεων ὑπὸ συνθήκας ἐνθυμίζουσαι τὸν περὶ Ταντάλου μῦθον]. **τανταλοῖμαι**-όμεαι διασείμαι, διαπινάσσομαι, τολανταῖομαι : Σοφ. Ἀντ.134 ἐπὶ γὰρ πέσα τανταλωθεῖς [σχολ. ἐσπινωθεῖς ὄσθεν, κάτω, διασεισθεῖς].

τανταλιζῶ δημ. ἀποξηραίνομαι ὑπὸ τοῦ φόχους, καταφύχομαι· 2] ἐπὶ ἰππων, πάσχω τόταννο βλ.λ.2].

τανταλιζῶ δημ. κ. ντανταλιζῶ διασείω, κινῶ ἰσχυρῶς, πινῶ, τραντάζω· 2] ρηματ. π. ντανταλιζῶ, ταντάσσω.

ταντασιά [Ἡ] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τανταλιζῶ βλ.λ., διάσεισις, πίνισμα, τράνταγμα.

ταντάσιμα [τῶ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ τανταλιζῶ βλ.λ.

τάντανο [τῶ] δημ. ὄρυμὸς φόχος· 2] εἶδος νόσου τῶν ἰππων, δ. ζεροτάστω.

τάνταῦθα κτ. κράσιν ὀντὶ τὰ ἐντάσθαι : Λουκ. Νεκρ.Δ.26,2 καὶ τάνταῦθα ὄμοια ὄντα προσκαρῆ ὀμοίαι ὄν γένοιτο.

ταντάλι(α) [Ἡ] [ισαλλ.] δημ. ἡ θανέλλα βλ.λ. **τάντῶς** κτ. ἄπ. κράσιν ἀντὶ τὰ ἐντός : Πλάτ.Τίμ.79D πᾶν ζῶον ἐσπύον τάντῶς περὶ τὸ αἶμα καὶ τὰς φλέβας θεομύστατα ἔχει.

τανταλίαι [τῶ] [τοιακ.] δημ. τράπεζα ἔχουσα κάτωθεν αὐτῆς πόρσανον [μαγκάλῃ, ὄσθεν δὲ μακρὸν ἐράφλωμα ἢ ἄλλο χονδρὸν ὄφασμα, δι' οὗ καλύπτεται τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατα πρὸς θερμάνει αὐτῆς καθήμενα γυναικες].

τάνυ ἀρκ. αἶψ. πηλ. οὐδ. τοῦ ὄνου βλ.λ. : Ἐπιγρ.

τάνυγληνος-ον μίτη. ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, ὁ μεγαλόφθαλμος : Νόνω.Δ.43,42 τανυγλήνου ταύρου.

τάνυγλωσσος-ον ὁ ἔχων τεταμένην καὶ μακρὰν γλῶσσαν, μακρόγλωσσος, μετ' μακρὰν γλῶσσαν, ὁ ἄλαος, ὁ φλόμος : Ὀδ.Ε.ὀ6 τάνυγλωσσος τε κορῶναι εἰνῶλαι [σχολ. ἐμοκρόφωνοι ἢ τεταμένην ἔχοντες τὴν γλῶσσαν].

τανυγλώχης-ινος [ἰ, Ἡ] ἡ τανυγλῶχιν [ηλωχίσι, ὁ ἔχων τανῶν γλωχίνα, ἐπιμήκη καὶ ὄζειαν αἰμίην, ὁ λίαν οἰμηρός : Ἰλ.Θ.297 τανυγλώχινος διστύος [σχολ. ἐμοκρός καὶ ὄζειας γωνιώσεις ἢ ἀκίδοαι ἔχοντος· 1. Σίμων.106, Κόιντ.δ.463].

τανυθῆρα-ος-ον ὁ λίαν μακρὰν ἢ πᾶσι δυνάμει τρέχων : Αἰσχ.Εὐμ.375 σφαλερὰ τανυθῆρασι κῶλα.

τανυθέθρα [Ἡ] ἡ ἔχουσα μακρὰν κόμην, ἡ μακρόθρηξ, ἡ μακρομυαλοῦσα : Πινδ.Ο.228 τανυθέθρα Σαρῆλα.

τανυθῆς δημ. τ. τοῦ τανυθῶ βλ.λ.

τανυθήκης-ουρες [ἀκή] ὁ ταναθήκης βλ.λ., ὁ ἔχων μακρὰν καὶ παρατεταμένην ὀκνῆν, ὁ ἔχων λεπτὴν κόψιν, ὁ οἰμηρός, ὁ κοωτερός : Ἰλ.Ε.385 ἄορ τανυθήκης ἔχων ἐν χεῖρι, Ὀδ.Κ.439· 2] ὁ εἰς μῆκος ἐκτεταμένος, ὁ τεταμένος, ὁ ἐπιμήκης, ὁ μακρός : Ἰλ.Π.768 τανυθήκης ὄξους.

τανυηλιε-τικός [ἰ, Ἡ] μίτη. ὁ προθεθηκὸς τῶν ἡλικίων : Λεωνδ.Ταρ.ΑΠ5,205.

τανυχητά [ἰ] μίτη. ὁ γρ. ἀντὶ τανυχητά βλ.λ. : Ὀππ.Κιν.2,144.

τανυχητός-ός-ες ὁ μακρὰν ἡλῶν, μῆθ. ἐν λυρ. ἐν Λεγυρταβ.15,295 χορδῶν κτύπος τανυχητός.

τανυθριε-τρίχος [ἰ, Ἡ] ὁ ἔχων ἐκτεταμένης, μακρᾶς τρίχας, ὁ δασυός, ὁ μαλλιαρός : Ἡσ. «τανυθριε, δασυθριε, λεπτάτριε» : Ηοιδ.Ἐργ.516 αἶψα . . . τανυθριε, Σίμων. Ἀμ.7,2 ὄδς τανυθριε [ἔχουσις ἀνωθρωμένος τὰς τρίχας].

τανυκνήμιε-τός [ἰ, Ἡ] μίτη. ὁ ἔχων μακρὰς κνήμας : Νόνω.Δ.14,370 τανυκνήμιος Ἀθήνης.

τανυκνήμηρος-ον μίτη. ὁ τανυκνήμιος βλ.λ. : Νόνω.Δ.28,17, αὐτ.36,188 τανυκνήμιον Ἐλεφάντων.

τανόκραρος-ον μτγ. ὁ ἔχων τεταρμένα, μακρὰ κέρατα : Ὀππ.Κυν.Ι,191 τανουκράρινα ἑλάφουσι, Ἄγαθ.ΑΠ.6,74 ταύρων πολλὰ τανουκράρινα στέρανα.

τανούκρηκς-δος(ἰ) μτγ. ὁ ἔχων μακρόν κρηπίδα, ὀφλήην βάσιον, ὀπὸδαθρον : Νόνν.Δ.28, 206 σκοπιῆς πρῖνανα τανουκρήκιδος. **τανύμηκς** παθ. τανούμαι, τέλουμαι, τεντάνομαι : Ἰλ.Ρ.593 τάνυται δέ τε πάσα διαπρά.

τανόμετρος-ον μτγ. ὁ ἔχων ἐκτεταμένον μακρόν μέτρον, ὁ ἐκτεταμένος, ὁ εὐρύς : Πούλ.Σ.Ιλ. Ἀρβ.49π=78) τανόμετρον ἀπιθυνήρα κελεύθου.

τανύμηκς-ους-ες μτγ. ὁ εἰς μήκος τεταμένος ὁ προήκης καὶ περιμήκης, ὁ ὀφλήκς : Οὐάλλ. ΑΠ.6,170 αἱ τανυμήκεις . . ἴτασι, Χρησμ.Σ.Ιδ.1,262 ἠλιθισαν τανύμηκς ὄρος.

τανόν ἄπληρ. κ. νεώτ. ἀντί τὰ νυν βλλ., τῶρο, ἠδον, ἐν τῷ πορόντι.

τανύπτελος-ον ὁ μακρόν πέλον ἔχων, φωρῶν, συνήθ.π.Ἐπ. ὡς ἐπιθ. εὐγενῶν ἀποκασιῶν ἡ θεοῶν ἢ κα. μακρόπτελος : Ἰλ.Γ.228 Ἐλένη τανύπτελος αὐτ.Σ.385 Θέτι τανύπτελε, Ὀδ.Δ.305, αὐτ.Ο.363 Κτιμένη τανυπέλω, Ἡοιδ.Α.83 Ἠνιοχῶν τανύπτελον, αὐτ.ἀπ.180 Εὐδῶρη τανύπτελος Ἐπιγρ. Ἀλκμήνη τανύπτελος, αὐτ. Περσεφῶνη τανύπτελος ἢ πλάκοις τανύπτελος κομρ. χρ. ἐν Βατραχομ.36.

τανύπλεκτος-ον μτγ. ὁ ἔχων μακρὰ πλέγματα, ὁ ἐκ μακρῶν πλεγμάτων ἀποτελούμενος ἢ Ἀριστοδ.ΑΠ.7,473 τανυπλεκτῶν δ' ἀπὸ μιτράν χειροῖσι διαραχαίεσσι ἐκρεμίσαντο βρόχους, Ὀππ.Ἀλ.1,33 ἔρκασι τανυπλεκτοῖσι.

τανύπλευρος-ον μτγ. ὁ ἔχων μακρὰς, μεγάλας πλευράς, ὁ πελάριος : ΑΠ.9,656 τ. πέτρον.

τανυπλόκαμος-ον μτγ. ὁ ἔχων μακροῦς πλοκάμους, μεγάλας πλεθροῦδες Νόνν.Δ.35,328.

τανύπους-ποδο ὁ, ἡ ὁ τανυπόσιος βλλ. : Σοφ. ΑΙ.837 σεννάς Ἐρινὸς τανυπόδαε.

τανύπρηνος-ον μτγ. ὁ ἔχων μακρόν, ὀφλήην πρέμον, στέλεχος : Νόνν.Δ.5,303 φηγάς τανύπρηνος, αὐτ.541 τανυπρέμιοιο λήχημι 2) ὁ ἔχων ὀφλήκα δένδρα : Κόλουδ.195 τανυπρέμιοιο δοαζόμεναι δρόεσσι ἴβης ἰδ.γρ.1.

τανύπρφορος-ον μτγ. ὁ ἔχων μακρόν, ἐκτεταμένην πρῶν : Κόιντ.5,348, αὐτ.9,437 τανύπρφορος ναῖε 2) ἢ κα. τανυπρφόρος τὰς καλῶπρασ διὰ τὸ περὶ τὸ πρόσωπον περιπετέσθαι.

τανύπτερος-ον κ. τανυσιπτερος-ον ὁ μακρὰς, ἐκτεταμένος πτέρυγος ἔχων ἢ κα. μακρόπτερος, τεταμένα ἔχων πτέρᾶς : Ὑμν.Δήμ.89 τανύπτερον ὠστ' αἰώνιοι, Ἡοιδ.Θ.253 αἰετὸν . . τανύπτερον, Πίνδ.Π.5,111 τανύπτερον ἐν δρυίνεσι αἰετὸς ἢ κ. ἐπὶ βελῶν : Τιμόθ.Μαλ.Περσ.30.

τανυπτερύγιος-ον ἄ. ἐρυξ βλλ. : Σμων.32 τανυπτερύγιος μισαε, Πάπ. τανυπτερύγιον Ἐρωτίων, **τανυπτερύγιος**(ἰ) αὐτ. ὁ τανύπτερος βλλ. : Ἰλ.Μ.237 οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι, αὐτ.Τ.350 ἄρησ . . τανυπτερύγι.

τανύπτερος-ον μτγ. ὁ ἔχων μακροῦς κλάδους, ἐκτεταμένους, ἐπιμήκεις κλάδους : Νόνν.Δ.48,611 τανυπτεροθον δένδρον, αὐτ.5,315 τανυπτεροθιο κεραιῆς, αὐτ.17,149 τανυπτεροθιο κέρατα.

τανύπρριζος-ον(ριζ) ὁ ἔχων ἐκτεταμένους, μακρὰν ἀπολωμένους ρίζας : Ἡοιδ.Α.377 αἰγερῶσι τε τανύπρριζα.

τανύπρριζος-ον(ριζ) μτγ. ὁ ἔχων μακρόν, ἐπιμήκη ρίζα, ὁ μακρομήτης : Νόνν.Δ.5,10 τανυπρριζο κερήων [πιθ.εἰ. ἀντὶ τανυπρριζοῖσι].

τανύπρριζος-ον μτγ. ὁ μακρόν συριζων, ἠξῶν συριστικῶς, ὁ προκαλῶν μέγαν ροῖον : Ὀππ.Κυν.4,195 ὁ δ' ὀκλάεσι κατὰ γαίης βαλλόμενος πυκίνοισι τανυρροῖοισιν ὀκίωκαίς.

τανύς-υος(ἰ) μτγ. κ. μων. εἶδος δένδρου ὁ μονόζυγος πρὸς τὴν ἀρμελον : Ἐπιφάν.Φυσιολ.3. **τανύσιπτερος-ον** ὁ τρέχων ὁμοιωτῶς, ταχέως : Σοφ.7,141(ἀμφ.εἰκ.ἀντὶ ἀνυσοδρόμοι).

τανύσιπτερος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ τανυσιπτερος βλλ., ὁ ἔχων ἢ ὁ τανύων, ἐκτείνων μακρὰς πτέρυγος : Ὀδ.Ε.65 δρυῖδες τανυσιπτεροι, αὐτ.Χ.468 κήλασι τανυσιπτεροι, Ὑμν.Ερμ.213 οἰωνῶν τανυσιπτερον, Ἡοιδ.Ἐργ.212 τανυσιπτερος δρυῖν Ἀλλ.84,718κ.8 τανυσιπτεροι ἀλκυονίδες, Ἀριστοφ.Ὀρν.141) τανυσιπτεροι ποικίλα χελιδνοί, Νικ.Χων.ἐν Σάθ.1,10) ἀετὸς τανυσιπτερος περιπατηγῶν 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἄρα τανυσιπτερος ὡς οὐα γένος ἀναρρηρητικῶν ἀλκυονιδῶν πτηνῶν.

τανύσιπτερός-ον μτγ. ὁ τανυσιπτερος βλλ. : Μαν.2,78 δρυῖδος . . τανυσιπτερύοιο.

τανύσις-ως(ἰ) [τανύω] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τανύειν, τάσις, τέτασμα : Ἰνν.Ἀρβ.71 ὄνομα μὴ κατὰ τὸ τοῦ γόνάτος ἄρθρον ἐν τῇ ταύσῃ ἡ ἐπίδρασις ἐρ μάλλον, Ἄρετ. Ὀξ.Νοῦσ.2,2 τανύσις ἐμπλάστρου.

τανύσισκοπος-ον μτγ. ὁ βλέπων, ὁ πορατηρῶν μακρὰν : Ποιητῆς π.Ἰουλ.Ἐπιστ.89 πάντη Φοιδεῖη τέτακται τανυσισκοπος ἄκτις.

τανύσκιος-ον μτγ. κ. μων. ἐκίνος τοῦ ὀποιοῦ ἡ σιὰ ἐκτείνεται μακρὰν, ὁ ριπτων οἰωνῶν μακρὰν ἐκτεινομένην : Ὀππ.Κυν.4,356 τανύσκιος βένθηα ὄρωμῶν, Νικητ.Εὐγ.3,315 κυνάρητε τανύσκις.

τανύσκιος μτγ. εἶμαι, εὐρίσκομαι εἰς διάτασιν, εἰς ἔντασι : Δαρδσκ.Ἰσθ.2,11 τ. τὴν φυχήν.

τανύσκόπελος-ον μτγ. ὁ ἔχων ὕψικροφους σκοπέλους : Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.4,21,10) τανυσκόπελον ὀπὸ τέμπασιν Ἰεροσολύμων.

τανύσματος-ατος(τῶ) [τανύω] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τανύειν, τάνυσις, τανυσμός, τάσις, τέτασμα 2) εἰδ. ὁ σκορδινισμός, ζέντασμα 3) γιν. ἔντασις προσπάθειας.

τανύσμος(ἰ) [τανύω] μων. κ. νεώτ. τάνυσμα, τάνυσις, τάσις : Πρόδρ.222.

τανύστομος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐκτεταμένην κόβην, μακρὰν ἀκμήν : Θεοδόσ.Διδκ. Ἀκρ.1,107 τανύστομος μάχηρα 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τανύστομα ὡς οὐα, κατηγορῶ διπτέρων βραχυκέρων ἐντόμων περιλαμβανούσα εἶδη μὲ ρόχους προτεταμένων.

τανύστροφος-ον μτγ. ὁ μακρόν ἢ ἐπὶ πολλῷ περιστρέφόμενος, ὁ ποῶν μεγάλην στροφῆν : Χρησμ.ἐν ΑΠ Συμνηλ.6,138 ἐκ τανυστρόφοιο λάδασ σφενδόνης λεῖς.

τανύστυς-υος(ἰ) [τανύσις, τανυσμός, τάνυσμα, τέτασμα : Ὀδ.Φ.112 μηδ' ἐτι τόξου . . ἀποτρωπάσθε τανυστύοι].

τανύσφυρος-ον ὁ ἔχων μακρὰ καὶ λεπτὰ σφυρὰ ἢ εὐμήκεις πόδας : Ὑμν.Δήμ.2 τανύσφυρος θυγάτηρ, αὐτ.77 Ἡοιδ.Θ.364 τανύσφυροι Ὀκείων, αὐτ.Α.35 τανυσφύρου Ἠλεκτρῶνης.

τανύτρηξ-ος μτγ. ὁ τανύτρηξ βλλ. : Ὀππ.Κυν.1,187 τανύτρηξ οὐρή.

τανυφάντης(ἰ) εἶδος ὕφαντος : Πάπ. καὶ τὰς ποκῶφους καὶ τανυφάντας πάντας.

τανυφθόγγος-ον μτγ. ὁ μακρόν ἐκπέμπων φθόγγον, οὗ ἢ φωνῆ ἀκούεται μακρὰν, ὁ μεγαλόφωνος : Κόιντ.Π.110 τανυφθόγγοισι γερόνοισι, Τρυφιδ.111 τανυφθόγγιο κήρυκος, Νόνν.Δ.22,61 τανυφθόγγων λαίμων.

τανύφλοιος-ον ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων φλοῖον εἰς μήκος ἐκτενόμενον, ἐκτεταμένον, δδ. εὐμήκης, εὐμεγέθης ὀφλήκς, δ. ἔρμ. ὁ ἔχων λεπτὸν φλοῖον, λεπτόφλοιος : Ἰλ.Π.767 τανύφλοιος τε κράνησιν, Σοφ.ἀπ.593,2 τανυφλοῖον . . αἰγίωρον, Ὀρφ. Ἀργ.607 τανύφλοιος ἐλάτη, Θεοκρ.Ἰδ.250 τανύφλοιος ἐρινός.

τανύφυλλος-ον ὁ ἔχων τεταμένα ἐπιμήκη, μακρὰ φύλλα, ὁ μακρόφυλλος· Ὀδ.Ν.102 τανύφυλλος ἄλοιπ, αὐτ.346, Νικ.Θηρ.610 τανύφυλλον ἐρείκη· 2) ὁ ἔχων πυκνὸν φύλλωμα, ὁ δασύφυλλος, ὁ δασυδής· Θεόδωρ.25,221 ὄρος τανύφυλλον.

τανυχειλιάς-αὐς-ές μγν. ὁ ἔχων μακρὸν χεῖλος, ῥάμφος, ρύγχος ἢ προβοσκίδα, κείνρον· Κόϊντ.3,221 τανυχειλιάς· ἡ μέλισσα, αὐτ.5,12 ὄρνιθες τανυχειλιές ἀμφεποτώντων.

τάνυω κ. μαν. κ. νεώτ. κ. μαν. κ. τανύω, μέλλ. τανύσω (Παύλ. Σιλ.ΑΠ.5,261, ἐπ.τανύω) Ὀδ.Φ.152,αὐτ.174 κ. τανύσω (Ὀρφ.Λιθ.181, ἀόρ. ἐτάνυσα, ἐπ. ἐτάνυσα Ὀδ.Ω.177) κ. τάνυσα (Ἰλ.Ξ.389), μγν. τανύσας (Ἰανη.Αφ.244), μέσ. ἐπ. μέλλ. τανύσασμαι (ἐν παθ. σημ. π. Ἀρχιλ.3, ἐπ. ἀόρ. μγν. τανυσάσμενος Ἰλ.Δ.112), παθ. ἀόρ. ἐτάνυσθην Ἰησιόδ.Δ.171, ἐπ. γ' πληθ. τάνυσεν Ἰλ.Π.473, ἄμ. [ἐτάνυσθηκα, γ' ἐν παρακ. τετάνυσα] Ὀδ.116ά, μγν. τετανυμένος [Ἰωλ.13,991] κ. τετανυμένος [sic, Διάσκορος ἐν Πάπ.] γ' ἐν τελετ. μέλλ. τετανύσεται (Ὀρφ.Λιθ.324), τείλω, ἐκτείλω, ἐκπύσσω, τετάνω, ἀπλώνω· Ἰλ.Ρ.390 βοῶντιν· τανύειν, αὐτ.391, αὐτ.547 ἠέ τε παρρηρῆον ἱρὴν ἄνητοις τανύσει, αὐτ.Υ.761, αὐτ.324· κ. παθ.· Ὀδ.Π.175 γναθροί· τάνυσεν (ἠντί ἐτανύσθησαν), Ἀπολλ.Ρ.1,606 τετάνυστο δὲ λαίφερα νηός, Κλήμ.Ἰλ. Στραμ.5,665 τὸ κάλυμμα· τετάνυτο· ἄλ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· Ὀρφ.Αργ.394 τανυσάσμενος θεῶ κάλα, Κολλ.Ἀρτ.27 πολλάς δὲ μάτην ἐτανύσαστο χεῖρας· 2) ὄμ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸξά, χορδάς κτ., ἐντέλει, διατέλει, τετάνω ὅσο ποιεῖν· Ὀδ.Ω.177 ῥηθίως δ' ἐτάνυσε βίον, αὐτ.Φ.407 ῥηθίως ἐτάνυσε νεψὲ περὶ κάλλοι πορδίην (ἐπὶ τοποθετήσεως χορδῶν ἐπὶ τῆς φόρμιγγος) κ. ἀπολ.· αὐτ.151 οὐ μὲν ἐγὼ τανύθ' ἰδὲ δύναμαι βὰ τετάνωσά τὸ τόξον, αὐτ.17· ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸξά, χορδάς κτ.· Ἰλ.Δ.112 τὸ μὲν ἱπάζον κατέθηκε τανυσάμενος (σχολ. «ἐπαναθίβασος· τῆ κορδὴν τὴν κευράν»), Ἰγν.Ἐρμ.51 ἐπὶ δὲ συμφώνως ὄλων ἐτανύσαστο χορδάς, Ἀρχιλ.3· 3) κατευθύην, ὀδηγῶ πρὸς τ· Πίνδ.Ο.2,100 ἐπὶ· Ἀκράγαντι τανύσας (ἐν. ὀστούς) [σκοπεύσας πρὸς· ἰ. αὐτ.8,50 ἐπ. Ἰσθμ.· ὄμ.· τάνυεν ἰώδηγει· πρὸς· ἰ· τανύειν τὰ ὕδα προσέειν· Ἰουλ.Αἰγ.ΑΠ.7,562,5 ὄστις γὰρ μετὰ σέο μόνον τέταλκε τανύσας ὕδα λόγους· ὄμ. τανύειν ὄμια ἐπὶ τινος· ἔς τινα στρέφειν τὸ βλέμμα, ἐνατείνειν, παρατηρεῖν· Παύλ. Σιλ.ΑΠ.5,261 οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ὄμια τάνυσις, αὐτ.9,188· 4) μγν. ἐντέλω, ἐπτείλω, θέτω τὴ εἰς σφοδρὰν τάσιν ἢ κίνησιν, κινῶ τὴ ὀρυμνικῶς, διεγείρω, παροξύνω, αὐτ.Ξ.389 ἔριδα πτολῆμοιο τάνυσααν, αὐτ.Ρ.401 ἐτάνυσε κακὸν νόμον· κ. πληρέστερον· Ἰλ.Ν.359 ἔριδος κρατερῆς καὶ ὀμοιο πολέμοιο πεῖρω ἐπαλλάξεντες ἐπ' ἀφροτέρωσι τάνυσααν· κ. παθ. τανυδοῖα ἐπιτείνωμαι, ἐντένωθαι δὲ δυνάμεις μου, καταβάλλω προσπαθεῖς, ἀγώνίζομαι, τρέχω πᾶσιν δυνάμει, ἐπὶ Ἰππων τρεχόντων ὀμοσσίως Ἰλ.Π.375 τανύοντο δὲ μῦνυες Ἰπποὶ ἀφ' ὀφρον προτὶ ἄστυ, αὐτ.475 ἐν· βυτῆσι τάνυσθεν ἰξτείνοντο ἐν τῇ αὐτῇ αὐτῶν ὄμω, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς τοῦ Ἰππου κοιλίας ἐν τῇ τρέχοντι· κ. ἐπὶ ἠμιόνων· Ὀδ.Σ.83 αὐτ' ἄμωτον τανύοντο· 5) ἐκτείνω τὴ εἰς μήκος, ἀπλώνω κατὰ μήκος, ἐξοπλώνω, στρίβω· Ἰλ.213 ἀνθρακὴν στρώσας ὀδαλοῦς ἐφ' ὀρκεθε τάνυσααν, αὐτ.Ψ.25, Ὀδ.Ο.283 ἔγχεα· ἐπὶ ἱερῶν τάνυσααν νεός, αὐτ.Δ.54 παρὰ δὲ ἔσθηθι ἐτάνυσε κράπεσαν, αὐτ.Σ.92, Ἀρατ.101 ἔνα θρόνον τανύειν [σημαίνει μίαν μακρὰν σφαιρὰν, ἐπὶ γερωνῶν] κ. παθ. τανύομαι· Ἰλ.Κ.156 ὄπὸ κράτεσσι τάσιν τετάνυ-

στο [ἦτο ἠλωμένως], αὐτ.1,468 σῦες· ἐδόμενοι τανύοντο διὰ φλογός, αὐτ.Ν.392, Ὀδ.Δ.135, αὐτ.116 σῦες· παρὲξ ἡμιγόνος τετάνυτο [ἐκτείνετο, ἐξαπλοῦντο], Ἰησιόδ.Θ.177 ἐτάνυσθη πάντη (ἐτενύθη, ἐξηπλώθη καὶ κατέλαβεν ὄλον τὸν περὶ τὸ πόνου, Ἰησιόδ.25,157 τρίβων, ἡ ῥα βί· ἀμπελώνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυτο [ἡ ἀγορὰ] ἐξετείνετο· ἰ. Ἀρατ.557 νύξ τετάνυτοσι [εἰχε ὀπλοῦσθαι, Ἀπολλ.Ρ.4,1583 πλάος τετάνυτο [ὁμφορ.γ·] ἢ τὸ μέσ. τανύομαι ἐκτείνω ἐμαυτὸν, ἐξαπλοῦμαι· ἦσ. ἐπανασάσμενος· ἐκταθείς· Ὀδ.1,298 ἐπὶ Κάλκωι μάχων ἐρηλήσαστο νηῶν· κ. νεῖτ' ἐντοσθ' ἀντροιο τανυσάμενος διὰ μῆλιν· ὄμ. τὸ μέσ. νεώτ. τανύομαι, ὄμ. τανύομαι ἡ -ουδαι σκορδίνωμαι, ἀνοικακίζομαι, ἀποταμίζομαι, ἀποπυκνώνωμαι· ὄμ. τὸ μέσ. νεώτ. κ. ὄμ. συσφίγγομαι κατὰ τὴν ἀποπτήσιν ἢ τὸν τοκεῖν, σφίγγομαι ἢ ρηματ. τάνυσις, τάνυσα, τανυσμός, ταξίαρχος-ῶν παθ. ὁ φορολογητής, ὁ φορολογημένος.

ταξιεύω ὄγρ. ἠντί ταξιδεύω βλλ.

ταξιδίον μγν. κ. μαν. κ. νεώτ., ὄμ. ταξίδι πρόθεσις σκοπός· Ψαλμοὶ.Αἰχ.54B εἰς τινα ταξείδια· 2) νεώτ. κ. ὄμ. ὄγρ. ἠντί ταξίδιον βλλ.

ταξιδεύω (ἠ) μγν. κ. μαν. ἀκούουσι ἢ ἀξιωματικὸς ἀρχοντας, θεράπων, βοηθὸς δικαστοῦ ἢ στρατηλάτου, μέλος τῆς οὐκαρτοκρατικῆς φρουρᾶς· Μακάρ.15 αὐτὸ δίκαιον τὸ ἀρχοντος καὶ οἱ ταξάται, Νεῖλ.921, Παλλὰδ.Λουσ.164, Ἰουστίν.Πανθ.1,3,53, Πλάτ. ἢ μαν. ὀναξιωματικὸς ἢ ἀξιωματικὸς· Θεόδωρ. Συναγ.211 στρατιώτης κατὰ ταξάτου καὶ λοχαγὸς κατὰ στρατηγέτου· 2) μγν. κ. πληθ. στρατιῶται μέλη νομίμου φρουρᾶς φρουρίου, φρουροί, φύλακες φρουρίου· ΚΠορφ.Ἐκθ.30 ἐπὶ οὖν αὐ ταξάται ὀποσάτησαν ἀπὸ Σαλαῶν, αὐτ.45 τῶν τῶν Χαλζῶν κἀστρῶν, ἐν γὰ ταξάται καθέονται ἢ ὁ ἀποδόνων, εἰς ἐκπαρτεῖαν παρεμύθησι ἢ εὐρισκόμενος τοκτικὸς στρατιώτης· Βιβλ.Καεσ.6,250 ἄν ἐφοδῶν τὸ ταξάτων· 3) ὁ ἀνήκων εἰς τινα μοναχικὴν τάξιν, τάγμα· Ἰουστίν.Νεαρ.123,11 τοὺς ἐπισκόπους ἑλευθέρους εἶναι κελύμενος, ἢ μὴ ταξέωτης παρὰ τὴν προσημνημένην παρατήρησιν χειροτονηθείη, αὐτ.15 μηδὲ ταξέωτας κληρικὸς γίνεσθαι.

ταξικωπικός-ῶν μγν. κ. μαν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν ταξέωτην βλλ.ἰ· Ἰουστίν. Πανθ.1,3,53 ταξικωπικός βαδούχος, Εὐστ.104,24.

ταξί(τ)δ ὄμ. ἄλλ. ἀγοραῖον αὐτοκίνητον ἐφευρισκόμενον διὰ ταξίμετρον βλλ.

ταξιαρχία(ἠ) νεώτ. βοταν. ὁ τρόπος τῆς διατάξεως τῶν ἀνθέων ἐπὶ τοῦ ἀνθικού ἔθνος φυτῶν πνοῶς, ἢ ἀνθοταξία· Βοτρωσεῖδες ταξιαρχία, - κυματοειδὲς ταξιαρχία.

ταξίαρχος (ἰ) κ. μαν. νεώτ. κ. ἔμμ. δ. τ. τοῦ ταξίαρχος βλλ.· Ἡρ.7,59 τῶν· ἄλλων εὐ παραμύθηται ταξιαρχῶν [δ.γρ. ἠντί ταξίαρχων], αὐτ.9,53 αὐτὸ μὲν ἄλλοι ἄρτιοι ἦσαν τῶν ταξιαρχῶν [δ.γρ. ἠντί ταξίαρχων], Αἰσχ.3η.1921 ταξίαρχος καὶ στρατάρχης καὶ ἐκατοντάρχος, ἠπὸδ. λ. Στοδ.4,1,94 ταξίαρχος καὶ λοχαγὸν, Κοσμ.1119, Πρὸδρ.Γολ.119, Μιχ.Ἀταλ. ἐν Σδβ.1,57 ταξιαρχῶν, τομαρχῶν· 2) μγν. μαν. νεώτ. κ. ὄμ. ἐκκλ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπουρανίων στρατιῶν, δυνάμεως, ὡς προσων. τῶν ἐργαζομένων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ· Μηνῶν.118 Ὀρβρ.Ὀδ.1 αὐτὸν ἀγγάλων ἀρχηγὸν καὶ πρόκριτον, καὶ ταξίαρχον γαῖδρον, - τῶν ταξιαρχῶν (ἠ) ἐπὶ τῶν ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ ὀνομαζόμενῶν τῶν δυν. Νουεμβρίου· 3) π. Βυζαντ. ἀπου. τίτλος μοναχοῦ ἐπιτετραμμένου τὰ τῆς τάξεως ἐν μοναστηρίῳ, ὁ βοηθὸς τοῦ ἐκκλησιάρχου· 4) νεώτ. τίτλος βα-

θμοφόροι ἐν μοναστικῷ τάγματι Ἰπποῦται διοικητικοὶ μέλη αὐτοῦ ἀγαθόμενα εἰς τὸν αὐτὸν ἐκκλησιαστικὸν κανόνον καὶ διαχειριζόμενοι εἰσοδήματα ἢ κλήρους γῆς ἢ μάγας ταξίάρχους τοῦ τάγματος τῶν Ἰωαννιτῶν. 5) νεώτ. ὁ τετιμημένος δι' ἐνὸς ἐκ τῶν δύο μετὰ τὸν μεγαλότατον ὀρθοῦ βαθμῶν διαφόρων παρασῆμων ἢ ἀνώτερους ταξίάρχους ἰδ' ἀμέσως μετὰ τὸν μεγαλότατον ἢ τὸ παράσημον τοῦ ταξίάρχου.

ταξίαρχια ἰδ' κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔργον ἢ τὸ ἄξιωμα τοῦ ταξίάρχου βλ. λ. 1) Ἀριστ. Πολιτ. 1322b, 3 (ἀρχαί) αἱ καλοῦνται ναυαρχία καὶ ἱππάρχια καὶ ταξίαρχια, Πολύων. 3, 9, 10, Ἐσφ. βλ. 2) Ἰστ. 1, 7, 17C, Στουδ. Θεόδ. 606, 42. 2) τάξις ἢ Ἀσκληπιάδ. 3, 4, Ἀλ. Τοκτ. 9, 10, Ἀρρ. Τοκτ. 10, 9. 3) νεώτ. κ. δημ. στρατιωτικὴ μονὰς μικρότερα τῆς μεραρχίας ἀποτελουμένη συνήθως ἐκ δύο συνταγμάτων τοῦ αὐτοῦ ὅπλου ἢ ταξίαρχια πεζικῶν ἢ ἱππικῶν. 4) μὴν. ἢ ταξινόμησις ἀρχῶν ἢ Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἰερ. 8, 284D τυποῦται . . . ἢ καθ' ἡμέρας ἱεραρχία δι' ἐκείνης τῆς ἐκούσεως τῶν οὐρανῶν καὶ ἀνάγειται πρὸς αὐτὸν τὸν θεόν, τὴν ὑπεροχὴν ταξίαρχων ἀπάσης ἱεραρχίας.

ταξίαρχικός ἢ ὄν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταξίαρχον, ὁ τοῦ ταξίάρχου ἢ Πάπ. ταξίαρχικὴ ἔξουσία.

ταξίαρχος ἰδ' κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἄρχων τῆς τάξεως, ὁ διοικητὴς στρατιωτικοῦ τάγματος ἢ μοίρας πλοίων ἢ Ἦρ. 8, 67 ταξίαρχοι ἀπὸ τῶν νεῶν, αὐτ. 9, 42 τοὺς ταξίαρχους τῶν τελευτῶν, Ξεν. ΚΠ β, 1, 10 ταξίαρχος . . . πεζῶν καὶ ἱππέων ἢ ὄν. ἐν τῇ στρατῷ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου ἢ Ἀρρ. Ἀν. 3, 9, 6 ἔξορμὴν ἄξιον . . . ἰδ' ἀρχὴν τὴν ἴλην τὴν αὐτοῦ ἔκαστον καὶ ταξίαρχους τὰς τάξεις κ. ἐπὶ τοῦ Ἀρχάλου ἢ Τζέτ. Χιλ. 4, 164 ταξίαρχος Ἀλεξάνδρου ἢ ὄν. κ. ἐν Ἀλύγῳ κατὰ τὴν ἐπαχὴν τὴν Πτολεμαίων ἢ Πάπ. 2) ὁ ἀρχηγὸς ὁ διοικητὴς στρατιωτικοῦ σώματος ἀποτελουμένου ἐξ ἑκάστου εἰκοσίου διῶν ἀνδρῶν ἢ Ἀσκληπιάδ. 2, 8, Ἀλ. Τοκτ. 9, 3. 3) ὡς ἀπόδοσις τοῦ λατ. centurio, κεντυρίων, ἑκατόνταρχος, λοχαγὸς ἢ Πολύδ. 624, 1 ἐξ ἑκάστου . . . τῶν . . . γενῶν . . . ἐξέλεται ταξίαρχος . . . δέκα, Ζώα. 3, 11. 4) ὡς ἀπόδοσις τοῦ λοιτ. tribunus militum, χιλιαρχος ἢ Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5, 41, Ἰώα. ΠΙ 3, 5, 2, Πλούτ. Κάμ. 37 ταξίαρχος καὶ λοχαγός, αὐτ. Πομπ. 32, Ἀνν. Ἐμφ. Πολ. 5, 61, αὐτ. 3, 39, Ἄγασθ. 2, 20. 5) ὡς ἀπόδοσις τοῦ λατ. legatus legionis, διοικητὴς λεγεώνας, ἀναρχοῦντος ἐν Ἀπν. Σαν. 4, 6 ταξίαρχοι ἰδ' ὡς ταξίαρχοι ἢ ὄν. ὡς ἀπόδοσις τοῦ λατ. centurio, Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 46, Γλασσ. ἢ ὄν. ἐρμηνευόμενον διὰ τοῦ παβ. praefectus, κ. vocatus. 6) εἶδ. ἐν Ἀθήναις, κτ. πλὴθ. ταξίαρχοι δέκα ἀνώτεροι στρατιωτικὸι ἄρχοντες ἐκλεγόμενοι διὰ χειροτονίας ἀνὰ ἑνα ἐξ ἑκάστης φυλῆς, ἠγούμενοι τοῦ ἐξ ὀλίγων στρατῶ τῆς ἰδίας φυλῆς καὶ ἔχοντες ἐπ' αὐτοῦς τεταγμένους τοὺς λοχαγούς τοὺς ὀπισθοῦς ἐξέλεγον οὕτοι ἢ Ἀριστ. Ἀχ. 569 ὡς φυλάται ἐπὶ ἐστὶ ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἢ τεχνολόγος ἀνήθ, βοηθητικός, αὐτ. Ἐπ. 117, 2, αὐτ. Ὀρ. 353, Ἔουκ. 4, 4, αὐτ. 7, 60 ὁ . . . στρατηγὸς καὶ οἱ ταξίαρχοι, Δημ. 47 εἰς τὴν ἀγορᾶν χειροτονεῖται τοὺς ταξίαρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον, Ἀισχ. 3, 169, Ἀριστ. Ἀθ. 30, 2 τοὺς ταξίαρχους καὶ ἱππάρχους καὶ φυλάρχους, αὐτ. 61, 3 χειροτονοῦσιν δὲ καὶ ταξίαρχους δέκα, ἕνα τῆς φυλῆς ἑκάστης οὗτος δ' ἡγεῖται τῶν φυλῶν, καὶ λοχαγὸς καθίστηται ἢ ὄν. κ. ἐπὶ ἀρμυριακῶν τοῦ νοτιοῦ ἢ Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 29 ἔρχονται δὲ αὐτὸν ταξίαρχων δέκα ἰηέσι. 7) νεώτ. κτ. τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, βαθμὸς ἀρχηγῶ ὀπίσθιου σώματος προσηρτημένου εἰς διοικητικὰς ὑπηρεσίας ἢ νεώτ. ὁ διοικητὴς ταξίαρχος βλ. λ. 3).

ταξίαρχ-ἔω (ταξίαρχος) εἶμαι τοξίεραχος βλ. λ. 61: Ἀριστ. Ἐπ. 444 καὶ τῆς ἐπιθυμῶν ταξίαρχεῖν σοὶ φρονεῖ εἰς φῶς ἀνελεῖν, Ἔουκ. 8, 72 ἢν ταξίαρχὸν καὶ τὴν αὐτοῦ φυλὴν ἔχων, Λυσ. 13, 7 τοὺς στρατηγόντας καὶ ταξίαρχοῦντας, Ἀριστ. Πολιτ. 1, 277, 11 ταξίαρχήσαντα καὶ λοχαγήσαντα, Ἐπιγρ. κ. πρ. Δοτ. ἢ Ξεν. Ἀπομν. 3, 1, 5 ἐόν ἡμῶν τῆς ἢ ταξίαρχῆ ἢ λοχαγῆ σοὶ κ. μτ. γενικ. ἢ Δημ. 999 ταξίαρχὸν τῆς φυλῆς, Ἦσ. ἐν λ. ἐπειδὴ τῶς διὰ τὸ ταξίαρχῆσαι τῆς . . . φυλῆς. 2) εἶμαι ἢ διοικεῖν τὰς ταξίαρχους βλ. λ. 1), ἔμπροθ. (προσὸ τινα) Ἄουκ. Μή Ποτ. Διοσ. 18 ταξίαρχων παρ' Ἀλεξάνδρου καὶ πρῶτοντος παρ' αὐτοῦ. 3) γεν. κυβερῶ, διοικῶ ἢ Κοσμ. 207 Ἐ ταξίαρχήσας τὸ ἔθνος.

ταξιδευτής ἰδ' ὄν. ἢ τὸ θηλ. ταξιδεῦσθαι, ὁ συχνὰ ταξιδεύων, ὁ ταξιδιάρης ἢ Ζέρβ. Ἰερ. ΚΚ 51, 23 καὶ κόβη νεῦς ταξιδευτῆς ποῦ ἔβλε κείθε κινεῖται. 2) ὁ ταξιδιῶτης.

ταξιδεῦμα μον. νεώτ. κ. δημ. κ. ταξιδεῦμα, ἀόρ. ἐταξιδεῦσαι κ. δημ. (ἐταξιδεῖσθαι, δημ. μτχ. παθ. πορκα. ταξιδεῖσθαι), στρατιεῦμα, ἐκστρατεῦμα, ποιοῦμαι, ἀναλαμβάνω ἐκστρατεῖαν ἢ εὐρύσκομαι εἰς ἐκστρατεῖαν ἢ ΚΠορφ. Τοκτ. 13 ἄν τε παρακλήμασι μέλλει που τὸ φερόσῃν ἄν τε ταξιδεῦσαι, αὐτ. 27 ὅτε κατὰ Γερμανικίας ἐν Συρία ἐταξιδεῦσασεν, Πρόβρ. 1, 395 οἱ τε καὶ ταξιδεῦσιν ἐν πᾶσι ταξιδίσις Διγεν. Ἀρ. 657 εἰς Συρίαν ἐταξιδεῦσεν . . . τὴν Ἄγκυραν ἐκούρσευσεν. 2) νεώτ. κ. δημ. ἀποδημῶ, μεταβαίνει ἀπὸ τῆς τοῦ πού εἰς ἄλλον ἰκανὸς ἀπέχοντα, ὁδοιπόρ, ἰδ. θαλασσοπόρ, κῶς ταξίδη ἢ Σόλων Ἰδμ. 9, 1 ποῦ φαίνεται πῶς πᾶσι καὶ ταξιδεῦσθαι ἢ στήν ἑρμῆ τὸν πελάγῳ, Πορροῦ Σκ. 53, 2 ταξιδεῦμα ἀγρία στή γαλήνη, ταξιδεῖται μέ βασιλῆς - με σπεροδρόμο - με ἀεροπλάνο, - ἐταξιδεῦμα ἰνδοκίτη, - ἐταξιδεῦσαι μαζὶ ἀπὸ τὸν Περσῶν μέχρι Μασσαλίας, - ταξιδεῖται ἀνὰ τὴν ὕψηλον (περιγεῖται) ἢ πᾶσ. ἐν φρ. αὐτὸς ὁ καιρὸς δὲν ταξιδεῖται δὲν εἶναι κατάλληλος πρὸς πλοῦν. 3) ρηματ. π. ταξιδεῖται.

ταξίδιον ἰδ' ὄν. κ. ταξίδη ἢ δημ. τὸ ταξίδιον βλ. λ. ἢ Παλαμ. Τάφ. 25, 1 στὸ ταξίδη ποῦ σὲ πάει ἢ μαύρως καθάλαρξαι ἰδ' ὄν. ἢ ἄγριστο ταξίδη, ὁ θάνατος. **ταξιδιάρης** ἰδ' ὄν. ἢ δημ. ὁ ἀρσενικόμος εἰς τὰ ταξίδια ἢ ὁ τοξιδεῦμα συχνάκις, ὁ φιλοπόδητος. **ταξιδιάρικός**-η-ο δημ. ὁ ταξιδεῦμα ἢ Χατζ. ὄν. Βρ. Ὁρ. 47, 11 γιὰ ταξιδιάρικα, ἄνεμα, πούλια ἢ πού φεύγουν τὸ φθινόπωρο καὶ πλεον ἰδιὰ τὸ ἀποδημητικὸ πινυθί.

ταξιδιονίτης ἰδ' ὄν. κ. δημ. κ. ταξιδιονίτης ἢ ὄν. ὁ πορκα. τοῦ ταξίδη, στρατεύσις, ἐκστρατεῖα, ἢ πρὸς πόλεμον ἐκδημία ἢ Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 153, 161, ΚΠορφ. Ἐκθ. 445, Πρόβρ. 1, 395 οἱ τε καὶ ταξιδεῦσιν ἐν πᾶσι ταξιδίσις. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποδημία, μεταβάσις εἰς τόπον μόνον μεμοκρημένον, ὁδοιπορία, ἰδ. ὁ διὰ θαλάσσης πλοῦς ἢ Μαρκε. ἐν Μορεῖ. 1. Βιβλ. Μα. 217 καὶ πάλιν νημερίας τε - καὶ εὐδίας, δι' ὅν κаторθουόνται τὰ ταξιδία, Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 15 ἔάν ἐχη ὁδὸν ταξιδίου, ἄρσενος βασιλείας, - γραφεῖν ταξιδίον ἱπποκτορεῖν παροχῆς εἰσπηρίων, πληροφορίων, διεκδικούντων εἰς ταξιδίωτας ἢ διοργανώσεως ταξιδίω, ὁ δ. ὅστις χωρὶς λαδοῦ, χωρὶς εἶδι, ἢ πῶς θά κάμωμε ταξίδη ἰκαθὸν δὲν εἶναι δυνατὴ ἢ πραγματοποιήσις πλοῦ ἀνὰ τὴν ἀπαρτιτῶν ἀνογκῶν ἐφοδίου, Παλαμ. Ἰγμ. Ἀθ. 7, 6, 12 σύντροφος θά ἔγω στὸ ταξίδη, Γρου. Σκ. Τερρ. 12, 5 καλὸ ταξίδη, ὡ ἔθλοισι, τοὺς δίνεις κὶ ἀρμενίου πρῆμα μέ τὸ βορρῆ, - ἔχει πᾶσι ταξίδη στήν Εὐρώπη, - λαίπει εὐ ταξίδη, - τοὺ ἀρσενὸν τὰ ταξίδια, - καλὸ ταξίδη ἰεὺθ εἰς ἀναφροσύνη, - τὸ ἀγρίστο ταξίδη ἰδ' ὄν. ἢ ὄν. ὅστις στρατ. ἐπιτελικὸν ταξιδίον ἢ ὑπὸ

στρατηγών και άνωτέρων αξιωματικών του επιτελείου έκτελεσις επί του εδάφους στρατηγικού θέματος άποβλέποντος ένιοτε εις τήν μελέτην έπιχειρήσεως μελλοντικού πολέμου ή ευρύτετου τακτικού θέματος, ώς και ή άπό των αυτών προσώπων μελέτη και εξέταση επί τόπου μεγάλης πινός μάχης άπό στρατηγικής και τακτικής άπόψεως.

ταξιδιώτης (ή) νεώτ. κ. δημ. θηλ. ταξιδιώτης-ιδος κ. δημ. ταξιδιώτισσα, ό ταξιδεύων, ό ευρισκόμενος καθ' όδον έν ταξίδιω, όδοιπόρος, όδοδηγητής, επιβάτης : μία όμας ταξιδιωτών έφθασε σήμερον εις Πειραιά εξ Αλεξανδρείας. || ειλ. δημ. ό περριθεύων έμποροπαύλληλος.

ταξιδιωτικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν ταξιδιώτην ή τά ταξίδια, ό κατάλληλος ή χρήσιμος εις τά ταξίδια : ταξιδιωτικός άνακκος, - ταξιδιωτικά άποσκευά - άναμνήσεις, - ταξιδιωτικά γραφεία (ή γραφεία ταξιδίων), - ταξιδιωτικά έπιτάγιά.

ταξίθεσις (ή) νεώτ. ή έργασία της ταξινόμησεως έγγραφων, δελτίων, εικόνων κττ. προς εύκολυσιν της χρήσεως αυτών, τό κλασσόρισμα.

ταξίθετης (ή) νεώτ. κ. δημ., τό θηλ. ταξίθετης-ιδος κ. δημ. ταξίθετρα, ό ταξίθετων, ό θέτων τι έν τη οικεία τάξει. 2) ειλ. όπλληλος όδηγών εις τας οικείας θέσεις του θέατός δημοσίου τινός θεάματος.

ταξίθετησις-εως (ή) (ταξίθετω) νεώτ. ή ένέργεια του ταξίθετου, ή ταξινόμησις.

ταξίθετω-έω νεώτ., όδρ. έταξίθετησα, παθ.άδρ. έταξίθετήθην, μηχ. πορκ. ταξίθετημένος, θέτω κατά τάξιν, τακτοποιώ, διευθετώ, ταξινομώ, κλασσώ. || είμαι ταξίθετης βλλ. 2) ρηματ. π. ταξίθετης.

ταξικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τας κοινωκώς τάξεις κ. ιδ. εις τήν εργατικήν : ταξική συνείδησις, - ταξικός άγών (ή πάλη τών κοινωκώς τάξεων).

ταξιλογος-ον ό δικιών στροποδικών λόχων : Αριστλ. Πέλλ. 9 ταξιλογος λαών.

ταξιμετρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό ταξιμετρον.

ταξιμετρον (ή) νεώτ. κ. δημ. είδος μετρικού όργάνου επί τών άγαράων άμοζών ή αυτοκινήτων άναγράφοντος τό επί της διουνομένης άποστάσεως πληρωτέον άγώνον.

τάξιμο (τό) (τάξω) δημ. ή ένέργεια του τάξω, εύχλ. ύπόθεσις : Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 23,17 κι οι βασιλοπαύλες μου στικνε μπρός μου. . . Ιδίως σάν ταξίματα κεινούργιου κόσμου. || ιδ. ύπόθεσις άφαιρώματος εις άγιον ή ναόν. || κ. ώς ουσ. ό. τόμα βλλ.

ταξινή (ή) νεώτ. άλλοκοσιδές του φυτοτό τάξου της ραγοφόρου έχον ναρκωτικές ιδιότητες.

ταξινόμησις-εως (ή) (ταξινόμω) νεώτ. κ. ταξινόμα ή ένέργεια του ταξινόμειν, ή κατά τάξιν τοποθέτησις, κατάταξις, ή εις τάξεις και κατηγορίας διαίρεσις : ή ταξινόμησις τών δελτίων του λεξικού. 2) ειλ. λογικ. ή διαίρεσις τών έννοιών μέχρι τών κατάτων ειλών.

ταξινόμια (ή) νεώτ. ή ταξινόμησις βλλ.

ταξινόμικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν ταξινόμησιν, ό της ταξινόμησεως.

ταξινόμος (ή) νεώτ. ό ταξινόμων, ιδ. ώς άπαλληλικός Βοθμός έν τώ ταχυδρομείω.

ταξινόμω-έω νεώτ., όδρ. έταξινόμησα, παθ.άδρ. έταξινόμηθην, μηχ. παρκ. έταξινόμημένος, θέτω κατά προδιαγεγραμμένην πινά τήν, τοποθετώ, κατατάσσω καθ' όρισμένον τι σύστημα, τακτοποιώ, ταξίθετώ : δέν έχουν ταξινομηθ ή καλάως τά δελτία. 2) είμαι ταξινόμος, έτεπάλ τό έργον ταξίνου βλλ. 3) ρηματ. π. ταξινόμησις.

ταξιδίωζομαι-ον ό έχον τούς κλάδους κατά κοινικά διαστήματα : Θεόφρ. Φιλ. 1,8,3 (μηδ. ειμ. άνι άξιολογώτατο).

ταξιομα-όμοσι τάσομαι, πορριτόσομαι εις μάχην: Πινδ. Ο 9,78 άπερθε ταξιομαθαί δαμασμοβρου αλμας (αχλά επαρτιότεσθαι).

τάξις-εως (κ. ιδων -ισ(ή) (τάσσει) κ. μρον. κ. νεώτ., δημ. τάξις ή ένέργεια και τό άποτελεσμα του τάσσειν, ή καθ' όρισμένον τρόπον ή ειραράν κατάταξις, διάταξις, τοποθέτησις, διευθετησις, κανονική σειρά : Γοργ. Έλ. 14 τάξις της φυλής Ιδία-θεσις, Πλάτ. Νόμ. 809,9 ημερών τάξεως εις μηνών περιόδους, Ξεν. ΚΠ. 8,7,2 θεούς. . . οι και τήνδε τήν τών όλων τάξιν συνέχεονσιν άστριβή, Πλάτ. Θεαιτ. 153E ήδη γάρ άν ειη τε όν που έν τάξει και μέσοι και ούκ άν έν γενέσει γίνοιτο, Δημ. 32 τό γάρ πράττειν του λέγειν και χειροτονειν όσκειν όν τή τάξει, πρότερον τή δύναμι και κρείττον έστιν, Αριστλ. Πολιτ. 133α, 37 ε και τό γυμνάσια τών ποσειδουτών έχει τήν τάξιν έν-ταυθα, αút. ΗΕυδ. 1218α, 23 τάξις και ήμερια, αút. Ρητ. 1 όσα, 2 ΚΔ Λουκ. 1,8 ένέμετο έν τώ Ιερατικώ αυτών έν τή τάξει της έθνημερίας αútου, Σωρ. 2, 62 και τούτα και τή τάξιν, έως ίκοι ούτω καθέξης, - τάξις τών ήμερών - τών μηνών, - τάξις άσφαθητική - χρονολογική - αριθμητική - προσδοτική - καθ' ήλικίαν - καθ' άνάστημα - κατά ποιότητα - κατά είδη, - τάξις άρχαιοτήτος - προτεραιότητας - διαδοχής - πρωτοκαθεδρίας, - ή φυσική τάξις τών πραγμάτων. || ειλ. ρητορ. διάταξις τών διαφορών μερών του λόγου "Ησ, ενάξις, ή όκολουθία, και ό είρμός : Αισχιν. 3, 205 άν ό ύμνός έθεις συγχωρησάι αútω περι τή τάξεως του λόγου, κατασυγγελλόμενος, ώς επί τή τελευτή της όποληγίας λύσει τό παράνομον, Αριστλ. Ρητ. 141 ε, 29 περι μέν. . . της λέξεως είσοπα. . . λοιπόν δε περι τάξεως ειπειν, Γαλ. 1, 6 Βιδλ., Σωρ. 1, 18" || όμ. διαφορών του θεοσι τό τόπον όν κατέχει πει : Αριστλ. Φυσ. 188α, 24 θέσει, σχήματι, τάξει, Θεόφρ. Αισθ. 60, Γαλ. 6, 194 θέσεως τάξεως. 2) ειλ. νεώτ. κ. δημ. ή κατά τρόπον άρισμον τοποθέτησις τών πραγμάτων, ευτοξία, διευθετησις, τακτοποίησις, συγύρισμα, ευκοκποροούν : Πλάτ. Τιμ. 32Α εις τάξιν αútω ήγαγεν έκ της άταξίας, αút. Γοργ. 504Α τάξεως. . . τυρούσα οικία, αút. Νόμ. 8751: έπιστήμησιν γάρ όσα νόμος ούτε τάξις ούδέτις κρείττων, ούτ. 80Α, Θεόφρ. Φι 3, 9, 6 τάξιν έχειν (είναι τακτικόν, κανονικόν, Έ-νίκ. Έπιστ. 2, 420 τάξις περιόδου, - όλα βαλμένα σέ τάξι, - δέν έχει τάξι εις τή δουλεία του, - δέν ήμπορει να βάλη μία τάξη στή ζωή του, φρς βάξω σέ τάξη (διευθετώ, τακτοποιώ, συγυριζώ), - ίδω είναι) έν τάξει (ώς άρμόζει, ή έχουσι κοινωσθ ή κοιλιάς : κ. επί τό έπιτακτικώτερον : έν τάξει και παρατάξει) παροιμ. τό μετάξ ήθελι τάξη, | κ. ανθρωπο να τό διατάξη ή τό κοιτάξη (έκαστον έργον άποιεί άνθρωπος έχοντα τός κατ'όλληλους εμφύδους ή επικλήτους ικανότητας) || φρ. έν τάξει κατά τρόπον τακτικόν, τακτικώ : Πλάτ. Νόμ. 637B σφόδρα μέν χρώνται και ταξ άλλας τρωσάς άς ύμεις άποβάλλετε, έν τάξει δε άλλων τούτων όμ. κ. τάξι : Έπιγρ. καλώς και τάξι. 3) κ. μον. διάταξις, κανών, προσαγή, παραγγελία : Πλάτ. Νόμ. 925B κατά τήν τάξιν του νόμου επί τών κλήρον ποσεισθεσ, αút. Πολιτ. 305C παρά τήν του νομοθέτου τάξιν έβέλειν άν τό άλλήλων έγκλήματα διαίρειν, ΚΔ Κορινθ. 1, 14, 40 πάντα συγχωρησάι και κατά τάξιν γνήσθω, Γεώργ. Σύγκ. 263B δένωντας άπαντα πράσας και κατά τάξιν || συντηγή, κανονιστική διαίτησις : Πλάτ. Πολιτ. 294B τήν του βασιτευούδοντος τοίς όμοσαι ποιείσθαι τάξιν. 4) κ. νεώτ. κ.

δημ. ἡ τήρησις τῶν νόμων καὶ τὴν διατάξεν ὡς καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκείμενα ὁμοίη κατάστασις, ἡ εὐπειθεῖα εἰς τοὺς νόμους, εὐτάξια, εὐνομία: ΚΔ Κολ.2,5 βλάτην ὁμών τῶν τάξιν, - δημοσία τάξις ἢ ἐκ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους ἀπορρέουσα κοινὴ ἡσυχία, ὁμοίη κατάστασις, - ἡσυχία, τάξις καὶ ἀσφάλεια, - βασιλευαὶ τάξις καὶ ἀσφάλεια καθ' ἅσπασαν τὴν χώραν, - θά ἐπιθάλη τὴν τάξιν διὰ τῶν ὀπλων, - ἀσφάλειασις τῆς τάξεως, - περιφθορήσις τῆς τάξεως: || νεώτ. κ. δημ. ἡ τήρησις τῶν κανόνων τοῦ ὄρθου καὶ τοῦ προπονήτου: δὲν εἶναι ποτὲ ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν κοινωνικῶν τῶν ὑποχρεώσεων, - τὸν ἀνεκάλεισε εἰς τὴν τάξιν, - αὐτὸ ἀπαίτει ἡ τάξις: || μιν. δημ. εὐσχημοσύνη, εὐπρέπεια, εὐκοσμία, κοσμιότης: Ἐρωτ.κρ.1,1899 μὲ τάξιν καὶ μὲ φρόνησιν ἠθικῆν καὶ ἐθιμοσύνην, αὐτ.2206, αὐτ.2,2121, αὐτ.4,308, αὐτ.486. || μιν. τὰ ἐν ταῖς τελευταῖς νομιζόμενα, ἡ ἐθιμοτυπία βλλ.: ἐκθέσις βασιλευαίου τάξεως [ἴτιλος ἔργου τοῦ Κ Πορρ.], δι' ἐκτίρησις, προσδιορισμός: Ξεν.Α8,3,5 τάξις φόρου [ἐπιθάλη] φόρου κατὰ τὴν ἐκτίρησιν τῆς περιουσίας, Ἐπιγρ. τάξις τῶν ὀφειλημάτων: || τάξις τῆς ὑδρείας κανονισμός διανομῆς ὕδατος: Πλάτ.Νόμ.844B. || 7) ἡ διατάξις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, πολιτικὸν σύστημα, πολιτεύματα: Ἀριστ.Πολιτ.127b,40 ἔχει δ' ἀνάλογον ἢ Κρητικὴν τάξιν πρὸς τὴν Λακωνικὴν, αὐτ.Α8,3,1. || 8) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. κατάστασις: Διόδ.Σ.1,25 συκοφάντι δὲ παντελῶς πηρωθέντι τὰς ὁράσεις... εἰς τὴν προαφῆρσαν ἀποκαθίστασθαι τάξιν, Μολακ.Συντρ.109,2 ἀπ' τὴν τάξιν τὰ μουχλῆ στὸ πατρικὸ μου να γεννώ. || 9) εἰδ. στρατ. κ. νεώτ. ἡ κατὰ σπειρῶν τοποθέτησις τῶν στρατιωτῶν, παράταξις στρατευμάτων κατὰ σπειρῶν: Θουκ.5,68 πεντήκοντα ἄνδρες ἢ πρῶτῃ τάξει ἦν, αὐτ.7,5, Ξεν.Αν.2,17 ἐπιστήμων εἶναι τῶν ἀμεί τάξεως [εἰς τὰ ἀφορμῶνα εἰς τὴν τακτικὴν ἐπιστήμην], Φιλῶδ. Εὐα.12 τάξις καὶ ἀντίταξις: || τῆρος οχηματικῆς διατάξεως στρατευμάτων ἢ πλοίων πρὸς μάχην: Ἡρ.8,86 τῶν μὲν... σὺν κόμῳ ναυμαχεύοντων καὶ κατὰ τάξιν, αὐτ.Δ,14 ὄραμον τὰ ἴσθια ἀποπλάσσει ἐκ τῆς τάξεως ἐκ τῆν Σάμων, Ἀριστ.Ὀρν.400 ἄναγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταῦτόν, Θουκ.4,72, αὐτ.93 πέμπει ἐς τὸ στρατεύμα καλεῖσθαι ἐκ τῆν καθίστασθαι, αὐτ.5,70 ἴνα... μὴ διασπασθῆναι αὐτοῖς ἡ τάξις: || ἀπὴλ σπειρὰ, γραμμὴ στρατιωτῶν: Ἡρ.6,111 τὸ μὲν αὐτὸ μέσον ἔγινετο ἐπὶ τάξεως ὀλίγας [εἰς μικρὰς βάσεις], αὐτ.9,31, Πλάτ.Λόγ.191C ἐπειδὴ δ' ἐλύθησαν αἱ τάξεις τῶν Περσῶν: || νεώτ. στρατ. κ. ναυτ. σχηματικὴ διατάξις στρατευμάτων ἢ πλοίων πρὸς μάχην, ἐπιθεώρησις ἢ ἐν πορείᾳ: εἰς τάξιν μάχης, - πυκνὴ - ἀκροβολιστικὴ τάξις, - τάξις πορείας ἢ κανονικὴ διατάξις τοῦ στρατεύματος κατὰ τὰς πορείας, - τάξις πρὸς πυροβόλησιν [καθ' ἣν τὸ πυροβόλιον λαμβάνουσι τὰς καταλλήλους θέσεις ἐξ ὧν θὰ βάλλωσιν], - εἰς τάξιν ἀγκυροβολίας - ἀπέρωσις: || 10) σῶμα στρατιωτῶν, φάλαγγ: Αλοχ.Πέρο.298 δὸτ ἐπὶ σκηπτοῦσι ταχθεῖς ἀναπόρον τάξιν ἠρήμου θανάων, Σοφ.ΟΚ 131 οἱ σὺν σὺν ἐπὶ τάξεσιν: || εἰδ. ἐν Ἀθῶνσι, φάλαγγ πεζῶν, δύναμις ὀπλιτῶν, ἦν παρεχίην εἰς τὸν πόλεμον ἐκάστη τὴν δέκα φυλῶν καὶ τῆς ὁποίας προστὰτο ὁ ταξίαρχος: Ανο.16,16 τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον... τὴν ἡμετέραν τάξιν μέμειν: || συνηθ. ἐπὶ μικρῶν στρατιωτικῶν σωματίων, οἴου λόχος, ἐπὶ πεζῶν: Ξεν.Αν.1,216 οἱ δὲ παρῆλθον ἐν ταγμαῖον: Ξεν.Αν.1,25: || ἐπὶ ἰππέων, σῶμα ἢ τάγμα: αὐτ.1,8,21 συνεπεπαιρωμένον ἔχων τὴν τῶν σὺν ἑαυτῷ ἑξακοσίων ἰππέων τάξιν: || ὁμ. σῶμα

ἰππέων ἢ ἄλλων στρατιωτῶν ἔχοντων εἰδικὸν ὄπλισμόν: Σουίθ. ἐνλ. Τοροντίων, ἐτάξις τῆς ἰππέων οὗτω καλουμένη: || κ. ἐπὶ πλοίων, μοῖρα στόλου: Αλοχ.Πέρο.380 τάξις δὲ τάξιν παρεκλείει νεώτ μακρὰ: || γεν. ὀμολογ. ὄμας: αὐτ.Πρ.128 φίλια γὰρ ὄμας τάξις ἐπι χοροῦ, Πλάτ. Εμφανισίας μοι ἐν ἡ ἔσομαι τάξει: || μιν. ἰδ. στρατιωτικὸν σῶμα ἐξ ἑκατῶν εἰκοσι ἀνδρῶν: Ἀσκληπιῶδ.2,8, Αλοχ.Τακτ.9,3; Ἀρρ.Τακτ.10,2: || μιν. κ. μιν. σῶμα ἀστυνομικῶν ὀπλιτῶν: Παλλῶδ. Βι.Χρυσ.63 ὀδῶν ἡ τάξις βάλλει αὐτοὺς εἰς δεσμητῆριον, Ἀσπέρου 55Α [ἐκδ. Cotel.] ὡσπερ ἐν δικαστηρίῳ ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐλεγχομένου ὀπὸ τῆς τάξεως μαστίγεται, Μαρτύρ. Ἀγίων Θεοδ. κ. Διδύμου Ι εἰπεν, πρὸς τὴν τάξιν, Μορτίων Ἀγ. Μερκουρίου κ. Θρα.Στεφ. ἡ δὲ τάξις ἦγε τὸν ἀγων: || μιν. κ. μιν. τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, ὁ βασιλικὸν ἢ αυτοκρατορικὸν ἀκόλουθοι, φρουραὶ: Αλοχ.Λόγ.27,17, Ζώα.2 τοῦ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραμμένου τῶν περὶ τὴν αὐτὴν τάξιν, ὄν μάλιστα ὄφελικων καλοῦσιν, Δουκῶν. Πλωσ.Συμπληρ.182: πρβλ. ταξιώτης: || νεώτ. κ. δημ. κ. π. κληδ. τάξεις τοῦ στρατοῦ - τοῦ ναυτικοῦ ὁ στρατός, ἢ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ διατελομένων: ἀνήκει εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ - τοῦ ναυτικοῦ, - προσήλθον εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, - διεγράφη ἐκ τῶν τάξεων τοῦ ναυτικοῦ, - ἀξιωματικὸς προερχόμενος ἐκ τῶν τάξεων [ὁ μὲν φοιτήσις εἰς στρατιωτικὴν ἢ ναυτικὴν, ἀλλ' ἀπὸ ὀπλίτου βαθμοῦ ὄν προεχθείς]: || 12) θέσις ἐν τῇ γραμμῇ τῆς μάχης, ἡ κατὰ τὴν μάχην ὀρισμένη ἢ ἔκαστος θέσις: Ἡρ.1,82 ἐν τῇ τάξιν εἶχε ἐκωτόν, αὐτ.3,158 ἔμενον ἐν τῇ ἑσωτῶ τῇ ἐκαστος, αὐτ.5,76 ἐκλινοῦντας τὴν τάξιν αἰχοντο, αὐτ.9,21, αὐτ.26 ἡμέτι, . . ἀεῖμυμα ταύτης τῆς τάξεως αὐτ.27, Εὐρ.Ρησ.664 τάξιν φυλάξον, αὐτ.595, Ἀνδοκ.1,74 ὁπόσοι ἰπποῖν 29, αὐτ.Νομ.14,11, Πλάτ. Ἀπολ.29Α, Ξεν.Αν.4,3, τὴν αὐτ.ΚΠ 5,3,44 ἡ τάξις φυλακτέα, Δημ.33 μὲν παραχωρεῖν... τῆς τάξεως αὐτ.176, Αλοχ.3,159: || οἱ εἶναι τάξεως οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν ἐπιτελείων: Διόδ.Σ.19,22 τὸν δὲ τόπον ἀναληπρόσθαι κατακειμένων τῶν τε δευτέρων ἡγεμόνων καὶ τῶν ἐξω τάξεως καὶ φίλων καὶ στρατηγῶν: || 13) μιν. 9θεσις, στάσις, ποστὸ: Αλοχ.Εὐμ.395 κείπει ὑπὸ χθόνα τάξιν ἔχουσα, Ἀντιφ.3,27 ἐν τῇ τῶν ἀκούοντων τάξει ἠκόντιξεν, Ἰσοκρ.6,2 αἰσχροὺν νομίσει αἰ τὴν ἴδιαν τοῦ βίου τάξιν ἐναφυλάττων περιδόμοι τὴν πόλιν ἀνάξια φημισμένην αὐτῆς [Κορ. εἰ βουλομένου φυλάττει τὴν τάξιν τοῦ βίου τὴν ἴδιαν καὶ προέκρουσαν τῇ ἐμῇ ἡλικίᾳ, τ. εἰ βουλομένου ἐμμένει τοῖς νόμοις τῆς πόλεως, τοῖς κωλύσις τοὺς νεώτερος ἐκκλησιάζειν καὶ σπρησιάζεσθαι, ἔστω τὴν πόλιν ἀνοήτως ἐαυτῆς προσηλασθαί], Δημ.313 οἰκέτω τάξιν, οὐκ ἔλεθερόν παιδὸς ἔχων, αὐτ.246 ἐν τῇ Θεταλῶν... τάξει, αὐτ.481 μεθ' ὀπλων ἦλθεν ἐν ἐχθροῦ τάξει [ὡς ἐχθρός, μὲ ἐχθρικός διαθεσεῖς], αὐτ.229 οὐδ' ἐν ἐπηρεσις τάξει καὶ φθῶν τοῦ τοῦ ποιεῖν [ὡς ὀδρησικῆς διαγωγῆς], αὐτ.273 τὴν ὑπὲρ ὁμών ἔλεμον τάξιν πολιτεύσασθαι [προπιθεσὶν σπς], αὐτ.285 τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς αὐτῶν ἔλλινον [ὡς ἐπαυσα τὸ εἶμα πατριώτης], Πολύβ.2,14,11 βάσκει... τάξιν λαμβάνει τὸ παντὸς σχήματος ἢ παραλία, αὐτ.4,37 κατακόνη τῶν τάξιν ἔχων, αὐτ.2,24,9, αὐτ.1,56,6, Ἀθην.12, 547Α σφῶς ὀουρηγῶν ποίων ἐν ταῦτοις, - τὴν ἀρετὴν τῆς ἡδονῆς καὶ θεραπονήσις τάξιν ἐπέχουσαν, Ἰμῆρ.Λόγ.8,6 εἰς τάξιν φίλων ἔχειν τινά, Ἐπιγρ. ὄνηρ τῆς πρώτης τάξεως, Πλάτ. τῶν ἐχοντος ἐν τῷ Μουσειῳ: || 14) κ. νεώτ. κ. δημ.

σύνολον ἀνθρώπων κατεχόντων τὴν αὐτὴν βαθμίδα ἐν τῇ κοινωνικῇ ἱεραρχίᾳ, ἀνηκόντων εἰς τὸ αὐτὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον : Ξεν. Ἀγορμ.2,17 ἐπειδὴ καὶ τοῦτων ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἴσθα, ἡδὴ πατ' ἐπεσκέψατο εἰς πατέρα τῶν τάξεων τοῦτων σαυτὸν δικαίως ἐν τάττοις. Διον. Ἀλ. Ρωμ.6,49 ἐπὶ τῇ προαίρεσὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπαυνομένου ὅτι τῆς μέσης τάξεως ἦν, - ἡ τάξις τῶν πατρικίων- τῶν ἡλιβείων-τῶν εὐδαίμων- τῶν ἀρχόντων- τῶν πλουσίων- τῶν ἀπαλλήλων, - ἀστικῆ- μέση- ἐργατικῆ- καλῆ- λαϊκῆ τάξις, - ἡ θύνοσσα τάξις (τὸ σύνολον τῶν κατεχόντων ἀξιώματα ἐν τῇ πολιτείᾳ), - ἄνωγ- πάλιν τῶν τάξεων. || νεώτ. κοινωνιολ. σύνολον προσώπων διοδραματίζοντων τὸν αὐτὸν ρόλον ἐν τῇ παραγωγῇ καὶ ἔχοντων ἐν τῇ προσθετικῇ πορείᾳ τῆς παραγωγῆς τὰς αὐτὰς πρὸς ἄλλα πρόσωπα σχέσεις ὡς καὶ τὰς αὐτὰς οικονομικὰς προσδιορισμένες δυνατότητες ζωῆς καὶ ἀναπτύξεως.

15) δημοσία ὑπηρεσία, ἔργον, ἄξιωμα: Δημ.171 ὁ. . πρὸς ἀρχαιρέτας καὶ ταύτην τὴν τάξιν προσπίπτες, αὐτ.292 τὴν τοῦ συμβολίου τάξιν ἀπαίτει. || μτν. κ. νεώτ. ἐκκλησιαστικὸν ἄξιωμα ἢ θέσις: ΚΔ Ἐβρ.5,6 ἱερεὺς. . κατὰ τὴν τάξιν Μελασιδεῶν, αὐτ.7,11 ἱερεῖα. . κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρῶν, - ἡ τάξις τῶν πρεσβυτέρων- τῶν διακόνων. || νεώτ. κ. δημ. διαβάθμις τοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος ἢ ὑπηρεσίας ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ἕνα βαθμὸν τῆς πολιτικῆς ἢ στρατιωτικῆς ἱεραρχίας : διευθυντής- τμηματάρχης- γραμματεὺς πρώτης τάξεως, - λιμεναρχὸς δευτέρας τάξεως.

16) πᾶν, νεώτ. κ. δημ. διαίρεσις ὁμάδος ὄντων ἢ πραγμάτων συμῶνως πρὸς τὰ κοινὰ αὐτῶν γνωρίσματα ἢ πρὸς τὸν κοινὸν αὐτῶν χαρακτήρα, κατηγορία, κλάσις (βλ.4): Πάπ. ὄπως ταγθὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ τῶν τελελευκτόνων τάξει (εἰς τὴν κατηγορίαν ἢ τὸν κατάλογον τῶν ἀποδοσυνών), Πάπ. ἡ τάξις τῶν κατοικίων, αὐτ. τῆς λαογράφου, αὐτ. ἡ τῶν ὁμηλικῶν τάξις, - αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐπιτηδείων, - τάξις μονάζων (αἱ δύο δυνάμεις τῆς βάσεως τῆς ἀριθμήσεως θεωροῦνται ὡς μονάδες), - τάξις τῆς Ἀκαδημίας (ἐκάστου τῶν ὑποδιαιρέσεων τῆς Ἀκ. κατὰ ἐπιστημονικὸς κλάδους, οἷον τάξις βικτικών- ἠθικῶν ἐπιστημῶν, - τάξις γραμμάτων καὶ τεχνῶν). || νεώτ. βιολ. ἡ τρίτη κατὰ σειράν ὑποδιαιρέσει ἐν τῇ αὐστηματικῇ κοτοτάξει τῶν ζῶων ἢ τῶν φυτῶν περιλαμβάνουσα μίαν ἢ πλείονας ὁμοιογενεῖς ἢ οἰκογενεῖς : ἡ τάξις τῶν σαρκοφάγων- τῶν τρωκτικῶν. || νεώτ. φρ. πρώτης τάξεως (εἰπὶ πρὸς ἢ πράγμ. διακρινόμενων τῶν ἄλλων, ὁ ἐκτελής, ἔξοικειτικῆς ποιότητος), - πρώτης τάξεως τεχνίτης- κατεργάρας- φεῦκτης- τυφλὸς- μαλλί- κραστ'. 17) νεώτ. κ. δημ. ἐκάστη τῶν ὑποδιαιρέσεων πλήρους πινδὸς κύκλου σπουδῶν εἰς ἐκπαιδευτήριον ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ἕνα σχολικὸν ἔτος : τὰ νέα γυμνάσια ἐχρῶσαν εἰς τάξεις, ὁ καθηγητῆς τῆς τετάρτης τάξεως, - ἔμεινε εἰς τὴν ἴδια τάξιν (ἡτοι ἀπερίφθη). || ὁδ. τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν φοιτῶντων μαθητῶν : μόνον αἱ δύο τάξεις δὲ σχολάζουσι, - αἷνα ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του, - ἢ πρῶτῃ τάξει θὰ πᾶρ ἐκδρομὴ σήμερον, - θὰ ἀποβῆλῃ διδασκλήρ τὴν τάξιν. || ἐκάστη τῶν ἀποθουῶν διδασκαλίας ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις : μηδικὴ ὁ καθηγητὴς στήν τάξιν. 18) κατηγορία γῆς : Πάπ. ἀούρης ἡμισυ ὄν ἐν κατοικικῇ τάξει. 19) λογαριασμός, ἔκθεσις : Πάπ. διέγραφα διακρηθισμένους καθ' ἑαυτὰς ἰσίας τάξεως δραχμῆς X, αὐτ. ἐν ἰσῖα τάξει πῆται τὸ κεφάλαιον. 20) ἀπόσις, πληρωμὴ : Πάπ. 7 21) ὁ βαθμὸς τῆς θερμαν-

τικῆς δυνάμεως τῶν φαρμάκων : Γαλ.11,571, αὐτ.787-22) ἡ διὰ καταλλήλων χειρισμῶν σμικρυνσις, ἐλάττωσις τῆς κῆλης : Γαλ.14,781. 23) ὁρισμένον χρονικὸν σημεῖον, ὄριον : Ἀριστλ. Πολιτ.1261α,34 κατ' ἐνιαυτὸν ἡ κατὰ τινα ἄλλην τάξιν ἡ χρόνον.

|| τέρμα, τέλος, ἡ ἡμερομηνία, χρονολογία ὡς τὸ τέλος ὁρισμένη : Πάπ. μέχρι τάξεως αὐτῆς τρώγης. 24) δημ. - ἢ ἡ ἐμμενῶν καθάρσις τῶν γυναικῶν, ἡ περίοδος τῶν ἐμμηνῶν τῆς γυναικὸς, ἡ ἐμμηνορροία : ἔχει τὴν τάξιν τῆς. 25) διατριβή, πραγματεία : Ψ Δημοκρ.Λ.ζώσ. Ἀρχ.153B ἐν τῇ ὑστερᾷ τάξει. 26) κτ. πλῆθ. τάξεις ὁ ἀποφάσεις, τὰ πρακτικὰ τῶν ἀποφάσεων ὑπηρεσιῶν ἀρχόντων : Ἀθανᾶσ. εἰς Ἀπολ.2, Περὶ Φυγῆς 774 τὰ πρότερον. . γραφέντα κατ' ἐμοῦ ἐκ διαδοχῆς. . ἀφανισθέντα ἀπὸ τῶν τάξεων τοῦ τε δουκὸς καὶ τοῦ ἐπαύρου.

ταξίφυλλος ὁ ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων τὰ φύλλα αὐτοῦ ταξθετημένα, αὐτὸ τὸ φύλλον φέρονται κατὰ τάξιν : Θεόδωρ. Φι.1,10,8 ὡς 8' ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πολυφύλλα ταξίφυλλα καθ' ἕνα περὶ ἄκρον.

ταξίωτης (ἰ) μτν. ἀπὸ ταξιώτης (βλ.λ.) : Γλωσσ., Ἀν. ὈΕ.2,307.

ταξοειδή (τῶ) νεώτ. βοταν. οἰκογέν. κωνοφόρων φυτῶν περιλαμβάνουσα δένδρα βασικὰ μετὰ φύλλα βελανοειδῆ καὶ καρπούς σαρκώδεις. τάξος (τῶ) μτν. κ. νεώτ. τὸ θεϊκόλεξ θεοκινῶν δένδρον τάξος ἢ ραγοφόρος, ἡ σμίκρα, τὸ ἡμέρα ἔλατο. Ἡσ. τάξος δένδρον τῶ ὄρεινον : Σαδιν. π. Ὀρειδ.9,16,3, Γαλ.12,127 (κτ. Διοσκ.4,79 κατ. λ.) || νεώτ. βοταν. γένος κωνοφόρων ταξοειδῶν φυτῶν περιλαμβάνον δένδρα ἀειθαλῆ, Ἰθαγενῆ τῶν ἐυκράτων χωρῶν τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου.

τάστα ἔπιγρ. ἀπὸ ταῦτα.

τάπα (ἡ) (ἱ) γαλ.) δημ. κ. τάπηα πῶμα ἐκ φελλοῦ ἢ κ. ζύμου : τάπα τῆς μουκκάλας- τοῦ βορσελιού. || φρ. ἔγινε τάπα (σὸ μεθύσι) ἐμθύσθη κατὰ κόρον. 2) βόσκα ἐκ γάρτου κτ. πρὸς συγκράτησιν τῆς γουάσεως τῶν ἐμπροσθεγεμένων ὀπλων. ταπαλιτήρις (τῶ) νεώτ. ὄργανοι, σειστελλοαυριοῦχοι ὄλοι τοῦ ἀργύρου μετὰ βισμουθίου.

ταπεινοκέφαλος ὁ νεώτ. ἀνθρώπος, ὁ ἐκ φυσικῆς διατάξεως ἔχων τὸ κρῖνον χαμηλόν.

ταπεινολογία (ἡ) μτν. τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ταπεινῶς, ὁ τοπενὸς λόγος δι' οὐδὲ ρήτωρ ταπεινοῦται, ἵνα προελακῆ τὸ ἔλεος αὐτῶν : Πολιδ.2, 124 ταπεινολογία δὲ καὶ οἰκτρολογία.

ταπεινολογῶ-ἔω μτν. λέγω, ὁμιλῶ ταπεινῶς, μετὰ ταπεινότητος : Νεώτ. Ἐπιστ.2,322 ταπεινοφρονῆσω καὶ ταπεινολογήσω.

ταπεινολόγος-οὐν μω. ὁ ἔχων ταπεινὸν νοῦν, ὁ ταπεινολόγος : Ἰω. Χρυσ. ἐν Θεσ. Στεφ. ταπεινοφρονησάντων μὲν πολλῶν εὐρεῖσι καὶ πέρα τοῦ δέοντος ταπεινοφρονησάντων δὲ οὐδαμοῦ.

ταπεινός-ἡ-ὄν) κ. μω. νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐπὶ τόπου, ὁ χαμηλὸς ὁ χαμηλὸς ὁ χαμηλὸς εὐρισκόμενος κείμενος ἀπὸ τοῦ ὀφθῆλος : Ἡσ.4,191 ἡ μὲν γὰρ δὴ πρὸς τὴν ἡῶ (ἡγῆρ) τῆς Ἀΐδους. . ἐστὶ ταπεινὴ, Ἀριστλ. Μετ.352b,32, Διόδ. Σ.3,21 νῆσοι. . παλλὰ κατὰ τὸ πλῆθος μικρὰ δὲ τοῖς μεγέθεσι καὶ ταπεινὰ, Πλάτ. Κριτ.28 χῶρον ταπεινῶν. || κ. ἐν φρ. : Πιδ. Ν.382 κρατῆται δὲ κολασίᾳ ταπεινῶν νέμονται ἱσῶν ἐν χθουλοῖς τόποις, Σωφ. 1,70 ἡ παῖα καθεζέσθω ταπεινότερα, αὐτ.261. || δημ. ἐπὶ ἀνισότητος ἢ μεγέθους ὁ μικρὸς ὁ βραχὺς, ὁ κοντός : Ξεν. Ἰνν.1,4 οὐδὰ μὲν ἔσταν ταπεινὰ τὰ ὀστὰ δὲ εἶναι, αὐτ.10,6, αὐτ. Ἰννορχ.57

τά δόρυτα ἔχον ταπεινά καὶ μὴ ὑπερφανῆ, Μαν.3,83 Ἐρμῆς καὶ Παφίη ἰδίαις μοίραισι ταπεινοί, Λουκ. Ορχ.75 τὸ δὲ σῶμα . . . ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμηκῆς μήτε ταπεινὸς καὶ ναννώδης τὴν φύσιν, Πολυδ. 7,85 τὴν ἰδέαν καθόριον ταπεινὸς εἶκεν· κ. ἐπὶ μέρους τοῦ σώματος : Γαλ.15,531 τὰ ταπεινά τοῦ θάρρατος : || ἐπὶ μεγέθους ἢ ποσότητος, ὁ μικρὸς ὁ ὀλίγος : Ἀθῆν.4,157F ἡμεῖς τῶν ἤρα· κλειῖ ταπεινότεραν ἡραροβέντων : || ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ὀρθαῖος, ὁ ῥηχὸς, 3·τιθ. μέγας : Πολυδ.9,43,3 μέγιστος μὲν εἶσι κατὰ τὸν χειμῶνα, ταπεινότεροι δὲ κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους (οἱ ποταμοί) : || ἐπὶ ὀστέρας, ὁ οὐχὶ ὑψηλὰ ἐν τῷ στερεώματι εὐρισκόμενος, ὁ πλησίον τοῦ ὀρίζοντος κείμενος : Κλεισηδ.1,5· || κ. γεν. ὁ παρὰ τὴν γῆν, ὁ πλησίον τῆς γῆς : αὐτ.2,5· || κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνίψα· ὀψήλας : Διογ.Ολη.8, Γαλ.15,87 λοφῆς καὶ ταπεινός : 2) ἐπὶ προσ., ὁ ταπεινωμένος, ὁ ὑποστὰς μείωσιν, ταπεινὸν τῆς δυνάμεως ἢ τῆς ὑπερφανείας του : Ἦρ.7,14 ὡς καὶ μέγας καὶ πολλὸς ἐγένετο ἐν ὀλίγῃ χρόνῳ οὕτω καὶ ταπεινὸς ὅπως κατὰ τάχος ἐσται, Αἰσχ.Πρ.320 σὺ δ' οὐδέποτε ταπεινὸς οὐδ' εἶκας κακοίς, Εδρ.ἀπ.724, αὐτ. Ἔκ.245 ἤφω δὲ γονάτων τὸν ἔρωνα ταπεινὸς ὦν, αὐτ. Ἀνδρ.165, αὐτ.979· || κ. ἐν φρ. : Εὐρ. Ὀρ.141) ταπεινοὶ ἔχοντα (συμμοζωμένοι, ζωομεινοί) : || ὁ υποταγμένος, ὁ εὐπειθής, ὁ πεθή· νος : ὁ ἄηκος : Ξεν.Ἰέρ.5,4 ἔνδοστοιχοι γὰρ οὐσα ταπεινότεροι αὐτοῖς οἰνοται χρισθαί, αὐτ. ΚΠ7,5,69 βουλόμενοι αὐτοὺς ὡς ἀμνηστῶτες εἶναι, ὅπως οἱ ταπεινότεροι καὶ εὐκατακτότατοι εἶεν, Ἰσοκρ.4,95 ταῖς μὲν ταπειναῖς τὸν πόλεμον προσήκειν. ζητεῖν τὴν σωτηρίαν ἐἴς τὰς μικράς, τὰς ἀδύνατους πόλεις . . . 1) αὐτ.7,7, Δημ.46 οὐδὲ παντελῶς ταπεινὴν εἶναι δεῖ τὴν θύαμν : 2) ὁ μικρὸς νοτιῶνς ἰκανότητος ὁ ἡ· μῖθος : Γαλ.19,220 αἱ τῶν ἀσυνήτων καὶ ταπεινῶν ἀνθρώπων φυχαί : 3) κ. μὲν. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐν ἀποκρίσει ἢ ἀδμυῖα διατελῶν, ὁ ἀπολέσας τὸ ἡθικόν, ὁ ἀδμυος ὁ ὀλιμπος, ὁ κατηφής, ὁ σκυθρωπὸς ὁ λυπημένος : Σουκ.2,61 μεταβολῆς μεγάλης καὶ ταῦτος ἔξ ὀλίγου ἔμπεσοσιν ταπεινὴ ἰμὴν ἢ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ὁ ἐγγινε, Ξεν.Ἰλλ.2,4,23 ταπεινὸς καὶ ἐρημιοὶ ἔμπεδοθητο ἐν τῷ ἔμπεδρῶν, αὐτ.6,4,16 σκυθρωπὸς καὶ ταπεινὸς περιθόντας Ἐρωτόκρ.1,1106 κλητός πολλὰ καὶ ταπεινός, κλο· μὸς καὶ μαρμαμῆνος, αὐτ.4,1980· 4) ταπεινὸς ταῖς τύχαις ὁ δυστυχής, ὁ κακόμοιρος, ὁ κακότητος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,26 αὐ ταπεινοὶ ταῖς τύχαις καὶ βίου σπανίζοντες, αὐτ.10,60 ἐκ τῶν ἀπόρων καὶ τῶν ταπεινῶν ταῖς τύχαις : || μὲν. νεώτ. κ. ὄνρ. γεν. ὁ ὀθλιος, ὁ δούτος, ὁ κακομοιρὸς : Πρόδρο.2,280, αὐτ.283 Βριζέας συνάγει ὁ ταπεινὸς πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους, | ὡς τοῦ νὰ τὸν ἐβδύλουσιν συμρόμενον ἀπέκει, ὁ ταπεινοὶ καὶ καταπρομεινοί : || ὁ ἔξ εὐτελοῦς καταγωγῆς : Κδ Λουκ.1,52 καθέλει δυνάστατος ἀπὸ θρόνου καὶ ὀφῶσε ταπεινός : 5) κ. νεώτ. ἐν ἡθικῷ ἐνόσθ, ἐπὶ κακῆς συμ. εὐτελής καταπας, πρὸς τυχοῦς, χαμηρῆς, δουλικῆς, δουλοπρεπῆς : Πλάτ.Νόμ.7,191D ταπεινὸς καὶ ἀνελεύθερος, Ξεν.Ἀπομ.3,10,5 Ἰσοκρ.2,34 τοῦς δὲ βουλόμενους ἀστελεῖος εἶναι ταπεινὸς φανομένους, - ταπεινοὶ ἀνθρώπων, - ταπεινὸ ἀσθεῖματα, - ταπεινὴ ψυχὴ - σκέψης : 6) κ. μὲν. νεώτ. κ. δημ. ἐν καλῇ συμ. ὁ ταπεινόφρων, ὁ μετριόφρων, ὁ μετριοπαθής, ὁ κόσμιος, ὁ σεμνός, ὁ μὴ ὑπερφανός : Πλάτ.Νόμ.7,16Α ἔμπεδοθη ταπεινὸς καὶ κατασχημένος Ξεν. ΚΠ5,1,5 ἐν ταπεινῷ σχήματι ἐσχηκται, Πδ Ψαμ.10,18 ἐπέλεφεν ἐπὶ τὴν προσοχὴν τῶν ταπει-

νῶν, Κδ Ματθ.11,29 ταπεινὸς τῆ καρδίᾳ, αὐτ. Λουκ.1,52, αὐτ.Πέτρ.1,5,5, αὐτ.Κορινθ.2,7,6 ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινούς, - ταπεινὸ κρίσιον - παι· δι, - ταπεινώτατος δολλός σου, - ταπεινὴ παράκλησις : 7) ἐπὶ πραγμ., ὁ ὀλίγος τιμῆς, ὁ εὐτελής, ὁ ὀπίθανός, ὁ ἀνάξιος λόγου, ὁ ἀσημάντος, ὁ πρὸς τυχοῦς : Πλάτ.Νόμ.7,628 διαίτης δεῖ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου γεγεμῆτων, Ἀριστοτ. ΖΜ 639α, | ἐπὶ πᾶσαν θεωρίαν τε καὶ μέθοδον, ὁμοίως ταπεινότεραν τε καὶ τιμητώτερων, Φιλῶδ. Οικ.261 ταπεινότητι περιστασις, αὐτ.Οικ.48J, Γαλ.16,550 τὴν μικρὰν καὶ ταπεινὴν (ἰατρικὴν θεωρίαν) ὁ Ἰπποκράτης ἠδῆσεν : || ἐπὶ θουος, ὁ λινος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν λιτός, ὁ ποδὶ φτωχός : Ἀριστοτ.Ρητ.1404b,6 (βλέξιν) τῶν ταπεινῶν . . . ἀλλὰ κεκοσμημένην, Φώτ.Βιβλ.κῶδ.15,4,26 εὐτελής καὶ ταπεινὸς τὴν φράσιν.
ταπεινόστυγος-αν Ἦα. ὁ ἔχων ταπεινὴν, χαμηλὴν στέγη.
ταπεινόστοχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδόπτερον νυκτιδίων ἐντόμων.
ταπεινοσύνη (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ταπεινοῦ, βλ.δ.ε, σεμνότης : Σολωμ.Κρπ.21,5 ἀναί τε ἀγκάλες μ' ἔρωτα καὶ μὲν ταπεινοσύνη.
ταπεινωμένος-αν μὲν. ὁ ἔχων ταπεινὸν, χαμηλὸν σῶμα : Πισδ.Γ' Ἐξαήμε.1047 τὴν ταπεινωσμον ἐστεγαομένην (χελωνῶν).
ταπεινόφρων-πας (ἡ) κ. μὲν. δημ. ταπεινότης ἢ ἰδιότης τοῦ ταπεινοῦ βλ.λ.ι, ἡ χρομαλότης ἢ χρομηλότης : Ἦρ.4,22 Ἰππος δὲ ἐκάστω διδιδασγμένος ἐπὶ γαστήρα κελθαί ταπεινόφρονος εἵνεκα εἰμοῖς ἐστὶ καὶ κύων, Θεόφρ.ΦΑἱτ.3,7,4 τῶν δένδρων ὄφει τε καὶ ταπεινότης, ὁδοδ.Σ. | 3) αὐτὴ τὴν ταπεινότητα τῆς χώρος αὐτὴ δυνάμειν προ· δέσθαι τὴν γῆν, Πλουτ. Ἀρεσκ.Φιλ.5,14,2 διὰ τὴν σμικρότητα καὶ ταπεινότητα . . . τῆς μῆτρας : 2) ὁ κἀκαστῶσεως, κατὰπτωσις, ἀδικίτης, ἐλεονότης, ἐξευτελισμός, εὐτελής : Δοσκ.7,75 ἀπὸ οἴας λαμπρότητα καὶ ἀσχημότητος τοῦ πρώτου ἐς οὐκ τελευτῆν καὶ ταπεινότητα ἀφίκαται, Ἰσοκρ.4,118 ἐπὶ τοῦσάτην ταπεινότητα καταστῆ· μεν ὡστε μακρὸν ἅλοισιν ἐπὶ τῶδε Φασήλιδος μὴ καθέλικεν, Δημ.151 νῦν ἐν ἀδοξείᾳ πάσκα καὶ ταπεινότητι καθαστάται, Μέν.ἀπ.531,12, Πδ Σοφ. Σειρ.13,20 βδέλυγμα ὑπερφανῶν ταπεινότης, ὁ· τως βδέλυγμα πλουσίῳ πτωχός, Φιλῶδ.Θε.α.11' 3) κατὰπτωσις τῆς διαθεσῆς, ἀδμυῖα : Ξεν.Ἰλλ. 3,5,21 πολλὰν ἔφρασαν οἰσηπὴν καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι αὐτῶν : 4) κ. νεώτ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐνόσας, χαμηρεια, εὐτελής, παραλόγη, κακοήθεια : Πλάτ.Πολιτ.309Α τοὺς δ' ἐν ἀμαθία τ' αὐτὸν ταπεινότητι πολλὰ κλυδινοῦμε· νισας εἰς τὸ δουλικὸν ὄμοζαυνοῦσι γένος Ἀριστοτ.Ρητ.1384α,4 μικροφροσύνη καὶ ταπεινόφρων : 6) κ. μὲν. ἐπὶ θουος, φαυλότης : Κοῖνιτ.3,3,48, Φώτ.Βιβλ.κῶδ.92,73,15 εἰς ὑπίπτητα καὶ ταπεινότητα λινον καταβιδάξει τὸν λόγον : 7) μὲν. νεώτ. κ. δημ. μετριοφροσύνη, μετριοπάθεια, σεμνότης, κοσμηότης : Ἐρωτόκρ.1,212 μὲν ταπεινότη κίνε· σης, καὶ μ' ἔγνοισιν ἐπαρτήται, αὐτ.2,971, αὐτ. 3,206 : 8) μὲν. κ. νεώτ. ὡς τριπλοῦς τίτιχος τοῦ ὀποῖου ἐπισοπῶν χρῆσιν ἢ πατριάρχου : Ἐπιστ. Πονηφ. ἡ Habertum καὶ Gorgium Archimaeade. Instit.570 λέγονται τοῦ πατριάρχου, ἢ μετριοῦς ἡμῶν, ἢ τοῦ ἀρχιερέως, ἢ ταπεινότης ἡμῶν.
ταπεινοφρονήσις-ως (ἡ) ἰταπεινοφρονή) μνη. ἡ ταπεινοφροσύνη ἡ ταπεινοσύνη : Τερτυλλ. 2,970.
ταπεινοφρονῶ-ἔω μνη. κ. νεώτ. ἡ ταπεινώ φρονῶ, εἶμαι ταπεινόφρων βλ.λ.ι : ἸΔΨαμ.130131,2 οὐδὲ ἐπαρτέθη ἐν μεγά· ρις, οὐδὲ ἐν θαυμασίῳ ἔκρ.ἐμ.ε. κ. μὴ ἐταπεινοφρονῶν : 2) εἶμαι ὀθμυος : Ἀρρ. Ἐπικ.1,9,10' 3) ρηρητ.π. ταπεινοφροσύνη.

ταπεινώνους ἔπιρρ. μτγν. κ. μων. κατά τρόπον ταπεινώσεως, μέτ. ταπεινοφροσύνης : 'Αποστ. Διατ. 202, 'Επιφάν. 1.28D, Στουδ. Θεοδ. 448, 'Ιωσ. Γενεσ. 4.40C, Θεοφύλ. Βουλγ. 1.436.

ταπεινοφροσύνη ἡλί μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰσότης τοῦ ταπεινώσεως βλ. λ. η, ἡ ἐλλειψὶς ἀλαζονείας, ταπεινώσεως, κοσμιότης : ΚΔ Πρὸξ. 20, 19 δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, αὐτ. 'Εφ. 4.2, αὐτ. Κολ. 2.18, αὐτ. Πέτρ. 1.55 ἀλλήλους ἀποτασσόμενοι τὴν ταπεινοφροσύνην ἔγκομβάσομεθα. 2) κατὰ πρῶτον τῆς διαθεσεως ἀθυμία : 'Ιωσ. Π. 4.9, 2, 'Απρ. 'Επικτ. 3.24, 56.

ταπεινώνων-ονος ἰδ. ἡλί μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐπὶ καλῆς συμ. ὁ ταπεινὸς φρονῶν, ὁ μετριοπαθὴς ὁ σεμνός, ὁ μὴ ἀλαζών, ὁ μὴ ὑπερήφανος : ΠΔ Παροιμ. 29.23 ὄρθρι ἀνδρὰ ταπεινοί, τοὺς δὲ ταπεινώνοντας ἔρειδει δόξη κήριος, ΚΔ Πέτρ. 1.38 ἰδ. γρ. ἡ, Αἰβ. Ροδ. 846N πᾶς ταπεινῶν ἀνθρώπων πιστεύει καὶ ἀληθεύει, φρονεῖ τὸ δίκαιον, ἐκ παντὸς οὐκ ἐν συντυχίᾳ. 2) κ. μων. ὁ ἔχων πατῶν, μικροπρεπὴ φρονιμάτα, ὁ χουρηλός, ὁ εὐτελής, ὁ δουλοπρεπής : Πλούτ. 'Ηθ. 336B μικροὺς ἢ τόχην καὶ περιδεῖς ποιεῖ καὶ ταπεινῶφρονας, αὐτ. 475B, Αἰνλεκ. Βιβλ. Σαμ. 5.210B.

ταπεινόφθοχος-ονος ἡλί μτγν. ὁ ταπεινῶφρον, ὁ μετριοφρον, ὁ μὴ ἀλαζών : Βέττ. Βάλ. 76.17.

ταπικινώ-ώω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ταπεινώω, μέλλ. ταπεινώσω [Αἰσχιν. 2.136], ἀόρ. ἔταπεινώσα [Ξεν. 'Αν. 6.3.18, Αἰσχιν. 3.23], ποθ. μέλλ. ταπεινώθησαν [Προκρ. 5.64, ποθ. Ξεν. 'Απομν. 3.54], ἀόρ. ἔταπεινώθη [Πλάτ. Θεαιτ. 191A, αὐτ. Φαιδρ. 254B, αὐτ. Πολ. 553C], δημ. (ἐ)ταπεινώθηκα, ποροκ. ταπεινώμαι [Ξεν. 'Ελλ. 5.3.27, αὐτ. 'Απομν. 3.54], μτγ. παρακ. (τε)ταπεινωμένος, ἡ ποιῶ τὴν ταπεινότερον βλ. λ. η, καθιστῶ τὴν χαμηλότερον, φέρω τὴν εἰς χαμηλότερον θέσιν, χορηγῶω : Πολυδ. 2.23 διδασκῶν τὸν Ἰππον ἐγκαθίζεις τε καὶ ταπεινὸν αὐτόν κ. παθ. : 'Ἰνν. Κωικ. 208 πρόσωπον ἐκ μετρίου ταπεινούμενον, ΠΔ 'Ησ. 40.4 πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινώθησεται, ΚΔ Λουκ. 3.5. || ἔλαττω, σμικρῶω τὸ μέγεθος, τὸν ὄγκον : Διοσκ. 2.155 ταπεινὸν σπλήνα κ. παθ. : Θεοφρ. Φιτ. 7.13, 9, Διόδ. Σ. 2.59 ταῖς καλόμαυς . . . κατὰ τὸ ἐλάττωσις τῆς σελήνης ἀνάλογον ταπεινώσασθαι || τὸ παθ. ἐπὶ ποταμῶν, καθίσταται ἀβαθετερος, κατεργαζομένη τῆς συνηθ. στάθμης τὸν ὕδατον μου : Διόδ. Σ. 1.36. || ὁ μ. τὸ παθ. ἐπὶ πλανήτων, ὑφίσταται ταπεινώμα βλ. λ. η : Βέττ. Βάλ. 19.15. 2) μτγ. μειώ. ἔλαττω, σμικρῶω, ἀλιγοστεύω, περιορίζω : Πλούτ. Περ. 32 ἐπιβίων διασκαδεύων τὰ ἐγκλήματα καὶ ταπεινῶσιν τὸν φθόνον, Γαλ. 15.683 ἡ ἐν μελίτι χολώδες ταπεινώσῃ κ. παθ. : Πλάτ. Τιμ. 72D ὅταν καθαρῶς τὸ σῶμα, ταπεινούμενος εἰς ταῦτόν ἔννεκεν. || θεωρῶ τὴν ἀνίδιον λόγον, ἀσημαντόν, εὐτελές : Πολύδ. 6.15, 7 τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἀγορευμένων ἐκτραγώδησαι καὶ συναυθεῖσαι καὶ πάλιν ἀμαυρῶσαι καὶ ταπεινώσασθαι τὸ συνέριον ἔχει τὴν δύναμιν, αὐτ. 3.85, 7. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μ. μτγ. καθιστῶ τὴν ταπεινὴν βλ. λ. η, καταβάλλω τὴν ὄψληροφροσύνην τῆς ὑποδοξιάς, κατορθῶ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς, ἐξευτελιῶω τὴν : Πλάτ. Ἀδ. 210B ταπεινῶντα καὶ αὐτελλήντα, Ξεν. 'Αν. 6.3.18 ὅς τοὺς μεγαλοφροσῶντας ὡς πλῆθ. φρονούντας ταπεινώσας βούλειαι, Αἰσχιν. 3.235 οὐ ταπεινώσασθαι ἀποπέμπεται τοὺς νῦν ἐπληρωμένους, Πολύδ. 9.29 ἡ τὴν ὑπερῶν ὑπεροχῶν ταπεινώσασθαι, Διόδ. Σ. 11, 27 ταπεινῶν τὸ φρόνημα τῶν 'Αθηναίων κ. παθ. : Πλάτ. Φαιδρ. 254B ταπεινώσασθαι ἔπειτα, αὐτ. Πολ. 553C ταπεινώσθαι ἢ οὐ πένις, Ξεν. 'Απομν. 3.54 ταπεινώσασθαι μὲν ἢ τῶν 'Αθηναίων δόξα, Πολύδ. 3.116, Δ. Φιλῶδ. Ρητ. 1. 225, Διόδ. Σ. 13, 11 ἔταπεινῶνται ταῖς ἐπιστοί, 'Α-

νῶν. ἐν Πάν. 'Οξ. 664.22 ταπεινωμένον τῶν ἄλλων διὰ τὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. 4) βιάζω, ἀπρόβ. ὕμνοισι : ΠΔ Γεν. 34.2 λαθὼν αὐτὴν, ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἔταπεινωσεν αὐτὴν, αὐτ. Βασ. 2.13, 12, αὐτ. 14 καὶ ἔταπεινωσεν αὐτὴν, καὶ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς, αὐτ. 'Ιεζ. 22.10. 5) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἠθικῆς ἔννοιας, καθιστῶ τὴν ταπεινὴν, ταπεινώφρονον, μετριοπαθῆ, κόσμιον, ἢ ὑπερήφανον : Φιλῶδ. Κοικ. 38J ταπεινὸν αὐτόν, ΚΔ Ματθ. 23.12 ὁστις ὑψώσῃ ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὁστις ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὑψωθήσεται, Λουκ. Νηρ. 21 κ. παθ. ταπεινώω ταπεινῶς ἐμαυτόν, δεκνῶω ταπεινώφροσύνην : Μέν. ἀπ. 544 τὴν θεὸν ἐβλάσαστον τῷ ταπεινώσασθαι σφόδρα, ΠΔ Γεν. 16.9, αὐτ. Σοφ. Σερ. 18.21 πρὶν ἀρρωτιῆσαι σε ταπεινώσῃτι, ΚΔ Πέτρ. 1.56 ταπεινώσασθαι . . . ὅπου τὴν κρατῶναι χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἢα ὅμως ὑψώσῃ ἐν καρδίᾳ, αὐτ. 'Ακ. 4.10, Στουδ. Θεοδ. 182E πᾶς ταπεινώω τῷ δικαίῳ μου πατρὶ. || ὁ μ. ἐπὶ νηστείας ἢ ἀποχής, τὸ παθ. : ΠΔ 'Ἠσ. 58.10 καὶ ὄρεθ. πεινῶντι τὸν ὄρτον ἐκ ψυχῆς σου, καὶ ψυχὴν ταπεινωμένην ἐμπλήσῃ, ΚΔ Φιλ. 4.12 οἶδα καὶ ταπεινώσασθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν, 'Επιγρ. θεοῦ ὡς πᾶσα ψυχὴ ἐν τῷ σήμερον . . . ταπεινώσασθαι μεθ' ἱκετίας. 6) ρημ. τ. ταπεινώω, ταπεινώω, **ταπεινώμα**-ατος (τὸ) ἰσοπέδιον μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταπεινῶν βλ. λ. η, τὸ χαμηλῶμα, εἶδ. ἀστρολ. ἡ χαμηλότερα ἢ τῶν θέσεων ἀστέρος κ. ἰδ. πλανήτου, ἡγοι τὸ σημείον τὸ ἀντίθετον πρὸς τὸ ὄψωμα : Γλιούτ. 'Ηθ. 149D τῶς ἀπτόρας ὑψώματα καὶ ταπεινώματα λαβδόνοντας, Πτολ. Τερ. 6.41, Σέξτ. 'Εμν. Μοδ. 5. 35 ἡλίον μὲν ὄψωμα κρῖος, . . . ταπεινώμα δὲ τὸ διαμετροῦν ὑψόνον, σελήνης δὲ πάλιν ὄψωμα μὲν ταῖρος, ταπεινώμα δὲ τὸ διαμετροῦν, Κρόνου ζυγῶς Διὸς κερκῖνος, Πάπ. Ψελλ. Πον. 65 ἐπίνοιο [τοῦ 'Αρως] σθένος ταπεινώμα, ὁ Ζεὺς ἐπὶ κορυφῆς Ἰσταται, χουμ. Π. 'Επιστ. 47. 2) μων. κ. νεώτ. ταπεινοφροσύνη, μετριοφροσύνη, σεμνότης, μετριοπάθεια : Εὐστ. Πον. 265.78.

ταπεινός ἔπιρρ. κ. νεώτ., δημ. -νῶ κατά τὸν τρόπον τοῦ ταπεινοῦ βλ. λ. 2 : 'Ισοκρ. 5.64 ὅπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινὸς πρᾶξάντος [καρβεῖνος εἰς τοιαύτην ταπεινὴν ἡ κοκὴν κατάστασιν], Φιλῶμ. 227 ταπεινός ἔην, Πλούτ. Θεοδ. 6 καὶ παρημιλοῦντο ταπεινὰ πρᾶττοντες. 2) κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δουλοπρεπῆ, δουλικῶς : 'Αριστ. Πολιτ. 1313b, 41, αὐτ. Ρητ. 408a, 19 ἐάν δὲ ἐλευεῖται ταπεινὸς λέγειν.

ταπεινώσεως ἡ (ταπεινώ) κ. μων. κ. νεώτ., μων. κ. δημ. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταπεινῶν βλ. λ. η, χαμηλῶσις, καταβίβασις, ἐπὶ κινήσεως ἐν ὄρθρῳ : Πλάτ. Νόμ. 815A τὴν . . . ἐλαδῆσαι πασῶν πηλῶν, καὶ βολῶν ἐκνεύσαι καὶ ὀκείζει πάσα καὶ ἐκκηδῶσεν ἐν ὄφει καὶ ἔξιν ταπεινώσει μμουμένον [κίνησιν]. 2) ἐλάττωσις σμικρῶσεως ἀντίθ. ἀρξήσεως : 'Αριστ. ΖΜ 699a, 25 τοῦτο τὴν μορῶν ἀνευ νοσερῆς μεταβολῆς ἀρξήσιν ἔχει καὶ ταπεινώσιν || ἡ σμικρῶσις, ἡ ἐλάττωσις οἰδημάτων : Γαλ. 12.18b. 3) κ. νεώτ. μτγ. ἐπτελισμός, ἐξευτελισμός : Ζην. Κ. 1.51, Πολύδ. 9.33.10 συγχρήσασθαι ταῖς τῶν ἀστυγεϊτῶν ὄρματι πρὸς τὴν εἰς πῶλεως ἄστυγῶν, Φιλῶδ. ἐν 'Ἠρακλ. 1457.4 ἀνεύνας καὶ ταπεινώσασθαι, Διόδ. Σ. 2.45, αὐτ. 11.87 δύναμῶς καὶ ἀρξήσεως τῶν ἀνδρῶν ἐπιλοισιν ταπεινώσιν, Πλούτ. 'Ηθ. 149A περὶ σὲ διὰ τὸν τόπον ἀμαυρῶσις ἡ ταπεινώσεως γίνεσθαι, αὐτ. 'Αριστ. 7, ὁσπῆτα ταπεινώσεως καὶ ἐξευτελισμῶς. 4) μτγν. κ. μων. ταπεινοφροσύνη, μετριοφροσύνη, μετριοπάθεια, σεμνότης, ταπεινότης ταπεινώσῃ : ΠΔ Γεν. 29.32 εἶδ' ἂν μου κόρη τὴν ταπεινώσῃ, καὶ ἔδωκ' ἂν μοι υἱόν, ΚΔ Λουκ. 1.48 ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δου-

λης αυτού, Στουδ.Θεόδ.405D την ταπεινώσιν μου, Μικ.Άτταλ. έν Σάβλ.1,30 οτινης έν άνωσκρι- τω ταπεινώσει και ελρηνική καταστάσει διαλαμ- πουσιν, Έρωτόκρ.2,2044 μέ σπλάχνος και τα- πεινώσει άγκαλισσάτο τών πόνων· 5) ταπεινό- τής, φαυλότης άθους: Πλάτ.Ήθ.7A τήν σμικρο- λογίαν τής λέξεως και ταπεινώσιν πασινώ δι- εσολάθει, Κοινηλ.β,3,48· 6) είδ, άστρολ. τό ταπεινώμα Βλλ.Π: Δωροδ.86.

ταπεινωτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό επιφέ- ρων, ό πρακάλων ταπεινώσιν Βλλ.3) ό εξευτελι- στικός: ταπεινωτικοί άθροι ελρηνης - ταπεινωτι- κή πρότασις - πράξεις κ. έπιρρ.- κώδ.

ταπέτο (τ)ό δημ. ό τάπητ κ. 18. ό μικρός.

ταπετοσαρία (ή) Ιταλ. δημ. τό ό' είδικού χάρτου ή ύφάσματος διακοσμητικόν έπιστρωμα τοίχων ή έπιστρωσις έπίπλων διά χάρτου και έπέδους αυτών δι' ύφάσματος, δέρματος, μου- σαρία κττ.· 2) κ. αύτή ή τέχνη τής ταπετοσαρίας.

ταπετοσάρια (τ)ό Ιταλ.) δημ. ή ταπετοσα- ρία Βλλ.1).

ταπετοσάρης (ό) (Ιταλ.) δημ. τεχνίτης είδικός είς τό ταπετοσάρια Βλλ. κ. 18. είς τήν έπέδυ- σιν έπίπλων, έμπεταστής.

τάπη (ή) πάπ. άντί ταπή, ταρχισως 2) μωρία, μωρία 1) Πάπ.

τάπητ-πτος (ό) κ. νεώτ. παχύ μάλλινον ύφα- σμα πρός έπιστρωσιν κυρ. τού δαπέδου ή τών έπίπλων ή και τών τοίχων, χαλί, ταπέτο, στρωσίδη· Ήσ. ετάπησ, ποικιλία στρώματων, Θωμ.Μ.833 ετάπητες οι έξ ενός μέρους μάλλον έχοντες άμφοτέπητες δέ οι έξ άμοτέπητων: Ή.Π.224 έν πλίσσασα χιτώνων χλαϊνάων . . ούλων τε ταπή- των, Όδ.Δ.124 τάπητα φέρον μαλακού έρίσιου· έν χρ. 18. ώς έπικάλυμμα ή έπιθεση καθισμάτων και κλώνων: Ή.1.200 είσεν δ' έν κλισμοίσι τάπησι τε πορφυρεσίων, αύτ.Ω.645, Όδ.Δ.298 στρωσάσι τ' έφ' όπερθε τάπητας, Θεογλ.193 άσπάλαθοι δέ τάπησιν όμοιον στρώμα θανάτι, Άριστ.Π.θ. 542 και φορομόν έχειν άντί τάπητος σπαρόν, Ή- ρώνδ.2,44, Έπιγρ. Άντιφλ.Α.Π.6,250,3, Διοκλήτ.Έ- δικτ.19,21 τάπησ Αίγυπτίου, αύτ.24 τάπησ Άφροσ· πρβλ τάπησ δάπης· 2) νεώτ. κτ. έπέκτ. πών τό χρησιμεύον πρός έπιστρωσιν, σπον τραπέζης, ανα- κλίντρωσ κττ., ή τό όμοιον πρός τάπητον· ή φρ. μπε. τό ζήτημα έτέθη άντί τάπητος (έτέθη ύπό συζήτησιν)· 3) νεώτ. βοταν. στρώμα θρηπτικού Ιστού περιβάλλον σνήθ, τό άρχισπορίον έν τώ σποριαγγείω και τό όμοιον τά κύτταρα ύπο- στήθενται κατά τήν ώρίμασιν τών σποριών· 4) νεώτ. ζωολ. γένος ελασματοδραχίλων σφω- νωτών άεροδιτιτών μαλακίων.

τάπηττος (ό) πάπ. ό κατασκευαστής ή πωλη- τής ταπήτων Βλλ.1).

τάπηττοσμος (ό) πάπ. ό έμπορος ταπήτων, ό ασχολούμενος είς τό έμπόριον τών ταπήτων Βλλ.1).

τάπητον (τ)ό μτγ. κ. νεώτ. ύποκορ. τού τή- νος Βλλ.1), μικρός τάπητ, ταπέτο: Άλκιφρ.δ.ά.67, Πάπ.· 2) νεώτ. άνατ. ταπήτον άμφιέλιπταρκει- δές τό σφάλμα τών έν τώ μελάγχρω έπιθήλω τοϋ άμφιέλιπταρκειδούς χιτώνος τός οφθαλμού ύπολει- κων άσθεσασειδών κοκκίων τής γουανίτης, - τα- πήτον χροισειδές (σπιδός τού οφθαλμού είς χνθ ό- φθαίται ή μεταλλοειδής ή ιριδούχως λάμψης τού βυθού τών οφθαλμών πολλών θηλασικών ζώων κ. 18. τής γαλής, τού κινός κττ.).

ταπητοσάια (ή) νεώτ. ό. ταπητοσάρια Βλλ.

ταπητοσάρων δημ. 18. έν τή μτγ. παθ. παρακ. ταπητοστρομμένος, στρώνω, καλύπτω, σκεπά- ζω διά τάπητος Βλλ.1).

ταπητοσργείον (τ)ό νεώτ. έρωσάτσον κα- τασκευής ταπήτων.

ταπητοσργία (ή) νεώτ. ή βιομηχανία τών τα- πήτων· ή τέχνη τής κατασκευής ταπήτων.

ταπητοσργικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άνα- φερόμενος είς τήν ταπητοσργίαν ή τόν ταπητοσ- ργόν: ταπητοσργικός όργανισμός.

ταπητοσργός (ό) νεώτ. ό φανής, ό κατα- σκευαστής ταπήτων.

τάπη κτ. άττ. κρών άντί τό έπί.

τάπια (ή) δημ. άντί τάπια Βλλ.

τάπιον (τ)ό πάπ. άντί ταπήτον Βλλ.

τάπιδύφαντης (ό) ό φανής, ό κατασκευαστής ταπήτων: Πάπ. ταπιδύφαντων τέλος.

τάπιδύφαντικός-ή-όν πάπ. ό άνήκων ή άναφε- ρόμενος είς τών ταπιδύφαντων, μ. έν τώ πληθ. τού οϋδ. ταπιδύφαντικός ώσόν. τά έσοδα τού φό- ρου τών ταπιδύφαντών Βλλ.

τάπιδύφορος (ό) πάπ. ό φανής ταπήτων.

τάπιακή κτ. άττ. κρών άντί τό έπιακή Βλλ.

τάπιακή (ή) νεώτ. είδος θρηπτικού και εύπέ- τρου όμίλου λαμβανόμενου έκ τών κουθών και φυτοδύ μανάκια Βλλ., έν χρ. είς τήν μαγειρίαν.

ταπίον (τ)ό νεώτ. έπίσημος τίτλος δι' οϋ παρεχωρέτο τό δικαίωμα κατοχής δημοσίου κτη- ματος έν τή σουλτανική Τουρκία.

ταπιρίδα (σ) νεώτ. ζωολ. οικογέν. περισσοδα- κτύλων θηλασικών προδοσικιδόφορων, περι- λαμβάνουσα γαλόκη ζώα, ής γένος ό τάπιρος.

τάπις-είδος (ή) άντί είδος Βλλ. Ισημιούμενον ώς παλαιόν άττ. όπό τού Αλλ.Δ.ά.π.161· Ήσ. ετάπιδες, τάπιδες: Ξεκ.Άν.7,3,18 εκώματα και τάπιδας βαρβαρικός, αύτ.27, αύτ.Κ.Π.8,8,16 τών κλιτών τούς πόδας επί ταπίων τήθεσιν, Πλάτ.Ήθ. 977κ, Έπιγρ.Κλήμ.Άλ.Παιδ.216.

τάπισμα έπιρρ. δημ. έπί στόμα, προη- νόδ, μέ τό στόμα πρός τό κάτω, ά. μπροσούτα.

τάπιτάριος (ό) πάπ. άντί ταπιτάριος Βλλ.

τάπιτάρς-ά (ό) πάπ. ό ταπιτάριος Βλλ.

τάπιτοσχος-ον δημ. έπί Ισπων, ό διά τάπητος σεασμένος, έπιστρωμμένος: ταπιτοσχος πώλας

τάπύ κτ. άττ. κρών άντί τό όπό Βλλ.

τάπύρητα κτ. άττ. κρών άντί τό άπόρρητα.

τάπυσα (ή) Ιταλ.) δημ. ά. τόπα Βλλ.

τάπισημα (τ)ό Ιταλιάνω) δημ. παμάρια 2) τό δι' οϋ ταπνώνει τίς Βλλ., βύσμα, τάπα.

ταπισηνω δημ. βύμα, παμοτίζω μέ τάπιν Βλλ. ή παμοτίζω έπιρρ. 2) ρηματλ. τάπυσα.

ταπύρωτα έπιρρ. άντί τό ταπύρωτα, κατά πρώτον, διά πρώτην φοράν: Δ.Α.6 έξ άδ δη ταπύρωτα διασάτην έρίσαντε 18,γρ. άντί τά πρώτα.

ταρ κτ. Ήρωδωτ.2,22 σνδ. έγκλιτικός (κτ.Τρόφ. έν Κεσγασ Claes. Texts.116 επαραλληλωματικός σνδόμεσος), εί ταρ κ. οϋ ταρ, άντι εί τ' άρ', κ. οϋτ' άρ', σ'ον έν Ή.Α.65 εί τ' άρ' δ' γ' εύκόλης έπιμέμμεται: εί θ' άκατόμητος [συχλό. εί ταρ: οϋτως όρεται είς τόν εί τό γάρ τάρ έστιν έγκλιτικός σνδόμεσος έπιφερόμενος, και οϋ δει άπόστροφον βάλλων είς τό τ' οϋ γάρ έστιν ό τε σνδόμεσος έπεφερέτω γάρ άν έτερος τει, αύτ.93· άρ. ταρ άντι γάρ κτ. διόρθ. Cobet έν Ή.Κ.61 έπιπέδω- θισθεισων και ύπό 200 χιλιγράμ.) πρβλ. Misc. Crit.315· περί τής σχέσεως τών αύτορ, άϋ πρός τό ταρ πρβλ. Άπολλ.Δάσκ.Συνδ.254,2.

τάρα (ή) Ιταλ.) δημ. κ. κτάρα τό άπόδαρον: βγάνω τήν τάρα [αφαίρω τό άπόδαρον], - παρνω τήν τάρα [συρίζω τό άπόδαρον], ή μτγ. έν φρ. μέ βγάλωσιν τάρα δέν μάς άπελόγησιν ή δέν μάς συμπιερίλαθον ώς μάχομαι έργασίας ή κέρβους ή μάς έστέρησαν τούτου.

τάρα (ή) νεώτ. Ιατρ. λοιμώδης νόσος τής Σι- βηρίας χαρακτηριζομένη ύπό οίδηματων είς τό διάφορα μέρη τού σώματος και ύπό θανατηφό- ρων πολλών γενικών συμπτωμάτων.

τάρα κτ. άπτ. κρδν άνή τοι άρα.

τάραγμα-ατος [τό] [ταράσσει] κ. νεώτ., δημ. τάραγμα διατάραξις σύχνησι: Έδρ.Ήρ.1091 έν κλύδωνι και φρενών ταράγματα πηλοτακα δεινώ, ούτ.907, Διον.Άλ.Ρωμ.8,52 άριστην έχει την φυήν άπό παντός χόλου και ταράγματασ δαιμονίου, Δημήτρ.Λακ.έν 'Ηροκλ.Πάπ.1012,27 πάθη και ταράγματα, -τόν έπισας τάραμα σάν τ' άκουσε [φύμηλι ταράχη] || δημ.άνατοράξεις άνακάτευμα:

ταράχη [τό] [ταράσσει] κ. νεώτ. ή ένεργεια του ταράσσειν, διατάραξις, ταράχη σύχνησι: Αλοχ.Χ.1056 έκ τώνδθ τοι ταραγμός εν φρένας πίνει, Έδρ.Έκ.857 ή ταραγμός ήμπίπτωκέ μοι, αút.Ήρ.533 εις ταραγών ήκομεν, αút.836 παιδοκτόνους φρενών ταραγμός, αút.Φωμ.196.

ταράξις δημ. τ. του ταράσσειν βλλ.

ταρακτήριον [τό] σχόλ. όργανον δι' ό άνατοράσσειν, άνακατέθειν, ώς γλώσσα. του τορόνη: Σχόλ.Πλάτ.Ίνν.Μ.290Δ.

ταράκτης [τό] [ταράσσει] μην. ό έπιφέρων ταράχη, που ζαφνοδός: Λυκούφ.43 ένθα γηγενοδός Ήλων ταράκτης έστιν Ίαχύνου τόφος.

ταράκτης [τό] σχόλ. ό ταράκτης βλλ.: Σχόλ. Αλοχ.Πέρα.79.

ταράκτικός-ή-όν μην. κ. νεώτ. ό ταράσσειν, ό διαταράσσειν, ό έπιφέρων, ό προκαλών ταράχη, ό συνταρακτικός: Πλούτ.Κράσσι.23 τών αισθητηρίων άκοή ταρακτικώτατόν έστι τής φύχης, αút.Κόμ.9 γά ταρακτικά πάθη τής πολιτείας έξω τρέποντες, Σέξτ.Εμπ.Μοδ.6,20,360 τών Ήλων.ού διειργητόν έστιν άλλα ταρακτικόν [τό μέλας]: || όμ. έπί τρώων προκολούντων διαταρόειν του στομαχου: Μηνσίβ.Άδλ.Γαλ.6,645, αút.π.Άδλν.3,921 αι . . άγρόστιας έν αις άν έφθθ ή τών όστράκων ταρακτικα και όσπρακτικα κοιλίας είνιν, Πλούτ.Ήθ.734P δυσόνηρα και ταρακτικα τών καθ' ήνον όφειν, αút.648B οίνους ταρακτικός 2) έπί προσ., τοράξιας στασιαστής, έπανάστατικός: Διον.Άλ.Ρωμ.5,75 τοός ταρακτικόςος και νεωτεριστής.

ταρακτός-ή-όν [ταράσσει] άρχ. λεξ. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ.-χτός ό τετοραγμένος ή ό οικειμένος, εις τάρωξι, ό δεκτικός άνατοράξωας: Σχόλ.Άριστφ.Βάτρ.1242, ΕΜ746,50 τάρωγων, τινές τών Ίώνων του ταρακτόν καλοοσι [πθ.έσση, άνή ταράττω], 'Ησ. έν λ. τάρωγων 2) δημ.δι' άνατοράξωας παρεσκευασμένος: ταραχά άβγά.

ταρακτρον [τό] [ταράσσει] όργανον προς άνατοράξην, άνοκάτωμα, έργαλείον δι' ό άνατοράσσειν, άνακατέθειν 2) μπφ. έπί προσ., ό ταροάξιος, ό παροχοποιός: Άριστφ.Είρ.654 παναύρωφ ήν . . και λάλοος και σκοφοφάντης και κόκκηρον.και τάρακτρον.

ταρακτροπ-ορος [τό] ποι. άνή ταράκτης βλλ.: Αλοχ.Έπτ.572 -τόν πόλεως ταράκτροα.

ταράλη [τό] άβημ. ποιητικόν έργαλείον, δι' ό άνατοράσσειν το γάλα μέχρι πήξωας, ό κάλομοσι.

τάραμα [τό] δημ. τό τάραγμα βλλ., ταραγμός συντοράξις: 2) ειδ.-ή έπιληψία βλλ.2) || έπί κυρετόν, ή μετά ρίγους προσβολή: 3) μπφ. έντονος φύμηλι ταράχη, τάραγμα βλλ.

ταραμάς [τό] δημ.-έκρυβθν καθάρων προερχόμενοι έξ Άστραχόν και παρασκευάζόμενοι κυρ. έξ ώων τών ήθών άνθλου και κυρήνου.

ταραμοκωπτής [τό] δημ. ειδος κωπτή βλλ. εις άν άντικωπτός έν τή ζώμη πηθείται ταραμάς βλλ.

ταραμοσαλάτα [ή] δημ. ειδος όρεκτικώ έδάσματος έκ ταράμα βλλ. άναμειγμένω μετά όπου λεμονίου, έλαιου και φύχας άρουτι.

ταράνθος [τό] κ. μον. κ. νεώτ. ταράνον ζών κερροσφόρον τών βορείων χωρών 'Ησ. εζών

έλάφω παραλήσιον, όθ τός δοράς εις χιτώνος χρώντοι Σιούθαι: Άριστλ.Θαυμ.832b,8, αút.άπ.371, Θεόφρ.άπ.1721, ΑΙΛΖΙ.216, Φιλ.1,384, Εύστ. Διον.310' || νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικόν, έκ τών ελασπίδων 2) Στέφ.Βυζ. εκώρος Θρυφίας, τό έθνικόν Ταράνθίδος.

ταρανέλλα [ή] [βαλλ.] δημ. ειδος εύθύμου Ιταλικού λατικού χορού 2) ειδ. δηλητηριώδους άρχηνης, ό ζωολ. ταραντοούα.

ταρανίζω ζωφ. γρ. του ταραντινίζω βλλ.

ταρανιναρχία [ή] μην. κ. μον. λόχος Ίππών έκ 256 άνδρών συνταμένος, διπλή έπιλορχία: Βιβλ.Κοισι.509P εταρανιναρχία δύο έπιλορχία Ίππών σός: Αιν.Τακτ.20,2 Άσκληπιόδ.7,11, Άρρ. Τακτ.18,3, Ψελλ.122,11.

ταρανιναρχής [τό] Έπηρ. ό ταρανιναρχος βλλ.

ταρανιναρχος [τό] Έπηρ. ό αρχηγός τής ταρανιναρχίας βλλ.

ταρανιναρχώ-έω Έπηρ. έπι αρχηγός ταρανιναρχίας βλλ.

ταρανινίδιον [τό] μην. κ. μον. όνοκορ. του ταραντινον βλλ. Πολιδ.7,76 ότ ταρανινίδιον διαφανές έστιν έσθημα, νόμισμασμένον από τής Ταραντινων χρήσεως και τρυφής, Εύστ.Διον.376 ετάχα δέ και τό λεπτόν γυναικείον περιβλήμα, τό ταρανινίδιον, παρ' αútους διά τρυφην πρώτος εβρηται: Λουκ.Μή Πητ.Διοδ.16,αút.Έταιρ.Δ.7,2 οάκ ισχύοντι μόνη τών εταίρων . . αχχ όρμον, ού ταρανινίδιον έξουασ [σχόλ. εδιαφανέστατον θρασημα, ό περιεβάλλοντο άτε θέριστρον], Πολιδ.4,104 άφορητό διαφανή Ταρανινίδια άμπεχόμενοι, Άκλιφρ.1,36 τρήγινα περιεβάλλομένη Ταρανινίδια 2) μικρόν παχύ κάλυμμα ή έπίστρωμα ή προσκεφάλαιον βλλ., μαζάρι, μαζιλορακό, ό ταραντινός βλλ.: Γαλ.14,63 σκεπάσασα μακρόφ Ταρανινίδη τών κεφαλήν, έκειτο καθάπερ οι χρέχοντες ήθνου.

ταρανινίζω λεξ. μιμήσειν τοός Ταραντινούς, είμαι μέ τό μέρος τών Ταραντινων || ίδια Ίππώνω κατά τών τρόπων τών Ταραντινων Στέφ.Βυζ. έν λ. Τάρας εταρανινίζειν τό την ένόλησιν και εις μάχας χρήσων Ίππασίων ποικιλοσθαι.

ταρανινίδιος-η-ον Έπηρ. ό πεποιμένος, ό κατεσκευασμένος έκ ταραντινω ύφάσματος.

ταρανινίδιος [ή] μην. τό ταρονινίδιον βλλ.2), τό προσκεφάλαιον: Γαλ.14,639 ήν δέ τοούτο παντελώς μικρόν τής μητρος αούτο Ταρανινίδιος, έπικείμενον τή καθέθρα.

ταραντινον [τό] μην. κ. σχόλ. γυναικείον διαφανές ένδυμα, πθ. ύφασμένον έκ μαλλίων τής πίνης 'Ησ. εταραντινον Ίυάσθων γυναικείων λεπτόν, κρυσσοός έχον έκ του ένός μερούς, Φώτ. εταραντινον λεπτόν και διαφανές Ίυάσθον, ού πάντως πορφυρούν, ώς τινες υπέλαβον, Σχόλ. Άριστφ.Λυσ.45 ετιδός ένδυμαστος, από τάπου: Νικόστρ.40 [δ.γρ.], Σήμ.20 περιέζωνται Ταραντινον καλίστην αούτους μέχρι τών σφυρών, Μέν. Έπιτρ.272, Πολύων.5,3,3 Ταραντινον περιεβάλλομενος, Άριστφ.1,25 τό Ταραντινον, έξ όύ διαφανός ή ώρα διελαμηνν πρβλ. ταραντινίδιον ή.

ταραντινός-η-ον κ. μον. κ. νεώτ. ό του Τάραντος, ό έξ αούτο προερχόμενος: Στράβ.6,1,11 ταούτο μέν ούν στόμα λέγουσι του Ταραντινου κόλπου, Άθην.127C Ταραντινον δέ και οι από του κλάματος τοούτου πάντες άπαλοι . . ήδεις εσώθωσθαι [οίνος] || Φώτ. εταραντινα βαφα, παρά Άχαιοί, οίμα, τή άλουργά ή τή από του όστρέου: || τό θηλ. Ταραντινον ως ούα, ή χώρα του Τάραντος: Στράβ.6,1,4 τήν δέ Ταραντινήν, ή συνεχής τή Μεταποντιώ έστιν || τό άρα. ως ούα. ό κάτοικος του Τάραντος: 'Ηρ.

3,138 Πλλος άνηρ Ταραντινος φυγάς βυσάνκιος
 όληνηε παρά βασιλέα Δαρείου, 'Αριστλ. άπ.590
 Ταραντινών πολιτείαι. 2) κτ. πληρ. μή. ό άνευ
 του ήπεις, σώμα η έλαφρών ήπείων λογχοφόρον
 'Ησ. «Ταραντινός ήπεις τις όνομαζότατος» οί δέ
 τούδε άκοντιστάς ή τούδε φίλους ήπεις, ώς και 'Ιππο-
 κροτος, Σουίθ. κατά τις ήπείων ούτω καλου-
 μένης : Πολύβ.4,777. 3) όμα δέ τούτους τούς Ταραν-
 τινοους [τέτις.Μεθ' Όμ.219 φρακτοί, φρακτοί,
 ήδε Ταραντινοί μετάρθουσι πρόλ. ταραντινός. 3)
 τίλιος κωμωδίας του Κρατινου.

ταραντισμός (ό) νεώτ. ά. ταραντουλισμός βλλ.
ταραντούλα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος άραχών εκ
 των λυκωσιδών, περιλαμβάνον ποικιλοχρώμουσ
 δηλητηριώδεις όράνησ των θερμών χωρών.

ταραντουλισμός (ό) νεώτ. νευρική πάθησις
 προκαλουμένη εκ του δήγηματος της ταραν-
 τούλης βλλ.

ταραξιακήνη (ή) νεώτ. χημ. πικρά τις όλη εκ
 των ριζών του ταραξάκου βλλ. έξαγομένη.

ταραξάκον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών εκ
 των προσαπένθων. 1) ταραξάκον του γυμνα-
 σιου τού άγριορράδιου, ή πικροφάνα. 2) ταραξά-
 κον τού φαρμακευτικου ή πικραλίδα.

ταραξιακός η-ο δημ. ταραχοποιός, ταραξίας.
ταραξάρχης (ό) μπη. ό πρωταίπιος ταραχών :
 Παλλ.άδ.Βι.Χρυσ.39.

ταραξίας (ό) μπη, μον., νεώτ. κ. δημ. ό έπιφέ-
 ρου, προκαλών ταραχόν, ό ταραχοποιός : Χοιροδ.
 Θεο.3,12 Σουίθ. ό δέ, ώς ταραχιδής και ταρα-
 ξίας, έπέλεκθε τού 'Αλεξάνδρου έκκλησίαις λαί-
 λαπος όικην ή θυέλλησ.

ταραξικάρδιος -ον ό ταράττων την καρδίαν :
 'Αριστφ. 'Αχ.315 τούτουσ δεινόν ήδη και ταραξι-
 κάρδιον ισχόλ. κερτόριου, θυροδοκέσι.

ταράξιος -ον μον. όκν, πλασθέν πρός χλευσι-
 σμόν του όνόματουσ : 'Ιωακ.ένε.1,64 ταράξιον
 του άρχιερέα του θεου άφρώνος έξευρίων του
 άθλιασ (άντι Ταρασίου).

ταραξιοιλιδος (ό,ή) μπη. ό ταράττων την
 πόλιν : Φιλ.2,520 κακών εύρεται, ταραξιοιλίδεσ.

ταράξιαος -ον μπη. κ. μον. έπί του Ποσειδώνου
 ό ταράττων, ό έκφοδών ήππουσ : Δίων Χρ.
 1,691C ού μήν άλλα και θούσιν εν άγάνι καθε-
 στικτότεσ ταραξίησ Ποσειδώνι. 2) όνομα βω-
 μου πνοσ εν τώ εν Όλυμπίη ήποδρομίω, ίδρυ-
 θέντασ εν τόπω όπου των άγώνιζόμενων οί ήπποι
 έκυριεοντο όπό ταραχίεσ διε ήπλοισιουσ : Παισ.
 6,20,15. 3) όμ. κ. εν τώ 'Ισθμώ : αút.6,20,19.

τάραξιπποστρατος -ον έπί του στρατωγού
 Κλέωνοσ ώς άσπένδου έξερού των ήππειών, ό τα-
 ράττων την ήπηνκην παράτοισ : 'Αριστφ. ήπ.247
 παιε των πανούργων και ταραξιπποστρατων.

τάραξις -εις (ό) (ταράσσω) κ. μον. κ. νεώτ. ό
 ταραχίος ή σύγχυσις, ή ανατάραξις, τού τάραμου :
 'Αριστφ. Θεοσ.137 τις ή τάραξις του βλου κ. Πλούτ.
 'Ηθ.769F ποιείν την δοκεί ζέσιν εν άρχή και τά-
 ραξιν ό έρωσ, Αλ.Δι.9,49. 2) Ιατρ. ή διατάραξις,
 ή άταξία των έντέρων : 'Ιππ.Χημ.1. 3) έπί όφθαλ-
 μου, ή θόλωσις : Γαλ.14,768 τάραξιν, όταν συγκι-
 νηθείσ ό όφθαλμοσ ήπιλοισίαισ και μετρίαισ έπί
 τού έφουδρότερον καταστή τειλέωσ Παύλ.ήπ.3,22.

ταράσσω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ταράζω, άπ-
 ττω, μέλλ. ταράξω ('Αριστφ. ήπ.358) κ. μέσ. εν
 παθ. μον. ταράζομαι (Ισοκ.7,36, έν.ΚΠ 6,1,43) κ.
 παθ. ταραχθίσσομαι (Μέν.858), άόρ. έτάραξα
 ('Όδ.Ε 291) κ. παθ. έταράχθην ('Αριστφ. Νεφ.386)
 κ. δημ. ήταραχίηκισ, παρσκ. τετάραχα (Ιδιών Κ
 42,36 εν συνή.1 κ. έν. τετήραχ ('Α.Β 95), παθ. τετά-
 ραχμαι ('Αριστφ. Νεφ.388), μπη. ταραγαγέοσ
 κ. δημ. ταραγγίνοσ, 183α έπί φυσικήσ σημ. διατα-
 ράσω, άναταράσσω, άνακατόνω : 'Όδ.Ε 291

σύνανεν νερίλασ έτάραξε δέ νόνηον ιδ Ποσει-
 δώνι. Πίνδ.Ο 2,63 ού γένουσ ταράσσοντεσ εν κε-
 ρού άμυθ' ούτέ νόνηον δδιωρ ισχόλ. -οστε γεωρο-
 γούητεσ ούτε κλέοντεσ), Αισχ.Πρ.994,Εύρ.Τρω.88
 ταράξω πέλαγοσ Αιγαίασ άλόσ, 'Αριστφ. ήπ.431,
 αút. 'Αχ.688 κ. παθ. : 'Αρχλ.688 κώμισιν τα-
 ράσσαιτε πόντοσ, Σόλ.54,Εύρ.Τρω.687,Γεωμ.4,15,18
 ήπλόν τεταραγγίνοσ, -ταραχίηκισ τού κρσι και
 θόλωσι, - ή θάλασσα είναι ταραγγήνη. 2) κ. κ.
 παθ. : Πίνδ.Π 1,42 φωνών ταρασσήμεν ίκνείν την
 γλώσσασ. 2) μπη. έπί ρήτοροσ ή συγγραφέουσ,
 συγχέω, άνακατόνω : Δημ.370 έν ην πάνθ' άμ
 έάτε ταράττειν αύτων, Γαλ.15,185 ταράττειν την
 των πραγμάτων διδασκαλίαν. 3) γεν. έπιφέρω
 σύγχυσι, άταξίον, συνταράσσω, διαταράσσω,
 συγχύζω : Αισχ. 'Αχ.126, έν.Χο.289 μάταιοσ εκ νυ-
 κτιών φόδοσ κινεί, ταράσσει, Σοφ.ΟΤ 483, έν.
 'ήπ.969 όταν ταράξη Κύπριεσ ήδωσαν όφρασ,
 αút.ήπ.1079,4, 'Αριστφ. ήπ.358 Νικίαν ταράξω,
 αút.66, έν. 'Απομν.2,4,6, Πλάτ.Φαιδ.66Α τού σώμα
 ταράττει την ψυχήν. κ. άπολ. : Πλάτ.Πολ.
 564B τούτωσ ταράττειν εν πάση πολιτείη άγχι-
 νονημένοσ υπό των άνδρών γένοσι, αút. ήπ.Ε 373B.
 κ. παθ. : Σοφ. 'Αντ.1075 ταράσσομαι φρένασ,
 Εύρ. 'Ορ.253 όμα σόν ταράσσαιτε, Πλάτ.Φαιδ.
 100D, αút.Σοφ.242C μή ην τεταραγγίνοσ άμην
 περλ ταύτα, Δημ.41 τή νη όβρει τούτω, δι' ήν
 ταρατόμεθα εκ του μηδέν φροντίειν ώσ έχρην,
 'Ηρωιδου.Ιστ.1,17,15 ό δέ και αύτοσ ταραχίεσ
 άφικνείται πρός Μαρτίαν, 'Ερωτόκριτ.2,1109 έμού-
 γκισ', έταραχίηκισ, και σάν λιοντάρ' άγριέγιει'.
 4) δημ. μπη. παρσκ. ταραγγένοσ ό άφρσιμέ-
 νοσ ό συγχυμένοσ τόν βλέπω πολύ ταραγγίνοσ.
 5) έπί στροτο, έμβόλιω εις σύγχυσι, εις ταρα-
 χήν : 'Ηρ.4,125 ώσ δέ έσθαλόνησ τούτουσ έτά-
 ραξαν, κατηγήνοσ εις των 'Ανδροφάγων ταύσ
 χώρουσ αút.4,129,αút.8,12. 6) παθ. έμ. έν τα-
 ραχί : 'Ηρ.4,125 ταραχθέντων δέ και τούτων
 όψησν έπί την Νευρίδι, αút.8,16,Θουκ.4,25 ταρα-
 χγένομοσ έπιγενομένοσ, αút.7,67, έν.ΚΠ 2,1,27 εις
 τού μη ταράττεσθαι και ει ταραχθίεν θάττων
 καταστίηται. 4) κ. άμθ. συνήθ. π. 'Όμ. έν πα-
 ρακ. έμ. έν καταστίησ ταροχίεσ, διατελώ έν συ-
 χύσει : 'Α.Β 95 τετήραξι δ' άγορή ή τού λοού
 συνέλευσισ. περιεγένοσ εις κίησιν ταραχόδη,
 αút.Η 346 άγορή τετηρηχται, 'Απολλ.Ρ.1,1167, Νικ.
 Θηρ.267 τετηρηχότι νώνω. 5) μπη. ποιώ τή άνά-
 στασι, άναστασιωσ : Δημήτρ.Ανάκ.012,38 κρητή-
 ριον τ'. κ. παθ. : Φιλ.6,Ρη.1,1868 λέγουσ τα-
 ραχθέντοσ Γαλ.6,262 ει τά σμετα ταραχθείσ'.
 6) έπί Ισχυρών καθαρσίωσ, έπιφέρω άναμάλων,
 ταραχών, κίησιν εις την κώλιαν : 'ήπ.Πιν.Φοδ.12
 προσφέρειν δει φύγητα και την γαστέρα τα-
 ράσω, 'Αριστφ. Πρ.864,23, Ένοικρ.17,11 αί ταρι-
 χεύομενοι κούλιαν ού ταράσσομαι, Γαλ.15,667.
 κ. παθ. : 'Αριστφ. Νεφ.386 ζωμιού έμπλοσθείσ
 ειτ' έταραχίησ την γαστέρα Γαλ.15,903, Σωφ.1,105.
 7) συνήθ. έν άναφ. πρός πολιτικόσ πράγμ., έμβόλι-
 ω εις ταραχών, συνταράσσω : 'Αριστφ. ήπ.867
 και σού λαμβάνεισ ήν την πόλιν ταράττεισ αút.214.
 8) κ. παθ. έμ. έν άταξίη, άναρχία : Θουκ.2,65
 και τά περλ την πόλιν πρώτων έν άλλήλοισ έτα-
 ράθησαν, Δημ.22, Πόλ.Τεραδ.164. 9) μέσ. έν
 φρ. ταράττομαι έπί τού ήππουσ σείσθαι, κινώ-
 τέσομαι έπί τού ήππουσ : έν.Υ 7,5,2,17. 9) κινώ,
 έγειρω : 'Αριστφ. Σφ.696 ώσ μου τήν θίνα ταράτ-
 τεισ ισχόλ. εκέ βυθοσ με κινείσ, άνήν τού την καρ-
 δίασ. 10) κ. μπη. Σοφ. 'Αντ.794 σού και τόδε
 νίκασ άνδρόσιν σύνομον έξεισ ταράξασ, Εύρ.
 Βάκχ.797, Πλάτ.Πολ.567Α τούτων πάντων ένεκα
 ταρανήσν άει άνάγκη πόλεμον ταράττειν, Δημ.278
 άλικά πράγματα ταράξασσ, Πλούτ.Θεμ.5' κ.

παθ. : Αλοχ.Χο.331 γός . . ταραχθείς Δημ.277 πό-
λεμος προς τους 'Αμφισσις' εταράχθη' ΙΟΙ διε-
φέρω, φέρω εις την 'επιφανείον' : Πρόδρ.1,332 κ
εις τ' άντρα μου σάβικεν, και ταραξεν την παι-
νην ΙΙ) ρηματ. π. ταρακτός, ταραχή, ταρα-
κτής, ταρακτικός, ταράκτω, τάρακτρον, τάρα-
ξος, ταραγμός, τάραγμα, ταράσις, ταραξήδικος

ταράτσα (η) (ital.) δημ. στέγη, έπιπέδος, έ-
στρωμένη διά πλακών ή διά χρώματος άδιαπερά-
στο υπό τής βροχής' 2) τó μέρος τής στέγης τó
χρησιμοποιοούμενον άντι αούλης, άνδρουν, ήλια-
κώτων, δώμα' 3) έπιπέδος προεξής εκτάσεως
προς ύψηλής εν είδει πλατείας' 4) φρ. μτφ.τήν
έκαμε ταράτσα [έφαγε κατά κόρον]

ταρατσώνω δημ. κατασκευάζω επί πτυχός ομο-
δομής ταράτσας βλλ.' 2) συμπλέω τó χώ-
μα, ώστε-να καταστή μία μόζα : ή θάλασσα τα-
ρατσώνει τó χώμα και διά σπικνώνεται σκόνη
|| κ. άμτβ. : έταρατσώνει τó χώμα.

ταράττω άπτ. τ. τó ταράσσω βλλ.

ταράχη (η) [ταράσσω] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ.
συγκεκριμ. τάρχη [Ήσα.] ή ενέργεια και τó αποτέ-
λεσμα τού ταράσσω, ή διαταραχή : Σωρ.1,46 ή
ταραχή τού πνεύματος, αούτ.1,105, αούτ.2,11 ή από
τής φλεβοτομίας ταραχή' || ίδια επί τών σπλγ-
γων, ή κίνησης ή διάφορα : Ήνν.Κωκ.205 ταρα-
χή κοιλίης Γαλ.6,825 ούδέ θέρουδεν τνα ή ταρα-
χών εν τή κοιλία ποιεί, ΄Ιάμβλ.Πυθ.24,106 τών
βρωμάτων οσα πνευματώδη και ταραχής στίαι'

2) κ. μον. κ. νεώτ. ή άνησυχία, ή σύγχυσις : Πίνδ.
Ο 7,30 αι δέ φρονών ταραχά παρέπλαγγαν και
σοφόν, Θουκ.3,79 καιπερ εν πολλή ταραχή και
ρόβη ύντας Πλάτ.Φαιδ.66δ θέρουδεν παρέχει
και ταραχίν, αούτ.Πολ.602C, Δημ.301, 'Αριστλ.Πο-
λιτ.1266b,4 πολλήν έχει ταραχίν, ΄Ισοκρ.12,230 τα-
ραχης μερακώδους μεστός ών, 'Επίκ.Δοξ.17 τα-
ραχής γέμων, Σωρ.1,46 διανοήσις Ιογυρά ταραχή'
|| επί στρατού ή στόλου : Ήρ.3,126, Θουκ.3,77,
Μεν.Έλλ.7,5,27 άκρισία δέ και ταραχή επί πλείων
μεν τή μάχην έγένετο' 3) πολιτική σύγχυ-
σις, άνοστήρη τής ήρεμίας, τής διαλότρητος, ά-
ταξία, άνησυχία κ. κτ. πληθ. διαταραχίς τής έ-
νόμου τάξεως, άνωμαλία : Ήρ.4,162 πολλή τα-
ραχή περί τών τιμώνν έγένετο, Θουκ.5,25 ταρα-
χή καθίστατο τών έμμοχών προς τήν Ασκειδαί-
μονα, αούτ.7,86, Λυσ.12,53 αι ταραχή γεγενημένη
ήσαν, Πλάτ.'Αλλ.2,146B ταραχίς τε και άνομίας
μεσάν είναι τήν τισιούτην πολιτείαν, ΄Ισοκρ.4,
134, αούτ.12,233 εν τισιούτη μου ταραχή καθεστώτι,
Δημ.179, Αλοχίν.3,81 καταστάλησαν αι ταρα-
χαί' 4) ό θέρουδος, ό κρότος : Πλούτ.Καισ.33
εΐξας και συσκευροσάεις τή πάντων φορέφ φη-
σίγεται ταραχίν όρνάν, Ερωτόκρ.2,244 και τής
μυρορ εν άδηγηθί . . τήν ταραχή, ναύ γίνη, αούτ.
4,977, Σολωμ.Λόρδ Μπόδρ.39 πού νικάεις τήν τα-
ραχί τών βροντοκρούμων άρμάτων.

ταραχίω μον. ταράσσω : Πρόδρ.2,83 βρωσι-
σθαι, ταραχίεσθαι' || μέσ.' Ήσα. έθολερκείν, τα-
ραχίεσθαι,

ταραχοποιητικός-ή-όν μτγν. ό κών ταρα-
χός : Βοσ.8,99.

ταραχοποιός-όν μτγν. ό ποιών ταραχός ά-
νησυχίας, ό ταροχίς : Αλοχίν.Μοθ.76D μη πονη-
ρός έχειν άρμονίας και ταραχοποιούς

ταράχος (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ή ταραχή : Ξεν.
'Αν.1,8,2 ένθα δέ πολύς τάραχος έγένετο, αούτ.
ΚΠ 7,1,32 εν τώ άδηγητώ τούτω τάραχω, αούτ.
Οικ.8,10, ΄Ιδ.Έοθ.11, τάραχος επί τής γής, Πλούτ.
Πομπ.61 άνέλεγον τήν πόλιν εν χειμώνι και τα-
ράχω τοσοούτ' τó χρήσιμον άσθενείς έχουσαν
|| ή φυσική ταραχή : Ομοιοκ. τών παθών μου
τών τάραχων' δδ. φρ. έτράδηξε τών παθών του

τόν τάραχον [επί άνθρώπου πολλά παθόντος ή
λίαν στενοχωρηθέντος].

ταράχωδης-ους-ες κ. μον. κ.νεώτ. ό άγαπών
νύ ταράττω : ΄Ηρ.1,32 τό θεϊον . . ένν φθονερον
τε και ταραχώδες [άνησυχίας, φόβους έμμοιούν],
'Ισοκρ.4,48 ούτω ταραχώδες ούσας τό τάχος,
'Επίκ.ά.116 ταραχώδες έλίπιδες, Φιλόδ.Μουσ.6,70
82C' || επί πολιτικών ταραχών : Διον.'Αλ.Ρωμ.6,70
ταραχώδης και στασιαστής άνθρ, Πολυδ.1,42 τα-
ραχώδης τάραννος' 2) ό συγκεχυμένος, ό ά-
δέξιος : Ξεν.Κυν.5,4 ταραχώδη δέ, όταν δάλωσι-
κες προδίδέλλωσι, γίγνεται [ήχν, άντίθ. ευθεία],
'Ισοκρ.12,74, 'Αριστλ.Πολιτ.1266b,11 ένιστα πώς ούκ
έσται ταραχώδης ή κρίσις, αούτ.1337a,40 έκ τής
έμμοδών παιδείας ταραχώδης ή σκέψις, κ.
ύπερβ. : Αουκ.'Εταιρ.Δ 2,2 θΐδωσι μοι πλείν φά-
ρμακόν τή έγχόξ . . έπιβουλότατον και ταραχω-
δέστατον' 3) κ. νεώτ. ό διατεταραγμένος, ό
πλήρης ταραχής, άνησυχίας : 'Αρετ.21,28 ταραχώ-
δης άγρυπνία' κ. ύπερβ. : Φιλ.2,223 βιος ταρα-
χωδέστατος' || γενικ. ό διατεκλών εν ταραχί,
ό συγκεχυμένος : 'Αριστ.Μειτ.361b,34 ταραχώδεις
μεταβολαι, Θεόδωρ.Αισθ.74 κατά άπορροίας νο-
θείς και ταραχώδεις' || κ. επί στρατού ή μά-
χης : Θουκ.1,49 ταραχώδης ήν ή ναυμαχία, Ξεν.
ΚΠ 3,3,26 ήπικόν στρατεύμα εν νυκτί ταραχώ-
δές έστ' κ. συγκρ. : Πολυδ.4,58,4 τό σύστημα
ταραχώδεστερον' κ. ύπερβ. : αούτ.Οικ.8,4

4) Ιοτρ. επί διαρροίας : Ήνν.'Επιδ.1,2 κοιλία τα-
ραχώδης, αούτ.Κωκ.10' 5) εν άναφ. προς τόν
νόον, ό έν συγχύσει, ό ούχ έν έξεφορήσάν : Ήνν.
Κωκ.302 νωμάσι ταραχώδεις' όμ. κ. επί προσ. :
αούτ.Προορ.1,4 ταραχώδεις άγρυπνοι' 6) γεν.
ό τεθλωμένος : 'Αλέξ.Τρόλλ.Πυρ.2

ταραχώδης έπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. κατά
τρόπον ταραχώδη, έν καταστάσει ταραχής και
συχύσεως : ΄Ισοκρ.5,52 αΐτιον τού ταραχώδους
αούτους ούτως ήν, αούτ.12,15, Δημ.477 ή μη δλίως
πικρώς ταραχώδους έχαν προς τούς δημοτικούς
ώρμηκται, Πλούτ.Κοριόλλ.5 ταραχώδεις έχων ό
δημος [εν ταροχίς ών], Νικόλ.Δαμ.462' κ.
συγκρ. : Πλούτ.'Ηθ.712F ά πάσης μέτριας ταραχω-
δέστερον τής φυχάς διατίθισιν' κ. ύπερβ. :
'Ισοκρ.7,43 έώρων γάρ τούς τηλικούτους ταρα-
χωδέστατα διακεκμήνους, αούτ.8,9.

ταρβαλέος-α-ον έπιρρ.ό ό πεφορημένος, ό
πλήρης φόβου : ΄Υμν.Έρμ.165 τέκνον νήπιον ταρ-
βαλέον, Σοφ.Τρ.957 θλιωκ μη ταρβαλέα θάνομι,
Μάξιμ.Κατασχ.331 και δέ κεν ώπας ταρβαλέους
δακρύοισι πεφυρμένους Ινδάλλοισι Ιόδακμο θλι-
φωσι' 2) ένερπ. ό φοβερός, ό τρομερός
'Ήσα. 'εδενός, φοβερός' : ΝώνΔ 25,191 άγρια ταρ-
βαλέως έπεκράσις νάτα λέκνύων, αούτ.25,434.

ταρβαλύς-υγος (ή) μτγν. ό ταρακτικός : ΄Η-
ρωδιν.2,743.

ταρβαρόν ΄Ησα. 'δεινόν, φοβερόν.

ταρβή (η) Σουβί. 'ετάρχη και τάρδος, εύλάδεια
και φόδος.

ταρβήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ποι. ό κατεχόμε-
νος υπό τάρδους βλλ. : ΝώνΔ 10,56.

τάρδος-ους (τό) κ. μον. π. νεξ. φόδος, τρόμος :
'Πλ.Ο 152 μηδέ τί ό θάνατος μελέτω φρασι μηδέ
τή τάρδος Αλοχ.'ικ736 περιφοβόν μ' έχει τάρδος,
αούτ.'Αγ.858, αούτ.Χο.547' κ. μτ. έπομηής Οπ. :
αούτ.Έπτ.289 γείγονες δέ καρδιάς μεριμναί ζουμ-
ροισι τάρδος τών άμφικειχί λέων' 2) σθε-
ραός, εύλάδεια : αούτ.Περό.695 σθερομαι μέν προσι-
είσθασι, σθερομαι δ' άντίτα λέγει σθεάν, άρχαίω
παρί τάρβη' 3) άντιμεμνον πόδος, ό τροχίω
φοδερόν, τρομερόν : Σοφ.'Έκ.412 έχεις τί θάρδος
τοούδε τού τάρδους πέρι, Εύρ.Βάκχ.1310, 'Απολλ.
'Αργ.1,465 ήέ σε θομνά τάρδος, Πλούτ.'Ηθ.165δ

ταρδούνη (ή) ἴθ. ἡ κατάσταση τάρδους βλ. ἡ: 'Ὁδ.Σ.342 Λύβην δ' ἠπό γυία ἐκάστης ταρδασούνη. **ταρδασούνης**-η-ον ποι. ὁ ἐπιπονοῦν ὄθον, δευῖος, φοβερὸς, τρομερὸς: Αἰσχ.Ἐπτ.240.

ταρδῶν ἴθ. ταρδῶν βλ.

ταρδῶ ποιησάν, π.λεξ, βιωτ. τάρδειμι, ἄμτ.κα-
τέχουσι ἠπὸ τάρδους βλ., φοβούμαι, τρομάζω: 'Ἰ.β.268 ὁ δ' ἄρ' ἔξετο τάρδων τε, αὐτ.Ἰ.171, 'Ὁδ.Η.51, αὐτ.Σ.330 οὐδέ τι θυμῷ τάρδεις, Σοφ. Πρ.176 ὥστε ἐνδεδεσθῆσαν ἐκπληθῶν ἐμὲ φό-
βω, . . ταρδούσαν, αὐτ.ΟΤ.1011, Εὐρ.'Ἡρ.971' κ. ἀπολ.: 'Ἰ.Α.331, αὐτ.Φρ.575 οὐδέ τι θυμῷ τάρδεις οὐδέ φοβείται, Αἰσχ.Πρ.932 πῶς δ' οὐχὶ τάρδεις τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη, Σοφ.Φιλ.757 μὴ με τάρ-
θήσας προδῶς, Εὐρ.Ι.Α.857, 'Ἀπολλ.Ρ.3.459' || κ. μτ. αἰτ. φοβούμαι, τρέμω: 'Ἰ.Δ.469 τάρδῆσας χαλκόν τε ἰδὲ Λάφον Ἰπποκρίτην, αὐτ.Ρ.586, Αἰσχ. Πρ.960, Σοφ.Πρ.723 τάρδων μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαιῶς ἔχει, Θεόκρ.2.62 ὄρκον γὰρ ἐὼν τῶν ἐνώμοστα τάρδω, Πλάτ.'Ἀντ.39 ὁ τὶ ἴπποι τοῖς Πέρσιν ἐξίσταντο ταρδούστας' || ὁ μ. μτ. αἰτ. εὐλαβοῦμαι, σέβουμαι: Αἰσχ.Εὐρ.700 τοῖσδε τοι ταρδούστας ἐνδίκως σέβας, αὐτ.714, Σοφ.ΟΚ.292 τάρδων μὲν . . τάνθημήματα.

τάργα ἄττ. κτ. κρᾶσι τὰ ἔργα.

ταργαῖω ἴθ. ταρτάσσω.

ταργάνη (ή) ἄ. σαργάνη, πλέγμα, πλεκτόν, σχο-
νιον ἴθ. α. εταργάνη πλοκαῖ, συνδέσας, πέδας. **ταργάνων** (τό) ὄρεος, εἶδος, γλυκῶδι' ἴθ. α. εταρ-
γανον, ὄρεος, Λυδοί' ἡ τὸ τάρρατον, ἡ τὸ ἀπὸ στεφυθῶλον νόμα καὶ πάα, ἡ καὶ σκορπιούρος, ΕΜ746,50 εταργάνων, πῆες τῶν Ἴωνων τὸ ταρ-
κτόν καλοῦσι: Φωλιεῖς 5 ἐκ πεαλίδος δὲ τάργαν-
ων καταγλιτῆς χλωσίαις δακτυλίαις τήτερον σπέν-
δει: 2) τράγος βλ. ἐν εἰδ. σμ.: Διοσκ.4.51 ἴθ. γρ.

ταργάνομαι-ομαι (τάργανον, παθ. παρὰκ. τε-
ταργάνομαι, ἴνισμα ὄρεος, ἐνίζω: Πλάτ.Κωμ. 189 ἔπειτ' ἄκρατον κοῦ τεταργανώμενον ἔπιπε κληῖμοσιν' 2) (ταργάνη) συνειδητόν, συμ-
βλέκομαι' ἴθ. α. εταργανώμενος' ἐμπειλεγμένας, ΕΜ753,53 εταργανώμενη, συμπελεγμένη, συνει-
λημένη' ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν σαργάνη παρὰ Ἀττικῶς τουργάνη καλεῖται: καὶ καλεῖται τεταργανώσθαι τὸ συνειληθεῖν: πρὸλ. προσαργανῶν.

ταργηλιῶν ἄ. θοργηλιῶν βλ.

ταργηλιῶν (ὀ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Διός.

τάρεις, γενικ. τάρων, συντεταγμένον ἀπὸ τέταρ-
τος: Ἀμφιτ.30,11 τάρων ὀβολῶν.

ταρίδα (ή) ἴθ. δημ. τὸ φυτὸν μελανόφυλλος ὁ κρο-
κόφυλλος.

ταρίνα (ή) ἴθ. ἴσορ. ἴθ. δημ. πηλοῦσιν ἐμπορευμά-
των, διαπισίως.

ταρίση ἴθ. α. εταρπάνης.

ταρίση (ὀ) πᾶν. ὁ πάλιν τεταριχευμένος ἰχθῶς.

ταριχεῖα (ή) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. -ήη, συνήθ. κτ. πλῆθ. ἡ ταριχεύσις τὸ πάστωμα: Ἀριστ.Ζ.1.607b, 28 εἰς ταριχεῖας φαλοῖ, αὐτ.Μετ.359a,16, Πάν. γογγυλίδης εἰς ταριχεῖαν, Ἰ.ἔτ.κ. ἐν' Ἀν.Κρ.4.47,1' 2) ἡ διὰ κατολλήλων φορησάντων διαφύλακτις σώ-
ματος νεκροῦ ἀπὸ σήφειας, τὸ πάστωμα: Διόδ.Σ.19,99 εἰς τὰς ταριχεύσας νεκρῶν 3) κτ. πλῆθ. ἐργοστάσιον ἐν οἷς ἐταριχεύοντο ἰχθῶς || τόπος πρὸς ταριχεύσιν νεκρῶν: Ἡρ.2.15 μέχρι ταριχεύσιν τῶν Πηλοσσιακῶν, αὐτ.2.113, Στράβ.3, 1,8 εἰτα Ἀδρῶμη πόλις . . εἰθ' ἀτ' ταριχεῖας λε-
γόμενας, νησία πολλά καὶ πυκνά, Πολυδ.6.48' 4) ἡ διαβροχὴ, τὸ μούσκεμα: Ὀλμπ.Ἀλχ.69b γίνεται ἡ ταριχεῖα περὶ τῆς ἀπλόδου γῆς μέ-
χρ' ἂν τὸ πηλόδες ἐξέλθῃ.

ταριχεύον (τό) πᾶν, ἰων. -ήσιον, τόπος πρὸς τα-
ριχεύσιν νεκρῶν.

ταριχέμπορος-ον μτν. κ. μον. ὁ ἐμπορευό-
μενος παστῶς ἰχθῶς, ταριχοπῶλης, ταριχῆς: Διογ.
Λ.4.6, Εὐστ.Πον.106,91.

ταριχεύσις-εως (ή) (ταριχεῖα) κ. νεώτ. ἡ διὰ
κοτλήλων φαρμάκων διαφύλακτις σώματος νε-
κροῦ ἀπὸ τῆς σήφειας, τὸ πάστωμα: Ἡρ.2.85
ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ποιήσωσι, οὐτως εἰς τῆν ταριχεύ-
σιν κομίζουσι, αὐτ.2.88' 2) ἡ δι' ἀτακτοῦ ἰδῆ
διατήρησις τῶν κρεάτων καὶ ἰχθῶν, τὸ πάστω-
μα, τὸ ἀλάτισμα: Ἡρ.4.53 κίττα τε μεγάλα ἀνά-
καθα, . . παρήξεισι εἰς ταριχεύσιν' || κ. μτφ.
ἡ ἐπὶ μακρῶν διατηρήσις: Νεῖλ.'Ἐπιστ.2.268 ποτὲ
μὲν δι' ὄνερσιν φοβερῶν σωφρονεῖς κύριος,
ποτὲ δὲ διὰ τῆς ταριχεύσεως τῶν νόσων.

ταριχευτήρ-ἄρος (ὀ) (ταριχευῶν) μτν. ὁ ταρι-
χευτῆς βλ. ἰ: Μον.2.267.

ταριχευτής (ὀ) (ταριχευῶ) κ. νεώτ. ὁ ταριχεύ-
ων, εἰδικὸς τεχνίτης ταριχεύσεως: Ἡρ.2.89 ἴνα μὴ
σφι οἱ ταριχευταί μίγονται τῆσι γυναῖξι, Διόδ.Σ.
1.91' 2) πᾶν. ὁ διατηρῶν κρέας ἡ ἰχθῶν, ὥστε
νά μὴ πόσχη ἀπὸ σήφειας, δι' ἄλλως ἡ ἀποξη-
ρᾶσις ἐν ἀέρι ἡ διὰ καπνίσματος.

ταριχεύς-εως (ὀ) μον. ὁ ταριχευτῆς βλ. ἰ: ἰ:
Ἰ.ἔτ.κ. Ἰ.ἀρ.βλ.36 ταριχεύς δυσγενῆς ἐργάτης

ταριχευτικός-ή-ον μτν. ὁ ταριχηρὸς βλ. ἰ:
Διοσκ.2.32 ἴθ. γρ.

ταριχευτικός ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ταρι-
χευτικόν, ὁ τὸ ταριχεύσας: Μιχ.'Ακομ.2.164,22.

ταριχευτός-ή-ον (ταριχευῶ) μτν., μον. κ. νεώτ.
ὁ τεταριχευμένος, ὁ διὰ ταριχεύσεως παρσκευ-
ασθείς, ὁ παστῶς: Πλούτ.'Ἡθ.685D βρώμασιν
ἀμυροῖσι καὶ ταριχευτῶν κρέασι, αὐτ.Π.2B, Σοφ.
1.94, Θεοφάν.Νομ.1.440,10' 3) ὁ γινόμενος σκλη-
ρότερος, ἐξηροτέρος ἴθ. α. εταριχευτόν τῆκτον,
ξηρόν: Θεοφιλ.Βουχ.3.634D ἄρτοι ταριχευτοί.

ταριχεύω ἰθ. ἴσορ. κ. μον. κ. νεώτ. προκαυδῶ-
ν τὴν σφῆν ὑπόματος δι' εἰδικῶν φαρμάκων,
παστωμάτων, οἷον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι: Ἡρ.2.86
ταῦτα δὲ ποιήσαντες ταριχεύουσι ἰτρῶν κ. παθ.:
Πλάτ.Φαιδ.80C ὥσπερ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευ-
θέντες' 2) ἐπὶ κρέατος ἰχθῶν κτ., διατηρῶ
ἐπὶ μακρῶν δι' ἀλάτισματος, καπνίσματος ἢ ξη-
ρᾶσις παστῶν, καπνίζω, ξηραίνω: Πλάτ.Συμπ.
190D ἔτεμε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ ὁ τὰ
δα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν πρὸ δα,
σοῦρρα, εἰς ἄλμην βαλλόμενα, τὰ τουραῖα, Σοφ.
τὴν ἐλαῦν ταριχεύσας κ. παθ.: Ἡρ.2.77 ἔξ ἄλλης
τεταριχευμένους (ἰχθῶς), Ξεν.Ἀν.5.4,28 δεαφίνων
τεμάχη ἐν ἀμφορεύσιν εὐρίσκατο ταριχευμένα
ἰπαστά, Διόδ.Σ.19,19, Λογγίν.'Υφ.43,2 κρᾶς τετα-
ριχευμένα παντοδαπῶν ἰσρέων, Ἰσοκ.45,1 ἄλιξε-
ται καὶ ἐν ἄλλῳ ταριχεύεται' 3) κ. ἐπὶ ἄλλων
πραγμ., οἷον ἐπὶ εὐλοῦ, ἐμβάπτων ποιῶ ἰσχυρότε-
ρον: Θεόφρ.Φ1.4,22 εἰς βέβουον δὲ ἐμβάλλουσι
καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθός, καὶ ταριχεύουσι, αὐτ.
5,8,4' 4) διαβροχῶ, μούσκεω: Ὀλμπ.Ἀλχ.
7C' 5) μτφ. παθ. φθειροῦμαι, ξηραίνουμαι ἢ
ξηρατεῖω, φροσίνω, κακοπαθεῖω: Αἰσχ.Χο.296
πάντων δ' ἄτιμον κβαίλον θνήσκων χρόνῳ, κα-
κῶς ταριχευθέντα παμφθάρτη μόρφω, Νεῖλ.'Ἐ-
πιστ.3.33 ὁ τὸ πρὶν καταπονηθεῖς καὶ ταριχευ-
μένος τὸ ἐνοχλῆσαι τῆς πολυπυθείας' || κ. ἐν
μτφ. παθ. νεκρὸς ὁ τεταριχευμένος ὁ παλαιός,
ἀνήθι νεαλῆς καὶ πρόσφατος: Δημ.788 περὶ
αὐτοῦ ταριχευμένον' 6) ἰατρ. ἰσχανῶν τινὰ
διὰ τοῦ λιμοῦ: Γαλ.15,595' πρὸλ. προταριχεῶν

7) δηματ.π. ταριχεύσις, ταριχεῖα, ταριχευτῆς, τα-
ριχευτήρ, ταριχεύς, ταριχευτός.

ταριχηγός (ὀ) ταριχοπῶλης βλ. ἰ: Ἀλεξ.218 Φει-
δίππος ἐπέρος τῆς ταριχηγῆς ἑξίνος.

ταριχηρῶς-ά-ον ὁ ἀνάγκη ἡ ἀναπερόμενος εἰς
ταριχη, εἰς παστῶ ἐδῶδιμα, εἰδ. ἐπὶ ἀγγελιοῦ, τὸ

κατάλληλον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχων, παστῶν : Σφ.ἀπ.606 ταρίχηρος γάρας, Ἀριστ.Ζι.534,19, αὐτ.534,21 πθέσας τῶν ταρίχηρῶν τὴν κεράμιον

2) ὁ ταρριχευμένος, ὁ παστωμένος : Χρῆσ.Σπεικ.3,199, Ἀρρ. Ἀν.4,21,10 κρέα τε ταρίχαρ, Διοσκ.2,34 γόρον τῶν ἐκ ταρίχηρων ἰχθύων, Πάπ. κρέων ταρίχηρων, αὐτ. σφαιρῆς ἐλαίων ταρίχηρών, Θεοφάν.Νόν.2,128,9 σφαιρῆδος κεφαλὴ ταρίχηρᾶ || τὰ ταρίχηρὰ ὡς οὐσ. ἀντίθ. τὰ πρόσφατα : Γαλ.6,35f

3) πᾶν, ὁ πολιοῦς, ὁ πελοισαυμένος : ταρίχηρὸν αὖρον 4) πᾶν, τὸ ἄρα, ταρίχηρος ὡς οὐσ. ὁ ταριχευτὴς βλλ. : Πάπ. ἡ σύνταξις ἡ τῶν σαιτοποίων και των ταριχηρών.

ταρίχιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ τάριχος : Ἀριστ.Ερ.563, Κηφισοδ.8 κρεαδίον τὴ φύλλον ἡ ταρίχιον, Σωρ.2,15, Γεωπ.20,25,1 βραχεῖστα γάρψ δάδωψ ταρίχιων κορακινίδων.

τάριχον (τὸ) ὁ τάριχος βλλ. : Ἀναξάνδρ.50, Φιλιππ.9.

τάριχόπλευρος-ων ἐπὶ Βολόσσας, ἡ πλήρης ἰχθύων πρὸς ταρίχησον : Ψ'Ἡιοδ.π. Ἀθῆν.3,16B οἷς ὁ ταριχόπλευς ἀδὲ βόσσορος.

ταριχοποιέ-ειν βγγ. ταριχεύω, βάλλω εἰς ἄλμη, παστῶν : Ἀλέξ.Ἀφρ.Τοπ.46,27.

ταριχοπράττωσα (ἡ) πᾶν, ἡ ἐμπορευομένη τεταριχευμένους ἰχθύς.

τάριχοπᾶλαιον (τὸ) σχολ. ἁ. ταριχοπάλιον βλλ. : Σχολ. Ἀριστ.Ἰνν.1244.

τάριχόπληξις (ὁ) ὁ πῶλὼν τεταριχευμένους, ποστῶς ἰχθύος : Νικόστρ.5,3, Ἀλεξ.15,14, Πλουτ.Ἠθ.631D ὁ γὰρ ἐπιπὼν ταριχοπᾶλαιον, αὐτῶθεν ἐλοιπόθησεν, Ἀθῆν.3,118B, αὐτ.120A.

τάριχοπάλιον (τὸ) πγλ. κ. ταριχοπάλειον ὁ τόπος, ἡ ἀγορὰ ὅπου πωλοῦνται τεταριχευμένοι ἰχθύες : Θεόφρ.Χαρ.6 ἐφοδεῖται τὰ μαγειρία, τὰ ἰχθυοπᾶλια, τὰ ταριχοπᾶλια.

τάριχοπᾶλῶ-ειν πᾶλῶ τεταριχευμένους ἰχθύς : Πλάτ.Χαρμ.1631f, Λοκ.Νεκυομ.17 ταριχοπᾶλῶντας ὅπ' ἄσπρις.

ταρίχιος (ὁ) κ. μων. κ. τάριχος (τὸ), γενικ. -ους π. Ἠρ. τὸ ἄρα, π. Ἄττ. τὸ οὐδ., οἶον π. Ἀριστ. Μαίρ.369 ἐτάριχος οὐδέτερον Ἄττιοι, ὄροενικὸν Ἑλληνες, AB 309,14 || νεκρὸν σῶμα διατηροῦμενον διὰ ταριχεύσεως

2) τῶν κρέων ἡ ἰχθύος, ἄτιμο ἀλοτιζόμενα ἡ πορασκαυζόμενα δι' ἀρωμάτων, καπιζόμενα ἡ ἐρηροίνεμα, διαφυλάττονται ἀπὸ τῆς σήψεως ἐν χρ. ὡς ἐδώδιμα Σουλῆ, κρέας ἀλοι πεπασμένον, Τζέτ. Ἀν.Κρ.4,46,27 ἐτάριχον σῶμα λέγεται ἀλοι τὸ πεπασμένον : Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.19 τὸ ἔλακος .. φαίνεται ὡσπερ τάριχος, Ἀριστ.Ἰνν.1247 οὐ τὸ τάριχος ἄνιον, αὐτ.Βατρ.558, αὐτ.Ἀχ.101 θρίων τάριχους αὐτ.Σφ.49f, Ἐρμην.63,5 ἀκόμβρους και πόντια τοριχη, Πλουτ.Ἠθ.440A ἐνὶ δακτύλῳ τὸ τάριχον ἀσφασθαί, δισὶ τῶν ἰχθύων, οἷων, κρέας, Γαλ.6,74 κρώμεθα τῶ ταριχῷ .. στίχων βροχοντες στίθ, Εὐσ.Ἰλ.73,32 3) μτφ. ἐπὶ πρσσ., ὁ ἡλίθιος, ὁ βλάξ : Ἀριστ.Φιλ.20 οὐδὲ ἀισχυνοῦμαι τὸν τάριχον ταυτοῖ πλῶνων.

τάριχος-ων μτγ. ὁ ταριχευτὴς βλλ. : Αἰλ.Ζι.126.

τάριχοσαγία (ἡ) μτγ. τὸ ἐσθῆν τεταριχευμένους ἰχθύς : Γαλ.Ἰ.Ορειδ.Σύνοφ.9,36, Ἀεί.δ.73, Παῦλ.Αἰγ.3,32.

τάριχόσπις (ὁ) πᾶν, ὁ ταριχευτὴς βλλ.

ταρῖσμος μτγ. ἐμβόλιω εἰς φόβον : Λυκόφρ. 1177 Βριμῷ .. ταρῖσμοσαν ἐνώχους βροταῖς

ταρναρίσις δημ. τολαντοῦς, σαλεύω, σπῆλι : Βλαστ.Συνμ.218 2) ρηματ.π. ταρναριστάς :

ταρναριστός-ἡ-ὸ δημ. ὁ τολαντεύμενος : ταρναριστὸ περπατήμα.

ταρνόν Ἠα. ἐκολόβον, κολοβούρον.

ταρὸν Ἠα. ἐταχύν' πρβλ. τρσρόν.

ταρῶνη (ἡ) μτγ. ἡ τάρχη βλλ. : Πολυδ.7,174. **τάρχη** (ἡ) μτγ. κ. μων. τάρχη πλεκτὸς κήφος ἐκ λίγων Πολυδ.10,158 ἐτάρχη, ἡ ἐστὶ πλέγμα ἐκ λίγων, Εὐστ. Ὁδ.1583,55 +θῆν κατὰ τοὺς παλιούς και κήφος μέγας οἰσῶνος καλοῦμενος τάρχη, δὲν ἴσως και τὸ περιφερόμενον ταρπῆν παράγωγιον : Ἐπιγρ., Πολυδ.7,174 εἰσῆς δ' ἂν πλέκειν ταρπῆος τάρπας, Πρσκ.Περσ.1,78,56C ἔκαστον βέλος ἐν ἐς τὰς τάρπας ῥιπταίη, Παμμ. Γ' Ἀνδρόν.Παλοισλ.5,14,277B Γενουτῶν δὲ αὐτῶθεν κατ' αἰγολογίαν βούτζιους και τάρπαις και οὐσίαν ἀσφαλισθέντων κῆκλιψ.

ταρῆνη (ἡ) ἀπαφρ. παθ. ἀόρ. β' ἀντιταρῆνη τοῦ τέρωψ βλλ.

ταρῶνη (ἡ) μτγ. ἡ τάρχη βλλ. : Περιπλ.Ἐρ. Φολ.37,12 παργινῶνται σὺν γυναιξὶ και τέκνοις, βαστάζοντες φορτία μεγάλα ἐν ταρῶναις ὠμαμπλῆτων παραπλήσια, αὐτ.37,17.

ταρῶσις (ὁ) μτγ. ἡ τάρχη βλλ. : Πολυδ.7,174 εἰσῆς δ' ἂν πλέκειν ταρῶς τάρπας' πρβλ. τερπός.

τάρριον (τὸ) μτγ. ὑποκορ. τοῦ ταρρός, τὸ ὑπεράνω τοῦ θίφρου περιφραγμα Πολυδ.1,142 εἶθὲ δὲ ὑπεράνω αὐτοῦ περιφραγμα, ὁ οὐκείτῃ εἰώθε διαλαμβάνεσθαι, τάρριον.

ταρροθος (ὁ) μτγ. ὁ ἐπιτάρροθος βλλ. : Λυκόφρ.360 ἡ πολλὰ θεῖ βούθειαν Αἴθιαν Κόρην ἄρωγὸν αὐδᾶξασα τάρρ-θρον γάμων, αὐτ.400.

ταρρός (ὁ) ἄττ. ἁ. τωρός βλλ.

ταρρῶ-ὄω ἄττ. ἁ. τωρῶ βλλ.

ταρρῶθῆζους-ες ἄττ. ἁ. τωρῶθῆζ βλλ.

τάρρωμα-ατος (τὸ) ἄττ. ἁ. τάρρωμα βλλ.

ταρσαίος-ων νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήμων ἡ ἀναφορέμος εἰς τὸν ταρσὸν τῶν βλεφάρων, ὁ τοῦ ταρσοῦ : ταρσαίος λατρ. - ταρσαίος ἀδένης.

ταρσαλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πᾶσις τῆς ἐφηδικῆς ἡλικίας, ἀπάσχος ὀρθοστασίας και κοπῆσεως, χαρακτηρισμένη διὰ πόνου κωλύοντος τὴν βᾶδιν, πλατυπόδιος και βλασιροπιδίας.

ταρσανεὶς (ὁ) ἴατροι μων. κ. δημ. κ. ὄροσανὲς ναύσταθμος, νεώριον, ναυπηγέιον.

ταρσετομία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. χειρουργικὴ ἐκτομὴ τῶν ὀστέων τοῦ ταρσοῦ τοῦ ποδός.

ταρσιὰ (ἡ) ἁ. τρσιὰ βλλ.

ταρσιαιός-ων νεώτ. ἀνατ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ κόλληος ἡ πόρος, σωλὴν σχηματίζομενος ἐκ συνενώσεως δύο αὐλάκων, ὃν ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἀστράγαλου, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς πτέρυγος.

ταρσικάρσιος (ὁ) πᾶν. κ. θαρσικάρσιος ὁ ὕψιων ταρσικὰ βλλ. ὑψάσματος.

ταρσικός-ἡ-ὸν (ἡ) μτγ. πᾶν. κ. θαρσικός ὁ ἐκ τῆς Ταρσοῦ προερχόμενος : Ἀεί.15,1 Ταρσικὸν ἐλλύχινον, Πάπ. λίνου ταρσικῶ, αὐτ. λίνα θαρσικά 2) οἱ ταρσικοί ὡς οὐσ. ὄνομα σχολῆς τραγῶν ποιητῶν : Διογ.Λ.4,58.

ταρσικός-ἡ-ὸν (2) νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήμων ἡ ἀναφορέμος εἰς τὸν ταρσὸν τοῦ ποδός : ταρσικὰ δὲ διαβρωσῆσις ἰδ. μεσοτάρσιοι, - ταρσικά ὄστα ἰτά τοῦ σκελετοῦ τοῦ ταρσοῦ.

ταρσικοφικός-ἡ-ὸν πᾶν. ὁ κατάλληλος πρὸς ὕψιον ὑψάσματος τῆς Ταρσοῦ : τ. ἰατρῶς.

ταρσίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ταρσοῦ τοῦ ἄκρου ποδός 2) ἰατρ. πᾶσις τοῦ ταρσοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ταρσογενής-οὺς-ἑς Ἐπιγρ. ὁ γεννηθεὶς ἐν Ταρσοῦ : Μητέρα ταρσογενή.

ταρσομετατάρσιος-ων νεώτ. ἀνατ. κτ. πλῆθ. ἡώδεις δέσμασι συνδέουσαι και ἐνώχουσαι τὰς μεροῦς τῶν προσθίων ὀστέων τοῦ ταρσοῦ τοῦ ποδός και τῶν πέντε μεταταρσίων διαβρωσῆσις.

ταρσόνειδοιο (οἱ) μων. οἱ ἔχοντες ὑπὸ ἡ περι τοῦς ταρσοῦ πέδιλο : Ἐρμῶνικ.Ἰλ.1236.

ταρσοπτώσια (ή) νεώτ. Ιατρ. πτώσις ή ισοπέδωσις τών όστών του ταρσού του ποδός αποτελούσα επιόδυνον πλατυπόδιον.

ταρσορραφία (ή) νεώτ. Ιατρ. β. βλεφαρορραφία, ή διά χειρουργικής επεμβάσεως βροχίτισις ή και τέλεια σύγκλισις της βλεφαρικής σχισμής.

ταρσός (ή) Ιερασομαίη κ. μον. κ. νεώτ., άπτ. ταρρός, μτ. έτερον. πληθ. τά ταρσά (Όπλ.Κιν.3,47) πλεκτών η, ίδια πλέγμα καλωματών, έφ' ου ζηρούσι τούς τυρούς, τός όπάρτας, τυροβόλν: 'Ησ. επλέγμα καλάνιμον έφ' ου τούς τυρούς ζηρούσι: 'Οδ.Ι,219 ταρσά μιν τυρών βριθον (Εύστ. επλέγμα καλάνιμον έφ' ου τούς τυρούς ζηρούσιουσι), Θεόδωρ.ΙΙ,37 ταρσά δ' ύπεκραθέες αείτ' ή γεν. καλάθιον: 'Αριστοφ.Νεφ.226 τά έξ οισώνων πλέγματα: 2) οί συμπλεκόμενοι ρίτσι: Θεόδωρ. ΦΑη.3,72 ασκ άνοχλεί γάρ τψ ταρσψ διά τήν βροχίτιαν: 3) πλέγμα εκ καλώνων, καλωματή, συνικοδομομένη μετά των πλίνθων δια συγκρατή και συνδέη κατά τασμάτις: 'Ηρ.ΙΙ,179 ταρσός καλάνων διαστοιβάζοντες: Θουκ.2,76 οί δέ Πελοποννήσιοι ασθένον εν ταρσίοι καλάνου πλίνθον άνιλλόντες εοδαλλον έκ τού διηρημένου:

4) πάσα εύρεσία επάνθεν, ολον τό πλατύ του ποδός, ή κάτω επάνθεν του ποδός, τό μεταξύ των δοκτύλων και της πτέρυγς μέρος, ή πατούσα: 'Ιλ.377 οός' άρα μιν διλιον βέλος έκκυψε χειρός ταρσόν δεξιτεροτο ποδός, 'Ιππ.Άγμ.9, 'Ηρ.4,37 σταθμισάμενον γάρ όκως εξελεύσεται οί τό λοιπόν του ποδός, άπάτεμα τών ταρσών έσωτο, Διον.Άνδ.: ή παλάμη της χειρός: αút.,Ρουφ. 'ΌνομβΙ, Σωρ.Κατ.22: 5) γενικ. ό ποός, τό πόδι: 'Ανακρέοντ.35,4 άκροισ ταρσός δρόμον εκτανόω, Όπλ.Κιν.3,470, Ρουφιν.Έπιγρ.ΑΠ.5,26 σδαράων ταρσών χρσοφόρος σαπατάη, 'Αγαθ.ΑΠ.9, 653: 6) τό σφυρόν, ό άστράγαλος: Γολ.Κρ.Μορ.3,6: ή νεώτ. τό όπισθιον μέρος του άκρου ποδός τό μεταξύ σφυρόν και μεταταρσίοιου:

7) νεώτ. είδ. επί Ιππων, ή άθρωσις του όπισθιου άκρου του Ιππου, ή συνόδουσα τήν κίνηση μετά του πήχεως: 8) έν συνεκκ. μτ.γενικ. κωπήν τό κατά τό άκρον της κώπης πλατύ μέρος, τό φύλλον της κώπης: 'Ηρ.8,12 έπάρσασον τούς ταρσούς τών κωπήων: 9) κ. άπολ. ή κώπη, τό κωπή: Εύρ.ΙΤ 1346 ταρσψ καθάρη πηλυον έπεκρωμένον ή έν περιληπτ. σημ. ή γραμμή, ή σειρά τών κωπήν τών επί της μάς πλευράς του πλοίου: Θουκ.7,40 εκ τε τούς ταρσούς ύποπλιτόντες τών πολεμίων νεών, Πολύβ.Ι,50,3, αút.Ι6,3,12 ό δεξιός ταρσός της νεώς: ή ταρσός πτέρυγος τό πλατύ της άναεπαταμένης πτέρυγος: Μελέαγρ.ΑΠ.12, 144, Αλ.ΖΙ.21 τψ ταρσψ τών κωπήων: ή άπολ. ή πτέρυξ, τό στερόν: Ανακρέοντ.9,Διον.Άλ.Ρωμ.4,63, 'Απολλωνιδ.ΑΠ.9,287 όφειητή τότε ταρσόν άνά πλαστίν ήέρ άρθεύεις: ή ή ούρά του ταώ: Μόσχ.2,60: 10) έν συνεκκ. μτ. τό δόδοντιον, ή σειρά τών δόδοντιων πρίσας: 'Όπλ.Άλ.5,202 ταρσός όδόντων: 11) ή σύριγγη του Πανός: 'Επιγρ. ταρσώ Πάν ό ιμλιζόμενος: 12) ή άκρο του βλεφαρου μετά τών βλεφαρίδων: 'Ιππ.Έπιστ.23 Γαλ. Χρ.Μορ.10,7, Πολυδ.2,69: ή νεώτ. άνατ. ήωδές έλαστικόν πέταλον, κείμενον έντός έκτατέρου βλεφαρου και αποτελούν μίαν εκ των σπιδάδων.

ταρσοστροφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή έκτορσφή διατηθέντος τμήματος του βλεφαρικού ταρσού επί τραχηλάτιοις.

ταρσοτομία (ή) νεώτ Ιατρ. τομή του ταρσού τών βλεφαρών κατά τήν έχειρησιον της τριχιάσεως.

ταρσών σχόλ. τερρασίνω, ζηρασίνω: Σχόλ.Όπλ. Άλ.Ι,431 ταρσός σημαίνει δύο, τό πλατύ του ποδός και τό πτερόν, και γίνεται από του ταρσώ του ζηραίνω.

ταρσώ-ώω κ. μον., άπτ. ταρσώ έφοδιόζω διά ταρσώ, διά του πλατέος μέρους της άναεπαταμένης πτέρυγος: 'Ιω.Λυδ.Μην.4,76 τών 'Εριμν. . ταρσώσαντες πτεροίς: 2) παθ. επί ριζών δένδρου, έμπλεκόμενι, περιπλεκόμενι ώς ταρσός: Θεόδωρ.Φ.Αη.3,23,3 Ισχυρώς έρριζωμένω ήδη και ταρσώμενων: ή επί της δικτυοειδούς περιπολικής τών φλεβών: 'Ιππ.Όστ.12 περί τών όλων κεφαλήν εκτετάρσεται [ηδ.]: 3) επί φυτών πλατυφύλλων ή περσάτω φύλλα έχόντων, πλατύνομοι, γίνονται πλατύς: Γαλ.εξ. 'Ιππ. ταρσώρονται πελάγνταισι: 4) διασκ.3,156 ταρσώμεναι μασχάλοι:

4) παθ. ταρσώμαι επί πλοίου, έχω πλήρη ύριθόν κωπήν: Πολύσιαν.3,9,38 ούτως άνέλκυσαν αυτός ταρσώμενος: 5) ρηματ. η, τάρωμα, ταρσώδης-ουσις μτγν., άπτ. ταρρώδεις επί ριζών, ό όμοιοις ταρσψ, ό κατά τρόπον ταρσού πεπλεγμένω, ό πυκνώς πεπλεγμένω, ώς αί ρίτσι τών δένδρων περί τή ή ώς αί φλέβες έξαπλούνται ώς πλέγμα ή δικτυον: Θεόδωρ.ΦΙ.6,7,4 ρίτσι έχει έπιπλοσίσις και πολυσχιδείς και ταρρώδεις, αút.8,2,3, Διδόξ.Σ.3,22.

τάρωμα-ατος (τό) κ. νεώτ., άπτ. τάρωμα ό ταρσός, τό πλατύ μέρος τών κωπήν: ή κτ. πληθ. Πολυδ.Ι,98 κοί δε στήν τών κωπήν, ταρώματα καλούνται: 2) ή κωπηλασία: 'Αν.Βαχμ.Ι,382 Β κούρησι κωπηλασία ταρρός δε καλείται ό στήν τών κωπήν, έπει πτεροίς εοίκασιν: 'Αριστοφ. άπ.868: 3) νεώτ. ή διά καλωματών ή άλλων πλεγμάτων συγκράτησις χώματος από της καταρρέσεως.

ταρρωτός-ή-όν μτγν. δ. γρ. του ταρσώδης: Βλλ.: Διδόξ.Σ.3,22.

ταρτάνη δημ. κ. νταρντάνη ή άνεμότρατα Βλλ.Ι: 2) γυνή έσώσιμος κ. ρωμαλέο.

ταρτάρειος-α-ον κ. ταρτάριος κ. μον. κ. νεώτ. (Φερεκ.Συρ.5, 'Ορφ.Άλ.18,21 κ. ταρτάρειος 'Επιγρ.Ι, 4) άνήλικη ή άναεφερόμενη εις τόν τάρταρον, όδ. κ. ό δεινός, ό τρομερός, ό φρικώδης: Εύρ.'Ηρ.907 τάρταρον ταρτάρειον, Λουκ.Φιλοφ.24 ταρτάρειον τό μέγεθος: ή ώς κώρ. όν. ό κάτοικος του Ταρτάρου: Στεφ.Βυζ. έν Τάρταρος εκ οικητωρ Ταρτάριος, και διά της εις διφθόγγου.

ταρτάρειος-α-ον 'Επιγρ.4, ταρτάρειος Βλλ. ταρτάρηφορος-ον μτγν. ό φέρων τάρταρον, κώλοσιμ, ακότος: Γρηγ.Ναζ.237 Β.

ταρταρίζω μτγν. κ. μον. τρέμω εκ του φύχουσι, τουρτουρίζω: Πλούτ.'Ηθ.948β και τό βιγούνητα πάλεσθαι και τρέμειν,ταρταρίζειν, Εύστ. 'Ιλ.429,40 Ταρτάρω, άφ' ου κατά τούς παλαιούς και τό ταρταρίζειν επί τών άγαν βιγούνητων λέγεσθαι, αút.985,42.

ταρταρικός-ή-όν μον. επί νυκτός, ό καθ' ύπερβολήν σκοτεινός, θεοσκοτεινός: Φιλής2,413.

ταρταρινισμός (ή) δημ. ή κωμηχολογία.

ταρτάρινος-ον μτγν. ό ταρτάρειος Βλλ.: ΨΧρυσ. Λόγ.18,7,32 ώ φθβεν, πλοιον πισσοειδές, ταρτάρινον.

ταρταρινός (ή) [ιταλ]Ι νεώτ. κ. δημ. όνομ. κωμικοτραγικού ή μπιθατορμιατι προσώπου παριστάντος έαυτόν ήωα άνυπόδακτον κατορθωμάτων, κοστών συνώνυμον του μωρού, κωμηματίου διά φανταστικάς γενναίας πράξεις του, φευδώς γενασιοκάρδου, φευταπαλληκαρά.

ταρτάριος-α-ον ή ταρτάρειος Βλλ.: Φερεκ. Συρ.5, 'Ορφ.Άλ.18,2, Φεριστ.Λόγ.21,258Α ήληροι δέ οι ταρταριοί διασπόμενοι, Νόνν.Δ.44,261 Ταρταρινή έλλειξιν. . Ιταόσθλην, Εύστ.Πον.6,28.

ταρταίτης (ή) ό έν τψ Ταρτάρω διατριβών: Κωμ.Άδέσπ.1160.

τάρταρο (τό) [ιταλ]Ι δημ. ή ύπόσάθρη του οίνου, τρέψ.

ταρταρόεις-ενος-εσσα-εν μτν. κ. μον. ὁ ταρταρόεις βλλ. : Εὐσ.Ἐκκλ.΄στ.489, Εὐδοκ.ν. Bandin. Bibl. Med. I, 229. A.

ταρταρόειος-παιδος (ἰ) ἰ) ἑπών. τῆς Ἐκάτης τέκνον τοῦ Ταρτάρου : Ὀρφ. Ἀργ. 977.

ταρταρός (ἰ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. τάρταρος (ἰ) (ἰ) Πλνδ. Π. I, 15, Νικ. Ὀμπ. 203 κ. κέτεροι. κ. πληθ. τὰ τάρταρα (ἰ) Ἡσιόδ. Ὁ 119 κ. δημ. σπαν. τὸ τάρταρον (Σχολ. ἰ. I, 312) ὄβυσσος οὐκ ἐπιθ. βαυτήρα τοῦ Ἄδου ὅσον ἡ γῆ ἀπέχει τοῦ οὐρανοῦ, τόπος τῆς καθέριξως τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων κτλ. : ἰ. Ὁ 13 μιν ἐλθόν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόντα, Ἡσιόδ. Ὁ 807 Ταρτάρου ἠερόντα πόντου τ' ἀπρυγέουτο, Ἰων. Ἐριμ. 256, αὐτ. 374 πολλά δέ μ' ἠλείπεισ βαλεῖν εἰς Τάρταρον εὐρόν 2) ὁ κάτω κόσμος, ὁ Ἄδης : Ἡσιόδ. Α 255 ψυχή δ' Ἀϊδῶδος κατέην Τάρταρον ἐς κρυδανθ', Αἰσχ. Πρ. 154, αὐτ. 219 Τάρταρος μελαμβασθῆς κευθῶν, αὐτ. Ἰομ. 72 3) ὁ τόπος τῶν καλαζομένων, ἡ κόλασις, ἀπὸ τῆς Ἥλιδος πεδία : Ὑσσι εἰς Βιργ. Γεωργ. I, 36, Πρόδρ. I, 254 μῆλκος καὶ μετὰ θάνατον καταδικασοῦσιν οἱ εἰς σκυλλίαν ἀκόλιμον, εἰς Τάρταρον, εἰς σκότος ἢ δημ. ἐν τῇ σμῆ. ταῦτα τὰ τάρταρα : ΜΜ να πᾶς στὰ τάρταρος ὡς καταθῶντος θεότης, γενήσας ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶα : Ἡσιόδ. Ὁ 822 ἢ ὡμ. τὸν Κέρβερον : Σοφ. OK 1574 ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου, ταρταροῦχος-ον πάπ. ἐπὶ θεῶν, ὁ κυβερνῶν, ὁ διοικῶν τὸν Ἄδην, τὸν Ἄδην, τὴν κόλασιν : ταρταροχὸς ἄγγελος κολασταί.

ταρταροφρουρός-ον πάπ. ὁ φρουρὸς τοῦ Ταρτάρου, τοῦ Ἄδου.

ταρταρω-όν κ. σχάλλ. ρίντω, κρημνίζω εἰς τὸν τάρταρον, τὴν κόλασιν : Ἀκουσ. 81, ΚΔ Πέτρ. 2, 24 ἀγγέλων ἀμαρτανόστων οὐκ ἔλασσαν, ἀλλὰ σκιρᾶς ὄψου ταρταρώσας παρῶντες εἰς κρίσιν ταρτημένους, Σχολ. ἰ. I, 4, 296 κ. παθ. : Ἰω. Λυδ. Μην. 4, 158 2) ρηματ. π. ταρταρώσας.

ταρταρώθης-ος-ες μτν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Τάρταρον, ὁ φρικτός : Ἀθανάσ. 2, 702, Ἄνων. π. Σουφ. ταρταρώθης πτωρία, ΄στ. Μονοβελ. 727 C τὰς νιγητρὸς καὶ ταρταρώθεις κατακλίσεις.

ταρταρώσις-ως (ἰ) (ἰ) ταρταρῶσι μτν., μαν. ἡ πρῆξις τοῦ ταρταροῦ, τοῦ κρημνίζεσθαι εἰς τὸν Τάρταρον : Φιλ. Ὁδ. Εὐσ. 60, Μικ. Ἄκου. 2, 127, 16.

ταρτημέριον (ἰ) μτν., ὄνομα ταρτημέριον (Ἐπιγρ.) συντετμ. ἀπὸ ταρτημέριον : Μάχη. Ἀθην. 13, 582 B ἄν γ' ἐλαθίον ταρτημέριον μοι . . προσενήγκης τρία, κόμισαι.

ταρτημέριον (ἰ) Ἐπιγρ. ὄνομα μέτρον.

ταρτησάσις-ας-ον ὁ ἐκ Ταρτησῶδ : Ἡρ. 4, 192 τῆσι Ταρτησῶσι θμοῖατατα, Ἀριστ. Βάτρ. 475 πνευμένων γ' ἀνάφαιτα Ταρτησῶσι μύσανα 3) κ. ὡς οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Ταρτησῶδ : Ἡρ. I, 163.

ταρτινα (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτωσιμῶδ (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ἡ διαγωγή τοῦ Ταρτώφου, ἡ δι' ἠβικαλογῶν προσπάθεια ἀνακρῆφως ἐλαττωμάτων, ἡ ὀνοκριστία.

ταρτώφως (ἰ) (ἰ) γαλλ. νεώτ. κ. δημ. ὄνομα ἥρωος κωμωδίας πρᾶσσοποιήσας τὸ ἀνήθικον, ὅστις ὀμαλε διακρίθῃσιν ἀπὸ ἀρετῆς, ἴνα ἔλασπατὶ τοὺς ἀπολοῖκός· ὄθ. ὡς προσήκ. ὁ φευδευκαθεδρ. ὁ ὀνοκριστῆς· πρὸλ. ταρτωσιμῶδ.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. ὄνομα τῶν ταρτώφεισ (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

ταρτώφεις (ἰ) (ἰ) γαλλ. δημ. λαπτόν τεμάχιον ἀπὸ ἐπιχειρησμένου διὰ βουτήρου καὶ πολυῶδους ψυκισματος, μαρμελάδας.

Πλούτ. Σόλ. 18 βάλων τάσιν οὐ λαβόντων, Ἀπολλ. Δαρ. Πό' Ἰορκ. 28C κρικός πλῆσις πρὸς τὴν τάσιν καταπλοσσομένους 4) νεώτ. μτφ. ἡ κίνηση πρὸς τὸ σημείον, ἡ κατεύθυνσις, ἡ ροπή, ἡ ὄρμη: ἐπι τάσιν πρὸς τὴν φευδολογίαν 5) νεώτ. ἴση ἐν τῇ ἠλεκτρολογίᾳ, ἡ διαφορά ἠλεκτρικοῦ δυναμικοῦ μεταξύ δύο σημείων ἰσίου πῦος, προκλιθεὶς κίνηση ἠλεκτρικοῦ φορτίου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἕτερον, διαφορά ἠλεκτρογερτικῆς δυνάμεως 6) νεώτ. ἱσπρ. ἡ ἔλιξις ἡ ἀσκουμένη κατά τὸ ἄκρον πρὸς ἀνάταξιν κατὰματος.

τάσσα (ἡ) ὄνη. κ. νάσσα σάκκα, σακκιδιον. **τάς κεραυνοί** (ἡ) τῶν [ταυρκ.] ὄνη. ἔδεαμα ἐκ κράτος κεικωμένου εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ μεταρριζωμένου μὲ λεπτὰς τετιμημένα κρόμματα.

τάσσημο (ἡ) μαν. ἡ ὑπόθεσις, ἡ εὐχή, τὸ τάξιμο: Ἐρωτῶν. 3, 146 ὄγη δὲ ἔτελει ὡστ' τὸ τάσσημο τοῦ γάμου νῆς Ἐρωφ. 3, 33.

τάσσα κ. μον. κ. νεώτ., ἄτ. -ττω, μέλλ. τάσσω [Αλοχ. Ἐπ. 285] κ. μέτ. ἐν παθ. σμ. [Πλάτ. Ἐξ. 29, 43] κ. παθ. ταχθῆσμαι [Διόδ. Σ. II, 41] κ. παθ. μέλλ. β' τάσσομαι [Ὀρεσθ. 8], ἄορ. ἐταξα [Αλοχ. ἴκ. 986] κ. μέτ. ἐταξάμην [Ἡρ. 3, 13, Θουκ. 2, 83] κ. παθ. ἄορ. ἐταχθῆν [Αλοχ. Εὐμ. 279] κ. παθ. ἄορ. β' ἐταξῆν [Πλούτ. Ἠθ. 965 B], παρακ. τέταχα [Ξεν. Οἰκ. 4, 5] κ. παθ. τετάχην [Πλάτ. Ο. 230] κ. γ' πλῆθ. τετάχεται [Θουκ. 3, 13], ἄορ. ἄορ. ἐταξάνην [Πολύβ. 5, 65, 7] κ. παθ. ἐταξάμην κ. γ' πλῆθ. ἐτατάχατο [Θουκ. 5, 6] κ. παθ. τετα. μέλλ. τεταξοίμαι [Εὐρ. Π. 1046, Θουκ. 5, 7] ἐπὶ στρατευμάτων κ. ἐπὶ πλοίων, θέτω, βάλω εἰς τὰς τὴν καὶ σερῶν τακτοσίαν, παρατάσσω εἰς τὰς τὴν μάχης: Ἡρ. I, 191 τάσας τὴν στρατὸν ἄπασαν ἔξ ἔμβολης τοῦ ποταμοῦ, Αλοχ. Πέρσ. 366, Εὐρ. Ἡρακλ. 676 μὴ τάσσαντι πολεμῆν στήσας, Θουκ. 4, 9 ἐταξε τοὺς ὀλίγας ὡς εἰρῶν, ἦν δὴνται, Ξεν. Κῆ. I, 16, 43 κ. ἄπολ.: Ἰσοκρ. 1, 87 οὐδὲ μίαν παρεσχεν αὐτὸν ἡμέραν τάσει τοῦ στρατηγοῦ κ. παθ. παρατάσσει: Ἡρ. 9, 66 οὐδένα κώρον ταχθέντες εἰς οὐδέμιν τάξην, Θουκ. 2, 84 κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένους εἰς μίαν γραμμήν, αὐτ. 6, 67, Ξεν. Ἀγ. 1, 25 ἐπὶ τετάρων ταχθῆναι εἰς τεσσάρων στήσιν, αὐτ. Ἐλλ. 1, 6, 29, Εὐδοκ. 67, 4 ἐπὶ κέρως τεταγμένους 2) ἄπολ. ἐν μτφ. τεταγμένους ὁ παρατεταγμένους, ὁ συντεταγμένους, ἄνθθ. ἀτακτος: Θουκ. 2, 81 οἱ μὲν Ἕλληνας τεταγμένοι τὴν προήσαν, Ξεν. Ἀπομ. 3, 17 πολὺ γὰρ διασείρη στρατεύματα τεταγμένον ἀτάκτου κ. μτφ.: Διόδ. Σ. 49, 12 τὸ ἐν τῷ τεταγμένω ὄν 3) κ. μέτ. [συνήθ. π. Θουκ.] συντάσσομαι, παρατάσσομαι εἰς μάχην: Θουκ. 1, 48, αὐτ. 2, 20, αὐτ. 2, 83 ἐτάξαντο κύκλῳ τῶν νεῶν εἰς σχῆμα κύκλου, αὐτ. 3, 78, αὐτ. 3, 77, αὐτ. 4, 11, αὐτ. 5, 68 ἐτάξαντο οὐ πάντες ὀνοίως κ. ἄορ. ἐν χρ. μτφ.: Εὐρ. Ἡρακλ. 664 στρατὸν καθέξας τάσασται θ' ὄν ἡλβ' ἔχων, Θουκ. 2, 90 ἐπὶ τεσσάρων ταξάσων τὰς ναῦς. 4) θέτω, βάλω εἰς τὴν οἰκίαν θέσω, τοποθετῶ τινά του: Ἡρ. 1, 80 τὰς δὲ καμύλους ἐτάξε ἀντία τῆς Ἰππου τῶνδ' ἐτικεν, Εὐρ. Φοικ. 749, Ξεν. Κῆ. 2, 1, 9 τάττονται δέ, ἡ ἡμᾶς μὲν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ μόνοντος κ. τοποθετῶ τινὰ εἰς θέσιν τῶν ἐν τῷ στρατῷ: Λυσ. 31, 9, Λυκούρ. 43 μῆτε τὸ σώμα παρασχόντα τάσει τοῦ στρατηγοῦ κ. κ. παθ. τοποθετοῦμαι: Ἡρ. 1, 84 τὸ οὐδεὶς ἐτάτακτο φιλῶνος: οὐ γὰρ ἦν δεῖνον, αὐτ. 7, 212 οὐτοί μοι ἔς τὸ οὐρον, ἐτάχθησαν φιλῶντος τὴν ἀτραπὸν, Αλοχ. Πέρσ. 381 κ. ἄορ. ἐν φρ. ἐς (τὸ) πεζὸν ἢ ἐς τὸ ναυτικὸν τετάχθαι κττ., ὑπηρετῶ ἐν τῷ πεζικῷ ἢ ἐν τῷ ναυτικῷ κ. Ἡρ. 7, 21 οἱ δὲ ἐς πεζὸν ἐτάτακτο, αὐτ. 7, 81, αὐτ. 7, 203 τῶν ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχθέντων κ. μτφ. γενικ.: Λυσ. 14, 11, αὐτ. 16, 15 ὡστε τῆς πρώτης τεταγμένους μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις κ. μτ. συσταίχ. αἰτ.: Εὐρ.

ἴκ. 657, Πλάτ. Φαίδρ. 247A τῶν δὲ ἄλλων ὄσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἀρχοντες ἡγούσι κατὰ τάξιν κ. ἄορ. μτ. ἔμρηθο. προσδ.: Ἡρ. 8, 85 κατὰ μὴν δὲ Ἀθηνάσιος ἐτε τάχατο Φοίνικας [ἀπένοισι τιναί, αὐτ. 9, 15, Σοφ. Ἀντ. 142 ἐφ' ἐπὶ πύλασι ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, Θουκ. 2, 70 λόγουσ προσέφρουσι περὶ ἑμβόδεως τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων τοῖς ἐπὶ σφίσι τεταγμένοι, αὐτ. 3, 13, αὐτ. 3, 78, Ξεν. Ἀν. 2, 3, 19 μόνος τῶν κατὰ τοὺς Ἕλληνας ταχθέντων οὐκ ἔβουον, αὐτ. 3, 2, 17, αὐτ. Οἰκ. 4, 19, αὐτ. Ἐμ. 7, 24, Πολύβ. 1, 34, 4 τ-επὶ τοῦ λαοῦ κέρως, αὐτ. 2, 67, 2 4) μτφ. διορίζω εἰς ὀρισμένην θέσιν, οἶον στρατιωτικῆν, πολιτικῆν: Ξεν. Ἐλλ. 7, 24 ὡστε ἀρχοντας ἐτάττον ἀσπίνας ἐκείνους κελεύοι, αὐτ. Κῆ. 8, 6, 17 ἄνδρα ἐφ' ἐκαστῶν τῶν τόπων ἐτάξε τὸν ἐπιτήδεον, Πλάτ. Λύσι. 209 B τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπὶ τοῦ τάττουσι, Ἰσοκρ. 5, 151 ἐπὶ δὲ τὰς πράξεις οὐ τάττουσι, Πλάτ. ἄνω σκ. τάσει μὲν ἐπὶ τῶν κ. ἄορ. μτφ. αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἀναλαβόμεν ὑπηρεσίαν τινά, ἔργον π: Ξεν. Ἀπομ. 2, 46 ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος αὐτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλείπον τῷ φίλῳ, Πλάτ. Πολ. 371 C, Δημ. 143 οὐδ' ἐφ' ἐν τούτων πῶσθ' αὐτῶν ἐτάξα κ. παθ. διορίζομαι εἰς τὸ ἔργον: Ἡρ. 2, 38, αὐτ. 5, 109 ἐπὶ μὲν γὰρ πεζῷ βούλοσθε ταχθέντες Περασένω διασπράσθαι, Αλοχ. Πέρσ. 278, Εὐρ. Ἰων. 1040 ἡστέ ἐφ' ἑμὲ τεταγμένω ἐκπονήσομαι, Σοφ. Ἠλ. 709 οἱ τεταγμένοι βραδύς, Ἀριστῶ. Ὀρν. 637, Ξεν. Κῆ. 4, 6, 1, οἱ. . . ἐπὶ τῷ τὰ ὅπλα παραλαμβάνει τεταγμένοι, Δημ. 363 πράσσει ταχθέντες, αὐτ. 1, 4, 24, Πολύβ. 15, 27, 6 φρονίμους τεταγμένους ὁ γραμματεῖς, αὐτ. 3, 12, 3, Ἰσοκρ. Κλεομ. 38 τὸν ἐπὶ τῆς σφάγης τεταγμένον Πάπ. οἱ πρὸς τοῖς φιλοκείσας τεταγμένοι 5) μτφ. συνήθ. μτ. αἰτ. οὐτοσθ. ἄνωγ. βάλω, κατατάσσω εἰς τὴν κλάσιν, λογορρίζω ἐπὶ τῇ, συγκρατέλω: Ξεν. Ἀπομ. 2, 17, αὐτ. 2, 18 οδοσάγῳ ἐ γάττω ἔμαυτον εἰς τὴν τῶν ἀρχῶν βουλομένην τάξην, αὐτ. 2, 11, Πλάτ. Πολιτ. 289 B, Δημ. 302 ἐν πᾶσιν ἔμαυτον ἐτάττον [πανταγοῦ], Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 47 ἐπὶ μοῖ τάσσα σκαυτήν κ. μτ. αἰτ. κ. ἀορ. φ. Ἀλοχ. I, 42 τὸν Ὀμηρον ἐν τοῖς. . . σωματοῖσι τῶν ποιητῶν εἶναι τάττονται κ. παθ.: Θουκ. 3, 86 πρὸς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων. . . ἔμρηχθαι ἐτάχθασαν 6) κ. μτ. αἰτ. πράμ. θέτω τὸ κατὰ τὰς τῶν: Ἡρ. 7, 36 οὐκέτι χωρὶς ἐκείναρ ἐτάξαντες, Εὐρ. Ἠλ. 908 τῖνα μέσον τάξω ἄλογον κ. Ξεν. Κῆ. 3, 3, 45 αὐτ. Ἀπομ. 3, 1, 9 πρῶτον μὲν καὶ τελευταῖον τὸ κάλλιστον τάττειν, Ἀριστῶ. Μεταφ. 1026h, 15 ἄνοσφιστικὴν περὶ τὸ μὴ ὄν ἐταξεν, αὐτ. Ἠθ. 1099b, 7, Γολ. 16, 521 οὐκ εὐλόγως τὸ τοιοῦτον σημειον ἐν τοῖς φρονικοίς τάττει, Σωφ. 2, 60 τοὺς ποδῶς κττ' ἐσθὺ τὸν στομίου τῆς σπέρως τάσσειν [τοῦ ἐμβρυοῦ], Πλάτ. τῶνδ' ἀπὸ μὴ δύσεως μίαν βυρσίαν φωτὸς ἐκκεῖν, Ἰων. 2, 26, 1 μὴ κατὰ ἀνεμον τῶν οἰκημάτων τάττει τὴν ἄλω κ. παθ.: Ξεν. Ἀπομ. 3, 1, 7 ἐπειδὴν δὲ ταχθῆν κάτω μὴ καὶ ἐπιπολής τὸ μῆτε σπῆόμενα, Πλάτ. Νόμ. 631 D, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 48 κ. μτ. αἰτ. κ. ἔμρηθο. προσδ., βάλω, κατατάσσω τὴν εἰς π: Ἀθην. I, 21A ἐτάττον γὰρ τὸ ὄρχισθαι ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίσθαι 6) μτ. ἀορ. φ. κ. ἐπθ. ὀρίζω, λέγω, ὄμι εἶναι π: Πλάτ. Νόμ. 728A ἄνεκ ἄν. . . ἀισγρά εἶναι καὶ κακὰ τάττει κ. παθ.: αὐτ. Πολιτ. 305B τὰ τε δίκαια ταχθέντ' εἶναι καὶ ἀδικὰ 7) διορίζω, προσδιορίζω, διοτάσσω, προστάζω κ. Ἀριστῶ. Πολιτ. 1262b, 6 τάττει τὰ περὶ τὰ τέκνα κ. ἄπολ.: Πλάτ. Ἀλ. 199A ὁ νόμος οὕτω τάττει, Ἀριστῶ. Ἠθ. 119b, 17 οὕτω τάττει ὁ λόγος κ. παθ.: Σοφ. Ἀ. 528 ἀνὸ μόνον τὸ ταχθῆν εὐ τομῶ τέλειν, Ἀριστῶ. Ἐκλ. 766, Ξεν. Κῆ. I, 2, 5 ἐπὶ δὲ τοῖς τελεῖσις ἀνθρώπων οἱ ἐν θεοῖσιν παρέχειν αὐτοὺς

μάστιγα τὰ τεταγμένα ποιούντας, αὐτ.8,54, Ἄριστοτ.ΖΓ 744b,18 τῆς τροφῆς ἡ βελτίστη τάσκασι τοῖς εὐθετέροις. 8) μτ. αἰγ. κ. ἀπαρφ. παρὰ γέλλω, διορίζω, διατάσσω τινά να πρᾶξι η: Ἦρ.3,25 Ἐλλήνων μὲν τοὺς παρεόντας αὐτοῦ τάξας ὀνομαίνει, Σοφ.ΟΚ 639, Εὐρ.Ἐκ.223 ἡμᾶς δὲ πομπῶς καὶ κομιταστικῶς κόρας τάσσοισιν εἶναι, Ξεν.Ἀν.3,1,25 ὅπως τάττει αὐτὸν με ἡγεῖσθαι, αὐτ.ΚΠ 7,31. 9) κ. παθ., ἐνίστε τοῦ ἀπαρφ. παραλείποντο: Ἦρ.4,133 ἡ δὲ Σιωθῶν μία μοῖρα ἡ ταχθεῖσα πρότερον μὲν παρὰ τὴν Μάκτιν λίμνην φρουρεῖται, Αἰσχ.Εὐμ.279, αὐτ.639 δεσπετάκασι τῆνδε κυρῶσα δίκην, Εὐρ.Ἀλκ.49 τοῦτο γὰρ τετάγμεθα ἰσοεῖναι, αὐτ.Ἰκ.245 κόσμον συλάσσομα ὄντιν ἂν τάξῃ πόλις (κυλάσσειν, Ξεν.ΚΠ 4,5,11 ὁ δὲ ταττόμενος πορεύεσθαι ἔστιν. 10) κ. παθ., μτ. ἔμληροθ. προσθ. τόπου κτλ.: Ἦρ.3,62 καὶ ὁ ἐπ' Αἴγυπτον ταχθεῖς (κῆρυξι. κ. μτ. δοκ. κ. ἀπαρφ.: Ἦρ.2,124 διαπαρῶνθεντας δὲ τὸν ποταμὸν πλοίσια τοὺς Αἰθῶς ἐπίσται ἔταξε ἐκδέκεσθαι, Ξεν.ΚΠ 1,5,5. κ. ἀπαρφ.: Σοφ.Φιλ.1181 ἰσμεν... Ἦν ἡμῖν τάτακασι βίαιαι, Σοφ.3,22 οἳς ἐτάκατο παραδοθεῖν, Ξεν.Λοκ.11,6 τοῖς δὲ ἔκατοσι τάτακασι. 9) ἐπὶ φόρων, ἐπὶ πληρωμῆς χρημάτων, ὀρίζω ποσὴν π ρητόν, ἐπιβάλλω: Ἀνδρ.4,11, Δημ.690 τότε μὲν γὰρ τῶ κυρίῳ τῶν φόρων γενομένη τάξει Ἀριστιδῆ οὐδεμιᾶ δραχμῆ πλείω τὸ ὑπάρχοντα ἐγένετο, Ἐπιρ. ταῦτα ἔταξαν οἱ τάτακα. ὄμ. μτ. δοκ. κ. αἰγ.: Ξεν.Ἑλλ.1,5,4 οἱ δὲ ταῦτ' ἐπήνοον καὶ ἐκέλευον αὐτὸν τάσαι τῶ ναῦτο δραχμῶν Ἀττικῆν. κ. μτ. ἀπαρφ.: Θουκ.1,19 χρήματα τοῖς πασι τάξαντες φέρειν. κ. μτ. γενικ. κ. παθ.: Θουκ. τάξαντες ἀργυρίου παλλοῦ. κ. παθ.: Ἦρ.3,97 φόρον ἐτάχθησαν φέρειν (ἐπεφορτίσθησαν να πληρώσασιν φόρον, Πλάτ.Πολ.551B τὸ ταχθῆν τιμήμα, Ἀριστοτ.Πολιτ.1272a,14 τὸ τεταγμένον εἰσφέρειν. 10) κ. μέσ. ἀναλαμβάνω να πληρώσω, συμφωνῶ, συναίνω: Ἦρ.3,13 φόρον τὴ ἐτάξαντο καὶ ὄρωρα ἐπιμύον (μὲ φόρου πληρωμῆν ἐπεφορτίσαν ταυτοῖς, οὐτ.4,35, Θουκ.1,101, αὐτ.1,117 χρήματα ταξάμενοι κατὰ χρόνον ἀποδοῦσαι ἰσχυφώνησantes να πληρώσωσιν ἐκ διαλειμμάτων. 11) μέσ. συμβιβάζωμαι μετ' ἄλλου πινὸς ὄξος πρὸς τὴν ἐν ὀρισθείσῃ προθεσίμῃ πληρωμῆν χρόνος: Θουκ.3,70 ὅπως ταξάμενοι ἀποδοῦσιν (ὅπως πληρώσωσιν εἰς τὴν ὀρισθείσαν διορίσιν. 12) κ. μέσ. ὡς ἐνεργ.: Ἦρ.3,89 ἐτάξατο φόρους οἱ προσίνασι. 13) πᾶσι ἀποδοῦναι, ἀπατῆναι, ἐξοφῶναι, πληρῶναι: τῆς δὲ τιμῆς τάξαντας παραχρήμα τὸ δ' μέρος, τὸ δὲ λοιπὸν ἐν ἔτασι γ'. 11) μέσ. γεν. ὀρίζω, συμφωνῶ: Πλάτ.Πολ.416B ταξάμενος, δέκεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς, αὐτ.Νόμ.743B, Πῆρ. τεταγμῆσι ποικίται, οἱ μοι δώσωσιν τιμῆν. κ. μτ. ἀπαρφ.: Πολύβ.18,77. 12) κτ. μτ. παθ. παρ. ὁ ἄριστος, ὁ δωρισμένος, ὁ προδιαγεγραμμένος: Ἦρ.2,41 ἔπειτα δὲ ἀσπὶ καὶ προσίθῃ ὁ τεταγμένος χρόνος, Εὐρ.Βάκχ.723 αἱ δὲ τὴν τεταγμένην ὥραν ἐκίνουν θόρασον εἰς θαλασσομάτα, Ξεν.ΚΠ 2,4 πλῆθιν ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις, αὐτ.3,3,4, Πλάτ.Νόμ.810B ἐν τοῖς τεταγμένοις ἔτασι, αὐτ.Κοιτ.50D οἱ αἱ τοῦτ'ω τεταγμένοι ἡμέραι, αὐτ.Πολ.404A, Ἰσοκρ.9,9 περὶ τοῦτων διπλώσαι μὲν πολλοὺς τεταγμένους ὄνομασιν (τοῖς παραδοδεγμένοις), αὐτ.13,12, Λυρ.Ἀλ.Ἀδελφ.37,6 νῦξ τὴ τεταγμένη ἀπέχει, -παρῆλθεν ἡ τεταγμένη προθεσίμῃ. 13) ἐπὶ παιγνῆς, ἐπιβάλλω, ὀρίζω: Ἀριστοτ.Σφ.1420 ἐγὼ γὰρ ἄπρ ἀπὸ αὐτοῦ δίκην διδοῦμαι, ἢν ἂν αὐ τὰξῃ, Πλάτ.Νόμ.876C, Δημ.500 μεγάλως τάττουσιν οἱ νόμοι τιμωρίας, Λυκοῦργ. 65 ἐκατὸν γὰρ αὐ τῶ μὲν ἐκατὸν τάλαντα κλέφοντι θάνατον ἔταξαν, τῶ δὲ δέκα δραχμᾶς

ἔλαττον ἐπιτίμιον. 14) ὄμ. κ. μέσ.: Ἦρ.2,65 τὴν ἂν ἰστέας τάξανται (ζημίην). 14) ἐπιβάλλω να μους: Πλάτ.Νόμ.772C οὗς ἔταξαν αὐτοῖς ὁ νομοθέτης ἡμίονοι. 15) ρηματ.π. τάξι, τάμα, ταγῆ, ταγός, ταίτος, τοκίτες, τακτικῶς, τατῆ. κ. τάτα, κλητ., τέπτα βλλ.: Μυρτ.ΑΠ 1,67 λέγει πάσι τατᾶ. ταταλαία [1] ὄμ. τὸ φυτὸν φοινῆξ ὁ δακτυλοφόρος. τατάλιζω [1] γεν. καλῶ, φωνάζω τινά τατᾶ, κολακέω, βλαπῶ: Ἦρ.ῶνδ.1,60, αὐτ.6,77. τάταξι [1] ὄμ. κ. τατάς, ἡ παιδική, ὁ πατήρ. τατῶμαι-όμοιοι ὄμ. ἀντὶ τητῶμαι βλλ. τάτες ἄ. πτες βλλ. τατῆ [1] μτ. κλητ. προσφών. ὑπὸ δουλοῦ πρὸς τὴν δέσποσιν αὐτοῦ: Ἦρ.ῶνδ.5,69. τατῆκος-ή-ον ἰπεινὴ γλωσσ. ἐν χρ. τὸ αὐθ. τατῆκὸν τὸ δεινὸν, τὸ φοβερόν. τάταλαξι [1] ὄμ. κ. τάτουλας τὸ φυτὸν δατοῦρα. τατός-ή-ον ὁ ὄν δοναταί πῆς να ἐκτείνω, να τεύωσῃ: Ἀριστοτ.ΖΙ 519a,32. τατουάξι [1] ἰατρὴ γαλλικὴ ὄμ. δερματοστιχίω βλλ. τατουλοῖος-ή [1] γαλλικὴ δέμα. ἄ τατουάξι βλλ. τάτουλαξι [1] ἄ. τάτλας βλλ. τάττω ἄπ. τ. τοῦ τάσσω βλλ. τατῦραξι [1] μτ. ἀνατολικὸν ὄνομα τοῦ φασιανοῦ: Παιρ.βλ. Αἰθῆ.5387B ὁ φασιανὸς ὄννης τατῦρας καλεῖται. πρὸλλ. τέταρος, τέταρος. ταῦ κ. νεώτ. τὸ δέκατον ἐνατὸν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, τὸ Γ βλλ.: Ἰπν.Κεφ.Γρωμ. 1, Γλάτ.Κρατ.394C. 2) νεώτ. ἐγκρατεῖον τεχνικὸν σχεδιαστέων ἔχον σχῆμα τὸ Γ: 1) ἢ φρ. σύνδεσις ταῦ ἢ ἐν σχήματι ἀπλοῦ ἢ διπλοῦ τοῦ συνδεῖς δοκῆς, σωλήνων κττ'. 2) δοκὸς ταῦ σιδηρᾶ δοκῆς ἔχουσα ὄμοιον ὡς ἀνω διατομήν. ταυσιδής-οὗς-έξ νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα κεφαλαίου τοῦ ταυ: ταυσιδῆς παράταξι. ταῦλα [1] ἡ μον. κ. ὄμ. δ. τὰ ἄλλα βλλ.: Δουκάγγ. ταυληρότητα Ἦσ. ἐμάντο, Ἦρακλῆδους. ταυλιζῶ μον. κ. ταβίλας πετρεῖω: Εὐστ.1396. ταυραία [1] Σουῖδ. -δργανὸν πνευστὸν ἐκ δέρματος ταύρου. ταυραίορις [1] γλωσσ. μιθ. ταυροκαθάτης, ταυρομάχος. ταυραφέτης [1] Ἐπιρ. ὁ προμηθεύων ταύρους εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ταυροκαθῆτων βλλ. 2) Ἐπιρ. ὁ ἀπολλύων ταύρους πρὸς ἀγῶνας καὶ ὁ διανέμων εἰς τοὺς παρισταμένους καὶ τὸν λαὸν τὰς σάρκας ἐκείων τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι θανατωθέντων. ταυρασταί [1] Ἐπιρ. Ἐφέσοι οἱ προσκηνῆται τοῦ Προσειδῶνος. ταυραία [1] ἡ μτ. κ. μον. θηλ. τοῦ ταύρου, ἡ θοῦρά, τὸ δέρμα τοῦ ταύρου, τοῦ βοῦς: Λοδεκ.Παρολ.453. 2) εἶδος τυμῆων κακαλομένων διὰ δέρματος: Γεωμ. 4,25,3 ἰκανὸς δὲ ἐκ τῶν κροτέλων καὶ ἐκ τῆς ταυραίας φόρος ἐκφορθῆσαι τοῦτους ἰποῦς κολλοῦσι. 3) μῆστιξ ἐκ δέρματος ταύρου: Ἀρτεμῖδ.Δολδ.1,70. Φώτ. ἐν ἡ μέρσιν. πρὸλλ. Κόντ. ἐν Ἀθῶν 4,326. ταυραίνας [1] Ἐπιρ. εἶδος ἀπαδημάτων ἐκ δέρματος ταύρου: ταυραίνας γυναικεῖαι διπλοῦσι, ταυραίοις-α-ον κ. νεώτ., ποι. θηλ. -ειν, κ. ταύρειον-ον [Ἐρ.Ἑλ.1582] ὁ ἀνήκων ἢ ἀνεφορέμενος εἰς τὸν ταῦρον, ὁ τοῦ ταύρου: Αἰσχ.Ἐπ.44 ταυραίοις φόνος, Σοφ.Τρ.518 ταυραία κέρατα, Εὐρ.Ἑλ.1555, Ἐποκρ.27,71 δε δ' ἐπὶ ταυραίας ἀγέλας, κεχαρμένους εὐνάς, Ὀρφ.ἠν.79 βρίας ταυραίας, Γαλλ.10,597, Σωρ.2,14 ταύριον στέαρ, Ἦρ.ῶνδ.Α18,10,30 εἶδος ἄμμου κατὰ τοῦ ταυραίου μετώπου τοῦ δακτύλου ἐπιπλέξας, -ταύριον δέρμα. 2) ὁ πεπονημένος ἐκ δέρματος ταύρου: Ἰλ.Κ 258 ἀεὶ δὲ οἱ λυραῖα κεφαλῆων ἐ-

θηκεν ταυρείην, αὐτ.Ν 161 βάλεν... κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη, ταυρείην, Ὀνήσιανδρ.10,4 ταυραϊοί μινάντες. 3) τὸ θηλ. ταυραία ὡς οὐσα βλλ.

ταυρεῖων-ῶνος (ἴ) ἑλευθίου μγν. ὁ ἐλαδιῶνος βοῦς, βουκόλος. 2) εἶδ. ἐν Θεσσαλίᾳ, ἱππεὺς λαμβάνων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ ταυρακοβάφια βλλ., ἐπιππος ταυρομάχος : Φιληπ.Θεσα.ΑΠ 9,543

ταυραλάτης (ἴ) ἑλευθίου μγν. ὁ ἐλαδιῶνος βοῦς, βουκόλος. 2) εἶδ. ἐν Θεσσαλίᾳ, ἱππεὺς λαμβάνων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ ταυρακοβάφια βλλ., ἐπιππος ταυρομάχος : Φιληπ.Θεσα.ΑΠ 9,543

ταυραλάτης χορὸς ἀνδρῶν πρβλ. Ἡλιόδ.Αθ.10,30.

ταυραλέφας (ἴ) μγν. πῖσασ Ἰνδοικὸς ταύρος : Κοσμ.11

|| ἄγριον τι ζῷον τῆς Αἰθιοπίας : Αἰ. Ζ1 17,45.

ταυραλέφας-αντας (ἴ) μγν. κ. μων. ζῷον τι π. Ἰνδοῖς κατὰ μὲν τὸ δέρμα, τὸ χρῶμα καὶ τὸ μέγεθος ὄμοιον πρὸς ἐλεφαντα, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα ὁμοιάζον πρὸς ταύρον : Φιλοστόργ.Ἐκκλ.1στ.3,11, Νικηφ.Ποτρ.9,19.

ταυροδόξωρος-ον πᾶν ταυρομόρφος βλλ.

ταυροεὸς-α-ον ὁ ταυρεῖος βλλ. : Ὀρφ.ἀπ.168,14 ταύρα κέρτα, Ἄψ.Ἄλ.Ἀδέσπ.37,16 τὰ ταύρα τέμνασθαι, Ἐπιγρ. ταύρα κόλλα, Πλάτ. ταύρα ζωστήρια. 2) ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, διότι κτ. Τζέτζην ἐν τοῖς θύοις προσέειπε οὕτω ταύρους, ἡ κτ. ὁ διότι παρέειπε τοῖς ταύροις κατὰ τὰ παρὰ νουήμ : Ἡσιόδ.Α 104.

ταυραῖων-ῶνος (ἴ) μγν. κ. Ἐπιγρ. ταυρεῖων ὄνομα μῦθος ἐν Κυζίκω : Ἡρώδ.7,86.

ταυρηθῶν ἐπίρρ. ἄκην ταύρου, ὡς ταύρος : Ἀριστ.β.ἀστρ.804 ἐβλεπε γοῦν ταυρηθῶν ἐγκύφας κάτω, Πλάτ.Φαιδ.117β ταυρηθῶν ὑποδέλφας πρὸς τὸν ἀνθρώπου (ἀγριοκατότξας).

ταυρηλάτης (ἴ) ἑλευθίου πᾶν. ὁ ταυραλάτης.

ταυριανός-ῆ-ον μγν. ἀστρ. ὁ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ ταύρου γεννηθεὶς : Βασ.1,129, Κασσιόρ.988 πρβλ. κριανός, σκορπιανός.

ταυριάρης (ἴ) μων. κ. ἔθμ. ἐν Ἁγίῳ Ὁρει, ὁ ἐπιστάτης τῶν ταύρων καλοῦντο.

ταυριθῖον (ἴ) Σουῖδ. ὄνομα τοῦ ταύρου.

ταυριζῶ γλῶσσα τοῦ ταύρου βλλ. : Ἄν.ΟΕ.2417.

ταυρικῶς-ῆ-ον πᾶν. ὁ τοῦ ἡ τῶν ταύρων : Πάπ. ζεύγη ταυρικά. 2) πᾶν. τὸ ταυρικὸν ὡς οὐσα. ζεύγη ταύρων, βοῶν, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν κολλίεργασίαν τῆς γῆς, τὸ ζευγάρι.

ταυρινάθαι (ἴ) Ἐπιγρ. συντηγὰ σκεπέν.

ταυρινά Ἡσ. ἐφοβικὴ παιδιὰ παρὰ Ταραντινοῖς.

ταυρίνη (ἴ) μων. εἶδος ὑποδήματος : Ἰουστ.Ε.Δικτ.9,15 πρβλ. ταυρεῖνη.

ταύριος (ἴ) ἄ. ταύρεος βλλ.2), ἐπὶν. τοῦ Ποσειδῶνος Σουῖδ.

ταυριῶ-ῶν ὁ. τ. τοῦ ταυροῦ βλλ.

ταυροβάς (ἴ) ὁ μικρότερος ὡς ταύρος, ὁ ἔχων φωνὴν ταύρου : Ὀρφ.Υμν.9,3.

ταυροβόλιον (ἴ) Ἐπιγρ. Περγαμ. βρησκευτικὴ τελετὴ ἀγώνιμη κατὰ πρότυπον ἐν Περσίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τῶν Περσῶν Μίθρα.

ταυροβόλος-ον Ἐπιγρ. ὁ καταβάλλων, ὁ φονεὺν ταύρους : ταυροβόλος τελετὴ [καθ'] ἦν ἐθεον ταύρους πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄττας, τὸ ταυροβόλιον. 2) τὸ θηλ. ταυροβόλος ἐπὶν. τῆς Ἀθηνῶν ἐν Ἄνδρῳ Σουῖδ.

ταυροβόρος-ον μγν. ὁ καταβιβρώσκων ταύρους, ταυροφάγος : Ἀρχ.ΑΠλ.4,94 πηκῆστὴ ταυροβόροιο βαρὺ βρόχημα λέοντος ἀπὸστῆτες.

ταυρογαστρικός-ῆ-ον Ἐπιγρ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ βίρρος ὄνομα ἱματίου.

ταυρογάστρω-ορος (ἴ) μγν. ὁ ἔχων τὴν γαστέρα ογκώδη ὡς ὁ ταύρος || κ. μτφ. ὁ ὑπερμεγέθης : Φιληπ.Θεσα.ΑΠλ.4,52 τῶνος με λεύσων, ... ταυρογαστέρα καὶ στεργόλυον.

ταυρογανθῆς-οὐς-ῆς ἄμφ. ἐπὶν. τοῦ Βάχου, ὁ ἐκ ταύρου γεννηθεὶς : Ὀρφ.ἀπ.297.

ταυροδερμῶς-ον μων. ὁ νεποημένος ἐκ δέρματος ταύρου : Τζέτζ.Ὀμ.Ἀλλ. εἰς Ἰλ.Π.79 ταυροδερμῶς ἀσπί.

ταυροδότης-ῆος (ἴ) ἡ δένουσα ταύρους : Ἄγαθ. ΑΠδ.41 ταυροδότης βύρρα.

ταυροδέστας-ος ὁ δεδεμένος, ὁ πηχθεὶς, ὁ σηματοδοθεὶς ἐκ δέρματος ταύρου : Εὐρ.ἀπ.47,2 ταυροδέστας κόλλα [δ.γρ.]

ταυροδιδάξαι (ἴ) Ἐπιγρ. ἡ ἐκγύμνασις ταύρων.

ταυροδιδάκτινα (ἴ) πᾶν, μυθολ. ζῷον κατὰ τὸ ἡμισυ ταύρος, κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν δράκων [μθ.]

ταυροειδῆς-οὐς-ῆς μγν. κ. κωτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ταύρον : Στράβ.17,35.

ταυροθήρας (ἴ) κωτ. ζῷολ. ποικίλα κύνων ἐκ τῶν λειστοτήτων, μὴδὲ τέροιστρ.

ταυροθήρια (ἴ) Ἐπιγρ. Ἀσπί. ἡ διὰ θήρας ταύρου τελομένη μὴ ἀγωνιστικὴ ἢ ἀκροβατικὴν ἀσκήσων ἐσθρτ πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

ταυροθῶρος-οος-ουν-οον μων. ὁ ἐκπέμνων φωνὴν ταύρου : Τζέτζ.Μεθ' Ὀμ.270.

ταυροθύσια (ἴ) Ἐπιγρ. ἡ θυσία ταύρου.

ταυροθύσιον (ἴ) ἰθάυ. ὁ γινόμενος κατὰ τὴν θυσίαν ταύρου : Ὀρφ.Ἀργ.614 ταυροθύσιον λειδίον.

ταυροθύτῶ-ῶν Ἐπιγρ. θυσιάς τῶν ταύρων ἢ ταύρους πρβλ. βουθυτῶ, ταυροκτονῶ.

ταυρακοβάφτης (ἴ) Ἐπιγρ. ταυραμάχος.

ταυρακοβάφια (ἴ) Ἐπιγρ. σχόλ. ἐσθρτ τελομένη ἰθία ἐν Θεσσαλίᾳ, Σμύρῃ, Σινώπῃ πρὸς σὺλληψιν ἀγρίου ἢ ὄπ' αὐτῶν τῶν ἀγωνιστῶν ἐξαρχωμένους ταύρου μετὰ διαφόρων ἐν τῷ ἀγῶνι ἀκροβατικῶν ἐπὶ τοῦ ταύρου ἀσκήσεων, ταυρομαχία : Σχόλ.Πινδ.Π 278.

ταυρακοβάφικτος-κτος (ἴ) Ἐπιγρ. Ρώμ. τὰ ταυρακοβάφια βλλ. ἰεκότος ἀν-ἀσθην ἀπὶ-αθάφιοι.

ταυρακοκρήνος-ον μγν. εἶδος ἀπὸ ἑλεφαντος, ὁ ἔχων κεφαλὴν ταύρου : Νόν.Δ 26,317.

ταυραοκένται (ἴ) Ἐπιγρ. οἱ τοὺς ταύρους κεντούντες, διὰ νότεων ἐρεβίζοντες.

ταυραοκέκρουρος (ἴ) πᾶν. κ. Σουῖδ. εἶδος τι ποταμοῦ πλοίου.

ταυροκέρως-ιως (ἴ) ὁ ἔχων κέρατα ταύρου : Εὐρ.84κχ.100 ταυροκέρως θεὸν στεφανώσων τε δράκόντων στεφάνους, Εὐφορ.14, Ὀρφ.Υμν.52,2.

ταυροκέφαλος-ον Ἐπιγρ. σχόλ. ὁ ἔχων κεφαλὴν ταύρου : Σχόλ.Λυκούφρ.1237.

ταυροκόλλα (ἴ) μγν. κ. μων. ἡ ἐκ τῶν βοῶν βυρσῶν, δερμάτων κατασκευασμένη κόλλα : Πολύδ.6,23,3, Διοσκ.3,87, Γαλ.12,632, Ἀντιλλ.π.Ὀρειδ.10,23,6, Παύλ.Αἰγ.7,3.

ταυροκόλλαν (ἴ) γλῶσσα. ἡ ταυροκόλλα βλλ.

ταυροκόλλωτος-οος-ες μγν. ὁ ὄμοιος πρὸς ταυροκόλλαν : Διοσκ.1,67, αὐτ.4,170.

ταυροκράνος-ον κ. μων. ὁ ἔχων κρανίον, κεφαλὴν ταύρου, ὁ ταυροκέφαλος : Εὐρ.Ορ.1378 ὠκεανὸς ταυροκράνος, ΑΠλ.4,126 ὁ ταυροκράνος ἢ πλῆν τῶν σμωμάτων.

ταυροκράτης (ἴ) Ἡσ. εἰς ἄνδρος παρ' Ἰνδοῖς.

ταυροκτόνος-ον [κτείνω] μγν παθ. ἄ φωνεθεὶς-ῆος ταύρου : Ἀμμών.129ν

ταυροκτόνιος-ον [κτείνω] κ. σχόλ. ἐνεργ. ὁ φονεὺν, ὁ κατασφάσσων ταύρους ταυροφόνος : Σοφ.Φιλ.400 ταυροκτόνιος λέωνες, Λυκούφρ.1167, Σχόλ.Λυκούφρ.47.

ταυροκτονῶ-ῶν θυσιάς ταύρους : Λίσχ.Ἐπθ 276 ταυροκτονῶντας θεοῖσιν, Σοφ.Τρ.760.

ταυραλέτω-ορος (ἴ) ἡ ἰδλλμῆ μων. ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων ταύρους : Κ.Μανασσά.Χρομ.25 ταυραλέτωρ λέων.

ταυρομάχια (ἴ) Ἐπιγρ. κ. κωτ. ἡ ταύρων ἢ ἡ μετὰ ταύρων μάχη πρβλ. ταυρακοβάφια || κωτ Ἰσπανικὸν ἐν στίβῳ ἀγώνισμα μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἐξηγριωμένου ταύρου.

ταυρομαχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταυρομαχίαν, ὁ τῆς ταυρομαχίας.

ταυρομάχος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μαχόμενος. 18. κτ. ἐπάγγελμα, πρὸς ταύρων ἐν ταυρομαχίᾳ βλλ.

ταυρομαχία -ῶ νεώτ. δημ. εἰς ταυρομάχος.

ταυρομάχης-ος ἐπιθ. τοῦ βόσκου, ὁ ἔχων μάχιπον ἢ πρῶσιπον ταύρου· Ὀρφ.451.

ταυρομόρφος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, ἐκφρασιᾶν ταύρου· Εὐρ. Ἰων.1261 ὄμμα πατρὸς ταυρόμορφον (Κηφισοῦ) Φιλ.2,160. Ἀθην.11,476.λ ἐν δὲ Κυκλιῶ καὶ ταυρόμορφος Ἰδρυται, Πάπ. κἀνθάρος ταυρόμορφος.

ταυρόσους-οος-ουιν-οον μιν. ὁ ἔχων ταύρου μιν, βλ. ἄξ, βοῖδοκῆφαλος· Τζέτζ.11,155.5.

ταυροπάρθενος (ἡ) μτγ. κ. μιν. ἐπιθ. τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγῆνορος Εὐρώπης, διότι ἀρπυγίστα ὀπὸ τοῦ διῶς ἐν σχήματι ταύρου ὀπὸ τῆς Φονίτικῆς ἠχῆς εἶς τὴν ἀντήραν πρὸς θυμοῦς νῆσαν Κρήτην κτ. ἄ. ἐπιθ. τῆς Ἰσας ταυροφωβείσης ὀπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταύρου· Λυκούρ.1292.

ταυροπάτωρ-ορος (ὁ) μτγ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, ὁ ἐκ τοῦ ταύρου γεννηθείς· Θεοκρ.Σύρ.3.

ταυροπόλα (ἡ) ἄ. ταυροπόλος βλλ.· Σοφ.ΑΙ.172 ἢ ῥά σε ταυροπόλα διὸν Ἀρτεμις.

ταυροπόλευτος-ον μιν. ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἄρθεῖς, ὁ καλλιηρηθείς ὀπὸ ταύρων· Κ.Μανασσ. Χρον.348 ταυροπόλευτος ἀρούρας.

ταυροπόλια (τά) μτγ. ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτεμιδος· Μέν.Ἐπιγρ.234.

ταυροπόλιον (τό) μτγ. ναὸς τῆς Ταυροπόλου Ἀρτεμιδος ἐν Ἰκαρίᾳ· Στράβ.14,119' 2) κτ. πληθ. τὰ ταυροπόλια βλλ.

ταυροπόλος (ἡ) κ. ταυροπόλα (Σοφ.ΑΙ.172) ἐπώνυμ. τῆς Ἀρτεμιδος, εἶπε διότι ἐπρώτο διὰ θυσιῶν ταύρων, εἶπε διότι ἐλατρεῖτο ἐν τῇ ταυρικῇ Χερσονήσῳ ὡς ὑπεροπλιούσα καὶ παρσισταδουσία τῶν χώρων, εἶπε διὸν ὀχουμένη φέρετο ὀπὸ ταύρων, εἶπε διότι ἐθόνευσε τὸν ὄπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἀφειβέντα κατὰ τὸν Ἰππολύτου ταύρου· Εὐρ.1Τ.1457 τὸ λοιπὸν ὕμνησται ταυροπόλον θεῶν, Ἀριστοφ.Λυσ.447 εἴ τάρα νῆ τὴν ταυροπόλον ταῦτη πρόσει' ἢ ὄμ. ἐπώνυμ. τῆς Ἀθηνᾶς· Ἡσ. ταυροπόλιον ἢ Ἀρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ.

ταυροπόλος (ὁ) ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπολλωνος· Στράβ. 16,3,2' ἢ ὄμ. τοῦ Ἥλιου· Ἐπιγρ. πρὸς ταυροπόλοισι.

ταυρόπους-οος-οον ἐπὶ ποταμίου πνός θεοῦ, ὁ ἔχων πόδας ταύρου· Εὐρ.ΙΑ.275.

ταυροπρόσωπος-ον μτγ. σχόλ. ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου, ταυροειδές· Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.2,168 ταυροπρόσωπος ναῖς, Πάπ. τ. θεός.

ταύρος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ. ὄφρων βοῦς πρὸς ὀκειαν ἐπιτήδειος, ταυρὸν κ. Ὀμ. ἰδίᾳ ὁ προσφερόμενος πρὸς θυσιᾶν τῷ Ποσειδῶνι· Ἰλ.Ρ.389 ὡς δ' ὄτ' ἀνήρ ταύρου βοῦς μεγάλας βοσκῆν λαοῖσιν δῶν ταύτων, Αλογ. Ἀγ.1128 ἀνεχε τῆς βοῦς τὸν ταύραν ἰπρονάντικμα τῆς Κασσάνδρας περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· ἢ μτγ. ὁ φωνεῖς παραβάλλεται πρὸς ταύρου ὄστις ὀπὸ αἰστροῦ περιδὲς γινόμενος· τρέπεται εἰς φύγην πρὸς ἐρημίαν· Σοφ.ΟΤ.4,478· φοιτῆ γὰρ ὄν' ἀγρίαν ὄταν ἀνά τ' ἀντρα· καὶ ἔπερας, ὡς ταύρος.

2) ἱεροῦ τοῦ Ταυροῦ· Ποσειδῶνος· Ἀθην.10, 425C παρὰ δὲ Ἐρεοῖσι οἱ αἰνοχοοῦντες ὄθισοι τῶν Ποσειδῶνος ἐορτῆ ταύροι· ἐκαλοῦντο· 3) κ. νεώτ. ἄστρον. ἀστερισμὸς τοῦ (ψωδιακοῦ) κύκλου, κλιμενος ἐν τῷ βορρῆῳ ἡμισφαιρίῳ· Εὐδοξ. κ. Ἰππάρχ.1,2,10, Ἀρσ.167' 4) μτγ. τὸ μετὰ τὸν ὄφρων καὶ τὸν πρῶτον διάστημα, ἡ κοιλίαν· Πολυδ.2,173, Γαλ.14,706' 5) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Φώτ. 6) τὸ πῆος Λαυδῶ.

ταυρόσκυλος (ὁ) νεώτ. εἶδος μολοσσῶ κυνός, βυσιάζοντος ἐν μικρογραφίᾳ πρὸς ταύρων.

ταυροσφάγιος-ον κ. μιν. ὁ σφάζων, ὁ θυσίζων ταύρου, ἰδίᾳ ἐν θυσιᾷ, ὁ ταυροκτόνος, ἢ ὁ καθ' ἐν σφάξαντι, βυσιάζωνται ταυροῖ· Σοφ.Τρ.608 ταυροσφάγιος ἡμέρα (ἡμέρα θυσιῶν), Λυκούρ.47 ταυροσφάγιος λαίνα.

ταυροσφάξ-ῆ κ. σχόλ. σφάζων ταύρου, ἰδίᾳ ἐν φρ. ταυροσφάξ ἐς σκόκος κόπται τὸν λαυρὸν τοῦ ταύρου καὶ τὸ ὄμμα ὀχεῖμον εἰς τὸ κοῖλον ὀστέον· Αλογ. Ἐπιγρ.43 ἀνδρες γὰρ ἐπὶ θαύροι· λοχάγεται ταυροσφάγιοντες ἐς μελόν· θετον σκόκος, Σχόλ. Ἀριστοφ.Λυσ.189.

ταυροβόμαιο-ομαι παθ. γίνομαι ἄγριος ὡς ταύρος, ἐρεθίζομαι, ἐξαγριώνομαι· Αλογ.Χο.275 ἀνταποκτείνει λέγων ἀνοχηράτοις Ἰηρίαις ταυροβόμενον, Εὐρ.Βόσκ.922 τεταυρωσάει γὰρ οὐν' ἢ ὄμ. ἐν φρ. ταυροῦμαι ὄμμα τινὶ ρίπτω ἄγριον βλάμμα πρὸς πνα, προσοβέλω πνὰ θυμωδῶς, ἀγριοκοπάω· Εὐρ.Μήδ.5,92 εἶδον ὄμμα νιν ταυρομένειν ἰσθλὸν, ὡς ὁ ταύρος θυμικὸν καὶ φερόμεν ὄρῳσαν καὶ ἄστρογον, οὐχὶ μητρικόν· 2) ἐνεργ. Ἡσ. ταυρωσων ταύρου ποῖσων.

ταυροφάγιος-ον ἐπιθ. τοῦ βόσκου, ὁ ἐσθίων ταύρου· Σοφ.ἀν.668' ἢ μτγ. ἐπὶ τοῦ Κρατίνου· Φώτ. ταυροφάγιον τὸν Διόνυσον Σφοδρῶς ἐν Τυροῖ· ἀντὶ τοῦ ὅτι τοῖς τὸν διδύραμον νικῆσαι βοῦς εἰδοῦτος ἦ τὸν ὀμνησθῆν, ὅφ' οὐ καὶ ἐπὶ τὸν Κρατίνον μετῆνεκε τὸνομα Ἀριστοφάνους· Ἀριστοφ.Βάρρ.357 μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλάττης βουαῖη ἐπέλοσθ.

ταυροφάτης-οός-ἐς μτγ. ὁ βμοιος πρὸς ταύρου, ὁ φανόμενος ὡς ταύρος· Διον.Περ.642.

ταυροφθαλιμος-ον μτγ. ὁ ἔχων ὀφθαλμοῦς ταύρου, βοῖδοματῆς· Ἡφαιστ. Ἀστρ.2,2' 2) τὸ ταυροφθαλμὸν ὡς οὐσία, εἶδος φωτοῦ· Ἀπολλ.79.

ταυροφθόγγος-ον ὁ φθειρόμενος, ὁ μυκόμενος ὡς ταύρος· Αλογ.ἀν.57,8 ταυροφθόγγου μίμοι (ἴχοι μορμόνοι τὸν μυκῆθων τῶν ταύρων).

ταυροφθόνος-ον ὁ φουεὸν ταύρου, ὁ ταυροσφάγιος· Πίνδ.Ν.6,40 ταυροφθόνω τριτηπρίδι τῆμας Ποσειδῶνον ἀν' τέμενος ἰερότην, ἐν ἣ ἐσφάζοντο ταύροι· Ὀρφ.Υμν.14,2 ταυροφθόνος λέων, Παλλ.Σιλ.ΑΠ.11,60' ἢ ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλείδους· Θεοκρ.17,20 ἀνία δ' Ἡρακλῆος εἶδρα σφιν ταυροφθόνου Ἰδρυται ἰδρ.ἰπ.

ταυροφθόντης (ὁ) μιν. ὁ ταυροφθόνος βλλ.· Νικ.Χων.Χρον.193.

ταυροφθόρος ὀν κ. λεξ. ἐπὶ νομισμάτων, ὁ φέρων ἐκκαρπαγμένην τὴν μορφήν ταύρου· Ἐπιγρ. ταυροφάρα τετράχμο· 2) ἐπὶ πλοίου, τὸ ἔχον κατὰ τὴν πρῶτον ὡς σφύρολον ὀμοίωμα κεφαλῆς ταύρου· Πολυδ.1,83 ἐστὶ δὲ πνα πλοία Λύκια, λεγόμενα κριοὶ καὶ τράγου, ὡς εἰκάειν ἐπὶ τοιαύτων πλοίων καὶ ταύρος ἢ ὁ ἐν Εὐρώπῃ ἀπαγωγῶν, Στεφ.Βυζ. ἐν λ. ταυροειδής.

ταυροφθής-οός-ἐς μτγ. ὁ ἔχων φύσιν, φύσιν ἢ μορφήν ταύρου· Νόν.Δ.7,153 ταυροφθής κερρόκει τὸμ μορφοῦσος ἀνήρ.

ταυροχάλια Ἡσ. ἐορτὴ ἐν Κυκλιῶ· ἰσίει.

ταυρο-οός (ἡ) ἐπών. τῆς Ἀρτεμιδος· Ἡσ. εἰ ταυρῶ ἢ ἐν ταύροις Ἀρτεμις· πρὸς ταυροπόλοισι.

ταυρῶ-ῶ ἐπὶ θηλείῳ βοῦς, ἐφεμιοι τοῦ ταύρου, φέρομαι μετ' ἐπιθυμίας πρὸς συνουσίαν· Ἀριστοφ.Ζ.572,31 αἱ βόες ταυρῶνιν (ἰδρ. ἰσιών).

ταυρῶσθής-οός-ἐς μτγ. συνὸρ. τ. ἀντὶ ταυροειδῆς βλλ.· Νικ. Αλεξ.222 ταυρῶσθεα λέουσων.

ταυρῶνιν-ῶνος (ὁ) μτγ. ὄνομα μινός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Πτολ. Ἡμερόλ.97.

ταυρῶνιτις-οός (ἡ) μτγ. θηλ. τοῦ ταυρῶνός βλλ.· Νόν.Δ.32,69' 2) πᾶν. ἐπιθ. τῆς Ἰσιδος ἐν Σαμοθράκῃ.

ταυρῶνός-όν (ὁ) μτγ. θηλ. ταυρῶνις, ὁ ἔχων ὄφρων ταύρου, ταυροειδής· Ἰων Χ9, Ὀρφ.Υμν.29,4.

ταυρωτικός Διώνυσος, Κορνοῦθ. Φθ. Θ. 22 τὰς ποταμούς, ταυρωπῶδες ἀναπλάττουσιν [β. γ.] || τὸ οὐδ. ταυρωπὸν ὡς ἐπίρρ. ὡς ὁ ταύρος : Φιλ. 1, 602 ταυρωπὸν ἀποβλεφόμενοι.

ταυρωτιπικός -ή-όν σὺλλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ταύρον : Σχολ. Νικ. Ἁλεξ. 31 ἐστὶ οἱ ἀρχαῖοι κέρατα ἐκρώνει ἐν τῇ πόσει ἀντὶ ποταμίων, ὅθεν καὶ τὸ κέρατα εἰρηται, ἢ διὰ τὸ ταυρωπικόν, ταυτικὴν τὴν ἀπὸ τοῦ οὐνοῦ ἰσχύν.

ταυρωφά- ὡσεὶ ἰδ. ἢ μτγ. ἀ. ταυρωφάτος β. λ. λ. : Κορνοῦθ. Φθ. Θ. 22 ἰδ. ἢ μτγ. ταυρωφάσις.

ταυός ὁ μέγας, ὁ πόλις : Πλάτ. Θεαιρ. 175C κεκταμένους τὰ χρυσίον [ἰδιόρθ. ἀντὶ τ' αὐτὸ πολὺ χρυσίου] πρὸς τὰς αἰσας.

ταυός ἡσ. ἐμεγαλύνει, ἠλεονόσασα : πρὸς τὰς ταυόσας-α-ον ἀ. πῆσος β. λ. λ.

ταυτα πληθ. οὐδ. τῆς δεικτικής ἀντων. οὐτός αὐτὴ τοῦτο β. λ. λ.

ταυτά κτ. κράσιν ἀντὶ τὰ αὐτά.

ταυταί ἐπίρρ. ὄρωρ. τ. ἀντὶ ταυτῆ β. λ. λ.

ταυτάτω λέξ. τὰ αὐτά λέγω, φλυσαῶ, ταυτάτω β. λ. λ. Φώτ.

ταυτακισμός [ἰδ.] νεώτ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ αἱ λέξεις μίᾳ φράσει ἀρχονται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ συμφωνῶν πρὸς ταυτογράμμον.

ταυταί ἔπιγρ. αἰ. π. ληθ. ἀντὶ ταυτας τῆς δεικτικής ἀντων. οὐτας αὐτὴ τοῦτο β. λ. λ.

ταυτή ἐπίρρ. κ. ὄρωρ. τ. ταύτ, κωμ. ταυτηῖ δοτ. ἐν θηλ. τῆς δεικτικής ἀντων. οὐτας αὐτὴ τοῦτο β. λ. λ. ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ., οὕτω, τοιουτοτρόπως : Ἀριστ. Ἰν. 271 ἐάν ταυτὴ γε νικῆ.

ταυτηῖ ἐπίρρ. οὕτω, τοιουτοτρόπως, ταυτῆ : Ἀριστ. Ἰν. 271 ἐάν ταυτὴ γε νικῆ, ταυτηῖ νελήξεται, αὐτ. Θεοσ. 1221.

ταυτῆ ἔπιπετ. ἀπ. τ. μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ ἢ ἀντὶ ταυτα.

ταυτίτω μτγ. κ. μον. νεώτ. κ. ταυτ- καθιστῶ π. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρὸς ἄλλα, ἀναφ. πρὸς λέξεις θεωρῶ ὡς συνώνυμοι : Εὐστ. 8, 33 ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς οὐκ, ὡς εἰρηται, ταυτίτουν· θεμιὸν καὶ ὄργην, ἀλλὰ διαφοράς αὐτῶν οὐδαμῶς - ταυτίτουν ἀνόμοια πράγματα : κ. παθ. : Πρὸς Λ. Παρμ. 1008B ἐν αἰ. καὶ ταυτίτουνται, + ταυτίτουνται αἱ ἀγγελήφεις μας 21 ῥηματ. π. ταυτισμός.

ταυτισμός [ἰδ.] ταυτίσει μον. νεώτ. κ. ταυτ- ἢ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταυτίσει, ἢ ἐξομοίωσις : Νικ. Χων. Χρον. 199D πρὸς Κόνε. ἐν Ἀθηνῶν 1181.

ταυτό κ. νεώτ. ἰων. ταυτοῦ, ἀπ. κ. νεώτ. ταυτοῦν κτ. κράσιν ἀντὶ τὸ αὐτόν, ἐν καὶ τὸ αὐτό, ἐτελέως τὸ ἴδιον : φρ. ταῦτον εἰπέην, ὡς ἐν ἐλέγμω, σὺν τῷ λέμε, μετὰ ἄλλα λόγια.

ταυτο- κ. νεώτ. - πρῶτον συνθετικῶν δηλωτικῶν ταυτοτήτων ἢ ἐπαναλήφεις ἢ ἀπαλάτου δμοιότητος, οἷον ταυταίμοις, ταυτοβουλία, ταυτοσημῶς ταυτολογία, ταυτοφωνία.

ταυτοάμοις -ον ἴων· κ. νεώτ. ὁ ἐξ αἱματος συγγενής : ΚΜανασσ. Χρον. 6123.

ταυτοβουλία [ἰδ.] μτγ. μον. κ. νεώτ. ἢ ταυτοτήτης βουλήσεως, ἢ κοινῆ θέλησις : Κύριλλ. Ἁ. 601C, Ἀναστ. Ἰν. 08, 48H, MGE Όμοκ. 2, 45B.

ταυτογενής -οὐδ- ἐς μτγ. ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς ὁμοθεσίας ὄν : ΚΜανασσ. Χρον. 5947, αὐτ. 6603, Νικ. Χων. Χρον. 191.

ταυτογενιμονά -τω μον. κ. νεώτ. ἀμτθ. ἔχω τὴν αὐτὴν γένωμν. ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, ἀντιθ. ἑτερογενιμονά : ΚΜανασσ. Χρον. 2282.

ταυτογενιμοσύνη [ἰδ.] μον. ἡ ταυτήτης δμοιότητις γένωμν : Μετοχ. ΘΣ ὁμηκτ. 444, 9.

ταυτογέμενος -οσος-ον μον. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γένωμν. ὁ δμοιόφωνος : Μιχ. Ἀκουμ. 134B.

ταυτογράμματος -ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ταυτογράμμον β. λ. λ.

ταυτογράμμον [ἰδ.] νεώτ. ἐπὶ στίχου ἢ ποιήματος, εἰδος παρηγήσεως καθ' ὃ ἀπασα αἱ λέξεις ἀρχονται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ γράμματος.

ταυτογράφω -τω μον. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γράφω : Εὐστ. 45, 46.

ταυτόδοξος -ον μτγ., νεώτ. κ. ταυτ- ὁ τῆς αὐτῆς ὄν γνώμης, δοξασιος, ὁ ὁμόδοξος, ἀντιθ. ἑτερόδοξος : Κοισορ. 1025.

ταυτοδύναμος -ον μον. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν δύναμιν ἢ τὴν αὐτὴν σημασίαν : Νικ. Χων. Χρον. 191B τὸ συμφωνῶν τε καὶ ταυτοδύναμον, Ἰω. Μον. ἐν Ἀν. Βασσα. 4, 462 Πνεῦμα ἅγιον ταυτοθελές ταυτοδύναμον.

ταυτοδυναμά -τω σὺλλ. ἐπὶ λέξεων, εἰμοί τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας δυνάμεως, εἰμοί ἰσοδύναμοι, ἔχω τὴν αὐτὴν σημασίαν, σημαίω τὸ αὐτό : Σχολ. Εὐρ. Όρ. 162.

ταυτοειδής -οὐδ- ἐς μτγ. ὁ τὸ αὐτὸ εἶδος τὴν αὐτὴν μορφήν ἔχων : Δαμάσκ. Ἀρχ. 340, Κύριλλ. Ἁ. Περὶ Ἁγ. Τριάδ. 3, 491 αἱ τρεῖς ἕσοστάσεις ἐν τῇ ἁγίᾳ τριάδι. + ταυτοειδέαι ἀλλήλας, εἰς ἐν τῷ ἀνωτάτω συνθετοῦσι κάλλος, αὐτ. 5, 553.

ταυτοειδής ἐπίρρ. μτγ. ὡσαύτως ὁμοίως : Δαμάσκ. Ἀρχ. 349.

ταυτοεἰαία [ἰδ.] ἡσ. ταυτολογία, Σουῖθ.

ταυτοεἰαίος -οὐδ- ἐς μτγ. ὁ ταυτολόγος β. λ. λ. : Κύριλλ. Ἁ. 1, 661A.

ταυτοεπι- ἔτω μτγ. ταυτολογῶ : Κύριλλ. Ἁ. ἡσ. 4, 522 τὴν βούλησιν τοῦ θεοῦ καὶ πατρὸς . . . καὶ ἡμῖν ταυτοεπιούτες ἀπηγγέλασιν, Φώτ., Σουῖθ.

ταυτοεργία [ἰδ.] μτγ. τὸ αὐτὸ πράττειν, ταυτο- τῆς ἢ ἐνάτης ἐν τῇ ενεργείᾳ : Κύριλλ. εἰς Ἰω. 5, 5, 531 θεὸς ἐκ θεοῦ κατὰ φύσιν εἰς ταυτοβουλίαν καὶ . . . ταυτοεργίαν ἀνασθάνει τὸ φύσαντι.

ταυτοεργῶ -τω μτγ. πράττω ἢ ἐργάζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον, πράττω, ποιῶ τὸ αὐτό : Κύριλλ. 9, 180C, αὐτ. Νηστ. 4, 103 ταυτοεργῆ ἢ ἁγία τριάς.

ταυτοζήλος -οσος-ον μον. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ζῆλον ἢ ὁ τὸ αὐτὸ ἐργῶν, ὁ τὸ αὐτὸ ἔργον μετὰ ζῆλου μετεργάζομενος : Νικ. Χων. ἐν Δάβ. 1, 102 ὡς μὴ τὸ δεκάπτη ταυτοζήλος δεῖκνυσθαί.

ταυτοθελής -οὐδ- ἐς μον. ὁ τὴν αὐτὴν θέλησιν ἠγηγῶμην ἔχων ὅθ. τὸ ταυτοθελές ὡς οὐσα, ἢ ταυτοβουλία : β. λ. λ. : Ἰω. Μον. ἐν Ἀν. Βασσα. 4, 162.

ταυτοθροῦσος -ον μτγ. ὁ πανταχοῦ ἐξ Ἰουδο. ὁμοίως ἠγῶν· ταυτοθροῦσι : Κύριλλ. εἰς Ἰω. 6, 624 παρὰ τοῖς ἀλλογενέσι ταυτοθροῦσι διασπαρὸν λόγος.

ταυτοθύμοσος -ον μον. ὁ τὸν αὐτὸν θυμόν, τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἔχων, ὁμόθυμος : ΚΜανασσ. Χρον. 2234.

ταυτοίος -α-ον μτγ. ὁ δμοιάζων ἢ προσεγγίζων τὴν ταυτότητα, περίπου ὁ αὐτός, ὁ ἴδιος : Δαμάσκ. Ἀρχ. 350, αὐτ. 439.

ταυτοκίνητος -ον μτγ. ὁ κινούμενος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁ τὴν αὐτὴν κίνησιν ἔχων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν αὐτὴν φορᾶν, κίνησιν, ὄρθωσιν : Διαν. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱερραρχ. 7, 270 πρῶτος οὐσίας τῆς οὐκείας αὐτοκινήτου καὶ ταυτοκινήτου . . . τάξεως ἀρετικῶς ἀντήκεσθαι.

ταυτοκλινής -οὐδ- ἐς μτγ. ὁ ὄπὸ τὸ αὐτὸ κλίμα ἐπισκόμενος, ὁ ὄν εἰς τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν κλίμα : Στράβ. 2, 116 μόλις γὰρ ἐν ταυτοκλινεῖς εἰεν τοῖς κατ' Ἄμισον, αὐτ. 17, 3, 8.

ταυτολέκτος -ον μον. ὁ αὐτὸς πρὸς τὸ λέγειν : Σουῖθ. Θεοδ. 163A ἔσται τὸ περιπατεῖν ὡς τὸ μὴ περιπατεῖν ταυτονόητον καὶ ταυτολέκτον.

ταυτολέξια [ἰδ.] μον. ἡ ταυτολογία : Λεόντ. ἐν Μαί. Collect. V. 7, 127.

ταυτολόγημα -οσος [ἰδ.] μον. ἡ ταυτολογία : Εὐστ. 948, 56.

ταυτολογία [ἰδ.] μτγ. μον. νεώτ. κ. ταυτ- ἐπαναλήφεις τὸ ἴδιον ρηθέντος, ἢ ἐν ὁρισμῷ ἐπαναλήφεις τῆς ὁμοίας ἀναίας εἴτε ρητῶς, εἴτε διὰ συνωνό-

μιν ἐκφράσκειν · Διον. Ἄλ. Σιν. θ. 23 ταυτολογίας μιν δόξαν παρέχειν, Φιλ. 1, 529, Κοινηλ. 8, 3, 50, Πλουτ. Ἡθ. 504 D, Στουδ. Θεοδ. 75B'] νεώτ. τὸ νύ λέγει τις τὰ οὐτὰ δι' ἄλλων φράσεων.

ταυτολογικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ταυτολογίαν.

ταυτολογικῶς ἔπιρρ. μόν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ταυτολογίας, διὰ ταυτολογίας· Εἰστ. 122Α.

ταυτολόγος-ον μτγ., νεώτ. κ. ταυτ- ὁ τὸ αὐτὸ ἀνακαλιπόμενος ἢ καὶ πρότερον εἶπεν· ΑΠ 9, 206 ταυτολόγων κανόνων φεβὴ πληθούσ.

ταυτολόγος-έω μτγ. κ. μ. σ., νεώτ. κ. ταυτ- λέγεται αὐτὰ, εἶμαι ταυτολόγος, ἐπαναλαμβάνω τὰ αὐτὰ δι' ὁμοίαν ἢ παρεμφερῶν λέξεων ἢ ἐκφράσεων· Πολύδ. 1, 1, 3 περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημίμων ταυτολογεῖν, αὐτ. 1, 79, 7, Στρώδ. 12, 3, 27 εἰ καὶ ταυτολογῆσεν τὸν λόγον· κ. ἀπολ.· Πολύδ. 36, 122, Φιλῶδ. Ποιμ. ἐν Ἑρακλ. 974, 30, Ἑρμογ. Εὐρ. 3, 15, Κύριλλ. εἰς Ἰω. 1, 14, 930 ἐπίκειρ ἐστὶ πνεῦμα ἕκον, ταυτολογεῖται δὲ πάντως, Φωτ. Βιβλ. 38, 8, 19 ταυτολογεῖ τὰ πλείστα.

ταυτολόγητον [τὸ] ἰέκ κρήσεως τοῦ τὸ αὐτῶματι ἄπτ. τὸ κατὰ συμβεβηκός, κατὰ περιστασιον, δὲ ἀπὸ ταυτομάτου ἢ περιστάσεως, κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην, ἀπροσδοκῆτως, ἀνελπιστως, δέξασθαι· Θεοκ. 4, 36.

ταυτομέρεια [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἣν κέκτηται ὀργανικαί τινες ἐνώσεις να συμπεφερόμενοι πρὸς διαφόρους χημικάς ἐπιδράσεις ὡς εἰ ἐχον δύο διαφόρους συντακτικούς τύπους.

ταυτομέρης-ος-ές νεώτ. ὁ ἐν τῷ αὐτῷ μέρει περιεχόμενος, ἐπὶ νεωρῶν συζευκτικοῦ, τοῦ ὁποιοῦ τὰ διάφορα μέρη ἐπιμερίζονται εἰς τὸ αὐτὸ ἀμυρόριον τοῦ νοσητοῦ μυελοῦ.

ταυτομέτρος-ον μον. ὁ τὸν αὐτοῦ μέτρου ἄν· ΚΜανασ. Χρον. 389Α ταυτομέτρος μέτρος.

ταυτομήκης-ος-ές μτγ., ὁ τὸ αὐτοῦ μήκους ἄν, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μήκος, τὸ ἴδιον μακρὸν, Ἰσομήκης, ἴδ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ τετράγωνος, ὅταν 4X=16· Νικόμ. Γεν. Ἀριθμ. 218.

ταυτονότος-ον μον. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ νοητός, φανερός· Στουδ. Θεοδ. 163Α.

ταυτονομία [ἡ] μν. ταυτοῦτης ἐνώσεως, σημασίας· Εἰστ. 1530, 21 ταυτονομία ἐστὶν ἐν τῷ ἐν-θῶδε αὐθίς, ὁ αὐτός γὰρ νοῦς ἐν ἀμφούτι.

ταυτονομία [ἡ] μν. ταυτῆτος γνώσεως· Εὐνόμοιος ἐν Ματ. Coll. Vat. 7, 7(1)Α.

ταυτονομος-ον μον., ὁ τὸν αὐτὸν νόμον, κανόνα ἀκολουθεῖν· Τέτις ἐν Ἄν. Κρ. 1, 70 πλοσῆσθαι ταυτονομον κειμένην τελευταία.

ταυτονομίας-ον μ. σ. κ. ταυτονομία ὁ ἔχων τὴν ἴδιαν οὐσίαν, ὁμοιοσύνη· Ἐπιφάν. 1, 920B.

ταυτοπάθεια [ἡ] μτγ., μ. σ. κ. νεώτ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ τὸ αὐτὸ πρόσωπον εἶναι ἐν ταυτῷ τὸ ἐνεργεῖν καὶ τὸ πάσχειν, οὐταπαθῆς σημασία· Ἑρωδιαν. ἐν Ἄν. ὈΕ 3, 271 ἡ ἀμυροῦ καὶ ἡ σαυτοῦ καὶ ἡ ἑαυτοῦ εὐθείας ἀπὸ ἑκαστοῦ διπλῆ ταυτοπάθειαν δηλοῦσιν, ΕΜ 67, 44'] 2] μ. σ. κ. νεώτ. τὸ πάσχειν τὰ αὐτὰ, τὸ ἀρτιστασθαι τὴν αὐτὴν τύχην μετ' ἄλλων ἢ ἄλλους· Νικήτ. Εὐγ. 2, 54 λέγοις τὰ σαυτοῦ ταυτοπάθειαν λέγοις, Στουδ. Θεοδ. 181Α, αὐτ. 291 D'] 3] μ. σ. κ. μ. σ. εἰδ. ἐν τῇ ἐκκλ. γλ. ἢ εἰς κληρικῶς ἢ λαϊκοῦς ἐπιβολὴ τῶν ποινῶν, ἀτινες κοτόπιη συκοφαντοῦν αὐτὸν θὰ ἐπεβάλλωτο ἢ ἐπεβλήθησαν εἰς τρίτους· Σύν. Νικ. 2 καν. 4, 9ελλ. Σύν. Νόμ. 864(857), ΚΜανασ. Χρον. 3635 τὴν δίκην τὴν τῆς ταυτοπαθείας.

ταυτοπαθής-ος-ές μον., νεώτ. κ. ταυτ- ὁ παθὼν τὸ αὐτὸ μετ' ἄλλων ἢ ἄλλους, ὁ ἀνοικνεμένος εἰς τὰ αὐτὰ παθήματα, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τύχην, πρβλ. ὁμοιοπαθής· ΚΜανασ. Χρον. 2954 τότε πολλὰ ταυτοπαθῆ τῶσιον ἐν διαφόροις συνέσειον πα-

θήματα, αὐτ. Ἑρ. 5, 18, Στουδ. Θεοδ. 1, 17, Νικήτ. Εὐγ. 2, 66, Εἰστ. Πον. 118, Πρὸδ. 301.

ταυτοπαθῆ-έω μον. ἀφιστάμαι τὰ αὐτὰ παθήματα, ὁλον ποιῆν, θῶξιν, στέρησον· Στουδ. Θεοδ. 417C ἀπισκοποιε περιπροζῆνται καὶ ἡγοῦμενοι ταυτοπαθῆντες, αὐτ. 494Α.

ταυτοπάτριος-ος [ὁ] μον. ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν πατρὸς γεννηθείς· ΚΜανασ. Χρον. 6396.

ταυτοπίστιος-ον μ. σ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν· Νικ. Χων. Χρον. 155B.

ταυτοποδία [ἡ] μτγ. ἡ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδός· Ἡρασιτ. 3, 3, Μάρ. Βικτ. 47κ, Ἀτλ. 280κ, Σχολ. Ἀριστοφ. Βότρ. 346 εἰ δὲ ἴσραφεται ἡ χρόνος τ' ἐπὶ τὴν ἰαδικαί ταυτοποδία.

ταυτοποικός-όν μτγ., ὁ τὰ αὐτὰ ποιῶν· Πρὸκλ. Κρατ. 22P, Δαρμάσκ. Ἀρχ. 305.

ταυτοποιεῖν ἢ ποιῶ τὸ αὐτὸ ὄπερ καὶ ἄλλος τις· Φιλῶδ. Ποιμ.] 2] πᾶν, ποιῶ ἢ ὡς ἐκπρόσωπος προσώπου ἢ ἀρχῆς πῶς, κώμων ἀκριβῶς ἐκείνω διὰ τὸ ὁποῖον ἀπεσταλήν.

ταυτοπολυλογία-έω μον. παλυλογία περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, τὸ αὐτὸ διὰ πολλῶν λόγων λέγει· Τέτις. Χλ. 10, 851 Φιλῶξενος .. περιγραφῆς ἐν σχήματι ταυτοπολυλογίας.

ταυτοπραγῆ-έω μον. πρῆπτω τὸ αὐτὸ, ἢ τὰ οὐτὰ· Στουδ. Θεοδ. 555D.

ταυτοπροσωνία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐν τῷ συντάξει τοῦ λόγου ταυτοῦτης τοῦ ἀνακειμένου δύο ἢ πλείωνων προτάσεων, ἀντιβ. ἑτεροπροσωνία.

ταυτοπροσώπος-ον νεώτ. συντακτ. ὁ ἔχων ταυτοπροσωνίαν· ταυτοπροσώπος σύνταξις.

ταυτός-ή-όν(η) ἄντικμ. κ. μ. σ. κ. νεώτ. ὁ αὐτός· Ἀριστ. Μεταφ. 1054b, 10, Συριακ. Μεταφ. 62, 32, αὐτ. 137, 22, αὐτ. 25, αὐτ. 26, Σχολ. Θεοκρ. 1, 56 ταυτοῖ δὲ εἰσι Λοκροὶ τοῖς Αἰολεῦσι, Στουδ. Θεοδ. 247C.

ταυτῶς ἐπίρρ. μτγ. διὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· Διον. Ἀρεοπ. 15B τῶν αὐτῶν ὡς ταυτῶς, ἑναρμονίως δὲ καὶ οἰκείως .. ὀριζόμενος, αὐτ. Ἐπρ. 9, 476.

ταυτοσημαντός-ον σχολ. κ. μ. σ. ὁ σημαίνων τὸ αὐτὸ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν, ταυτοσημος· Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 16, Εἰστ. 101, 37, Σχολ. Ὀμπ. Ἀλλ. 1, 54.

ταυτοσημος-ον μ. σ., νεώτ. κ. ταυτ- ὁ ταυτοσημῶντος βλλ.· Εἰστ. 103, 23'] 2] νεώτ. ὁμοιος ἀπαράλλακτος· ταυτοσημος δικαιοσύνης [ἡ] ἐκ μέρους πολλῶν πρὸςθευτῶν ἐπιδοδωμένη καὶ ἔχουσα τὸ αὐτὸ περιεχόμενον.

ταυτοσθενής-ος-ές κ. μ. σ. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ σθένος, τὴν αὐτὴν δύναμιν, ταυτοδύναμος, ἰσοδύναμος· Κύριλλ. 8, 800C τὰ ὁσαπερ ἐν ἀλλήλοις ταυτοσθενῆ τὴν ἐνέργειαν .. φαίνοντο.

ταυτοσπορος-ον μον. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορῆς ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁ ὅμοιος τοῦ αὐτοῦ γεννηθείς· Νικ. Χων. Χρον. 237 Α ὁμογενεῖς καὶ ταυτοσποροι.

ταυτοστυγής-ος-ές κ. μ. σ. ὁ ὅμοιος τὴν αὐτὴν στέγην βίων, ὡς· Χρον. 433 καὶ ζῆρον πάν ταυτοστυγῆς τῷ Νίκα συνεχῆσαι.

ταυτοστυγεύς-ον μον. ὁ ταυτοστυγής· ΚΜανασ. Χρον. 6553 ἔχοντες τοὺς ἑδραίνοντας οἰκείους ταυτοστυγεύς.

ταυτοσυναιθεῖω ἢ λαξ. ἔχω τὰς αὐτὰς ἢ ἰσορῆθιμος αὐλοσῆδός· ΕΜ 193, 52.

ταυτότης-ητος [ἡ] κ. μ. σ., νεώτ. κ. ταυτ-, δημ. ταυτοπάτη τὸ νὰ ἔχη τὴν ἴδιαν κτ. εἶδος ἢ κτ. ὀριζόμεν καὶ τὴν οὐσίαν μὴν καὶ τὴν αὐτὴν, τὸ νὰ εἶναι δύο ὁμοιοτάτα αὐτὰ, ἀπόλυτος μεταξύ δύο ὁμοιοτήτης ἡ ἰσότητος· πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 995b, 21 ἐκαὶ γὰρ ὄν(η) ἢ ὁμοίη ἢ εἶδος ἢ ἀριθμῶν, ταῦτα λέγεται καὶ ὄν(η) οὐσία μὴ· φανερὸν ὅτι ἡ ταυτότης ἐνώσεως τίς ἐστιν ἡ πλείωνων πρὸς εἶδος ἢ διαν· χρῆται ὡς πλείωνων ὅταν διαν λέγη αὐτὸ αὐτῷ ταυτῶν ὡς ὕψις γὰρ χρῆται αὐτῶν· αὐτ. Π. Νικ. 116b, 31 ἢ γὰρ πρὸς ἐκείνω ταυτότης

άλλήλοιο ταύτοιοι Γαλ.6,43. Δαμάσκ.Αρχ. 423, Κόρ.4,98, αὐτ.500 τὴν πρὸς θεὸν πατέρα ταύτοια, ἔοσι. Ἰλ.8,25 ταύτοια σημασία. ἢ νεώτ. φιλοσοφία τῆς ταυτότητας ἢ ταυτίουσα φιλοσοφία ἢ θεωρία καθ' ἣν πνεῦμα καὶ ὅλη εἶναι δύο διάφοροι ὄψεις ἢ ἐμφανίσεις τῆς μᾶς πραγματικῆς οὐσίας, τῆς ἀόλουτου καὶ ἀπειρου. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ σὺνολον τῶν χαρακτηριστικῶν ἄντικα διαικρύνουσιν ἄτομον τὸ ἕτερου πινός, τὸ νὰ εἶναι τις αὐτὸς ποὺ λέγει ὅτι εἶναι: δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν ταυτότητα του, - βεβαιῶ τὴν ταυτότητα τοῦ ἐμφερμένου. ἢ βι-διδάριον ταυτότητος ἢ ταυτότης ἐπίσημον δείξιον ἢ βιβλιάριον μετὰ φωτογραφίας, δι' οὗ ἐλέγχεται ἂν τις εἶναι αὐτός, ποῦ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι. ἢ γενετ. ὄνομα καὶ ἢ προσωπικὴ κατάσταση, αὐτον νεκροῦ, παράφρωνος κττ.: ἐξηκριβώθη ἢ ταυτότης τοῦ πτώματος. 3) δημ. νεώτ. εἶδος ἢ βρα-χιόλου, ἐφ' οὗ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ φερνον-τος αὐτοῦ. 4) πάπ. ὁ αὐτὸς ὄρος, ἢ αὐτὴ κατάσταση: ἐν ταύτοια μένω. 5) μγν. τὸ νὰ διατηρηθῇ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει ἢ ἢ διατή-ρησις τῆς πλήρους ομοιότητος: Πλωτ.1,27-6) δημ. μοναχία: Διον.Αλ.Συνθ.12, Ἐρμου.Μυθ.37. **ταυτότροπος-ον** μον. ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρόπους διότροπος: ΚΜανασα.Χρον.3285. **ταυτόθυμαι-δομαι** μον. συνταρίζομαι: Δα-μάσκ.Αρχ.305. ἢ ὁπλο. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἑτε-ροθυμία: Πρόκλ.Παρμ.899S. **ταυτόθυγια** ἢ) μγν. ταυτότης ἐνεργειος, τὸ νὰ ἐργάζεται τις τὰ αὐτὰ: Ἰνπὸλ.1,229C, αὐτ.230C. **ταυτόθυγός-όν** μγν. ὁ τὰ αὐτὰ ἐνεργῶν ἢ πρῶτον: Ἰνπὸλ.1,228C τὴν προσληφθεῖσαν τῷ λόγῳ ἀδρκα γενεθόσι ταυτόθυρον τῇ θεότητι. **ταυτόθυσιος-ον** μγν. κ. μον. ὁ ταυτοσύσιος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας ὄν: Ἐπιφάν.2,528C, Διδ.Αλ. 337B, Ἐοστ.ἐν Μεί. Spicell. Rom.5,298. **ταυτόθυσιός-ός-ές** μγν. ὁ πορουσάων φαινομενικῶς ταυτότητα, ὁ ἐμφανιζόμενος ὡς ὁ ἴδιος: Δαμάσκ.Αρχ.241. **ταυτόφρονός-έω** μον. φρονῶ, προσβέβω τὰ αὐτὰ: Κίνοια. Ἰστ.5,16,143B εἰσιν ἑτεροδοξοί, Πέρ-σιαι ταυτοφρονάντες. **ταυτόφρων-ονος-ον** μον. ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν: Στουδ.Θεοδ. Cod. Coisib.94,180. **ταύτοφυσός-ός-ές** μον. ὁ τῆς αὐτῆς φύσε, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς: Φώτ.ἐν Μεί. Coll. Val.9,118. **ταύτοφωνία** ἢ) μον. νεώτ. κ. καυτ. τὸ νὰ ἔχει τὴν αὐτὴν φωνὴν, τὸν αὐτὸν ἦχον: Ἐοστ.125,20. 2) νεώτ. γρομ. δυσάρετος ἐπονοληγίς τῶν αὐτῶν φθόγ-ων, τῶν αὐτῶν συλλαβῶν ἢ γρομμάτων. 3) νεώτ. μοισ. ἡ ἀπόδοσις τοῦ αὐτοῦ ἡχοῦ ὑπὸ δύο ἢ περισσότερων φωνῶν ἢ ὀργάνων: ἢ ταυτοφωνία δὲν ἀποτελεῖ μουσικὸν δίδασμα. **ταύτοφωνός-ον** μον. νεώτ. κ. καυτ. ὁ ἔχων ἢ ἀπο-δίδων τὴν αὐτὴν φωνὴν ἢ ἦχον: Ἐοστ.125,5. - ταύ-τόφωνα λέγονται τὰ ὄργανα τὰ ἐπαναλαμβά-νεται τοὺς παρ' αὐτὰ ἀκουόμενους ἡχοῦς καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀνθρώπινον λάρυγγας αἰα ὁ φωνο-γράφος καὶ τὸ τηλεφώνον. **ταυτόχρονος-ον** νεώτ. ὁ μενόμενος ἢ συμβαί-ων κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν διάρκειαν, σύγχρονος, ἰσοχρονός. 2) ταυτόχρο-νος τηλεγραφία - τηλεφωνία ἢ δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κυκλώματος διεξαγωγῆ δύο ἢ πλείονων ὁσῶν τηλεγραφικῶν ἢ τηλεφωνικῶν ἀνταποκρίσεων. **ταυτοχρόνως** ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, συγχρόνως. **ταυτόθι-όω** μγν. καθιστῶ τὶ ταυτὸν, τὸ αὐτὸ, ἀκριβῶς ὁμοιον πρὸς ἄλλο π: Πρόκλ.Παρμ.899S. **ταύτωμα-ατος** ἰβῆ) μγν. οὐσία ταυσιθείσα, ὁ τῆς οὐσίας συνταυσιμός: Πρόκλ.Παρμ.863S.

ταυτόνωμος-ον ἰδοναί κ. μον., νεώτ. κ. καυτ. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοιον ὄνομα, συνώνυμος: Σπενσ. π. Σημλίκ.Κοτ.38,20, Καισάρ.Διαλ.3,128 ταυτόνω-μου καὶ ταυτόδοξον τὸ βῆλον πνεύμα. **ταφαιών-ωνος** ἰβῆ) ὁ γρ. τοῦ ταφεῶν βλλ.: Ἐ-πιγρ.Παλιμύρας. **τάφεκ** κτ. γ' ἐν. τοῦ ὄαρ. β' ἔφατον τοῦ τέθηπα βλλ.: Πινδ.Π.4,95. **τάφευμα-ατος** ἰβῆ) ἡ νεώτ. Ἀραβία τάφος. **ταφεῖος** ἰβῆ) δημ. τὸ νεκροταφεῖον. **ταφεῖος-α-ον** ὁ ταφῆσιος βλλ.: 2) τὸ οὐδ. τα-φεῖον ὡς οὐα. ὁ τάφος: Ἐπιγρ.Πιρήνης. **ταφεύς-έως** ἰβῆ) ὁ τοῦς νεκροῦς ἐνταφιάων, νε-κροθάπης: Σοφ.ΟΚ 582 ὅταν θῶμαι γῶ καὶ οὐ μου ταφεῖς γένν, Πλουτ.Συγκρ.Πελ.Μάρκελλ.3. **ταφεών-ωνος** ἰβῆ) Ἐπιγρ. κ. ταφαιών [αὐτ.] κ. τα-φών [Ἐπιγρ.Ρόδου] τόπος ταφῆς, νεκροταφεῖ-ον, κοιμητήριον: Ἐπιγρ.Πολιμύρας τὸ μνημεῖον τοῦ ταφεῶνος ἐκτισεν ἐξ ἰδίων Σελπίτιος. **ταφή** ἢ) ἰβῆ) πῶ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ.- ἢ ἐν-τός τῆς γῆς, τοῦ τάφου, τοῦ μνημείου κατάθεσις νεκροῦ σώματος, ἐνταφιασμός, θάψις: ἤρ.1,24 ὡς ἂν ταφῆς ἐν γῇ τῶν, αὐτ.112, Πλάτ.Πολ.465B ταφῆς ἀξίης μετῆσμον, αὐτ.Νόμ.632C τίνα δεῖ τρῶνον ἐκείστος γίνεσθαι τὰς ταφάς, αὐτ.960B, αὐτ.717D, Ἡρωδιαν. Ἰστ.7,9,16 μίτε νεκρῶν ἀναί-ρων προτ ταφῆ γενέσθαι Δυνηθῆαι, Ἀκολ.Μ. Ἐδδ. Ὀρβ. Μ.Σαδδῶτου Ἐγκώμιον αἱ γενεαὶ λά-σαι θνον τὴν ταφῆ σου προσφεροῦσι, Χριστιέ μου, Σολωμ.Λορδ.Μπάρο.149,1 ὁ τὴν τάφῃ του με τὴν πάχην χύν' ἢ βρῶσι τὸ νερό. ἢ) ἰβ. ἐπὶ τῆς ταφῆς ἢ κηδείας τῶν πεσόντων ἐν μάχῃ: Θουκ. 2,34 δημοστία ταφῆς ἐποίησαντο, Πλάτ.Μενξ.2341I ταφῆς οἰσθ' ὅτι μέλλουσι ποιεῖν, Ἐνν.Ἐλ.3,3,2 ἔτιχε σμεντότερος ἢ κατ' ἀνδρώνων ταφῆς, Πλουτ.Περικλ.28 Περικλῆς ταφῆς τῶν ἀποθα-νόντων ἐποίησθ' 2) κτ. πληθ. τρόπος ἐνταφια-σμοῦ: ἤρ.2,85 θρῶνον δε κατὰ ταφῆ σθεων εἰσι αἶδα, αὐτ.5B. 3) τόπος ἐνταφιασμοῦ, νεκροτα-φεῖον: αὐτ.4,71, αὐτ.5,63 Ἀγγίλοισιν εἰσι ταφαί, Σοφ.ΑΙ.1090, αὐτ.1109, Πίν. 4) κἀλην, δοχεῖον πῆριον τέφρων νεκροῦ: Σοφ. ἤρ.1210 σίς ἐι στα-ρήσομαι ταφῆς. 5) σαρκοθάγος: Πίν. 6) δημ. μωμία, μωμία. 6) ἢ πρὸς ταφῆν δαπάνη: Δημ. 788 τὸν τὴν ταφῆν τὸν πατρός οὐκ ἀπειλήσοτα, Πίν. ἑδεξεί. . εἰς τὴν ταφῆν τὴν Φιλίππου. **ταφῆσις** ἢ-ον ἐπ. τ. τοῦ τάφεος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορόμενος εἰς τὴν ταφῆν, τὸν ἐνταφιασμόν, ὁ ἀρμόζων ἢ χρῆσιμεῖων εἰς τὴν ταφῆν: Ὀδ.Β 99 μῆ μοι μεταμωσῆν ἄναστ' ἄλπητα, Λαέρτη ἄρωι ταφῆσιον ἰσινδῶν δι' ἢ νεκροῦς περιετύλισσετο, σθάβου, Ἀπολλ.Ρ.2,840. **ταφῆσι** ἢ) νεώτ. εἶδος ἢ ρουμίου, ρακῆς ἀπο-σταζομένης ἐκ τῶν ποσπιδόντων ζυμῶνων ὀπολειμ-μάτων τῶν σακχαροκαλῶν. **ταφῆζώω** δημ. ἐνταφιάζω. **ταφιασμός** ἰβῆ) μγν. ὁ ἐνταφιασμός: Ψ Ἰνα.π. 1εμβες.Βιβλ. Κσεκ.6,240B. **ταφικόν** ἰβῆ) πάπ. τὰ ἔξωδα ἐνταφιασμοῦ. **ταφικός-α-ον** μγν. ὁ ταφῆσιος, ὁδ. ἄλοθος τάφ-ιος ἐπιτάσιος πλάξ: Διδό.ΑΠ.7,40. 2) τὰ τάφια ὡς οὐα. τόπος ἐνταφιασμοῦ, νεκροταφεῖον, κοι-μητήριον: Ἐπιγρ.Καμειροῦ, Ἐπιγρ.Ρόδου. **ταφῶδια** ἄπτ. κτ. κρῶσ. ἀντὶ τὰ ἐφόδια. **ταφοειδής-ός-ές** μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς τάφον ἢ ταφῆν: Διον.Κ.67,9. **ταφοπέτρα** ἢ) δημ. ἢ ἐπιτάσιος πλάξ: Σολωμ. Ὄδῃ στῆ ἀκλήν 18 καὶ τὸ φῶς σου αὐ ταφοπέ-τρα ὄλοσηρον ἀποκοιμίζεις 2) μψ. ἐπὶ προσ., ὁ τῆρῶν ἢ μυστικῶν, ἐχέμυθος. **τάφος** ἰβῆ) ἰβῆ) πῶ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ταφή, κηδεία, ἢ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τελετή: Ἰλ.Ψ 619, αὐτ.

Ω 660 ει μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δίφω, Ὀδ. Δ 547, Αἰσχ. Ἐπιτ. 1046 ἀλλ' ὄν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφω μ', Σοφ. Ἀντ. 203, αὐτ. ΟΤ 1447, αὐτ. ΑΤ. 1170, Θουκ. 2,47 τοιοῦθε ὁ τάφος ἀγέ, αὐτ. Πλάτ. Πολ. 414Α κτ. κτ. κτ. ἐπὶ μὲν μόνης ταφῆς: Πλάτ. Πολ. 414Α τὰς τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων: || κ. ἐπὶ τελευτῶν ἀφίνες γίνονται κατὰ τὴν κασὶν τῶν νεκρῶν: Κλειτορ. 32: || 2) ἡ κηδευτική εὐχασία, τὸ πρὸς τὴν τῶν νεκρῶν περίεπιση, μοχαρία: || λ. Ψ 29, Ὀδ. Γ 307 ὁ τὸν κτείνουσα δαίνυ τάφον Ἀργείοισι μητρὸς τε συγχερῆς καὶ ἀνάδικιός Αἰγισιοῖο: || 3) ἡ ἐνέργεια τῆς ταφῆς, θάψιμος: Σοφ. Ἀντ. 534 τοῦδε αὐτοῦ τάφου φησὶς μετασχεῖν: || 4) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. λάκκος, δρυγμα ἐν τῇ γῆ ἡ λαξευτὸς ἢ κτιστὸς χώρος, ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, μνήμα, μνημοῦρι: πρβλ. Εὐστ. κτ. φάρος μὲν ὁ τόπος ἐνθα θένεται τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν, σῆμα δὲ τὸ ὑπερὶ τὸν τάφον χωματώδες ἐπιστάσιμον, ὁ σημεῖον ἔστι τοῦ τεθάφθαι: τινὰ δ' αὐτῶν: Ἡσίοδ. Α 477 τὸ δὲ τάφον καὶ σῆμα ὀίδεθ' ἠοήσαν Ἀναούρος, Πίνδ. 1718, 63, Ἦρ 2, 136, Αἰσχ. Πέρσ. 686, αὐτ. Χαλ. 168, Σοφ. Ἠκ. 1218, Θουκ. 1, 26 τάφους τε ἀποδεικνύοντες καὶ ζυγνέουσι, αὐτ. 2, 43 ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος, Ἐρωτόκρ. 2, 160 || νεώτ. σιωπῆ τῶν ἀπόλυτος σιωπῆ: Σολωμ. Ἐκ. Πολ. 2, 1: || κ. κτ. πλ. ἢ ἐπὶ ἐνός τάφου: Σοφ. ΟΚ 411, αὐτ. 1410 μὴ μ' ἀτιμαστέ γε, ἀλλ' ἐν τάφοισι θάσθε: || εἰμι ἐν τάφοισι εἶμαι τεθαμμένος: Αἰσχ. Εὐμ. 767 αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοισι τότε: || νεώτ. φρ. μὲχρι τάφου ἐφ' ὄρου ζωῆς: || νεώτ. κ. δημ. ἐπιτάφιον μνημεῖον ἢ κεντάφιον: ὁ τάφος τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου: || 5) Ἅγιος ἢ Πανάγιος Τάφος ὁ ἐν Ἱερουσαλὴμ τάφος τοῦ Χριστοῦ: καὶ συνεκτ. αὐτῆ ἡ Ἅγια Πόλις: || 6) μτφ. ἐπὶ τοῦ λάρυγγος τῶν ἀσθματιῶν: Πάφωλαμ. 5, 10 τάφος ἀνεψφύμενος ὁ λάρυγγε ἀσθματιῶν: || νεώτ. ὄμ. μτφ. ὁ δαίμων εἶναι τάφος ἀσθματιῶν μὴ προδίδου κατὰ μυστικόν, ἀίρωσ ἐξέμβροτος: || 7) μτφ. ἐμφύχου τάφοι οἱ γόνοι ὧς τρώγοντες τῶματα: Γοργ. 5α: || ὄμ. ἐμφύχως τάφος ἐπὶ ὑπεργήρου, οἰσινε τιμάσασ ζωντανόν: Λουκ. Νεκρ. Δ 6, 2 ἐμφύχου τῶνα τάφον ὑπὸ τῶν νεκρῶν καταγεωμένον: || 8) συνεκτ. θάνατος: Σοφ. ΟΤ 987 μέγας γ' ὄφθαλμος ὁ πατρὸς τάφοι: || 9) νεώτ. κ. δημ. μτφ. καταστοφῆ, θάνατος: τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν ὁ τάφος τοῦ: || 10) σκόλ. κυρ. ὄντι φόνος: Σχόλ. Ἰλ. Ψ 29: || 11) βωμός: Δοῦρις 340.

τάφος-ου-ος (τὸ) [τέθηται ἐκκληξικ, θαυμασμός, θάψιμος]: Ὀδ. Φ 122 τάφος δ' ἔλε πᾶσας, αὐτ. Ω 441, αὐτ. Ψ 93 τάφος δὲ οἱ ἦτορ ἰκανεν, Ἰδου. 21.

ταφοροβία (ἡ) νεώτ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἔχει τὸν ἐπιμονὸν φόβον μήπως ἐκληφθῶ ὡς νεκρὸς, ἐνῶ ἀκόμη θά εὐρίσκειται ἐν τῇ γῆ, καὶ ταφῆ ζῶν.

ταφορεία (ἡ) κ. μον. ἡ κατασκευὴ τῶν τῶνων ἢ προχωμάτων: Δημ. 325 τὸν τεχιζομένον καὶ τὴν ταφορείαν, Πολυβ. 5, 2, 5, Ἐπιγρ. Δελφῶν, Λέων Διάκ. 1, 5, 63, αὐτ. 9, 9B δυαὶ ταφορείαις διαχωρῶμενος εἰς βάθος δρυμυμνείας: || περιληπτικῶς, τὰ χασακώματα, τὸ σῶλον, οἰσίστα χωρακωμάτῃων: Φιλ. Μπχ. Βελον 80, 19, αὐτ. 85, 46, Δίων Κ 36, 37 ἔπειθὸ πολὺν τὸν περιέβαλον τῆς ταφορείας ἀδύνατος ἦν ὑπὸ τοῦ μεγέθους οὐσίας.

ταφορεμνα-ατος (τὸ) τὸ ἐσκαμμένον, τὸ γενηθέντα ὄρυγμα, τάφος ἢ δὴ ἀνασκαφείσα: Πλάτ. Νόμ. 7, 61B τὸς ἐκροῦς αὐτῶν ἐίργοντας οἰκοδομήσασ τε καὶ ταφορεμνα, Δίων Κ ἀπ. 57, 33.

ταφορευσις-ως (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. ἀσκήρ, κατασκευὴ τῶνων ἢ τρόπος ὀρυξείας αὐτῶν: Αἰδ. Ζι 9, 3, τίς ὁ τρόπος τῆς τοιοῦδε ταφορευσις.

ταφορευτής πάπ. ὁ ὀρύσσων τῶνων.

ταφροῦ κ. νεώτ. ὄρυγμα, σκάπη, κατασκευαστὸς τῶνων, ἀνοίγιον χαντῆν: Πλάτ. Νόμ. 7, 60B, Ξεν. Ἐλλ. 5, 2, 4, Αἰσχ. 3, 236 τὸς τῶν τῶνων τῶν περὶ τὰ τελεῖα καλῶς ἐτάφρωσ: κ. μτ. αὐτ.: Αἰν. Τοκτ. 33, 4 ταφροῦν τὰ ἔσκαπεν.

τάφρη (ἡ) κ. τράφη ἢ ἔπιγρ. Ἀμοργινοῦ, ἰων. τ. τοῦ τῶνων βλ. λ.: Ἦρ 4, 201 τάφρην ὀρύξας εὐρείην.

ταφροῖδιον (τὸ) νεώτ. γένος πρωτομυκητοειδῶν.

ταφροῖδη (ἡ) νεώτ. βόταν, γένος μυκτῶν περιλαμβάνον τεσσαράκοντα τρία εἶδη πορσίτα κυρίως τῶν καλλιεργουμένων φυτῶν.

ταφροβόλ-εω γλωσσ. ρίπτω ἔξω τὸ χῶμα τῶνων, ἀνοίγιον τῶνων.

ταφροειδής-ος-ές σκόλ. ὁ θύσιος πρὸς τῶνων: Σχόλ. Ἰλ. Β 153 τὰ ταφροειδῆ ὀρύγματα.

ταφροποι-εω μτφ. κατασκευάζω, ἀνοίγω τῶνων πρὸς ἀσκαφισμὸν καὶ παλορισμὸν: Διόδ. Σ 21, 6 ταφροποιοῦντες καὶ χάρακας βάλλοντες.

ταφρορῶτης (τὸ) μον. κ. νεώτ. ὁ τῶνων ὀρυπτιών, ὁ χόνδρακα σκάπων: Θεοδῶς Διάκ. Ἐκφρ. 1, 248.

τάφρος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., μτφ. κ. τῶνων (τὸ) Ἰδιόδ. Σ 22, 10, 5, Φιλ. Μπχ. Βελον 99, 43, Δωρ. τῶνων Ἰ Ἡρακλειτ. Πίν. 1, 130, αὐτ. 2, 51) οὐλοῦ ὀρυκτῆσι ἐντός τοῦ ἐδάφους δι' ἐκκαρῆς ὄρυγμα, χαντῆ, δαξ, χαντῆν: Ἰλ. Η 341 βαθεῖαν ὄρυξεν ἐγγύθι τῶνων, Ὀδ. Φ 120, Ἦρ 4, 3, Σοφ. ΑΤ. 129, Θουκ. 2, 78, Πλάτ. Κριτ. 118C, Ξεν. Ἀν. 1, 7, 14 τῶνων ὀρυκτῆ βαθεῖα, αὐτ. 2, 3, 10, αὐτ. ΚΠ. 3, 3, 36, Ἀλκιδ. 5: || τῶνων ἐλαύνω ὄρυσσα τῶνων κατὰ μήκος, εἰς μήκος: Ἰλ. Η 449 ἀμφὶ δὲ τῶνων ἴπασαν: || 2) πάπ. ὀρετὸς ἀρδευτικῶς.

ταφροῦδης-ος-ές ὁ ταφροειδής: ΑΒ 394.

ταφρωρυχτός (τὸ) (τάφρος ὀρύσσων) μτφ. ὁ ἀνασκαπόμενος τῶνων, ἰδ. πρὸς κατασκευὴν ὑπονόμων: Διούλ. Α 4, 23... καὶ τρίτος ταφρωρυχτός Ἀλεξάνδρω συνών.

τάφρωσις-ως (ἡ) γλωσσ. ἡ ταφρευσις.

ταφρῆς (τὸ) ἱαλλικὸ δημ. ὄψασμα ἢ κλητῆς καὶ πυκνῶς ὄψασμας μετέξῃς: || 2) φαρμ. μικρὸν ἐμπλαστρον, ἐπικολλωμένον ἐπὶ παθήματων τοῦ δέρματος.

ταφῶν μτφ. ἀορ. β' τοῦ τέθηθα βλ. λ.

τάχα [ταχά] ἔπιγρ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ. τάχαξ Ἰ Ἀριστοφ. ἀπ. 869, δημ. κ. τάχατις(ε) κ. τάχατις(ε), ὑπερβ. τάχιστα, ταχέως, δραματικῶς, ἄμεσως, εὐθύς, συχν. π. Ὀμ. χρωμέω τῇ λ. μόνον ἐν τῇ σμ. ταύτῃ, ὡς ἐπίσης κ. ὁ Ἡσίοδ. κ. ὁ Πίνδ.: Ἰλ. Α 205 ἦς ὑπεροπλῆσι τάχῃ ἐν ποτε θυμῶν ὀλέσσω, αὐτ. Β 193, Ὀδ. Σ 73, αὐτ. 338: || κ. ἐπὶ παρελθόντων χρόνων: Ἰλ. Ο 117 τάχα δ' ἔκτορος ὄχι γέγοντο: || π. τραγ. κ. κωμ. ὡς κ. π. τὸ ἄτ. πεζ. μτ. μέλλοντος: Αἰσχ. Ἐπιτ. 261 λέγοις ἄν ὡς τάχιστα καὶ τάχ' εἴσομαι, αὐτ. Ἀγ. 489, αὐτ. 1649, αὐτ. Χα. 305, αὐτ. Ἀγ. 1161 εἰσκα θεσημοῦσθαι τάχα, Σοφ. ΟΤ 84, Ἀριστοφ. Βατρ. 527, Πλάτ. Σοφ. 247 D, Πάπ. Νέμων πρὸς ἐμὲ τάχα: || τάχ' ἐπειδὴν ἐπειδὴν τάχιστα, εὐθύς ὡς Πλάτ. Φαιδρ. 242Α τάχα ἐπειδὴν ἀποφύχῃ ἱερν: || 2) ἰδ. ἐν τῷ ἄτ. πεζ. λόγῳ, ὡς μῶρον ἐν πρ. πρὸς ἐκφρασίν τοῦ κατὰ διαφορῶς βαθμοῦς πιθανῶν, ἀπὸ τοῦ πιθανῶν μῆχρι τοῦ ἀπλῶς δυνατοῦ, ἀπὸ τῆς ἀμφιβολίας μῆχρι τοῦ μετρίως ἱσχυροῦ: πρβλ. Ἀριστοφ. Ρητ. 1389b, 19 «ἀμφισθητόντες προσπίθεισαν αἰεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα»: Ἡσίοδ. Ἐργ. 401 δὲ μὲν γὰρ καὶ γρηεῖ τάχα τεύξεται, Πλάτ. Νόμ. 7, 11Α τάχα οὐδὲ θετῆσθε τυραννοῦμεν πόλιν, Ξεν. Ἀν. 5, 2, 17, Θεόδωρ. 27, 61, Βίαν ἀπ. 4, 8, Γαλ. 1, 6, 685, αὐτ. 690: || συχνῶτ. τῶν ἀν. ἀν. πιθανῶς ἴσως, δυνατῶν: Ἦρ 1, 70 τάχα δὲ ἄν καὶ οἱ ἀποδόμων ἴσως ἀπικένοιοι εἰς Ἰσθάρην ὡς ἀπαίρεθῆσαν ὑπὸ Σαμίων: || π. Ἀττ. ἰδ. μτ. ἐκκτ.: Αἰσχ. Πρ. 314, αὐτ. Εὐμ. 512, Σοφ. ΟΤ 139

τάχ' ἄν κάρ' ἄν τοιαύτη χειρὶ τιμηροῦθ' ἔλοι, Θουκ.1,11 ὁταν. μτ. ὄσο. ὄριστ.: Πλάτ. Φαίδρ.256C τάχ' ἄν που ἐν μέτραις... λαβόντες τὰς φυχὰς ἀφ' οὐρανοῦ, Γαλ.16,59B. κ. μτ. παρτ. ὄριστ.: Δμ.961 τάχ' ἄν ἐλὶ τῶνοι καὶ τοῦτον ἄδικε· κ. μτ. γχ.: Σοφ.Ο1 523, Θουκ. 6,2 τάχα ἄν δὲ καὶ ἄλλως ἦσαν ἄσπελάσαντες' μτγ. κ. μτ. ἀπαφρ.: Λουκ.1καρ.10 τάχ' ἄν μοι τὴν πύρρον προχωρήσαι' || τάχ' ἄν ἐλὶ ἀποκρίσων: Πλάτ.Σοφ.255C, αὐτ.Πολ.369A. || κ. ἐπιταχυνόμενος διὰ τὸ ἴσως: Ἀριστοφ.Θεσμ.718 ἀλλ' οὐ μὴ τὴν θεῶν τάχ' οὐ χαίρων ἴσως ἐνυδριεῖς, Ξεν.Ἐλλ.7,124. || κ. μτ. τοῦ ἴσως: Σοφ. Α1.691, Θουκ.4,34, Πλάτ.Τιμ.39B, αὐτ.Πολιτ.264C, αὐτ.Σοφ.247D. τάχ' οὖν ἴσως ἄν ἀπορῶνεν' 3) νεώτ. κ. δημ. ὡς μῆριον συλλαγοστικόν, ἐπὶ φευδῶς προφάσεως, κατὰ τὸ φανόμενον, δὴθεν: Πλάτ.Ῥ.1,319 τάχα καὶ γὰρ καυχήθην, Ἐρωτόκριτ.2, 475 τάχ' ὁ καιρὸς δὲ σιάζει, - μὴ κάνει τάχα τὸ φίλο, - ἐσπικάθηκε τάχατες γὰρ νὰ φέγο, - κάνει τάχα πῶς δὲν περῆται' || ἐπιτείνεται διὰ τῆς προσ. ἄνω, μὴ, τάχα μοι ἡ τάχα[ς] μου' 4) ὄμ. ὡς μόρ. ἐνδοιαστικόν, μιλῶνς καὶ τυχόν, μῆριος: ἄτραφ. τάχα δὲν ἀπεράτησα κ' ἐγὼ μὴ τὸ φεγγάρι' 5) ὄμ. ὡς μόρ. ἐρωτημ. κ. ἀπορρημ., ἀρά γέ, ποῖος ἔξερε ἄν: ἄτραφ., τάχα νὰ στῆκῃ ὁ σφραγῶν, νὰ στῆκῃ ὁ ἀπάνου κόσμος γ' 6) δημ. φρ. μᾶς κάνει τὸν τάχα [μοῦ] ἢ τὸν τάχα[ς] [μοῦ] ἐπιδεικνύεται, παριστάει τὸν σπουδαῖον.

ταχ(η)ία ἐπίρρ. μον. κ. δημ. πρωτ., σῆριον τὸ πρωτ., γρήγορα, ἄ. ταχῶ, ταχύτερον, ὀδ. ταχία κ' ἀργά πρωτ. καὶ βράδυ: Ἐρωτόκριτ.1,469 εὐρίσκειτο ταχία κ' ἀργά πάντα σὺν συντροφῆι τ'ς' || ταχία ταχία Ναν πρωτ.: αὐτ.489' || ὡς ταχία μέρη πρωτ.: αὐτ.3,369, αὐτ.3,369, αὐτ.4,731' 2) ταχία γρήγορα: αὐτ.5,530 καὶ ὄσα' τοῦ ταχία τοῦ παρασῆρι' 3) δημ. ἀβριον, μετ' οὐ πολὺ, ὅσον οὐλο: ταχία λαγοραχίζομαι.

ταχίως ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ.: δάττων κ. τάχιον, νεώτ. κ. ταχύτερον, ὕπερβ. τάχιστα, νεώτ. κ. ταχίστα κατὰ πρόβον ταχύν, ἐν τάχει, γρήγορα, γοργά: Ἰλ.Ψ 365 οἱ δ' ὅκα διέπρηνσον πεδίοιο, νόσφι νεῶν, ταχέως, Ἡσίοδ.Θ 104 ταχέως δὲ παρήτρησε δῶρα θεῶν, ἀπεμακρύνθη ταχέως 2) νεώτ. ἐντὸς βραχέως χρόνου, μετ' οὐ πολὺ, ὅσον οὐλο' φ φρ. ὡς τάχιστα δασὸν τὸ δυνατὸν ταχύτερον 3) μτγν. τάχα βλλ.2: Πολύδ.16,25,8.

ταχεωστὶ ἐπίρρ. ποι. ταχέως βλλ.1: Φερεκρ. 239 [πρὸν μεγαλωστὶ].

ταχία ἐπίρρ. δημ. ὄ. γρ. τοῦ ταχεῖα βλλ. ταχίως μτγν. σπευδῶ, βιάζομαι, τρέχω: Ἐρημηναῖα ΠΔ 1ῆθ 3,19 ταχίως καταπέτασα. ταχία [ταχινός] ἐπίρρ. μτγν. ποι. τάχα βλλ.1: Θεοκρίτ.14,40 χελιδὼν ἀφ' ὀρρον ταχινὰ πέταται βλοῦ ἄλλον ἀγέριν.

ταχίως ἰοί μτγν. λακων. ὄνομα τοῦ λαγοῦ: Αἰθ. Πη.7,47' 2) Ἡσ. Ἐλαφον Ἰάκωνος.

ταχινὴ [ἡ] δημ. θηλ. τὸ ταχινὸς βλλ. ταχινί [τὸ] δημ. ὁ σσημαδόποτος.

ταχινός-ἡ-ὸν μτγν. κ. μον. δημ., ὕπερβ. ταχινώτατος (Ἀρατ.2891, λ. ποι. κ. τῆς μτγν. νεξ. ἐν χρ. ἀπὸ τοῦ ταχὺς βλλ.: Θεόκρ.27 ὄχετ' ἔχων ὁ τ' Ἔρωσ ταχινὸς φρένας, Καλλ.Δια 56, Ἀπολλ.Ρ 2, 1044, ΠΔ Σοφ.Σαλ.13,2, ΚΔ Πέτρ.2,21 ἀπ' ὀνομαζέως ἐσώτασ ταχινὴν ἀπώλειαν, Κατ.Ἀστρ.Κ.1,137' 2) μον. δημ. ὀρθρινός, αἰγιός, πρωτίνος, ὀδ. τὸ θηλ. ἡ ταχινὴ ὡς οὐσ. ἡ προση: Ἐρωτόκριτ.1,146 μὴν ταχινὴν τὸ φίλον ντου τίνης φεραναρῶνεν' 3) δημ. Ταχινός [οἱ] ὡς κάρ. δι. ὁ πλανήτης Ἀφροδίτη, Λύγερινός 4) δημ. τὰ θηλ. ὡς οὐσ.

ἡ πρωτὴν ὄρθρινος, τάχνη: ὁ Μάρτης κ' ὁ Ἀπρίλης κάνουν πολλές ταχινές.

ταχινόσουα [ἡ] δημ. σούπα ἀπὸ ταχῆ.

ταχιόλη [ἡ] νεώτ. ὁ φθοριστικός ἀργυρῆς.

τάχιον κ. νεώτ. αἰτ. ἐν. οὐδ. συγκρ. βαθμὸς τοῦ ταχὺς βλλ.

τάχιστος-η-ον κ. νεώτ. ὕπερβ. βαθμ. τοῦ ταχὺς.

ταχιστοκόπιον [τὸ] νεώτ. τὸ τοχισκόπιον βλλ.

ταχίστος ἐπίρρ. μον. τάχιστα: Ἀλωσ.Κριν πόλεως ὕπὸ Ἄρτ.610 ἐν Βασιλ.γρεχ. sur la princ.de Morée Τον. II.

ταχιών-ον-ον συγκρ. βαθμ. τοῦ ταχὺς βλλ.

ταχόμκρον [τὸ] νεώτ. πᾶν ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ ταχύτης κινουμένου ἀντικειμένου, ὁλον τὸ δρομόμετρον, ἀνεμόμετρον κττ.

τάχος-ους-ος [τὸ] [ταχύς] κ. μον. κ. νεώτ. ταχῆτης, σπουδῆ, ταχέως, βρομαία κινήσις, γρηγοράδα, ἐν τῇ σμ. κυρ. τοῦ προσακοῦρου, ἐνὸς τὸ ταχῆτος ὁλοῖ ἀδιαρκῆ ἰδιότητα: Ἰλ.Ψ 406 ἴπποισι. . . ὅσιν Ἀθῆνη νῦν ὤρεφε τάχος, αὐτ.515, Πλάτ. Θεοτ.156C, αὐτ.Τιμ.39D, αὐτ.Νόμ.593B, Ἀριστοφ. Φυσ.228b,29' || ἡ αἰτ. τάχος ἐν ἐπίρρ. χρ. ἀπὸ ταχέως βλλ.1: Αἰσχ.Ἐπιτ.58, αὐτ.Ἀγ.945, αὐτ.Εὐθ. 124 οὐκ ἀναστήσει τάχος γ', Εὐρ.Ρησ.98C, αὐτ.Ἡρ. 860' || ὄμ. κ. ἡ δασ. τάχει: Πλάτ.Τιμ.36D τάχει δὲ τρεῖς ἄν ὄυλοι' || κ. μτ. προσ. διὰ τάχους ταχέως, γρήγορα: Σοφ.Α1.822 εὐνοῦσαστον τῶδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους βαίνειν, Θουκ.1,63 ἐπειδὴ δὲ διὰ τάχους ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο' || κ. μον. κ. νεώτ. ἐν τάχει ταχέως, ἐσπευσμένως, γρήγορα: Πινδ.Ν.5,35, Αἰσχ.Πρ.747, Σοφ.ΟΚ 500 ἄλλ' ἐν τάχει τὶ πράσσειον, Θουκ.1, 86, Πάν., || κ. εἰς τάχος: Ἀριστοφ. Ἀχ.686, Ξεν. ἴπν.3,5, Πρόδρ.2,363 ἀπελασθῆς τῆς Μανθῆς ὁ φλόαρος ἐν τάχει' || κ. κατὰ τάχος: Ἡρ.1,124, αὐτ.152, Θουκ.1,73 κατὰ τάχος τὸ πλεόνου τοῦ στρατοῦ ἀνεχώρησεν' || κ. μετὰ τάχους: Πλάτ.Πρωτ.332B' || κ. σὺν τάχει: Σοφ.Α1.853, αὐτ.ΟΚ 885, αὐτ.904 ἴθ', ὡς ἀνωγ. σὺν τάχει' || κ. νεώτ. κ. μτ. ἀναφορ.λ. πρὸς ἐπίτοσον, ὁλον ὡς τάχος ὡς τάχιστα: Ἡρ.5,106, Αἰσχ.Ἀγ.27, αὐτ. Χο.887 ὁλοῖ τις' ἀνδροκμήτα πλέκων ἐς τάχος, Ἀριστοφ.Λυσ.1187' || κ. ὄρι. τάχος: Ἡρ.9,7,6' ὅτι τάχος στρατιῆν. . . ἐκέλευσαν ὕμεις ἐκπέμπειν, Θουκ.7,42, Πάν., || κ. ὄσον τάχος: Σοφ. Ἡρ.1373' || κ. ἡ ὄβρι. φη. τάχος: Πινδ.Ο.6,23 ἀλλὰ ζῆσον ἥδη μοι σθένος ἡμίονου, φ. τάχος 2) τάχος φρενὼν ταχεῖα ἐξαφῆς φρενῶν, ταχεῖα ἐξέγερος ἀργῆς: Εὐρ.Βάκχ.670 τὸ γὰρ τάχος σου τῶν φρενῶν δάδοικ', ἀναε, καὶ τοῦδ' ἔθυμον 3) τάχος φυχῆς ταχεῖα ἀντιλήψις: Πλάτ.Νόμ. 689C ὅσα πρὸς τάχος τῆς φυχῆς νεφεκάτα.

ταχίριος δημ. κινῶ ἐπάνου κάτω εἰς χειρὰς κρατούμενον βρέφος, ὅπως κοθισμαζοῦν ἡ διασκέδαζον αὐτὸ ἄτραφ. ποῦ ταχίριζοῦν τὰ μικρὰ καὶ τὰ γλυκοκουσίνοιν.

ταχίριασμα [τὸ] δημ. ἡ πράξις τοῦ ταχίριζοῦ βλλ. || κ. ὡς οὐσ. ὄσημιον ἐκ τῶν ἄδομένων καθ' ὅν κρῖνον ταχίριζοῦν τὰ βρέφη.

ταχάρις [οἱ] δημ. πρᾶσι, βραγιά' 2) εἶδος ἡ σταφυλῆς.

ταχτικός-ἡ-ὸ δημ. προφ. τοῦ τακτικός βλλ.

ταχυ- ὄ συνθ. δὴλ. προσδίδον εἰς οὐτάς τῆν ἔννοιαν ὅτ' ὑπὸ τῆς β' συνθ. δηλοῦμενον ἐνεργεῖ ἢ γίνεται μετὰ ταχύτητος ἢ ἐν βραχεῖ χρόνῳ.

ταχὸ ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐκ τῆς αἰτ. ἐν. τοῦ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ταχὺς βλλ.

ταχυάλωτος-ον ὁ ταχέως ἡ εὐχερῶς, εὐκόλως ὀλιγῶς γνόμενος, ὁ εὐκόλως κυριευόμενος: Ἡρ. 7,130 χῆρην εἶχον εὐστρεπὸν τὰ καὶ ταχυάλωτον.

ταχυβάσιτος-ον μτγν. ὁ ταχυδῶμον βλλ.: Ἀδαιμ.Φυσιογ.2,42.

ταχυδάμων ονος (ὁ,ή) κ. ταχυδῆμων (ἴνα.) ὁ ταχέως βοῶντων, ἕκινος ποῦ βαδίζω, ποῦ περπατᾷ γρήγορα· Ἄριστ.Ψυσισμ.Β3α,7.

ταχυδάτης (ὁ) ὁ ταχυδῆμων βλλ.: Εὐρ.Ρήσ.134 ταχυδάτην νεῶν κατόπτην μολεῖν.

ταχυδαστία (ἡ) ἡ ταχεία βιάσθησις· Θεόδωρ. ΦΑ1τ.4,1,3 αὐτ.8,1 τὴν δὲ ταχυδαστίαν τοῖς χειδροποῖς ἀποδοῖι τις.

ταχυδαστας-ον ὁ ταχέως βιάστανόν, τὸ συγκρ.-αστότερος· Θεόδωρ.ΦΑ1τ.4,1,3 διὸ καὶ τὰ ἐκαθάθεατα ταχυδαστότερα.

ταχυολία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ὀπλου πνός νὰ βολᾷ ταχέως.

ταχυόλος-ον νεώτ. ὁ ταχέως βάλλων, ὁ ριπταν ταχείας βολᾶς· ὁ αὐτ. ταχυόλον ὡς ὅσα εἰσὸς πολυβόλου ἢ οὐδιβόλου βάλλοντος συχνῶς ἐν συνχείᾳ βολᾶς.

ταχυόουλος-ον ὁ ταχέως βουλευόμενος ἢ ἀποφασίζων. κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ μεταδόξως, ἰσως ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν περὶ Μυτιλήνης ἀπόφασιν [Θουκ.33ἰ: Ἄριστ.Ἀχ.630 διαβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίσις ταχυόουλοις.

ταχυαργία (ἡ) μον. ὁ πρώτος γάμος· Γεώργ. Σὺμ.84D τὴς οὐκ ἀν αὐτῶν τὸν ὄμιον τῆς ταχυαργίας τρόπον ἐξήλωσεν;

ταχύαμος-ον μτην. ὁ πρώτος εἰς γάμου κοινωνίαν ἐλθὼν ἢ ἐρχόμενος· Κατ.Ἀστρλ.Κ.2,166.

ταχυανκεία (ἡ) νεώτ. κ. -ανκείας ἢ ἐπιτάκτικος τῆς ἀναπύξεως διὰ συμπτύξεως ἢ παραλείψεως σταδίων πνῶν τῆς ἐμβρυϊκῆς ἐξελλείψεως.

ταχύηρος-ον ὁ ταχέως ηγρούσων, ὁ προώρως ὑπὸ τῶν ηγρούτων καταλαμβάνόμενος ἢ καταλήφθεῖς· Ἰνν.Ἀρθρ.58, Γαλ.6,9 περὶ τοῦ μὴ ταχύηρον γίνεσθαι τὸ ζῶον, αὐτ.1,328 ταχύηρος περὶ τὴν κεφαλὴν [προώρως λευκανθέντες τὴν κόμην].

ταχυγλώσσα (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ταχυγλώσσου, τάχος, ταχέως γλώσσας ὀμιλοῦς· 2) διαταραχὴ τῆς ὀμιλίας, καθ' ἣν ἐνεκα τῆς ταχύτητος πρὸ ἢς ἐκφέρονται αἱ λέξεις, προφέρονται ἀτελεῖς καὶ συχνάκις εἶναι ἀκατάληπτοι.

ταχύμασσος-ον κ. νεώτ. ὁ ταχέως ἢ εὐχερῶς ὀμιλῶν· Ἰνν.Επιδ.2,6, Ροφ.ἀπ.70· 2) νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ ταχυγλώσσας βλλ.2.

ταχυγλωττία (ἡ) μον. ἀπ. προφ. τοῦ ταχυγλώσσου βλλ.1; Λέων Σοφ.Ῥοδ.Ραρ.396,647.

ταχυγονία (ἡ) ἡ ταχεία γέννησις· Ἀριστλ.Ζ1,590b, 27 οὐ κρατοῖται τῆς πολυγονίας καὶ ταχυγονίας.

ταχύγονος-ον ὁ ταχέως καρποφορῶν, τὸ συγκρ.-ώτερος· Θεόδωρ.ΦΑ1τ.4,3,6 ταχυγόνωτερα τὰ παλαιότερα σπέρματα.

ταχύγονος-ον μτην. ποι. ὁ ἔχων ταχέα γόνατα, ὁ ταχύτος γρήγορος· Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.12,15 ταχύγονον ὀδῆτην.

ταχυγραφία (ἡ) νεώτ. τὸ γράφειν ταχέως· 2) ἀπον. ἢ στενογραφία βλλ.

ταχυγραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταχυγραφίαν βλλ.1; ἔπιρρ.-ῶς.

ταχυγράφος-ον μτην. μον. κ. νεώτ. ὁ ταχέως γράφων· Σινθέτ.Ἐπιστ.61,67, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,6· 2) νεώτ. ἀπον. τὸ ἀρα. κ. θηλ. ταχυγράφος ὡς ὅσα ὁ στενογράφος βλλ.

ταχυγραφέω-ῶ μτην. κ. νεώτ. γράφω ταχέως ἢ ἔσπευρονέως· Τζέτ.Χιλ.8,267 προσηύδασι σοι κατὰ λέξει ταχυγραφεῶν ὡς ὀιδας. Εὐστ.1,607,10.

ταχύαης-οῦς-ἑς μτην. ὁ ταχέως καὶ ὀμιλῶν· Ἀγαθ.1,10 ὅ,τι τῆς ὅλης ταχυαῆς τε καὶ ὀμιλῶν.

ταχύδακρυς-υος-υ μτην. ὁ ταχέως, εὐκόλως δακρῶν· Λουκ.Πλ.2 ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνήρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ταχυδακτυλοαργία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τοῦ ταχυδακτυλοαργῆ βλλ.· 2) τὸ δι' ἐπιδειξιότητος ἐκτελούμενον ἀναπλήρ. τήσομα.

ταχυδακτυλοαργικός-ἡ-ὄν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ταχυδακτυλοαργῆν, ὁ διὰ ἢ ὡς διὰ ταχυδακτυλοαργίας γινόμενος· ἔπιρρ.-ικῶς, δημ.-ικᾶ.

ταχυδακτυλοαργός (ὁ,ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ μεγάλης δεξιότητος τῶν χειρῶν ἐκτελῶν πράξεις ἐκπληροσῶσας τὸν θεατῆν, κυρίως δι' ὀφθαλμοπάθεις, βαυροτοποῖς.

ταχυδῆσις-οῦς-ἑς μτην. ὁ ταχέως περιδιουόμενος, περιστρεφόμενος· Νόνν.Δ 34,1.

ταχυδρομέω(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἄηρησθα κροτική ἐκτελοῦσα ἀντὶ ὑριωμένου τέλους καταβαλλομένου δι' ἐνόμησιν τὴν μεταφορὸν καὶ τὴν πρὸς ἐν ὄρον παρόδοσιν ἐπιστολῶν, ἐντύπων, δεμάτων, χρημάτων κττ.· 2) τὸ ἐν πνι τόπω γραφεῖν ἢ δηρῶσον κατάστημα, ὅπου ἐδρεύει τμημά τι τῆς αὐτῆς ἀηρησίας· κεντρικὸν ταχυδρομεῖον, -πετάρον στὸ ταχυδρομεῖον ἐν πάρρη γραμματόσημα· 3) τὸ μεταφορικῶν μέσων δι' οὐ διεκρινεῖται ἐκαστοτῆ ἰοιαυτῆ ἀηρησίας· δὲν φανεῖ σήμερα ταχυδρομεῖο, -ἐναῖριον ταχυδρομεῖον· 4) τὸ σύνολον τῶν ἐπιστολῶν, δεμάτων κττ., ἀπνα μεταφέρονται ἐκαστοτῆ διὰ τῆς ἀηρησίας ταύτης ἢ τὰ ὀποῖα ἀποστέλλει ἡ λαμβάνει ἐκαστος ἀλληλοαργῶν· δὲν μὴ φέρων σήμερα τὸ ταχυδρομεῖο μὴ οὐ.

ταχυδρομησάς-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ταχυδρομῆ, ἀποστολῆ ἐπιστολῆς ἢ ἄλλου πνός ἀνηκειμένου διὰ τοῦ ταχυδρομείου βλλ.

ταχυδρομία (ἡ) ἡ ταχύτης ἐν τῷ γρέμειν, τάχος δρόμου· Ἀριστλ.Πρ.88b,7.

ταχυδρομίζω νεώτ. κ. δημ. ταχυδρομῶ βλλ.

ταχυδρομικός-ἡ-ὄν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὁ δι' αὐτοῦ ἀποστέλλόμενος ἢ διενεργούμενος ὅτ' οὗτοῦ· ταχυδρομικὴ σύμβασις, ταχυδρομικός ὑπάλληλος, ταχυδρομικὸν κατάστημα, -δελτάριον, ταχυδρομικός,διανομέας· 2) ὁ ἐκτελῶν τὴν συγκοινωνίαν, ὁ δι' οὐ μεταφέρειται ταχυδρομῶν βλλ.4; ταχυδρ-ἄμαξα, ἀτηρολοῖον, ἀεροπλάνον, -περιστέρα· 3) τὸ ἀρα. ταχυδρομικός ὡς ὅσα ὁ ὑπάλληλος ὁ ἔργων ἔχων τὴν διεκρινερωσίαν τῆς τρεχοῦσης ἐργασίας τῶν ταχυδρομῶν· 4) τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. ταχυδρομικός ὡς ὅσα τὰ τέλη τῆς διὰ ταχυδρομείου ἀποστολῆς ἐπιστολῆς ἢ ἀντικειμένου πνός· 5) ἔπιρρ.-ικῶς διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

ταχυδρομῆμα (τὸ) δημ. ἡ ταχυδρομῆσις βλλ.

ταχυδρομέος-ον μτην. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ταχέως, δρομαῖος τρέμων· Νόνν.Δ 29,365 Ὀρα· Ἰνν.27,3 ταχυδρομῆον ὄραμα λέοντων, Αἰοῦπ.Μοθ.167, Τζέτ.Χιλ.2,557, Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.213· 2) πᾶν ἀγγελοφορῶς ταχέως περαινὸν τὴν ἀναπέσειον αὐτῷ ἀποστολῆν· 3) γλωσσ. δρομαῖός· 4) νεώτ. κ. δημ. κ. μεταφέρων τὸ ταχυδρομεῖον, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἄλλη συγκοινωνία· ἐπιρρως ταχυδρομῆς· ἰδιωτῆς ἀναλομῆδων ἐπ' ἀμοιβῆ τὴν μεταφορὸν ἐπιστολῶν, δεμάτων κττ., ἀμνατελῆς· ἢ ὁ ταχυδρομικός διανομέας.

ταχυδρομῶ-έω μτην, μον., νεώτ. κ. δημ. τρέω ταχέως, γρήγορα· Κατ.Ἀστρλ.Κ.1,133, Σχολ.Εὐρ.Μήδ.1, Ποιμ.Γ.Μιχ.Πολ.2,28,95D· 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ταχυδρομῶς στέλλω τι, οἷον ἐπιστολὴν ἢ δέμα, διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

ταχυαργής-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ταχύτης ἐν τῷ διεξαγωγῆ ἔργου πνός· Ξεν.Κ17,1,19 ὄρως ἔργον τῆς οἸς ταχυαργίας· 2) μτην. τὸ σπεύδειν, ἢ σπουδᾷ· Ἀππ.Ἄνθ.63 τὴν ἐς τοὺς ἀρχοντας ἀπιστίαν τοῦ δῆμου καὶ ταχυαργίαν ὀφρομῶνας.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυαργῆς-οῦς-ἑς μτην. κ. νεώτ. ὁ ταχυαργῆς βλλ.· Ἀππ.Εὐρ.Πολ.3,19 πρὸς ἀνδρας ταχυαργῆς τε καὶ φόνου πλῆρεις.

ταχυεργός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εργαζόμενος ἢ διεξάγων ἔργον τῆ ταχέως, ὁ ταχὺς τὴν ἐνέργειαν: Νόμ.Δ.28,79, αὐτ.29,157 ταχυεργός, ἀπός, Πλά.: 2) μτγν. ἐσπευσμένος, βιαστικός: Ἄνν.Αννιδ.47, αὐτ.Εμφ.Πολ.2,120, Ἀδσμ.1,16.

ταυήκοος-ον μον. ὁ ταχέως ἀκούων, ἐπακούων: Ἄγ.Δημητρί.π.Βολλαντισταίς Μην.10,4,120.

ταυήρησ-ους-ές ποι. ὁ ταχέως κωπηλατούμενος, ταχὺς, ὀρηκτικός: Αἰσχ.Ἰκ.32 ἔδον δὲ ταυήρη μέρματα πόντοναε, Ὀππ.Ἰκ.4,569 αἱ δ' ὑπὸ μαρμαρυγῆς ταυήρησ, . . φυχάλασι θρώσκαται.

ταυθανασία ἡ μτγν. ὁ πρόωγος θάνατος: Κατ.Ἀστρ.Κ.2,165.

ταυθάνατος-ον κ. νεώτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς αἰφνίδιον θάνατον: Ἰνπ.Ἀφορ.2,44 οἱ παχέες σφόδρα, κατὰ φύσιν ταυθάνατοι γίνονται ἢ φρ. ταυθάνατος εἶμι ταχέως θνήσκω: αὐτ. Ἐπιδ.1,12 2) γλωσσά. ὁ οὗ ταχέως δὲ ἐπέβη ὁ θάνατος, ὁ δ. βαθύτητος ὑπέργητος: 3) νεώτ. ὁ βροχίτιος, ταχυόρος, ἀνώμοτος βλάξ: 4) κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ ἐν τάχει φρονέων, φρονικώτατος: αὐτ.Διατ.56, αὐτ. Ἀρῆρ.66.

ταυθίππος-ον σχόλ. ὁ ἔχων τοχεῖς ἵππους: πρὸλ. ἀιολογικός: Σχόλ. Ἀριστ.Νεφ.7,29

ταυκαής-αὺς-ές νεώτ. ὁ ταχέως καιόμενος, ἀντίθ. βραδυκαής, βραδυκαίσιος.

ταυκαρδία ἡ μτγν. ἰατρ. ἐπιτάχυνσις τῶν παλμῶν τῆς καρδίας πέρα τοῦ κανονικοῦ μέσου ὄρου, παλμός, ἀντίθ. βραδυκαρδία.

ταυκαρδισός-ον μον. ὁ ταχὺς τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν: Θεοδωτ.Πά.Ἡσ.35,4.

ταυκατάφορος-ον σχόλ. ὁ ταχέως φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, ὄδων, ἔξαραιζόμενος: Σχόλ. Πτολ.Τετράβ.114 τὰ βραδυσάφορα τῶν ζυμῶν ταυκατάφορα γίνεταί.

ταυκινησις-ως ἡ) σχόλ. ἡ τοχύτης ἐν ταῖς κινήσει, ἐν τῇ κινήσει: Σύνεσ.28 ὄγκος ὀμμάτων καὶ ταυκινησις αὐτῶν, Σχόλ.Πτολ.Τετράβ.17.

ταυκίνητος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ταχέως κινούμενος εὐκίνητος, ταχυπόρος, γοργοκίνητος, ἀντίθ. βραδυκίνητος: Γαλ.19,63, Πορφ. Ἀρωμ.240W τὸ πρ. λεπτόν τι ὄν καὶ θερμόν καὶ ταυκίνητον, Ἀδσμ.2,45

ταυκρισίσιμος-ον ὁ ταχέως ἐρχόμενος εἰς κρίσιν, εἰς κρίσιμον σημείον: Ἰνπ. Ἐπιδ.1,24, Γαλ.15,172.

ταυχάλαος ὁ, ἡ) μον. ὁ ταχέως λαλῶν, ταχύλογος βλάξ: Εὐστ. ἐν Μαί. Spicil.5,182.

ταυχάλογος ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ταχέως λέγων, ὁμιλῶν: Πτολ.Φυσιογν.1,225,3.

ταυμαθία ἡ) νεώτ. τὸ ταχέως μαθάνειν, ταυμαθής-αὺς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ταχέως μαθάνων: Πολυδ.4,11.

ταυμαράντος ὁ, ἡ) μον. ὁ ταχέως μοραίνόμενος: Ἀρσέν.ἐν Cotelere.Mouam.2,168B τὸ ταυμαράντων . . τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως.

ταυμαχίης ὁ, ἡ) λεξ. ὁ ταχὺς, ἐπιρρηπὴς εἰς τὴν διαμάχην, τὸς φιλονικίας: Ἡσ.

ταυματάβολος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ταχέως μεταβαλλόμενος: Πτολ.Τετράβ.162 διὰ τὸ ταυματάβολον τῶν ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν πνευμάτων.

ταυμητρία ἡ) νεώτ. μέθοδος ταχέως τοπογραφικῆς ἐργασίας διὰ χρησιμοποίησις τοῦ ταυμητρίου, ταυμητρικὰ μέθοδος.

ταυμητρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ταυμητρίαν, ὁ διὰ ταυμητρίου ἐκτελούμενος ἢ ἐπιρρ. -ώς.

ταυμήτριον [τό] νεώτ. γωνιομετρικὸν ὄργανον τῶν τοπογραφῶν ἐπιτρέπων τὴν τοχταίν ἀποτόπισιν τοῦ ἐδάφους ὡς καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ὁδρωμετρικῶν διαφορῶν αὐτοῦ 2) τὸ ταυμήτρον βλάξ: 3) νεώτ. τὸ τεχνικὸν ἢ αὐτογραφικὸν ὄρομῆτρον πλοῖου.

ταυμήνης-ως ὁ, ἡ) μτγν. ὁ ταχέως μῆριν ἀσπιδόμενος, ὁ ταχέως ὀρηκόμενος, δεύθυμος: Α.Π.9,524,20.

ταυμήτης Ἡσ. ἐν λ. ἀρρηκτός «ταυθούβουλος»: Νόμ.Ἰω.1,184 Ναθαναὴλ ταυμήτης ἔδος ἐζύμασε.

ταυμήτιος-ον Ἐπιγρ. ὁ ταχέϊον μοῖραν, ταχὺν μόρον ἔχων, ταχυμόρος: Ἐπιγρ.Φρυγίας.

ταυμήριος-ον Ἐπιγρ. ὁ ταχυμόρος βλάξ: Ἐπιγρ.Φρυγίας.

ταυμήρορος-ον κ. μον. ὁ ταχέως ἀποθησκῶν, βροχίτιος: Αἰσχ.Ἄγ.486 ἀλλὰ ταυμήρορον γυναικογήρυτον δὲλλται κλέος, Στουδ.Θεοδ.233Α.

ταυμήρορος-ον μτγν. ὁ ταχέων λαλῶν, ὁμιλῶν: Νόμ.Δ.21,272 τοῖον ἔπος ταυμήρορος ἐπέγραφε Δίξυγι δέλετω, αὐτ.37,319.

ταυμαυτῶ-έως ταχέως πλέω: Θουκ.6,31 ὅπως ἡ ναὺς προεῖται τῷ ταυμαυτεῖν, αὐτ.34, Αἰσχίν.3,97 νῆες ταυμαυτῶσιν ἀλλήται κλέος, Στουδ.Θεοδ.233Α.

ταυμνοία ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἀγχνία: ΑΒ.210.

ταυμνός-ή-δ δηρ. δηρ. τὸ ταχὺν βλάξ.

ταυμνούσιος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ταχὺς τὸν νοῦν, ἀρχινός, δεύθυμος.

ταυμνούσιος-ως ἡ) νεώτ. σπουδῆ, ἐπιτάχυνσις.

ταυμνω κ. νεώτ. ὁδρ. ἐτάχνω, παθ. ὁδρ. ἐταύνηθη, ποιῶ, κόμω, τὸ ταχέως ἢ ἐσπευσμένως, ἐπισπεύδω, ἐπιτάχυνω: Σοφ.Αἰ.1404 κοίλην κέποιτον χερσὶ ἐτάχνατε, αὐτ.1164 ἢ ἐσπερχόμενος

τὸ ταχέως λέγω τι ἐν σπουδῇ: Εὐρ.Ἀκ.257 τάδε τοί με σπερχόμενος ταυμνεῖ: 2) μτγν. κινῶ, στρέφω ταχέως, ἐν χρ. τὸ ποθ. ἢ κρινω, Α.Π.6,227 σιλις ταυμνεῖται: 3) αὐτ. ἕμαι ταχέως, ἐνεργ. ταχέως, σπεύδω: Αἰσχ.Πέρσ.692, αὐτ.Ἰω.660, Σοφ.Οἴ.861, αὐτ.ΟΚ.219, Ἀριστ.Ἐκκλ.582, Ἔνν.ΚΠ8,515 καὶ τὸ ταυμνεῖν δὲ ὅπου φθάσαι δεῖν κ. μτ. γινεῖ: ΠΔ.γέν.18,7 καὶ ἐτάχνη τοῦ ποιῆσαι αὐτό: 4) μτγν. ἐμφανίζομαι, ἐρχομαι ταχέως, προάφω: Γαλ.19,20 ταυμνεύσων ἢ βραδύνουσαν ἀκμήν προδιαγνώσων.

ταυμαπαθής-αὺς-ές μτγν. ὁ ταχέως πάσχων: Χοιροδ.Ρήτ.2478 τὸν ταυμαπαθῆ χυμόν, αἰξὺν καλῆσιν χυμόν.

ταυμαπιθής-οὺς-ές μτγν. ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως πεθόμενος, εὐπίσιος: Θεοκρ.2,138, αὐτ.7,38 ἐγὼ δέ τις οὗ ταυμαπιθής, Νόμ.Δ.22,79 2) ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως ὑπακούων: Τρυφιδ.8,528.

ταυμπίπτος-ον μον. ὁ ταχέως πεπτόμενος, εὐκολοχώνευτος: Cod.Pap.2239 το.1,125 π.

ταυμπίπτουμαι-έομαι μον. ταχέως πέπτομαι: Ideler.Phys.2,177 ταυμπίπτουται . . τὰ ὅλγια.

ταυμητής ὁ, ἡ) (πέτομαι) λεξ. κ. ταυμητής ὁ ταχέως πετόμενος, ταχύπετος: Σουιδ.ἐν λ. δώκπιτερον, Ἐνθύμ. π.Tafel.De Thessalon.394 Α φθάνει τὸ τοῦ θανάτου ταυμητής καὶ δευθρόμορον.

ταυμηστήριον [τό] νεώτ. κυλινορικὸν πιεστήριον ἐκτυπῶν μετὰ μεγίστης ταχύτητος.

ταυμηλοία ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ταχύτης εἰς τὸ πλεῖν: Πολυδ.1,106.

ταυμηλοῦς-ος-οῦν-ον κ. νεώτ., συγκρ. -οὔτερος-α-ον, ὑπερθ. -οὔτατος-η-ον, ὁ ταχέως πλέων, ὁ ἀναπτύσσων μεγάλην ταχύτητα κατὰ τὸν πλοῦν, γοργοτάξιος: Εὐρ.Υφισ.ἀ.1,3,12, Σχόλ.Ὁδ.Ο.473, Ἡσ.ἐν λ.δωκυλόρος, ταυμηλοῦσιν ἀπρόλοπον.

ταυμηλοῦ-έως μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοῦσιν, πλέω ταχέως, εἰμαι γοργοτάξιος: Πολυδ.3,95,4 προσπέστετε κατασκευασμένους δύο ναῖς ταυμηλοῦσας Μασσαλιωτικές.

ταυμνοία ἡ) κ. νεώτ. ἰατρ. παθολογικὴ ἐπιτάχυνσις τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἀναπνοῆς: Ἰνπ.Ἄστ.13 ἐγκαταλάθονομένους τῶν διόδων ὑπὸ τὸ πῦρον ταυμνοῖται ἐκ τῆς ἀπνοῆς ταχέως, Ἀέρ.13,23.

ταυμνοῦ-έως μτγν. ἀναπνεῶ ταχέως: Ἡρόδ. Ἰατρ.ἐν.Β.η.Μα.58,96.

ταχυνοθία |η| νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ταχύνοδος. **ταχύνομος-ος-ον** ὁ ταχέως πέμπων ἢ συνοδεύων: Αἰσχ. Ἰκ.1047 τί ποτ' εὐλοιοῖσιν Ἑπρασάν ταχυνομίονσι διωγμοῖσι;

ταχυνορία |η| νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ταχύνορου βλά. τὸ ἐκτελεῖν πορεῖαν τινὰ ταχέως.

ταχύνορος-ος-ον, νεώτ. κ. ταχύνορος-ος-ον ὁ ταχέως πορευόμενος, ταχέως κινούμενος, ταχυκίνητος: Ἰνπ. Ἀρ.βρ.11, Αἰσχ. Ἀγ.486 πιθανὸς ἄγων ὁ θάλας ἔρωας ἐπιναμεται ταχύνορος, Εὐρ. Ἡκ.451, αὐτ. Ἡκ.1272, Τιμόθ. Πέρας.175.

ταχυνορῶ-έω νεώτ. πορεύομαι, βαίω, κινούμαι ταχέως.

ταχύνοτος-ος-ον, ὁ ταχύμορος βλά. Ἰνπ.Ο.168 προσήκων τῶν ἀθανάτοι Γοι πάλιν μετὰ τὸ ταχύνοτιμον αὐτῆς ἀνέρωσιν ἔθνος, Λυρ. Ἀλέξ. Ἀδελφ. 34,9, Νόνν. Δ.48,11.

ταχύνοτος-αδος-ουκ κ. νεώτ. ἀκούσιος, ὁ ταχὺς τοὺς πόδας, ὁ ταχέως βαδίζων ἢ κινούμενος γρηγόρειος, γοργόποδος: Εὐρ. Βάκχ.782, αὐτ. Τρω.232, αὐτ. Βάκχ.168, Ἀριστ. Ἰνπ.1068 λαίβαρον, ταχύνοτιον, δολιαν κερδῶ.

ταχύπτερος-ος-ον ποι. ὁ ἔχων ταχέως πτέρνας, ἤτοι ὁ ταχύπους: Θεόφρ.551.

ταχυπτερορῶ-έω μγν. ταχέως ἀποβάλλω ἢ ἀλλάσσω τὰ πτερά μου: Ἀριστοτ.2.1.

ταχύπτερος-ος-ον κ. νεώτ. ὁ κινῶν ταχέως τὰς πτέρυγας, ὁ πετών ταχέως, γοργόπτερος: Αἰσχ. Πρ.88 ὡς διος αἰθῆρ καὶ ταχύπτεροι νηοῖ, - ταχύπτερος φθμ.

ταχύπτερος-ος-ον ὁ ἔχων ταχέως πάλους, ταχύποδας Ἰνπυος, ἐπιθ. τῶν Ἑλλήνων: Ἰλ.Δ.232 οὐκ μὲν σπύδουτας ἴδοι Δαναῶν ταχυπάλων, Θεόκρ. 22,136 ταχύπωλε, δορυσσοε, χαλκιοεθωρῶε.

ταχυπρεπής-ος-ές μον. ὁ ταχύροπος βλά. Σύντιπ. ἐν Fab. Romam. ἐδ. Eberh. 1,47.

ταχύπροθος-ος-ον ποι. ὁ τρέχων μετὰ πολλῆς ὀρμῆς: Αἰσχ. Ἐπ.285 ταχυπροθὸς λόγουσ.

ταχύροπος-ος-ον μον. ὁ ταχέως πέμπων: Στουδ. Θεόδ. Cod. Par.891, 251 γι.

ταχύροπος-ος-ουκ-ουκ σγλ. ὁ ταχὺν πορῶν, ταχὺν πορῶν ἔχων, ὁ ταχέως πέμνων: Σχολ. Ἰλ.Σ.3,9, Ἡσ. ἐν λ. ἀφορρῶου.

ταχύροπος-ος-ουκ-ουκ ποι. ὁ ταχυκίνητος, ταχέως πετόμενος: Σοφ.ΟΚ.1081 ταχύροποςτος πελειάς.

ταχύς-έας-εἶα-ο κ. μον. νεώτ. κ. ὄμν. σμκρ. ταχύτερος-α-ον Ἰ.Ἡρ.3,65, Ἀριστ.Κόσ.394b,3.

Ἄρρ. Ἰνδ.9,61 κ. ταχύνων-ος-τάχυνον ἸΠΔ Σοφ.Σολ. 13,9, αὐτ. Μακκ.1,240, Φιλ.Μηχ.Βελον.69,14, αὐτ.17, αὐτ.17,32,23, Περικλ. Ἐρ.Θαλ.24) κ. θάσσων-ονος-θάσσων Ἰλ.Ο.570, αὐτ.Ν.819, Σοφ.Τρ.183, Θεόκρ.24,481, ἀτ. θάττων-ανος-θάττων Ἰξεν. Ἀποιν.4,31,31, ἄπερθ. ταχάτορος-η-ον ἸΠν.Ο.177, Ξεν. Ἑλλ.5,127, Ἀντιφάν.871 κ. τάχιστος-η-ον Ἰλ.Δ.193, αὐτ.Π.659, Σοφ.ΟΤ1341, Θουκ.3,31, Ξεν.ΚΠ3, 2,141, ἐπι κινήσεως, κώκος σπεύδων, ὀρμητικός ὁ ἐν σπουδῇ ἐνεργῶν ἢ γνόμενος, ὁ ἐν ὀλιγωτέρῳ τοῦ κανονικοῦ χρόνου ἐνεργῶν ἢ συντελούμενος, γοργός, γρηγόρος, ἀντίθ. βροδύς, ἐπι προσ. ἡ ζώνῃ ἢ καὶ ἀπολ.: Ἰλ.Σ.69 ἔνθα θρασεῖαι Μυρμιδόνων εἰρυντο αὐτῶν ταχύν ὄμψ' Ἀχιλλῆα, αὐτ. Γ.26, αὐτ.Θ.248, αὐτ.Ρ.676, αὐτ.Ψ.347, αὐτ.Ο.292, Ὄδ.Ρ.308 ταχύς ἔσκε θέτιν, αὐτ.Ο.526, Εὐρ.Μήδ. 1182 ταχὺς βαδιστής τερόμηνων ἀνδήτητον, Ξεν. ΚΠ2,1,31, - εἶναι ταχὺς εἶς τὴν ἔργασίαν του - εἰς τὸ βᾶδισμα του' ἢ σμκρ. πληροτέρον πόδας ταχὺς ταχύπους, κώκος, γοργόποδος: Ἰλ.Ν.249, αὐτ.482, αὐτ.Ρ.709' ἢ ὁ συγκριτ. βαθμ. ταχύτερος-α-ον: Ἡρ.3,65 ἄποινα ταχύτερος ἢ σφοδρότερος, αὐτ.7,194, Ἀριστ.Κόσ.394b,3, Ἄρρ. Ἰνδ.9,6, Ἀρετ.Χρον.Νοσά.16' ἢ συγκριτ. ὁ τ. θάσσων, ἀτ. θάττων, Ἰλ.Ο.570 αὐτ. ποσιν θάσ-

σων, αὐτ' ἄλιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, αὐτ.Ν.819' ἢ κ. ταχύνων-ος-ον: Ἰνπ.Ιου.1,1, Μέν.402,16, Φιλ. Μηχ.Βελον.69,14, Διδόδ.Σ.20,6, Πλάστ. Ἡθ.240D, Ἀλκιφρ.3,4, Γολ.19,206 τὴν ταχίονα τῆς τροφῆς παράθισον' ἢ ὑπερθ. ταχάτορος-η-ον κ. τάχιστος-η-ον Πινδ.Ο.179 ἐμ' δ' ἐπι ταχυτάτων πόρρυσον ἀγρίωντα ἐς Ἄλιον' ἢ τὸ οὐδ. ταχὺ ὡς ἐπίρρ. ταχέως, γρηγόρος: αὐτ.Π.10,51, αὐτ.Ν.1,51 ταχὺ δὲ Κασμίλων ἀγῶι χαλκίους ἔδραμον σὺν ἄλλοις ἀδρόμοι, Σοφ.Φιλ.349, Εὐρ. Ἡρ.885 ταχὺ τὸν ἐκτύχῃ μετέβαλεν δαίμων, Ἀριστοφ. Ἰνπ.109, Γολ.16,665, Πάν. ἢ σμκρ. τὸ ἐπιθ. ταχύς συντασσόμενον πτ. ρ. εἴρηται ἐν ἔπιρρ. χρ.: Ἰλ.Ψ.287 ταχέως δ' ἰππῆς ἀγέρθεν, Αἰσχ. Πέρας.739 ταχέα γ' ἤλαβε χρυσῶν πρῆξις, Σοφ.Φιλ.526 ὀρμασθῶ ταχύς, αὐτ.ΟΚ.307, αὐτ.Α1.1266, Θουκ.2,75, αὐτ.5, 66' ἢ ὄμν. ἐπίρρ. κ. τὸ οὐδ. ταχάτορος: Ἡρ.4, 127 ταχάτορον ευμύριοιμον ἐν ἐς μάχην ὕμιν, αὐτ.9,101, Ἰνπ.Πρωμ.7' ἢ ὄμν. κ. τὸ θάσσων ἢ θάττων: Ὄδ.Β.307 ἴνα θάσσων ἴκαται ἐς Πύλον Ἀγαθέην, Σοφ.Φιλ.631' ἢ σμκρ. κείται ὄντι τοῦ βεπικού: Ἰλ.Β.440 θῶρα κε θάσσων ἐγίεραμον δῆξον Ἄρρα, Ὄδ.Ο.201, αὐτ.Π.130, Πινδ.1,4,181, Σοφ.Τρ.183 οὐ θάσσων ἀσεις, Ἀριστοφ. Νεφ.506, αὐτ.Σφ.187, αὐτ. Βότρ.94' ἢ κ. μτ. συνδ. σλον ὄτι θάσσων ὄτι τάχιστα: Θεόκρ.24,48' ἢ κ. μτ. τὸν ἐκείθῃ ἢ ἐπειδὴν: Πλάτ.Πρωτ.325C, Δημ.1257' ἢ κ. τάχων: ΠΔ Σοφ.Σολ.13,9 τὸν ταῦτον δεσποτῆν ἢ ὡς τάχων οὐχ ἔυρον, αὐτ.Μακκ.1,2,40, ΚΔ'Ιω.20,4, Ἰωσ.Α1.1,37 ἐς μακρὸν αὐτῶν νηράκ καὶ βίου μῆκος ὄμοιον τοῖς τάχων ἐπερχόμενων, Σωφ.1,20, Ἐπιγρ.Ἰσοοῦ' ἢ τὸ ὑπερθ. τάχιστα ἐν ἐπίρρ. χρ. ἴνα ταχέως, παραπολιθ. γρηγόρα, ἐν μεγίστῃ σπουδῇ, ὄθ. ὄτι τάχιστα ὄσον τὸ δυνατόν τάχιστα, γρηγορότερος: Ἰλ.Δ.193 ἄντι τάχιστα Μαχάτονα δεῖρα κέλευσων, αὐτ.1,659, Σοφ.ΟΤ1341, Θουκ.3,31 ὄτι τάχιστα τῇ Πελοποννησίᾳ πάλιν προσειεῖται' ἢ κ. ὄσον τάχιστα: Αἰσχ.Χο.772 ἀνωχ' ὄσον τάχιστα γνέουσι φρενί, Σοφ.ΟΤ.1436' ἢ κ. ὄπως τάχιστα: Αἰσχ. Ἀγ. 605 ἄκειν δ' ὄπως τάχιστ' ἀράσιμον πόλει, Σοφ. ΟΤ.1410, Ἀριστοφ.Σφ.167' ἢ κ. ὄπως τάχιστα: Ἡρ.1,210, Εὐρ.Ρηη.147, Θουκ.4,15, Ξεν. Ἀν.1,314 σπεύδων ἐς τάχιστα πορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἐπιγρ. ἢ τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἑλλειπτικοῦ φρ., ὡς δυνατόν τις καὶ ἴδη ἐκ τῶν παραπολιθῶν παραδείγματων: Πλάτ.Νόμ.710B ὡς δυνατόν ἔστι τάχιστα, Ξεν.ΚΠ 5,4,3, αὐτ.Ἑλλ.6,3,6, αὐτ.ΚΠ.3,2,14, αὐτ. Ἀν.1,2,5, Ἐπιγρ. ἢ τὸ τάχιστα κ. μτ. χρον. μορφοῦ: Ἡρ. 1,27, αὐτ.75, αὐτ.7,163 ἐπι τὴν γὰρ τάχιστα ἐπιθετόν τὸν Πέρσιν διαβεβηκότα τὸν Ἑλλησπόντον, αὐτ.4,134, αὐτ.7,129, αὐτ.8,144, Αἰσχ.Πρ.201, Πλάτ. Πρωτ.310D, Ἰσοστ.9,3, Ξεν. Ἀν.7,2,6, αὐτ.3,1,9, αὐτ.4,6,9, αὐτ.ΚΠ.1,3,14' ἢ κ. ὄπως τάχιστα: Ἡρ.1,11 ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐγγένομεν, αὐτ.19, αὐτ.47, αὐτ. 65, Ξεν.ΚΠ.1,3,2, Ἀποιν.1,216, Ἐπιγρ. Ἐπιθ.δούλου ὡς δὲ τάχιστα ἐξήλαθε... κόρον ἔσκε, Πίνδ. ὡς ἄν τάχιστα λάδεις τὴν ἐπιστολήν' ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἀπερείεται κ.μτ.μη. ὄδ. ἀπαλλαγεῖς τάχιστα ὡς ἀπηλλάγη τάχιστα: Πλούτ.Δημ.8' ἢ σμκρ. ἐν τῇ περ. τὴν ταχίστην ὡς ἐπίρρ. διά τῆς ταχίστης ὄδοῦ, ὡς τάχιστα: Ἡρ.1,24, αὐτ.73, αὐτ.81, Μεν.Περικ.75, Πολυδῶ.1,33,4' ἢ διὰ ταχύνων ταχέως γρηγόρος: Θουκ.1,80, αὐτ.3,13, Πλάτ. Ἄπολ. 321D, Ξεν. Ἀν.1,59 εἰς τὴν διὰ ταχύνων τὸν πόλεμον ἐποιεῖτο' ἢ ὄμν. κ. ἐκ ταχέως: Σοφ.Τρ.395 ἐκ ταχέως σὺν πρόνῳ βροδῆί μολών θροεῖσι' 2) ὁ διατρέχων μεγαλύτερον ἀπόστασιν ἢ ἄλλος τις ἐν ἴσῳ χρόνῳ, ὁ κινητικότερος ἄλλοι, ὁ συγκριτότερος ἐν ἴσῳ χρόνῳ κινούμενος ἢ κινῶν τὸ, ὁ συγκριτότερος τοῦ κανονικοῦ: Ἰλ.Σ.514, αὐτ.Δ.94, Ὄδ.Ν.261, αὐτ.Χ3 ταχέας δ' ἐκχεῖται' ἀιστοῦς αὐτοῦ πρᾶ-

θε ποδῶν, Ἦρ.8,23, Εὐρ.Ἰων.742 (Ἰχνος) τὸ τοῦ ποδός μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ ποδὸς ταχύ, - ταχύ πλοῖον - ἀεροπλάνον, ταχύς ἵππος, - ταχέα ὄμαρξοισια (ἢ μετ' ἐλαχίστων σταθμεύσας, ἐξήρετ'· ἢ κ. ἐπὶ τὰ φρονεῖν, σκέπτεσθαι· ἢ ποιεῖν τι· Σοφ.ΟΤ.617 φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀφαλεῖς· ἢ φρ ταχὺς πρὸς ὀργὴν ἐκέρχεται· Πλάτ.Κάτ.Νεώτ.1· ἢ τὸ ταχὺ ὡς οὐα, σπουδή, ταχύτης· Εὐρ.Φοῖν.452 οὗτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει, Ξεν.Ἰπν.7,18· 3) ἐπὶ ἐνεργεσίᾳ ἢ γεγονότων, ὁ ταχέως ἠμφανίζομενος, αἰφύδιος· Σοφ.Α1.833 ταχεῖ ἀπιδματι πλεαυρὰν διαρρηξάντα τῷδε φασγάνῳ, Εὐρ.Ἰπν.1047, Θουκ.4,55, αὐτ.6,45, αὐτ.4, 44, Πλάτ.Πολ.553D μεταβολὴ οὕτω ταχεῖ τε καὶ λαχρά· 4) ὁ ταχέως παρερχόμενος, βραχύς, σύντομος· Πινδ.Π1.83 ἀπὸ γὰρ κάρου ἀμύδλωνε ἀθανῆς ταχεῖς ἔλλιπας, Σοφ.ΟΚ1622· Ἀριστοφ.ἀδρ.127, Θουκ.2,53, Ἀριστ.Ρητ.1416b,30· 5) τὸ οὐδ. ταχίον ὡς ἐπιρρ, τὸ πάλο, ἄλλοτε, πρῶτον· Ἐπιγρ.Λυκίος ἐπεσκέασαν τὸ παρόχιον, ταχίον γενόμενον γυμνάσιον.

Υαχύσκαπτον (τὸ) νεώτ. ὄργανο ἢ χαράκιμα ὄρουσσομενον ἐν ταχεῖ ὁπὸ τῶν μελλόντων να χρησιμοποιήσωσιν αὐτὸ στρατιωτῶν.

Υαχύσκαρμος-ον μτγ. ὁ ταχέως σκιρτῶν, ταχικίνητος· ΑΠ.9,227 (εἰκ.)

Υαχύσκαλῆς-οὐς-ές μον. ὁ ταχύς τὰ σκέλη, ταχύπους· Ἰσοκρότ.ἐν Νοτίτ.Μεσ.7,256,Α1 ἔλαφοισι ταχυσκέλασθ.

Υαχύσκαλόπιον (τὸ) νεώτ. ὄργανον τῆς πειραματικῆς ψυχολογίας, δι' οὗ παρεχόταν βραχυτάτης διορκείας ὀπτικά ἐρεθίσματα.

Υαχύστρεφής-οὐς-ές μον. ὁ ταχέως, ἐκόλως στρεφόμενος ἐστρφοφόρος· Πρόδρογ.ἐν Νοτίτ.Μεσ.6,556 καλὸν δὲ οὐδὲν ἦπτον καὶ γλώσσα γοργὴ καὶ ταχυστρεφής.

Υαχύστροφάλιγγ-ιγγος(ὸ) ἢ μτγ. ὁ ταχέως περιστρεφόμενος· Νόνν.Δ.45,273.

Υαχύσφυγια(ἢ) νεώτ. λατρ. ὑπερβολικὴ ταχύτης τοῦ σφυγμοῦ βλλ.

Υαχύτεκνος-ον μτγ. ὁ ἐπιφέρων ταχέως γεννητὸν τέκνον· Ἀετ.16,26 ταχυτεκνοτάτα μίξεις.

Υαχυτερίνη(ἢ) μον. δημ. ἡ πρῶτα, ταχινή· Ἐρωτόκρ.2,607 περνώνας μιά ταχυτερίνα.

Υαχυτέρου ἐπιρρ. μον. δημ. αὐρίον Μαν πρῶτ, ταχῶ, ταχὺ, δδ. ἀργά καὶ ταχυτέρου πρῶτ καὶ βραδύ· Ἐρωτόκρ.3,1570, αὐτ.4,294 καὶ τὸ Ρηγῶς ἀπόφαση νὰ δώσω ταχυτέρου.

Υαχύτης-πτος(ἢ) νεώτ., δημ. ταχύτητα ἢ ταχύτης βλλ.1· ταχύτης ἐκτελέσεως - ἀποφάσεως, - ὅλα αὐτὰ ἔγιναν με καταληκτικὴ ταχύτητα· 2) τὸ κατὰ μίαν χρονικὴν διάστασιν διανυόμενον ὁπὸ κινήσεως τινος σώματος μὴ δασίστημα ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν στροφῶν ἢ παληδρομίσμων αὐτοῦ· ὁ ἀριθμὸς ἔθηκε με ταχύτητα 12 μέτρων κατὰ 1", - ἡλεκτροκινητῆρ ταχύτητας γιγάντων στροφῶν.

Υαχυτήης-ήτος(ἢ) δημ. -τός-άτος νεώτ. ταχύτης τὸ νὰ πράττει τίς τι, νὰ γίνεται ἢ ταχέως, γοργότης, σπουδή, γρηγορότα, ἀντίθ. βραδύτης· Ἰλ.740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα ἰθὺς ταχυτήτος ἀεθα, Ὀδ.Ρ.315, Ξενοπ.21, αὐτ.17, Πινδ.Ο.195, Ἦρ.3,102 αὖ γὰρ σφι κἀμῆλαι ἴππων οὐκ ἔσσονε ταχυτήτῃ εἰσι, Ἀρχύτ.1, Πλάτ.Λαχ.192Α, Ἀριστ.Λ.Μετ.342α,5· 2) ἐπὶ πρῶα, σπουδή, σφοδρότης· αὐτ.ΗΝηκ.1150β,27.

Υαχυτόκος-ον ὁ ταχέως, ἐν βραχεῖ χρόνῳ τίκτων· Ἀριστ.Πρ.891β,25.

Υαχυφαγία(ἢ) μον. κ. νεώτ. τὸ τρώγων ταχέως καὶ ἀνευ σχεδόν μασήσεως· Σχολ.Ἰω.Κήμ.Ἐδ.Ἐδ.Ἐδ.187,154.

Υαχυφθίμενος-η-ον μτγ. ὁ μαριανόμενος ταχέως· Νόνν.Δ.7,31.

Υαχύφραστος-ον μον. ὁ λεγόμενος ταχέως· Ἀγ.Δημ.μ. τοῖς Βαλλανθισταῖς Μην.10,4,132.

Υαχυφύης-οὐς-ές ὁ ταχέως φυθόμενος, αὐζανόμενος· Ἰπν.Μοχλ.38.

Υαχύφωμος-ον μτγ. ὁ ταχέως φωνῶν, ὀμιλῶν· Ἀδορ.2,56, Πολ.Φυσιογν.2,67.

Υαχὺλάου-υβος(ὸ) νεώτ. εἶδος τῆ γάλυβος ἔχοντος τὴν ἰδιότητα να διατηρῆ τὴν σκληρότητά του εἰς ἀριετὰ ὄψηλιν θερμοκρασίαν.

Υαχυελληῆς-οὐς-ές μτγ. ἐπὶ αὐλοῦ, ὁ ταχέως, εὐκόλως διὰ τῶν χαλεπῶν φασώμενος· Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.5,205,Μετ.19Β ταχυελληεῖς αὐλοῦς.

Υαχυχειρ-οῖρος(ὸ,ἢ) ὁ ταχύς τὰς χεῖρας· Κριτ.55. **Υαχυχειρία**(ἢ) μτγ. ἡ ταχύτης χειρός, δεξιότης· Φρόν.Σοφ.Πορ.11Β ταχυχειρία ἐπὶ πραγμάτων ραδίως καταγροζομένο, Πολυδ.2,148.

Υαψί(τὸ) [τουρκ.] δημ. κ. Υαψί εἶδος μεγάλου κωκ, ἀθαδου καὶ στρογγίλου μαγειρικῶ ακεῦνος μεταλλίου· γλυκίσματα τοῦ Υαψιῦ ἴδσα φηνοντα στὸ ταψί· ἢ μτφ.φρ. θὰ εἰς κῆρυ να χορέθης στὸ ταψί θὰ εἰς κῆρυ να τάλαιπωρήθης δεινῶς.

Υάων ἄθρρ. ἐπ.γενικ. πλθθ. θηλ. τοῦ ἄθρρ. ὁ βλλ.

Υαωνικός-ή-ον μτγ. ἐπὶ ἱματίου, ὁ ἔκων τὸ ρυκίλον τῶν ἀποχωρώμενος τοῦ πτερωτόμου τοῦ ταῶ· Ἀλέξ.Ἀφρ.Μετ.158,33.

Υαωνίεσις-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ταῶν· Λοκκ.Ἀλ.Ἰστ.2,22 στέφανος πλακεῖς ἔκ πτερῶν υαωνίεων.

Υαωνώπτερος-ον μον. ὁ ἔκ πτερῶν ταῶ, παγωνιοῦ· ΚΠροφ.319Β τὸ ἀπὸ υαωνώπτερον ρηλιδίων.

Υάως ἢ κ. τῆως, Κρήτης.

Υάως(ὸ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. Υάως (Ἀριστ.Ζ1.488b, 241 κ. ἀπτ. ταῶς (Γρούφ.π. Ἀθην.9,397Β «ταῶς λέγουσιν Ἀθηναῖοι τὴν τελευταίαν συλλαβὴν. δασυῶντες»· κ. ταῶν [Αἰσωπ.297Β], γενικ. ταῶ κ. ταῶ [Ἀλέξ.100,14, Ἐπιγρ.Δήλου] κ. ταῶνος (Ἀριστ.Ζ1.559b,29,Γολ.6,701,Γεωπ.14,7,28), δασ. ταῶ κ. ταῶ κ. ταῶν [Ἀριστ.Ὀρν.894], αἰτ.ταῶν κ.ταῶν [Ἐδθ.36] ὄνομ. πλθθ. ταῶ [Ἀριστ.Ζ1.564a,31], κ. ταῶνης [αὐτ.δ.ἀνάγν.κ. ταῶ [Ἀθην.14,655Α1, γενικ. ταῶν [Ἀντιφῶν.205], κ. ταῶνων [Ἰδ Βασ.3,10,22], δασ. ταῶς κ. ταῶς κ. ταῶσι [Ἀριστ.Ἀχ.63], αὐτ. ταῶς κ. ταῶς [Ἀντιφῶν.175,5], κ. ταῶνας [Κωμ. Ἀδων.59, Πλούτ.Περ.13], γένος ὀρθινοειδῶν πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν φασανιδῶν, ἐχόντων μακροτάτην αὐρὸν καὶ ὠραῖαν πτέρωμα, παγωνί· Ἀριστ.Ὀρν.102, αὐτ.269 ἢ Δί' ἄριστος θῆτα, τίς ποτ' ἐστὶν; οὐ δὴλοισ ταῶς, Ἀριστ.Ζ1.488b,24, Γολ.6,701, Γεωπ.14,7,28· ἢ μτφ. ἐπὶ ἀλαζόνος κομμοσάου· Ἀριστ.Ἀχ.63 ἀχθῶμαι γὰ πρῆδεσιν καὶ τοῖς ταῶσι τοῖς τ' ἀλαζονέμασιν, Λοκκ.Νυκτ.13· 2) μτγ. εἶδος τῆς πολυμήρου λίθου· ΠλνΦ.37,187· 3) ὄμ. ὄνομο εἶδους τινὸς ἰχθύου· Φλόδοστ.Ἰοβ.3,1· 4) νεώτ. Ταῶς ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου.

Υε μὲρ. ἐγκλίτ. κ. μον. κ. νεωτ. ἐθρηται ἐν δ. χρ. αἶον ὡς συμπλεκτ. συνδ., ὅτε διακρίνεται ἀπὸ τοῦ καὶ βλλ., καθ' ὅσον ἢ δι' αὐτὸ συνδέσκεισ εἶναι χαλορότερα, χρησιμεῖ ὅτι ἀπὸ τῶς ὀπως συντελερ κτ. κερσῶν δ. ἐκφρασίης, χωρὶς να νοθ πραγματικῆ ἢ ἐσωτερικῆν σύνδεσιν καὶ σχέσιν μεταξὺ αὐτῶν, ἴδισ ὡς τε. . . . ὅπου αἱ συνδεόμενοι λ. εἶναι ὅπως εἰλεῖν ἰσορροπία καὶ . . . καὶ . . . Ἰλ.Α.544, αὐτ.13 λυσομένως τὸ θύγατρα, φέρων τ' ἀπερσεῖ' ἀνοια, αὐτ.443, Ὀδ.Β.374 πρὶν γ' ὄτ' ἀνδρακάτη τὸ θυωδεκάτη τὸ γένηται, αὐτ.Δ.588, Ἰαθῶδ.Ἐργ.669 ἀγασθῶν τὸ κακῶν τε, Αἰσχ.Πέρσ.491 δίφθ τὸ λῆμν τε, Σοφ.Α1.34, αὐτ.35, Ἀριστ.Ἀχ.370, αὐτ.375, Θουκ.4,8 τὴν τε νῆσον τὴν τε ἤπειρον, Ἀντιφ.2,3,3, Πλάτ.Πολ.373Β· ἢ συγκ. συνδέονται διὰ τοῦ τε. . . τε κ.

πρωτάσεις: 'Ηρ.4,47 ἢ τε γὰρ γῆ... εὐδωρὸς ἔστι, ποταμοὶ τε δι' αὐτῆς ῥέουσι, Θουκ.4,92 Πλάτ. Πολ.474c, Ξεν.ΚΠ.1,425, 'Ισαί.1,50, Αἰν.Τακτ.1,6,8 τὴν τε γὰρ Ἀφροδίτην πάντ' ἄν ἀφῶριτο οἱ τ' ἀδικήσαντες κατ' ἄξιον λάθουσι δι' ἐπιτήμη, 'Ἐπιγρ. ἐπειδὴ πρόβουλοι τὸ εἶναι Ἀθηναίων καὶ ἀπεργάται... ἐν τε τῇ στήλῃ γέγραπται, Πλάτ. τὴν ἐξοφρία Χρυστέρω δυνήσομαι ἰσοδοῦναι, ἔγωγε τὸ εἶναι παρά σοφ φιλανθρωπίαν τετυκῶ, Γεωμ.2,49,1, αὐτ.12,3,2-3' || σπον. ἐν χρ. πρὸς σύνδεσιν θέσεως καὶ ἀνήσεως, δεῖ ἀποδοτέας διὰ τοῦ ἢ: Εὐρ.1Α 56 ἀπόροισ ἐχε δαυτεὶ τὴν μὴ δοῦναι τε, αὐτ. 'Ηρακλ.153, αὐτ. 'Ηλ.391' || δδ. προέκυψε ἢ σύνδεσις τε... ἢ...: Πλάτ. Θεαιτ. 143C, αὐτ. 'Ἰων.535f) ὅς ἄν... κλαίῃ τ' ἐν θυσίαις... ἢ φοβῆται ἡλέων' || κ. ἢ (ἠ)... τε...: 'Ἰλ.Β 289 ὡς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαρὸι χθραὶ τὴν γυναῖκα, Αἰσχ.Εὐμ.524' || συνη. ἢ μία τὸν προτ. δυοτονὸν νὰ εἶναι καταφατικῆ, ἢ δὲ ἑτέρα ἀποφατικῆ: Θουκ.2,22 ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίησ'... τὴν τε πόλιν ἐφύλασσε: ἀλλὰ συνητόρον ἐν προκειμένῳ ἢ ἀρνῆτ. προτ. συνδέεται διὰ τοῦ αὐτε: Ξεν.ΚΠ.2,3,6 οὐτα ποσὶν εἰμι ταχύς... γιγνώσκω τε: || σπάν. αὐτὶ τοῦ αὐτε... τε ἐρρηται οὐ... τε...: Θουκ.1,67 οὐκ ἠσυχάον... παρεκκλῶν τε τοὺς ξυμβούλους' || κ. ὡς μὴ... τε...: Πλάτ. Φαιδ.95B ἴνα μὴ τὴ διαφύγῃ ἡμᾶς, εἴ τί τὴ βούλει... 2) σπάν. τὸ τε... τε... εἶναι ἰσοδύναμον πρὸς τὸ μὴ... δέ... ὡστε δύνανται γιν. νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιπτώσεων, μτ. μ. τῆς διαφοράς διὰ μιὰ μὲν τῆς συνδέσεως τε... τε... τὸ μέρη θεωροῦνται ὁμοῦ, διὰ δὲ τοῦ μὴ... δέ... ἐν ἀντίθεσι πρὸς ἄλληλα ἢ κωχουμένον ἀμφότεροι οἱ σύνδεσις συναμαίγνυνται, ὡς τε... δέ...: 'Ἰλ.Β 359 κόμισαι τὸ με δὲς δὲ με ἴππους, αὐτ. Η 418, Πίνδ. Π 4,80 ἐσθῶς ἀμφοτέρων ἢν ξινε, ὅ τε... ἐπιχώριος... ὁμοί δὲ παρδωλέα σπέγγο, Σοφ.ΟΚ 367, αὐτ. Τρ.265, Εὐρ. Φοίν.1625, Ξεν.ΚΠ 4,4,3 δίκηοῦ... ἢ, ἐπειτα δὲ καὶ ἐπὶνεος: || σπον. τὸ δευτέρω ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἄμα δὲ καὶ... ἢ ἡσάπτως δὲ καὶ...: Θουκ.1,25, Πλάτ. Συμπ.196B' || κ. τε... ἀτὰρ οὐν καί: αὐτ. 'Ἰαν.Μ 295F' || κ. μὴ... τε...: 'Ἰλ.Τ 291-3 ἀνδρῶν μὴ... τρεῖς τε κασιγνήτους, 'Οδ.Χ 475,6, Πίνδ.Ο 6,88, αὐτ.7,88, Αἰσχ. Ἐπιγρ.924, αὐτ.Χο.585, Σοφ. Ἀντ.961, Εὐρ. 'Ἰσοκλ.337, αὐτ.Κόμ.41, 'Ἀριστ.Νεφ.563, Πλάτ. Φοῖβρ.266C, αὐτ.Νόμ.927B' || ὅπου ὁμοῦ μτ. τὸ μὴ ἐπιταί τε καὶ δὲ ἢ δὲ κ. τε, τὸ τε μετὰ τῆς πρωτάσεως τοῦ ὑπόκειται εἰς τὴν προηγουμένην πρότασιν, ὡστε ἢ πραγματικῆ ἀντίθεσις εἶναι ὡς συνήθως μεταξὺ τῶν ὁρίων μὴν καὶ δὲ: Εὐρ. Φοίν.10 ἔγωγε δὲ παῖς μὴν κλέψουσι Μενονκίω Κρέων τ' ἀδελφῶν μητρὸς ἐκ μίας ἔξην' 3) κ. μον. τὸ τε μ. = καὶ βλλ., πρὸς σύνδεσιν κ. κ. φρ.: 'Ἰλ.Ζ 476 Ζεὺ ἄλλοι τε θεοί, αὐτ. Α 254, Εὐρ. 'Ηλ.242 δάκνει σ' ἀδελφὸς ὅ τε θανῶν ἴσως πατήρ, αὐτ. 253, αὐτ.262, Θουκ.2,51 σώμα τε αὐταρκεῖς ὄν οὐδὲν διεφάνη, αὐτ.32, Πλάτ. Πυθ.69Α τελευτῆ καραλῆν τε, αὐτ.69C θνήτῃ ἀθάνατά τε, Αἰν. Τακτ.3,5, 'Αρχμ.Ἐλ.11 'Ορ 7 ὅ τε γραφεῖς κύκλος, Πιλόδ.2,56,13, αὐτ.61, αὐτ.3,17,7, αὐτ.2,43,6 ταῦτ' ἔγινετο, αὐτ.3,70,4, 'Αρρ. Ἐπικτ.1,9,13, Σωφ. 1,21, Γέμ.1,6,6, Πλάτ. ἀπαταυμένους τε ὑπ' ἑμοῦ τὰ ἔρια οὐκ ἀποδίδωσι, Γεωμ.1,12,19 ἄρ... λαχάνων ἀπεσθαι, κοιλίαν τε λύειν' 4) στενότερα σύμφωνοι καὶ ἐνωπιότερα ἀφασίς ἐκφέρεται διὰ τοῦ τε... καί...: 'Ἰλ.Α 7 'Ἀφροδίτη δὲ ἀναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύος, αὐτ.61, αὐτ.293, αὐτ. Η 308, αὐτ.327, αὐτ.308, 'Ηρ.4,47 τῆς τε γῆς εὐρύσσης ἐπιτηδέας καὶ τῶν ποταμῶν ἔντων σφί σμαρχῶν, Αἰσχ.Πρ.927, Σοφ.ΟΚ 808 χωρὶς τὰ τ'

εἰπέιν πολλά καὶ τὰ καιρία, 'Ἀριστ. 'Ορν.24, Θουκ.3,25 βούλεται καὶ ἐπιστάται, Πλάτ.Πολ. 396C ὄφρα τε καὶ τραφεῖς, Εὐκλ.1,47 βῆσιν τε γὰρ πόλιν τὴν ἀπὸ τῆν ἔχουσι τὴν Ζῆ καί... || συνη. ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῆς σμ. ἢ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο: 'Ἰλ.Ο 165 δῖονδρα μεμρήρηεν, ἴππους τε ἀτρέφαι καὶ ἐναντιῶν μαχέσασθαι, Πίνδ.Ο 2,16 ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκῃν, Αἰσχ. Ἐπιγρ.427 θεοὶ τε... θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας, Θουκ.3,42 πείσας τε... καὶ μὴ τυχῶν' || ἐν τῇ σμ. ταῦτὸ τὸ τ' ἰδὲ εἶναι μ. ἐπὶκόν: 'Ἰλ.199 σκλήρον τ' ἰδὲ δέμισας, αὐτ.Α 400' || ὅμ. κ. τὸ τε... ἰδὲ...: αὐτ.Ζ 469 χαλκόν τε ἰδὲ λάφον, αὐτ.Ο 162' || κ. καί... τε...: Εὐρ. 'Ἀλικ.616 καὶ μητέρα πατέρα τ' || σπον. τὸ καί... τε κατὰ τινὰ πλεονασμόν: Θουκ.1,9 καὶ ναυτικῆς τε ἄμα, αὐτ.6,44 καὶ πρὸς τε τοὺς Ρηγίνους, αὐτ.8,69 καὶ αὐτῆς τε' 3) ὅμ. τε... τε... ἢ τε... καὶ ἀπαντοῖα σπον. ἐν ἀνομάλω συμπολικῆ συνδέονται μτ. μτ. παρεμφατικῆς ἐγκλ., ὅπου ἢ ὁμοῦ ἢ ὁμοῦ σύνδεσις θὰ ἀρῆται ὅμο. μ. παρεμφατικῆς ἐγκλ. ἢ ὁμο. μτ.: 'Ἰλ.Β 10 ἰοίετο τε τιτυσκόμενοι λάσσοι τ' ἑθαλλον, 'Ηρ.1,85 ἄλλα τε ἐπιπροσάξοντες καὶ δὲ καὶ ἐπενοήσας, Θουκ. 4,100 ἄλλα τε τρώων περιέρχοντες καὶ μηχανῆν προσηγάγον, αὐτ.7,47 τῆς τε ὥρας... ταύτης οὐσίας... καὶ τὸ χωρίον χαλεπόν ἢν, αὐτ.4,85, αὐτ. 8,81, αὐτ.95' 4) π. τοῖς ἐπικοῖς κ. σπονῶν. π. ὁ εἰς δακτυλικῶς στίχους τὸ τε τίθεται εἰς χωρία ἢ πρωτάσεις εἰς ὅς ἀναφέρονται πράγματα γνωστὰ πῶς ἐκφερόμενα συγκρίσις ὡς δικαιολογία προαναφερθείσης ἰδίως ὁλοῦς καταστάσεως ἢ προληψίσεως παροτρύνσεως πρὸς τὴν πρόωπον ἢ πρόωπον, ὅδ. ἢ ἐνν. ταῦ τε προσεγγίξει τὴν τοῦ τοῦ βλλ. ἰσοβλ. τοῦ κ. τε ἐν 'Οδ.Β 276-7' παρά τὸ ὅτι δὲ συνδεδέχεται μετ' ἄλλων λ. ἢ σμ. του παραμένει ἀνεξάρτητος τοῦτων καὶ ἀναφέρεται εἰς ἰσοκλήρον τὴν προτ. εἰς ἢν εὐρίσκειται: 'Ἰλ.Τ 221 αἰφά τε φυλοπίδος πέλεται κόρας ἀνθρώπων, αὐτ.497, αὐτ.Π 628, αὐτ.Π 176, αὐτ.Φ 264, αὐτ.Σ 309 Εὐνός 'Ενυάλιος καί τε κτανέοντα κτέκτα, αὐτ.Ο 526, αὐτ.Α 410 ἢ τ' ἔβαλλ' ἢ τ' ἔβαλλ' ἄλλα, αὐτ.Φ 464, αὐτ.Π 332, αὐτ.Ν 733-4 τὸ δὲ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἀνθρώποι, καί τε πολέας ἐσώσας, αὐτ.279-83, αὐτ.Σ 201, αὐτ.Χ 71, αὐτ. 152,4, αὐτ.Σ 492, αὐτ.495, αὐτ.499, αὐτ.Β 292, αὐτ. 1632, αὐτ.Ω 602, αὐτ.Α 403, αὐτ.Β 814, αὐτ.Ε 306, αὐτ.Κ 258, αὐτ.Σ 290, 'Οδ.Γ 147 ὄμ γὰρ τ' αἰφά θεῶν τρέπεται νόσος αἰὲν ἔντων, αὐτ.Δ 379, αὐτ. Ε 79, αὐτ.447, αὐτ.Κ 305, αὐτ.Ρ 485, αὐτ.Α 537, αὐτ. Α 392 ὄμ μὴν γὰρ τε κακῶν βασιλευμένων, αὐτ.Σ 228, αὐτ.Ο 169, αὐτ.170, αὐτ.Ο 400, αὐτ.Η 294, αὐτ. 307 δασχῆν γὰρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χροῦν φίλ' ἀνθρώπων, αὐτ.Τ 265, αὐτ.Υ 45, αὐτ.Φ 118, 'Ἰσοδ. 'Εργ.218 παῖδων δὲ τε νήπιος ἔγνων' || σπον. εἰς πρᾶξις ἐπιαναλομοδονεμένης ὑπὸ ἰδιοτέρων προωπων: 'Ἰλ.Α 86 ὄμ γὰρ Ἀπόλλωνος Διὸ φίλον, ὦ τε καὶ Κάλχον, εὐχόμενος... θεοπορίας ἀναφαινεῖς, αὐτ.521, αὐτ.1,410, 'Οδ.Δ 102 ἄλλοτε μετὰ γὰρ φρήνα τέρομαι' 7) εἰς παρακλεισμένη ἢ παροκλεισμένη ἀπευθυνόμενος εἰς ἐν πρόωπον καὶ διατελούμενος διὰ τινος παρεμφατικῆς ἢ ἀναφορικῆς προτ., ἐν ἢ γίνεται μινεὶ τῆς ἰδιοτέρας ἢ χαρακτηριστικῆς δρασσεως: σνήθης ὄμ. ἐπὶν ἰδ. π. ποι. ἢ χροῖος τοῦ τε: 'Ἰλ.Ω 334, αὐτ.Φ 156, αὐτ.Ρ 249, 'Οδ.Χ 395 δεῦρο δὲ ὄμ. γρηθ... ἢ τε γυναικῶν ὁμίλων σκοπὸς ἔσσι... ἢ ἄρχοι' 8) ὄμ. εἰς γενικῆς φύσεως χωρία συμπεριενο ἐκ δύο προτ. ἰὸν ἢ ἑτέρα δόναται νὰ εἶναι ἀναφορικῆ ἐκφερόμενη καθ' ὅσατ, ἢ εὐκτ. εἰς ἢ ἐκ πύλῳρος τοῦ ὄρου τοῦ ἀναφερομένου ἐν τῷ ἐξηρητημένῳ προτ. δηλοῦται ὅτι ἀκολουθεῖται γενικῶς ἢ πάντοτε ὑπὸ τὸ ὅποτε.

λέσματος τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν κυρ. πρότ., εἶναι δυνατόν ἡ μία ἢ καὶ οἱ δύο προτάσεις νὰ περιέχουν τὸ τε, ὅθ. ἢ κυρ. πρότ. περιέχει τὸν τε: 'Ἰλ.Α 218 ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθηται, μάλα τ' ἐκίλων αὐτοῦ, αὐτ.Γ 165-6, αὐτ.Ω 330, 'Ὁδ.Ρ 333: || ὄμ. π. ποι. ἡ ἐξηρημένῃ πρότ. μόνη περιέχει τὸν τε: 'Ἰλ.Ε 747 ἄλκροσ δ' ἄγχος .. τῶ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἠρώων οἰσίν τε κατίσσεται ὀβριμοτάτην, αὐτ.Γ 117, αὐτ.Η 298, 'Ὁδ.Δ 207 μετὰ δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνερός ὦ τε Κρονίων δαδόν ἐπικλώσας, αὐτ.Σ 287, αὐτ.Η 74, αὐτ.Θ 547, αὐτ.Σ 276: || πηθ. τὸ τε ἔχει ἀντικατασταθῆ ὑπὸ τοῦ καὶ βλ.λ. εἰς τὸ κέμ. τοῦ 'Ὀμ. ἐν 'Ἰλ.Α 219, αὐτ.Γ 510 καὶ ἐν πινῶ δ. χωρίοις, ἐν οἷς ὁ καὶ φαίνεται ὅτι τίθεται εἰς γενικὰς συσχετικές προτ.: 'Γενικώτερον ὄμως ἀμφότεροι οἱ προτ. περιέχουν τὸν τε: 'Ἰλ.Γ 508-9, αὐτ.Α 82-3 ἐπὶ γὰρ τε χόλον γε καὶ ἀσπίθρο καταπέθρ, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κόνον' 9) ἐν τῷ ἐξηρημένῃ προτ. περιόδου, ἐν ἧ ἢ κυρ. πρότ. θεβαῖοι ὅτι ἐπὶ πάντων τοῦτων εἶναι ἄλλῃθες, εἰς ἃ ἀναφέρεται τὸ κατηγορούμενον τῆς ἐξηρημένῃς προτάσεως, τίθεται τὸ τε: 'Ἰλ.Χ 115 ὑπόσχωμαι .. κτήματα .. πάντα μᾶλ' ὄσσα τ' Ἀλέξανδρος .. ἡγάγον Ἰπρῶινδ' .. ὄσα τέμνω, αὐτ.Ρ 447, αὐτ.Γ 105, αὐτ.Ε 52, αὐτ.Σ 485, 'Ὁδ.Σ 131: 10) ὄμ. τίθεται κ. εἰς ἀναφορ. ἢ κυρ. παρενεθίτικῃ προτ., ἐκφραζοῦσας πᾶν τὸ σύνθεθον ὃν ἡ γινόμενον: 'Ἰλ. Χ 160 ἐπεὶ οὐχ ἱερήον οὐδὲ βοεῖην ἀνύσθη, ὅ τε ποσσὶν δάβηλα γίνεται ἀνδρῶν, αὐτ.Ε 332, 'Ὁδ.Α 338, αὐτ.Γ 435, αὐτ.Δ 85, αὐτ.Ν 410, αὐτ.Ε 438 κόνυατος ἔξαναόσας, τὰ τ' ἐρέαταις ἡπειροῦν: || συνη. μετὰ τὸ οἶα: αὐτ.Ω 160 οὐ γὰρ σ' οὐδὲ .. ὄσμονον φῶτι εἴσκαυ δάβλων, οἶα τε πολλὰ μὲτ' ἀνθρώποις πέλονται, αὐτ.Ο 324, αὐτ.379: || ὄμ. εἰς ἀναφ. προτ. δι' ὧν ἐκφράζεται τί εἶναι τὸ ἄλλῃθες ἐπὶ πάντων τῶν προτ. ἢ πραγμ. τῶν ὑποδηλούμενων διὰ τῆς λ. εἰς ἦν ἀναφέρεται ἡ πρότ., ἢ θεβασιπτικόν: 'Ἰλ. Β 655 ἡμιονον .. ἡ τ' ἀλύγηθι δαμάσασθαι, αὐτ.Ρ 252, αὐτ.Ω 294, αὐτ.Α 233, αὐτ.279, αὐτ.Ρ 31, αὐτ.Ο 415, αὐτ.Ξ 217, 'Ὁδ.Δ 603 οὐ γὰρ τίς νήσων ἠπὸ λήλατος οὐδ' αὐλείμων αἶ θ' ἄλι κελκίτας, αὐτ.Γ 120, αὐτ.Ε 67, αὐτ.Ι 01, αὐτ.Ρ 293, αὐτ.Ξ 464, αὐτ.223 οἰκωφελή, ἡ τε τρέφει ἀγαθὰ τέκνα' 12) ἐάν ἢ λ. ἐξ ἧς ἐξαρτάται εἶναι ὑπορημένη ὄμως θεῶν ἢ ἀνθρώπων, ἢ ἀναφορ. πρότ. ἐκφράζει εἰς διὰ τοῦ τε οὐσιώδεις χαρακτηριστικὸν τῆς προσηγουμένης: 'Ἰλ.Τ 259 Ἐρινύες αἶ θ' ἠπὸ γαῖαν ἀνθρώπων τείνυνται, αὐτ.Σ 8, 'Ὁδ.Μ 39, αὐτ.Π 227, αὐτ.Σ 187, αὐτ.Γ 84 Λωτοφάγες, οἱ τ' ἀνθῖνον εἰδῶρ ἐδούσας' || ὄμ. ὅταν λ. τίς εἶναι πρὸς. ἢ πράγμα καὶ ἐξ οὗτῆς ἐξαρτάται ἀναφορ. πρότ. διὰ τοῦ τε, ὑποδηλοῦται ἐν ἡ τὸ γενικὸν ἢ κ. τὸ οὐσιώδεις χαρακτηριστικὸν τοῦ προσάπου ἢ τοῦ πρῶματος: 'Ἰλ.Υ 43 οὐ μὲν Ἴην, ὅς τις τε θεῶν θηστος καὶ ἄριστος, αὐτ.Ρ 203, αὐτ.Η 112, αὐτ.Ε 467, 'Ὁδ.Ε 4, αὐτ.Ο 319, αὐτ.Υ 246, αὐτ.Κ 493 Τερεφάσας μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένας ἐμπεδίεισι' ἐνίοτε ἢ ἀναφορ. πρότ. ἐν προκειμένῳ δεκτικῷ τί εἶναι τὸ σύνθεθον: 'Ἰλ.Υ 649 οὐδὲ σε λήθω τιμῆς ἧς τέ μ' εἰσοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς, 'Ὁδ.Ι 18', αὐτ.Δ 105, αὐτ.Ν 336, αὐτ.Κ 354 καὶ κήρυκα Μεδόντα σαώσασμεν, ὅς τέ μευ ἀελ' .. κηδέσμετο' 13) τὸ τε χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς πειροφάγας θέσεων ἢ προσημάτων εἰς περιπτώσεις εἰς ὅς θέλει τις νὰ ἐπιστήθῃ τὴν προσοχὴν τινος εἰς τὸ ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ ἢ τὴν θέσιν αὐτοῦ: 'Ἰλ.Ε 741, 'Ὁδ.Δ 85 ἴνα τ' ἄνερας ἄσφορ κούρα τελέθωσιν, αὐτ.Ε 65, αὐτ.Γ 124, αὐτ.Ν 99, αὐτ.Ι 00, αὐτ.Ι 07, αὐτ.Ι 09, αὐτ.244, αὐτ.Μ 90, αὐτ.93, αὐτ.99, αὐτ.105, αὐτ.Κ 305, αὐτ.Τ 562: || σπαν.

διὰ τοῦ τε ἐφιστάται ἡ προσοχὴ εἰς τὴν κοινῶς γνωστὴν, συνῆθειαν ἢ γνώρισμα: 'Ἰλ.Δ 247, αὐτ.Σ 321, 'Ὁδ.Ξ 353, αὐτ.Π 142 ἀρῶμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τὰ πέρ οἰνοχοεῖται' 14) ἀνοσημὸν τὴν γνώρισμα τοῦ σώματος ὀρίζεται διὰ προτ. παρενεθίτικῆς τὸ τε, δι' αὐτὸ συνδέεται πρὸς λ. σηματοῦσαν γνώρισμα ἀνήκον γενικῶς εἰς αὐτὰ: 'Ἰλ.Ε 305 καὶ ἰσχύον, ἐνθά τε μαρδὸς ἰσχυῖ ἐνοτρέφεται, αὐτ.Θ 83, αὐτ.Ν 547, αὐτ.Π 481, αὐτ.Υ 478: || ὄμ. ὀρίζεται καὶ σημειῖον τὸ τοῦ χρόνου: 'Ὁδ.Σ 367 ὄρη ἐν εἰσέρειν, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται' 15) τὸ τε ὄμ. χρησιμοποιεῖται εἰς ἀναφορ. προτ. δι' ὧν γίνεται ὁ προσδιορισμὸς ἰδιαιτέρου πρῶματος ἢ πράξεως ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν προσδιορισμὸν γενικῶς πρῶματος τινος ἢ ἐνεργείας καλῶς γνωστῶν ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου: 'Ἰλ.Ο 358 γερούρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἡδ' εὐρέων, ὅσον τ' ἄλι δούρας ἐρώη γίνεσθαι, αὐτ.Η 451, 'Ὁδ.Γ 473, αὐτ.Γ 321: || σπονιωτ. ὁ ὀρισμὸς γίνεται ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν θέσιν, ἐκτίμησον ἰδιαιτέρου πρῶματος ἢ πράξεως: αὐτ.Ρ 358 ἴσθιε .. ἔως ὅ τ' αἰοῖδος ἐνὶ μεγάρωνι διεῖδεν, αὐτ.Τ 347: 16) ἢ συνῆθ. χρ. τοῦ τε εἰς παραμῶσεις δηλοῖ ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ εἶναι κοινῶς γνωστὰ ἢτοι εἰς ἡ πορομοίωσις ἀφορᾷ εἰς γενικῶς καὶ ἐκ πείρας γνωστὰ εἶδη ἢ πράγματα ἢ φαινόμενα τῆς καθ' ἑορτα ζωῆς: || ὄμ. δὲ κ. ὅταν γενικὰ χαρακτηριστικὰ θεῶν, ἀνθρώπων, ζώων κττ. δηλοῦνται εἰς ἀναφορ. προτ. εἰσαγομένων διὰ τοῦ ὅς τε, ὅς ῥα τε ἰώσ τὸ ὄμ. δαί: 'Ἰλ.Γ 61, αὐτ.Ι 51, αὐτ.198, ἡ διὰ τοῦ ὅς τε, ἄττε, ὅς τις τε κττ.: αὐτ.Ε 136, αὐτ.Ρ 133, 'Ὁδ.Δ 535, κ. ὡς εἰ τε: αὐτ.Γ 314, αὐτ.Ξ 254: 17) εἰς τοῦς μετ' Ὀμ. ποι. κ. περ. ἢ χρ. αὐτῶν τοῦ τε περιορίζεται ἐπὶ μάλλον, ἐκτός τοῦ ἐπ. κλ. παλαιστ. δακτυλ. στίχ. [Ἡοῖοδ' Ἐργ.30, αὐτ.214, αὐτ.233, Ξενοφ.Ι 33, Θεογ.148, αὐτ.359, ἐν εὐρισκαίαι δὲ ἐκτός μετ' ἀνοσημῶν προτ., κ. μτ. αὐτοῦ δὲν ἐκίς σαφῶς διακεκριμένην ἐν., ὅπως ὡστε π. τοῖς κυρ. κ. τραγ. τὸ ὅς τε σημαίνει ἐπὶ ἡλὸ τὸ πλείστον ἀλλῶς ὅς: Πινδ.Ο 2,35 Μοῖρα, ἄ τε πατρῶων τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πτόμον, αὐτ.14,2, Αἰαχ.Εὐρ.1024, Εὐρ.Ἐκ 445: || ὄμ. κ. πρὸς ἀποστολοκτικὴν ἐκφρασαν: Πινδ.Ν 9,9, Αἰαχ.Πέρσ.297, αὐτ.Χο.615 ἄ τ' ἐχθρῶν ὑποί φῶτ' ἀπόλωσεν φίλον'. || κ. ἦρ. εὐρηνηται τὸ πᾶν τε: αὐτ.Ι 74 ὄρκια δὲ ποίησται ταῦτα τὰ ἔθνεα τὰ πέρ τε Ἑλλήνας' || κ. ὅπως τε: αὐτ.2,108: || κ. ὅσον τε: 'Ὁδ.Α 126, αὐτ.Β 96: || οἶα τε: αὐτ.Α 93: || π. ἄτ. περ. κ. κομ. αἰ χρ. αὐτῶν ἐξαρτηντικῶν καὶ εὐρισκόμεν μ. μερικὰς φρ., οἷον ὡστε, ἐπ' ὦ τε, οἷός τε' 18) π. Ὀμ. τὸ τε ἐν χρ. ὄμ. ἰσχυῖ ἰσῶσον συνη. ἐν συνεκφορῇ μτ. ὄμοριον, οἷον εἰς θεβασιώσεις, εἰς ἐνδούκους πιστοποιήσεις ἢ καὶ ἀπειλὰς: 'Ἰλ.Σ 13 σφέλιος ἡ τ' ἐκλείων ἠψάσασμεν ὄμων ἴσῶρ ἀφ' ἐπὶ νῆας ἴμεν, αὐτ.Α 362: || κ. ἡ τ' ἄν: 'Ἰλ.Μ 69': || κ. γάρ τε: αὐτ.Σ 367 οὐ γὰρ τ' οἶδρα' || κ. νῦν τε: 'Ὁδ.Α 60, αὐτ.347: || κ. ἔα τε: 'Ἰλ.Σ 106 ἀγορῆ δὲ τ' ἀμεινονές εἰσι καὶ ἄλλοι, αὐτ.Π 836: || κ. μὲν τε: αὐτ.Ν 47 σφῶν μὲν τε σάσαστε λαθὼν Ἀχαιῶν, αὐτ.Δ 341: || κ. αἰ πέρ τε: 'Ὁδ.Α 204 οὐδ' εἰ πέρ τε σιδήρεα δέσμετα ἔχησιν, αὐτ.188: || ὄμ. εἰς διαταγὰς, νοθεύσεις, συμβουλὰς ἢ ἐπιλήψεις: 'Ἰλ.Ξ 90 σίγα, μὴ τις τ' ἀλλος Ἀχαιῶν ταῦτον ἀκούσῃ μῦθον, αὐτ.Ω 337, αὐτ.Π 96, αὐτ.Ε 118, αὐτ.Β 179, αὐτ.Χ 125: 9) ὄμ. ἦν ἐν νοθητικῇ ἐκφρ., ὅτε ἢ πρότ. δεκτικῆς τὸ κίνητρον τοῦ πᾶθους τοῦ ῥήτορος ὅς τὰς περιπτώσεις αἰτινῶς δυνατὸν νὰ προκαλέσῃται εἰς ἄλλους ἐκνήνι στάσιον: αὐτ.Σ 55 ὄ μοι ἐγὼ δεῖλῃ. ἢ τ' .. τὸν μὲν .. θρηφασα .. πρὸνκα, αὐτ.Ο 468, αὐτ.Ρ 174, αὐτ.Ε 477, αὐτ.

Ο 187, αὐτ.Ω 52, Ὁδ.Φ 169, αὐτ.Ε 119, αὐτ.Ι 20, αὐτ. Φ 87. **20)** ὁμ. τὸ τίθειαι εἰς περιγραφαὶς ἰδιαίτερης συμβάντων ἢ πραγμάτων, ὅτινα δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν γενικότητα: ἰλ.Π 26, αὐτ.Χ 166, αὐτ.Ω 83, αὐτ.Φ 456, Ὁδ.Τ 342, αὐτ.Ρ 270 κνήσω μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δὲ τε φόρμῳ ἤλυται, αὐτ.Α 227. || τὸ ὅτε τε=ὅτε συχν. εἰσάγει πρότ., καθορίζον σημειῶν τὸ τοῦ χρόνου εἰς τὸ παραλόγιον μὲθ' ὧν κολῶς γνωστοῦ γεγονότος, ὅπερ συνέβη τότε: ἰλ.Ο 18 ἢ οὐ μόνον ἔα τ' ἐκέρωυ ὀφθαίβων, αὐτ.Γ 189, αὐτ.Ε 803, αὐτ.Κ 286, αὐτ.Κ 102, αὐτ. Ὁδ.Η 323, αὐτ.Σ 257. || εἰς τὸ ὅτε (=ὀδοι) ἢ τὸ ὀδοῖον τὸ τε δὲν ἔχει ἐμφανῶς ἴδιαν σμν., ἀλλὰ τὸς ἐμφανῶς τίθειαι: ἰλ.Α 244 χωόμενος ὁ τ' αἰσίων Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτιοςαι. || ἐπαι τε=ἐπει: ἰλ.Μ 393 ἐπαι τ' ἄνοησαι. || ὅταν τὸ τ' ἀρ ἐμ-:συνίεται εἰς ἐρωτήσεαι, πῆδ. ἀνογνωστῶν τὰρ βλλ., ἐφ' ὅσον τοῦ ὄριστ. συνήθ. προηγεῖται τε γὰρ ὅσαον δὲν εἶναι συνθετικόν: αὐτ.Ν 307 πῆ τ' ἀρ μέμανος καταδύναι ὄμιλον, αὐτ.Α 8, αὐτ. Σ 188. || κ. μτ. τὸ ἄλλα: ἰλ.Ψ 493, Ὁδ.Ε 29 Ἐρμεία, σὺ γὰρ αὐτὰ τὰ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσαι, Λυκοῦργ. 100 τὰ τ' ἄλλα ἢν ἀγαθὸς ποιητὴς Ἐπιγρ. ἐπαι τὸ τε ἄλλα πράττουσαι κωλῶς, ἀνασθεῖαι αὐτοῦς, καὶ τὴν στήλην ἢ χρ. αὐτῆ στήλην. κ. νεώτ. || κ. μτ. τὸ ὅδε, ἵνα προσ-:δώσῃ εἰς τοῦτο ἐμφανῶς: Ὁδ.Ν 238 εἰ δὲ τήνδε τε γαστῆν ἀνεύροσαι, αὐτ.Ο 484. || ὅταν τε γὰρ =καὶ γὰρ ἢ γὰρ βλλ.: Ἀριστ.Λ' Ὑστ. 75β, 41, αὐτ. Ψυχ. 405α, 4, αὐτ.ΖΜ 661β, 28, Κδ Καρ. 2, 10, 8 ἐάν τε γὰρ, αὐτ.Ρωμ. 7, 7 τὴν τε γὰρ ἐπιθυμῶν ὅσα ὅδε ἴν τε γὰρ συνήθ. κ. μν., πολλὰς δὲ πλεοναστικῶς || τὸ νεώτ. ἐν χρ. ὅταν πρόκειται νὰ παρατελεσθῆι δύο καί, ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐκ τούτων: θά ἐνεργηθῶσι προαγματῶν ἐν τε τῷ ναυτικῷ καὶ τῷ στρατῷ τῆς ἑρῆας. **21)** τὸ τε ὡς ἐγκλιτικόν συχν. κείται, ὅταν συνδεδῆ δύο λ. μτ. τὴν λ. ἣς πρόκειται νὰ συνδεδῆ, ἢ ὅταν συνδεδῆ πρότ. μτ. τὴν πρώτῃν λ. τῆς προτ., ἣ ἣς πρόκειται νὰ συνδεδῆ (ἰλ.Α 51) ὑπάρχουσαν ὁμοῦ πολλὰ χωρία, ἐν αἷς φαίνεται ὅτι προηγεῖται τῆς λ. ἣν συνδέει, ἀλλ' αἱ ἐξαρτήσεις αὐτοῖς εἶναι μῶλλον κτ. τὸ φωνηρικόν, διότι ἢ ἀνωμαλία πολλὰς προκίπτει ἐνεκα ἐλλείψεως, ἢ ἡ λ. μεθ' ἣν τίθεται τὸ τε σχετίζεται τὸσόν στενωδὸς πρὸς τὴν λ. εἰς ἣν λογικῶς ἀνήκει, ὥστε προτελεῖται σχεδὸν μέρος τῆς λ. κείνης: οὕτω τὸ τε δυνάται νὰ τεθῆ μτ. γενικῆν προσδιορίζουσαν τὴν λ. εἰς ἣν λογικῶς ἀνήκει: Ἡσιόδ. Ἐργ. 19 αἰθέρι ναίων γαίης τ' ἐν κρήσῃ καὶ ἀνδράσῃ. || μτ. τὸ ἄρθρ. τῆς λ. εἰς ἣν ἀνήκει: ἰλ.Γ 54 τὰ τε ὄραρ Ἀφροδίτης ἢ τε κόμη, Σοφ. Φιλ. 314. || μτ. τὸ ἀναφάρ. ἐξ οὗ ἢ ὄλη πρότ. ἐξαρτάται: Ἀλογ. Ἐπτ. 1073 ὥσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον ἕνεκαται. || μτ. τὴν λ. ἐξ ἣς δύο ὀποτελεῖς προτ. ἢ ὄμαρ. ἐξαρτῶνται: Θουκ. 4, 10 ἢν εὐθάλωμέν τε μείναι καὶ μὴ λ. καταπροβαδύναι. || συχν. μτ. πρόθεσιν ἀναφερομένην ὡσαύτως εἰς τὴν β' πρότ. ὡς καὶ εἰς τὴν α': Πινδ. Ι 22, Ἥρ. Ι 69.

τέ ὄμρ. σπ. ἐνικ. τῆς ἀνωτ. οὐ βλλ. **τέ** κτ. ἐκθλιπν τοῦ τε οὐδ. πληθ. τοῦ τεδ βλλ.: ἰλ.Ε 237 ἔλαυνε τ' ἄρματα καὶ τῶν ἡπῶν.

τεαρσηκίς πῆλ. σκοτεινὴ λ. πῆδ. κῆρ. ὄνομα. **τεαύται** ἢ ἄνωτ. αἰολ. τ. τοῦ τσαυτῆ θηλ. τῆς ἀνωτ. τοιοῦτος βλλ.: Σαμφ. Συμμλ. 13, 4. Ἄλκ. Συμμλ. 8, 5, οὐτ. 25, 10.

τεάφω ἢ ἡ μν. κ. τεάφων (ἴδ.) θεῖον, θεῖαφι: Μοσχ. φ. 112 ἐθεῖον ἄνυρον, ἢ κωνῶς τεάφω: Δοῦκ. 1στ. Βυζ. 30 σκευασία ἐκ ἵππου τεάφης καὶ καρβύου ἱτέας πλήρης, Συνοξάρ. 3 Σεπτεμβρ. ἐβαλον πύσαν καὶ ἀσφατον καὶ τεάφων.

τεαφικόν (ἴδ.) μν. τὸ θεῖον, ἢ τεάφῃ, τεάφων Δουκίγγ, κούρφημον, τεαφικόν.

τέβεις ὄμρ. ἄνωτ. ἐν πῆλ.

τεγγόρος Ἥσα. ἄδρονον ποῖον.

τέγγω κ. μρον. μῆλ. τέγωα (Πινδ. Ο 4, 19 Ἐδρ. ἴκ 979, ἀρ. ἔτεγα ἰβακ. 5, 15, ἴπν. Φοῖβ. Γυν. 35, Ἀλογ. Πρ. 402), παθ. ἀρ. ἐτέγγην (Σοφ. Φιλ. 1456, Γλῶτ. Νόμ. 8803), ὀρθαίω, διατρέχω, μουσαῖος: Ἄλκ. 39 τέγγε πλεῦραος σίφω, Πιοιητ. Λ. Σουῖδ. ἐν λ. τέγγε σίφω πνεύμανα τέγγε, Γαλδ. 229 τέγγε: γὰρ ἴδ. ὅλασι τὸν ἑρῶν χρώτα, αὐτ. 366, αὐτ. 560, αὐτ. 15, 714. || ἴδ. διατρέχω ὄλος, καθ' ὅλην τὴν μάζον, ἀντίθ. βρέχω, ἴδι. ὕγρανον κατ' ἐπιφανείαν: αὐτ. 10, 808, αὐτ. 12, 186. κ. παθ.: Σοφ. ΑΙ 1209 αἰε κικινωαῖς ὄρῶσσις τεγγόμενος κόμας. || π. τραγ. κ. λυρ. ἴδ. ἐπὶ Δακρυῶν: Ἀλογ. Πέραρ. 540 δάκρυσι κόλπουσι τέγγουσι, αὐτ. Πρ. 402 ἀπ' ὄσωνον παρ-:κειάν νοτίσις ἐτεγξα παγαις, Ἐυρ. ἴκ 21 ὄμρ. δά-:κρυσι τέγγε, αὐτ. ΙΑ 496. κ. παθ.: Ἐυρ. ἴπν. 854 δάκρυσι μὴν Βλέφαρα τέγγεται: || κ. ὀπλῶς τέγγω παρειάν - ὄμρα: Σοφ. Ἄντ. 530 τέγγουσι εὐώσα παρειάν, Ἐυρ. Ἄλκ. 764, βακχ. 5, 157 τέγγει Βλέφαρον. || κ. μετ. ἀπολ. κλαίω, ὀμῶμῶ, θρη-:νῶ: Ἀλογ. Πέραρ. 1065 δαίνοισι δ' ὄσασαι - τέγγουσαι τὰ. || μτ. αἰτ. συσταλοῦ τέγγω δάκρυα χύμα δάκρυα, δακρυῶν, κλαίω: Πινδ. Ν 10, 75 θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς ὄρθιον φόνισται. || κ. τέγγω δακρυῶν ἄχων: Σοφ. Τρ. 848 ἀδίων χλωρῶν τέγγει δακρυῶν ἄχων. **2)** τέγγεται ὄμ-:βρος ἡλίπει βροχῆ, βρέχει: αὐτ. ΟΤ 1279 ὄμβρος χάλαζά θ' αἰμοσούσῃ ἐτέγγεται. **3)** ὀρθαίωσι, ἀναλύω: Ἀριστ. Πρ. 869β, 25. || τὸ παθ. δια-:κρίνεται τοῦ τέγκουσι: αὐτ. Μετ. 385β, 22. **4)** δια-:τρέχω, πλῆνω: Ἐυρ. ἴπν. 127 φάρα ποταμῶν ὄρῶ-:σιν τέγγει, Πλάτ. Νόμ. 866D ἐν θαλάττῃ τέγγει ταῦς πόδας. **5)** τέγγω μαλακόν τὴν διὰ τῆς εἰς τὸ ὄδωρ ἐμβαπτισθεῖς διὰ διαδροχῆς καθιστῶ τὴν μαλακόν, μαλακῶν: Πινδ. Ν 4, 4 ὄδοιαι ἐβέλξων νιν ἀποτέρμασι οὐδὲ θερμῶν ὄδωρ τῶσων γὰρ μαλακά τέγγει γυῖα. **6)** μτ. μαλακῶσιν κινῶ εἰς συμπάθειαν, προκάλω τὸν ἔλεον, τὸν οἶκτον, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἀλογ. Πρ. 1008, Ἐυρ. ἴπν. 303 οὐτα γὰρ . . λόγιασι τέγγεθ' ἴδε νόν τ' οὐ πειθεῖται, Ἀριστ. Λυσ. 550 χωρετὶ ὄργῃ καὶ μὴ τέγγεθ', Πλάτ. Πολ. 361C ὥστε μὴ τέγγεσθαι ὄνδ κακοδο-:ξίας. **7)** βάπτω, κηλιδῶναι, σπίζω, χρωματίζω, μετὰ πῶσι ἀνωμαίωσιν, συγκρινῶ, ἀνακαταίω: Πινδ. Ο 4, 19 σὺ φεῦδῆι τέγγε γλόγον.

τεγατῆς ἴδ. κ. νεώτ, ἰων. - ἴτις ὁ τῆς Τεγίας κῆτοικος: Ἥρ. Ι 65. || ἠθλ. Τεγατῆ-ἴδος ἰών. χῆρα ἢ χῆρα τῶν Τεγατῶν: Θουκ. 5, 65. || κ. ἐπὶ γυναικῶς: Πολυδ. 5, 48. **2)** λαοσηκτικός, ὁ ἐκ τέγου, ἴδι. πορρωῶν προερχόμενος: Διογ. Κυν. Διογ. Ι 6, 61 ἀιόνητος περὶ παῖδος πελοπον-:κῶτος ἐρωτηθεῖς πόθεν εἶπ' ἢ Τεγατῆς, ἑσπ.

τεγατῆς ἢ-όν, ἰων. - ἴτικος ὁ ἀναφερομέ-:νος εἰς τὴν Τεγίαν ἢ τοὺς Τεγατάς: Ἥρ. Β 124.

τεγατῆ-ἴδος (ἴδ.) ἠθλ. τὸ Τεγατῆς βλλ.

τεγαθῖον Ἥσα. εκκοσμίριον ποῖον γυναικείων: πρβλ. τεθῖον.

τέγος-ον (τέγος) ὁ παρὰ τὴν στήνην ὄν, ὁ ὄπε-:ρῶς ἀνώγειος: ἰλ. Ζ 248 δῶδῆσ' ἔσαν τέγειοι θάλαμοι (ἴδ. ἐμ. ἐπισταγμέναι). **2)** ὁ ἔχων στή-:νην, ὁ ἐπισταγμένος: Ἐμν. 132 ἀιδε τέγειοι ὄμοιοι. **τέγη** ἢ ἡ. κ. μτγν. ἢ στήνη: Διόν Κ 39, 61, Ἥσα.: **2)** πορρωῶν, τέγος βλλ. **3)** Βέττ. Βδλ. 121, 32.

τεγῖδιον (ἴδ.) Ἐπιγρ. εἶδος γυναικείου ἱματίου πρβλ. τεθῖον.

τεγῖς (ἴδος) ἢ νεώτ. ἔγκαρσία δοκίς τιθεμένη ὄρκοῖσιν, ἢ τὸν ἀμειδῶντων ἢ τῶν ζευκτῶν τῆς στήνης, τραχέος.

τεγκτός ἢ-όν (τέγγω) ὁ δι' ὄρθρακος μαλο-:κῶς γινόμενος, ὁ βρεκτός, μαλακτός, ἀντίθ. ὄγε-:τικός: Ἀριστ. Μετ. 385β, 13 τὰ μὲν τεγκτό. τὸ δὲ

άτακτα, όλον χαλκός άτακτον, τηκτόν δ' έριον δά και γή τεκτόν' βρέχεται γάρ' 2] 'Ηα. κτεκτός, χρηστός' [όναν. χριστός' 3] μτφ. νεός, ό έχον καρδίαν θαλασσομένην, κνωμένην εις όλικον και συμπάθειαν, εκκαριστός, ολικίμων.

τέγες-κος (ή) (τέγης) ύφανσις, βρέξημα, μούσκειρα : 'Ιππ. Επιδ. 6,8,9, Γαλλ. 6,92.

τέγος-ος (τό) στέγη, σκεπή : 'Οδ. Κ. 559 κατανηκτό τέγος πίσαν, 'Αριστ. 'Αχ. 262 θεμή μ' από τού τέγους. Θουκκ. 4,48 τέγος τού οικήματος, Πολυδ. 5,76,4 επί τού τέγος άναβάνας' 2] συνεκδ. έτοιμασμένος χώρος, δωμάτιον, οίκημα : 'Οδ. Α. 333 στή βα παρά σταθμόν τέγος, Πινδ. Π. 5,41 τέγος Παρυδάτων [περί τού έν Δελφοίς ναού], αὐτ. Ν. 3,54 λιθίνω ένδον τέγος [περί σηπάλου]. 3] μτφ. πορείαν, χαριστικήν : ΑΠ II, 363 πάνδημοι έργασαι τέγος, Πολυδ. 12,13,2, Φώτ. Βιβλ. 1437 γύνατιον εκ δημοσίου τέγους.

τέγοσ-τάτης (ή) νεώτ. δοκός στηρίζουσα τόν κολοφώνα τής στέγης, ά δροσιστάτης.

τέγος 'Ηα. ελθούλ τόν λογιόν.

τέζα (ιταλ.) δημ. άκλ. έν έπιρρ. ή τέζα χρ. ό λαν τεταμένος, τεταμένος : έδεσε τέζα τού ακοινύ- είναι τέζα τού πανί [α.τεταρισμένο]. || ό λαν πεπληρωμένος, γεμάτος : γεμίσε τέζα τού σακκί- τού στρώμα' || όβ. κ. επί δοξαίωμ, ό μέχρη χειλών πλήρης : ήτανε τέζα γεμάτος ό κουβάς' 2] μτφ. εις φρσ. : είναι [ή έγινε] τέζα στό μεθύσι, [εμέθυσε μέχρις άναίσθησις], τήν έκαμε τέζα [την κοίλωσ], δη. έμυνη ή τόν βρήκαμε τέζα [έπίνοζε] τά καλά, άπέθανε.

τέζαρω (ιταλ.) δημ. τείνω τι, κάμνω τι να τεταθεί ισχυρώς, να γίνη τέζα βλλ. : δέν έτεζάρισε καλά τόν μουσαμά, - τεζαρισμένο σκονίει.

τεζαρισμός (τό) δημ. ή πράξις κ. τού άποτέλεσματος τού τεζάρω βλλ., τέγνωμα, ταίωμα.

τεζαριστός-ή ό [τεζάρω] δημ. ό λαν τεταμένος, τεταμένος, τεταρισμένος : έπιρρ. -ά. **τεζάκι** (τό) [τουρκ.] δημ. κ. τεζάκι, -χι τρώεσκα καταστράτος, ίδ. ποπολιεύω, έφ' ής γίνεται ή ζύγιση ή μέτρηση των πωλουμένων, ά. μπόγκος.

τεθάλυια, **τεθάλως** μτφ. τού παρακ. τέθαλα τού ρ. θάλλω βλλ.

τεθαρρηκτός (βαρρῶ) έπιρρ. μτφ. μετά θάρρους, θαρρετά : Πολυδ. 2,10,7 ραθύως έχρησασα τή πολιορκία και τεθαρρηκτός, Διόδ. Σ. 4,17.

τεθαράται λων. γ πληθ. παθ. παρακ. τού ρ. άτάπει βλλ. : 'Ηρ. 6,103 [έσφ. γρ.]

τεθαρημένος [βαρρῶ] έπιρρ. μτφ. μετά σκέψως, προσεκτικῶς, άκριβῶς : 'Ωριγ. 1,709 Β, Εύσ. Εύσγγ. άπ. 35 Δ ό περί των θησιών νόμος άποβάλλει νεοίτι τού τεθαρημένους σκοπούντι.

τεθλημένος [βήρω] έπιρρ. όλέως, άρμηώς : Γρηγ. έν 'Αν. Βασισ. 5,45,17 τατε κρατερῶς άπαδειξαι τεθλημένος άπηγελμένος.

τεθλήως μτφ. τού παρακ. τέθλητα τού ρ. θάλλω, **τέθλητα** παρακ. έν χρ. ώς έναστ. έτ. ύπερσ. έ-τεθλήσε έν χρ. άς παροι. άόρ. έταφον [βέμ. τασ-ι, ποι. λων. κ. μτφ., άμθ. μένω εκθαυβός, θαυμάσιος, έκπληκτικός : 'Οδ. Ψ 105 θυμός μου ένι στήθεσι τέθλησε, αὐτ. Ζ 166 ίδών έτεθλήκα θυρῶ, Πινδ. Π. 4,95 τάφε δ' αὐτίκα, Βαχχ. 16,48, Αισχ. Πέρσ. 999 έταφον [γ' πληθ.] κ. μτφ. : 'Ηρ. 2,156 τέθλησα ακούωμ, Λουκ. Μισθ. Σιν. 42 τεθληήτω άφ' ορών εις τού χριστόν' || ίδ. έν χρ. ή μτφ. τεθλή- ή τάρων εκθαυβός, έκπληκτικός, ασσησι- σμένος : 'Ιλ. Δ 243 έσπιτε τεθλήτος ήτε νεβροί, αὐτ. Ι 193 τασῶν άνώρουσε, αὐτ. Α 545 στή δέ τα- φών, 'Οδ. Ω 392 έσταν τεθλήτος' 2] μτφ. έν απ. μένω έκπληκτός πρός τι : Πλούτ. 'Ηθ. 24 Β τούς πλουσίους έκπληκτλήμενους και τεθλήως, Λουκ. Τιμ. 28 καμή [τόν Πλούτων] ... τέθλησε, αὐτ. 56.

τεθλασμένος-ή-ον κ. νεώτ. μτφ. παθ. παρακ. τού ρ. θλώ βλλ. -

τεθλαμμένος 'Επιρρ. δ. γρ. τής μτφ. τεθλημμέ- νους τού ρ. θλίβομαι βλλ.

τέθμιος-ον κ. -α-ον δωρ. θέμιος βλλ.

τέθμός (ή) δωρ. θεμιός βλλ.

τεθμοφούλας-ακος (ή) βιοικτ. θεσμοφούλας βλλ.

τεθνήκα, **τέθνηκα** παρακ. τού ρ. θήσκα βλλ.

τεθνακοχαλκίθαις (ή) μτφ. ό διακινουμένων να άποθάνη χρών ένός χαλκού νομισματος, δεκα- ροβάντος, ήτοι όλος άθλιος, χυμένος : Κερκ. 4,11.

τεθνήξω μων. έρετ. τού θήσκα, έπιθυμώ να άποθάνω : Παχυμ. Γ 1,127.

τεθνήξομαι, **τεθνήξω** τερ. μέλλ. τού ρ. θήσκα.

τεθολώς 'Αμερίας π. 'Ηα. ενάσπλεως.

τεθορθεμένος έπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ. μετά θορ- ρου, παροχῶδως, άτάκτως : Ξεν. 'Ελλ. 5,3,5, Εύστ. 'Οδ. 1407,30' 2] νεώτ. μτφ. έν παραχθ, συγχύσει.

τεθρότις κ. **τεθρότις** πόν. τετροδος, τριστατό : Πάν. μαγ. επί δερμα ύαινης έπιγράφας μέλος, θόφα έν τεθραύτω.

τεθριπικός όχοθυμι επί τεθριππου άρματος : Εύρ. άπ. 228,5 τεθριπκένουτος ήλιου κατά χθόνα [ιδιορθ. τέθριππ] άγονταί.

τεθριππολάτης (ή) γλώσσ. ό επί τεθριππου έ- λουών, τεθριππου ήλιος.

τεθριπποδάμων-ονος (ή) ποι. ό βάλων διά τεσσάρων ίππων : Εύρ. 'Ορ. 989 τεθριπποδάμων στόλος [τό τέθριππον].

τεθριπποδάτης (ή) ό επί τεθριππου όχοθυμος : 'Ηρ. 4,170 τεθριπποδάται Κυρηνάτοι.

τεθριπποδόν [τέτρατο, Ιπποσι] κ. νεώτ. επί όχη- μοτος, ό συμπόμεν υπό τεσσάρων ίππων : Πινδ. | 14 τεθριππον άρμα, Αισχ. άπ. 346 ζεύγος τέθριπ- πων, Εύρ. 'Απ. 1212 τεθριππος όχος' || επί τού ή- λου ποι. : αὐτ. 'Ηλ. 866 τεθριππον ήλιου σέλας

|| συνεκδ. επί άγώνος, ό διά τεθριππων διεξαγά- μενος : Εύρ. 'Ελ. 386 τεθριπποι άμικλαι [αβρυτά- ορμηλαί] || κ. επί ήλιόχου, ό επί τεθριππου όχοθυμος : Φιλόστρ. Εικ. 1,7 επί Φάλοπος τεθριπ- ποι - ήσαν' 2] τού ούδ. τεθριππον ως σά. άρμα από τεσσάρων ίππων συμπόμεν : Πινδ. Ο. 2,55 τεθριππων δωδεκαθρόμων, 'Ηρ. 6,103, Εύρ. 'Ακ. 428 τεθριππά θ' οι ζεύγυνυσε και μονάμικτας πώλους, Πλάτ. Αιστ. 205f, τεθριπποις και κέ- λησι, Πλούτ. Κάμ. 7 τεθριππον λευκόπλων, Φώτ. Βιβλ. 84,6 τεθριππον πωλικόν' || κτ. πληθ. επί ένός άρματος : Πινδ. Π. 1,59 ποινάν τεθριππων, Εύρ. 'Ηρ. 177' || τεθριππον Ιππων ή τετρας των Ιππων τεθριππου άρματος : 'Αριστ. Νεφ. 1407 Ιππων τρέφειν τεθριππον [τεθριπποτροφείν].

τεθριπποτρόφος-ον ό τρέφων ή δύναμιος να τρέφη τετράδα Ιππων διά τεθριππον άρμα, δθ. πλώσιος : 'Ηρ. 6,35 οική τεθριπποτρόφος.

τεθριπποτρόφος (ή) τρέφω τετράδα Ιππων διά τεθριππον άρμα : 'Ηρ. 6,125.

τεθρολήμενος [βήρω] έπιρρ. μτφ. κατά πρό- πον κοινώς γινώσταν, πασιγνωστόν : Πολυδ. 6,207.

τεθρουμένος [βήρω] έπιρρ. μτφ. μαλθακός, θηλυπρεπός : Πλούτ. 'Ηθ. 801 Α τοίς άσελήως και τεθρουμένους ζώσι.

τεθωμένος-ή-ον μτφ. παθ. παρακ. τού ρ. θεώ-όω βλλ.

τη ή τει δωρ. αὐτ. έν. τής άντ. σὺ βλλ. : 'Αλκυ. 53.

τειθα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτώγ, δ. τεϊθόδεντρον.

τειθε δωρ. τήδε. ένθάδε : 'Επιχ. 97, 'Ηαιόδ. 'Εργ. 635.

τειθεί 'Επιρρ. Ρόδοσ τεϊθε βλλ. : 'Αρχ. 'Επ. 1911,58.

τειθέω άρκαδ. τεϊθε βλλ. : 'Επιρρ. Τεγέας.

τειν δωρ. κ. έπ. διοτ. έν. τής άντ. σὺ βλλ.

τεινέω δωρ. ά. διοτ. έν. τής άντ. σὺ βλλ. : Θεόδωρ. 5,118.

τεινερός (ή) [τεινώ] κ. νεώτ. ή κατά τήν άπο- πάτησιν τάνυσις, τανυτός, τάνος. - Παύλ. Αιγ. 3,41 εἰστί

δὲ τεινεσμός προβυμία πρὸς ἔκκρισιν ἀπαραίτητος, οὐδὲν ἐξάγουσα πλὴν ὀλίγων αἰμαῶν ἢ μυζωδῶν: Ἰνν. Ἀφ.7,27, αὐτ. Ἐπιδ.1,5, Σαρ.2,12

τεινεσμοδῆς-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὄρισος πρὸς τεινεσμόν βλ.λ. ἢ πρὸς τὸ ἐκ τειναροῦ προερχόμενα: Ἰνν. Ἐπιδ.1,26, γ' ἀπὸ κοιλίας ὀλίγα, τεινεσμοδῆς κατ' ἄρχας, Ἄρετ. ὉΞ. Παθ.2,5 προβυμία τεινεσμοδῆς: Ἰ. Ἐπιτ. τεινεσμοδῆς μετὰ τεινεσμοῦ: Ρουφίν. Ὁρειδ.8,24,24.

τεινεσμοκίβδη ἰδί μιν. προσηγορία τοῦ θεοῦ ὃς τείνοντας, ἐκτείνοντας τοὺς δοκίδους κομήτας: Θεόδ. Λάσκ.769 ΙΜΙ.

τεινυμαι ὄγρ. τοῦ τῆνυμαι βλ.λ.

τείνω κ. νεώτ., μέλλ. τενω, ἄρρ. ἔτεινα, ἐπ. τεῖνω, πορ.κ. τετάκω, μέλλ. τενοῦμαι, ἄρρ. ἐτινόμην, ποσ. μέλλ. τεθήσασμαι, ἄρρ. ἐτάθη, ἐπ. τήθη, ποσ.κ. τετάμαι, ὕπερ. γ' ἐν. τετάτω, γ' πληθ. τετόνω, γ' δικ. τετάθηναι, τάνω, τετώνω: Ἰλ.Δ.124 κυκλιότερὸς μέγα τόξον ἔτεινα, αὐτ. Ε262 ἐξ ἄντυγος ἤνια τεῖνας ἰτανύσας καὶ δέσας τὰς ἡνίας ἐκ τῆς ἄντυγας, Αλογ. Ἀγ.364 ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τεῖνοντα πάλαι τόξον, Σοφ. Ἀντ.716 νύκτα πόδα τεῖνας ἰεντώσας τὸν ἱσόν τοῦ πλοίου, Λοκ. Ἐταιρ. Διάλ.3,3 ὅρα μὴ κατὰ τὴν παρομίαν ἀπορρήξωμαι πᾶν τεῖνοσαι τὸ καλῶδιον ἰβδλ. δημ. φρ. τεῖντοσες - παρατεῖντοσες τὸ σκαῖν, Ἐπιμ. κάλων τεῖνας οὐρίον κύρροσυνδ' ἢ ὄμ. κ. μέσ.: Ἀπολλ.Ρ.2,1043 ἀγκύλα τεῖντο τάς, Γολ.18,21,58 ἡερί. τεῖνόντων κ. παθ.: Ἰλ.Γ.372 ἡμάς . . ὅς οἱ ὄν' ἀνθερωῶνος ὄχευς τετάτω, αὐτ. Ξ.404, Ὁδ.Λ.11 τετάθ' ἰστία (ἴσαν τετνωμένο, ἀναπεταμένα), Ἀπολλ.Ρ.2,1230 ὄπαι ριπῆς ὄνεμο τεῖντο 2) ἄγω εἰς μῆκος, εἰς τὸ ἔπακρον, διατηρῶ ἐν ἐντάσει, παρατεῖνω, ἐντεῖνω: Ἰλ.Υ.101 εἰ δὲ θεός περ ἴσον τεῖναιον πολέμου τέλος κ. παθ.: Ἰλ.Μ.436, αὐτ.Ρ.543 τέτατο κρατερῆ ὄσμην ἢ μάχη ἦτο εἰς τὸ ἔπακρον σφοδρὰ, αὐτ.Ψ.375 Ἰπποῖσι τάθη δρόμος (τὸ βῆμα των ἑταχύνθη εἰς τὸ ἔπακρον), Ὁδ.Θ.121 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσας τέτατο δρόμος ἢ ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐντεῖνω, ὕψὸς τὸν τόνον τῆς φωνῆς: Αλογ. Πέτρα.574 τεῖνε δὲ δυσδούκτον βοδίην τάκων αὐδάν ἢ ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἐνεργειῶν, ἐντεῖνομαι, ἐπίσκαμαι ἐν ἐντάσει: Λιδόμ. Λόγ.39,144 ὁ πόνος συνεχῆς τέτατοι διὰ πᾶσας ὥρας ἑτους - τεταμένῃ προσοχή ἢ ὄμ. νεώτ. ἐπισχέσεων προσωπ. ἢ ὄμ. ὄμ. ἢ κρατῶν ἢ μτ. παθ. πορ.κ. τεταμένους ὁ τεῖνας εἰς ρῆζιν, εἰς σύγκρουσιν: τεταμένους σχέσεις δύο κρατῶν - τῶν συζύγων 3) ἐπὶ πρῶσ., ἐντεῖνω τὰς δυνάμεις μου, καταβάλλω μεγάλας προσοβείας, ἀγωνίζομαι, βάζω τὰ δυνατὰ μου: Πινδ.1,149 γαστρί δὲ πᾶς τῆς ἀμύνης λιμὸν αἰαντ' ἑτάται, αὐτ.Π.1,54 φωναῖσι δ' ἀμφ' ἀράτας τέτατοι: πρδλ. κ. ἀμτβ. 4) ἐκτείνω, ἀπλώω, διαχέω: Ἰλ.Π.365 ὄτε τὸ Ζεὺς λαίλαπα τεῖνη (ὄταν διεγείρῃ κακοκαίριαν), Πλάτ. Τιμ.34Β ψυχήν . . διαπαντός ἔτεινε: ἰδ. παθ.: Ὁδ.Λ.19 ἐπὶ νύξ τετάτοι βροτοῖσι ἡλεκθῶνι, Ἥσιόδ. Ἐργ. 549 ἄρη τετάτοι μακάρων ἄντ' ἔργου, Σοφ. Φιλ. 831 αἰγλαν ἄ τετάτοι, αὐτ. Ἀντ.124 ἀμφὶ νεῖτ' ἐτάθη πάταγος, Πλάτ. Πολ.616Β διά πατάτος τοῦ ὁρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς 5) γραμμ. ἐκτείνω συλλογῆς: Ἀπολλ. Δόσκ. Ἀντων.55,1 κ. παθ.: αὐτ.27,25 6) διευθύνω πρὸς τὸ σημεῖον, σκοπεύω, κυρ. ἐπὶ τὸν βέλων: Σοφ. Φιλ.198 ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχτα βέλῃ κ. μτφ.: Εὐρ. Ἐκ.263 εἰς τήνδ' Ἀχιλλεύς ἐνθίκως τεῖνει φόνον ἰσχεδιάζει, παρασκευάζει, ΑΠλ.258 τεῖνει βλέμμα διπλοῦν πρὸς ὄρος 7) ἐπὶ τοῦ λόγου, ἀνοετῶν, ἀνευθύνω: Πλάτ. Φαιδ.63Α εἰς σὲ τεῖνεται τὸν λόγον κ. παθ.: Εὐρ. Ρῆσ.875 εἰς σὲ τεῖνεται γλώσσῃ, Πλάτ. Φαιδρ.271Α ἢ ἀμιλλα αὐτῷ τέτα-

τοι πρὸς τοῦτο πῆσας ἢ μέσ. ἀνευθύνω, σπεύδω: Λιδόμ.1,206,17 τέτατοι πρὸς ἐμὲ βουλάμενοι τοῦτ' ἰδεῖν 8) ἐκτείνω, τοποθετῶ κατὰ μῆκος, ἀραδιάζω: ἤρ.2,96 Κύρη ἱππολήτ' τενοῦσαν ἢ μέσ. ἀπλώω: ΑΠ.9,220 ἄ χλοῖρα πλατάνιστος . . τὰν ἱερὸν φυλλάδα τενομένη: ἢ παθ. κατὰ μῆκος ἐκτεῖνομαι, εἶμαι ἐξοπλισμένος: Ἰλ.Δ.536 ἐν κονήσιν τετάθην, αὐτ.Ν.655, αὐτ.Φ.119 πρηνὴς ἐπὶ γαῖα καίτω ταβεί, Ὁδ.Χ.200 ταβείν ἐν δειγμῷ ἢ ἐκτεῖνομαι πρὸς τὰ κᾶτω, κρέμασι: Ἰλ.Χ.307 φάσανον ὄψο λαπῆρην τέτατο ἢ γεκ. ἐκτεῖνομαι, ἀπλώομαι κατὰ μῆκος: Ἐπιμ.135 διὰ αἰθέρας . . τέτατοι, Πλάτ. Νόμ.763C τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν τεταμένων, Ἀριστ. Ζ.1,313,3 φλέψ . . διὰ τοῦ κοίλου τεῖνεται ἢ ἢ μτ. τεταμένον ἐν ἐπὶ. χρ. ὁ μακρὸς ἐπιμήκης: Ἀριστ. Ζ.Μ.692b,20 ἀξάνα τεταμένον τῆς φύσεως ἡερίπτητοῦ ἢ γραμμ. ὄμ. ἐπὶ μακροῦ φωνήεντος: Πλάτ. 9) φέρω πρὸς τὰ ἑμῆρος, προτεῖνω, προβάλλω: Εὐρ. Ὀρ. 1494 τὰν Διὸς κόραν ἐπὶ σπαγὸν ἔτεινον, ΑΠ.7, 147 ἀσπίδα τεῖνας, αὐτ.7,720 δόρυ τεῖνας, Ἀπολλ. Ρ.4,107 χεῖρας τεῖνας ἀμύχανος ἢ κ. νεώτ. κ.φρ. τεῖνω χεῖρα ἐπὶ πορ.κ. αἰσῆσας ἢ ἀπατεῖσαι: ΑΠ.1,298 ὄρεκκο πᾶς διψῶν υἱὸς χεῖρα μπτεῖρ τεῖνει ἢ ὄμ. νεώτ. ἢ αὐτ. φρ. ἐπὶ συμπύκνωσας ἢ ἀλληλοδοθεῖας: τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἡρδ. συμπύκνωσιν, - ἔτεινε χεῖρα βοθησίας ἢ κ. μέσ.: Εὐκρ.Ρ.2,48 τῷ χεῖρα τεῖνόμενος, Ἀπολλ.Ρ. 1,1009 δούρατα . . τέτατοι, αὐτ.4,127 τεῖντο θεῖρην 10) πορ.κ. ἐπιτεῖνω, ἐπιτεῖνω, ἠκύνω χρονικῶς Αλογ. Πέτρ.537 ὄδο τι θαρσαλέας τὸν μακρόν τεῖναι βίον ἕλιπον, Εὐρ. Μήδ.670 αἶ τεῖναι βίον, αὐτ. Ἰων.625 βίον αἶωνο τεῖναι ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ λόγου: Αλογ. Χ.510 τόνδ' ἐτεινόντων λόγον, αὐτ. Ἀγ.1296 πολλά . . μακρὰν ἔτεινας, Εὐρ. Ἐκ.107 μακροῦς τεῖνω λόγους, αὐτ. Μήδ.201 τί μάτην τεῖναισθε βίον; ἰδ. ἐρμ. ὕψωνος τὸν τόνον πρδ.21) ἢ) ὄμτβ. ἐν γερμ. ἐν. ἐξοπλοῦμαι, ἐκτεῖνομαι, ἐξικουῖομαι, βαίνω κατὰ μῆκος, φθάνω μέχρι τινοῦ, ἰδ. ἐπὶ ὄρους, κλιτύος ντ.: ἤρ.2,6 παρ' ἦν βίμηγῃ τὸ ὄρος τεῖνει, αὐτ.4,38 τεῖνει τὰ ἐθάλασσαν μέχρι Τροίησιν ἄκρας, αὐτ.7,113 τεῖνεται ἐς Στυμόνα, Ξεν. Ἄγρο.2,17 τὰ ἐπὶ τὸ ἕλαχον τεῖντοῖνα τεῖχη ἴσταν, παθ.: ἤρ.2,8 ὄρος τεταμένον τὸν αὐτὸν τρόπον, Διον. Περ.116 ὄθι τεῖνεται ἐς μυχὰ γαίης ἢ) ἐπὶ ἐσθλοῦ, φθάω, κατέρχομαι μέχρι: Εὐρ. Βάκχ.936 σιολίθεσ' ὑπὸ σφουροῖσι τεῖνουσιν 12) ὄμ. ἐπὶ χρόνου, πορ.κ. τεῖνομαι, ἐπιτεῖνομαι: Αλογ. Πέτρα.64 ἡμερολογεῶν τεῖντοῖνα χρόνον τρημόντα 13) ἐπὶ πρῶσ., διευθύνωμαι, βαδίζω, σπεύδω μὲν φάσθω πρὸς: Εὐρ. Ἰκ.720 οἱ δ' ἔτεινον ἐς πόλιν, αὐτ. Ὀρ.1129 ὄλοιο τούρων ὀ τεῖναιον κρῶν, Ἀριστ. Ὁσσημ. 1205 παύει καὶ τεῖνει ὡς τὴν γυναικαὶ καὶ τὰ παθ' αἰκασθε, Ξεν. Ἀν.4,3,2, Λοκ. Ἰκορ.22 πρὸς τὸ ἀνατιεῖς ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ ὁρανοῦ 14) καταβάλλω προσοβείας, ἐντεῖνω τὰς δυνάμεις μου ἀγωνίζομαι, μάχομαι: Σοφ. Ἀντ.711 τὸ μὴ τεῖναισθαι, Πλάτ. Πολ.492D ἐναντία τούτοις τεῖντοσας κρατήσιν 15) ἐκτεῖνομαι, ἐξικουῖομαι, φθάω μέχρι σημεῖου τινοῦ, πένω: Πλάτ. Εὐατ.186C ὄσα διὰ τὸ ὄμαρτος παθίματα ἐπὶ τὴν ψυχήν τεῖνει, αὐτ. Συμμ.136C ἐπὶ πᾶν θεὸς τεῖνει, Λογην. Ὑφ.3,2 ἄλλα τῆς ὄδοσ ἐπὶ τὸ ὄηλά τεῖνει ἢ ἰδ. τον. ἐπὶ γρομμῶν: Πλάτ. Μέν.85Α γραμμὴ ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεῖνεται, Ἀριστ. Ζ.1 492c, 20 ἐκ τοῦ ἀγκυράλου φλέψ τεῖνει εἰς ἐκάτερον 16) κ. νεώτ. προσήκω, ἀνήκω, ἀσπασκῶ, ἀναφρομαι, ὁραρῶ εἰς τινα ἢ τι: ἤρ.6,109 ταῦτα πάντα εἰς σὲ νῦν τεῖνει καὶ ἐκ σέο ἄρτηται, Εὐρ. Φοῖν.435 εἰς σὲ τεῖνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,

Πλάτ.Κριτ.47C τί δ' ἔστι τὸ κακὸν ταῦτο; καὶ τείνει, καὶ εἰς τί τῶν τῶν ἀπειθευθρον, Δημ.145 εἰς δ' ἄντα τείνει· λέγει, Πλάτ. τὰ εἰς τὴν σφύρασιν τείνοντα· 171 προσμοιζῶν, εἶμαι παρεμφερῆ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἠ· Πλάτ.Θεαιτ.169B οὐ δὲ μοι δοκεῖ πρὸς τὸν Σκίρωναν μάλλον τείνειν, αὐτ.Φαιδ.45A ἔγγυς τί τείνειν τοῦ τεθνῶνα· 18) νεῶτ. ἔχω τείνειν, κατευθύνουσα· ἢ καταστασις - ὁ καιρὸς τείνει πρὸς βελτίωσιν.

τειθόθενθρον (τό) νεῶτ. Βοταν. ἄ. τεία, θαμνώδης φυτὸν ἰσογενὲς τῶν τροπικῶν χωρίων, αὐτὰ φέλλια παρέχουσι τὸ τέλλον βλαστ.11.

τειθόδοχη (ή) νεῶτ. δοχεῖον πρὸς πορασκευὴν τοῦ ποτοῦ τέλου, τσαγιέρα.

τέλον (τό) νεῶτ., δημ. **ταῖ** τὰ εἰς τὸ ἐμπόριον πωλοῦμενα ἀπεθραμμένα φυλλάρια τοῦ τεισοθένθρου· || τὸ ἐκ τῶν φύλλων ταῦτων διὰ βρασμοῦ παροσκευαζόμενον διατητηκὸν ποτὸν· 2) συνεκτ. ἑλαφρὸν ἀπογευματῶν γεῖμα, κοβ' ὁ παρατίθειται καὶ τέλον· παρατίθει εἰς τὴν πρεσβείαν τέτων, - χορευτικὸν τέτων.

τέλων ἠα. ἐπιστὸν, Κρήτες· πρὸλ. ὄτειος.
τειλοσοία (ή) νεῶτ. ἢ πόσις τέλου, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ τεισοτότου βλλ.

τειλοσοτεῖον (τό) νεῶτ. κατάστημα ἐνθά παρατίθειναι ἑλαφρὰ γεύματα μετὰ τέλου.

τειλοσότης (τό) νεῶτ. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν τελοσοσίαν ἢ ὁ κοβ' ὑπερβολὴν πίνων τέτων.

τειλομαζέλιον (τό) νεῶτ. κατάστημα ἐνθά πωλεῖται μόνον ἢ κυριὰς τέτων.

τείος σπαν. ἰων. τ. τοῦ τέως· ἴλ.Υ.42.

τείρα, τεϊρασίαν ὄν. κ. δοτ. πληθ. τοῦ τέρας.

τείραμ, παρατ. ἔπειρον, ἐν χρ. μ. κτ. ἐνσπ., παρατ. κτ. ἀσφα. οἰολ. ποθ. παρακ. **τέροθραι**, ἐπὶ λυπηρῶν ἢ ἀγενῶν καταστάσεων τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς θλιβω. κατορθώμα, ταλαιωρῶ, βασανίζω, ἐξοντῶ· ἴλ.2.255, αὐτ.Δ.315 ἄλλα εἰ γέρας τείρει, αὐτ.Ν.251, αὐτ.Π.510 **τείρα** γὰρ αὐτὸν ἔλαος, αὐτ.Ο.61 ὀδύνων αὐτὸν μιν τεύροισι κατὰ φέρονος, αὐτ.Ε.796 ἰδρώς γὰρ μιν ἔτειρον, Ὀδ.4,441 **τείρα** γὰρ αἰνῶς φωκῶων... ὄβυλ, Ἡοιδ.ὸ.ἀν.105 μιν ἔτειρον ἔρωσ. Μίμν.1,7 **κακαὶ** τεύροισι μέριμνα, Αἰολ.Πρ.350 **ἐπαί** με.. **τύχαι** τεύρουσ' Ἀτλαντος, Εὐρ.Ρήσ.799· κ. παθ.: ἴλ.Ρ.376 **τείροντα** δὲ νηλεῖ ἡλκῶν, αὐτ.Χ.242 ἐνδοθι θυμὸς ἔπειροτο νέβαϊ λυγρῶ, Πινδ. Π.1,52 ἔλκει τεύρομένον, Ἀριστφ.Λυσ.560, Εὐρ. Ἄνδρ.114 Ἐρμῖνας δοῦλον ἄς ὅσα τεύρομένα.. τάκομαι, Γολδ.840 λύθη τεύρομένον.

τείρων-ωνος (τό) [λατ.] Ἐπιγρ. Πάπ. κ. μου. νεο-σὺλλεκτος στρατιώτης· πρὸλ. τείρων.

τείχιάριον (τό) πάμ. μικρὸν, χαμηλὸν τεῖχος· ἴππ. κατασασμὸς τευχάρων παιδιῶν.

τειχοσιπλήκτης (τό) μον. ὁ πηλῆτων τὰ τεῖχη· Νικ.Χων.Χρον.17,10 **τειχοσιπλήκτης** κριός.

τειχοσιπλήτης (τό) (πελοζῶ) ὁ προσβάλλων καὶ καταστρέφων τὰ τεῖχη, ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, ἐν χρ. μ. κτ. τὴν κλπ. **τειχοσιπλήτα**: ἴλ.Ε.31, αὐτ.455 πρὸλ. **δοσιπλήτης** (ἰδ.γρ. **τειχοσιπλήτα**).

τειχῶς ἐν χρ. μ. π. Ἦρ. **τειχῶς**, οἰκοδομῶ **τείχος**: Ἦρ.199 **ἄεαυτῷ ἔτειχε**, αὐτ.97 **τείχος**· ἔ-**τείχεον**· 2) μεθ. περιβάλλω διὰ τέλους, ὀχυρῶμα· Ἦρ.8,40 τὸν Ἰσθμὸν **τείχεοντας**.

τειχῶτης (τό) μον. στρατιώτης νικτοφυλακῶν: Κίποφ. Ἐκθ.2,36 (ἰδ.γρ. **τειχῶτης**).

τειχῆεις-εντος-εσσα-εν τειχῆεις βλλ.: ἴλ.Β.246 (ἰδ.γρ. π.Στράβ.10,411).

τειχῆεις-ους-ες ὁ ἐντός τευχῶν ἐγκεικλισμένος, πολιορκημένος· Ἦρ.1,162 ὄκως **τειχῆρας** ποιήσας, Ἔουκ.2,101 **τειχῆρας** αὐτοῦς ποιήσας ἔδρου τὴν γῆν, Ξεν.Ἐλλ.5,3,2 **τειχῆρας** ἦσαν, Πολύβ.21,10,6. Σύνταξ.Ἐπιστ.30 **τειχῆρας** γὰρ εἶμι, καὶ πο-

λυροκόμενος γράφω, Διον. Ἄλ.Ρωμ.6,50 **τειχῆρας** μόνοντες καλέμεθα· 2) μετρ. ὁ ἐξων τεῖχη, τευχῆσιμος· Πά' Ἀρ.13,20 ἐν **τειχῆρασι** ἢ ἀτείχι· στος ἰπλόεσι, Στράβ.13,1,7 **τειχῆρας** ὀρώνας τοῦς ἴλιεας· ἴ) ὄχυρωμένους, ὀρωσός· Φιλῶστρ. Ἦρ.10,7 **νήσος** **τειχῆρας** τὴν ὄσων· 3) Ἐπιγρ. **τειχῆρας** **στέφανος** στέφανος ἀνομογενῶνος εἰς τὸν πρῶτον ὑπερβάλλον τὰ τεῖχη ἢ τὸ χαρακώμα **τεῖχος** ἔχθρων [λατ. *corona vallaris*].

τειχίδιον (τό) **ζωρον**.1721 **τειχίδιον**, τὸ μικρὸν τεῖχος, καὶ τεῖχον.

τειχίζω (τειχοζο κ. νεῶτ., ἄπτ. μέλλ. **τειχιῶ**, ὄδρ. **ἔτειχισα**, πορω **τεταίχικα**, μέσ. μέλλ. **τειχιούμαι** (ἰδ.γρ. ἐν Ξεν.ΚΠ.6,119 **τειχισασθαί**), ὄδρ. **ἔτειχίσωμην** ἐπ. **ἔτειχίσσαντο**, κίττω, ἀνεγείρω **τείχη**: Ἀριστφ. Ὀρω.838 **καὶ** τοῖσι **τειχίζουσι** παραδιακῶν, Ἔουκ.1,64 **ἔς** τὴν Παλλήνην **διαβάτης** **τειχίζου**, αὐτ.5,82 **τειχίζε** μακρὰ **τείχη**· ἴ) ὄμ. κ. μέσ.: ἴλ.Η.449 **τείχος** **ἔτειχίσσαντο** ἰληγῶν **τείχος** πρὸς ὀρωσπίων ἐκούσῃ, Ἔουκ.1,11 **ἔρωμα** τῷ στρατοπέδῳ **ἔτειχίσσαντο**· || ποθ. κίττωμαι, ἀνεγείρωμαι· Πινδ.1,51,44 **νήγρος** **τειχίζουσι**· || μεθ. οἰνεῖ ὡσπερ τεῖχος ὀρωσίουγούμαι· Πινδ.Π.6,9 ὄμνων **θλασούρος** **τειχίζουσι** πρὸλ. **πυρῶ**· 2) ἐπὶ συνασπισμοῦ, σχηματίζω οἰνεῖ **τείχος**: Ἦρῶδιαν.6,5,10 τῷ τῶν **ἀπιδίων** **προβολῆ** ὡσπερ **τειχίσσαντες**· 3) μεθ. διὰ τευχῶς περικλιθεῖ, περιτειχίζω, ὀχυρῶμα· Ἦρ.1,175 **ὄρους** **τειχίσσαντες**, Ἔουκ.1,93 τὴν πόλιν **ἔτειχισαν**, Αἰσχίν.3,84, Ἦρῶδιαν.6,7,11 **τὰ** στρατοπέδα **καὶ** τὰ φρούρια **ἐπιμακρότερον** **τείχισας**· || μεθ. ὑπερασπίσω, προστατεύω· Αἰδάν.Λόγ.63,30 **τειχίζοντα** τὴν οἰκίαν [οἰκόμενοι] **εὐροδοσά** τὸν Ὀλύμπιον· || κ. μέσ.: Ἔουκ.4,3 **τειχίζεσθαί** τὰ **χωρίον**· || κ. παθ.: Ἦρ.1,181 **ἔτειχισα** τὰ **βασιλῆα** **περιβόλω**, Ἔουκ.1,93 Ἀθηναῖοι οὕτως **ἔτειχίσθησαν**, αὐτ.4,7· || μεθ. περιφέρουρῶμαι, προφυλάσσομαι· ἴσοκρ.1,12 **ἀθανάτῳ** **τείχε** τῷ **Νελέῳ** **τειχομένην** [περὶ τῆς Αἰγυπτου], Δημ.367 **ἀσφάλειαν** **τειχομένην** **θαλάσσης**.

τειχικόζω-ή-ὄν γλῶσσο, κ. Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τεῖχος· || Ἐπιγρ. **τειχικός** **στέφανος** ὁ ἀνομογενῶνος εἰς τὸν πρῶτον διαβάλλον τὰ τεῖχος ἢ τὸ χαρακώμα τῶν ἐχθρῶν πρὸλ. **τειχῆρας** 3) [λατ. *corona vallaris*].

τειχίδεις-εντος-εσσα-εν ὁ διὰ τευχῶν περιβεβλημένος, καλῶς ὄχυρωμένος· ἴλ.Β.559 **Τίρονθα** **τειχίδεσσαν**, αὐτ.646 **ἴδρτυνα** **τειχίδεσσαν**.

τειχίον (τό) κ. νεῶτ., δημ. μ. κτ. τὸν πληθ. **τειχιῶ**, τεῖχος οἰκοδομήματος ἢ περιβόλου· Ὀδ.Π.165 **μέγα** **τειχίον** **αὐλή**, Ἔουκ.6,66 **τὴ** μέν **τείχια** **τα** καὶ οἰκίας **εἰργον**, αὐτ.7,81, Δημ.1,278 **τειχίον** **παλαιὸν** **ἐπιμοκόμενον**, Κλέμ. Ἄλ.Στρωμ.7,64B **διωρῶντες** **λῆθρο** τὸ **τειχίον** τῆς **ἐκκλήσιας**· 2) φράκτις· Ξεν.Ἰων.3,7 **τάφρους** **διηρηθῶν**, **τείχια** **ὑπερβαίνειν**, αὐτ.Ἰππαρχ.6,5· 3) μεθ. κτ. πληθ. ἐμπόδιον, μπόδια· Αἰδάν.Λόγ.64,48 **ἄντα** **ταῦτα** **ὑπερβάλλοντα** τὰ **τείχια** **διελάθησαν** τοῖς **ἔραστασι**· 4) δημ. **τειχιῶ** **τείχη** πόλεως ἢ μεγάλου οἰκοδομήματος· Ἐρωτόκρ.1,190 **τείχιῶ** τὸ **παλατιον**, αὐτ.4,1109 **τενύτων** **ἀπόξω** **στά** **τείχιῶ** **τῆς** πόλεως· πρὸλ. **τείχος**.

τειχίστις-εως (ή) κ. νεῶτ. ἀνεγείρων τευχῶν, ὀχυρώματος· Ἔουκ.7,6 Ξεν.Ἐλλ.6,5,4 **ἐάν** **ἔπισχου** **τῆς** **τειχίστου**, Λουκ. Ὀρχ.41.

τειχίσματα-ατος (τό) κ. νεῶτ. τὸ **τειχοποιημένον** ὄχυρμα· Εὐρ. Ἦρ.1096 **λαίνω** **τειχίσματα**, Ἔουκ.3,34 **προσβαλῶν** τῷ **τειχίσματι**, Γαλ.Διηγήσεις.4,1 **Τυρηνῶν** **τειχίσματα** **Πελαγονικῶν**.

τειχομάτιον (τό) μον. μικρὸν τεῖχος· βλλ.: Νικ.Χων.Χρον.364B **τὰς** **χερσῶσας** **πόδας** **τειχοματίας** **διετέλεσε**.

τειχοσμός (ὁ) ἀνεγέρσις τειχῶς, τείχις· Θουκ. 5,82, αὐτ.δ.102 κωλύσαι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τειχοσμόν, αὐτ.8,14· πρὸλ. Δημ.325 ἐὼν τὸν ἔμὸν τειχοσμόν βούλεαι δικαίως σκοπεῖν.

τειχοστής (ὁ) μτγ. ὁ τείχιζων, ἀνεγέρων τείχη, ὄχυράματα· Πά.Βασ.4,12,12(13) τοὺς τειχοστας καὶ τοὺς λατόμους τῶν λίθων, Λιδά.Θέα. 2,2 τειχοστής τῆς Τροίας.

τειχοστής (ὁ) μον. στρατιωτικὸν νυκτοφυλακῶν· Κίπορφ. Έκ8,2,36 ἰδ.γρ. τειχοστής.

τειχοδαίμων-ανός (ὁ) μον. εἶδος στρουθίου, πθ. ὄνομ. τῶν ἠσκημένων καὶ ραμφίζωνι χαρτίᾳ, ἐν οἷς ἀναγράφονται προρρησίαι· Δουκάγγ.

τειχοδόμημα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. κτ. πλῆθ. τείχος-η, **τειχοδόμη** (ἀ) μτγ., μον. κ. νεώτ. οἰκοδόμησις τείχους· Πλάτ.Νικ.18 παρασκευὴ τῆς τειχοδομίας, Κίν.Ίστ.5.

τειχοδόμος-ον μτγ. ὁ οἰκοδομῶν τείχος ἢ τείχη· Μαν.4,291, Πολυδ.1,161.

τειχοδόμω-έω μτγ. οἰκοδομῶ τείχος ἢ τείχη· Αἴπλ.4,279, Στράβ.δ,6,15 μηδέποτε παύσασθαι τειχοδομεῖν· κ. ἄθ.· Σχόλ.Εφρ.Φοιν.237.

τειχοδαλίτης (ὁ) ὁ καταλιών, κρημνίζων τείχη· Κτήσ.ἀπ.57· τῶν τειχοδαλιωτῶν ἑλαφάντων.

τειχοκράτω-έω μτγ. κρατῶ, γίνομαι κύριος τείχους ἢ φρουρίου· Πολύδωμ.4,2,18.

τειχοκρουσά-έω μον. κρούω ἐπὶ τείχους· ΚΜανσ.Χρον.618 τειχοκρουσάτων τὴν κεφαλὴν καθάπερ ἄλλοτριαν ἰδιόθ. τσχο-ι.

τειχολάτης ἰδος (ἡ) μτγ. ἢ κοιταστρέφουσα τὰ τείχη· Στράβ.π.Πλοῦτ.Ρωμ.17.

τειχομαχέον (τὸ) μον. εἶδος παλιορκητικῆς μηχανῆς· Νικ.Χων.Χρον.10,1,159Α.

τειχομάχης (ὁ), ὄνομ. -ας τειχομάχος βλλ.· Ἀριστ.Ἀχ.520 τειχομάχος ἀνήρ.

τειχομαχία (ἡ) κ. νεώτ. ἰων. -ῆ ἢ περὶ τὰ τείχη ἢ πρὸς τὰ τείχη ἢ ἐπὶ τῶν τειχῶν μάχη· Ἡρ.9,70 τειχομαχίᾳ ἐρωμενεστέραν, Πλοῦτ.Θθ.6, Διον. Ἄλ.Ρωμ.6,76 πόλεσις τειχομαχίας ἐλάνθεις, Ίουλ. Λόγ.2,65D· || εἰδ.-ἡ δωδεκάτη ραφθῖα (ἡ) τῆς Ὀμήρου Ἰλιάδος· Πλάτ.Ίων.539B.

τειχομαχικός-ή-όν μτγ. κ. μον. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἐπιτάξιος πρὸς τειχομαχίαν· Σχόλ.Ἀριστ.Νεφ.490, Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.148, Κίν.Ίστ.4,84C συχνὰ μαστίγαντι τοὺς τειχομαχικούς.

τειχομάχος-ον μτγ., μον. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ περὶ τὰ τείχη μαχόμενος, προηδάλων ἢ ὑπερασπιζών τὰ τείχη· Ἄπλ.Ίαν.93· 2) ἐπὶ ὄργανων, ὁ κατακρημνίζων, καταστρέφων τὰ τείχη· αὐτ. Ἐρφ.5,36 τειχομάχος σιδηρός, Νικ.Χων.Μασ. Κομν.6,2 τειχομαχοί μηχαναί.

τειχομαχῶ-έω κ. νεώτ. μάχομαι περὶ τὰ τείχη ἢ ἐπὶ τῶν τειχῶν· Ἡρ.9,70 οὐκ ἐπιτάξιμους τειχομαχέειν, Θουκ.1,102 τειχομαχέει δόδομον δύναται εἶναι, Πλοῦτ.Ἄλκ.28 τειχομαχέειν πρὸς τοὺς πολεμίους· || πολιορκῶ· Φιλόστρ.Ἡρ.713 τειχομαχισόντα τῶ Ἰάλε· || κ. ἐπὶ τῶν ἀνομιμωμένων, μάχομαι ἐπὶ, ἀπὸ τῶν τειχῶν πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν· Ἄπλ.Ἀνν.δ.92.

τειχομαχῆς-οὺς-ές μτγ. ὁ οἰκιστὴς διὰ τῆς μελοδίας αὐτοῦ τείχιζων· Αἴπ.9,216 κιδάρη τειχομαχῆς ἰπερὶ τῆς τοῦ Ἀρσινόου.

τειχοπάης (ὁ) Ἐπιγρ. τειχοποιός βλλ.

τειχοποιία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ οἰκοδόμησις τειχῶν ἢ ὄχυρωμάτων· Ἄλν.Τακτ.8,3, Διόδ.Σ.13,35 νεῶν . . . κατὰ τὴν τειχοποιίαν καθαρῶς ἐβαι.

τειχοποιικός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. τειχοποιός, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τειχοποιίαν· || τὰ τειχοποιικὰ πρόσδοσι πρὸς διατήρησιν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν· Ἐπιγρ.

τειχοποιός (ὁ) κ. νεώτ. ὁ οἰκοδομῶν, κτίζων τείχη ἢ ὄχυράματα· Λυκόφρ.617 τοῦ τειχοποιού

Ἀριστέως, Λοκ.Ὀρχ.4· 2) οἱ τειχοποιοὶ ὄρχοντες ἐν Ἀθήναις κ.ά. πόλεσις ἔχοντες φροντίδα τὴν διατήρησιν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν· Ἐπιγρ., Δημ.243, Αἰσχίν.3,24 ὄρχων τὴν τῶν τειχοποιῶν ἀρχήν, Ἀριστ.Πολ.132b,26.

τειχοποιῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. κτίζω, ἀνεγείρω τείχη ἢ ὄχυράματα· Ἐπιγρ., Πολυδ.δ,7,118, Τίτ.Σ.Λυκόφρ.1209 πρῶτος Τυρσηνοὶ τειχοποιεῖν ἔβρασαν· 2) ἔχω τὸ εὖλιμα τοῦ τειχοποιεῖν βλλ.2)· Δημ. 2) τὰ θεωρικά διοικῶν καὶ τειχοποιῶν.

τειχοπούργος (ὁ) Εἰμ. πόργος τείχους **τείχος**-εος-ου(τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. κτιστὸν ὀφθαλμὸν ὄχυράμα ἐκ μεγάλων λίθων περιβάλλον τὴν πόλιν ἢ ἄλλα τι χωρίον, κάστρον· Ἰλ.Φ.295 Ἰλιόφει κλυτὰ τείχεα, Ἀριστ.Ὀρχ.379 ὀφθαλμὸν τείχη, Κό. Ἐβρ.11,30 τὰ τείχη Ἰεριχώ, Πρὸδρ.2,621 καὶ τείχος ἀπροσιμάχτην πλοῦσα τῆς Βυζαντιδος· || β. μτ. ἐπὶ πρὸς ὄφθαλμον τῆς ποιότητος καὶ τοῦ εἶδους τῆς κατασκευῆς· Ἰλ.Υ.145 τείχος ἐστὶ ἀμφίγυτον, Χρυσμ.ἡ.Ἡρ.7,141 ἔβλιον τείχος, Εὐρ.Τρ.1037· || β. μτφ. πρὸς ὄφθαλμον μεγάλης στερεότητος καὶ ἀντοχής· Ὀδ.Κ.3 τείχος γάλακον ἄρρηκτον, Ἀριστ.Ἰνν.1046 σιδηρῶν τείχος, Πλάτ. Νόμ.778D, Αἰσχίν.3,84 τείχη γαλκὰ καὶ ὀδαμάντινα· || τείχων κινῶντων ἀλλεπάλληλος σειρὰ τειχῶν· Ἡρ.7,139· || ἐν φρ.μτ. ρ. δηλοῦσθαι κατασκευὴν, ἀνεγέρων τείχους· Ἰλ.Η.436 τείχος ἔδισμον, Ὀδ.Ζ.9 ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει Ἰσθμίειρε κατὰ πηλοῦς, Ἡρ.1,98, Θουκ.7,1 τείχη οἰκοδομήσασθαι, αὐτ.6,99 τείχη ἔδειν, Δημ.20,94 τὰ τείχη στίσαι· || β. μτ. τοῦ περιβάλλοντος· Ἡρ.1,141 τείχεα περιβάλλοντο ἔκαστοι, αὐτ.1,163 τείχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν, Ἀριστ.Πολ. 133iκ.3 τείχη περιβάλλειν ταῖς πόλεις, αὐτ.8 τείχη περιδεδωμένον· || ὄν. ἐν φρ. μτ. ρ. δηλοῦσθαι ὄνομα, καταστροφὴν τείχους κτ.· Ἰλ.Μ.90 τείχος ἠθέλησεν, αὐτ.Η.61 τείχος ἀναρτήρας, αὐτ.8,69f διαπορθήσας τείχεα, Ἡρ.6,46 τ-περιαίρειν, αὐτ.48 τ-κατελείν, Θουκ.2,75 τ-διαίρειν, αὐτ.4,109 τ-κατακόψαι, αὐτ.3,20 ὤρηθαι τὰ τείχη· 2) ἐν Ἀθήναις τὰ μακρὰ τείχη συγκροτήμα τεχῶν συνδέοντων τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου, τὸ πρὸς τὸ Φάληρον ἐκαλεῖτο τὸ νότιον, τὸ δὲ πρὸς τὸν Πειραιῶς τὸ βόρειον, τὸ μετ'εὐ δὲ τούτων ὄνομ. ἦτα παράλληλον πρὸς τὸ βόρειον, τὸ δὲ μέσῳ τείχος (Πλάτ.Γοργ.455B)· Θουκ.2,13, Πλάτ.Πολ.439B, Αἰσχίν.2,173· || τὸ μετ'εὐ τῶν τειχῶν τούτων διάστημα συνῆθ. ἐκαλεῖτο κ. τὸ μακρὸν τείχος· Ἀνά.145· 3) γεν. ὄχυρωματος τόπος, φρούριον· Πίνδ.ἀν.213, Ἡρ.3,14 παρέλασε τὸ τείχος τὸ ἐν Μίμνῳ, 4) συνεκτ. τετελεσμένον, ὄχυρωμένη πόλις· Ἡρ.9,41, Ξεν.Κ.Π.7,5,13· 5) κτ. ἐπέκτ. τοῖχος ναοῦ ἢ κ. ἄ. οἰκώματος· Πάπ.· 6) εὖ-βλινον τείχος ἄλληγορ. τὰ πλοῖα· Χρυσμ.ἡ.Ἡρ.7,141 τείχος· εὖβλινον· μόνον ἀπορρόητον τελέθειν, αὐτ.142 τὸς νέας λέγοντας εἶναι τὸ εὖβλινον τείχος· || μτφ. ἡ νεκρικὴ πυρὰ· Πίνδ.Π.3,38 ἐπέλ τείχει θεσάν ἐν εὖβλινω σύγγονοι κοῦραν· 7) ὄν. μτφ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐρείσιμα, προστασία· Δημ. 559, Πά.Ζηγ.2,5 ἐγὼ ἔσομαι αὐτῆς τείχος πυρὸς κυκλόθεν, Λιδά.Λόγ.62,57 τείχος ἰσχυρὸν τὴν Ἀνδρονίκου ψυχὴν ὑποδέοντα· || ἀδιόφραστος φρῆσις· Πλοῦτ.Μάρκ.29 τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδηρὸν στήσις τείχος, Ἀγαθ.294, 22 καὶ τόξα πορθῶσα τείχεα παρθενίς, Καβάφ.Τείχη 2 μεγάλα κὶ ἀφῆλα τριγύρω μου ἐκτίσαν· τείχη - Σινιακί τείχη ἰδ. ἐν μτφ.μρ. ἀνεπέρθηται· πρὸλ. ὀσιπ, πόργος.

τειχοσιότης (ἡ) μον., θηλ. τειχοσιότης, ὁ σεῖσιν τὸ τείχος ἢ τὰ τείχη· ΚΜανσ.Χρον.48f9, Εὐστ.Πον.29,84 τοὺς τειχοσιότητας λίθους.

ταχισαστρια (ή) μον. θλ. τοῦ ταχισαστῆ βλλ. : ΚΜανασσ.353 ταχισαστρια πόλεω.

ταχισκοπία (ή) σχόλ. ή από τῶν τεχνῶν θεωρία' ή δ. αναφ. εἰς σκηνὴν τῆς ραφῆδ. Γ τῆς Ἰαδόδος : Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.88 ή εξοδόσ τῆς παρθένου εἰκῶν ἐστὶ τῆς Ὀμηρικῆς ταχισκοπίας τῆς Ἐλένης.

ταχουργία (ή) μον. ή κατασκευὴ τῶν τεχνῶν, τεχνολογία : Θεοδόσ Ἄκροσ.150 Ἑλλητικῶσ κτεροσσεσ τάσ ταχουργίας.

ταχοφάλακκ-ώ μτγν φυλάττω : ἐπὶ τῶν τεχνῶν : Διον.Ἄλ.Ρωμ.4,16. Πλαὺτ.Κράσ.27 φθαγῆ-μενος τοῖσ ταχοφάλακκασιν, Πόλιδωμ.7,1,5 κατ. διόρθ. ἀντὶ τοῦ ἐσφ. κωκτοφολακτῶ).

ταχοφάλαξ-ακος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. δ φυλάττω τὸ τεχίος : Ἦρ.3,157 στρατάρχησ σσι καὶ ταχοφάλαξ ἀπεδέδεκτο, Πλάτ.Ἠδ.894C, ΚΜανασσ.Χρον.414' 2) Ἦσ. ἑθρῶσ πς ἐν Κυρήνησ.

ταχοφία (ή) νεώτ. Ιατρ. μορφή ἀβαλαμικής ἡμικρανίος ή σπινθηροδόλου ανατόμιασ.

ταχοθριον (τό) ἄσοκ. τοῦ τεχίος : Ξεν.Ἑλλ.2,128.

ταχίωμα-στος (τό) ΑΒ 314,14 ἑφαργμόσ τὸ περιφραγια καὶ ταχίωμα ἐντέλεσ, ἄπερ ἐστὶ καὶ αἰμασιὰσ' ἰτό π.Πολύδ.4,63,2 χρῆσάμενος ταχίωασιν, διόρθ. τε χῶμασιν.

ταχιώτῶσ-ή-όν Ἐπιγρ. ταχίωτῶσ, ταχίωτῶσ βλλ.3) : Ἐπιγρ. ταχίωτῶσ στέφανοσ.

ταίωσ ἄπιρρ. ἐπ. τ. τοῦ τείωσ βλλ.

τάκι (τό) νεώτ. βοταν. τὸ ξύλον τοῦ δένδρου τεκτονία ή μεζῶν ἐν γρ. εἰς τὴν νοσηρικῆσ.

τέκα, τεκεῖν ἄορ. τοῦ τίκτω βλλ.

τεκεκτόνοσ-αν ἐσφ. γρ. ἀντὶ τεκεκτόνοσ βλλ. : Ὀρφ.Λιθ.315.

τεκῆσ (ή) Ιατρικ. ή νεώτ. κ. δημ. ἀσκητήριον τῶν Τούρκων δερδισιῶν 2) κτ. ἐπέκτ. καταγῶν νοσισοπισιῶν.

τεκμαρῶμασ (τέκμαρ ή κ. νεώτ., μέλλ. τεκμαροῦμασ, ἄορ. ἔτεκμαρῶμασ ή ἐπ. τεκμ., διὰ σημεῖοσ ὀπῶδ, προδοριζῶσ, δριζῶσ, ἰδ. ἐπὶ θεῶν) : Ἰλ. 2,349 ἐπεὶ τάδε γ' ὠδε θεοὶ κακά τεκμαρῶμασ, Ἠσοδ.Ἐργ.229 πόλεμον τεκμαρῶμασ Ζεὺσ, αὐτ. 239' ή γεν. ἐπὶ παντίσ προσ. ἐν ἀξίωμασ, προστάσσω, διατάσσω, προδοριζῶσ, προδιαγρῶμασ : Ὀδ.Ν 317, αὐτ.Κ 563 ἄλλην δ' ἤμιν ὀδῶν τεκμαρῶμασ Κίρκη, Πλάτ.Νόμ.849B ἐν σῆσ ἀν ἰτόποισι νομοφύλακεσ τεκμαρῶμασ ἐδρασ πρεπούσασ δρουσ θῶνται τῶν ἰώνων' 2) ἐν ἀναφ. πρὸσ τὸ μέλλον, προμηνῶσ, προλέγω : Ὀδ.Α 112 τότε τοῦ τεκμαρῶμασ ὀλεσθρον νῆεσ καὶ ἑτάροισ' ή μτ. ἀναφ. ἀριζῶ κατ' ἐμαυτῶν, ἀποφασίζῶσ, σχεδιάζῶ νά . . : Ὑμν.Ἀπόλλ.285 τεκμαρῶμασ . . νῆον ποιήσασθαι, Ἀπολλ.Ρ 4,559 τεκμαρῶμασ . . νοστήσῶσ 3) μεθ' Ὀμ. κ. νεώτ. ἐκ σημεῖοσ κρίνω, διὰ παρατηρήσασ ἐξέγω συμπεράσματα περί τιοσ πρόγματοσ : Εὐρ.Φοίν.180 προστάσασ τεκμαρῶμασ πύργων ἄνω τε κάτω τε τείχη πειρῶν' 4) ὀδ. κ. διὰ συμπερασμοῦ μετρώ : Ἀπολλ.Ρ 4,217 ὄσα φύλλα . . πῆσαν ὄλασ φυλλοχόγῶ ἐνὶ μνη' τίσ ἐν τάδε τεκμαρῶμασ 5) ἀπολ. εἰκόσ, συμπερινοῦσ : Ἄλκμοσ' ὡσ ἀνδρώποισ τεκμαρῶμασ (βλέδασ), Ξεν.ΚΠ 4,3,21 τέτταρον ἀβαλαμῶτεσ τεκμαρομῶσ, αὐτ.Ἀπομ.1,4,1 λέγοσσι περὶ αὐτοῦ τεκμαρῶμασ' ή συνθ. μτ. δασ. δηλοῦσασ τὸ ἐφ' οὐ σπριζέταισ ἐξέλιγαν τὸ συμπερασμοσ : Πίνδ.Ο 8,3 μέτασ ἀμύλοισ τεκμαρῶμασ, αὐτ.ἀπ.169,4. Ἦρ.1,57, αὐτ.2,33 τοῖσ εἰρησενάσι τὰ μὴ γινωσκόμενα τεκμαρῶμασ, Αἰσχ.Πρ.338 κρινῶ καὶ λόγῶ τεκμαρῶμασ, Σοφ.ΟΤ 916 τὰ κινή τοῖσ ἡλάσι τεκμαρῶμασ, Ἰππ.Προγν. 24 τοῖσ περισομένοισ τεκμαρῶμασ τοῖσ ἐμπίσασι σημείοισ (ἐξ ὄλων τῶν συμπτωμάτων) ή δμ. μτ. ἄπιρρ. διορ. ή ἐπιρρ. : Δέν.1,33 τεκμαρῶμασ τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γενησμένων, Ἀριστ.Φ.

76 ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τεκμαρῶμασ, Πλάτ.Θεοι.206B ἀπὸ τούτων τεκμαρῶμασ καὶ εἰσ τὰ ἄλλα, αὐτ.Κριτ.44A πόδεν τούτο τεκμαρῶμασ, αὐτ.Πολ.433B ὀσθασι ὄθεν τεκμαρῶμασ, Δημ.820 εἰ τὸ δεῖ τεκμαρῶμασ πρὸσ τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον' ή σπαν. μτ. γενικ. : Θουκ.3,53 τεκμαρῶμασ κατηγοριασ τε ἡμῶν οὐ προγεννημένησ, Ἀπλ.Ἐμφ.5,87 τῶ πυρὶ τῆσ ὀδοῦ τεκμαρῶμασ, Φιλόστρ.Εἰκ.2,7 τεκμαρῶμασ τοῦ δένδρου πρὸσ τὴν ναῦν' κ. μτ. αἰτ. κ. ἀναφρ. : Ξεν.ΚΠ 8,28 ἔτεκμαρῶμασ δὲ τούτο ὀδωσ ἔχειν ἐκ τούδε ὀμ. μτ. εἰδ. ή ὀνοθ. προτάσ : Θουκ.1,1 τεκμαρῶμασ ὄτι ἀκρόζοντεσ ἦσαν, Πλάτ.Κωμ.37 ὡσ μέγα . . τὴν Ἀττινὴν ὄροσ εἶναι φασ, τεκμαρῶμασ, ΑΠ 12,177 κὶ δεῖ με καὶ περὶ ἄλλεσ τεκμαρῶμασ ἰδὲν εἶναι βέβασῶσ ἀν . . 4) ἀναγνωρίζω : Ἀπολλ.Ρ 4,73 ὄσα κοῦρεσ τεκμαρῶμασ, ΑΠ 4,121 αὐτῶν τῶν Ἀλεξάνδρου τεκμαρῶμασ 5) διευθίνω πρὸσ τὸ σημεῖοσ : Διον.Περ.101 εἰσ ἀνεμον τεκμαρῶμασ ἄλκον, αὐτ.135 οὐδρον δ' ἐσ τένοδον τεκμαρῶμασ' ή ἀπολ. προστάλῶσ, προέγω, ἐξέγω : Νικ.Θηρ.231 κινεῶντεσ δῶα χροὶ τεκμαρῶμασ' 6) ἐνεργ. τεκμαρῶμασ διὰ σημεῖοσ δεικνῶσ, δηλωσ, σημαίνω, φανερώνω : Πίνδ.Ο 6,73 τεκμαρῶμασ χροῖ ἔκαστον ἰσχόλ, ἔκαστον ἀνδρώπων ή πράξισ δεῖκνέισ, αὐτ.Ν 6,8 τεκμαρῶμασ . . τὸ συγγενέσ ἰδεῖν, Αἰσχ.Πρ.606 ἄλλα μὴ τοριῶσ τεκμαρῶμασ ὄτι μ' ἐπαμμένεισ παθεῖν, Νικ.Θηρ.690 κελεύθεουσ τεκμαρῶμασ, Σχόλ.Εὐρ.Ἰππ.344 τοῖσ δὲ τὸ αἰδεστικόν τὸ γυνόσισ τεκμαρῶμασ' 7) ὄμ. θέτω ὄριον, τέρμα, τελειώνω : Ἀροτ.18 τεκμαρῶμασ πᾶσαν ἀοιθῆν ἰδ. ἐρμ. ὀδηγῶσασ, σχόλ. ἐπιστάσασ διὰ τεκμαρῶμασ ή δεῖξαστεσ).

τέκμαρ (τό), ἐπ. τέκμαρ ὄριον τέρμα, τέλος : Ἀριστ.Ρητ.1,357,9 ἐπὶ τέκμαρ καὶ πέρασ ταῦτον ἐστὶ κατὰ τὴν ὄρασιν γλώσσαν' : Ἰλ.Ν 20 ἰκετο τέκμαρ ἰεθροσιν εἰσ τὸ τέρμα, τὸ ὄριον ὄριον σημείοσ, αὐτ.Π 472 τοῖσ μέν . . κῦροτο τέκμαρ (ἐπένοησεσ τρόπον θεραπειασ), αὐτ.1130 εἰς ὄ τέκμαρ Ἰλίου ἐβρωσ, Ὀδ.Δ 373 οὐδέ τι τέκμαρ εὐρίμενα δῦνασσι, Πίνδ.ἀπ.165 τέκμαρ αἰώνωσ' ή ἐκβασισ : Πίνδ.Ν 2) ή ἐπιδιωξισ σκοπέσ Πίνδ.Π 2,49 θεοσ ἀπαν ἐπὶ ἄπιδεσσι τέκμαρ ἀνύετασ' ή διεζῶσασ : Πίνδ.Ν 2 τὸ ἐκ διὰσ ἀνθρώποισ σαφέσ οὐκ ἐπετασ τέκμαρ' 2) τὸ ἀσφαλῶσ προδιαγεγραμμένον ὄριον : Ἠσοδ.ἀπ.164 βειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργέσ 3) βέβασον, ἀσφαλῶσ σημείον ἐπισημῶσ πορθέομενον : Ἰλ.Α 526 τούτο γάρ ἐξ ἐμῶθεν μέγιστον τέκμαρ (περὶ τοῦ νεύματοσ τοῦ διός, ὡσ σοδορῶσ ἐγγυλήσασ, διαβεβασεωσ) ή γεν. σημείον, τεκμήριον, σημάδι : Ὑμν.Ὀρ.32,13 τέκμαρ δὲ βροτιῶσ καὶ ὄσμα τέκνυται ἰσ σελήνῃ, Αἰσχ.Πρ.454 ἦν δ' οὐδὲν αὐτίσ οὔτε χεῖμασ τεκμαρ ὄσ' . . ἦρασ, αὐτ.Ἀγ 272 ἐστι τῶνδὲσσι τεκμαρ, αὐτ.Ἰκ.483 τῆσδ' ὄφειλεσ τέκμαρ, Εὐρ.Ἰκ.1273 κινεῶσ . . ὄσμα, ναυγίλοισ τέκμαρ, Ἰοῦλ.Κοῖσ.31911 τέκμαρ βίωτοσ νένδομοσ καλοῦσ 4) Ιατρ. σύμπτωμα νόσου, δ. τεκμήριον βλλ.1) : Ἰππ.Γυν.2,123. Ἀοετ.Ὀε.Παθ.2,2.

τέκμαρτικῶσ (ή) κ. νεώτ. ή ἐκ βεβασῶν σημείων κρισίσ, συμπερασμοσ, εἰκοσία, στοχασμοῦ : Θουκ.2,87 αὐτὶ εἰκῆται τέκμαρῶν ἔχει τὸ ἐκφοβῆσασ, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,1 ἐξ ἐκείνουσ ποῖσισμοσ τοῦ χρόνου τὴν τέκμαρῶν, Διανκ.47,46 ἀφ' οὐπερ . . τέκμαρῶν τὸ ναρ εσχεν 2) ἰδ. Ιατρ. ή ἐξ ὀρισμένων συμπτωμάτων διδγῶμασ : Ἰππ.Διαίτ. Ὀε.2 3) διεπιτηρεῖσ τὸ τεκμαρῶμασ ὄδῶνοισ, ἐξυπνάδοσ : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,78 γυναικεία τεκμαρῶμασ τὸ ἀσανέσ τοῖσ ἄλλοισ ἄνευροσισ.

τεκμαρτικός-ή-όν μτγν. συμπερασσιμῶσ στοχαστικῶσ : Πολύδ.9,152

τεκμαρτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔξ ὀδ δύναται πρὸς ἐκάστω, νὰ συμπεράσῃ, ἐπιδεικτικός συμπερασμοῦ : Κρατίν.260 οὐδὲ πρὸς εἶδος ἀρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

τεκμηριάζω μαν. τεκμηριομαι, προμαντεύω : Νικ.Χων.Χρον.214β ὅσῃσα τεκμηριάζειν ἔχουσι βίωτον ἀνδρῶν, αὐτ.237.D.

τεκμηρίον [τό] [τεκμηριομαι] κ. νεώτ. σημεῖον, γνώρισμα, σημάδι : Ἡρ.2.13 ἔλεγον δὲ καὶ τὸδε μὴ τεκμηρίον περὶ τῆς χώρας, Ἀλεξ.Ἀγ.1366 τεκμηρίοισιν ἔξ ὀμυγμάτων μαντικόσῃσιν, αὐτ.Χα.205, Σοφ.Ἡλ.774 θανάτους πλατ' ἔχων τεκμηρία, αὐτ.1109, Εὐρ.Ρήσ.94, Ἰσοκρ.122 τεκμηρίαν τῆς πρὸς ἡμᾶς φιλίας : [ἰατρ. σύμπτωμα : Ἰνπ.Προγν.25, Σωφ.1.33, Γαλ.18121.306 2] τὸ ἐκ βεβαίω- κει ἀνανόστατων γνωρίσμων συναγόμενον συμπέρασμα, ἀπόδειξις συλλογιστική : Ἀλεξ.Εὐμ.485 μαρτύρια τῆ καί τεκμηρία καλεῖσθαι, ἀργαῖα τῆς δικῆς ὀρκώματα, Ἀνφ.4.4,2 ὄχι εἰκότα τεκμηρία, αὐτ.4.10' ἢ μτ.νεοι, ἢ ἔμπαρσι, : Ἀλεξ.Εὐμ.662 τεκμηρίον τοῦδε σοι δεῖξω λόγου, Φιλόμ.97,5 τεκμηρίον δὲ τοῦδε τὸν Ὀμηρον λαβὲ, Ἄνδ.3,2 τεκμηρίον περὶ τῶν μελλόντων' ἢ ἐν φρσ μτ. α. : Ἀλεξ.Πρ.826 τεκμηρίον . . . δοῦς μῦθον, αὐτ.Εὐμ.447 τεκμηρίον λέξω, αὐτ.662, αὐτ.54 ἐπιδείξει τεκμηρία, αὐτ.271, Ξεν.Ἀγρ.6,1 τεκμηρία παρασχέσθαι, αὐτ.Ἀπομν.1,72 ποιῶν ἐχρήσαντο τεκμηρίω, Πλάτ.Θαιτ.158B τεκμηρίον ἀποδείξει, αὐτ.Ἰνπ.Μ.283A τεκμηρίον ἀποφαίνω, αὐτ.Ἀναλ.20D, Διόδ.Σ.1,10 τεκμηρίον φέρειν, Λουκ.Μισθ.Συν.15 τεκμηρίον ποιούμενοι' 3] ἢ φρ. τεκμηρίον δὲ (τοῦτου) ἐκφέρεται ὡς πρὸς ἀνεξάρτητον, ἐπομένως ἐπισημαστικὸς πρὸς συνήθ. μτ. τοῦ γάρμ' ἀπόδειξις δὲ (τοῦτου) εἶναι τὸ ἔλεξ, ὅτι δηλ. . . : Ἡρ.2.58 τεκμηρίον δὲ μοι τοῦτου τὸδε' αὐτ. ἀνὲν γὰρ φαίνονται . . . Θουκ.2.39 τεκμηρίον δέ' οὐτε γὰρ . . . , Δημ.459, Ξεν.Ἀν.1,9, 29' 4] ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ. βεβαία, ἀνατιρίρητος ἀπόδειξις κατ', ἀντιπῶσι, αὐτ. πρὸς τὸ σημεῖον κ. εἰκότος : Ἀριστ.Πρ.70b,2, αὐτ.Πρ.1357b,4.

τεκμηριώω ὁ κ. νεώτ. διὰ τεκμηρίων ἀποδεικνύω, καταδείκνυμι : Θουκ.1,3 τεκμηριώει δὲ μάστιχα Ὀμηρον, αὐτ.1,9 Ὀμηρον. - κί τῷ ἑκαστὸς τεκμηριώσῃ, αὐτ.3,104 τοιαῦτα ἐτεκμηρίωσεν ὅτι . . . κ. παθ. : Διωκ.75,13 πηγά ἐστιν . . . ὡσπερ καὶ τοῖς κροκοδείλοις τεκμηριώσται ἰσποδεικνύεται, συνάγεται ὅς συμπεράσται' 2] ἰατρ. ἔξ ὀρισημένων συμπτωμάτων κίμων διάγνωσις : Ὀρειδ.Σύν.9,43' 3] μαν. τεκμηριομαι εἰκότως, συμπεράσῃ : Φώτ.Βιβλ.5,1,124 ὅς ἐστιν ἐκ τοῦδε τεκμηριώσται τοῦ συγγράμματος, αὐτ.80,60,33' 4] μτγ. κ. μαν. ὄμ. τὸ μέσ. τεκμηριοῦμαι : Φιλῶδ.Θεοσ.8, Φιλ.2.505,28 τεκμηριώσεται δ' ἂν τῆς ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν τὸ γινόμενον, Κινε.Ἰατ.2.30A.

τεκμηριώσθης-ου-ες ὁ ὄμοιος πρὸς τεκμηρίον, ὁ περιέχων τεκμηρία, ἀποδείξει : Ἀριστ.Ρητ.1403a, ἡ τὰ τεκμηρία καί τεκμηριώδη ἐνδημήματα, Ὀρειδ.Ἀρχ.324,9 τὸν τεκμηριώδη τρόπον, Ἐδστ.Δομ.1405,53 σύμβολα τεκμηριώδη' ἢ ἔμπαρ. τεκμηριώδῳσιν οἰνεῖ διὰ τεκμηρίων : Στοδ.Ἐκλ.2,767, 23 τὸν σαφὸν ἀισθητοὶ καταληπτόν ἀπὸ τοῦ εἶδους τεκμηριώδῳ.

τεκμηριώμα-ατος [τό] μτγ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τεκμηριώ βλλ. τεκμηρίον : Γαλ.4,396 [ἴμφ.γρ.]

τεκμηριώσις-εως [ἡ] μτγ. τὸ ἔξ ὀδ τεκμηριούται ἡ ἀπόδειξις : Ἀρρ. Ἀν.4,7 β ἔς τεκμηρίωσιν τίθεται

τεκμηριώσι ἔξοις [οἰ] μτγ. θλασας ἀφωσιω- μένων εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης.

τεκμηριώω Ἐπιγρ. ἐκδηλόθῃ ἡ ἀφοσίωσιν μου.

τεκμηρῶ [τό] ἐπ. τ. τοῦ τεκμάρ βλλ.

τέκνα [ἡ] Λοκρ. τέχνη : Ἐπιγρ. τέκνα καὶ μαχά- νη μαθεῖται Φελοῦνας [Ἐστρ. ἐνλ].

τεκνάβελιον [τό] μαν. τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ : Ἄρσεν.34, Δουκῶγγ.

τεκναρχῶ-ῶ μτγ. ὄρω, εἶμαι κόριος τῶν τέκνων : Ἀποστ.Διατ.2,57.

τεκνίβιον [τό] ὄνοκρ. τοῦ τέκνον, παιδίαν : Ἄριστ.Που.889 ὄ . . . σὺ τεκνίβιον κακοῦ πατρός, **τεκνίβιον** [τό] ὄνοκρ. τοῦ τέκνον, παιδίον' Ἰδ. ἐν φιλικῇ προσφ. προεχύτερον πρὸς νεώτερος : Τραγ. Ἀδελφ. ἐν Πόλ., ΚΔ Ἰω.13,33 τεκνία, εἰ μὴ κρὸν μεθ' ὀμων εἶμι, αὐτ.Ἰω.Ἐπιστ.1,4,4, Λοκ.Ε- επιγρ.50, Στουδ.Θεοδ.69C.

τεκνονογία-ον Ἐπιγρ. ὁ γνώμοσις κατὰ τῆν γέννησιν τέκνου : Ἐπιγρ.Δελφ. τεκνονογίῳσι πόνοι.

τεκνονογία [ἡ] κ. νεώτ. ἡ γέννησις τέκνου, παιδοποιία : Ἄριστ.Ζ1.592a,28 αἱ γυναῖκες πρὸς τὰς τεκνονογίας ἐκκαίρωσ ἔχουσι, ΚΔΤμ.1,2,15 σὺθλασται διὰ τῆς τεκνονογίας, Γαλ.15,49.

τεκνονογῶν-ον ὁ γένων τέκνα, τεκνονοπῶσις Ἀλεξ. Ἐπ.729 γυναικῶν ὄνοσσι τεκνονογίαν κέκληνται.

τεκνονογῶ ῶ μτγ. κ. νεώτ. γενῶ τέκνα, τεκνονοποιῶ : Α119,22 πέμψθ' εἰς ἀγάλλων τεκνονογίην ἀρετος ἰπερὶ βασιλοῖδος, ΚΔ Τμ.1,5,14 βοδ- λωμα νεώτερος γαρσιν, τεκνονογενεῶν . . . ἰατρ. Νεῦ.Ἐπιστ.2,241 τεκνονογεν ἀρετὰς.

τεκνοδαίτη [ἡ] ἰδοσί, ὄνομιμ' ὁ καταπράγων τὰ τέκνα του : Κρησῶν.Πουσ.8,42,6 ἀλληλοφά- γον θλασι τέχνα καί τεκνοδαίτην.

τεκνοδότης [ὁ] μτγ. ὁ δίδων, παρέχων τέκνα : Βέττ.Βάλ.122,23 τεκνοδότης κληρός.

τεκνοεις-κντος-εσσα-εν συναρ. τεκνοῖς βλλ.

τεκνοῦθρεπτος-ον Ἐπιγρ. ὁ ὑπὸ τέκνου τρε- φόμενος ἡ τραπεῖς, συντηρηθεῖς.

τεκνουθσία [ἡ] μτγ. ἡ τὰ ἡ τῶν ἰδίων τέκνων θυσία : Ἄβου.2,24C.

τεκνονογία [ἡ] μτγ. ὁ φόνος τῶν ἰδίων τέκ- των, παιδοκτονία : Φιλ.2,318, Πλοστ.Ἡβ.18A τῆν ἠθλιας τεκνονογίαν, Λογγίν.40,3 μετὰ τῆν ημοκτοσίαν Ἡρακλῆς φσι, Χαρτ.2,0.

τεκνοτόνος-ον ὁ φονεὺς τὰ τέκνα του, παιδοκτόνος : Εὐρ.Ἡρ.1155 τεκνοτόνον μῦθος, Φιλ.2,83,19, Ἠλιδ.Αἰθ.10,16 τεκνοτόνος γινόμενος.

τεκνοτόνω ῶ μτγ. φονεύω τὰ τέκνα μου : Κλέμ.Ἀλ.Στραμ.930, Ἠλιδ.Αἰθ.10,12 τεκνοτόνωει δὲ . . . οὐθ' ἢ φῆσις σὺν ἀπάρ ἐφίλοσι.

τεκνολάτεια [ἡ] ἡ φονεὺσασα τὰ τέκνα τῆς : Σοφ.Ἡλ.107 τεκνολάτεια ὡς τῆς ἀπῶν.

τέκνοι [τό] [πῆκτω] κ. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ τεχθέν, ὁ γόνος, τὸ παιδίον, υἱὸς ἡ θυγάτηρ, ἀδικογράφος γένους ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς : Ἰδ.Β.136 ἀ- λαχοι καὶ νῆπια τέκνα, Ἡσοῖα.Ἐργ.233 πίκτορος γυναικῆς εἰκότα τέκνα γονεῦσι, Δημοκρ.208 πατρός σφωπροσφῶν μῆγιον τεκνοῖς παρῆγγε- λμα, Ἡρ.1,164 τέκνα καὶ γυναικας, ΚΔ Πρὸς.21,5 σὺν γυναιεῖ καὶ τέκνοις, Ἀκολ.Μ.Σαδδ.Ἐγκμη, στ.3 γλυκεστάτων μου τέκνον, Ἐρωτόκρ.Α.41 γυναι- ἴτανε χρόνος μοῖ καὶ τέκνο δὲν ἐκίμαρ . . . ἢ π. ἐπ. κτ. κλητ. μτ. ἐπιθ. ὄμο. : Ἰλ.Χ84 φίλα τέκνον, Καλλ.Λοιπρ.Πολ.β7 τέκνον ἄλαστον, αὐτ. Δῆμ.48 τέκνον πολυθέστω τοκεσθ' ἢ ὄμ. μτ. ἀναφ. ἄντων ἢ μτγ. γέν. ὄμο. ἢ θηλ. κτ. τὸ φου- ρὸν γένος τὸ ἀνασπερόμενον πρὸς : Ἰλ.Δ.ἀπ.171, Εὐρ.Ικ.12 Κάθμου θανόντων ἐπὶ γέννησιν τέκ- των . . . οὐς, αὐτ.Τρ.740 μὴ παρὸς νηπιῶσι τῆς ἰδίων, Καλλ.Δῆμ.46 τέκνον, ὄμοσι' 3] ἢ τρως. ἐν χρ. Ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς τῆν μητέρα, κτ. ἀντι- διαστ. πρὸς τὸ πατὴρ ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν πατέρα : Εὐρ.Ια.896 ὄ τέκνον ἠνρῶδος, ὄ παῖ Πλευσῆ, αὐτ.Γ1.238 Ἄγαμέμνονος παῖ καὶ Κλυταιμῆ- στρας τέκνον 2] νεογινοῦ, μικρὸν ζῶον : Ἰδ.Β.311 στρουθεῖο νεοσσοῖ καὶ νῆπια τέκνον, Ὀδ.Π.207, Ἡρ.2,66, Ἀλεξ.Ἐπ.292, Ξεν.ΚΠ.4,1,17 σῶς σὺν τοῖς τέκνοις, Πλοστ.Ἡβ.562b ἄδικον τέκνα

καὶ πθήκων 3) περιφρ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἑθν. καταγωγὴν: Εὐρ.Φοίν.145 ὡ τέκνα Ἀσσυρίων, Ἀριστ.Βάτρ.1356 ἄλλ' ἢ Κρήτες ἴδας τέκνα, Σόλων, Ὑμν. Ἐκευθ.15,2 ναί, ἄλλα τῶρα ἀντιπαλεῖς | κόθε τέκνο σου με ὄρη, -τέκνον τῆς Γαλλίας - τῆς Ἀμερικής 4) ἐν φιλικῶς προσφωνησάσι πρεσβυτέρων πρὸς νεωτέρους ἢ ἐπιπνευματικῶν σχέσεων: Κδ Ματθ.9,2 θάρσει, κνικων, αὐτ.Τιμ.1,18 τέκνον Τιμόθεε, αὐτ.21,2 -πνευματικὸν τέκνον | ἀναδεικτὸς ἢ πνευματικὸς τρόφος 5) μτφ.ἐν περιφρ. θρόνον, μόνιμος θεωμὴν τόπου πνός: Αλοχ.Περα.618 ἀνθρ. . γοίας τέκνα, Εὐρ. Ἡθ.897 ὠλενοῖσιν αἰθέρος τέκνοις, Ἀριστ. Βάτρ.211 λιμναῖα κρηνῶν τέκνα, Ὅρρ. Ὑμν. ἀστέρες Νυκτὸς τέκνα || ὄμ. μτ. γενικ. ἀφερρημ. ὡς χαρακτηρισμὸς ἀνθρώπου τελειοῦσιν ὑπὸ τῆς ἐπιδρόμης τοῦ αὐτοῦ: τούτου: Κδ Ἐφ.2,3 τέκνα ὄρηγ, αὐτ.Πέτρ.1,14 τέκνα ἠακαθῆς, αὐτ.2,2,14 κατάρτας τέκνα | ἢ λαμπρ. ἐν χρ. ἐν Κυρήνη κ. Ἐπιδαύρῳ, π. Ἀπτ. σπονάτ, ἐν χρ. ἢ τοῦ πατρ. συνθῆ. π. Ξενκ. Ἀριστλ. κ. μτγ. ἢ παραλλήλουσα π. Ὅρρ. κ. σπονάτ. π. τραγ. εἶναι μακρά, π. τοῖς ἀρχαῖοις, κω. βραχέιο, π. δὲ τοῖς νεώτ. κωμ. μοιχοῖς 2) **τεκνοπαράδοτος** ὄντι τεκνοπαράδοτος βλλ. **τεκνοποίησης**-εως | ἢ) ὁχόλ. κ. νεώτ. τεκνοποίησι βλλ.: Σγλόλ. Ψ.11,243. **τεκνοποιητικός**-ή-ὄν ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν τεκνοποίησιν βλλ. ὁ κατέλληλος πρὸς τὸ τεκνοποιεῖν: Ἀριστλ.Πολ.1253b,10 ἢ τεκνοποιητικὴ κοινωνία ἢ ἀρχή, ὡς ὁποδοσίαι. τῆς οικονομικῆς. **τεκνοποίησι** | ἢ) κ. νεώτ. ἢ γέννησις τέκνων, παιδοποίησι: Ξεν. Ἀπομν.1,4,7 ἄμφωσι ἐρωταί τῆς τεκνοποίησις, Ἀριστλ.Πολ.1265a,40 || κ. ἐπὶ ζῶων: Ἀριστλ.Ζ1 589a,3, Πλούτ. Ἡθ.966D 2) υἱοθεσία Πλάσα. - πρὸλ. τεκνοποίησι 3). **τεκνοποίησης**-ὄν ὁ ἐκδιχοῦμενος, τιμωρῶν τὰ τέκνα: Αλοχ. Ἀγ.153 μῆνις τεκνοποίησης. **τεκνοποίησης**-ὄν ὁ γενῶν τέκνα: Ἡρ.1,59,αὐτ.5,40 γυνὴ τεκνοποίησις | ἢ) πολυτικός, εἰδικός || κ. ἐπὶ ἀνδρός: Εὐρ.Τρ.853 τεκνοποίησιν . . πόσιν 2) τὰ τεκνοποίησι ἀφορδῆσι ἢ κ. φῶσιν ἐρωτικὴ μετρίσι πρὸς γέννησιν τέκνων, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὰ παιδικά: Ξεν. Ἱέρ.1,29 3) μὴν. γεννητικός: ΠΠισθ. Πέρα.1,206 τῶν τεκνοποίησιν ὄργωνων. **τεκνοποίησι**-έως γενωῶ, παιδοποίησι, ἐπὶ γυν. κ. μέσ. ἐπὶ ἀνδρός: Ξεν. Ἀπομν.2,4,4 αἷς συναβθόντες τεκνοποίησι μέσθα, αὐτ.Λοκ.1,7 Πάπ. μὴ τεκνοποιεῖσθαί ἐξ ἄλλης γυναικός Πδ Γέν.16,12 ἵνα τεκνοποιήσωμαι ἐξ αὐτῆς || μέσ. κ. ἐπὶ ἀμφοῶν γονέων, κῶν παιδικά: Ξεν. Ἀπομν.4,22 2) μέσ. κ. ἐπὶ πτηνῶν: Ἀριστλ.Ζ1 597a,11 3) Πάπ. κ. μὴν. υἱοθετῶ: Ματθ.140,16 μηδὲνα δίχα σάρκα καὶ σπλάγχνα τινὰ τεκνοποιεῖσθαί. **τεκνοποίησης** | ἢ) μτγ. τεκνοκτόνος, παιδοκτόνος: Λυκόφρ.38. **τεκνοπορία** | ἢ) μτγ. ἢ σπαρά τέκνων, τεκνοπορία: ΑΠ7,563 ἔργα τεκνοπορίας. **τεκνοπορητικός**-ή-ὄν μτγ. ὁ κατέλληλος πρὸς γέννησιν τέκνων: Κατ. Ἀστρλ.Κ 511,179. **τεκνοπορῶν**-ὄν μτγ. ὁ σπείρων, γενῶν τέκνα: Ἀριστλ.Κ 3,21, Μαν.4,597. **τεκνοπόσις**-ὄν μτγ. ὁ σφῶν τὰ τέκνα: Νόμ.Δ 3,322 τεκνοπόσιον οἰστρον. **τεκνοστοργής**-ὄς-ές Ἐπιγρ. ὁ πλήρης στοργῆς πρὸς τὰ τέκνα **τεκνοσφαιγία** | ἢ) μτγ. ἢ τῶν τέκνων στοργῆ: Κύριλλ. Ἀλ.1,156c τὰς ἀνοσίτους τεκνοσφαιγίας. **τεκνοστροφής**-ὄς-ές μὴν ὁ ὑπὸ τέκνων τρέφόμενος: Στουδ.Θεοδ.479E. **τεκνοστροφία** | ἢ) τὸ τεκνοστροφεῖν, τροφή ἢ ἀνατροφή τέκνων: Δημόκρ.275 2) κ. ἐπὶ ζῶων: Ἀριστλ.Ζ1 562b,23.

τεκνοτρόφος-ὄν μτγ. κ. μὴν. ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων τὰ τέκνα: Ἰω.Χρυσ.7,249, Θεοδότ. Ἀκροασ.1,124. **τεκνοτροφῶν**-έως τρέφων ἢ ἀνατρέφων τὰ τέκνα: Ἐπιφ.ἀπ.525, Κδ Τιμ.1,5,10 ἢ ἐτεκνοτρόφῃσεν 2) κ. ἐπὶ ζῶων: Ἀριστλ.Ζ1 625b,20. **τεκνοτρόφικτης** | ἢ) μτγ. ὁ τρώων τὰ ἑαυτοῦ τέκνα: Ἀν Κρ.Παρ.3,103 τοῦ τεκνοτρόφικτου Κρόνου. **τεκνοσυρία** | ἢ) μσν. τεκνοσύρις: Τζέτζ.Χιλ.4, 346 ἀν περ ὄντοῦσ' . . ὡσι περὶ τὴν τεκνοσυρίαν. **τεκνοσυρία**-έως μσν, τεκνοσπύρις: Πρῶδρ. ἐν Νοτίτ. Μss 8,2161 διηλλήν τεκνοσυρήσασα . . τετράδρα. **τεκνοῦς**-αἴσασα-ὄν συνηρ. τ. τοῦ τεκνοῦς-εσσα -εν, ὁ ἔχων ἀσθονίαν τέκνων, ἢ παιδοῦς: Σοφ. Τρ.308 ἀνανδρῶν ἢ τεκνοῦσασα | ἐσφ.φρ. τεκοῦσασα, Θεοδ.φρ.Φ19,18,0 οἶνον, ὄς . . τὰς γυναικας τεκνοῦσασα ποιεῖ. **τεκνοσφαιγία** | ἢ) μτγ. τὸ νὰ τρώη τις τὰ τέκνα τοῦ Λοκ. Ὅρχ.80, Τζέτζ.Λυκοφρ.1196. **τεκνοσφάγιος**-ὄν Ἐπιγρ. ὁ τρώων τὰ ἑαυτοῦ τεκνοσφαιγίης τεκνοσφάγιος. **τεκνοσφάγιος**-έως μτγ. τρώω τὰ τέκνα μου: Ἰουστ.Μορτ.Κασ' ἘΜ,2. **τεκνοσφάγιος**-ὄν μτγ. ὁ φουεῦθν τέκνα: Πδ Σοφ.Σολ.14,23 τεκνοσφάγιος τελετάς. **τεκνοσφάγιος**-έως μτγ. φουεῦθν τὰ τέκνα μου: ΑΠλ.4,141, ΑΠ9,345. **τεκνοσφάγιος**-ὄν μσν. ἐπὶ γυν., ἢ φέρουσα ἐν γαστρὶ τέκνον, κυσφορούσα: Ἰω.Δαμασκ.2,854A ἢ μόνη πασῶν παρθένων τεκνοσφάγιος. **τεκνωῖ**-ὄν παρέχων, δίδω τέκνα: Εὐρ.Πρ.7 πόλιν τεκνωῖσι παῖδων πασιφ' || παθ. κηρῶσι, ἀνοικτῶ τέκνα, γίνουσι πατήρ ἢ μήτηρ τέκνων: Εὐρ. Φοίν.868 ἔξ οὗ τεκνωῖθη, Λάτις, Πλούτ.Θησ.δ ὡς ἐκ Ποσειδωνίου τεκνωθεῖν, Πάπ. ἀπελευθέρως ἀστού τεκνωμένης ἔξ Αἰγυπτίου 2) γενῶν τέκνα, τεκνοποίησι, ἐπὶ ἀνδρός συνθῆ. ἐνεργ. κ. ἐπὶ γυναικός μέσ. ἢ Εὐρ. Ἐκ.1146 ἐν κόλοις σε Ἀθήσας ἔτεκνωσεν πατήρ, αὐτ.Μήδ.805 νύμφης τεκνωῖσιν παῖδα, Ἀριστλ.Ζ1 585a,34 ἀρχή ταῖς γυναιξί τοῦ τεκνωθεῖσθαί καὶ τοῖς ἀρρεσι τοῦ τεκνωθῆν || σπον. μέσ. κ. ἐπὶ ἀνδρός: Εὐρ.Μήδ.574 βροτῶς παῖδας τεκνωθεῖσθαί, Ὅρρ. Ὑμν.29,7 ἢν Ζεὺς . . τεκνωσάστο κόουρην || ὄμ. μέσ. ἐπὶ ἀσφοτέρων τῶν γονέων: Εὐρ.ΐκ.1087 ἄλλους εἰσέρων τεκνωμένους σπον. κ. ἐνεργ. ἢ Ἀριστλ.Ζ7 715b,10 τὴν τῶν τεκνωσάντων γένεσιν || μτγ. ἐνεργ. κ. ἐπὶ γυν.: Ἐπιγρ. τεκνωσάσασα μετ' αὐτοῦ, Σωρ.1,87 ἢ τεκνωσάσασα || κ. ἐπὶ τῆς πατρίδος: ΑΠ7, 86 Σόλωννα τόνδε τεκνοῖ Σαλαμίς, αὐτ.81 σὲ τεκνωσάστο Ἰλνδός || μτγ. γενῶν, παράγω, κάμνω, δημιουργῶ: Αλοχ. Ἀγ.754 μέγαν τελεσθεῖσθα φητός ὄλιαν τεκνωθεῖσθαί, Σοφ.ΟΚ 618 μωρίας ὁ μωρίας χρόνος τεκνωθεῖσθαί νύκτας ἡμέρας τε, Εὐρ. Π1262 χθόν ἔτεκνωσάστο ἔσθασμα' ἀνεύρων, Τιμόθ.Πέρα.237 πρώτος . . Ὁρφέας χελύν ἔτεκνωσάσασα 3) παθ. γενῶμα: Πινδ.1,17 ἔτεκνωθεν κρῆπῆτος πρὸλ.Σοφ.ΟΤ 1215 τὸν ἀγαμῶν γάμον τεκνωθῆσθαί καὶ τεκνωθῆσθαι, Θεοδέντ.4,2 αὐτὴ δὲ τεκοῖσ' ὑπὸ τῆσδ' ἐκτεκνοῖσθαί || κ. μτγ. γίνομαι: Αλοχ. Ἐπρ.657 μὴ τεκνωθῆθ' ὑσφορύτερος γάος Σοφ.ΟΤ 867 νόμοι . . θι' αἰθέρα τεκνωθέντες 4) παθ. μτγ. υἱοθετοῦμαι: Διόδ.Σ 4,67 πλεῖστας πρὸς Αἰθίαν καὶ τεκνωθεῖσθαί ἐπ' αὐτοῦ 5) μσν. ἀναδείκων ἐκ τῆς κολυμβήθρας, καθίστα ἢ πνευματικῶν μου τέκνον: Νικηφόρ.Κωνστ. Μαυρικ.9C τῷ βελῶ λουτρῷ ἔτεκνωσάσασα. **τεκνωμα**-στας | ἢ) τὸ τεχθῆν, τὸ γέννημα, μτγ. ἢ Αλοχ.ἀπ.315 τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος. **τεκνωσῆς**-εως | ἢ) τὸ τεκνοῦν ἢ τεκνοῦσθαί, τεκνοποίησι, παιδοποίησι: Θουκ.2,44 τέκνωσιν παι-

είσθα, Ἄγαθολ.2. || κ. ἐπὶ πηγῶν: Ἀριστ. Λβ 618α,26. 2) υἱοθεσία: Διόδ. Σ 4,39.

ΤΕΚΟΚΤΟΝΟΣ ὁ μντν. τεκνοκτόνος βλ.λ.: Ὁρφ. Λβ 315 ἰδ.γρ. τεκνοκτόνα.

ΤΕΚΟΡΑ (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. τέκορα γένος κοσμητικῶν φυτῶν, δ. Βιργιλία.

ΤΕΚΟΝ ἐπ. ἄορ. ἀντὶ ἔτεκον τοῦ τίκτω βλ.λ.

ΤΕΚΟΣ-εως (τό) ποι, ἐπ., δοτ. πλ. τέκεσσι κ. τέκεσσι, τέκον, παιδί: Ἰλ.Β 157 Διὸς τέκος, Ἡσιόδ. Α 216, Εὐρ. Έκ.475 ὦραι τέκων ἔμῳν, Πλούτ. Ἠ8.395Α τέκος ἀγαθὸ πατρός || ἰδ. ἐπὶ φιλικῶν πρῶτα ἀγαθῶν πρεσβυτέρων πρὸς νεωτέρους: Ἰλ.Α 437 φίλον τέκος, Αλαχ. Ἐπ.203 ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος. 2) κ. ἐπὶ ζώων, νεογινῶν, μικρῶν ζώων: Ἰλ.Ο 248 τέκος ἄλαφια, αὐτ.Ρ 133, Ἀριστ.Φλ.292. 3) μτφ. γέννημα: Αἰσχ.Εὐμ.534 θυσεβαίλα μὲν ἄβρις τέκος.

ΤΕΚΤΑΝΙΑ (ἡ) θηλ. τὸ τέκταν βλ.λ.: Ἡσιόδ.ἀπ. Θ.π.Χρῦς.Σ.των.2,257, Κολλ.ἀπ.250 γυνεῖο μοι τέκτανα βίου.

ΤΕΚΤΑΙΝΟΜΑΙ κ. νεώτ., μέλλ.τεκταίνουμαι, ἄορ. ἐτεκταίνωμην, ἐπ. τεκταίνωτο, κυρ. ἐπὶ τέκτονος, κατασκευάζω, φτείδω: Ἰλ.Ε 62 τεκταίνωτο υἱας Ἀριστ.Λυσ.674 ναός τεκταίνουμαι || ἄπολ. ἐργάζομαι ἔργον τέκτονος, ἔκλουρο, ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἔργον ἄ. τεχίτου: Ἀριστ.Φλ. 163 ἔτερος δὲ χαλκαῖος τις, ὃ δὲ τεκταίνεται, Πλάτ.Νόμ.846Β μηδεὶς χαλκεῦσιν ἄμα τεκταίνεσθω, Ἀριστ.ΖΓ 730β,30 τοῖς πλάτουσιν, οὐ τὸς τεκταίνουμοίς. 2) γεν. ἐπὶ παντός τεχνίτου ἢ δημιουργοῦ, ἐργάζομαι μετὰ τέχνης, φιλοτεχνῶ: Ὑμν.Ὀμ. Ἐρμ.25 Ἐρμῆς . . γέλυον τεκταίνωτ, Κολλ. Δία 9 τάφον . . ἐτεκταίνωτο, Πλούτ. Δίων 9 ἀμάξια καὶ λυχνίας καὶ θέρους ἔκλυτους καὶ τραπέζας τεκταίνουμον, Ἀπολλ.Α,17,2 τεκταίνουμοι λάρνακα || ὄμ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ πνευστ. ἔργων, δημιουργῶ, ἐπινοῶ ἁδηροῦ. 2) Ὀμηρος ἐπέων κόσμον ἐτεκταίνωτο, Πλάτ.Τιν.33β τέλειον αὐτόν ἰπὸν κόσμον ἐτεκταίνωτο, αὐτ.91Α τὸν τῆς θυσοῦσας ἔργα ἐτεκταίνωτο θεοί, Ἀθην.Ι5,696Β παιδῶν . . ἐτεκταίνωτο. 3) μτφ. κ. νεώτ. ἐν οὐ- κὶ καλῆ σφμ. μηχανῶμα, σχεδιάζω, ἐπινοῶ δολίως ἢ κακοβούλως, βυσοδομῶ: Σοφ.ἀπ.867 διχοστατῶν λόγος οὐγκολλὰ τὸμψι ἐν μίσην τεκταίνεται, Εὐρ.ΙΤ 951 σιγῆ δ' ἐτεκταίνωτ ἀπόσθιγνόν μ', Ἀριστ.Φ.Αχ.660 πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταίνεσθω, Πλούτ.Σ.ὄλλ.7 ἐτεκταίνετο . . στάσιον ἰσθδ. συντεκταίνουμαι. 4) μτν. κ. μον. ἐνεργ. τεκταίνω ὡς τὸ μέσ., μετὰ τέχνης ἐργάζομαι, φιλοτεχνῶ, κατασκευάζω τεχνήντως Ἀπολλ.Ρ 2,381 οἰκία τεκταίναντες, Μαν.δ,496 θήκας τεκταίνοντες, Λουκ.Δίκ.Φων.12 σχήματα τοιοῦτ' εἶλα τεκταίναντες, ΑΠ 6,80 ὃ τεκταίνω με ἰσθρὶ ποιήσομαι, Τζέτ.Κλ.2,92 κιδωτὸν τεκταίνωτα || μτφ. ἐν κατῆ σφμ. μηχανῶμα. βυσοδομῶ: Πά Πανορμ. 14,22 τεκταίνουσι κακά, Νελί. Ἐπιστ.Ι,294 εἰς δαίμων πολλὰς τεκταίνει φουλόττας. κ. ἀπολ.: ΠάΦακ.128,3 ἐπὶ τὸν νατὸν μὲν ἐτεκταίνωι ὁ ἀμρτωλοί, Ἡρόν Αὐτ.241 ζῶδια τεκταίνοντα || παθ. κ. νεώτ. κτ. τῆν μτφ. τεκταίνωμεθα τὰ κρηφίλα παρασκευάζομενα, βυσοδομοῦμεθα: Ἀριστ.Φ.Ἰπν.462 ταυτ' μ' αὐκ ἐλάνθωμεν τεκταίνωμεθα τὰ πράγματα, Δημ.921 τὰ βετκρον τεκταίνωμεθα.

ΤΕΚΤΙΚΟΣ-ή-όν. ἱδικῶν σχδλ. γεννητικός: Σχδλ. Εὐρ.Ἰπν.387 αὐτὰ ἔκινωεν εἰσι τεκτικαί.

ΤΕΚΤΟΝΑΡΧΟΣ-ον ἀρχιτέκτων: Σοφ.ἀπ.159 τεκτοναρχος Μοῦσα.

ΤΕΚΤΟΣΙΝΟΝ (τό) ἐργαστήριον τέκτονος, παραγοῦδικο Ἀισχ.Ιν.1,24, Ἐπυρ.Πλασα.

ΤΕΚΤΟΝΕΥΣΙΣ-εως (ἡ) μτν. ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τὸ τεκτονικὸς ποιῆν τι: Ἡρόν.Μήχ.

Προσμ. πρὸς κατασκευὴν καὶ τεκτονέυσιν (ἴδων πολιορκητικῶν μηχανημάτων).

ΤΕΚΤΟΝΕΩ μτν. κ. μον. ἐργάζομαι ὡς τέκτων, τεκταίνωμαι βλ.λ.2: Ἡρόν Αὐτομ.268Β δεῖ τοὺς τεκτονέοντας μλεεῖν φαίνεσθαι, Ἀρτεμ.Ιδ.51. 2) κατασκευάζω, ἐπεξεργάζομαι τι: Φωτ.κ.ῶδ. 276,514,24 κωματουμένην τὴν γονίην ἔδωαν τεκτονέωσι, Ἄνν.Κορν.445Α.

ΤΕΚΤΟΝΗΜΑ-ατος (τό) μον. ἔργον τέκτονος, τεκτονικὸν κατασκευασμα: Ἰστ.Τρωικ.Πολ.ἐν Μαί. 1,669Α κατασκευαστής . . τεκτονημάτων.

ΤΕΚΤΟΝΗΣΙΣ-εως (ἡ) μον. ἐξεργασία: Εὐστ. Ὀδ.Σ τεκτονήσις σιδήρου.

ΤΕΚΤΟΝΙΑ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, ἡ τεκτονική: Θεόφρ.ΦΙ 5,7,6 ἰσθμ.Ι, ΑΠ15,14. 2) νεώτ. βοτ. εἶδος δένδρου, οὐ τὸ ἔξλων ἐν χρ. εἰς τὴν ναυπηγικήν.

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδεος ἐμπειρος εἰς τὸ τεκταίνε: Πλάτ.Γοργ.460Β ὃ τὰ τεκτονικά μεραβηθῶς τεκτονικός ἡ ὀδ γ. || ὡς σφ. ὁ δεξιὸς τέκτων: Πλάτ.Πολ.443C τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, Ἐν. Ἀπομν.Ι,7 τεκτονικὸν ἢ χαλκευτικὸν . . γενέσθαι. 1) ἡ τεκτονική (ἐνν. τέχνη) κ. νεώτ. ἡ τέχνη, ἐπιστήμη τοῦ τέκτονος: Πλάτ.Πολτ.280C ὅσαι ἐν οικοδομικῇ καὶ ὄλη τεκτονικῇ καὶ ἐν ἄλλαις τέχναις, αὐτ.Πρωτ.324Β. || τὸ τεκτονικὸν ἢ ἐμπειρία ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ τέκτονος: Πλάτ.Κρατ.416Δ τὸ ἱατρικὸν ἱατρικὰ ἐργάζεται καὶ τὸ τεκτονικὸν τεκτονικά. 2) ὁ ὄνηκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τέκτονα, ὁ ὀπὸ τῶν τεκτόνων ἐν χρ.: Πλάτ. Ἐπν.975C τεκτονικά ἔργα, Θεόφρ.ΦΙ 5,12 τεκτονική κρεία, Γολ.12, 829 τεκτονική κόλλα, Διοσκ.5,12 τεκτονική μιλτος, Πάπ. τεκτονικός πῆχυς. 3) ἐπὶ ἔορ. τεκτονικῶς κοτὰ τὸν τρόπον τοῦ τέκτονος: Σουβ.ἐν.λ. δημιουργός, Σχδλ. Ἀριστ.Εἰρ.428. 4) νεώτ. εἰδ. γεωλ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δομὴν καὶ τὰς διαπερρέσεις τῶν διαφόρων πετρωμάτων τοῦ στεροπὸ φλοιοῦ τῆς γῆς: τεκτονικός σεισμός. || τεκτονική ὡς κλάδος τῆς γεωλογίας ἐρευνᾶ τὰς στολιδώσεις τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς ἄ. γεωτεκτονική. 5) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ἐλευθερούς τέκτονος, τὸν τεκτονισμόν βλ.λ.: τεκτονική στοά.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ (οἱ) νεώτ. δ. ἐλευθεροτεκτονισμός ἢ μορσιανομικός, κοινὸς μαρσιωνία, μυστική ἀπὸ αἰῶνων κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους συγκροτηθεὶς ὀργάνωσις καὶ εἰς πλείστας χώρας κατ' αὐτοδιοικητικὰ δμάδες ἀφισταμένη, ἢς κῆρια χαρακτηριστικὰ εἶναι ἡ διδασκαλία γενικῆς πνος ἠθικῆς σκοπὸν ἔχουσις τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ πνευματοῦ τῆς ἀλληλεγγύης ἐν τῇ ἀντιλήψει αἰνεῖ ἀδελφικὸν δεσμοῦ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους καὶ κατ' ἀποδοχὴν τῶν κομ' ἔκαστον βροσκειῶν ἐν συνῶλφ δεκτῶν καὶ σεβαστῶν, ὡς ἠθικῶν δοξασιῶν. Ἐν τοῖς κλειστοῖς χώροις συγκεντρώσεως τῶν μελῶν (μαρσιωνία), οἷτινες κατονομαζῶνται Στοαί (βλαταί), γίνονται κεκλιθεμένων τῶν θυρῶν τυπικαί τελεαί, ἐν αἰς οἱ ἐλευθεροὶ Τέκτονες ποιηθῆναι συμβολικῶν χρῆσιν τὸν ἐργαλείων τοῦ τέκτονος.

ΤΕΚΤΟΝΟΥΡΓΟΣ (οἱ) Ἡσ. ἐαρχιτέκτων (ἰδ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ τεκτοναρχος βλ.λ.).

ΤΕΚΤΟΝΟΧΕΙΡ-χειρός (ἡ) ὁ ἔχων χεῖρας τέκτονος: Ὁρφ.ἀπ.179.

ΤΕΚΤΟΝΕΩ-ὠ μτν. κ. μον. τεκτονέω, κατασκευάζω: Φιλ.1,398, Νικ.Χαν.Χρον.56D κλίμακα εἰς σχῆμα πύργου τεκτονήθεσαν || κ. μτφ. δημιουργῶ: Γεώρ.Χαρτοφ.ἐν Βασιλ.Βιβλ.Μεσ.1,26α ὃ τεκτονήσας ἤνθε πανπεροσφωσ.

ΤΕΚΤΟΣΥΝΗ (ἡ) ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος: Ὀδ.Ε 250 ἀνθρ εὐ εἰδὸς τεκτοσύνας, Εὐρ. Ἄνδρ.1015 ἀπμν χερα τεκτοσύνας ἰβη ἱρηθεῖσαν ἐν τῇ Ἡρόν.Μήχ.

αὐτῆς' || μνη. ἐπιθήσειος τέχνη, μαστοριά : ΑΠ7,159 τεκτασὴν ἔβαν.

τέκτων-ονος (ἰ) κ. νεώτ. [σπαν. κ. θηλ.] τεχνίτης διαφόρων κατασκευῶν, ἴδ. ἐκ ἔλλου, ἔκλουργός, οἰκοδόμος, ναυπηγός, ὀμι. μαρογκός, μάστορας : Πλ.2.315 τέκτονες ἄνδρες, αἰ. ἰ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δώμα καὶ ἀσπίην, αὐτ.Ε.59 τέκτονος υἱόν . ὄς. τεκτάνατο νῆας ἕλαος, αὐτ.Ν.390 ἰπῆτιν ὄφρασι τέκτονες ἄνδρες ἐξέτασαν πελέκασσι νῆον εἶναι, αὐτ.Ο.411 τέκτων, ὄς βρά τε πάσης εὐ εἰδῶ σοφίης, Ὀδ.Ρ.384 τέκτονος δοῦρα, Εὐρ.ἀπ. 988 τέκτων γάρ ἄν ἐράσσετα αὐτ' ἔκλουργικά' || συνθ. ἐν ἀντιδιαστ. πρὸς τὸν κεραμεύα : 'Ἡσιοδ.'Εργ.25 κεραμεὺς κεραμεὶ κατέει καὶ τέκτων τέκτων πρὸς τὸν λαοκλέα : Πλάτ.Πρωτ.319D πρὸς τὸν λιθολόγον : Θουκ.6.44' 2) γεν. πᾶς χειρῶνός ἐργατῆς : Πλ.Δ.110 κερασοῦς τέκτων || σπαν. γαλικεύς, σιδηροκόμος : Ψμ.Ομ.'Αφρ. 12, Εὐρ.'Αλλ.5 τέκτωνος Δίου πυρὸς Κιλικίας' || ἀγαλματοποιός : Εὐρ.'Αλλ.348' 3) κτ. ἐπέκτ. δεξῶς, τεχνίτης, ἐπιστήμων ἢ ποιητῆς : Πίνδ.Ν.5, 49 ἀπ' Ἄθαναν τέκτων' ἀβλητασὶν ἔμμεν, αὐτ. Π.3,113 τέκτονες σοφοὶ ἔβαν, αὐτ.Ν.3.4 τέκτονες κώμων [περὶ χορευτῶν], αὐτ.Π.3.2 τεκτασὴν νουθῶσι [περὶ τοῦ Ἀσκληπιόου] Κρατῖν.70 in 'Αριστοφ.'Ἰπν.530i τέκτωνας ἐθαλάμων ὄμωνν πρὸλ.Αλοχ.'Αγ.1406 δεξιὰς χειρὸς ἔβρον, δικαίως τέκτωνος' 4) μνη. γενετής, δημιουργός : Αλοχ.'Ἰκ.594 γένους τέκτων' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ χρόνου, δημιουργός : Κράτ.Κωμ.39 ὁ γὰρ χρόνος μ' ἐκαμφε, τέκτων σφόδς, Σέξτ.'Επιγ.Γραμμ.563' || ἴδ. ἐν κακῇ σημ. ὑπαίσιος : Αλοχ.'Αγ.152 τέκτων τέκτωνος, Διον.Μηδ.409 κακῶν πάντων τέκτωνες σφάσονται, Ἡρόδοτ.28 φευδῶν τέκτων' 5) νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς τάξεις τοῦ τεκτονισμοῦ βλλ., μέλος τεκτονικῆς σπῆδος, δημ. μασσῶς.

τεκῶν-ουσα-όν μνη. ὄμ. τοῦ τίκτω βλλ.

τελέλης (ἰ) [τουρκ.] δημ. ἄ. τελελής βλλ.

τελεαλῶ [τουρκ.] δημ. κ. ἰζῶς τελεαλῶ βλλ.

τελεμῶν-ωνος (ἰ) πλάω, τελεσάσιος κ. νεώτ. ἴδως ἢ λωρίων συνθ. ἐκ δερμάτος πρ. μεταλλίων ποικιλιῶν, ἐν χρ. πρὸς ἀνάγερσην τοῦ ἔβρουσ ἢ τῆς ἀσπίδος : Ἰλ.Η.304 ἔβρος σὺν κολῶῖ τῆς καὶ ἐομῆτιν τελεμῶν, αὐτ.Σ.404, αὐτ.Σ.593, Ὀδ.Λ.610 περὶ ἀπτήθεσι . χρυσοῦς ἦν τελεμῶν, Ἡσιοδ.Α.222 χάλκεος τελεμῶν' 2) πλατῶς ἐπιθεσιμὸς λινοῦς πρὸς ἐπίθεσην τραυμάτων, φακία, λουρίδα : Ἡρ.7,181, Εὐρ.Φοῖν.1669 ἀμφὶ τραύματ' . . τελεμῶνας βαλεῖν, Αντιλλ.Ὀρειθ. 7,91, Σαραν.1,28' || ὄμ. στενὴ λιγὴ τανία ἐν χρ. π.Αλυπτιός πρὸς περὶτῆξην ρωμῶν : Ἡρ.2,86' 3) ταῖνα πρὸς ἀνάθεσην τῆς κόμης : Καλλιστρ.'Αγαμ.11 τῶ τελεμῶνι καταστέρων τὴν τῆς κεφαλῆς κόμην, Νόνν.Εοαγγ.ἴν.20.36 πλακόμων τελεμῶνα' 4) ἄρχη.Τελεμῶνας κολοσσοσπίσι ἀνδρῶν ἐκείν ἐν χρ. ἀντὶ κόμων, πρὸλ.'Ατλαντες Βιτροῦθ. 6,76' 5) βῆσις ἀπλής : Ἐπιγρ.'Αργους ἀστάλα καὶ ὁ τελεμῶν ἰσρὰ τὰς Ἥρας' || κ. ἀπλής στήλη : Ἐπιγρ.Μεσημρ. ἀναγράφαντα τὸ φάσμα εἰς τελεμῶνα λευκοῦ Αἰθῶν ἀναθέντων . .

τελεμῶνία (ἰ) ἔσοφ. γρ. ἀντὶ στελεμῶνα βλλ. : Πολυδ.5,55,10,142 ἴδ. γρ. τελεμῶνία.

τελεμῶνίδιον (ἰ) μνη. ὄμνοσφ. τοῦ τελεμῶν βλ.λ.2 : Ἡλυδ.Χειρ.Π.Ὀρειθ.48,28,3.

τελεμῶνιζῶ μνη. ἐπιδῶν τραῦμα διὰ τελεμῶνος : Σάτυρ.3 τελεμῶνισθεῖς τὸν - ὄφθαλμόν.

τελεμῶνιους κόνδυλοι ἦσ. κεντάλο, χαλκοῖσι [πρὸλ.'Αριστοφ.4,7 κόνδυλους πλάττειν Τελεμῶν].

τελεμῶρ (ἰ) [πολ.] δημ. πλάσιον ἐφ' ὃ τελεται τὸ πρὸς κέντησιν ἔβρασος' 2) γεν. πᾶν πλάσιον, ἴδ. ἔλλωνν περιεῖμα θύρας ἢ παραθύρου' || ρ. τελεμῶνς πλασιῶ.

τελεάρχης (ἰ) μνη. ὄρχηγός ἢ διοικητῆς τέλους ἢτοι μαρογκῆς ἐκ διακλήων ἀνδρῶν : Ἀσκλη. Τακτ.2, Αλλ.Τακτ.9,7 ἴδ. γρ. τελεάρχης.

τελέασσαι ἦσ. «τολμήσαι, τλήσασαι» [πρὸλ.τελεμῶν].

τελεσῆν (ἰ) ὄμ. τὸν ἔκανε τελεσῆν ἰσθ' ἡμῶς ἢ σπὸ ἔλλοι [τὸν ἔζῶσεσ φλαρῶν ἢ ἔδειρε πολύ].

τέλω, ἰδωνν ἦσ. ἀτέμω.

τελεδαῖν ἦσ. «κομῆδης ὀξίου» [πθ. «μελεδαῖναι» κομῆδης ὀξίου].

τελεάρχης (ἰ) μνη. τελεάρχης βλλ. : Αλλ.Τακτ. 9,7 ἴδ. γρ.ἰ.

τελεαρχία (ἰ) μνη. τὸ ὄζλωμα ὃ ἔφερον ὃ τελεάρχος βλλ. : Πλούτ.'Ἡ8,81B.

τελεαρχος (ἰ) ἐν Θῆβαις ἄρχων ἀστυνομικός φροντίζων περὶ τῆς κομαροκλήτου τῶν ὄδων' Πλούτ.'Ἡ8,81B.

τελέεις-εντος-εσσα-εν λοι. τ. τοῦ τελείης βλλ. : Τυρτ.4,2 τελέτα ἐπεα [ἀσφαλείς προρρησίαι].

τελέω ποι. γ' ἐν ἰων. παρστ. τελέεσκα, γίνωμαι, ἔχω γίνε, ὄφισταμον, ὑπάρχω : Ἰλ.Η.282 νῆξ τελέεθ, αὐτ.1.441 ἄριπρηνεῖς τελέεθουσι, αὐτ.Μ. 347, Ὀδ.Η.52, αὐτ.Δ.85 Ἴνα ἄνεος ἀφαρ κερασι τελέεθουσι, Ἡσιοδ.'Εργ.181, Ὀέωγν.770, Ἐυπειθ.651 τελέεθουσι γυναικας, Αλοχ.'Ἰκ.1040 οὐδὲν ἀπαρῶν τελέεθ, Εὐρ.'Ανδρ.783 ἐν ἔξ χρόνῳ τελέεθι ἔβρον, Ξει'.Αν.3,23 ἀνδρας ἀγαθοῦ τελέεθι, Θεόφρ.5,18, Ἡρωμ.Πιν.1111 τελέεθι φαφισθῆν [ιταγῶνς ὄφισθῆν] 2) μέσ. τελέεθουσι καθίσταται : ΨΦωκ.104 ὄπισθω δὲ θεοὶ τελέεθονται.

τελεία (ἰ) μνη. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔβν. σιγημῆ) σημειῶν στίξεως δι' οὐ χωρίζονται περιοδοῖσι λόγῳ : Διον.Θρ.630,4, Ἐρμ.'Αλ.Φαῖθρ. σ. 84 Τελείαν δει στίξαι' || νεώτ. ἄνω τελεία ἢ ἄνω σιγημῆ βλλ.' || νεώτ. φρ. τελεία καὶ παύλα πρὸς ἄλλωσιν ὄριστικοῦ τεματισμοῦ ὄποκλείουστος οἰανδῆσπε προσθήκη ἢ ἐνοαληφῶν.

τελειονία (ἰ) τελεία γέννησις : Ἀριστλ.ΖΓ 748b,7 ἄγονον εἰς τελειονίαν [α'.Ἰπν.'Αφρορ. 249 ἔσοφ. γρ. τελειονίη ἀντὶ ὄστολογοῖσι].

τελειονόμος -ὄν ὁ γενῶνς τελεία νεογνά, τέκνα : Ἀριστλ.ΖΓ 778a,33.

τελειονομῶ-ἔ κ. τελειονομῶ ἐπὶ φυτῶν, φέρω, παράγω καρποῦς τελειοῦσι ἢ κατὰ τὴν προσήκουσαν ὄφρον : Θεόφρ.Φαῖθρ.3,18,1 πρὸς τὸ τελειογενεῖν μὴ αὐτορκεῖ εἶναι τὸ θῆλυ, αὐτ.1,11,3 ἢ μηλίεα τελειογενοὶ καὶ ἐκπέττει, Φιλ.2,400 τελειογενεῖν καρπῶν, Πορφύρ.π.Εὐσ.Εοαγγ.Παρ.3, 110Α ἀνθῶν πρὶν τελειογονῆσαι διασραυτῶν 2) πῶθ. γενῶνῶς τελείος : Φιλ.1,29, Πλούτ.'Ἡ8. 1018B τὰ ἐπάτηγνα τῶν βρεφῶν τελειογονεῖσθαι.

τελειοδικατοκτος -ὄν νεώτ. ὃ τελείωσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ 2) ὃ μετρίως ἐπιτυχῶν κατὰ τὰς ἐπὶ διπλωμῶσι νονεπιστημιακῶς ἔξετάσεως, κτ. ἀντιπαστολῆν πρὸς τὸν διδάκτορα, ἄ. πρῶτησ.

τελειοδύναμος -ὄν μνη. ὃ ἔχων τελείαν δύναμιν : Διον.'Αρεοπ.ἐν Μί.3,1,896.

τελειοκαρπος -ὄν μνη. ὃ ἔχων τελείος ἢ ὠριμῶσος καρποῦς : ΚΜανασσα.Χρον.98.

τελειοκαρπῶ-ἔ κ. τελειοκαρπῶ παράγω τελείον καρπῶν : Θεόφρ.Φι.1,13,4 τελειοκαρπῆν, αὐτ.4,8,8 πέττει καὶ τελείοι καὶ τελειοκαρπεῖ.

τελειομνηος -ὄν μνη. ὃ τελεμῶνος βλλ. : ΚΜανασσα.Χρον.148 τελεμῶνῶν βρεφῶν.

τελειοποιήσιμος -ὄν νεώτ. ὃ ἐπιδεκτικὸς τελειοποιήσεως.

τελειοποίησις-εὼς (ἰ) νεώτ. ἢ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τελειοποιῶ βλλ.

τελειοποιῶν -ὄν μνη. κ. μνη. ὃ ποιῶν τὴν τέλην, τελειοποιῶν : Γρηγ.Ναζ.2,27,7, Εὐστ.Πον. 70,5 αὐτὸς μόνος πάσχει τὸ τελειοποιῶν τοῦτα πάσος, αὐτ.215,40 ὄμνηγῶρες . . τελειοποιῶ.

ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΩ -έω μην., μον., νεώτ. κ. δημ. ποιῶ ἢ καθιστῶ τι τέλειον, φέρω εἰς τὴν ἀπαιτούμενν ἔντελεσιν, συμπληρῶ τέλειως: Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 1027, Ἐύστ. Πιν. 159, 11 ἀναπληροῦν τὸ τῆς ἀγάθης ἐν ὄντι ἄλλειον καὶ τελειοποιεῖν τὸ κατ' αὐτὴν ἐνδεές, αὐτ. 268, 12. 2) ἔκκλ. καθιστῶ τινα τέλειον νομαχόν: Βολσμου. 15 τελειοποιεῖν δι' ἀποκάρσεως, αὐτ. 17 τελειοποιεῖσα ἀποκαρσεῖ. 3) ὄμ. ἐπὶ ἱερέως, τελῶ τὸ τὸ γάμου μυστήριον πρὸς. τέλειος δὲ, τελειὸς 12, τελειὸς 5: Γερωνικ. π. Νίκωμ. Μον. ἐν Χειρ. Πινδ. 129 τὸν πρῶτον τελεῖον δὲ τὸν ἱερωγενὲν καὶ τελειοποιεῖν καὶ βαπτίζειν.

ΤΕΛΕΙΟΠΩΓΥΝ-ωνος (ὁ) μον. ὁ ἔγων τέλειον ἢ πλήρη πάρινα: Κ. Μανασσ. Χρον. 386 D.

ΤΕΛΕΙΟΣ ἢ **ΤΕΛΕΟΣ**-α-ον (τέλειος κ. νεώτ. κ. δημ. τραγ., Ἄτρ. κ. ὄρω. κ. -ος-ον ἰὸ τ. τέλειος ἐν χρ. ἰ. ὄμ. π. Ὀμ., ὁ τ. τέλειος ἐν χρ. π. Ἡρ. κ. π. Ἄτρ. κ. τραγ. ὁμοίωτεροι οἱ τ., Ἐπιγρ. κ. τέλειος, Ἐπιγρ. Ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, κυρ. ἐπὶ θυμάτων, ὁ ἐτέλης, ἀκεραῖος, ἄριστος, ἀνευ ἐλαττώματος: Ἰλ. Α 66 ἀρῶν ἀγίων τὰ τέλειον (σχολ. ἐπὶν ἡλικίαν ἀκαλιγῶν) κελωθῆμενον γὰρ οὐ βύετασι, Ἐπιγρ. Ἐπιγρ. τόνος Φεξήκοντα τελέους ὄβιν, Ἐπιγρ. Κυρήν. Βατὸν τέλειον. 2) ὄμ. δὲ, ἐπὶ οὐσίαις, ἢ πλήρη ἢ ἀνελλιπής κτ. τὸν ὄρισμένον ἀριθμὸν τῶν θυμάτων κ. μεθ' ὧν τὸν νομῶν διατυπώσεων τελεωμένης: Θουκ. 5, 47 ἀμόντων... κατὰ ἱερῶν τελέων, Νόμ. π. Ἀνδ. 1, 97, Δημ. 1365. ὄμ. κ. ἐπὶ πόσης τελετῆς: Πλάτ. Φαίδρ. 249 C τελέους ἀεὶ τελετὰς τελοῦμενος. ὄμ. ἐπὶ συνελκόμενον κτ., ἢ κυρία: Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν ἀγορῇ τελεῖψ, Ἐπιγρ. Μυκην. ἀλίστα: εδοξε τελεῖψ. ὄμ. ὀριστικός, τελικός: Ἐπιγρ. Ἡλιδ. ἄ δέ κα Γράτρα ἀ δαμοσία τελεία κτε, Ἐπιγρ. Λοκρ. τὸ θέθμιον... τέλειον εἴμεν. ὄμ. 69. τελεία φήρος ἢ τελεωμένον, ὀριστική, τελευταία ἀπόφασις: Αἰσχ. Ἰκ. 739, Σοφ. Ἀντ. 632. 3) ἐπὶ αἰώνων, ὁ παρέρχων πλήρη βεβαιότητα πρὸς τέλειον τοῦ αἰωνοῦ, ἀσφαλής, βέβαιος, ἀλόιδιος, σίγουρος: Ἰλ. Θ 247 αἰκότος τελεστατος περκαίων ἰδ. ἐρμ. τὸ ἐντελέστατον, ἐυμένεστατον τῶν πηγῶν.

4) γεν. ἐπὶ ζώων, ὁ τελείως ἠξήμενος, ἐν ἀκμῇ, ἐν ἡλικίᾳ ὄν, ἀκμαίος: Ἡρ. 1, 183 θύεται τὰ τέλεια τῶν προβάτων (κτ. ἀπὸ πρὸς τὸ γολοθηναί, Αἰσχ. Ἀγ. 1504 τέλειον νεαρὸς ἐπιθύσας, Φερεικ. 44. Πλάτ. Νόμ. 834 C πάλως ἐπὶ δόλοισι καὶ τελείων τὸ ὄβελον, Ἐπιγρ. Ἀρκ. κέλπιτι τελέψ, οὐτ. τελέψ τεβρίνηψ, Λοκρ. Τιμ. 50 τελέψ ἀραται καὶ συνωριδῖ. κ. ὡς οὐσι. ὄμ. Ἐπιγρ. Μυκόν. τέλειον καὶ δέκα ἀρνες. ὄμ. κ. ἐπὶ φυτῶν: Εὐσέφρ Φιλ. 3, 7, 5, Γεωπ. 3, 15, 4 τὰς νέας ἀμπέλους καὶ τὰς τελείας. 5) ὄμ. ἐπὶ προσ. ὁ ἐν ἡλικίᾳ ὄν, ὄριστος, ἠνδρωμένος, σωστός, ἀνδρᾶς: Πλάτ. Νόμ. 929 C ὁσάσοιεν ἂν ὡσι γυναικῶν ἢ ἀνδρῶν τέλειοι, Σεν. ΚΠ. 1, 2, 4 πασιεν, ἠνδρῶσις, τέλειος ἀνδράσιεν, Πλουτ. Ἠθ. 225 A ἐκ τελέων γεννώμενα, Διογ. Λ 9, 5 τέλειος γενόμενος (ἀνδρῶσις). 6) συνεκδ. ὁ γεννημένος: Πουατ. Γραμμ. ἀπ. 306 «τέλειος οἱ γεγαμηκότες». ὄμ. ἐπὶ θ. τῆς Ἥρας ἐν Στυμφάλῳ: Πουατ. Β 22, 2 γηραμένην δὲ τῷ Διὶ ἐκάλεσαν αὐτὴν Τέλειαν (ἐπὶν Ἥραν) πρὸς κ. Ἠρ. 7) ὄμ. ἐπὶ προσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καλῶς καθηρισμένος, ἠνδρωμένος ἠλλειψίν ὄντων, ὄριστος, ὄριστος: Πλάτ. Τιμ. 30 D τὰ κατὰ πάντα τελέψ, αὐτ. Κρατ. 403 B τέλειος σοφιστής, αὐτ. Φαίδρ. 269 B πᾶντων τελεωτάτος εἰς τὴν ρατορικὴν, Ἰσοκρ. 12, 32. Ἐπιγρ. Ἰερασίωνα συγγραφέα τέλειον, Γαλ. 15, 60 οἱ τέλειοι δογματικοί, ΚΑ Ματθ 5, 48 ἔσθε οὐκ αὐτὸς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν. ὄμ. ἔκκλ. τέλειος οἱ βαπτισθέντες χριστιανοί: Κλήμ. Ἀλ. Ἐπιτ. Ἀγ. Πέτρος 34. ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν τῷ αὐτ. σμ.: Θέων. 1354

τέλειος. Ἐρωσ. Πινδ. Π 9, 25 τελέων ἔχει δόξαν, Πλάτ. Κριτ. 106 B φάρμακον τελεωτέρον, Δημ. 37, 21 τέλειον καὶ μέγα ἀγαθόν, Ἀριστ. Ἠ Νικ. 1129 b, 30 τέλεια ἀρετῆ, αὐτ. 1156 b, 34 τέλεια φιλία, Γαλ. 6, 169 τὸ τελεωτάτον ἐκείνου γυναικῶν, ΚΑ Ἰακ. 1, 4 ἔργον τέλειον, αὐτ. 1, 17 πῶν θάρρημα τέλειον, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1, 6 χάρμα καὶ φώτισμα καὶ τέλειον (ἐπὶ τοῦ βαπτισματος). ὄμ. ἐπὶ συλλογισμῶν, ὁ τοῦ α' εἰδους, ἐν ἀντιπαρ. πρὸς τοὺς τῶν ἄλλων εἰδῶν, τοῖς ἀτελείς: Ἀριστ. Πρ 2 α'. 8) ἐπὶ παθῶν ἢ κακῶν, σοβαρός, ὀδυμῶτος, τελειωτικός: Πλάτ. Πολ. 348 B ἀδικία τελέως κύπερθ, αὐτ. Σοφ. 259 B τελεωτάτη ἀφάνισι. ὄμ. ἔσχατος, ὀδυμῶτος, τελειωτικός: Πλάτ. Πολ. 348 B ἀδικία τελέως κύπερθ, αὐτ. Σοφ. 259 B τελεωτάτη ἀφάνισι. ὄμ. ἔσχατος, ὀδυμῶτος, τελειωτικός: Πλάτ. Πολ. 348 B ἀδικία τελέως κύπερθ, αὐτ. Σοφ. 259 B τελεωτάτη ἀφάνισι. 9) ἐπὶ εἰκόνας, ἢ φυσικῶν γεγέμενος, ἰσομετρήτος: Ἐπιγρ. Κρήτ. στεφανοῖσαι Βασίλει. ἄμ. Ἄτταλον εἰκόνι χαλκεία τελεία. 10) ἐπὶ εὐχῶν, δέσημον ἢ ἀρῶν κτ., ὁ εἰσηκουσμένος, ἐμπληρωμένος, τετελεσμένος, ἀποτελεσματικός: Πινδ. ἀπ. 122, 15 τελέως εὐχῶσις ἰανθείς, αὐτ. Π 9, 89, Αἰσχ. Ἐπιτ. 832 τελέια γένεος Οἰδίου τ' ἀρά, Ἀριστ. Θεσμ. 353 τέλεια δῆμω τὰ εἰγματο γενέσθαι. ὄμ. κ. ἐπὶ προαιωνισμῶν ἢ προρρησίων: Ἰγν. ὄμ. Ἐρμ. 526 τέλειον σύμβολον ἀθανάτων, Ἡρ. 1, 121 δι' ὄφιν ἄνευρο οὐ τελέων, Πλάτ. Πολ. 443 B τέλειον τὸ ἐνάμιον ἀποτετέλεσται. 11) κ. ἐνεργ. ἐπὶ θεῶν, ὁ εἰσακούωντες τοῖς δεήσαις, ὁ παρέχωντες εὐχίτων, ἢ κτ. ὄμ. ὁ ὄντις εἰς τὸν ἀφύπτον βαθμὸν τελεωτάτος, ὁ ἄριστος συγκρατημένος, παντοδύναμος, παντοκράτορας πρὸς ἄλλ. Αἰσχ. Ἀγ. κ. Ἡσ. «τέλειος, τελειοποιουτός ὁ Ζεὺς»: Αἰσχ. Ἐπιτ. 157 θεοὶ τέλειοι τέλειαι τε. ὄμ. ἐπὶ τοῦ Διὸς: Πινδ. Ο 13, 115 Ζεὺς τέλειος, Αἰσχ. Εὐμ. 28 τέλειον ὄφιστον Δία, αὐτ. Ἰκ. 526 τέλειων τελεωτάτων κράτος, Ζεὺ. ὄμ. ἐπὶ τῆς Ἥρας ὡς προστάτης τοῦ γάμου, ἄ. Κυρία: Πινδ. Ν 10, 18, Αἰσχ. Εὐμ. 24, Ἀριστ. Θεσμ. 973 πρὸς κ. δι'. ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος: Θεοκρ. 25, 22. ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων: Αἰσχ. Εὐμ. 382. ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν: Ἐπιγρ. ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνδρῶς, ὁ προστάτης ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας: Αἰσχ. Ἀγ. 972. 12) ἐπὶ χρόν. διαίρ., ὁ συμπληρωμένος, πλήρης, σωστός: Ἀριστ. Ἀυσ. 104 τέλειος ἐπτά μῆνας, Πλάτ. Τιμ. 39 D τέλειος ἔνιαυτός. 13) ἐν τῷ ἀριθμ. τέλειος ἀριθμοὶ οἱ ἰσοῦμενοι πρὸς τὸ ἀριθμὸν τῶν διαίρετῶν, οἷον 6=3+2+1, 28=14+7+1+2+1: Πλάτ. Πολ. 546 B, Εὐκλ. Ὀρισμ. 7, 23, Νικόμ. Γεωμ. Ἀριστ. 1, 16 πρὸς ἑκατόν. Ἀριθμ. 58 περὶ τοῦ 9 τέλειος ἐπὶ ἐκ τέλειον τὰ γ γίνεσθαι. 14) εἰδ. τέλειος κρατήρ ὁ τρίτος κρατήρ προσφερόμενος εἰς τὸν Δία τὸν Σατήρα: Εὐρ. ἀπ. 148, Ἀριστ. φ. 526. 15) ἐπὶ ἡμέρας ἢ ἡ. τὸν χρόνον διαίρεσας, τελευταίος, ἔσχατος: Σοφ. Πρ. 948, Προυκ. Πολ. 8, 2 ἡ τέλειος ἡμέρα τοῦ βίου. 16) τὸ τέλειον κ. ἡέροσις τὸ βασιλικὸν σμυρναῖον Ἡρ. 9, 10 εὐνοῖνα δὲ τῷ Διῶνι τῶν τε Περσῶν μὲν τι κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τέλειον. 17) γραμμ. τελέια β. λ. 18) τέλειος (μὴ ὀνομαζόμενος ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐπιγρ. 19) ἐπιρρ. τελέλιος β. λ.

ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΣ σχολ. ἐπιρρ. συγκρ. τοῦ τέλειος β. λ.: Σχολ. Ἰλ. Β 350.

ΤΕΛΕΙΟΤΗΣ-ότιος (ἢ) κ. νεώτ. κ. τελεώτης ἢ Ἰβήτης τοῦ τέλειου, ἐντέλειος, ἀκεραῖος: Δημόκρ. 187 φυχῆς τελεώτης, Πλάτ. Ορ. 412 B σάτρακεια τελεώτης κήποιος ἀγαθόν, Ἀριστ. Φυσ. 207 a, 2, ΠΑ Κριτ. 9, 16 ἐν ἀληθείᾳ καὶ τελεωτέτη, ΚΑ Κολ. 3, 14, Στουδ. Θεόδ. 223.

ΤΕΛΕΙΟΤΟΚΟΣ -ον Ἐπιγρ. Τελεσιφόρος: Ἐπιγρ. Κερκ. τελειωτόκοι ἑναυτοί.

τελειωτικῶ-ῶ γενῶ τέλεια νεογῶ: Ἄριστ. ΖΓ 746β ἴσον πολιτικόν... ἢ ὅς τελειοποιεῖται. **τελειωτικῶ-ῶ** τελειοποιῶ, τελειοποιῶ: Θεοφρ. Φαιτ. 2,9,6 μὴ δύνανται πεπαισμένοι μηδὲ τελειοποιηθῆναι τὸς θνητούς, Φιλ. 1,8.

τελειόφοιτος-ος νεῶτ. ὁ συμπληρώσας τὴν φοίτησιν εἰς ἀνωτέραν σχολὴν ἢ ὁ διανύων τὸ τελευταῖον ἔτος αὐτῆς.

τελειωρόνως ἐπίρρ. τελείως συνεταιῖ: Στουδ. Θεόδ. 340C.

τελείω ἔπ. τ. τοῦ τελῶ-ῶ βλλ.

τελείω-ῶ κ. νεῶτ. κ. τελείω, ὁσμ. τελειῶνων φέρω εἰς τέλος, περατῶ, συμπληρῶ: Ἡρ. 1,120 πάντα ἐτέλειώσω ποιήσας, Θουκ. 6,32 τελειώσαντες τὰς σπονδὰς, Ἄριστ. ΗΝικ. 1,174β,23 τελείωσιν τὴν ἐνέργειαν ἢ ἁδονά, ΑΠ Παράτρ. 2,281 τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσαίεσι ἐτέλειώσω βίωσά ἑναιαυτοῦς, ΚΔ Ἰω. 4,34 τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον, αὐτ. Λουκ. 24,3 τελειώσαντων τὰς ἡμέρας, Σωρ. 1,126 τὸν ἄλογον ἐνθάδε τελειοθῆναι, Ἐρωτοκρ. 2,74 τὴ ζήτησιν τῶν τελειώσων || ὁμ. κ. μέσ. : Ἰσόκρ. Πυθ. 29,158, αὐτ. Προτρ. 20 || παθ. τελειῶμαι, φέρομαι εἰς πέρας: Ἡρ. 1,160 οὐ γὰρ ἐτελείωθῆναι, αὐτ. 5,11 τελεωθέντων ἀμφοτέρωσι, Σοφ. Τρ. 1257 τελειοβοῦμαι τότε, Πολοβ. 8,34,2 τῆς κατασκευῆς ἦδη τελεωμένης || ὁμ. συμπληροῦμαι: Πλάτ. Πολιτ. 272D ἐπειθὲ χρόνος ἐτελείωθη || ὁμ. ἐπὶ εὐχῶν ἢ προσηυχῶν, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιῶμαι:

Νικόμ. ἐν Θεολ. Ἀριθμ. 17 οἱ τελειωθέντες εἰς αὐτὸν εὐχὰς αἰτοῦντες παρὰ θεοῦ, ΚΔ Ἰω. 19,28 ἵνα τελειωθῆ ἡ γραφή || 2) πά. ἐκτελῶ δημοσίαν δικαιοπραξίαν: Πάπ. 20, συγγρηγορήσας τετελειώμενα, αὐτ. δημόσιος χρηματιστὴς τετελειωμένος διὰ τοῦ ἀρχαίου || 3) ἐπὶ τῆς ἰατρ. τελειοποιῶ: Ἄριστ. ΗΝικ. 1,174,16 τελειώσι αὐτὴν τὸ εἶδος || παθ. ἐπὶ συλλογῶν, γίνομαι τέλειος, μετασχηματιζόμενος κατὰ τὸ α' εἶδος τῶν τελείων συλλογῶν, ἐν ἀνθ. πρὸς τοὺς ἀταλείς: Ἄριστ. Γρ. 29α, 16 || 4) παθ. φθάνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου, γίνομαι τέλειος ἀνὴρ, ἀνδρῶνται: Πλάτ. Συμπ. 192Α, αὐτ. Πολ. 487Α τελεωθέντες παιδί τε καὶ ἡλικία, Γαλ. 1,162 τελεωθέντος (τοῦ μερακιῶ) κατὰ μέγεθος || ὁμ. κ. ἐπὶ φυτῶν: Θεοφρ. Φαιτ. 8,2,6 ὁ ἰρέθινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τετραράκοντα τελειοῦται || κ. ἐπὶ ἐμβρύοις ἢ σπερμάτων, ὀριμάω, μεστῶν: Ἄριστ. ΖΓ 776α,31, Σωρ. 1,33, Γαλ. 6,53 || 5) παθ. ἐρχομαι εἰς γάμον Πανσ. Γραμμ. ἀν. 306 ἐτελειώθησαν, γήμισα || 6) φέρω εἰς τελειότητα, ἀναθῆκναι τὸν τέλειον:

Ἡρ. 3,86 ἐπιγενομένη δὲ ταῦτα τῷ Δαρείῳ ἐτέλειώσω μιν ἵπτον κατέστησον ὄξιν τῆς βασιλείας, Σοφ. ΟΚ 1089 τὸν εἰσαγον τελειώσαι λόχων || παθ. γίνομαι τέλειος, φθάνω εἰς τελειότητα, εἰς πλήρη ἐπιτυχίαν: Σοφ. Ἡλ. 1510 σπερῶ Ἄτρεως... τὴν νύξ ὀρημὴν τελειώθην, Φιλόσοφ. Ἀλληγ. 274 ὅταν τελειώθῃς καὶ βροδείων καὶ σπαρῶν ἀξιώθῃς || 7) ἐκλ. καθιστῶ ἵνα τέλειον χριστιανόν, ὁσον διὰ τοῦ βαπτίσματος: ΚΜανασά. 59 ἀπάγουσι καὶ λουτρῶ τῷ βίῳ τελειοῦσθαι πρὸς ἡμ. ἐτελειώσις, ἀγιάσις || ὁμ. παθ. γίνομαι τέλειος χριστιανός: ΚΔ Ἐβρ. 11,40 ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελεωθῶσι, αὐτ. 12,23 πνευματῶς δικαιοῦν τελεωμένους || 8) ὁμ. διὰ τοῦ μαρτυρίου φθάνω εἰς τὴν τελειότητα, τελευτῶ: Εὐα. Ἐκκλ. Ἰω. 7,16 τελειοποιῶν τῷ μάρτυρι, Ἰεωρ. Σέχ. 286C θανάτῳ μαρτυρικῶς τελειωθέντες, φρ. συνήθ. ἐν συνῆ. ἐπὶ μαρτύρων ἔφηρι τελειοῦται || ὁθ. ὁσμ. φρ. ἐπὶ θειοῦ πινος εἶφει τελειοῦται συνετελέσθη ἢ ὅσον ὅπου συνετελείται, εἰδ. ἐπὶ ἀσθενούντων, πᾶσα ἐκπὶς σωματικῆς ἀπέληξε || 9) γεν. τελευτῶ, ἀποθνήσκω: Ἐμπα. ἐτελειώθη, Ἐιστ. Βλ. Κωνστ. 3,47 || ὁθ. τετελειωμένοι οἱ φθίνοντες, οἱ νε-

κροῖ: Ἄκολ. Νεκρ. || ὁσμ. κ. ἐνεργ. αὐτῆ: Ἐρωτοκρ. 352 μὴ θάλλῃ μέσα στῆ φλακὴ ὄξικα νὰ τελειώσῃ, ἐτελειώσις ἰεζέηνουσι || ὁμ. ἐν φρ. τὸν τελείων στῆ θουλεία - κατ' ἔξολο ἰουσήθ. δηνολογικῶς, τὸν ὑπέβαλεν εἰς καταπονητικὴν ἐργασίαν - τὸν ἐξουλοκίπησεν ἀνηλεῶς || 10) ὁσμ. ἐνεργ. ἐξ ὀλοκλήρου θανάτῳ, ἐξανθῶ, αἰῶνα || κ. αὐτῆ. ἔξ ὀλοκλήρου θανάτου, αἰῶνα: τελειώσω τὸ νερό-τὸ φῶμα - τὸ λάδι || 11) αὐτῆ. γίνομαι τέλειος, ὀριμάω, μεστῶν: Ἄριστ. ΖΓ 757β,24 || 12) ὁμ. ὁσμ. ἄγομαι εἰς πέρας, περατοῦμαι: τελειώσω ὁ τρύγος-τὸ μάθημα || φρ. τελειώσωμαι τὰ φέματα ἐτεθή τέρμα ἐπὶ τινος λαθνοσυλλῆς καταστάσεως.

τελειώμα-ατος κ. νεῶτ., ὁσμ. τελειώμα, θεοσ. τελειώμα ἀνοπεράτως, συμπλήρωμα: Ἄριστ. Φυσ. 246α,17, τελειώμα τῆς οἰκίας || 2) μγν. τελειοποίησις, τελειότης: Ἀκού. Πάτ. Ἰωβ 12,2 τελειώμα τῆς ψυχῆς, Εὐαγγ. 8, Σοφ. 500.

τελειώσις (ἰ) ὁσμ. ἀνοπεράτως, τέλος, τέρμα || φρ. τελειώσω δὲν ἔχει ἐπὶ ὑπεροχολογικῆς ποσότητος ἢ ἐκτάσεως || ὁμ. εἰδ. ἐπὶ πολυλογίας.

τελείως ἐπίρρ. κ. νεῶτ., ὁσμ. κ. τελείως ἐπὶ τέλει, τέλος πάντων: Αἰογ. Εὐα. 320 παραγινοῦμαι πράκτορας ἀμάρτας αὐτῶν τελείως ἐφάνηεν, αὐτ. 953 || 2) ἐντέλως, πλήρως, ἀπολύτως: Ἡρ. 1,120 τελείως ἐξ ἀσθενῆς ἐρχεται, Ἄριστ. Θεσμ. 329 τελείως ἐκπληροῦσασμεν, Ἰσοκ. 1,24 τελείως ἄφρων, Πλάτ. Θεαιτ. 182C τελείως κινήσεται, αὐτ. Ὀρισμ. 411D τελείως σπουδαῖον, Ξεν. Συμπ. 22 τελείως ἐστίν, Ἰσοκρ. 13,18, Ἄριστ. Μειτ. 102β,26, Πάτ. Ἰωβ. 11,6 τελείως ποιήσας || μγν. κ. νεῶτ. ἐν ἐπίρρ. χρ. τὸ οὐδ. τέλειον: Λουκ. Μισθ. Σπ. 5, Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 1,8, Σωρ. 2,56 || συγκρ. τελειώτερον: Πλάτ. Πολ. 520B ὁμ. τελειώτερον: Σέξτ. Ἐμψ. Πυρρ. 2,12 || ὑπερθ. τελειώτατα: αὐτ. 351B.

τελειώσις-εως (ἡ) (τελείω) κ. μον. κ. νεῶτ. κ. τελείωσις [Ἄριστ. ΖΓ 543α,19] ἐπὶ φυσικῆς ἀνοπεράτως-ῆως ἢ τελειοποίησις ἢ συμπλήρωσις: Ἰππ. Ἐπ. 1, Ἄριστ. ΖΓ 543α,19 λαμβάνει τελειώσιν τὸ ψά, αὐτ. 583β,24, Θεοφρ. Φιτ. 3,4,3 ἢ τῶν καρπῶν τελειώσις ἢ ὀριμάσις, τὸ γίνομαι, Γαλ. 15,26, Ἄριστ. 1B || ἐπὶ τῶν ἔργων ἀνθρώπου, συντέλειος, πλήρως ἐκτέλειος: Ἄριστ. Φυσ. 246α,26 || κ. ἐπὶ ἀνδριάντος: Στωϊκ. 3,48 || 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἢ τοῦ τελείου, τῆς τελειότητος ἐν τῇ ἀγαθῷ ἐπιτεύξει: Ἄριστ. Φυσ. 247α,2 ἀθρεταί τελειώσις, αὐτ. Μεταφ. 102β,20, αὐτ. ΗΝικ. 1153α,12 εἰς τὴν τελειώσιν ἀγαθῶν τῆς φύσεως || ἐν τῇ λογικῇ, ἐπὶ συλλογισμῷ, ἀρθότης, συντέλειος: Ἄριστ. ΑΠρ. 42α,35 ἢ τελειώσις τῶν συλλογισμῶν || 3) ἐπὶ γεγονότων, ἢ ἐκτέλειος, ἢ ἐκπλήρωσις: ΚΔ Λουκ. 145 μακαρία ἡ πιστεύουσα ἐστὶ ὅσαί τελειώσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου || 4) ὁ γάμος: Πάτ. Ἰερ. 2,2 ἀμνησθῆναι εἰς εὐεργ. νεότητος σου καὶ ἀγάπης τελειώσεως σου || 5) ἐκλ. τὸ βάπτισμα: Κυριακοσ. Παθαρ. 2,2 ὁ μέγα τῆς ἡμῶν τελειώσεως μύρον || 6) μγν. ὁμ. ἐκλ. τὸ μαρτύριον ἢ κ. γεν. ὁ τοῦ δικαίου θάνατος: Εὐα. Ἐκκλ. Ἰω. 3,35, αὐτ. 7,15 || μον. τελειῶσις γεν. ἢ κτελευτῆ τοῦ βίου, ὁ θάνατος: Ἐρωτοκρ. 3,150 μὴ κτελευτῶμαι κακῇ ἰκαθῶν θανάτων || 7) μον. ὁσμ. τελειώσις τὸ τελευτοῦν ἀνθρωπ. πράγματι πινος τὸ τέρμα, τὸ πέρας, τὸ τέλος: Ἐρωτοκρ. 1141 στήν τελειώσιν τὸν περὶ βολιθὸ εὐρίσκοτο γησιμένη || μὴ κατοικία, αὐτ. 1628.

τελειωτικός (ἡ) (τελείω) μγν. ὁ τελειῶν, ὁ τελειοποιῶν, ὁ περαιῶν: ΚΔ Ἐβρ. 12,2 ἄσφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειῶν Ἰησοῦν.

τελειωτικός-ῆ-ῶν μγν., μον. κ. νεῶτ. κ. τελειωτικός (κλῆρ). Ἀλ. 448 ὁ τελειοποιῶν, ὁ τελείων τῶν ὄχων τὴν δύναμιν νὰ τελειοποιῇ: κλῆρ Ἀλ. 448

σαφία τελεωτική, αὐτ.800 ἡ τελεωτική ἀγάπη, Πρὸκλ.Στοιχ.Θεολ.78. 2] νεώτ. ὁ ἀνεκλήτος ὁ ὀριστικός· τελεωτική ἀπόφασις - ἀπάντησις 3] νεώτ. ὁ ἐπιφάνων τὸ τέλος, τὸν θάνατον ἡ τελεωτικὸν κτύπημα, - τελεωτική βαλή.

τελεωτικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τῶσαν τελεωτικὸν βλ.λ.1] Διον. Ἀρεοπ.91, Πρὸκλ. Ἀκκ.52C.

τελεμεῖς [ἰ] [τουρκ.] ὄσμ. εἶδος μαλακοῦ λευκοῦ τυροῦ παρασκευαζομένου εἰς κινεζικὰ τεμάχια.

τελενίκιος-ον λεξ. ὁ κενός, ἐν φρ. τελενίκιος ἡγῶ κτ. μεταφορῶν ἐκ τῶν κενῶν ὄγγων Σουΐδ, Φωτ., ἐν λ. τελενίκισαι πρὸς Σουΐδ. «Τελενίκου νεώτερος» [ἐπὶ τῶν νεωστῶτων].

τελενίκισ ποιῶ τι κενόν, κενῶ, ἀδικῶ· Φωτ. «τελενίκισαι τὸ κενῶσαι» ἀπὸ Τελενίκου πῶς, ὡς τὸ εἰκόσ, πένητος· Κρατιν.27' πρὸς τελενίκιος.

τελεονομία [ἡ] ἄ. τελεονομία βλ.λ. ἴππ.687.

τελεόγονος-ον ἐν παθ. σμ. ὁ γεννηθεὶς τέλειος, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ προσκόπιου χρόνου τῆς κησέως· Ἀριστ.Ζ1 585a,18 τὰ μὲν τελεόγονα τῷ χρόνῳ ἔτεκεν.

τελεόγονῶ-ἔω ἄ. τελεογονῶ βλ.λ.· Θεοφρ.Φ Αἰτ.1,11,3 ἡ δὲ μῆλα καὶ δοσα ἄλλα τοιαῦτα τελεογονεῖ· κ. παθ.· Πλούτ.Ἠ8.1018B τὰ ἐπὶ ὄμματα τὸν βροφῶν τελεογονεῖσθαι.

τελεοδρόμος-ον μτγν. ὁ συμπληρῶν τὸν δρόμον, ὁ τέλειων αὐτόν· Ἀσκληπιδ.ΑΠ 5,2022 ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος.

τελεοδρομῶ-ἔω μτγν. ἐκτελῶ, συμπληρῶν τὸν δρόμον μου· Ψ Ἀρχύτ.π.Ἰσῶδ.Προτρ.4,60.

τελεοκαρπῶς-ον ἄ. τελεοκαρπός βλ.λ.

τελεοκαρπῶ-ἔω ἄ. τελεοκαρπῶ βλ.λ.· Θεοφρ.Φ1 4,8,8 καὶ αὐτοῦ πᾶντα τελεῖται καὶ τελεοκαρπεῖ.

τελεολογία [ἡ] νεώτ. ἄ. τελεολογία βλ.λ.

τελεολογικός-ῆ-όν νεώτ. ἄ. τελεολογικός βλ.λ.

τελεομικός-ον ὁ τέλειος ὡς πρὸς τὸν ἀπειρομένον ἀριθμὸν τῶν μῶνων, ὁ συμπληρώσας τὸ δωδεκάμηνον διάστημα τοῦ ἔτους· Σοφ.Πρ. 824 ὁπότε τελεόμενος κίβηται δωδέκατος ἄριστος [ὁπότε ἤβλεον τελεῖσθαι τὰ δωδέκα ἐκ τελεῖων μῶνων ἐτη]· || ἐπὶ τέκνου, ὁ ἔχων συμπληρωμένους τοὺς μήνας τῆς κυφορίας· Ἀριστ.Ζ1 585a,20 τελεόμενον τέκνον.

τέλειος-α-ον ἄ. τέλειος βλ.λ.· Αἰσχ. Ἀγ.1504, Πλάτ. Φαῖδρ.249C τέλειος αἶψι τέλειος τελούμενος 2] τὸ οὐδ. τέλειον ἐν ἐπίρρ. χρ. οὐδὲ τῆς τελείως βλ.λ.

τέλειοστέος [ο] νεώτ. ζῶολ. ἀβροίμοια ἡθύων.

τέλειοστέω λεξ. ἐπὶ θυσίῳ, τελῶ βλ.λ.· ΑΒ 306, ΕΜ 751 τελειοστέωμενα, θυόμενα καὶ τελούμενα.

τελειός [ἡ] μτγν. ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, εἶδος ὀρχήσεως μεθ' ὄπλων, ὁμοίος πρὸς πυρρήνην Ἀθην. 14,630Α «στρατιτικῶς δ' ἔστιν οὕτῃ ἀπὸ τινος ἀνδρός Τελειοῦ λαθεύσας τούνομα μεθ' ὄπλων τὰ πρῶτον αὐτὴν ἔκλειου ὀρχησαμένου», Ἡσ· «τελειός» ἡ μετὰ ἔθρουσ ὀρχησις, ἀπὸ τοῦ εὐρόντος Τελειοῦ· Ἀθην.14,629D Θρῆκίος καλαθρισμός, τελειός.

τελεσιγραφικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἐν εἰδει τελεσιγράφου, ὁ διὰ τελεσιγράφου διατυπωμένος· τελεσιγραφική ὑπόδειξις - διαταγή· || ἐπίρρ. -ὡς.

τελεσιγραφον [τοῦ] νεώτ. ἔχοσαν, ὀριστικὸν καὶ ἀνεκλήτων ἔγγραφων, διατύπωσις ὄρων τελεωτικῶν καὶ ἀμεταβλήτων· || εἶδ. ἐν τῇ διπλωματίᾳ, διπλωματικὸν ἔγγραψον δι' οὗ κράτος ἡ διαβιβάζει πρὸς ἕτερον τὸς τελικὰς ἀδείσεις του ἐπὶ ἐκκρεμοῦ μεταξὺ αὐτῶν διαφοράς καὶ ἀπαρτεῖ ἀπάντησιν σαφῆ νεορ. ἀποδοχῆς ἢ μὴ αὐτῶν.

τελεσιδικία [ἡ] νεώτ. νομ. τελεωτική καὶ ἀμετάτρεπτος δικαστικὴ ἀπόφασις.

τελεσιδικός-ον νεώτ. νομ. ὁ ὀριστικός καὶ ἀμετατρέπτος δεδικασμένος, κοθ' οὐδὲν χωρὶς τακτικῶν ἐνδίκων μέσων, ὁ ἀνεκλήτος· τελεσιδι-

κός ἀπόφασις· || τὸ οὐδ. τελεσιδικός ὡς οὐδ. ἡ τελεσιδικία βλ.λ. κ. ἐπίρρ. -ἴκος.

τελεσιδρόμος-ον μτγν. τελεοδρόμος βλ.λ. Ἐνὸν. π. Στοδ.1,97 οὗτος καὶ τὴν ἀρατὴν τὴν τελεσιδρόμον εἶναι ποιεῖ· 2] Ἐπιγρ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ὄνομα ἡρώος.

τελεσιέρως-ον Ἡσ. «τελεσιέρων παῖδων τὸν ἐπιτελεσιῶν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἰερῶν».

τελεσικαρπός-ον μτγν. ὁ φέρων τοὺς καρπὸς του εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὠριμότητα, ὁ ἔχων ὠριμὸν καρπὸς· Στράβ.15,1,8 κισσὸν καὶ ἀμπέλον οὐδὲ τούτων τελεσικαρπῶν.

τελεσικαρπῶ-ἔω μτγν. φέρω τοὺς καρπὸς μου εἰς τὴν ἐντέλειαν, ὠριμότητα, κάρνω ὠριμὸς καρπὸς· Στράβ.17,3,11 τελεσικαρπεῖ τὸν βερῶνον καρπὸν.

τελέσιος-ον ὁ τέλειων, ὁ τελευταῖος Ἡσ. ἐτελέσιος ἡμέρας ἢ ἐσχάτης.

τελεσιουργημα-ατος [τοῦ] [τελεσιουργῶ] μτγν. κ. μον. τελεσιουμέν ἔργασια, ἰδίᾳ δὲ ὁ σκοπὸς τῆς ἔργασιας· Πολύβ.3,4,12 πραγματείας ταύτης τοῦ ἔσται τελεσιουργημα· 2] ἡ τελετή· ΑΠ 7,406.

τελεσιουργία [ἡ] μτγν. κ. μον. ἡ συμπληρωσὶς ἔργου Ἡσ. «τελεσιουργίῳ τὸ τέλειον πᾶν ἔργον»· Ἡσαστ. Ἀστρ.3,4, Πρὸκλ. Ἀλλ.72C, Εὐστ. Πον.341,2 2] τυπικὴ ἐνέργεια· Ἰάβδ.Μιστ.2,11' 3] ἐπὶ ἀρθίμων, ἡ ἔργασια· Θεολ. Ἀρθ.44.

τελεσιουργός-όν κ. νεώτ. ὁ φέρων εἰς τέλος ἔργον π. δδ. ὁ ἀποτελεσματικός· Πλάτ. Φαῖδρ. 270Α πάντη τελεσιουργὸν εἶπεν ἐντεῦθεν ποδὲν εἰσέναι, Πολύβ.2,40,2 ἀγωνιστὴν δὲ καὶ τελεσιουργὸν τὴν πράξιν· 2] ὁ δημιουργῶν, ὁ πλάττων π.· Πρὸκλ. Στοιχ.Θεολ.145' 3] ἐπιθ. τοῦ Διὸς· Ἐπιγρ. τελεσθεὶς διὰ τελεσιουργῶν.

τελεσιουργῶ-ἔω κ. μον. κ. νεώτ. τελείως πραγματοποιῶ, πλήρως συντελῶ τι· || εἶδ. ἐπὶ ζωοτόκων ζῶων, τέλειον, ἄριστον γάμον ἰδιώμα, γεννῶ, τίκτω· Ἀριστ.Ζ1 718b,10 τῶν δὲ ζῶων τὰ μὲν τελεσιουργεῖται καὶ ἐκπέμπει θοράξ ὁμοίον αὐτῷ, ὅσα ζυτοκεῖ εἰς τούμνηται· 2] ποθ. κ. ἐν μέσ. σμ. συντελοῦμαι πλήρως Ἡσ. «τελεσιουργεῖσθαι τελοῦσθαι ἐν ἔργῳ»· || εἶδ. ἐπὶ ζῶων, κτώμα τὴν κατὰ φύσιν ἀριότητα· Ἀριστ.Ζ1 565b,23 τὰ δὲ κάτωθεν ἐν τῷ ὑπερῶν ὅμα πᾶντα καὶ τελεσιουργεῖται· || ἐπὶ καρπῶν, γίνωμαι ὠριμος, μεστώω· Διοδ.Σ 5,4 τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τελεσιουργεῖσθαι συνάβουσα· 3] μτφ. τὸ ποθ. ἐπὶ ἀσφρημέων ἐνοπίων κ. εἶδ. ἐπὶ ἐπιστημῶν, συμπληροῦμαι, ἀρτοποιῶ· Ἐρμ. Τρισημ. Στοδ.1,938 ἄ πνεύματος τελεσιουργηθείσα, Φιλῶδ. Πητ.1,15' 4] κ. νεώτ. γινω. συντελοῦμαι, ἰδ. ἐπὶ κοκοῦ· Λογγίν. Υφ.48,8 τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων τὴν διασφορᾶν, - ὁπὸ τῶν τῶν ἄνων τελεσιουργοῦνται ἀπροσφασίως αἱ παρανομαί· 4] ἐκτελῶ ἐντέλειος, ἀποτελειῶμαι· Πολύβ.5,4,10 διέτρεψαν τοῦ μὴ τελεσιουργῆσαι τὴν καταβλήτην τῆς πόλεως· κ. ποθ.· Ἰουλ. Ἀδ.7,222Α 5] ποιῶ, κάρνω τὴν ἀποτελεσματικὸν· Λοκκ.Πα.25 καὶ μοι ὁ Ἐρμῆς τελεσιουργῆσεν αὐτᾶ· 6] μωδ. διδάσκω, εἰσάγω ἐντέλειος εἰς τὴν ἐπιστημῶν ἡμέθοδον κ. παθ.· Ἐπιγρ. Ἐπιστ.1,40' 7] ρημ.π. τελεσιουργημα.

τελεσιουργῶ-ἔω κ. μον. κ. νεώτ. τελείως πραγματοποιῶ, πλήρως συντελῶ τι· || εἶδ. ἐπὶ ζωοτόκων ζῶων, τέλειον, ἄριστον γάμον ἰδιώμα, γεννῶ, τίκτω· Ἀριστ.Ζ1 718b,10 τῶν δὲ ζῶων τὰ μὲν τελεσιουργεῖται καὶ ἐκπέμπει θοράξ ὁμοίον αὐτῷ, ὅσα ζυτοκεῖ εἰς τούμνηται· 2] ποθ. κ. ἐν μέσ. σμ. συντελοῦμαι πλήρως Ἡσ. «τελεσιουργεῖσθαι τελοῦσθαι ἐν ἔργῳ»· || εἶδ. ἐπὶ ζῶων, κτώμα τὴν κατὰ φύσιν ἀριότητα· Ἀριστ.Ζ1 565b,23 τὰ δὲ κάτωθεν ἐν τῷ ὑπερῶν ὅμα πᾶντα καὶ τελεσιουργεῖται· || ἐπὶ καρπῶν, γίνωμαι ὠριμος, μεστώω· Διοδ.Σ 5,4 τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τελεσιουργεῖσθαι συνάβουσα· 3] μτφ. τὸ ποθ. ἐπὶ ἀσφρημέων ἐνοπίων κ. εἶδ. ἐπὶ ἐπιστημῶν, συμπληροῦμαι, ἀρτοποιῶ· Ἐρμ. Τρισημ. Στοδ.1,938 ἄ πνεύματος τελεσιουργηθείσα, Φιλῶδ. Πητ.1,15' 4] κ. νεώτ. γινω. συντελοῦμαι, ἰδ. ἐπὶ κοκοῦ· Λογγίν. Υφ.48,8 τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων τὴν διασφορᾶν, - ὁπὸ τῶν τῶν ἄνων τελεσιουργοῦνται ἀπροσφασίως αἱ παρανομαί· 4] ἐκτελῶ ἐντέλειος, ἀποτελειῶμαι· Πολύβ.5,4,10 διέτρεψαν τοῦ μὴ τελεσιουργῆσαι τὴν καταβλήτην τῆς πόλεως· κ. ποθ.· Ἰουλ. Ἀδ.7,222Α 5] ποιῶ, κάρνω τὴν ἀποτελεσματικὸν· Λοκκ.Πα.25 καὶ μοι ὁ Ἐρμῆς τελεσιουργῆσεν αὐτᾶ· 6] μωδ. διδάσκω, εἰσάγω ἐντέλειος εἰς τὴν ἐπιστημῶν ἡμέθοδον κ. παθ.· Ἐπιγρ. Ἐπιστ.1,40' 7] ρημ.π. τελεσιουργημα.

τελέσιος-ως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐτελέσιος ἡ πραγματοποιήσις· ΑΠ Παράτρ.3,146,12 καὶ τέλειος εὐσθερα τέρμα λαχοῦσας, Πάν. Ἰνα τέλειον τὴν ταχιστὴν λάθῃ τὰ λειτουργήματα, - τέλειος ἐγκλήματος ἢ ἐπιτέλειος οὐτοῦ, - τέλειος ἐρτής - βασιτογράφος - γάμου.

τελεσιφάντης [οῦ] Ἡσ. κίερσφάντης ὄρησφάντης· [κωδ. τελεσιφάστας].

τελεσιφάνωνος [οῦ] ἡ τελεσιφάνων βλ.λ.

τέλειος ἰων. παρὰ. τοῦ τελῶ βλ.λ.

τελέσκω ᾶ, τελέσκω βλλ.: Καλλ. *Αρτ.123.
τέλεσμα-ατος (τό) (τελώ) κ. μον. κ. νεώτ. ἐπιθε-
 λημέν νόμος ἢ ἔθει καταβολή εἰς χρέμα ἢ εἰ-
 δος δι' εἰσφορὰν χρήματα πληρωθέντα ἢ μέ-
 λων τὰ πληρωθῆσι: Διδ.Σ. 29,19, Σχόλ. *Αριστ.
 *Αχ.615 ἔθος εἶχον τέλεσμα τι εἰς τὸ κοινὸν διδά-
 ναι, Πλάτ. Τελέσματα στικὰ καὶ ἀργυρικὰ, οὗτ.
 τελεῖν τὰ εὐσεβῆ τέλεσματα, Κωδ. *Ιουστ.10,16,
 13,4, Νικηφ.Ποτρ.17Α ἀσπίεσθαι ἐπὶ τέλεσμασιν
 *Αρβω. 2) εἰδ. πάπ. τέλος, δασμὸς, φόρος
 κατὰ τακτὰς ἡμέρας: Πλάτ. γὰ καθαρά ἀπὸ δη-
 μοσίων τελεμάτων 3) δαπάνη, ἔξοδα: Λουκ.
 ΖΤραγ.11 ἀπὸ τοῦ Ἰσού τελέσματος ἔκκαίδεκα
 χρυσοὺς θεοῦς ἐπέποιοντο ἄν, αὐτ.Κρον.35·
 4) *Ἐπιγρ. κυρωμένων ἀντήρασαν, πιστοποιη-
 τικόν 5) κατάροις, συμπληρωσικὸν συμβο-
 λαίου: *Ιουστ.Νεαορ.73 τὰ συμβόλαια . . τὴν τῶν
 συμβολαγιῶν ἔχει πλήρωσιν, προσλαμβα-
 νέτω καὶ αὐτὰ πρὸ τοῦ τέλεσματος τὴν ἐν
 γράμματι τῶν μαρτύρων . . παροῦσαν 6) θρη-
 σκευικὴ τελετὴ: Κλήμ. *Αλλ.8, Γρηγ.Ναζ.Ποιμ.6
 7) μον. π. Βυζαντ. κ. νεώτ. φάσμασιν, στοιχεῖ-
 8) μον. βουματούρημα διὰ γοητείαν γινόμενον:
 Χρον. *Αλεξ.250Β *Απολλώνιος ὁ Τυανεύς ἠκρα-
 ζεν, περιπολεύων πανταχοῦ, καὶ ποιῶν τελέ-
 σματα εἰς τὰς πόλεις 9) μον. δαμῶνων τελέ-
 σματα διαδοκῶν ἔργον: *Ανδρ.Κρ.ἐν *Αγ.Παταρ.
 206Β πάντα τῶν δαμῶνων τὰ μυσάρια τέλεσμα-
 τα καταλέλυται.
τελεσμός(τό) *Ἐπιγρ. ἡ καθιερωμένη τελετὴ:
 συνετελούμετον τὸν τελεσμὸν καὶ τὴν θυσίαν τῷ
 *Ασκληπιῷ 2) γάμος, ἡ συμπλήρωσις, ἡ τελειωσις.
τελεσιγάμος-ον μτν. ἐπ. κ. τελεσιγάμος ὁ
 τελεῶν, ὁ εὐλογῶν γάμος: Νόμ.48,232 τελεσιγά-
 μος Πειθούς, αὐτ.48,673, Μουσαι.1279.
τελεσιγόνος-ον ἐπ. κ. τελεσιγόνος ὁ τὴν γέ-
 ννησιν κ. γεν. τὸν καρπὸν τέλειον, ὄριμον, ἐν τῷ
 προσηκόντι χρόνῳ ποιῶν: Νόμ.Δ.48,827 τελεσιγ-
 ὄνος θέσται 2) ὁ τελειὸς αὐξηθεὶς ὁ τελειὸς
 ὄριμος: *Ορφ.*Υμν.53,10 τελεσιγόνον καρποῖ.
τελεσιδῶταιρα(ή) (τέλος, δῶταιρα) ποι. ἀντί
 τελεσιδῶτερα, ἡ παρέχουσα τὴν ἐκπλήρωσιν, τὴν
 ὁμιότητα: Εἰδρ. *Ἡρακλ.899 πολλά γὰρ τίκεται
 Μοῖρα τελεσιδῶταιρ *Αἰών τε Κρόνου πατρ.
τελεσιμῆρος-ον ᾶ, τελεσιμῆρος βλλ.
τελεσιμῆρος-ον μτν. ποι. ὁ φέρων τὸν βά-
 ραντον: Νόμ.π.Θησ.Στερ. τελεσιμῆρος ἡὼς ἡ
 ἡμέρα τοῦ βατότου.
τελεσινοῦς-οος-ου-ων μτν. κ. τελεσινοῦς
 ὁ τελεσιφῶν βλλ.: *Ορφ.*Αργ.1311 οὐ αἱ τὰδε
 μοῖρα τελεσινοῦς κατείνευσαν.
τελεσιτοκος-ον μτν. ἐπ. ᾶ, τελεσιτοκος, ὁ τε-
 λειοποιῶν τὸν τοκετόν, ὁ τελειοτόκος: Νόμ.Δ.48,
 890 πέτρα τελεσιτοκόω.
τελεσιφῶν-ωνος(τό,ή) (φρήν) ποι. κ. τελεσί-
 φων ὁ ἐκπληρῶν, ὁ ἐκτελών τὰ διανοημάτα του,
 τὴν πρόθεσιν του, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς θεᾶς *Ἐκδοκίσεως:
 Αἰσχ. *Αγ.700 Ἰλιῷ δὲ κηδὸς ὀρθάνων τελεσιφ-
 ῶν μήνης ἦλασεν 2) πάπ. πιβ. ἐπὶ τῆς Μνή-
 μης, ὁ τελειοποιῶν τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τοῦ
 ἀνθρώπου: Μνήμη τελεσιφῶνος ἐνέ μάλιστα.
τελεστήρ-ῆρος(τό) (τελώ) *Ἐπιγρ. ὁ ἐν τοῖς τελε-
 στήριος τὸς ἱεροτελεστίας ἐκτελεῶν καὶ ὁ ἐν τοῖς
 ἱεροῖς λειτουργῶν, ἰδίᾳ ἐν Τροίᾳ, ὁ τοῦ αὐτῆς
 τελεστηρίου ἄρχων ὁ τελεῶν τὰ πρὸς τὴν τῆς
 μεγάλης Θεᾶς Κυβέλης μυστήρια: τελεστήρ τὰς
 Μεγάλης Ματρὸς.
τελεστήριον(τό) κ. νεώτ. τόπος ἱεροτελε-
 στίας, μυσταγωγίας, ἀγαστηρίου, οἶον τὸ ἐν *Ἐ-
 λευσίῃ ἱερῶν Διηγητος καὶ Περσεφῶνης ὄμ. κ.
 ἄλλαγο: Πλούτ.Θεμ.1, αὐτ.Περ.13 τὸ δ' ἐν *Ἐλευ-
 σίῃ τελεστήριον ἤρξατο μὲν Κρόνος οἰκοδο-

μεν 2) κτ. πλθθ. τὰ τελεστήρια (ἱερά), εὐχα-
 ριστήριος θυσία δι' αὐτῆς ἔκδοσιν πράγματός
 τινος: Ξεν.ΚΠ.8,7,3 δέχεσθε τὰδε καὶ τελεστήρια
 πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων, Αἰλ.Π112, ἔθει τελε-
 στήρια καὶ χαριστήρια 3) ἐπὶ ἄριστος
 Πολυδ.4,79 ἐπὶ σπανέσιον μέλος εἰποῖς ἐν ἐπιβώ-
 μιον καὶ ἄλλο τελεστήριον.
τελεστήριος(τό) (τελώ) κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. τελέ-
 στήριος, ἄρχων τις ἐπὶ τῶν τελετῶν: *Ἐπιγρ. τελεστήρ
 2) ὁ τελεῶν τὰ μυστήρια, ὁ ἱεροτελεστής, ὁ μυσ-
 σταγωγός: Μάξ.Τύρ.10,5 τὰ ἱεράματα, οἱς περιέ-
 βαλλον οἱ τελεστικὰ χρυσῶν, Κέλα.π. *Οργ.8,48,
 Πρόκλ.Τιμ.1,51D· 3) κ. μον. ὁ γόνος, ὁ θυματο-
 ποιός: Κατ. *Αστρλ.Κ.8(4),221, Τζέτζ.Χιλ.2,921 καὶ
 τελεστήριος καὶ μυστικός καὶ ταροσεργάτης
 4) ὁ μῦθος, ὁ διδακτικός, ὁ εἰσάγων πρὸς τὴν
 τῶν μυστηρίων: Κλέανθ.1,123· πρὸς τελεστής 5) νεώ-
 τ. ζῶφω γένος φυσοτόμων ἱσθῶν.
τελεστία *Ἡσ. «θυσία τις ἐν Λίνδῳ» (κωδ.-σθβα).
τελεστικός-ῆ-ον ὁ ἀρμόδιος εἰς τέλειον, ἐκτέ-
 λεσον, ὁ ἐκτελεστικός: *Αριστ.Φυσιογ.Β13α,4,
 Θεολ.*Αρθ.60 τελεστικός τῶν ἀπάντων 2) ὁ
 κατάλληλος πρὸς μῦθον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς
 τὴν ἱεράν μυσταγωγίαν, μυστικός: Πλάτ.Φαίδρ.
 248D, αὐτ.265B ματικὴ μὲν ἐλήθησαν *Ἀόλλω
 νος θέντες, Διονύσου δὲ τελεστικὴν, Πλούτ.Σόλ.
 12 σοφὸς περὶ τὰ θεῖα τὴν ἐνθουσιαστικὴν καὶ
 τελεστικὴν σοφίαν (σοφίαν τῶν μυστηρίων, Φι-
 λόστρ.*Ἡρ.19,14 θρήνος τελεστικός, Αἰλ.Ζ1,242,
 Κλήμ.*Αλ.235 Βακχικῶν . . καὶ τελεστικὸι ἄλλοι 3)
 *Ἐπιγρ. τὸ τελεστικὸν ὡς οὐσα, χρηματικὴ κατα-
 βολὴ διὰ τὴν παραδοχὴν εἰς τὸν ἱεροτικὸν κώδο-
 ν 4) τὰ τελεστικά ὡς οὐσα.πιδ.ονομα τελετής.
τελεστικός ἐπίρρ. μον. κατὰ τὴν ὄρον τελε-
 στικὸν βλλ.: Εὐστ.Παν.232,30 τὸ χινῶν δικαιοσυν-
 τικὸν καὶ ἀγαθολίσεως τελεστικός ὀνομασται.
τελεστικός *Ἡσ. ἐπὶ ἔξῃρον σίκων.
τελεστός-ῆ-όν(τελώ) *Ἐπιγρ. ὁ δυνάμενος νὰ
 ἐκπληρωθῆ, νὰ ἐκτελεσθῆ: ἐπὶ τελεστώων ἀγαθῶν,
τελεστωρ(τό) *Ἐπιγρ. εἰσφορὰ τῶν εἰς τὴν ἱερω-
 σίῃν εἰσελθόντων.
τελεστωρία(ή) λεξ. θηλ. τὸ τελεστήριον βλλ.:
 Σουίδ.ἐν λ. Αἰσχίνος.
τελεστωρορός(τό) μτν. ποι. ἀντί τοῦ τελεστής,
 ἐπίθ. τοῦ *Ἀπόλλωνος: Αἴτ.9,525,20 ἠνέμενον Περ-
 δνα μέγαν θεόν *Ἀπόλλωνα, . . τελεστωρα.
τελεσφόρημα-ατος(τό) (τελεσφορῶ) σγῶλ. ἡ
 πλήρης ἀνάπτυξις: Σχόλ.Συνέσ.414D τὸ μέγεθος
 καὶ τὸ τελεσφόρημα τοῦ καρποῦ.
τελεσφορήσις-εως(ή) μτν. κ. μον. τὸ ἔχειν
 ἢ τὸ φέρειν τελειούς, ὄριμους καρποὺς, τὸ τελε-
 σφόρημα: Μάξ.Τύρ.16,4 σπερμάτων φυχῆς ἀν-
 θος καὶ τελεσφορήσις *Ἰω.Κρουσ.1,28,14 πρὸς τὴν
 τῶν καρπῶν τελεσφορήσιν, Παχυμ.Γ ἐν Ρητ.1,574,4.
τελεσφορία(ή) μτν. ἡ ὑπόσις εἰς τὰ μυστή-
 ρια, κ. γεν. πᾶσα σεμνοπρεπὴς εὐορτὴ ἡ τελετὴ
 ὁμοία τῆς μῦθου, ἡ μυσταγωγία: Καλλ. *Ἀπόλλ.78
 τελεσφορία ἐπέτηστος, αὐτ.Δημ.130 (ὁ γρ.1, *Α-
 πόλλ.Ρ.1,917 δασέντες ἀρρήτοις . . τελεσφορήσι
 θέμιστας 2) ἡ τοῦ τέλους κατοβολή: ΑΒ 309β
 «τελεσφορίαν τὴν τοῦ τέλους εἰσφορᾶν».
τελεσφορικός-ῆ-όν μτν. ὁ ἀνάγων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν τελεσφορίαν βλλ.2) : Στοθ.
 *Ἐκλ.2,54 (ἰβρ. τέλεσμα φορικόη).
τελεσφορίων-ωνος(τό) *Ἐπιγρ. ὡς ὄνομα θεότη-
 τος ᾶ, τελεσφόρος βλλ.β).
τελεσφόρος-ος (ἐφῆρω) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φέ-
 ρων εἰς τέλος, πέρας, ὁ ἐκπληρῶν, ὁ τελειῶν,
 ὁ ἀποτελεσματικός π.Ομ. ἐν χρ. ἀείπειν ἐν τῇ
 φρ. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν εἰς τὸ τέλος φέ-
 ροντα, τὸν εἰς τῆς φύσεως ἐμφανισμένην περιόδον
 τοῦ θεοῦ ἢς συμπληρομένην ἀρχονται ἐκ νέου

ταῦτα : Πλ.Τ.32 ἄνερ κα κήσας γυ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν (σχολ. ἐτὸν πάντα τελειόοντα, ὁ ἐστὶ τελειὸς καρποῦ φέρωντα), Ὁδ Δ 86, Ἡσιόδ. Ὁ 740' 2] γεν. κ. η. τραγ. ὁ τελεσφῶν κτ. & παθ. ὁ ἐκκληρούμενος, πραγματοποιούμενος, ὁ ἀπαληθεύων : Αἰσχ. Ἐπρ.655 πατρός δὲ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι, αὐτ.Χο.212, αὐτ.Χο.541, Σαφ. Ἡλ.646 φάσματα δὲς τελεσφόρα ἰχθύσσι ἐκκληρώσει εἰς αὐτάι, αὐτ.ΟΚ.1489, Εὐρ.Φοιν.641 τελεσφόρον διδάσκα χρῆσθόν, - τελεσφόρος ἐνέργεια, - τελεσφόρον φάρμακον' 3] ὁ ἐκτελών τοὺς σκοποὺς του : Ὑμν. Ἐρμ.23.2 Ζεὺς τελεσφόρος, Αἰσχ.Πρ.511 οὐ ταῦτα ταύτη Ματρά πω τελεσφόρος κρῖνας πέρρωτα, αὐτ. Ἀγ.996, αὐτ.1000, Σαφ. Αἰ.1390 τελεσφόρος Δίκη κακῶς κακῶς φθείρει, Ἀριστλ.Ρητ.1406α.3 τελεσφόρος πρόθυμια, πειθῶ ἴως παροδείγματα φυκροῦ ὕψους' 4] ὁ φέρων καρποὺς εἰς ὠριμὴν ἐσχίην : Θεόδωρ. Φ Αἰ.3.23.5 πολλὰ γὰρ οὕσαι λεπταὶ κα φαύλαι τελεσφόροι γίνονται διὰ τὸ πρὸς ταῦτα κείσθαι καλῶς ἰδ γ. τελεσφοροί' 5] μγν. ἐπὶ δένδρων, ὁ φέρων εἰς πλήρη ὠριμότητα : Πλούτ. Ἡθ.28 τελεσφόρα δένδρα ἰτὰ μέτρον πλήρους ὠριμότητας τοῦ καρποῦ φέροντα τοῦτον' 5] ὁ συντελών εἰς τὴν γονιότητά : Θεόδωρ. Φ Αἰ.2.6 θουμασιώτερον ἂν δὲ ὄξειεν εἰ τι γλυκὸν καὶ πότιμον ἢ ἄλλος ἄτρωπον ἢ μὴ τελεσφόρον ὅστιν ἰδῶρι' 6] ὁ ἔχων τὴν κυβερνήσαν, διοίκησιν : Αἰσχ.Χο.663 ἐξελθέτω τις δωματῶν τελεσφόρος γυνὴ τόπαρχος' 7] π.Πυθαγόρ.ὄνομοι.τοῦ 7 κ.τοῦ 9· Ἐσθλ. Ἀριθμ.42, αὐτ.58' 8] Ἐπιγρ. ὡς κῆρ. δν., θεότης λατρευομένη μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγείας' 9] Ἐπιγρ. τίτλος ἱερῶν ἐν Κυρήνῃ· πρὸλ. τελεσφορῶ 5]' 10] γόσθ, μάγος : Πλ. Δεῦτ.23,17118 οὐκ ἔσται τελεσφόρος ἀπὸ θυγατέρος Ἰσραήλ.

ΤΕΛΕΣΦΟΡΩ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. φέρω καρπὸν εἰς πλήρη ὠριμότητα, φέρω εἰς ὠρίμανσιν : Θεόδωρ. Φ 1 β,7,6 ἐνιαί γὰρ οὕσαι λεπταὶ κα φαύλαι τελεσφοροὶ διὰ τὸ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πόνητα κείσθαι καλῶς, Κδ Λουκ.β,14 συμνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι || κ. παθ. ἐπὶ καρπῶν, γίνονται ὠριμοί, ὠριμάζω || Διόδ. Σ.2,36 τελεσφορομένην καρπῶν' 2] κ. μον. ἐπὶ ἐγκύμων, τίμη τελείως ἀνεπτυγμένον τέκνον, κυοφορῶ μέχρι τέλους : Διοσκ. Εὐπ.2,97 τελεσφορεῖν καὶ μὴ ἀποβάλλειν τὸ ἔμβρυον, Ἀρτεμιδ.Δαλδ.1,16 τελεσφοροῦσαι καὶ ἀποτεκεῖν, Γεωπ.16,1,30 κ. παθ. ἐπὶ τέκνων : Καρνοῦτ. Φύσ.Θε.34, Σωρ.1,41, Ἰουλ. Λόγ.7, 220C κ. ἐπὶ πτηνῶν : Γεωπ.14,7,30 τῶν τελεσφορομένων νεσσῶν' 3] φέρω τὴ εἰς ἀκμὴν : Ἀρετ.Χρ.Παθ.1,16 ἄρ ἐς κορυθὴν τελεσφορεῖ ἰνοῦσιν' || κ. παθ. φέρομαι εἰς τελειότητα : Λογγίν. Ὑφ.14,3 τὰ συλλαβανόμενα ὑπὸ τῆς τοῦτο ψυχῆς . . πρὸς τὸν τῆς ὑπερβολῆς ὄλωε μὴ τελεσφοραύμενα χρόνον' 4] νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ἢ ἐνεργεῖας εἶμαι πλήρως ἀποτελεσματικὸς' 5] καταδύλλω τέλη, φόρους : Ξεν. Πρασ.3,5 ὄσω πλείονες εἰσισκίοντό τε . . . τοσοῦτῳ ἂν πλείων . . . καὶ μισθοφοροῦτο καὶ τελεσφοροῖν' 6] Ἐπιγρ. κ. μον. ἐπὶ τελεσφόρος βλλ.9] : Εὐστ.Πον.341,1' 7] ρηματ. π. τελεσφορήμα, τελεσφορός. **ΤΕΛΕΣΦΟΡΩ**ς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον τελεσφόρον βλλ.11, ἀποτελεσματικῶς. **ΤΕΛΕΤΑΡΧΗΣ** ἰδὲ κ. νεώτ., θηλ. τελετάρχις, ὁ ἰδρυτὴς μυστηρίου, ὁ πρῶτος ἱεροτελεστής, μυσταγωγός : Ὀρφ. Ὑμν.53,4 θήσασον νομίω τελετάρχη' 2] κτ. πληθ. τῶς τις βέλων ὄντων : Δαμάσκ. Ἀρχ.96' 3] νεώτ. ὁ ἐπὶ τῶν τελειῶν τεταγμένος, ὁ διευθύνων τὴν τελετήν. **ΤΕΛΕΤΑΡΧΙΑ** ἰδὲ μγν. ἐκκλ. ἡ ῥύσσις εἰς τὰ μυστήρια τῆς θεότητος : Ψ Ἀρεσπ.124,209C.

ΤΕΛΕΤΑΡΧΙΚΟΣ-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορμένος εἰς τοὺς τελετάρχας βλλ.2] : Δαμάσκ. Ἀρχ.112 τελεταρχικός δίακοσμος φύσις' 2] ὁ ἀνήκων ἢ ἀρῶμενος εἰς μύσην ἢ τελετήν : Πρόκλ. Κροτ.33P τελεταρχικὸν ὄνομα. **ΤΕΛΕΤΑΡΧΙΣ**-ιδος ἰδὲ μγν. κ. μον. θηλ. τοῦ τελετάρχης βλλ.1] : Διον. Ἀρεσπ. Οὐρ. Ἰερσρχ.1,3,149 τελετάρχις ἱεροθυσία, Στρουθ.Θεοδ.154B. **ΤΕΛΕΤΑΡΧΟΥΜΑΙ**-εσμαι κ. μον. παθ. καθιερούμαι, τελειοῦμαι, καθιστάομαι : Εὐστ.Πον.215,82 τὸ κούρεμα, δι' οὗ οἱ μοναχοὶ τῷ θεῷ καθιστοῦνται, οὐκ ἄλλως τελεταρχοῦνται' 2] ἐπὶ πραγμ., ἐκτελοῦμαι : Νικ.Χων.Χρον.174B. **ΤΕΛΕΤΗ** ἰδὲ ἰδὲ κ. μον. κ. νεώτ. τελειώσις, τελεοποίησις ἰδία διὰ τῆς μύσεως εἰς τὰ ἱερὰ μυστήρια : Ἥρ.2,171, αὐτ.4,79 μέλλονται δὲ εἰ γέγρασ ἀγεσάσ-τὴν τελετήν ἴδτε εὐκλα νὰ ἀρχίσθι, Ἀνδρ.1,11, Πλάτ.Εὐθ.277D ἢ ἐν τῷ τελετῇ τῶν Κορυβαντῶν' 2] κτ. πληθ. μυστικῶς τελούμεναι πράξει, κατὰ τὴν μύσην ἢν ἰδρυτὴς ἐλέγετο ὁ Ὀρφεύς· Εὐρ.Βόαχ.22 κἀκεῖ χορεύσας καὶ κατασθῆσας ἐμάς τελετὰς, αὐτ.73, Ἀριστ. Σφ.121, αὐτ.Εὐρ.413, αὐτ.Βάτρ.1032 Ὀρφεύς μὲν γὰρ τελείας θ' ἢ τιν κατέδειξε, Πλάτ.Πολ.365A, αὐτ.Φαιδρ.214B καθαρῶν καὶ τελειῶν τυχοῦσα, Ἰσοκρ.4,28 Δημ.772' 3] θεολογικὸν ὄνομα : Χρῖσ.Στωικ.217' 4] πάπ. ἢ διὰ μαγικῶν μέσων ἀνάδεδεξις πινος' 5] συνήθ. κτ. βλ. θρησκευτικὰ ἔσορι καὶ ἱεροτελεστία πνευματικὰ Ἀθην.240D ἐτελετὸς . . καλοῦμεν τὰς ἐπι μέλους καὶ μετὰ πινος μαγικὰς παραδόξους ἐφορτάς : Πινδ.Ο.3,41 εὐσεβεῖ γυνῶμα φυλάσσομεν μακάρων τελείας, αὐτ.Π.9,97, αὐτ.Ν.10,34, Εὐρ.Π.959 κλέω θ' Ἀθναῖοισι τὰρὰ δυστυχῆ τελετήν γενέσθαι, Ἀριστφ.Σφ.876, Ἀριστλ.Ρητ.1401α,15 τὰ γὰρ μυστήρια πασῶν τιμητῆσ τελετῇ κ. μγν. : Πινδ.Ο.10(11),51. Βατραχοῦ.303 τελετῇ πολέμου, Γολ.Χρ.Μορ.17,1 καὶ αὐτὴν χρῆ τελειοῦσαι τὴν τελετήν (τὴν περὶ χρείας μορίων πραγματείαν)' 6] νεώτ. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκδηλοῦται διὰ σταθερῶν τύπων ἢ πρὸς τὸν θεὸν λατρεία, ἐργασίως διεξαγωγὴ θρησκευτικοῦ μυστηρίου, ἡ ἱεροτελεστία : ἡ τελετῇ τῆς Ἀναστάσεως - τοῦ γάμου' || κ. μον. ἐπίσημος ἢ θρησκευτικὸς πανηγυρισμὸς : ἡ τελετῇ τῆς Ἐθνικῆς Ἐορτῆς - τῆς ὀρκωμοσίας τῶν νεοσυλλεγμένων' 7] εἰδος ἱεροτελεστίας, ἱερῶ ὑποουργήματος : Ψήφ.π.Δημ.1380 πλην εἰ τῆς ἱεροπῶν ἢ τελετῇ ὅστιν ἐκ γένους. **ΤΕΛΕΤΗΣ** ἰδὲ ὁ μεμνημένος, ὁ ἱεροτελεστής, ὁ τελεστής ὁ ἱεροφάνης : Εὐφρόν.1, Δημήτρ.π.Διον. Ἀλ.Πομπ.2,6. Κλεάνθ.1,123. **ΤΕΛΕΤΗΦΟΡΙΑ** ἰδὲ μγν. ἡ τελετουργία, ἡ ἱεροτελεστία : εὐνέω. Ὑμν.3,45, αὐτ.451 ἐπὶ σὰς ἄγιας τελετηφορίας. **ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ** ἰδὲ μγν. κ. νεώτ. ἡ διεξαγωγὴ τελετῆς, ἡ ἱεροουργία, ἡ μυσταγωγία : Διον. Ἀρεσπ. π.Θησ.Στεφ. **ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ** ἰδὲ νεώτ. ἡ λειτουργικὴ βλλ. **ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟΣ**-όν μγν. ὁ ἐνεργῶν διὰ μέσου τελετῶν, ὁ ἱεροργός, ὁ μυσταγωγός : Διον. Ἀρεσπ.π.Θησ.Στεφ. **ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΩ**-ῶς μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἱερῶς, τελετῇ τελετήν, καθιερω, ἱεροργῶ, μυσταγωγῶ : Διον. Ἀρεσπ.π.Θησ.Στεφ. **ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ**-α-οῖν [τελευτή] κ. μον. νεώτ. κ. Δημ. ὁ εἰς τέλος εὐρισκόμενος κατὰ σειράν, τῶξιν ἢ χρόνον, ὁ ἔσχατος, ὁ ὀπιστάτος : Ἥρ.1,98, αὐτ.5,68 αὐτὰ τὰ τελευταία ἐπέθηκε ἰπὸς καταλήξει, αὐτ.7,142 τὰ θῶο τὰ τελευταία ῥηθέντα ὀπὲ τῆς Πυθίης Σοφ.Τρ.155 ὁδῶν τὴν τελευταίαν ἰπὴν ἐσχάτην ὀδοπορίαν, αὐτ.1149, αὐτ.ΟΤ.152B, Ἐὐρ. Ἄνδρ.101, Ξεν. Ἐλλ.6,4,16, αὐτ.ΚΠ.6,3,25 τελευταῖον.

ους στήσαι, Πλάτ. Πολ. 699B ἐν τελευταίοις πίντεν, Ἀριστ. ΖΜ 684a, 12 αἰ τελευταίοι πάδες (ἐπὶ ζῶου αἰ ὁπισθίον, Δημ. 12 πρὸς γὰρ τὸ τελευταίον ἐκδὸν ἕκαστον τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρίνεται, αὐτ. 836 ἐναδέλγη τήρησιν τὴν τελευταίαν ἡμέραν (τὴν ὀριζομένην πρὸς πληρωμὴν - ἡ τελευτὰ ἐπιθυμία τοῦ μεταστάτος) || τὸ ἐπιθ. συχνάκις κεῖται μτ. ρ. ἐν ἑπίρρ. σμ. τελευταίως, ἐσχάτως: Αἰσχ. Ἀγ. 314 νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταίος θραυγῶν, Θουκ. 1, 67 παραβάντας τελευταίος 2) τὸ οὐδ. τὸ τελευταίον ἢ οὐκ ἐπίρρ. ὅσπου, σπου. δὲ κ. ὁ πληθ. τὰ τελευταία ὄψε ἐπίρρ. ὅσπου τῶν πάντων, ἐσχάτως, τελευταίως: Ἡρ. 1, 91 τῶ καὶ τὸ τελευταίον χροστρηριαζομένην εἶπε, Σοφ. ΟΥ 1183 τελευταίον σε προσβλέφαμι νῦν, Ξεν. Ἰπ. 7, 5, 20, αὐτ. ΚΠ 8, 6, 28, Πλάτ. Γοργ. 515D ὅτε τὰ τελευταία ἔλεγεν 3) οὐ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τέλους: Ἀριστ. Φαρ. 945 τὸ τελευταίον δ', - τὸ πρόσπαν οὐκ αὐτὸ τὴν ὀφθαλμῶν κεντοῦμενος Θουκ. 1, 24, αὐτ. 8, 8 τὸ τελευταίον δὲ, ἐς τὸν Ἑλλησποντιον ἀφικέσθαι, αὐτ. 8, 85, Πλάτ. 532A 4) ὁ ἄκρος, ὁ μέγιστος, ὁ ἐσχάτος, ὁ δευτέρωτος: Σοφ. Ἡλ. 271 ἡ τελευταία ὄβρις ἴλι μείσθη, Ἀριστ. Πολιτ. 1298a, 31 ἡ τελευταία δημοκρατία, αὐτ. 1312b, 25 ἡ ἀλιγάρχεια ἡ τελευταία 5) νεώτ. κ. δημ. μῆρ. ὁ ἐσχάτος εἰς ποιήτητα ἡ ἄξιον, ὁ κατώτατος: ὁ τελευταίος τῶν μαθητῶν, - οὐδὲ τὸν τελευταίον παλιάνθρωπον.

τελευταίως ἐπίρρ. νεώτ. τελευταίον, ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου, προσφάτως: τελευταίως προήχθη εἰς γυμνασίῳρχον.

τελευτή [ἡ] [τελώ] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐκτέλεσις: Ἡλ. 625 οὐ γὰρ μοι δοκεῖ μῦθος τελευτῆ τῶδ' ὃδ' κρῆνεσθαι [πὰ κοταρῶσιν], Ὀδ. Α 249, Πινδ. Π 9, 66 κρῆνιν τελευτῆν γάμου, αὐτ. 1, 35 2) ἡ ἐκδασίς, ἀποτέλεσμα: Πινδ. Ο 13, 75 πᾶσαν τελευτῆν πράγματα δειξέιν, Ἔσθ. 1075 πρήγματα ἀπρήκτου χαλεπώτατον ἐστί τελευτῆν γυνάμει, Αἰσχ. Ἀγ. 745 παρακλίνας ἑπέκρανεν δὲ γάμου κίρκας τελευτᾶς, αὐτ. 1, 138, αὐτ. Πέρσ. 740, Σοφ. ΟΚ 1198 κοῦδ θυμοῦ τελευτῆ κακῆ προσηγνεται 3) τέλος, πέρας: Ἡσίοδ. Θ 637 οὐδὲ τις ἦν ἕριδος ἰσῆς οὐδὲ τελευτῆ, Ἀριστ. Λυσ. 294, Θουκ. 1, 13 ἔτη δ' ἐπὶ μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, Λυσ. 247 καλλίστην τελευτὴν ἐπιβάντας κινδύνους, Πλάτ. Νόμ. 782A 4) ἰδιαι. κτ. γενικ. βίου κττ. τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ἴδιαι ὁ φυσικὸς θάνατος: Ἡλ. Η 104 φάη βιότιον τελευτῆ Ἐκτορος ἐν παλάμῳ, αὐτ. 1, 31, Σοφ. Τρ. 79, Ἄνδου. 4, 24, Πλάτ. Γοργ. 516A ἐπὶ τελευτῆ τοῦ βίου || κ. μον. κ. νεώτ. συχνά κ. οὐκ ἐπὶ τοῦ βίου: Πινδ. Ο 3, 22 ἐς τελευτὴν οὐτῶν, - παρισταμένω, Σοφ. Τρ. 1256 τελευτῆ δαστή, Θουκ. 2, 44, Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 6, αὐτ. ΚΠ 8, 7, 3 τελευτὴν δοῦμαι, Πρόδ. 1, 256 ταύτας τὰς τρεῖς κολάσεις ἑναδέσθαι τὰς καλὰς καὶ πρῶτας καὶ πρὸς τῆς τελευτῆς μου, Μηναι. 3, 4 Συσ. 1 παρά τοῦ ὑπρετόντος μοναχοῦ ἐμοῦ ἐς τὴν τελευτὴν αὐτοῦ || κ. ἐν περιφράσει: Ἡσίοδ. Α 357 οὐ μὲν γὰρ τὸ ἄρῃς θανάσιον τελευτὴν ἀρκέσαι, Ἄντφ. 4, 1, 2 τῆς γνησιαῖο τελευτῆς προσποθῶνεν || κ. μτ. προθ. ἐπὶ ἐπίρρ. σμ. || Ὑμν. 7, 29 ἐς τελευτῆς ἰκατὸ τὸ τέλος, ἐπὶ τέλους, Ἡσίοδ. Ἐργ. 383 ἐς δὲ τελευτὴν ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέσθην μοιδήην, αὐτ. Θ 201, Πινδ. Ο 7, 26 ἐν τελευτῆ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν, Αἰσχ. Ἐπ. 936 νεκίους ἐν τελευτῆ, Σοφ. ΟΚ 1223, Πλάτ. Φοῖδρ. 267D 5) ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ κώλων τοῦ σώματος, τὸ ἄκρον παντὸς πράγματος: Πλάτ. Τίμ. 33B ἐκ μέσου πάντη τὰς τελευτὰς ἴσον ἀποκρον, αὐτ. Μέν. 75B, Ἀριστ. ΖΜ 654b, 25 ἐνια. - ὁμοίαν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν τὴν θατέρου τῆ τελευτῆ θατέρου, αὐτ. ΖΓ

720b, 18 6) ρητ. τὸ τέλος περιόδου ρητορικῆς: Ἀριστ. Ρητ. 1420b, 2 || ἐπὶ δρομάτος: αὐτ. Ποιητ. 1450b, 29, Δημ. ἤτρ. 257 || ἐπιλέξων: Ἰωδ. Αἰ 1, 61, **τελευτώ**-ῶ κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. τελευτήσω (Ἐρ. Τρ. 1029) κ. μέν. μέλλ. ἐν ποθ. σμ. τελευτήσωμαι || Ἡλ. Ν 100, Ἐρ. Ἰπ. 3, 701, ἀρ. ἐτελευτήσα κ. παθ. ἐτελευτήθην || Ἡλ. Ο 714, παρ. τετελεύτηκα (Πλάτ. Μέν. 75B), ἐκτέλω, πραγματοποιῶ, ἀποπερατῶ τὴ ἀρέζωσιν: Ἡλ. Θ 9 ὄφρα . . . τελευτήσω τάδε ἔργα, Ὀδ. Α 293 ἐπὶ τὰ ταῦτα τελευτήσω τε καὶ ἔρξης, αὐτ. Β 273, αὐτ. Γ 56, αὐτ. Ο 126, Σοφ. ΟΚ 476 τὸ δ' ἐνθεν ποῦ τελευτήσωμαι μὴ χρεῖ || τίς ποῖον τέλος πρέπει ἐν τὸ φέρω || ἐπὶ ἐκπληρώσεως ὄρκου ἢ ἐχθρῆς ἐπιθυμίας ἢ ἐπιδοσῆς: Ἡλ. Ν 375 εἰ ἐτέδον δὴ πάντα τελευτήσοικ, δσ' ἀπέστης, αὐτ. Σ 328, Ὀδ. Φ 200, Ἐρ. Ἀλλ. 979 καὶ γὰρ Ζεὺς δὲ, νευσεῖ, σὺν σὺν τοῦτο τελευτᾷ, Καλλ. Αἰτ. 3, 1, 29 τελευτᾷ τὰ ὄρκια || κ. ἐπὶ κακῆς σμ. ἐκτέλω ἀπέλθην: Ὀδ. Γ 56 μῆδ' ἐμῆρος ἡμῖν ἐχορμόμοισι τελευτήσαι τάδε ἔργα, αὐτ. Ο 524 || κ. παθ. ἐκπληρούμαι, γίνομαι: Ἡλ. Ο 74 πρὶν γὰρ τὸ Πηλεΐδω τελευτήθηναι ἔλθωσιν, Ἐρ. Ὀρ. 1218 πρὶν τελευτήθ' ἄφρονος κ. ἄμτ. || Ἡρ. 7, 47 ὄφρι μὲν ἡ ἐπιφανείω τοῦ ἀνείρου, . . . τελευτήσοικ 2) φέρω εἰς πέρας, τελειῶν, περαίνω: Ὀδ. Β 378 ἐπεὶ β' ὄμοσεν τε, τελευτήσῃ τε τὸν ὄρκον, αὐτ. Ε 253 ὅτῃρ μακρῆσιν ἐπηγκενίδεσσιν τελευτᾷ, Πινδ. Ο 233 ἀσύχηρον ἄμερον ὁπότε τελευτᾶσομεν, Πλάτ. Κρωμ. 173, 6 ἄρρωτα ἐκ βόλοδο τελευτήσω δ' ἐπὶ θύνοιν (τὸν δειπνῶν) 3) μτ. αἰγ. ἰαῶνω, βίω, τελειῶνω, τερματίζω τὸν βίον, ἀποθνήσκω: Ἡρ. 1, 32 πρὶν ἐν τελευτήσαντα καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι, αὐτ. 9, 17 ἀμυνομένης τελευτήσαι τὸν αἰῶνα, Αἰσχ. Ἀγ. 929 ὀλβίους δὲ χρὴ βίον τελευτήσαντα ἐν εὐκατοί φιλῶ, Σοφ. ἀν. 646 [κωδ.], Ἐρ. Ἐκ. 419 ποῦ τελευτήσω βίον, Πλάτ. Πρωτ. 351η εἰ ἠθέως βίους τὸν βίον τελευτήσεν, αὐτ. Νόμ. 870β: || κ. μτ. γενικ. βίου: Ξεν. ΚΠ 8, 7, 17 || κ. μον. κ. νεώτ. κ. ἀποθ. συχνάκις οὐκ ἐπὶ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω: Ἡρ. 1, 66 τῶ δὲ Λυκούργω τελευτήσαντι ἰρὸν εἰσάμοσι σέβονται μετὰ Λωκ, αὐτ. 3, 38, Αἰσχ. Ἐπ. 617 ἄλλ' οἶδεν ὄψε σφε χρὴ τελευτήσαι μῆρ, Σοφ. ἀν. 662 πρὶν τελευτήσαντι ἴδωσ ἱπρὶν ἴδωσ αὐτὸν νεκρόν, Ξεν. Ἀν. 1, 1, 3 ἐπεὶ δὲ ἐτελευτήσῃ Δαρείω, Πλάτ. Πολ. 614B || ἰδιαι. ἐμπροθ. ἀποθνήσκω διὰ γένεός ἢ ἐνεργείας ἰδίῳ: Ἡρ. 1, 39 φῆς τὸ τὸν ὄνειρον ὑπὸ ἀίχμης σιδηρῆς φάσαι ἐμὲ τελευτήσαντα, Αἰσχ. Ἐπ. 930, Πλάτ. Νόμ. 877B εἰ ἐτελευτήσαν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος, Μηναι. 3, 4 Συσ. 1 τελευτήσαντος δὲ τοῦ Γερόντος, ἤθεε. . . τὴν συνήθη ἐχθρὴ ἀποθῶσιν || κ. ἐπὶ ζῶων: Ἀριστ. ΖΜ 667b, 1 4) κ. ἄμτ. φθῶν εἰς τέλος, λαμβάνω τέλος: Πινδ. Ο 7, 68 τελευτᾶσαν λόγων κορυφαῖ (δυσρ. τελευτᾶσθην, Ἐρ. Βάκχ. 908 αἰ μὲν τελευτῶσιν ἐν Ὀλβῳ βροταῖοι) || κ. ἐπὶ χρόνου, τελειῶνω: Θουκ. 2, 4, αὐτ. 2, 32 τοῦ θέρου τούτου τελευτῶστος || ἐπὶ ἐνεργείῳ, γεγονότων κττ.: Θουκ. 1, 51 ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα || μτ. ἐμπροθ. προσδιορ. ἢ ἐπίρρ. φθῶν εἰς τὸ τέλος, καταλήγω εἰς π: Ἡρ. 1, 134, αὐτ. 3, 125 αἰ εὐτυχία εἰς τοῦτο ἐτελευτήσαν, Αἰσχ. Πέρσ. 735 πῶς τε δὲ καὶ ποῦ τελευτᾶν [φραση], αὐτ. Χο. 528, Θουκ. 2, 81 ἐς τοῦτο ἐτελεύτα, Πλάτ. Πολ. 618A εἰς πηχίνας τελευτήσωσιν, αὐτ. Θεοαῖ. 173B, αὐτ. Συσμ. 211C εὖως ἀπὸ τῶν μαθητῶνων ἐπ' ἕκαστο τὸ μᾶθημα τελευτήσῃ 5) ἢ μτ. τοῦ ἐνεστ. τελευτᾶν μτ. ρ. ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τέλους, ἐν τέλει, τελευτᾶν ἢ πρ. 3, 75 τελευτῶν εἶπε, Σοφ. Ἀν. 261, Ἀριστ. ἦρ. 524 τελευτῶν . . . ἐξεβλήθη, Θουκ. 2, 51 τὰς ὀλοορῶσιν τελευτῶντες εἰέκαμον, αὐτ. 8, 81 || κ. μτ. ἄλλης μτχ.: Θουκ. 6, 53 τὴν θυρανίδα χαλεπὴν

τελευτώσαν γενομένην, Λυσ.12,60 πόλις ἐπάγου-
 τε και τελευτώντες Λακεδαιμόνιον, Πλάτ.
 Φαίδρ.228B τελευτών παραλόβου τὸ βιβλίον”
 || κ. ἐπὶ τοπικῶν ὁρίων κτ. : αὐτ.2,148 τῆς δὲ γω-
 νίης τελευτώντος τοῦ λαβυρινθίου χεῖται πυρα-
 μις τεσσαρακοντάρουμοι.

τελεύω δημ., ὄφρ. [ἐ]τέλεφα, τελειώ, περατώ-
 νω π. : ὁκόμο δὲν τὸ τέλεφος τὸ σπῆτ’ 2] ἀμτθ.
 ἐξαντλοῦμοι, σώνομαι : μὲς τέλεφαν ἴσοοι φέ-
 ρω ἐπὶ τὸν κόπο.

τελέω ἐπίρρ. ἐπὶ τέλους : Αἰσχ.Εὐμ.320 πρόκτο-
 ρος αἵματος αὐτῷ τελέωσ ἐφάνηκεν, αὐτ.953’
 2] τελείωσ β.κλ., ἀπολόωσ, ἐντελώσ : Ἦρ.1,120
 τὰ γε τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα τελέωσ ἐς ὀσβε-
 νὲς ἐρχεται, Ἀριστοφ.Θεσμ.324, Ξεν.ΚΠ3,3,38 ἐ-
 αὐτῷ συνειδείη τελέωσ ἀσθεὸς ἀνὴρ ὦν, Πλάτ.
 Πρωτ.342B εἰδοτὸς ὅτι τοιαῦτα οἶόν τ’ εἶναι
 ἄριστα φθέγγεσθαι τελέωσ πεπαιδευμένον ἑστὴν
 ἀνθρώπου [τὰ τέλειος, τελείωσ θεωροῦνται ἀρδὸ-
 τερα τῶν τέλειος καὶ τελείωσ ὑπὸ Σωμ.Μ 358B].

τελέωσις-εως [ἡ] ὁ. τελειώσις β.κλ. : Ἀριστοφ.Ζι
 543α,19 πάντα λαμβάνει τελειώσιον τὰ ψά.
τελεωτικός-ή-ων ὁ. τελειωτικός β.κλ. : Διον.Ἀ-
 ρεοπ 123, Κλήμ.Ἀλ.Στραωμ.2,448.

τελῆεις-ντος-εσσα-εν [τελῆ] εἰ. κ.καρχαίωτ. τ. τε-
 λείεις [Τυρτ.4,2] ὁ τέλειος, ὁ συμπληρωμένος,
 ὁ κατ’ οὐδὲν ἑλλείπει· π.Ομ.μτ. τοῦ ἔρδειν ἢ ῥέζειν
 τελέεσαι ἐκατόμβην αὐτῇ ὁ πλήρης ἀριθμὸς
 ἑκατὸν βοῶν, ὁλοθὸς ἢ ζωα καθόλου ἀρτιμε-
 λῆ καὶ οὐκ μικρά, διότι τοιαῦτα μόνον ἐχρησ-
 τισμένοι εἰς θυσιῶν : Ἰλ.Α 315, αὐτ.Β 306, Ὀδ ἄ 352
 οὐ σφιν ἐρέξα τελέεσσας ἐκατόμβας” 2] ἐπὶ
 τῷ ὁκεανῷ, ὁ συμπληρωτὴν τὴν περίοδον τῆς γῆς
 διὰ τῆς εἰς ἑαυτὸν ἐκδοῦσης : Ἡσίοδ.Θ 242 ὤκε-
 ανῷ τελέεντος ποταμοῖο [δ.εμ. ποταμοῦ εἰς
 δὲ πάντες οἱ ἄ. τελευτῶσι”] 3] ὁ ἐκπληρῶν,
 [ἴσα ἐπὶ οἰωνῶν, ὁ οὐ τὰ προηγημένα ἐπαληθεύ-
 ουσιν, ὁ πραγματοποιεῖ τὰ βεβῶσι, ἀντιβ. μαφιλό-
 γος : Ξυν.Ερμ.544 τελεήντων οἰωνῶν” || κ. ἐπὶ
 προρρησιῶς ἢ βεβῶσι : Τυρτ.4,2 τελέεντ’ ἔπει-
 α [βεβῶσι προσητετα].

τέλωσι Ἦσ. ἐν ᾧδῃ τέρπει· πρβλ. Σουφ.Φωτ.
τέλωσις Ἦσ. ἐκνοεῖδη καὶ πόλις καὶ ἔθνος.

τέλωσ-ους [τὸ] ποι. σπῆτ. τ. ἀντὶ τέλους χρέος,
 ὄφελι : Καλλ.Λουτρ.Παλ.106 κομίζεω.. τέλωσ
 ὄφελιδόμενον, αὐτ.Δήμ.78.

τέλι [τὸ] δημ. λεπτόν μεταλλίνον σῦρμα : τέλι
 τοῦ ἡλεγράφοσ” 2] μεταλλικὴ χορδή : τὰ τε-
 λια τοῦ μαντολίου.

τελειάζω Ἐπίρρ. κ. τελειάζω ἐκτελώ, πράττω :
 τὰς λοιπὰς φιλοτεχνίας τελειάζουσιν.. ἀμάρτυρος.

τελικός-ή-ός [ν] κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων
 εἰς τὸ τέλος” || φίλος. π. Στωϊκῶσι, ἐπὶ ἀγαθῶν,
 πράγματα σχετιζόμενα πρὸς τὸ τέλος, τὸ ὄψιστον
 ἀγαθὸν ἢ περιέχοντα τοῦτο ἐν εαυτοῖσι, ἀντιβ.
 ρητορικὰ : Στωϊκ.ἀπ.3,25 ἀγαθὰ τελικά” || π.
 ῥητορσι κεφάλαια τελικά οἱ κεφαλαῖοι εἰς ἀπο-
 δείξεις αἱ λαμβανόμεναι ἀπὸ τοῦ δικαίου καὶ τὸ
 ὄφελίμου : Ἐρμῶν.Προμημ.δ” 2] κ. μων.,
 νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ
 τέλος ὁ τελευτοῖος, ὁ τελευτωικός : τὰ τελικά
 ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν, -ἢ τελικὴ μου ἀ-
 νήτησιν - ἀπόφασις” || ἐπὶ λέξ. τὸ τελευταῖον
 γράμμα, ἢ κατάληξις” ΕΜ 289,33 ἐπίσα ἐστὶ στοι-
 χεῖα τελικά τῶν δυνάκων α.ε.ω” : Κλέαρχ.Ἰστ.63
 ἐπιπλήτων τελικόν εἶναι οἶον Ὁρασιούλειαν, Ἰφρασιφ.
 Πουλιμ.2, Εὐστ.Ἰλ.58,30, -τελικόν γράμμα λέ-
 ξεωσ” || νεώτ. ἀνατ. τελικός ἐγκέφαλος [ἐν ἐκ
 τῶν μερῶν τῶν συγκροτούντων τὸν μέγαν ἐγκέφα-
 λον, - τελικόν ἐντερον [τὸ] παχύτερον καὶ τὸ ἀ-
 νεύθισμένον” 3] κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἀνήκων ἢ

ἀναφερόμενος εἰς τὸν σκοπόν, ὁ τοῦ σκοποῦ :
 Πρῶτ.Παρμ.6128 τελικόν αἴτιον, - τελικὰ προ-
 τάσεις [αἱ δευτερεύουσαι προτάσεις αἱ δηλοῦσαι
 τὸν σκοπὸν ἐνεργείας πινός, - τελικὰ μετοχοί,
 - τελικὸ σῦνδρασι” 4] πιν. ὁ τέλειος, ὁ ἐντε-
 λής, ὁ ἀκέραιος : Φιλόδ.Ἀκαθ.56Μ εἰς τελικὴν
 φιλίαν εἶεν.

τελικῶς ἐπίρρ. νεώτ. δημ. -ῶ, εἰς τὸ τέλος, ἐν
 τέλει : τελικά ἀπεχώρησε.

τελικῶ ποι. τ. ἀντὶ τελῶ, ἐκτελώ, κάμνω, καθι-
 στώ : Νίκ.Ἀλεξ.533 ἄφρονον σπῆρον.. τελικῶ,
 αὐτ.ἀπ.74,10 [αἰθ. τελειάων, Κλήμ.Ἀλ.1,16] κ. παθ. :
 Ἐπίρρ., Βέττ.β.β.241,1 ταῦτα δὲ πάντα τελικεταί
 καὶ γίνεται μεθ’ ἁδόνης, αὐτ.346,10 εὐσύννοπα τὰ
 θνητῶν τελικεταί” 2] μτ. αἰτ. ὄρκιον, ἐκτελώ,
 τελειώω ὄρκιον : Ἐπίρρ. Κρήτης” 3] παθ. μού-
 μοι, εἰσάγουσι εἰς τὰ μυστήρια : Ἐπίρρ. Κυρήνης
 τ-εἰς τὰ.. ἐκρά μετὰ θυσιῶν” || κ. γεν. δι-
 δασκαμοι : Πλάτ.Εὐτ.23,171B) οὐκ ἔσται τελικόμε-
 νοσ ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

τέλιμα-ατος [τὸ] ἐσφ.γρ. ἀντὶ τέλεσμα β.κλ.
τέλλῃ [ἡ] ἢ τέλλῃ β.κλ. : Ξενοκρ.Π.Ὀρειβ 2,58,16,
τέλλῃν Ἦσ. ὁ δὲνα. Ταραντινοί.

τέλλῃν [ἡ] κενώτ., δωρ.-α εἶδος κοχυλίου ἐν τοῖς
 θαλάσσιαι καὶ τοῖς ποταμοῖσι, ἄεφιφύριον” Εἰπ.78
 τέλλῃναν κνάρῃταν θάσαι δὴ καὶ λεπάσ θάσαι,
 Ἰπν.Δι.2,48, Σὼμ.7 τέλλῃνης γὰρ ἐξείφνης μέσος
 ἀκόας μελωδὸς ἤχος εἰς ἐμάς ἔβη, Διοσκ.2,δ’
 2] νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων ἐκ τῶν τελινιδῶν,
 περιουβιδῶν κοχυλίου μὲ λεπτήν κόγχην.

τέλλῃσι [ἡ] ἢ τέλλῃ β.κλ. ἰσ. : Εἰπ.43 κόγχος, ἀν τέ-
 λῃν καλομένης, ἐστι δ’ ἄδιστον κρέας.

τελλουρικός-ή-ων νεώτ. ὁ παραγόμενος ἀπὸ
 τοῦ τελλουρίου β.κλ.

τελλουρίον [τὸ] νεώτ. ὄρυκτολ. αὐτοφωές ὄρυ-
 κτὸν περιέχον καὶ ὄλιγον σίδηρον καὶ χρυσόν.

τελλουριόυχος-ον νεώτ. χημ. ὁ περιέχων τελ-
 λούριον β.κλ.

τέλλω ποι. ἐν χρ. κ. π. Κρητ. πεζ. π. Ομ. μ. ἐν
 συνθ. μτ. τῶν προθ. ἀνά, ἐπὶ, περὶ, κ. π. Ἦσ.,
 Ἄττ. κ. νεώτ. ἐντέλλω, κ. ἐντέλλομαι, αἰολ. μέλλ.
 τέλωσ, ὄφρ. ἐτελαί [Πινδ.Ο 2,70] κ. αἰολ. ἐτελαί
 ἰέν χρ. μ. ἐν συνθ.1, μέσ. ὄφρ. ἐτελάμην, πορσκ.
 τέταλλα κ. παθ. τέταμαι, παθ. ἕπερον τ’ ἐν
 ἐπέταλο, τελώ, φέρω εἰς πέρας, εἰς τὸν πρόδ.
 ἐν δρον, ἐκτελώ, ἀπεπεροτάωσ : Πινδ.Ο 2,70 ἐτε-
 λαν διὰς ὄδων παρὰ Κρόνου τύρην ἰεζετελέσσαν
 τὴν ὁδόν, Ἐπίρρ. τέλλεμ [τελλεῖν] μὲν τὰ θῖνα καὶ
 τὰ ἀνθρώπινα” 2] παθ. λαμβάνω σύστασιον :
 Πινδ.Π.4,257 τόθι γὰρ γένος Εὐφῶμοι φυτευθὲν
 λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο [διετέλει ὑπόρχον ἐν διοδο-
 χικῶσι γενεαῖσι, αὐτ.Ο (Π)10,6, αὐτ.1,76 εἰς χάριν
 τέλλεται [γίνεται πορὶ εὐχορῆσιν], Αἰσχ.Αγ.1133
 ἀπὸ θεσπράτων ἀγαθὰ φητις.. τέλλεται” || ἐπὶ
 τοῦ οἴστρου : Ἀπολλ.Ρ 3,277 οἶον τε νεαῖσι ἐπὶ
 φορβάσιν οἴστρου τέλλεται [γίνεται”] 3] ἀμτθ.
 ἀνατέλλω : Σοφ.Ἰκ.659 ἄλιον τέλλωντος” κ.
 μέσ. ἐπὶ ὀστέρων : Ἀροτ 285’ ὄμ. ἐπὶ τῆς ἁούς :
 Ἀπολλ.Ρ 1,1360 ἵκος τελλομένης” 4] ἀμτθ. κ. ἐπὶ
 τοῦ φυτοῦ ἵκος αὐξάνομαι : Νίκ.ἀπ.74,32.

τέλω-ατος [τὸ] κ. νεώτ. συνηνημένον που καὶ
 σπῆσιμον ὕδωρ, λιμνὸς/ὄν ὕδωρ, ἕλος, βούροσ,
 βάλτος, βαλιδόποιος· Φωτ. ἐτόπος πηλώδης ὕδωρ
 ἔχων” : Ἀριστοφ.Ὀρν.1593, Ξεν.Οἰκ.10,11 τὰ κοίλια
 πάντα τέλωμα γίνεται, Πλάτ.Φοῖ.109B ὡσπερ
 περὶ τέλωμα μύρμηκος ἢ βατραχίου, Θεόδρ.Φ1,1,
 4,2 ὡστε τὰ μὲν ἐν τέλωμασι τὰ δὲ ἐν λίμναισι,
 Μέγ.Επιτρ.532” 2] κτ. πληθ. χώρα χθαμαλὴ ὁ-
 ποκεμένη εἰς πλημμυραν : Ἦρ.2,93 τὰ τέλωμα
 παρὰ τὸν ποταμὸν πρῶτα ἄρχεται πηλυσσάσι,
 Θεόδρ.ἀπ.174, Γαλ.6,709” 3] ἢ ἴλος ἢ κατὰ τὴν
 ἄκρην τῆς ἄχρης ποταμῶσ : Αἰλ.ψ112,46” 4] ὄ

εις τὰ τεῖχη πθέμενος ἠλλός, ἡ λάσπη· Ἦρ.1,179
 μετά δὲ τέλματι χρέμενοι ἀσφάλτω θερμῷ
 3] μγν. ὁ μεταθὼ τῶν λίθων τελευτώματος τόπος,
 ὃν ἐπλήρουν ἠλλῶ· Προκ.Κριμ.2,1.

τελματιαίος-α-ον κ. νεῶτ. ὁ ἀναπερόμενος
 εἰς τέλμα βλλ.· Ἀριστ.Μετ.353b,24 ὄσατα τελμα-
 τιαία, αὐτ.Ζ1 487a,27 ὥρα τελματιαία (ἴφια ἐν
 τέλμασι ζώντοι), αὐτ.626a,9· ἢ ὁ ἔγων ἡ σχημα-
 τίζων τέλμα· αὐτ.Ζ7 74lb,2 ποταμοὶ τελματιαίοι.

τελματικός-ή-όν λεξ. ὄγρ. τοῦ τελματώσεως.
τελματώσιος-ον μον. ὁ ἐν τέλμασι βιών· Κ
 Μανασσ.Χρον.432b τελματώσιος χορᾶς.

τελματώ-ω μγν. μον. κ. νεῶτ. μεταβάλλω
 εἰς τέλμα βλλ.· ἢ κ. παθ. γίνομαι τελματώδης·
 Στράβ.17,1,7 ἐπὶ... τοῖς χεῖλεσιν αἱ λίμναι τελμα-
 τωθῆναι διὰ τὴν ἐκ τῶν ἡλίων ἀναθυμιασιν,
 Κ Μανασσ.Χρον.1587· 2] νεῶτ. μγφ. ἀκνητῶ,
 σποματῶ· τελματώεται τὸ κήτημα.

τελματώδης-ους-ες κ. μον. κ. νεῶτ. ὁ ἐλ-
 τῶδης, ὁ βακτώδης· Ἀριστ. Ζ1 570a,8 τελματώδης
 λίμνη, Διδ.δ.2 130 τελματώδης πεδίον, Γαλ.
 6,702 τελματώδη χωρία, Γεωμ.2,10] τελματώδης
 γῆ· ἢ ἐπὶ ὄσασιν, τὸ λιμνώδης, τὸ σπασίον·
 Πλούτ.Μάρ.38· ἢ νεῶτ. κ. μγφ. ὁ ὄμοιος πρὸς
 τέλμα· τελματώδης κατάσταςι· 2] τὰ τελμα-
 τωδῆσα ἐξ οὗσα μέρη τοῦ σώματος πλήρη ὄ-
 γρων ἀκαθάρτων· Ἰνν.Α.δ.4.

τελμής-ης (αἰ) τὸ τέλμα βλλ.4i, ἡ λάσπη, ἰδ. ὁ
 πρὸς οἰκοδομὴν χρήσιμος πηλός· Ἦσ. «τελμής· ἡ
 ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφιστάμενη ἰδα»· Ἰωσ.π. ΕΜ
 75i,24, Περκ.Γοτθ.4,26.

τελοθροῖα-τω ἔσφρ. ἀντὶ τελοθροῦ βλλ.
τελολογία (ἡ) νεῶτ. φιλοσ. αἰ. τελολογία, φιλο-
 σοφικὴ θεωρία δεχόμενη τὴν ὑπαρξὴν τελικῶν αἰ-
 τῶν, ἧτοι ἐνεργείας, ροῆς κατὰ ἀποδοῦς καὶ
 διὰ σκοπῶν ἐν τῇ φύσει, ὄν. καὶ ἐν ἱστορίᾳ.

τελολογικός-ή-όν νεῶτ. φιλοσ. αἰ. τελολογικός,
 ὁ ἀνάγκη ἡ ἀναπερόμενος εἰς τὴν τελολογίαν
 βλλ.· 2] εἰδ. τελολογικὴ ἀποδείξις ἡ ἐκ τῆς
 τόξεως τοῦ κόσμου συνάγουσα τὴν ὑπαρξὴν τοῦ
 Θεοῦ ὡς δημιουργοῦ τῆς τόξεως.

τελομαί Ἐπιγρ. ἔσομαι, μέλλ. τοῦ εἶμι βλλ.
τελοποιός-όν σχόλ. ἔσφρ. ἀντὶ τελειοποιός
 βλλ.· Σχολ.Παρ.1, Ἀπολλ.4,1027.

τέλος-ους (τὸ) (τέλλω) κ. μον. νεῶτ. κ. δημ. ἡ
 ἐκπλήρωσις, ἡ συμπλήρωσις παντὸς πρῶματος,
 τὸ τέρμα, τὸ πέρας· Ἰ.Β.122 τέλος δ' ὁσῶν τὴ
 πέφασαν, αὐτ.Γ 29i, αὐτ.Γ 630, αὐτ.Γ 107 οὐδ'
 αἶτε τέλος μύθω ἐπιγῆσσει ἰδὲν θά ἐκπλήρωσις
 τῶν λόγων σου, αὐτ.Υ 10i, Ὁδ.15, αὐτ.Ρ 496 εἰ γὰρ
 ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέρας γένουσι [αἰ] προσε-
 χῶ ἐκπληροῦνται, ἐκτελοῦνται, Ἠοισδ.Ἐργ.669
 τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθὸν τε κακὸν τε, Σίμων.
 (Αμ.) τέλος μὲν Ζῆος ἔχει... πάντων δ'σ' ἐστὶ,
 Πινδ.Ο 13,105, αὐτ.Ν 3,70, αὐτ.Ο 2,117, Ἦρ.1,155,
 αὐτ.9,22 τέλος τοῖονδὲ ἐγένετο τῆς μάχης ἰσο-
 τέλεσμα, Αἶσχ.Χο.874 μάχης... κενώρωται τέλος,
 αὐτ.ΐκ.475, αὐτ.525 τέλος τέλειον κρᾶτος,
 Ὁλβις Ζεῦ, αὐτ.Ἐπι.162, Σοφ.ΟΚ 1400, αὐτ.1468
 τὴ μὴν ὄψησι τέλος, αὐτ.423, αὐτ.Ἠλ.735, Ἐρρ.
 Ὀρ.1545 τέλος ἔχει δαίμων βροταῖς... ὅσα θέ-
 λου τοῦ ἀποτέλεσμα κρατεῖ εἰς τὴν ἐξουσίαν
 τοῦ, αὐτ.Ἐλ.837, Ξεκ.ΚΠ 3,229 Ἄν θεός ἀγαθὸν
 τέλος δίδωι οὐδ', Ἰσοκρ.5,71 μὴ προτρέπον τὴ πό-
 θος πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς πρᾶττόμενοις,
 αὐτ.6,77, Δημ 274, Ἀριστ.Ζ 672a,4 τέλος ἐκτε-
 φίας αἰσθητικῆς πημελῆ καὶ στήρι, ἐν συγκρ. ἐν-
 τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ γέννημα, Ἀπολλ.Ρ 3,172 τοῦ
 δ' ὄμμι τέλος κρηναὶ δοικαν, αὐτ.4,1282, Πινδ.δ.
 4,11,9 ἀκόλουθον τὸ τέλος κέβηθ τοῦ κινδύνου
 ταῖς ἐπιλοαῖς, Ἐπιγρ. καθέκει ἐν ἰπῶν γῶμων
 ἐπὶ τέλοισι ἀχόμεν· ἢ κ. ἐν συνεκρ. μτ. ρ., μτ.

προβ ἡ δυνε, ὅταν τέλος ἔχω εἶμι τελειωμένος,
 ἔτοιμος τέλος λαμβάνω συμπληρούμαι, τελειώ-
 νομαι, Ἰλ.1,56 ὁ τέλος ἴκεο μύθων ἰδὲν σινειπλή-
 ρωσις τοῦς λόγουσ δὲν τὰ εἰλες δαῖν, Πλάτ.
 Πολ.501b οὐδὲ ἡ πολιτεία... ἔργω τέλος λήψε-
 αι, αὐτ.Πολ.532i ἐπ' αὐτῷ γίνεται τὸ τοῦ νο-
 πητοῦ τέλει, αὐτ.Πολ.613i, αὐτ.Νόμ.772c, Πάν.
 μέτρι τοῦ τὸ προκεμῆνον ἐπὶ τέλοισι ἀχθῆναι
 ἢ κ. γεν. παύσις, λήξις· Σοφ.ΟΚ 162i ὡς δὲ πρὸς
 τέλος γόνυ ἀφίκοντο, Ἐρρ 1783, αὐτ.Ἐλ 534 ὄραν
 πημάτων λάθρ τέλος, Ἀριστ.Μεταφ.1074a,30 ἐ-
 παιδιὰ οὐχ οἶον τε εἰς ἀπειρον, τέλος ἔσται πά-
 σης φορᾶς, Ἐλλην.Ὁξ 10,3 ἡ μὲν οὖν ἐπαναστα-
 σις... τοῦτο τὸ τέλος ἔσχεν· κ. ἐπὶ λέξεωσ·
 Ἀπολλ.Δύσις.Ἀντιων.12,25· ἢ μτ. γενικ. βίου ἡ κ.
 ὄνευ αὐτῆς, τὸ τέρμα τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος· Ἦρ.
 1,3i, Σοφ.ΟΚ 1530, αὐτ.1720, Ξεκ.ΚΠ 8,7,6 ἐμοὶ μὲν
 τὸν βίον τὸ τέλος ἦδη πάρεστιν, Θεο.Λειτουργ.ῶν.
 Εἰρήθ.δικαιῶνα Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡ-
 μῶν ἀνώδυνα, Πλάτ.Νόμ.717b τὴν ἦδη τέλει ἐ-
 χόντων ἰπῶν νεκρών, αὐτ.801b, Ἐρωτόκρ.4,642 τὸ
 τέλος μου ἔχει νὰ γενθὶ στήν φυλακὴν ἐτούτῃ
 ἢ μτ.γενικ. θανάτου ἡ δύναμις ἡ τὸν θάνατον ἐπι-
 πέρουσα· Ἰλ.Γ 309, αὐτ.Ε 513 τέλος θανάτου κά-
 λυψε, αὐτ.1,41i, αὐτ.1,416, Ὁδ.Ε 326 ἐν μέσῃ δὲ
 καθῆζε τέλος θανάτου ἀλλείων, αὐτ.Ο 124, Ἰ-
 οισθ.Ἐρρ.165 ἐνθ' ἧτοι τοῦ μὲν θανάτου τέλος
 ἀμφεκάλυψε, Αἶσχ.Ἐπι 906, Μινυ.2,6 κήρες δὲ
 παρεστέκασαι... ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀρ-
 γαλέου, ἡ δ' ἔτερον θανάτου· ἢ κ. μτ. γενικ.
 νόστου, ἡ ἐπιτευξις, τὸ κατορθώμα τῆς ἐπανό-
 τος, ὁ νόστος· Ὁδ.Χ 323 πηλοῦ ἐμοὶ νόστος
 τέλος γλυκεροῦ γενέσθαι· ἢ κ. μτ. γενικ. γά-
 μου, ἡ περάτωσις τοῦ γάμου, ὁ γάμος· Ὁδ.Υ 74·
 ἢ κ. μτ. γενικ. μόρας, χαρίτων κτλ.· Πινδ.Ο
 2,32, αὐτ.1,7 ἀμφοτέρων τοῦ χαρίτων σὺν θεοῖς
 ζεῦθε τέλος, Ὁδ.2,139 τέλος δὲ τῆς ἀπαλλαγῆς
 τοῦ Αἰθίοπος ὡς ἔλεγον γενέσθαι, Ἐσθέρ.1,93·
 ἢ κ. νεῶτ. κ. ὄμμ. ἐν ἐπιγρ. χρ. συνθ. ἐν ἀρχῇ
 τῆς προτ. τελευτοῦσιν· Θεογ.1294 τέλος δ' ἔγνα
 καὶ μάλ' ἀνανομένη, Ἦρ.1,76 τέλος οὐδέτεροι
 νικῆσαντες διέστανον, αὐτ.5,97, αὐτ.6,137, Σοφ.
 Ἄντ 213, Σοικ.2,10] ὡστε τέλος ἡσυχίαν ἦγον,
 αὐτ.5,46, Ξεκ.5,430, Πλάτ.Νόμ.740b, - τέλος ἐφύ-
 γαμε - τὸν κατήγετε· ἢ κ. ἐμπροσθ. εἰς τέ-
 λος· Ἠοισδ.Ἐργ 216 ἐς τέλος ἐξελεθούσα, Σόλ.
 13,28 πάντως ἐς τέλος ἐξέφραψν, Ἦρ 9,37, Σοφ.
 Φιλ.409, Ἐρρ.1Α 161 βνήτων δ' εἰς τέλος ὀλβιος
 ὀμδεῖς· ἢ κ. ἐμπροσθ. μτ. τῆς προθ. ἐπὶ κ. αἰτ., ὄ-
 νηθ. ἐν ἀρχῇ· Γαλ.19,18· ἢ νεῶτ. ἐν φρ. ἐπὶ τέ-
 λους ἰὼς ἐκόλλωμεσ ὀδημῶσ ἡ ὀγανοκῆσεωσ
 εἶτε καὶ ἰκανοποίησεωσ διὰ τὸ γινόμενον μετὰ
 πολλῶν καθυστήρησιν· ἢ τὸν ἐπεισα ἐπὶ τέλοισι·
 ἢ ὄμ.νεῶτ.φρ.σ τέλος πάντων, ἐν τέλει τοῖς τὸ
 τέλος τὸ θά τὸ τελειώμενον· ἢ ὄμ. φρ. ἀπ' ἀρχῆς
 μέχρι τέλοισ [καθ' ὀλην τὴν ἔκτασιν πινος, καθ'
 ὅσα τὰ μέρη, παντοῦ]· ἢ κ. ὄμ. πρὸς κ. ὄστ.
 Σοφ.ΟΤ 198 τέλος γὰρ εἰ τὴ νύξ φηθ [κτ. ἄ. τελέ-
 ωσ ἀτεκνώσ] ἢ κ. μον. ἐν ἐπιγρ. χρ. μτ. τῆς προθ.
 εἰς κ. αἰτ. ὄλωσ δι' ὄλου, ἐξ ὀλολήρου· Ἦρ.3.Ο
 ὄστις ἐς τέλος οὐ κακῶσ ἐτελεύτησε πρόβρι-
 ζος, Πινδ.δ.1,207 ὀρώνητ τὸν Λιβῶν εἰς τέλος
 ὀδωδὴ διαμυνομένη, Πρόδρ.7,263 ὀσφυμειλις
 τῆς θαλάσσης εἰς τέλος· ἢ κ. μτ. τῆς ποσθ. διὰ
 κ. γενικ. διὰ παντίσ, ἀείποτε· Ἀισχ.Πρ.273 ὄσ
 μάθητε διὰ τέλοισ τὸ πᾶν, Σοφ.Ατ.635, Ἐρρ 1,
 270, Πλάτ.Φῶ.36b θαυμα γὰρ ἐμ' ἐμ' ἔχει διὰ τέ-
 λους ὀκὴσ πρὶ τὰ αὐτὰ, Ἰσοκρ.5,24 ἔως δν διὰ
 τέλοισ ὀλοσσεσ ἀπάντων τῶν λεγομένων, αὐτ.β,
 17, αὐτ.β,4, Τυμοκλ.8,5, Ἠγήρονη.Κου.2,1,11 ὄν τοῦ
 ἀρεθῆσαι οὐσ διὰ τέλοισ· 2] ὁ κῆριος σκοπός, ἡ
 κῆρια ὑπόθεσις, ἡ οὐσία τοῦ πράγματος· Ἰλ.Γ 83

ὡς τοι ἐγὼ μῦθου τέλος ἐν φρεσὶ θέλω 3] ριλικόν : τὸ ὄψινον ἠμεῖον, τὸ ἄκρον ἄπειρον, τὸ ἰδανικόν : Πλάτ. Συμμ. 210B, αὐτ. 211B ὡγαθὸν ἄν ἀπτοῖτο τὸ τέλος, αὐτ. Κριτ. 410E πρὸς τέλος ἀπραγῆς ἐλάθοντα : ἢ ἐπὶ ἐνεργεσίᾳ ἢ πράξει, ὁ τελικός σκοπός : αὐτ. Γοργ. 499B τέλος εἶναι ἀπασάντων πρᾶξεων τὸ ἀγαθόν, Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 1094a, 18 : ἢ συνήθ. Ἀριστ., τὸ οὐ ἔνεκα, τὸ τελικὸν αἴτιον : Ἀριστ. Μετ. φ. 994b, 9, αὐτ. 996a, 26 : τὸ κύριον καὶ πρῶτιστον ἀγαθόν : Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 1097a, 27, 2 ἂν, 145 : ἢ νεώτ. φίλος, θεμελιώδης ἰστορία ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ ἐγώ, ὅπερ βούλεται καὶ πράττει συνειδητῶς καὶ κατὰ σκοπὸς καὶ ὅπῃ τοῦ ὁποῖου μεταφέρεται ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. 4] ἢ τελειότης, ἢ τελεία ἡλικία : Σίμων. 123 ἄδης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν, Εὐρ. Μ. ἄδ. 920 ἴδοιμι δι' ὑμᾶς εὐτραπέως ἡθες τέλος μελόντας, Πλάτ. Μεν. 249A εἰς ἀνδρὸς τέλος (εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν), αὐτ. Ἐπιμ. 992D : 5] ἢ τελική ἀπόφασις : Αἰσχ. Εὐμ. 243, αὐτ. 434 ἢ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιν' ἄν αἰτίας τέλος ἴδης κατηγορίας : κ. ἀπολ. : αὐτ. Ἀγ. 934 : 6] εἶδ. ἐν τοῖς ἀγῶσι, γέρας, βραβεῖον : Πίνδ. Ο. 10111, 67 ἔσπερε πυγμᾶς τέλος, αὐτ. 1, 27 οὐ γάρ ἢν πενταθλίον ἅλλ' ἐφ' ἐκάστῳ ἔργματι κείτῳ τέλος, αὐτ. Ρ. 9, 118 : κ. μ. π. : αὐτ. Ν. 7, 57 οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνι τοῦ Μοῖρα τέλος ἔμπροσθεν ὠρεῖς 7] ἢ ὑπερτάτη ἐξουσία : Εὐρ. Ἐλ. 887 τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν, Θουκ. 4, 118 οἱ δὲ ἰόντες τέλος ἔχοντες ἰσχυρὰ δύναμιν, ἐξουσιάζουσιν : ἢ ἡ ὠψίτη θεός ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, ὁ κολοφῶν τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ τιμῆς, ἢ ἀρχή, ἢ ἐξουσία : Πίνδ. Ν. 119 τέλος δωδεκάμηνον περάσας (κωδ.). : ἢ π' Αἴτ. ἡ κυβερνήσις : Αἰσχ. Ἐπιμ. 1030 τοιαῦτ' ἔδοξε τῷ δαίμονι Καδμείῳ τέλος : ἢ μ. κ. νεώτ. οἱ ἐν τέλει ἢ οἱ ἐπὶ τέλος ἔχοντες ὁ ὄντες ἐν τῇ ἀρχῇ, οἱ ἀρχόντες : Ἡρ. 3, 18 οἱ ἐν τέλει ἔσονται, Σοφ. Αἰ. 1352 κἀκεῖν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρῆ τὸν ἐν τέλει, αὐτ. Ἀντ. 67 οἱ ἐν τέλει βεβῶτες, αὐτ. Φιλ. 385, Θουκ. 1, 10, αὐτ. 3, 36 παρεκώσσαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτῶς γνώμας προβαίνειν : ἢ μ. μ. π. ἀρα, κ. ρ. πληθ. τὰ τέλος οἱ ἀρχόντες : Θουκ. 1, 58, αὐτ. 4, 15 ἔδοξεν αὐτοῖς ὡς ἐπὶ ἔμφωρῳ μεγάλῃ τὰ τέλη καταδάντας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλεύειν, Ξεν. Ἀν. 2, 6, 4 ἐκ τούτου καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν ὡς ἀπειθῶν : ἢ νεώτ. οἱ ἐν τέλει οἱ ἀνώτοιχοι λειτουργοὶ τῆς ἐξουσίας, οἱ ἐπίσημοι. 8] μ. π. ἢ διαταγὴ τοῦ ἀρχοντος, τὸ διάταγμα : Πλούτ. Θουκ. 12 τέλος ἐξέφερε. 9] ὑποὸργαγμα, ἔργον : Αἰσχ. Εὐμ. 743 ὅσους τοῦτ' ἐπίσταται τέλος, αὐτ. Ἀγ. 1202, αὐτ. Χο. 760, Δημ. 462 ἔξω τὸ τέλος εἶσι τοῦτοῦ (τῆς τριπαραρχίας) : κ. κτ. πληθ. : τὰ κοθῆρα : Εὐρ. Ἰκ. 1137 τοῦ λοχυμῶντων χάρις τρῶφαι τε ματρὸς ἄσπυρ τ' ὀρμάτων τέλη 10] κτ. πληθ. προσφορᾶ, ἱεραὶ τέματα ὀφειλόμενα τοῖς θεοῖς : Αἰσχ. Πέρσ. 204 δαιμόσιον θύσαι θέλουσα πελαγόν, ὦν τέλη τᾶδε, Σοφ. Τρ. 238, Εὐρ. Μ. ἄδ. 1382, αὐτ. ἄπ. 327, 6 θέσαι μικρὰ θύοντες τέλη : ἢ τὰ λαφυραγωγῆθεντα ὅπλα, τὰ ἀνατιθέμενα ὡς ἀφιέρωμα εἰς τὸν ναῦν : Σοφ. Ἀντ. 143 ἔλιπον Ζηνὶ τροπαῖα πύχγαλα τέλη 11] τὰ Ἐλευσίαια μυστήρια, θεωρούμενα ὡς τὰ συμπλήρωμα τοῦ βίου ἀνθρώπου, ὅπῃ τῶν Ρωμαίων θεωρούμενα ταῦτα ὡς τὴν ἐνδοξὴν νεύου βίου, Σοφ. ΟΚ 105 οὐ πάτνια σπνρὰ τιθνηνόντα τέλη θνατοῖσιν, Εὐρ. Ἰππ. 25, Πλάτ. Πολ. 560E τελουμένου φυχην μεγάλους τελέας : ἢ σπαν. κτ. ἐν : Αἰσχ. ἄπ. 387 ἐφ' ἣν . . . τοῦδε μυστικῶν τελέων 12] θρησκευτικὴ ἐορτή, ἰδία ἢ τελική τοῦ γάμου, ἢ διὰ τοῦ γάμου εἰσόδος εἰς συζυγικὸν βίον, ὁ γάμος : Πολυδ. 3, 38 τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖται : Αἰσχ. Εὐμ. 835 γαμηλίου τέλους ἔχουσα' ἐς αἰ

τόνδ' ἐπανέσει λόγον, Σοφ. Ἀντ. 1241, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεομ. 982 πρὸς Ὀδ. Υ. 74 : 13] πλήθος πολεμιστῶν, πῦρ ὠρισμένου ἄριθμοῦ, γάμος, ἀγμα : Ἰλ. Κ. 56 ἔλαθεν εἰς φυλάκην ἱερὸν τέλος, αὐτ. 470, αὐτ. Α. 730 δόρπον ἐπέειδ' ἐλόμσατο κατὰ στρατὸν ἐν τελευσίαισιν κατὰ τῶν εἰς σπάρτας, Ἡρ. 1, 103 πρῶτος τὸ ἐλόμσατο κατὰ τέλεα τοῦ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, αὐτ. 8, 17, Εὐρ. Ρ. 30, 31 πολλά πελαστῶν τέλη, Θουκ. 2, 22, αὐτ. 6, 42 κατὰ τέλη στρατηγῶν προεταγμένων, Πολυδ. 11, 16 τὴν φάλαγγα κατὰ τέλη ἀπειρῶδων . . . ἐπίσθησε παρὰ τὴν τάφρον, Πολύανθ. 2, 1, 17 τὰ μὲν περὶ τέλη πρατῆσαν' ἢ εἶδ. ἐν τῷ ρωμαϊκῷ στρατῷ, ἢ λεγῶν : Ἰώσ. Α. 11, 16, 2, αὐτ. Π. 1, 17, 9, Πλούτ. Ἀντ. 18, αὐτ. 56 ἐκέλευσαν ἐκαδικαία τέλη λαθόντα καταβαίνειν ἐπὶ δάλατταν, Ἄνθ. Ἐμ. Πολ. 5, 87 : ἄσπρωτικῆ δόναμις ἐκ 2048 πελῶν, ἢ μεραρχία : Ἀσκληπιάδ. 10, 5, Αἰ. Τακτ. 9, 7, Ἀρρ. Τακτ. 18, 4 : ἢ μ. π. στρατιωτικὴ δύναμις ἐκ 2048 ἰππέων, τοῖς ἀρχαῖα : Ἀσκληπιάδ. 7, 11, Αἰ. Τακτ. 20, 2, Ἀρρ. Τακτ. 18, 4 : ἢ ἐν συνεκ. μ. π. τὸ δόρπον, σόμα, γάμος ἐξ ὀρμάτων : Αἰσχ. Πέρσ. 47 δόρπον τε καὶ τρίρπον τελέων : ἢ κ. ἐπὶ πλοίων, μοῖρα, στολίσκος : Θουκ. 1, 48 τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν 14] γεν. πληθ. ὅσον πηγῶν κτλ. : Ἡρ. 2, 64 ὀρθίνων τέλεα ὄχουμενα ἐν γε τοῖσι νεοῖσι τῶν θεῶν ἰδ. γρ. γένοιτο, Αἰσχ. ἄπ. 151 τέλη ἀνάσταντα 15] κ. νεώτ. φόρος, δασμός : Ἀριστοφ. Σφ. 658 κἄτω τούτου τὰ τέλη χωρῆς καὶ τὰς πολλὰς ἐκατοστάς, αὐτ. Ἀχ. 896, Πλάτ. Νόμ. 847B τέλος δὲ ἐν τῇ πόλει μηδὲνα μὲν ἐν τέλει, Ἀρχιμ. 114 καθ' ἐκαστον ἐνιαυτὸν ἡ βουλή πωλεῖ τὸ νορρικὸν τέλος, Δημ. 745, Ἀριστ. Ἀθ. 7, 4, Πάν. τὸ ὠρισμένον τέλος αἰτήσας τέλας : ἢ νεώτ. τὸ ἐπιβεβλημένα καὶ εἰσπραττόμενα ὑπὸ τοῦ κράτους ἢ τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων ἀποθῆκε εἰς ἀντάλλαγμα παρεμύχνης ὑπηρεσίας, ἀντιβ. ὁ καθ' αὐτὸν φόρος : τέλη γαρτιστῶν, -κατεδικασθῆ εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη, -ἐκπαιδευτικὰ τέλη 16] κ. μ. π. ἢ δασμὸν, ἔξοδα : Θουκ. 4, 60, αὐτ. 6, 16 ὅς ἄν τοῖς ἰδίοις τέλει μὴ ἴσταντο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὠφέλη, Πλούτ. Φωκ. 38 δημοσίαις τέλει, Ἐπιμ. ἀναγραφῶν . . . τέλει τοῖς Λεωνίδωι : ἢ σπαν. ἐν τῷ ἐν. : Εὐρ. ἄπ. 639 μᾶτην γὰρ οἶκω σὸν τὸδ' ἐκάβη τέλος, Εὐστ. Ἰλ. Κ. 56 : 17] ἐν Ἀθῆναις ἡ περιουσία τοῦ πολίτου, καθ' ἣν ὠρίζοντο αὐτῷ καὶ οἱ εἰς τὴν πολιτείαν εἰσφορᾶ, ἢ ἐν τῇ πολιτείᾳ τάξις : Νόμος π. Δημ. 1076 κύριος ἔστω ἐπιβάλλειν κατὰ τὸ τέλος : ἢ κ. ἐν φρ. κατὰ τὸ τέλος ζῆμιουμια πτωχότητος ἀναλόγου πρὸς τὴν περιουσίαν μου καὶ τὴν τῶν ἐμῶν : Ἰοσι. 4, 11 : 8] Ἐπιμ. κτηματικὴ διαίρεσις διανομῆ : Ἐπιμ. Κορνηλίαν τὸ τέλος, αὐτ. τὸ Λοκρικὸν τέλος. τέλοςσε ἐπίμρ. ἔα πρὸς τέλος μέχρι τοῦ τέλους εἰς τὸ τέμα : Ἰλ. 4, 1) διχθαδίας Κήρας φερμένη θανάσιον τέλοςσε, αὐτ. Ν. 602. τέλοςμαρτος ἰοῖ νεώτ. ἢ διακομῆσι τῶν στυτικῶν ὀργάνων, ἰδ. πέους καὶ κλειτορίδος. τελοφασσις -εως (ἡ) νεώτ. ἢ τελευταία φάσις τῆς μιτώσεως καθ' ἣν σχηματίζονται οἱ νεοί πυρήνες τοῦ μέλλοντος κυττάρου εἰς τὰ δύο περὶ τοῦ μητρικοῦ κυττάρου. τέλοςα ἢ α. ἐστροφῆς τέλη, πέρατα. τέλοσιν (τὸ) κ. νεώτ. τέλος, τέμα, ὄριον : Ἰλ. Ν. 707 κτερεῖ δὲ τε τέλος ἀορύρης (εὐστ. ἐπὶ τέλος ἢ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας), αὐτ. Σ. 544, αὐτ. Σ. 547 νεοσλο . . . τέλοσιν ἰκέσθαι 2] νεώτ. ζῶολ. ἢ τελευταία ἀφθέρωσις τοῦ σώματος τῶν μυλακκοστράκων. τελχιν-νος (τὸ) (συγγ. τὸ θέλω) μ. π. κ. σχόλ. κ. θελγιν (ἢ τὰ) κ. θελ. (ἢ θεδόν. Λόγ. 60, 9), κ. τελγίς (ἢ Ἡρωδιαν. 1, 7), ἐπὶ προσ. ὁ βάσκανος, ὁ ἀνα-

των, ὁ κακοήθης, ὁ χαιρέκακος· Σουίδ. ἐτελχίνες· πονηροὶ δαίμονες, ἡ ἀνθρώποι φθονεροὶ καὶ βόσκανοι· Σχόλ.Αισχ. Ἦρα.353 τελχίνης δαίμων || κ. θηλ.· Λιδάκ.Λόγ.60,9 τελχίν δαίμων || κ. ὡς ἐπιθ.σκηπτ. ἐπὶ γραμματικῶν· Φώτιος.Θεσσα.ΑΓ1,321 τελχίνες σφίτες θίβητων 2) ὡς κῶρ. δι. συνήθ. κτ. πληθ. υἱοὶ Θαλάττης καὶ Ποσειδάωνος, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης, Κύπρου καὶ Ρόδου, διασκορπισθέντες μετὰ ταῦτα περὶ τῆσι μεταλλορυγαί καὶ κατασκευασταὶ ἀγαθμάτων, ἀλλ' ἔχοντες κακὴν φήμην ὡς βόσκανοι καὶ γόητες καὶ φθονεοὶ· Καλλ.ἀν.9,65Ρ, Στράβ.10,3,19 Τελχίνων ἐν Ρόδῳ ἐννεα δέντων, οὐτ.14,2,7,διόδ.Σ.5,55.

τελχίνα (τοῖ) Ἐπιγρ. ἐορτὴ ἐν Δελφοῖς.
τελχίνος-α-ον μτν. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Ἰνδοῖσι· Διόδ.5,55 2) ἐπιθ. τῆς Ἦρας παρὰ Κομμερεῖαν· || ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ἣν ἔκτισαν καὶ βωμῶν αἱ Τελχίνες Παισ.9,19,1 || ἐπιθ. τῶν Νυμφῶν παρ' Ἰαλικούσιος· Διόδ.Σ.5,55 2) Ἐπιγρ. κτ. πληθ. τὰ τελχίνα βλλ.

τελχίνος (ἴ) μτν. κ. ἡ τελχίς τελχίν βλλ.· Ἀρκάδ.10, Χοιρδ.Θεο.2,267,4 2) κτ. πληθ. αἱ τελχίνες Ἡρωδιαν.1,17 ἐστ' ὑπὸ πληθῆς εἰς θάνατον καταφοραίς.

τελχινώδης-ους-ες μν. ὁ ὁμοῖος πρὸς τελχίνα βλλ., βόσκακος, κακός· Θεοφύλ.Βουλάχ.3,573 τὴν ἑαυτοῦ θρηγῶν τύχην, καὶ τελχινώδη ταύτην ἀποκαλῶν, Μιχ. Ἀκουμ.1,232 τελχινώδεις ἐρβλάπειν, ἐποφθαλμίζει (ἰδικν) Τελχίνος, φθονερός.

τελχινάιναι Σουίδ. Φώτ. ἐσπίριζει, σκληροτραχηλεῖ· πρὸς τελχίνους.

τελχινόντες Ἦα. σκληροτραχηλοῦντες.

τελώω (τελός κμν. κ. νεώτ. ἐπ. τελείω Ὀδ.Ε 234), ἐπ. παρατ. τέλειον (Ἰλ.Ψ 768) κ. ἐτέλειον (Ἰλ.Α 456) κ. ἰων. τέλεισκον Καλλ. Ἀρ.123 κ. τελέεισκον (Κάιντ.8,213), ἐπ. τελέω, τελέωσα (Πίνδ.Ν 4,43, Ἰνκ.ΚΠ8, 63) ἐπ. τελέωσα (Ἰλ.Ψ 559) κ. τελέω (Ἰλ.Θ 415, Ὀδ.Β 256) κ. ἀπ. τελώ (Σοφ. Ἠλ.1435, Πλάτ.Πρωτ. 311B), ὄμορ. ἐτέλεσα (Θουκ.4,78) κ. ἐτέλεσσα (Ἰλ.Μ 222, Ὀδ.Α 246), παρατ. τετέλεκα (Πλάτ. Ἀπολ.20Α, Δημ.293), μέσ. μέλλ. ἐν ποθ. σμν. τελοῦμαι (Αἰσχ.Πρ.929) κ. ἐν ἰων. μτ. τελεόμενος (Ἦρ.1, 206) κ. τελεόμενος (Ἦρ.3,134), μέσ. ὄμορ. ἐτελεσάμην, ἰδημ.990, κ. παρατ. τετέλεσμαι (Ἐπιγρ. Πρῆμης), ποθ. τελοῦμαι, ἐπ.παρατ. ἐτέλειετο (Ἰλ. Α 5), ποθ. μέλλ. τελεσθήσομαι (Ἰσοφρ.Χαρ.16,12) παθ.ὄμορ. ἐτελέσθη (Ὀδ.Δ 663) κ. αἰολ. τετέσθη (Σαφο.1,4), παρατ. τετέλεσμαι (Ἰλ.Σ 74) κ. ἰων. γ' πληθ. τετέληνται (Ἐπιγρ.) κ. ἐν μτν. κρητ. τετελήμενος (Ἐπιγρ.), ὑπερσυν. ἐτετέλημαι κ. ἰων. γ' ἐν. τετέλετο (Ἰλ.Τ 242), συνήθ. π. Ὀμ. κ. ποι. κ. σπαν. πελοῖς, πέρω εἰς πέρας, ἀκτέλω, κίμνω, τελείωω· Ἰλ.Α 108 ἐπ' ἄλλω δ' οὐτε τί πω εἴπης ἔπος οὐτ' ἐτέλεσσα, αὐτ.Ψ 373, Ὀδ.Β 256 τελέε δ' ὀδόν οὐ ποτε ταύτην, αὐτ.Β 272, αὐτ.Γ 262, αὐτ.Ν 212 μ' ἐσαντο ἄξις εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐτέλεσσα, αὐτ.Ψ 252,Μίμν.11, Ἐπιγ.99 κίνδυνον τελέσσαι, Αἰσχ. Ἐπ.782 ἐπ' ἄλγαι δυσφορῶν μαινομένην κραδίη διδύμα κακ' ἐτέλεσα, Σοφ. Ἠλ.1399 Πλάτ.Νόμ.926Α ὡς τὰ τοῦ νομοθετοῦτος ἐκώτως ἐύιστε οὐ δύνανται προστάγματα τελεῖν ἢ κτ. ἐπὶ ἱερῶν τελετῶν· Εὐρ.Βάκχ.485 τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν· Εὐρ.11 464,Παισ. 4,14, Ὀκείας τοῖς μεγάλας τελοῦντες τὰ ὄργια, -τελώ ἐσπρήν - πανήγυριν - γάμον κ. παθ.· Πλάτ.Νόμ.775Α ἀλλήλῃ περι ταῦτα ἱεραργία μελλόντων... προσήκουσα ἐστὶ τελείωσις || ἐύιστε μτ. ἐμπροσθ. διορ. τόπου ἢ ἀνευ, διανώω, ἀνοπερωτὴ τὴν πρὸς τινά τινος ὀδόν ἢ πλοῦν· Ὀδ.Η 325,Θουκ.2,97 ὀδῶ δὲ τὰ ζυγνομάτατα ἐξ Ἀδδάρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ ἐδρώνων ἐνδεκασταί τελεῖ, αὐτ.4,78 ταύτη τῆ ἡμέρα ἐς Φάρασαλον

ἐτέλεσ' || κ. ποθ. συνήθ. κτ. οὐδ. ἡ ὄρα, μτν. παρατ. ἐτετέλωμαι, συντελοῦμαι· Ἰλ.Ε 196, αὐτ.Υ 242 αὐτίκ' ἐπειθ' ὡμν μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, Ὀδ.Ε 91, Ὑμν. Ἀφρ.26, Ἦρ.1,206 οὐ γάρ ἂν εἰδείης, εἰ τοι ἐς καιρῶν ἔσται ταῦτα τελοῦμενα, Πλάτ.Πολ.389Υ ἐπ' ἀνερπ' ἐπὶ λόγῳ ἔργα τελέηται || κ. κτ. παράδεικτον τῆς λ. ἔργον· Κλάτ.19,30 ὄγε σὺ ἐλαβε τὸ δέος ὃ ἰσοῦς εἶπε, τετέλεσται || νεώτ. γεγονόσι τετελοῦμενον συντετελοῦμενον ἢ ἀνοπερωτῶς συντελοῦσθ-όμενον || || τὰ τελοῦμενα ὡς ὄσια τὰ συμβαίνοντα || κ. ἀμτθ. ἐτελοῦμαι, λαμβάνω ἐκδοσίν τινα· Αἰσχ.Χα.1021 οὐ γάρ οἱδ' ὄρη τελεῖ, αὐτ.Περσ.225,Σοφ. Ἠλ.1417 2) ἐν συνεφ. μτ. τοῦ ἔπος, μῦθον, ὑπόσχεσιν, ἐέλδωρ κττ., ἐκλήρωμα, πραγματοποιῶν τὸν λόγον, ὑπόσχεσιν, δέσπον, ἐσχίην, ἐπιθυμῶν· Ἰλ.Α 82, αὐτ.Σ 44 μτ' δὴ μοι τελέσθ' ἔπος ὄβριμος ἔκτωρ, αὐτ.Ψ 20, Ὀδ.Δ 776 ἄγε σιγῆ γόλον ἀνασπάντες τελοῦμεν μῦθον, Ἡοῖδ.Α 36 τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ, Αἰσχ. Ἐπ.627 κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτῆς ἀμειροτάς τελεῖθ', αὐτ.724 σπαν. μτ. ἀσποφ.· Ἰλ.Μ 222 οὐδ' ἐτέλεσσα φέρων δόμενα τεκέσσειν ἰδὲν κατῶρθεωε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὰ τέκνα ταυ || κ. ποθ. ἰδημ. ἰβριτα, οὐδ. ἡ ὄρα, μτν. παρατ. ἐκλήρωμαι, πραγματοποιῶμαι· Ἰλ.Α 212 τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, αὐτ.Α 388,αὐτ.Β 36 ὅ σ' οὐ τετέλεσθαι ἐμελοῦν, αὐτ.Β 330 τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, Δημ.999 εἰκοστῶ νῦν ἔτι δικὴν τελέσασθ' ὕμεις, Πλάτ. Δημόσιος χρηματισμὸς τετελεσμένος δι' ἐπιτηρητὴν ἀγορανομίας 3) παρασκευάζω, πορέχω, δίνω· Ἰλ.Σ 8 μτ' δὴ μοι τετέλειωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, Ὀμ.Β 34, Σοφ.Ψ 286, Πίνδ.Π 10,49, Αἰσχ. Ἐπ.35 εὐ τελεῖ θεός, Σοφ. Ἀντ.3 4) ἐν συνεφ. μτ. τὸν ὄρκιον, διδοῦ κύρος εἰς τὸν ὄρκιον διὰ τῆς ἐκτελέσεως ὄλων τῶν τυπικῶν, ἐπιβεβαιῶν ὄρκιον, 4. τελευτῶ ὄρκιον· Ἰλ.Μ 69 ἄνικα Κρονίδης ὕψιζυγος οὐκ ἐτέλεσεν 5) ἀναφ. πρὸ χρόνου, διανώω, συμπληρώω, τελείωω· Ὀδ.Ε 390 ὄγε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐυπλόκαμος τέλεσ' ἠώς, Σίμων.36, Σοφ. Ἀντ.114 μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἀριστον ἢ οὐδῶντα τὸν βίον τελέειν || γεικ. φθάνω εἰς τὸ τέλος, τελείωω· Ἡοῖδ. || 799 αὐτὰρ ἔπην νοῦσον τελέωθ' ἔμεγαλ' εἰς ἐνὶ αὐτῶν κ. παθ.· Ὀδ.Κ 470 περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τελέσθη, Ἡοῖδ.Ω 59,αὐτ.795 κείται νηῦτομος τετελεσμένον εἰς ἑνιαυτόν, Ἀριστ.Ζ 581,4 ἐν τοῖς ἔτεσι τοῖς δις ἐπὶ τετελεσμένους, αὐτ.Μεταφ.994,26 6) παθ. ἐπὶ προσ., ἐρχομαι εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ἀποθνήσκω· Αἰσχ.Χο.875 οἶμοι... δεσπότου τελοῦμένου ἰδ.γ.1 φρονεῦντες τοῦ κρηπίου 6) καταλόγω, τελειώω· Ἰωρ. Ἰλ. Ἀδ.50,21,2 ἐξ ἀγαθῶ γὰρ ἀρξέμενος τελῶ τὸν λόγον εἰς ἀνάθω 7) ποιῶ τὴν τελείωσιν, τελειοποιῶ· Πίνδ.Ν 4,43 ἀρετῶν... πεπρωμένον τελέσει, αὐτ.1,615,46 κ. παθ.· Πίνδ.Ν 4,43, Αἰσχ. Ἀγ.751 μέγαλ' τελεσθέντα φωτὸς ὄδων τεκνούσθων || κ. ἐπὶ βρῆφους, ποιῶ τέλειον· Εὐρ. Βάκχ.100 ἄνικα Μοῖραι τέλειον ταυροκόρων || κ. μτ. ἐπιθ.· Μέγ.Μου.41 ἀπαντας ἡ παιδείωσις τελεῖ (καθιστῶ ἡμέροισι) 8) μν. κρητ. διατελώ, τελῶω· Τ(ἐτ.Κλ.2,83 φῦσις τελῶν μυσσηκαός, αὐτ.3,278 βασιλεὺς πάντων τελῶν Ἑλλήνων 9) ἀνοπερωτ. πληρῶν τὸ πρέπον, τὸν τεταγομένον φόρον· Ἰλ.1156 καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἱλαπράς τελέωσις θέματα, αὐτ.298 || προσφέρω, παρέχω δῶρον, δωροῦμαι· Ἰλ.1 598 τῷ δ' σκέτι δῶρ' ἐτέλεσσα πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, αὐτ.Φ 457, Ὀδ.Α 352, Ἀριστ. Βάτρ.173 δῶο θραγμαξ μισθὸν τελεῖ, Πλάτ. Λύσ.208B προὔπειται αὐτὸ τοῦτο ἄργυριον τελοῦσιν, αὐτ.Πρωτ.311D || κ. μτφ.· Πίνδ.Π,1,79 παιδείων ἔμνον Δεινομένους

τελέσιος 10] ἴδια πληρώμα φέρων, δασμῶν, τέλος: Κρατῖν.Νεωτ.9,5, Πλάτ.Ἄλκ.1,23Α ὅν τελευτῶν ἢ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλικῶσι [φόρου], αὐτ.Νόμ.847Β, αὐτ.Νόμ.850Β μετοκίαν μὲδ ἄμικρον τελευτῶνι πλὴν τῶν σωφρονῶν, Δημ.1068 τῶν ἐπικλήρων δασί θητικῶν τελευτῶν, Αἰσχίν.3,91, Ἀριστ.ἈΒ.55,3, Πλάτ. οἱ τελευτῶντες τὰ καθήκοντα εἰς τὸ βασιλικόν || εἰδ.ἀνω.πρὸς σίτον, καταβάλλω, πληρῶν τὸ ἀνάλογον μέρος, τὴν εἰσφοράν μου εἰς σίτον: Ξεν.Ἑλλ.5,3,21 ὥστε οἱ Φλακίῃσι τὸν ἥμισυ φηροσμένου σίτον τελεῖν ἢ πρῶτον || κ. ἀπολ. πληρῶν φέρουσι: Ἦρ.2,109 ὅκως τοῦ λοιποῦ κατὰ λόγον τῆς τεταγμένης ἀποφορῆς τελεῶν || παθ. ἐπὶ χρημάτων, πληρῶνομαι, καταβάλλομαι: Ἦρ.9,93 τοῦτων δὲ τελευτῶμεν αὐτοὶ δῶκεν Ἐθνήνῃ δῶσαν τοιαύτην || ὄμ. παθ. ἐπὶ πρῶσ. ὑπόκειμαι εἰς πληρωμὴν φέρου, φορολόγησι: Δημ.1461 χώρων ἀτελεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι || 11) δαπανῶ, ἐξοδῶσι: Ἦρ.3,137 τελέσιος χρήματα μεγάλα Δημοκλήδης, Ξεν.ΚΠ 8,1,13 προνοῶν ὅτι πολλὰ καὶ τελεῖν ἀνάγκη ἔσται εἰς μεγάλην ἄρᾴαν, Πλάτ.Ἄπολ.20Α || κ. παθ. δαπανῶμαι, ἐξοδῶμαι: Ἦρ.2,125 ἐξοκῶσι καὶ χίλια τάλαντα, τετελεσμένα, αὐτ.7,127, Πλάτ.Νόμ.955Β χάρις τῶν εἰς τὰ ἔξοσιτα τελευμένων || καταναλίσκω, δαπανῶ διὰ τροφῆν, τρώω, τὸ παθ.: Ἰνν.παθ.47 [σιπιο] μέτρια τελευμένα || 12) μτ.αἰτ. καὶ τῆς πρῶθ. εἰς, ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν, ὑποκρίνομαι, συγκταριθμοῦμαι: Ἦρ.2,51,αὐτ.δ,108 ἔάν Θεβαίους Δωϊωτῶν τοὺς ἢ βουλομένους εἰς Βαιτωτῶν τελεῖν, Σοφ.Οἶ 222 ἄτερος γὰρ αὐτὸς εἰς ἀστοὺς τελεῶ [ἀνήκω εἰς τοὺς ἀστούς], Εὐρ.Βάκχ.822, Πλάτ.Νόμ.923Β πρὶν εἰς ἀνδρας θυνατὸς εἶναι τελεῖν [πρὶν . . φθεῖν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν] || ὄμ. ἐν φρ.: Ἦρ.3,34 κοτὸς τις δοκεῖαι ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσιος Κύρον ἰνὰ τὸν παραδόχῳ πρὸς τὸν πατέρα του τὸν Κύρον || 13) μωδ., εἰσάγω πινά εἰς τὸ μυστήρια: Πλάτ.Εὐθ.277Ρ ὃν ἄν μὲλλῶσι τελεῖν, Δημ.313 τὸ μυστρί τελευτῶσά τὰ βιβλῶσα ἀναγιγνώσκειν, αὐτ.403 || κ. παθ. μωμοῖμαι εἰσαγόμενος εἰς τὸ μυστήρια: Ἦρ.4,79 Διονύσιω Βακχεῖω τελευθῆναι ἰνὰ μυστρί εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Διονύσου, Ἰνν.Νόμ.5 βεβήλοισι δὲ οὐ θέμις πρὶν ἢ τελευθῶσιν ὄργιστον ἐπιστήμης Ἀριστ.Νεφ.258 οὐκ, ἀλλὰ πάντα τοὺς τελομένους ἡμεῖς ποιῶμεν, Ξεν.Συμμ.1,10, Πλάτ.Φαιδρ.69C ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκείσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν ἀλκήσι, Δημ.315 ἐτέλειε, ἐγὼ δὲ ἐτελοῦμην κ. μτ. αἰτ.: Ἀριστ.Βάτρ.357 μυστρία Κρατίων τοῦ ταυροσάγαυ γωτῆτης βακχεῖ' ἐτελέσθη, Πλάτ.Φαιδρ.249C τελέσιος τελετὰς τελοῦμενος: πρὸλ. αὐτ.Πολ.560Ε || κ. μτρ.: Ξεν.Οἶκ.2,12 τετελεσμένος σωφροσύνη ἰσοδοσὸς τῆς σωφροσύνης || 14) παθ. ἐφορκίζομαι, μαγεύομαι: Ἐφστ.Διων.Περ.620 Παλλᾶσιον τετελεσμένον 15) μτρ. ἀναγορεύω εἰς τὸ ἄξιωμα || κ. παθ. ἀναγορεύομαι, διορίζομαι ἐπίσημος, μετὰ τελετῆς: Δημ.171 στρατηγὸς τελεσθῆναι ἕκαστος σπουδάζων || 16) ρησ. π. τελετῆ, τελεστής, τέλεσμα, τελεστήριον, τελεσμός, τέλειος.

τελωνάρης ἰδὲ πᾶν. ὁ ἄνωγιστος τῶν τελώνων.
τελωνεῖα (ἡ) Ἔνπρ. α. τελωνία βλλ.
τελωνεϊακός ἡ-ἄν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸ τελώνιον, ὁ τοῦ τελωνεῖου: ἢ τελωνεϊακὸν δασμολόγιον ἰδὲ διὰ νόμου κεκυρωμένος νινῶς, ὁ διαλομῶντος κατὰ κατηγορίας καὶ κλάσεις κατατεταγμένα τὰ ἐμπορεύματα καὶ τοὺς ἐπιβαλλομένους δασμοὺς κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγωγῆν τῶν, - τελωνεϊακὸν συμπόσις, - τελωνεϊακὸν ἀστύνομιον (ἀστύνομ. αἰμα,

ἀπαγομένον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ θουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, - τελωνεϊακὸν ὑπάλληλον, **τελωνεῖον**(ν) (τὸ) λεξ. νεώτ. κ. δημ. κ. τελώνιον βλλ.): Σουδῆ, «τελωνεῖον προπερισπωμένως, ἐν φη καθέζεται ὁ τελώνης, τελώνιον προπροφευτόνως διὰ τοῦ γραπτεῖον» 2] νεώτ. κ. δημ. τόπος, ἴδριμον, ὅπου εἰσπράττεται ὁ δασμῶς τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων 3] νεώτ. κ. δημ. θηροσία ἕνπρῶσις ἐπιβλέπουσα καὶ ἐπιμελουμένη τὴν ἐπιπράξιν τῶν εἰσαγωγικῶν καὶ ἐξαγωγικῶν δασμῶν.
τελωνεῖς ἰδὲ ἱτέλος, ἄνωγομαι, κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὸ τέλος ἄνωγομαι, ὁ ἐκμισθοῦμενος, ὁ ἀγοράζων τὰ εἰς τὸ θηροσίον τέλη καὶ εἰσπράττων αὐτὰ ἀπὸ τῶν θφεικῶν, ὁ ἐνοικιστῆς δημοσίων φέρων Σουδῆ, ἐτελώνης, ὁ τῶν τελῶν ἑτασθῆς, διεβέβητο παρὰ τοῖς παλαιῶσι τὸ τοῦ τελωνεῖου ὄνομα καὶ τοῦ Κλέωνος οὐτος τελώνιον καὶ ἕνπρ τὸ τέλος τελωνοῦντος ὡς φησιν Ἀριστοφάνης: Ἀριστοφ.Ἰνν.248 παῖε . . καὶ τελώνην καὶ φάραγγα καὶ χάρυδριν ἀραγῆς, Αἰσχίν.1,119 μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ ἱμαρχοῦ τοῦτο ἐκλέξιοντος τὸ τέλος, Ἦρωδῶδ.6,64, Ἀριστοκλ.Φιλ.Π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προσ.15,2 || μτρ. κ. ἐπὶ τῶν κατοικῶν τοῦ Ὀρωπού, ὡς ἀνεπίδοτικῆς ἐπικλήσις: Ξένων 1 πάντες τελώνια, πάντες εἰσὶν ἀραγῆς || κ. ἐπὶ περιηροσῆρας: Πολύδ.12,39 ἐπὶ ταῦτοις σεμνύεσθαι, ἐφ' οἷς ἄν καὶ τελώνιος σεμνυθῆναι βάνασος 2] μτρ. εἰδ. ἐν τῇ Κδ ὁ ἐκθιστῆς, ὁ ἀδικος, ὁ ἀρπᾶς: Κδ Ματθ.5,46 οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι, Ἀσπῶς. ἩΝικ.102,21 πορνοδοσοὶ καὶ τελῶναι || Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ τῶν φθῆς τυροσάγοι τρίτη, ἀφ' ἧς ἀρχίζει τὸ Τριφθῆν, Κυριακὴ καθ' ἣν ἀναγιγνώσκεται ἡ φερώνωμος παραβολὴ τοῦ Εὐαγγελίου 3] νεώτ. κ. δημ. ἄνωγομαι δημοσῶς ὑπάλληλος ἐπιμελουμένος τῆς εἰσπράξεως τῶν δασμῶν ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων, ὁ προϊστάμενος τῶν τελωνεϊακῶν ὄργων.
τελωνητής ἰδὲ [τελωνῶν] μτρ. ὁ τελώνης βλλ., ὁ ἐνοικιστῆς δημοσίων φέρων: Μαν.4,329.
τελωνία (ἡ) κ. τελωνεῖα (Ἔνπρ.1) ἡ ἐκμισθῶσις, ἡ εἰσπραξίς τῶν δημοσίων προσόδων, κτ. ἄ. τὸ ἔργον, τὸ ἄξιωμα τοῦ τελώνου: Δημ.568 πότερον τελωνίαν καὶ πενηκονταίαν καὶ λιποσάξαν . . καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀροῦνται καλεῖν, Βέττ.Βάλλ. 2] ἢ τελωνίας καὶ βλαίους πράξεις ὁποτελεῖ ἰδ.ἀνάγν. τελωνίασι.
τελωνιακός ἡ-ἄν νεώτ. α. τελωνεϊακός βλλ.
τελωνιῆς ἄδος (ἡ) μτρ. ἡ τελωνική, ἡ ἀποτελομένη ἐκ τελῶν φέρων, ἴδρα μτ. τοῦ μῶσι, ἡ καλὴ τροφῆ, πλουσία ζωῆ τῶν τελωνῶν: Φοῖν.ΑΠ 6,295 μάζας ἀνικ' ἔκυρος τελωνιῆδος φιλοχίχου.
τελωνίως νεώτ. κ. δημ. ἐπιβόλλω τὴν πληρωμὴν τελωνεϊακῶν τελῶν εἰς τὰ εἰσαγόμενα ἢ ἐξαγόμενα ἐμπορεύματα 2] καταβάλλω τὰ τελωνεϊακὰ τέλη κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἢ ἐξαγωγὴν ἐμπορευμάτων, ἐκτελώνω(ω) 3] ρημ.π. τελωνισμός.
τελωνισμός ἡ-ἄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν τελωνίαν: Δημ.732 κόκλω φεύγων τοὺς νόμους τοὺς τελωνιακούς, Πλούτ.Ἠθ.201Β τελωνικὰ πρόσδοσι || τὸ οὐδ. τελωνικά ὡς οὐα. τὰ τέλη αἰ φόροι: Πλάτ.Νόμ.842Ρ.
τελώνιον(ν) (τὸ) μτρ., μον., νεώτ. κ. δημ. τελώνιον βλλ.)] τόπος ἐνθα πληροῦνται τὰ τέλη Σουδῆ, «τελώνιον προπερισπωμένως, ἐν φη ἐκαθέζετο ὁ τελώνης, τελώνιον προπροφευτόνως διὰ τοῦ γραπτεῖον»: Προσβ.13 τὸν πατῆ' ἄνω σπυδόντα πρὸς τὸ τελώνιον, Κδ Ματθ.9,9 εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, αὐτ.Μαρκ.2,14, Ἔνπρ. τὸ τελώνιον τῆς Ἰχθυήκῃς 2] τὸ ἐν

τελωνεῖν πληρωνόμενον τέλος, ὁ τελωνειακὸς δασμός· Στράβ.16,127, αὐτ.17,116, Ἄρσκαρ. ἐν λ. δεκαεταῖς· 3] μον. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ λαογραφίᾳ, δαιμονικὸν ἔνδον ἐν μεταμορφώται, οὐδὲ δὲ πάντοτε ἐπιβλαβὲς διὰ τὸν ἄνθρωπον, δαιμόνιον, στοιχεῖο· Δουκίωγ. Γλωσσ. ἐτελώνια, τὰ τοῦ ἀέρος δαιμόνια· Ἀριστοτ.Γ.Π.Θα.Στ.εφ. ἀναφερόμενοι εὐρίσκατοι τελωνία φυλάττοντα 72.8 σάν τὸ τελώνιον τὸ παμπόνηρον τοῦ μύθου· 4] νεώτ. νεοτ. κτ. πληθ. τὰ φῶτα τὴν Διοσκουρίαν, τὸ φωσφοφόρον πύρ, τὸ ἐν βυέλλῃ περὶ τὰ ὄκρα τῶν ἰστών καὶ κεραίων ἐκφανόμενον.

τελωνίς-ιδος (ή) νεώτ. νεοτ. πλασίριον ἰδίᾳ Ἰσθμοφόρον ἢ βενζινοκίνητον, ἐξφορισμένον τὴν καταδιώξιν λοθρημορίων· πρβλ. ἄτομολογίας.

τελωνίαμος-ον πάκ. κ. νεώτ. ὁ ὑποκειμένος εἰς τελωνειακὸν δασμόν.

τελωνισμός (ή) τελωνίζω) νεώτ. ἡ κατάσταξις ἰδίᾳ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εισαγομένων ἐμπορευμάτων εἰς τὴν οἰκίαν κλάσιν τοῦ δασμολογίου καὶ ἡ ἐξασφαλίξις τῶν τελωνειακῶν τελῶν.

τελωνισαθεμάρχη (ή) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τελωνειακοῦ σταθμοῦ.

τελωνοφυλακία (ή) νεώτ. κ. δημ. ὑπηρεσία ὑποκειμένη εἰς τὸς τελωνειακὰς ἀρχὰς καὶ φέρουσα ἰδίᾳ στολήν καὶ ὄπλιον, σκοποῦσα δὲ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν τελωνειακῶν δικαιοπραγμάτων καὶ τὴν πρόληψιν τῶν λοθρημορίων.

τελωνοφύλαξ-ακος (ή) νεώτ., δημ. τελωνοφύλακας κατώτερος τελωνειακὸς ὑπάλληλος, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ σώματος τῆς τελωνοφυλακίας.

τελωνίω-εω μτρ. κ. μον. παρκα. τετελώνικα (Φιλῶδ.Ρητ.1,3445) κ. παθ. τετελώνησαι ἰσπ.1, μέσ. ἀόρ. ἐτελώνωσθην ἰσπ.1, εἰμι τελώνης βλ.1, ἀγοράζω τοὺς δημοτικούς φόρους καὶ ἐσπραττω αὐτούς· Πλάτ.Ἠθ.236Β, Λουκ.Θεολ.30

μύλον δὲ προσαιτεῖ καὶ λιποδύνηται καὶ τελωνεῖ || κ. ἐπὶ κακῆς σμ.· Ἀπολλ.Κομ.13,13 κλένται, τελωνεῖ· 2] κ. μον. πτ. αἰτ. φορολόγη τῶν μεγάλων· Στράβ.6,9,34 τελωνεῖ τὴν πικρῶν· κ. παθ.· Πάπ. τετελώνηται διὰ πύλης ἐξάγων, αἰτ. τελωνομένους σκληρώσας, Στουδ.Θεόδ.193Α· || κ. μέσ.· Πάπ. ἐτελώνηστος ἐξέγων δούλην· 3] παθ. ἀπατοῦμαι, πληρώνωμαι ὡς φόρος· Πά.Μακκ.1,13,39 εἰ τι ἄλλο ἐτελώνωετο ἐν Ἱερουσαλήμ, μηκέτι τελωνεῖσθε, Πάπ. τὰ μὲ τετελωνημένα· 4] μτρ. διδάσκει ἐπὶ μισθῶ, ἐμπορεύομαι τὴν παιδείαν· Βασ.π.Θησ.Στ.εφ. σφαιρίων γένος οἷς τέχνη τὸ τελωνεῖν τοὺς λόγους ἐπὶ· πρβλ. κληλέω· 5] ρημ.π.τ. τελωνιότης.

τέλωρ Ἠσ. ἐτελώριον, μακρόν, μέγας.

τελωνίριος Ἠσ. κμέγας πελωνίριος.

τεμαχιώδης ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τεμάχια, κομματιστά.

τεμάχι ἑπίρρ. λαξ, κατὰ τεμάχια, κομματιστά, τεμαχιῶδης· Σουῖθ.

τεμαχίζω μτρ., μον. κ. νεώτ., ἀόρ. ἐτεμαχίσα κ. παθ. ἐτεμαχίσθην, μτρ. παθ. τεμαχισμένους κόπω εἰς τεμάχια· || εἰδ. ἀνοφ. πρὸς μεγάλους ἰχθύες διαμελίζω πρὸς ταρχίαν· κ. παθ.· Ξενοκρ.π. Ὀρεῖθ.2,58,19 ἑπίσας κτηνώδεις, τεμαχίζεται, Γαλ.6,728· 2] μτρ. θιαρῶ, διαχιρῶς· Πλάτ.Ἠθ.2,837Β τεμαχιζέιν τὴν πραγματείαν, ἐπιστά, Ἠσ.Υατ.1,7 τεμαχιζέιν τὴν ἀπόδειξιν, Πορφ. Χριστ.31 τεμαχιζὼν μελῶδον τὸν νόμον· κ. παθ.· Θεοφύλ.Σ' ἐπιστ.39 οὐ δύνασαι Ἐθίγας καὶ Γαλιλαίτας ἄρῶν οὐ τεμαχιζέσαι πόδας, Παύλ.Αγ.7,11· 3] ρημ.π.τ. τεμαρισμός, τεμαριστός, τεμαχίτης.

τεμαχιώτης (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ ἑλέμους, μέρος πράγματος κοπέντος, θραυσθέντος ἢ διασπασμένου, ἀπόσπασμα, τμήμα ὅλου π-

νός, κομμάτι· Ἰσπ.Παθ.43 ἰδ.γρ., Πλάτ.Συμπ.191B ὅτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἄρρηνος, Ἄμφικ.35 λαδρακίον τεμάχια, Κρωθ.8, Κινωύ.1,5,7D τεμάχια τῶν παραπτασμάτων, Ἰγρηγορ.Ν1,1,37 κατὰ τεμάχια καὶ μέρη πλεῖστα διασπασθέντα, αὐτ.7,3,136 τεμάχρον ἄρτου, - τεμαχίον κρέατος οἰκασέδου· 2] νεώτ. ἐν ἐκ πολλῶν προγμ. ὁμοῦ λευθ. θανομένων, ἀπορριζώντων σπόκον· 3] νεώτ. μουσ. μουσική συνθέσις, ἄρτιον μουσικόν μέλος, ἀσπτελεῖα μελωδία, μουσικὸν κομμάτι.

τεμαχίλοκος (ή) μτρ. ὑποκορ. τοῦ τεμαχίτης βλ.1· Μάχ.π. Ἀθην.6,244C τεμαχίλοκοι τρεῖς .. κωδιῖοι ἰδ.γρ. τεμορατοί.

τεμαχισμός (ή) [τεμαχίζω] μτρ., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τεμαχίω, ὁ διαμελισμός τὸ κομματίσμα· Ἡρακλῆδ.Ἐπιμ.266, ΚΜονασα.Χρον.180 τεμαχισμός σφαιρίου - ἀρτου.

τεμαχιστός-ή-όν μτρ. ὁ τεμημένος, ἡ κεραιωγμένης εἰς τεμάχια πρὸς ταρχίαν· Μάχ.π. Ἀθην.6,244C ἐν ἡ τεμαχιστοὶ τρεῖς ἐνήσαν κωδιῖοι ἰδ.γρ. τεμαχίλοκοι, Ἀθην.Ἰατρ.π. Ὀρεῖθ.23,27.

τεμαχίτης (ή) [τεμαχίζω] ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων, ὁ δυνάμενος ναυπησθῆναι, ναυπη εἰς τεμάχια πρὸς ταρχίαν· Ἐδδούλ.9 κ. ζώντων λοπαδίων .. τεμαχίτας, Ἀλκίφρ.3,5, Σχόλ. Ἀριστοφ.Ἰσπ.283.

τεμαχοπέλης (ή) ὁ πωλὼν ἰχθὺς τεμαχίτος βλ.1, τεμαχοχέμενος, ὁ ταρχιοπέλης· Ἄντιφ.128 ἐλθόν τε πρὸς τὸν τεμαχοπέλην ἤπιρνευε.

τεμάχος-ους (ή) [τέμνω] κ. μον. κ. νεώτ. ἀποκεκομμένον μέρος, τεμάχιον ἰδίᾳ τεμαχοχέμενον ἰχθύος ἐπὶ κρέατος συνήθως ἕλαστον τόμος, Φρόν.13]· Ἰσπ.Παθ.41, Ἀριστοφ.Ἰσπ.283 δι' ἄρτων καὶ κρέας καὶ τεμαχοχ, αὐτ.Πλ.894 πολὺ χολῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων, αὐτ.Νεο.339, Ξεν.Ἀν.5,4,28, Ἐπιπ.12 θήνιον τεμάχιο, Ἀλεξ.186,8·

|| μτρ. γεν. κ. ἐπὶ τερωχίων κρέατος· Λουκ.Ὀνειρ.14 ὅτε τὸ ἔτος ἤθησα τοῖς Κρωπίταις δύο τεμάχια τῶν ἀλλήλωνος ἐμβαλῶν, Φιλῶστρ.Σοφ.1,2, αὐτ.2,6, Φρόν. ἐν ΑΒ 65 χοίρων τεμαχη· || κ. ἐπὶ καρπῶν· Παύλ.Αγ.7,11· || κ. μτρ.· Αἰσχ.π. Ἀθην.8,347Β πρὸς αὐτοῦ τραγῳδίας τεμαχη εἶναι ἑλέως τῶν Ὀμήρου μεγάλων δειπνῶν· 2] νεώτ. γεωλ. τεμαχίον τῆς γήινης κρυσταλλοσφαιρας, περιοριζόμενον ἐκατέρωθεν ἀπὸ ρηγμάτων ἢ μεταπτώσεων.

τεμενάς (ή) [τεμνω] δημ. χαιρετισμὸς τῶν Ἀνατολιτῶν διὰ βαθείας ὑποκλίσεως καὶ ἀμφύσσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ στήθος, τὸ στήμα καὶ τὸ μέτωπον· 2] κτ. ἐπέκτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐκδύλωσις δουλικῆς ὑποταγῆς· αὐτὸς τεμενάδες δὲν κάνει.

τεμενεός (ή) [τεμνω] δημ. χαιρετισμὸς τῶν Ἀνατολιτῶν διὰ βαθείας ὑποκλίσεως καὶ ἀμφύσσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ στήθος, τὸ στήμα καὶ τὸ μέτωπον· 2] κτ. ἐπέκτ. συνήθ. κτ. πληθ. ἐκδύλωσις δουλικῆς ὑποταγῆς· αὐτὸς τεμενάδες δὲν κάνει.

τεμενικός-ή-όν κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τέμενος βλ.1, ὁ τέμενος· Ἀναξάνορ.12 (ἀμφιγρ.) || τὸ τεμενικὸν ὡς ἀσπ. ὄνομα ναυῶ ἔχοντος ἱερὸν ὄσασ· Στ.εφ.Βυθ. ἐν λ. Ἰσπειν. ΕΜ 278,35· 2] ἐπὶ εισοδημάτων, ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἱερῶν κτημάτων· Διδ.Ἄλ.π. Ἄρσκαρ. ἐν λ. ἀπὸ μισθωμάτων ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων· 3] τίσις λόγου ἐκφανθέντος ἀπὸ τοῦ ρήτορος Ἰσάου· Ἄρσκαρ. ἐν λ. ἄμμοποι ὁ τεμενικός λόγος.

τεμένιος -ος-ον δ ὄνικων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τέμνωος βλλ.: Σοφ.Τρ.754 φυλλάς τεμένια ἰθὺ δένδρα καὶ τὰ φύλλα τοῦ ἰεροῦ ἄλασος| Ἐπιγρ. τέμνωος οἴκος: 2) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς Ἐστίας **τεμένισμα**-τος|τὸ |τεμενίζω| μγν. κ. μον. ἢ περιοχή ναοῦ, τὸ ἱερὸν ἔδαφος τὸ ὄνικον εἰς τὸν: Δίων Κ 42,26 τὰ τὸ Σαραπίδιον τεμενίσματα ἀποκατάφας, αὐτ.57,9. Εὐστ.Πον.72,17.

τεμενίτης |δη. θηλ. τεμενίτις βλλ., ὁ τεμένιος βλλ., ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Συρακοῦσιν: Θουκ.6,73 οἱ Συρακοῦσινοι . . . τεμενίτην ἐντὸς παρηπάδα μνοι| Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μικῶν| Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Ἀραργῶ.

τεμενίτης-ιδος |δη. θηλ. γοῦ τεμενίτης, ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἄκρα, ὄψωμα ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ ναὸς ἢ τὸ τέμενος τοῦ Ἀπόλλωνος: Θουκ.7,3 ἀπῆγαγε τὴν στρατιάν ἐπὶ τὴν ἄκραν τὴν τεμενίτιδα καλομένην |δηγρ. τεμενίτην|.

τέμνωος |τὸ |τέμνω κ. νεώτ., ὄρακαδ. τ. τέμνωος| Ἐπιγρ., ἀπολ.γενικ. τεμνωός| Ἀλκ.152, ἀποτετημένον καὶ ἀποκεχωρισμένον τέμνωον γῆς, ὅπερ εἰδίδετο τῆν ὡς ἰδιοκτησία: Ἰλ.5 500 ἐν δ' ἐπίθει τέμνωος βαθυλήϊαν. || συνθβ. μέγα τεμνωον γῆς, ὅπερ ἀποχωρίζομενον τῆς δημοσίας γῆς εἰδίδετο εἰς τὸν βασιλέα ὡς ἰδιοκτησία: Ἰλ.2 194,αὐτ. Υ 184 ἢ νύ τί τοι τρώες τέμνωος τάμον, . . ὄφρα ἄντοισι ἰθὺ Αἰνεΐφι. Ὀδ.Ρ 297 ὄμωος Ὀδυσσεὺς τέμνωος μέγα κοπρίσσαντες| κ. κτ. πληθ.: Ὀδ.Λ 185 ἀλλὰ ἐκπλοῦς Πηλεΐμαχος τεμνωέα νεμέτα, Ἀριστ.Λ.Ρητ.1361α,35 τεμνέω, μέρος τιμῆς|

2) τεμνάχιον γῆς ἀποκεχωρισμένον καὶ θεῷ τῆν ἀφιερωμένον, συνθβ. ἱερὸν ἄλασος μετὰ ναοῦ καὶ βωμοῦ| Ἡσ. «τέμνωος» πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τῆν, εἰς τῆμην, ἢ ἱερὸν καὶ βωμοῦ, ἢ ἀνομιμηθέν θεῷ ἢ βασιλεῖ: Ἰλ.Β 696 Διμήτρον τέμνωος αὐτ. Ὀ 48 ἔνθα δέ αἱ τέμνωος, βωμός τε θεΐας, αὐτ. Ψ 147, Ὀδ.Θ 363, Πίνδ Ν 10,19 ὄμωον Ἀργείων ἐ-χέι τέμνωος μοίραν ἐσθλῶν, Ἡσ.2 112 ἐστὶ μετὰ τῷ τέμνωε τοῦ Πρωτέως ἱερὸν, αὐτ.3 142, αὐτ.9, 116|

|| γεν. ἱερὸς τόπος: Πίνδ.Π 5,33 ἀκρη-τόις ἀνίσις ποταρικῶν δωδεκ' ἐν δρόμῳν τέμνωος τὸ Πυθικὸν στάδιον| || ὄμ. τέμνωος Ἀρεῖας ἢ πόλις Συρακοῦσιν: αὐτ.Π 2,2 μεγαλοπόλις ὡ Συρακοῦσαι, βαθυπολέμου τέμνωος Ἀρεῖας| || κ. τέμνωος Νείλου ἢ ἱερὰ κολῶς τοῦ Νείλου: αὐτ.Π 4,56| || κ. τέμνωος Κηφισίδος ἢ λίμνη τοῦ Κηφισοῦ ἀφιερωμένη εἰς τὴν νόμην Κηφισίδα: αὐτ.Π 12,7|

|| κ. ἱερὸν τέμνωος Ἰππιδάδοσι, ἢ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν: Ἀριστ.Λυσ.483| || τέμνωος Ποσειδῶνος ἢ θάλασσα: αὐτ.Ν 6,63| || τέμνωος αἰθέρος ὁ ἀήρ: Αἰσχ. Πέρσ.365 κνέφας δέ τέμνωος αἰθέρος λάθρ, αὐτ. Φιλίτ.13 τέμνωος ἀνέμῳν| || κ. μπα: Ἐπιγρ. Μαραθῶν σῆς ἀρετῆς τέμνωος|

|| κ. νεώτ. τέμνωος τῶν Μουσῶν πᾶν ἴσχυμα ὅπου θεραπεύονται τὰ γράμματα ἢ αἱ τέχναι, ὅσον τὸ ναυπη-στήμιον| 3) ἱερὸν ἄλασος ἢ ἄλασος: Ὑμν.Ἀφρ. 267, Σοφ.ΟΚ 135 ἐν ἐνὺ λέκυσσον περι πάν σθηθά δνομοῖαι τέμνωος γῶναί| 4) ναὸς: Χορῆκ. 88Ρ τοῦ τεμένωος τῆς ὁροφῆς| || νεώτ. γεν. ναὸς ἄ. θρησκείας πλὴν τῆς χριστιανικῆς| κ. εἰδ. εὐκτήριος οἴκος τῶν Μουσαῶν, μνημ., τζομ|

τεμνωούρος |δη| ἰουρσοῖ| Ἐπιγρ. ἄ. τεμνωούρος |Ἡσ.ἰ| ὁ φύλαξ τεμνωος: τεμνωούρος Ἐρμῆς.

τεμνωόχος-ος-ον |τέμνωος, ἐχμ| ὁ ἔχων τέμνωος βλλ. ἢ ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ, πθ. ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος: Πίνδ.δπ.185 αὐτόν με . . γαίης ἰδοεΐται τεμνωόχον, Ἀπολλ.ἄδσκ.Συντ.138,13.

τεμνωώρος |δη| Ἡσ. ἄ. τεμνωούρος βλλ.

τέμωαι |Ἡσ. «τείνει».

τέμματα |Ἡσ. «στεγαῶματα» |πθ. λακ. ἄνθι στέμματα|.

τέμνω |Ἡσ. ἐπιθεῖν, τῆν, ἡγεῖσθαι.

τέμνω |η| κ. μων. κ. νεώτ., ἰων., ὄμορ. κ. ἐπ. τάρνω |Ἰλ.Γ 103| κ. γ' ἐν. τέμει |μ. ἐν Ν 707|, παρστ. ὁμοιστ. τέμνωος |Ἀπολλ.Ρ 1,1215, Κόιντ.6,217|, μέλλ. τεμῶ |Ἔδρ.Βάχρ.493, Θουκ.1,82| κ. ἰων. τεμῶ |Ἰπν. Ὀρκ.1, ἀόρ. β' ἔτεμον |Θουκ.6,71| ἰων. κ. ὄμορ. ἔταμον κ. ἐπ. τάρνω |Ἰλ.2 292, Πίνδ.Ν 3,33, Ἡρ.7, 132| κ. ἐπ. ἐν ἀποκρ. ταρκεῖν |Ἰλ.Τ 197|, παρκα. τέμνωκα |Ἀριστ.Λ.Σοφ.Ἐλ.178α,21|, ὄμορ. γ' ἐν τε-τῆκα |Ἀρχμ.Κων.Σοφρ.1,22,26| κ. ἰων. κ. ἐπ. μγν. τεμνωός |Ἀπολλ.Ρ 4,156|, μέλλ. τεμνωομαι Ἰ.Α-ριστ.Ἰπν.291, Ξεν.ΚΠ 1,41, ἀόρ. ἐταμῶμαι, ἀ-παρφ. ταμῶσαι |Ἰλ.1 580|, ἀττ. ἐτεμῶμαι |Ἰπλάτ. Πολιτ.280D ἰδη|, Ἰουκ. ἐπ. Εἰκ.24, παθ. τέμνωμαι, παθ. μέλλ. τμηθῶσμαι |Ἀριστ.Ἀτομ.968β,17| κ. ὄμορ. τμηθῶσμαι |Ἀρχμ.1|, τελεθ. μέλλ. τεμνωο-μαι |Φλόδοστ. Ἀπολλ.4,24 κ. ἐν μέλλ. ἰεκ-1 η. Πλάτ. Πολ.564κ|, παθ. ἀόρ. α' ἐτμῆν |Ἔδρ.Τρωφ.480, Θουκ.2,18| κ. ὄμορ. ἐτμῆναι |Ἀρχμ.Κων.Σοφρ.1,11|, παθ. παρκα. τέμνωμαι |Ὀδ.Ρ 195, Θουκ.3,28| κ. ὄμορ. τέμνωμαι |Ἀρχμ.Κων.Σοφρ.1|, κὀπτος, ἀρχ-ῶς, κομματοῦς: Ξεν.Ἀνομ.1,4, ὁ τὸς μὲν πρό-σθεν ὀδόντας πᾶσι ζῶσι οἴους τέμνω ἐνὸς |ἐπιτηδεύσιος πρὸς τὸ κοπτεῖν, Πλάτ.Γοργ.476D τοιοῦτον τῆμα τέμνωται τὸ τεμνωόμενον, ὅμορ τὸ τέμνω τέμνωι| 2) τραμοσίτω, ἀκρωτη-ριάζω, πηλῶνα: Ἰλ.Ν 501 ἄλλων ταιμῆν χροῶ χαλκῶ, αὐτ.Π 761, Αἰσχ.Εὐμ.592 εἰσφοικῶ χεῖρι πρὸς δέρην τεμῶν |τραμοσίτω εἰς τὸν λαυνοῖν|, Σωρ.1,83 οἱ στενοὶ τέμνωσι |τελαμῶνες| 3) ἐπὶ χειροουργοῦ, ὀπακόπῳ, ἐκκόπῳ, ἔξασθ' διὰ το-μῆς, ἰδίῳ βέλος ἐκ τοῦ τραύματος: Ἰλ.Λ 844 ἔνθα μιν ἐκτανῶσι ἐκ μῆροσ τῶνα μαχαίρῳ δῆδ βέ-λος περιεπικῆς, Γαλ.16,810 τέμνει τὴν χεῖρα| || κ. ἀπολ. ποιοῦμαι χροῶν τῆς χειροργικῆς μα-χαίρας ἐνεργῶ ἐχειρήσεις, ὄνθβ. καιῶ, κομη-ριάζω: Αἰσχ.Ἐμ.849, Ξεν.Ἀν.5,3,18 οἱ ἰστροὶ τέ-μνωσι καὶ καιοῦσι ἐπ' ἀγασθῶ, Πλάτ.Γοργ.456B, αὐτ.480C| || κ. παθ. ὀπαδῶλλομαι εἰς ἐχείρη-ση, ἐχειρίζομαι: Ἰπν.Ἀφρ.7,44, Πλάτ.Γοργ.479Α φοβούμενος . . . τὸ κῶσθαι καὶ τὸ τέμνωσθαι, ὅτι ἀλγικόν| 4) ἐκτέμνω, εὐνομιάζω, μνουο-χίζω: Ἡσιόδ.Ἐργ.790 ἐρίμοος ταιμῆν, αὐτ.Ἐργ. 789 μῆνός δ' ὄγδοσθ' κάρων καὶ βουῶν ἐρίμω-κον ταιμῆν| || κ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Ἰουκ.Σωρ.15 ὡς γάρ μιν ἢ Ρῆη ἔτεμ| 5) ἐπὶ ζῶων, κατα-κόπῳ, τεμαρίζω, λιονίζω, κομματίζω: Ἰλ.1 209 ταιμῆν δ' ἄρα θῖος Ἀχιλλεύος, αὐτ.Ω 409, Ὀδ. 1,29, Πίνδ.Ο 1,49 ὀδοτος ὅτι τε νυρὶ ζῶσιον ἄμφ' ἄκρῳν μαχαίρῳ τάμον κατὰ μέλη, Ἡρ.2,65 ἢ δ' ἀντ' αὐτοῦ ταιμῶσα ἰχθὺς παρέχει, ὁμορ. τοῖσι θερίσιον, αὐτ.3,42| || ὄμ. κ. μέσ.: Ὀδ.Ω 364 ταιμνωόμενος κρεῖα πολλὰ| 6) σπάζω, θῶω, θυ-σιόζω: Ἰλ.Τ 197 ταμῆι Διτ' Ἡελίω γε, Ἐδρ.Ἰκ. 1196 ἐν ψ δ' ἐτέμνει σφάγια χρῆ σ', ἀκούσι μὲν κ. παθ.: οὐτ. Ἡρακλ.400| 7) σκεῖν, ἐν φρ. τέμνω ὄρκια, ἢ ἀπονάδῃ τέμνω μνημὸν συνθῆ-κης, συμμίσθαι ποῶν τὴν εἰς τοιαῦτα συνθῆ-κη ἀπλησῶν θυσίαν, ἰδίῳ ἐπιτελεῖ τὴν θυσίαν τὴν συν-θῆκην εἰς τὴν ὄρκωμοσίαν: Ἰλ.Β 124, οὐτ.Γ 73, αὐτ. Δ 155 θάνατον νύ τοι ὄρκι' ἔταμον ἰσθῶ, ἐπὶ τῷ σφ' θανάτῳ τοῦ ὄρκου ἐποίησται, Ὀδ.Ω 483, Ἡρ.4,201 ταμῶντες τοῖσι βαρκαίοσι χρόνον μένειν αἰεὶ τὸ ὄρκιον, αὐτ.7,132 αἰ τοῖτοῖσι οἱ Ἐλλῆνες ἔταμον ὄρκιον οὐτ' ἢ βαρβάρῳ πῆλεμον ἀκρημένο, Ἐδρ.Ἐλ.1235, αὐτ.Ἰκ.376 ἄρα φιλιὰ μὴ ταμῆι| || κ. κ. μέσ. ἐπὶ δῶο μνησ.: Ἡρ.4,70 τῶν τὸ ὄρκια ταιμνωόμεν| 8) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ φάρμακου, κατακόπῳ φυτῶν ἢ πρὸς παρα-σκευῆν ἱατρικοῦ φαρμάκου ἢ πρὸς τέλεσον πο-μπῆς: Πλάτ.Νόμ.836B τῆ τεμῶν φάρμακον τοῦ-τόσι ἐκάτοσι τοῦ κινθῶνος διαφυγῆν εὐρήσι γ

|| κ. μτφ. : αὐτ.919B τούτων οὖν χρῆ φάρμακον ἀεὶ τέμνειν τὸν νομοθέτην, αὐτ.Ἐπιπ.353B ὅ) κόνη, μαζεύω γάρτο, λαχανικά κ. παθ. : Διοσκ.3, 132 10) ἐπὶ ποταμοῦ, διαίρα, χωρίζω : Ἦρ.2, 33 ἄνε .. ὁ Νεῖλος, καὶ μέσην τέρνει Λιβύην, Εὐρ.Ἰλ.411 || κ. ἐπὶ σειράς ὁρέων : Διον.Περ. 340, αὐτ.890 || κ. μτ. τοῦ δίχα, κόπην χωρίζω εἰς δύο : Πλάτ.Συμπ.190B || κ. μέα. : Πλάτ. Νόμ.695C λαβὼν αὐτὸν ἔδδορας διέλιπε ἐπὶ τὰ μέρη τεμόμενος (διαίρασας αὐτὴν εἰς ἐπτά μέρη) κ. παθ. : Πλάτ.Πολ.509D γρημὴ δίχα τεμνέμεν, αὐτ.Συμπ.101D ἀτε τεμνόμενος ὡσπερ αἱ φέτραι, εἰς ἑνὸς δού || ὄμ. μτφ. διαίρα, χωρίζω λογικῶς : Πλάτ.Φιλ.44A, αὐτ.Πολιτ.262B εἰ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἀρίτιον καὶ περιττὸν τις τέμνει εἰς ἄριστον καὶ περιττῶς, ἱ. Σωφ.1,1 εἰς δύο μέρη τέμνουσι (τὴν πραγμασίαν) κ. παθ. : Πλάτ. Σοφ.223C καὶ μὴν αὐ φέσομεν ἀγοραστικὴν διχῆ τέμνεσθαι : 11) Ἰσχυαῖον, λεπτόν, ἀραιῶνα : Γαλ.6,20, αὐτ.15,507 ἡ τῆς πιστάνης θλί τέμνει καὶ ὄγραναι : τὰ τῆς ἀναπύσεως δαδόμενα κ. παθ. : Σωφ.1,98 διὰ τῆς δριμυτοῦσας εἰ καὶ τοὺς πάχος τέμνοιτο τοῦ γαλακτοῦ || 12) ἀποκόπτω, χωρίζω : Ἰλ.Γ 273 ἄρῶν ἐκ κεφαλῶν τὸν κεν τρίχας, αὐτ.Σ 177 τὰρῶνδ' ἀπαλῆς ἀπὸ θαίρας, Αἰολ. Χο.1047 βύρας θρακόντιον κούκτας τεμνὸς κάρη, Σοφ.Α1.179 Ἄριστφ.Ὀρν.1560 ἡς λαμβόμεν τέρμων, Πλάτ.Πολ.426B ἀγνωστέες ἐστὶ τῷ ὄντι ὡσπερ ὄβραν τέμνουσιν κ. παθ. : Εὐρ.Τρω.480 τρίχας δ' ἐτήρηθ' ἴσσοε πρὸς τύμβους νεκρῶν || κ. μτ. διηλθς αἰτ. ἐπὶ φωτῶν, ἀποκόπτω τὸ ἐκ πνοῦς, κλαδεύω : Ἰλ.Φ 38 ἔρινονδ' ὄξει χαλκῷ τάρμε νέους ὄρηκας || κ. ἐπὶ ἀνιέλου, καθορίζω, κλαδεύω : Πά.Λευτ.25,3 ἔξ ἐπὶ τεμνὸς τὴν ἀμπελὸν σου || 13) περιερίζων μέρος τὸ ἀποκόπτον τρόπον πᾶσιν αὐτὸ ἀπὸ μερλοῦτερου ὅλου, ἀποτέμνω, ἀσχωρίζω, ξεχωρίζω : Ἰλ.Σ 194 καὶ μὲν οἱ Λῳκοὶ τέμνοτες τάρμε, ἔρχον δ' ἄλλων, αὐτ.Ν 707 τέρει δὲ τὸ τέλος ἀρούρης || ὄμ.κ.μέα. : αὐτ.1 580 φιλῶν ἄρσιν πεδίοιο ταμῆσθαι || 14) ἀπάγω, ἀρπάζω : Ἰλ.Σ 525 τάρμονται ἄμφι βούων ἀγέλας || 15) ἐπὶ δένδρων κ. ξύλων, κόπην καταρρίπτω, ἀποκόπτω, κόβω : Ἰλ.Α 88 τάρμων δένδρεα, αὐτ.Ψ 119 Ὀδ.Μ 11 φηρούς δ' αἶφα τάρμντες, Ἰσοδ.Ἐργ.805 ὠλόταρος τε τάρμιν θαλαμηῖτα δοῦρα, Εὐρ.Ἐλ.231 τίς .. ἔτεμε τὴν δοκρυόεσσαν ἰλίω πεύκων .. Θουκ.2,98 ἐπορεύετο δὲ δ' ἀσπὸ τῆ ὀδῶ .. τέρμων τὴν ἄλην, αὐτ.3,70 κ. παθ. : Ἰλ.Ν 180, Ὀδ.Ρ 195 ῥόσολον τεμνόμενον, Δημ.1048 τὴν ἄλην τὴν τεμνέμενην πεπρακῶτα || κ. μέα. κόπην χάρω ἐμαυτοῦ πρὸς οἰκοδομῆν : Ὀδ.Ε 243 ἀσῆρ ὁ τάρμετο δοῦρα, Ἦρ.5,82 ἔδδοτον ὄν οἱ Ἐπίδαυροι Ἀθναίων ἐλαίην φρ δοῦσαι ταμῆσθαι, Εὐρ.Ἐκ.634 16) ἐν συνεκφορ. μτ. τοῦ λίθου, ἐξάγω λίθον ἐκ τοῦ λατομείου, λατομῶ : Πλάτ.Κριτ.116Α τὸν δὲ λίθον ἔτεμον ὑπὸ τῆς νήσου κύκλω τῆς ἐν μέσῳ κ. παθ. : Διόδ.Σ 5,13 κόπηνουσι τὴν πέτρων καὶ τοῦς τμηθέντας λίθους κούσων || κ. μέα. λατομῶ δι' ἄλλου : Ἦρ.1,186 ἐτάμνω λίθους κερμηλικας || ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ μέταλλου, ἀνοίγω, ἐργάζομαι μεταλλικῶς κ. παθ. : Ὑπερίδ.Ἐξ.35 17) καταργάζομαι τὴν διὰ πέλεκους ἢ ἄλλου σιμῆροῦ δοκῶνα, ὡστε πρὶ λᾶβη σχῆμα τὸ ὄρισμένον, πελεκίζω : Ὀδ.Ε 162, Ἦρ.5,25 σπαδίεας δὲ αὐτοῦ τὸ δέρμα ἰγνύτας ἔξ αὐτοῦ ἔταμε || ὄμ. κ. μέα. : Ἦρ.1,194 ἔπεσαν .. νομῆας ἰγνῆς ταμόμενοι παύσωνται || 18) μτ. αἰτ. ἀναφ. πρὸς χώραν, καταστρέφω, δοῶ, λεηλοῦμαι, ἐρημόνω : Ἦρ.9, 86 τὴν τὴν αὐτῶν ἔταμον, Θουκ.2,19, αὐτ.6,7 τῆς γῆς ἔτεμον αὐ πολλῶν || ὄμ. κ. μτ. γενικ. διαπρακτικῆς : Θουκ.1,30 ἐς Λευκάδα τὴν Κορινθίων

ἀποίκων τῆς γῆς ἔτεμον, αὐτ.2,56 || κ. παθ. καταστρέφωμαι, ἐρημόνωμαι : Θουκ.2,13 κατοικήσειν περιέλιπεν αὐτὴν τμηθείσαν || γενικ. ἀναφ. πρὸς φωτᾶ, κατακόπτω δπως καταστρέφω, τὰ κόβω ἀπὸ τῆ ρίζου, καταστρέφω : Εὐρ.Ἐκ.1204 σῆς ἐμελοῦν γῆς τεμνὸν βλαστῆματα πλεῖσταυς αὐδῆς .. Ξεν.Ἀποστ.1,13 19) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ γῆν ἢ ἀρουραν, κόπην κατὰ πῆκος διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀροτρίω, κομᾶται : Σόλ.3,47, Αἰολ. ἀπ.196 20) ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ὁδόν, ἀνοίγω, κατασκευάζω ὁδόν, δρόμον, ὁδοποιῶ : Θουκ.2, 100 ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε || κ. γεν. ἀνοίγω, κατασκευάζω, σὶον ὁδόν, διάπλουν : Πλάτ.Κριτ.118B διάπλους ἐκ τῶν διαωρῶν εἰς ἀλλήλας τὴν πλαγίας καὶ πρὸς τὴν πόλιν τεμνόμενος || ὄμ.κ.μέα. : Λουκ.ἄπ.Εἰκ.24 οὐκ .. ἐγὼ πρῶτος ταῦτην ἔταμῶν τὴν ὁδόν, Πάπ. τάρμων τεμῆσθαι κ. παθ. : Πινδ.1 651,22 μυρία τέμνηται κέλευθοι, Ἦρ.4,136 τὰς ὁδοὺς οὐκ ἐπισταμένου ὡστε αὐ τεμνόμενων τῶν ὁδῶν || κ. μτφ. ἀνοίγω, ἀκάτω : Πλάτ.Κριτ.70D ὁχετοῦς ἐπὶ τὸν πλεῖστον ἔτεμον 21) διονύω, διέρχομαι : Ἦρ.7,124 μὴν μεσόσσαν τάρμων τῆς ὁδοῦ ἰδιερχόμενος τὴν μέσον ὁδόν, Εὐρ.Φοίν.1 ὡ τὴν ἐν ἀστρίσσι .. τέμνων ὁδῶν .. Ἥλιε, Ἄριστφ.Θεσμ.1100 διὰ μέσῳ .. αἰθέρος τέμνων κέλευθον || κ. ἀναφ. διανύω τὴν ὁδόν μου, βαδίζω : Ἀπολλ.Ρ 2,1244, αὐτ.4,771 || κ. μτφ. : Αἰολ.Ἰκ.807 τὴν ἄν πόρον τέμνοι τῶν γάμων λυτῆρα ἢ ἰσοῖον δρόμον ἐν πᾶρω, ποῖον μέσον ἂν ἐφεύρωμαι, Πλάτ.Πρωτ.338Α ἀλλὰ μέσον τὴ ἀμφοτέρους τεμναι, αὐτ.Νόμ.793Α, Ποσειδ.ΑΠ 9, 359, Πλάτ.Ἠθ.71 ἐντεχων δὲ τὸ τὴν μέσον ἐν ἄσαι τέμνειν ἐπιελάσαστα 22) ἐπὶ πλοίων, διασχίζω τὴν θάλασσαν : Ὀδ.Γ 175 ἠνάγει πέλαγος μέσον εἰς Ἐθόβων τέμνειν, αὐτ.Ν 88, Πινδ.Π 3,68 καὶ κε ἐν ναυσίῳ μόλον Ἰονίαν τέμνων θάλασσαν || κ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, διασχίζω τὸν ἀέρα : Ὑμν.Δημ.383, Εὐρ.Ἐπιγρ.2 ὡ τὸν ἀγῆταρον πλόον αἰθέρος λίε τέμνων, Ἄριστφ.Ὀρν.1400 τότε δ' αὐ βερέα σώμα πελόων ἀλμυρον αἰθέρος σθαλακτέμνων || κ. μτφ. : Πινδ.Ο 12,6 αἶ γε μετ' ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὐ κάτω φεῖδη μετατῶν τάρμοισι κυλινδόνται ἐλιπίδες αἱ ἐλιπίδες τῶν ἀνδρῶπων κυλινδοῦνται ἄνω καὶ κάτω διαπελοῦσαι τὸ πέλαγος γαταίου φεβούρου 23) φέρω ἀμέσως εἰς τέλος, εἰς πέρας, συντέμνω : Πινδ.Ο 13,57 ἐπ' ἀμφοτέρα μάχην τέμνειν τέλος Εὐρ.Ἦρσῶλ.758, Λιδαν.Λόγ.18,164 λόγῳ τὰ διάφορα τεμναι, Κῶδ.Ἰουστιν.3,12 τὰς δίκας τεμναι : 24) μτφ. ἄρω : Ἐρν.143 25) ρημοτ. π. τομῆ, τομῆς, τόμος, τμήσις, τῆμα, τμηματικῶς, τμητῶς κ. συνδ. ρινότμητορ.

τέμνω [2] Ἦσ. τέμνωται ἀμείλιγτος.

τέμπελα (τῆ), νεῶτ. τέμνη ἢ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσος ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ διασπομένη κοιλιά Σουλῆ. ἐτέμνη τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλικῶν ὄρων περὶ τὸν Ὀλύμπου καὶ τὴν Ὀσσον στενάς : Ἦρ.7,173, Καλλ.Δηλ.105, Αἰλ.Π13,1 2) γεν. πάρα μεταξὺ ὄρων κοιλιάς λεμώνας ἔχουσα, τορηνή τοποθεσία Σουλῆ.εκατόβωλο δὲ αἰ ἐν πάσι τοῖς ὄρεσι στενωτάτα διεκβόλαι, καὶ αἰ σύνδεδροιο τόποι. ἰβλως δὲ Μακεδονικὰ ὄρη αὐτῶν καλούμενα, καὶ οἱ στενοὶ τόποι : Θεοκρ.1,67 ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπελα, ἢ κατὰ Πινδῶ, Κικ. Ἄτρ.4,15,5, Φιλ.δαστρ.Ἐπιστ.16, Διον.Περ.219, αὐτ.916, Ἄριστφ.Ἐλ.231,42,20, αὐτ.36,481,120.

τεμνέλη[3] [6] Ἦρ.1, ὁ κατοικῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶν Τεμνῶν : Ἀνώνυμ. Τεμπετα.

τεμνέληξ-α-ἰκο [Γουρκ] Δημ. ὁ δὴνυρὸς, ὁ φυγῆγονος : ΜΜ μωρη τεμνέλα καὶ Ἰωδῆ, ποὺ βὰ μὴν ἴδωε γεννηθῆναι, φρ. αἶτα βὰ χαθῆς, τεμνέλη, - τεμνέλα κοπέλλα, - παιδί τεμνέλικο.

τεμπελιά (ή) (τουρκ.) δημ. όκνηση, φυγοπονία.
τεμπελιάζω δημ. άμτθ. καταλαβάνομαι, κατέχομαι υπό όκνησης, γίνομαι τεμπελής.

τεμπελικός-η-ο ό άρμόζων, ό ίδιόζων εις τεμπελήν, ό όκνηρός: ΜΜ εδάφια χωροφύλακας πού 'ταν τεμπελική δουλειά και τίποτα δέν έκανε.

τεμπελοσκυλιά(λο) (τό) δημ. όκνηρός κώμης: 2) επί προσα. ώς όθρις, ό λιαν όκνηρός: κώβεται όλη μέρα, τό τεμπελοσκυλλά.

τεμπελχανάς (τό) δημ., θηλ., κώλ., επί προσα., ό λιαν όκνηρός, ό πολύ τεμπελής.

τεμπελχανεύω δημ. άμτθ. τεμπελιάζω βλλ.

τεμπελχανισιά (τό) δημ. όμάς όκνηράν άνθρώπων συνθηροισμένων επί τό αυτό, ένδιατημα, καταφύγιο φυγοπόνων, τεμπελχαν.

τεμπελιά (ή) (Ιταλ.) δημ. τρόπος ζωγραφικής διά χρωμάτων διαλελυμένων έντός κολλώδους ύγρου ή άναμειγμένον μετά κρόκου ή και λευκόματος φού.

τεμπεσίρι (τό) δημ. κ. τιμπεσίρι ή κρητίς, ή κωβίλα: 1) μτφ. φρ. δέν έχει τεμπεσίρι (δέν δίδεται πίστωσις).

τεμπεικός-ή-όν μτγν., θηλ. άνώμ. κ. τεμπίς, ό άνήκων εις τό Τέμπη, ό τών Τεμπών: Πλούτ. Ηθ. ΙΙ36Α, Αιλ. ΠΙ 3,1 τής δόφνης τής Τεμπεκής.

τεμπίς-ίδος (ή) μτγν. θηλ. τού τεμπεικός βλλ.: Νίκ. 'Αλεξ. 199 δάφνης Τεμπίδος (σγδλ. «Θεσσαλικής»).

τέμπηλο(ν) (τό) (λατ.) μσν. νεώτ. κ. δημ., έκμλ. κ. τέμπλον, ό ναός, ή έκκλησία: 'Απόκρ. Μαρτ. Βαρβόλ. 1: 2) μσν. νεώτ. κ. δημ. τέμπλο τό εικονοστάσιον τών ορθοδόξων έκκλησιών, δι' ού χωρίζεται τό θηρον βήμα από τό άλλου ναού: Στουδ. Θεόδ. 1796, Μιχ. Απταλέ εν Σάβ. Ι. 147 τό τέμπλον έχουν και αυτό μέσον τών δόξοποιων.

τέμπο (τό) (Ιταλ.) δημ. τρόπος, δι' ού καθορίζεται άκριβώς ή διάρκεια τών διαφόρων φθογοσημών, ή ρυθμική άγωγή: 1) μτφ. φρ. μέ τό τέμπο του μέ άργον ρυθμόν, χωρίς βίον.

τεμπόλο έν έπιρρ. μτγν. έκ τών Τεμπών: Καλλ. Ιαμβ. Ι. 230.

τεμπορό 'Ησ. άρχή έμπροσθημένη τής τών γυναικών εύκοσμίας.

τεμπορί (τό) (Ιταλ.) δημ. ήχος, βθ. φωνής ή όργάνου, τεμπερός-ους-ες μτγν. κ. μσν. ό όμοιος πρός τήν κοιλιά τών Τεμπών: Εύστ. Διον. Περ. ΙΟ17 τεμπερός ό τοιούτος τόπος ήτοι έλώδης έστιν.

τέμψ άρχ. θέμα τού τέμψω βλλ.: Ιλ. Ν 707.

τενάζιζω (τέναγος) μτγν. είμι τεναζώδης άδαθής, έχω ρηχά νερά: Στράβ. Ι. 3,4 ώς άν τεναζωμένως τής χώρας και τού τόπου. . τεναζίζοντες: 1) σχηματίζω τεναγή: Πλούτ. Λουί. 24 ό ρούς τεναζίζε.

τεναγίτις-ίδος (ή) μτγν. θηλ. έπιθ., άδαθής ρηχή: 'Αντιφιλ. ΑΠ 9,551 τεναγίτιν δι' εις όια κώλον έλαφρόν στήσας.

τένναγος-ους (τό) (ισθ. είπε) κ. νεώτ. όδατα άδαθθ, ρηχά μερή τίττε, έν τή θαλάσση είτε έν ποταμοίς: Πίνδ. Ν 3,34 ίδίαι τ' έρείνασσι τενάγκων όσας, 'Ηρ. Ι, 202 τών τά πάντα πλιν ένός ές έλάε τε και τενάγαι εκείδοι, αύτ. 7,174, αύτ. 8,129, Θουκ. 3,51, 'Αριστ. ΖΙ 548, Ι φέται. . έν τούτ τενάγαι (Ιδστρελ), Πλούτ. Πομπ. 78 τέναγος. . πολύ και βάθος ούκ έχουν πλίδιον τρήσας: 1) νεώτ. τιμήρα της κοιλυπόρονών από άδαθόσ όδατος, βάθους.

τεναζομαι-ομαι μτγν. άπατελά, σχηματίζω τέναγος, άδαθές και Ικωδές μέρος: Σενοκρ. η. 'Ορεδ. 2,58,35 εις Μίνας. . τεναγομένως.

τεναζώδης-ους-ες μτγν., μσν. κ. νεώτ. ό σχηματίζων τεναγή, ό έχων άδαθα, ηηλώδη όδατα, ό έλώδης, βαλωδής: 'Απολλ. Ρ 4,1264 άλις τεναζώδης, Πολύδ. Ι. 1,75,8, αύτ. ΙΟ, 8,7 τεναζώδης και βαθί Μίνα, Διδό. Σ 2,60, ΑΠ 7,174 Ρήγων Τταλίς

τεναζώδεις άκρον άειδω, Θεοφύλ. Σ 244,25 (Βοσπ.) 2) ό ζών έν όδοσι στασιμίοις, έντός τεναζώσ άντιθ. πέλγιοις: 'Ικέου. Αθην. 7,320D τών σκορπίνω θ μέν. . ό δέ τεναζώδης.

τενάτινον (τό) μσν. γλώσσα. τού νευτί, μικρά συνδετική ή πόρη ή περόνη: Εύστ. 976,25.

τενάτινης (ή) νεώτ. σπάν. όρυκτιν τό του χηλοθ. **τενάτιον** (τό) γλωσσ. τό μέσον τής χειρός, τής παλάμης: πρβλ. θέναρ.

τέναρος 'Ησ. «κακότρογος, σκυφοάντης».

τένω κ. σγδλ., άπτ. τένωω [σγδλ. 'Αριστ. Φ. Ειρ. ΙΟ09 (δ. γρ. Ι 2 Σουδ. έν λ. τένωσι) τρώω ίδια ώς ό λίχνος, ροικαίζω: 'Ησ. «τένωει έβθιε ή λιγνέσις»: 'Ησιόδ. Εργ. 524 ήματι χερμαίω, δι' άνόστειος όν πόδα τένωει (βτε ό πολύπους κατατρώγει τόν έαυτοθ πόδα).

τένεα 'Ησ. «κόρυζας».

τενεόσιος-ον κ. μσν. νεώτ. κ. θηλ. «θ. ό έκ τής ήησου τένωδον» 1) ώς κύρ. θη. ό κάτοκος τής Τενεόσου 2) συνθ. έν φρ. παροιμ. οίον τενεόσιος άνθρώπος επί τών φοδερών τάς όθεις: τών έχόντων βλέμμα σκοτεινόν και φρόδον έμμένον: Μέν. 200' όμ. τενεόσιος αάλητης επί ψευδομαρτύρου: Στέφ. Βυζ. έν λ. όμ. τενεόσιος ζυνηγορός: 'Ησ. «θ όπότομος και σκληρός»: όμ. τενεόσιος πλέικυς ή τενεόσιον βέλως βλ. πλέικυς: όμ. τενεόσιον μακρόν επί τού μη εισακούσιος παρακλήσις: Στέφ. Βυζ. έν λ.

τενεκαδέσιος-ισα-ιο δημ. κ. ντε- ό κατασκευασμένος έκ λευκοσίδηρου, τενεκέ.

τενεκάς (ή) δημ. κ. ντε- ό λευκοσίδηρος: 2) εύτέλες όχοισιν κατασκευασμένον έκ λευκοσίδηρου: τενεκάς τού πετρελαίου, : δύο τενεκάδες λαδί: 3) μτφ. επί προσα. ώς όθρις, ό άνευ άζίας, ό μηδαμινός, ό πιστοτέρις, κ. έντονώτερον έν τή αύτή σσημ.: τενεκάς εξαγνώτος.

τενεκατήης (ή) δημ. κ. ντε- ό κατασκευαστής και έπιδορωτής σκευών έκ λευκοσίδηρου, από τενεκέ, ό καταργούόμενος τών λευκοσίδηρον.

τενεκατίθικο (τό) δημ. κ. ντε- τό εργατήριον ή τό πρατήριον τού τενεκατή βλλ.

τενεκοώντι 'Ησ. «έναικωσιον, Αλοετής».

τενεθαία (ή) (τενεθαία) ή γαστριμαργία, ή λαιμαργία, ή λιχνεία, ή λιχνεία, τό ροκάνομα: Σουδ. «στομομαρία, λιγνότης, γαστριμαργία»: 'Αριστ. Φ. 'Ορν. Ι691 πολλών γε τενεθαι λέγεις, 'Αλκίφρ. 3, 24 τά λοιπά τή τενεθεία δαπανάται.

τενεθώω μτγν. κ. μσν. τρώω άπλήτως, λαιμαργώ, λίζουρεύω Πολύδ. 6,122, Λιβάν. Λόγ. 62,25 [άμφ.] : όμ. κ. μέτ.: Νίκ. Χων. Χρον. 309D, αύτ. 328C έζωροπέτι και ήσθιε τενεθώομενος: 2) ρημ. π. τενεθαί.

τενεθώ (ή) (τένεθω) ό λαιμαργός, ό λίχνος, λιχοδής: Τιμ. Λεξ. «γαστριμαργός»: Κριστίν. 320 τρήλιον κί μέν έδηδοκισιν τένοθω πινός άνόρος, 'Αριστ. Φ. Ειρ. ΙΟ09 άλλος τενεθαις πολλοίς, αύτ. Ι. 120, Κημισσά. η. Εύα. Εύαγγ. Προλ. 13,2, 'Αβην. Ι. 6C, αύτ. 3,112B: 2) 'Ησ. «κωποδότης, μογιστής»: 'Ανών. εις Η Νικη. Ι82, ΙΟ τένεθς δι' ό λίχνος και τό από παντός ήδιστον θρωμόνος.

τενεθίον 'Ησ. «λίβιο πλατείας».

τενεθρηδών (ή) είδος σφηκόσ κατασκευέζοντος τήν φωλέαν του έν τή γή: 'Αριστ. ΖΙ 629α, 3ί, Διοσκ. 5,109' πρβλ. άνθρηδών, πεμφρηδών.

τενεθρήνη (ή) μτγν. τενεθρών: Νίκ. 'Αλεξ. 547.

τενεθρήνιον (τό) ή φωλέα της τενεθρηδών βλλ., ή σφηκά, σφηκοφωλιά: 'Αριστ. ΖΙ 629β, Ι, πολύχρον θ' έστί, και τό τενεθρήνιον αύτών και πολύ μείζον ή τό τών σφηκών: 2) 'Ησ. «κρήνον».

τενεθρηδώνης-ους-ες ό έχων τό σχήμα τενεθρήνιον βλλ., ό πλήρης όπών, ό πολυήλιτος: 'Ησ. «τενεθρηδώνες» πολυέκονον ώς κήριον και άρασίονα

β.ρ. τευθρηνώδες: *Ἰνπ.Ἀν.Ι, Δημόκρ.ΑΔ.ΖΙ 12, 20 (δ.γρ.), Πλούτ. Ηθ.721F (δ.γρ. τευθρηνώδης).

τένωμα ὄντι. τ. ἀντί τένωμα βλ.λ.: Σουίλ.ἐν τένωσι.

τένωμι Ἦσ. ἐστένε, βράχεται.

τένωσις Ἦσ. ἐστέφανος ἐλάνας ἐρίω πεπλεγμένον.

τένωσις (τό) [ἀγγλ.] δημ. ἄ. λύσιν τένωσις ἢ ἀντισφαιρίσις βλ.λ.

τενοντάρα (ή) μγν. ἢ δυσκαμψία τῶν τενοντῶν τοῦ αὐχένος: Γελλ.5,2

τενοντάρα (ή) νεώτ. ἄλλος τῶν τενοντῶν.

τενοντόσις -ον νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τένοτος.

τενοντίτις -ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἢ φλεγμονή τένοτος ἢ τενοντῶν || εἰδ. πάθσις τῶν ἰπῶν ὀφειλομένη εἰς ἀπότομον ἔκτασιν τῶν τενοντῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν καρπῶν τενοντῶν τὴν φαλάγγιν, μετὰ διασχίστους μικροῦ ἢ μεγάλου ἀριθμοῦ ἰνῶν.

τενοντογραφία (ή) νεώτ. ἀνάτ. περιγραφή τῶν τενοντῶν τοῦ μυϊκοῦ συστήματος, ἄ. τενοντολογία || τὸ περὶ τενοντῶν πραγματευόμενον μέρος τῆς ἀνατομικῆς.

τενοντοσεία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἐγχείρησις, καθ' ἣν ὁ ἔνεκεν πορᾶλύσεως, ἰδίᾳ παιδικῆς, τελειῶς χαλαρῶς καταστάς πούς στερεοτάι διὰ βραχύνσεως τῶν περὶ τὴν ποδοκνημικὴν ἄρθρωσιν τενοντῶν καὶ συρραφῆς μετὰ τῶν ὀστέων τῆς κνήμης.

τενοντοαυτίτις -ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἢ φλεγμονὴ τοῦ τένοτος καὶ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν ἐλυτρωσίδος θήκης.

τενοντοθηκίτις -ιδος (ή) νεώτ. ἢ τενοντίτις βλ.λ.

τενοντοκοπή -ῶ μγν. κόπτος τῶν τένοτος, ὀποκεφαλίῳ: *Ἀκώλ.ΠΔ ἘΞ.34,20.

τενοντολογία (ή) νεώτ. Ιατρ. τενοντογραφία.

τενοντοπλασία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἐγχείρησις γνομμένη πρὸς ἀντικατάστασιν ἐλλείποντος τμήματος τένοτος.

τενοντοπλαστική (ή) νεώτ. τενοντοπλασία βλ.λ.

τενοντορραφία (ή) νεώτ. Ιογρ. ἢ διὰ ραφῆς συνένσεως τῶν τμημάτων τένοτος διακερθεθέντος ἐκ τραυματικῆς ἢ ἐξ ἐγχειρήσεως.

τενοντοτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. τομή χειρουργικὴ τένοτος || εἰδ. ἐπὶ ὀφθαλμῶν, ἐγχείρησις ἐκτελουμένη πρὸς θεροπλασίαν τοῦ στροβιμοῦ.

τενοντοτόμος (ὸ) (τένωμα) νεώτ. κ. τενοντοτόμος (τό) ἐργάσις χειρουργικόν, ἐν χρ. διὰ τὴν ὕπὸ τὸ δέρμα τομῆν τῶν τενοντῶν.

τενοντοτόμος -ον (ἰπρωσκόμ) μγν. ὁ πετρωμένος εἰς τένοτα: Γολ.13,575.

τενοντοφύμα -ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. κ. -φυτον ὀστεῶδες ἢ χονδρῶδες ἐκβλάστημα τένοτος.

τενοντῶ -ῶ μγν. κόπτος τοὺς τένοτους ἀποκεφαλίῳ Ἦσ. ἐτενοντῶσις ὠτοκοπήσις ἀποκτενείῳ: *Ἀκώλ.ΠΔ 13,13.

τενοντῶσις -οσις -ας νεώτ. ὁ τοῦ τένοτος ἢ ὁ ὄμιος πρὸς τένοτα.

τενονρίσιος (ή) [ἰταλ.] δημ. ἔλαφρος οὐξάφωτος.

τενονρίτης (ὸ) νεώτ. ὀρυκτὸν ἀπαντῶν εἰς τὰς λάδας τοῦ Βεζουβίου ἠπὸ μορφῆν φυλλαρίων.

τενονρίς (ή) [ἰταλ.] δημ. οὐξάφωτος βλ.λ.

τέντα (ή) [ἰατ.] μον. κ. δημ. κατασκευασμα ἐκ χονδρῶ ὀφάσματος [ισαν. ἐκ δερμάτος] τεταμένον ἐπὶ ἐμπληγμένων εἰς τὴν γῆν πασσάλων καὶ χρησιμῶν πρὸς προσωρινὴν διαμονὴν ἐν ὀρειῶν σκηνῇ, τσάντηρ, ἰδ. ἡ στρατιωτικὴ σκηνή: Αἰδ.Ροδ.645 ἀναπέτῳ τὴν τέντα μου, στένω τὸ φάλαμμου μου' || προπέτασις ἐξ ὀφάσματος τεταμένον ἀνωθεν ἢ εἰς τὰ πλάγια καὶ χρησιμῶν, ὀπως προφυλάσσει τὸν ἄντ' αὐτὸ χωρῶν ἀπὸ τῆς βροχῆς, τοῦ ἀνέμου ἢ ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίων' || φρ. ἡ πόρτα - τὸ σπίτι - τὸ παράθυρο - εἰνὰ τέντα (τελειῶς ἀνοικτή).

τέντζερης (ὸ) [τουρκ.] δημ. κ. τέντζερης κ. ἢ τέντζερη, κτ. πληθ. τεντζεριέδες κ. ἑτερ. τὰ τέντζεριέδια κ. τὰ τεντζέρια, χαλκινὴ χύτρα: παροιμ. ἐκάλισεν ὁ τέντζερης καὶ βρήκε τὸ καπάκι [ἐπὶ ἀνθρώπων ὄμοιοι ποιοῦ, χαρακτηριστικὸ συνδεόμενων διὰ φίλους, συνεργασίας ἢ γάμου]: 2) κτ. πληθ. τὸ σύνολον τῶν μαγειρικῶν σκευῶν.

τεντόδοκω (τό) δημ. τὸ τεντόζυλο βλ.λ.

τεντόζυλο (τό) δημ. ὁ κεντρικὸς κόντος τὸ ζῶλον, ἐφ' ὃ σπηρεοῦται ἡ τέντα βλ.λ.η.

τεντόσχοινο (τό) μον. κ. δημ. ἑκαστὸν ἐκ τῶν σχοιῶν, δι' ὧν προσδέεται ἡ τέντα βλ.λ.η) ἐπὶ τῶν ἐν τῇ γῇ ἐμπληγμένων ποσσάλων: Αἰδ.Ροδ.1104 σηκῶνομαί ..., καὶ ἔβγαζον ἀπὸ τῆν τέντα, | ἕνα κρατῶ τεντόσχοινο νὰ στέχω ἕνωσιμασνάς.

τέντωμα (τό) (τέντων) δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τεντῶν, ἢ ἔκτασις: τὸ τέντωμα τοῦ πανοῖο - τοῦ σχοινοῦ.

τεντῶμένος -η-ο μγν. παθ. παρακ. τοῦ τεντῶν βλ.λ., ὁ ἐντεταμένος, ὁ τεντωτός.

τεντῶμα [ιατ.] μον. κ. δημ., ἄορ. (ἐ)τέντωμα κ. παθ. (ἐ)τεντῶθηκε, μγν. παθ. παρακ. τεντῶμένος, τεῶμα, ἐντένω, διατένω, τανῶμα, τσιτῶμα: τεντῶνω τὸ σχοινί' || ὄμ. ἐν φρ. τεντῶνω τ' ἀφτίᾳ μου ἀκούω μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς: 2) ἐκτείνω κατὰ μήκος, ἀπλῶνα: ἐτέντωσε τὴν ἀρίδα σου' || κ. μέσ. ἐκτείνομαι, ἐσαπλῶνομαι, κροδῶνωμα, ἀνακλωδίζομαι: τεντῶθηκε στὸ κεράτι' || κ. εἰρῶν. ἐν φρ. τὰ τέντωμα ἀπέβαν: 3) μγφ. μέσ. ἐπείρομαι, γουρῶ, κορδῶνομαι, καμαρῶνω: τώρα τελευτάτα τεντῶτασι πολλῶ' 4) ἀμτβ. κατασκηνῶ: Ἐρωτόκρ.Δ βό' τεντῶναι ἀπέξω στὰ τεγιά, τῇ χώρᾳ φοδερίζει: 5) ἐπὶ θύρας, ποραθύρου κτ., ἀνοίγω καθ' ὀλοκληρίαν, διαπλάτα: 6) ρηματ. π. τέντωμα, τεντωτός.

τεντῶτός -ῆ-ὸ δημ. ἄ. τενοτάμενος βλ.λ.: Σολωμ. Ἐθν.Υμν.116 ἕνα λειψάνα ἀνεσθίσει τεντῶτό.

τένω -οντος (ὸ) (τένωμα) κ. νεώτ. ἰσχυροὶ καὶ τεταμένον νεύρον π. Ὀμ. συχθ. οἱ ἰσχυροὶ μῶνες τοῦ αὐχένος: Ἰλ.Ε.307 ἀμφο βῆξε τένοτες, Ὀδ.Γ.449 ἀπέκοψε τένοτας αὐχένους: || ἐπὶ τοῦ βροχίονος: Ἰλ.Υ.478 ἴνα τε ἕνωσθῶσι τένοτες ἀγκῶνος' κ. ἐπὶ τοῦ ποδός: Ἰλ.Σ.396 ποδῶν τέρνην τένοτες, Εὐρ.Φοιν.42 πᾶσι δὲ νιν χιλαις τένοτας ἐξεφοίνισσον ποδῶν' || ὄμ. τένω ὁ ὀπισθιος ὁ ἀχῆλιος τένω, κατὰ τὸ κῆμα τριτημόριον τῆς κνήμης: Ἰνπ.Ἀγμ.11 ὁ τένω ὁ ὀπισθιος, αὐτ.16 ὁ τένω ὁ ἀντ' τῇ κνήμῃ τοῦ ποδός' || νεώτ. ἄνοτ. ἐκάστη τῶν σχοινοειδῶν δεσμιῶν, δι' ὧν προσφύονται οἱ μῶνες ἐπὶ τῶν ὀστέων, νεύρο' || νεώτ. ἀνάτ. τένω μῶν προσφυπικός συνδετικός ἱστίς: 2) ἐν συνηφ. μτ. τοῦ πούς, ὁ τεταμένος ποδός: Εὐρ.Κόκλ.400 τένοτος ἀρπάσας ἀκρου ποδός' || κ. ἀπολ. ὁ ποδός, τὸ πόδι: Αἰσχ.Χο.209, Εὐρ.Βάκχ.938 τῶνθεῶν δ' ὀρθῶς παρὰ τένοτ' ἔχει πέλκος, Βάβρ.62,3 τένοτα πείων [ἐπὶ ἡμιόνων]: 3) μγφ. ὁ αὐχὴν, λουρίδα γῆς: Ἀγασθ.ΑΠ 4,3β,12 Καυκασιφ δὲ τένοτιν καὶ ῥηγμῆν Κουσίφ.

τενώωνος ἑλυτρον (τό) νεώτ. Ιατρ. ἰνώδης θήκη περιβάλλουσα δίκην κοιλῆς σφαιρῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ χωρίζουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὀπισθίου κογχικοῦ χώρου.

τέτις -εως (ή) [ἰτικτῶ] μένησις, γένημα: Ἰνπ.Γυν.1,34.

τέο (1) ἰων. κ. δωρ. τ. γενικ. τῆς ἐρωτησ. ἄνωγ. τῆς βλ.λ., ἀντ' ἵνος: Ἰλ.Β.225 τέο δ' ἀντ' ἐπιμύφαται.

τέο (2) δωρ. τ. γενικ. τῆς προσωπ. ἄνωγ. σὺ βλ.λ., ἀντ' σού: Ἄλκυμ.51.

τέο (3) ἰων. κ. δωρ. γενικ. τῆς ὄσορ. ἄνωγ. τῆς βλ.λ., ἀντ' ἵνος: Ὀδ.Π.305.

τεοζίντη (ή) δημ. τὸ φυτὸν εὐχλαίνα ἢ μεζικανική.

τοκο ἑπ. τ. γενικ. τῆς προσωπ. ἀντων. σὺ, ἀντί σου : Ἰλ.Θ.37 ὄδυσσάμενιο τετοα.

τέοσι ἰων. τ. τῆς ἔρωτης. ἀντων. τίς βλλ. ἀντί ποί : Ἡρ.1.37 νῦν τὲ τέοσι μὲ χρῆ ὄμμασι ἐς τὴ ἀγοράν καὶ ἐξ ἀγορῆς β. φαίνεσθαι βλ.

τέοσι ἰων. τ. τῆς ἀορ. ἀντων. τίς βλλ. ἀντί ποί.
-τέος-α-ον κ. νεώτ. καταλήξειε ρηματικῶν ἐπιθετων, δι' ἃν δηλοῦνται, ὅτι πρέπει ἢ ἀφελεῖν να γίνῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ρημ. σημαζόμενον π. ἀρχ.συνῆθ. ἐνίοτε κ. ἐν τῇ νεώτ. ἢ ἀπρόσωπος χρῆσις τοῦ οὐδετέρου καθ' ἑνικόν, οἷον πιστεύον λόγους πατρός=δεῖ πείθεσθαι πατρός λόγους κτλ.

τέος ὄωρ. γενικ. τῆς προσωπ. ἀντων. σὺ βλλ.

τέος-ἡ-όν, ἑπ. κ. ὄωρ. **τέος-ά-όν** κ. αἰολ. **τέος-α-ον** κτητική ἀντων. ἀντί ποί βλλ. : Ἰλ.Ε.234 τεῶν φθόγων ποθέοντε, Ἡοιδ.Ἰ.Ἐργ.27 σὺ δὲ ταῦτα τεῶν ἐνικάθεο θυμῷ, Πινδ.Ο.4.1, αὐτ.Ν.8.44, Αἰσχ.Πρ.163 τίς σὺ ξυναχαλαῖ κακοῖς τεοῖσι, αὐτ. Επρ.105, Σοφ.Ἡλ.1091 ζῶσι μὴ καθύπερθεν χειρὶ . . . τεῶν ἐχθρῶν, Ἀλλκ.14.

τέος κ. **τέος** ἰων. κ. ὄωρ. τ. ἀντί ποί κ. τίς βλλ., π. γραμμ. σπαν. κτ. ὄνομαστ. κ. αἰτ., σύνθετ. π. Ἡρ. ἐν ταῖς πλῆγαις πτώσει : Περμ.8,46 οὐτε γὰρ οὐ τεον ἐσσι, Ξενοφ.37.

τέου ὄωρ. τ. γενικ. τῆς ἀντων. τίς βλλ. : Ἀρχ.1.95.

τεοῦ ὄωρ. τ. γενικ. τῆς προσωπ. ἀντων. σὺ βλλ., ἀντί σου : Ἐπιθ.145, Ἀπολλ.Ἰ.Ἰδασ.Ἀντων.75,16.

τεοῦς ὄωρ. κ. βοιωτ. τ. γενικ. τῆς προσωπ. ἀντων. σὺ ἀντί σου : Σώφρ.59, Κόρινθ.11.

τέοιτος-π-αν τοιοῦτος βλλ.

τέταυλον (τό) νεώτ. βοταν. φύλλον τοῦ περισπινόμενου μὴ διαφοροποιήθεν εἰς ἀέσανον ἢ πέταλον.

τεταλιχί (τό) (τεπέξ) δημ. πλάξ μεταλλική ἢ κέντημα κοσμητικόν ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας πλίου.

τεπέξ (τό) (τορική) δημ. ὄψωμα, κορυφή ἢ ἐν χρ. ὡς β συνθετικόν διαστροφῶν ταπωνυμίων, οἷον Πιλάφ-τεπέ ἢ κορυφή τοῦ Παιγαίου : 2) θολοειδῆς κορυφή φεσίου, πλίου· ἀντίθ. γβρος.

τεράζω κ. τεράζω πωλὶ τέρατα, κάρμα, βίδω σημεῖα προμνητικά, ζήτηζ, μαντεύω Ἡσ. τεράζει, τερατεύει : Αἰσχ.Ἀγ.125 οὕτως δ' εἶπε τεράζω, Ἡρωδιαν.1.443.

τεράμων (τό) σχόλ. ἢ κορυφή, τὸ ἀέτωμα : Σχόλ.Ἐπρ.Ὀρ.1371 ἰδ.γρ.1.

τέραμον (τό) κ. τέραμον Ἰ.Ἀρτεμιδ.Δαλδ.2.101 συνθῆ. κτ. πλῆθ. κ. π. Ἐπρ. θάλαμος, οἴκημα, οἶκος : Ἐπρ.Ἀλλκ.457 ἔξ Αἴδα τεράμων, αὐτ. Ἰνπ.536, αὐτ.768 τεράμων ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστῶν ὄφεται, αὐτ. Ὀρ.1371, αὐτ.Τρω.1296, αὐτ.Φοιν.333 ὑπὲρ τεράμν τ' ἀγχύλας Ἀρτεμιδ.Δαλδ.2.10.

τέραμος-ον λεξ. 1) τεράμων βλλ., ὁ ἀπαλός, μαλακός : Σοῦδ.1. τεράμων ἀπαλόν, ἐφανόν· 2) Ἡσ. τεράμωνι στεγανός· πρὸλ. τέραμος· 3) αὐτ. ἐτέραμος κυφέλη.

τεράμότης-πος ἰθί μνη. ἢ μαλακότης, ἢ ἀπαλότης ἢ τρυφερότης : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4.12,10 ὡσπερ ἐπινοεῖν ἀσὶ ἀλογαῖς ἢ τεραμότης, αὐτ.4.12,3.

τεράμων-νος-ον ἰτεράω, τέρνην μνη., συγκρ. τεραμνότερος, ὁ ἀπαλός, ὁ τρυφερός ἴδιθ. ἐπὶ ὄσπριον, ὁ ἐφανός, εὐκαλόδωρος· ἀντίθ. ἀτέραμος· Φῶτ. τεράμων κ. ἀτέραμων· καὶ τέραμον τὸ ἐφανόν : Θεόφρ.Φ1.8,8,6 τὸ δὲ ὡς ἐπὶ πᾶν ὁ λεπτότερος μᾶλλον τεράμων, αὐτ.Φ.Αἰτ.4.12.1· κ. συγκρ. : αὐτ.5.6,2 ὅσα τῶν σπερμάτων . . . ἐν λίτρῳ προσβεβημένα τεραμνότερα· 2) ἐπὶ χόματος, ἐδάφους, ὁ κατάλληλος διὰ φυτά, δίδωντα καρπὰς ἐφανούς : Θεόφρ.ΦΑἰτ.4.12,3 τὸ γὰρ ὄλον τῆν γῆν τεραμνότινες καλοῦσι τὴν τοιαύτην ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ὕδατος, ὁ συντελών εἰς ἐφανῶν καλὴν τῶν ὄσπριων ἢ ὁ ἐβωδίου· Φῶτ. ἐλέγουσι δὲ καὶ ὕδωρ οὕτως ὡς τὸ τῆς Ἀρεθούσης ἐν Χαλκιδῶ.

τέρας-ατος ἰθί κ. μνη. νεώτ. κ. δημ., γενικ. ἑπ.-ατος (π. Ὀμ. κ. Ἡοιδ.) κ. ἰων.-ατος (Ἡρ.8,37) κ. τεράως (Πισσα.10,26,3, ἄγρ.)· ὄστ. τέρατι (Μοῖρ.369Γ, Ὄωμ.Μ.348Β)· πλῆθ. ὄνομαστ. τέρατα κ. ἐπ. τέρασα Ἰ.Ὀδ.Μ.394 κ. τέρασα ἰθίρον τὸ μέτρον : Ἰλ.Σ.485 κ. ἰων. τέρασα (Ἡρ.8,37) κ. τεράθρα (Ἰδιον.Περ.60,4) κ. τέρα (Ἀπολλ.Ρ.4,140) κ. τέρα ἰθίθ. Ὄωμ.1861, γενικ.τεράτων κ.ἄτ. τεράων (Μοῖρ.369Ρ, Ὄωμ.Μ.348Β) κ. ἐπ. τεράων (Ἰλ.Μ.229) κ. τεράων Ἰ.Ἀλλκ.155, ὄστ. τέρασι (Π.Δ.Δευτ.26,8) κ. ἐπ. τεράσοι (Ἰλ.Δ.398) κ. τερείσων (Ἰγμ.Ἀρ.7) κ. τερείσοι (Ἐπιγρ.1) πᾶν φυσικὸν φαινόμενον οὐχὶ ἐκ τῆς συνήθους πορείας τῶν τῆς φύσεως μεταβολῶν, ἀλλ' ἔκτακτον καὶ θαυμαστόν, εἰς ὃ διανοεῖται τίς ἢ ἀναγνωρίσιμη προαγγελία μέλλοντος ἢ βέλτην θεοῦ, σημεῖον προφητικόν διὰ φυσικοῦ φαινομένου, διασημῖα : Ἰλ.Β.324 ἤμιν μὲν τὸδ' ἐξηνη τέρας μέγα μῆτις Ζεὺς, αὐτ.Α.4.Ὀδ.Γ.173, αὐτ.Μ.394 τοῖσιν . . . βολί τέρασα προύφανον, αὐτ.Φ.415 ἢ ἴδιθ. ἐπὶ σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, οἷον ἀστρα, μετέωρα, τὸ οὐράνιον τόσον κτγ : Ἰλ.Δ.76 ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, ἢ ναυτήρι τέρας, αὐτ.Α.28· κ. μτ. π. παθ. : Ὄδ.Υ.101 ἐκποθεῖν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω, Ἡρ.4.28 ἦν δὲ χειμῶνος βροντὴ γένηται, ὡς τέρας θωμάζεται, αὐτ.7,57, αὐτ.8,37 ἐπιγίνεται σφι τέρασα, Ξεν.Ἀπομ.1.415 οὐδ' ὅταν τοῖς Ἑλλῆσι τέρατα ἐμνοῦνται προσημνίωσι ἢ μνη. κ. νεώτ. ἐν φρ. σημεῖα καὶ τέρατα ἐπὶ συμβάντων ἢ ἔργων προκαλούμενων κατάλληλιν, πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ θαυμαστόν, ἢ συνθῆ. ἐπὶ κακοῦ, φοβεροῦ, τρομακτικόν : ΚΔ Μάρκ.13,22 καὶ ὄψασθε σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, νεώτ. φρ. ἔκαμει σημεῖα καὶ τέρατα· 2) κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἀσύνθετος μέγας, φοβερόν ζῷον ἢ θηρίον, οἷον ὄφις, σφιγξ, κένταυρος, χίμαιρα : Ἰλ.Ε.742 ἐν δὲ τὴ φοργίῃ κεφαλῆ . . . Διὸς τέρας αἰγιόχοιο (ἐπὶ τῆς Γοργόνος, αὐτ.Μ.209, Αἰσχ.Πρ.354 δάταν τέρας ἐκατοχάραν, Σοφ.Τρ.1098 ἀπόρροαχον τέρας ἐπὶ τοῦ Κερόβρου, Ἐπρ.Φοιν.806 ἀδρεῖον τέρας ἐπὶ τῆς Σιργίος, αὐτ. Ἰνπ.124, Ἀντιφ.172,7 κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν γενεῖον ἢ βλάστημα ἔχον ἀνώμαλον καὶ παρὰ φύσιν διάπλασιν, ἔκτρομα : Πλάτ.Κρατ.393Β ἐάν ὡσπερ τέρας γένηται ἐξ Ἰππου ἄλλο τι ἢ Ἰππος, αὐτ.394Α, Ἀριστολ.Ζ' 769,30, Ἀρχιμ.3.111 μῆτε γυναικας τέκνα πικτιν γονεῶσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, βέπτ.βόλ.341,13 τέρας ἔχον ὑλο κεφαλῆ· πρὸλ. Αἰσχ.Χο.548 πᾶν ἐβρεφεν ἐκπαύλον τέρας ἢ νεώτ. φυσιοῦ. πᾶν ὄργανωμένον σῶμα ζῳικόν ἢ φυσικόν, ἐμφανίζον διάπλασιν καὶ κορυφῇ ἀσυνήθη κοίμῃ φυσικῆν ἐν τῷ συνόκῳ ἢ κατὰ τινα τῶν μερῶν αὐτοῦ· 4) εἶδ. ἐν τῇ συνθῆσει τῶν διαλεγόμενων γλώσσων, πᾶσι θαυμασίον καὶ παράδοξον πρᾶγμα, τερατολόγημα : Πλάτ.Θεαιτ.163D τέρας γάρ ἄν εἴη ὁ λέγεις, αὐτ. Ἰνπ.Μ.283C τέρας λέγεις καὶ θαυμαστὸν, αὐτ.Μέν.91D ἢ ἐπὶ κυπέλλου, ὄπλορος, θαυμασίον : Θεοκρίτ.56 τέρας κέ τῃ θυμῶν ἀτοξάει ἢ εἶδ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἀπίστευτος : Φιλῶδ.Μαυσ.74Κ ἢ νεώτ. γεν. μτ. γενικ. πᾶν τὸ ἐξαιρετόν, τὸ ἀσυνήθε· τέρας μνήρης ἢ ὑπομονῆς· 5) μνη. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ διεστραμμένος, ὁ κακός, ὁ μοχθηρός, ὁ κοκκεντηρῆς : Φῶτ. Μαν.118 κακομήχανον τέρας, Πλάμ.Παρακ.3,1· 6) κ. ἐπὶ τῆς μορφῆς, ὁ διαειδίστατος, ὁ κακομοῦρτος· 7) νεώτ. ζωολ. γένος ἐπίμων λεπιδοπτερῶν ἐκ τῶν τορτικιδῶν.

τερασκόπια ἰθί μνη. ἢ ἐρμηνεία, ἢ ἐξήγησις τῶν τεράτων βλλ. ἢ : Ἐρμ.Τρισμ.Ποιμανδρ.3,18.

τερασκόπος-ον κ. μνη. ποι. ἀντί τερατοκόπος βλλ., ὁ προσφθής, ὁ μνήσις : Πινδ.Π.4.201 ἐμβάλεῖν κώπασσι τερασκόπος, Αἰσχ.Χο.551 τερο-

ακόλουθον δὲ τῶνδε α' αἰροῦμαι πέρι, αὐτ.Εὐμ.62, Σοφ.ΟΤ 605, Κλήμ.Ἀλ.Προτρ.10, ΚΜανασσ.Χρον. 1678 κ. ὡς ἐπίθ. : Αἰσχ.Ἀγ.978 καρδίας τερασκόπου ποτόται.

τέραςμα-ατος(τὸ) ἱεράζω ἡ γυν. τέρας, βέλον σημεῖον : Πλούτ.Ἠθ.1123Β τοῖς Ἐπιπεδοκλήτοις ἐοικότα τεράσμοισιν.

τερασπορία ἡ ἴη γυν. σπορά τεράτων, βέλων σημεῖον : Ἐρητ.3,3 ἰεφθ.1

τερασταία ἡ ἴη ἄ. τερατεία βλλ.

τεραστικός-ον ἑσφ.γρ. ἀντὶ τεράστιος βλλ. **τεραστικός-ἡ-ὄν** γυν. ὁ τεράστιος, ὁ ὑπερμεγέθης, ὁ ὑπερφυσικός, ὁ ὑπερβολικός : Βασ. 1,589D σημεῖον παράδοξόν τε καὶ τεραστικόν, **τεραστικῶς** ἑπίρρ. γυν. κ. μων. ἡ κατὰ τρόπον τεραστικόν βλλ. : Ὀριγ.Ψολμ.1,295,16 παραδόξως καὶ τεραστικῶς, Νικήτ.Εὐγ.8,259.

τεραστίος-ον γυν. νεώτ. θηλ.ἡ.α. ὁ ὑπερβολικῶς μέγας, ὁ ὑπερφυσικός, ὁ ὑπερμεγέθης, ὁ πελώριος : Θεόδωρ.Χορ.19,9 ὡς τεραστίον τὴν πελοήκας [διορθ. ὡς περ ἀστειόν τι, Ἐζεκ.ἘΞ9] τεραστίον σημεῖον, Φιλ.1,544 τεραστίον ἔργον, Λουκ.Ἀλεξ.16 τεραστίον τὰ πράγματα ἀφαικίον, οὐτ.Νεκρ.Δ 17,1 τεραστίον τὴν πάσχεις, -τεραστία περιουσία, -τεραστία φλόγες ἢ ἐπὶ θεῶν κ. ἰδίᾳ τοῦ διός, ὡς θεοῦ τῶν τεράτων ἡ σημεῖον : Λουκ.Τιμ.41 ὡ Ζεῦ τεραστία, Ἀριστεῖ.2,653, Ἠλιδ.ΑΙθ.2,5 ὡ δαιμονες τεραστία ἢ οἱ τεράστιοι ὡς οὐα., οἱ τερατουργοὶ βλλ. : Κατ.Ἀστρλ. Κ 844,148 ἢ τὸ τεραστίον ὡς οὐα. τὸ τέρας : Ἰώσ.ΑΙ 10,2,1 σημεῖον τὸ καὶ τεράσπιον ἡξίου ποιῆσαι τὸν Ἰησάφ, Βασ.2,4D.

τεραστίως ἑπίρρ. ὑπερτέρ. τερασιώτατα [Ἠρόδοτ.ἐν Νοτίτ.Μεσ.8,2,133], γυν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον τερασίον, ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικῶς : Κλήμ.Ἀλ.7,53, Ὀριγ.Κέλα.137, Εὐστ.αιων.Περ.79B ἡ δύναμις τῶν ἐχθρῶν ἠξήθη τερασίως.

τεράτεια ἡ ἱερατεῖομοιή ἢ ἀθήγησις τερατωδῶν, θαυμασιῶν, ἀλλοκότων συμβάντων, ἡ τερατολογία Μοίρρ.364 ἐπὲρθεῖα Ἄπτικοι, τερατεία Ἐλληνες : Ἀριστ.Νεφ.318 νοῦν ἡμῖν παρέχουσι καὶ τερατεῖαν, Ἰσοκρ.12,1 οὐδέ τοῖς τερατεῖαι καὶ ψευδολογίας μετῴδεις, Πολύδ.2,17,6 πολλὴν διαπίθεται τερατεῖαν, Αἰλ.ΖΙ 16,18 εἰς τερατεῖαν ὄφειν, Ἰουλ.Λόγ.2,56D ἡ ποιητικὴ τερατεῖα 2) μαγικός μῦθος, παραμύθι : Φιλόδ. Εἰσ.27 3) ἡ γνώσις τῶν τεράτων, ἡ μαγική : Λουκ.Β 1ρ.2 ἀριθμητικῶν, ἀστρονομίαν, τερατεῖαν, ἡ γοητεῖαν.

τερατινός-ἡ-ὄν τερατινός βλλ. : Ὑμν.Πάν.36. **τερατεύμα-ατος**(τὸ) ἱερατεῖομοιή κ. μων. τὸ τερατολόγημα, τὸ τερατολόγημα : Ἀριστ.Παθ.762 παρῴσθησι τῶν τερατευμάτων, διον.Ἀλ.Ρωμ. 2,19, Γρηγ.Νόσ.2,337D, Θεοφιλ.Σ 28,4 [Βασ.] τὸ τερατεύμα καλλιωνίζουσιν, Δαμασκ.1,399B.

τερατεύομαι (τέρασι κ. μων. λέγω, διηγούμαι ὑπερβαῖν) καὶ ἀλλόκοτα πράγματα τερατολογία, μεγαλορρημονῶ : Ἀριστ.Ἰππ.627, αὐτ.Βάτρ. 834 ἀπερ ἐν ταῖς τραψιδίαισι ἐπυρατεύεται, Αἰσλίν.1,94, αὐτ.2,49 τερατευόμενος τῷ σχήματι λοδῶν σχήμα αὐτῆ φυσικῶν ἀλλὰ προσποιεῖται, αὐτ. 2,98 φεύδεται καὶ τερατεύεται, Γαλ.15,787 ἐν ταῖς ὁνάσις τερατεύεται κ. μτ. ἀπαρφ. : Φώτ.Β 8βλ. 8,15 ἀνακαθάραι τὰ τῆς εὐσεβείας δόγματα, ἡ τερατευόμενος μτ. αἰτ. : Ἐνίκ.Ἐπιστ.2,537, Ἀγαθρ.7 τερατευόμενος τὰ ταιαῦτα, Σχόλ.Αἰσχ. Πρ.803 τερατευόμενος τοῖς γρήθας 2) ρηματ. η. τερατεῖα, τεράτευμα.

τερατίας ἰδί γυν. ὁ τερατουργός, ὁ θαυμαστά καὶ παράδοξα μυθεῖον, ὁ γόης, ὁ θαυμασιώτης : Διόδ.Σ 34/5,2.

τερατίω ἄ. τερατίω βλλ. : Ἠσ.

τερατικός ἑπίρρ. γυν. τερατωδῶς, θαυμασιῶς : Ἐνίκ.ἀπ.161. τερατικός αὐτὸν εὐ ἀπαγγέλλειν.

τεράσιμα-ατος(τὸ) μων. ἡ γοητεία, τὸ φενάκισμα : Θεοφιλ.Σ 24,4 [ἐκδ Βασ.] μὴ ποῦ γε φαντασία τῆς τερασιματῶν ἡμάς φενακίζηται.

τερασιώδης ἰδί γυν. τὸ τέρας, οὐράνιον σημεῖον : Ἰω.Λυδ.Διοσ.4 βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀέριων τερασιώδων.

τερατογενικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ τερατογονικός, **τερατογονία** ἡ ἴη γυν. κ. νεώτ. γέννησις τεράτος, ἐκτραγόνια : Πολυδ.7,188 2) νεώτ. ἱστρ. ὁ μῦθος καὶ παρὰ φύσιν διάπλασις τοῦ ἐμβρυϊκοῦ ὄργανισμοῦ.

τερατογονικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς τὴν τερατογονίαν, τερατογενικός, **τερατογόνος-ον** γυν. κ. νεώτ. ὁ γεννῶν, ὁ πορᾶνων τέρατα : Βέττ.8άβ.18,1.

τερατογραφῶ-έω γυν. γράφω, περιγράφω ἢ διηγούμαι φαινόμενα παράδοξα, οὐ κατὰ φύσιν, ἀλλόκοτα : Σπράβ.1,211 μορφήν Σκύλλης, ἡ καὶ ἄλλα πλείω ταιαῦτα τερατογραφοῦντες.

τερατοειδής-οὔς-ές νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν τεράτος, ὁ ὁμοῖος πρὸς τέρας, τερατώδης, **τερατοεργάτης** ἰδί μων. ὁ τερατουργός : Τζέτζ.Χιλ.2,921.

τεράτοκοντα ἡ ἴη νεώτ. φόνος τεράτος, **τερατολόγημα-ατος**(τὸ) γυν., μων. κ. νεώτ. ἡ τερατολογία βλλ. : Ἀντών.Διογ.14, Φώτ.Βιβλ.97,1, οὐτ.112,6 περὶ τερατολόγηματα σχολάζειν.

τερατολογία ἡ ἴη κ. μων. κ. νεώτ. τὸ τερατολογεῖν, λόγος, διήγησις, ἀθήγησις, περιγραφή παραδόξων, θαυμασιῶν φυσικῶν φαινομένων, ἰδ. ἐκείνων, ὅτινα ἐθεωροῦντο δηλητικὰ τοῦ μέλλοντος, τερατεῖα, τερατολόγημα, παραδοξολογία : Ἰσοκρ. 15,285 τὰς τῶν παλαιῶν σοφιστῶν τερατολογίας ἀγαπᾶντας φιλοσοφεῖν φανειν, Σπράβ.6,2,4, Φιλ. 1,505, Πρόκλ.Κρατ.55Ρ, Ψαλουκ.Φιλον.2, Κύριλλ. 1,5,449D, Φιλόστρ.Γυνμ.6,26 τὰ χεῖρα τῶν κρεῶν τῶν τερατολογίας ἀγούσα 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. χονδροειδής μὲ ροπήν πρὸς τὴν ὑπερβαλὴν ψευδολογία 3) ὁμ. ἱστρ. τὸ περὶ τεράτων καὶ τερατομορφῶν πραγματευόμενον μέρος τῆς παθολογικῆς ἀνατομικῆς.

τερατολογία ἰδί Σουίθ. ἡ τερατολογία οἱ θαυμαστά καὶ πορᾶδοξα μυθεύοντες.

τερατολογικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τερατολόγον ἢ τὴν τερατολογίαν βλλ.κς.

τερατολόγος-ον κ. μων. κ. νεώτ., δημ. ὁ τερατολόγος, ὁ λέγων τερατολογίας, τερατολόγηματα, φεθὸν ἐλέγχονα ὑπερβολὰς περὶ ἀνυπόρκτων : Πολυδ.9,147, Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,32 μυθαλόγος καὶ τερατολόγος, Φώτ.Βιβλ.343,42 τὸ τερατολόγον καὶ ἀπιστότατον φιλίας ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ ἔχων ροπήν εἰς τὴν τερατολογίαν 2) ἐν παθ. σημ. ὁ περὶ οὐ θαυμαστῶ καὶ τερατωδῶ λέγοντας, τερατωδῶς : Πλάτ.Φαῖδρ.229B Γοργῶνας καὶ Πηνόσων καὶ ἄλλων ἀμυχανῶν, ἡ καὶ ἀποταί τερατολόγων τινῶν φύσεων.

τερατολογῶ-έω κ. νεώτ. λέγω, ὁμιλῶ περὶ τεράτων, κάμνω λόγον περὶ παραδόξων φαινομένων, περὶ θαυμασίων τῆς φύσεως προφητικῶν : Ἀριστλ.Μετ.368α,25 ὥστ' ἐνίστοι θεοκτεῖν ὄπερ λέγουσιν οἱ τερατολογούντες μυκασθαι τὴν γῆν, Διόδ.Σ 1,63, Λουκ.Φιλοφ.37, Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.222 ἀμαρροδίσιος τερατολογούοντες κ. παθ. λέγομαι ὡς η. θαυμαστόν : Σέξτ.Εμπ.Πυρρ.2,70 κατὰ τὴν τερατολογουμένην ἱερατοικήν, αὐτ.3,31, Ἰάμβλ. Προτρ.21,7 ἢ νεώτ. λέγω τερατολογίας βλλ.2).

τερατομορφία ἡ ἴη μων. κ. νεώτ. τὸ νὰ ἔχη τὴ μορφήν τερατώδης : Ζηγαδ.Βογομ.8,4 τὴ τερατομορφῆν τοῦ κατ' αὐτοῦς θεοῦ.

τερατόμορφος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τερατώδη μορφήν: Κάσα.Πρ.51, Τζέζ.Χιλ.8,636, Ζηγοδ.Βογομ.8,1 εἰς ἀνωμασίῃδ καὶ τερατόμορφον θεόν· 2) νεώτ. μτφ. δυσειδέστατος.

τερατοπαγής-ους-ές νεώτ. ἐπὶ τεράτων, ὁ ἀποτειλούμενος ἐκ δύο συμφωνῶν ἐμβρύων.

τερατοπαθολογία (ή) νεώτ. ἱατρ. μέρος τῆς παθολ. ἀνατομίας πραγματευόμενον περὶ τεράτων.

τερατοπλαστική (ή) νεώτ. ἀνώμαλος ἡ τερατώδης διάπλασις τοῦ σώματος τοῦ ἐμβρύου ἐν συνόλῳ ἢ κατὰ τινα τῶν μερῶν αὐτοῦ.

τερατοποιία (ή) κ. μον. τὸ τερατοποιεῖν, θαυματοποιία: Ἀριστ.ἀν.191, Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.182Α διὰ πολλὰς τερατοποιίας, Ψελλ.58,9.

τερατοποιός-όν μτγν. ὁ τέρατα, θαύματα ποιεῖν, θαυματοποιός: ΠΔΜακκ.2,15,21 προτείας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπικαλέσαστο τὸν τερατοποιὸν κτίριον, Πρόκλ.Τεράτ.6,225.

τερατοποιή-έω μτγν. ποιῶ θαυμαστά πράγματα: Κύριλλ.δ.332C τερατοποιήσαν ἐν Κανθ.

τερατοπρόσωπος-ον μτγν. ὁ τερατώδης πρόσωπον ἔχων: Ἱερων.Ἰ.Ἐπιμ.17.

τερατοσκοπία (ή) μτγν. κ. μον. ἡ τέχνη τοῦ τερατοσκοπεῖν, ἐξέτασις καὶ ἐρμηνεία τῶν τεράτων ἴσται τῶν ἐξ οὐρανοῦ σημεῖων καὶ ἢ ἀπ' αὐτῶν μαντεία: Πολυδ.7,188, Δαρσικ.1,108D κληδονισμὸς καὶ τερατοσκοπίας.

τερατοσκοπός (ὁ) κ. μον. ὁ παρατηρῶν τὰ τέρατα, τὸ ἐν οὐρανῷ σημεῖα, καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντευόμενος, μάντις, προφήτης: Πλάτ.Νόμ.933C, αὐτ.Ε μάντις ἡ τερατασκώδης, Ἀριστ.ἀν.75, ΠΔ Δευτ.18,11, Πλούτ.Ἰ8.990B, Ὀργ.1,327B μητραγύριον καὶ τερατοσκοπίας, Παχυμ.153,1 ποῖος τερατοσκοπός ἡ ὄνειραπόλας.

τερατοσκία (ή) νεώτ. ἡ γέννησις τεράτος.

τερατοτόκος-ον μτγν. ὁ ἐκτὸν τέρας ἡ τέρατα: Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.144, Κάλλιστ.Ἐκκλ.Ἰστ.2,854C, αὐτ.Ε μάντις ἡ τερατασκώδης, Ἀριστ.ἀν.75, ΠΔ Δευτ.18,11, Πλούτ.Ἰ8.990B, Ὀργ.1,327B μητραγύριον καὶ τερατοσκοπίας, Παχυμ.153,1 ποῖος τερατοσκοπός ἡ ὄνειραπόλας.

τερατοτόκος-έω μτγν. ἡ γέννησις τεράτος.

τερατοτοκία (ή) νεώτ. ἡ γέννησις τεράτος.

τερατοτοκός-ον μτγν. ὁ ἐκτὸν τέρας ἡ τέρατα: Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.144, Κάλλιστ.Ἐκκλ.Ἰστ.2,854C, αὐτ.Ε μάντις ἡ τερατασκώδης, Ἀριστ.ἀν.75, ΠΔ Δευτ.18,11, Πλούτ.Ἰ8.990B, Ὀργ.1,327B μητραγύριον καὶ τερατοσκοπίας, Παχυμ.153,1 ποῖος τερατοσκοπός ἡ ὄνειραπόλας.

τερατοτοκία (ή) νεώτ. ἡ γέννησις τεράτος.

τερατοτοκός-ον μτγν. ὁ ἐκτὸν τέρας ἡ τέρατα: Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.144, Κάλλιστ.Ἐκκλ.Ἰστ.2,854C, αὐτ.Ε μάντις ἡ τερατασκώδης, Ἀριστ.ἀν.75, ΠΔ Δευτ.18,11, Πλούτ.Ἰ8.990B, Ὀργ.1,327B μητραγύριον καὶ τερατοσκοπίας, Παχυμ.153,1 ποῖος τερατοσκοπός ἡ ὄνειραπόλας.

τερατοτοκία (ή) νεώτ. ἡ γέννησις τεράτος.

τερατοτοκός-ον μτγν. ὁ ἐκτὸν τέρας ἡ τέρατα: Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.144, Κάλλιστ.Ἐκκλ.Ἰστ.2,854C, αὐτ.Ε μάντις ἡ τερατασκώδης, Ἀριστ.ἀν.75, ΠΔ Δευτ.18,11, Πλούτ.Ἰ8.990B, Ὀργ.1,327B μητραγύριον καὶ τερατοσκοπίας, Παχυμ.153,1 ποῖος τερατοσκοπός ἡ ὄνειραπόλας.

τερατοτοκία (ή) νεώτ. ἡ γέννησις τεράτος.

ἱερὸν καὶ κερνὸν καὶ τερατώδες, Πλάτ.Εὐθ.296B τερατώδες εἰς οὐρανῷ· || τὸ οὐδ. τερατώδες ὡς οὐα. ἡ τερατωδία: Ἀριστ.Ποιητ.1453B,9' 2) ὁ ἔχων βορρὴν ἢ σχῆμα παρὰ φύσιν, ἑτερομορφικός: αὐτ.Ζ' 772b,36, Σαρ.2,55, Φιλῶδ.Σημ.7, Κατ.Ἀστρ.Κ.1166 τερατώδη ζῷδια· 3) νεώτ. μτφ. ἐκτάκτως ἀνήθικος, ἀποτροπιστικός.

τερατωδία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι ἡ τερατώδης, θαυμάσιον τὴν ὄψιν: Ἰω.Χρυσ.7,204(402) 2) νεώτ. πράξις ἡ λόγος τερατώδης βλλ.2).

τερατωδικός-η-ο δημ. τ. τοῦ τερατώδους βλλ.

τερατωδῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον τερατώδη, οὐ κατὰ φύσιν: Ἀριστ.Ζ' 496b,18,Διδῶδ.Σ' 1,6. **τεράτωμα**-ατος (τὸ) νεώτ. νεοπλαστικὰ ἀναπτυσσόμενη ἐξ ἐμβρυϊκῶν στοιχείων ἡ σπερμάτιον.

τερατωπός-όν μτγν. ποι. τερατώδης τὴν ὄψιν, τερατομορφος: Ὑμν.Πάν.36 τερατωπὸς Ἰδαίσις.

τερεβινθικός-ίως (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Μουσίῳ.

τερεβιον (τὸ) νεώτ. μεταλλὸν τὸ ἐκ τῶν σπινῶν.

τερεβινθικός-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τερεβινθὴν ἢ τὸ τερεβινθέλαιον.

τερεβινθίνη (ή) νεώτ. ἔκκριμα πρόσφατον διαφόρων κομποφόρων δένδρων, ὄσπερ μετὰ τὴν ζήρῳσιν μετατρέπεται εἰς ρητίνην, τρεμνιναί.

τερεβινθέλαιον (τὸ) νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἀποσταζόμενον εἰς τερεβινθίνης, νεφί.

τερεβινθίζω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς τερεβινθον: Διοσκ.5,142.

τερεβινθικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τερεβινθὴν ἢ τὸ τερεβινθέλαιον.

τερεβινθίνη (ή) νεώτ. ἔκκριμα πρόσφατον διαφόρων κομποφόρων δένδρων, ὄσπερ μετὰ τὴν ζήρῳσιν μετατρέπεται εἰς ρητίνην, τρεμνιναί.

τερεβινθέλαιον (τὸ) νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἀποσταζόμενον εἰς τερεβινθίνης, νεφί.

τερεβινθίζω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς τερεβινθον: Διοσκ.5,142.

τερεβινθικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τερεβινθὴν ἢ τὸ τερεβινθέλαιον.

τερεβινθίνη (ή) νεώτ. ἔκκριμα πρόσφατον διαφόρων κομποφόρων δένδρων, ὄσπερ μετὰ τὴν ζήρῳσιν μετατρέπεται εἰς ρητίνην, τρεμνιναί.

τερεβινθέλαιον (τὸ) νεώτ. αἰθέριον ἔλαιον ἀποσταζόμενον εἰς τερεβινθίνης, νεφί.

τερεβινθίζω μτγν. ὁμοιάζω πρὸς τερεβινθον: Διοσκ.5,142.

Φυλόδ.Μουα.97κ' 2) μίροβμαι τόν τερεσιμόν χελιδόνος ή τέτιγος : Εύ.ρρ.1,34, Θεόφρ.Καρ.27,15' 3) 'Ηα. «καλώδ» 4) Φωτ.επὸ αὐτὸ μέλος θδωα' 5) νεάτ. τονβοράζω, σιτραγουδά.

τερέσιμα-ατος(τό) κ. νεώτ. 'Ηα. επὸ τὸ τέτιγος ὄνομα : 2) ἀπομίμηση τῆς φωνῆς χελιδόνος ή τέτιγος διὰ τῆς φόρηγος ή διὰ τοῦ στόματος, ὄνομα, ὡδή : Διογ.Κυν.π.Διογ.Λ.6,104, Λουκ. Νηρ.15, ΑΠ7,612, αὐτ.11,352' 3) 'Ηα. «επερεσίματα, διὰ τῆς κιδόρος κροσάματα» 4) αὐτ. «ῥήθ ἀπατάλη» 5) ἐν μτφ. χρ. μόνος ἤχος καὶ οὐδὲν πλέον : 'Αριστ.Λ'Υατ.83α,33 τερέσιματα διὰ τῆδ η[α] τοῦ Πλάτωνος Ιδαιή, Φυλόδ.Ποιημ.2, 228ff τὸ νόημα οὐχ ὡς τερέσιμα καὶ κρούμα νοοῦμεν, Προκ.Γαζ. Επιστ.33.

τερέσιμος(τό) μτφ. ἐπὶ πλαγιασίου, λαρυγγιστος, τρέλλια : Πολυδ.4,83.

τερέτριον(τό) κ. νεώτ. μικρὸν τέτρον, τὸ αἰχμηρὸν στέλεχος τῶν τρούπων : Θεόφρ.Φ1 5,7,8.

τέτριον(τό) [τετροίω] κ. νεώτ. τρούπανον, ἴδ. μέγα : 'Οδ.Ε.246 τόφρα δ' ἐνίκαι τέτρατα Καλυδά, δια θεάων, αὐτ.Ψ 198, ΠΔ 'Ησ.44,12, Φιλ. ΑΠ6,103' 2) νεώτ. Ψωλ. ἐξάρτημα εἰς τὸ ἄκρον τῆς κοιλίας τῶν θηλέων πινῶν ὑμενοπτερών, δι' οὗ ἀνοίγουντο ὅπως πρὸς ἐπιπέδουσι τῶν φώων, **τετριόφρος-ον** νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ φέρον τέτρον βλ.λ.21.

τερζής(τό) [τουρκ.] δημ. ράπτης ἑλληνικῶν ἐθνικῶν ἐνομοσιῶν, βλοχουράφτης.

τερηδονίζομαι μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ ζῴων, φθειρομαι, κατατρώγομαι ὑπὸ τερηδόνων βλάτ. : Διοσκ.1, αὐτ.127' 2) κ.νεώτ. ἐπὶ ὄστων, ὕψισταιμι κατάτρησιν ἀπὸ φθορᾶς : 'Αντυλλ.π'Ορειδ.44,23, 10, τερηδονισμένοι δόδοντες.

τερηδονισμός(τό) μτφ. κατάτρησις ἐκ φθορᾶς : 'Ηκιδ.Κειρ.π'Ορειδ.46,22.

τερηδών-ονος(ή) κ. νεώτ. ἐντόμων κατατρώγων τὸ ζῴα, σαρκί : Θεόφρ.Φ1 5,4,4, Παλδ.6,10,3' 2) μικροσκοπικὸν μαλάκιν διατρυπῶν τὸ ζῴα τῶν πλοίων καὶ μόνον ἐγκλιθεῖσάντων ἐντός τῶν οὐτῶ κατασκευασμένων ὀπῶων : 'Αριστ.Ἰνπ. 1303 ἀπὸ τερηδῶνων σπείει' ἐνταῦθα κατατηράσομαι 3) εἶδος τῆς κμύλης : 'Αριστ.Ζ1 605b,17 «ἐγγίγνεται δὲ καὶ κμύλαι ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἄς καλοῦσι τερηδόνες, ἄς οὐκ ἀμύνονται οἱ μέλισσαι» 4) εἶδος τῆς σκώληκος τῶν ἐντέρων : αὐτ. ἀπ.241' 5) κ. νεώτ. πάθους διαδρωπτικῆς τῶν ὀδῶν καὶ ἰδία τῶν ὀδόντων : Ἰνπ.Νουδ.2,24' 6) νεώτ. νόσος τῶν σπητῶν καθ' ἣν ἀντὶ καρποῦ σχηματίζεται ὀδηφόςος σάκος διασώδους κόνεως.

τέρην-ενος-ή(ηνα-ην) ποι., γενικ.8ηλ.τερηνής, δημ. κ. αἰολ. τερῆνος [Ἰ'Αλκιδ.], Κρηνα.ΑΠ9,430ι, σικμρ.τερηνώτερος [Ιλυρ.Ἀδέσπ.76ι κ. τερηνιώτερος Φυλόδ.ΑΠ 5,120] κ. τερηνέτριος [Ἰντιμ.97], ὁ ἐκ τῆς τρηθῆς λαονθής, θθ. λείος, μακάκος, λεπτός, τρυφερός : Ἰλ.Γ.142, αὐτ.Ν 180, αὐτ.Δ 237, 'Οδ.Μ 357 **φύλλα** δρεφάμενοι τέρενα δρυός, αὐτ.1449, 'Ησιόδ.Εργ.52, αὐτ.Θ 5, 'Υμν.Δημ.209 γλῆχων τερέην, Σοφ.54, Ἰνπ.100,6, αὐτ.11 τέρεν δέμας, Ἰνπ.90, 'Θέογν.261, Πινδ.Ν 5,6, Εἶρ.Μλδ.905 ὄφην τέρεναν τινὲς ἐπλησα δακρυῶν : αὐτ. ἤλιων, ὁ μαλακός, ἀπαλός : 'Θέογν.266 τέρεν φθέγγεται ἰὸ παῖσι.'Ανακρ.20 τέρενον ἦν' αὐλῶν 3) μτφ. : 'Ησιόδ.Ο 988 τέρεν ἄνθος ἤδης.

τερπεία(ή) ἐν τῇ ρητορικῇ, χρῆσις σοφιστικῆς ή σχολαστικῆς λελογισίας : Ἰσοκρ.10,4, Φυλόδ. Οικ.75β, Φιλ.2,191, Διον.Ἰ.Αλ.Ρομ.2,19 **τερπεία** μυθική ἰέν τῇ θρησκείῳ ἢ λογομηθία περὶ τὰς λέξεις, ὁθ. φλυαρία, εἶδ. πρὸς παραλληλίσαν' 'Ηα. «ελαγναία, ἀπάτη, φλυαρία, φλυαρία» : Γαλ.8,637 αὐτ.Χρ.Μορ.4,9, Πρὸκλ.Παρμ.5348 εἰ τις εἰς τῆν Στωικὴν τερπείαν ἀπάγοι τὸν λόγον.

τέρβρωμα-ατος(τό) μτφ. **τερβρεία** βλ.λ.η, ἀγυρτεία καὶ τερατολογία, τέκνωμα ρητορικῶν, φλυαρία : Κλήμ.Ἰ.Αλ.Στρωμ.291.

τερβρώμαι ποιεῖμαι χρῆσιν τεκνωσμάτων, ἀπάτη καὶ ἀγυρτείας : 'Αριστ.Τον.156b,38, Πλοῦτ. 'Η8.43Α, Γαλ.Χρ.Μορ.6,12' κ. μτ. ἔμπροθ. Θεοφρ. Δημ.1405' ἢ μτφ. κ. ἔνεργ. : Αἰλ.Ζ1 10,24.

τερβρώς-έως(τό) ὁ τερβρωκόμενος, γόος, ἐν χρ. σαρκαστικῶς ἐως κῶρ. ὄνομα. : 'Ερμηπ.42.

τερβρώων-όνος(τό) 'Ηα. «επρωφές».

τέρβριος(τό) σχοιῖον ἐξορτῶμενον ἀπὸ τοῦ ἄκρον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱστοῦ' 'Ηα. «τέρβριος, οἱ εἰς τὸ κέρατος τοῦ ἱστίου ἐκατέρωθεν δεδεμένοι [κάλου], ἐν οἷς καὶ τὸ ἄρμενον ἔλκουσι» : 'Αριστ.Ἰνπ.440 τοὺς τερβρίους παρῖσι : τὸ πνευμ' ἔλαττον γίγγεται, Ἐρωπιαν. Γαλ.19,145' 2) **τερβρία** πνοή ἀνεμοῦ τῆς πρῶμης : Σοφ.ἀπ.333 ἠλφθεν ἐκ τοῦ ΕΜ 753,7, ἔνθα ἐπιγυρεύεται ὀπισθοδ, ἀλλ' ἴσως μάλλον σημαίνει ἔργων πνοῇ ἀπαιτούσαν τὴν χρῆσιν τῶν τερβρίων.

τέρβριον(τό) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐξώτατον ἄκρον τοῦ κέρατος τοῦ ἐπιδρόμου, τὸ πινὸ τοῦ πικιοῦ : Γαλ.19,145 2) γεν. τέλος, τέρμα, ἄκρον, πρῆλ. 'Ερωπιαν. «τέρβριον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει» : Ἰνπ.100,4 βινῶν ἔσχατα τέρβρα, Πολυδ.2,134' 3) τὸ τέρμα τῆς ζῆλης, ὁ θάνατος : Εὐρ.ἀπ.372 καὶ μοι τὸ τέρβρον δῆλον οἱ παραούμαι 4) ἐπὶ ἀσθενείας, ἀκμή, κρίσις : Ἰνπ. Γυν.2,125 ἐπὶν τὸ τέρβρον ἡ τοῦ πάθεος 'Ερωπιαν., Γαλ.19,145' 5) τὸ ἀνώτατον ἄκρον, κορυφή : 'Υμν.Ερμ.322 αἶφα δὴ τέρβροντι κοντοα . . . Οὐλύμποιος 6) 'Ηα. «στέγη οἰκίας» 7) αὐτ. τὸ ἄκρον τοῦ κέρατος : 8) Πολυδ.2,134 ἐπὸ τῶν παρωτίδων μέχρι κλειδῶν μέρος.

τέρβρος(τό) 'Ηα. «τέρβριος».

τέρβρωτῆ-προς(τό) 'Ηα. τὸ μέρος ὀπου ὁ νεώτ. προσορὴ τὸ ἐν τῇ θαλάσσει.

τερικαρπον 'Ηα. «μεγαλόκαρπον».

τερλήη 'Ηα. «τόφρος» ἰπθ. τερχέαι.

τερλήη 'Ηα. «επετριμμένη, οἱ δὲ τερπαλῆς».

τερλῆος 'Ηα. «τηρῶν δίδοντων, λυπῶν» ἰπθ. τερλῶν.

τερλίκι(τό) [τουρκ.] δημ. χαμηλὸν ὑπόδημα ἀπὸ χουδρῶν ὕφασμα, ἴδ. τσάχαν, δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐπίδοσ, παντόφλα.

τέρμα-ατος(τό) μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ τελικὸν σημεῖον ή ὄριον ὄπου φθάνει τι, τέλος, ἰδία τὸ σημεῖον, περὶ ὁ ὦφειλον νὰ κάμνεται ἐν τῇ ἀρμολογοῦσῃ τὰ ἄρματα πρὸς ἀριστερά, καμπτήρ, νόσος : Ἰλ.Ψ 309 αἰσθα γὰρ εὐ περὶ τέρμαθ' ἐλάσεσμαι, αὐτ.462, αὐτ.466, 'Αριστ.Ρητ. 1407b,23 ἐξωτέρω ἀποκρίμνεται τοῦ τέρματος ἢ τὸ σημεῖον μέχρις οὗ ὦφειλον νὰ τέρμασις οἱ σταδιοδρόμοι : Ἰλ.Ψ 333 καὶ νῶν τέρματ' ἔθηκε ποδάριος Ἰτος Ἄχιλλεϊος, αὐτ.358, Πινδ.Π 9,114 ἔστασαν ἐν τέρμασιν ἀγῶνας, αὐτ.Ο 3,33 δωδὲκ-κάγναμτον περὶ τέρμα δρόμου, Σοφ.'Ηλ.686 δρόμου δ' ἔσωσας τῇ φύσει τὰ τέρματα ἢ τὸ σημεῖον, ὅπου ἐπίθετο, ὅπως δεικνύω μέχρι τίνος ἔσθασε ριψθῆς ης δίσκος : 'Οδ.Θ 193 ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθῆναι' ἢ νεώτ. ή γραμμὴ εἰς ἣν καταλήγει ὁ ἀγὼν δρόμου' ἢ ὄμ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὀποῖον πρῆναι νὰ διέλθῃ ή σφαιρο εἰς σφαιρισκάς πινος παιδίας, διὰ νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχίαν ὁ ρίψας τὴν σφαιρῶν ἢ ή ὄμας εἰς ἣν οὗτος ἀνέκει 2) γεν. ὄριον μέχρις οὗ ἐξικνεῖται ή περαιοῖται τι, τέλος, πέρας : 'Θέογν.116δ, 'Ηρ.7,54 εἰ τέρμασι τοῖσι ἔκειναι [τῆς Εὐρώπης], αὐτ.4,52, Αλοχ.Πρ. 286 τέρμα κελυθῶο διαμειφόμενος αὐτ.706, αὐτ.283, αὐτ.Εὐμ.422 ποῦ τὸ τέρμα τῆς φύλης : ἢ ἐν ἀναφ. πρὸς χρόνον ή τόπον, τέλος Σοφ. Αλ.48 ἐπὶ τέρμ' ὀφίκετο, αὐτ.'Ηλ.1397' ἢ βίσιου

τέρμα κ. νεώτ. βίου τέρμα τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ἔσχατον γῆρας, θάνατος: Σιμων.85,13, Αλοχ.ἀπ.362, Σοφ.ΟΚ 1530 πριν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, Εὐρ.Ἀκ.643, αὐτ.Ἄνδρ.1081 || κ. ἐπὶ μάχων ἢ πόλεων: Αλοχ.Πρ.100 πῆστα μάχων χρᾶ τέρματα τῶνδ' ἐπιτελεῖαι, αὐτ.186, Πλάτ.ἈΕ.371B Σισύφου πέτρος ἀνίγνυται, οὐ τὰ τέρματα αὐτῆς ἄρχειν-ἔσθων || ἐπὶ τέρματι ἐπὶ τέλος: Αλοχ.Εὐμ.633 κἀπὶ τέρματι φάρμακον παρεσκεύησαν || ἐπιρρ. τέρμα τέλος (πάντων), τελευταῖον, ἐν τέλει: ΨΦωκ.138- || 3) πᾶν ἀκρότατον, ἔσχατον ἢ ὀψιστον σημεῖον, ἀκμή, κορυφή, ἄκρον ὄψων: Εὐρ.Ἰκ.369, Ἀριστοφ.Ὀρν.705, Ἀρχεστρ.ἀπ.34,10 τέρματα νέκρας- || 4) μτ. γενικ. τελειότης, ἀποκορύφωσις: (Παρρ.2 τέρμα τέχνης- || 5) σπαν. κείται ἀπλῶς ἐν περιφράσει, σπον. ὕψιστος τέρμα = ὑψέτα: Αλοχ.Ἀγ.1002 μῦθα γέ τοι τὰς πολλὰς ὕψιστας ἀκόρεστον τέρμα || ἀγγύθη τέρματα ὁ δι' ἀπαγορευσιμὸν θάνατος: αὐτ.Εὐμ.746 || θανάτου τέρμα ὁ θάνατος: Εὐρ.Ἰππ.140 || τέρμα τῆς σωτηρίας ἢ σωτηρία: Σοφ.ΟΚ 725- || 6) μτφ. τέλος, τερματισμός: Θεόγν.227 πλοῦτος δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώπουσι- || 7) ὄμ. ἐκβάσις, ἀποτέλεσμα: Αλοχ.Ἀγ.781 πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμῶ, αὐτ.1177- || 8) νεώτ. ὄμ. μτφ. ὁ τελικός σκοπός: τὸ τέρμα τῶν προσπαθειῶν του. || 9) ἠ. κωμική, ἢ ἀκρα ἐξουσία, ἢ τελική, ἢ ὀψιστη κρίσις, ἡγεμονία: Σιμων.112 τέρματα Κορίνθων ἔω μείσι ἡγεμόν τῆς Κορίνθου, Εὐρ.Ἰκ.617 θεοὶ πάντων τέρμ' ἔχοντες, αὐτ.Ὀρ.1343, Διοσκ.ΑΠ 12,170 δαιμόνες οἱ φίλης τέρματ' . . ἔχετε.

τερμαζώ μτγν. τερματίζω: Ἡρακλειτ.Πν.1, 10, αὐτ.29 τῶς δὲ πάντα χωρῶς τῶς τοῦ διονύσου τερμαζοντι οἱ ἄνθρωποι, Ἐπιγρ.Θέρμου.

τερμαστήρις [οἰ] Ἐπιγρ. ἐπιτροπὸν τῶν τερμάτων, τῶν συνάρων: Ἐπιγρ.Ἐπιδαύρου.

τέρματι κ. μον. κ. νεώτ. ὄριζι: Στράβ.9, 4,2 Κύνος δ' ἐστὶ τὸ ἐπίνοον, ἀκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπιδόντιον κόλπον- || 2) μτγν. κ. νεώτ. θέτω τέρμα εἰς τί, περατῶ, τελειώνω: Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.10,102, Ἐλλ.Ἐπιγράμ.539: κ. παθ.: Ἰν.πῶν.1.στο6,4,34,71, Ροιφ.Ἄνατομ.38, Γολ.14,794, Βέττ.Βαλ.245,10, Ἐπιγράμ.1,249B τερματίζοντα τὴν κυκλικὴν ἀποκατάσιν- κ. παθ.: Γολ.2,398 ἐπὶ τὰ ἄνω χωρεῖν καὶ ἐκεῖ τερματίζεσθαι, Ἐπιφάν.1,631Α- || κ. μον. τὸ ἐνεργ. ἐν ἀμτβ. χρ. περατοῦμαι, τελειώνω: ΚΠορφ.Θεμ.3D ἀρχην μὲν ἔχον ἰτὸ θέματι ἀπὸ τῆς Μηροῦ, τερματίζον δὲ μέχρι τῶν ὀρίων Ἰσαυρίας || τὸ μέσ. θέτω, χωρῶν ἐμ-ποῦν τέρμα: Εὐρ.ἀπ.952 γῆρας τερματίζεσθαι || νεώτ. τερματίζω τὴν ζωὴν μου αὐτοκτονῶ

τερματίον [τὸ] λεγ. ὑποκορ. τοῦ τέρμα, τελικός σκοπός, νίκη: Σουῖδ.ἐνλ. τῆγελα [δ]. ἀνάγν.]

τερματισμός [ὁ] νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τερματίζω βλλ.2.]

τερματοθῶς Ἦσ. ἐβαλιδιοθῶχος.

τερματοφύλαξ-ακος [ὁ] νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀβλητικὰς σφαιριστικὰς ποιεῖδι, ὁ παίκτης ἐκάστης ὁμάδος ὁ ἀποστολὴν ἔχων τὴν φύλαξιν τοῦ τέρματος ἦτοι τοῦ μέρους ἀφ' οὗ ἐπιδικάζεται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων νά διελεθῇ ἢ σφαίρα.

τερματῶ-ὄμ Ἐπιγρ. κ. μον. θέτω τέρμα, περατῶ, ἐπιτελῶ, ἐκκληρῶ: Κ Μανασσ.Χρον.5774, Νικ.Χων.Χρον.269D οὐδὲ τότε τὰ τῶν αἰτήσεων ὀπεροῦσα ἐτερματῶσε.

τερματώσις-εως [ἡ] μον. περάτως, ἐπιτέλεσις, ἐκκληρώσις: Νικ.Χων.Χρον.178D ἢ δὲ ἦν καὶ τῶν τότε μὲν αἰτηθέντων βροδία τερματώσις.

τέρμηνος [τὸ] ἱταλ. δημ. σφοδρὰ φυσικὴ παραχῆ.

τερμυτοζώω-αν κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ληστὴν Τέρμυρον, ὄμ. φρ. πορομ. Τερμυρείον κακὸν μέγα κακὸν, ὁπερ ἔπιούρει

τῆς καθ' ἑαυτοῦ: Φίλιππ.Ν.Σχόλ.Εὐρ.Ρῆσ.509, Πλάτ.Θησ.Π ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸ Τερμυρείον κακὸν ὀνομασθήναι λέγουσι, Ἰουλ.Λογ.7,210D, Ἐρραμ.Καισ.288 κακὸν τὸ τερμυρείον, κούσθων φθόρον, αὐτ.5059, αὐτ.6364- || 2) τὸ τερμυρείον ὡς ὄμα. τὸ ἀνδρόκρον μῦριον: Φιλ.ὄδ.ΑΠ.11,30[ἀμφ.]

τερμυρῆσις [ὁ] μτγν. ὁ κακὰ προσιωγῶν, ὁ δυσόσιμος: Ἐμ.Ἀλ.Ἀδ.2,15.

τερμυεύς [ἔμν. Ζεύς] [ὁ] μτγν. ποι. ὁ πάντων ἄν ἀρχὴ καὶ τέλος: Λυκόφρ.706.

τερμυνάλια [τὰ] ἱταλ. δημ. ἑορτὴ καθιερωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νουμῆ πρὸς τῆμιν τοῦ Τέρμυρος καὶ τελομένη τὴν 23ην Φεβρουαρίου: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,74.

τερμυνιδεύς-εως [ὁ] μτγν. ποι. ἐπιθ. τοῦ θεοῦ Ἀπολλωνος: Λυκόφρ.1207.

τερμυνιδεύς-π-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φυτὸν τερμυνίδων ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενος, τερμυνίδων: Διοκλ.ἀπ.140 ῥητὴν τερμυνίθην, Θεόφρ.Φ1 9,22, Διοσκ.4,150, Σωρ 2,14, Γολ.6,288, αὐτ.292, αὐτ.354- || τερμυνιδεοσίς ὁ μετὰ τερμυνίδων παρασκευαζόμενος: Διοσκ.5,80.

τερμυνιδίς-ιδος [ὁ] μτγν. ἰδιότ. θηλ. τοῦ τερμυνιδίου βλλ. || Νίκ. Ἀλεξ.300 ῥητὴν τερμυνίθια.

τέρμυθος [ὁ] κ. νεώτ. τὸ φυτὸν πιστάκις ἢ τερμυθιδεύς, κοκκορεθίδις, τερμυθία: Ἰππ.Γλυμ.2,192, Ἀριστοφ.Θαυμ.83Α,33, Θεόφρ.Φ1 3,2,6, αὐτ.9,22, Θεόκρ.Ἐπιγρ.1,6 τερμυθῶν τρώων ἔσχατον ἀκρέματα, Μελέαγρ.ΑΠ 4,1,30, Διοσκ.1,71, Γολ.6, αὐτ.624- || ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ τούτου: Πλάυτ. Ἀρτζ3 οὐκὼν παλάθης ἐμφραγῶνα τερμυθῶ κατατραγεῖν- || 3) κ. νεώτ. μικρὸς ὄγκος τοῦ δέρματος, οἰδημὰ τὸ ὄμοιον πρὸς τὸν καρπὸν τοῦ ὡς ὄμν φυτοῦ, ἀ. τερμυθιδεύς βλλ. || Ἰππ.Χυμ.20, αὐτ.Ἐπιδ.6,3,23, Διοκλ.ἀπ.82, Ἐρωπῆαν, Γολ.16,461- || νεώτ. τερμυθὸς μισχωτὴ μικρὸς ὄγκος τοῦ δέρματος προσεκολλημένος ἢ κρεμάμενος διὰ μίσχου, κρεστολιά- || τερμυθὸς μολευματικὴ μικρὸν ἔπαρμα τοῦ δέρματος φέρων ὄλην, ἐξ ἧς διὰ τῆς συνθλίψεως ἐξέρχεται παχρὸν-ρευατοσὶ ὄλη- || 4) παραστικὸν ἐξ ὄ. κωμα ἐπὶ τῆς ἐλαίας: Θεόφρ.ΦΑτ.2,17,4- || 5) Ἦσ. ἔμφερές ἴλην φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκεσθαι φασιν Ἀθῆνας ὁρμιάς χρεωδύεις ἐς τὰ πάντα καὶ πρὸς ἀλεξίφάρμακον: Αλ.Ζ1 12,43, Φάτ., Ἐμ 753,10- || 6) πιστάκι βλλ. || Θεόφρ.Φ1 4,47.

τερμυθοφάγος-ον μτγν. ὁ τερμυθῶν τρώγων: Νικόλ.Δαμ.ἀπ.66,34.]

τέρμηνος [τὸ] δημ. μονῶς χρόνον, σπον. ἡμέρα, ἐβδομαξ, μὴν καὶ κατ' ἐξῆκον τὸ ἔτος: ὁ ἀντρας σου θά εἶναι ἐδώ σὲ τρία τέρμηνος.

τερμυθιδεύς-εως-αν ὁ μέρη τῶν τερμυθῶν, τῶν ἀκρότατων ὁμῆων ἐκτείνουσα, κοθβάν, ἐκτείνουσα ὄμ. ἀπλῆς τερμυθιδεύς ἢ κοθβήκουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ποδῆρης ἢ ὄλαν τὸ σῶμα σκέπουσα: Ἰλ.Π 803 αὐτὰρ ἄψ ὄμηνον ἀσπίς σὺν τελαμωνίῃ χαλαρὴ πᾶσι τερμυθιδεύσασσι || κ. ἐπὶ χιτῶνος: Ὀδ.Τ 242 δίπλακα . . πορφυρέην καὶ τερμυθῆνα χιτῶνα, Ἡσιόδ.Ἐργ.537- || 2) Ἦσ. ἀρροστός, τελείος, ἀρμόζων, ἀρπένω.

τέρμηνος-ον [τὸ] μτγν. ποι. ἐπὶ χρόνον, ὄστατον, ἔσχατον: Σοφ.Ἄντ.1330 φανήτω μῦριον ὁ κάλλιστ' ἐμὸν ἐμὸι τερμῖαν ὄμων ἡμέραν- || χώρα τερμῖα ἢ τελευταία χώρα, ἢ ὄλιγον πρὸ τῆς τελευταίας τοῦ πατεῖ τις. ἴνα ἐπ' αὐτῆς ἀποθάνῃ: αὐτ. ΟΚ 89 ταῦτην ἔλαξεν παύλων ἐν χρόνῳ μακρῷ, ἀλθόντι χώρην τερμῖαν- || 2) Ἦσ. τέρμηνον, ἀρμόζον, ἀρπένω.

τέρμης Ἦσ. ἐποῦς.

τερμυτῆσις [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ὀνομπετῆρος ἐντόμων ἐς τὴν τερμυτῶν, λευκὸς μύρμηξ.

τερμυτόζωω-αν νεώτ. ἐπὶ ἐντόμων, ὁ ἀντὶς φωλιῶν τερμυθῶν βίων.

τέρμητρον (τό) γλῶσσα. μιλίτριον, θερμαντήρ.
τερμηρομῶ-έω μγν. τρέχω πρὸς τὸ τέρμα :
 Μαν.Α.520 Μήνης τετελεισμένον τερμοδρομοῦσας.
τέρμνας (ἰ) ἡμ. τ. τοῦ τέρμων βλλ.
τέρμων ἴω Ἐπιγρ. θέτω, τοποθετῶ, καθιρῶ τὰ
 τέρματα, τὰ ὄρια τόπου πινός : Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου.
τέρμωνος-α-ον ποι. ὁ πρὸς τὸ τέλος τῆς γῆς
 κείμενος, εὐρειακόμενος εἰς τὰ ἄκρα, ἔσχατος :
 Αἰσχ.Πρ.17 Ἴκτα τερμώνιον πάγον.
τέρμωνος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ καθορισμός τῶν
 τερμάτων, τῶν ὄριων : Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου.
τερμοσύνη (ἰ) ἡσ. τέλος, κατάληξις, τερματι-
 σμός : Τραγ. Αἰδαν.509.
τέρμωνος (ἰ) κ. νεώτ., δημ. τέρμνας τέρμα,
 ὄριον, φραγμός, φράκτης : Αἰσχ.ἀν.191, Εὐρ. Ἰππ.
 746 σεμνὸν τέρμανα κῶρον ἄραναοῦ, αὐτ.Τρω.
 1069, αὐτ. Ἰππ.3, αὐτ. Ἰ159, αὐτ. Ἡρακλ.37· 2) ἄκρον,
 χεῖλος, γῦρος : αὐτ. Ἐλ.1472 ἄν ἐξομιλλασάμενος
 προχῶ τέρμονι διακού ἔκαπε Φαίδος ἰδ.ἀνάγν.
 ἀτέρμονι· 3) κ. νεώτ. τέρμα, τέλος : Αἰσχ. Ἰκ.
 629 τέρμον' ἀγεμνὸν πρὸς ἄπαντα, Εὐρ.Φοῖν.
 1352· 4) νεώτ. ἕκαστος τῶν πλυτῶν διακοσμη-
 σμένων τῆς κορώνης ἢ τοῦ ἄδικου τῆς πρόθεσις
 τοῦ πλοίου, στολίδια τῶν ἀνῶν· 5) μγν. μγρ.
 τοῦ λοιπ. Τερμίνας Πλ.αὐτ.Νομ.16 ὁ δὲ Τέρμων
 δρος ἄν τις εἴη καὶ θεοῦσαν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ
 ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμούς.· Νουμᾶ
 φιλοσοφίσαντος, ὡς χρῆ τὸν Ὀριον Θεόν...·
τέρμακα ἴω. εἰς τῆς κἀκτου τοῦ φυτοῦ καυλός.
τέρμας-κος (ἰ) Ἐπιγρ. τὸ τέμνεος πρὸλ. τέρμ-
 νων : Ἐπιγρ. Κύρου Ἰάμφι.
τερπανάδραιοις-α-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὸν λυρικὸν ποιητὴν Τέρπανδρον, ὁ
 τοῦ Τερπανάδου : Πολυδ.4,65, Σχόλ.Κλήμ. Ἀλ.93,4.
τερπνήνη (ἰ) νεώτ. χημ. κ. τερπνήνιον (τό) γεν. ὀνο-
 μασία διαφόρων ὀδραγονοῦσων ἀποτελούν-
 των τὰ κύρια συστατικὰ τῶν αἰθέρων ἐλαίων.
τερπνήνη (τό) νεώτ. χημ. ἡ τερπνή βλλ.
τερπικέραιος-ον ποι. ὁ τερπόμενος ἐπὶ τῷ
 κεραυνῷ, ἐπιθ. τοῦ διός : Ἰλ.Α.419 τοῦτο δὲ τοι
 ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραῖων, Ἡσιοδ. Ἐργ.52,
 Χρυσμ.Σιβ.5,62 βολῆσι καυτὸν τερπικεραῖον.
τερπνοειδής-ους-ές μοι. ὁ ὁμοιάζων πρὸς
 τερπνόν, ὁ τερπνός : Στουδ.Θεοδ.1808· || κ.
 ἑπίρρ. τερπνοειδῶς τερπνώς : αὐτ.615 ρς,7 πᾶν
 εἰ τι τοῦτοιοι τερπνοειδῶς ἐμβλέπων.
τερπνός-ἡ-ῶν (ἰ) ἰτέρωσι κ. μων. νεώτ. κ. δημ.
 ογκρ. τερπνότερος (Φιλῶδ.Οἰκ.91), ογκρ. τερ-
 πνότατος |Θεογ.256| κ. ἰώνι. τερπνότατος (Καλλ.
 ἀν.256), ὁ τέρπων, ὁ προκαλὼν τέρψην, χαρο-
 ποιαῖς, εὐάρεστος : Ὀδ.Ἰ.45 τῷ γὰρ βρ θεός
 πέρι δακεν αἰσίδην τερπνῆν, |Θεογ.1019 ἐ=Μυμ.5,3|,
 Πίνδ.Ο.6,57, Αἰσχ.Ἀγ.143 τερπνά τοῦτων αἰτέτ
 ἐξῆμβολα κράνηι, Τυρτ.12,38, Δημόκρ.211, Θουκ.
 2,53, Πλάτ.Κρατ.419D, Σολωμ. Ἐβν. Ὀν.120,4 ἡ προ-
 φητίσσα Μαρία μ' ἔνα τέρπινα τερπνόν· || τὰ
 τερπνά ὡς ὄσα, αἱ τέρψεις, αἱ ἠδοναί : Ἰσοκρ.
 1,2|, Ξεν. Ἀπομν.21,23· || τὸ τερπνόν ὡς ὄσα,
 ἀπόλαυσις : Μητροδ.ἀπ.47· 2) ἐπὶ προσ., φαι-
 δρῶς, εὐδουμος : Σοφ.Α1.967 ἔμαί निकρὸς τέρψηνεν
 ..αὐτῷ δὲ τερπνός, Ἀνακρέοντ.37,1 γέρον τερπνός.
τερπνότης-τος (ἰ) μγν. μων. κ. νεώτ. τὸ νῦ
 εἶναι π. τερπνόν, τέρψις, ευχαρίστησις : Πλά.Φαῖρ.
 151(6), || τερπνότης, ἐν τῷ διακοσμήσῳ σου εἰς
 τέλος, αὐτ.26,271,4, Ἀριστ.Ἐθ.37, Πολυδ.3,97, Ἡσ.
 ἐν λ. τέρψις, Ἰω.Φωκ. Ἐκφρ.Παλαιστ.10,46 πάσης
 ἀνάλαψης τερπνότης.
τερπνώς ἑπίρρ. κ. νεώτ., δημ.-ἄ. μετὰ τέρψεως,
 ευχαρίστησις : Θεογ.914, Σοφ.ἀν.583,5 τερπνώς ..
 αἰπὸς πάσης ἀνοία τρέψει, Ἀπολλ.Ρ.1,459, Σολωμ.
 Δάμρ.19,8, ὁ ἡ κλωνοφλίπταμα νά πνέη τερπνά,
τέρπος-ους-κος (ἰ) Ἐπιγρ. ἡ τερπάλω βλλ.

τερπός (ἰ) πάπ. μθ. ὁ. τ. τοῦ ταρπός βλλ.
τερπότηρας (ἰ) ἡ τῶν ἀφροδισίων τέρψις :
 Τελεκλ.65, Φώτ. ἰσὺ τοῦ Μείσεκε ἡρηνευθεῖ ὁ
 τοῖς ἀφροδισίοις τερπόμενος.
τέρπος κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. ὄποτ. τέρπησι |Ὀδ.Ρ
 389|, ἰων. παρατ. τέρπεικον (Κόλιντ.7,378, Κῶρ.Α17
 9,136), μὲν. πάλ. τέρφω |Σοφ.Τρ.1246|, ἀάρ. ἔτερφα
 |Ὀν.Πάν.47,Εὐρ. Ἡρακλ.433, Πλάτ.Νόμ.658B|, παθ.
 ἀάρ. ἔτερφθην |Ὀδ.Ε.74, αὐτ.Ἰ.131, Σοφ.ΟΚ.1140,
 Ξεν. Ἀπομν.21,24|, ἑπ. ἰ) τέρφθην |Ὀδ.Ζ.99, αὐτ.Τ.213,
 αὐτ.251, αὐτ.Φ.57|, ἑπ. ἰ) τέρφθην |Ἰλ.Α.780,
 Ὀδ.Ψ.300|, ἀποφρ. τερφήνη |αὐτ.212| κ. τερφή-
 νηται |Ἰλ.Ω.3, Ὀδ.Ψ.346|, ὄποτ. τερπέω, ἐπ. α'
 πληθ. τερπέωμεν |Ἰλ.Γ.441|, ὁμ. ἐπ. ἀτερπόμεν, α'
 πρὸς. ὄποτ. τερπώμεθα |Ὀδ.Δ.295|, γ' ἐν. ὄριστ.
 μτ. ἀναδιπλασιασμοῦ τετάρπετο |Ἰλ.Τ.19, αὐτ.Ω
 513| ὁμ. α' πληθ. ὄποτ. τετάρπόμεθα |αὐτ.Ψ.10,
 αὐτ.98|, μγν. τετάρπόμενος |Ὀδ.Α.310|, μὲν. ἀάρ.
 α' ἀτερφάμην, ἐπ. ὄποτ. τέρφαμαι |αὐτ.Π.26|, γ'
 ἐν. εὐκτ. τέρφατο |Ἰων. Ἀπόλλ.153|, μτ. τερφα-
 σάμενος |Ὀδ.Μ.188|, πληρῶ τῆν ἐπιθυμίαν πινός,
 παρέχω τέρψην, εὐφραίνω, προξένω χαρῶν, χαρο-
 ποιά, προκαλῶ τὴν ἠδονήν, ευχαρίστησις, εὐάρεστος :
 Ἰλ.1189 τῆ ἰσδομυγῆ ἰ γε θυμὸν ἔτερπεν, αὐτ.Ο.
 393, Ὀδ.Ρ.385 ὁ κεν τέρπειον αἰείδων, αὐτ.Α.107
 πεσοῖσι .. θυμὸν ἔτερπεν, Ἡρ.δ.99 ἡ ἀγγελῆ ..
 ἔτερπε .. |αὐτ.Π.1246, Ἄχαρ.17, Θουκ.
 2,41 οὗτε οὕτις ἔπεισι πρὸ τὸ αὐτίκα τέρψις,
 Πλάτ.Νόμ.658B, αὐτ.Ε, αὐτ.Φαῖρ.240C ἡλιε τέρ-
 πει τὸν ἡλικία ἱσραοιμ|, Φιλῶδ.Ποιήμ.5,26, αὐτ.28·
 || ὄπολ. τέρψην τέρψιν : Ὀδ.Α.347 τ' ἰ γ' ἄρα
 εὐθονεῖς ἐρίρπον αἰσίδην τέρπειν, Σοφ.Α1.475
 || τὰ τέρποντα ὡς ὄσα, αἱ τέρψεις : αὐτ.ΟΚ.1217·
 2) συχρότ. ἐν μέσ. κ. παθ. τ, π, ἑ. ἐν. πᾶρ. ἀάρ.
 εἶναι ἐν χρ. μτ. γενικ. πράγμ., ἀπολαύω ἀπόλαυσις
 τέρψεως ἕκ τινος, ἀπολαύω πινός ἐν πληρῆι τέρ-
 ψι ἢ κόρῳ, χορταίνω : Ἰλ.Α.780 ἐπέη τέρπηνην
 ἐδῆτους ἄδὲ ποτήσας, αὐτ.1,705, Ὀδ.Γ.70, αὐτ.Ζ.
 99, αὐτ.Ψ.346, αὐτ.300 φιλότιτος ἀταρπλήτην, αὐτ.
 212· || μγ. τέρποιμα γόου χορταίνω τὰ κλά-
 ματα : Ἰλ.Ψ.98 ἀλλήλους δλασάο τεταρπώμενος
 γόου, Ὀδ.Α.212· || μτ. δοτ. τρῶν. προξένω
 τέρψην εἰς ἐμαυτῶν, εὐφραίνωμαι : Ἰλ.1186 τὸν
 δ' εὐρὸν φρένα τερπόμενον φορμυγῆ λιγεία, αὐτ.
 Β.774, αὐτ.Γ.441, αὐτ.Σ.314 ἐν ᾧ ἐν τῷ φρ. λέ-
 κτρονδε τερπόμεον κύνθηται |Ὀδ.Ω.292| ὁ τ.
 τερπόμεον φαίνεται ἀνήκων εἰς τὸ ρ. τρέπω,
 ἀλλ' ὁ ἐρημνέουσι μετὴν συνήθη σημ., ἀποδι-
 δοτες τὸ λέκτρον εἰς τὸ εὐνήθεντι, αὐτ.Α.
 603, αὐτ.Ψ.301, Ἡσιοδ. Ἐργ.115, Αἰσχ.Ἐομ.1042 λαμ-
 νάδι τερπόμενος, Σοφ.ΟΚ.1140, Σωρ.2,29· κ.
 μτ. μγ. : Σοφ. Ἀντ.691 ἰσάφωσι .. ὀς σὺ μὲν τέρψην
 κλάων, Εὐρ.Βάκχ.321 τέρπειται τιμώμενος Ξεν.
 Ἀπομν.2,1,24 τ' ἄν .. ἀκούσας τερψέμενος· || ὄπολ.
 πινε καὶ τέρπου πινε καὶ διασκεδάει, γλῆνα :
 Ἡρ.2,78· κ. κ. μτ. συστοιχ. αἰ. : Ἡσιοδ.ἀν.162
 σπην μορπᾶν δέκα μοιρέων τέρπειται ἀνήρ, Σοφ.
 ἀπ.577 κενὴν ἀτερπόμεν .. τέρψην, Ἐδρ. Ὀρ.1043·
 || συνη. μτ. λ. περιορισωσῶν καὶ προσδιορισω-
 σῶν στενοτέρων τῆν ἑν. τοῦ ρ. : Ἰλ.Τ.313, αὐτ.Φ.
 45, αὐτ.Α.474, αὐτ.Τ.19 φρασίην ἵοι τετάρπετο, Ὀδ.
 Π.26, αὐτ.Δ.102 ἄλλοτε μὲν τε γόω φρένα τέρπω-
 μα, αὐτ.Ε.74, αὐτ.Ω.368, αὐτ.Α.310 τεταρπόμενος
 εἴλων κῆρ, Ἡσιοδ. Ἐργ.58, αὐτ.358, Πίνδ.Π.2,74
 ἀπάταισι θυμὸν τέρπειται.
τερπυλή (ἰ) κ. μων., ποι. κ. μγν. πεζ. τ. τοῦ τέρ-
 ψις βλλ. : Ὀδ.Σ.37 σπην τερπυλήν θεός ἡγάγεν
 ἐς τὸδε δῶμα, Ἀρχιλ.13, Θεογ.984, αὐτ.1068, Ἀρ-
 χιλ.Π.πλοῦτ. Ἠρ.33B τερπυλῶς καὶ θαλάσας ἐπέ-
 νων, Τζέτζ. Ἄλληλ. Ἰλ.24,130.
τερπυλός-ἡ-όν μγν. ὁ τερπνός βλλ. : Ὀριγ.2,
 563C τὸ ἐν αὐτῷ ἰτῷ θεωρητικῷ βίωι τερπυλόν.

τερηλωθμαιοι -τομαιοι μον. τέρημοιαι : Ευράβ.62 γλώσσας τερηλωθμωμέναις εξ έρωτας
τερηλώνας (ή) λεξ. ή τερηλώη, ή τέρφης : EM 141,17 αού.812,20.

τερηκόττα (ή) (ιταλ.) δημ. πάν εξ όπτης γής καλλιτέχνημα ή κομφοτέχνημα.

τερηανόν 'Ησ. έξοχατον, ήδω, τερηανόν.

τερηρητόν 'Ησ. τερήρησζ ιθιθ. αιολ.ι

τερρηίδη (ι) γαλλ.ι δημ. ποικιλία της κυνός με μακρά και πλατέα ώτα.

τερρηρίμ (ι) δημ. όκλ. τερερίμ βλλ.

τερρορισμός (ι) (γαλλ.) νεώτ. διεθν. όρος. & τρομοκρατία βλλ.

τερραίνω ποι. άποξηροίω, άπομάττων στεγνώνω : 'Ιλ.Π.529 αίμα μέλαν τέρηνω, Λυκοφρ.390, Νικ.'Αλεξ.551- κ.παθ.: 'Απολλ.Ρ.4,1405 μπιτα τερραίνοντο' || όμ. παθ. κ. έπί σύκων: 'Ιουλ.'Επιστ.180.

τερσανά (ι) δημ. ό. τ. του τερσανάσ βλλ.

τερσανόσασα (ή) έπιθ. τής άσπιδος έν 'Ιλ.Γ.334 κτ. άνάγν. του Ζηνοδ.π.Χούλ.Α (ό Robert ώιώρθ. τερμύσασαν).

τερσηείς-εντος-εσσα-αν σχόλ. σκληρός, άκαμπος : Σχόλ.'Όσμ. 'Αλ.1,317.

τερσιά (ή) μτρ. ή τρσιά βλλ.: 'Ιουλ.'Επιστ.180.

τέρσω έπ., γ' έν. όορ. ύποτ. τέρσω (Ιεόοκρ.22,63), άπαφφ. τέρσαι (Νικ.Θηρ.96, αού.693i, β' έν. μέσ. όορ. έοκτ. τέρσαι Ιαού.709i, άπαφφ. όορ. παθ. τερσάηναι (ή.Π.519) κ. τερσάηνεμναι (Όδ.Ζ.98), καθιστώ τι ζήρην, ζήρσαι, στεγνώνω : Θεόκρ.22,63' || κ. μέσ.: αού.709' || παθ. έμναι ή γίνομαι ζήρδσ, ζήρσαιον, στεγνώνω : 'Ιλ.Α.267 έλκος έτέρωτο παύσασο τ' αίμα, αού.848, αού. Π.519, 'Όδ.Η.124, αού.Ζ.98 έμματα ό' ήλιου μά- νων τερσάηναι αούτ, 'ην.Γυν.ι,ii δταν ήτρά μέ- κει εν ήλίφω τέρσεται' κ. μτ. γενικ. : 'Όδ.Ε.152 όσας δακρυόωνν τερσάοντο.

τέρτα 'Ησ. εή τρίτη] ιερθλ. Χοιροδ. έν 'Αν.'Όξ. 2,275, EM 665,41i.

τέρτατος α-ον αιολ. τ. του τρίτατος βλλ. : Πίνδ. Ο.8,46 μείκ. Αίθρεα άνή τέρτατος.

τερτεριάζουμαι μον. πθ. ισχυόμαι, έξασθε- νόμμαι : 'Όρνεοσόφ.224 ό ίέραζ όταν άρξεται τερτεριάζουσαι.

τερτία 'Ησ. εή τρίτη].

τερτιοκήριος (ι) (λατ.) μτρ. π. βυζαντ. άξιωμα έκκλησιαστικόν αντίστοιχόν πρds τδ του πριμκη- ρίου βλλ. : Κώδ.'Ιουστιν.4,59,1,1.

τερτιπ (ι) (τουρκ.) δημ. τέχνασμα πρds πα- ραπλάνησιν : Καρκδ.Λυγ.127 ζέρε πολλά τερτίπα.

τερτιπλήζή (ι) δημ. ά μεταχειριζόμενος τερ- τίπια βλλ. : Καρκδ.Λυγ.127.

τέρτος (ι) αιολ. τ. του τρίτος : Χοιροδ.Γραμ. 'Αν.2,275,23.

τερτατόπ (ι) (ιταλ.) δημ. μουσικόν τεράχον διά τρία όργανα ή τρεις φωνάς, τριψάτα' 2) χο- ρός άποτελούμενος από τρία πρόσωπα' 3) μπφ. τριάς φίλων ή συντροφών του αύτου ήθικου.

τερτυλλιάνεος -ον μον. ό του Τερτυλλιανού : Ψελλ.Σύν.Νομ.662 τερτυλλιάνεον δόγμα.

τέρυ 'Ησ. εάσθενος, λεπτόνος.

τέρυας 'Ησ. «ήπνους» όσω λέγονται όσαι άδ- δηφάγοι έσιθ. ένοι τοús άσθενείας.

τέρυνης 'Ησ. «ετρημένους όνος, και γέρων ή δυσανάληπτος γέρων».

τερύκομαι 'Ησ. «νασώ, φθίνω».

τερψείος (ι) 'Επιγρ. όνομ. μνήδσ έν Μυτιλήνη και 'Ερεσφ τής Λέσθου.

τερψείως-εως (ι) 'Επιγρ. όνομασία μνήδσ έν Κύμω.

τέρφος -εως (ι) μτρ. έρφος, στέρφος, λήυρον, τσόφλι' 'Ησ. «τέρφην' λήυρα» : Νικ.'Αλεξ.268 νέα τέρφη κασθηνοδ καρπούσ, αού.Θηρ.323.

τέρχανον (ι) δ. γρ. του τάρχανον βλλ.

τέρχνηα (ι) 'Επιγρ. Κύπρου κ. τέρχνηα άντι τέρχνα, φυτά, βλασταί.

τέρχνος -εως (ι) δημ. κ. τρέχνος (ΑΠ.15,25) νεός κλάδος, βλαστός, βλαστάρη' 'Ησ. «τέρχνα» φυτά νεός : Μάγν.502 πάσας τής δένδρεα καλά τά τ' ελαρι τηλθεδαντα τέρχνηον άργεννοισι φίλην δέικουσιν όπώρην, 'Ησ.' 2] 'Ησ. «τέρχνα .. έντόφια».

τερψάσκητις-εως (ή) νεώτ. ή πρds τέρφην άσκη- σις, κτ. όντιθ. πρds τας άγανακτικας άσκήσεις.

τερψίβιος -ον νεώτ. ό καθιστών τόν βιον τερ- πνόν : τερψίβιον τδ θηλυ γένος.

τερψικής-οός-εζ ποι. ό ήδөөς λεγόμενος : Βακχ.12,230.

τερψιθυμία (ή) νεώτ. ή ίδιότης του τερψιθύμου.

τερψιθύμος -ον μον. κ. νεώτ. ό τέρπων την φυ- χήν, ευχάριστος : Εύστ.Πον.321,9,Τζέτς.'Εξ.'Ιλ.113,18.

τερψικάρδιος -ον νεώτ. ό τερψιθύμος βλλ.

τερψιλαρούγγιος -αν νεώτ. ό τέρπων τόν λά- ρυγγα, λιάν ευγευστος.

τερψιμύροτος -ον κ. μον. ποι. ό τέρπων τοús βρωτάς, ό προξένων εις αύτοδς τέρφην : 'Όδ.Μ. 269 νήσον άλευσάσαι τερψιμύροτου 'Ηελίου, Βακχ.12,72, 'Όρφ.'Αργ.1049, ΚΜανασσα.Χρον.1843.

τερψιμύρος -οός-οον-οον μτρ. ό τέρπων τόν νεόν : ΑΠ.9,505(2i) τερψιμόον φόρμυγγος.

τέρφης-εως (ή) (τέρπω) κ. μον. κ. νεώτ., γενικ. ίων. κ. ιος, τδ τέρπεσθαι, ευχάριστισης, εφροσύνη, (διασάλλεται από του γενικώτερου ήδονή από του Προδίκου έν 'Αριστ.Τομ.112b,23i : 'Ησιόδ.Θ. 206 τέρφην τή γλυκερήν, αού.917, Πίνδ.Π.9,19,Αισχ. Πέρσ.544, Σοφ.Α.120i, Εύρ.Φοίν.195, αού.Τ.797, αού.άπ.362,23 βροχεται τέρφης ήδονής κακής, 'Αριστ.Βάτρ.676, 'Όουκ.2,38' || τέρφης έστι ποι. μτ. άπαφφ. τέρπομαι, είναι τέρφης μου να .. :

Σοφ.ΟΚ.766 ήν μοι τέρφης εκπεσέν χθονός, αού. 775' 2) άπολ. χαρδς, ευφροσύνη : Θεόγν.787 άλλ' οδ τις μοι τέρφης έπί φρένας ήλθεν εκεί- νων, Πίνδ.Ο.121i, Βακχ.11,59, Αισχ.'Αγ.61i, Φιλόδ. Οκ.3,14 αιά τιά σιαιθόσων τέρφης' 3) νεώτ.

δισκαδείσας, ψυχολογία, ευχάριστισης ψυχική

τερψιφρων-ονος-ον μτρ. ποι. ό τας φρένας τέρ- πων, τερπνός,εύφροσύνης,ευάρεστος:Νόνν.Δ.42,44.

τερψιφύρος -ον μτρ. ποι. ό τερπιόμενος ευ- φροσύμενος έπί τδ άρχήσει, ίθ. έπί τή χορηγία άρχήσει, έπιθετον του 'Απόλλωνος : ΑΠ.9,525,20.

τερψόθυμος -ον μον. δ.τ. του τερψιθύμου βλλ. : 'Ιω.Φωκ.9,20 θαυμαστόν τι χρέμα και τερψόθυ- μον τώσ όδιστας ένδεικνυται.

τερψέ-έως μον. μέλλ. -έσασ, διατρυνώ, διαπερώ : Εύστ.1532,2.

τεσσαράβιος -ον έπ. ό έκων όζην τεσσάρων βοών ή τεσσάρων βοείων δερμάτων : 'Ιλ.Ψ.705 τιν δέ ε τεσσαράβιον.

τεσσαράγκυμος -η-ο δημ. τετράγυμος βλλ.

τεσσαράγυμος -ον μον. ό τετράγυμος : Τζέτς. Μεθ' 'Όμ.668 σώματα ήεν τεσσαράγυμος.

τεσσαρακάδεκα άριθμ. δέκα τεσσάρα : Σι- μον.12 iδ.άνάγν. τέσσαρα και δέκα].

τεσσαρακαιδεκάθερος -ον (δωρον) μτρ. ποι. ό έκων μήκος δεκατεσσάρων παλαμών : Σιμμ.ΑΠ. 6,114 όδρμα και όργυιασά κέρα βόςδς .. τεσα- ρακαιδεκάδωρα.

τεσσαρακαιδεκαετής-οός-έζ μτρ. ό έκων ήλικόν δεκατεσσάρων ετών : Γαλλ.1,290, Πάπ.

τεσσαρακαιδέκατος -η-ον παλ.κ.σχόλ. δέκατος τέταρτος : Σχόλ.'Αριστ.Νεφ.1005, 'Ανών έν Πάπ.

τεσσαρακαιδεκαετής-εός-εζ κ. -ετής, θηλ. άττ. κ. -επίς-ιδός ('Αριστ.Αθ.56,7), ό δεκατεσσάρων ετών : Πάπ.

τεσσαρακαικοσιπυους-η-οδος-οιου 'Επιγρ., άττ. τεττ- ό έκων μήκος είκοσιτεσσάρων ποδών.

τεσσαρακονθήμερος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἢ ὁ ἐπὶ τῷ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἡμερῶν τελούμενος : Ἰαν.Προγν.15 ἐκνησίαις ἀγγύννται τεσσαρακονθήμεροι, Φώτ.Ἐπιστ.388,33 τεσσαρακονθήμερον ἐπιμίτων, - τ-μνησυνον - ἄδεια - νηστία ἢ ἀπὸ τῆς 15 Νοεμβρίου μέχρι τῶν Χριστουγέννων, τὸ σαρωνιάμερον ἢ μτυν.,μον. κ. νεώτ. τὸ οὗδ. τεσσαρακονθήμερον ὡς οὐσ. ἢ χρονικὴ διάρκεια τεσσαράκοντα ἡμερῶν : Ἰζέτκ.Χιλ.11,366 ἢ κ. ὡς οὐσ. ἢ πρό τοῦ Πάσχα νηστία, ἢ μεγάλη τεσσαρακοστή : Ἄνν.Κομν.410.

τεσσαράκοντα ἀριθμ. κ. μον. κ. νεώτ. δέκ., ὄττ. τεττάρκοντα (Ἐπιγρ.1, ἰων. τεσσαράκοντα, σικελικῶν ἰων. τετράκοντα ἢ Ἐπιγρ.1, δωρ. τετρώκοντα ἢ Ἡρωκλεωγ.Πίν.1,20, Ἐπιγρ.Δελφῶν, Ἐπιγρ.Στυμφάλου) κ. τετάρκοντα (Ἐπιγρ.Τροϊζήνος), βωιωτ. πεττάρκοντα, δημ. σαράντα ἀριθμητικὸν ἀπόλυτον ἐκφορῶν ποσότητα τεσσαρῶν δεκάδων, 40 : Ἰλ.Β.524 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο, Πίνδ.Π.5,49, αὐτ.9,117, Ἀριστ.Ἰπν.835, ΚΑ Κορ.2,11,24 πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλασον ἐπὶ πωτῆς μαστιγώσεως, δδ. ποροιμ. φρ. νεώτ. ἔθαγε παρὰ μίαν τεσσαράκοντα ἰεδάρη ἀνηλωτῶν ἢ νεώτ. τὸ τεσσαράκοντα ὡς οὐσ. ὁ ὡς ἄνω ἀριθμὸς καὶ ἢ συμβολικῆ παρὰστασις αὐτοῦ 40, κ. καὶ πάλιν τὸ φέρων τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ὡς διακριτικόν ἢ 2) εἰδ., ὄττ. 30, ὁ κ. τεσσαράκοντα ὡς οὐσ. δικαστὰ ἠρόδω-τερον 30 μέχρι τῆς πτώσεως τῶν 30 τυράνων : Ἀριστ.Ἀθ.53,1) περιερχόμενοι τοὺς Ἀττικῶς δήμους καὶ δικάζοντες πᾶσαν δίκην δι' ἀδίκημα συνεπιφέρων τὴν πληρωμὴν προσημῶν μέχρι δέκα δραχμῶν : Ἰσοκρ.15,237.

τεσσαρακοντάβαθμος-ον νεώτ. ὁ τεσσαράκοντα βαθμῶν ὢν.

τεσσαρακοντάδραχμιαία ἢ Ἐπιγρ. φόρος τεσσαράκοντα δραχμῶν.

τεσσαρακοντάδω πάπ. τεσσαράκοντα δύο.

τεσσαρακονταεννέα πάπ. τεσσαράκοντα ἐννέα.

τεσσαρακονταετηρίς-ιδος ἢ μτυν., μον. κ. νεώτ. τεσσαρακοσαετής χρονικὸν διάστημα : Βασ.1,808B ἐπὶ τῇ πρώτῃ τεσσαρακοσαετηρίδι ἐπαυδέωθη τὰ Ἀλυπύτων, Νικ.Μαυζακ.π.Βασιλ.Βιβλ.Μεδ.1,18A ἢ 2) ἐπετηρίς τεσσαράκοντα ἐτών, τεσσαρακοστή ἐπέτειος.

τεσσαρακοσαετής ἰδί κ. νεώτ. θηλ. -ετής-ιδος (Πλάτ.Πολ.460E) ὁ ἄγων ἡλικίας τεσσαράκοντα ἐτών, σαρωνιάρης : Ἡοιδ.Ἐργ.441 ἰδ.ἀνάγν.1.

τεσσαρακοσαετής-οὗς-ές κ. νεώτ. ἄ. τεσσαρακοσαετής βλλ. : Ἡοιδ.Ἐργ.441 τεσσαρακοσαετής αἰχλός ἢ μτυν. κ. νεώτ. ὁ διαρκὸς ἢ διαρκέσας ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη : ΚΑ Πράξ.7,23 ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακοσαετής χρόνος, οὐτ.13,18, Σωρ.1,34.

τεσσαρακοσαετία ἢ μτυν. κ. νεώτ. χρονικὴ διάρκεια ἢ περίοδος τεσσαράκοντα ἐτών : Φιλ.2,175,5 ἐπὶ τεσσαρακοσαετίαν ἢ ἢ ἡλικία τῶν τεσσαράκοντα ἐτών : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,58.

τεσσαρακοσαετής-ιδος ἢ κ. νεώτ. θηλ. τοῦ τεσσαρακοσαετῆς βλλ. : Πλάτ.Πολ.460E.

τεσσαρακοσακαιεννιάκις ἑπάρη μτυν. τεσσαρακοσάκις καὶ πεντάκις, σαρωνιανῆτες φάρις : Ἀριστοτ.Σάμ.13.

τεσσαρακοσακαιενναπονηρησιόστός-ἢ-ὄν, ἄττ. τεττ- τεσσαρακοσακαιεννάκις χυλοστός : Πλάτ.Νόμ.877D.

τεσσαρακοσάκις ἑπάρη μτυν. κ. νεώτ. τεσσαράκοντα φάρας : Θεων.Π.125E.

τεσσαρακοσάλεπτος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἄξιαν ἢ τιμὴν τεσσαράκοντα λεπτῶν τῆς δραχμῆς.

τεσσαρακοσάμελῆς-οὗς-ές νεώτ. ἐπὶ θυάδος προσ., ὁ ἀριθμῶν τεσσαράκοντα μέλη.

τεσσαρακοσάμημος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν τεσσαράκοντα μηνῶν.

τεσσαρακοσάμνητος-ον Ἐπιγρ., Πάπ., ἄττ. τεττ- ὁ ἔχων ἄξιαν τεσσαράκοντα μηνῶν : Ἐπιγρ. Δελφῶν τετταρακοσάμνητος ἔρανος ἢ 2) πάπ. ὁ ἔχων βόρος, ὁ ζυγίτων 40 μνάς : τεσσαρακοσάμνητα στρώματα.

τεσσαρακοσάοκτώμυρος-ον νεώτ. ὁ διαρκῶν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ ὄρους.

τεσσαρακοσάπηχς-ήλικωσ μτυν. ὁ ἔχων μήκος ἢ ὄθος τεσσαράκοντα πήχεων : Καλλιέξ 1 Ἀθῆν.202B, ἰώσ.Π1.5,5,3.

τεσσαρακοσάπλησιος-α-ον νεώτ. ὁ κατὰ τεσσαράκοντα φάρας μεγαλύτερος ἢ παλαιότερος ἄλλου ἢ ἑπίορ. -ίως.

τεσσαρακοσάπλοῦς-ἢ-οὖν νεώτ. ὁ ἕκ τεσσαράκοντα ὁμοίων ἀποτελούμενος.

τεσσαρακοσάριοι(οἱ) μον. μισθοφόροι στρατιῶται, ὧν ὁ μισθὸς ἦτο τεσσαράκοντα χρυσῶν βλλ.3) Σκυλίτα.ἐν Μικ.Βάλλθφ 511 ἐστρατῶν τῶν προτάξει ἀβροσίως βωσιλικῶν, τεσσαρακοσάριοι τότε κολούμενοι ἐκ τοῦ διανεμηθῆναι αὐτοῖς ἀπὸ τεσσαράκοντα χρυσίνων.

τεσσαρακοσάρουρος-ον πάπ. ὁ περιλαμβῶν ἕκτασιν τεσσαράκοντα ἀρουρῶν.

τεσσαρακοσά-ἄδος(ἡ) κ. νεώτ. σύνολον τεσσαράκοντα μονάδων ἢ φυσικῶν πραγμάτων, ἰδ. περίοδος τεσσαράκοντα ἡμερῶν : Ἰαν.Ἐπτ.9.

τεσσαρακοσάσειλιδος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἢ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσαράκοντα σελίδων.

τεσσαρακοσάστάδιος-ον μτυν. κ. μον. ὁ ἔχων μήκος τεσσαράκοντα σταδίων : Στράβ.17,1, 24, Εὐστ.εἰς Διον.Περ.403.

τεσσαρακοσάστηλος-ον νεώτ. ἐπὶ ἀριθμῶν, μετῶν, ἐκθέσεων κτ., ὁ κατέχων ἕκτασιν τεσσαράκοντα στηλῶν ἐν ἐνύμφῳ τινι.

τεσσαρακοσάτιπλος-ον μτυν. ἐπὶ βιβλίου, ὁ ἐκ τεσσαράκοντα τίτλων ἀποτελούμενος.

τεσσαρακοσαχοϊνικός-ον πάπ. ὁ ἐκ τεσσαράκοντα χοϊνῶν ἀρτόβη τεσσαρακοσαχοϊνικός.

τεσσαρακοσῆρης-οὗς-ές μτυν. ἐπὶ νεώτ. ὁ ἔχων τεσσαράκοντα κώπας ἢ καθίσματα ἑρῶτων : Καλλιέξ ἢ τεσσαρακοσῆρησιν ναῦν κατεσκευάσεν ὁ Φιλοπάτωρ, Γλυοῦτ.Δημήτρ.43.

τεσσαρακοσόργυιος-ον ὁ ἔχων ὄθος ἢ μήκος τεσσαράκοντα ὄργυιων : Ἡρ.2,14B τεσσαρακοσόργυιος περαμῆς.

τεσσαρακοσόισος ἰνασσί(ἡ) τεσσαρακοσῆρης : Σχόλ.Αλ.Τακτ.234Κ-Ρ.

τεσσαρακοσούτης ἰδί μτυν. κ.νεώτ., ἄττ. τεττ- θηλ. νεώτ. -ουτῆς-ιδος, ὁ τεσσαρακοσαετής βλλ.ἢ : Γαλ.15,504, Μάρκ.Ἀπορ.11,1 ὁ τεσσαρακοσούτης .. τὰ γεγονότα ἔώρακε, Λουκ.Ἐργ.13.

τεσσαρακοσίοι-α-α μτυν. τ. τοῦ τετροκόσιοι βλλ. : Στράβ.6,2,1.

τεσσαρακοσάτιος-α-ον κ. νεώτ., ἄττ. τεττ- ὁ κατὰ τὴν τεσσαρακοστήν ἡμέραν γινόμενος ἢ καθ' ἑκάστην τεσσαρακοστήν ἡμέραν ἐπαναλαμβάνόμενος : Ἰαν.Ἐπιδ.6,7,1, Ἀριστ.Λ1.583b,14.

τεσσαρακοστή ἢ νεώτ., δημ. σαρακοστή (θηλ. τοῦ ἀριθμ. τεσσαρακοστός), ἡ τεσσαρακονθήμερος πρό τὴν Χριστουγέννων περίοδος νηστείας, σαρωνιάρης : Δουκκάγ. ἢ κτ. ἕπεκτ. πάσης χρονικῆς διάρκειας νηστία ἢ μεγάλη (τεσ-)σαράκοστή ἢ πρό τοῦ Πάσχα περίοδος νηστείας.

τεσσαρακοστίω μτυν. τελὼ τὰ τῆς τεσσαρακοστής, τῆς νηστείας, σαρακοστίως : Θεόδ. ἐν Ἐπιγρ. ἑπιφωρ. τῆς μητροῦς του η. Δουκκάγ.

τεσσαρακοστόνημος-η-ον μτυν. ὁ τεσσαρακοστός νέμητος : Ἀριστ.αρχ.Σάμ.585B.

τεσσαρακοστός-ή-ον αριθμ. τακτ. κ. μον. κ. νεώτ., ὄμρ. τετρακοστός-ά-ον Γ'Αρχμ.Ψαμμ.4,101, ἰων. θηλ. τετρηκοστή Γ'Επιγρ., ὁ ἔχων ἐν τῷ σερ- ρῷ ἡ τάξι τῆ θέσιν τοῦ ἀριθμοῦ τεσσαράκοντα: Θουκ.1,60 καὶ ἀφικνοῦνται τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρᾳ, -εἰσῆλθε εἰς τὴν Σχολὴν τεσσαρακοστός 2) ἡ τεσσαρακοστή [μοῖρα] ὡς οὐσα. φῶρας ἡ τέλος συνιστάμενον ἐκ τοῦ ἑνὸς τεσσαρακοστού φθόρολογητικῆς ποσότητος: Ἀριστοτ.Ἐκκλ.825 τὰ- λαντ' ἔσονται πεντακῶστα τῆ πόλει τῆς τεσσα- ρακοστῆς Ἐπιγρ. ἐπίτροπος τεσσαρακοστῆς 3) τὸ θηλ. ὡς οὐσα. νομισματικὴ μονάς ἐν Χίω: Θουκ.2,101 λαθόντες . . . τεσσαρακοστές . . . Χίως 4) νεώτ. τεσσαρακοστή ὡς οὐσα. βλλ. 5) νεώτ. τὸ τεσσαρακοστὸν ὡς οὐσα. ἕκαστον ἐκ τῶν τεσα- ράκοντα ἰσων μερῶν εἰς ἃ διηρέθη τι **τεσσαράμηνον** [τὸ] πάπ. περιόδου τεσσαρῶν μηνῶν, τετράμηνον, τετραμηνία. **τεσσαρανόλαττο** ἑρμηνευμα-ατος [τὸ] μον. ἡ ἔλευσις τῆς ἐραρῶς λειτουργίας ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας] πρβλ. σαρανταλείτουργος: Εὐχολ.δ78. **τεσσαράπλευρος**-ον μον. ὁ τετράπλευρος βλλ.: Τζέτ.Μεθ' Ὀμ.244. **τεσσαρίος**-ον μτγ. κ. τεσσαρά- κ. τεσσα- λάρ- κ. θεσσαλάρ- ὑπαξιωματικὸς ἐνταξιμένος νὰ διαδιδάξῃ τὸ σύνθημα: Πλούτ.Γάδ.24 2) πάπ. ὄνομ. πολιτικὸν ἐν Αἰγύπτῳ ἀξιωματοῦ- χου ἔχοντος ἀγῶναστον νῦν ἀποούργημα 3) τεσα- ράρια πλοῖα ταχυδρομικὰ πλοῖα: Ἐπιγρ. **τεσσαρασκαιδέκατος**-η-ον Ἐπιγρ. ὁ. τ. τοῦ τεσσαρασκαιδέκατος βλλ.: Ἐπιγρ. Κυρήνης. **τέσσαρες**-α πληθ. ἀριθμ. ὄποια, κ. μον. κ. νεώτ., ὄμρ. τέσσαρις, ἄττ. τέσσαρες-α, ἰων. τέσσαρες-α Γ'Επιγρ. Μιλήτου, ὄμρ. τέσσαρες-α Γ'Ἡσίοδ.Ἐργ.698, Φωκικ.3, Σιμων.91, Ἐπιχ 149,Θεοκρ.14,16, Ἐπιγρ.Δελ- φῶν, ἐλ. πιβ. αἰολ. πίσυρες Γ'Οδ.7,70, αὐτ.Π.249, Ἀπολλ.2,140,Νικ.Ἐπιγρ.152, αἰολ. πένσυρες-α Γ'Ἐλλ. Ἐπιγρ.μυ.988,δὶ κ. πένσυρες-α Γ'Ἡσ., βωικτ. πέτ- τες, ὄμρ. κ. τέσσαροι κ. τέσσαροι-α, γενικ. τεσσαρών, ἄττ. κ. τάρων, αἰολ. πισύρων Ἰδαμάσκ. Γ'Ἡσ.290, ὄμρ. τέσσαρι[ν], Θουκ.2,21,ΚΔ.Πρόξ. 1241, ποικ. μτγ.νεξ. τέτταροι Γ'Ἡσίοδ.ἀν.188,Πίνδ.Ο 8,68,Πά κριτ.9,34,Στράβ.13,1,3, Ἐρμῶν.Μεθ.29, Ἀλέξ. Ἄφρ.Τοπ.208,12,ΚΔ.Πρόξ.11,5,Πάπ.1, κ. τέτταροι Γ'Ἐ- πιγρ.Δελφῶν,Πάπ., ἄττ. τέτταρον Γ'Ἰσοκρ.12,3, Φωκίαν. τεττάραις Γ'Επιγρ., ἰων. τέσσαροι Γ'Ἡρ.6,411 κ. **τεσσαράσιν** Γ'Επιγρ. Μιλήτου, αἰολ. πισύρασι Γ'Νόν.Δ 16,1191 κ. πισύροισι [αὐτ.38,17,δ, θηλ. -ρησι [αὐτ.296] κ. -αις [αὐτ.39,37,ΑΠ147,4], ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐκ τεσσαρῶν μονάδων ἀποτελούμενος, ὁ μεταξὺ τοῦ τρία καὶ πέντε περιλαμβανόμενος: Ὀδ.1 335 οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κ. καὶ ἤθελαν αὐτοὺς ἔλασθαι, τέσσαρες, Θουκ.4,43, Ξεν.Ἑλλ.3,4,13,Θε- οκρ.Φ14,2,3, -τέσσαρες στρατιώται, -τέσσαρα δένδρα 1) φρ. νεώτ. κ. ὄμρ. εἶναι τέσσαρες ἰδημ. κ. τέσσαρις ἡ τέταρτη π. μ. ἡ μ. ὦρα 2) φρ. ὄμρ. ἐπάσπει τὰ τέσσαρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ τέταρτον ἔτος ὄμρ. δὲν μὲ μέλει τέσσαρα ἀδια- φορῶ παντελῶς, τελειῶς ὄμρ. περπατεῖ μὲ τὰ τέσα- ρα βαδίζει τετραποδητῇ [ἐπὶ νηπιού] ὄμρ. τρέχει στὰ τέσσαρα βρομέως, τάχιστα ὄμρ. **τέσσερις** τέσσερις ἀνά τέσσαρες ὄμρ. τέσσαρες τέσσα- ρες τέσσαρες ἐπὶ τέσσαρες: τέσσερις τέσα- ρες δεκάξει 1) κ. ὡς ἀρά: νὰ τὸν νὰν κ. νεωτέρω: 2) διὰ τεττάρων μουσικῶν διάστημα τεσσαρῶν: Δαμόξ.2,55 3) μτγ. τὰ τέσσαρα τὰ τέσσαρα ἄλλα σώματα τοῦ Ἐμπεδοκλέους: Πλωτίν.6,2,2 4) ὄμρ. τὰ τέσσαρα εἶδη τῆς ποιότη- τος ἡ αἱ τέσσαρα ἀριστοτελικὰ ἔννοιαι τοῦ ποσ- οῦ: αὐτ.6,1,10 5) ὄμρ. αἱ τέσσαρες βασικαὶ ἀρ- καὶ τοῦ Ἐπικούρου: Φιλ.δ. ἔν Ἑρακλ.1251,11.

τεσσαρασκαιδεκα [οἱ, αἱ, τὰ] ἰων. ὁ ἀριθμὸς δεκατέσσαρα: Ἡρ.1,86, Ἰπν.Νοῦσ.3,16. **τεσσαρασκαιδεκάγυνος**-ον μτγ. ὁ ἔχων ὄκα τέσσαρες γυναικας: Ἡρών Γ'εωπ.164. **τεσσαρασκαιδεκάεδρον** [τὸ] μτγ. γεωμ. στε- ρεῶν ἔχον δεκατέσσαρας ἔδρους: Ἡρών Ὀρ.104, Σχόλ.Πάπ.π. Ἄρχμ.2,540H. **τεσσαρασκαιδεκάετης**-ους-ες μτγ., θηλ κ. -έτις-ιδος Γ'ολ.6,60, αὐτ.1651, κ. -έτις-οὐς-ές ὁ τεσα- ροσκαιδεκάτης βλλ.: Φιλ.1,45, Πάπ. **τεσσαρασκαιδεκάετια** [ἡ] μον. χρονικὴ περι- οδος δεκατεσσάρων ἐτῶν: Φώτ. **τεσσαρασκαιδεκάκις** ἐπίμρ. μτγ. Δεκατε- τράκις: Ἐθών Σμ.126H. **τεσσαρασκαιδεκάμηνον** [τὸ] πάπ. χρονικὸν διάστημα δεκατεσσάρων μηνῶν. **τεσσαρασκαιδεκάπηγος**, Ἐπιγρ. τεττ- ὁ ἔχων μήκος δεκατεσσάρων πηγῶν: Ἐπιγρ.Δήλου. **τεσσαρασκαιδεκάσημος**-ον μτγ. ὁ ἔχων δε- κατέσσαρας μουσικοὺς χρόνους: Ἀριστοτ.Κ.1,14. **τεσσαρασκαιδεκάσυλλαβος** ὁ συγκιμει- μένος ἐκ δεκατεσσάρων συλλαβῶν: Ἐπιμν.7,7. **τεσσαρασκαιδεκάταλος**-α-ον ὁ τῷ δεκάτῳ τέταρτῃ ἡμέρᾳ συμβαίνων: Ἰπν.Προγν.15, αὐτ. Νοῦσ.4,48, αὐτ.Φσθ.Γυν.15 [ἀμφ. ἀνάγν.]. **τεσσαρασκαιδεκάτινα** [οἱ] μον. κ. νεώτ. ὁ νομαστικὸς ποδοῖσα εἰς αἰρετικῶς πῶς χριστιανῶς ὡς ἐορτάζοντας τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἑβραίων: Σύν.Λαοδικείας Καν.7. **τεσσαρασκαιδεκάτος**-η-ον, ἰων. τεσσαρεσ- καιδέκατος Γ'Ἡρ.1,841, κ. τεσσαρασκαιδέκατος Γ'Επιγρ.Κυρήνης, ἄττ. τεττ- Γ'Επιγρ.Δήλου]: Σωφ. 1,20, Ἐπιγρ.Μιλήτου,Πάπ. **τεσσαρασκαιδεκάτης**-ους-ες μτγ., θηλ κ. -έτις ὁ ἡλικίας δεκατεσσάρων ἐτῶν. Πλούτ. Αἰμ.35. **τεσσαρί** [τὸ] ὄμρ. ποσὸν τεσσάρων ὁμοίων πραγμάτων, ἴδια δραχμῶν: ἔσκασα ἔνα τεσσαίρι [ἐπιλήρωσα τέσσαρας δραχμὰς], - τῶρα κοστιζει ἔνα τεσσαίρι παραπάνω 2) παλαιὸν χρυσοῦν νόμισμα τῆς Αὑστρίας καὶ τῆς Ἰσπανίας ἐν χρ- ἄλλοτε κ. φέσ γυναικίαν κόσμημα: 3) παιγιό- χαρτον φέρων τετρακίς τὸ σύμβολον τῆς φηλῆς του: τεσσαίρι σπαθί - μπισατοῖν. **τεσσαροκάκωντος**-η-ο ὄμρ. ὁ ἔχων τέσσα- ρα καντοῖνια ἡτοι γυναικας: ὁ, τρ. τεσσαροκάκ- τονους σταύρος. **τεσσαροχάλις** [οἱ] μον. τέσσορες ἡ τρεῖς: Τζέτ.Χιλ.11,346. **τεσσαροχάλις** [οἱ] ὄμρ. τετράχηλον, κερκέτης. **τεσσαδῆριος** [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ τεσσαράκοντος ἡ ἑσ- σεδῆριος εἰδὸς τι μονομάχου ἰσλαδίαστ. **τέσσαρος** ἀριθμ. ἰων. κ. μον. κ. ὄμρ. οὐδ. τοῦ τέσσαροι ὁ. τ. τοῦ τέσσορες βλλ. **τεσσαρακαιοδωμηκοντούτης**-ους-ες Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑβδομηκοντα τεσσάρων ἐτῶν. **τεσσαράκοντα** ἀριθμ. ἰων. κ. μτγ. τ. τοῦ τεσα- ράκοντα βλλ.: Ἡρ.1,166, Ἐπιγρ.Κυ[κίου]. **τεσσαράκοντος** [οἱ] μτγ. ὁ. τεσσαράκοντος ὁ ἐκτελῶν ἔργον διοτηρῶς βλλ. π. Ρωμ. ὑπαξιωμα- τικός: Πλούτ.Γάδ.84. **τέσσαρες** α ἀριθμ. ἰων. κ. μτγ. τ. τοῦ τέσσαρες. **τέσσερις** α ὄμρ. τ. τοῦ τέσσαρες βλλ. **τέσσαρες**-α-α μον. ὄμρ. τ. τοῦ τέσσαρες βλλ. **τεσσίχου** Ἡσ. ἐπὶ μικρὸν ἰβθ. τεσσίχον οὐτω μικρὸν ἐκ τοῦ διαλεκτ. τ. τσοσίχον πρβλ.δασίχοχι. **τεσσούδιος** ἄνωμα, σχόλ. αἰολ. τ. τοῦ τσοσούτος: Σχόλ.Διον.Ἐρ.498H, Ἄν.Ὀξ.],325. **τέσσι** [τὸ] ἰαγν.1 νεώτ. εἰδὸς τι δοκιμασίης πρὸς ἐξακριθισμὸν τῆς πνευματικῆς ἡ σωματικῆς ἱκανότητος ἀτόμου πνός. **τέστα** [ἡ] λατ.] μον. λεκάνη, χύτρα: Εὐχολ.624 [καὶ τέστα ὁ λέγεται Λεκάνα].

τεταμένος (ὁ) [ἰταλ.] δημ. ναυτ. σπληνικραν. **τεταγμένος** -η-ον νεώτ. ἢ παθ. παρακ. τοῦ τάσσω βλ.λ., ὁ ἐν τάμῃ ἢ χρόνῳ ὠρισμένος· **τεταγμένος εἰς τὸ κέντρον τῆς παρατάξεως**, ἔν τεταγμένῳ προθεσίμῳ· 2) ὁ ἐπιφορημένος, ὁ ἀναλαβὼν ὑπευθύνως π· οἱ **τεταγμένοι** ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας. 3) μαθημ. **τεταγμένη ὄσφαιρα**, ἡ μία ἐκ τῶν δύο συντεταγμένων, δι' ἃν προσδιορίζεται ἡ θέσις σημείου πλὴς ἐπὶ ἐπιπέδου, ἡ ἐκ τοῦ σημείου τοῦτου διερχομένη.

τεταγμένος ἔληρρ. [ἐκ τῆς ἢ παθ. παρακ. τοῦ τάσσω] κατὰ τὰ ἐν, κωνοκίω· Πλάτ.Νόμ. 700D **τεταγμένως** ἤθελεν ἀρχεσθαι τῶν πολιτῶν τὸ πλῆθος, Ξεν.Οἰκ.8,3, Ἰσοκρ.8,49 καλῶς καὶ τεταγμένως πολιτεύεσθαι, Σωσιπ.1,48· 2) εἰδ. μαθημ. ἐν τοῖς κώνοις ἐν εἰδεί τεταγμένη βλ.λ., δὲ ἡ **τεταγμένη ἀντὶ τῆς τεταγμένης**· Ἀπολλ.Περγ. Κων.1 Ὀρ.4.

τεταγών-όντος (ὁ) ἐπ. ἢ παθ. β' ἀορ. ἢ ἀναδιδῶν ἀνευ ἐνεστ. ἐν χρ. λαθὼν, κρατῶν, πῖσας, ἢ γενικ.· Πλ.Α.591 ἄφιθε ποδὸς τεταγῶν [τὸν ἐπισσε ἀπὸ τοῦ ποδῶρ] καὶ τὸν πέταξ' κ. ἀπολ· αὐτ.Ο.23 ἐν δὲ λάβοιμι, ἤρισσκον τεταγῶν.

τεταμένως [τείνω] ἔληρρ. σχόλ. ἐντόνωσ συντόνωσ ἐν σπουδῇ, δραστηρίως, ὀδίνως· Σχόλ. Σοφ.ΟΚ.499 **τεταμένως** καὶ συντόμως δρῶσασ καὶ διακονούσασ· 2) ἐκτενάς· Εὐστ.Διον.Περ.14.

τεταμιεμένος [ταμεύω] ἔληρρ. ἢ παθ. μετὰ φειδώσ, φειδωλῶσ, μετρίωσ· Διον.Αλ.Θουκ.51 ὅταν τεταμιεμένωσ ἀσθ' χρῆσθαι καὶ μετρίωσ, αὐτ.45, Διδόσ.Σ.10,9 κατὰ τὸν χιμῶνα προσιναί γυναιξ' ἰτεταμιεμένωσ, Βασ.1,942B **τεταμιεμένωσ** καὶ σωφρόνωσ προσιναί.

τετανία [ἡ νεώτ. ἰατρ. παθολογικὸν σῦνδρομον χαρακτηρίζομενον ὑπὸ ἀληγῶν περιόδων συσπάσεων τῶν ἀκρῶν.

τετανικός-ή-όν ἢ παθ. ἢ παθ. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ τετανίου, ὁ τετανοπαθής· Διοσκ.3,80 **τετανικός** τῆσ καὶ ὀπισθοτομικῆσ δίδου καταπίνει, Καλλ.Αἰρ. ὈΞ.3,6, αὐτ.3,17, Πηκιστ.121,30 ὀπισθοτομικός, ἄτις τετανικός· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τὸν τετανόν· τετανική τοξίνη ἡ ὑπὸ τοῦ βακτηριδίου τοῦ τετανίου παραγομένη.

τετανικός ἔληρρ. ἢ παθ. ὡσ κατὰ τὸν τετανόν, δίκην τετανοπαθοῦσ· Γαλ.14,276.

τετανοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὀμοιάων πρὸσ τὸν τοῦ τετανίου, ὁ παρεμφερὴσ πρὸσ τετανικόν βλ.λ.2) τετανοειδέσ σπασμοί.

τετανοβρίξ-τριχοσ [ὁ], ὁ ἔχων μακράσ καὶ ὀμαλῆσ εὐθείασ τριχῆσ· Πλάτ.Εὐθφρ.2B αἰσιν τετανοβρίξα καὶ οὐ πάνυ ἐμνεσίαν, Κλήμ'Αλ. Πρωτρ.2,26, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.5,95.

τετανοβυσσίνη [ἡ νεώτ. τοξική οὐσία τοῦ βακτηριδίου τοῦ τετανίου.

τετανοπαθής-ους-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ τετανίου, **τετανοπόσ**-ποδοσ-συν[ὁ], ἡ σχόλ. ὁ ἔχων διατεταμένωσ τοὺσ πόδοσ· Ὀδ.1.454.

τέτανος [ὁ] ἢ κ. νεώτ. λοιμώδη νόσοσ προκαλοῦσα ἐντονωτάτῃσ μυϊκῆσ συσπάσει· Ἰνν.Ἀφ. 7,13, αὐτ.Δν.37, Πλάτ.Τιμ.84B **τὰ νοσήματα τέτανο** τῆσ καὶ ὀπισθοτομικῆσ προεπερρήθησαν, Ἀριστολ. Ζ1.604b,4· 2) σπῆσισ τοῦ αἰδοῖου· Ἀριστολ. Αὐσ.553 κατ' ἐνηξήσ τετανόν κερῶν τὸισ ἀνδράσι καὶ ροσλησίουσ.

τέτανος [ὁ] [2] δ. τ. τοῦ τριγῶνοσ βλ.λ.

τετανόσ-ή-όν [τείνω, τανύω] ὁ τεταμένος, τετανωμένος· Ἰνν.Ἀγμ.2· 2) τετανωμένος, ἰσόπεδοσ, ὀμαλῶσ, λείωσ· Νικ.Ἀλέξ.343, αὐτ.464 αἰρ' ἀναλυόμενοσ τετανόσ τ' ἐσκληρώτα κινῶν, Λεωνίδ. Ταρ.ΑΠ.6,204· κ. ἐπὶ φύλλου ἢ φυτοῦ· Θεόφρ.Φ1,31,4, Αὐκ.π.Ἀθῶν.2,69B· κ. ἐπὶ πρῶσ·

Κριτ.π.Γαλ.12,825 **τετανόν** καὶ καθαρόν πρόσωπον· 3) ὁ τετανοβρίξ βλ.λ· Πάν.

τετανοσασμίνη [ἡ νεώτ. ἰατρ. τὸ δραστικόν στοιχεῖον τῆσ τετανικῆσ τοξίνησ, τὸ ἐπιφέρειν τὰ χαρακτηριστικὰ συμπτώματα τοῦ τετανίου.

τετανοτοξίνη [ἡ] νεώτ. ἰατρ. τοξίνη ἐκκρινόμενη ὑπὸ τοῦ βακτηριδίου τοῦ τετανίου.

τετανῶ-όν ἢ παθ. ποῖω, καθιστῶ τὸ τετανόν, ἐκτείνω, τετανῶν ποῖω τὸ λείων, ὀλοκλάττω τὸν ρυθμόν· Διοσκ.4,182 χρώτα βόλητα καὶ τετανοί· 2) ρημῆσ.η. τετανωθρον, τετανωμα.

τετανώδησ-ους ὁ τῆσ φύσεωσ τοῦ τετανίου βλ.λ.· Ἰνν.Ἐπιδ.5,79 ἔσ τετανώδησ ἔληξεν.

τετανώθρον [τὸ] [τετανῶ] ἢ παθ. κοσμητικὴ ἀλοιφή ἡ ὕγρον πρὸσ ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων τοῦ δέρματοσ καὶ λείωνσιν αὐτοῦ· Διοσκ.3,88 ὠφέλιε εἰς τετανωθρα τῶν προσώπων,

τετανώμα-ατοσ [τὸ] [τετανῶ] ἢ παθ. τὸ τετανωθρον βλ.λ· Κριτ.ἰατρ.π.Γαλ.12,446 **προσώπου τετανώματα**, Ἄετ.8,4.

τεταραγμένος ἔληρρ. [ἢ παθ. παρακ. τοῦ ταρασσῶ] κ. μων. συγκεχυμένος, ἀτάκτωσ, ἐν ταραχῇ, ἐν συγχύσει, ἀνοκωτῶμενα· Πλάτ.Νόμ. 668B πάντα ταῦτα τεταραγμένωσ εἰργασσαι, Ἰσοκρ.15,245 τῶσ ψυχῆσ τεταραγμένωσ διακίεσαι, Ἐπικ.Ἐπιστ.1,14ῦ **τεταραγμένωσ** καὶ ἄλλοτριωσ, Διδόσ.14,72 παραδοθησύντων τεταραγμένωσ, Ἰωσ.Β1,17, Πλούτ.Ἀντ.37 καὶ πῶσι χρῆσασθαι τεταραγμένωσ οὐκ ὄντα τῶν ἑαυτοῦ λογισμῶν, Γεώργ.Ἀ.Β1 Ἰω.Χρυσ.8,233,21

τετάρτος [ὁ] ἢ παθ. φασιανόσ· Πτολ.Εὐεργ.21.

τετάρτεοσ, τεταρτέομενοσ, τεταρτέομεθα χρόνοι τοῦ τέρωσ βλ.λ.

τεταρτίωσ ἢ παθ. ἔγω τεταρτίωσιν πυρετόν, πάσχω ἐκ τεταρτίου πυρετοῦ· Ἀπολλ.Πυρετ.30, Πλούτ.Ἦθ.150Β, Διοσκ.2,34, Γαλ.14,277· ἢ κ. ἐπὶ τῶν περιόδων τοῦ τεταρτίου πυρετοῦ· Φιλ.1,421 **τεταρτίζουσαι** .. περιόδοι.

τεταρτίος-ή-όν ἢ παθ. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τὸν τεταρτίου πυρετόν· Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.6 **τεταρτίαι** .. περιόδοι· ἢ **τεταρτίοσ** [ἐν πυρετέσ], ὁ τεταρτίοσ πυρετόσ· Διοσκ.Εὐπ.2,20· ἢ κ. ἐπὶ πρῶσ· Γαλ.13,66.

τεταρτίοσ-α-ον κ. νεώτ., αἰολ. τετάρτεοσ [Θεόφρ.30,2] ὁ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν πρότῶν ἢ γινόμενοσ, συμβαίνων, ὁ τῆσ τετάρτησ ἡμέρασ· Ἦρ.2,89 ἑκάσθ τριταῖοσ ἢ τεταρτίοσ γίνεται γίνωνται [ὅταν γίνωσι τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν], Πλάτ.Πολ.616B ὠφικνεῖσθαι τεταρτίοσ, Ξεν.ΚΠ.5,31 **τεταρτίοσ** πρὸσ τοῖσ ὀρίοισ τῆσ .. χώρασ ἐγέναντο, Παλῶδ.3,52,2 ΚΑ Ἰω.11,39 λέγει αὐτῷ ἡ ἀελεφὴ τοῦ τεταρτικόσ. κ. Κύριε, ἤδη δεξεί τεταρτίοσ γάρ εἶσι· 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνὰ πᾶσων τετάρτην ἡμέραν συμβαίνων ἢ ἐπανερχόμενοσ· Πλάτ.Πη.86Α **τεταρτίοσ** πυρετοῦσ, Καλλ.Αἰτ.3,1, 17 ἐπὶ τεταρτίωσ μῆνασ ἔκαμνε πύρι, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.2,10 ὁ τεταρτίοσ πυρετόσ διὰ δύο ἡμερῶν μέσων κινεῖται, Πάν. τεταρτίον βίγοσ· ἢ γ. νεοβίησ καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ παροξυσμῶν ἀνὰ πᾶσων τετάρτην ἡμέραν· Ἰνν.Κριπ.36· 3) τὸ ἀνα [ἰσνευε τοῦ πυρετοῦ] ὡσ οὐα. εἰδοσ ἐλῶδοσ πυρετοῦ, καθ' ὃν ἀ πυρετικῶσ παροξυσμῶσ ἐπαναλαμβάνεται μεθ' ἐκῆστοσ τρίτην ἡμέραν· Ἰνν.Ἀφρ.2,25, Ὀφρ.Αἰθ.635, Λουκ.Περγερ.2B εὐρεθῶσασθαι τινασ τοῖσ καὶ τεταρτίων ἀπηλλάχθαι, Ἐνγρ. πυρετῶσ καὶ τεταρτίωσ, Ἐνγρ. λῦτρα τεταρτίοσ δυσωγέωσ οὐνεκα παύσασ· 4) τὸ θηλ. τεταρτίωσ ὡσ οὐα. ἡ τετάρτη ἡμέρα· Ἀρατ.806 ὄσα μεν τρίτητ κα τεταρτίωσ τῆσ πέλονται.

τεταρτέοσ-έωσ [ὁ] εἶδοσ μέτροσ χωρητικότητοσ· Ἐνγρ. σπυρῶν τρεῖσ τεταρτέσ.

τεταρτή (ή) κ. μον. κ. νεώτ. θηλ. του τακτ. αριθμ. τέταρτος βλλ. ως ουσ. ένν. ημέροι, ή τεταρτή ημέρα: 'Ησιόδ. Έργ.Β.Ο έν δς τέταρτη μινός άγε-σθ' εις οίκον άκοντιν, Ξεν. Άν.4,Β.21 τρίτη δέ και τεταρτή άνάστατον ώπερ έκ θαρμακασίας' || δθ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ή Τεταρτή ή τεταρτή ημέρα της έβδομάδας, ή μετά την Τρίτην, ή Τετάρδη: Τυπικόν Άγ.Σάβ.38,79 άναγιγνώσκεται . . τώ τετραυσαγγέλιον τή δευτέρη, τώ τρίτη, και τεταρτή, - Μεγάλη Τεταρτή ή της μεγάλης έβδομάδος: 2) ένν. μοιραι μέτρον ώργων έν Σπόρτ ή Ισοδυναμούν πρός οκτώ λακωνικάς χόδας ή έννεήκοντα έξ κοτύλας: 'Ηρ.6,57 μέδιμον άλφι-των και σίνου τεταρτην Λακωνικήν' || μέτρον τι βάρους πιθ. τόν έν τέταρτον του χρυσού σσιτήρος: Πάπ. Λαθών χρυσού τετάρτας β'Τ' 3) τώ τέταρτον μέρος τινός, τόν έν τέταρτον: Στράβ.15,140 μισθοθ δ' ατήν επί τετάρτας εργάζονται τών κερών: 4) τέλος, φόρος Ισοδυναμών πρός τώ 25 ο/ο ποσού τινος: Άνν.Μεθριδ.83, Έπιγρ., Πάπ. ών τεταρτή (ένι ειδών ύποκειμένων εις φόρον 25 ο/ο επί της αξίας των). Πάπ. τεταρτή σιτο-ποιών' 5) νεώτ. μουσ. ή τεταρτή βαθμής της διατονικής κλίμακας: 6) νεώτ. κ. δημ. έν τώ χαρτοπαιγνίω τέσσαρα κατά καθούσαν κλίμακα χαρτίτα του αυτού χρώματος: τεταρτή του ρήμα. **τεταρτημοριατός**-α-ον μγν. ό άποτελούμενος έξ ένός τεταρτημορίου ή τεταρτοκυκλίου: Θέων Σμ.1563, Πτολ.Μαθ.13,1 τεταρτημοριατά διαστά-σεις, Πρόκλ. Υποθ.2,6. **τεταρτημορίδιον** (τό) τώ τεταρτημόριον: Έπιγρ. τεταρτημοσιδία σπλάγγων. **τεταρτημόριον** (τό) κ. νεώτ. τόν έν έκ των τετα-σάρων ίσων μερών εις 4 έχει διαμερήσ ό συνόλον τι: 'Ηρ.2,18J τούς δέ Δελφούς δη έπέβαλλε τε-ταρτημόριον του μισθώματος παρασζην' || 18. τώ τέταρτον του όδολου: Άριστ. Πολιτ.1323α,31 ένεκα δέ τεταρτημορίου διαμερίσων τούς φιλο-τάτους φίλους' όρ. ένι τώ λατ. quadrages, τώ τεταρτημορίου του όσαορίου: Πλούτ.Ποικ.23 όσα-μοσία τεσθηναι τώ σάμα και τεταρτημόριον όσα-μον ένι τιμή συσεισενεγκών' || τόν έν τέταρ-τον της κατάλης βλλ.3: 1) ένν. Έντ.Παθ.26' 2) ειδ. μουσ. τώ τέταρτον τόνου, ήτοι τώ ήμισυ διέσεως: Εύκλ.Τομ.Καν.202B τεταρτημορίων διέσεων, Κλε-ωνιδ.7' 3) ειδ. νεώτ. μουσ. τώ μικρότερον διά-στημα τώ ήμιτονίου τώ χωρίζον αυτό εις δύο ίσα μέρη: 3) τώ τέταρτον- κύκλου, τώ τεταρ-τοκύκλιον: Πτολ.Τετράδ.33, Παουλ.Άλ. D. 2. **τεταρτημοριόζ-ον** ό τεταρτημοριόζος, ό ένός τεταρτημορίου: Πάπ. τεταρτημορία λυχνι. **τεταρτημοριζ-ιδος** (ή) τόν έν τέταρτον, τώ τε-ταρτημόριον: Έπιγρ. τεταρτημοριδεις σπλάγγων. **τεταρτηρόν** (τό) πάπ. κ. μον. μέτρον τι χωρη-πικότητας: Πάπ. 2) μον. βυζαντινόν τι νόμ-ομα: Κεδρ.Γεώργ.2,369,11. **τεταρτηχρον** (τό) πάπ. μέτρον τι χωρηπικό-τητας: πρόβλ. διχρων. **τετάρτι** (τό) δημ. τεταρτημόριον' || έν έκ των τετασάρων μερών τώ σφαγίου: πισινώ τετάρτι. **τεταρτία** (ή) συνοικία πόλεως: Leonardus Are-lin.Rep.Florent.Ma. π.Θησ.Στεφ. πόλις . . διαρη-μένη εις τέσσαρα μέρη, άς τεταρτίας καλοσθιν. **τεταρτιάξω** δημ. κόπητι εις τέσσαρα μέρη: τεταρτιάσαν τώ άρνι και τώ μοιράσανε. **τεταρτιάξω-ή-όν** μγν. ό έν τή τεταρτή θέσει: Βέτι Βάλ.159,4 τεταρτιακά άσθητικά άστέρας' || τώ ούδ. κτ. πληθ. τεταρτικ' ως ουσ. πθ. εις των έν Αλύφτωφ ώργων προωρισμένες διά τώ βα-σιλικόν ταμείον: Πάπ. ύφισταμα παραλαβών τώ τεταρτικά . . τα Δίλωνος και Ταλιάσιος διαγράφαί ένι την βασιλικήν τράπεζαν.

τεταρτογενής-ούς-ές νεώτ. ό γεννηθείς τέταρ-τος τεταρτογενής διάπλασις ή νεώτερα έκ των δύο διαπλάσεων εις άς ύποδιαιρείται τώ κανο-ζωϊκόν άθροισμα στρωμάτων του στερεού φλοιού της γής, - τεταρτογενής περίοδος (ή δεύτερα και νεώτερα έκ των δύο περιόδων, εις άς ύποδιαι-ρείται ό κανοζωϊκός βλλ. αίων της γής). **τετάρτοςθρία** (ή) νεώτ. κρυσταλλική τάξις, ής αι κρυστάλλοι έχουσιν έδρους άντιστοιχούς πρός τής έδρους κρυστάλλων άλλης τάξεως του αυτού κρυσταλλικού συστήματος άλλ' εις σύνο-λον τώ τέταρτον του συνόλου έκείνων. **τεταρτόθυρον** (τό) μον. ή τεταρτή θύρα: Κ Γορμ.Έκθ.199Α άπέφαντι του τεταρτόθυρου. **τερτατοκύκλιον** (τό) νεώτ. τώ τέταρτον του κύκλου: 3) τώ όργον τετράς βλλ. **τεταρτολογώ-έω** πάπ. κ. γλωσσ. δημεύω τώ τέταρτον της περιούσιας τινός, τώ παθ. ένι προσ: Πάπ. οικία πρότερον άρχιγεωργού τε-ταρτολογηθέντος: 2) λαμβάνω ή εκλέγω τέ-ταρτον άνδρα, τώ παθ.: Γλωσσ.τεταρτολο-γηθώμεν quartetaris. **τεταρτομερίτης** (ό) πάπ. ό κάτοχος τώ ένός τεταρτημορίου πράγματος τινος. **τεταρτομορία** (ή) πάπ. ή τεταρτή μοιρα, τώ τέταρτον ένός συνόλου, τώ τεταρτημοριον. **τεταρτομοριότης** (ό) πάπ. ό κάτοχος μιάς τε-ταρτομορίας βλλ., ά. τεταρτομερίτης. **τεταρτόν** μγν., νεώτ. κ. δημ. (ούθ. του τακτ. αριθμ. τέταρτος βλλ.1) ένν. μέρος τόν έν έκ των τετασάρων ίσων μερών εις 4 διαμερήσ συνόλον τι, τετάρτι: Διόδ.Σ.1,50 πέντε β' ήμερας και 'τέταρ-των τούσ δώδεκα μηνί απαύσιον, ΚΑ Άποκ.6,8 έδδθα αυτψ έξουσία ένι τώ τέταρτον της γής, Πλούτ.Άντ.58 τώ τέταρτα των κερών . . απα-φείρειν, Πάπ., -τό τέταρτον τώ φωμίου - τώ μέ-τρον - τώ πηχυας - της λίρας - τώ τόνου - τώ μίλιου, - σελήνης πρώτων ή τελευταίων τέ-ταρτον ή πρώτη ή τελευταία φάσις της σελήνης, όταν εύρίσκοντα εις τεταργωνισμόν, - τώ τέταρ-τον της ώρας (δενκα πέντε πρώτα λεπτά): 2) νεώτ. μουσ. σημειον χρονικής διαρκείας άπαστοχούν πρός τόν έν τέταρτον της αξίας του όλοκλήρου: 3) νεώτ. ναυτ. ζώνιον δοχείον χωρηπικότητας ένός τεταρτόν του βυτίου, ήτοι πενήκοντα περι-που όκάδων, τώ κορατέλλο: 4) νεώτ. τώ τεταρ-τορρόμβιον βλλ. 5) νεώτ. τυνογρ. σχήμα βι-βλιου, ού τώ τυπογραφικόν φύλλον διπλοού εις τέσσαρα, ήτοι περιλαμβάνει οκτώ σελίδας: βι-βλιον εις τέταρτον (έν κουάρτο). **τεταρτονεικοστή** (ή) πάπ. ό φόρος τώ ένός είκοστού τεταρτόν (1/24) ένι της αξίας τινός. **τεταρτοποίησις**-εως (ή) νεώτ. χημ. ή προσθή-κη άργύρου εις κράμα χρυσού και άργύρου εις τρῶσον, ώστε να μειωθεί τώ τέταρτον του όλου κράματος ή εις χρυσόν περιεκτικότης αυτού. **τεταρτοπώλης** (ό) πάπ. πθ. ό μικροέμπορος. **τεταρτορρόμβιον** (τό) νεώτ. έκαστον των τε-ταρτημορίων, εις 4 ύποδιαιρείται ό ρόμβος τω άνεμολογίου. **τετάρτος-η-οήν** κ. μον., νεώτ. κ. δημ., έν. τέταρ-τος, βοιωτ. πέτράτος ό κατ' αριθμητικήν σειράν κατέχων την δία τώ τέσσαρα αριθμομένην θέσην, ό κατά τάση μετά τόν τρίτον έρχόμενος: 'Ιλ.Ψ.301 Άτίλοχος δέ τέταρτος . . ώπλοσθ' ήππουσ. Πίνδ.Ο.162 μετά τριών τέταρτον πόνου, Θουκ. 4,6 ένίκησα και κατ' δεύτερος και τέταρτος άγε-νόμην, Πλάτ.Πολ.369B μόνον τέταρτον μέρος παικν τουτάσ τού σίφου έν τετάρτσο μέρει χρό-νου, ΚΑ Ματθ.14,25 τεταρτή δέ φιλολογία της νυ-κτός άπέλαθε, αὐτ.Πρόξ.Ιθ,30, αὐτ.Άποκ.4,7, - ή τε-τάρτη οικονομική έφορία Αθηνών - μεραρχία -

τάξις τοῦ Γυμνασίου, - ἤλθε τετάρτος εἰς τὴν διοικοβολίαν ἢ νεώτ. [ατρ. τετάρτη νόσος ὁ ἐξανθοματικός πυρετός, οὗ τὰ συμπτώματα προσομοιάζουσι πρὸς τὰ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ τῆς ὀστρακίδος. 2] κ. νεώτ. τοῦ οὗδ. τετάρτον μτ. ἢ ἀνευ τοῦ ὄρθρου, ὡς ἐπίρρ. [ἰδιᾶ] τετάρτην φράσην: Ἰλ.Ε 438 ὅτε δὴ τὸ τετάρτον ἐπέευστο Σαίμωνος, αὐτ.κ 208. - τοῦ ἔγραφον τὸ τετάρτον ἠδῆ ἢ ὁμ. τοῦ οὗδ. ἀνευ τοῦ ὄρθρου, ὡς ἐπίρρ., ὡς τετάρτον κατὰ τὴν τάξιν, τὴν αἰρᾶν: Πλάτ.Φαίδρ. 266B δευτέρον δὲ δὴ διήγησιν . . τρίτον τεκμήρια, τετάρτον ἐκόντα. 3] τοῦ οὗδ. τετάρτον ὡς οὐσ. βλ.λ. 4] τὸ θηλ. τετάρτη ὡς οὐσ. βλ.λ. 5] τὸ ἀρσ. Τετάρτος ὡς οὐσ. ὄνομασία μνηδὸς παρὰ τοῖς Λακροῖς: Ἐπιγρ.

τετάρτης ἐπίρρ. τετροπλοκασίως: Πλάτ.Τιμ.86Α τετάρτης ὄν νωθέστατον τούτων, ἐν τετραπλοκασίαις περιόδοις χρόνου καθαιρούμενον.

τετάσθη ἐπ. ἀντί τετάσθη, γ' πληθ. προσ. ὕπερ. τοῦ τείνω βλ.λ.

τέτατο ἐπ. γ' ἐν. πρόσ. ὕπερ. τοῦ τείνω βλ.λ.

τετάχεται ἰων. ἀντί τεταγμένοι εἶσι, γ' πληθ. πρόσ. παρακ. τοῦ τάσσω βλ.λ.

τεταγμένος-η-ον πᾶν. ἀντί τεταγμένος, μτχ. παθ. παρακ. τοῦ τάσσω βλ.λ.

τετελεσμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τοῦ τελῶ βλ.λ., ὁ περὶωθεὶς, ὁ τελειωθεὶς, ἀντιθ. ἀτέλεστος: εὐρέθη πρὸς τετελεσμένον γενόμενος κ. ὀπλο.: εὐρισκόμεθα πρὸς τετελεσμένον ἢ εἰδ. γραμμ. τετελεσμένος μέλλων βλ. μέλλων.

τετελευτακός ἐπιγρ. Δελαφῶν ἀντί τετελευτηκίως, θηλ. μτχ. παρακ. τοῦ τελευτῶ βλ.λ.

τετραμίτις ἰδιῶτ. νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. τὸ τερερέμ.

τετραχάται ἰων. ἀντί τετευμένοι εἶσι, γ' πληθ. πρόσ. παρακ. τοῦ τεύχω βλ.λ.

τετραχῆσθαι [τεχός] ἐπ. παθ. παρακ. ἀναρφ. ἄνευ ἑνεστ. ἐν χρ., εἶμαι ὠλισμιένος: Ὁδ.Χ 104 τετραχῆσθαι γὰρ ὄμεινον [οχλῶ. ἐκαθωλιασθαι].

τετεχνημένος [τεχῶν] ἐπίρρ. λεξ. , μετὰ τέχνης, τεχνηνῶς, τεχνικά: ΕΜ 123,19 ὠνομασθῆ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς καὶ οὐ τετεχνημένως γεννηθῆσαι.

τετηρημένος [τηρῶ] ἐπίρρ. μτχ. κ. μων. μετὰ προσοχή, προσεκτικῶς, ἀκριβῶς: ἐπιμειλῶς: Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 1,296. Γρηγ.Νασ.1,431 ἀνηλλαγμένως, οὐ τετηρημένως. Ἰωσ.Γενεσ.Βασ.87,18.

τετήρηται ἐπ. παροκ. ἀνευ ἑνεστ. ἐν χρ., εἰμαι τεθλιμμένος, περιλυτός, λυπημένος: Ἰλ.Θ 447 τήρη' οὕτω τετήρησον, Ἀθηναίη γε καὶ Ἥρη: ἰδ. ἐν χρ. ἢ μτχ. ἐν τῇ φρ. τετηρημένος ἦτορ' τεθλυμμένος, λυπημένος τὴν κορδίαν: Ἰλ.Α 556 ὡς Αἴας τὸ γ' ἀπὸ Τρώων τετηρημένος ἦτορ ἦε, Ὁδ.Δ 804, Ἰησιδ.Θ 163 εἶπε δὲ θαρούνουσιν, φίλον τετηρημένον ἦτορ' ἢ ὁμ. μτχ. ἐνεργ. παρακ. τετηρῶς ἐν τῇ αἰσθ. σημ. συνίθ. ἐν τῇ φρ. τετηρῶσι θυμῶ μεθ' ἐθελιμμένην καρδίαν, περιλυτον ψυχὴν: Ἰλ.Α 555 ἡδ' ἔθεν δ' ἀπονόσσειν εἴη τετηρῶσι θυμῶ, αὐτ. Ρ 654, αὐτ. Ω 283' ὁμ. ἐν τῇ φρ. Ἰων. τετηρῶτες: αὐτ. Ι 13 Ἰζον δ' εἰν ἀγορῆ τετηρῶτες, αὐτ.30 δὴν δ' ἀνεψ ἦσαν τετηρῶτες ἰέλι πολλῷ ἐσώσαν ἐκ βληφωσῶ.

τέτλα κτ. συγκ. ἐκ τοῦ τέλασι βλ.λ.: Ἰλ.Δ 412 τέλασι, σιωπῆ ἦσο [ἰδ. γρ. ἀντί τέτλα]. Ἀρατ.π. Ἐλλάδ. φ.Φῶτ.Βιβλ.531B.

τέτλαθι, τετλοσίν, τετλήμων, τετλάμεναι, τετληῶς χρόνοι τοῦ τλάω βλ.λ.

τετλημένος [ή] [βηλ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ τετνω] νεώτ. γεωμ. ἀναλυτ. ἡ ἑτέρα τῶν συντεταγμένων, δὲ ἄν προσδιορίζεται ἡ θέσις σημείου πῶς ἐπὶ ἐπιπέδῳ πρὸλ. τεταγμένῳ.

τετμηός ἐπ. μτχ. παρακ. τοῦ τέμνω βλ.λ., ἐν παθ. σημ.: Ἀπολλ. Ρ 4,156 ἢ ἐπ. παθ. ὄρρ. ἐτέμνητο ἦτο τετμημένη: Ὁρφ. Ἀργ.364 ἄμην . . ὑπὸ τρώην ἄνθα καὶ ἔνθα ἐτέμνητο.

τέμνον κ. ἔτεμνον ἐπ. ἄδρ. ἀνευ ἑνεστ. ἐν χρ., π. Ὁμ. ἐν τῇ ὄρισι. μτ. κ. ἀνευ οὐξήσεως, ἐνέτυχον, ἀπήνησα, συνήνησα, ἔφθασα, κατέλαβον: Ἰλ.Ζ 374 αὐκ ἔνδον . . τέμνον ἄκοιτην, Ὁδ.Ο 15 ὄφρ' ἐπὶ οἴκοι . . μητέρα τέμνη, Θεοκρ.25,61 ἴνα καν τέμνημεν ἄνακτα, Ἀπολλ. Ρ 3,1275 τέμνει. 2] μτ. γενικ. λαμβάνω μερίδιον, γίνουσι μέτοχοι: Ἡσίοδ. Ἐ 610 εἶδ' ὅς δὲ καὶ τέμνη ἀπαρτηραῖο γενέθηξ.

τετολημκῶτες μτχ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ τολευῖ ἐπίρρ. μτχ. μετὰ τῶλης, τολημκῶς: Πολύβ.1,23,5 ἐνέβαλον οἱ πρῶτοι πλόντες τετολημκῶτες, αὐτ.9,4,2 ἔμνε δ' ἐν τῇ παρεμβολῇ τετολημκῶτες, αὐτ.16,16,33,1.

τέτοιοις-α-ο δημ. κ. ἰδ. ἴτοιος, ἄντων. ἐπιθ. ἀντί τοιούτοις βλ.λ.: δ. δίστ. ποιὸς εἶδε τέτοιοις πόλεμο νὰ πολεμοῦν τὸ μάτια, - τέτοια παῦ εἶσαι, καλὰ νὰ τὰ πάθης [ἴσσον ἀδεξία ἢ ἀνόητη], - τέτοια ὦρα ἔρχονται στὴ δουλειά: [εἰς τοιαυτὴν ὥραν], - τέτοια μέρα [ἴσσον ἐπίσημο, ἱερὸν] ἢ παροιμ. τέτοια χάλια τὰ χεῖ ἢ ῥόκκα κὶ ἴπου θέλει πᾶσιε ρῶτα' φρ. τέτοια ὦρα, τέτοια λόγια ἰέλι λόγων λεγομένων εἰς ἀκοτάλληλον στιγμῆν.

τετοῖων δημ. φέρω τὴ εἰς πέρας, ἢ ἐν χρ. ὁσάκις δὲν δύναμεθα ἢ δὲν θέλομεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ ἀρμόζον, τὸ κατάλληλον ῥήμα: ἔλα τέτοιων γρήγορα νὰ φέμ. 2] ἐν οἴσχη σημ. ἄ. ἀπαυτῶν, συνουσιάζομαι παρονόμως ὅμ κ. ἐπὶ ὀμοφυλοφιλίᾳ.

τέτορας [οἰ. αἰ], οὐδ. τέτορα, δωρ. τ. τοῦ τέσσαρος βλ.λ.: Θεοκρ.14,6 τετόρων ἔβων.

τέτορθαι αἰολ. παθ. παρακ. ἀναρφ. τοῦ τέτωρ βλ.λ.: Ἡρωδιαν.269.

τετορήνη ποι. μτ. ἀναδιπλ. μέλλ. τοῦ τωρέω.

τετορταίος-α-ον δωρ. τ. τοῦ τετορταίος βλ.λ.: Θεοκρ.30,2 τετορταίος ἔχει παῖδος ἔρος . . με.

τετρα- κ. νεώτ. κ. δημ., βιοιωτ. τετρά-, θεσσαλ. τετρά- πρώτων συνθετικῶν προσθίων εἰς τὸ ὑπὸ τὸ β' συνθετικῶν δηλοῦσμένων ἢν ἔνωσαν τοῦ τετραπλοῦ ἢ τοῦ τετρᾶκις λεγομένου, ἐνώσει δὲ καὶ ἀπλῶς τὸ πολλακίον, ὡς τετραβάρμην, τετραβίδιλος, τετραβροχίος, τετραδάκτυλος, τετραζανθος, τετραδάμηξ, τετράωρος κττ.

τετρααἰθυλομόλυθος [οἰ] νεώτ. χημ. βαρὸ καὶ ἄχρουν ὄργαν προσπθέμενον εἰς τὴν βενζίνη τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν ἀεροπλάνων κατὰ 1·2' /αἰλ πρὸς πρόληψιν τῶν προώρων ἐκρήξεων, ἄ. μολυβδοτετρααἰθίλιον.

τετρααχαιον [τό] Ἐπιγρ. ἀντί τετραδραχμον βλ.λ.

τετραδαιγγίλο [τό] δημ. τὸ τετραεαγγίλιον.

τετραδάμων-ανος-αν [βαίνω] ὁ τετράπους βλ.λ.: Εὐρ. Ἰλ.476 τετραδάμωνος Ἰπποῖ, αὐτ. Τρω.517, αὐτ. Φοίν.808 τετραδάμωνος χαλαῖς ἰέλι τῶν ὀπλῶν τῶν Ἰππων, αὐτ. Ἐλ.376.

τετραδάρης-ος-ἄς ὁ τετραπλοῦς τὸ βάρος: Ἄλλκ.153 τετραδάρηων πλίνθων καυζήματα.

τετραδασίλιον [τό] μων. ἡ ἀπὸ κοινῶ βασιλέια τεσσάρων βασιλείων: Θεόδ.Υγρ. ἐν Notices 6,36,9 ὁπῶ γε ἀν ἐκ τετάρων τελείων ἀριστ', ἀν διοικτοί ἡ κοσμική τετραπλευρος πλήρωσις, τετραδασίλειω περιφρουρουμένην.

τετραδίδιος-αν μτχ. κ. μων. ὁ ἐκ τεσσάρων βιβλίων συγχεόμενος: Γαλ.7,31 τετραδίδιος πραγματία, Φώτ.Βιβλ.95,7,17 κ.τιτλ. ἔργου τοῦ Πτολ.

τετραδίδιος-αν μτχ. ὁ ἐκ τεσσάρων βοείων δωρῶν ἀποτελούμενος: Καλλ. Ἄρτ.53. σάκει ἴσα τετραδίδιοι, Κόττη.6,547.

τετραδόλος [ή] πᾶν. θήλυ ζῶον γεννησάν τετράκις: Πλάτ. ὄνοι θήλειαι τετραδόλοι.

τετραδόλος [οἰ] μων. εἶδος πολεμικῆς βλαπτικῆς μηχανῆς: Θεοφάν.Συνεχ.ἐν Λέων. Ἀρμεν.434 μηχανήματα καὶ μαγανικά παρμεγίστατα, τριδόλους τε καὶ τετραδόλους καὶ χελώνας.

τετραδράχμια [τό] νεώτ. ζωολ τάζεις κεφαλοπόδων μαλακίων περιλαμβανόμενα ζώα φέροντα εξωτερικόν κέλυφος περιεπιπλέον ή εσθθ, διηρημέναν εις θαλάμους.

τετραδράχμυς-εος [ή-εως][ό] σχόλ. κ. μον. μετρικός πούς συγκείμενος εκ τεσσάρων βραχειών συλλαβών, ά. προσκλεισματικός : Σχόλ. Αριστφ. *Ορν.238, Τζέτ.έν'Αν.Κρ.3,311,19.

τετραδύσσοος -ον σχόλ. ό εκ τεσσάρων βυσσών : Σχόλ. Λίρα. Ή. Ο 479 [εκδ. Bekker].

τετραγάρμια [ή] μον. ό τέταρτος γάμας : Κ Μανασσα. Χρσν.5403.

τετραγούριον [τό] κ. μον. κ. τετραγούρα μον. εϊδος μεγάλου άγχιουριου βλλ. : Σουϊδ. έν.λ. σικυία, δουκάγγ. έν.λ. άγγούριον.

τετραγούρο(ν) μον. κ. δημ. ά. τετραγούριον βλλ. : Σουϊδ. έν.λ. σικυία, *Άγγ. Ονειροκρ.223,21 τετραγούρα :

2) δημ. τό φυτόν πέπνον ό ημερος.

τετραγενής-οός-ές μτγν. κ. νεώτ. ό τεσσάρων γενών ή ειδών : Κλημ. Άλ.6,4,665,6 τής τετραγενοός άλλς. 2) νεώτ. μικροβιολ. ώς έπιβ. του έν τοις πυέλοις των φυματιώνων κατά τεράδας άπαντήτων μικροκόκκου, ά. τετραδικός.

τετραγίγρος υος-υ ό έχων τέσσαρας τόνους ή φωνάς, ό τετράηχος, ό τετράφωνος, έπι του τετραχόρδου : Τέρπ.5 σοϊ δ' ήμεις τετρίηρον άποστράφαντες δαιδην έπατόωνν φόρμιγγι νέους κελασήσομεν όρνους.

τετράγιοσ-ον μον. έπι όρνων, τροπαρίων κττ., ά έν ή έπαναλαμβάνεται τετράκις ή λέξις άγίας : Δαμασκ.1,42B διατίθει ή τετράγιοσ όρνων.

τετραγάθια [ή] δημ. κ. τετράγκαθο[τό] τό φυτόν άστρογάλοσ βλλ.111.

τετράγκανθοσ [τό] μον. αντί τραγάκανθοσ βλλ. : Μυρεφ. Ν 1,96,97.

τετράγκων *Νσ. *δραγαν πολεμικών.

τετράγκωνσ-η-α δημ. ό τετράγωνος βλλ.

τετράγλωσσοσ -ον γλωσσ. ό εις τέσσαρας γλώσσας γεγραμμένος ή ό τέσσαρας γλώσσας όμιλών.

τετραγλώχις-Ινας [ό,ή] μτγν. ό έχων τέσσαρας άκμάκας ή γωνίας, ό τετράγωνος : Λεωνιδ. Ταρ.ΑΠ.6,334 κα σύ τετραγλώχιν, μηλοσσοό, Μαϊάδοσ *Εριμ.

τετραγνάθοσ-ον μτγν. ό έχων τέσσαρας γνάθοσ, σιαγόνας : Άγοθρη.59 σκορηίων και φαλαγγίων, άς τετραγνάθοσ όνομάζουσιν ένιασ, Στράβ.16,4,12 Αλλ.Ζ1 17,40, *Επιφάν.1,262B φαλαγγίωσ τετραγνάθοσ. 2) νεώτ. ζωολ. τό άρα. ώσ αύσ. γένος άραχνοειδών έπιτριδών άραχνών.

τετράγνια [ή] μτγν. τέσσαρας γενεά, ή-τέταρτος γόνος, τετάρτη γενεά : *Αριστ.Ελ.Αδγ.38 [7].5 τετραγνίον ταιίδεσ αύδεσ πω ήκουσεν, Λιδών Λόγ.42,2? εγένετις εκ τετραγνώας.

τετράγνιμάτοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. ό εκ τεσσάρων γραμμάτων άποτελούμενος : Φιλ.2,152 τετράγνιμάτων τονόμα φησιν ό θεολόγος είναι [τό] Ιερών του Θεού έβραϊκόν δωμα ΥΗΥΗ *Ιερ.ώδ.1, Χρσν.Σιβ.3,24 θεός ό πλάσας τετραγνιμάτων *Αδάμ.

τετράγραμμιείοσ-ον [γράμμα] πάλ. ό έχων βάρος τεσσάρων γραμμορίων, ό ζυγίων τέσσαρα γραμμάρια, έπι χρυσών νομισμάτων : Πάν. χρυσίων δεσποτικών τετραγραμμίων διζώδων δέκα, Πάν. τετραγραμμιατα νομισματα.

τετράγραμμοσ-ον κ. μον. ό εκ τεσσάρων γραμμάτων, ό τετραγρίματοσ : Κλημ. Άλ.Στρωμ. 5,6,34 τα τετράγραμμον όνομα τό μυστικόν, Εύσ.Εόγγ. Άν.435C. 1) μον. τό ούδ. τετράγραμμον ώσ αύσ. ή εκ τεσσάρων γραμμάτων άποτελούμένη λέξις, δηλ. τό Ιερών του Θεού έβραϊκόν όνομα ΥΗΥΗ (*Ιερ.ώδ) : Κοσμ.204Α. 2) πάλ. ό τετράγνιμα : *Επιρ. τετράγνιμων όνομάτων.

τετράγμοσ-ον ό περιέχων τέσσαρας γόσ βλλ.2, ό έχων μέγεθος τεσσάρων πλέθρων : *Οδ.Η 113 μέγας άρχατοσ . . τετράγμοσ, Καλλ. *Αρτ.176 νεόν . . τετράγμοσ, *Απολλ.Ρ 3,412, αύτ.1344, *Ορφ. *Αργ.871 τετράγμοσ άλακί. 2) τό ούδ. τετράγμοσ μέτρον ή μετρίον γής, όσον δύναται τής να όργώσιν έν μη ήμέρη, τεμείον γής τεσσάρων πλέθρων : *Οδ.Σ 374 τετράγμοσ δ' εϊπ.

τετράγνια [ή] κ. νεώτ. τό άειθαλές φυτόν εζώνων τό πλατύφυλλον, όνομασθέν ούτως εκ του τετράγνου σήματοσ του καρποσ αυτού : Θεόδωρ. Φ1,3,4. 2) νεώτ. βοταν. γένος ποωδών άειζωοειδών φυτών.

τετραγωνίδιο(ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. όνοκορ. το τετράγωνον βλλ., μικρόν τι τετράγωνον 1) είδ. έν τή τυπογραφία, τετραγωνικόν τεμάχιον μετάλλου χρημλιότερον των στοιχείων έν χρ. πρός συμπλήρωσιν των γραμμών.

τετραγωνισμοσ-α-ον μον. ό τετράγωνοσ βλλ. : Γεωπ.2,2,4, *Αποφθεγμ. Πατέρ. έν Κοτελ.1,561C.

τετραγωνισία [ό] πάλ. ό ού τό πρόσωπον έχει σχήμα οσολει τετράγωνον.

τετραγωνίζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., άπτ. μέλλ. τετραγωνίω, ποιώ, κόμην τι τετράγωνον, μεταβάλλω τό σχήμα πνοσ εις τετράγωνον : Πλάτ. Πολ.527Α, αύτ.Θεαιτ.148Α δασι μέν γραμμαί τον Ισολέκωρον και έπίπεδοσ άριθμόν τετραγωνίζουσι [δασι σχηματίζουσιν Ισολέκωρον άριθμόν ώσ τό έαυτών τετράγωνον, *Αριστ. Μεταφ.996β, 2], αύτ.Σοφ. *Ελ.171β,16 ώσ βρώσων έτετραγωνίξει τον κύκλον [εχομίστηξει τετράγωνον έχον έμβαδόν ίσον πρόσ τό του δαδέντοσ κύκλου, Βλεμμ. *Επι.Φυσ.204 κ. παθ. : *Αριστ.Α.Πρ.δρ.31, αύτ. ΗΕδ.1226,29 πώσ άν ό κύκλοσ τετραγωνισθείη 1) νεώτ. μεταβάλλω λίθον ή έξολιν εις όρθόγώνιον, όρθογωνίζω. 2) είδ. άστρολ. άποτελώ τετράγωνον μετά πνοσ : Πτολ.Τεταρ.6.34. 3) νεώτ. μαθημ. άνάγω, όψώνω όρθιμόν πνα-είκ τό τετράγωνον. 4) ρηματ. η. τετραγωνίσμα, τετραγωνισμός, τετραγωνιστρια.

τετράγωνικόσ-ή-ό(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ό σχήματοσ τετράγωνόσ, ό τετράγωνόσ : *Ιάμβλ.Νικ. *Αριθμ.59Ρ, Πρόκλ.Υποτ.3,6, Συμπλκ.Φυσ.59,19, τετραγωνικόσ μέτρον [μοσός] έπιφανείας έχουσα πλευράσ ενός μτρου, η- τετραγωνικόσ οικόπεδοσ 2) νεώτ. μαθημ. τετραγωνική ρίζα άριθμού τ ό άριθμόσ όστις πολλαπλασιασζόμενος εις έαυτόν δίδει τον τ 1) τετραγωνικόσ σύστημα κρυσταλλικόσ σύστημα έχον τρις καθέτωσ διασταυρούμενουσ άξονασ, έξ άν μόνον οι δύο είναι ίσοι πρόσ άλλήλοσ, ό δε τρίτοσ άνωσος. 3) νεώτ. μφ. ό έβραίοσ, ό άκαταγνώστος, ό άκαταμείχτησ : τετραγωνικά έπιχειρήματα 1) τετραγωνικό μαθαλό [ό πρακτικόσ, θεπικόσ νοσζ].

τετράγωνικόσ [είπηρ. μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. τετραγωνικά κατά τρόπον τετραγωνικόσ, εις σχήμα τετράγωνόσ : *Ιάμβλ.Νικ. *Αριθμ.27Ρ, *Ιω. Διδκ. *Άλληρ. *Ησιόδ.Θ 455 [Gaiss.] δει μεδόντασ ήμασ πολλά . . τασ έπιστήμασ κατορθοθν τετραγωνικόσ πρόσ έαυτοσ στροφόμενουσ.

τετράγωνισδιήσ-οός-ές μον. ό όμοιοσ πρόσ τετράγωνον, ό έχων σχήμα τετράγωνον : Εύστ.892, 12 [πδ. αντί τετραγωνοειδήσ].

τετράγωνιον [τό] μτγν. κ. μον. πθ. είδοσ νομισματοσ έχοντοσ σχήμα τετράγωνον : *Ιουστιν. Νεαρ.105,11,21 τον άργυρον έφεμεν αύτοσ δειπτιν έν τει τοις καλυμμένοις μιλιαρσίαισ και μιλίοισ και καυκίοισ και τετραγωνίοισ ΚΠορφ. *Εκβ.305C δίδομασ τώ κόμητι των όρρίων τετραγώνων λιτρών δέκα.

τετράγωνισμα-ατοσ [τό] [τετραγωνίζω] μτγν.,μον. κ. νεώτ. τό άποτελέσμα τό τετραγωνίεν βλλ.11,

τετράγωνον ἡ ὀρθογώνιον : "Αντυλ.π. Ὀρειδ.45, 25,3 μετά τὴν τετράγωνον ἑκκοπήν τὰς δύο πλευράς τοῦ τετραγωνίσματος, αὐτ.45,26,3,Τζέτ. Χιλ.9,129 ἐκ τοῦ τετραγωνίσματος τῆς σκυτάλης." 2) νεώτ. ἡ εἰς τετράγωνον μεταβολή, ἡ καθ' ὀρθὰς γωνίας κατηγορία Μισοῦ ἡ ἔξοδου.

τετράγωνισμός (ὁ) τετραγωνισ(μ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τετραγωνίζε(ν) βλ.λ.) κ. ἴδ. ἡ ἀναγωγὴ ὁ μετασχηματισμὸς γεωμετρικῆ πινος σχήματος εἰς τετράγωνον : "Αριστ.Ψυχ.413α, 17, αὐτ.Κατ.7β,31 τετραγωνισμός τοῦ κύκλου (κ. νεώτ. τὸ θεωρητικὸν ἄλυτον πρόβλημα, καθ' ὃ ζητεῖται νὰ σχηματισθῇ διὰ τοῦ κωνόου καὶ τοῦ διαδύτου τετράγωνον ἰσοδύναμον πρὸς δοθέντα κύκλον, κ. μτρ. ὡς φρ. ἐπὶ ματαίαν ἐνασχολίαν εἰς ἔργον ἀκατόρθωτον), αὐτ.Σοφ.Ἐλ. 17β,15, Πλούτ.Ἠθ.607B, πᾶν ἐν τετραγωνισμῷ τὰ αὐτοῦ ἔχει, Κοσμ.182C, Ψελλ.Πον.164." || νεώτ. γεωμ. τετραγωνισμός χωρίου ἐπιφανείας περατομένου ὑπὸ γραμμῶν ὁ μετασχηματισμὸς αὐτοῦ εἰς ἰσοδύναμον τετράγωνον καὶ ἡ ἐπιφανεία τοῦ ἐμβαδού τοῦ δοθέντος χωρίου 2) νεώτ. μαθημ. ἀναγωγὴ ἀριθμοῦ πινος εἰς τὸ τετράγωνόν του, διὰ πολλαπλασιασμοῦ οὐτοῦ ἐφ' ἑαυτὸν 3) νεώτ. ἄστρον. τετραγωνισμός σελήνης ἡ πλανῆτις ἡ θέσις τούτων πρὸς Α ἢ Δ τοῦ ἡλίου, ὅταν ἡ γωνιώδης ἀπόστασις αὐτῶν εἶναι 90°.

τετραγωνοειδής-οὐδ' ἐς μτρ., μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς τετράγωνον, ὁ ἔχων σχῆμα τετραγώνου : Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.23 τετραγωνοειδὴς βωμοῦ, Θεόγνωστ.Καν.123,14 τὴν τετραγωνοειδῆ τῶν στρατιῶν σὺνταξιν, Ἐσάτ.1λ.892,12 ἑπίρρ. μτρ. κ. μον. -ῶδς : αὐτ.469,9, αὐτ.481,43.

τετραγωνόλοφος (ὁ) νεώτ. γένος ποσῶν χειρῶν φυτῶν περιλαμβάνων εἰδη τῶν, εἰς ἃν φέεται ἐν Ἑλλάδι τετρ. ὁ πορφυροῦς, μάνταλα.

τετραγων(ω)τὸ κ. μον., νεώτ. κ. δημ. παραλληλόγραμμον ἔχον τὰς πλευράς αὐτοῦ ἴσας πρὸς ἀλλήλας καὶ τὰς τέσσαρας γωνίας του ὀρθὰς : Πλάτ.Πολ.510D τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιοῦμένου καὶ διαμέτρου αὐτῆς, αὐτ.Τιμ.55F, αὐτ.Κριτ.118C : || γεν. πᾶν τετραπλευρον, παραλληλόγραμμον : "Αριστ.Μεταφ. 1054b,2, Ἠρών Ὀρ.100, Πρόκλ.Εὐκλ.166F" 2) κ. νεώτ. εἰδ. τακτ. σῶμα στρατοῦ παρατεταγμένον εἰς σχῆμα τετραγώνου : Ξεν.Λακ.4,125' τὰς γωνίας τοῦ τετραγώνου· πρὸλ.Θουκ.4,125' || νεώτ. στρατ. ἀμυντικὸς σχηματισμὸς τοῦ παλαιοῦ πεζικοῦ, καθ' ὃν ἕκαστος τῶν τεσσάρων λόχων τοῦ τάγματος ἐστηρίχθη πλευρᾶν τετραγώνου πρὸς ἀπὸκρουσιν τοῦ ἱππικοῦ 3) μον. τετραστόν ἐν τοῖς αἰθρίοις τῶν νεῶν : Θεοφάν.β Λέοντ.Μ τούτῳ τῷ ἔτει ἐκτίσθη τετράγωνον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ἀλαξανδρείᾳ καὶ τὸ ἁγιαστῆριον [ὁ γρ. τετραστόριον] 4) νεώτ. κ. δημ. τετράγωνον οἰκοδομικὸν ἢ τετράγωνον τμήμα συνολικῆς ἢ συνισμοῦ ὀριζόμενον ὑπὸ τεσσάρων ὀδῶν : εἶναι ἰσοκτίτης ἐνὸς ὀλοκλήρου τετραγώνου εἰς τὸν Πικριαῖ' || εἰδ. ὀρθογώνιον παραλληλεπίπεδον τεμάχιον μετ' ἄλλου, ἴδ. τὸ ἔχον τομὴν κανονικοῦ τετραγώνου, βραχύτερον τῆς τυπογραφικῶν στοιχείων χρησιμοποιεῖται πρὸς πληρωσὴν κενῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος κατὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ τυπογραφικοῦ στίχου 5) νεώτ. μαθημ. τετράγωνον ἀριθμοῦ ἡ δευτέρα δόνησις ἀριθμοῦ, ἴσος τὸ γινόμενον οὐτοῦ ἐφ' ἑαυτὸν : τετράγωνον παραστάσεως ἡ δευτέρα δόνησις αὐτῆς 6) εἰδος φορητός, δι' ὃ ἐκαθαρίζετο ἢ κεφαλή Γαλ.

Πλωσσ.57B «τετραγώνω» τινὲς μὲν ταῖς ἐδρισκομένους κατὰ τὸ στήριμα πλαξί, τινὲς δὲ οὐτὸ τὸ στήριμα.

τετραγωνοπρόσωπος-αν οὐ τὸ πρόσωπον ἔχει σχῆμα τετραγώνου, ἐπὶ τῶν ἐνυδρίων, τῶν καστόρων κττ. : Ἠρ.4,109 ἐνυδριες, . . καὶ κάστορες καὶ ἄλλα θηρία τετραγωνοπρόσωπα.

τετραγώνος(-η-οῦ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας, κ. ἴδ. ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας ἴσας καὶ τέσσαρας πλευράς ἴσας : Ἠρ. 1,178 ἐσῶσης τετραγώνου [τῆς πόλεως], αὐτ.181 [πρόν] τετράγωνον, αὐτ.2,124, Ἰππ.Ἀγμ.13, Ἀριστφ. Ὀρν.1005 Ἴνα ὁ κύκλος γένεται σοι τετράγωνος, Θουκ.4,112 ὀκός τετραγώνους, αὐτ.6,27 ἡ τετράγωνος ἔργασια [οἱ ἔρμαι], Αριστ.Φυσίον. 809b,16 πρόσωπον τετραγώνωτερον, Πλούτ.Ἀντ. 66 τετραγώνων ἔξωλον, ΚΔ Ἀνοκ.21,16 πόλις τετραγώνου, Πτολ.Μαθ.51 κύκλος τετραγώνου ταῖς ἐπιφανείαις ἱκρικός ἔχων τέσσαρας ἐπιφανείας, ὧν τὸ πλάτος τῆς ἔσωτερικῆς καὶ ἔσωτερικῆς ἰσοῦται πρὸς τὸ τῶν δύο ἄλλων ἐπιφανείων, Παιου, 8,48, ὁ ἀγάλμα τετράγωνον, Ἐπιγρ. ἔξωλα τετράγωνα, Πάπ. βωμολοκίαν τετράγωνον, αὐτ. ἐν τετραγώνω σταθ' 2) τὸ οὐδ. τετράγωνον ὡς οὐσ. βλ.λ. 3) εἰδ. τακτ. τετράγωνος τάξις ἡ παράταξις σώματος στρατοῦ εἰς σχῆμα τετραγώνου, ὁ τετράγωνον βλ.λ.2) : Θουκ.4,125 ἔναγωνων . . ἐς τετράγωνον τῶν τῶν ὀπίστας 4) ἱμάτιον τετράγωνον ἐπὶ τῆς χλαίνης ἣτις ἐκρέματο τετράγωνος, ἐν ᾧ ἡ χλαῖνις εἶχε κυκλοτερὲς σχῆμα : Ἀριστ.ἀν.500 ἱμρβλ. Σχόλ.Ἰλ.8 183 χλαίνα, ἡ τετράγωνος χλαῖνις; ὄμ. κ. κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ἡμικύκλιον, ὅπερ ἐσχημάτιζεν ἡ τογὰ τῶν Ῥωμαίων : Ποσειδών.36J μεταμφιστάμενοι τετράγωνα ἱμάτια, "Αππ.Ἐφφ.Πολ.5,11" || νεώτ. ναυτ. τετράγωνον ἰσπίον τὸ ἔχον τετραγωνικὸν σχῆμα καὶ ἀνατείνόμενον ἐπὶ κερατῶν σταυρωτῶν, ὁ σταυρωτῶν 5) τὸ ἑπλ. τετράγωνος ὁσὸ οὐσ. πῆ. ἀντὶ ἀγορᾶς τετράγωνος : Ἐπιγρ. οἱ ἔμποροι καὶ οἱ τῶν τετράγωνον ἐργαζόμενοι 6) τετράγωνος ἀριθμὸς ὁ προερχόμενος ἐκ δύο ἴσων παραγόντων : Πλάτ.Θεατ.147B τὸν ἀριθμὸν . . τὸν . . δυνάμενον ἴσον ἰσάκις γίνεσθαι τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικασταῖς τετράγωνον τε . . προσείπαμεν, Φιλῶδ.Σημ. 1,15' 6) εἰδ. ἄστρον. ὁ ἀποτελῶν τετράγωνον μετὰ τινος ἄλλου : Γεμ.2,16, Μάξιμ.446 ἡ Παρίης ἀγλησιν ἐρεθισθῆσαν τετραγώνους ἢ τριηλεκτορίων, Πρόκλ.Υποτ.1,16' 7) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μτρ. ὁ τέλειος ἢ τὸ τετράγωνον, ὁ εὐπαγής, ὁ ἐδραστός τῆν ψυχὴν ἢ τὸ ἦθος, ὁ ἀκράδαντος τὸν νοῦν καὶ τὴν πεποιθήσιν, ὁ σταθερός, ὁ σοδαρός, ὁ φρόνητος : Σίμων.5,2 χειρὶ τε καὶ ποσὶ καὶ νόφ τετράγωνος τετυγμένος, Ἀριστλ. Ρητ.141b,26 τὸν ἀγαθὸν ἀνδρὰ φάσει εἶναι τετράγωνον, αὐτ.Ηἠκ.1100b,21, Διον. Ἀλ.Ἰσαί.9,626,3 ἐν ἀπάσει μὲν ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετραγώνων τινὰ εἶναι βουλομένον, Ἰω.Διάκ.Ἄλληγ. Ἰωσὴθ.Θ 450 ἄντα δ' εἰσὶν αἱ Μοῦσαι ὡς τὸ τετράγωνον καὶ ἔμπεδον τοῦ τοῖουτου ἐμφαινοῦτος - τετράγωνα κεφάλι ἰδ. τετραγωνικὸ μυαλό, νοῦς θεπτικός, πρακτικός, - τετράγωνος λογική ἢ ἀκαταγώνιστος, ἀκαταγώνιστος.

τετραγώνωτης(-ητας) ἡ μτρ. τὸ τετράγωνον βλ.λ. : Αντυλ.π. Ὀρειδ.45,25,3 γῆς τετραγωνώτης ναυσημῆς ὄλης.

τετραγώνουρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τελεοστῶν ἀκανθοπερυγίων τετραγωνοσφιδῶν ἰχθύων περιλαμβάνων εἰδη ἀπαντῶντα καὶ ἐν τῇ Μεσογείᾳ.

τετραγωνῶ-ῶ μτγν. ἄστρολ. ἐπὶ ἄστέρων, ἀποτελῶ τετραγώνων μετὰ πινος ἄλλου : Ψλουκ. Φιλόν.24 ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἑλισιν;

τετραγωνῶθης-ους ἐκ σχόλ. ὁ τετραγωνοειδής βλλ. : Σχόλ.Διον.Ορ.18H οἰολεῖ τετραγωνῶδης τις οὐσα ἰδ.γρ.λ.

τετραγωνῶθια ἰθὶ σχόλ. ὡς ἐτυμ. τοῖ τριγωνῶθια : Σχόλ.Διον.Ορ.18H οἰολεῖ τετραγωνῶθια.

τετραγώνως ἐπίρρ. μτγν. κ. μων. εἰς σχῆμα τετραγώνου : Φιλόστρ. Ἀπολλ.7,42 στρεβλὸν τὴν θίνα καίτοι τετραγώνως ἔχοντα, Τζέτζ.Προλ. Λυκόφρ.256,4.

τετραδακτυλῖαιος-α-ον μων. ἄ. τετραδακτυλῖαιος βλλ. : ΚΠορφ. Ἐκθ.380C, αὐτ.390D.

τετραδακτύλαιος-α-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων μῆκος ἢ εὐρος τεσσάρων δακτύλων, ὁ τεσσάρων δακτύλων κατὰ τὸ μῆκος ἢ τὸ πλάτος : Διοσκ.1,68 λιθάρια θῆει τετραδακτυλία, Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.10,156 τετραδακτυλῖαιον διάστημα, Γεωμ.11,18,2.

τετραδακτύλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρα δακτύλους : Ἀριστ.Λ.Μέθ.88α,5 ἔχει τοὺς προσίθους πόδας, ... τετραδακτύλους κ. ἐπὶ τὴν πτηνῶν : αὐτ.21.504α,9 εἰσι δὲ ὄσοι αὐτῶν μεταωρίζονται πάντες τετραδακτύλοι· 2) ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἢ διαστάσεις τεσσάρων δακτύλων : Ἰνν.Ἀρθρ.7, ἴωσ.Α1 12,29 τετραδακτύλων Αἰθων, Αἰλ.Δ ἀπ.136 δόχημ τὸ τετραδακτύλον.

τετραδαρχία ἰθὶ ἡ τετραρχία βλλ. : Δημ.117 τετραδαρχίας κατάστηεν ἰδ. γρ. ἀντὶ τετραρχίας, Ἄνπ.Συρ.50.

τετραδαρχοῦμαι-τομαι μτγν. κυβερνώμαι, διοικῶμαι κατὰ τετραρχίας : Ἐρμολ.ἰδ.1,10 ἐπιστώσατο αὐτὸ ἐκ τῶν Θεταλῶν τετραδαρχουμένων.

τετραδίων ἰτόι τὸ τετράγωνον Χοιροῦ, ἐν Ἄν. Ὁξ.2,269 «τετράδειον, διὰ διψόδου, καὶ προπορεύεται» ἢ παραδόσις τετράδιον διὰ τοῦ ἰ τὸ ὑποκοριστικόν : Ἐπιφρ. ἐν τῷ τετραδείῳ τῆς πόλεως· πρβλ. τετράδιον.

τετραδερμα-ατος ἰτόι πάπ. δερματῖνον στρώμα, **τετραδερμῶν** ἰτόι γλωσσ. κ. μων. στέγασμα ἐκ φορομοῦ, ἐκ διψήρας· 2) μων. τετράδιον ἐκ περιγραμῆς : Μαρτῦρ. Ἀγ.Πέτρον Ἀλεξανδρείας 212 γυνὴ τις παρθένος καὶ πρεσβυτὴ ἀμα τὴν πόλιν εἰσήσαον, ὁ μὲν πωλήσατο τὸ τετράδερμον, ἢ δὲ σινδόνας, Νικήτ.Ποφλ.Ἐγκώμ. Ἀγ.Εὐστ.212.

τετραδῆ ἰθὶ δημ. ἡ τετάρτη βλλ.11.

τετραδῆσιος-ια-ιον μων. ὁ τετράγυνος βλλ. : Ψκώδ.23,12 (ἐκδ. Πρεζ.) τετραδῆσιος ἐμβολος, αὐτ.24,171=200,2) τετραδῆσιον κίανος.

τετραδῆσιος-α-ον μων. ὁ τετράδισιος, ὁ τετράγυνος : Ἀνών. ἐν Παραφρ.Χρῆσμ.Λέοντ.Α-τοκρ.277 πλάτατα ὀδός καὶ λιδοστρωτός ἔχουσα λίθους ἔξωτους καὶ τετραδῆσιος.

τετραθῆτικος-η-α δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν τετάρτην βλλ.11; ὁ τῆς τετάρτης, ἰδ. τὸ ἐπίρρ. -κα ἐν ἡμέρᾳ Τετάρτη.

τετραθῆκός-ῆ-όν μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν τέσσαρα, εἰς τὴν τετράδα ἢ ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων : Γαλ.17(1),247 τετραθῆκὸς περίοδος, Συριαν.Μεταφ.

145,28 τετραθῆκός ἀριθμός, Σχόλ.Ἱεροιστ.257C ἐπιπλοκὴ ἐξάσπυρος τετραθῆκὴ, Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κρ. Παρίε 66,4 ἢ εἰδ. ὄρχ. μετρικ. · τετραθῆκὰ σύστημα πηλίματ, ὅτινα ἐν τῇ μετρικῇ αὐτῶν κατὰ στίχους συνθέσει ἀποτελοῦνται κατὰ περικοπήν ἐκ τεσσάρων ὁμοίων συστημάτων· ἢ νεώτ. μαθμ. τετραθῆκὸν σύστημα οὐστήμα ἀριθμῶν ἀποτελούμενον ἐκ τεσσάρων διαφόρου εἶδους μονάδων· 2) νεώτ. ὁ τεταγενής βλλ.

τετραθῆκῶς ἐπίρρ. μων. κατὰ τὴν πρὸν τετραθῆκὸν βλλ., κατὰ τετράδα : Στέφ. Ἀθ.Ἰνπ.1,198D τετραθῆκῶς ἀριθμοῦνται.

τετραθῆσιον μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστῶς, ὀποτελούμενον, ὅσον στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἄ. ἐξώθλιον : Φιλ.2,533 στρατιωτῶν τινὰ τῶν τοῖς τετραθῆσιος φυλάκων, ΚΔ Πράξ.12,4 παραδοῦς τέσσασι τετραθῆσιος στρατιωτῶν φυλάσσειν-αὐτόν, Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ.3,502· 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. φύλλον περιγραμῆς δεδιπλωμένον εἰς τέσσαρα : Συνέσ.1537 ἐν τετραθῆσι τῶν ἱαμβέλιων εὐρον... τοὺς δώδεκα στίχους γραφέντας, Κύριλλ.10,68B, Ἄναστ.Σιν.41, Πάν., Τζέτζ.Χύρ.9,290 Ἰαθῶν δὲ τὸ τετράδιον μέγιστον ἐγγυράσιον τριπλάσιον ἐν σπιχισμοῖς τετράδα ὡς δέκα· πρβλ. τετράδειον ἢ νεώτ. κ.δημ.γεν. βιβλιῶριον ἐκ συνηρμωμένων φύλλων δεδιπλωμένον πρὸς γραφὴν χάρτου : τετράδιον ἀριθμητικῆς - ἐκθέσεων.

τετραθῆσιος περυστοῖσι πάπ. ὁ τεταρτίσιος περυστός· **τετραθῆσιος** ἰθὶ μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τέσσαρα δεδιπλωμένος, ὁ ἔχων τέσσαρα θήλας, πτυχῶς : Πρόξ. Ἀγ.Θσδδ. π. Lambec. Bibl. Caes.8, 429A ἐπέδωθη αὐτῷ βάκος τετραθῆσιον, καὶ νιφόμενος ἀεμάξαστο τὴν... ἄγλιαν αὐτοῦ δῶκεν ἐν αὐτῷ· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ τετραπλοῦς ἢ τετραπλόσιος : Γρουπ.Σκ.Τετρ.91,6 τὸν ὄχλο ἢ τρέλλα σφίγγει | τετραθῆσιλη ἀπὸ πρῆ' ἐπίρρ. δημ. τετράθῆσιλα.

τετραθῆσιος-α-ον μων., ὄγρ. τὸ τετράθῆσιος ὁ τετράγυνος : Κωδ.Πατρ.21, αὐτ.24 τῶν μεγάλων κίωνων τῶν τετραθῆσιων.

τετραθῆσιον ἰτόι μων. μικρὸν τετράδιον βλλ.2) : Τζέτζ.Χίρ.9,233 τετραθῆσιον τῶν σμικροτάτων.

τετραθῆσιαι ἰοῖι νεανία ἀπὸ κοινῶ συνεκχόμενοι τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ μῆνός, ἴνα ἐν συμπασίῳ καὶ θυσίᾳ συνεορτασθῶσι καὶ συνευφρανθῶσι : Ἡσ. «τετραθῆσιαι, ὀνόμασι νεῶν συνήθων, κατὰ τετράδα γνωμένῃ» : Ἀλεξ.258 ὅς τοῖσι τετραθῆσιαισιν παρέθηκεν ἐστῆων πρῶην λέκθων καὶ μεθρῶδας καὶ στέμφυλα ἢ εἰδ., ὁ τὸν θρησκευτικὸν ἐν Ἀθῆναις ὄμιλον τῶν ἐταίρων ἀποτελοῦντες, οἱ συνεκχόμενοι τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ μῆνός πρὸς λατρείαν τῆς Πανδηῖου Ἀφροδίτης, ἢς χάριν ἐπέλουν θυσίας καὶ ἐορτάς : Ἀθῆν.14,659D· 2) ἀνθρώποι προωρισμένοι ὑπὸ τῆς μοίρας ὅπως διέλθουν τὸν βίον ἐν μόχθῳ, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, ὅστις γεννηθεὶς τὴν τετάρτην ἡμέραν τῶ μῆνός ἐπέτελεσε μεγάλους ἀθλους χάριν τῆς ἀνθρωπότητος· ΕΜ 754,15 καὶ ἐπίνονον βίον διαγόντες, ΑΒ 309, Σουῖδ.

τετραθῆσιος ἰόι μων. κ. νεώτ., ἰδ. κτ. πληθ. τετραθῆσαι ὁι δέχομενοι τὸν τετραθῆσιμὸν βλλ. ἀρε-

τικοί : Φανίας Απολλ. Έπιστ. 20, 18 τετραδίταικαί οὐ τριάδοι· 2) αἰρετικοί σαδδαθαῖοι ὀνομαζέμενοι οὗτοι, κτ. Ἀρμεν. 15 ἐδί τὸ Πάχος ἐ-ορτάζοντες οὐ καταλῆν, ἀλλὰ νηστεῖν αἰροῦνται, ὡς ἐν τοῖς τετράδην ἡμεῖς : Τυπικὸν 131 κατὰ μῆτρον Τυροφάγον οὐ αἰρετικοὶ οὐ λέγονται Τετράδοιται μέγανη νηστίαν παρατράσαν· 3) οἱ τεσσαρσεκαίδεκάτοις βλ. 4, 1, μέρος τῶν παυλικιῶν πρῶσα ἰδιοκόντως τὴν Τετάρτην.

τέτραδον [τό] μγν. ὄντι τετράδιον βλ. 2) : Μαριμ. Πρώλ. 26 τῶν τετράδων τῶν εἰς τὰ λόγια αὐτῶ συγκεκριμένων [πθ. γρ.]

τέτράδους-οντος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος πλεκτογνάθων γυμνοδοντιδῶν [χθῶν].

τετράδοπαράσκεια ἐπίρρ. μγν. κατὰ τὴν Τετάρτην καὶ τὴν Παρασκευὴν : Νομοκανὸν ἐν Κοτελ. 1, 34C οἱ ἐσθίοντες κρίας τετράδοπαράσκεια.

τετράδοπαράσκειη [ή] μγν. ἡ Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ : Ἰω. Μον. Κανον. 113, Ζῶναρ. Έπιστ. ἐν Iamhes. Bibl. Caes. 3, 156.

τετράδοφρων-ονος [ό, ή] μγν. ὁ τὴν τετράδα λατρεύων, ὁ ὁποῦός τῆς τετράδος : Δομοσκ. 1, 1, 395A τοῦ ἀνθρωπολάτρου καὶ τετράδοφρονος.

τετράδοραχμιάτος-ον μγν. ὁ τετράδοραχμῶς βλ. 1 : Ἀλέξ. Τρωλ. 8, 452· 2) ὁ ἐκ τεσσάρων ὁραχμῶν κατὰ μῆτρον ἡμῶν : Ἐπιρρ. τετράδοραχμιάτος τάκος.

τετράδοραχμῶς-ον κ. μγν. κ. νεώτ. κ. τετράσχημον [Ἐπιρρ.] κ. τετράσχημον [EM 754, 40] ὁ ἔχων ἀξίον τεσσάρων ὁραχμῶν, ὁ πηγόμενος ἀπὸ τεσσάρων ὁραχμῶν : Ἀριστ. Οἰκ. 1347a, 33· ἢ κ. μγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδὲ τετράδοραχμῶς ὡς οὐα. ἀργυροῦν νόμισμα ὄξισ τεσσάρων ὁραχμῶν· AB 307, 13 τετράδοραχμῶν, ὁ στατήρ, ἐπεὶ ἔχει τέσσαρος ὁραχμῶς : Πλάτ. Αἴ. 366C τὰ μὲν διμοῖρος ἐνωμένηα, τὰ δὲ πέντε ὁραχμιαῖα, τὰ δὲ τετράδοραχμῶν, Ζήν. Κ1, 23, ΠΔ Ἰωδ 42, 11, Φιλ. 63. Ὀργ. 37W, Πλούτ. Σάλλ. 25 διδῶνα τέσσαρα τετράδοραχμῶν, Διογ. Λ. 7, 18 τοῖς Ἀττικῶς τετράδοραχμῶς εἰκὴ κεκομμένοις, Ἀθην. 1, 9D, Εὐστ. Τ1, 664, 42.

τετράδρομον [τό] νεώτ. πθ. ὁ τῶν σταυροδρομῶν βλ. 1 : ΚΠορφ. Ἐκθ. 338 [ἐκδ. Β] τετράδρομον τὸ ἐν τῷ Ἰπποδρομῷ.

τετράδωμιτης [ό] νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτον τοῦ βιαιογυθίου ἠνωμένου μετὰ τετταυροῦ.

τετράδομος-ον[ή] μγν., νεώτ. κ. δημ. τετταροῦς, τετράδοπιλος, συνήθ. ἐπὶ πρῶμ. ὁμοῖον ἀποτελοῦντων ἐν δῶν : Ὀππ. Κυν. 2, 181 τετράδομοι βίνες· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐρίων, ὁ μετὰ τριῶν ἀλλῶν συγχρόνως καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθείς : Στράβ. 15, 1, 22 τὰς τὴν γυναικίαν ἐσθ' ὅτε καὶ τετράδομοι τίκτειν ἢ νεώτ. ἀνατ. τὸ οὐδὲ τετράδομος ὡς οὐα ἢ ροχιαία ἐπιφάνειο τοῦ μέσου ἐγκεφάλου διαιρούμενη διὰ δύο οὐλάκων εἰς τέσσαρα ὑποστρώγγυλα ἀέδραματα.

τετράδωμια [ή] νεώτ. βωτον. τὸ φαίνόμενον, καθ' ὃ τὸ ἄνοσ φέρει ἔξ ἀτήμονος, ἔξ ὧν οἱ τέσσαρες εἶνοι ἐπιηκτέστεροι τῶν λοιπῶν.

τετράδομος-ονος-η-ο δημ. ὁ λίαν, καθ' ὅπερ δολιχὴ δυστυχῆς : Βιζυην. Ποιμν. 126, 1 [ἐκδ. Φέλι] αἶ μῆνα τετράδοστουχη, γνήα κατακρίμνη.

τετράδων [ό] πθ. ἀντὶ τετράδων : Ἀλλ. 154.

τετράδωρος-ον [ιδῶρον] μγν. ὁ ἔχων μήκος τεσσάρων πολεμῶν ἢ παλαιστικῶν : Ἀνάκ. π. Πλῆν. Φ1 35, 171 ἢ=Βιτρ. 2, 33.

τετράδρος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρος ἔδρας : Ἰαῦβλ. Νικ. Ἀριθμ. 93P τετράδρος πυραμίδες· 2) κ. νεώτ. γεωμ. τὸ οὐδὲ τετράεδρον ὡς οὐα. πολυέδρον ἔχον τέσσαρας ἔδρας ἐπιφανείας : Ἦρων Ὀρ. 99, Πάππ. 352, 12, Θεολ. Ἀριθμ. 24 τετράεδρον, ὁ ἐστὶ πυραμῖς, - κανονικὸν τετράεδρον [τὸ τετράεδρον, ὁτίως αἱ μὲν

ἔδραι εἶναι ἰσόλευρα τρίγωνο, οἱ δὲ τριέδροι κρυσταλλὶ γωνία εἶναι ἴσαι] ἢ ὁμ. νεώτ. κρυστάλλοι, κρυσταλλικὸν σχῆμα τῷ κυβικῷ συστήματι, τὸ ὅμοιον ἀνάκει εἰς τὴν τετραεδρικὴν ἡμιοῖδα.

τετράειδος-ον [είδος] μγν. κ. μγν. κ. τετράειδος [Κυρον. 22] ὁ συνιστάμενος ἐκ τεσσάρων εἰδῶν, στοιχείων, συστατικῶν : Ἀέτ. Β. 61, Φιλ. 6, Ἰω. Ὑπόμν. Γεωφ. 269, 34· πρβλ. ἐξείδιδος, ἐπείσειδος.

τετράελικτος-ον μγν. ὁ τετράκις περιελικτός : Ἀντίφ. Σιδ. ΑΠ 7, 210 ὄφις τετράελικτος· ἢ Ἦσα τετραελικτον ἄλμα, ἦχον τρικυμαία.

τετράκλικωπες Ἦσα. ἐτσαορας ὄφθαλμοῦς ἔχουσαι ναῖος.

τετραέλιξ-[ό]ς [ό, ή] ὁ τετράκις περιελικτός· ἢ τὸ θηλ. τετραέλιξ ὡς οὐα. φωτὸν τὴ ἐκ τοῦ εἰδους τῆς ἀτρακτυλίδος : Ἦσα. τετραέλιξ . . . ἢ φωτὸν π· : Θεόδρ. Φ1 6, 4, 4 [κῶδ. τετράλιξ].

τετραμῶδιον [τό] νεώτ. πολυδύναμον ἢ μετὶ τὸν ἐμβόλιον χρησιμεῖον ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς χολέρας, τοῦ τύφου καὶ τῶν παρατύφων.

τετράενος-ου-ες μγν. ὁ τεσσαρῶν ἐτών, ὁ τετροετής : Θεοκρ. 7, 147 τετράενες δὲ πῆθων ἀπελύτο κροτὸς ἀλειφάρ.

τετράενος-ον μγν. τετροετής βλ. 1 : Καλλ. ἀν. 13, **τετράενον** [τό] πάπ. κ. μγν. τὰ τέσσαρα ἡμέρας τοῦ ὀρίοντος, μ. ἐν τῷ φρ. ἐκ τετραένου : Πάπ. ἐκ τετραένου κυκλόθεν, Θεοφ. 5, 5 Justiniani 157 πῆσα ἐκ τετραέντου κατηνέχθη.

τετραεξηκοστόν [τό] πάπ. τὸ ἐξηκοστὸν τέταρον μῆρος, τὸ ἐν ἐξηκοστὸν τέταρον.

τετραεμής [ό] πάπ. ἐμής ἰδρίας ἔχων τέσσαρας πλευράς.

τετραέτα [τό] [ἀετός] Ἐπιρρ. εἶδος θόλου ἀποτελουμένου ἐκ τεσσάρων τριγωνικῶν ἐπιφανειῶν.

τετραέτεια [ή] Ἐπιρρ. ὄντι τετραετία βλ. 1.

τετραετηρία [ή] γ' ὡσαυτ. τετραετηρία βλ. 1, 1.

τετραετηρικός-ή-όν μγν., μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τετραετηρίδα, ὁ τῆς τετραετηρίας ἢ ὁ κατὰ πᾶν τέταρον ἔτος γινόμενος, συμβαίνων : Ἰουλ. Λογ. 4, 155B ἀγομενη ἠλίφ τετραετηρικός ἀγώνων· 2) μγν. ὁ ἐπὶ μίον τετραεταίαν διαρκῶν : Γεώργ. Σύγκ. 1951) τετραετηρικός χρόνος [ἢ τετραετηρία].

τετραετηρίς-ίδος [ή] κ. νεώτ. χρονικὴ περίοδος τεσσάρων ἐτῶν, τετραετής χρονικὸν διάστημα, τετραετία : Εὐδόξ. 3, 31, Βέττ. Βόλ. 189, 2 Ὀραπ. Ἰερογλ. 5, Σχόλ. Ἀριστ. Ἰππ. 566 τῆς ναυαθητικῆς νεῶν, ἢν οἱ Ἀθηναῖοι κατασκευάζοντες τῆ θεῶ διὰ τετραετηρίας· 2) ἐν ἐορτῇ ἢ ἀνά πᾶν τέταρον ἔτος ἀγομμένη ἐορτή : Ἐπιρρ. 3) νεώτ. συμπληρωσις τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ αὐτῶ ἀλόγου πινὸς γεγονότας, τετάρτη ἐπέτειος.

τετραετηρός-ον Ἦσα. τετραετηρικός.

τετραέτης-ου-ες κ. μγν. κ. νεώτ. κ. τετραετής -ου-ες, τὸ θηλ. -ετης-ίδος, ὁ ἔχων ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν : Ἦρ. 4, 187 τῶν παιδῶν . . . ἐπείαν τετραετεια γένηται, Πλάτ. Νόμ. 793B τετραεταί κεν πενταεταί . . . ἄβει φυχίς, Καλλ. Ἀπόλλ. 58 τετραετής τὰ πρῶτα θμεταία Φοῖδος ἔληξ, Πλούτ. Ἦρ. 791P τετραετής παιδιῶν, Πογκράτ. ΑΠ 6, 356 παιδῶς . . . τετραεταί· 2) κ. νεώτ. μ. ἐν τῷ τ. τετραετικής-αὐς-ές ὁ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη διαρκῶν, ὁ ἐκ τεσσάρων ἐτῶν ἀποτελούμενος : Ἦρ. 1, 199 τριετία καὶ τετραετία μετεξέτεροι χρόνον μένουσι, Πολυβ. 9, 1, 1 τοῦ τετραετίας διαστήματος, Διογ. Ἀλ. Ρωμ. 3, 69, Πλούτ. Ἦρ. 851D τετραετίας πολέμου, Ζωναρ. 2, 38, 4 τετραετίας χρόνου, Εὐάργ. 1, 7 τετραετῆ χρόνον αὐτῶ διαιτρίφας, - τετραετής συμβόλαιον, - ἡ φοιτήσις εἰς τὰς θεωρητικὰς σχολὰς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τετραετίας.

τετραετία [ή] κ. νεώτ. κ. δημ. χρονικὴ περίοδος τεσσάρων ἐτῶν : Θεοφρ. Φ1τ. 3, 7, Πλούτ.

Πομπ.55 τός έπαρχίας έχειν εις άλλην τετραετίαν, αὐτ.Λοσκ.20, "Επιγρ."Αρρ.Έπικτ.3,25,4, "Επιφών.1,33D, διτέλεισεν υπούργους επί τετραετίαν,

τετρατικός-ή-ον μτγν. έπιθ. παύ Βόλλαβλ.4: Διοκλήτ."Εδικτ.32,55 [ισθ. έσφ. αντί περατικός] πρβλ Πλίν.Φι [12,35].

τετρατίτις-ιδος (ή) νεώτ. θηλ. τού τετρατίτις βλλ. **τετραεταγγέλιον** [τό] μsn. κ. νεώτ. κ. τετραεταγγέλιον, όμν. τετραδόγγελο κωδίξ ή βιβλίον περιέχον έν συνειρεία δλοκληρητά τέσσαρα εύαγγέλια : Τυπικόν "Αγ.Σάβ.38,79 αναγινώσκειται δέ και τό τετραεταγγέλιον τή δευτέρα, τή τρίτη, και τή τετάρτη, Μιχ."Ατταλ.π.Σάβ.1,49 τετραεταγγέλιον λιτόγραφον, έχον σταυρούς δύο μετά γραμματίων όκτώ, Χειρ. π. Βανδίν. Bibl. Med. 1, 162B τό παρόν τετραεταγγέλιον, αὐτ.434B έκ τής τού τετραεταγγέλου έρμηνείας Παπαδ.Χριστ. Τερμ.55 εκλίναμα τσων κατά τό σχήμα με τετραδάγγελον τού κόρφου.

τετράζευκτος-ον μτγν. κ. μsn. ώς γλώσσ. έπί τού τετρώρον : Εύατ.573,27.

τετραζόλιον (τό) νεώτ. χημ. έτεροκυκλική ένωση μετά πενταμελούς δακτυλίου παρασκεύασμένη έξ ύδροκυανίου και ύδροξυλικού όξέος.

τετραζόλης-ους-ές ό τετραζόλης βλλ.1) : Τραγ. [Σάτυρ.] έν Πάν. ΟΞ.1083 άπ.13 τετραζόλης όχοι.

τετραζύτος-ον ό έχων τέσσαρας ζυγούς : Εύρ."Ελ.1039 τετραζύτων όχων ισουρούμενων υπό τεσσάρων ύποζυγίων, Νόνν.Δ.1,473. 2) γεν. ό τετραζύτος : Νόνν.Δ.12,107 όμηφ τετραζύτος.

τετραζυξέ-θνος [ό] ή μτγν. ό τετράζυτος βλλ. : Νόνν.Δ.7,6, αὐτ.12,69.

τετράζω μτγν. κλώζω, κρώζω ώς τό όρνεν τετράζω κατά τήν φωτοκλιαν-αίδησιν : "Άλέξ.Μυόν.π."Αθήν.9,398 D θγαν φωτοκή θέ, τετράζει τή φωνή. 2) [τετράζ] τήρδ, φυλάττω τετράζει τήν γυνυσσών : Φιλόστρ.Γυμν.47.

τετράζων "Ήα. "είδος χαλινόου.

τετραζώτους-εως (ή) νεώτ. χημ. όργαν. ή διά νιτρώδους όξέος καταργείσσια άρωματικών πρωταγαών διαμινών, δι' ής άντικαθίστανται άμφότεροι ά άμινομάδες διά διαζωμομάδων.

τετραημερία (ή) νεώτ. χρον. διάστημα τεσσάρων ημερών]] συνεκδ. άμοιβή έργασίας τεσσάρων ημερών.

τετραήμερος-ον κ. μsn. κ. νεώτ. ό έχων διαρκείαν τεσσάρων ημερών, ό διαρκών τέσσαρας ήμέρας, ό τεσσάρων ημερών : "Ιωσηφ.96, -τετραήμερος προθεσμία"]] τό οὐδ. τετραήμερον χρονικόν διάστημα τεσσάρων ημερών : "Αριστλ. Ζ1553a,10 α1. . μεταβολαί γίνονται τούς πλείστοις κατά τρίημερον ή τετραήμερον πρβλ. τετρήμερος. 2) μτγν. κ. μsn. ό τεταρταίος βλλ.1) : Γρηγ.Ναζζ.1,420A, ASS Μαΐου 5,363B, αὐτ.364B.

τετραήχος-ον μsn. κ. νεώτ. έπί κρουστού μουσ. όργάνου, ό εκπέμπων, εκβάλλων τέσσαρας ήχους, φωνάς, ό τεταρτάχος : Πισίδ.Γ 333,16 τήν τετρήχων τών "Αποστόλων λύραν. 2) νεώτ. μουσ. τό οὐδ. ώς οὐσ. ρυθμικόν σχήμα τεσσάρων φθόγγων έχόντων τήν άξιαν τριών φθόγγων τού οὐτού είδους, ά. τετραφθόγγων.

τετραθεία (ή) μsn. ή τετραλίπη θέοτης, τό παραδέχεται και τετάρτην θέατητα, τετραθείσιος : Μάξ."Ομολ.1,53 είπερ αὐτῶν δεχόμεθα τήν διδασκαλίαν, τετραθείαν νοσήσομεν.

τετραθεισιμός (ό) νεώτ. παλαιά θρησκευτική άρρασις, καθ' ήν παρά τό πρόσωπα τής "Αγίας Τριάδος, ιδιαίτερός λαμβανόμενα, ύπάραξει και τεταρτος θεός, ή κοινή τών τριών θεία ούσια.

τετραθέλιμος-ον ίβελμύμιον "Ήα. τετραθέλιμον" τετράπτερον, έκ τεσσάρων πτεγών τεθειμένον, ό έστιν έπιθήματα έχον τέσσαρα έπάλληλα,

έκ τεσσάρων θερυμάτων συνεστώς : "Ιλ.Ο.479 σάκος θέτο τετραθέλιμον (σάπιδα έκ τεσσάρων έπ' άλληλα κειμένων βοείων θερυμάτων), "Οδ.Χ.122 **τετράθειον** [τό] νεώτ. τέσσαρας κορυφαί θειοι περιλήπτικος θεωρούμενος.

τετράθετος-ον Σχόλ."Ιλ.Ο.479 «τέσσαρας θέσεις έχων έπάλληλους».

τετράθρηος-ον μτγν. ό τέσσαρα ζώα έχων, έν άναφ, πρός τό συμβάλειζοντα τούς τέσσαρας εύαγγελιστάς ζώα : "Ιω.Χρυσ.6' "Ομιλ.122 τετράθρηον άρμα τών εύαγγελίων.

τετράθλος-ον μsn. ό τεσσάρων άλλων άθιωθεϊς, ό εις τέσσαρας άγώνας θραβευθείς : ΨΧρυσ. 8,823B ή Μαγδοληνή, ή τέτραθλος και άνδραπει.

τετράθβρος-ον κ. μsn. ό έχων τέσσαρας θύρας ή άνοίγματα, όπάς : "Αριστλ. Ζ1628a,13 οὐδ κελούσι σφηκίνας, τούς μικρούς, όλον τετράθβρους ή γλυγύς τούτων, Καλλίξ.1 και τετράθβρους έφερον εις αύτήν πυλῶν"]] μsn. τό οὐδ. ώς οὐσ. έν μτφ. σπμ. : ΨΧρυσ.8,723B τού διακονού άναγνιν μιλλοντος τό τού εύαγγέλιου τετράθβρον.

τετραίχω μτγν. ύποφέρω, πάσχω έκ τεταρταίου πνευτός : Κυραν.45.

τετραίχων κ. μsn. (ό ένεστ. έν συνθέσει, συντετραίχων : "Ηρ.2,11, Αισχ.Χο.451), μέλλ. τετραίχων ["Επιγρ.1 κ. ίων. τετραίχων (δισα : "Ηρ.3,12), έν.ά.όρ. τέτρηνα (όμ. έν χρ.π."Ομ.τ.), άπτ. άπαρφ. τετράναι ["Επιγρ.1, μτχ. εντετράναι "Επιγρ.1, μέσ. ά.όρ. έτετρανέμην [Γαλ.Χρ.Μορ.15,6, κ. δισα : "Αριστφ. Θεσμ.18], παθ. ά.όρ. εντετράναι [Λυκόφρ.781] οι ά. χρόνοι σχηματίζονται έκ θέμ. τρη- (τρήσ), όλον μέλλ. τρήσω (Λυκόφρ.665), ά.όρ. έτρησα ["Ιπν. Νέωσ.2,28, "Επιγρ.11δ Βασ.4,12,9], [κ. συνν. : Πλάτ. Τίμ.91Α], μέσ. ά.όρ. έτρησάμην [δισα : Γαλ.4,708], παθ. ά.όρ. έτρήθη [Γεωμ.5,337, κ. άνν. : Τρύφπ."Αθήν.4,182Ε], παρσκ. τέτρημαι, ύπερσ. γ' πληθ. τετρήστω ["Επιγρ.84,9] (τά σύνθετα μέν τώ προθ. δια κ. σύν είναι συνθέστ. έν χρ. ή τό άπλοῦν), τρηυδ, διατρηυδ, διαπερωδ : "Ιλ.Χ.396 ποδών τέτρηνη τένοτρον, "Οδ.Ε.247, αὐτ.Ψ.198 τέτρηνα δε πάντα τετρήτω, Λυκόφρ.122 όλα τή σιφνεϊς κευθίνος έν σπράγγι τετρήνας μυχοῦς κ. παθ. : "Ηρ.2,96 λιθος τετρημένος, αὐτ.4,158 ό αδρανός τέτρηται [χειρ. όπάς], "Ιπν. "Αέρ.9 τέτρηται. . οι οὐρητήρες [δ. γρ. αντί έντετρήνηται], "Επιγρ.100,3 πυκνιστά τέτρηται δλοξιν, Αισχ."Αγ.868, "Αριστφ.ά.π.480 ύσπερ κόκκινον τέτρηται [είναι διάτρησις] αὐτ. Εύρ.21, αὐτ.Λυσ.680 τετρημένον εύλον, Πλάτ. Γοργ.493B και . . φαράεν εις τόν τετρημένον πιθόν ύδωρ έτέρω τοιοῦτω τετρημένω κοσκίνω, αὐτ.Φαίδ.112Α [ήδασμα] διαμετρικῶς τετρημένον δι' άλλης τής γλῶς "Αριστλ.Ζ1 496a,22 [κοιλιαί εις τόν πνεύμονα τετρημέναι, Λεοντίδ.Ταρ.ΑΠ.6,296, τετρηθέντα αὐλόν, Πάν. ό δεινά ώς δεξίνων τετρημένος ά. πτηνών, τήρην, τήρῶ βλλζ.

τετραίχων "Ήα. εὐρηματίριον π' Λόκωενες.

τετραίπνον [τό] γλωσσ. σπάν. τ. αντί τέθριπνον βλλ. [γρ. tetraipnon].

τετραίστορον [τό] μsn. ούστημα ή άθροισμα τεσσάρων ιστορίων : Τζέτζ.Χιλ.2,868.

τετρακαιδέκαθρον [τό] μτγν. γεωμ. στερεόν σωμα έχον δεκατέσσαρας έδρας βλλ.1)8] : Πάππ. π."Αρχιμ.ίπρ.538E.

τετρακαιδέκατης-ους-ες τό θηλ. κ. τετρακαιδέκτης-ιδος, ό δεκατεσσάρων έτών, ό έχων διάρκειαν δεκατεσσάρων έτών : Διον."Αλ.Ρωμ.6,21 πόλεμος τετρακαιδέκατης [δ. γρ. τετρακαιδέκτης] 2) τό θηλ. τετρακαιδέκτης ή έχουσα ήλικίαν δεκατεσσάρων έτών : "Ισοκρ.19,22 άδελφῶν . . κόρην τετρακαιδέκτιν . . κατέθαφα, **τετρακαιδέκαθεδος** "Επιγρ. ό έχων μήκος δεκατεσσάρων ποδών.

τετρακαιδέκαθεδος "Επιγρ. ό έχων μήκος δεκατεσσάρων ποδών.

τετρακιδέκατος-η-ον σχόλ. κ. μον. ὁ δέκατος τέταρτος ἢ Σχόλ. Ήλ.Κ.561, Τζέν.Χιλ.6,260.

τετρακιδέκατος-ιδος(ή) θηλ. τοῦ τετρακιδέκατης βλ.λ.21: Ίσωρ.19,22.

τετρακιδεκάστος-η-ον πάπ. ὁ εἰκοστός τέταρτος ἥ τὸ θηλ. τετρακιδεκάστῃ ὡς οὐα. ὀνομασία φόρου πινῶν ἐν Αἰγύπτῳ.

τετρακιδεξήκοντος(τό) πάπ. τὸ ἐξήκοντον τέταρτον μέρος, τὸ ἐν ἐξήκοντον τέταρτον ἢ 641.

τετρακιδάρος-ον μτην. κ. μον. ὁ ἔχων τέσσαρας κόμαρας ἢ ἀφίδας: Ἦρωμ.Στερεορ.2,1, Στουδ.Θεοδ.6,21,5 εἰς τὴν τετρακιδάρων, Φωκ.Ίω.Ἐκφρ.Παλαιστ.8,6 [ἐκδ. Βενετ.] νῶς τετρακιδάρως τραυλιωτός, αὐτ.46.

τετρακίτιος Ἐπιγρ. δμα. τ. τοῦ τετρακισίου.

τετρακιδάρως-ον κ. μον. ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα: Ὀρφ.ἀν.77, Σχόλ.Νίκ.Θηρ.261 τετρακιδάρως κεράται καὶ δικράτοι, Νειλ.Ἐπιστ.1,223, 83Β τὴν τετρακιδάρον τοῦ Σατανά θεασάμενος δάναριν, Ἄγμ.Ὀνειροκ.238,214 τετρακιδάρως βῶς. 2) μον. ὁ τεσσάρων κεράτων ἢ Θεοφάν.757,6 ἐπὶ τόκῳ τετρακιδάρῳ τὸ νόμισμα ἀνά χρυσίου λίτρῶν δώδεκα, Κεδρ.Γεωργ.2,38,14.

τετρακιδεῶς-ωτος-ων μτην. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα, ἄ. τετρακιδάρος: Ὀπλ.Κυν.2, 378 διες τετρακιδεῶτες ΑΠ Συμμλ.1,95 τετρακιδεῶν ἔλαφον, Αἰλ.Ζ1 17,10 ὅς τετρακιδεῶς 2) νεώτ. ζῶαλ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐα. γένος ἀρθοδακτύλων μυηκοστικῶν τετρακιδιδῶν θηλαστικῶν περιλομ. ἄνων μικρᾶ ἀντιλόδος τῆς Ἀσίας μετέσσαρα κέρατα καὶ λεπτά σκέλη.

τετρακιδάλος-ον μτην. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλὰς: Ἐπιγραμμ.Π.Ἐστ.1353,8, Φλεγ.36,20], Σχόλ.Ἀριστ.Ἀχ.1081, Νειλ.Ἐπιστ.1,224,83D τετρακιδάλων ἔδικον ὄδρας, Ίω.Λυδ.Μην.3,8, Στουδ.Θεοδ.4031: 2) νεώτ. ἀνάτ. ὁ ἔχων τέσσαρας προσφύσεις: τετρακιδάλος μπριατός μῦς.

τετρακιδαρίας-εως(ή) νεώτ. παλαιός, γένος ἐνδοβραχίον μονοπόρων κηιδριδῶν ἐκνωξέων ἀπαντώντων μόνον ἐν ἀπολιθώσει.

τετρακί ποι. ἀντὶ τετρακί βλ.λ.: Πινδ.Ν.7,104.

τετρακίν Ἐπιγρ. ἀντὶ τετρακί βλ.λ.

τετρακίνη(ή) ἀντὶ θριδικίνης βλ.λ.: Ἦσ. εἰ ἄγρια θριδισῆ: Ἰηπών.135.

τετρακινήλιοι Ἐπιγρ.λακων. ἀντὶ τετρακισχιλίοι.

τετρακιδόνιον(τό) μτην. κ. μον. κιδιόνιον, ἱεροφυλάκιον ἔχον τέσσαρας κίονας: Πουα.Δαμ.158D 2) μον. τέσσαρες κίονες: Μαλά.1,201,7 ποιήσας τετρακιδόνιον ἐν οὐραίεσσι ἐπὶ τὴν τύχη.

τετρακίς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. τετρακί(ν) ἢ Πινδ.Ν.7,104, Ἐπιγρ.1, τέσσαρας φορές: Ὀδ.Ε.306 τρισμάκρας δαναοὶ καὶ τετρακίς, Πινδ.Ν.7,104 ταῦτά δέ τρις τετρακί τ' ἀμολοίτε, Ἦρ.2,142 τετρακίς ἔλεγον, Ἀριστ.Πλ.851 τρις κοροδαίμων καὶ τετρακίς καὶ πεντάκις, Πλάτ.Πολ.3371β μὴ δὲ τετρακίς τρία, Καλλ.Ἐπιγρ.52,2 τὸν . . . Ἐκκρίριον . . . τετρακίς τρία, Καλλ.Ἐπιγρ.52,2 τετρακίς μοσίης, Θεοκρ.2,155, αὐτ.5,57 γηραιῶν δέρματα . . . μαλακώτερα τετρακίς ἀρῶν, αὐτ.18,24,Μελέαγρ.ΑΠ12,52,4 τετρακί 3) εὐδαίμων ἀνεμος.

τετρακισήλιςμπος(λόγος)ἰδη μτην. ὁ λόγος τοῦ 9: 5: Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,23.

τετρακισφάειδος(λόγος)ἰδη μτην. ὁ λόγος ἢ: 7: Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,23.

τετρακισμῦριοι-α-α νεώτ. τετρακίς, τέσσαρας φορές μῦριοι, οἱ ἀριθμοῦμενοι εἰς τέσσαρας μυριάδας, τεσσαράκοντα χιλιάδες: Ξεν.ΚΠ 2,1,5 λοχισφόρος δέ σὺν πελτασταῖς ἀμ μείους τετρακισμυρίων, Ἀριστ.Κόσ.393b,20, Πλάτ.Ἰνα.4,13 τετρακισμῦριοι ἐβδων εἰς μάχην διέβησαν.

τετρακισχιλίη βιωτ. θηλ. πλθ. ἀντὶ τετρακισχιλίου βλ.λ.: Ἐπιγρ.

τετρακισχιλίοι-α-α κ. νεώτ. τετρακίς χίλιοι, οἱ ἀριθμοῦμενοι εἰς τέσσαρας χιλιάδας: Ἦρ.29, αὐτ.3,95 τετρακισχιλία καὶ πεντακίσια, αὐτ.5,54, Ἀριστ.Ἐπιμ.Α143 σὺν ὀλίγοις τετρακισχιλίοις, Θεουκ.1,107 ἔσπαντες . . . ἐγένοντο τετρακισχιλίοι, Κδ Ματθ.15,35 ἦσαν τετρακισχιλίοι ἄνδρες, αὐτ. Μάρκ.8,9,αὐτ.Πράξ.21,33 ὄμ. κ. κτ. τῆσαν: αὐτ.6,31 τετρακίς γὰρ χίλιοι ὀλίγοι.

τετρακίλιον-ονος-ον ὁ ἔχων τέσσαρας κίονας: Ὀρφ.Εἰς Μουσαῖον 39 τετρακίλιον κάμου.

τετρακίλαστος-ον μτην. ὁ εἰς τέσσαρα κελασμένος: Πρόκλ.Ἠσίοδ.440 τετράτρυφον, τετρακίλαστον τρύφος γὰρ τὸ κλάμα.

τετρακίλιος-ον μτην. ἔσφ. γρ. ἀντὶ τετρακίλειρος βλ.λ.: Κατ.Ἀστρλ.Κ.814,223.

τετρακίλιος-ον μον. ὁ πρὸς πέντα τὰ κλίματα ἢ μέρη τοῦ ὀρίζοντος: Ἐφραίμ 7173 τετρακίλιον κτίσι, αὐτ.9675 ἥ τὸ θηλ. τετρακίλιος [χωρα] ὡς οὐα. ἢ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἢ ἀλλ γή: Νικ.Χων.Χρον.376β πᾶσαν τὴν τετρακίλιον διελθῶν.

τετρακίδως-ον μτην. ὁ ἔχων τέσσαρας κίλιους, καθιστοῦν ἢ ἀνόκλιον: Λουκ.10,64 ἀμάξας τετρακίδους, Ἀθην.2,47F τρικλίον οἶκοι καὶ τετρακίλιον, Πλάτ. τετρακίλιος σκηνή.

τετρακίνημος-ον, δωρ. τετρακίναμος ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας ἢ ἀντίνας: Φερεκ Σ11β] Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ.3,62 τροχὸν τετρακίνημον κ. δωρ. π.Πινδ.Π 240 τετρακίναμον . . . δευρὸν ἰβή τοῦ τροχού τοῦ Ἰξίονος, αὐτ.4,214 ἴγυγα τετρακίναμον ἰβή τοῦ πτηνοῦ ἴγυγος προσδεδεμένου ἐπὶ τετρακίνημου τροχού.

τετρακογχώματα τῆς τροπικῆς(τὰ) μον. σὶ τέσσαρες κόχοι, γωνία τῆς τροπικῆς:Λιβ.Ροδ.2736.

τετρακόλουρος-ον μτην. ὁ τετραπλῆς κόλουρος, κολοβός: Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.2,14, Ἰάμβλ. Νικ.Ἀριθμ.97P πυραμίς . . . τετρακόλουρος.

τετρακόνα Ἐπιγρ. ἰων. τ. τοῦ τεσσαράκοντα.

τετρακόρη(ή) ἐπιθ. τῆς Περασηῆς: Ἐπιγρ.τετρακόρη τ. θεᾶς πρόλοποι καὶ Διωνύσου.

τετρακόρμηθος-ον μτην. ὁ ἔχων τέσσαρας κορμῶδους, κ. γεν. ὁ ἔχων πολλὰς εὐσάνους: Ἄντιν.Σιδ.ΑΠ 7,23 τετρακόρμηθος κισσός.

τετρακόρμωνος-ον κ. μον. ὁ τεσσάρων κορῶν ἢ κίων ἢ ὁ τετρακίς μακροβιῶτερος κορῶνης: Ἠσίοδ.ἀπ.171,2 ἐννεῖα τὸ ζῶει γενεὰς λακέρυς κορῶν ἄνδρῶν ἠδῶντων, ἔλαφος δέ τετρακόρμωνος, Φιλόν.Ίω.Ἰγνομν.Κόσ.211,18.

τετρακοσαρία(ή) δημ. τετροκισοί ὡς ἔγγιστα, πάντοτε ἐν συνειρε. μτ. τοῦ καμῆ: ἤτανε καμῆ τετρακοσαρία ὀλοι τους, Βασταθε καμῆ τετρακοσαρία δρυαμῆς (περίουσι).

τετρακοσ(ή)οι-αι-ε(ς)-α κ.μον., νεώτ. κ.δημ., δωρ. τετρακόσ(η) Ἐπιγρ., ποι. τετρακόσ(η) (Μυριν.ΑΠ 11,67), ἀριθμ. ἀπόλυτων, τέσσαρες ἑκατοντῶδες, τετρακίς ἑκατὸν (400): Ἦρ.1,178, αὐτ.4,85 μύθος τετρακοσίων (ισαθίων), αὐτ.6,117, Θεουκ.1,96, Κδ Πράξ.5,36 ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, αὐτ.Γαλ.3,17 μετὰ ἑπτα τετρακόσια, Πολίτ.Ἐκλ.Προγ.97,4 μετ' τετρακόσιοι σκλάβες κ. κτ. ἐν: Ξεν.Ἀν.1,7,10 ἄσπις μυρία καὶ τετρακοσία ἥ δημ. φρ. τὰ χεῖ τετρακόσια (ἐντὸς τὰ μυριά), ἐπιθ. νοσηχῆς, σφῆρων, ἔχει γερὸ μυαλό: 2) τὸ ἀρσ. ἀτ. τετρακόσιοι ὡς οὐα. ἐν Ἀθῆναις οἱ ἀνοπείσταντες τὴν κατά τὸ 411 π.Χ. ἐγκοιθιδρυβήσαν ὀλιγαρχίαν: Ψήφισμ.Ἰ.Ἀνδοκ.178 δσα ἀνόματα τῶν τετρακοσίων ἐγγέγραπται, Θεουκ.8,69 τοὺς τετρακοσίους τρώμω τοιγίδε εὐ τὸ βουλευτήριον ἐπαγγαγον, Λυσ.30,7,Ξεν.Ἐκλ.2,3,30 τὴν δημοκρατίαν μεταστήσαν εἰς τοὺς τετρακοσίους αὐτ.45, Δημ.471 περὶ τῶν τούτων τετρακοσίους καταλυσάντων 3) ὄμ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐα ἢ ἐκ

τετρακοσίων Βουλευτών αποτελούμενη αρχαιοτέ-
ρα βουλή εν Ἀθήναις: ΑΙΛ.Π.5,13.

τετρακοισιότος-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ κατ' ἀριθμῶν σειρά κατέχων τὸν ἀριθμὸν τετρακοισίας, ὁ κατὰ τῶν τελευταίων τῆς τετάρτης ἐκοτονιάδος: Δειν.1,73, ΠΔ Βασ.3,6,1 ἐν τῷ τετρασαροκότῳ καὶ τετρακοισιστῷ ἔτει τῆς ἐξόδοι, Τζέτζ.Χιλ.13,284: || νεώτ. τὸ οὐδ. τετρακοισιοστόν ὡς οὐα, τὸ ἐν ἑκ τῶν τετρακοίων ἴσων μερῶν εἰς 4 διηρέθη πράγμα τ'. 2) τὸ θηλ. τετρακοισιστῆ ὡς οὐα, ὁ φόρος τοῦ ἑνὸς τετρακοισιοστοῦ ||/400: Πάπ.

τετρακοισιά (τά) πλ.ν. ἡ ἐορτὴ τῆς τετρασαροκοισίας ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς τινος: πέμφεις ἰχθύας δραχμῶν ἰδ ἐπὶ τὰ τετρακοισία τοῦ μικροῦ υιοῦ Γεμῆλλης.

τετρακοισιός-ή-όν μον. ἀντὶ τετρακοισιοτάς βλ.λ.: Τζέτζ.Χιλ.13,99.

τετρακοιτιάδος-α-ον μτγν. ὁ τετρακοιτι-
λος βλ.λ.: Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.3,94 πλῆθος τετρα-
τετρακοιτίας-ον ἡ χωρὶν τέσσαρας κοιτίας βλ.λ.3), ὁ δυναμένος νὰ περιλάβῃ τέσσαρας κοιτίας: Ἰνπ. Ἐντ.28 τετρακοιτίας κυλίκου, Θεοφύλ.2 τετρακοιτιλὸν . . κύλικα, Ἐπιγρ., Πάπ.

τετρακοῖτος-ός(η) (τηράς) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων πρώτων ἀριθμῶν (=1+2+3+4), ἥτοι ὁ ἀριθμὸς δέκα (10), ὃν οἱ Πυθαγόρειοι ἐνόμιζον ὡς τὴν ρίζαν ἢ τὴν πηλὴν πᾶσης δημιουργίας καὶ ὅστις ἀπετέλει τὸν μέγιστον καὶ ἰερωτάτον ὄρκον αὐτῶν: Χρυσ. Ἐπ.48 καὶ μὴ τὸν ἀμειψία ψυχῆ παραδόχονα τετρακύν, παγὰν ἀνω πύσσω, Ὁέων Σμ.94Η, Σέξτ. Ἐπ.Μαθ.7,94, Γρηγ.Ναζ.1,705D τὴν τετρακύν, ἦν δὴ καὶ ὄρκον ἀποπέμπειν [οἱ Πυθαγορικοί, Ἰερουκ.Πλ.Χρ. Ἐπ.20,465M: 2) οἱ τέσσαρες ὄροι ἰδ: 8: 9: 10] τῆς ἀναλογίας τῆς ἀντιστοιχούσης πρὸς τὰ πρῶτα μουσικὰ διαστήματα: Νικόμ.Γερμ.Ἐπλ.7,10' || ὄμ. τὸ ἄθροισμα αὐτῶν +1: αὐτ'. 3) τὸ ἄθροισμα τῶν ὀκτὼ πρώτων ἀριθμῶν: Πλούτ. Ἡ831P: 4) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. στρατ. ὄμας ἐκ τεσσάρων στρατιῶν: || γεν. ὄμας ἐκ τεσσάρων ἢ ὁ ἀριθμὸς τέσσαρα: Εὐστ. Ἐγνώμ.Κωνστ.δ15D, Πούλ.Σιλ.Θερμ.Πυθ.16D ἄλλης ὀπῆς ὠθεῖται ὄμαρ τε καὶ πῦρ μίγδην καὶ τὴν φιλεχθρὸν μίξην τετρακύντων πιστούσαι [οχλὸ]. ἐτὴν τῶν τεσσάρων στοιχείων μίξιν], Γερμ.Σταυρ.240Α [Gretsi] τὴν τῶν στοιχείων τετρακύν, Πέτρ.Σικ.'Ιστ.Μανιχ.13,9 τὴν θείαν τὸν αἰγίου εὐαγγελίου τετρακύν.

τετρακοικλικός-ή-όν νεώτ. βοταν. ἐπὶ τῶν ἀνθέων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων σπονδυλωτῶν ἢ κύκλων μορίων.

τετρακόκλος-ον ὁ ἔχων τέσσαρας τροχοῦς, ὁ τετράτροχος: Ἰλ.Ω2 324 ἡμίονο ἔλλκον τετρακόκλον ἀπήνην, Ὁδ.1,242 ἄμαξι . . τετρακόκλοι, Ἡρ.1,188 ἄμαξι τετρακόκλοι ἡμίονοι, Ἰνπ.'Ἀερ.18' || τὸ θηλ. τετρακόκλος ὡς οὐα. τετράτροχος ἄμαξι: Ἐπιγρ. τροχοὶ τετρακόκλου.

τετράκομιλα (ή) μτγν. κ. μον. κυματισμός τῆς θαλάσσης πρὸς τέσσαρας διαφόρους διευθύνσεις προκαλούμενος, ἐκ τεσσάρων πνευμάτων ἀνέμων: Εὐστ.'Ὁδ.1537,33 ἐς ἄνω πολυκύματα ἡγέρετο καὶ ὡς ἂν τῆς καιρίας εἴποις τετρακμια, αἷα τεσσάρων ἀνέμων τῶν ρηθέντων ταρασσόντων τὴν θάλασσαν.

τετρακόκλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα, μέλη, μέρη: Ἐπιγρ. τετρακόκλος μηχανή, Γρηγ.Ναζ.82,47 [ἐκδ. Drogan.] ἐνθεν ἔβην τετρακόκλος ἐπ' οὐδοος. 2) ὁ εἰς τέσσαρα τμήματα: Νικόμ.Γερμ.'Ἀρμον.10 αὐρίγγες τετρακόκλοι: 3) εἶδ. μετρικ. ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα βλ.λ.4: Ἡ'.4. ετετρακόκλος τετράπους: Σχόλ.Δημ.18' τετρακόκλος περίοδος [μετρικῆ] περίοδος ἀπο-

τελούμενη ἐκ τεσσάρων συνθέτων ποδῶν συμμετρῶν πρὸς ἀλλήλους: || τὸ οὐδ. τετράκωλον ὡς οὐα. πρόσας ἐκ τεσσάρων κῶλων.

τετράκωμιλα (ή) μτγν. τέσσαρες κῶμοι ὄμοιοι, ἑνωσις τεσσάρων κῶμων: Στράβ.9,2,14 ἔστι δὲ τῆς τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναρον.

τετράκωμος (ὶ) μτγν. κ. μον. ἐπινηκίον ὄμμα μετὰ χοροῦ ἀφιερωμένον τῷ Ἡρακλεῖ: Ἡσ. ετετρακῶμος, μέλος τῶν ὄρχησις πεποιμημένων εἰς Ἡρακλέα ἐπινηκίον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρος κῶμοι: Τρύφ.π.'Ἀθην.14,618C κῶμος Βουκολιασμός γίγγας τετράκωμος, Πολυδ.4,105 ὁ δὲ τετράκωμος τὸ τῆς ὄρχησεως εἶδος οὐκ οἶδα εἴ τι προσήκον ἢν τοῖς Ἀθήναις τετρακῶμος, ὁ ἦσαν Πειραεῖς Φαληρεῖς Συπεταίονες Θυμοτάδακι, Στέφ.Βυζ.ἐν λ. Ἐχελιδίου τοῦ τετρακῶμου Ἡρακλείου, ἐν ᾧ τοὺς γονιμικὰς ἀγῶνας ἐτίθεισαν τοῖς Παναθηναίοις.

τετράκλεκτος-ον μον. ὁ τετράκις λεγόμενος, ἐπαναλαμβάνόμενος: ΚΠορφ.'Ἐκθ.170Α λέγουσιν οἱ τοῦ μέρους τὰ τετράκλεκτα ἀκταλοῦντες.

τετράλιον (τὸ) γλωσσα. πῖθ. τετραλίον σχοινίον, **τετράλιζκος** (ή) ἀντὶ τετραεῖλις βλ.λ.: Ὁμόφρ. Φ16,4 ἔνια δὲ καὶ τοῦ θέρους (βλαστοάνει), ὡσπερ καὶ ἡ τετράλιζ.

τετράλογια (ή) (λόγος) κ. νεώτ. σύστημα ἢ ἄθροισμα τεσσάρων πλατωνικῶν διαλόγων: Θράσυλλ.π.Διογ.Α 3,57, αὐτ.9,45: 2) κ. νεώτ. σύστημα ἢ ὄμας τεσσάρων δραματικῶν ἔργων, ἡτοι τριῶν τραγῳδιῶν καὶ ἑνὸς σατυρικῶν δράματος, διδοσκομημένων ὄμοιο ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς ἐν δραματικῷ ἄθρῳ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ βραβεῖου κατὰ τὰ μεγάλα διονύσια: Ἀριστλ.ἀπ.δ19, Διογ. Α 3,56 κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογια.

τέτραλον (μτ.τὸ τετρακωμένον) Ἡσ.'τετροδίπνον, **τετράλοφος**-ον ἀντὶ τετραφάλῃος βλ.λ.: Παρορφ.'Ιλ.Α 41.

τετράλοφος τρέμω: Ἰνπ.Γυν.2,171, αὐτ.π.Γαλ.19, 146, Ἀριστφ.Νεφ.294 οὕτως αὐτὰς τετραλοφῶν καὶ πεφθότων, αὐτ.374 ἰδ.γρ. ἀντὶ τετραλοφῶν.

τετραμελής-ός-ές νεώτ. ὁ ἐκ τεσσάρων μελῶν ἀποτελούμενος: τετραμελής συμβούλιον.

τετράμερις (ή) μον. ἡ διόρισις τῆς γῆς εἰς τέσσαρα μέρη: Τζέτζ.Χιλ.3,341 πρὸς πᾶσαν τετραμέριαν γῆν ἐπαπλώσας νίκας.

τετράμερης-ός-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρα μέρη, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων μερῶν: Ἀριστλ.ἀπ.47 τετραμερῆς τῆ δυνάμει πεφυκυῖα ἢ ἀρμόνιοι, ΠΔΜακκ.2,8,21 τετραμερῆς ἀνεθὴ τὸ στράτευμα ἐποίησε, Σωφ.'Ἐπιδ.40, Ἰουστ.196B τὸν τετραμερῆ χρόνον, ἀρχὴν καὶ ἐπίδοσιν, ἀκύλην καὶ παρακμήν, Κλήμ.Αλ.5,77, Σέξτ.'Ἐμπ.Πυρρ.1,23 ὁ βίος ὁ καινός . . τετραμερῆς ἔστιν, Γρηγ. Νύστα.2,27C' || νεώτ. βοταν. τετραμερῆς ἀνεθὴ τὰ φέρουσα σπονδυλωτά εἶχοντα τέσσαρα ἢ πολλαπλάσιο τοῦ τέσσαρα σέπала, πέταλα κτ.

τετράμερις (ή) μτγν. τὸ νὰ εἶναι τῆς τετραμερῆς ἢ ἐκ τεσσάρων μερῶν σύστημα ἢ ὁ εἰς τέσσαρα σχηματισμός: Ἀσκληπιῶδ.11,δ τετραμερῆς πορεύσεσθαι.

τετραμερία (ή) δημ. ἀντὶ τετραμερία βλ.λ. **τετράμερῶς** ἐπίρρ., μτγν. κ. μον. εἰς τέσσαρα μέρη: Σύμμ.ΠΔΤε.1,8, Τζέτζ.Ἐν'Ἀν.Κρ.4,78,22.

τετράμετρητος-ον μτγν. ὁ χωρῶν, ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ τέσσαρας μετρητῶς βλ.λ.3): Κολλίμ.Ε 2 [κρητῆρες] τετραμετρητοί.

τετράμετρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τεσσάρων μετρῶν βλ.λ.1) συσπτάμενος, ἀποτελούμενος, δηλ. ἐπὶ ἰσομικῶν ἢ προσηκόντων στίχων, ὁ ἐκ τεσσάρων διποδίων ἢ συζυγίων συγκειμενός. 2) ἰδ. τὸ οὐδ. τετράμετρον ὡς οὐα. τὸ ἐκ τεσσάρων μετρικῶν ποδῶν ἢ διποδίων συγκειμενὸν ρυθμικόν

γένος· ἰδ. τὸ τροχαϊκὸν τετράμετρον, ἐπισημώτερον τῶν τροχαϊκῶν μέτρων, συγκεῖμενον ἐκ δύο τροχαϊκῶν τετραποδίων [διμετρῶν], τῆς μὲν ἀκατολήκτου, τῆς δὲ καταληκτικῆς, ἢ κατ' Ἀριστότερον, ἐκ δύο συνθέτων ποδῶν δωδεκασήμερων, ἢ ἑκάτερον ἔχει μίαν θέσιν καὶ μίαν ὄσον ὁσῶς, ὥστε τὸ ὅλον τετράμετρον λαμβάνει τέσσαρα βάσεις (= -u-u | -u-u | -'u-u | -'u-u-Α): Ἀριστοφ. Νεφ.642 οὐ τοῦτ' ἔρωτώ σ', ἀλλ' ὅτι κάλλιστον μέτρον ἡγεί· πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον, αὐτ.645, Ξεν.2.συμπ.6,3 τετράμετρα πρὸς τὸν αὐτὸν κατέλεγε, Ἀριστοφ.Ρητ.404α,31 ἐκ τῶν τετραμετρῶν εἰς τὸ Ἰαμβιακὸν μετέβησαν, αὐτ.1409α, ὁ δὲ τροχαῖος καρδιακικώμενος· ὁλοῖ ὁ δὲ τὰ τετράμετρα, αὐτ.Ποιητ.1459β,37 τὸ δὲ Ἰαμβιακὸν καὶ τετράμετρον κινητικὰ καὶ τὸ μὲν ὀρχηστικὸν τὸ δὲ πρακτικὸν ἢ τὸ ἀναποστικὸν τετράμετρον, ἀποτελούμενον διὰ τῆς συζεύξεως δύο τετραποδίων ἢ διμετρῶν, μέτρον καταληκτικόν, οὐ δὲ τελευταῖος ποὺς ἔχει μίαν μόνον συλλαβὴν, ὁ δὲ ἔλειπεν χρόνος ἀναληρωταὶ διὰ τῆς ἐν τῇ ρυθμικῇ ἀπαγγελίᾳ παρατάσεως τῆς φωνῆς ἢ τῆς καλουμένης τῆς ἑξ. α, ὀριστοφάνειος, ὡς ἐκ τῆς συγχῆς π. Ἀριστοφ. χρήσεως αὐτοῦ [=u-u-'u-u | u-u-'u-u | u-u-'u-u | u-u- | -u-u- | -u-u-]· Διον. Ἄλ.Συνθ.25· πρβλ.τριμέτρας· ἢ Ἰαμβικὸν τετράμετρον τὸ ἔχον κύριον πόδα τὸν Ἰαμβον [u-] ἢ Ἰαμβιακὸν τετράμετρον τὸ ἔχον βάσιν τὸν χοριμβόν [u-u-] καὶ ἐν συνίδει χρ. ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσῃ κατὰ τὸ σχῆμα [u-u-] -u-u- | -'u-u- | -'u-u-]·

3] γυνιαί τετράμετροι αἰ ὀράται γυνιαί: Καλλιξ.2 τριπόδες . . ὦν αἱ γυνιαί αἰ τετράμετροι [ἀμφ.γρ.]·

τετραμηνιαός-α-ον μον. ὁ τετραμηνιαός βλ.λ.: Τζέτ.Χιλ.5,572, αὐτ.575.

τετράμηνια [ἢ] νεώτ. κ. δημ. χρονικὸν διάστημα τεσσάρων μηνῶν.

τετράμηνιαός-α-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ διαρκῶς τέσσαρος μῆνας, ὁ ἔχων διαρκίαν τεσσάρων μηνῶν: Διόδ.Σ11,80 τετραμηνιαίους σπονδῶς ἐπιόησαντο· ἢ μον. τὸ οὐδ. τετραμηνιαῖον ὡς ὄσα χρονικὸν διάστημα τεσσάρων μηνῶν, τετράμηνον: Πανάρ.Χρον.Τραπεζ.368,55 ἐλίφας τετραμηνιαῖον· 2] ἐπὶ ἐμβρύου, ὁ ἀποθληθεὶς, ὁ γεννηθεὶς μετὰ τετράμηνον κήσιν: Γαλ.14,154.

τετράμηνιαός-α-ον ὁ διαρκῶς τέσσαρας μήνας: Πλάτ. τετραμηνίος γυμνασιαρχία.

τετράμηνος-ον [μῆν] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τέσσαρας μῆνας διαρκῶν, ὁ ἔχων διάρκειαν τεσσάρων μηνῶν: Ὁμοκ.5,63 τετραμηνίους σπονδῶς ποιήσαντο, Παλούδ.5,66,2 ἀνοχῶς . . ποιήσασθαι τετραμηνίους, Πλούτ.Νομ.18 Αἰγυπτίους δὲ μνησίου ἦν ὁ ἐνιαυτός, εἴτα τετράμηνος - τετράμηνος ὁδία - ἀνάστασις - προδεδραία· κ. μον. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τετράμηνος ὡς ὄσα κ. κτ. πλθθ. χρονικὸν διάστημα τεσσάρων μηνῶν, τετραμηνία: Ἰνν.Ἄφορ.4,1 τετράμηνον, Ἀριστοφ.Ζ1573α,13 διαλιπὸντα ὄμνον καὶ τετράμηνον, Διόδ.Σ14,20 ὁδὸς . . τετραμηνία, Πλούτ.149,909Β ἐν τετραμηνίω τελειοῦσθαι, Φώτ.Βιβλ.57,16 ὄμ. τὸ θηλ. τετράμηνος ἀντὶ τετράμηνον, τετραμηνία: Ἐπιγρ. ἡ πρώτη τετράμηνος, Πλάτ. δευτέρα τετράμηνος, Γεωγ.19,6,10 τοῦ παντός ἔτους τὴν μὲν ὀκτάμηνον εἰς κήσιν αὐτῆς μερίζουσα, τὴν δὲ τετράμηνον εἰς ἔκτροφὴν· 2] ἐπὶ ἐμβρίου, ὁ ἔχων ἡλικίαν τεσσάρων μηνῶν: Ἀριστοφ.Ζ1545β,1 ὄσας ὄχευονται μὲν καὶ ὄχευοῦσι τετράμηνον, αὐτ.575Α· ἢ ἐπὶ ἐμβρύου, ὁ ἀποθληθεὶς μετὰ τετράμηνον κήσιν, τὸν τέταρτον μῆνα μετὰ τὴν σὺλληψιν αὐτοῦ: Γαλ.2,905,8 ἔκτροφῶσκεισι τετράμηνον.

τετράμηνιαός-α-ον μτγν. ὁ τετράμηνος βλ.λ.: Διόδ.Σ3,16 κόγχους συλλέγουσι . . ὦν εὐρίσκονταί τινες τετραμηνιαί.

τετράμηνους-ουν [μῆν] ὁ ἔχων βάρος ἢ ὄξιν τεσσάρων μῶν: Ποσειδών.13] τετράμηνον ἑκάστη - ἐκπῆμα θούνα ἀργυροῦν.

τετράμωδιον [τῶ] μον. τέσσαρες μῶδοι: Μαλόλ.1278,14 ἐπιόησε δὲ καὶ γὰρ βλάδων ὄδω . . ἐκχέοιθα ἐν διαφόροις χέουσι ε', ἄπερ ἑκάλεσαν αὐτὸς πεναμόδιον, τετραμῶδιον κτ.

τετράμορσις [ἢ] ἡ τετραπλῆ μοῖρα ἢ μερίς: Ξεν.Ἀν.7,2,36, αὐτ.Ἑλλ.6,1,6 τμηθ' τοὺς μὲν διμοιρίας, τοὺς δὲ τριμοιρίας, τοὺς δὲ καὶ τετραμοιρίας καὶ ἄλλοις ὄμοις.

τετράμορσος-ον ὁ τῆς τέταρτης μοίρας ἢ ὁ τετροπλάσιος: Εὐρ.Ρησ.5 ὁ τετράμορνον νυκτὸς φυλακὴν πάσης στρατιᾶς προκάθηται [σχόλ. κολ] τὴν τέταρτην μοῖραν φρουροῦντες κτ.

τετραμῶριον [τῶ] νεώτ. γένος μυρμηκίων βλ.λ.

τετράμορος-ον μτγν. ὁ ἔχων τέσσαρα μέρη, ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν ἀποτελούμενος: Ἀγλ.25 τετράμορον κατόληξ· ἢ τὸ οὐδ. τετράμορον τὸ τέταρτον μέρος, τὸ ἐν τέταρτον: Νικ.Θρη.106.

τετράμορφος-ον κ. μον. ὁ ἔχων τέσσαρα μορφάς, ὁ τεσσάρων εἰδῶν: Εὐρ.ἀν.937 πυριγενὴς δὲ δράκων ὄδον ἡγείται ταῖς τετράμορφος ὤραις ζευγνίξ ἀρμονία πολυκαρπῶν ὄχημα τῶν τεσσάρων μετροβαλλόμενων ὤρων τοῦ ἐστέυ, Νεῖλ.Ἐπιστ.1,224,83C περὶ τῆς τετράμορφου δυνάμεως τοῦ διαβόλου, Ἰω.Λυδ.Μην.4,1 τετράμορφος ἰανός, Πισιδ.Γ' Ἐξαμ.170, αὐτ.Περσ.1,8] τετράμορφον εἰκόνα, Δαρσασκί.1,489C, αὐτ.2,875ε.

τετράμορος [τῶ] ὁ τρόμος: Ἰνν.Νοῦσ.1,24 [κωδ.Θ], Ἐρωπῶν. πρβλ. τέτρομος.

τετράμυλον [τῶ] δημ. νουτ. ἐντέταρτον σχοίνιον ἐκ τεσσάρων ἐμβόλων περιελκόμενον περὶ κεντρικὴν μῆτρον.

τετράμυλον [τῶ] μτγν. εἶδος ἀλοιοφῆς συγκεκμημένη ἐκ τεσσάρων στοιχείων, συστατικόν: Ἀσκληπιδ.Ν π.Γαλ.13,1013.

τετράμορφος [τῶ] γλωσσ. τετράμοδος βλ.λ.

τετράμορφος-ον Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγεῖου, ὁ χωρῶν τέσσαρας ἄμορφους.

τετράνεψ-ικτος [τῶ] ὁ ἀναξ τῶν τεσσάρων κλιμάτων τοῦ κόσμου: Πρόδρ. κ. ἡγ. Α', στ.17.

τετρανδρία [ἢ] νεώτ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὸ ἄνθος φέρει τέσσαρας ἐλευθέρους στήμνας.

τετραντριανιλίνη [ἢ] νεώτ. χημ. ἐκρηκτικὴ ὀλη σημαντικῶς ἰσχυροτέρα τῆς τροτύλης καὶ τοῦ πικρικοῦ ὄξεως ἐν χρήσει πρὸς πλήρωσιν βλημάτων καὶ βρομῶν ἀεροπλάνων.

τετράνομον [τῶ] Ἐπιγρ. νόμισμα ἄξις τεσσάρων νόμων βλ.λ.9.

τετραντία Ἡσ. τετραγώνος καὶ ἰσχυρότης.

τετρανυκτία [ἢ] ἰνύξ γλωσσ. χρονικὸν διάστημα τεσσάρων νυκτῶν.

τετράνωχος [τῶ] νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνειδῶν δὴν τετρανυκτίων ἀκάρων.

τέτραξ-ἄχος [κ. -ἄκος] [τῶ] κ. μον. κ. νεώτ., δοτ. τέτρακι (Ἀριστοφ. Ὀρν.885), ὀνομασία δύο ἀγρίων πτηνῶν· ἢ τέτραξ ὁ μεζῶν ὁ φασανίος ἢ ὁ ἐοφ. τσαλοπετινός: Ἀριστοφ. Ὀρν.885 φάξις, καὶ τέτρακι, καὶ ταῦν, Ἀθην.9,398P εἰληθῆ τις φέρων ἐν τῷ ταλάρῳ τὸν τέτρακα. ἦν δὲ τὸ μὲν μέγεθος ὑπερ ὀλεκτροῦνα τὸν μέγιστον, Εὐστ.1,205,27 τέτραξ ὁ μεζῶν, μέγεθος ἔστιν ὑπερ ὀλεκτροῦνα τὸν μέγιστον· ἢ νεώτ. ζωολ. γένος καλοδακτικῶν πτηνῶν ἐκ τῶν γερονῶν· 2] εἶδος μικροῦ πτηνοῦ ὁμοίου πρὸς τὸν σπερμολόγον βλ.λ.: Ἐπιχ.45, αὐτ.46, Ἀλέξ.Μύνθ.π. Ἀθην.9,398C τέτραξ τὸ μέγεθος ἴσος σπερμολόγου, τὸ χρῶμα κεραμεῶς· πρβλ. τέτριξ, τετρώων, τετρώδων, τέτροπος, τετρώζω.

τετράξανθος-η-ο δημ. ὁ τελεῖος, ὁ ἐντελὴς ζῆνθος, ὁ κατάξανθος: Γρυν.Σ.κ.Τερρ 32,7.

τετράζοος-ον [ξέω] ὁ ἔχων τέσσαρες ἑντομὰς σχισμάδας, ὁ σχισμένος στὰ τέσσαρα : Θεόφρ. Πι.3,19 ἑλάται καὶ περὶ τὰ τετράζοα ἰοδένδρα ὧν τὸ ξύλον πρέπει νὰ σχισθῆ τετράκις, διὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ κατεργασία· πρβλ. διζοος, μονόζοος.

τετράζος-ἡ-ὄν ὁ τετραπλοῦς, ὁ τετραπλάσιος : Ἀριστλ. Μεταφ.1076b,32 γραμμαὶ τετράζαι, στήγιαι δὲ πενταζαί [τέσσαρες σειραὶ γραμμῶν].

τετράζωλον [τό] νεώτ. ξύλινον πλάσιον χρήσιμον πρὸς στήριξιν τῶν φύλλων τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, ἡ κάσα.

τετράζων Ἡσ. «εἰδος χάλιου» [κῶδ. τετράζων].
τετράδωλον [τό] μγν. ἀντὶ τετράδωλον βλλ. : Ἡρώδιαν. Ἐπιμ.204.

τετράοδια [ἡ] κ. τετράοδιον [τό] (ἰδοῦς) γλωσσ. κ. νεώτ. ἄ. τετράοδος βλλ.

τετράοδιον [τό] γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ τετράοδια.

τετραοδίτις-ιδος [ἡ] πάπ. ὁ φοιτῶν, ὁ συχῶνας εἰς τὰς τετράοδος βλλ., ἐπιθ. τῆς Ἐκάτης : Πάπ. πρβλ. τριοδίτις.

τετράοδος [ἡ] μγν. κ. νεώτ. τὸ μέρος ἐνθα διασταραοῦνται δύο ὁδοί, -σταραοδότη : Χρησμ. η.Παυσ.8,9,4 εἰς ἄστυ . . . οὗ τριοδος καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευδος.

τετράοιδιος-ον μγν. εἶδ. μουσ. ὁ ἔχων τεσσάρων εἰδῶν μελωδίαν, ὁ σύνθετος ἐκ τεσσάρων ρυθμῶν, ὀνομασία νόμου τοῦ Τερπάνδρου : Πλούτ. Ἡθ.1132D Κηλιῶνὰ τε καὶ Τερπάνδρειον κἀλιῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ τετραοίδιον ἰνομόνι.

τετράονια [ἡ] πάπ. τεσσάρες ὄναι ὁμοῦ, πληθὸς τεσσάρων ὄνων.

τετράοργυγιος-ον μγν. ὁ ἔχων τεσσάρων ὀργυγιῶν μήκος ἢ πλάτος : Δίων Κ70,4 τετράοργυγιοί κίαντες [κῶδ. -οργυγί] πρβλ. τετράοργυγιος.

τετράορια [ἡ] τετράζυγον ἡ τέριπλον ἄρμα : Πίνδ.Ο.2,5 Θῆρωνα δὲ τετράορια ἐνεκα νικαφόρου γεγωνήτηον, αὐτ.Π.2,4 ἀγγελίαν τετράορια ἐλελιχθόνος.

τετράορος-ον, συνηρ. τέτρωρος [ἀτέρω] κ. μων. κτ. πληθ. τέσσαρες ὁμοῦ ἐξευμένοι, συνεξευμένοι, ἐπι ὀνοζυγίαν· Ἡσ. ἐτράοροι [ἴπποι], τέσσαρες ἐπὶ τεθρίππου ὑπεξευμένοι : Ὁδ.Ν81 τετράοροι ἄρκενες Ἴπποι, Εὐρ. Ἐλ.72,23 τετράοροι Ἴπποι τροχάζων, Τιμόθ.Μιλ.Πέρο.204 ζεύγυνται μὲν τετράορων Ἴππων ὄχημα || κ. ἐπὶ ὄχημάτων, ὁ τετράζυγος, ὁ τεθρίππος : Πίνδ.Π.10,65 ἐξευξεν ἄρμα . . . τετράορον [τεθρίππον], Σοφ.ἀν.958 τετράορος δίφρος [εἰκ.], Εὐρ. Ἰκ.675 ποιμένες . . . ὄνων τετράορων ὄμ. κ. τὸ συνηρ. : αὐτ. Ἰπν.1229 τέτρωρον . . . ὄχων, αὐτ. Ἀλκ.483 τέτρωρον ἄρμα, αὐτ. Ἡρακλ.860' || τὸ οὐδ. τέτρωρον ὄς οὐσ. τέσσαρες ἴπποι ὁμοῦ ἐξευμένοι, τεθρίππων ἄρμα : Φιλῶστ.Εἰκ.2,18, Αἰλ.21,1,36, αὐτ.13,9, Ἰουλ.Εὐσ.Εγκώμ.122Α ἡνιόχου πολλὰ τέτρωρα τρέφοντες ὄμ. κ. ἐξ ἐλεφάντων : Εὐστ.Παν.337,65 τέτρωρον ἐλεφάντων' 2) ὁ τετράοπος : Σοφ.Τρ.508 ὄφικερ τετράορος φάσμα ταύρου' 3) τὸ οὐδ. τέτρωρον ὄς οὐσ. ἡ ἀνω ἐπιφανεία τοῦ ἀστραγάλου : Ροῦφ. Ὀστ.38, Γαι.2,775.

τετράοργικόν [τό] μγν. κ. μων. κ. τετράοργικόν τὸ ἐν τριτημόριον : Θεόφιλ. Ἀντικλῆν. Ἰωστ.3,1,50, Χρον. Ἀλεξ.α18 Aurelii Antoniaii τῷ ἀχαρίετῳ δὲ παιδί τὸ τετράοργικόν διδοσάι τῆς πατρῴας περιουσίας' 2) τὸ τριτημόριον τοῦ ἀσφαρίου, νόμισμα τεσσάρων οὐγκιών : Ἰουστιν. Πανδ.6,4,4,16.

τετράοδα ἑτήρη. μγν. τετράκις πόλα, πολὺ πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ ἴδω χρόνου, δεκάδοσι : Καλλ. Ἐπιγρ.2,4 οὐ μὲν παυ εἶν' Ἀλικάρνησεν τετράοδα σποδίη.

τετράολαισιτιάος-α-ον μγν. κ. μων. ὁ τετραπλάσιος βλλ. : Ὀρειδ.49,23, Γεωπ.5,44,2.

τετράοδα[ιστος-ον κ. μων. ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος τεσσάρων ποταμῶν : Ἡρ.2,149 τῶν ποδῶν μὲν τετραπλασίων ἑόντων [κῶδ. ἀντὶ τετραπλάσιων], Καλλιξ.2 ζῶσα τετραπλάσια ἐπιμελῶς πεποιμηῖα, Γεωπ.9,11,9 τετραπλάσια πλεκίματα' 2) γλωσσ. τετραπλάσιος [τετραπλάσιον]=τετραεὺς [πλινθίων, πλεθβίς].

τετράοδος-ἡ-ὄ-δημ. ἐπὶ ἀκόδομημάτων, τετραόφρος βλλ.

τετράοπαχος-ἡ-ὄ-δημ. ὁ λίαν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν παχύς, ὁ ποχύτατος, ὁ εὐτραφέστατος : τετράοπαχο ἄρνι - μοσχάρι.

τετραοπέδικόν [τό] μγν. τὸ ὀρθογώνιον, τὸ τετράγωνον : Ἡρῶν Μέτρ.42.

τετραοπέδικος-ον μων. ὁ τετροδίσιος, ὁ τετράγωνος : ΚΠορφ. πρὸς υἱὸν Ρωμαῶν 29,92Α τὸ τέχος τοῦ κἀστρου . . . ἐστὶν ἄκτισμένον . . . ἀπὸ λίθων τετραοπέδικων.

τετράοπέδιλος-ον μων. ὁ τέσσαρα πέλδια ἢ ὄπλοις ἔχων : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.152,124 τετράοπέδιλος [τό] μγν. τὸ τετραοπέδικόν βλλ. : Ἡρῶν Στερεομ.1,33.

τετράοπέδος-ον ὁ ἔχων τέσσαρα ἐπιπέδα, ὁ ἐκ τεσσάρων ἐπιφανειῶν ἢ πλευρῶν ἀποτελούμενος, ὁ τετράγωνος : Διόδ.Σ.20,95 [ἰβύργον] ὑπόδομημένον ἐκ λίθων τετραοπέδων, Ἀρρ. Ἀν.6,29,5 τὸν τάφον τὰ μὲν κάτω λίθου τετραοπέδου . . . πεποιθησάι ἰβύργ. τετραοπέδου, Ἡρώδιαν. Ἰστ.8,4,2 ἐργων . . . κάλλιστον ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγεννημένον ἐκ τετραοπέδων λίθων, Γρηγ.Νασ.1,313D, Ἐπιφάν.1,136C' 2) ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος τεσσάρων ποδῶν : Πολύβ.8,6,4 κλίμακα τῷ πλάτει τετραοπέδου ἐτοιμασάντες, Χρησμ.η.Πλούτ.Αἰμ.15 πλείθων τετραοπέδω λειπομένων μεγέθει.

τετράοπέζος-ον [πέζα] ὁ ἔχων τέσσαρα πόδας, ὁ τετράοπος : Ὀρφ. Λιβ.747 θῆρες τετράοπέζοι.

τετράοπελθρία [ἡ] Ἐπιγρ. ἀντὶ τετραοπελθρία, ἑκτάσις τεσσάρων πλείθρων.

τετραοπερασμένος-ἡ-ὄ-δημ. ὁ περιελθὼν καὶ τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς, ὁ πολυπερὸς, ὁ εὐφύεστατος, ὁ πονηρότατος, ἄ. τετραοπερῶτος.

τετραοπερῶτος [κ. -ἡ-ὄ] μγν. μων. κ. ἄμ. ὁ ἔχων τέσσαρα πέρατα : Γρηγ.Νύσσ.2,25B προνοπιῶ πάσης τῆς τετραοπερῶτου . . . κτίσεως, Στουδ. Θεόδ.330B, Ψῆχρυσ.7,495,26, ὁ τετραοπερῶτος κόσμος' || μων. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τετραοπερῶτα τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου : Βαλα.Ἰσ.Κοτελ.2,501Α εἰς τὰ τετραοπερῶτα τῆς οἰκουμένης' 2) ἄμ. ὁ πολυπερὸς, ἄ. τετραοπερασμένος.

τετραοπηχίος-ους-ε μγν. ἀντὶ τετράπηχης βλλ. : Ἡρώδιαν.1,82.

τετραοπηχάτος-α-ον μγν. ὁ τετράπηχης βλλ. : Ἀπολλδ.2,4,9 τετραοπηχάτων . . . εἰχε τὸ ὄμα.

τετράοπηχος-κος [κ. -ουs : Ἐπιγρ.] -ου, ὀνομαστ. κ. αἰτ. πληθ. τετράοπηχίς [Ἀριστοφ.Σφ.553, αὐτ. Βάτρ.1014], αἰτ. πληθ. οὐδ. τετραοπηχη [ἴππ.], ὁ ἔχων μήκος τεσσάρων πήχων : Ἡρ.7,69 τῶσα . . . εἶχον . . . τετράοπηχων οὐκ ἐλάσσων, Θεόφρ.Φι.4, 8,3 τὰς παύρους . . . μέγεθος ὅς τετράοπηχίς, Διογ.Α.5,16 ζῆψα τετράοπηχη, Ἀθῆν.5,199P ἔγγυθίκα . . . τετράοπηχίς' || ὁ ἔχων ὄφρος τεσσάρων πήχων : Ἀριστοφ.Σφ.553 ἄνδρες μεγάλαι καὶ τετραοπηχίς, αὐτ.Βάτρ.1014 γενναῖους καὶ τετραοπηχίς, Πλάτ.Πολ.426D, Φιλῶστ.Εἰκ.1,25.

τετραοπιάτος [τό] μγν. εἰδος χειρουργικοῦ ἐργαλείου : Ἀνώκ. κτ. Ζεὺστ. Ἰοστρ.Κλυστῆρ.48,7.

τετραοπλάσιός μγν. μων. κ. νεώτ. ποιθ. καθισθῶ π τετραοπλόσιον, πολλαπλασιάω τι ἐπὶ τέσσαρα : Ἀφρικαν.Κεστ.315' κ. παθ. : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,21, Ἡρώδιαν. Ἰστ.3,13,4 τῆς . . . δυνάμεως αὐτῆς τετραοπλασιασθῆσις, Ψελλ.Σύν.Νομ.700' 2) ρηματ.π. τετραοπλασιάζω, τετραοπλασιάζομαι,

τετραπλάσιαος-α-ον μτγν. ὁ τετραπλασιαός
βλλ.: Γαλ.2,710, ἔθνα-πλάσιαος π. Ὁρεβ.24,1,5.
τετραπλασιασος-εως (ἡ) νεώτ. ὁ τετραπλασια-
σμός βλλ.

τετραπλασιασμός (ὁ) νεώτ. τὸ πολλαπλα-
σιάζειν ἐπὶ τέσσαρα, ὁ εἰς τὸ τετραπλασιον πο-
λλαπλασιασμός.

τετραπλάσιουθιμηρής-ους-ές μτγν. ὁ περιέ-
χων τὸ τετραπλασιον καὶ 2/3 (=14/3), ὁ τέσσαρας
καὶ 2/3 φορές μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,23.
τετραπλάσιουπεντημυρής-ους μτγν. ὁ περιέχων
τὸ τετραπλασιον καὶ 1/5 (=21/5), ὁ τέσσαρας καὶ
1/5 φορές μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τετραπλάσιουεπιτέταρτος-ους μτγν. ὁ περιέχων
τὸ τετραπλασιον καὶ ἐν τέταρτον (=4 1/4), ὁ τέ-
σσαρας καὶ 1/4 φορές μεγαλύτερος (=17/4): Νικόμ.
Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τετραπλάσιουεπιτριάκμυρής-ους-ές μτγν. τέ-
σσαρας καὶ 4/5 φορές μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀ-
ριθμ.23.

τετραπλάσιουεπιτριμηρής-ους-ές μτγν. ὁ πε-
ριέχων τὸ τετραπλασιον καὶ 3/4 (=19/4), ὁ τέσσαρας
καὶ 3/4 φορές μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,23.

τετραπλάσιουεπιτρίτης-ους μτγν. ὁ περιέχων τὸ
τετραπλασιον καὶ 1,3 (13/3), ὁ τέσσαρας καὶ ἐν
τρίτον φορές μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τετραπλάσιουεφήμις-εως-υ μτγν. ὁ περιέ-
χων τὸ τετραπλασιον καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ δλου (=4 1/2),
ὁ τέσσαρας καὶ ἡμισυ φορές μεγαλύτερος (9/2):
Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τετραπλάσιος-α-οι κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τε-
τρὰς τόσος, πολλαπλασιος ἢ μεγαλύτερος: Ἀμ-
ν.43 ἐπιβλῶν κατὰ μέγεθος, διπλασιον δὲ κατὰ
ἀριθμὸν, ὡς διπλασιον καὶ τετραπλασιον=: Πλάτ.
Πολ.369B τετραπλασιον χρόνον τε καὶ πῶνον ἀνα-
λασκιν, οὐτ.Τιμ.86Δ ἐν τετραπλασίαις περιόδῳ
χρόνον καθαρῶμενον, αὐτ.Νόμ.578C τὴν τετρα-
πλασιαν [Κημισίαν] τίνειν [κατοβάλλειν τετραπλά-
σιον πρόσημον], Ἐπιγρ. τὸ τετραπλασιον μέρος
κ. πτ. γενικ. τετρὰς μισοῦ, ἡ πλειότερος τῆς
μτγν.: Ἀριστλ.Ζ1 508a,1 τὸ μὲν ἥπαρ τετραπλασι-
ον τοῦ βοείου" ἢ νεώτ. τετραπλασίος λόγος
ἀριθμητικὸς καὶ ἀρμονικὸς λόγος, δι' οὗ ἐξεφάρ-
ζετο ἡ δις διαπασῶν συμφωνία, ἔχων σχέσηιν 1/4
μῆκος χορδῆς.

τετραπλάσιότης-ητος (ἡ) μτγν. τὸ νὰ εἶναι ἢ
γίνεσθαι τετραπλασιος, ὁ τετραπλασιασμός: Νι-
κόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,5.

τετραπλάσιων-ονος-ον μτγν. ὁ τετραπλασιος
βλλ.: Διοσκ.1,61.

τετραπλασιῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. τετρὰς
περισσότερον: Σύμμ.ΠΔ Βασ.2,12,6.

τετραπλατεία (ἡ) μτγν. πλατεία ἢ ὄριον ἔχου-
σα τέσσαρας ὁσῶς: Κρω. Ἀλεξ. ἠ 10 Ηε-Γεαίαι
475,β) ἀγορὰς ἐπιτοῆς καὶ τετραπλατείας.

τετραπλάτος-η-ο δημ. ὁ λίαν, ὁ πολὺ πλατύς.

τετραπλέθρια (ἡ) Ἐπιγρ. ἐπιφάνεια, ἐπιπέδου
ἐκτασις τεσσάρων πλέθρων.

τετραπλέθρος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων ἕκτασιν
τεσσάρων πλέθρων: Πολύβ.6,27,2 τὸ δ' ἔμβαδὸν
γίνεσθαι τετραπλέθρον, Στράβ.17,1,37 τετραπλέ-
θρον... ἔχουσα τὴν πλευράν, Εὐστ. Ὁδ.157,18.

τετραπλευρον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. πολύ-
γωνον ἔχων τέσσαρας πλευράς: Ἀριστλ.Μηχ.847b,
20, οὐτ.Πρ.911b,3, Ἀπολλδ. Δαμ. Πολιορκ.165,16
ἢ μέρος τοῦ ζυβίδιου Τόξιδου: Πτολ.Τεράβ.25.

τετραπλευρος-(η)-οι(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἔχων τέσσαρας πλευράς: Στράβ.5,1,2 τετρα-
πλευρον μάλλον ἢ τριπλευρον παρὰ τις δυν τὸ
σχημα, Γαλδ.894 τετραπλευρον σάμα, ΑΠ9,682
τετραπλευρος κίω, Θεοφιλ.Πρωτ. Ἀνθρ.Καρ.3,15,
11,8 [ἐκδ. Greenhill.] χόνδρος.. τετραπλευρος

ΨΚωδ.137,341 [ἐκδ. Preg.] τετραπλευρος κίω
ἢ τὸ οὐδ. τετραπλευρον ὡς οὐσ. βλλ.: 2) ὁ
προσδέλων, πρὸς τέσσαρας κατευθύνσεις: Ἀ-
σκληπιδ.11,6, Αλλ.Τακτ.36,4 τετραπλευρος τάρμα.

τετραπλή ἐπίρρ. τετραπλασιῶς: Ἰλ.Α 128 τριπλή
τετραπλή τ' ἀποτίσταν [σχήλ. κτηνολογία καὶ
τετραπλασιον], Ἡρώμ Μέρτ.1,28, Λουκ.Ψευδολ.32
εἰ μὴ... τετραπλή σοι ἢ ἀποφρῶς ἐκτίθεικεν.

τετραπληγία (ἡ) νεώτ. λατρ. πηρώσις προ-
βάλλουσα συγχρόνως τὰ ὄνια καὶ κάτω ἄκρα.

τετραπλοκος-ον μων. ὁ τετράζυγος: Θολάσ.
Ἐκστ.1180C τετραπλοκον ἄρμα.

τετραπλοῦς-ός-η-οιν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ τε-
τρὰς ἐπινοηλαμβανόμενος, ὁ τετράκις μεγάλυ-
τερος, ὁ τετραπλασιῶς: Λυκόφρ.1367 τριπλᾶς τε-
τραπλᾶς ἀντίπτεται βλάβας, Πλούτ.Λούτ.2 Δα-
πάνην δὲ καὶ σύνταξιν οὐχ ὄσσην εἰδίδου τοῖς
ἄλλοις, ἀλλὰ τετραπλῆν ἐκείνῳ παρείχων, Ἰω.
Χρυσ.2,918C ἡμεῖς δὲ τριπλᾶς καὶ τετραπλᾶς
[ἀμαρτίαν] καταδοκούμεεν, Δομασκ.1 2,841B τε-
τραπλῆνς πενηκοντάδα" ἢ τὸ οὐδ. τετραπλᾶσον
ὡς οὐσ. ἡ τετραπορία βλλ.: Ξεν. Ἀν.7,6,7 δαρει-
κὸν ἕκαστος οἴσει τοῦ μνησῶν... Λοχαγὸς δὲ τὸ
διπλοῦν, στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλοῦν, Κδ Λουκ.
19,8 καὶ εἰ τίνος τ' ἐτυκοφανήσῃ, ἀποδιδωται
τετραπλοῦν" ἢ νεώτ. ὁ ἐκ τεσσάρων ὁμοίων
ἀποτελούμενος, ὁ τετράδιπλος.

τετραπλοῦς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. τετραπλασιῶς:
ΠΔ Βασ.3,16,3[33] νεῶτ. τετραπλοῦς.

τετραπνεύμοια (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὑποδιαβρε-
σις ἀραχιδίων περιλαμβάνουσα ἀράχνας δια-
κρινόμενας ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων αὐτῶν.

τετραπνήσις (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων τέσσαρας ρῶμα-
νος, ὁ διὰ τεσσάρων μυκήτρων ἀναπνεύων: Λυ-
κόφρ.1313 τὸν τετραπνήσιον ὄδρον [σχήλ. «τετρα-
κέφαλον, τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα»].

τετραπνεύς-ους μτγν. πιθ. ἀντὶ τετραπνήσις βλλ.:
Λυκόφρ.1313.

τετραπόδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. συνήθ. περιλήπτι-
κὸς ὄρος, ὄψ' ὄν νοουσι: τὰ ἐκ τῶν σπονδυλο-
τῶν ἀναπνεύοντα εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀτμοσφαι-
ρικὸν ἀέρα καὶ ἔχοντα τέσσαρα ἄκρα τελείως ἀνε-
πτυγμένα ἢ καὶ ἐν ὑποτυπῶδει καταστάσει, ἴσται
αἱ ὄμορταξις τῶν θηλαστικῶν, τῶν πτηνῶν, τῶν ἐρ-
πετῶν καὶ τῶν ἄμφιβίων.

τετραποθῆδον ἐπίρρ. δικήν τετραπόδου, ἐπὶ
τῶν τεσσάρων ποδῶν, μετὰ τὴν τέσσαρα: Ἀριστοφ.
Εἰρ.89δ τετραποθῆδον ἐστάναι.

τετραπόδης (ὁ) μτγν. ὁ ἔχων τέσσαρας ποδας,
ὁ τετράποδος: Μαν.4,26 τετραπόδης τὸ λέων.

τετραποδητή ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. μετὰ τοῦς
τέσσαρας ποδας, μετὰ τὴν τέσσαρα, υποσφουλα,
ἐπὶ ἀνθρώπου βαθύχρονος χερσὶ τε καὶ ποσὶ:
Πολύβ.5,60,7 κίμη τετραποδητὴ τρόπον τινα προ-
πλεκόμενοι βιάζονται.

τετραπόδια (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. μῆκος ἢ μέ-
τρον τεσσάρων ποδῶν: Ἐπιγρ. κατὰ τετραπο-
διαν" 2) εἶδ. ἐν τῇ μετρικῇ, τέσσαρας ἐφεξῆς
πόδες στίχου, σύνθεσις τεσσάρων μετρικῶν πο-
δῶν: Ἡφαιστ.15,8 δακτυλικὴ τετραποδία (=—'υ
—'υ—'υ—'υ), -λαμδίκη τετραποδία.

τετραποδίω κ. νεώτ. κ. δημ. βαίνει ἐπὶ τε-
σσάρων ποδῶν, ἐπὶ ἀνθρώπου, βαθύς τετραπο-
δητὴ, περὶ τὰ τὰ τέσσαρα, μπουσουλῶ: Ἀ-
ριστλ.Ζ1 501a,3 τὸ πρῶτον παιδίον δυν ἔρπει τε-
τραποδίω" 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ἰπποει-
δῶν ζῶων, βαίνει, προχωρῶ βάδην: Σολωμ. Ἐθν.
Ἰγμ.108 σφαλερὰ τετραποδίζουσι | πλήθος ἄλο-
γα" 3) ρημσλ. τετραποδιόμοιος, τετραποδιότης

τετραποδιότης (ὁ) [τετραποδίζω] σχόλ. κ. νε-
ώτ. ὁ τετραποδίζων βλλ.ἡ: Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ. 417
2) νεώτ. ἐπὶ ἰπποειδῶν, ἡ βάδην προχώρησις.

τετραποδιότης (δ) [τετραποδιζω] ΕΜ754,15 κτ. πληθ. έσφ. γρ. αντί τετραποδιαι βλλ.

τετραποδιαι έπιρρ. μτγν. κ. μον. αντί τετραποδιη βλλ.: Πλωτ. 'Ηθ.24Γ **τετραποδιαι** ώδευεν, Λουκ.Ενάλ.Δ.7.2 όρως όδως ούκεί μεν τετραποδιαι βαδίζει, Σχόλ.Θακ.Λυκόρρ.7,23,Φώτ. Βιβλ.48,1 μισανοντα ταίς γυναιξί τετραποδιαι.

τετραποδοί(ν) πάλν. νεώτ. κ. δημ. τό έχον τέσσαρας πόδας ζώνον, τετραπόδιον ζώνον: Πλάτ. πάσι κτήτορας παράγοντας πάντα τά τετραπόδα, Πλάτ. τά θέρματα και τά τετραπόδα, Πολύτ.Έκλ. Τραγ.25,2,14 απέφρασι στή θάλασσα, [σάν τά τυφλά τετραπόδα· 2] μτφ. έπί προσ. ίδ. ύδριστικώς, ό άνόητος, ό μωρός, ό άνόητος προσοχής.

τετραπόδος-ο(ν) μτγν. μον., νεώτ. κ. δημ. αντί τετραπόδος βλλ.: Πολύδ.1,29' πολυ.. πληθος της τετραπόδου λείας [κωδ. άντί τετραπόδοι, Διόδ. Σ.2,42 Ιπποις και τοίς άλλαις τετραπόδοις ζώοις, 'Αρρ.'Αν.6,29,5 λιθου τετραπόδου [έσφ. γρ. αντί τετραπόδου], 'Ιω.Μον.'Ιστ.Βαρλαάμ903,32' || νεώτ. κ. δημ. τό ούδ. τετραπόδου] ώς ούσα βλλ.

τετραπόλις-εις [κ. -ιδος, έν Ανδρότ.35] [ή] κ. μον. κ. νεώτ., σπαν. ποι. τετραπόλις 'Εύρ.'Ηρακλ. 80ι ό άποτελούμενος έκ τεσσάρων πόλεων ή ό έχων τέσσαρας πόλεις: 'Εύρ.'Ηρακλ.80 έκ τίνος γής.. τετραπόταλιν έννοιον ήλθεσ λαόν [ένι τού λαού τών βορείων μερών της 'Αττικής] || ίδ. πολιτικός ή θρησκευτικός σύνδεσμος τεσσάρων πόλεων ή δήμων κτ. υπό ένιασαν δικαιοκρ. οίον ή άττική τετραπόλις Στεφ.Βυζ. «Τετραπόλις της 'Αττικής, έχουσα δήμους και πόλεις δ', Οινόη, Προβάκινον, Τρικόρυνθον, Μαραθώνα: 'Αριστφ. άπ.49], Πλωτ.Όθ.14 εξήλθεν επί τών Μαραθώνιων ταύρων ούκ όλίγα πράγματα τοίς οικείοις τήν Τετραπόλιν παρέχοντα· || ζωική τετραπόλις ή έν άωριτί της κεντρικής 'Ελλάδος, άποτελουμένη έκ τών πόλεων 'Ερμιού, Βολου, Κυπτιού και Πίνδου: Στράβ.9,4,10 ούται μεν ούν εisiv οι τήν τετραπόλιν οικήσαντες, ήν φασιν είναι μητρόπολιν τών άπάντων άσριών· || ασιακή τετραπόλις ή Σελευκίς τετραπόλις έκ τών μεγαλόπολεων της Συρίας, Αντιόχεια της επί Δάφνι, Σελευκείας της έν Περσία, 'Αναρτία και Ασασικείας: αὐτ.16,2,4 καλεΐται δέ τετραπόλις και έστι κατά τήν εξεχούσας έν αύτή πόλις· || όμ. κ. έν τή Κεφαλληνία: 'Θουκ.2,30 κείται δέ ή Κεφαλληνία κατά 'Ακαρνανίαν και Λευκάδα τετραπόλις ούσα, Παλις, Κράνιον, Σαμαίος, Πρώνιον.

τετραπόλιος-ον μτγν. ό τεράτικός άρρηγόμενος, ό τέσσαρας φοράς γεωργημένος, ώργωμένος: Θεόκρ.25,26 τριπόλιος σπάρων έν κείσιν έσθ' ότε βάλλαντες και τετραπόλοισιν όμοίως.

τετραπόριος-ον μτγν. ό έχων τέσσαρας πόρους, όπας ή εισόδους: ΑΠ9,696 τετραπόριος άψίτα· 2] έπί άνέμου, ό έκ τεσσάρων μερών έρχόμενος, ό κατά τέσσαρας διευθύσεις πνέων: αὐτ.656 τετραπόριον άνέμων.

τετραπόριος-ον μον. ό τετραπόριος βλλ.: 'Ανών. Περλ. τόπων 'Ιερσολ.12.

τετραπόριον ποι. αντί τετραπόριος βλλ.: Αθην. π. Ασκληπιάδ.Τρ.7], 'Αρατ.24 τετραπόριος έστιν.

τετραπόριον έκ του άρχήτου τετραπόριος, κρητ. όνομαστ. έν άντί τετραπόριος βλλ.: 'Επιγρ. **τετραπόριος**-ον μον. ό (έ)κ τεσσάρων ητοταμών ών ή σχηματίζόμενος: Στουδ.Θεόδ.385C τετραπόριου κρήνης.

τετραπόριος-οδος-ον κ. μον. κ. νεώτ., ούδ. πληθ. τετραπόδα, ό έχων τέσσαρας πόδας: 'Ηρ.2, 71, 'Εύρ.Έκ.1058 τετραπόδος βθάν θηρός, αὐτ. 'Ορ.255, Πλάτ.Τίμ.92Α τετραπόδιον.. γένος αὐτ.Πολύτ.200Β, Πολύδ.1,29,7 πληθος τετραπόδος λείας [λείας συγκειμένης έκ βοσκημάτων, αὐτ.4,75,7,

Διον.'Αλ.Ρωμ.1,55 ήγεμόνα τετραπόδα ποιησαμένους, Κατ.'Αστράκ.1,166 τετραπόδα ζώδια [ένι τών ζωδίων του Κριού, Ταύρου, Λέοντος και Τοξότου] πρβλ. τετραπόδος· || κ. μον. κ. νεώτ. τό ούδ. τετραπόδιον ώς ούσα. ζώνον έχον τέσσαρας πόδας: 'Ηρ.3,18 λιμνών.. έπιπλους κρών έθρών πάντων των τετραπόδων.. αὐτ.106 τά έφρυχα τά τετραπόδζ, τε και τά πετινά, 'Αριστφ.Νεφ.659, 'Θουκ.2,50 τά.. όρνεα και τετραπόδα, Πλάτ. Φαιδρ.250Β τετραπόδος νόμον βαινειν, Έεν.ΚΠ 6,2,25, 'Αριστφ.Τι 490α,29 τά δέ τετραπόδα και Ιχθύες, τά μεν τέτρασι ποσίη, ό δέ τέτρασι περυγίσι, αὐτ.ΖΜ 697b,24 τό μέγεθος ούκ όρνιθος έχει άλλα τετραπόδος Καλλ.'Αρτ.131, αὐτ.Δήμ. 106 κεναιά δέ μοι αδιές ήδη τετραπόδιον, ΚΔ Πράξ.10,12 πάντα τά τετραπόδα της γής και τά θηρια και τά έρπετά, αὐτ.Π.6,αὐτ.Ρωμ.11,23, Αμφιλ. 167Α τά τετραπόδα και έρπετά, ΠισιδΓ 'Εξήμ. 935,Δαμασκ.1,15Α ζώνον έπιδειριεται εις άπουιν, δίπουιν, τετραπόδιον· 2] όμ. κ. έπί πραγμ., ό έχων τέσσαρας πόδας: Έδν.58 δίφορος τετραπόδος, 'Επιχ.149· 3] ό έχων μήκος ή έκτιστον τεσσάρων ποδών: αὐτ.Μέν.83Β ών έκαστον ίσον τουτύψ έστί τῶ τετραπόδι.

τετραπρακτος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. έπιθεατρικόν έργον, ό έκ τεσσάρων πράξεων συγκειμενος, άποτελούμενος: τετραπρακτικη κωμυδία.

τετραπρόσωπος-ον μτγν. κ. μον. ό έχων τέσσαρα πρόσωπα: Πλωτ.'Ηθ.308Α τετραπρόσωπος βωμός, 'Αθανάσ.2,100Β όρασιν ζώου τετραπρόσωπου, 'Ερμει.'Αλ.Φαιδρ.107Α τετραπρόσωπος άριθμός [ένι της τετραδός], 'Επιγρ. μητρί τετραπρόσωπη ύπερ άνθρώπων, 'Αναστ.Σω.'Όδ. 98,13,Γεώργ.Σύγκ.2,14Α.

τετραπτερος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ό έχων τέσσαρας πτέρυγες, έπί περυγοφόρων μυμηκών: Σοφ.άπ.29 τετραπτεροι σφηκοί· κτ. πληθ. ούδ. τετραπτερα, άντίθ. όπιαρα: 'Αριστφ.Τι 490α,16 τετραπτερα μεν, δισσα.. δίπτερα δέ, δσα, αὐτ. ΖΜ 682b,8 τετραπτερα τή έστι, Γεώργ.Σύγκ.29Β.

τετραπτερυλλίς-ιδος [ή] βωιού, ή έχουσα τέσσαρας πτέρυγας, είδος τή ακρίδος: 'Αριστφ.Αχ. 871 τών όρταλιδών ή τών τετραπτερυλλίδων [κτ. Βισπ.σ] σημαίνει πτηνά και κτήνη άναμφιδόλως ούτως έχει, του τετραπτερυλλίδων κειμένου παρ' ύπόνοιον άντί του τετραπόδων.

τετραπίλος-ον τετραπτερός βλλ.: 'Αριστφ.'Αχ. 1082 βούλει μάχεσθαι Γηρυδών τετραπίλω.
τετραπόλις ποι. αντί τετραπόλιος βλλ.: 'Εύρ.'Ηροκλ.80 τετραπόλιον.. λαόν.

τετραπύχιος-ον κ. νεώτ. ό έχων τέσσαρας πτυχάς, ό διπλωμένος εις τέσσαρα, ό τετραπλοός, ό τετραδίπλος: 'Ιηπ.Κατ.'Ιητρ.12, Γολ.14,793.
τετραπύχιος-ον μτγν. ό έχων τέσσαρας πτυχάς: Διομ.309Κ, Σχόλ.Διον.Όρ.23]Η, Γλωσσ.

τετραπύλον [τό] μτγν. κ. μον. οικοδόμημα έχον εισόδους έκ τών τεσσάρων πλευρών: 'Επιγρ.Μόσχ. 11086β ό τόπος του τετραπύλου ήνυ αεθέδριας, Πισχ.Χρον.699,2 του χαλκού τετραπύλου.
τετραπύλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό έχων τέσσαρας πόδας: Στράβ.12,4,7 περιβόλος.. τετραπόλος· || τό ούδ. τετραπύλον ώς ούσα. βλλ.· 2] νεώτ. ζωολ. τό άρα. ώς ούσα.. γένος άκτινωτών πηλυδίων θαλασσίμων πρωτοζώων.

τετραπυργία [ή] τόπος ή οικοδόμημα έχον τέσσαρας πύργους: Πλωτ.'Εύμ.8 τας κατά τήν χώραν έπιόλους και τετραπυργίας· || ή τετραπυργία ός τοπωνύμιον έν Κυρήνη: Πολύδ.31,26,11, Στράβ.17,3,22· || πηθ. κ. ώς κύρ. όνομα: 'Επιγρ. **τετραπύργιος**-ον μτγν. ό έχων τέσσαρας πύργους: 'Ιώσ.Α113,21 τετραπύργιον τή βασιλείων, Δαυάσ.Τισδ.63 έν.. πεδίω τετραπυργίω.

τετραπυρρολικά χρωστικά (αλ) νεώτ. χημ. φυσικά χρωστικά όλαι περιέχουσαι ως χρωματόγωνα πολυπυρρικό παράγωγα του πυρρολίου.
τετραπύλω-νος (οί) μτγ. ο τραγαυώπων βλ.λ.: Φάισσκ.2,143.

τετραπυλία (η) γλῶσσα. τέσσαρες ἴπποι ὄμοιο ἐξευγμένιοι, τέθριππον, τετραυγία.

τετραπυλωσ-ον μτγ. κ. μον. ὁ ἔξων τέσσαρα ἴππους, ὁ τέθριππος Μαλαβ.1,221,222 τετραπυλων ἄρμα, Γρόβρο.2 τὸν τετραπυλων ἄλμου ἄφρον· || τὸ αὐτ. τετραπυλων ὡς ὄσα, τὸ τέθριππον: Κυρον.27 κ.δ. πολόνι, ΐω.Λυθ.Μην.1,12· 2) κ. μτφ. : Ψ Χρυσ.8,787·2 τὸ τετραπυλων ἄρμα τῶν εὐαγγελιστῶν.

τετραραία (η) μον. πετρορεία, λιθοδόλος : Νικ. Χων.Μουσιήλ.5,7 τετραραίαι καὶ μαγγανικά ξύλα.

τετραριθμος-ον μτγ. ὁ ἔχων τετραδικὸν ἀριθμὸν : Ἐπιφρ. ante Coscibii Chirurgical Gr.35,3 Σουθ. ἐν λ. Μακεδόνιος.

τετραρούρος (οί) πάλ. ὁ κάτοχος γῆς ἐκτάσεως τεσσάρων ἀρουρῶν βλ.λ.

τετραρράδδος-ον σχόλ. ὁ ἔχων τέσσαρας ράδδους, τέσσαρας ὀκτίνας, κνήμας τροχοῦ : Σχόλ.Πινδ.Π.2,73 τετραρράδδος δεσμός.

τετραρρίζος-ον ὁ ἔχων τέσσαρας ρίζας : Γαλ. 2,753 τετραρρίζος ὀδόντες· 2) γλῶσσα. ὀδονταλγία, ὀδοντόπνοος, πονόδοντας.

τετραρρίνος-ον (ρίσι) ὁ ἔχων τέσσαρας μυκτῆρας, ρῶθνας : Ἐπιφρ. λύχνων τετραρρίνος (ισί).

τετραρρυθμος-ον σχόλ. ὁ ἐκ τεσσάρων ρυθμῶν ἢ μετρικῶν ποδῶν συγκεννωμένος, ἀποτελούμενος : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνπ.ὀλιβ. παιωνικὸν τετραρρυθμον ἢ τετραμέτρον, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ.665.

τετραρρῦμος-ον κ. μον. ὁ ἔχων τέσσαρας, ρυθμοὶ, ἤτοι οἰκτὸ ἴππους, ὁ οἰκτῶνος ἔξων.ΚΠ.δ,1,51 συνεκκῆστα . . . ἄρμα τετραρρῦμον τὸ καὶ ἴππων οἰκτῶ, αὐτ.6,4,2, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.2,42,Τ.ἔπ.Χλ.3,699· 2) (ἐκ τοῦ ρῶμη) γλῶσσα. τετραρρῦμον ἀρροδόν=compitibus (ισί).

τετραρρχίος (οί) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἡγεμόν, ὁ διοικητὴς τετραρχίας βλ.λ.1) Ἡσ. «τετραρρχοί βασιλεῖς» : Στράβ.12,5,1 διελκόντες εἰς τέτταρας μερίδας τετραρχίαν ἐκάστην ἐκάλεσαν, τετραρχὴν ἔχουσαν ἴδιον, Πλούτ. Ἀντ.56 ὡσπερ . . . βασιλεῖσι καὶ δυνάσταισι καὶ τετραρρχίαι, Ἐπιφρ. ἢ εἰδ. ἐπὶ ἡγεμόνων τελοῦντων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρώμης ἐπὶ βοθημῶν κατωτέρω τὸ βασιλεῦς, ὡς ἐν Παλαιστίαις : Κδ Μοτιβ.14,1) ἤκουσαν Ἡρώδης ὁ τετραρρχὴς τὴν ἀκοήν του ἴσασθαι, αὐτ.Λουκ.3,9,αὐτ.Πρόξ.13,1, ΐώσα.Π.1,125· 2) ὁ διοικητὴς, ὁ ἀρχηγὸς τεσσάρων λόγων ἢ ἐξήκοντα τεσσάρων ἀνδρῶν : Ἀσκληπιδ.2,8,Αἰλ.Τοκτ.9,2 Ἄρρ.Τοκτ.10,1, Ἐπιφρ.· 3) μον. Ἀλέων Σοφ.4,13 τετραρρχὸς ὁ καὶ φύλαξ ὁ λεγόμενος οὐραγὸς καὶ τελευταῖος Ἰσάριμος τῆς ἀσίας.

τετραρχία (η) κ. νεώτ. πολιτικὴ διοίκησις τεσσάρων ἐπαρχιῶν ὑπὸ τετραρρχῆν, χώρα διηρημένη εἰς τέσσαρα μέρη ἢ ἐπαρχίαι καὶ διοικουμένη ὑπὸ τετραρχοῦ, ἰδ. ἢ Θεσσαλία. ἢν ἀπέτελλον τέσσαρες ἐπαρχοί, αἱ Θεσσαλιώτις, Φθιώτις, Πελαγονιάτις καὶ Ἑσθιωτίαις : Ἑλλάν.523, Ἐδρ. Ἄλκ. 1154 ἄστοις δὲ πάσι τ' ἐννέπω τετραρχίῃ, Δημ. 117 τετραρχίας κατέστησεν, Θεόδομ. Ἰστ.201' ἢ ἐκάστη τῶν τεσσάρων πολιτικῶν διοικήσεων, ἐν ἐλάσι τῶν τριῶν γαλατικῶν ἔθνων : Στράβ.12,5,1 ἢ . . . τῶν δωδεκα τετραρχιῶν βουλή (δ.γρ. ἀντὶ τετραρχίῃ)· || γεν. π. Ρωμ. πάσα πολιτικὴ διαίρεσις εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ὡς ἐν Παλαιστίαι ἐπὶ Αὐγούστου : ΐώσα.Π.1,263· || ὄμ. ἐπὶ ἐπαρχιῶν προσκεννωμένων εἰς τὴν Συρίαν, κτ. λατικ. μεταγορῶν π. Πίν.Φι.5,74 tetraarchiae regiorum instar singulae· 2) στρατιωτικὴ

διοίκησις τεσσάρων λόγων ἀποτελοῦσα τὸ ἤμισυ τῆς ταρραχίας Σουθ. «τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες 60» καὶ ὁ ἡγούμενος τετραρρχης : Ἀσκληπιδ.2,8, Αἰλ.Τοκτ.9,2 Ἄρρ.Τοκτ.10,1,αὐτ. Ἀν. 3,18,5 τὴν ἴλην τὴν βασιλικὴν καὶ τετραρχίαν πρὸς ταύτην μίαν Ἰππικὴν, Ἐπιφρ. Φιλίππου τετραρρχίας ἔργον μνηστικῶν ἀνεγερθῆν ὑπὸ τοῦ τετραρχοῦ βλ.λ.2) Φιλίππου.

τετραρχικός-ή-ον μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τετραρχὴν βλ.λ.1, ὁ τοῦ τετραρχοῦ : Στράβ.12,3,37 δυνάστη τινὶ τοῦ τετραρχικοῦ γένους τῶν Γαλατικῶν ἀνδρῶν.

τετραρχός (οί) δ.τ. τοῦ τετραρρχῆς βλ.λ.1) Ἐπιφρ. τεραρχος Θεσσαλῶν.

τετραρχῶ-ων μτγ. εἰμοὶ τετραρρχῆς βλ.λ.1,2, διοικῶ τετραρχῶν βλ.λ.1) : Κδ Λουκ.3,1 τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδου.

τετράς-άδος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. Βοιωτ. τετράς ὁ ἀριθμὸς τέσσαρο : Ἀριστ.Λ.Μεταφ.1081b,16,αὐτ. 1090b,23,Φιλ.1,22,Πλούτ.Λυκ.5· 2) ἡ τέταρτη ἡμέρα ἐκάστου μηνὸς ἀφιερωμένη τῷ Ἐρμῷ : Ἰγμ. Ἐρμ.19 τετράσι τῆ προτέρῃ, τῆ μιν τέκε πότνια Ματα, Ἡσίοδ. Ἐργ.794 κόουρ δὲ τὴ τετράς μέση, αὐτ.798 Ἀριστφ.Νεφ.1131 πέμπτη, τετράς, τρίτη, Πλάτ.Κωμ.100 τετράδι γέγονας ἴσαριμοι. ἐπὶ τῶν κοπαζόντων δι' ἄλλους, Θουκ.5,54 πρὸ τοῦ Κρονεῖου μηνὸς ἐξεληθόντες τετράδι φθίνοντες, Πλούτ. Ἡ8,8,22f διδοῖναι . . . μέδιμον ἀλείφωιν ἀφ' ἐκάστης τετράδος· || κ. μον. ἡ τέταρτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ἢ Τετάρτη : Κλήμ. Ἄλ.Στρωμ. 7,877,Ἰουστιν.Πανδ.9,4,6,1,Νηστ.1 38 καὶ μὴ τετράδα ἢ παρασκευὴν φυλάττει ἐν τοιαύτῃ· 3) χρονικὸν διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν : Ἰνπ.Προγν.20'

4) νεώτ. τέσσαρες ὁμοειδεῖς μονάδες ὡς ἐν ὄλων, σύνολον τεσσάρων μονάδων· 5) τὸ τέσσαρο τέταρτα τῆς σελήνης : Ξεσοφ.Σημ.5,αὐτ. 38· 6) ἡ τετραρχία βλ.λ.1) : Ἑλλάν.523· 7) κ. νεώτ. στρατ. ἐν φρ. π. Ἀσκληπιδ.3,1 κατὰ τετράδα διατετάχθαι εἰς τέσσαρας διαίρεσεις· || νεώτ. στρατ. στοίχους τεσσάρων ἀνδρῶν : εἰς φάλαγγα κατὰ τετράδας ἰνά τετσαρους κατὰ στοίχου· 8) μτγ. κ. μον. τὸ τετράδιον βλ.λ.2) : Συνέσ. Ἐπιστ.141, Βασ.Σελ.Θουμ.Θεκλ.16 Πράξ. Ἐκτικῆς Συνόδου Κων/πόλεως 14 ἐν προσθήκῃ μὲν εἶναι τὰς τρεῖς τετράδας τοῦ πρώτου βιβλίου.

τετράς-άντος (οί) μτγ. κ. νεώτ. τὸ τέταρον κύκλου, τὸ τετρακύκλιον : Βιτρ.4,2,4,αὐτ.4,3,4,αὐτ.10,6,1· 2) νεώτ. ὄνομ. γεωμετρικῶν ὀργάνων ἀποτελουμένων ἐκ τεταρτοκυκλίου διηρημένων εἰς μοίρας καὶ χρησίων πρὸς μέτρησιν ὕψων καὶ ἀποστάσεων ἢ γωνιῶν σκοπεύσεως : ἀναγωγικὸς ἢ πλωτικὸς τετράς (ὁ κορίθριος βλ.λ.1, -σκοπευτικὸς τετράς (εἶδος κλιμασιόμετροῦ χρησίου πρὸς κανονισμὸν τῆς γωνίας κλίσεως τοῦ σιμῆλιος τῶν πυροβόλων)· 3) τὸ τέταρον τοῦ ἄσασριου, λεπτότατον γολκοῦν ρωμαϊκὸν νομισμῶν ἴσον πρὸς τέσσαρας οὐγκίας βλ.λ. Ἡσ. «τετράντα τετραγωνικὸν τὸ σχῆμα ἄλλοι δὲ καὶ τοὺς τέσσαρα γολκοῦς» πρβλ. ἔξδ.

τετράσαρο (τό) δημ. ἡ τετραώροφος οἰκία.

τετράσειρον (τό) μτγ. τετραγωνικός σιτοδόλος, ἀποθήκη σίτου : Ἡρωμ.Γεωμ.197.

τετρασειρός-ον μτγ. κ. μον. ὁ τετράροφος, ὁ διὰ τεσσάρων σειρῶν ἐξευγμένιος ἔσστ. Ὁδ.1734,2 «οἱ δὲ τοιαῖτοι ἴπποι τετραροφῶν καὶ τετρασειροὶ λέγονται πορὰ τὴν σειρῶν.

τετρασελίδος (ή-οί) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τέσσαρας σελίδας : Σχόλ.Πδ Ψολμ. π. Ρεβριε.Β.Γρ.3,714 οὗτος ὁ στίχος οὐκ ἔκιστο ἐν τῷ τετρασελίδω, - τετρασελίδη διατριβή.

τετρασέπλος-ον νεώτ. Βοταν. ἐπὶ τῶν ἀνθέων κ. κολύμβων, ὁ φέρων τέσσαρα σέπλα.

τετράσπερον (τό) μυσ. τὸ τετράβυρον: Κ Πορφ. Έκθ.124.

τετράσπρος-ον μτγ. κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἐκ τεσσάρων πρώτων χρόνων ἢ σημείων συγκείμενος: Κοϊντλ.9,4,51. Ἡφαιστ.61 τετράσπρος πούς, Ἀριστειδ.Κ.16,Σχόλ. Ἡφαιστ.110C τετράσπρος ἐπιπλοκή || νεώτ. μετρικ. μετρικός πούς ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων σημείων, ἴσθι Βραχειῶν συλλαβῶν, διακεκριμένων ἢ συνηνωμένων εἰς μακράς, ἄ. τετράχρονος.

τετρασθενής-ους-ές κ. νεώτ. χημ. ἐπὶ τῶν τεσσάρων στοιχείων, ὁ ἐνοόμενος πρὸς τέσσαρα άτομα ὀξυγόνου ἢ ἄλλου μονοσθενούς στοιχείου πρὸς σχηματισμὸν κεκορεσμένης ἐνώσεως, ἄ. τετραστομικός.

τετρασπίριον (τό) μυσ. μικρὰ τετραγωνικὴ σιταποθήκη: Ἡρών Μέτρ.49.

τετρασκαλμός-ον μτγ. ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμούς, ὁ τετράκομος: Διόδ.Σ.40,1.

τετρασκέλης-ους-ές (σκέλος) ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη, τέσσαρας πόδας, ὁ τετράπους: Αἰσχ. Πρ.395 τετρασκέλης οἰωνός (εἰδός π-πρηνός), Σοφ.ἀν.94,10 χέρσου τ- γονή (τὰ τετράποδοι, Εὐρ.Ἡρ.18) τετρασκέλες θ' ὄβρισμα Κενταύρων, γένος (ἢ αὐθάδης βία τῶν Κενταύρων), οὐτ.1272, Λυκόφρ.74 || κ. ἐπὶ ἐπιπέδων, ὁ ἔχων τέσσαρα ἄκρα: Ἡρόδοτ.Χειρ. π. Ὀρειδ.48,23,1 τετρασκέλι ἐπιπέδωμ, Σωφ.Επιδ.41,Γολ.181(774.2) κ. μτφ. ἐπὶ φυκικοῦ πόδους, ὁ τετραπλάσιος, ὁ ὑπερβολικὸς, ὁ καθ' ὑπερβολὴν μέγας: Φιλίπ.84,35 τετρασκέλες γάρ καὶ τὸ πάθος, ὡς Πλάτος.

τετρασπαστός-ον Ἐπιγρ. ἀμφ. γρ. κ. σμρ. πθ. ἀντὶ τετραστάσιος βλ.λ.

τετρασπασία (τῷ) νεώτ. σπῆρα κρυπτογομικῶν φωτῶν ἀπαντῶσα ἠναμένα ἀνά τετραστομα.

τετρασπάριον (τό) μτγ. τὸ τετράσπαρον βλ.λ.: Βυσ.4,467 σύγκια τετρασπάριον Ἰταλικόν.

τετρασπάρων (τῷ) μτγ. χαλκοῦν ρωμαϊκὸν νόμισμα ἔχον ἀξίαν τεσσάρων ἀσπάρων κατὰ Ἰσουλμανισμὸν πρὸς ἓνα ασοτέριον: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,5,17.

τετρασπός-ή-ον μτγ. ὁ τετραπλόος: Πλάτ. τῆ δὲ ἀποχὴν ταύτην τετρασπῶν ἐξεδούμην || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τετράδες: Εὐστ.Βι.Κωστ.4,37.

τετρασπῆδιος-ον μτγ. κ. μων. ὁ εἰς ἔκτασιν τεσσάρων σταδίων ἐκτείνόμενος, ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων σταδίων: Στράβ.8,6,3 πορθμῶ δὲ τετρασπιδίω διεστῶσα τῆς ἡπειρου || τὸ οὐδ. τετρασπιδίον ὡς οὐσ. μῆκος τεσσάρων σταδίων: Στράβ.7,7,6 τοῦ κόλλου τὰ μὲν στάμια μικρῶ τοῦ τετρασπιδίου μείζον, Τζέτζ.Χιλ.6,296.

τετραστάσιος-α-ον ὁ ἔχων τετραπλάσιον βάρος ἢ ὄξιν: Ἐπιγρ. ἐλέφαντα ἐπιρίμην τετραστάσιον ἰσθ. διᾶρθ. ἀντὶ τετράσπαστον.

τετραστάτηρος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν τεσσάρων στατήρων, ὁ ὀξίων τεσσάρων στατήρας: Ἄριστοφ.Ἐκκλ.413 ὄρατε μὲν δεδωμένον σωτηρίας τετραστατήρου κατόν || 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νόμισμα τεσσάρων στατήρων βλ.λ.: Ἡσ. ἐτετραστάτηρον, τῆν τετράνομον: Ἀριστ.ἀν.529.

τετραστέγος-ον μτγ., τὸ θηλ. ὁ τετραστέγη (πῶν), ὁ ἔχων τέσσαρας στέγας, τέσσαρα πατώματα, ὁ τετράπατος: Διόδ.Σ.20,85 δύο . . . πύργους τετραστέγους, Ἰώσ.ΑΙ.1,3,2.

τετραστήμα-ατος (τῷ) νεώτ. βοταν. γένος ἀμπελοειδῶν ἀνορρηχτικῶν φυτῶν.

τετραστήγια (ἡ) μτγ. τέσσαρες στήγι, τέσσαρες σειραί: Φιλόμυρ.33,1 τετραστήγια ὀδόντων, Γρηγ.Ναζ.131,10 (ἐκθ. Δροσκ).

τετραστήχος-ον μτγ. κ. μων. ὁ ἔχων τέσσαρας στήχους ἢ σειράς, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων στήχων ἢ γραμμῶν: ΠΔ ἘΕ.28,17 καθυψωνεὶς ἐν αὐτῷ ὄφασμα κατάλιθον τετράστηχον,

αὐτ.36,10 Χειρ.π.Βανδίν.Βιβλ.Μεδ.1,148Β ἐλίγραμμα τριπλοῦν τετράστηχον' 2) μων. κ. νεώτ. νόημα ἐκ τεσσάρων στήχων ἀποτελούμενον: Χειρ.π.Βανδίν.Βιβλ.Μεδ.1,29Α τετράστηχα Γαβρίου || νεώτ. νόημα ἡ στροφή ποιήματος ἐκ τεσσάρων στήχων' 3) νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ φέρων ἀνήθη διατεταγμένα εἰς τέσσαρας σειράς.

τετραστομεία ἐπίμρ. μτγ. κατὰ τέσσαρας, εἰς τέσσαρας στήχους: Φιλ.2,152.

τετραστοιχία (ἡ) διάταξις εἰς τέσσαρας στήχους, σειράς, τετραπλοῦς στήχος: Θεόφρ.Φι.3,18,13, ἐνδοῦν (τοῦ κορροῦ) στερόν, πλὴν διηρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν.

τετράστοιχος-ον κ. μων. ὁ ἔχων τέσσαρας στήχους ἢ σειράς, ὁ ἐκ τεσσάρων στήχων ἢ σειρῶν: Θεόφρ.Φι.8,2 τῶν κριθῶν ἀ μὲν εἰσι διστοιχοί, αὐ δὲ τριστοιχοί, αὐ δὲ τετράστοιχοί, ASS 2,707Ε τετράστοιχον κόσμον' 2) τετράστοιχον σῶμα καθῆμι ἐκ τεσσάρων μετῶλων: Ὀλύμπ. Ἀλχ.96β, Στεφ. ἐν Ideleri Phys.2,223 τετραστοίφω ὠματι' 3) τὸ οὐδ. τετραστοίχον ὡς οὐσ. τέσσαρες τάξεις ζῶων: Πρόκλ.Κρατ.22Ρ.

τετράστομος-ον μτγ. κ. μων. ὁ ἔχων τέσσαρα στόματα, τέσσαρας αἰμάς, ὄνυχας: Γαλ. 2,643 τετράστομος πέλεκυς || μων. κ. ἐπὶ τοῦ ὡσενοῦ: Τζέτζ.Χιλ.8,62.

τετράστονον (τό) κ.-μων κ. μων. κ. νεώτ. πρόδρομος οἰκῶν ἔχων τέσσαρας στόμας, τὸ οἶθρον: Ἡρών Στεροσ.2,1, Ἐπιγρ., Μαλάλ.1,291,18 ἐν μέσῳ τοῦ τετράστονου, γλωσσὸ ἐπὶ τοῦ τετράστονου (ὁ ἐπιστάτης τοῦ προδρόμου δούλου).

τετράστοπος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὀπὶ οἰκοδομημάτων, ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας: Ζῶσ.2,31 ἀγοράς τετράστοπος' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλ.λ.

τετράστυλος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὀπὶ οἰκοδομημάτων, ὁ ἔχων τέσσαρας κίονας, στήλους ἐν τῇ προσόφει: Φοινιξ.6,11 στοιὰ τετράστυλοι, Βιτρ. 3,37 τετράστυλος ναός' || τὸ οὐδ. τετράστυλον ὡς οὐσ. κίνοστοιχία ἐκ τεσσάρων στήλων: Ἐπιγρ., Πλάτ. ἀπὸ τετράστυλου Ἀθηνῶν ἄχρι πύλης Σεληνιακῆς.

τετράστυλον (τό) μων. ἀντὶ τετράστονον βλ.λ.

τετρασυλλαβία (ἡ) μων. τὸ γὰ εἶναι τετρασυλλαβῶν, ἡ ἰδιότης τοῦ τετρασυλλαβῶος: Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,326,3, Εὐστ.Ἰλ.11,24.

τετρασυλλαβός (-η-οἴη-η) μτγ., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τέσσαρας συλλαβὰς, ὁ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν ἀποτελούμενος: Ἡφαιστ.3,3 τετρασυλλαβοὶ πόδες Λουκ. Ὀνειρ.29, Ἐφοριμ.Σύρ.1,1811 τετρασυλλαβὸς λόγος, τετρασυλλαβὸς λέξις ἐπίμρ. λεξ. ἀδύος: Φοῦν.Σοφ.Παρ.16β, Στεφ.Βυζ. ἐν λ. Τελμησιός, Εὐστ.Ἰλ.10,22.

τετρασυλλαβῶ-έω μτγ. κ. μων. ἀποτελούμαι ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν: Εὐστ.10,20,21 τετρασυλλαβεὶ ὁ ἴριος, Γρουμ.π. Ἀν.Κρ.4,188,26 τετρασυλλαβεὶ ὁ ἐνεργητικός.

τετρασχιδής-ους-ές μτγ. π. ἐν τῷ ἐπίμρ. -θῶς τετραμερῶς, τετραπλόος: Δοσίθ.412Κ.

τετρασχιστός-ον γλωσσ. ὁ εἰς τέσσαρα ἐσχισμένος ἢ διηρημένος.

τετρασχινοῖος-ον μτγ. ὁ ἔχων μῆκος τεσσάρων σχινοῖων βλ.λ., ἴσθι 240 σταδίων: Στράβ.12,3, 35 ᾧ καὶ τετρασχινοῖος ἄλλη προσετέθη' || τὸ οὐδ. τετράσχιον ὡς οὐσ. διήσχιον, ἀπόστασις τεσσάρων σχινοῖων: αὐτ.17,1,16 διεχει δὲ τετράσχιον τῆς Ἀλεξανδρείας ἡ Σχεδία.

τετρασπαστός-ον μων. ὁ ἔχων τέσσαρα σῶματα: Παύλ.Ἰλ.252, Γεώργ.Σύμ.29Β, Πρῶδρ.409.

τετρασωμία (ἡ) μτγ. κ. μων. τέσσαρα σῶματα ὄμοι, ἢ κράμα ἐκ τεσσάρων μετῶλων: Ὀλύμπ. Ἀλχ.96β, Στεφ.π. Ideleri Phys.2,200,6 ὡ συλληφίς τετρασωμίας.

τετράσμος-ον ὁ ἐκ τεσσάρων σμμάτων ἀποτελούμενος ἢ ὁ διδυμένος νόσ περιλήθη τέσσαρα σώματα : Ἐπιγρ. τετράσμος οἴκος.

τετράσσορος-ον ὁ ἔχων τέσσαρας γαστρούς ἢ περὰ : Νικήτ.Εὐγ.5,373 πετροπόρμος τετράσσορος ὄργανοις.

τετρατίξω γλῶσσα ἀντὶ τετρατίξω βλλ.

τετράτις-α-ον Ἐπιγρ. ὁ τέτρατος βλλ.

τετρατομικός-ή-όν νεώτ. τετρασθενής βλλ.

τετρατομοί-η-οιμ κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τέσσαρα μέρη τετυμένος : Ἐπιγρ. τετράτομο ἔθλα, Παύλ.Σιλ.Ἀμβ.252 πλευράς τετρατόμοις ἢ ὁ κλοισι δεσμός ἔξερυν : 2) ὁ ἐκ τεσσάρων κλιτύων ἀποτελούμενος : Πάπ. χάρτας τετρατόμοις : 3) νεώτ. κ. δημ ἐπι βιβλίων, ὁ ἐκ τεσσάρων ἰσῶν ἀποτελούμενος : τετράτομον λεξικόν, - τετράτομος ἱστορία.

τετράτονος-ον μτγν. ὁ ἐκ τεσσάρων τόνων ἢ φθόγγων : Κλεωνίδ.5 Βαρχεῖ.Μουσα.47.

τετράτος-η-ον ποι ἀντὶ τέτρατος βλλ. : Πινδ.Π.4,47 τετράτων παιδων 2) τοῦ οὐδ. τέτρατον ὁ ἐπιρρ. τοῦ τέτρατον, τὴν τετρατην φωνάν : Ἰλ.Ν.20 τρίς μὲν ὄρεαί' ἰών, τοῦ δὲ τέτρατον ἴκτο τέκμων, αὐτ.Φ.177 τρίς δὲ μὲθικε βλῆς τοῦ δὲ τέτρατον ἠβέα θυρῶ ἀεί : 3) τοῦ οὐδ.σθηδόσεμος : Γαλ.10(1).823 «σθηδοσεμίδα, ἦν τινὲς τέτρατον καλοῦσι» [πθ. γρ.]

τετράτροπος-ον πάπ. κ. μαν. ὁ τετραπλοῦς : Ψελλ.Σύν.Νομ.1011 τετράτροπον γάρ τοῦτο : 2) ὁ ἔχων τέσσαρας τροπὰς, ἐποχὰς : Πάπ. κόσμον ἀπαντα τρέπουσα τετράτροπον εἰς ἐνιαυτὸν.

τετράτροχος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρας τροχοῦς : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ.ἐν λ. τετράκυκλος, Σχόλ.Ὀδ.1.248, Διοκλιτ.Ἐδικτ.15,38Α : 2) νεώτ. τοῦ οὐδ. ὡς οἴα τετράτροχον ὄχημα.

τετράτοψος-ον [βρούπις] ὁ εἰς τέσσαρα μέρη κεκλασμένος, τεθραυμένος : Ἡσιόδ.Ἐργ.442 ἄρτον διπληνίον τετράτοψον [πράκλ. τετράκλαστον, Τζέτζ. «τέσσαρα κλάσματα ἔχοντο στυροειδῶς»] πρβλ. ὀκτάβλωμος.

τετραυγής-οῦς-ές ὁ ἔχων τέσσαρας ὀφθαλμούς, μὲ τέσσαρα μάτια : Ὀρφ.ἄπ.77 : 2) ὄμ. ἐπὶ τινος εἰδους λίθου, ὁ ἀκτινοβολῶν τέσσαρα χρώματα : Ὀρφ.Λιθ.230.

τετραυπόστατος-ον μαν. ὁ ἐκ τεσσάρων στοιχείων ἀποτελούμενος : Οἰκουμ.Κά.Αποκ.225, 20 τῶν τετραυπόστατον τούτων κόσμων.

τέτραφα ἀντὶ τέτραφα, παρακ. τοῦ τρέφω βλλ. : Δελν.1,108 : 2) ἀντὶ τέτραφα, παρακ. τοῦ τρέφω βλλ. : Πολύδ.12,25.

τετραφάλαγγαρχης [ὁ] ΕΜ 729,5 ὁ ἀρχηγός, ὁ διοικητὴς τῆς τετραφαλαγγίας βλλ.

τετραφάλαγγαρχία [ἡ] μτγν. ἡ διοίκησις τῆς τετραφαλαγγίας ἢ τοῦ ἀξιώματός τετραφαλαγγάρχου : Ἀρα.Τακτ.9,10, Σουῖδ.

τετράφαλαγγία [ἡ] μτγν. στρατιωτικὸν σῶμα ἐκ τεσσάρων φαλάγγων ἢ φαλαγγεῖς εἰς τέσσαρας μοίρας διηρημένον, δηλ. ἐκ 16.384 ἀνδρῶν : Πολύδ.12,20,7 ἄγειν τετραφάγγιον ἢ τετραφαλαγγίαν Ἀρμόδουσαν, Αἰκ.Τακτ.36,6, Ἀρα.Τακτ.28,6.

τετραφάλληρος-ον ἐπὶ τῆς περιεκτικαίας ὁ ἔχων τέσσαρας κώνους ἢ προεξοχὰς : Ἦσα, «τετραφάλληρον τέσσαρας φολοὺς ἔχουσαν καὶ ἐξοχὰς, οἷσιν ἦλοι λαμποὶ περὶ τοῦ μέγιστον τῆς περιεκτικαίας κατακορυφούμενοι» : Ἰλ.Ε.743 κρήσι δ' ἐπ' ἀμύρβαλον κυνέην θέτο τετραφάλληρον, αὐτ. Α.41, Ἀπολλ.Ρ.3,1228.

τετραφάλλος-ον ἐπιθ. τοῦ κυνέη κ. κόρυς, ὁ ἔχων τέσσαρας μεταλλίνας προεξοχὰς, φάλλους, ὀφθαλμούς, ὁ τετραφάλλος : Ἰλ.Μ.384 θάλασσε δὲ τετραφάλλον κυνέην, αὐτ.Χ.315 κόρυθι δ' ἐπέων φεινὴ τετραφάλλω.

τετραφάρμακος-ον κ. μαν. ὁ ἐκ τεσσάρων φαρμάκων ἀποτελούμενος, συγκείμενος : Γοργ.Κορ.640 ἐκ τεσσάρων συνενεῶσα τετραφάρμακος καλεῖται : 1) τοῦ θηλ. τετραφάρμακος ὡς οἴα, εἶδος ἐμπλάστρου ἐκ κηροῦ, στέατος, πλάσσης καὶ ρητῆς : Μένων.14,19, Φιλ.1,433 [=Στωικ. ἀπ.2,154, Γαλ.1,242] : 2) ὄμ. κ. κτ. οὐδ. τετραφάρμακος : Γαλ.12,328 : 3) τοῦ θηλ. τετραφάρμακος ὡς οἴα, μτφ. αἱ πράξις τέσσαρος Κύριοι Δοδοὶ τοῦ Ἐπικ. : Φιλ.ὁδ.ἐν Ἰεροκλ.1005,4.

τετράφαται - φατο ἰων. γ' πληθ. παρακ. κ. ὀπερ. τοῦ τρέφω βλλ.

τετράφορος-ον ὁ φέρων τετραπλοῦν ἢ τετραπλό, μ.π. Ἡρωιδων.1,234 «τὰ παρὰ τὸ ἰς ἐπίρρημα ἀριθμοῦ συνθεθεμένα προπορεύονται, διφορος, τρίφορος, τετράφορος, μεθ' ὧν καὶ τετράφορος».

τετραφύλλος-ον σχόλ. ὁ ἐκ τεσσάρων φύλλων : Σχόλ.Βατικ.Εὐρ.Ρησ.5.

τετραφύλλης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον λιθοῦχον φωσφορικόν ἄλας τοῦ σιδήρου.

τετραφύλλον [τὸ] μαν. κ. νεώτ. εἶδος αὐτοκρατορικοῦ στέμματος, ἐξ ὃν ἀνορθοῦνται τέσσαρα χρυσαὶ φύλλα : Κωδ.Ὀμφ.6,18 φορεῖ δὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ δοκοῦν αὐτῶν φόρημα ἵχον ἢ κρινωτίαν ἢ τετραφύλλον : 2) νεώτ. γεωμετρικὸν σχῆμα ὀμοιάζον πρὸς τέσσαρα ἑλλειψοειδῆ φύλλα σταυροειδῶς διατεταγμένα.

τετραφύλλος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρα φύλλα : τετραφύλλον ἄνθος, - τετραφύλλος βλάστος, - τετραφύλλος θύρα ἢ ἔχουσα τέσσαρας πιτυοισεία : 1) μαν. κ. νεώτ. τοῦ οὐδ. τετραφύλλον βλλ.

τετραφύλλος-ον ὁ εἰς τέσσαρας φύλλας διηρημένος, ὁ ἐκ τεσσάρων φύλλων συγκείμενος : Ἦρ.5,66 τετραφύλλους ἔντας Ἀθηνάων δεκαφύλλους ἰσοίησα, Διον.Ἄλ.Ρωμ.4,14 τετραφύλλον ἐποίησα τὴν πόλιν εἶναι, τρίφυλον οὖσαν τῶν τετραφύλων [ἡσ. «τετραποδίαστον»].

τετραφωνία [ἡ] νεώτ. μουσ. ἐπέλεκσις μουσικῆ συνθέσεως διὰ τεσσάρων φωνῶν ἢ ὄργανων, κουαρτέτο : 1) ὀδικὴ σύνθεσις διὰ τέσσαρας φωνῶν ὁ τετραφωνία.

τετραφωνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τετραφωνίαν βλλ., ὁ ἔχων τέσσαρας φωνὰς ἢ ὁ διὰ τέσσαρων φωνῶν ἐκτελούμενος.

τετράφωνος-ον νεώτ. ὁ διὰ τεσσάρων φωνῶν ἐκτελούμενος : τετράφωνος συγχորδία [ἡ ἐκ τεσσάρων φθόγγων ἀποτελούμενη], - τετράφωνος μουσικὴ [ἡ δὲ] ἁρμονικῆς τετραφωνίας ἢ πολυφωνίας ἐκτελούμενη, κατ' ἀντιδιστολίην πρὸς τὴν ὁμοφωνικὴν ἢ μονοφωνικὴν ἢ.

τέτραχα ἐπίρρ. εἰς τέσσαρα μέρη : Πλάτ.Γοργ.464C τέτραχα καυτήν διανεμάσσω, Νόνν.Δ.2,24B.

τετραχάλιον [τὸ] νεώτ. μικρὰς ὀρανῆς καρπὸς ἀποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ἀχαινίων βλλ.

τετραχάλιον (τὸ) Ἦσα, γλῶσσ. τοῦ πέλορον.

τετραχείρι-ειρος [ὁ, ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας : Ζηνοβ.1,54, Λιδάιν.Λογ.1,204, Ἦσα. ἐν λ. κυνασίς : 2) νεώτ. ζωολ. τοῦ οὐδ. τὰ τετράχειρα ὄνομ. τῶν πιδήκων ὡς χρησιμοποιοῦνται καὶ τοῦς τέσσαρας πόδας ἀντὶ χειρῶν.

τετραχειρόποδες [οἱ] μαν. οἱ τέσσαρας χεῖρες καὶ πόδας ἔχοντες, ὄνομ. μυθικοῦ λούου : Τζέτζ.Χιλ.7,224.

τετραχίη ἐπίρρ. εἰς τέσσαρα μέρη : πρβλ. τέτραχα : Ξεν.Ἰλλ.5,27 δικηκίθη δὲ ἡ Μαντινία τετραχὴ καθάπερ τὸ ἀρχαῖον φθουν, Πλοῦτ.Ἄντ.29 τὴν κολακίαν οὐχ . . . τετραχίη, πολλὰχίη δὲ διελούσα, Λουκ.Πλ.16 διεκιδόμενοι τετραχίη τὴν ὁδὸν . . .

τετραχέλιον [τὸ] νεώτ. μικρὰ ὄγκυρα μὲ τέσσαρας βραχίονας, ὁ κερκῆτης, τεσσαροχάλης. **τετραχέλιος**-ον γλῶσσ. ὁ τετραχέλιος.

τετραχθεά ἔπιρρ. ποιητ. τέτραχα βλ.λ.: 'Π.Γ 363 ἀμφί δ' ἄρ' αὐτῶν τριχθεά τε καὶ τετραχθεά δια-
τρεφέν ἐκπεσε χαιρός, 'Οδ.171 Ἰατρία δὲ σφι τρι-
χθεά τε καὶ τετραχθεά διεσχίσαν ἰς ἀνώμοτο.

τετραχθεόρευτος-ον ὁ διατελέσας ἐπὶ τέσσαρα
ἡμέρας πεθαμένος ἐν τῇ γῆ: Πισιδ.Γ 333,7 τε-
τραχθεόρευταν ἐξανέστησαν νέκυν.

τετραχιζέω διαίρω εἰς τέσσαρα μέρη: Πολυδ.
7,15 ἐπὶ ἐπὶ τετάρτῳ μὲν νεύεσθαι, τετραχιζέω,
'Μο.: 'Αριστοφ.ἀπ.870.

τετραχιτων-ονος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τέσσαρας χιτώ-
νας: 'Ανών.Λονδ.28,27.

τετραχλωρῶνθαξ ακοσι(ὁ)ι νεώτ. χημ. ὄχρουν
πηκτικὸν ὄργανον, ἀποτελοῦν παράγωγον τοῦ μεθα-
νίου χρησιμοποιούμενον διὰ τῶν ὄχρων διαλυτικόν.

τετραχλωριαθάνιον (τὸ)ι νεώτ. χημ. ὄργανο-
κὴς διαλυτὴς διὰ λίπη, ρητίνας, θείον κτλ., χρησι-
μεῖον κυρίως πρὸς καθαρισμόν ἀπὸ ρητινωδῶν ἢ
ἐλαιωδῶν χρισμάτων.

τετραχλων (τὸ)ι 'Επιγρ. συγκ. ἀπὶ τετράδραχμον.

τετραχθον ἔπιρρ. μτγν. κ. μον. ἕκ τεσσάρων
μερῶν: Λιδόν.Λογ.11,209 ὅστις τετραχθον ἰσπν
οἰκῶν ἀγᾶλλεται, Εὔστ.'Οδ.1572,24.

τετραχθόβι ἔπιρρ. εἰς τέσσαρα μέρη: 'Ιππ.Νοῦθ.
2,33 δῆσαι τὸ σπυγιὸν λίην τετραχθόβι.

τετραχθοῖτας-α-ον τετραχθοῦς βλ.λ.: 'Επιγρ.Τέω
τετραχθοῖταιν χαλκίον.

τετραχθοῖκος-ον μτγν. ὁ ἔχων τεσσάρων χοῖνικας
χωρῶν, περιλαμβανών: Διοσκ.1,33. Σχολ.'Αριστοφ.
Νεφ.639, Πάπ. μέτρον τετραχθοῖκος, Εὔστ.1854,12.

τετραχθορικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὸ τετράχθορον βλ. ἐν τετράχθο-
ρος 2: 'Πλαύτ.'Ηθ.1145C, 'Αριστειδ.Κ Μουσα.21,3
τετραχθορῖκαι διαίρεισις.

τετραχθορός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τέσσα-
ρας χορδὰς: 'Αθην.4,183α σκινδαφός τετράχθο-
ρος, Στράβ.13,24-τετράχθορον ὄργανον' 2) τὸ οὐδ.
τετράχθορον ὡς οὐδ. ἀκολουθεῖται μουσι-
κῆς τεσσάρων φθόγων, ἀποτελοῦσα διάστημα
καθαρὰς τετάρτης, ἥτοι περιλαμβανούσα δύο
τόνους καὶ ἡμιτόνους: 'Αριστλ.Πρ.922b,8, αὐτ.ἀπ.
47, Πλάτ.'Ηθ.1021F 3) νεώτ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς
οὐδ. ἔχθορον μουσικὸν ὄργανον οὐ αἰ τέσσα-
ρες χορδαὶ τίθενται κατὰ κοπιούσαν διαδοχὴν
ῥεμπταν, ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τοὺς φθόγους'μι, λα
ἐντόνος τοῦ πενταγράμμου, ρε, σολ ἵππὸ τὸ πεντά-
γραμμον, ἢ δ' ἔκτισσι περιλαμβανόμεναι τρεῖς κλίμα-
κας καὶ μίσην ἔκτην, τὸ βιολ.

τετραχθορός (τὸ)ι νεώτ. χορδὸς χορευόμενος ὑπὸ
τεσσάρων (ἢ ἐνίοτε καὶ πλείονων) ζευγῶν, τασσο-
μένων κατὰ μέτρον ἀλλήλων, ὄμρ. καθόριστα.

τετραχθό ἔπιρρ. εἰς τέσσαρα μέρη: Χοιροδ.
εἰς Θεοδ.1,338F.

τετραχθοῦς-ος-ουν-ον μτγν.κ.μον. ὁ χωρῶν, πε-
ρικλυθάνων τέσσαρας χῶρος: 'Ηδουλ.Λ'Αθην.11,473A
ἐκ νυκτῶν εἰς ἡὺ πίνει τετραχθοῖται κάδοσι, Πάπ.
μέτρον τετράχθου' 2) τὸ ἄρα. ἢ τὸ οὐδ. ὡς
οὐδ. ποσότης τεσσάρων χῶν: Γεωμ.9,10,8 τετρά-
χθον ἐκάστω στελέχει κατάχευ.

τετραχθοῖτα (ἡ) μτγν. κ. μον. ἡ ὀφθρημένη ἔν-
νοια τοῦ τετραχθόνου βλ.λ., τὸ ἐκ τεσσάρων χρό-
νων συγκεῖσθαι: Σχολ.'Ηροιστ.110C, Εὔστ.'Οδ.
1407,44 τὸ βριθὺ τῆς τετραχθοῖτας.

τετραχθόνος-ον μτγν. κ. νεώτ. μετρ. ὁ περι-
λαμβανών τέσσαρας χρόνους: 'Ηροιστ.3,11, 'Α-
πολλ.Δύσκ.'Αγνων.35,11, - τετράχθονος ποδός.

τετραχθῶ-έω μτγν. περιλαμβανών τέσσαρας
χρόνους: 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.135,22, AB 1150.

τετραχθωμία (ἡ) νεώτ. μέθοδος τυπογρα-
φικῆς ἀναπαράγωγῆς εἰκόνων διὰ τεσσάρων πλα-
κῶν, ὧν ἐκάστη κατὰ σειρὰν ἀποτυπῶσι εἰς τὸν
κάρτην διάφορον χρώμα· πρὸδ. διωγραμία.

τετραχρωμος-ον νεώτ. ἐπὶ εἰκόνων, ὁ φέρων
τέσσαρα χρώματα.

τετραχχυτρος-αν ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ τέ-
σσαρας χύτρος, ὄθ. ὁ λίων εὐρύχωρος, ὀγκώδης: Β-
βατρογμ.255 τοῦ δ' ἔβλεπε τραφέλειαν ἀμόμορα
καὶ τετράχχυτρον διας 'Οριγανίαν.

τετράχχυρος-ον μτγν. ὁ περιλαμβανών τέσσα-
ρα κευχρισμένα τμήματα, διαμερίσματα: Διοσκ.
1,101 τῶ φθινοπώρῳ φέρει σπέρμα ἐν θυλακίῳ
συνελευθιμένῳ τριχῶρος ἢ τετραχῶρος.

τετράχχι ἔπιρρ. κατὰ τέσσαρους τρόπους:
'Αριστλ. Κατ.14α,26, 'Ερμογ.Στάσ.7.

τετράφηλος ἔπιρρ. κατὰ τέσσαρους τρόπους:
'Αριστλ. Κατ.14α,26, ἔμωγ.Στάσ.7.

τετράφηλος-η-ο δημ. ὁ λίων ὑψηλός, ὑπερῶ-
φηλος: Μολακ.Συντρ.29,1 στῆν πύργον τὸν τετρά-
φηλο | τὴν ἔκλεισε καλὰ ὁ ζηλιόρως.

τετραφθία (ἡ) νεώτ. ὠδικὴ σύνθεσις ἐκτελου-
μένη ὑπὸ τεσσάρων διαφορῶν φωνῶν, ἄ. τετρα-
φωνία, κουροπῆτα.

τετραφῶδιον (τὸ)ι κ. νεώτ. ἐκκλ. κανὼν ἀ-
ποτελούμενος ἐκ τεσσάρων ψῶδων, ἄδόμενος συν-
ῆθως κατὰ τὰ Σάββατα, καὶ δὴ τῆς τεσσαρο-
κοπίας: Τριδίωνον εἰς τὸ Σάββ. Β' 'Εβδομάδος
ἀπὸ δὲ τῆς ε' ὥρας κλειόμενοι τὰ τετραφῶδια':
κ. ἐπιθετ.: 'Ερωμ.Καια.2672 ὁ συνουφίνας τῶ
μεγάλῳ Σάββατῳ μέλος τετραφῶδιον.

τετράων-ονος (τὸ)ι μτγν. κ. νεώτ. ζῴολ. τὸ πτη-
νὸν μελεγαρίς βλ.λ. ἢ κοινή: Σουετ.π.Βλασφημιῶν 22
(ἐν λατ. μεταγρ. tetraoi).

τετράωνμος-ον πάπ. ἡ ἔχουσα τέσσαρας
ἐπανουμίας, ἐπιθετ. τῆς Σελήνης: Πάπ.μωγ.

τετραωρία (ἡ) νεώτ. χρονικὸν διάστημα τεσ-
σάρων ὥρῶν || εἰδ. νουτ. ἢ ἐν πλοίῳ ἐπὶ τέσ-
σσαρας συνεχεῖς ὥρας ἄπρηστα μέρους τοῦ πλη-
ρώματος, ἄ. τετράωρος ψυλακὴ, βάρδια.

τετράωρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν τεσ-
σάρων ὥρῶν || 2) ὁ ἐπὶ τέσσαρας ὥρας ἐπα-
νολαθιδανόμενος' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, χρονικὸν
διάστημα τεσσάρων ὥρῶν.

τετραωροφος-ον νεώτ. ἐπὶ οἰκίῳν, κτιρίῳν, ὁ
ἔχων τέσσαρας ὀρόφους, τετράοστος.

τετράωτος-ον μτγν. ὁ ἔχων τέσσαρα ὄτια, ἐν
χρ. ἐν πορρω. ἐπὶ τοῦ πολλοῦ ἰδόντων καὶ πολλὰ
ἀκούσαντων: Ζηνώδ.1,54' 2) ὁ ἔχων τέσσα-
ρας λαδάς, ἐπὶ ὄγγελλῶν: 'Αθην.11,483A τὸ δὲ ἰσ-
των καὶ τετράωτων (ποταμίῳ).

τετρεμῖνον κτ. ἀναδιπλασιασμένον τ. τοῦ τρέ-
μει· ἐν χρ. μ. κ. νεώτ. κ. παρστ., καταλαμβάνο-
μενοι ἀπὸ τρέμου, φοβοῦμαι: 'Αριστοφ.Νεφ.293
ὄβτας αὐτὰς τετρεμῖνοι καὶ παφῶδημα, αὐτ.
374' μετ' ἔμρηθ. προσδιῶρ.: Παχυμ.Γ Μιχ.Πα-
λαιολ.6,7,302A περι... τῶ παιδί τετρεμῖνοῦσθ.

τετρεμῖνον πέταλον (τὸ)ι νεώτ. ἀνατομ. ὄστέ-
τινον πρόμηκος, τετράπλευρον πέταλον, ὄριζοντιῶς
κείμενον, δι' οὗ συνάπτονται πρὸς ἀλλήλας αἱ δύο
πλευραὶ μοίραι τοῦ ἠμυοειδοῦς ὄστος: διὰ τῶν
τρημάτων τοῦ τετρεμῖνον πετάλου διεξέρχονται
τὰ ὄσσηρτικὰ νημάτια εἰς τὸ κύτος τῆς βίνας.

τετρήμερος-ον (ἡ) κ. τετρήμερος ὁ τεσσά-
ρων ἡμερῶν, ἄ. τετρήμερος: 'Αριστλ. Πολιτ.1286α,
13 μετὰ τῶν τετρήμερον (ἐνν. ἡμερῶν) μετὸ τὴν
τετάρτην ἡμέραν' || ὑπὸ τὸν τ. τετρήμερος ὁ
ὠρισμένος διὰ τέσσαρας ἡμέρας: Κομητ.ΑΠ 15,40,5.

τετρήρης (ἡ) (ἐνν. ναυτ.) διωρ. κ. τετρήρης ('Ε-
πιγρ.1 γενικ. τετρήρης κ. τετρήρου ('Επιγρ.1, τύ-
πος πολεμικῶν πλοίων ἐκιντος τέσσαρος ἐσπλάη-
λους σιπιδας κηλῶν: 'Αριστλ.ἀπ.600, Πολυδ.6,1,47,5
Διδά.Σ 19,62 τοῦτων ἦσαν τετρήμεροι μὲν ἐνενηθ-
κοντα, πενήτηρες δὲ δέκα (πρὸδ. τριήρης).

τετρήρηκος-ή-όν μτγν. ὁ ἐν εἰδει τετρήρους
βλ.λ.: ὄθ. κ. τετρήρηκὴ πλοία: Πολυδ.2,10,5.

τετρήρητικός-ή-όν 'Επιγρ. τετρήρηκός βλ.
τέτρηχα παρακ. τοῦ ρ. παραῶσως.

τετρίγιαι ἑπ. τ. ὕπερα τοῦ ρ. τρίζω.
τετρίγυια μτχ. παρακ. θηλ. τοῦ ρ. τρίζω.
τετρίγωτες ἑπ. μτχ. παρακ. τοῦ ρ. τρίζω ἀντί τε-
 τριγότες· Ἰλ.Β.314.
τέτριγος ἡ|η κ. νεώτ. πτηνόν τι, ὄ. οὐραξέ καλο-
 ὄμενον ἰδίῳφ. τοῦ τέτροξέ καί τοῦ τέτροξάνη·
 *Αριστ.1.559α, 2 αὐτ.559α, 12· 2) νεώτ. (ζωολ.
 γένος ἀκριδιῶν ἐνόμιμα).
τετρώγος-ον πάπ. ὄ. τ. τοῦ τετράγωσ βλλ.
τετρόξαι ἡ|η νεώτ. χημ. ὄρος χαρακτηρίζων
 τὰ ἀπλὰ σάκχαρα (μονοσακχαρίται) τὰ περιέχον-
 τα ἐν τῷ μορίῳ αὐτῶν τέσσαρα άτομα ὀξυγόνου.
τετρώματος-ον μτγ. ὁ τέσσαρα διμοια ἐ-
 χων, ὄθ. τ. ἀριθμὸς ἡ τετράς· Ἐρμεί. Ἀλ.Φαίδρ.
 107Α τετρώματων καὶ τετραπρόσωπων αὐτῶν ἡ
 θεολογία καλεῖ ἰκῶδ. τετρώματων).
τέτρογος (ὄ) μτγ. ὁ τρόμος, τρεμοῦλιασμα·
 Ἰππ.η.Γολ.19,146. *Απολλ.Δύσκ. Ἀντων.53,12 αἱ δια-
 λεκτοὶ καὶ ἀφαιρούσι καὶ πλεονάζουσιν, ἐορτὴ
 ὀρθή, τελείως λέως, τρόμος τέτρογος, Ἰασ
τετροξείδιον ἰδίῳφ. νεώτ. χημ. ὄρος χαρακτηρί-
 ζων τὸ ὄξειδιον τὸ περιέχον ἐν τῷ μορίῳ αὐτοῦ
 τέσσαρα άτομα ὀξυγόνου.
τετρώγυιος-ον μτγ. ὁ ἔχων μήκος, διάστα-
 σιν τεσσάρων ὀργυίων· Ἀντίπ.Θεσσα ΑΠ6,223 λει-
 φανον· σκολοπένδρης· διαστάσι τετρώγυιος.
τετρώγυιος-ον ὄ. ἀνάγν. ἀντί τετρώφορος βλλ.
τετρώοφιον (τῷ) νόμισμα τεσσάρων οὐγκιών,
 ὄ. τετραοῦγκιον· Ἐπιγρ.Δακίσις.
τέτροφα παρακ. τοῦ τρέφω βλλ.· 2) παρακ.
 τοῦ τρέφω βλλ.
τετρώφωλος-ον μον. ὁ ἔχων τέσσαρας ὀ-
 φθαλμούς· Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ.36,23.
τετρώβλαιτος-ον σχόλ. κ. μον. τετρώβλοος·
 Σχόλ. Αριστοφ.Εἰρ.253, Ζουίδ. ἐν λ. τετρώβλοον.
τετρώβλοισζω λαμβάνων πασὴν τεσσάρων ὀδο-
 λῶν ὄθ. ὑπερτώσ. καὶ στρατιώτης· Θεόδομ.Κημ.
 55· 2) Εὐστ. Ὁδ.1405,29 τετρώβλοισζειν τὸ λαμ-
 βάνειν δικαστικὴν τετραβόλον.
τετρώβλον (τῷ) νόμισμα ἔχων ὀξείαν τεσσάρων
 ὀδῶν, ἀνισοτακτὸν πρὸς 2/3 τῆς δραχμῆς· Ἀ-
 ριστοφ.Εἰρ.254 τετρώβλοον ταῦτ' ἔστιν, Πλούδ.34,
 88, Πλούτ. Ἀлк.35· ὃ φρ. τετρώβλοον βίος
 ὁ στρατιωτικὸς βίος ἰῶς ἐκ τῆς διὰ τεσσάρων
 ὀδῶν μισθώσεως· ΠασαΓραμμ.ἀπ.307· 2) βάρ-
 ος τεσσάρων ὀδῶν· Διοσκ.4,159, Γαλ.12,628
 γλυκυρρίζης τετρώβλον.
τετρώβλοος-ον Ἐπιγρ. ὁ συμπροσούμενος, ἀ-
 νερχόμενος εἰς τέσσαρος ὀδοῦσ· Ἐπιγρ.Τήνου
 τὸ κεφάλαιον εἰς ἄλλον πενταετὴ συνενεργάτο
 χρόνον τόκου τετρώβλοου· 2) τὸ αὐδ. ὡς
 ὄνομα τετρώβλον βλλ.
τετρώβλομαι-έομαι μτγ. παθ. ἐπινολαμβά-
 νομαι διὰ τετάρτην φοράν· Ἰσάβλ.Νικ. Ἀριθμ.88Ρ.
τετρώκοντα δωρ. τεσσαράκοντα· Ἡρακλειωτ.
 Πιν.159,20, Ἐπιγρ.Δελφῶν, Κερκόρος.
τετρώκοντάλιτρος-ον ὁ ἔχων βάρος τεσσα-
 ρόκοντα λίτρων· Δεινὸν.4 τετρ- πέδιλα.
τετρώκοστομόριον (τῷ) δωρ. τὸ τεσσαρα-
 κοστὸν μέρος· Ἀρχιμ.Ψωμ.2,4.
τετρώκοστός-όν δωρ. τεσσαρακοστός· Ἀρ-
 χιμ.Ψωμ.4,10 τετρώκοστός ἀπὸ μονάδος.
τετρώριστος-ον τετρώριστος βλλ.· Σοφ.ἀπ.958
 αὐταῖσιν δλοσις καὶ τετρωρίστω δίφρωφ.
τετρώρον (τῷ) ἰδρωσ(τ) μτγ. μέρος γῆς, γῆλεδον
 ὀριζόμενον διὰ τεσσάρων ὀρθοπεδικῶν σημείων·
 Ἡρακλειωτ.Πιν.1,90, αὐτ.1,159 ἀπὸ τὰς τριακοντα-
 πέδω τὰς διὰ τῶν τετρώρων ἀγώσας.
τετρώρον-ον κ. μον. συντρ. τ. τοῦ τετρώρορος
 βλλ., τετρώριζος· Εὐρ.Ἰππ.1229 ταῖρος φθῶφ τέ-
 τρωρον ἐκμαίνων ὄχον, αὐτ. Ἀлк.483 τέτρωρον
 ὄρμα, Αἰλ.Φ1 1,36 τετρώρω θέοντι, Εὐστ.Πιν.337,65.

τετρώροφος-ον ὁ ἐκ τεσσάρων ὀρθῶν ἀπο-
 τελούμενος, τετράπατος· Ἡρ.1,180 τὸ δὲ ἄστν
 αὐτὸ ἐόν πλήρες οἰκίειν τριπρόρων τε καὶ τε-
 τρωρόρων, Φιλ.2,143. *Αηκ.Κορυ.95.
τετρώρυγος-ον τετρώρυγιος βλλ.· Ξεν.Κυν.2,5
 ἐνόδια τετρώρυγα· πρβλ. Διώρυγος, Δεκάρυγος.
τέττας (ὄ) ἡμτ. τὸ φυτὸν κισσός.
τέττα τιμητικὴ προσφώνησις νεωτέρω φιλῶ
 πρὸς προσεῦθον· Ἰλ.Δ.412 τέττα, σιωπῆ ἦσα·
 πρβλ. τάτα, ἄττα, ὄππα, ἀπτά, πάππας.
τέτταρα ἄπτ. ἀντί τέσσαρα.
τεττάρακοντα ἄπτ. ἀντί τεσσαράκοντα.
τετταρακονταμίλια-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐκ τεσ-
 σαράκοντα μίλιων· Ἐπιγρ.Δελφῶν τετταρακοντα-
 μιλιος ἔρανος.
τέτταρες ἄπτ. ἀντί τέσσαρες βλλ.
τετταρτεξάδελοφοι ἡ|η μον. ἔμφ. ἀντί τεταρ-
 τεξάδελοφοι, ἐξάδελοφοι τετάρτου βαθμοῦ· Βολοι.
 ἐν Μί.Ρε.Γρ.119,1201.
τεττίγιον (τῷ) μικρὸς τέττιξ, τζιτζικικί· Ἦσα. ἐν λ.
 κερκωπὴ μικρὸν τεττίγιον τὸ καλομαῖον λεγόμε-
 νον· 2) νόμισμα ἐφ' οὗ ἀπεικονίζετο μικρὸς
 τέττιξ· Ἐπιγρ.Δήλου τεττίγια χρυσά ὄδο.
τεττιγομήτρα ἡ|η κ. νεώτ. ἡ μήτρα, τὸ κέλυ-
 φος τὸ περιέχον ἐν ἐαυτῷ, ὅπο μορφή σκέλη-
 κος εἰσέπ, τὸν τέττιγα· Ἀριστοφ.1.556α,7 κῶθος
 βήγνυται τὸ κέλυφος καὶ γίνονται τέττιγες ἐκ
 τῆς τεττιγομήτρας.
τεττιγοῦρον (τῷ) εἶδος τῆ μικροῦ τέττιγος· Ἀ-
 ριστοφ.Ζ1.532β,17 καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους
 ἄδοντας ἀγέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγιῶνα.
τεττιγότης-ητος (ἡ) σχόλ. ἡ ἰδιότης, ὀψοστάσις
 τοῦ τέττιγος· Ἀνών. εἰς Ἀριστοφ.Κοτ.51,4.
τεττιγοφόρος (ὄ) ὁ φέρων τέττιγος βλλ.2, καρ-
 φιδας χρυσάς ἐν τῇ κόμῃ, παριστώσας τέττιγα,
 οἷας ἐφόρουν ὁ ἄρχαιος Ἀθηναῖος ὡς σύμβολον
 ἰθαγενείας· Ἦσα. *Ἄπτικτοί ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς
 τριχῶν ἐνεῖνον χρυσοῦσ τεττιγας· Ἀριστοφ.Ἰππ.
 1331 ὄδ' ἐκείνος ὄραν τεττιγοφόρος, ἀρχαίως
 σχήματι λαμπρῶς.
τεττιγοφορεῖν ἡ|η μον. τὸ τεττιγοφορεῖν βλλ.·
 Τζέτζ.Χιλ.1,233.
τεττιγοφόρος-ον μον. τεττιγοφόρος βλλ.·
 Εὐστ.345,34 οἱ δὲ ὑπερον εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι·
 τεττιγὴν ἐστέμνον ἐαυτοῦσ, τεττιγοφόροι ὄντες.
τεττιγοφορῶ-έω σχόλ. φορῶ τέττιγας χρυσοῦσ
 εἰς τὴν κόμην, εἰμαι τεττιγοφόρος βλλ.· Σχόλ.
 Ἐρμoy. ἐν Waik.Ρητ.4,70 ἔθος ἦν Ἀθηναῖσι τεττι-
 γοφορεῖν τῶν ἐπιτραπίδων τοὺσ παῖδας.
τεττιγοφῶς-αυς-ες μτγ. ὁ ἐν εἰδει τέττιγας, ὁ
 πρὸς τέττιγα ὁμοίωσ· Λοκ.Διάν.7.
τέττιγος (ὄ) κ. νεώτ. ἐνομίμο διατρίβον ἐπὶ
 δένδρων ἡ θάμνων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρος,
 ἀνήκον εἰς τὰ ἡμίτερα καὶ οὐτινος ὁ ἄσπρη ἐκ-
 πέμπει τερπέσμοα ὄξ, πληττων τὴν κατώτεραν μεμ-
 θράνον τοῦ περιεργίου ἐπὶ τοῦ θώρακος, τζιτζικί·
 τζιτζικί· Ἰλ.Γ.151 τεττιγισον εὐκοίτες, ὄ τῆ
 καθ' ἑλὴν δένδρων ἐφεζόμενοι ὅσα λειριόσασ-
 ον ἰαίσι, Ἡοιοδ.Ἐργ.582 καὶ ἄχτα τέττιξ·
 λιγυρὴν καταχέυει· ὄσιθιν πυκνὸν ὄπο πτερῶ-
 νων θέρος καματώσας ὦρα, αὐτ.Α.393, Σιμωνί-
 δ.173, Πλάτ.Φαίδρ.230C, Ξενοφ.14, Θεόφρ.Σμ.
 54 τέττιγες πολλοὶ γινόμενοι νοσώδεις τὸ ἔτος
 σημαίνουσι· παροιμ. τέττιγα περὰ εὐληφός
 ἐπὶ λάλοσ ἀνθρώπου· Ἀρχιλ.143· ὄμ. ἐν παροιμ.
 Ἐπιγρ.10,7 πνίγος ὀνομαῖαι καὶ μεσημ-
 ἑρίας λαλεῖν τέττιξ· ἢ ἀκάνθους τέττιξ παροιμ.
 ἐπὶ προσώπων σιωπηλοῦ· Ζηνοδ.Παροιμογρ.1,51,
 Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἀκανθῶσ· 2) κόσμημα χρυσοῦ
 τῆς κόμης, κορφῆς ἡ περὶ τὴν φέρουσά ὡσ κεφα-
 λὴν τέττιγα ἐκ χρυσοῦ, ὄς ἡ ἐσπερευθὸ ὁ κρω-
 δῦλος βλλ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐσορευθὸν ὄπο τῶν

πρὸ τοῦ Σόλωνος Ἀθηναίων ὡς σύμβολον τοῦ ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες, εἶτα δὲ ὑπὸ εὐ ἐνῶν Ἀθηναίων. ἴδ. ἐφήδων πρὸλ. τεπιγαφορός, τεπιγαφορῶ :: Ὁουκ 1,6 καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέσται κρωδῶλον ἀναδοξομένοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ δεσμών, Ἡρακλεῖδ.1 Πουτ.π. Ἀθῆν.12.512ζ. Ἔπιγρ. || ὁθ. κ. μ.φ. φρ.: Ἀριστ.φ.Νεφ.984 ἀρχατα . . . καὶ τεττίγων ἀνάστατα (πλήρη ὄρσαιον ἰδεῶν, μύθων) 3) τέττις ἐνάλιος εἶδος αστακού :: Αἰλ.Φι13,26 4) μέρος τοῦ ὠτός· Πολυδ.2,86 ἐστὶ λοβὸς τὸ περὶ τὴν κυψέλην 5) κωμ. ἄνω. ἀποδοσμένη εἰς τοὺς ζῆνους μαγείρους :: Ἀθῆν.14,659Α ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μαγέρον μαίωνα, τὸν δ' ἐκτίσιον τέττιγα, Ἡσ.

τέτυγμα παρακ. τοῦ τεύχ. βλ.λ.

τετυκεῖν ἐπ. ὄφρ. ἀπαφρ. τοῦ ρ. τεύχ. βλ.λ.

τετυφωμένος ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτ. π. βλ.λ. παρακ. τοῦ τυφῶ βλ.λ. μετ' αἰσῶσε, ἐπάσσεως, με περ-φάνεια :: Κλημ. Ἀλ. Παιδ.2,3,191 2) ὄνοητος, κούφως :: Δημ.665 ἀπλῶς καὶ κομῆδ' τετυφωμένος.

τετύχηκα παρακ. τοῦ τυγχάνω βλ.λ.

τετύχωνοι Ἡσ. «στειροτέρων, ἐνδέως ἔχοντες» πρὸλ. τιτῶμοι-ἄουαι.

τεῦ ὄφρ. τ. γενικ. τοῦ σὺ 2) ἰων. ἐπ. κ. ὄφρ. γενικ. τοῦ τίς :: κ. ἐγκλιτ. τευ γενικ. τοῦ τίς.

τεύχημα-ατος (τὸ) μτγ. τὸ κατασκευασμένον, ἐπιτεύγμα, ἔργον, κατασκευάσμα :: Δωσιπ.δ.ΑΠ15,26 ἐπὶ ὄνομα δὲ τεύγμ' ἄβροισας.

τευθαλλίς-ἰδος (τὴ) μτγ. τὸ φυτὸν παλῶνον ἄρρον :: Διοσκ.4,4 ἰάμφ. ἀνῶν.

τευθιάς-ἄδος (τὴ) μτγ. τευθίς βλ.λ.11 :: Φιλῶδ.Ε.2,13.

τευθίδιον (τὸ) ὄνομα. τοῦ τευθίς βλ.λ., κολομαράκι :: Φερικρ.130,10 τευθίδιος ἀπάλσις, Ἐπιπ. 15,4, Εἰδούλ.110 ὄσις ἐνεκα σπιδί' ἡ τευθιδία.

τευθιδωδής-ους-ες μτγ. ὁ ἐν εἰδὲ τευθίδος :: Ἀθῆν.7,318Β μαλακία καλεῖται τὰ τευθιδῶδη.

τευθίς-ἰδος (τὴ) κ. νεώτ. μαλάνιον ἀνήκον εἰς τὰ κεφαλοπόδα, δημ. κολομαράκι :: Σιμωνιδ.15, Ἀριστ. Ἀχ.11,56 ὄν ἐτ' ἐπίδομοι τευθίδος ζόμενον, ἡ δ' ὠπτημένη σίχουσα παράλαος ἐπὶ τροπέῃσι κειμένη . . . αὐτ'.1πν.929,934, Ἀριστολ.Ζ1.541β.13 αἰ δὲ σπιδά καὶ αἰ τευθίδες νέουσι ἄνω οὐμπελεγμένοι, Θεόδωρ.Σημ.40, Γαλ.6,769' || νεώτ.ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοσπυρίων 2) εἶδος τὸ ζυμαρικό, πλάκωντοῦ Ἡσ. ἐπέμμα πλάκωντοῦδες :: Ἀθῆν.7,326Β.

τευθός (τὸ) εἶδος τὸ μαλακίου, μεγαλύτερου τῆς τευθίδος βλ.λ.11 :: Ἀριστολ.Ζ1.490β.13, αὐτ.524α,25, αὐτ.ἀν.340, Νικ.Ἀλεξ.471 ὅς δὴ τὸ ῥηπέεις μὲν ὑπ' ὄστυλλίγεσσι ἀραιαίς τευθίδος ἐμφερταί νεαλῆς γόνος, ἡ ἀτε τευθὸς ἡ ἀτε σπιδάδος.

τευθός (τὸ) εἶδος ἰχθύος, βοσκόμενον κατ' ἀγέλας :: Ἀριστολ.Ζ1.610β,δ.

τευθόριον (τὸ) μτγ. τὸ φυτὸν πόλιον :: Διοσκ.3,110 2) τὸ φυτὸν ἐρυθρόδονον :: αὐτ.3,143.

τεύκριον (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. βοταν. ποώδες φυτὸν ἀνήκον εἰς τὰ χεῖλανθη, φαρμακευτικὸς ἡ ἄλλως χρῆσιμον καὶ ὄντως πλείστα εἶδη περιλαμβάνει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσος :: Διοσκ.3,97, -τεύκριον τὸ σκόρδιον [σκορδίς, σκορδῶχορτο], τεύκριον ἡ χαμαίδρις [χαμοδούρι], τεύκριον τὸ ξανθὸν [μοσκόχορτο, μοσκόχορτο, μοσκόσπουδιά], τεύκριον τὸ πόλιον [ἀμύραντο, λιβανόχορτο, παγογῶχορτο, βοτάνη τῆς ἀγάνης, χορτάρη τῆς Παναγίδος] 2) τὸ φυτὸν χαμαίρωφ' :: Διοσκ.3,98.

τεύκρινος (τὸ) μτγ. τὸ φυτὸν σκολοπένδριον :: Ψευδοκ.3,134.

τευκτιή-προς (τὸ) ἐπὶ τῶν λαῶν, κατασκευάσαν τὴν κατασκευαστικὴν ποιητῆς Ἡσ. Φῶτ., Σουῖδ.

τευκτικὸς-ἡ-όν ὁ ἰκανὸς νὰ ἐπιπέχη τὴ μτ. γενικ. ὄνοματι :: Ἀριστολ.ΗΝικ.1142β,22' κ. συγκρ. :: Φιλῶδ.Ρητ.1,145Β.

τευκτός-ἡ-όν Ἡσ. τευκτόν χειροποίητον, κατασκευαστόν Σουῖδ. :: Ἀντιφῶν.32,2.

τεύκτωρ-ορος (τὸ) μτγ. τευκτίς βλ.λ., δημιουργός :: Μανν.4,222, αὐτ.2,333.

τεύμασι-ἄουαι, ἐπ. ὄφρ. τευμήσατο, τεύχομαι, κοσμοσευάζω :: Ἀντιμ.3.

τεύχις-ους (τὴ) [τεύχως Ἡσ. ἐκαστοσευή, ποιήσεις] 2) (τυγχάνω) ἐπιτυχία, ἀπόκτησις [ἀντιπαστέλλε-τῶ χρεαίσι] :: Πλάτ.Ηθ.1071β, Ἄρρ.Ἐπικτ.2,5,8, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.11,82, Πλωτίν.1,5,2 3) ἐντευχίς βλ.λ.11, ἐντυχία, συντυχία :: ΑΠ15,25,23.

τεύς ὄφρ. κ. βοιωτ. γενικ. τοῦ σὺ :: Θεόδωρ.11,52.

τεύτάζω, παρακ. τετεύτακα [Πλάτ. Πολ.521β], ἐνδιατριβῶ, καταγινομαι, ἀσχολαῖμαι ἀποκλειστικῶς συνεχῶς εἰς τὴ :: Πλάτ.Φιλ.55β, αὐτ.Τιμ.90Β, Ὀργ.Κέλο7,347ζ οὐ χρό ἡμᾶς περὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα τευτάζωμεν, Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.14,132C τῶν περὶ τὴν κακότεχνον ταύτην διατριβὴν τευτάζοντων || κ.ἀπολ. καταγινομαι, ἀσχολαῖμαι, εἰς τὴ μετὰ σπουδῆς ἰδιοχρήσεως ἐπιμελεῖται :: Πηλεκλεῖδ. 36 πάντες δὲ τευτάζουσι οἱ δίακονοι, Πλάτ. Κωμ.89' || μτ. ἀπαφρ. ἐν εἰδ. σημ. διατάσσω, ποραγγέλλω τινὶ ἐπιειλημένως, ἴνα ἐκτέλεση τὴ :: Φερικρ.184' || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. :: Φρόν.Κωμ.36, Λουκ.Λεβ.21' 2) ρηματ.π. τευτασμός.

τευτασμός (τὸ) Ἡσ. «στρατηγία».

τευτάσσω δ. τ. τοῦ τευτάζω βλ.λ. :: Χρυσ. ἐν Ἐπιγρ.Αἰζωνίας.

τεύτλιον (τὸ) κ. σευτλίον [Διφιλ.Σ.π. Ἀθῆν.9,371Α, Πάπ.] ὄνομα. τοῦ τεύτλου βλ.λ. ἐν χρ. ἀνεῦ ὄνομα. σημ. :: Ἀριστ.φ.Βατρ.942, αὐτ.ἀν.130, Θεόδωρ.Φι7,26, αὐτ.Φαίτ.2,53, Διοκλ.ἀπ.1.

τεύτλις-ἰδος (τὴ) μτγ. τὸ τεύτλον βλ.λ. :: Θεόδωρ. Φι7,7,2, Διφιλ.47 τεύτλα τευτλίδια καλῶν.

τεύτλοις-εντος-εσσα-εν κ. συνήθ. τεύτλουδ' ὁ πλήρης τεύτλων ὄφρ. κ. ἡ νῆσος Τευταλῶσσα ἡ νῆσος τῶν τεύτλων :: Οἶσιν.8,42.

τεύτλον (τὸ) κ. νεώτ., ἰων. κ. μτγ., ἄπ. σεύτλον [Ἀλεξ.142,5, Εὐφρ.31, πᾶν. κ. σεύτλος [πθβ.] φυτὸν τὴν καλλιερπύρον ὡς κηπουρικὸν καὶ ὡς κτηνωτροφικόν, ὦν δὲ καὶ ὡς παραγωγὸν οἰκονοματός, πρὸς δὲ διὰ τὴν ἐκ τῶν ριζῶν τὰυ ἐξαγαγὴν σακχάρως ἀνήκον εἰς τὴν οἰκογέν. τῶν κηνοποιδωθῶν] :: Βοτροχομ.54 οὐ τεύτλος γλωρικός ἀπιδόσκομαι, 1πν. Ἀρκατ.63, Ἀριστ.φ.Εἰρ.1014, Ἀντιφῶν.1β1 τέμαχος ἐν τεύτλου . . κρόπηται στεγάσσησι, Εἰδούλ.35 τεύτλω περὶ ὄνομα καλυπτὰ ἔγγχευς, -τεύτλον τὸ κοινὸν [δημ. κοκκινούλι, παντζήρι], -τεύτλον τὸ σικελικόν [δημ.σέσκυλλοι].

τεύτλωρριον μαν. γογγύλιον :: Γεωπ.12,1,2.

τεύτλωσάκκαρον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ τῶν τεύτλων ἐξαγόμενον σάκκαρον.

τεύτλωφακή (τὴ) μτγ. ἔσσημα ἐκ τεύτλων καὶ φακῆς :: Γαλ.6,477 ὄστω δὲ καὶ τὴν τευτλωφακὴν ὁ Παρυντιῶς Ἡρακλεῖδης ὁ μόνον ἄγαινουσιν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν εἰδίδου, αὐτ.6,529.

τευτονικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Τεύτωνας :: τευτονικός πολιτιστικός, -τευτονικὰ πανοῦλια' || τευτονικαὶ γλώσσαι ὄνομασμα περιληπτικὴ μεγάλη κλάδος τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς ὀμολογίας περιλαμβάνοντος τὰς γλώσσας ἑλλανδικῆν μετὰ τῆς φαιακδικῆς, γερμανικῆν, φρεϊγκικῆν, σουηδικῆν, νορβηγικῆν, δανικῆν, ἰσλανδικῆν καὶ [κατὰ τὸ ἥμισυ μόναι ἀγγλικῆν].

τευχεφόρος-ον ποιητ. ὁ φέρων ὄπλα, ὁ ὄπλαφορῶν, ἔνοπλος :: Αἰσχ.Χο.627 ἐπ' ἀνδρῶν τευχεφόρων, Εὐρ.Ἐκ.654 τευχεφόρον μὲν τεύχος ἔκτελλον ἄνω Ἰσμηθιον πρὸς θυχθον.

τευχίης-εντος-εσσα-εν ὁ ὄπλισμένος :: Ὀπν. Κωμ.3,4 ὄρσιον ὑπερβα κερτατα τευχίηντα.

τευχίημα-ατος (τὸ) [τεύχω] κατασκευάσμα, δημιουργήμα :: Αἰσχ.ἀν.375 ἰκῶδ. διῶρθ. τέχνημα.

τευχέρης-ους-ες ἑνοπλῆς ἄπλησμένους ἄρμα-
τωμένους ἑβρ. τευχίης, τευχοφόρος: Ὀρφ. Ἀρρ.
257 κολίης ἔντροπον ἔβησαν νηὸς τευχέρης.

τευχοστῆρ-ηρος ἰθί [τευχος] ποι. ὀλίγη, πο-
λεμιοτής, μαχητής: Αἰολ. Πέρ. 902.

τευχοστῆς ἰθί [τευχος] ποι. τευχοστῆρ Βλλ.:
Αἰολ. Ἐπ. 644 χρυσήλατον γὰρ ἀνδρα τευχοστῆν
ἰδὲν ἀγει γυνή τις... Καλλ. Διοτ. 77 χαλκίφες καὶ
ὀδεύον Ἠφαίστῳ, τευχιστὰς δ' Ἄρῃος Ἄπο-
λλ. Ρ. 3, 415, Τρωφ. δ. 534.

τευχίτηρ-ορος ἰθί μν. τευχίτηρ Βλλ.: Τζέτ.
Μεθ' Ὀρ. 151.

τευχίτης-ιδος ἰθί μν. τὸ φυτὸν σχοίνος ἀρα-
δική: Διοσκ. Ι, 17, Πλιν. ΦΙ 21, 120.

τευχοπλάστις -ιδος ἰθί μν. ἡ κατασκευάζουσα
ἀγγεῖα: Λυκόφρ. 1379 τευχοπλάστιν παρθένον.

τευχοποιός ἰθί, ἰθί σχόλ. ὁ κατασκευάζων τευχή,
ἀγγεῖα: Σχόλ. Λυκόφρ. 1379 πρὸς τευχοπλάστις.

τευχος-ουσι ἰθί [τευχος] κ. μν. κ. νεώτ. ὄργανοι,
ἐργαλεῖον, τὸ πλείστον κτ. πλ.β. τευχία ὄργανοι
ποικηκὰ, ὅπλα, ὄργανα: Ἰλ. Π 114, αὐτ. Δ 532,
αὐτ. Κ 439, αὐτ. Ρ 210 Ἐκτορι δ' ἥρσοκα τευχεῖ ἐπὶ
χρῶ... αὐτ. Σ 451. Ὀδ. Ω 498, Ἠσιόδ. Α 451, Αἰολ.
ἀπ. ἐν Πάν., Σοφ. Α 1, 572 καὶ τὰμὰ τευχή μὴτ' ἀγνώ-
ναρχα... θήσομα Ἀχαιοῖς, αὐτ. Φιλ. 398, αὐτ.
577, Ἐύρ. Ἀνδρ. 617 κἀλλίστα τευχὴ δ' ἐν κελοῖσι
ἀσάμναι: 2) ὄμ. κτ. πλ.β. τὰ ἔθρονα ὄργανοι,
τὰ σκέυη τοῦ πλοῖου, ὡς λ.χ. αἱ κώπαι, τὸ ἱστία
κλπ.: Ὀδ. Ο 218 ἐγκοσμεῖτε τὰ τευχεῖ, ἑταίροι
νῆι μελαινῶ, αὐτ. Π 328. 3) ἂν. Ἄττ. ἰδίους τοῖς
ποιηταῖς καθ' ἑκ. ἀγγεῖον παντὸς εἴδους, εἰδ.
λουτήρ: Αἰολ. Ἀγ. 1128 πίττει δ' ἐν ἑνδρῶν τευχεῖ
ἰδιότρ. κύτει: 4) τεφροδόχος ὕδρῖα: αὐτ. 435
ἀντὶ δὲ φωτῶν τευχή καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου
ὄμοιο ἀφικνεῖται, Σοφ. Ἠ. 1114 φεροντας αὐτοῦ
σκήρα λειψάν ἐν βραχεῖ τευχεῖ, αὐτ. 1120, Ἐπιγρ.
Γρήτης: 5) κἀλη φηφοφορίας: Αἰολ. Ἀγ. 815 εἰς
αἰματηρὸν τευχὸς οὐ ὀχορηγοῦσας φήφοος ἔθεντο,
αὐτ. Εὐμ. 742. 6) ἀγγεῖον ἐν χρ. κτ. τὰς σπον-
δάς: αὐτ. Κο. 99 καθάρσασθ' ὡς τίς ἐκέμψας, πάλιν
δικούσα τευχὸς ἀστροφοῖσιν ὄμμασιν, Ἐύρ.
Π 168. 7) ὕδρῖα, στάμνος πρὸς ἔνθεσιν, μετακό-
μιον ὕδατος: αὐτ. Ἐκ. 609 οὐ δ' αὐτ' λαδοῦσα,
τευχὸς... βάφασ' ἔνεγκε θεῖρο ποτιγὰς ἀλός,
αὐτ. Ἀνδρ. 167, Διοκλ. ἀπ. 129. 8) κρατήρ, ποτή-
ριον: Ἐύρ. Ἰων. 1184 ἔδωκε πλῆρες τευχὸς, εἰς οἶ-
νον βαλῶν. 9) ἀμφορεύς: Αἰολ. ἀπ. 108. 10) ἀγ-
γεῖον ἀρωμάτων: αὐτ. 180, 5. 11) ἀμῖς, σύρο-
τήριον, καθοῖα: Σοφ. ἀπ. 565 περὶ δ' ἐμψ' κάρρα κα-
τάγνυται τὸ τευχὸς οὐ μύρον τευχῶν. 12) μικρὸν
πλαστῶσμον ἀγγεῖον, βάζο: Ξεκ. Ἀν. 5, 4, 28.
13) κιδίπων: αὐτ. Γ 5, 14 καὶ τάλλα πολλὰ ὅσα ἐν
ξύλινος τευχεῖσι ναυκλήρου ἄγουσιν. 14) κἀδος,
κούδας: αὐτ. Ἐλλ. 1, 711. 15) κυβέλη μελισσῶν: Ἀ-
ριστ. Ζι 625α, 26. 16) κ. μ.φ. ὡς ἐκ τοῦ σχήματος,
ὁ κἀλῆς ἄνθρωπος, αἰὼν τῆς μῆκος: Νικ. ἀπ. 74, 52.
17) λ. λατρ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν ἀγγεῶν τοῦ σώμα-
τος: Ἰων. Τόν. Ἀνδρ. 1, 24. 18) οὐτ. κ. τὸ ἀνθρώ-
πινον ὡσαύτως ὡς περιέχον τὰ ἐντὸς αἵμα, τὰ σπλάγ-
χα: Ἰων. Ἐπιδ. 6, 2, Ἄριστ. Φυσιογν. ΒΙ 06, 19. 19) ἐπὶ
τοῦ φῶς τῶν πτηνῶν: Ἐύρ. Ἐλ. 258 τευχὸς νεκρο-
σῶν λευκὸν ἐκλαχεύεται. 20) κτίσιμα, οἰκοδό-
μημα: Πάν. ἀνεκτίσθη τὸ τευχὸς ταῖτο. 21) θήκη
πρὸς ἔνθεσιν κυλίνδρον παπύρου: Πάν. 2) φά-
λλον χάρτου, γραφῆς ἐν κυλίνδρῳ: Ἀριστ. 179 κε-
λεύσας εἰς τῆν ἀποδοθῆναι τὰ τευχή, Κριναγ. ἐν
ΑΠ 9, 239 βῆλων... ἐν τευχῇ τῶδε πεντάς, Ἐπιγρ.
ἐν βυβλίσιος καὶ δερματινῶν τευχῶν, Πάν. τευ-
χὴ συγκολησῶν βῆλειδῶν. 3) νεώτ. μέρος
βῆθλου, συγγράμματος τυπωμένου καὶ διανευ-
μένου περιοδικῶς κ. γενικῶτ. φηλλάθων κατ' ἀ-
τιδιασίλην πρὸς τὸν τόνον ἢ τὸ τοριδίον.

τευχοφόρος-ον ὁ φέρων τευχή βλλ. 1), ὅπλα,
ὁ ὀπλοφόρος ἑβρ. Ρη33 βαθι πρὸς εὐνάς τὰς
Ἐκτορέουσι τῆς ψάσαστων... ἡ τευχοφόρων.

τευχός ἰθί [ἦα. κἀδελφός νόθος].

τευχὸς, μέλλ. τευχῶ- (Ὀδ. Α 277) ὄρ. ἔτευχε ἰλ. ε
338, ἐπ. τευχεῖα ἰοῦτ. Σ 607, Ὀδ. Θ 276, παρακ. τέ-
τευχα [Μακκ. ἐν ΑΠ 6, 40] [παρα τὸς κλασσικοῖς τὸ
τέτευχα παρακ. τοῦ τευχῶν], μέσ. μέλλ. τευχῶμαι
ἐν ἐνεργ. σμ. : Ἰλ. Τ 208. πῆ. παθ. ἐν Ἰλ. Ε 653,
ἀόρ. ἀπαφρ. τευχῶσασθαι ἴγμν. Ὀμ. Ἀπόλλ. 76, αὐτ.
221, παθ. μέλλ. γ' τευτεῶσθαι ἰλ. Φ 322, αὐτ. 5851,
ἀόρ. ἐτύχθη (αὐτ. Δ 470, Αἰολ. Εὐμ. 533) κ. ἐτευχῶσθαι
ἰλ. Πη. Εὐσθ. 17 ὄρ. γ, ΑΠ 6, 207, παρακ. τέτυγμα,
ὑπερα. ἐτέτυγμην [ισχ. παρ' Ὀμ.], γ' πληθ. τε-
τεύχασθαι, ἐτέτυχασθαι, τετευχῶσθαι ἰλ. Ν 22, αὐτ. Λ
708, Σ 574), κατασκευῶν, παρὰ γὰρ τεχνικήν ἔρ-
γασίαν, μάλιστα ἐν χρ. ἀναφορικῶς πρὸς ὀλίκα
πράγματα: Ἰλ. Β 101 ἔσθη σκλήπρον ἔχων τὸ μὲν
Ἠφαίστου κἀμ τευχῶν, αὐτ. Ε 61, αὐτ. Ε 195, αὐτ.
Σ 373, Ὀδ. Η 235 ἐμῆ ἰδούσα καλά, τὰ β' αὐτῆ
τευξῆ κ. παθ.: Ἰλ. Χ 511 ἐμῆτ' ἐνὶ μεγάρῳσι κένο-
ται... τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, Ὀδ. Τ 226.
2) εἰδ. οἰκοδόμῳ, κτίσῳ: Ἰλ. Σ 314 πρὸς δώματ'
Ἀλεξάνδρου βεβλήκει... τὰ β' αὐτὸς ἐτεύξε...
αὐτ. Σ 166, Ὀδ. Μ 337 σίφει καὶ Ἠελίῳ Ἰπέρφιον
πλοῖον νῆον τευχῶσμον κ. παθ.: Ἰλ. Ε 446 Περύφω-
ν, ὅθι οἱ νηὸς γε τέτυκτο, αὐτ. Λ 838, αὐτ. Ν 22, αὐτ.
Φ 322, Ὀδ. Ρ 210 βωμὸς δ' ἐφύπερθεν τέτυκτο μτ.
δοτ. δηλοῦσας τὴν ἄλην: Ὀδ. Κ 210 τετυγμένα
δώματα... ἔστασιον λάσσαι. 3) παρασκευά-
ζω, ἐτοιμάζω, εἶον φαγητῶν, δεῖναι: αὐτ. Ο 77
εἴπω δὲ γυναιξὶν δεῖπνον ἐνὶ μεγάρῳσι τετυκνῆν,
αὐτ. 94, Αἰολ. Ἀγ. 731. 4) κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.:
Ἰλ. Α 467 ἀστὸρ ἐπέει παύσαντο πόνου τοκόντων
τὰ δαῖτα, αὐτ. Β 430, αὐτ. Τ 208 τευξασθαι μέγα
δόρπον, Ὀδ. Κ 182, αὐτ. Μ 307. 5) παράγω, ἐπι-
φέρει, προξένω, ἀναφορ. πρὸς φυσικὰ φαινόμενα,
ἐνεργεῖας, γεγονότα, καταστάσεις: Ἰλ. Α 110
ἐκπῆδολος ἄλγκα τευχεῖ, αὐτ. Κ 6 τευχῶν ἡ πολὺν
ὄμβρον ἀθήσαντων ἢε χάλκασαν [περὶ τοῦ διός],
αὐτ. Φ 538, Ὀδ. Σ 350 γέλω δ' τὰ ἑτάροισιν ἔτευχον,
αὐτ. Ω 476, Πίνδ. ἀπ. 141 θεός δ' τὰ πάντα τευχῶν
βροτοῖς, Αἰολ. Εὐμ. 125 τὶ σοι πῆραταισι πράγμα
πλῆν τευχῶν κακά, αὐτ. Πρ. 1090, Σοφ. Τρ. 756 μέλα-
λοντι δ' αὐτῷ πολυθούτος τευχῶν σφαιράς, Ἐύρ.
Ἀνδρ. 644. 6) κ. παθ. προκαλοῦμαι ὀθ. συμβί-
νω, γίνωμαι, ὑπάρχω: Ἰλ. Δ 470, αὐτ. Λ 671 ὡς ὀπῶτ'
Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεκῶς ἐτύχθη, αὐτ. Μ 471, αὐτ.
Ο 122 πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύ-
χθη, Ὀδ. Δ 771 ὁ οἱ φόνος υἱὲ τέτυκται, αὐτ. Σ 138,
Αἰολ. Ἀγ. 750 παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέ-
ρων λόγας τέτυκται. 7) κ. ἀναφρ. πρὸς προ-
σωπα, καθιστῶ, κἀμνω, μτ. αἰτ.: Ὀδ. Ν 191 ὄφρα
μιν αὐτὸν ἀγῶσων τευξέειν, Πίνδ. Ν 4, 84 ὄμνος
δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων βασιλευσῶν ἰσοδαιμο-
να τευχεῖ φῶτα, Αἰολ. Εὐμ. 668, Ἐύρ. Ἡρακλ. 614 τὸν
μὲν ὄφ' ἀφελῶν βραχὸν ὤκισε, τὸν δ' ἄπιταν
εὐδαιμόνα τευχεῖ. 8) ἐν τῷ παθ. παρακ. ἀντὶ
τοῦ εἰμῆ, γίνωμαι: Ἰλ. Δ 84 Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων
ταμίης πολέμοιο τέτυκται, αὐτ. Ε 78, αὐτ. Ο 643,
Ὀδ. Ω 546 ἀντὶ κασιγιάνου ἑλίνος ἢ ἰκέτης τῆ
τέτυκται: 9) ρημοσ. η. τευχῆμα, τευχός.

τέφρα ἰθί κ. μ.σ. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. τέφρη τὸ
στερεὸν ὀπλοῦμα τῆς τελείας κοαισεως ἀνηκει-
μένου πινός, σποδός, σπῆχη: Ἰλ. Σ 25 νεωπαρέφω,
δὲ κριτῶν μέλαιν' ἀμφιπέταν τέφρη, αὐτ. Ψ 251,
Ἀριστ. Νεφρ. 177 κατὰ τῆς τραπέζης καταπέσας
λεπτήν τέφραν, Πλάτ. Λύσ. 210Α, Ἐοδόφρ. Σημ. 42,
Καλλ. ἐν Πάν. κηλὴ τὴν τέφρην οἶχεται ἰένω, τὸ πᾶρ.
Γαλ. 1812, 279 ἐκκρίνασα τὴν αἰὼν τέφρην τῶν ὑ-
περοπτηθέντων χυμῶν. 10) παροιμ. Φιλωνίδ. 7
ὄρκαυ δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω ἰδὲν

λαμβάνω ὑπ' ὄφιν μου' 2) μτφ. ὅτι ἀπομένει ἐκ τῆς αἰγῆς, τῆς ἀκμῆς, τῆς δόξης πνός.

τεφρατός-α-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς τέφρας, τεφρός, στοχτός: Αἰλ.Ζ1,6,38 μέλαινα αἶ ψίστασι ἡ τεφραταί.

τεφρατός-ἡ-όν μτγν. ὁ κατασκευασμένος ἐκ τέφρας, ἐπὶ φαρμάκῳ χρησιμοποιομένου κατὰ τῆς ὀφθαλμίας: 'Αέτ.7,10,5.

τεφρατόπατος [ὁ] νεώτ. ἀπόπατος εἰς ὃν γίνεται χρίσις τέφρας πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς δυσσασίας.

τεφράς-άδος [ὁ] μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς τέφρας, στοχτός: Αἰλ.Ζ1,10,44 γένη καί τεττίγων αὐκ ὄλλα ἴα· ὁ μὲν γάρ τεφράς ἐκ τῆς χροῖας ὀνομάζεται.

τεφρείης-εντος-εσσα-όν μτγν. ποιητ. τ. τοῦ τεφρός βλ.λ.: Νόνν.Δ 6,228 λύματα τεφρήντα.

τεφρίζω μτγν. ἔχω τὸ χρώμα τῆς τέφρας, εἶμαι στοχτός: Διοσκ.1,14, 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,9 τεφρίζον πόνον 2) μτθ. 'Ἡσ. ἐτέφρισεν ἐνέπρησεν.

τεφρίνος-η-ον τεφρός, στοχτός: 'Ἰππ. Ἀνατ.1.

τεφρίων [τὸ] μτγν. φάρμακον τὸ χρώματος τεφρός, ἰδίως ἐν χρ. διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦς: Κέλ.α,6,7, 'Αέτ.7,10 [ἰδ.ἀνάγν. τεφρόν βλ.ἐλ. τεφρός].

τεφρίτης [ὁ] νεώτ. ὀρυκτολ. ἠφαισταγενεῖς πέτρωμας, πρῶτον τεφρόν, ἀσπιώτερον δὲ μέλανος, περιέχον πυριτικόν ὀξύ κατὰ τὸ ἥμισυ περιου τῆς μάζης του, ἐμφανίζον δὲ ὑψηλὸν ὄρειον πρὸς τὴν τοῦ βασάλτου.

τεφροδοχείον [τὸ] νεώτ. δοχεῖον ἐν ᾧ φυλάσσεται ἡ τέφρα· 2) εἰδ. σκεῦος ἐπιτραπέζιον ἐν ᾧ ἐναποτίθεται ἡ τέφρα τῶν σιγάρων, τασάκι.

τεφροδόχη [ἡ] νεώτ. τὸ τεφροδοχεῖον βλ.λ.

τεφροδόχος [ἡ] νεώτ. ὁ ὑπὸ τὴν ἐστίην ἡ τὴν θερμάστραν χῶρος, ἐν ᾧ καταπίπτει καί ἀθροίζεται ἡ τέφρα· 2) ἡ τεφροδόχη βλ.λ.

τεφροειδής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς τέφρας, στοχτός: Διοσκ.4,109 τὰ φύλα λευκότερα καί τεφροειδῆ· 2) ὁ ὁμοῖος κατὰ τὴν σύστασιν πρὸς τέφραν.

τεφροκάναος-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα κισινοῦν ἀποκλίνον πρὸς τὸ τεφρόν, γκρι μπλέ.

τεφρομέλας-ανος-αν νεώτ. ὁ ἔχων χρώμα τεφρόν βαθὺ πρὸς τὸ μέλαν, στοχτόμαρος.

τεφρομυλιτικός-ιδος [ἡ] νεώτ. λατρ. φλεγμονὴ τῆς φαίδας οὐσίας τοῦ νωτιαίου μυελοῦ, παρατηρούμενη ἐν ὀξείᾳ μὲν καταστάσει εἰς τὴν νωτιαίαν παρὰ δὲ εἰς τὴν προοῖσαν μυϊκὴν ἀτροφίαν.

τεφροποιῶ-έω μον. μεταβάλλω τι εἰς τέφραν, κσιω καὶ κῆνω στάγη: Καισάρ.984 [ἐκδ.Μι.1.

τεφρός-ά-όν κ. νεώτ., ἰων. βηλ. -α, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς τέφρας, στοχτός: 'Αριστλ.Ζ1 Σ19α,2 Ν1κ.Θπρ.173 ἄλλοτε μπλινδέσσα καί ἀλάσκα καί ἄλλοτε τεφρῆ, Βάθρ.65,1 τεφρῆ γέρανος· || τὸ οὐδ. τεφρόν ὡς οὐσ. εἰδὸς καλλυρίνου: Κέλ.α,6,6,7, 'Αέτ.7,10, αὐτ.7,23 [ἰδ.ἀνάγν. τεφρίων βλ.λ.].

τεφροσούτης [ὁ] νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ σφραγίζεται πρὸς τὸ ἔξει ἡ τέφρα ἐκ τῆς τεφροδόχου τῶν ἐπιών, τῶν θερμαστρῶν.

τεφροσούτος-ον νεώτ. ὁ τεφρός τὴν χροιάν.

τεφρώω-ῶ μτγν. μεταβάλλω τι εἰς τέφραν διὰ καύσεως, τὸ καίω καὶ τὸ κῆνω στάγη· 'Ἡσ. ἐφρώσας: σποδῶσας, Σουίδ. ἐτεφρώσας, ἐμπρήσας, σποδῶσας: Λυκόφρ.227 τεφρώσας γυθα Ἀνθώφ πυρῖ, Διογ.Π.1,62 τεφροσάνας [τὰ οὐσιᾶ] ἐπὶ τῆς χύραν ἐπίγρα· || ὄμ.κ. ἐν τῷ μέτ.τ.: Νικ. 'Αλέξ.534 οὐν δὲ καὶ οἰνπρην φλογὶ τρύγα τεφρώσαιο, Νόνν.Δ 2,116· || παθ. καίμαι μεταβαλλόμενος εἰς τέφραν, γίνομαι στάγη: Θεόδρ. Πυρ.20, Λεωνίδ.Τορ.ΑΠ 5,187 βεβλήματ' ἐκ δολίου κέρας καὶ πᾶς τεφροσάμ· 2) καταστρέ-

φω διὰ πυρπολήσεως, δι' ἐμπρησμοῦ: ΚΔ Πέτρ. 2,26 καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρων τεφρώσας· || κ. παθ. πυρπολοῦμαι, καίμαι: Χρηστ. Σιδ.5,123 χθόνα τεφρωθεῖσαν· 3) παθ. ἐν εἰδ. σμ. καλύπτομαι ὑπὸ τέφρας, σκεπάζομαι μὲν στρώμα στάτης: Δίων Κ 66,21 τῶν .. κραιουριμμένων καί τεφρομμένων· 4) ρημτ.π.τέφρωσις.

τεφρωδής-ους-ές [τέφρω] μτγν. ὁ τεφροειδής βλ.λ. ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ χρώμα ἡ τὴν σύστασιν πρὸς τέφραν, στοχτός: Θεόδρ.Πυρ.39, Βάθρ. 85,14, Πλούτ. Ὁσμ.8 τόπος .. κόνιν τεφρωδῆ καὶ μέλαιναν ἐκ βάθους ἀναδιδοῦς· || νεώτ. εἰδ. τεφρωδῆς φῶς τὸ ἀμυδρόν, τεφροχρῶνον φῶς δι' οὗ, διαν ἡ σελήνη ἐμφανίζεται μνηροειδῆ, φωτίζεται τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ διακοῦ αὐτῆς· 2) νεώτ. ὁ πλήρης τέφρω.

τεφρωσικός-ῆς [τέφρω] μτγν. ἡ μέτρι μεταβολὴ εἰς τέφραν καίσις, ἡ ἀποτέφρωσις: Σχόλ. 'Αριστφ.Νεφ.771, Διοσκ.1,86.

τεφτέρι [τὸ] ὄμ. κ. δεφτέρι κ. ντεφτέρι ἡ διφθέρα, ἡ βίβλος· 2) κατάστιχον, τετράδιον λογαριασῶν, λογαριαμωτάριον.

τεχνάζω κ. μον. κ. νεώτ. μετατερίζομαι, ἐφρομάζω, ἐπινοῶ τέχνην: 'Αριστλ.ΗΝικ.1140α,11, ΗΜ 1197α,13· || παθ. ἐντέχνω κατασκευάζομαι: 'Ἰππ. 'Αέρ.18 ἄμαξι τεχνασμάται ὤπερ οἰκήματα· 2) χρησιμοποῦμαι τεχνάσματα, πονουργίας, φέρομαι πανουργῶς, δολίως, μηχανεύομαι δόλια: Ἡρ.3,130 κατεφάνη τὸ τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάματα, αὐτ.6,1, 'Αριστφ. Ἀχ.385 τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε καὶ πορρίζεις τοῖδας, αὐτ.Βάτρ.957, Πλάτ.Νόμ.997α ἐλών δὲ ἀνδροποδισμὸν ὑπόδικον ἔχεται τὸν τεχνάζοντα μέτα τοῦ δούλου, αὐτ.Ἰππ.Ε 371D, Ξεν. Ἀπομ.3,11,7 τοὺς λαγῶς θηρώμενος πολλά τεχνάζουσι [χρησιμοποιοῦν τεχνάσματα, κόλλη γιὰ τὸ κυνήγι] μτ. συστ. αἰτ.: Πλούτ.Τιμ.10 ἀπάντη ἐπὶ τῷ διαβάσει τεχνάζοντα κ. παθ. ψΛουκ.Φιλόν.26 ἐπινοῶ τεχνασμένῃ· || μετ' ἀπαφρ.εὐφυῶς, πανουργῶς ἐπινοῶ, ἴα ..: 'Αριστλ.Πολιτ.1259α,32 ἀμφοτέρω γὰρ ἑαυτοῖς ἐτέχνασαν γενέσθαι μονοπωλίαν, Πλούτ. 'Αлк.19, αὐτ.Μάρ.25 τεχνάζων πρασπεσόντα τὸν ὄψων μὴ μένει ὀρθόν· 3) τὸ μέτ. τεχνάζομαι κ. μον. κ. νεώτ. ὄμ. ἐπινοῶ, σοφίζομαι, σκαρφίζομαι: Ἡρ.2,121,1 τεχνάσονται οἰκοδομῶν τὸν θεσαυρὸν τοῦ βασιλέως, Δίων Κ 54,21 τὸν ὄμ. τεχνασμένους· μτ. πλαι, προτ.: Πλούτ, Καισ.43 ἀνεβόησαν μὴ περιμῆνεν, ἀλλὰ μάλλον, ὄμως τάχιστα συνίσσιν .. τεχνάζεσθαι καὶ στρατηγεῖν· || μεταβάλλω δι' ἐπινοήσεως: Γεωμ.10, 19,1 πινέ τὸν ἡλίου τοὺς καρποὺς ἐφροσῶν τεχνάζονται οὐτῶν πρβλ. τεχνώμαι-όμαι· 4) ρημτ.π. τεχνόσωμα, τεχνασμάς, τεχναστός.

τεχνάρχη [ὁ] μον. ὁ πρωτεύων, ὁ λῶν ἐμπειροσ εἰς τὴν τέχνην: Τζέτζ. 'Ἡσιόδ. 'Εργ.260.

τεχνασμα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. κ. ὄμ. π. πᾶν τὸ ἐντέχνω εἰρησμένον, ἔργον τέχνης, τεχνουργημα: 'Επιγρ.Ρόδου κατῶν ἀνέθηκα τῆλῶθεν ἐκ ἠνσιο Ρόδου τεχνασμα ποθεινά· μτ. γενικ. δηλοῦσθς τὴν ἄλην: Εὐρ. Ὀρ 1053 πῶς ἀν εἶρωσ ψαυτὸν .. κτάνοι καὶ μῆμα δέξαιθ' ἐν, κέδρου τεχνασματᾶ· Ἡρώδου.Ἰοτ.4,15,6 τριβόλους καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρω· 2) κ. νεώτ. κ. ὄμ. εὐφυῆς, πανουργία, μηχανή, κόλλη: Εὐρ. Ὀρ.1560 τὸ μητροκτάνω τεχναμάτ' ἐστὶ τῆλα καὶ πολὺς γλέως, 'Αριστφ. Ὁσμ.198, Ξεν. 'Ελλ. 6,4,7 τεχνάσματα τῶν προσετηκῶτων, Πολύαιν.2, 3,8 Ἐπαμεινώνδας βαρρῆν αὐτοῦς ἐπισει συαί τεχνάσμοσι, αὐτ.1,21,2, Θεοδώρ. Εὐκλ. Ἰοτ.π.Θηρ. Στεφ.ἐμ.λ., Καλλίγ. Ὁλ.ἄν.Βλ.91 ἀλλὰ δὲν ἐσπερτρο τεχνασμάτων ἡ πολυμήχανος κεφαλή του.

τεχνασμός ἴδι μγν. πανούργος ἐπίνοια, τέχνασμα: Μαν.4,332 θεοδοκατηγορίαίς τε κατηγορηγίς τε τεχνασμοί.

τεχναστός ἡ-όν ὁ διὰ τῆς τέχνης πεπονημένος, κατεσκευασμένος, τεχνητός: Ἀριστ.ΛΜ 637b,25 ὄσπερ ἐν τοῖς τεχναστοῖς, οἷον οἰκία.

τεχνασόμεαι δημ. τεχνόδεσσαι, ἐπινοῶ.

τεχνεῦω μγν. κατασκευάζω, δημιουργῶ: Ἰω. Χρυσ.Ὁμ.5,4,33 τῖνος ἔγκεν τὸν μέν ὄρανόν ἀπαρτισθέντα παράγγελον, τὴν δὲ γῆν κατὰ μικρόν τεχνεῦεν αὐτόν φρονίῳ ὁ Μωδοῦς;

τέχνη (ἡ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. δεξιότης ἰκανότης ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου πινός, ἰδίως χειρωνακτικοῦ: Ἰλ.Γ δὲ ἀνέρας, ὅς ῥά τε τῆν ἡλίον ἐκτάμνησιν ἰεῖν ναυπηγοῦ, Ὀδ.Γ 433 ὄπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκίῃσι, περὶστα τέχνης, αὐτ.Ζ 234, αὐτ.Λ 614 ὅς κείνον τελαμῶνα ἔειπ' ἐγκάτατο τέχνην, αὐτ.Ψ 161, Πινδ.Ὁ 7,50 αὐτὰ δὲ σφισιν ὄπισσα τέχνην πᾶσαν ἐπιχθονῶν Γλαυκῶπις ἀριστοπέδων χερσὶ κρατεῖν, αὐτ.Ν 1,35' ἔειπ' ὀνότως: κ. κτ. πληθ.: Αλογ.Αγ.249 τέχνη δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντος, αὐτ.Εὐμ.17, Σοφ.ΟΤ 389' 2) εὐφροσύνη, πανούργος ἐπίνοσις, δολικότης, πανουργία: Ὀδ.Δ 445 οὐδ' ὁ γέρον δαλίης ἐπαιήθητο τέχνην: Ἡσίοδ.Θ 160, Πινδ.1,34,54, Σοφ.Φιλ.88 ἔσθην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πρᾶσιεν κακῆς' ἰδίως κτ. πληθ. πανουργία, τεχνασμοί, τερπίασι: Ὀδ.Ὁ 327, αὐτ.Ὁ 332, Ἡσίοδ.Θ 929, Πινδ.Ν 4,57 δολίαις τέχναισι χρυσόμενος, - με διάφορος τέχνης τῆν κατάφερα: 3) τρόπος, μέσος δὲ οὐ ἐπιτυχάνεται π (ἀνευ κακῆς σημ.): εἰδ. ἐν φρ. μῆδεμιά τέχνη κατ' οὐδένα τρόπον: Ἡρ.1,112 ἐχρήζε μῆδεμιά τέχνη ἐκβαίειν μιν, Λυσ.13,95' 4) δημ. φρ. πᾶσα τέχνη κατὰ πάντα τρόπον: Ἀριστοτ.Νεφ.1323 ὄν γέγονας καὶ ζυγανέταις, . . ἀμυδρότε μὴ τυπταμένῳ πᾶσα τέχνη, αὐτ.Θεσμ.65, Ξεν.Αν.4,5,16 πᾶσα τέχνη καὶ μηχανῆν, Σοφ.Α1,752 παντοῖα τέχνη εἰρεῖα . . Αἰανθ' 4) ἐπαγγέλιμα, ἐπιτήδευμα: Ἡρ.3,130 φᾶς ἀτρέκεις μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὀμίλησας δὲ ἱπρῶ φλαύρος ἔχειν τὴν τέχνην, Αλογ.Πρ.254 πυρός, ἀφ' οὗ γὰρ πολλὰς ἐκμαθῆσονται τέχνας, αὐτ.506, Ἀριστοτ.Βάτρ.811 ὅτι τῆς τέχνης ἔμπερος ἦν, Ξεν.Αποιν.3,10,1-ἡ τέχνη τοῦ ἐπιηλοποιοῦ - τοῦ ἡλεκτρολόγου - τοῦ οἰκοδόμου' παροίμ. μάθε τέχνην καὶ ἀφ' ἧν καὶ ἀν πενίαςος πᾶσα' τῆνη: 5) φρ. ἐν τῇ τέχνῃ εἶμι ὁσὼς τὸ ἐπαγγέλιμα: Σοφ.ΟΤ 562 τὰτ' οὐν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ, Πλάτ.Πρωτ.317C' ἢ τέχνην ποιοῦμαι τὴ χρῆσιν μοσιῶν τὴ ὄσ ἐπαγγέλιμα μου: Δημ.982' ἢ ἐπὶ τέχνη μονθάνω τὴ ἐκμανθῶν τὴ ὄσ ἐπαγγέλιμα: Πλάτ.Πρωτ.312B, αὐτ.315A' 6) ἐντ. νεώτ. ἡ ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἔργου λειτουργίας πινός κτωμένη πειρα, ἐμπειρία, γνώσις: ἡ ζαχαροπλαστική τέχνη, - ἡ κηπουρική τέχνη' ἢ γενικ. ἐπιτηδεύου τῆς ἰκανότητος, μαστοριά' 4) δεξιότης, ἰκανότης πρὸς ἐφαρμογὴν θεωρητικῆς κτηθειῶν γνώσεως, διὲ καταλλήλου μεθόδου [κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἀπλὴν ἐμπειρίασι: Ἐπιχ.171,11, Πλάτ.Φαῖδ.90B ἐπειδὴν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι ἀνευ τῆς περὶ τοῦ λόγου τέχνης [τῆς ρητορικήσ], αὐτ.Φαῖδρ.245A, Ἀριστοτ.Πρτ.135A,11 τὸ δὲ τοιοῦτον ἦδη πάντες ἀν ὀμολογήσασιν τέχνης ἔργον εἶναι, - Ποιητικὴ τέχνη ἴπλος ἔργου τοῦ Ἀριστλ.' ἢ κτ. πληθ. αἱ τέχναι τὰ θεωρητικὰ συστήματα: αὐτ.135A,12 οἱ τὰς τέχνας τῶν λόγων συντηθέντες: ἢ ὁσ. τέχνη ἐν ἐπιρρ. χρ. διὰ τῶν τεχνικών κανόνων: Πλάτ.Εὐθ.282D σφῶν δὲ ἀπότερως βούλειται, ταῦτόν τοῦτα τέχνη πρᾶττων ἐπιδειξάτω, αὐτ.Πολ.381B, αὐτ.'ἰων 332C' 7) ἡ ἰκανότης πρὸς δημιουργίαν ἀισθητικῆς συγκινήσεως διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἔργων πραγματοποιῶν τῆν

ἰδέαν τοῦ ὄραίου, τοῦ κολοῦ, ἀ. καλλιτεχνία: ἡ τέχνη τῆς ζωγραφικῆς - τῆς γλυπτικῆς' ἢ καλλιτέχνην περιλήπτικῃ ὀνομασία τῶν τεχνῶν τῶν σκοποῦσῶν εἰς τὴν πραγματοποίησην τοῦ κάλλους, ἡτοί τῆς ποιήσεως, τῆς μουσικῆς, τῆς ὀρχήσεως τῆς ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, ὡς καὶ τῶν διακοσμητικῶν, λεγομένων τεχνῶν' ἢ πλαστοικὰ τέχνην αἰ ἐκ τῶν κολῶν τεχνῶν εἰς τὴν ὄραση ἀποτεικόμενα, ἡτοί ἡ ἀρχιτεκτονική, γλυπτική, ζωγραφική καὶ αἱ διακοσμητικὰ τέχνηα, ἀ. στασικαὶ, ἀποτελεστικαί, ἢ ἐν χώρῳ τέχνηοι' ἢ μουσικὰ τέχνηα αἰ διὰ τοῦ λόγου, τοῦ ἴχου ἢ τῆς κινήσεως πραγματοποιῶμενα, ἡτοί ποίησις, μουσική καὶ ὀρχησις ἀ. ἐν κινήσει, πρακτικαί ἐν χρόνῳ ἢ τοῦ εὐθύρου τέχνηα: ἢ τέχνηα διακοσμητικὰ αἰ σκοποῦσα εἰς τὴν καλοκαθηγητικὴν ἐμφάνισιν, χρῆσιμων ἄλλως ἀντικειμένων, οἷον λχ. ἡ ταπητουργία, ὑδαυουργία, κεραμική, βιβλιοδετική, ἀ. βιομηχανικὰ ἢ ἐφαρμοσμένα: ἢ τέχνηα ἐλευθέρια αἰ κατὰ τὴν παρ' ὄρασην ἀνιληφίαν εἰς ἐλευθέρως ἀνδρᾶς ἀρμόδιους αἰσχρολαί [ὡς λχ. ἡ γραμματική, διαλεκτική, φιλοσοφία, ρητορική, μουσική κ. ἀ], κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰς χειρωνακτικὰς, τὰς εἰς τοῦσ δούλους ἀρυστοῦσας: 8) ἔργον τέχνης, χειροτέχνημα, ἰδιωσύργημα: Σοφ.ΟΚ 472 κρατῆρες εἰσιν, ἀνδρῶς εὐχεριος τέχνη, αὐτ.ἀν.156 δηλοῖς . . Ἡφαίστου τέχνη, Στράβ.14,1,14, Πaus.6,25,1 ἑλεφαντος δὲ ἐστὶ καὶ χρυσοῦ, τέχνη Φειδίου, Πάπ. 9) ἡ συντεχνία, τὸ σωματεῖον τῶν τεχνιτῶν: Ἐπιρρ ἡ τέχνη τῶν λιθοργῶν - τῶν σακκοφόρων, Πάπ τοὺς καταλειπομένους ἀπὸ τῆς τέχνης.

τεχνηεῖς-εντος-εσσα-ἐν ποι. ὁ ἐντέχως ἐργασμένος, κατεσκευασμένος: Ὀδ.Ὁ 297, Χριστόδ. Ἐκφρ.294 σχήματα τεχνηέντι, Ἐπιρρ. αὐδὴ τεχνηεσσα λίθου: 2) ἐπὶ προο., ἐπιδείξις, ἐπιτήδειος: Ὀδ.Η 110 ὄσσον Φαίλικας . . ἴδριες . . ὡς δὲ γυναῖκες Ἰσθῶν τεχνηεσσῶν: ἢ ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου: Ἐπ.'Αλ.Αδ.7,11 (ἀμφιβ.).

τεχνηέντως ἐπιρρ. κ. νεώτ. δεξιῶς, ἐπιτηδείως, μετέχνη: Ὀδ.Ε 270 αὐτὰρ ὁ ηηδάλω ἱθύνεω τεχνηέντως ἤμενος: 2) εὐφύως, πανούργως, ἐν χρ. ἰδίως ἐιρωνικῶς: ἐνήργησε τεχνηέντως καὶ τὸν ὑπεσκελίσειν.

τεχνημα-ατος (ἡ) τὸ μετὰ δεξιότητος ἐπιτηδεύουτος ἐργασμένον, τὸ προῖον ἐντέχνου ἐργασίας: Σοφ.Φιλ.36 αὐτόβυλον ἐκπύωσι, φλαυρογροῦ τινος τεχνηάτ' ἀνδρῶς, Μαν.2,322. Λουκ.Τραγῶδ. 148 κυκλώντες ἐπὶ φαρμάκων τεχνηήματα, αὐτ.Φιλοφ.19' 2) δολία, πανούργος ἐπίνοια, τέχνασμα: Αλογ.ΑΠ 322 κάπηλα προσφέρων τεχνηήματα, Εὐρ.ΙΤ 1355 ὄσ ἐσεῖδονμεν δολία τεχνηάτ', Πλάτ.Κατο.49' κ. ἐπὶ ἀνευ κακῆς σημ., ἐπίνοσις, ἐφεδέρημα: Πλάτ.Φαῖδρ.269A, αὐτ.Πρωτ.319A ἡ καλόν, ἦν δ' ἔγω, τέχνημα ἀρα κέκτησαι, αὐτ.'ἰπν. Ε 368D τὸ μνημονικὸν τέχνημα: 3) ἐν χρ. κ. ἐπὶ προο.: Σοφ.Φιλ.928 πανουργίας δεινῆς τέχνημα ἰὸ Φιλῶκτις πρὸς τὸν Νεαπολίεμονι.

τεχνημόνονος-ος-ον ὁ ἐντέχως ἐργασμένος, κατεσκευασμένος: ΑΠ 9,504 τεχνημόνος αὐλοῦς, Παῦλ.Σλ. Ἀρμ.6,117 κυρτωθῆν ἀνευ τεχνημόνος κόσμη' κ. ἐπὶ διακοσμητικῶν ἔργων, ὁ μετὰ κολλῆς ἀξιολογῶ ἐπίνοιας συγκροτηθεῖς, δημιουργηθεῖς: Νῶν.Δ 42,81 οὐ τεχνημόνι θεομῶ: 2) ἐπὶ προο., ὁ ἐπιδείξις, ἰκανὸς τεχνίτης: Ὀππ.Κων.1,326 τοὺς γράφον τεχνημόνος ἀνδρας.

τεχνηεῖς-ως (ἡ) μγν. τέχνασμα, ἐπίνοημα πρὸς ἐπιτυχῶν σκοποῦ: Διον.Ἀλ.Δημ.38.

τεχνηεῖς-ος-ος ἡ-όν μγν. ὄπρ. γρ. τεχνικὸς τεχνικός, ἐτεργος, ἰδ. ὁ μετὰ κληπάτης, φιλακαλίας: Πολύδ.32,11,10 Ὀσφέρνην εἰσαγαγεῖν τῆν ἰακὴν καὶ τεχνητικὴν ἀσώτεια.

τεχνητός-ή-ό(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τῆς τέχνης γινόμενος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν φύσει ὑπάρχοντα: Ἰνπ. Ἰητρ.3 ἀγῆς μὲν οὐδ' ἴδωσ' εἶδωσ', τὸ μὲν κοινόν, τὸ δὲ τεχνητόν, Γλωττ.4,4, 23 τὰ τεχνητὰ τῶν ὀργάνων, -τεχνητὰ ῥητίναι ἱριτυνόμεναι οὐσίαι, τεχνητῶς, διὰ χημικῶν μέσων παραγόμεναί, -τεχνητοὶ ὀδόντες' εἶδ., Ἰ. Πλούτ. Περ.6 τεχνητὰ σύμβολα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ βεῖα' || τεχνητὰ γλῶσσαι αἰ μὴ φυσιολογικῶς ὑπὸ τῶν λῶν διαπλασθεῖσαι, ἀλλ' ἐπιτήδεας κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τινος πρὸς κοινὴν χρῆσιν: ἡ Ἐσπεράνα εἶναι μία τῶν τεχνητῶν γλῶσσῶν' 2) εἶδ. νεώτ. γεγονοῦν. τεχνητὴ γονιμοποίησις ἢ διὰ τῆς ἐπικονοίας τῶν ἀνθέων φυτῶν τῆν ἐπιτυχανομένην τεχνητῶς παραγωγὴ νέων καρπῶν.

τεχνητός-ήρος(ι) μτγν. τεχνίτης, κατασκευαστής: Μαν.2,327 ἀνδρας τεχνητορας μύρων.

τεχνητός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον τεχνητόν βλλ., δι' ἐντέχνου ἐργασίας.

τεχνικά ἐπίρρ. δημ. μετέχνη, ἐντέχνως, μετ' ἰδιαίτερας τεχνικῆς δεξιότητος: Σολωμ. Ἐθν. Ὀδμ. Ὀδμ. 212 ἀλυσιμένο τὸ καθένα τεχνικά, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 54,30 πεντάμετρας καὶ παλλήκας ἄντρικω-μένα ὅλα βαλμένα τεχνικά σὲ παραμυθί.

τεχνική ἰήη νεώτ. κ. δημ., τὸ σύνολον τῶν μεθόδων, τῶν κανόνων καθ' οὓς ἐκτελεῖται τεχνικὸν τὸ ἔργον: ἡ τεχνικὴ τῆς γεωγραφίας - τῶν σιδηροδρομικῶν κατασκευῶν' || ὅμ. τὸ σύνολον τῶν κανόνων οὓς δεόν να ἀκολουθήσῃ ὁ δημιουργὸς καλλιτεχνικῶν τινος ἔργου: ἡ τεχνικὴ τοῦ δράματος - τοῦ θεάτρου' 2) τὸ σύνολον τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς ἐργασίας καλλιτέχνη τινος ἢ καλλιτεχνικῆς σχολῆς: ἡ τεχνικὴ τῶν ἐμπροσασιονιστῶν' 3) τὸ σύνολον τῶν τεχνικῶν μέσων τῶν ἐξυπηρετοῦνται τῆν μεθοδολογίαν ἐπιστήμης τινος: ἡ τεχνικὴ τῆς χημείας.

τεχνικός-ή-ό(ν) [τέχνη], κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ., δεξιός, ἠσκημένος εἰς τὴν ἐπιτήδεον, ἐπιτέλειος: Ἐνικ.171,11, Πλάτ. Συμμ.186C, μετ' ἐμφορῆς, διορ.: αὐτ. Θεατ.107C, αὐτ. Λόγ.185B, αὐτ.185D' || μάλιστα ἐν χρ. ἐπὶ ρητοροδιδασκάλων, γραμματικῶν κττ.: αὐτ. Φαῖδρ.273A διελέλυθας ἂ λέγουσιν οἱ περὶ τοῦς λόγους τεχνικοί, αὐτ. Γοργ.504A' || ἐμπερικοῦ, πρακτικῶς [κατ' ἀντιδιαστολήν] πρὸς τὸ θεωρητικῶς: Ἀριστ. Λ. ΗΝικ.1180b,20' 2) ὁ παυόργος, ὁ ἐντέχνως, εὐθύς ἐπινοήσας, ἐπὶ πραγμ.: Πολύβ.16,6,6 καὶ γὰρ ἐποιοῦσιν αἱ τεχνικὸν ἐν τοῦτοις τοῖς καιροῖς οἱ περὶ τὸν Ἄτταλον' 3) ὁ μετὰ τέχνης, δεξιότητος ἐργασζόμενος: δδ. κ. ὁ συστηματικῶς, κανονικῶς, τακτικῶς: Πλάτ. Φαῖδρ. 273B τοῦτο δ' ἄ... σοφόν εὐρών ἀμα καὶ τεχνικόν ἔργασιν, αὐτ. Γοργ.504B, Ἀριστ. Πολιτ.1 τεχνικὴν παιδείαν' 4) ὅμ. ἐπὶ πραγμ., ὁ διὰ τεχνικῆς ἐργασίας πεποιημένος, ὁ ἄνθρωπος τῆς τέχνης, ἀντίθ. τῷ αὐτοφύει: Θεοφρ. Λίθ.55.

τεχνικός-ότης(ι) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐντέχνου, ὁ τεχνικὸς χαρακτήρ πράγματος τινος.

τεχνικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τοῦς κανόνους τῆς τέχνης, ἐντέχνως, τεχνηέντως: Πλάτ. Χαρμ.173C καὶ τὰ σκευὰ καὶ τῆν ἀμνησάντων... καὶ τὰ χρήματα πάντα τεχνικῶς ἤμιν ἐργασζόμενα, αὐτ. Φαῖδρ.271C, αὐτ. Εὐθύδ.303F, Ἰσοκρ.3,52.

τεχνίον[τῶ] ὀνοκρ. τὸ τέχνη: Πλάτ. Πολ.495D οἱ δὲν καμφοτάτοι οὐτως τυχάνωσιν περὶ τὸ αὐτὸν ἀντιπρῶτον' 2) ἐπὶ κακῆς σημ., ποταπὴ, φασίλη, μικροπρεπῆς τέχνη: Διφιλ.87,1, Ἀντίδ.2,4, Πολύστρ.17W, Θεμιστ. Λόγ.21,246C ἀσὴ ἐστιν οὐδὲν τεχνίον ἐμμελέατερον τοῦ ποροδοσκοῦ.

τεχνίται ἰήη ἐντέχνως ἐκτέλειος, ἐργασίας: Ἐνικ. Ἐπιστ.2,40U, Ἰνπὸλ.η, Ἀθην.4,130A θαυμαζόντων δ' ἡμῶν τῆν τεχνίταιν, Σέξτ. Ἐμ. Μαθ.5,56 πολλὰς ἔν τεχνικαῖς τὸ πράγμα.

τεχνίτευμα-ατος[τῶ] μτγν. τέχνημα, τέχνημασμα: Ἀριστ. 78, Μάξ. Τάρ.34,3.

τεχνίτευμα μτγν. ἐντέχνως, τεχνικῶς κατασκευάσιμος: Φιλ.δδ. Ρητ.1,171S, Φιλ.1,35 εἰκόνα τεχνιτεύειν, Κλημ. Ἀλ. Παρ.δ.662, Μάξ. Τάρ.36,5' 2) ποιοῦμαι χρῆσιν τεχνασμάτων, κῶμα κόλλη, Ἰ. Σέξτ. Ἐμ. Μαθ.2,64, αὐτ.2,88, Μουσῶν. ἄπ.18α,97F' μτ. ἀπαφρ.: ἴωσ. Α1 5,8,11 ἐτεχνίτευε τινὴ τρώην προέχιν' 3) δδ. κ. διὰ τεχνασμάτων διαστρέφω: Διον. Ἀλ. Ἰσατ.4 δεῖνός ἀνὴρ τεχνιτεύσιος λόγους.

τεχνίτης[τῶ] κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. τεχνίτις, δημ. τεχνίτρα βλλ., ὁ μετερχόμενος τέχνην τινὰ ἰδίως χειρανακτικῶς ἐκτελουμένην, μάστορας: Ἐν. Οἰκ. δ,6 τοῦς γεωργούς καὶ τοῦς τεχνίτας χριστῆς ἐκαστέρως ἐπερωτῶν, αὐτ. Ἀπομν.2,7,4, Ἀριστ. Πολιτ.1262b,26 ἐποῖει ἐν μὲν μέρος τεχνίτας, ἐν δὲ γεωρούς' || κ. μτφρ.: Κδ' Ἐβρ.1,10 πόλις, ἡ τεχνίτης καὶ δημιουργός ὁ Θεός' 2) ὁ κατὰ τοῦς κανόνους τῆς τέχνης χειριζόμενος, ὁ ἐκτελῶν τὴν, ὁ δεξιὸς ἐν τῇ ἐκτέλεισι ἔργου τινος: Πλάτ. Σοφ. 219A πότερον εἶναι τεχνίτην αὐτόν ἢ τινὰ ἀτεχνόν... θασόμενος, Ἀριστ. Ρητ.1397b,23, Γαλ.δ,155, αὐτ. Ἰβ2,245' || μτ. γενικ. τοῦ πραγμ., ὁ πεποιημένος εἰς τὴν: Αλζη.1,170, Ἐν. Λοκ.13,5 Λακδαιμονίως δὲ μόνους τῶν ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν, αὐτ.ΚΠ β,31' || εἶδ. Διονυσιακῶν τεχνίται ἢ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον οἱ μουσικοὶ καὶ οἱ ὑποκριταί, οἱ περὶ τὰ θεατρικά ἀσχολούμενοι: Δημ.40,1, Ἀριστ. Ρητ.1405a,24, Πολύβ.16,21b, Ἐπιγρ. Κύπρου, Αἰγύπτου' 3) ἐν εἶδ. ἐνν. ὁ ἐν τῇ ἐκτέλεισι ἔργου τινος ἀκολουθῶν ἐπακριβῶς καὶ μετὰ προσοχῆς τὸ ὑπὸ τῆς τέχνης, τῆς τεχνικῆς ὀριζόμενα: Πλούτ. Ἡθ.452C ἐν ποιήμασι τὸν τεχνίτην καὶ διεκρινόμενον ὁ μουσολόγος καὶ κατὰσχεται ἀποδεικνύειν γελῶσιον' 4) δολοηλόκος, πανούργος, ραδιουργός: Λοκ. Νεκρ.Δ13,5 γόνος ὡς διόγενες, ἀνθρωπος καὶ τεχνίτης.

τεχνίτης-ιδος[τῆ] μτγν. θηλ. τῶν τεχνίτης βλλ., ἡ κολῶς γνωρίζουσα τέχνην τινὰ καὶ ἐπαγγελλομένη τούτην: Χορικ.23,5,254F-β, Ἐπιγρ. Δελφῶν' 2) εἶδ. ἐπὶ ἐταιρίων, πορών, ἢ διὰ πολλῶν τεχνασμάτων ἐφελέκουσα τοῦς ἐραστάς: Λοκ. Τάξ.13 τεχνίτης ἐπιστάσασθαι ἐραστῆν, Νικιστ. ΑΠ11,73' 3) ἐν χρ. κ. ἐπιθετ.: ΠΔ Σοφ. Σαλ.7,22 ἡ πάντων τεχνίτις σοφία, Ἐρμ. Τρισημ. Στὸ β,1,49,69.

τεχνίτης-ή-ό(ν) τεχνιτικός βλλ.: Πολύβ.36,32,20,9.

τεχνίτρα ἰήη δημ. θηλ. τῶν τεχνίτης βλλ., ἡ κολῶς, ἱκανῶς γνωρίζουσα τέχνην, ἐπιτήδεύμασ' 2) ἴδ. ἐν κακῇ σημ. ἐπὶ γυναικῶς μετερχομένης τεχνασμάτα, ὅπως ἐλκόσθ τῆν συμπόθειαν, προκαλέσθ τὸ ἐνδιαφέρον.

τεχνογραφία ἰήη νεώτ. ἡ ἔρευνα τῶν κανόνων τῆς τέχνης εἶδ. ἡ σπουδὴ τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου, ἡ διδασκαλία τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς ρητορικῆς' πρὸλ. τεχνογραφικός, τεχνογραφικός.

τεχνογραφικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τῆν ρητορικὴν, τὴν διδασκαλίαν τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου' || δδ. τὰ τεχνογραφικά δοκίμια ρητορικῆς: Διον. Ἀλ. Ἰσατ.20.

τεχνογράφος[τῶ] ὁ περὶ τῆν διατίθωσιν τῶν κανόνων τέχνης τινος ἀσχολούμενος' εἶδ. ὁ μελετῶν τὰ τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς ρητορικῆς τέχνης: Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ.142a,39, Φιλ.δδ. Ρητ.1,151B.

τεχνογραφῶ-έω μον. ἐντέχνως γράφω: Εὐστ. Ἰλ.650,49 ὡς τεχνογραφοῦ Ἡρωδιδανός.

τεχνοδίαιτος-ος ὁ διαπαιτώμενος, ὡς ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλίου: Ὀρφ. Ἀργ.66,3.

τεχνοδιδής-οδός-ές μτγν. κ. μον. τεχνικός: Διογ. Α,7,156 πνευμα... τεχνοδιδής' || τὸ οὐδ. τεχνοδιδής ὡς οὐα. ἡ τεχνικὴ ἱκανότης: Εὐστ. Πρω.123,33.

τεχνοκαπηλεία ἰήη νεώτ. ἡ ἐμπορικὴ ἐκμετάλλευσις τῆς τέχνης, τῆς καλλιτεχνίας.

τεχνικάπληρος (ὁ) νεώτ.: ὁ καπηλευόμενος τῆν τέχνην πρὸς τεχνόκαπλησία.

τεχνοκρατία (ἡ) νεώτ. πολιτικοοικονομική θεωρία δεχόμενη ὅτι ἡ μηχανικὴ πρόοδος συνέβαλεν εἰς τὴν κοβόλου ἀνθρώπων εὐμερῖαν καὶ ὅτι ἡ ἐπέλευσις οἰκονομικῆς κρίσεως ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ προσαρμογὴν τῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν συστημάτων πρὸς τὴν μηχανικὴν πρόοδον ἢ δὲ, κ. τεχνοκράτης ὁ θεωρητικὸς τῆς τεχνοκρατίας.

τεχνοκρίτης (ὁ) νεώτ. ὁ κριτικὸς ἔργων τέχνης, ὁ κατὰ σύστημα ἢ ἐπάγγελμα ἄσκων κριτικῆν τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων ἢ ἔργων.

τεχνοκριτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τεχνοκρίτην ἢ εἰς τὴν κριτικὴν ἔργων τέχνης: **τεχνοκριτικὰ ἄρθρα** ἢ τὸ θηλ. ἡ τεχνοκριτικὴ ἡ κριτικὴ τῆς τέχνης, τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων.

τεχνολογία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἐπιστημονικὴ, συστηματικὴ πραγματεύσεις περὶ τέχνης τινὸς ἢ ἐπιστήμης: εἶδ. ἢ κατὰ τὴν κωνάδα τῆς γραμματικῆς ἀνάλογος τῶν ἐν τῇ περιόδῳ λόγου ἀπαντώντων λεκτικῶν τύπων: Φιλὸδ.Ρητ.1,128S, Κικ.Ἀττ.4, 163, Πλούτ.Ἠθ.514A, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.2,205 εἰσι τῆ τῶν ὄρων **τεχνολογία** μέγα φρονούσιν, Ἰδμβλ. Μαθ.Ἐπιστ.7, Ἀνώθ.Λονδ.2,18 ἢ νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκθεσις τῶν μέσων καὶ τῶν μεθόδων δι' ἃν ἐπιτυγχάνεται ἡ μετατροπὴ πρώτης τινὸς ὅλης εἰς βιομηχανικὸν προϊόν: **μηχανικὴ -χημικὴ τεχνολογία, -στρατιωτικὴ τεχνολογία** (κλιθεὶς τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης προαγαγεόμενος τὰς μεθόδους κατασκευῆς καὶ τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ χρησιμοποιουμένων μηχανημάτων καὶ ἄλλων εἰδῶν).

τεχνολογικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τεχνολογίαν βλλ.: τὸ οὐδ.

τεχνολογικὸν ὡς οὐδ. τὸ μέρος τῆς γραμματικῆς ἐν ᾧ ἐκπίθεται οἱ κανόνες σχηματισμῶν τῶν λέξεων (κατ' ἀντιοιστολήν πρὸς τὸ συντακτικόν).

τεχνολογικός ἔπιρρ. μτγ. κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τεχνολογίας βλλ.1): Δράκ.147.

τεχνολόγος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης προαγαγεόμενος τι' ἢ εἶδ. ὁ καταγόμενος, ἀσχολούμενος μὲ τὴν τεχνολογίαν βλλ.1): Φιλὸδ.Ρητ.1,203S.

τεχνολογ-έω ὑπάγω τι ὑπὸ τοὺς κανόνες τέχνης τινὸς, συστηματικοῦ: Ἀριστλ.Ρητ.1,354b,17 ὁ γὰρ, ὡςπερ ἐπινοῦ τῶν τεχνολογούντων, τιθεῖσιν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὴν ἐπιεικίαν τοῦ λέγοντος ἢ εἶδ. ἐν γραμματικῇ ἐν. ἀνάλογα γραμματικῶς τοῦ ἐν τῇ περιόδῳ λόγου ἀπαντῶντας λεκτικῶς τύπους: 2) ὡς οὐδ. τὰ τεχνολογούμενα οἱ κανόνες τέχνης τινὸς: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.11,40.

τεχνολογία (ἡ) παίγιον στιχουργικόν, μικρὸν ποίημα συντιθέμενον ἐκ στιχῶν ποικιλοκίτων μεγέθους κατὰ τρόπον, ὥστε πᾶς σχηματίζεται γραφικῶς ἢ παράστασις τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ἀποτελοῦντος καὶ τὸ θέμα τοῦ ποιήματος.

τεχνολογικός-ον μτγ. ὁ παραδιδόμενος, μεταδιδόμενος διὰ τῆς τέχνης: Ζώμ.Ἀλχ.138B.

τεχνολογ-έω μτγ. ἐντέχνως ποιῶ, κατασκευάζω τι: παθ.: Κύριλλ.3,981D τοῖς διὰ σφῶν αὐτῶν τεχνολογούμενοις καὶ τεχνουργήμασι.

τεχνολογικός-ἡ-όν ὁ πωλὸν τὴν ἡν διδάσκει τέχνην v. Πλάτ.Σοφ.224C.

τεχνόσημον (ἡ) νεώτ. σημάδι οὐ ἐπισημοποιεῖται τὸ δικαιώμα τῆς ἐξουσίας τῆς τέχνης τινος.

τεχνούση (ἡ): μτγ. ποι.: ἡ τέχνη: Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ 6,4 ἀρχαίαις λείψανα τεχνούσας.

τεχνουργία (ἡ) νεώτ. ὁ ἰδιαιτέρως τεχνικός τρόπος ὁ ἐκδηλούμενος ἐν τῇ δημιουργίᾳ καλλιτεχνικῆ ἢ λογοτεχνικῆ ἔργου, ὁ ρυθμὸς καὶ τὸ ἰδιόζων ὄφρος τὸ χαρακτηριστικὸν τὰ ἔργα καλλιτέχνην τινὸς ἢ καὶ ὁλοκλήρου σχολῆς.

τεχνοτροπήμας-π-ο δήμ. ἐπὶ ἔργου καλλιτεχνικοῦ, ὁ ἐν ᾧ ἠκολουθήθη ἰδιόζων καλλιτεχνικὸν ὄφρος, ὁ στύλιζορισμένος: Παναγ.Ἐγ.Ὁρ.99 οἱ τεχνοτροπήματι τοῦ δόλοσμοι θάιοι.

τεχνουργεῖν (ἡ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ τεχνουργοῦ, ἐργαστάσιον βιομηχ.προϊόντων τέχνης.

τεχνουργήμα-ατος (τὸ) (τεχνουργῶ) μτγ., συν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τεχνουργῶ βλλ., ἔργον, κατασκευάσμα τέχνης, τέχνημα, καλλιτέχνημα: Ἐρημ.3,4, Κύριλλ.Ἐα.46,629 τοῖς ἰδίσι τεχνουργήμασι ἀπονεύειν, Λέων Δ 2,7,15B κριόν v. τὸ τεχνουργήμα ὀνομάζουσι, Εὐμάθ.Υσμ.54, Δούκ.5B.

τεχνουργία (ἡ) μτγ., συν. κ. νεώτ. ἡ τεχνικὴ ἔργασια, τὸ τεχνουργήμα βλλ.: Ἀριστέλ.10, Ἐρημ.3,4, Μετοχ.Θ Σόμμ.575,16 ἱστρικαί τισι τεχνουργίαις: 2) νεώτ. τὸ τεχνουργεῖν βλλ.

τεχνουργικός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ μετὰ τέχνης, ὁ ἐντέχνως: Ἀρχέλ. ἐν Ἰδελερί Φυσ.2,344 τεχνουργικὴ ἁρῆξις: 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τεχνουργίαν βλλ.2).

τεχνουργικός ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἐντέχνως, τεχνικός, μετὰ τέχνης: Ἀρχέλ. ἐν Ἰδελερί Φυσ.2,343,2 ἡ θεία τέχνη τεχνουργικός ἔχουσα τὴν θεωρίαν, οὐτ.348,2.

τεχνουργός (ὁ) μτγ., συν. κ. νεώτ. ὁ τεχνίτης, ὁ δημιουργός: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,47 ποῖρα τεχνουργός (πολιτικός, Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,384,28 ἢ νεώτ. γεν. ὁ ἐργαζόμενος, ἐπαγγελλόμενος τέχνην τινά, τεχνίτης: 2) νεώτ. ὁ μετὰ τέχνης, ὁ περιτέχνως κατασκευάζων π.

τεχνουργ-έω μτγ., συν. κ. νεώτ. ἐργάζομαι, κατασκευάζω τι ἐντέχνως, περιτέχνως, ποιῶ τι μετὰ τέχνης: Εὐμάθ.Υσμ.13,1 ἃ Δαυδάλου χεῖρ ἐτεχνούρησεν κ. παθ.: Κύριλλ.609 ἀπολυπραγμονητὰ τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ τεχνουργούμενα, Ἀκρον.Γ Προοίμ.5 [ἐκδ.Βοσπ.] βασιλικὰ εἰκονίσματα v. τεχνουργήματα: 2) νεώτ. κατασκευάζω τι τεχνικός, διὰ τεχνικῶν μέσων: 3) ρημ.π. τεχνουργήματα, τεχνουργία.

τεχνούριον (τὸ) κ. συν. ὄνομα, τοῦ τέχνη βλλ.: Πλάτ.Πολ.475B τοὺς τεχνούριον φιλοσόφους φήσασιν, Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ.1,328 ἤλατὰς τεχνούριων, Γρηγ.Νοζ.2,27, Ψελλ. ἐν Ρητ.601,11.

τεχνούριον (τὸ) μτγ. ὄνομα, τοῦ τέχνη βλλ., ἐργαστήριον: Σουητ.Αὐγ.72 [ἐκδ. τεχνόφουσι.

τεχνώ-ω (τέχνη) μτγ. κ. συν. μέλλ. τεχνώσω, διδάσκω τινά τέχνην, μορφῶ τινά ἐν τῇ τέχνῃ: Γαλλ.1,227, αὐτ.6,480 τεχνούτες τοὺς ἐσπουδακτάς διαγνώσκων γενέσθαι τῶν πεπονηθέντων μορίων, αὐτ.13,656, Ἠλλ.Πορρ.139,16, Κ Πορφ.Ἐθ.283 ἡ γὰρ τῆς πλείονος γνώσεως πείρα, εἰδωτὰ τεχνῶν τὴν δίδοναι τῶν ἐχόντων καὶ ἀσπουδῆς τῶν προσηκόντων μηδὲ ἀγνοεῖν κ. παθ.: Εὐστ. Πιν.205,50 ἀνεπιστημένως τεχνούσθαι τὰ ἐπιστημονικά, αὐτ.226,4 2) κατασκευάζω τι τεχνήντως: Εὐστρ.ἨΝικ.1,5 4) ρημ.π. τεχνώωμαι.

τεχνώμαι-ομαι κ. νεώτ., μέλλ. τεχνώσομαι, δόρ. ἐτεχνώσομαι (Θουκ.4,47) κ. ἐπ. τεχνώσασθαι, παρ.κ. τετεχνῶμαι, ἰων. γ' πληθ. τετεχνάσθαι [εἰκ. ἐν Ἰππ.Ἀρχ.Ἰητρ.22], ἐξεργάζομαι τι τεχνήντως, κατασκευάζω τι ἐντέχνως, φιλοτεχνῶ: Ἡρώδιαν 477 ἐτεχνώσασθαι τὸ μετὰ τέχνης τὴ κατασκευάσαι, τεχνώσασθαι δὲ τὸ κακοῦρησαι: Ὁδ.Ε 259 ὁ δ' οὐ τεχνώσασθαι καὶ τὰ, αὐτ.Λ 613 ἢ ὡς παθ. εἶμαι κατασκευασμένος ἢ διατεταγμένος τεχνήντως: Ἰππ.Ἀρχ.Ἰητρ.3 διατεταγμένα τετεχνήματα, Ξεν.ΚΠ 8,6,23 ὅτι καλὸν αὐτοῖς ἐν τῇ χώρῃ ἢ ὄφροτι ἢ πρῆροτι ἢ τεχνώσθαι πρὸς τεχνίτην: 2) ἀπλως, καταργάζομαι, κατασκευάζω: Βίων.9,3 καὶ αὐτὸς τετεχνάθει σὺριγγα, Καλλ.Ἀρτ.10 ἔμοι Κύκλωπες οἰστούς αὐτίκα τετεχνήσονται, Λουκ. Ἰππ.2 ὅς οὐ μόνον τετεχνάσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς

τόν ἴππον 3) καταγίνωμα, ἀσχολοῦμαι εἰς τινα τέχνην, ἀσκάω τέχνην, ἐπάγγελάμ τι : Ξεν.ΚΠ 8,2,5 ἀδύνατον . . . πολλὰ τεχνώμενον ἀνθρώπου πάντα καλῶς ποιεῖν ἔκεινος πού καταπίναται σὺ πολλὰς δουλείαι· 4) κ. νεώτ. ἐπινοῦ ἡ ἐκτελεῖ τὴν πανουργίαν, δοῦλιω, τεχνάζομαι, μηχανώμαι, μηχανοκρίζομαι τεχνάσματα : Ἰλ.Ψ 415 ταῦτα δ' ἄγαν αὐτὸς τεχνάσομαι ἡδὲ νοσηῶ, Σοφ.Τρ. 534, αὐτ. Ἀντ.494 τὴν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνώμενον, αὐτ. Φιλ.80, Θουκ.1,122 πόλεμος . . . αὐτὸς . . . ἀφ' αὐτοῦ τὰ πᾶλλα τεχνάται πρὸς τὸ παρατυγχάνον· κ. ἀπολ. : Σοφ.Αἰ.86, Εὐρ.Μήδ.402 βουλευούσα καὶ τεχνωμένη, Ἀριστοφ.Σφ.176 ἄλλ' οὐκ ἔσπασαν ταύτη γ' : ἔγω γὰρ ἠσθόμην τεχνωμένου· κ. μτ. ἀποφρ. : Θουκ.4,26 παντὶ τε τρώπῳ ἐκπότερον ἐπενύχοντο, οἱ μὲν ἐσπέμηναι τὰ στίβα, Ἰώσ.Αἰ 5,9,3 τεχνάται παρακατακλίνει τὴν Ροῦθην αὐτῷ· ὅμ. κ. ἐπομένης προτάσεως : Ὑμν. Ἀπολλ.326 ἔγω τεχνάσομαι ὡς κε γένηται παῖς ἑμός, Ξεν. Ἄγασ.9,3 μυρία δὲ τεχνώταί τῃ δὲν ἡ δέπικ φάγοι· κ. ἐν ποσ. σμρ. : Σχολ. Ἰο.Ο 14 ὁ ἐπί κακῷ τεχνῶσις δόλος· 3) ρημ.ατ.π. τέχνημα, τεχνήμων, τέχνησις, τεχνήσις, τεχνήτωρ.

τέχνωσις-εως (ἡ) (τεχνῶ) μτν. κ. μων. ἡ τέχνη : Φρόντ. Ἐπιστ. Ἑλλήν.1,4, Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.4,36,15 καὶ ἰδῶν ἡ τέχνωσις τῶν ἰδεῶν ὁμοίωσι· 2) μων. τὸ νὰ εἶναι τὸ τεχνικόν : Εὐστρ.ΗΝικ.322,37.

τεφί (τῶ) δημ. ἀντὶ ταφί βλλ.

τέφω μ. ἐν ἀποφρ. τεῖν' Ἡσ. ἐζητεῖν ἄλλαι δὲ σοί· πρὸλ. τητῶ.

τέψω (ἰων. δοτ. ἐν. τῆς ἐρωτημ. ἀντων. τίς βλλ. : Ἡρ.1,11 φέρε ἀκούσῳ, τέψω καὶ τρώπῳ ἐπιχειρήσαντες αὐτῷ, αὐτ.4,155· 2) τέψω ὅμ. τῆς ὄσρ. ἀντων. πικ. : Ὀδ.Α 502 τῷ κέ τεψω στᾶσιμὴ μίνος.

τέων ἰων. γενικ. πληθ. τῆς ἐρωτημ. ἀντων. τίς βλλ. : Ὀδ.Ζ 119 τέων αὐτὴ βροτῶν ἐς γατῶν ἰκάνω, 2) τέων γενικ. πληθ. τῆς ὄσρ. ἀντων. τίς : Ἡρ.5,57 οὐ παλλῶν τέων καὶ οὐκ ἀξίστηγῆτων ἐπιτάξασθε ἔργεσθαι· 3) τέων ἐν. γενικ. πληθ. τῆς ὄσρ. ἀντων. δὲ βλλ. : Νικ. Ἀλεξ.2.

τεπωρεῖς Ἡσ. ἐδραπέται, κακοῦργοι, ληστές.

τέπρωρος ἰων. ἐκμοφάντης καὶ τὰ δροιακ.

τέψω ἐπίφρ. κ. μων. κνεῶτ., ἐπ. πθ. τῆσθ ἡ τέψω, τείσθ, ἀναφορικῶν μῦθων δηλοῦν τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ τελεῖται γεγονός· τὸ συγχρονον πρὸς ἄλλο, ἕως τότε, ἐν τούτῳ τῷ χρονικῷ διαστήματι, ἐν τῷ μεταξὺ, καθ' ὃν χρόνον, συσχετ. πρὸς τὸ ἕως : Ἰλ.Ψ 42, Ὀδ.Δ 91 εἰος ἐγῶ . . . ἠλώμην, τέψω μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔφερον, Ἀριστοφ. Εἰρ.32 μὴ πασαισά . . . ἐσθλῶν τέψω ἕως σαυτὸν λάθρῃ διαπραγμαίς, Στράβ.3,4,5 ἄλλοι' ἄλλοις καταστρεφόμενοι τέψω ἕως ἀπαντας ἠποκριοῦσιν ἔλαβον ὅμ. συσχετ. πρὸς τὸ ὄφρα : Ἰλ.Τ 189· ἢ οὐκ ἴσταν. ἀνευ τοῦ ἀναφορικοῦ, ὅτε ἀνοσφεται εἰς πρότερον δηλωθέντα χρόνον : Ὀδ.Ο 127 εἰς γάμομ ὄλων, . . . τέψω δέ . . . παρὰ μητρὶ κεισθῶ ἐνὶ μεγάρῳ, αὐτ.231, Σοφ.Αἰ.558· κ. συγχ. ἀνευ ἀναφορᾶς ἡ ὀρισμῆνον χρόνον : Ἰλ.Ο 658 ποσσημῶν μύμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα . . . ὄφρα τέψω αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἔρωκ ἰφά, Θ ἐπὶσας ἡμέρας προθυμὴ ἐνασπιάζειν τὸν Ἐκτορα ἴν' ἐν τούτῳ ἐγὼ τε παραμένω καὶ τὸν στρατὸν διακλώω καὶ κατέχω, Εὐρ. Ἡροκλ.725 ἐγὼ δ' ὅστω τέψω, Ἀριστοφ.δῆρ, αὐτ.729· ἢ μτ. τὸ δῆρῳ ἐν φρ. ἐν τῷ τέψω ἐν τῷ μεταξὺ· Ἡρωδίων.Φιλ.Ἔτ.434P ἐν τῷ τέψω οὐκ ἔρεσι, ἀλλ' ὄνευ τοῦ δῆρῳ καὶ τῆς προθέσεως : Πόλιων. 1,39,4 ἐν δὲ τῷ τέψω . . . πάλιν ἐπαίμαται, αὐτ.δ, 47,1, Αἰλ.Ζ 1,2,25, αὐτ.11,38, Στεφ. Ἀθ. Ἰνν.1,217· 2) σπαν. ἀντὶ ἕως βλλ. : Ἡρ.4,165, Ἰνν.Ἐντ.Παθ. 26, αὐτ.Γυν.2,165, Πλάτ.Συμπ.191B καὶ τέψω μὲν ἐν παῖδες ὄσιν, . . . οἰλοῦσθαι τὸν ἄνδρα, Ἄμ.446,

Ἀπολλ.Ρ 4,821 δίκας ἐρύξειν . . . τέψω κεν ἰκωνάσι Φαίλων λιμένας, Ἐπιφρ.

3) μέχρι τινός, ἐπὶ τινα χρόνον, συνήθ. μτ. λέξεων ἡ φράσεων συσχετικῶν : Ὀδ.Π 139 δὲ τέψω μὲν . . . αὐτᾶρ νῦν, αὐτ. Ο 162 τέψω μὲν . . . ἄλλ' ὅτε δῶ μὲν, Ἡρ.1,11 τέψω μὲν . . . μετὰ δέ, αὐτ.82 τέψω μὲν . . . τέλος δέ, αὐτ.δ,683 τέψω μὲν δῆ . . . ἔπειτα δέ, Αἰσχ.Χο.993 φίλον τέψω νῦν δ' ἐχθρόν, Ἀριστοφ.Θεομ.449 τέψω μὲν . . . νῦν δέ, αὐτ.Νεε.66, Θουκ.δ,61 τέψω μὲν ἐξίστημι . . . ὡς δ' οὐδᾶμοι φανεροί ἦσαν, αὐτ.5,7 τέψω μὲν . . . ἔπειτα, Λυσ.31,8 τέψω μὲν ὦκει . . . ἔπειτα δέ, Πλάτ.Φαῖδ.117C τέψω μὲν . . . ὡς δέ, Ξεν.Ἑλλ.4,3,17 τέψω μὲν . . . ἦνικα δέ, αὐτ.2,2,17 τέψω μὲν . . . εἰτα, αὐτ.ΚΠ 5,3,17 τέψω μὲν . . . ἐπεὶ δέ· ὅμ. κ. ἀνευ συσχετικῆς φρ. : Ἀπολλ.Ρ 2,132· 4) μέχρι τότε,πρότερον· Ἡρ.δ,112 τέψω δέ ἦν τοῖσι Ἐλλῶσι καὶ τοῦτομα τὸ Μῆδων φόδος ἀκούσαι, Ἀριστοφ.Πλ.831, Πλάτ.Συμπ.191B, Λυσ.7,12 ἐν τῷ τέψω χρόνῳ (ἕως τότε), αὐτ.27,16, Ἰσοκ.1,9 φίλοι τέψω ὄντες ἢ νεώτ. μέχρι πρὸ ὀλίγου, πρὸ τοῦ νῦν, εἰς τὸν ἄριστον προηγούμενον χρόνον· ὁ τέψω πρῶθῳποιοῦργός - καθηγῆτις ἢ νεώτ. γεν. εἰς πρότερον, παλαιότερον χρόνον, ἀντὶ τοῦ πρῶην βλλ.· 5) κ. μων. ἐν ἀρχῇ, ἐν πρώτοις, κατὰ πρῶτον : Γαλ.15,764 νυνὶ δ' αὐτὸ τὸ κεράξαιον . . . ἀκουσῶν εἰς ὀλίγουσ τεσσάρων ἀνεπηγήτων σκοπούς, Γεωμ.9,1,11 τέψω εἰδέναι χρεῖ, αὐτ.9,19,1· ὅ μτ. τοῦ ὄφρῳ ἐν φρ. διὰ τὸ τέψω διὰ τὸ νῦν : Ζῶσ. Ἀλφ.231B.

τζαδέητα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. γυρωτικός ἦλος βλλ.11.

τζαδεῖ(τ)ήρισμα (τῶ) δημ. ἡ γύρωσις βλλ.21.

τζαδεῖ(τ)ήρω δημ. συνδῶς σιδηρᾶς πλακάς ἡ ἐλασμάτα διὰ γυρωτικῶν ἦλων, μὲ τζαδέητας.

τζαγγάριος (ὁ) μων. ὁ ὑποδηματοποιός, ὁ τσαγγάρης· πρὸλ. σαγγάριος, τσαγγάριος.

τζαγγάρης (ὁ) μων. κ. δημ. ἀντὶ τσαγγάρης βλλ. : Πρόδρ.1,114 μάθε το τζαγγάρην τὸ ποῖσιν φαν, αὐτ.144 ἕδε τεχνίτης . . . ἐκείνος ὁ τζαγγάρης.

τζαγγῆ (ἡ) μτν. κ. μων. εἶδος ὑποδημάτος, μ. ἐν λογ. μεταγραφῶ, τὸ τζαγγῆν βλλ. : Guillaume p. Trebelli.Claud.17 *zangas* . . . *Pazithicas*, Θεοδοσιαν.Κώδ.14,10,2 *usum tzeangarum* . . . *metini liceat usurpare*.

τζαγγῆν (τῶ) μων. ὀφθαλμὸν μέχρι τοῦ γόνατος ὑπόδημα τῶν βυζαντινῶν ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος, προσαρμοζόμενον ἐπὶ τῆς κνήμης διὰ κορδωνῶν βλλ.11, ὅτινα ἐφόρουν ἰδίως οἱ τῶν Ῥωμαίων βασιλεῖς : Πρόδρ.2,67 σὺ παρατρέχεις τὴν ὁδὸν νεζὸς μετὰ τζαγγῆν, | αὐτὸς δὲ καθάλαριος διηνηκέως ὀδεύει.

τζαγγῆρα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. εἶδος βαρέως τόξου ἐν χρ. κατὰ τὸν μεσαιῶνα παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκείθεν εἰσαχθέντος εἰς τὸν βυζαντινὸν στρατὸν· 2) δημ. τζαγγῆρα κ. τσάγγρα μονόκωνο ἐμπροσθογεμῆς ἡ ὀπισθογεμῆς κυνηγητικὸν ὄπλον.

τζαγγῆρω-ορος (ὁ) νεώτ. ἐν τῷ βυζ. στρατῶ, στρατιωτικὸς ὀπλισμένος διὰ τζαγγῆρας βλλ.11.

τζαγκέριος (ὁ) πᾶν. κ. τσαγγάριος αἰτ. -οριν Ἰ'Επιφρ.1 τσαγγάριος βλλ. : ἡ τοῦ τζαγκαροῦ τέχνη.

τζαγγᾶς (ὁ) μων. κ. τσαγγᾶς ὁ κατασκευαστὴς βασιλικῶν τζαγγῆν βλλ.· Δουκῆιμ.1555 ὁ, ταῦτα ποῖσῶν αὐ τζαγγᾶριος, ἦγουν αὐκτεῖς ὡς αἰ ἐτεροι, ἀλλὰ τζαγγᾶς ὀνομαζέται.

τζαγκουρνίω μων. κ. δημ. ὁ, τσαγκουρνίω βλλ. : Ἐρωδ.κρ.2,1248· κ. ποθ. : Σαχλ.2,665.

τζαγκουρνομαθεῖομαι δημ. ἄμισσομαι καὶ ὄμα ἰταλ. τῶς τρχας, ἐπὶ θρηνοῦντων : Κριάρη Ἀριστ.Κρητ. Ἀγαστα.11,29,229,243.

τζάζ (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. ἀντ. ἰδιόρρυθμὸς γὰρ τῶν μούρων τῆς βορείου Ἀμερικῆς ἐξ οὗ ὠνομαστῆ καὶ ἡ συνοδευούσα αὐτὸν θορυδῶδης

μουσική· 2) ή έκτελοῦσα τὴν μουσικὴν ταύτην εἰδικὴ ὀρχήστρα, ἃ. τζάτζ μπάντ.

τζάτζ μπάντ (ή) (ἀγγλ.) νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. ἢ τζότζ βλλ.2.

τζάκια (ή) δημ. εἶδος βραχείου χειμερινοῦ γυναικείου ἐπενδύτου μετὰ χειρὶδων.

τζάκι (τό) (τουρκ.) ἄκι, ἢ ἐπίτα, παρασπί, παραγώνι, γωνία· κάθισε κοντὰ στὸ τζάκι γιὰ νὰ ζεσταθῆ· 2) συνεκτ. οἶκος, οἰκία, κ. ἴδ. ὀνομαστῆ, σπιτικό, γενιά, σόλ· εἶμαι ἀπὸ τζάκι ἢ ἀπὸ μεγάλο τζάκι· || κτ. πληθ. τὰ τζάκια οἱ προύχοντες, οἱ εὐγενεῖς, οἱ πλούσιοι· 3) ἢ θερμοσπῆρμη βλλ.

τζακίζω μιν. κ. δημ. ἃ. τσακίζω βλλ., ἐν ἀναφορᾷ πρὸς φθεῖρας, συντριβῶν, θλίβω· Πρόδρ. 1,374 ἐμπλέκονται μ' οἱ φθεῖρές μου ἀνωθεν ἕως κάτω· | καὶ βάνω τὸ χερίτζω μου, συντριβῶν καὶ τζακίζω· 2) ρημ.πλ. τζακισιός.

τζακισμός (τό) (τζακίζω) μιν. ἢ κατὰ τὸν πόλεμον θραύσις καὶ συντριβή, τὸ τσάκισμα· Κορ. Ἀτ.1,224.

τζακώνας μιν. κ. δημ. ἃ. τσακώνας βλλ., Πρόδρ. 1,185 τί νὰ τζακώωσ πινάκον κάν ἐναν.

τζαμάλι (τό) δημ. ὁ φέρων κώδωνας μετρητοῦς, ἃ. κουδονάουτος.

τζαμαντάνι (τό) (τουρκ.) δημ. σάκκος ἢ πήρα πρὸς ἐναπόθεσιν ἐνδυμάτων.

τζαμαρία (ή) δημ. χώρος ἢ πρόστων ὀθαλόφρακτων· || αὐτὸ τοῦτο τὸ φέρον ὕαλοπινάκος φράγμα, ἃ. τζαμιλίκι.

τζάμι (τό) (περ.) δημ. ὕαλος ὕαλοπινάξ.

τζαμιτό (ἀραβ.) δημ. μουσουλμανικὸν τέμενος.

τζαμιλίκι (τό) δημ. φράγμα ἢ στέγη φέρουσα ὕαλοπινάκος, ἃ. τζαμαρία.

τζαμπορτα (ή) δημ. ὕαλωτῆ, ὀθαλόφρακτος θώρα, πόρτα μὲ τζάμα.

τζάμα (τουρκ.) ἐπίρρο. προίκα, δωρεάν, χάρισμα, ἀμοιβή, ἄνευ πληρωμῆς· παρομι. τζάμασι βίδι, γλακοὶ σάν μέλι (εὐπροσδοκίος ἢ δωρεὰ καὶ εὐτελοῦς πράγματα).

τζαμπάτσης (τό) (περ.) δημ. μεταπωλητὴς Ἰνῶων ἢ ἡμιῶων· 2) ἀγοισθότης· 3) ὁ θρησιοδασιαστής.

τζαμπατζή (τό) δημ., θηλ. -ίδισσα, ὁ ἀπολαύων ἢ ὁ ἐπιθώκων ν' ἀπολαύτῃ τ' ἀμοιβή, δωρεάν, τζάμασι· || ἴδ. ὁ παρακολουθῶν θεωρητικῶς ἢ ἄλλως παραστάσεις ἄνευ πληρωμῆς.

τζαμπατζίκος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τζαμπατζήν βλλ., ἐπίρρο. -ικα.

τζαμνῶν δημ. τοποθετῶ, φαρμακῶν τζάμα βλλ. ἐπὶ πλοισίων θυρών, πορθωθῶν, εἰκόνων, φωτογραφῶν κτ· 2) ρημ.πλ. τζαμνωτός.

τζαμωτός-ή-ό δημ. ἐπὶ θυρών, πορθωθῶν κτ., ὁ ἔχων ὕαλοπινάκος, τζάμα.

τζαναμπέτης-ῆ-ισσα-ἰκο-ί (ἀραβ.) δημ. ὁ δούτορος, ὁ κακότηροπος, ὁ στρωφῶν ἀνθρώπων.

τζαναμπητά (ή) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ τζαναμπητῆ βλλ., δυστροπία, στρωφνός χαρακτήρ.

τζάνεμ(ου) (τουρκ.) ἐπιφ. δημ. καλέ μου, ἀγαπητέ μου· 2) κ. ὡς ἐπίρρο. τοῦλάραστον.

τζανεριά (ή) δημ. τὸ ὀπωροφόρον δένδρον ποσούνη ἢ ἐμβολιαζομένη.

τζάνερο (τό) δημ. ὁ καρπὸς τῆς τζανεριάς βλλ.

τζαντζαλιάρης (τό) μιν. ὁ ἐνδεδυμένος ράκος, ὁ φορῶν τζαντζαλο βλλ., Κορ. Ἀτ.1,314.

τζαντζαλαροῦτζοῦρχος (τό) μιν. ὁ φορῶν πεπαικωμένα, καταπεριμένα τσαρούχια· Πρόδρ. 2,558 ξυραμιστής κακότυχος ἀποροχουσανάχτης | καὶ τζαντζαλαροῦτζοῦρχος.

τζάντζαλον (τό) μιν. ἃ. τζάντζαλον· Κορ. Ἀτ.1,50.

τζαντζαλοφωρμένος-η-ον μιν. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ πεπαικωμένος, ὁ κατεργασμένος, ὁ κουραλημένος· Πρόδρ. 1,67 καδῶν εἶχεν στούπληνον τζαντζαλοφωρμένον.

τζαντζαλοφωρμένον, ὁ κουραλημένος· Πρόδρ. 1,67 καδῶν εἶχεν στούπληνον τζαντζαλοφωρμένον.

τζαντζαρίω μιν. ληρω. φησιν· Πρόδρ. 2,149 ἔβγαυ νὰ ἰδῶ φίλον μου, μικρὸν νὰ τζαντζαρίσω.

τζαουσοῖο (τό) νεώτ. τμήμα τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ βουλεβῆτος κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

τζάπιον (τό) γλωσσ. δίκελω, σκολίς, τσάππα.

τζαπράζια (τό) μιν. κ. δημ. ἃ. τσαπράζια βλλ.: Διγεν. Ἀκρ.1535.

τζάτζαλον (τό) μιν. κ. δημ. κ. τσάτζαλον κατατετριμμένον, κατεργαζομένον ἐνδυμα, ράκος, κουρέλια· Ἐρωτόκρ. 5,123 ἐντύσθη τὴ στή φυλακῆ, τὰ τζάτζαλά τζι φήκε, | ἤστραψε ὁ κόσμος κι ἤφεθε τὴν ὥρα, οὐοῦ βήγχε.

τζάρι (τό) (τουρκ.) δημ. εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς.

τζελάτης (τό) δημ. ὁ δήμιος βλλ.5), ὁ μπόγιος· Βόρην. Ἀπολ. Σωκρ.50.

τζελατινα (ή) δημ. ἡ ζελατινὴ βλλ.

τζένια (τό) δημ. εἰδικὸς τρόπος ἀλίεως τῆς θηλείας κεφάλου ἐν Μεσογαγίᾳ.

τζέντ(α)ειαν (τό) (ἀγγλ.) νεώτ. κ. δημ. ἀκλ. ἐπιθ. |ἀνευ διακρίσεως γένους| ὁ εἰς εὐγενοῦς οἰκογενεῖας· || κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἔχων καλὴν ἀνατροφήν, καλοῦς, λεπτοῦς τρόπου, ὁ καλοενδεδυμένος, ὁ κομψὸς τὴν ἐμφάνισιν, ὁ κύριος.

τζερδέλα (ή) μιν. ἡ σαρδέλλα βλλ.: Πρόδρ. 2,255 τὸ πῶς νὰ ζήσω ἐξαπορῶ μὲ ταύτας τὰς τζερδέλας.

τζερεμές (τό) (τουρκ.) δημ. κ. ντζερεμές ἀδικαιολόγητον πρόστιμον, ἀδικος ζήμια· πορομι. σκότωνα τρελλοῦς, πλέρωμα τζερεμέδες· 2) ὁ δυσήνος, δυστροπος ἴππος· 3) συνειδ. ἐπὶ πρσσι, ὁ ναυρός, ὁ φυγόπνοας.

τζερίο (τό) δημ. τὸ δένδρον δρυὸς ἢ κηρρίς· || τὸ δένδρον δρυὸς ἢ αἰγίλωφ.

τζευθός-ή-ῶν μιν. κ. δημ. ἃ. τσευθὸς βλλ., ὁ τραυλός, ὁ βραδύλογος· Ἐρωτόκρ.5,1331 (τὴν ἐμιλιὰ) καὶ τὴν τραυλὴ καὶ τὴ τζευθὴν ἀφήνει.

τζήρος (τό) μιν. ἃ. τζήρος κ. τζήρος ὁ τσίρος βλλ.11· Πρόδρ. 2,201 σκόρδα κεφάλια θῶδέκα καὶ τζήρους δεκαεπέντε, αὐτ.1,96.

τζίβα (ή) δημ. κ. ζίβα ἰνώδες χόρτον ἐν χρ. πρὸς πληρωσιν στρωμῶνων, ἀνοκλίντρον κτ· πρβλ. στοίβη· 2) κώκως ἐκ τζίβας ἐν χρ. ἐν τοῖς πλοίοις.

τζίβικιον (τό) μιν. ὁ κυνοραϊστής, τὸ τσιμπούρι· Διδ. Ἀλ. Ὁδ. Ρ 300 τῶν κροτώνων· τινὲς δὲ λέγουσιν ἄλλα ζῶα ἐγγίνεσθαι, ἃ λέγεται κυνοραϊσταί· βαλοῖσι γὰρ τοὺς κύνας, πίνοντες τὸ αἷμα αὐτῶν· εἰσι δὲ ταῦτα τὰ κοκίωμενα τζίβικια· πρβλ. Κορ. Ἀτ.1,266.

τζιγκογραφία (ή) νεώτ. κ. δημ. τσιγκογραφία.

τζιγκός (τό) δημ. κ. τσιγκός ὁ φευδάρμορος.

τζιέρι (τό) (τουρκ.) δημ. κ. τζιγέρι ἡπσρ, σικώτ· 2) κτ. πληθ. τζιέρια κ. τζιεράκια σπληγγῆ, ἐντόσθια, ἴδ. σφαιγίον· || μτφ. φρ. μού φαγε τὸ τζιέρι μου ἢ τὰ τζιέρια μου μὲ ἐδασάνισις ὑπερβαλλόντως· || φρ. ἐπιφών. τζιέρι μου· || ἄσπρρο τζιέρι ὁ πνεῦμον.

τζιερτζής (τό) (τουρκ.) δημ. ὁ πωλὼν ἐντόσθια σφαιγίον, σικώπια, τζιέρια.

τζικινίσιον (τό) νεώτ., δημ. κ. τσεκινί τὸ χρυσοῦν νόμισμα δούκατον βλλ.2· Κορ. Ἀτ.1,107.

τζικνα (ή) μιν. κ. δημ. ἃ. τσίκνα βλλ.: Πρόδρ. 1,230 ἀπὸ τὰ κρέατα μοσχομουρίζε τζικνα.

τζικνώμα μιν. καὶ δημ. ἃ. τσικνώμα βλλ., μτφ. ὄρεγμα, γλῆχομαίτινος, ἔξω διαστῆ ἐπιθυμῶν, μεγάλην ὄρεξιν νὰ φάγω· Πρόδρ. 1,234.

τζιμούριον (τό) μιν. ὁ κυνοραϊστής, τὸ τσιμπούρι· Δουκαγ. 1754, αὐτ. 1570 ἐκρότων τὸ τζιμούριον.

τζιμπά-άω μον. κ. δημ. & τσιμπά βλλ. : Πρόδρ. 2,261 εξανασιώνω την, μαλάσσω και τζιμπά την.
τζιμπ[ι] [τό] [άγγλ.] νεώτ. κ. δημ. άκλ. άποσταγμα ζιμωθέντων δημητριακών τή προσθήκη διαφόρων άρωματικών έν χρ. ώς ολιονευματώδες ποτών.
τζινέτι [τό] δημ. κ. τζινέτι είδος μεταλλικού ήλου έχοντος ρίζαν διχαλωτήν και άγκιστριειδώς κατά άντιθέτους διευθύνσεις κεκαμμένη.
τζινιά [ή] μον. κ. δημ. κ. τσινιά λάκτισμα, κλωστό, κλωστός : Έρωτόκρ.2,376 [τ'άλογο] ήριγενεν έκαστό τσινιές στόν άνεμον άπάνω, αύτ.4,1077.
τζινιά [ή] δημ. τó παώδες κοσμητικόν φυτόν ζινιά ή κομψή.
τζιντζουφιά [ή] δημ. & ζιζουφιά βλλ.
τζιντζουφ[ι] [τό] δημ. τó ζιζουφον βλλ.2].
τζινά-άω μον. κ. δημ. & τσινώ βλλ., λακρίζω, κλωστό : Έρωτόκρ.2,394 [τ'άλογο] έτζίνα και ά-γοσιεύοντων, κι ώσά θεριό μουγκρίζει, αύτ.2154.
τζιράνι [τό] δημ. τó φυτόν πελαργόνιον βλλ.
τζιριτάντζουλα [ή] [ιταλ.] δημ. περιστροφή, έλιγμός, έπιδροσυντική περιτολογία στρεφώδικια : || κτ. πληθ. τζιριτάντζουλας στριφογυρίσματα, κόλλη, νάζια, κομώματα.
τζιριτι [τό] δημ. είδος Ιππικού άγώνος έν Τουρκία, εις έν μετείχον εύγενείς νεοί· πρβλ γκιόστρα.
τζίρος [τό] δημ. έμπορική ζοσολφία, συναλλαγή, συναλλακτική, έμπορική κίνησης, & νταραβέρι : έγινε μεγάλης τζίρος στο παζάρη : 2] τσίρος βλλ.
τζιτζάκιον [τό] νεώτ. π.* Βυζαντινός, είδος στρατιωτικής χλαμύδος ή σάγου, ανάλογον πρós τó ταμλίον.
τζιτζικας [τό] δημ. κ. τζιτζικι[α] [τό] & τέττιε : || τζιτζικας ελάλησε, μάθρη ρώγα σκάρτες [ιδίαι] & τέττιε τερετίζει, όταν άρχίσουν να ώριμάζωσιν αι σταφυλάι : 2] είδος κλαδευτήριου.
τζιτζικι [τό] δημ. & τέττιε & τζιτζικας.
τζιτζικερή [ή] δημ. τó βολδοβόριον και κοσμητικόν φυτόν ζιγυβερις : 2] ή ρίζα του φυ-τόν ζιγυβερις ή φαρμακευτική, έξ ής παρασκευά-ζεται όσπριούχον ή ευστόμοχον ποτόν.
τζιτζιμπίρα [ή] δημ. κ. τζιτζιμπίρι [τό] εύστόμα-χόν τó ποτόν παρασκευαζόμενον έκ τής ρίζας του φυτού ζιγυβερις ή φαρμακευτική.
τζιτζιφιά [ή] δημ. τó δένδρον ζιζουφον βλλ.
τζιτζιφ[ι] [τό] δημ. τó ζιζουφον βλλ.2].
τζιζωος [τό] δημ. άτελέσφορος, άγονος, ματαία προσπάθεια, άστοχία, άποτυχία, ιδ. παλαιότερον κτ. τός κληρώσεις των λαϊκών λαχείων, αντίθ. λότος.
τζιζωα [ή] δημ. μονογραφή, μονόγραμμα, υπο-γραφή έν συμπλέγματι.
τζιζώτικος-η-ο δημ. & άνήκων ή αναπερόμενος εις τής Κεάν, & έξ αυτής προερχόμενος.
τζσοβαρί [τό] [τουρκ.] δημ. πολύτιμος λίθος, κό-σμημα : || κ. μτφ. φρ. τζσοβαρί μου θσαυρού μου.
τζσοβαίρικα [τό] πολύτιμα κοσμήματα, χρυσαφικά.
τζσοβαδόρος [τό] [ιταλ.] δημ. έν χαρτοπαίγνιφ, & κόπτων τά χαρπά, & μπαγαδόρος βλλ. εις τήν παστέταν βλλ.. : 2] & μανιόδης εις τήν χαρτο-παίσιαν, & ουστηματικός ή & επαγγελματίας χαρ-τοπαίκτης : παροιμ. του τζσοβαδόρου ή μάνα μία μέρα γελά και μία μέρα κλαίει [τό κέρδη των χαρ-τοπαϊκτών είναι λίαν έφήμερα].
τζόγια [ή] [ιταλ.] μον. κ. δημ. πολυτελής στέφα-ρος διδόμενος ώς επαθλον εις τών κικητήν τής γκιόστρας βλλ. : Έρωτόκρ.1,388, αύτ.1391 κι άς εν' ή τζόγια άλόχουσα και πλάσσια πλιά παρ' άλλη, αύτ.2,68 : || δημ. κοσμητικός στέφανος, άφ' ου άναρτώνται δώρα και τών όποιον αποθέ-τει & υμνός επί τής κεφαλής τής νύμφης κατά τήν γαμήλιον τελετήν έν Κρήτη : 3] χορά, χάρμα, όφθαλμός, έν τή φρ. τζόγια μου.
τζόγιας [τό] δημ. τó φυτόν βρίζα ή ελάσσων.

τζόγος [τό] δημ. χαρτοπαίξια, χαρτοπαίγνιον : 2] κτ. έπέκτ. πάν τυχηρόν παιγνίδιον.
τζόκα [τό] [άγγλ.] δημ. & κωτ' έπάγγελμα άνα-δάτης Ιππου διαγωνιζόμενον έν Ιπποδρομίοις.
τζορματζής [ή] [τουρκ.] δημ. προσήγορος των άλλων έν Μικρά 'Ασία Έλληνων γαιοκτημόνων και προκρίτων.
τζορτζινα [ή] δημ. επί προσ., & κινών, & διε-γείρων τών γελωτα δια τών πράξεων ή τής καθό-λου εμφάνισης αυτού, & γελοίος.
τζόστρα [ή] δημ. κ. τζόστρα & κονταροχτύ-πημα, γινόστρα βλλ.κ.
τζουγκράνα [ή] [κ. παράγωγα] δημ. & τσουγ-κράνα βλλ. [κ. παράγωγα].
τζουγκρανιά [ή] δημ. & τσουγκρανιά βλλ.
τζουγκρανίζω δημ. & τσαγκρουίζω βλλ.
τζουγκρανίσμα [τό] δημ. & τσαγκρουίσμα βλλ.
τζούκα [ή] [ιταλ.] μον. χύτρα, τσουκάλα : Πρόδρ. 1,128 τήν τζούκων του εύγάλατος στόν νώμον μου να βάστωσιν, αύτ.2,204.
τζουκαλάδα [ή] μον. όπικου. του τζούκα βλλ. : Πρόδρ.2,205 έκείνη βαπτιστήρα έτον, ούκ ήταν τζουκαλάδα.
τζουκαλάφ[ι] [τό] δημ. & τσουλούφι βλλ.
τζουκέρτης [τό] [τουρκ.] δημ. & γενναϊόωφορος, & έλευθερίας, & χουβερνιάς, γαλοντόσος.
τζουμπές [τό] [τουρκ.] δημ. κ. τσουμπές μακρός επενδύτης, οίος & των ιερωμόνων.
τζουπά [ή] μον. νεα κόρη, κορασίς, νεάνις, τσοπά : Διγες, Άκρ.2261 δίδωκε βόδες δώδεκα και δώδεκα τζουπάτας.
τζουρσιόγιας [τό] μον. σκαπτ. όγιος φαρών τσορσιόγια βλλ. : Δουκάγγ.1575 πρβλ. Κορ.*Ατ.1,314.
τζούριχος [τό] & φορών τσαρούχια βλλ., ιδ. σκαπτ. : Δουκάγγ.1575 πρβλ. Κορ.*Ατ.1,314.
τζουρσιχοπερτόντος [τό] μον. σκαπτ. επί Ιερωμόνων, & έκ τζουρσιου βλλ. λαδόν τó Ιερα-τικόν άζηλωμα : Δουκάγγ.1575 πρβλ. Κορ.*Ατ.1,314.
τζουρλω μον. κ. τσαουρλω κυλιόομαι, κατακυ-λόμαι : Έρωτόκρ.1,1618.
τζούτα [ή] δημ. τó έτήσιον φυτόν Ιούτα βλλ.
τζουτζής [τό] [τουρκ.] δημ. & νάνος, & μικρόν άναστηλάτος άνθρωπος : 2] & γελαστοποιός : 3] γεν. κωμικό, άνόητον, γελοίον πρόσωπον.
τζουζιος-ια-ο δημ. & ζουζιου βλλ.1].
τζουξαντάρη [τό] [τουρκ.] δημ., πληθ. -ρηδες κ. -ραίοι επίλεκτος σωματοφύλοξ επί τουρκοκρατίας.
τζυαριζω μον. & τσιγιορίζω βλλ., ιδ. μτφ. τα-λαιπωρώ, βασονίζω, τó παθ. : Πρόδρ.2,429 και τζυ-γαρίζεται καν εις ώς του να τó πιτύχη, αύτ.437.
τζυκάνιον [τό] νεώτ. π. Βυζ. είδος παιδιás παι-ζόμενης υπό δύο ομάδων έπιπλων φερόντων ρά-βδους, έχούσας τó έτερον τών άκρων συστηραι-μένον εις κύκλον πεληρωμένον δια δικτυωτό, δι' ου ώθουσι πρός τó αντίπολον τέμμα τήν επί του έδώφου μικράν δερματινήν σφοίραν.
τζυμκανιστήριον [τό] νεώτ. κ. τζυμκανιστήριον ή τσουκανιστήριον π. Βυζ. & τόπος, & χώρος, τó στάδιον, ένθα ήσκούον εις τó τζυκάνιον βλλ.
τζύρος [τό] μον. & ά, τσίρος βλλ., άπεξηρμημένος σκρόβρος : Πρόδρ.1,76 τζύρος και οκνομηρία, τή άρχ. έπ. προστ. τός έπιφ. λάδης, έχε, ήτοι Ισο, άνω, λάρε πιάσεν, να, π. Όμ. έπομνηής πάντοτε έτέρας προστ. όριζούσης άκριβέστερος τó προστάτόμενον : 'Ιλ.Ο' 287 τή, σελισον Διη πα-τρ, αύτ. Φ.618 τή νύκ, και σοι τούτο, . . . κειμήλιον έστα, σούτ.Ε.219, 'Οδ.Γ.347 τή, κεί ολίον, αύτ.Θ.477, σούτ.Ε.346 σπαν. μεθ' Όμ., κριτιον.14] τή νύκ τόςδε επί λαθών, Έθν.350 τή νύκ καταδέχεσθε τούς φακούς, 'Ηρώδ.182 τή, Γυλλί, πτεβ' κ. όνευ προστ. : Καλλ. Έμυρ.33 [ιθ.γρ.] & έπομνηής αιτ. : Συμμ.26,3' & κ. πληθ. όπτε : Σώφρ.156.

τθ δοτ. θηλ. τοῦ δ, ὡς ἐπίρρ. ἀντί ταύτη, τῆδε, πρὸς ταῦτα τὸ μέρος ἢ ἐνωσθα, πρὸλ.δ.

τῆαι μ. ἐν λατ. μεταγραφῇ τελεθε βιωται. ἀντί colles: Βάρρ.3,1,6 ὡς ἐτύμ. τοῦ Θῆσαι.

τῆθεναι (ἡ) μτγν. ἄ. τῆθενῶς βλ.: Πολυδ.7,61 ἐτην δὲ ὀνομαζομένην τῆθενῶν τὰς μὲν ἂν περὶ Βίτωμα καὶ Κλέοθιν εἰκόνας ἐν Ἰσθμῷ φορεῖν ποσι, τῆθενῶσι δὲ αὐτὴν καλεῖν ἀξιοῦσιν: Πολυδ.10,4,8 ἤξιον τῆθενῶν ἀπὸ λαμπρῶν εὐθέως ἐτοιμάσαι, αὐτ.26,10,6, Πολυ.Εὐεργ.3], Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,70 τῆθενῶς ἀμπεροσπρημένην περιπροσφύειρος... ὅς καλοῦσι τρεπασθεῖς, αὐτ.5,47, Διόδ.Σ.5,40.

τῆθεννικος-ον Σουίδ. ὁ ἀνήλικον εἰς τὸν Τῆθενον ἢ Τῆμενον τὸν Ἀρκάδιον πρὸλ. τῆθενῶς.

τῆθεννηφόρος-ον γλωσσ. ἄ. τῆθεννηφόρος βλ.λ. **τῆθεννικός-ή-ον** μτγν. ὁ ἐκ τῆθενῶν, ἀπὸ τῆθενον: Στράβ.3,4,20 ἐν τῇ τῆθεννικῇ ἐσθῆτι.

τῆθεννικός-ιδος (ἡ) μτγν. πθ. εἰκ. ἀντί τῆμενός: Πολυδ.7,61 ἐτῆθεννικός αὐτὴν καλεῖν ἀξιοῦσιν.

τῆθενος (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ποδῆρες ἐξ ἐρώλου ἡμικύκλιον περιδύλον, οἷα ἢ τῶν Ρωμαίων τρωαί, εἶδος κλαυθῆδος ἡ μονόδου ἐν χρ. ἰδ. παρὰ Ρωμαίους Ἰσ. εἶδος περιδύλου παρὰ Ρωμαίους: Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,61 χιτῶνα πορφυροῦν χρυσοσπυμον καὶ περιδύλον πορφυροῦ πακίλον, οἷα Λυδῶν τε καὶ Περσῶν ἐφόρουσι οἱ βασιλεῖς πλὴν οὐ τετράγωνον ἐν τῷ σχήματι καθάπερ ἐκείνη ἦν, ἀλλ' ἡμικύκλιον. Τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἀρμυρατῶν Ρωμαῖοι μὲν τόγας, Ἕλληνας δὲ τῆθενον καλοῦσι, οὐκ οἷδ' ὁπόθεν μαζόντες Ἕλληνας γὰρ οὐ φαίνεται παρ' τούτοιμα εἶναι, Πολυδ.Ρωμ.26, αὐτ.Κοριολ.9 περιδύνοσσαι τὴν τῆθενον, αὐτ.Σύγκρ.Δημ.Κικ.2, Ἀρτεμίδ.δοκ.δ.23 ἡ Ρωμαϊκὴ ἐσθῆς ἦν τῆν τῆθενον καλοῦσιν ἀπὸ Τῆμενον τοῦ Ἀρκάδος ἱπ. Σουίδ. Τῆθενῶς Ἰσαστιν.Νεαρ.103,1 χρῆσται δὲ καὶ τῇ σεμνῇ καὶ ἀρχαίᾳ τῆθενῶ, φάμεν δὲ τῇ περιπορφύρα στολῆ, ἐν ταῖς ἱερομηνίαις αὐτῆν περιβέμενος. Κοντα.Ἰω.Ἰστ.3,81 βασιλεῖα δὲ τὸν πατέρα τῆθενον ἔχοντα καὶ χιτῶνα περιπορφύρα 2) νεώτ. ποδῆρες ἐνδύμασ φερόμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ἢ τῶν δικηγόρων κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων.

τῆθεννοφόρος-ον γλωσσ. κ. τῆθεννηφόρος φέρων, ὁ φερώων τῆθενον βλ.λ.

τῆθεννοφορῶ-ἔω Ἐπιγρ. φερωῦ τῆθενον.

τῆθεννάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ τῆγάνι βλ.λ.

τῆθενναριον (τὸ) μτγν. κ. μσν. εἶδος πτηνοῦ: Ἀνών.Φίλοσ.π.Θησ.Στεφ. εὐπεπτότερος δὲ... τῶν πτηνῶν, καὶ μάλιστα περόκις, τηγενναριου. **τῆγάνι** (ἡ) γλωσσ. τὸ τῆγάνον. **τῆγαννιπτον** (τὸ) γλωσσ. τὸ πεφυγμένον. **τῆγανητός-ή-όν** νεώτ. κ. δημ. ἄ. τῆγανητός βλ.λ.: τῆγανητός πατάξ.

τῆγάνι (τὸ) δημ. τῆγάνον, τῆγάνον βλ.λ.

τῆγανιά (ἡ) δημ. ποσότης δυναμένη νὰ ἐφήθη ἐφ' ἄποξ ἐντὸς τῆγάνου: μιά τῆγανιά μαρδίξ.

τῆγανίζω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐξῶ ἐντὸς τῆγάνου, φάμω εἰς τὸ τῆγάνι, τὸ παθ.: Ἀρχιπλ.π.Ἀθην.3,91Α τὰ δὲ ἄτια δὴσπετα, τρώμια δὲ μάλλον τῆγανίζομενα, Ποσειδ.5, Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.596 ἐξ ὧν καὶ γυροῦ τεγανισμένου, ἀδγὰ τῆγανισμένα: κ. ὡς εἶδος βασάνου βλ.λ.7]: ΠΔ Μακκ.2,7,5 ἐκέλευσε τὴν νυρὰ προάγειν ἐμνηνον καὶ τῆγανίζεν κ. παθ.: Εὐστ.Παν.331,17 ὁ πλοῦσος πυρὶ τῆγανίζομενος μετὰ θανάτου ἢ δημ. παρομο. σ' ἐνα τῆγανι τῆγανίζομαστε ἰοφιστάμεθα τὰς ἰδίαις ταλαιπωρίαις. 2) τὸ παθ. μτφ. φάλομαι, κοχέωμαι ὑπὸ σφοδρῆς ἐπιθυμίας: Πλάτ.ἐτῆγανίζετο ἀνοδῆναι, ὡπως σὲ παρακαλέωσ εὐλαθεῖν αὐτήν. 3) ρημ. π. τῆγάνισμα, τῆγανισμός -ἰσθής, -ιστός, τῆγανίτας -ητός, -ἰτης.

τῆγάνιον κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ τῆγάνου βλ.λ.: Τεκλ.10 (πθ.εἰκ.) ἢ μσν. κ. δημ. τῆγάνι ἄνευ ὑποκορ. σμμ., ἀδαδέξ, πεπλατυσμένον καὶ στρογγύλον σιδηροῦν μαγειρῶν σκευῶν μετὰ μακρὰς λαθῆς ἐν χρ. πρὸς τοιαῖαν ἐφήσον διαφορῶν ἐδραστῶν ἐντὸς ζέοντος ἐλαίου, βουτύρου κττ.: Διλήμωτ. Ἀγ.Βασ.π.Μοντεφ.Ραλαεοτ. 405 τῆγάνια β', -βάλα τὰ φάρια ἀπὸ τῆγάνι' 2) δημ. ἀλοήλιον βλ.λ.

τῆγανίωμα-ατος (τὸ) (τῆγανίζω) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τῆγανίζω, ἢ ἐν τῷ τῆγάνω μετ' ἐλαίου ἢ βουτύρου ἡ λίπους ἐφέσιος: 2) μσν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τῆγανίζω, τὸ ἐν τῆγάνω ἐφῆμενον ἔδεσμα: Ἰερόφιλος Ἰδελεῖτ.Ρησλ.1,410,22 τῆγανίσματα διὰ σεμνιδάλλεως καὶ σινάπεως. **τῆγανισμός** (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τῆγανίζω, τὸ τῆγανίσμα βλ.λ.: Μέν.ἀπ.251.

τῆγανιστής (ὁ) (τῆγανίζω) μσν. ὁ τῆγανίζων, ὁ ἐν τῆγάνω δι' ἐλαίου ἢ βουτύρου ἐφῶν τι: Μακ.ἀλλ.1,461,20 προλήθη ἐπαρχος πόλεως Θεόδωρος ὁ ἀπὸ ὄπτανῶν ὁ ἐπίκλην τῆγανιστής.

τῆγανιστός-ή-όν (τῆγανίζω) μτγν., νεώτ. κ. δημ. κ. τῆγανητός ὁ ἐν τῆγάνω δι' ἐλαίου ἢ βουτύρου ἡ λίπους ἐφέσιος, ὁ παρεσκευασμένος εἰς τὸ τῆγάνι, ὁ τῆγανισμένος: Διφιλ.Σ.π.Ἀθην.3, 90Β λαμβάνονται δὲ καὶ ἐφθοῖ καὶ τῆγανιστοὶ (οἱ σωλήνες). Ἰωσ.Α1,7,8,1, Γολ.6,812 (πθ.γρ.), -συκωτάκια -φάρια -ἀλά τῆγανιστά.

τῆγανίτα (ἡ) δημ. εἶδος γλοκκίσματος ἐκ χυλοῦ ἀλεύρου ριπτομένου κατὰ κοχλιάτρια ἐντὸς ζέοντος ἐλαίου: πρὸλ. λαγαγιίτες, λαουκουμάδες.

τῆγανιτήξ (ἡ) ἰσραϊτικὸ κ. νεώτ. εἶδος ἔδεσματος ἐφῆμενον ἐντὸς ἐλαίου ἢ λίπους ἐν τῆγάνω Ἰσ. ἄρτος ἐπὶ τῆγάνου γεγῶσας καὶ μετὰ τυροῦ ὀπώμενος: Ἰσπῶν.36 ὅσα τῆγανίτας σπῆσάμοισι φαρμάσων (κτ. Γολ.6,490, λ. τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀσίας ἀντὶ τοῦ Ἄττ. γιγνιμένης).

τῆγάνον (τὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. κ. τῆγάνον τὸ τῆγάνιον βλ.λ.: Φερεκρ.104 ἀπὸ τῆγάνου τ' ἐφασκεν ἄφῶσ ἀν φαγεῖν, αὐτ.127, Ἐδν.144, ΠΔ Λευϊτ. 2,5 θυσία ἀπὸ τῆγάνου τοῦ ἰδῶρῶν σου, Μαρία Ἀλ.γ.ν.Ζώσ.Ἀλ.χ.236Β, Ἀθην.6,228F κέξ.

τῆγάνος (τὸ) γλωσσ. ἀντὶ τῆγάνον βλ.λ.

τῆγάνοστροφον (τὸ) ἀντὶ τῆγανοστροφίον βλ.λ.: Ἰσ.ἐν.λ.κίστρον.

τῆγμα-ατος (τὸ) μτγν. χρώμα, βωφή: Ψδμηκορ. π.Ζώσ.Ἀλ.χ.119 τῆγμα χρυσοῦν (εἰκ. ἀντὶ στίγμα). **τῆθε** ἐπίρρ. δωρ. κ. ἰων. ἐνωσθῶν, ἐδῶ: Ἐπιγρ.

τῆθε κ. νεώτ. δοτ. τοῦ θηλ. τῆθε δεικτ. ἀντων. ὄδε βλ.λ. ἢ νεώτ.ἰδ. ὡς ἐπίρρ. τόπου, ἐνωσθῶν, ἐδῶ, μ. ἐν τῷ φρ. τῆθε κἀκίτες (ἐδῶ κ. ἐκεί, ὀτάκτις).

τῆθε ἐπίρρ. ἀντὶ τῆθε βλ.λ.: Εὐστ.Ὀκτ.1618,39 ἔως οἱ τεχνικοὶ φασιν, οὐ μόνον τῆθε οἱ Δωριεῖς λέγουσιν ἀλλὰ καὶ τῆθεξ.

τῆθι δοτ. τοῦ θηλ. τῆθε δεικτ. ἀντων. ὄθι βλ.λ.

τῆθα (ἡ) πθ. ἰων. τ. τοῦ τῆθ βλ.λ.: Σχόλ.Ἰλ.Γ 130 ἐνώφωτ. τὸ νόμω Ἰωνικῶν, ὡς τὸ τόλμω, τῆθα.

τῆθαλλωδοῦς (ὁ) (τῆθῆ) ὁ ὑπὸ τῆς μῆμης τῆς προηγήτορος ἀνατραφεῖς ὁ μαμμόθρεπτος, ὄθ. συνεκδ. ὁ διὰ τῶν πολλῶν περιποιήσεων κακοσυνεταβραχυμένος, ὁ χαϊδεμένος, ὁ κονακῆρης Ἰσ. κτηβαλλωδοῦς ἢ τῆθαλλωδοῦς, ὁ γυναικοτραφεῖς ἄλλοι δὲ τὸν ὑπὸ τῆθῆ γενόμενον καὶ θετραμμένον ἄλλοι δὲ τὸν μαμμόθρεπτον καὶ σπάτλον: Κομ. Ἀδέσπ.17 ὀκνεῖς λαλεῖν ἢ ὀθω σφόδρ' εἰ τῆθαλλωδοῦς β, Πολυδ.3,20, Ἡρώδιαν.2,928, Φρῶν. Σοφ.Πορ.113Β, Σουίδ.

τῆθαλλωδοῦς (ὁ) Ἰσ. ἄ. τῆθαλλωδοῦς βλ.λ.

τῆθαλλώθης Ζωνορ.Λεξ.1726 κτηβαλλώθης, γυναικοκρατής, γυναικοτραφεῖς.

τῆθαλαδοῦς (ὁ) μτγν. ἀντὶ τῆθαλλωδοῦς βλ.λ.: Φρῶν.267 μαμμόθρεπτον μὴ λέγε τῆθαλαδοῦν δὲ.

τηθαλας (ὁ) ἀντί τηθαλαδοῦς βλλ. τ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 49.

τηθεον (τὸ) ὄ. γρ. ἀντί τήθεον: Ἀριστολ. Ζι 531α, 18 τὸ σαρκοῦδες τοῦ τηθεου.

τηθεοῖς (ὁ) γρ. τιθεοῖς: Ἀριστολ. Ζι 754α, 13.
τήθη (ἡ) κ. μων. (ἐπίτασι τήθη, ἰων. τήθα, Σχολ. Ἰδ. Γ 130), ἡ μάμμυ, ἡ προμάτωρ Σουίθ. ἐτήθη, μάμμυ, ἡ πατρὸς ἡ μητρὸς μήτηρ: Εὐστ. Ἰλ. 316, 10, Ἀριστοφ. Ἀχ. 49 γαμει δὲ Κλεῖδος Φαναρίτην τήθην ἐμῆν, Ἀνδοκ. Ἰ. 128 Ἰν' ἐξέλασθ τὴν τήθην ἡ γατριδῆ, Πλάτ. Πολ. 461D πάπαπος τε καὶ τήθα, Δημ. 1304 Λυσαρῆτες τῆς ἐμῆς τήθης, Μέν. ἄν. 532, 4 κωδ. τιθή, Πλούτ. Ἠθ. 733C, Ἰεροκλ. Στ. 61A κωδ. τιθαί, τιθαι, τίθησι, Λυδάν. Λόγ. 25, 47 ἰδ. γρ. τήθη, τιθή, Ὠμων. Μ. 359R κωδ. τίθη! || ὡς τίλος ἔργου τοῦ Διφίλου: Ἰ. Ἐπιγρ. Τίθη Διφίλου 2) ἡ τίθη, ἡ τροφὸς, ἡ πορμάτωρ Σουίθ. ἐτήθος δὲ καὶ τὰς τροφούς ἐκάουσι: Σχολ. Ἰλ. 5219 τῆ, ὄδων καὶ τήθη ἡ λέγουσα ἐδέξαι, θήλασον: προβ. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 549 [τιθ. ἐν τῇ σμ. ταῦτη ἔσθ. γρ. ἀντί τίθη βλλλ.].

τήθα (ἡ) μτν. κ. μων. ἡ τήθη βλλλ. 1) || γενικῶς ὡς τιμητικὴ προσογόρευσις πρὸς γυναῖκα: Εὐστ. 971, 44.

τήθιον (τὸ) Ζωναρ. Λεξ. 1728 ἐδ. μαστόδες.

τήθιδος (ἡ) μτν. κ. μων. ἡ τήθιο: Εὐστ. 971, 44.

τήθιδος-ιδος (ἡ) ἰτῆθι. δοτ. τεϊθείδι Ἰ. Ἐπιγρ. ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἡ τῆς μητρὸς, ἡ θείο Σουίθ. ἐτηθὶς δὲ, θεία, Εὐστ. Ἰλ. 316, 10, Ἰσοκρ. 910, Δημ. 818 ὁ τὴν τηθίδα τὴν ἐμὴν ἔχω, αὐτ. 1059, Μέν. ἄν. 923, 5, Ἰσοκρ. ΑΙ 312, 1 ἰδ. γρ. τηθίσα, τιθίσα, τιθίσι, οὐί. 16, 10, 5 ἰδ. γρ. τιθίδια, τηθίδια, αὐτ. 17, 1, 1 ἰδ. γρ. τηθίδια, Πλούτ. Ἠθ. 838B, αὐτ. 265D ὄσηρ οὐδὲ νῦν τιθίδια ἰνάγων, τηθίδιασι αὐθ' ἀσέφεδα γαμοῦσι, Ἰεροκλ. Στ. 61A κωδ. τηθίδας, τιθίδας, Λυδάν. Πρωγ. 5, 52 ἰδ. γρ. τηθίδια, τιθίδια, αὐτ. 26, 21 κωδ. τιθίδιας, κ. τιθίδιας, ὡς π. Ὠμων. Μ. 360R, Πλάτ. ἡ πρὸς πατρός τήθης, Πλάτ. οὐκ ἐξέειν Ῥωμαῖοις ἀδέλφεας γῆμαι οὐδὲ τηθίδιας.

τήθαο-ους (τὸ), πλῆθ. τήθα κ. τήθα, τὸ τήθεον βλλλ.: Ἰλ. Π 747 τήθασι θιφῶν [σχολ. εἰδος θαλασσιῶν ὀστράων], Ἀριστολ. ἀπ. 304 τὸ δὲ τήθος ἀράδιδωτον λειόστρακον πλῆθ. τήθα: Νικ. Ἀλεξ. 396 οὐδὲ τὴ κήρυξ δὴν ἔσεται, τήθη τε γκαρίσματα νηυσίσι [σχολ. ἐτήθη τὰς ἀγρίασι λεπάδας, ἀς ἡμεῖς ὠτία λέγομεν, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ὄστρια καὶ Ὀμηροῦ κοινῶς τὰ ὄστρακα].

τηθωνάκιον (τὸ) ὄστροκ. τοῦ τήθεον βλλλ.: Ἐπιγρ. 42 κρυσθύζιον .. τηθωνάκια ἰδιόθρ. τηθωνία].

τηθωνία (τὸ) ὄστροκ. τοῦ τήθεον βλλλ.: Ἐπιγρ. 42 κεικιδάλοια τηθωνία ἰδιόθρ. ἀντί τηθωνία].

τήθων (τὸ) εἶδος ὄστρακοειδῶν χιτωνοφόρων, ἀσκιδιῶν μολακίων: Ἀριστολ. Ζι 531α, 18, αὐτ. ΣΜ 680ε, 5 ὁ τ' ἔχοντι καὶ τὸ τὼν καλομένων τήθων γένος: 2) Ἦσ. ἐτηθῶα τενάγη, ἃ προχέουσι αἰ ποταμοῖς.

τηθός-ός (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. μία τῶν Τιτανίδων, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ, μήτηρ τῶν ποταμῶν θεῶν, τροφὸς τῆς Ἥρας: Εὐστ. Ἰλ. 978, 20: Ἰλ. 201 Ὠκεανὸν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθῶν, αὐτ. 302, Ἡσιοδ. Θ 136, αὐτ. 337, Ἀλφ. Πρ. 137, αὐτ. Ἐπ. 311 Τηθῶσι τε παίδες, Ἀριστολ. Μεταφ. 983b, 30 Ὠκεανόν .. καὶ Τηθῶν ἐποίησάν τῆς γενέσεως πατέρας || ἡ κοινὴ τροφὸς: Πλούτ. Ἠθ. 364D τὴν Τηθῶν εἶναι Ἴσιν, ὡς τιθηνουμένη πάντα καὶ συνεκτρέφουσαν. 2) π. μτν. αὐτὴ αὕτη ἡ ὀδασσα: Ὀρφ. Ἀργ. 335 καὶ Τηθῶσι ἔσχατον ὄδωρ, Λυκοφρ. 1069, Ἀρχ. ΑΠ 7, 214, 6 νώτιοις πορρωμενίσι Τηθῶσι ἐς περάτα, Πρ. πρ. Ἐσα. Εὐαγ. Προν. 311, Νότων. Δ 31, 187, Σουίθ.: 3) νεώτ. ζωολ. γένος γαστροπόδων ὀσθηδοβραχίων μολακίων.

τήθος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἀρχ. πόλεως τῆς Ἐρυθραίας Τῶα: Εὐστ. 146A Ἀνακρέων ὁ Τήθος. **τηθουργός-ός-ές** ὁ ἐν Τῶα κατασκευασθεὶς ἡ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τηθῶν εἰργασμένος: τηθουργός [τὸ] πρὸβ. ἀπικουργός, μιλισουργός. **τήκη** (τὸ) [τάγκη] δημ. ἀπὸ τὸ ἐξέλον τοῦ δένδρου τεκτονία ἢ μεζών.

τηκεδανός-ός-όν μτν. Ἦσ. ἐτηκεδανούσι: τιμοκρέμου, τικοντος: Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 11, 160, 38, 27.

τηκεθονικός-ός-όν γλωσσα. ὁ τήκομενος, ὁ φθίνων, μ. ἐν τῷ οὐδ.

τηκεθών-όνος (ἡ) κ. μων. ἡ τήθεις, ἡ διδύσις, ἐπὶ χιόνος: Διόδ. Σ 1, 39 διαλυομένων ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν πάγων, πολλὰ τῆς τηκεθῶνα γίνεται, Εὐστ. Πον. 310, 26: 2) τὸ τήκασθαι, ἡ φθίσις, ὁ μαρμασμός: Ὀδ. Α 201 οὐτα τίσι οὖν μὲν νοθέσι ἐπλήθυον, ἦτε μάλιστα τηκεθῶνα στυγαρὴ μέλειον ἐξέλαιο θυμόν, Ἄντ. Ἐπιφ. Πολ. 1, 107 νόσῳ τηκεθῶνα χρώμενος, Ἰ. Ἐπιγρ.: 3) μέσον πρὸς Ἰσχανοῦ, τὸ ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς παχύνσεως: Ἰνν. Γυν. 2, 180: 4) σφήκις: Τιμ. Λοκρ. 102C τροπαί ἀματος ἡ σαρκοῦ τακεθῶνος, Πλάτ. Τημ. 82E ὅταν γὰρ τήκομεθα σαρξ' ἀνάλαβιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεθῶνα ἐξίβη, Γολ. 16, 703 τηκεθῶνα πιμαλῆς.

τηκόλιθος-ον μτν. κ. μων. ὁ τήκων, ὁ διαλύων λίθους, ἐπὶ φαρμάκω τινὸς ἔρπητικῷ τῶν ἐν τοῖς νεφροῖσι λίθων: Πλιν. ΦΙ 136, 143, Ἄετ. 12, 64: 2) εἶδος πολυτιμοῦ λίθου: Πλιν. ΦΙ 37, 184.

τηκτικός-ός-όν (τήκω) κ. νεώτ. ὁ τήκων, ὁ συντελών εἰς τὴν τήην, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰκανότητα τοῦ τήκειν, διαλυτικός: Ἀριστολ. ΖΜ 638b, 17 τὸ κηκτικώτερον τοῦ τηκτοῦ καὶ τοῦ καυστοῦ καταστικώτερον, αὐτ. Πρ. 907b, 8, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 8, 198 εἰ τηκτικῶν εἰχε δύναμιν: 2) ὁ ἀρμόδιος πρὸς ἀμικρῆσιν, ὁ κατάλληλος πρὸς ἐδῶττινον τοῦ ὄγκου τινός: Λισσακ. 4, 183 τηκτικὸν σπληνός.

τηκτιχίς (ὁ) νεώτ. ὄρουκτα. εἶδος ἀερολίθου ὡαλόδου καὶ περιέχοντος πολλὸν πυριτικὸν ὄξυ.

τηκτός-ός-όν (τήκω) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ τηκτός, ὁ λειωμένος: Εὐστ. Ἀνδρ. 267 τηκτός μόλυβδος: 2) ὁ ἐπιδικτικὸς τήξεως, διαλύσεως, ἐδηκτικός, εὐδιάλυτος: Πλάτ. Σοφ. 265C σάματα τηκτά καὶ ἀπηκτα, αὐτ. Κριτ. 114E, Ἀριστολ. Μεταφ. 1015a, 10, οὐτ. Μετ. 385b, 12 ἀντιβ. τηκτικός βλλλ., ΠΙ Δ Σοφ. Σοα. 19, 20 οὐδὲ τηκτόν εὐτηκτόν κρυσταλλοειδές γένος τροφῆς, Πλούτ. Ἠθ. 106D, Νεῦλ. Ἐπιστ. 1, 173, 68D τὸ τηκτόν καὶ φθαρτόν μύνα, Γεωπ. 6, 6, 2 || τὸ οὐδ. τηκτόν ὡς οὐσ. φάρμακον τηκόμενον: Ἰνν. Κεφ. Γρμω. 14.

τήκω κ. μων. κ. νεώτ. .. ὄρω. τάκω Ἰσοκρ. Ἠλ. 123, Θεοκρ. 2, 251, μέλλ. τήξω Ἰ. Ἀγαθ. ΑΠ 5, 277, συν.: Εὐρ. ΑΙ 3981, ὄρω. β' ἐν. πρὸς. ταξέει [κατα-]: Θεοκρ. Ἐπιγρ. 611, ὄρω. ἐτήξα Ἰ. Ἠρ. 3, 96, κατ-: Ὀδ. Τ 2061, πορακ. τήτηκα (ἐν παθ. σμ.). Ἰλ. Γ 1761, ὄρω. τήτηκα Ἰ. Ἐπιγρ. 1, 141, πρσ-: Σοφ. Τρ. 8361, ἄπερα. ἐτέτηκην Ἰ. Ἐν. Ἀν. 4, 5151, μέσ. μέλλ. τήξομαι (ἐν παθ. σμ.): Ἰνν. Φισ. 121, ὄρω. ἐτήξομην Ἰ. Νικ. Ἀλεξ. 63, αὐτ. 164, αὐτ. 3501, παθ. μέλλ. τήκωσιν Ἰ. ΠΙ Δ Λευβ. 26, 39, Ἀνακρέωντ. 10, 16, συν.: Πλούτ. Ἠθ. 752B1, ὄρω. ἐτάκην Ἰ. Ἐπ. Ἐλ. 3, Πλάτ. Τημ. 83a, οὐτ. Φαιδρ. 251B, κ. συνήθ. ἐν συνθέσει, ὄσαν ἐξ-, ἐν-, συν-] ὄσαν. κ. ἐτήξωμην Ἰ. Ἠν. Νοῦσ. 4, 57, Πλάτ. Τημ. 61B1, ὄρω. πρσ. μτν. συντηχθεῖς Ἰ. Ἐπιγρ. 1, 10291, πορακ. τήτηγμα Ἰ. Πλούτ. Ἠθ. 106 D, Ἀγαθ. ΑΠ 5, 272: παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὁ πορακ. κ. ὄπερα. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἀμτθ. ἐνεργ. πορακ. κ. ὄπερα. τήτηκα, ἐτέτηκην, μεταβάλλω στερεόν τὴν εἰς ρευστόν, Ἰδ. διὰ τῆς θερμότητος ἢ καὶ διὰ διαλύσεως ἐν ὕδατι, ρευστοποιῶ, λειώνω, ἰδ. ἐν ἄσφ. πρὸς μέταλλα: Ἠρ. 3, 96 ἐς πίθους κερμαίνουσι τήξας καταχέει, Ἀλφ. ἄν. 300, 5 ἤλιος τήκει πετραῖαν χόνδ' κ. παθ. τήκομαι, μτ. ἀμτθ.

ένεργ. παρακ. τέτκα, καθίσταται ρευστός, ρευστοποιούμαι, λειώνω: 'Οδ.Τ.207 [χρόνος] τπικόμενης . . . παταρι πλῆθους, 'Ησίοδ.Θ.862 ἐτήκετο, κασσίτερως ὡς αὐτ.866, 'Ηρ.2,22 τπικόμενης χιώνος, Εὐρ.Ελ.3 τακείσθης χιώνος, αὐτ.ἀν.228,4, Ξεν. 'Αν.4,5,15 τήν χιώνα . . . τετκίνας, Καλλ.Δήμ.92 χιών . . . ἐτάκετο, Θεόδ.2,18, 'Απολλ.Ρ.4,1690 τπικόμενῃ . . . μολίβῳ, Πολύβ.11,24,11 τ . . . τατκός . . . ἀργύριον, Κδ Πέτρ.2,3,12, Γαλ.6,192 τακείσθης ημελέης, 'Αγασ.ΑΠ.80,6 κερῶ τπικόμενῃ, ὁ κ χρυσοῦς τήκεται εἰς λίαν ὀφθλήν θερμοκρασίαν || διολύω, λειώνω: Πλάτ.Τιμ.80Ε, αὐτ.84D τήκω τε τὸ σῶμα, Γαλ.13,523 κ. παθ.: 'Ιππ. 'Αέρ.7 ὥστε τήν κοιλίαν ὄν' αὐτῶν στυφέσθαι . . . ἢ τήκεσθαι [ἵνα ἔχῃ διάρροιαν], Εὐρ.Κυκλ.246 τὰ δ' ἐκ λειητός ἐθά ἂν τετκίκατα [κρέοι] [πολύ βρασμέναι] κ. ἐπὶ τπικόμενον σορκῶν: Πλάτ.Τιμ.82Ε τπικόμενη σάρξ, αὐτ.83Α κ. ἐπὶ πτωμάτων: Σοφ. 'Αντ.906 καθανών ἐτήκετο, αὐτ.1008, Εὐρ.Τκ.1141 κ. ἐπὶ τῆς χειρός: Πλάτ.Τιμ.85D ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν τροφῶν ἐντός τῶν πεπτικῶν ὀργάνων: Γαλ.6,784 τάκεται μὲν ἢ πρότερον ῥηθείσα [πιστόνη], ἢ δ' ἐτέρα δύστηκός ἐστι' || ἐπὶ ἀνεύρω, μεταβάλλω νέφος τὸ εἰς ὑέτον, βροχὴν: 'Ηρ.2,25 ἀποβαίνοντες δὲ οἱ ἀνεμοὶ καὶ διασπικίνδντες τίκουσι' 2) μῦθ. κ. μυσ. κ. νεώτ. καταθήκη, φθέρω, μαραινῶ, ἀφανίζω, λειώνω βλ.λ.5: 'Οδ.Τ.264 μηδέ τὴ θυμὸν τήκει [ἵνα μὴ λειώνῃς τὴν καρδίαν σου], Σοφ. 'Ηλ.123 τιν' αἶε τάκειω δ' ἄκροατος οἰμῶνάν τόν . . . 'Αγαμέμνονα [τὶ ὅδε τήκεις οἰμῶνός σου τόν . . . 'Αγ.Εὐρ.Μηδ.141, Πλάτ.Πολ.609C, αὐτ.411B, Καλλ. Αἰτ.ἐν Πάν. 'Οξ.2079,8 τήκει ἡσαρ, Μάν.5,143 πολλοὺς τήκουσαν ἐραστάς, Γαλ.15,191 ἢ ταχεῖα κίνησις τὴν θερμοσίαν ἐπὶ πλῆον αἰθέουσα τήκει τὸ σῶμα, Κλήμ. 'Αλ.Στρομ.3,520 τήκω τάλοισιν καρδίαν ὀρθωθῆν, Παυλ.Σιλ.ΑΠ.5,258,7 εἰ δὲ σε τήκει θερμὸς ἔρωσ, εἴης εἰς ἐμὴ τπικόμενῃ, 'Αγασ.αὐτ.277,2 ἐρωτες τήξουσιν . . . κραδίην κ. παθ.: 'Ηλ.176 τὸ καὶ κλειούσα τέτκα, 'Οδ.Τ.204, αὐτ.208 τήκετο καλὰ παρήτα δακρυχεούσης αὐτ.Ε.394, αὐτ.Θ.522 αὐτῶν 'Οδυσεύς τήκετο ἵνεκα τῆς ἀνοσιβότητος ἐκπληρώσεως τὸν ἐπιθυμῶν τοῦ, 'Ηρ.3,99 τπικόμενον τὴ νόσφω, Αἰσχ.Εὐρ.369 δόξα . . . τακόμενα κατὰ γὰν μινύθουσιν, Σοφ. 'Ηλ.283 κλειώω, τέτκα, Εὐρ.Μηδ.159, αὐτ.'Ηρακλ.645, Θεόδ.ρ.5,12 ἐτάκει βασκαίνων, αὐτ.2,83, Διοσκ. 'Επιφ.ΑΠ.7,31 ἐπὶ τινὶ τακεία ἵνεκα ἐρώτος πρὸς τινά, Πλάτ.'Αντ.53,3 Βλέμμα . . . τπικόμενον [καῖνον], 'Αγασ.ΑΠ.5,272,5 ὄμμα τέτκατα' 3) ρημ.α.π. τήγω, τπικτός, τήξις

ηλιαγγεικτασία [ἡ] νεώτ. λατρ. μόνος διεύρωσης τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, ἐμφανισμένη ὡς τοπικὸν ἐρύθημα ἢ ὡς ἐρυθρὰ διακλάδισμα ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ρινόσ, τῶν βλεφάρων κτ.

ηλιασθησία [ἡ] νεώτ. τὸ φανόμενον, καθ' ὃ ἄτομα τινὰ δύνανται νὰ ἀντιληφθῶσι γεγονόσ ἢ ἀντικείμενον τὸ ἀνεῦ τῆς κανονικῆς ἐπεξεργασίας τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων' πρβλ. κρυταισθησία, διαρτακότης, μετανομία.

ηλιαυγία [ἡ] μγν. κ. μυσ. ἡ λαμπρότης, ἡ τολοχόσσις, τὸ τπιαγγήμα κ. μῦθ.: 'Ηρωδιαν. 'Επιμ.132, Νικ.Χων.Χρον.260B ταῖς τῶν νόμων τπιαυγείας ἀρμύτων.

ηλιαυγία-ατος [τὸ] [τπιαυγῶ] μγν. ἡ μακροβίω φαινόμενη ἀκτινοβολία, ἐπὶ τῆς λέπρας' Σουιδ. κτλ.αγγήμα, ἀρχὴ λέπρας ἐν τῇ τῶ σῶματος ἐπιφωσίσῃ: Πδ Λευτ.13,28 ἐάν δὲ κατὰ χώρον μείνῃ τὸ τπιαυγία καὶ μὴ διαχέηται, οὐλὴ τοῦ ἔλκουσ ἐστὶ.

ηλιαυγής-αὐς-ἐς [τῆλε, οὐγῆ] κ. νεώτ. ὁ τῆλε, ὁ μακρὰν ἀυγάνων, ὁ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν φέγγων ἀκτινοβολῶν, ὁ ἐκπέμνων μακρὰν τὸ φῶς

αὐτοῦ, φεγγαδός: 'Υμν.'Ομ.3,13 πρόσωπον τπιαυγῆς [ἐπὶ τοῦ ἡλίου], αὐτ.32,8 εἰματα ἐσαυμένω τπιαυγία [ἐπὶ τῆς σελήνης], Πινδ.Π.3,75 ἄστερας οὐρανίου . . . τπιαυγέστερον . . . φως, αὐτ.Ν.3,64, αὐτ.Π.2,6, οὐτ.Ο.6,4 ἔργου πρόσωπον χρῆθίμεν τπιαυγῆς [χοχλ. ἐποντός γὰρ ἔργου, φθίμ, ἀρχομένου περιδύκτον καὶ ἐξοίρειον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἦται τῆς εἰσβολῆν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρῶν καὶ ἐπισημῶν, 'Αριστ. 'Ορν.1092 ἀκτὶς τπιαυγῆς, αὐτ.17 ἡλίου τπιαυγῆς ἀκτίνων σέλας, Διον.'Αλ.Θουκ.9 τὸ τπιαυγῆς φῶς, τπιαυγῆς φῶρος' || μῦθ. ὁ καθαρὸς, ὁ φαιένος, ὁ φωτεινός, ὁ πεφωτισμένος: Διον.'Αλ.Θουκ.30 καθαρὸς δὲ καὶ τπιαυγῆς ὁ ναὸς οὕτως ἂν ἦν, 'Ερωπαν.Προοίμ. λέγει ἐπὶ τὸ τπιαυγέστερον ἀχθεῖσαι, 'Ιουλ.Λόγ.5,174D σφαῖρας καὶ τπιαυγῆς αἰτίαι' 1) ἐπὶ μακρῶν κειμένων ἀντικείμενῶν, ὁ μακροθὲν λαμπρῶν, ὁ μακροθὲν ὀρώμενος, ὁ περιδύκτος: Θεόγ.550 ἀδὲ τπιαυγῆς φαινόμενα σκοπιῆς, Πινδ.Παιδ.7,12 τπιαυγῆς κορυφαί, Βακχ.16,5 τπιαυγῆ γὰρ ἐν φάροι βροθία πίνων αὔραι, Σοφ.Τρ.524 τπιαυγῆ παρ' ὄχθω ἦστο' || εἰδ. κ. ἐπὶ τῆς λέπρας: Πδ Λευτ.13,4 ἐάν δὲ τπιαυγῆς λευκῆ ἢ ἐν τῷ δέρματι τοῦ κρωτός αὐτοῦ' 3) ὁ μακρὰν βλέπων, ὁ μακροθὲν ἀντιλαμβανόμενος, ἀλοθανόμενος τὶ: 'Ιππ.'Επιστ.17 ἀσθησίς τπιαυγέστερα, αὐτ.22 ψυχῆ τπιαυγέστερα.

ηλιαυγισι-κως [ἡ] [τπιαυγῶ] μγν. κ. μυσ. τὸ ἐκπέμνων μακρὰν αὐγὰς, ἡ μακροθὲν ἐρχομένη ἀκτινοβολία, λαμπρότης: Πδ Παυλ.1718,13 ἀπὸ τῆς τπιαυγῆσεως ἐνώπιον αὐτοῦ αἱ νεφέλαι διηλθον, Κλήμ. 'Αλ.708, Θεοφύλ.Βουλγ.3,73,4Α κ. Β. **ηλιαυγία** [ἡ] μγν. ἡ τπιαυγία: Γραπτ.Θεόδ.160, **ηλιαυγῶ-έω** μυσ. ἐκπέμνω μακρὰν αὐγὰς, λαμπρῶ, ἀκτινοβολῶ μακρὰν, κ. μῦθ.: Σταυδ.Θεόδ.251Α τὰ νῦν μιν ἀπεσταλμένα, εἰλικρινῆ . . . τπιαυγούσῃτα ἐκ τῆς φωταίσεως σου ψυχῆς' 2) ρημ.α.π. τπιαυγία, τπιαυγῆσις.

ηλιαυγῆς ἐπίρρ. μγν. κ. μυσ. κ. νεώτ. διαυγῆς, καθαρῶς, λαμπρῶς, σαφῶς: Στράβ.17,1,30 ἀφορώσῃ δ' ἐνθάδε τπιαυγῆ αἱ πυραμίδες, Διόδ.Σ.1,50 τῆς χώρας αὐτοῖς συνεργούσας πρὸς τὸ τπιαυγέστερον ὄραν τὰς ἐπιτολάς τε καὶ δούσων τῶν δατρων, Φιλ.1,540, Κδ Μάρκ.8,25 καὶ ἀνέβλεψε τπιαυγῆς ἀπαντας, Θεμιστ.Λόγ.13,174C, 'Επιφάν.Απ.17 [ἐκδ.Βασίλ.] ἐάν ἐπιμνω βασιλεῦσ, οὐ τπιαυγῆς τὸν ὀριζόμενον ἐδείξαμεν, Γεωργ.Σύγκ.'Εγκώμ.Διον.'Αρεοπ.358.

τῆλε ἐπίρρ. ποι., βοιωτ. Πειλε- [ἐν κρυ. ὄν.] ἐπὶ τόπου, τῆλοσ, πόρρω, μακρῶν: 'Ηλ.Ρ.190 ἔθεν δ' ἐκίχανεν ἐταίρους ὄκα μάλ', οὐ πω τῆλε, ποσὶ κρηνησίω μετασπῶν, 'Οδ.Β.183 αὐτῶν 'Οδυσεύς ὠλετο τῆλ', αὐτ.Ρ.312, 'Ησίοδ.Θ.1015 οἱ ἦλ' ἦται μάλια τῆλε μυχῷ νόμων, Αἰσχ.Πέτρ.232 τῆλε πρὸς θυμῶσ' κ. μ. μτ. γενικ. μακρὰν πινος: 'Ηλ.Α.Β17 τῆλε φίλων καὶ πατριδῶσ ἀφῆσ, αὐτ.Π.539, αὐτ.Χ.291 τῆλε δ' ἀνεπαγγέλλω σάκος δούρω, αὐτ.Ψ.860, 'Οδ.Ε.315, αὐτ.Β.333, αὐτ.Μ.354, Πινδ.Π.11,23 τῆλε πάτρας κ. ἐμπροσθ. ἴεε, ὄποι: 'Ηλ.Β.863 τῆλε ἔξ 'Ασκανίης, 'Ησίοδ.Α.275 τῆλε δ' ἀπ' αἰθαρόμενῶν θαύων σέλας εἰλύφαρ' 2) εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μέχρι σημείου πινὸς μακρὰν ἀπέχοντος: 'Ηλ.Κ.153 τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ', οὐτ.Υ.482 τῆλε . . . βάλα, αὐτ.Α.358 ὄχετο . . . τῆλε διὰ παραθύρωσ, αὐτ.Σ.395 τῆλε πεινόντα.

τῆλε-πρῶτον συνθετικὸν πλείστον λ. τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς ὅς προσδέσῃ τῆν ἔννοιαν τοῦ μακρῶν, μακροθὲν, ἐξ ἀποστάσεως, οἶον τπιακράσσις, τπλεθδῶσ, τπλέγραφοσ κτ.

ηλιακράσσις-κως [ἡ] νεώτ. λατρ. ἡ δ' εἰδικῶν ὀργάνων ἀκράσσις τῶν παύμων τῆς καρδίης ἐξ ἀποστάσεως καὶ ὑπὸ πολλῶν συγχρόνων ἀτόμων.

ηλεκτρομογράφος (ὁ) νεώτ. αὐτογραφικὸν ραδιοηλεκτρογραφικὸν μηχανήμα ἐν χρ. ἐν τῇ μετεωρολογία διὰ τὴν ἐξ ἀποστάσεως ἐγγραφήν ἐπὶ εἰδικῆς ταινίας τῆς σηματορίας εἰς μέτρα ταχύτητος καὶ τῆς πίεσεως τοῦ ἀέρος.

ηλεκτρονικερινικός (ὁ) νεώτ. εἰδικὸς φωτογραφικὸς φακὸς πρὸς φωτογράφησιν μακρὰν εὐρίσχυαίμενον ἀντικειμένου.

ηλεκτρονόγραμμα-ατος (τὸ) νεώτ. τηλεγράφημα ληφθέν διὰ τοῦ ηλεκτρογράφου βλλ.

ηλεκτρονόγραφον (τὸ) νεώτ. κ. τηλεκτύπωμα (τὸ) τηλεγραφικὸν σύστημα, καθ' ὃ ἐν τῷ σταθμῷ λήφεις ἐπιτυγχάνεται ἡ παθὴ ἀναπαράγωγὴ τοῦ χειρογράφου κειμένου.

ηλεκτρονόμος-οὐς-ές, ὁ σφόδρα, ὁ καθ' ὑπερβαλὴν, ὁ πολὺ βαθθῶς: 'Οππ. ΑΛ.1.633 αὐ γὰρ τηλενόμος (ἡ θάλασσα), μόλα δὲ στυφαλεῖται ἀταίς.

ηλεκτρονόμος-ον ὁ μακρόβιος: 'Ἐπιγρ. δασὴν ἀσπίδα τηλενόμον (ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὄρειου).

ηλεκτρονόμος (τὸ) κ. νεώτ. ὁ μεγάλως, ἡχηρῶς βοῶν καὶ ἀκούσιμος μακρὰν, ὁ μεγαλόφωνος, μ. ὡς κῦρ. ὄνομα: 'Αριστ. ἀν.473, αὐτ.546' κτ. πληθ. Τηλενόμοι φυλῆ 'Ακαρονάνων: 'Ἡσιόδ. Α.19, 'Ἐπιγρ. μ.λ.' ἥρ.5,59'. 2] νεώτ. νουτ. μετ' ἀλλοίωσης κωινικός σωλήν, δι' οὗ ἀναχέεται ἡ φωνὴ τοῦ ὀμιλοῦτος εἰς τρόπον, ὡστε γὰ γίνηται ἀκουστός εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ἡ τρόπος μαρίνα.

ηλεκτρονόμος-ιδος (ἡ) νεώτ. ὄνομα εἰς τεῖχος, τοίχωμα ἢ πύργον πλοίου, δι' οὗ ἐξέρχεται τὸ στόμιον τηλεπόλου.

ηλεκτρονόμος (τὸ) νεώτ. βαρὺ πυροβόλον ὄπλον βόλλου μακρόθεν, ἀ. πυροβόλον, κανόνι.

ηλεκτρονόμος-ον ἡ. μον. κ. νεώτ. ὁ μακρόθεν βόλλων, ὁ μακρὰν ρίπτων: Πινδ. Π.3,49 πολὺ χάλκι μῆλα τετραμένον ἡ χρομάδι τηλεπόλων, Αριστ. Πενθ.52 κ. τηλεπόλου ῥομπίρα (ἐπὶ τοῦ τόξου), Στράβ. ΙΟ.1,12 χρῆσθαι τηλεπόλοις (ἐν. ὀπλοῖσι)' κ. νεώτ. τὸ αὐδ. τηλεπόλοι ὡς αὐτ. βλλ.

ηλεκτρονόστας (τὸ) νεώτ. ἀ. πυροβολεῖον, κανονιστάσιον βλλ.

ηλεκτρονόστας (ἡ) νεώτ. ἀ. πυροβολοστοχία, κανονιστοχία βλλ.

ηλεκτρονόμος-ἔω μsn. θάλλω, ρίπτω μακρὰν ἢ μακρόθεν, τὸ παθ.: Νικ.Χων.Χρον.9,9,158B ταῖς ἐπιστολαῖς πτεροῦμενας ἀπερ αὐτῷ συχνάκις ἐπιστολῶντα τηλεδολοῦμενα ἐξ αἰκων Λαμπρῶν.

ηλεκτρονόμος (ἡ) μτγν. κ. μον. ποιημὴ τὴ ἐκ τοῦ ἐπικού κλέλου: Εὐστ.785,23, αὐτ.1796,47.

ηλεκτρονόμος (ἡ) νεώτ. ἡ ὑποθετικὴ μεταβίβασις τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνδρὸς εἰς τέλικον συλλεφθέντων μετὰ τὸ ἴδιον αὐτοῦ τέκνον ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ἐξ ἄλλου ὄμως πατρὸς.

ηλεκτρονόμος-ον ὁ μακρὰν τοῦ πατρὸς ἡ τῆς πατρίδος γεννηθείς, μ. ὡς κῦρ. ὄνομα: 'Ἡσιόδ. ΙΟ.14, 'Αριστ. Π.οιητ.1453b,33.

ηλεκτρονόμος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ δημόσιον κατάστημα ἐνθα διενεργεῖται ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀποστολῆς καὶ λήψεως τηλεγραφημάτων.

ηλεκτρονόμος-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ τοῦ τηλεγράφου διαδιδασκόμενον γραπτὸν κείμενον: 1] τηλεγραφικὴ εἰδῶσις, ἀνακοίνωσις: 2] τὸ περιέχον τὴν ἀνακοίνωσιν ἐγγραφοῦν.

ηλεκτρονόμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. -ἥτρια, ὁ διὰ τὸν εἰδικὸν τηλεγραφικὸν συσκευῶν δεχόμενος καὶ διαδιδάσκων τηλεγραφήματα: 1] βαθμὸς δημοσίου ὑπαλλήλου τῆς τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας: 2] τηλεγραφητῆς α' - β' γ'.

ηλεκτρονόμος (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς ἠλεκτροτεχνίας τὸ ἐγὼν ἀντικείμενον τῶν ἔργων καὶ παυθῆν τῆς τηλεγραφικῆς καθόλου τέχνης: 1] διὰ τοῦ τηλεγράφου ἐπικοινωνία: 2] ἀσύρματος - ἡ στρατιωτικὴ τηλεγραφία.

ηλεκτρονόμος-ἡ-ὄν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τηλεγραφίαν ἢ τὸν τηλεγράφον: 1] τηλεγρ. σύρματα, γραμμὴ - μηχανήματα - στυλοὶ - ὄπρησται, - τηλεγρ. ὑπάλληλος - διανομέας - τηλεγρ. συνεννόησις - διεύθυνσις - τηλεγραφικὸς κώδικς (κρυπτογραφικὸν λεξικὸν τῆς βοήθειά τοῦ ὁμοίου συντάσσεται καὶ ἀναγιγνώσκονται κρυπτογραφημένα τηλεγραφήματα): 1] ἐπίρρ. - κῶς διὰ τοῦ τηλεγράφου.

ηλεκτρονόμος (τὸ) δημ. ἰδ. κτ. πληθ. Εὐλινοὶ ἢ δικτυωτοὶ φορεῖς τῶν ἐνερῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν, αἱ τηλεγραφικαὶ ἱστοί, στυλοὶ: 2] μτγ. ἐπὶ προσ., ὁ λίαν ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός.

ηλεκτρονόμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν μηχανικῶν μέσων, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ταχίστη ἐξ ἀποστάσεως συνεννόησις: ὀπτικοὶ τηλεγράφοι: ἰσοστήμα συνεννόησεως ἐξ ἀποστάσεως δι' ἐκπομπῆς φωτεινῶν σημάτων, - ναυτικός τηλεγράφος ἢ διὰ σημάτων συνεννόησις μεταξὺ τῶν πλοίων, - τηλεγράφος μηχανὴς εἰδος συσκευῆς, δι' ἧς ὁ ἀπὸ τῆς γεφύρας κυβερνῶν τὸ πλοῖον διαδιδάκει τὰς περὶ τῆς κινήσεως τῆς μηχανῆς διατάγας εἰς τὸ μηχανοστάσιον: 1] ἰδ. τὸ ἐπὶ ἠλεκτρισμοῦ λειτουργοῦν σύστημα συνεννόησεως ἐκ μεγάλων ἀποστάσεων: ἐνσύρματος τηλεγράφος, - ἀσύρματος τηλεγράφος: 2] γεν. ἡ ὅλη ὀργανοσὶς τῆς τηλεγραφικῆς ἐπικοινωνίας ἐν τῇ χώρᾳ: 3] τὸ μηχανήμα ἢ ἡ συσκευή δι' ἧς διαδιδάσκονται τὰ τηλεγραφήματα: 4] δημ. τὸ φωτὸν τρεβοκαντίαι βλλ.

ηλεκτρονόμος (ὁ) νεώτ. ὁ φύλαξ τῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς.

ηλεκτρονόμος-ῖω νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐπὶ τηλεγραφητῷ, χειρίζομαι τὴν τηλεγραφικὴν μηχανήν, διαδιδάσκω εἰδῶσιν τινα διὰ τοῦ τηλεγράφου, συνεννοῦμαι τηλεγραφικῶς: 1] γεν. ἀποστέλλω πρὸς τηλεγράφημα, πληροφοροῦ τηλεγραφικῶς: 2] θὰ σὰς τηλεγραφῆσω μὲν εἰς εἶδος εἶδος εἰς τὰς Πάτρας: 2] δηματ. ἡ τηλεγράφημα, τηλεγραφητῆς.

ηλεκτρονόμος-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἐπὶ μακρῶν χρόνων διαμένων ἢ διαρκῶν, ὁ μακροχρόνιος: Χρῆσμ. Σ.Ιθ. 14,104 ἰδιόρθ. ἀντὶ τηλεδονός.

ηλεκτρονόμος-ἡ-ὄν ὁ ἐκ μακρὰν κειμένης χώρας, ὁ ξένος: 'Ὁδ.Ζ.279 ἀνδρῶν τηλεδονῶν, αὐτ.Γ.351: 2] ἐπὶ τόπου, ὁ μακρὰν κειμένος, ὁ μακρινός: 'Ἰλ.Φ.454 καὶ περῶν νήσων ἐπὶ τηλεδονῶν, αὐτ.Χ.45, 'Ἐπιγρ.: πρβλ. ἀλόδοπος: ἐπίρρ. - πῶς Ζωνορ. Λεξ.17,30 ἐπληδονῶς, μακρὰν ἀφεστηκός.

ηλεκτρονόμος [πρβλ. τέθηλα, θηλέω, θαλέθω] κ. μον. ἐπιτετ. τ. τοῦ θάλλω βλλ. ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. μ. κτ. μτγ. (ἴλην ἐν Ἐοκρ. Ἐπιγρ.4,6 κ. π. μτγν. ἐπ., οἶον ἐνδύον. Περ.836) ὁ ἐν πλήρει ἀνδρείῳ, ὁ εὐθάλης ὁ λίαν ἀνθρῶπος ὁ ἀκύμας, ὁ ἀκύριος: 'Ἰλ.Ζ.148 ὅλη τηλεδῶσαι, αὐτ.Ρ.55, 'Ὁδ.Π.17 ἐλατὶ τηλεδῶσαι, αὐτ.114, αὐτ.Α.590, 'Ἀπολλ.Ρ.4, 1425 ἔρκατα τηλεδῶντα, 'Ἰουλ.Αλγ.ΑΠ.9,661,6 δὲνδρον - τηλεδῶν κ. μτ. δατ.: 'Υμν.Ο.7,41 κισσός ἀνδρὸς τηλεδῶν (ἡ λήρης ἀνδρῶν): 2] μτγ. ὁ ἀκύριος: 'Ἰλ.Χ.423 παῖδας - τηλεδῶντας, αὐτ. Ψ.142 χάλπν τηλεδῶσασιν ἰαθῶσιν, πλοισίαν: 'Ἐμ.Π.127 δαστα τηλεδῶντα.

ηλεκτρονόμος (τὸ) νεώτ. σύστημα τὶ ἱατρικῷ θερμομέτρῳ, δι' οὗ καθίσταται μακρόθεν ὁρατοὶ αἱ διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀσθενοῦς.

ηλεκτρονόμος-ον 'Ἡα διόρθ. ἀντὶ τηλεδῶρος βλλ.

ηλεκτρονόμος (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς ἀκρόασιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας ἐξ ἀποστάσεως.

ηλεκτροκρηματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ πομπῶν διαβιβάσις εἰκόμων ἐν κινήσαντο γραφικῷ διαδοχῇ καὶ ἡ ἀναπαράγωγὴ αὐτῶν ἐν τῷ ὄρεκα.

ηλεκτρονία (ή) νεώτ. τὸ φαινόμενον, καθ' ἃ μετακινούνται ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν ἀντικειμένα τινὰ τῆ ἐπεξεργασίας ἀνεξαρτησίως ψυχικῆς ἢ ἀ. ἀδυνατοῦτος δυνάμεως μεσοκίνησης (μετακίνησης).

ηλεκτρονικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκτρονίασιν - τ. περὶ φαινόμενα - φαινόμενα.

ηλεκτροκτύπος -όν κ. -ός ἡ-όν (Ἀπολλ. Ρ 3, 1097) αὐτὸ τὸ κλάσος ἐξικνεῖται μακρῶν, ὁ ἔχων μεγάλην φημίαν, ὁ φοικαστός : Ἰλ. 321 Φοικαστός κοῦρης ηλεκτροκτύπος, Ὁδ. Α 398 ηλεκτροκτύπος τ' Ἐρμιάδην, αὐτ. Ζ 546 κ. ὡς ἐπιθ. τῶν ἐπικούρων τῶν Τρώων : Ἰλ. Ε 491 ηλεκτροκτύπος ἐπικούρων.

ηλεκκλήτος ἡ-όν ἀντὶ ηλεκκλήτους βλλ. : Ζωαν. Λεξ. 1727.

ηλεκκλύτος -όν & ηλεκκλήτος βλλ. : Ὁδ. Α 30 τὸν ῥ' Ἀγαμέμνονιδος ηλεκκλύτος ἔκταν Ὀρέστης, Ἐπιγρ. κ. ἐπὶ Ἰππων : Ἰλ. Τ 400.

ηλεκμύχος -ον ὁ μακρόθεν μαχόμενος : Λοικ. Λεξ. 12 τοῦτος γὰρ καὶ ἐκθύλος καὶ ηλεκμύχος ἢ Ἀρτεμις : 2) τὸ ἄρα. προσαρῶξ. Ηλεκμύχος, ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς : Ὁδ. Δ 112.

ηλεκμετρία (ή) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ηλεκμέτρου βλλ. μέτρησις μακρῶν ἀποστάσεων.

ηλεκμετρικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκμετρίαν ἢ τὸν ηλεκμέτρον.

ηλεκμετρον (τό) νεώτ. εἰδικὸν ὀπτικὸν ὄργανον πρὸς μέτρησην τῆς μεταξὺ τῶν παρατηρητῶν καὶ τοῦ σημείου παρατηρήσεως ἀποστάσεως : στερεοσκοπικὸν ηλεκμετρον, -ηλεκμετρον συμπίπτωσος ἢ ταυτισμοῦ.

ηλεκμηχανική (ή) νεώτ. ἡ ἐξ ἀποστάσεως καὶ διὰ τῶν ἠλεκτρομηχανικῶν κυμάτων διαδιδάσκει μηχανικῆς ἐνεργείας ἢ τῆς τέχνης τοῦ διευθύνει ἐξ ἀποστάσεως καὶ διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων μηχανικὴν τινὰ ἐνέργειαν.

ηλεκνεργεια (ή) νεώτ. ἡ διὰ τῆς ψυχικῆς δυνάμεως κατὰ διαφόρους τρόπους ἐπεξεργείας ἀτόμων πινῶν ἐπὶ τῆς ὕλης ἀνευ ἐπαφῆς τινος.

ηλεκόρασις -εως (ή) νεώτ. ἡ δι' ἠλεκτρικῶν μέσων διαδιδάσκει εἰδώλων ἢ καὶ ὀσκόληρων ἐκ τοῦ φυσικοῦ αἰθῶν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις : 2) εἰδ. ἐν τῷ πνευματισμῷ. ἡ ἰκανότης ἀτόμων πινῶν εἰς τὸ νὰ βλέπωσιν εἰκόνας ἢ σκηνὰς ἐκ μεγάλων ἀποστάσεων ἀνευ τῆς βοήθειας ὀπτικῶν μέσων.

ηλεκπέθεια (ή) νεώτ. ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία δύο ἀτόμων εὐρισκομένων πλησίον ἢ καὶ μακρῶν ἀλλήλων διὰ μεταδιδάσκει τῆς σκέψεως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως τῶν γνωστῶν σιθώσεων, ἡ μεταδιδάσκει ἰδεῶν ἢ καὶ αἰσθημάτων ἀπὸ ἀτόμου εἰς ἀτόμον ἀνευ τῆς ἐνεργείας τῶν αἰσθήσεων.

ηλεκπαθητικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ηλεκπέθειαν ἔπιπρ. -κός.

ηλεκπενέργεια (ή) νεώτ. ἡ ἐξ ἀποστάσεως ἐπίδρασις ἐπὶ πινος.

ηλεκπρία (ή) νεώτ. & ηλεκπενέργεια βλλ. **ηλεκπικοινωνία** (ή) νεώτ. ἡ ἐπικοινωνία, συνεννόησις μεταξὺ ἀνθρώπων εἰς μακρὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις εὐρισκομένων : 2) τὸ σύνολον τῶν μέσων, δι' ἃν ἐνεργεῖται ἡ μεταξὺ ἀνθρώπων εἰς μακρὰς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις συνεννόησις.

ηλεκπλάνας -ον ὁ μακρῶν περιπλανώμενος : Αἰσχ. Πρ. 576 ηλεκπλάνας πλάναις ἰεῖς μακρινὰ περιπλανήσεις | ἰδούρθ. ἀντὶ ηλεκπλάγχατος.

ηλεκπασία (ή) νεώτ. ἐν τῷ πνευματισμῷ, φαινόμενον, καθ' ὃ διαπλάσσονται ἀνθρωπομορφὰ σχήματα ἐκ τοῦ ἀπὸ τῶν μεσοκίνησης (μετακίνησης) ἐκλυόμενου ψυχροδυναμισμοῦ.

ηλεκπομος -ον ὁ πόρρω, μακρῶν περμπομένος, ὁ μακρῶν ἐξικνούμενος : Αἰσχ. Ἀγ. 300 φάσος δὲ ηλεκπομῶν οὐκ ἡναίετο.

ηλέπορος -ον ὁ μακρῶν πορευόμενος ἢ ἐξικνούμενος : Ἀντ. Ἀδελφ. 102 ηλέπορον βόσασμα, Ἀριστοφ. Νεφ. 967 : 2) ὁ πολὺ, ὁ μακρῶν ἀπέχων, ὁ πόρρω κείμενος, ἢ ὁ εἰς μήκος ἐκτεταμένος : Σοφ. Ἀντ. 983 ηλέπορος δὲ ἔν ἄντροις, Ὀρφ. Ὑμν. 18,9 ηλέπορος φῶς, αὐτ. ἀν. 236.

ηλέπυλος -ον ὁ ἔχων πύλας μακρῶν ἀλλήλων κειμένων, ἰαν ἀλλήλων διαστημένων : Ὁδ. Κ 82 Ηλέπυλον Λαοτυρογυῖν, αὐτ. Ψ 318.

ηλεσεισμικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς σεισμοὺς γινόμενους μακρῶν τοῦ σημειούστος αὐτοῦ σεισμογραφικῶν ὀργάνων.

ηλεσεισμος (τό) νεώτ. σεισμὸς ἔχων τὸ ἐπίκεντρον αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν μεγαλύτερον τῶν χιλίων χιλομέτρων ἀπὸ τοῦ σημειούστος αὐτοῦ σεισμογραφικῶν ὀργάνων.

ηλεσημία (ή) νεώτ. ἡ διὰ σημμάτων συνεννόησις ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως, ἡ μεταδιδάσκει σημμάτων εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

ηλεσιφαντός -ον & ηλεσηφαντός βλλ. : Ὀρφ. Ἀργ. 341 ἄστρα τε ηλεσιφαντα (κωδ.).

ηλεσκοπία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη τῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, ἡ τεχνικὴ τῶν χειρίζεσθαι τὰ τηλεσκοπίων χρωστῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων : 2) ἡ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἀστρονομικῆ παρατήρησις.

ηλεσκοπικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τηλεσκοπίον : τηλεσκοπικός φακός - σωλήν' : 2) ὁ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου γινόμενος : τ. παρατηρήσεις : 3) ἐπὶ ἀστέρων, ὁ μόνον διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ὄρατός : τηλεσκοπικὸν πλανῆταις | ἀστεροειδεῖς ἢ μικροὶ πλανῆταις.

ηλεσκοπικός ἔπιπρ. νεώτ. διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.

ηλεσκοπίον (τό) νεώτ. κ. ὄπυ. ὀπτικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἐξ ἐπιμήκους συνήθους σωλήνων φέροντος φακοῦς κατ' ἄμφωτερα τὰ ἄκρα ἐν χρ. πρὸς παρατήρησιν τῶν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις εὐρισκομένων ἀντικειμένων καὶ ἰδ. τῶν οὐρανίων σωμάτων : ἀστρονομικὸν τηλεσκοπίον ἰδ' δι' αὐ γίνεται ἡ παρατήρησις τῶν οὐρανίων σωμάτων, - κατοπτρικὸν ἢ ἀνακλαστικὸν ἢ νευτῶνειον τηλεσκοπίον ἰδ' φέρον μεταξὺ τῶν φακῶν ἀνοκλαστικὸν κάτοπτρον, - μεσημβρινὸν τηλεσκοπίον ἢ μεσημβρινὴ διάπρῃ : 2) εἰδ. ἀστρον. Ηλεσκοπίον (τό) ἀστερισμὸς τις τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου.

ηλεσκοπος -ον ὁ μακρόθεν ὀρωμενος, ὄρατός, ὁ τηλεφάσκων, ὁ περιόρατος : Ἡσαϊοδ. © 566, αὐτ. 569 κλέφας ἀκαμάτιστο πυρὸς ηλεσκοπον αἰγῆν, Σοφ. ἀν. 338 Ηλεσκοπον πέμφισα χρυσέαν ἰδῶν ἰδούρθ. αὐτῆ γὰρ σκοπῆν, Φίλιππ. Ὁμοσ. ΑΠ 6, 251, ἡ Ηλεσκοπον ὄχθον, Χριστοδ. Ἐκφρ. 77 καθάρην δὲ φέρεη ηλεσκοπον αἰγῆν.

ηλεσκοπός -ον ὁ μακρῶν ὀρών, βλέπων, Ἡσ. «ὁ πόρρω ὀρών» : Ἀριστοφ. Νεφ. 290 ἐπιδύμεθα ηλεσκοπῶ ὄμματι γαίαν.

ηλεσκοπογραφία (ή) νεώτ. & τηλεφωτογραφία βλλ.

ηλεσκοπογράφος (ή) νεώτ. εἰδικὴ συσκευὴ πρὸς τηλεγραφικὴν ἀναπαράστασιν φωτογραφίας.

ηλεστερεοσκοπία (ή) νεώτ. ἡ διὰ τηλεστερεοσκοπίου βλλ. παρατήρησις.

ηλεστερεοσκοπῖον (τό) νεώτ. ὀπτικὸν ὄργανον, δι' ὃ γίνεται ἐνιστώτερα ἢ προσοπτικὴ διάταξις τῶν σημείων ἀντικειμένου πινὸς εἰς μακρῶν ἀπόστασιν εὐρισκομένου, πορρομένης οἷται σφωστέρως τῆς ἀνοχλύφου αὐτοῦ μορφῆς, τηλεσκοπικῶν στερεοσκοπίων.

ηλεσυγκοινωνία (ή) νεώτ. & ηλεκπικοινωνία. **ηλεσυτολογικός** ἡ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ κατὰ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς συστολῆς τῆς καρδίας γινόμενος : ηλεσυτολογικὰ φαινόμενα.

ηλέτηνον (τό) νεώτ. ηλεκτροφόρος τηλεγραφική συσκευή, δι' ἧς ἐκτυποῦται ἀπ' εὐθείας ἐπὶ ταῖνας χάρτου τὸ κείμενον τηλεγραφήματος.

ηλεῦροβαρόμετρον (τό) νεώτ. ὑδροβαρόμετρον, δι' οὗ εὐρίσκεται τὸ ὕψος τῆς στάθμης τοῦ ἀέρος δεξαμένη ἡ λιμνὴ μερῶν κειμένων.

ηλεκτροβολή (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀποστάσεως τεκταμένη ὑποβολή.

ηλεκτρῆς-οὐς-ές μγν. ὁ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν φέγων, ὁ μακρὰν φωτίζων • Φιλ. Ἐπιτ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν 9,37 κρήνης τηλεφῶν δεικνύων ὑπέρτατα θάμνεα λαῶν • 2) ὁ μακρόθεν ὁρατός, ὁ τηλεφανής • Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 234 τηλεφανῆς κόνις ἢ ἄλλοθεν μ. ὡς θηλ. κύρ. ὄν. Τηλεφεύσσα, συνηρ. Τηλεφάσσα ἢ -άσσα • Ἀπολλ.δ.3,1,1.

ηλεκφανῆς-οὐς-ές κ. μαν. κ. νεώτ., αἰολ. τηλεφανῆς ἰσιθ. π. Ἀλλ. ἐν Πάπ. ὉΞ.1783 ἀν.1,7) ὁ μακρόθεν ἡ μακρὰν φωνόμενος, ὁρατός, ὁ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν διακρινόμενος • Ὁδ. Ὁ83 τύμβος . . τηλεφανῆς, Πινδ. ἀν.129,7 θύα μιν γύνωντι παρὶ τηλεφανῆς, Ἀριστ. Νεφ. 281 τηλεφανῆς οκαπίς ἀφωρῶμεθα, Μέν. ἀν. 312 ῥίθαι πέτρας ἀπὸ τηλεφώνου, Ὁρφ. Ἀργ. 535, αὐτ. 1215 τηλεφανῆς Ὑπερίων, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2,13 τηλεφανῆς πύρ, Εὐστ. Πον. 183,48 στόλος πυροσφύ τηλεφανῆς • 2) μῦθ. ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, ὁ ἀκουόμενος σαφῶς μακρόθεν, ὁ μακρόθεν ἀκουστός • Σοφ. Φιλ. 189 ἀχὺ τηλεφανῆς ῥηθ. τηλεφῶς.

ηλεκφαντός-ον κ. νεώτ. ἄ. τηλεφανῆς βλλ. 1) ἢ Πινδ. ἀν. 5 Σίσυφον κέλοντο ᾧ παῖδι τηλεφαντόν ὄρασι γέρας . . Μελικέρτα • ῥηθ. τηλεσίφαντος.

ηλεκφάντος-ον ἄ. τηλεφάντος βλλ. • Πινδ. ἀν. 87,4 τηλεφάντον κυανέας χθονός ἀστρον.

ηλεκφεγγῆς-οὐς-ές μαν. ὁ μακρὰν ἐκπέμπων φέγγος, φῶς, ὁ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν φέγων, φωτίζων • Ψελλ. Λιβ. 4,5.

ηλεκφῆρος-ον ὁ ἀνήλικος ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν ἡλκερον, ὁ τοῦ ἡλκερου, ὄθ. ἕλικος τηλεφῆρον γραῦμα, -πληγὴ τοῦ ἡλκερου ἥτοι κοκοήθους μορφῆς • Γαλ. 7,727, αὐτ. 10,83 ἢ τηλεφῆρον ἀγαθὸν ἥτοι ὕγεια • Διογ. Ἐπιστ. 34,3.

ηλεκφίλον (τό) μγν. τὸ φυλάττον τὴν φίλιαν καὶ μακρὰν ὄντος τοῦ φίλου, φύλλον φυτοῦ τίνος, πῖθ. τῆς μήκικος, δι' οὗ εἰς ἑωῖντες, θετόντες τοῦτο ἐπὶ τῆς ὀλης τῆς ἀχηροποιουμένης μεταξύ τοῦ ἀντιχειρός καὶ τοῦ λιγανῶ καὶ πλῆττοντες αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐμαντεύοντο ἐκ τοῦ παραγομένου φύδου ἐν ἀνθηρωσάντο • Θεοκρ. 3,29 οὐδὲ τὸ τηλεφίλον ποτεμάξωτο τὸ πλατάγημα, Πολυδ. 9,127, Ἰαγὰθ. ΑΠ. 5,295 τηλεφίλου πλαταγήματος ἡμέτα βόμβος γαστέρα μανθῶς μάξωτο κισουσίβου, Σχόλ. Θεοκρ. 3,29 ῥηθ. πλαταγῶνιον κ. πλατάγημα.

ηλεκφισίον (τό) νεώτ. ὁ φυτὸν φευδανόρραχῆ ἡ τηλεφισιδῆς • Ἰνπ. Φισ. Γυν. 32, αὐτ. Γυν. 2,201, Ψιδ. σοκ. 2,186, Γαλ. 12,140 ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν παρωνυχοειδῶν.

ηλεκφόρος-ον μγν. ὁ φερόμενος βαλλόμενος μακρὰν • Νόνν. Δ. 19,149 τηλεφόρον ὄδρου.

ηλεκφώνεϊον (τό) νεώτ. κ. δημ. διαμέρισμα ἢ κατάστημα, ὅπου ὑπάρχει τηλεφωνικὴ ἐγκατάστασις, τηλεφωνικὸς σταθμὸς.

ηλεκφώνημα-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τηλεφώνου ἐφερομένη ὑπὸ τίνος ὁμίλια πρὸς ἕτερον ἀκούσαντα ταύτην ἀπ' εὐθείας ἡ ἐγγράφως λαμβάνοντα αὐτολεξεῖ γνῶσιν ταύτης.

ηλεκφωνητής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -τρια, ὁ-ἡ ἄλλῃλος τηλεφωνικῆς ἐταιρείας ἢ δημοσίου καταστήματος μεσολαβῶν διὰ τὴν διεξαγωγήν μίας τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας εἰς τὴν χειροκίνητον τηλεφωνικὸν σύστημα ἢ ὁ χειροκίνητος τηλεφώνων πρὸς μεθίδουσαν ἢ λήψιν τηλεφώνων.

ηλεκφωνία (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς ηλεκτροτεχνίας καὶ ἰδίᾳ τῆς τεχνολογίας τῶν ἀσθενῶν ρευμάτων τὸ πραγματοποιεῖται περὶ τῶν τηλεφῶνων καὶ τῶν σχετικῶν συστημάτων καὶ συσκευῶν.

2) τὸ σύνολον τῶν ἐγκαταστάσεων τηλεφωνικοῦ συστήματος 3) ἡ διὰ τηλεφώνου ἐπικοινωνία.

ηλεκφωνικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν τηλεφωνίαν ἢ τὸ τηλεφώνον • τηλεφωνικὴ ἐγκατάστασις - ὄπρησις - κέντρον - σταθμὸς • 2) ὁ διὰ τοῦ τηλεφώνου γινόμενος • τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία.

ηλεκφώνιον (τό) μγν. τὸ τηλεφῶν βλλ. • Διοσκ. 2,186.

ηλεκφονογράφος (ὁ) νεώτ. συνδεδεασμένος τὸ σύστημα τηλεφώνου καὶ γραμμῶν, δι' οὗ ἡ λήψις γίνεται οὐ μόνον ἀκουστικῶς, ἀλλὰ καταγράφεται καὶ γραμμικῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀναπαραγγίηται κατὰ βούλησιν.

ηλεκφώνιον (τό) νεώτ. κ. δημ. μηχανήμα δι' οὗ δι' ηλεκτρικῆς ἀρχῆς μεταδίδεται ἡ φωνὴ καὶ ἰδίᾳ ὁ ἐνορθρὸς λόγος εἰς ἀπόστασιν • αὐτόματον τηλεφώνιον (τό) λειτουργοῦν ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως χειροστού.

ηλεκφωνιώ-έω νεώτ., δημ.-ῶν, ποθ. ἄορ. ἐπληφωνήθηον, δημ.-ἠθήκα, συννενοοῦμαι, ἐπικοινωνῶ διὰ τηλεφώνου, στέλλω τηλεφώνημα • 2) ηλεκφωρῶ διὰ τηλεφώνου, μεταδίδω τὴν τηλεφωνικῶς.

ηλεκφωτογράφημα-ατος (τό) νεώτ. εἰκὼν διαδιδασκόμενη διὰ τῆς ηλεκφωτογραφίας βλλ.

ηλεκφωτογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ηλεκτρικῶν μέσων μεταδιδόμενος ἐπίμονος φωταγραφία ἢ κειμένη ἐρημεριδιῶ ἢ χειρογράφων εἰς ἀπομεμακρυσμένης ἀποστάσεως.

ηλεκφῶνος-οὐς (ὁ, ἡ) μγν. ὁ τῆλε κείμενος, ὁ μακρὰν ἀπέχων • Ὀππ. Ἀλ. 4,336 τηλεφῶνος γαία.

ηλεκφυχία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνεργὸς τηλεπάθεια.

ἡλη (ἡ) γλωσσ. ἡ ἡλις βλλ.

ἡλι (τό) δημ. τὸ φυτὸν τριγωνέλλη.

ἡλία (ἡ) κ. νεώτ. κ. σπλία (Σχόλ. Ἀριστ. 1038), σάνις ἢ τράπεζα μεθ' ὑπερχοῦσης περιφέρειας ὅπως μὴ ἐκπίπτῃ τὸ ἄλευρον ἢ ζυμαρικόν, πλατεία σάνις ἀλφειοπληκτικῆ, ταβλῶς AB 275 ἐῖ ἡλία δὲ σάνις ἀλφειοπληκτικῆ πλατεία, προσληπόμενος ἔχουσα κύκλον σάνιδος τοῦ μὴ τὰ ἄλφεια ἐκπίπτειντα • Φερεκρ. 126, Πειθόλ. Ἀριστ. Ρητ. 1411α, 14, Ἰππιατρ. 1

2) νεώτ. τράπεζα μετὰ περιέχματος ἐξέχοντος τῆς ἐπιφανείας, ὥστε νὰ συγκρατοῦνται τὰ ἐπὶ ταύτης ἐκπιθόμενα πρὸς πώλησιν ἢ ἄλλως ἀποκείμενο, πάγκος, τεζάκι • 3) τράπεζα ἐπ' ἧς ἐπαίον κούδος • AB 275 ἐῖ ἡλία δὲ σάνις . . καὶ ἐπ' οὗτης ἡ κούδιοντες παίζουσι • 4) τράπεζα ἡ εἶδος σκευῆς, ἐφ' ἧς ἀκτετροῦντες ἡ ὄρυγες ἐτίθειτο ὅπως συμπλακῶσι • Αἰσχιν. 1,53 ὄθ ἡ τῆλια τίθειται καὶ τοῦς ἀκτετροῦσιν αὐτὸ ἀλάουσι καὶ κωδεῖουσι, Πολυδ. 9,108 τῆλια ὄμοια τῆ ὄρτοπώλιθι κύκλων ἡμικυρῶσαντες ἐνίστασαν τοῦς ὄρυγας ἐπὶ ταῖς μάχαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους, Ἀλκιφρ. 3,51 • 5) σπῆλ. εὐλίον περιβῶρον κοσκίνου σπηρῶν ἤσα. ἐπιφῆφείρια κοσκίνου • Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 1038 • 6) πῶμα ἢ σκέ. παομα κοπονοδόχου • Ἀριστ. Σφ. 147 ἀτὰρ οὐκέτ' ἐρρῶσις γκ. ποῦ σθ' ἡ τῆλια •

ἡλικῶς μγν. συλλέγω, μαζεύω ἡλιν • Διοσκ. 3,40.

ἡλικικός-ή-ον ἀνίκων, ὄμορ. τῆλικός, ὄμπερ. τηλικώτατος ἤσα. συσχετ. τῷ ἡλικῶ καὶ τῷ ἐρωτημ. ἡλικός, ὁ τῶσος τὴν ἡλικίαν, τῶσων μέγας τὴν ἡλικίαν, τῶσων ἡλικωμένος ἢ τῶσων νέος • Ἰλ. Ω 487 πατρός . . τῆλικῶ ὄμοπερ ἐγών, Ὁδ. Σ 175 ἡδὴ μεν γὰρ τοῖσι γαῖσι τῆλικός, ἐν σὺ μάλιστα πρῶ ἀθανάτοισι γενετήσαντα ἰδέσθασι ἢ κ. μτ. ἀσορρ. • αὐτ. Ρ 20, αὐτ. Α 297, αὐτ. Τ 83, Ἐθέων. 578 ὄμοτῳ τῆλικός εἰμι μαθεῖν, Θεοκρ. 25,184 ἐπεί οὐ

μάλα ηλικία βόσκει ικνώδαλαι, βίων 17,4' || ηλικιώτατος Ἦσ. επρεσβύτατος· 2) μγν. κ. μον. τόν μέγας, τόσον Ισχυρός: Ἀντιπ.Σιδ.ΑΠ 7,29 εἰ δ' ὀλίγα κρήνη τὸν ταλικόν, Ισθ' ὅτι κούθη καὶ Θετίδος γαμάντα βραχυδύλωσ ἴκος, Ἀσκήσιδ.ΑΠ 7,11,4, Ἄγασ.ΑΠ 10,64,1, Κίνωμ.Ἰστ. 5,3,119ε ηλικίων κ' ὀφρος ἐπεπλήρωτο φώτων, αὐτ.4,122β ηλικίων κάλλος.

ηλικιόσθε-ἦδε-ἄνδε ἄντων. ἐπιτετ. τ. τοῦ ηλικιόσθε βλ.κ., ὡς τὸ ὅδε, αὐτός τοῦ κ. τὸ ηθροῦτος τοῦ ἡμιοσ, δὲ ηλικιόσθος βλ.κ., ἐπιπροσ., ὁ τισαύτη ἔχων ἡλικίαν, συχ. ἐν ἀναφ. πρὸς μεγάλην ἢ γεροντικὴν ἡλικίαν, μτ. μητ.: Εὐρ.Ἄλκ.643 ὃς ηλικιόσθ' ἄν κάπ'ι τέρμ' ἦκων βίου, αὐτ.ἀπ.533 γεγώσθα ηλικιήδ' ὄμω· κ. ἄνευ μητ.: Σοφ. ΟΚ 735 ἄλλ' ἄνδρα τόνδε ηλικιόσθ' ἀπεσπάρην πείσων, Πλάτ. Ἀπολ.37D ηλικιῶδες ἀνθρώπων· κ. κτ. πλεονασμῶν: αὐτ.Κριτ.49Α ηλικιόσθε γέροντες ἄνδρες· || ἄλλα κ. ἀντιθ. ἐπι προσ. πολὺ νέων τὴν ἡλικίαν: Σοφ.ΟΤ 1508 ηλικιόσθ' ὄρων πάντων ἐρήμων· || συχ. ἐπαναλαμβάνεται μτ. ἐναντίας ἐννοίας: αὐτ.Ἄντ.726 αἱ ηλικιοῖθε καὶ διδασκόμεθα δὴ φρονεῖν ὑπ' ἄνδρος ηλικιοῦδε τὴν φύσιν (ἡμεις τὸσον γέροντες θὰ διδασθῶμεν ὑπ' ἄνδρος τὸσον νεοῦ)· || κ. κ. μτ. τοῦ ηλικιόσθου: Πλάτ. Ἀπολ.25D αὐτ' ἐμοὶ σοφώτερος εἴ ηλικιοῦτος ὄντας ηλικιόσθ' ἡμῶ ἰσὺ τόν τόν νεός εἶσαι σοφώτερος ἐμοὶ τὸσον γέροντος· 2) γεν. τὸσον μέγας, τόσος, τοσοῦδε: αὐτ.Θεαίτ. 155β ἐμὲ ηλικιόνδε ὄντα, Λυκαοργ.819.

ηλικιότος-αὐτη-οὔτων ἄντων. δεκτ. κ. -οῦτος -ον·Σοφ.ΟΚ 751, αὐτ.Ἠλ.614, οὐδ. κ. -οῦτο Ἰ.Γαλεξ. 244), ἐπιτετ. τ. τοῦ ηλικιόσθε βλ.κ., δὲ ηλικιόσθε βλ.κ. || Ἀριστοφ.Ἰππ.881 τὸν δ' ὄρων ἄνευ χιτῶνος ὄντα ηλικιοῦτον, Ἀντιφ.δ.261, Πλάτ.Γοργ. 499B· κ. ἄνευ μητ.: Σοφ.Ἠλ.614 ἦτις τισαύτη τὰν τεκνοῦσαν ὄβρισην καὶ ταῦτα ηλικιοῦτος γ' κ. ἑνάθρῃρ.: Αἰσχ.Ἀγ.1620 διδασκασθε βαρὸ τῶν ηλικιοῦτων· || κ. ἐπι προσ. πολὺ νέων τὴν ἡλικίαν: Σοφ.ΟΚ 751, Λυσ.14,16 ὄν, εἴ ηλικιοῦτον ὄντα ἀπεκτείνετε, Πλάτ.Πατ.378D, αὐτ.Πρωτ. 361B· 2) γεν. ὁ τόνον μέγας κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ ποσὸν ἢ τὴν ὄξιν: αὐτ.Πολ.423B δοκοῦσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλάσιος τῆς ηλικιαότης, αὐτ.Νόμ.755β ἡ ηλικιαῦτη ἀρχή, αὐτ.928B· ἡ ηλικιαῦτη ἔχθρα, Ξεν.Ἑλλ.6,431, αὐτ.Ἀπομν.21,5, αὐτ.4,48, Ἰσοκρ.5151 πεπραγμένα ηλικιαῦτα τὸ μέγεθος Δημ.229, Αἰσχίν.1,173 ηλικιαῦται τιμωρίαι, Πάπ. ηλικιαῦτην βλάθειαν· 3) τὸ ηλικιότος συχ. συνάπτεται μτ. τοῦ τισοῦτος κ. τισοῦτοσθε βλ.κ.: Πλάτ.Νομ.686β ηλικιοῦτον καὶ τισοῦτον σύστημα, αὐτ.Συμμ.177Α ηλικιότος καὶ τισοῦτος θεός, Ἰσοκρ.12,70 ὑποσφύρις τισαύτη καὶ ηλικιαῦτα, Δημ.348 ηλικιαῦτα καὶ τισαῦτ' ἀγαθά, Αἰσχίν.1,174, Μέν.Ἐπιτρ.120.

ηλικιοῦτος ἄντων. ἐπιτετ. τ. τοῦ ηλικιόσθου βλ.κ.: Φερειρ.143, Φρόν.Κωμ.19 ηλικιαῦτοσσι γέρον ἄπισκ ἀγύναςκος.

ηλικίως ἐπίρρ., μγν. τόνον μεγάλως: Ἀριστοτ.2,9.

ηλικίνη ἡ) μγν. τὸ φυτὸν κύπριος: Ψάμοικ.4,112.

ηλικιός-π-ον μγν. ὁ ἐξαγομένος ἢ κατασκευαζόμενος ἐκ τῆλεως ἀπὸ μοσχοσίταρο: Πολυδ. 30,26· || τὸ οὐδ. ηλικιόνος ὄσα, τὸ ἐκ τῆλεως παροσκευαζόμενον μύρον: Μέν.952, Διοσκ. 1,47, Ἀθην.15,639Α ἡ Συρία τὸ παλαιόν χρυσά πνύτα παρειαχτο μάλιστα δὲ τὸ ηλικιόν, Πάπ. **ηλικίως** (ἡ), μον.τῆλις Ἰφσαοτ.2,18,11, ἰων. γενικ. -ιος Ἰππ.Ἐπιδ.5,68 (=7,65), Πάπ.1, τὸ φυτὸν τριγωνίσκος ἢ τῆλις, τῆλι, μοσχοσίταρο, παράγον ἀρωματικὰ σπέρματα: Ἰππ.Γυν.2,194, Θεοφρ.Φ1 3,17,2, Διοσκ. 2,102, Σοφ.1,56, Γαλ.6,537, Πάπ.

ηλίστος-π-ον (ηθλοῦ) ἐπιθ. μγν. ὑπερθ. βαθμ. ἄνευ θετικῆς ἢ συγκριτ., ὁ μακρότατος ἀπὸ μγν. ἀπώτατος: Παρθ.ἀπ.8, Διον.Περ.485 ἰδ.ἀνόγν. τρῶλιστος· || ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πλῆθ. ηλικία ὡς ἐπίρρ. πορρωτάτα: Ὁμοφ.Ἀργ.181.

ηλίστος οἰνος(ῆ) μον. οἶνος ἀρωματισθεὶς διὰ σπερμάτων τῆλεως βλ.κ.: Γεωπ.8,14 (δ.ἀνάγν. πλ.1) **ηθλόθειν** ἡθλοῦ ἐπίρρ. τόν. πόρρωθεν, μακρόθεν, ἐκ ἔξνης γὰς, ἀπὸ τῆς ἔξντης, ἀπὸ τὰ ξένα: Ἰλ.Ε 651 οὐδ' ἀπέθωγ' Ἰππου, ὄν ἐνεκα ηθλόθειν ἤλαβεν, Ὁδ.Ζ 312, αὐτ.Η 194, Πίνδ.Ν 3,81, Σοφ. Α1,138, αὐτ.Φιλ.454 τὸ λοιπὸν ἤδη ηθλόθειν τὰ τ' ἴλιον καὶ τοῦ Ἀγρείδας φυλάξομαι, Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 9,246· 2) σπαν. ἐν τῇ σμ. τοῦ ηθλόθι βλ.κ.: Ἰλ.Ψ 359 στήμνη δὲ τέματα Ἀχιλλεύος ηθλόθειν ἐν λαίφ πεδίω· κ. μτ. γενικ.: Πίνδ.Ν 2,12 Πεικείων ηθλόθειν Ἰμακρῶν ἀπὸ τὸς Πεικείδας· Σοφ.Α1,204, Ἐφρ.Ἠρ.1112 τοῦ φιλάτου σοι ηθλόθειν παιδὶς βεβύς;

ηθλόθι ἐπίρρ. τόν. ποι. τῆλε, ηθλόθ βλ.κ., μακρῶν, ἐν σημειφ μακρῶν κειμένων, ἀπὸ μγν. ἀπὸ τίνος: Ἰλ.Θ 285 τόν, καὶ ηθλόθ' ὄντα, εὐκλείης ἐπιθσων, Ὁδ.Α 22, Θεοκρ.24,115· κ. μτ. γενικ.: Ἰλ Α 30 ἐν Ἀργεῖ, ἡθλόθι πάτριος, Κόντ.14,410.

ηθλοῖ ἐπίρρ. ἢ ηθλοῖ πιθ. ὄσοφ. εἰκ. ἀντι ἀλλ., ἡθλοῖ ἴστων ἐν τῷ χειρογράφῳ ηθλόσο βλ.κ.: Ἀπολλ.δύσκ.Ἐπίρρ.197,15.

ηθλοῖ ἐπίρρ. κ. ἡθλοῖ ηθλόσο βλ.κ.: Ἀπολλ.δύσκ. Ἐπίρρ.197,15.

ηθλομαίτιος(ῆ) μγν., μον. μέλι ἀνάμεικτον μετὰ τῆλεως πρὸς ἀρωματισμὸν: Παῦλ Αἰγ.6,20.

ηθλοπέτης-οὐς-κε μγν. ποι. ὁ μακρῶν πετόμενος: Ἀπολλωνίδ.ΑΠ 6,239 ηθλοπέτης ἀγέλης (ἐπὶ σμήνουσ μελισσῶν).

ηθλορός-όν ἰσοδύμ. τ. τοῦ ηθλουρός βλ.κ.: Εὐρ. Ἠλ.251 ἐν τοῖσθ' ἐκείνου ηθλορός ναῖω δόμοις. **ηθλόσο** ἐπίρρ. τόν. εἰς μακρῶν ἀπόστασιν, εἰς σημείων μακρῶν κειμένων, μακρῶν ἀπέχων: Ἰλ.Δ 455 τὼν δὲ τε ηθλόσο δοῦλον ἐν ὄβρισιν ἐκίλυς ποιμήν, αὐτ.Χ 407, Εὐρ.ΙΤ 175 ηθλόσο γὰρ δὴ σὰς ἀνεπάρων πατρίδος· κ. μτ. γενικ.: Κόντ.4,407.

ηθλοτάτη ἐπίρρ. ὑπερθ. βαθμ. τοῦ ηθλοῦ βλ.κ., ἀπώτατος, πορρωτάτα, εἰς μακροτάτην ἀπόστασιν: Ὁδ.Η 322 ἡνιερ ηθλοτάτη φάσ' ἔμμεναι ὀ μιν ἰδοντα λαῶν ἡμετέρων.

ηθλοτέρος-α-ον μγν. ποι. ὁ εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν κειμένος: Μητροδ.ΑΠ 14,120.

ηθλοτέρω ἐπίρρ. εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν: Ἰππ.Ἀρόρ.53· || μτ. γενικ. μακροτέρον ἀπὸ: αὐτ.Φάσ.Παῖδ.31, Ἄρατ.1050.

ηθλοῦ ἐπίρρ. τόν. ἰεῖ ὁ προέκυφαν τὰ ἐπίρρ. ηθλοῖ, ηθλόθι, ηθλόθεν, ηθλόσο, ηθλοτέρω, ηθλοτάτω, ὡς κ. τὸ ἐπιθ. ηθλοτέρος, οὐ ὡς θετ. δύναται ναὶ ληφθῆ τὸ μὴ ἀπαντῶν ἐπιθ. ηθλόθ, ὄμ. κ. ὁ τ. ηθλόθ πρὸς παρσγωγήν τοῦ ηθλοσότη, τῆλε, μακρῶν, ἐν τόπω μακρῶν κειμένων, σὰ ξένα: Ἰλ.Α 712 ηθλόθ ἐπ' Ἄλφειω, Ἀριστ.Περ.138 ηθλόθ γὰρ αἰκῶ τῶν ἀγρῶν (ἐν ἔοχατῆ τι τῶν ἀγρῶν)· || μτ. γενικ. μακρῶν ἀπὸ...: Ὁδ.Ν 249 τρῶλην ηθλόθ φασιν Ἀγαλίδος ἔμμεναι στήσ αὐτ.Ψ 68, Εὐρ.Κόκλ.689 ηθλόθ αἶθεν φυλακαῖς φερραρὸν σῶμ' Ὀδυσσεὺς τὸσθ· κ. μτ. ἐμ.προθ. διορ.: Ἡσίοδ.Θ 302· 2) ἐπίρρ. χρόν. ἀπὸ μακροῦ χρόνου: Ἐπικ.Ὁξυρ.1015,13 οὐ γὰρ σ... ἀρχέουτα νέον γενώσκωμεν ἄλλ' ἐπὶ ηθλοῦ, Ἐπιγρ.Ταχτας· κ. μτ. πῆλλ.: Ὁππ.Ἄλ.2,495 οὐδὲ τὶ ηθλόθ ὄφκει.

ηθλουρός-όν ἰσορ. ποι. ὁ ἔχων ὄρους, ὄρια κείμενα μακρῶν, ὄθ. γεν. μακρινῶν, ἀπομακρυσμένων: Αἰσχ.Πρ.1 χθόνος μὲν ἐς ηθλουρόν κικωμεν πῆδον, Ἀπολλ.Ρ 2,543· κ. μτ. γενικ.: Εὐρ.Ὀρ 1325 ηθλουρός οὐσα δωματών, Ἐπιγρ.Περγάμου

τῆλυ ἔπιρρ., μτγν., οἰολ. πῆλυ [Πρισκιαν.Ι,6,3, Θεόγνωστ.Καν.160] τῆλε βλ.λ. πρβλ. τῆλυετας; *Απολλ.Δύσκ.*Αντων.54,28.

τῆλυετης (ἰ) Φώτ. ἐκ τῆλυετας.

τῆλυετος-η-ον ἐπ. οἰ παλαιὸν ἐξελάμβανον τὴν λ. ὡς αὐθ. ἐκ τοῦ τῆλυ κ. γίγνομαι, δθ. ὁ τῆλε-γονος = ὁ γεννηθεὶς μακρὰν, ἢ ὁ ὀφίγιος = ὁ ὀφεί γεννηθεὶς ἀλλ' ἢ ἐρμηνεῖα αὐτῆ δὲν ἀρροῦσε εἰς τὸ π. *Ὁμ. χωρία, κτ. δὲ ἕτεραν ἐρμ. τὸ τῆλε ἐρμηνευτέον χρονικῶς, ἀλλ' αὐδὲ ταύτης πρὸς αἰτία δι-απίστωσης πλὴν ἐν τῇ λ. τῆλε-γονος. δθ. πιθανῶτ. ἢ λ. πρέπει νὰ ἀναχθῆ εἰς τὴν ρίζαν τῆς λ. τέλος, τελευτή [πρβλ. *Ὁρίων ἐν Ἐ Γουδ.616,37] κ. τὸ γίγνομαι, ὁ τελευταῖος τῶ πατρὶ γενόμενος μεθ' ὃν ἕτεροσ αὐ γίνεται [σχόλ. *Ιλ.482, ὁ τελευταῖος ἢ ὁ ἐπὶ τέλος γεννηθεὶς, ὁ στερογενεὺς, σχεδὸν ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ τῆς λ. ὀφίγιος, δθ. κ. συνεκτ. ἐπὶ παί-δων, ὁ ἐξόχος ἠγαπημένος, λίαν πεφλημένος, παραπολὺ ἀγαπητός; *Ιλ.Ν 470 ἀλλ' οὐκ ἴδωμεθα φόδος λάβε, τῆλυεταν ὦρ, αὐτ.Ι 143, αὐτ.285* || κ. ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ: αὐτ.482 ὡς . . . πατῆρ ἐν παῖδα φιλόση μαρὸν τῆλυεταν, *Ὁδ.Δ ΙΙ, αὐτ.Π 19* || κ. ἐπὶ τοῦ τέκνου τοῦ κατὰ τὸ γή-ρας τεχθέντος: *Υμν.Δημ.164 τῆλυτέος οἱ υἱός . . ὀφίγιος τρέφεται* || κ. ἐπὶ μονογενοῦς θυγα-τρὸς: *Ιλ.Γ 175 λιπαῖσα παῖδα τε τῆλυέταν* || ἀπαξ κ. ἐπὶ δύο υἱῶν, πῆ δίδυμων: αὐτ.Ε 153 Φαινοσος υἱε, ἄμφω τῆλυέτω 2) ὁ τῆλοῦ γενονός, ὁ γεννηθεὶς μακρὰν τῆς πατρίδος, ὁ μακρὰν ἀπέχων: Εὐρ.ΙΤ 829 τῆλυετων ἱβονόα ἀπὸ πατρίδος, Σιμψ.Ι,Ι τῆλυέτων. *Υπερβορέων ἀνά δῆμον, Κωμ. *Αἰδέσιμ.1315 τῆλυέτων ἀποικίων Ἰ'ησ. ἐτών μακρὰν ἀπεροσώωνι.

τῆλυθροος-ον Ἰ'ησ. ἐξῆψφωνος, μεγαλόφωνος (ἰορόφ. τῆλυθραοσι).

τῆλυθεν ἔπιρρ. μσν. δ. τ. ταῦ τῆλυθεν βλ.λ.: Θεόγνωστ.Καν.157.

τῆλυπις-ιδος (ἰ) ποι. θῆλ. τοῦ τῆλυπιδος βλ.λ.: *Ὀρφ. Ἀργ.900 τῆλυπιδε ἀνασασ.

τῆλυπιδος-όν (ῶψ), θῆλ. κ. τῆλυπιδε Ἰ'Ὀρφ. Ἀργ. 900), ὁ μακροθεν ὀρώμενος, ὁ ἐκ μεγάλης ἀπο-στάσεως ὀρατός, μακροσπόμενος, ἐκδήμιος: Σοφ.Ατ.564 καὶ τὸν τῆλυπιδε οἰχνεῖ, *Ἐπιγρ.* 2) μσν. κ. ἐπὶ ἀισθησῶν, ὁ μακροθὲν ἀισθητός, ὁ μακροθεν ἀκουόμενος: Σοφ.Φιλ.216 ἀλλ' ἢ σου πταῖων ἦν ἀνάγκας βοᾶ τῆλυπιδὸν ἰῶν.

τῆμέλια (ἰ) κ. τῆμελία [σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.604] μέριμα, φροντίς, ἐπιμέλεια, περιποίησις: Ἰ'ησ. *Ἐπιστ.17, Ἰεροκλ.59Α ὤψ ἀγρία τίθεασ γίνετασ καθημεραύμενα. τῆμελιασ, Ἡσιόδ.Αἰθ.5,30 [πρβ.], **τῆμελη** (ἰ) ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ τῆμελε ἐν Εὐρ.ΙΑ 731.

τῆμεληός-ης λέξ. κ. μον. ἐπιμέλεις, περιποίη-τικός, προσεκτικός: Ἰ'ησ., Νικ.Χων.Χρον.164D.

τῆμελητής Ἰ'ησ. ἐπιμελητής.

τῆμελία (ἰ) σχόλ. δ. τ. τοῦ τῆμελία βλ.λ.: Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.604 παλαιὰ ἰ δια γυναικῶν τῆμελία.

τῆμελοῦχημα-ατος (ἰ) μον. τὸ ἀντικείμενον μερίμνης καὶ ἐπιμέλειας: Νικ.Χων.Χρον.863,23 ὦ Τυνδαριε Ἐλένη, Ἀφραδίτης τῆμελοῦχημα.

τῆμελοῦχησις-εως (ἰ) μον. ἐπιμέλεια περὶ τῆνος: Νικ.Χων.Χρον.164C τὴν τοῦ υἱοῦ τῆμελοῦχησιν.

τῆμελοῦχος-ον (ἔχω) μτγν. κ. μον. ὁ πλήρης φροντίδος, ἐπιμελείας, ὁ ἔχων τὴν ἐπιμελείαν τῆνος: Κλήμ. Ἀλ.999,1000, Μεθόδ.57Α.

τῆμελό-τω ἐπιμέλομαι, φροντίζω, μεριμνῶ, ἐπι-δέλω, μν. αἰτ.: Εὐρ.ΙΑ 731 χῆρεπὶ πρός Ἄργος παρθένους τε τῆμελεῖ, Μοσχ.Τραγ.6,12 οὐδ' ἐργάτης σῆδρος . . στήνης ὀρχάτους τῆμελεῖ, Νυμφ.φ.6,15, Φιλ.Ι,52, Ἀριστοτέλ.Λόγ.26(14),18, Πλουτ. Ἀρτε18, Σέξ. Ἐμν.Μεθ.7,249; κ. μτ. γενικ.: Εὐρ.ΙΤ 311 σῶματός τ' ἐτῆμελε, Πλάτ.Νόμ.953Α* ἢ μ. τὸ μέγ. μν. αἰτ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.467.

τῆμελῶς μτγν., ποι. τῆμελῶς Ἰ'Αγλ.28] ἐπιμε-λῶς, μετὰ φροντίδων, προσεκτικῶς: Μάξ.Τύρ.25,4.

τῆμενιος-ον γρ. κώδ. ἀντὶ τῆδένειος βλ.λ.

τῆμενις-ιδος (ἰ) ἔσφ.γρ. πῆθ. τοῦ τῆδένειος βλ.λ.

τῆμερα ἔπιρρ. ἀττ. τοῦ σήμερον: Ἀριστοφ.ἀπ.354.

τῆμερον ἔπιρρ. ἀττ. τοῦ σήμερον βλ.λ.: Ἀριστοφ. Ἰ'ησ.68, Πλάτ.Σύμμ.174Α, αὐτ.176Β, αὐτ.Κρατ.396D, Δημ.Σ1 τούτων μετ' ἐμέρι τῆς τῆμερον ἡμέρας οὐδενὶ πώποτ' εἰς δέον τὴ κέρησθε.

τῆμος ἔπιρρ. ποι., δωρ. κ. θεσπ. τῆμος τότε, κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, πάντοτε ἐπὶ χρόνου παρ-ωχημένου, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀνοφορ. ῆμος βλ.λ.: Ἰλ.Ψ 228 ῆμος δ' Ἐωσφόρος εἰσι φόως ἔρέων ἐπὶ γαίταν . . τῆμος πυρκαθὶ ἐμαραινεται, Ἡσιόδ. Ἐργ.488, αὐτ.585, Σοφ.Τρ.533, Θεόκρ.13,27 τῆμος ναυτιλιασ μινάσκετο θεῖος ἄωτος ἠρώων || μσν. ἀκολουθεῖ, δ. μῦριον: Ἰ'Η 434, Ὁδ.Δ 401, αὐτ.Μ 441; κ. μτ. τοῦ δέ: αὐτ.Η 318, Ἡσιόδ. Ἐργ.670 || κ. ὡς ἀντίστοιχον τῷ εἶπε βλ.λ.: Ὁδ.Ν 95 εἰτ' ἀστήρ ὑπερέσχε . . τῆμος δῆ || κ. ἀνευ πινός συνδέσμου: Ὑμν. Ἐρμ.101, Ἡσιόδ. Ἐργ.559, Ἀπολλ.Ρ 4,1400.

τῆμοδός ἔπιρρ. μτγν. ποι., δωρ. τῆμοδός τῆμος βλ.λ.: Θεόκρ.10,49 ἔκ καλῶμασ ἄχουρον τελέθει τῆμοδός μάλιστα, Καλλ.Δια 21, Ἀπολλ.Ρ 2,957 [εἰκ.].

τῆμοθος ἔπιρρ. ποι., τῆμοθός, τῆμος βλ.λ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.576 τῆμοθός σπευδῆσ καὶ οἰκάσθε καρπὸν ἀγίνετι, Καλλ. Ἀρτ.175, Νικ.Θερ.926.

τῆνῆ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. σιγ. ἐν. θῆλ. τοῦ ἄδρ. ο.

τῆνίκης ἔπιρρ. Ἐπιγρ. κατὰ τὸν αὐτὸν χρό-νον: Ἐπιγρ.Θηδῶν.

τῆνάλλως ἔπιρρ. μτγν. κ. τῆν ἄλλως (ἀγνοῦσι) ὀδόν κατὰ τὴν ὀδὸν τὴν φέρουσαν εἰς ἄλλο τέρμα, κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' οὐδένα ὀρι-σμένον τρόπον: Πλάτ.Ἐσοπ.172B οἱ ἀγόνους αὐ-δέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' αἰεὶ τὴν περὶ αὐτῶν 2) ὁσκόπως μᾶτη, ματαίως: αὐτ.Νόμ.650Α τὴν ἄλλως θεωρεῖν, Δημ.34 τὴν ἄλλως φησίζεσθασι, αὐτ.398, αὐτ.449, Φιλῆμ. ἐν Νυκτ.1 τοῦ κανοῦ ὁ παῖς περιεῖσι τῆνάλλως ἔχων 3) κατ' ἄλλον τρόπον: Δίων Κ 38,24 ἐπεὶ τὴν γρ ἄλλως συχναὶ πλεῖστον ἄσων χρόνον, αὐτ.42,50.

τῆνεῖ ἔπιρρ. δωρ. τ. τοῦ ἐκεῖ βλ.λ.: Ἐπιγρ.99, Χρησ.μ.Πλουτ.Δημ.19 τῆνεῖ τοῦ κρέα πολλὰ πα-ρέσεται ἀνθρώποισ, ΑΠΧ.4,255, Ἐπιγρ.Δελφῶν || κ. ἀντίθ. τῷ ὄδε: Θεόκρ.1,106 τῆνεῖ ὄδεσ ὡδε κῆπερος 2) ἰσοδύναμον τῷ ὄδε: αὐτ. 5,33 φυχρόν ὄδωρ τῆνεῖ καταλειθεῖται, Πλάτ.

τῆνελλα κ. τῆνεδλα Ἰ'Ησ.Ι λ. σχηματισθεῖσα εἰς μίσησ τοῦ ἡχοῦ τῆς χορδῆς κίθαρος [πρβλ. βρετανελοῖ ἐν χρ. ἀπὸ τοῦ Ἀρχιλ.ἀπ.119] ἀρχισάου-θμον τοῦ εἰς τῆ Ἰσραήλδιὰ τοῦ τῆνελλα, ὦ καλλίνικε, χῆρε, δθ. οἱ λ. τῆνελλα, καλλίνικε καθήνησ ὡς ἐπευφημῖαι πρός τοὺς νικητάς εἰς τοὺς ἀγῶνας οἰνοῦ ἔδω, οὐράσ: Ἀριστοφ. Ἀχ.1227, αὐτ. Ὀρν.1764 τῆνελλα καλλίνικος ὦ δαιμονῶν ἑπέρτασ.

τῆνελλας-ον κ. τῆνελλος Ἰ'Ησ.Ι ὁ χαριετίζόμε-νος ὁ ἐπευφημούμενος διὰ τοῦ τῆνελλα: Ἀριστοφ. Ἰ'ημ.276 ἐάν . . νικῆσ . . τῆνελλος εἰ.

τῆνελλός (ἰ) μτγν. ἔσφ. γρ. τοῦ τῆνελλός βλ.λ. Ἰ'ησ. ἐνάσθησ περὶ τὰ ἔντερα: Νικ. Ἀλεξ.382.

τῆνης Ἰ'ησ. ἔως Ταραντινοῦ.

τῆνιακόδ-ἡ-ιά-ἰ ὀ ημ. κ. τῆνιακόδ ἐπὶ προσ. ὁ τῆνος || ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐκ τῆνου, ὁ ἐν τῆνῳ παραγόμενος.

τῆνικά ἔπιρρ., δωρ. τανικά δεικτ. συσχετ. τῷ ἀναφορ. ἡνικά βλ.λ. κ. τοῖς ἐρμῆτρ. πῆνικά, δη-νικά βλ.λ. ἐν ταύτῃ ἢ ἐκείνη τῇ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας, κατ' ἐκείνην ἢ ταύτην τὴν προδιωρισμένην ὥραν: Θεόκρ.1,17 ἢ γάρ ἀπ' ἄγρασ τῆνικά κεκμηῶς

ἀρναύεται' || κ. μτ. γενικ. του έτους τηνικά κατ'έκεινην τήν έπαχίν του έτους: Αιλ.Ζι.15,5' 2) κατ'έκεινον τόν χρόνον, τότε: 'Απολλ.Ρ.1,799 κ. μτ. του άρβρ.: Σοφ.ΟΚ 440 τó τηνικ' ήδη ταύτο μέν πόλις βία.

τηνικάδε έπίρρ. άναποδιδομένον εις άλλο χρονικόν μόρ., τηνικά βλλ.2ι: Πολύδ.β.16,11,6 τηνικάδε πιστεύουσας τοίς λεγομένοις παρεόσαν τήν πόλιν, αút.30,7, Φιλ.Μηχ.Βελου.66,13, αút.74,38' 2) όπολ, κατά τούτων τόν χρόνον τής ημέρας, κατά ταύτην τήν ώραν, τόσον ένωρις: Πλάτ.Κριτ. 43Α ιι τηνικάδε άφίξει, ώ Κρίτων; ή σού πρώ ήτι έστίν, αút.Πρωτ.310Β' 3) αύριον τηνικάδε άριον κατά τιοιούτην ώραν: αút.Φαίδ.76Β' || μτ. γενικ. τηνικάδε τής ώρας - του καιρού κατά ταύτην τήν έπαχίν του έτους: Αιλ.Ζι.1,36' 3) φρ. ώρων τηνικάδε έπει έώρα: Πολύδ.β.10,28,5.

τηνικάθα έπίρρ. χρον. συνηθέστερος τ. του τηνικά βλλ., άποδιδομένος εις τι άναφορικόν, κατ'έκεινον τόν χρόνον, τότε: Ξεν.ΚΠ.7,1,9 όρμήσας δέ τηνικάθα 'Αδραδάτας ήδη σών άρμωσιν εις τούς έναντίας' || άμ. ώς άπόδοσις του όπνηκά βλλ.: Σοφ.Φιλ.465 ώς όπνηκί' άν θεός πλοών ήμιν εικη, τηνικάυθ' όρμήσμεθα' || κ. του ότε ή όταν: αút.ΟΚ 393, αút.ΟΤ 76' || κ. του όπότε, κ. όκως: 'Ηρ.1,17, Ξεν.ΚΠ.1,6,26' || κ. του έπει, έπειδών, έπειδή: αút.Αν.4,23, αút.ΚΠ.1,2,13' || κ. μτ. του άρβρ.: Πολύδ.Σ.198' || κ. άνευ ρητός έκφερομένου άναφορικό: 'Ηρ.1,18, αút.63, Σοφ.'Αντ.779 τηνικάυθ' ότι νόμος περιούσιος έστι τάν 'Αιδου σέβειν' || ήδη τηνικάθα ήδη κατ'έκεινον τόν χρόνον: 'Ηρ.2,51, αút.6,63, 'Αριστ.'Εκκλ.789 κ. μτ. άρβρ.: Πλάτ.'Αλκ. 2,150Β' 2) κατ'έκεινην τήν ώραν τής ημέρας: Λυσ.1,22 ειδώς δ' ένώ ότι τηνικάθα σφιγμένος ούδέν άν καταλήφοι οίκοι τάν έπιτηδείων' κ. μτ. γενικ.: 'Αριστ.'Ειρ.117 τηνικάθα του θέρους, Λουκ.'Ηρ.7 τηνικάθα του έτους 3) ύπό τιοιαύτας περιούσιους, έν τιοιαύτη περιούσιω, 'Αριστ.'Ειρ.1142 ειπέ μοι, τι τηνικάθα δρόμειν, ώ Κωμαρχήδη, Πλάτ.Νομ.792Β, Ξεν.'Ανομ.3,11,14.

τηνικαυτί έπίρρρ. χρον. πάπ. τηνικαυτά βλλ.1,κ.2ι.

τηνός ήτινος έπίρρρ. μτγ. έν έκεινη τή χρονική στιγμή ή περιούσιω, έν έκεινη τή περιούσιω, τότε: Θεοκρ.8,44 αι δ' άν άφάρην, χών ποιμάν ξηρός τηνός ή' αι βοτάναι.

τήνος, τήνο, τήνο άνωγ. δωρ. τ. του οίολ κή-νος, του ίων.κ. άτι. ήκείνος: 'Επίχ.35, Σώφρ.56, 'Ερινν.έν Πάπ., Πλούτ.'Αγασ.11, Θεοκρ.1,4 σίκα τή-νος ήλη κεραόν τράγον, αút.5, αút.11' 2) σπαν. μτ. Ιαχυράς Δεικτ. σμ., σχεδόν ώς τó όδε ή όδι βλλ.: αút.1,1, αút.8, αút.23 άπερ ό θώκος τήνος ό ποιμενικός και ται δρύες 3) ό γνωστικός έκείνος, ό περιώνυμος: αút.120, αút.126 'Ελικά δέ λίπ' ήριον, αίψυ τε σάμα τήνο Λυκαονίδας' 4) σμγν. έν προτ. άντιπεδικώς ανύδοσεμείας: 'Επίχ.147 τόκα μέν έν τήνων . . . τόκα δέ πάρ τήνοικ, Θεοκρ.1,36 ήλλα όκά μέν τήνον ποτιδέρ-κεται άνδρα γέλιασα.

τηνώ ήτινος έπίρρρ. μτγ. δωρ. τ. του έκει βλλ.: Θεοκρ.3,25 τάν βαίγαν άποδύς ές κύματα τήνώ άλέμοιαι.

τηνώθειν ήτινος| έπίρρρ. δωρ. τ. του έκειθεν: 'Αριστ.'Αχ.754 όκα μέν έπών τήνωθεν έμπορευ-όμαι, Θεοκρ.3,10, Νύσσα.ΑΠ 6,354.

τηξημαλής-ός-ές μτγ. ποι. ό τά μέλη τήκων, φείρων: ΑΠ 7,234.

τηξηποδος-ος ποι. ό πόδω τήκων: Κράτ.Θηδ.5Α.

τηξίς-εις ήτι κ. μον. κ. νεώτ. ή ένέργεια και τó άποτέλεσμα του τήκω, λείψωμα: 'Αριστ.Μετ. 382β,30 περί δέ τής τήξιος άμα και ή πέξιος έσται όήλον, 'Ερωτοσθ.π.Στράδ.β.16,1,15, Πλούτ.'Ηθ.

692Α, Σέξτ.'Εμν.Μαθ.9,251 τήξιος κηρού, - ή τήξιος μετάλλου τών χρόνων 2) έλάττωσις, μείωσις, χώνεμα: 'Ιππ.Κωφικ.509, Πλούτ.'Ηθ.658Α' || ήσα. ή τήξιος, φθίσις νόσος παρά τó τήκασθαι' 3) μτγ. διόλουσις: 'Αρειτ.'Οξ.Νουσ.2,7.

τηξίφρων-ονος-ον μτγ. έν τός φρονήσας τήκων, μάλοσσαν: Μεθέδδ.291 λύση τηξίφρων.

τηξαγμα ήτι| δωρ. βλέμμα, κοίταγμα, τ. άγριο-ήμερο' 2) μτφ. ή πράξις του τηξάω βλλ.

τηξάξω δηρ. δ. τ. του τηξά-άω βλλ.: Σολωμ.'Εθν.Υμν.130,1 μέ έπιθώμα μέν τηξάξος δύο με-γάλα σά θωρά' 2) μτφ. μερινών διά τήν συν-τήρησιν προσ. τήνος: τόν τηξάξον τ' άνήψια του, **τήρημα**-ατος ήτι| μτγ. παρατήρησις έν τή γραμμ.: 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.143,4' 2) 'Επηρ. δια-τήρησις: τήρημα του σεμνώματος.

τηρημων-ονος ήτι| μτγ. ό τρητής, ό φύλαξ: Χρησφ.Σιβ.5,399 θεός τηρημόνα ναόν.

τήρησις-εως ήτι κ. μον. κ. νεώτ. ή έπιτήρησις, φύλαξις, φρουρήσις, φυλακή: Εύρ.άπ.162 άφύλακτος ή τήρησις, 'Αριστ.Πολιτ.1303α,30 ή τήρησις τής πολιτικής, αút.ΖΜ 692α,7, 'Επηρ. τήρησις τής πό-λεως 2) περιφρούρησις, διαφύλαξις, διατήρη-σις: Πλάτ.'Ορ.Α13Ε τιμή τήρησις άξιόματος, Φιλόδ.Οικ.44J πλούτου τήρησις 3) μτγν, μον. κ. νεώτ. ή μετά σεβασμού διαφύλαξις, ή μη παραδά-σις: Πδ Σοφ.Σαλ.6,181|91, Κδ Κορ.1,7,19 ή άκροβου-στιά ούδέν έστιν, άλλα τήρησις έντολών θεου, -τήρησις τών νόμων - τών πατρίων 4) έπα-γρύνησις: Θεουκ.7,13 ει γάρ άφαιρησόμεν τι και βραχύ τής τήρησιως, Πολύδ.β.11Α,10' 5) μέσον ή μέρος προς φύλαξιν: Θεουκ.7,86 τας ήστατο-μίας . . . άφασαλέστην τήρησιν' 6) μτγν. τόπος κρητήσεως άνθρώπων, κρατητήριον, φυλακή: Κδ Πράξ.4,3, αút.5,18 έπέδαλον τας χείρας αυτών έπί τούς άποστόλους και έθεντο αυτούς έν τη-ρήσει δημοσίη 7) μτγν. ώς όρος τής φιλοσο-φίας τών έμπεirikών, παρατήρησις: Σωφρ.Α, Γαλ. 16,550, αút.181|2,307, Σέξτ.'Εμν.Πυρρ.1,23, αút.2,246.

τηρητήριον ήτι| γλωσσ. δεσμοτήριον τών δούλων.

τηρητής ήτι| μτγν. κ. νεώτ. ό τρητών, ό φυλάκ-τιων, φύλαξ: ίδδ.Σ.3,4 ό σθαλαρός δικίος τηρη-τής 2) πάπ. φρουρός 3) νεώτ. ό μετά σε-βασμού διαφυλάττων τι, ά μη παραβαίνων τι: τη-ρητής τών νηστειών - τών έθιμων.

τηρητικός-ή-όν ό παρατηρητικός: Στράδ.β.3,5,8 τηρητικοί δικτες τά μέν συμβαίνοντα ούκ ειδών, Σέξτ.'Εμν.Μαθ.8,288' 2) ό έμπεirikός, όδ. τ. ατ-ρεσις έμπεirikών αίρεσις: Γαλ.Απρ.Εισ.1' || τηρη-τικοί άνδρες οι έμπεirikοί: αút.' 3) έν παθ. σμγ. ό έχων χρείαν τήρησιως: Διογ.Λ.9,108 πώς συνήσεται βιοών δογματικούς ζητησμων άπέκων, ού περί τών βιωτικών και τηρητικών' 4) ό διατηρητικός, ό διατηρών: Φιλ.2,151 βωμός τηρη-τικός θυσιών 5) προφυλακτικός: 'Αρ.Διδ.33, Σωφρ.1,42, Θεολ.'Αριθμ.5.

τηρητικός έπίρρρ. μτγν. διά παρατηρήσιν: Σέξτ.'Εμν.Μαθ.5,70.

τήρητρα ήτι| πάπ. έξοδα, Δαπάνη διαφυλά-ξιος, τήρησιως έπιτηρήσεως, οίον έλαχώνων.

τηρητήρια ήτι| λεξ. θηλ. τού τηρητής, άμφ. εις άντι-περήτρια ή τρησά-άτρια έν ήσα. Φώτ., Σουίδ.

τηρός ήτι| ποι. φύλαξ, φρουρός έπιτηρητής: Αισχ.ΐκ.248 ή τρηρόν Ιρωθ' ράβδου ή πόλεως άγών; **τηρώ-άω** δημ. κ. τηράξω, όδρ. ή τήραξω, παρα-τηρώ, βλένω: Σολωμ.Λάμψρ.9,7 τότε τήρω, βό-θησά, του λέω' 2) συνεκδ. προσέχω, έχω τόν νον μου: τήρω καλά μη σέ τυλιζέων.

τηρώ-τω κ. μον. κ. νεώτ., όδρ. έτήρησα (Θουκ.1, 65), τήρωκα. τετήρηκα ('Επίκ.Ινών.241. μέσ. μελλ. έπί παθ. σμγ. τηρήσομαι (Θουκ.4,30), παθ. όδρ. έτήρηθην (Λυσ.12,7), παρακ. τετήρημαι (Γαλ.6,36)|.

ἐπιτηρῶ φρονιτζῶ, προσέχῳ, φυλάτῳ : Ὑμν.Δήμ. 142, Πίνδ. Π 2,88 ἑώτων νόλιον οἱ σοφοὶ τηρῶντι, Ἄριστ. Σφ.210, Ξεν.Κυν.6,1 οὐ γὰρ καλῶς προῦσι τὰς κρούας, Ἄντιφ.2,2,β' || σπάν. ἐπὶ πρῶσ. : Ἄριστ. Νεφ.579 ἀειμόνων ἦντι μόναις οὐ θύει' οὐδὲ σπένδοντες, δαιμονίαις τηρούσιν ὑμᾶς κ. καθ. : Θουκ.2,13 τὸ ἐξέθαι (περιχρῆσθαι) ἐπιτηρῶ. 2) διατηρῶ, κατέχῳ : Πολύβ.21,32,2, Διόδ.5,17,15-3) φρονιτζῶ, μεριμνῶ : Ἄριστ. Φουρ.580 τηρῶντι μὴ καὶ προσέχῳ ὑμῖν ἀμάρτανος πράγμα θέραιον καὶ μέγα, Πλάτ. Θεαιτ.169c, Ἄριστλ. Πολιτ.1309b,16, αὐτ.1307b,3, Δημ.317 φυλάττειν ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν' || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Ἄριστ. Φ.372 τηρῶμεσθ', ὅπως μὴ . . . ἀσάθῃσκαται, αὐτ.1386 τηρῶντι μὴ λάθῃς ὑπόπια' 4) παρατηρῶ ἐκ τοῦ πληθῶν, προσέχῳ, συνεχῶς, ἐπιτηρῶ : αὐτ. Ἰαν.1145 τῶν αὐτοῦ οὐδὲ δοκεῖ ὄρνεν κλέπταντας, αὐτ. Σφ.364, Θουκ.4,60' || κ. μ. ἐξήρτ. προτ. εἰσάγου διὰ τοῦ μῆ : Ἄριστ. Εἰρ.146 ἐκείνου τηρεῖ, μὴ σφαλεῖς καταρρυθῆς ἐνεθῆεν, Πλάτ. Πολ.442' 5) παρατηρῶ μετὰ προσήκῳ, παραφυλάττω, περιμένῳ τὴν κατάλληλον στιγμήν, καιροφυλακτικῶς : Σοφ. Οἴτ.808, Θουκ.1,134 ἐνδόν δὴτα τηρῶσαντες αὐτὸν ἰσραφυλάξαντες ὥστε νὰ εἶναι ἐναντὶ αὐτό, αὐτ.6,2' || κ. καθ. : Λυσ.12,71 οὐ καιρὸς ἐτηρῆθη' || περιμένῳ, ἀναμένῳ : Θουκ.1,65, αὐτ. 3,22 τηρεῖν νότα χιμῆριον, Ἄριστλ. Οὐρ.292,8 τηρεῖν τοὺς ἀστέρας' || παραφυλάττω, παρανοουῶ : αὐτ. Ζι.623a,13, Δημ.1252 τηρῶσα με ἀνόνητα ἐκ Πειραιῶς φέβη περὶ τὰς λιθοτομίας παιεῖ' 6) ἀπολ. ἀγρυπνῶ, φυλάτῳ : Θουκ.7, 80 ἀλλὰ τοῦναντίον ἡ οἱ Συρακόσαιο ἐπιτηρῶν, Ἄριστλ. Ηἠκ.1167b,13' || μτ. ἀποφ. φυλάττω, προσέχῳ νὰ . . : Θουκ.4,26 ἐπιτηρῶν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι' 7) παρατηρῶ, σημειῶ : Σωφ.1,4, αὐτ.βι. Ἰσοκρ.13 τηρεῖν τὸν χαρακτήρα τῆς φράσεως κ. καθ. : Γαλ.181,2,13 τὸ πολὺ μὲν οὕτως ἀποδῶναι τετηρῶτα' 8) ὁμ. πιστοποιῶ, βεβαιῶ κατόπιν δοκιμῆς ἢ ἐλέγχῳ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἄντυλλ.λ. Ὀρειδ.6,22,3 τετηρημένον βόθημα ἢ δεδοκιμασμένη μεθοδὸς θεραπεῖαι, αὐτ.21,9' || κ. ὡς ὄρος τῶν Ἑμπερικῶν : Γαλ.6,361 τετηρημένης ἐπ' αὐτοῖς τῆς θεραπεῖας 9) φυλάττω, διατηρῶ τὴν ἐμπεισισημένον μου : Δημόκρ.239, Λυσ.31,31 ἡ ποῖα ἀν ἀπόρροια τηρῶσαι, Ἰσοκρ.1,22, Δημ.255, Φιλῶδ. Ποιμ.5,35, Κά Τηρῶδ.2,4,7 τὴν ἴστιν τετηρῶκα' || διατηρῶ : Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,5Υ, Φιλῶδ. Ρητ.1,154S, Σωφ.1,51, αὐτ.118' || νεώτ. διαφυλάττω τὴ ἀναλλοκίωσιν εἰς τινὰ κατάσταση, διατηρῶ' 10) ὁμ. συνεκδ. ἀκολοουθῶ τὴ πιστώ, δὲν παραδῶναι : τηρῶ τοὺς νόμους-τὰ ὑπεσχημένα' 11) ὁμ. ἐχῶ ἀναλόθει εὐ ἔργον μου, εἶμαι ἐπιφορτισμένος ὑπηρετῶν τινά : τηρῶ τὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς ἐταιρείας.

τήρων-ωνος Ἐπιγρ. ὁ τηρῶς βλλ. **τήρως** ὄρθρ. κ. μων, νεώτ. κ. δημ. γενικ. ἐν. θηλ. τοῦ ὄρθρου ἢ βλλ.

τήτα ἐπίρρο. λεξ. δ. τ. τοῦ τήτες βλλ.' Σουῖδ.

τητάνειος ὀν μτγν. ἀπ. τ. τοῦ σπῆταειος βλλ. : Πολυδ.6,73 ἰδ.γρ.β.

τήτιος-ον μτγν. ὁ τητινός βλλ. : Πολυδ.6,73.

τήτες ἐπίρρο., ὄρω. τήτες (Σχολ. Ἄριστ. Ἀχ.15, Σουῖδ. ἐπὶ λ. τήτες, Εὐστ.168,39), ὄρω. κ. τᾶτες (Σχολ. Ἄριστ. Ἀχ.15) κ. τήτα (Σουῖδ.), τοῦτ' ἴσθ' ἔτι, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, ἐφέτος : Ἄριστ. Ἀχ.15, αὐτ. Σφ. 400 οὐ ξυλλήψασθ' ὀπόσσαισι δίκαις τήτες μέλασιν ἐσοσθαι, αὐτ. ἀπ.148A, Λυσ.ἀπ.216S' || ἡ τήτες ἡμέρα σήμερον : Ἀθῶν.3,981B. || ἡ τήτη ἦσ' ἡμέρα, ἐνδοξα, σπέρησιον.

τητινός-ή-ον ἰπτική μτγν. ὁ τούτου τοῦ ἔτους, φητινός πρβλ. ΑΒ 66,17 κᾶτικώτερον τὸ τητινὸν εἶρηται μέντοι καὶ ἐπέτειον' : Λουκ. Λεξιφ.1 γράμ-

μα ἐστὶ τητινὸν εἰ τῶν ἐμῶν καιυῖδ' νεογμῶν, Ἡρωδιαν.2,233, Πολυδ.6,73 2) Σουῖδ. ἰχθεῖονός. **τήτος-ους-εως** τῆς ἠτήτ' βλλ. : Εὐρ. ὄν.492 ἰδ. ὄναγν. τοῖς εἰπὶ σοφῶν, ἦσ', Φώτ.

τητῶ Κύρ. σπέρησιον.

τητῶμα-άωμα (τήτη) ὄρω. τᾶτ- ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ., σπέρησιον, στερολόμ, ὑποφέρω ἀπὸ ἐυδοσιᾶν τινος ἀπορία καὶ ἀνάγκη συνεχόμεναι : Ἡσιόδ. Ἐργ.408 αὐτὸ δὲ τητῶ' || τὸ τητᾶσθαι ἢ σπέρησιον, ἢ ἐυδοξία : Σωφ. Ἠλ.265 καὶ τῶνδ' ἐμοὶ λαβεῖν δ' ὄμοιως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει' || μτ. γενικ. διατελῶ ἐν ἐλλείψει τινός : Πίνδ. Ν 10, 78 φίλων τατῶμενος, Σωφ. ΟΚ 163b, αὐτ. Φιλ.383, αὐτ. ΟΚ 1200, Εὐρ. Ἡρακλ.24, αὐτ. Ἐκ.324, αὐτ. Ἡρακλ.31, αὐτ. Ἠλ.310, αὐτ. Ὀρ.1084 οἱ γὰρ θανόντες χαρῶνται τητῶμασθα, Πλάτ. Νόμ.810B, Ἄριστ. Ηἠκ.1099b,2, Ἰουλ. Λόγ.4,13c.

τητῶσιος-α-ον ποι, ὄρω. τᾶσιος Ἰ' Ἄλκυρ.92, Βακχ. 5,81 ὁ πρὸς οὐδὲν ὠφέλιμος, ἀνωφελῆς, ὑτάσιος : Ὀδ. Π 316 μὴ τοι . . σὺ δὲ τητῶσιν ὀδῶν ἐλθῆς, αὐτ. Ο 13, Βακχ.5,81 μὴ ταῖσιον προλεῖ δίσταν, Ἄπολλ.3,65i' || τητῶσιον ἐπος μάταιος, τραχῆς λόγος : Ὑμν. Ἀπόλλ.540.

τητῶσιως ἐπίρρο. μτγν. ἀνωφελῶς, ματαιῶς : Θεόδωρ.25,230 καὶ βάλον ἄστυον ἰόντος ἀριστερῶν εἰς κενεῶνα τητῶσιως.

τι ἄντων. κ. μων, νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τῆς ἐρωτῆμ. ἄντων. τίς βλλ.

τι ἄντων. κ. μων. κ. νεώτ. οὐδ. τῆς ἀορ. ἄντων. ης.

τιάλλακτον (τό) ἦσ'. εὐξέλευκος παρὰ Ἐπιανέτω ἔμβρασμα τι.

τιάρα (ἠ) κ. μων. κ. νεώτ. κ. τιάρας (ὁ) ἰων. τητήρας-εως (ὁ) (Ἡρ.8,120), ἀρχαῖον περαιοκὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, φερόμενον ἰδ. ἐν ἐπισήμοις τελετοῖς : αὐτ.1,132, αὐτ.3,12, αὐτ.7,61 περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι εἶχον τιάρας' || τιάραν ἰδ. ἔφερε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, φορῶν σὺτην ὄρθαν (Ξεν. Ἄν.2,5,23, αὐτ. ΚΠ 8,3,13, Φιλαρχ.22) : Ἄριστ. Πέρσ. 661 βασιλεῖον τιάρας φάλαρον ηφᾶσσκων' 2) νεώτ. ἡ μίτρα τῶν πασην τῆς Ρώμης.

τιαραφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων τιάραν βλλ. || : Μάξ. Τόρ.26,7 [κόρη] Μηδικῆ τιαραφόρος ἰδ. ἀνάγκη παροφόρος.

τιάρις ἦσ'. ἐπᾶρα.

τιαρῶδεςμον (τό) μων. ταμῖα, δι' ἧς περιεσφιγγετο ἡ πᾶρα ὀπισθεῖ τῆς κεφαλῆς : Πολυδ.7,11,2.

τιαρῶδης-ους-εως ἢ ὁ ἐχῶν σῆμα ἢ ὁ ὁμοιάζων πρὸς τιάραν βλλ. || : Ξεν. Ἄν.5,4,13 κράνην κρωδύλον ἔχοντα κατὰ μῆσον ἐγγύτατα τιαρῶδῆ.

τιαρῶφορος-ον ὁ δ. ἀνάγκη τοῦ τιαρῶφορος βλλ.

τιαρῶφορος-έω σχόλ. φωρῶ τιάραν : Σχολ. Ἄριστ. Ὀρν.487 πᾶσι Πέρσαιοις ἐξῆν τιαρῶφορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὄρθην ἰδ. ὄναγν. τὴν τιάραν φορεῖν.

τιδάσθαι ἦσ'. ἐπιρῶμενος.

τιδάσιον ἦσ'. ἐπιρῶν.

τιδῶξι ἦσ'. ἐφοβεῖται.

τιθῆν-ήνος(ὁ) μτγν. ποι. ὁ τρίπους : Λυκόφρ.1104 τιθῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάμῳ βανεῖ.

τιθῆνος ἦσ'. ἐλέθης, τρίπους.

τίβοται ἄντων. μων. δημ. κ. τίβοταις κ. τίβοταις τίποτε βλλ. : Ἐρωτόκρ.1,152B ἄλλο τίβοται τα' ἀγάπης νὰ τὸ πάρα.

τιγάρης(ε) ἰπ γάρη) μόρ. δημ. κ. τιγάρης μῆπως τοῦλόχουστον, μὴ τᾶρα, μηγάρης, ἐπὶ ἐρωτήσεως εἰς ἢ ἀναμένεται ἀνεπιτηκὴ ἀπάντησις.

τιγάς ἦσ'. ἐλεῖδος ἀμπέλου.

τιγγα (ἠ) δημ. ὁ ἰχθύς τίλων.

τιγγάδαρι (τό) κ. τιγγάδαρι Ἰοέθων.Καν.1201 ἄπ. τ. τοῦ κιννάδαρι βλλ. : Διοκλ.Καμ.9, τιγγάδαρι καὶ μίλτος ἀναμειγμένη, αὐτ.10.

τιγγαδάρειος-η-ον μων. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κιννάδαρεως, κόκκινος ὡς τὸ κιννάδαρι : Δαμάσκ.

ἴσθδ.203 γράμματα . . χρώματι τῷ καλουμένῳ **πιγαδαρίῳ** κατακεκρωμένῳ.

τίγκα ἐπίρρ. ὄμη. κ. τρίγκα ἐπί δοξαίῳ, πλήρης ὡστε ἐν μῆ χωρῷ τῆ ἐπί πλέων: τὸ γέμισε τίγκα τὸ ποτήρι· ἢ συνεκδ. ἐπί χάρου ἐν φ̄ ἀνθρώποι: τὸ θέατρο ἴτανε τίγκα.

τίγκι τάγκα [τὸ] ὄμη. ὄκλ. ἴηρος κώδικος κωδώνουσα.

τιγράνθρωπος [ὁ] νεώτ. ἀνθρώπου ἕκωσ κατά λαϊκὰς δοξασίας ἰδιότητας ἢ μορφῆν ἴηρωσ.

τιγρήσιος-ον κ.-η-ον μτυν. ὁ εἰς τῆς τίγρεωσ ὀμοιάων: Εὐφορ.ἐν Ριν.Ψ.13.1935,57 τιγρήσιον ἴχουσ.

τίγρης [ὁ] ὄμη. ἢ τίγρις βλλ.· 2) ποι. τίγρης τοῦ πελάγου ὁ καρχορσις: Σολωμ.Πορφ.7,5 κον-τ'αὶ καί στοῦ νιὸν ἀμπρός ὁ τίγρης τοῦ πελάγου.

τίγρις-ιας [ἡ] κ. μων. κ. νεώτ., κ. τίγρις [ἡ] ἴ'Ἀλεξ.204, ἴ'Ἀριστλ.Ζ1.607Α,4, Θεοφρ.Φ1.5,4,7) ὄμη. τίγρις [ὁ], γενικ. κ. τίγριδος ἴ'Ὀππ.Κυν.3,340, νεώτ. τίγρεωσ, αιτ. τίγριν, ὄνομ. πληθ. τίγρεις κ. τίγριδες [διων Κ.54,9, αὐτ.76,7] κ. τίγρις ἴ'Ὀππ.Κυν.1,323] κ. τίγρητες (ἴ'Ἀριστφ.Βυθ.Ἐπιτ.95,10), εἶδος μεγάλουσων καὶ οἰμοδόρων σαρκοφάγων θηλαστικῶν τοῦ γένουσ ἀλιούρου: Φιλίμψ, ἴ'Ἀλεξ.204.

τιγραυλή [ἡ] νεώτ. τὸ σαρκοφάγον θηλαστικὸν ἀλιούρου ὁ σερβάλλ.

τιροειδής-οὐς-ές μτυν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς τίγριν κ. εἶδ. ὁ ραβδοτήν ὡς τίς τίγρεωσ δορᾶν ἕκωσ: Δίων Κ.75,14 Ἰππουσ. Ἡλίψ τίροειδεις ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσει νήσωσ.

τιροαλεινωτός [ὁ] μων. ὁ ἕκωσ ἀμα τὸ ἴηος τίγρεωσ καὶ λέοντοσ: ΚΜανασσ.Χρον.9,37.

τιροσφοδαλις-κις [ἡ] μων. εἶδος τῆ σαρκοδόρου ζώου ὑποτιθήμενον ὡς προελθὼν ἐκ μείξεωσ τίγρεωσ καὶ παρδόβαλωσ: ΚΜανασσ.Χρον.36,32.

τίζω [τῆ]· συνεχῶσ ἐρωτῶ τί: ἴ'Ἀριστφ.ἀν.871.

τίη ἐπίρρ. ὄρθωτ. τῆ ἴ' Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.255,8,ἀττ. τίη (ἴ'Ἀριστφ.Σφ.1155) ἐπιτετ. τ. τοῦ ἐρωτήρι, τίη, διατῆ; πῶσ; ἴ'Λ.Α.365 τίη τοι ταῦτ' εἰδύη πάντ' ἀγορεύω, αὐτ.Ζ.145, ἴ'Ἡσίοδ.Θ.35 ἴ' κ. π. τοῖσ ἄγγ. κωμ. μτ. μορίου ἐπομύουσ: ἴ'Λ.Ζ.55, αὐτ.Φ.436, ὄρθ.Π.421 τίη δὲ σὺ Τηλεμάχω θανάτων τε μόνον ῥάπειτε ἰδ.ἀνάγη, τί ἴη; ἴ' τίη τῆ δῆ; διατῆ ὀρώγ; ἴ' Ἀριστφ.Σφ.1155, αὐτ.Εἰρ.1018.

τί ην εἶναι (τὸ) ὄρος ἀριστοτελικῶσ σημάων τὸ ὄνωσ ὄν, τὴν πραγματικὴν ὑπόστασιν, φύσιν, τὴν οὐσίαν πραγμάτωσ τινοσ: ἴ'Ἀριστλ.Α'Υατ.82β,38.

τίηνη ἴ'Ἡσ. ἐβασίλουσα.

τίηρης-κις [ὁ] ἰων. τ. τοῦ παύρασ δ. τ. τοῦ πάρα.

τιητιδῶ-ῶ ἐπιμωροῦμοσ.

τιθαιδώσω ποι. ἀποθησαυρίζω, ἀποταμιεύω, τίθημι κατὰ μέρος, βάζω εἰς τὴν γλάταν: ἴ'Ἀντιμ. ἐν Πάπ. ἐνδοθι γυροῦτολο τιθαιδώσσοουσα κάλυψι πρῶσιτα καὶ ἀποθησαυρίζουσαι· ἢ ἐπί μελίσσιων, ἀποθησαυρίζω, ἀποθηκεύω τὸ μέλι: ὄδ. Ν.106 ἐνθα δὲ ἐπιτετα τιθαιδώσσοουσι μελίσσιτα συμθλονοῦμοσ, κηροποιούσι· 2) μτυν. παρῶμοσ τροσφῆν, τρέφω, περιβάλλω: Νικ.Θηρ.19· 3) ὄμ. τρέφω, καθιστῶ, κάμωμ τῆ κερποφάρων: Λυκάφρ.622 γούσ τιθαιδώσσοσι ἀρῶθρηω.

τιθαινομαι μτυν. γ' ἐν μέσ. ὄμ. ἐπιθῆσατο, τιθῆνοθαί, τρέφω ὡσ τροφῶσ, θηλάζω: Λουκ.Τραγ.ὄδ.94 ἐφῆσι κόλοισι ἴ'Ἦραν ἐπιθῆνω τῆθῶ.

τιθᾶσ ὄνις-ἀδόσις [ἡ] μτυν. ποι. ἡ τιθασῶσ, ἡμεροσ ἢ τροφόμενῆ ἐν ἐπάλοι ἢ οἰκίασ, κατακιθῆρισ: ἴ'Ἀλφ.ΑΠ.9,95 νιφᾶδοῦσι παλιννομοσ τιθᾶσ ὄνις.

τιθᾶσεια [ἡ], ἐσφ.γρ. τιθασα- τὸ τιθασεῖον, ἡμέρωσ, ἐξημέρωσι: Πλάτ.Πολιτ.264C ταῖς ἐν τῷ Νεφέλω τιθασεῖαισ τῶν ἰχθύων, Θεοφρ.Π.3,2,2 τὸ δεχόμενα τιθασεῖαν, Φιλ.1,255.

τιθᾶσευμα-ατοσ [τὸ] μτυν. κ. μων. τρόπου ἢ μέσων πρὸσ ἐξημέρωσιν, ἡμέρωμα: Πορφ.Ἰ'Ἀποχ.1,9, ἴ'Ἰων.Μεταφ.ὄδ.δ.11,450.

τιθᾶσευσις-κις [ἡ] μτυν. κ.νεώτ., ἐσφ.γρ. τιθασ- ἡ πρᾶξισ τοῦ τιθασεῖωσ, τιθασεῖα, ἡμέρωσισ δάμασι: Πλούτ.ἴδ.441Β, ἴ'Ἀλεξ.Ἰ'Ἀφρ.Τοπ.37,20.

τιθᾶσευτή [ἡ] κ. νεώτ., ἐσφ.γρ. τιθασα- ὁ τιθασεῖων, ἐξημερῶνων, δαμοστικῶσ ὄδ, μτφ. ὁ θερραπέων καὶ τρέφωσ καὶ κολακείων τῶσ: ἴ'Ἀριστφ.Σφ.704 ἴων γινώσκησ τὸν τιθασεῦτήν.

τιθᾶσευτικός-ή-ον ὁ εἰς τιθασεῖον κατὰλληλοσ, ὁ ἰκανὸσ εἰς τιθασεῖον, ἢ ὁ εὐκόλωσ τιθασεῦόμενοσ: ἴ'Ἀριστλ.Ζ1.488β,22 ζῶα πρᾶσ καὶ τιθασευτικά, οἷον ὁ ἐλέφασ.

τιθᾶσευτήρ-οροσ [ὁ] μτυν. ποι. τ. τοῦ τιθασεῦτήσ βλλ.: ὄππ.Κυν.2,543 ἀνδρῆσ τιθασεῦτόροσ.

τιθᾶσεῖον (τιθασῶσ) κ. νεώτ., ἐσφ.γρ. τιθασα- καθιστῶ ἡμερον, ἐξημερῶ, ἡμερῶων, καταβισμᾶζω, ἰδ. ζῶα ἄγρια ἐξημερῶων καὶ καθιστῶ κατοικίδια: Πλάτ.Παλ.58γΒ, ἴ'Ἐν.Ἰ'Ἀουμν.4,3,10 τιθασεῖοντες τὰ χροσία τῶν ζῶων κ. παθ.: ἴ'Ἀριστλ.Ζ1.610α,29 τιθασεῖται ὁ ἐλέφασ καὶ πεῖραρχη, αὐτ.Ζ1.756β,22· 2) μτφ. καθιστῶ τινα ἀνευ ἰδίασ βουλήσ, ἀνὸσ τῶν καὶ τὸν φερόσ, τὸν ὑπότασσω εἰς τὴν ἰδιὴν μου βούλησιν: Δημ.37 ὅμᾶσ τιθασεῖουσι κ. παθ.: Πλάτ.Πολιτ.264Α, ἴ'Ἐν.Οἰκ.7,10 ἐπεὶ ἴδη μὲν χερσῶθῆσ ἦν καὶ ἐπιθῆσαυτο· 3) μτφ. τὸ παθ. ἐπὶ νοσήματοσ, καθιστάμαι ἠπιώτεροσ, ελαφρόνοσ: Ροφ.ἡ.Ἰ.ἔ.11,29· 4) ἐπὶ φυτῶν, ποιῶ τῆ ἐξ ἀγρίου κηραιῶν, καὶ ἡμερον, κοληκίηρῶ: Πλούτ.Φᾶδ.20 ἰκοῦντοσ εἰς ἐλάσις ἐξημεροῦντεσ καὶ τιθασεῖοντεσ.

τιθασεῖον [τὸ] ἐσφ. ἀνάγη. τοῦ τιθασεῖα βλλ. ἐν Θεοφρ.Φ1.3,2,2.

τιθασῶσ-ὄν [ὁ] γνήσιωσ τ. εἶναι δι' ἀπλόσ σ, φαίνεται δὲ τοῦτο αὐ μόνον ἐκ τῶν ἀρίστων κωδ., ἀλλά κ. ἐκ τῆσ γρ. τῶν ποιητῶν, οἱ ὅποιοι πάντοτε βραχνίνοσι τὸ α' ὁ τιθασῶσ (τιθασεῖωσ) εἶναι σῶγ ἐν τοῖσ μων. ἀντηγρ. τοῦ ἴ'Ἀριστλ., ἐν Πορφ.ἴ'Ἐμδ.4,4, αὐτ.4,8, Χορῆ.96Β] ὁ ἐξημερῶμενοσ, ἡμεροσ, ἰδ. ἐπὶ ζῶων ἀγρίων ἐξημερῶμενων καὶ καί οἰκον διασπιωμενων: Σοφ.ἀν.866 τιθασῶσ χῆν, Πλάτ.Πολιτ.264Α, ἴ'Ἀριστλ.Ζ1.630β,18 πάντων τιθασῶστων καὶ ἡμερῶτων τῶν ἀγρίων ὁ ἐλέφασ [κωδ. τιθασῶστων]· 2) μτυν. ἐπι-φυτῶν, ὁ διά τῆσ κηρομυρικήσ τέχνησ μεταβληθεῖσ ἐξ ἀγρίου εἰς ἡμερον καὶ κηραιῶν διά μετασθητικῶσ, ἐμβολοσμοσ κττ.: Πλούτ.Κοριολ.3 ἐστὶ δὲ ἡ ὄρυσ τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπῶτων, τῶν δὲ τιθασῶν ἰσχυροτάτων· 3) ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐάγωσ: Μελέαγρ.ΑΠ.5,177 ὄμῳ· αὐτῆ μτρητ . . τιθασῶν, Πλούτ.ἴδ.51Γ· 4) μτφ. ἐγκώρομοσ: Ἰ'Ἀισχ.Εὐμ.356 ὅταν ἴ'Ἀρης τιθασῶσ ἄν φῖλον ἔλῃ.

τιθασοτρόφοσ-οσ μτυν. ὁ τρέφωσ τιθασῶσ, κτηνοτρόφοσ: ὄππ.Κυν.1,354 τιθασοτρόφοσ ἀνήρ.

τιθασοσία [ἡ] ἐσφ. γρ. τοῦ τιθασεῖα βλλ.

τιθᾶσευμα-ατοσ [τὸ] ἐσφ.γρ. τοῦ τιθασεῖωσ.

τιθασοευτή [ἡ] ἐσφ. γρ. τοῦ τιθασεῦτήσ βλλ.

τιθασεῖωσ ἐσφ. γρ. τοῦ τιθασεῖωσ βλλ.

τιθασῶσ ἐπίρρ. ἡμέρωσ, πρᾶξω, ὄδ, φρ. τ. ἕχω πρὸσ τινα διακείμαι ἡμέρωσ, πρᾶξω πρὸσ τινα: Πλάτ.Τιμ.77Α, ἴ'Ἀριστλ.Ζ1.608β,31 τιθασῶσ ἔχειν πρὸσ τοῦσ ἀνθρώπουσ.

τιθεῖτρία [ἡ] μων. ἢ τροφᾶσ: Νικ.Χων.Χρον.146Α.

τιθῆ [ἡ] ἴ'Ἡσ. ἐπιθῆ· 2) αὐτ. ἐπιθᾶ τιθασισαίαι, τέλειαι, ἐπιθᾶιδεσ, πρᾶσιαι·

τίθημι κ. μων. κ. νεώτ., β' ἐν τιθεισ [ἰ]Πνδ.Π.8,11, Σοφ.Φιλ.992, Εὐρ.Κυκλ.545, αὐτ.Ἰ'Ἀλκ.890] κ. ἐσφ. τιθεισ [ἰ]Πλάτ.Πολ.376Β, αὐτ.Εὐθ.30] Β ἐπι., ἴ'Ἀρρ.Ἐπιτ.3,227ε, Ἰδὼν.Λογ.46,28 προσ·, ἀλλά κ. τίθῆσ [ἰ]Πλάτ.Πολ.376ε κωδ. Α.Π., ἴ'Ἀριστφ.Ἰ'Ἰν.717, Ἰδὼν Α.δ.27,11 προσ, ὄμ. κτ. Χαιροδ.Θεὸ.2,32811, ὁ δόκιμοσ τύποισ, ἐπ. κ. αἰολ. τιθησθᾶ [ἴ'Ὄδ.1,404, αὐτ.Ὄ.476, ἴ'Ἀλκ.Συμπλ.427], αἰολ. κ. τιθεισθᾶ [ἴ'Ἡσ.1, γ' ἐν τιθεισ [ἴ'Λ.δ.83], αὐτ. τιθῆτι [ἴ'Ἐσθρ.3,48, .

Ἔπιγρ. Μεγάρομαι, ἰων. κ. ἀρα. τίθει ἰλ.Ν 732, Μην. 1, δ. Ἡρ. 1, 113, Ἐπιγρ. Μεγαλοπόλει, γ' πληθ. τίθεισαι [Θουκ. 5, 96, Ἀλεξ. 128] ἢ ἐκ. κ. ἰων. τίθεισαι ἰλ.Π 262, Ἡοιδ. Θ 597, Ἡρ. 2, 91, Ἰλκ. Ἀγ. 4661, ἀιολ. τίθεισι (Ἐπιγρ. προ-), δωρ. τίθειντι (Ἐπιγρ. Νηοῦρου), β' ἐν. προστ. τίθει ἰλ.Α 5091, ἀναφρ. τίθειαν, ἐπ. τίθειμαι (αὐτ.Φ 83) κ. τίθειμαι Ἡοιδ. Ἐργ. 744, Πίνδ. Π 1, 401 κ. τίθειν [Θεογ. 286, Ἐπιγρ. Ἐρετρίασι κ. τίθειν (Ἐπιγρ. Φρυγίας), μτχ. τίθειν ἰλ.Β 139, πληθ. τίθειντες (Ἡρ. 2, 91), παραστ. τίθειν Πλάτ. Ἰων. 500B), β' ἐν. ἐτίθεισι Ἀριστοφ. Νεφ. 59 ἐν., Πλάτ. Πολ. 528D), γ' ἐν. ἐτίθει ἰλ.Σ 541, Ἀριστοφ. Ἀχ. 532, αὐτ. Νεφ. 63 προσ-), ἐπ. τίθει ἰλ.Α 441, ἐπ. γ' πληθ. τίθεισαν ἰλ.Οδ. Χ 4561 κ. τίθειν ἰλ.Οδ. Α 112 προσ-, Πίνδ. Π 3, 651, μτχ. ἐτίθειν [ΚΔ Πράξ. 4, 35], ἰων. α' ἐν. τίθεισκον Ἡοιδ. ἀν. 112) κ. ἐτίθει [Ἡρ. 3, 155 ὄναρ-], μέλλ. θήσω, ἐπ. ἀναφρ. θησέμεναι ἰλ.Μ 351) κ. θησέμεν [Πίνδ. Π 10, 58], ἀόρ. α' ἔθηκα ἐν χρ. ἐν τῷ ἐν. τῆς ὀριστ., ἐν ὃ τῷ πλείστον ἐν τῷ ἐν. ζήτη, ἀν κ. κ. β' ἢ πληθ. εἶναι σύνθετος, τὸ α' ὄμας κ. β' πληθ. εἶναι ὁπία: Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 15, Ὑπερείδ. Εὐε. 9 ἀν-ι, γ' πληθ. ἔθηκον, σπανιότερ. ἐν ἀττ. ἰΠολύδ. 8, 4, Ἐπιγρ. ἀν-ι, ἐπ. ἔθηκον ἰλ.Οδ. 795], μον. ἀόρ. α' ἔθησα [Μακρόβ. 1, 247, 3], μτχ. τίθησας [Κρησ. Σὺδ. 4, 122], ἀόρ. β' ἔθην ἰδὲν εἶναι ἐν χρ. ἐν τῷ ἐν. τῆς ὀριστ., ἐν ὃ κ. πληθ. εἶναι συνυψηστέρας), α' πληθ. ἔθεκον, β' πληθ. ἔθατε, γ' πληθ. ἔθεσαν, ἐπ. θέσαν ἰλ.Μ 29], ὕποστ. θέω, ἀιολ. κ. ἰων. θέω ἰΣαφ. 12, Ἡρ. 1, 108 προσ-), ἐπ. θέω ἰλ.Π 83], ἐπ. β' ἐν. θήσ [αὐτ. Ζ 432], ἐν. ἐν. θήη ἰλ.Οδ. Κ 301, αὐτ. 341, ἐπ. α' πληθ. θέμεν [Ἰσοκράτ.] αὐτ. 485] κ. θέιμεν ἰλ.Φ 244, ἰλ.Οδ. Ν 364], εὐκτ. θέινω, α' πληθ. θέιμεν [αὐτ. Μ 347, Πλάτ. Πρωτ. 343B κ. ὁμοῦ βδ θέιμεν], αὐτ. Πολ. 370D προσ-), β' πληθ. θέτε ἰΔημ. 185 κατα-), γ' πληθ. θέιν [Σοφ. ΟΚ 865], β' ἐν. προστ. θές Ἀριστοφ. Λυσ. 185], λακων. γ' ἐν. σέτω [αὐτ. 108], ἀναφρ. θέιναι, ἐπ. θέμαιναι ἰλ.Β 285) κ. θέμεν ἰλ.Οδ. Φ 3, Ἡοιδ. Ἐργ. 61, αὐτ. 67], δωρ. θέμην (Ἐπιγρ. Ρόδοι), μτχ. θέεις ἰλ.Φ 254], παρακ. θέηκα (Ἐπιγρ. Ἀττικῆς ἀνα-, Ἐπιγρ. Ἀθλοῦ, Πάρι κ. τέθεικα [Εὐρ. Ἥλ. 7, Ξεν. Ἀπομν. 4, 4, 19, Διορ. 473, αὐτ. 598, αὐτ. 825, Ἀλεξ. 15, 13, Στράβ. 6, 1, 223 προσ-], Ἐπιγρ. ἀνα-, αὐτ. κκ., Πάρι. ὄναρ-), φων. γ' πληθ. τεθέμαινι (Ἐπιγρ. Δαυελίας ἀνα-), μέσ. τίθειμαι, β' ἐν. τίθεισαι [Πλάτ. Θεαιτ. 202C] κ. τίθη ἢ τίθη ἰΓάπ. αμφι-), β' ἐν. προστ. τίθεισαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1039, Πλάτ. Σοφ. 237B] κ. τίθειν [Αισχ. Εὐμ. 226], δωρ. τίθεισο ἰΑΠ 9, 564, εἰκ.), ἐπ. μτχ. τίθειμενος ἰλ.Κ 34], μέσ. μέλλ. θήσασθαι [αὐτ. Ο 402], ἀόρ. α' ἔθηκαον [μ. κτ. ὀριστ. κ. μτχ., ἀλλ' οὐδέποτε π. Ἀττ.], β' ἐν. ἔθηκασι [Θεόκρ. 29, 18], ἐπ. γ' ἐν. ἔθηκασι ἰλ.Κ 31, Ἡοιδ. Α 128], μτχ. θηκάμενος [Θεογ. 1150, Πίνδ. Π 4, 29], ἀόρ. β' ἔθεμαι ἰλ.Β 750], ἐκ. κ. λυρ. γ' ἐν. θέτω ἰαὐτ. Κ 149, Πίνδ. Ν 10, 89], ὄναρ. θάμαι [Εὐρ. Ἡρ. 486], ἐπ. β' ἐν. θάμαι ἰλ.Οδ. Τ 403], εὐκτ. θέιμεν ἰΣοφ. Ἀντ. 188], γ' ἐν. θέτω ἰλ.Οδ. Ρ 225, Αισχ. Πρ. 527, Πλάτ. Θεαιτ. 195C] κ. θοίτω [Διορ. 912 ἀν-], α' πληθ. θοίμεθα [Θουκ. 6, 34 ἐπ-], γ' πληθ. θοίνοτο [αὐτ. Π ἐπ-], β' ἐν. προστ. θέω ἰλ.Οδ. Κ 333], κ. θοῖω ἰΣοφ. ΟΚ 466], παθ. τίθειμαι [Πλάτ. Νομ. 705B], μέλλ. τίθεισθαι [Εὐρ. Ἥλ. 128, Πλάτ. Νόμ. 730B], ἀόρ. ἐτέθη [Εὐρ. Ἡρ. 1245, Λυσ. 31, 28] κ. ἔθεθην (Ἐπιγρ. Κύμης), παρακ. τέθειμαι Ἀριστοφ. Μῆχ. 853a, 35 προσ-, Πλάτ. Βασ. 1, 9, 24, ΚΔ Ἄναρ. 147], γ' ἐν. τέθειται [Φηλόδ. Μουσ. 81K ἀνα-], ἀναφρ. τεθείσθαι Ἀριστοφ. ἀν. 327], μτχ. τέθειμένος [Ξεν. Ἡρ. 9, 1] προσ-, Μέν. 591 ἀνα-, Δειναρχ. 12] κ. τεθειμένος (Ἐπιγρ. Ραμνοῦντος ὄναρ-), φων. τεθειμένος (Ἐπιγρ. Δαυελίας ἀνα-), τὸ παθ. οὐδαμῶς ἀπαντᾷ π. Ὀμ. κ. εἶναι ἐν σπάν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ἐν χρ. τὸ κείμαι βλ. κ., ἐπὶ τόν. θέτω ἐν ὀριζόμενῳ τῷ τῶρ, βάλλω, τοποθετώ, φέρω καὶ βάζω κάποιου: ἰλ.Φ 405, αὐτ.

Μ 29, Ἄδ. Θ 193, αὐτ. Δ 123, αὐτ. Ὀ 65, Ἐπιγρ. Ἐπιδοῦρου ἐκαλήσατο θέμεν τὰν κείνω, ἐφ' ἃς τὰν Ξωσάρταν ἔφερον ἢ τὸ μέσ. θέτω τι, τοποθετῶ κάποιον δι' ἐμαυτοῦ: Ἄδ. Υ 387 ἢ σμυρ. ὁ τόπος δηλοῦται δι' ἐπιρρ. ἢ ἰσοδυν. ἐμφορῶ. διορ.: ἰλ.Σ 412 φήσας μὲν β' ἀπάνευθε τίθει πυρός, Ἄδ. Σ 518, Ἡρ. 3, 3 τὴν δὲ ἀν' Αἰγυπτῶν ἐπικητόν ἐν τῇ τίθειται, Αισχ. Ἀγ. 906, αὐτ. Εὐρ. 651, Πλάτ. Πολ. 479C ἔχεις α' ὄποι ἠθσεκ' κ. μέσ.: Ξεν. Ἀπομν. 3, 8, 10 ὄποι α' τίθοιστο ἢ μτ. ἐπιρρ. κινήσεως σημαντικῶς: Ἄδ. Υ 184 τίς δέ μοι δάλοσ' ἔθηκε λέχας, αὐτ. 204 ἢ κ. μτ. ἐμφορῶ. διορ. δολοῦντων σιανόησις τοπικῆν σχέσιν: ἰλ. Ο 441 ἄρματα δ' ἄμ βρωμοίσι τίθει, αὐτ. Κ 466, αὐτ. Π 223, αὐτ. Ο 480, αὐτ. Ζ 92, αὐτ. Ο 644, Ἄδ. Ζ 252, αὐτ. Δ 445, Ἡρ. 1, 9 ἐπὶ τούτων τῶν ἱματίων ἐπὶ ἐξαστον ἐκδύονσας θήσαι, Αισχ. ἰκ. 483, Εὐρ. Μελ. 1160 θέσαι στέφανον ἀμφὶ βουστράχιος, Σαρ. Ἐπίδ. τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπίδουμου κατὰ μεσοφρύου τίθημι, αὐτ. 2 ἢ κ. μέσ.: ἰλ.Κ 34 ἀμφὶ ὄμοισι τίθειμενον ἔνετα ἢ σμυρῶ. μτ. τῶν προσθ. ἐν ἢ εἰς θέτω, τοποθετῶ εἰς ἢ ἐνός τιος: αὐτ. Σ 476 ἔθηκεν ἐν ἀκροστέφω δίκμων, αὐτ. Ε 215, αὐτ. Σ 352, αὐτ. Ω 795, αὐτ. 7, 7, Ἄδ. Ζ 76, Σοφ. Α1, 1110 εἰς τασφὰς ἐγὼ θέσω δικαίως, αὐτ. Ἀντ. 504, αὐτ. Τρ. 1254 ἢ ὄμ. κ. μέσ.: ἰλ.Γ 310 εἰς θέτων ἀρνας θέτω, Σοφ. ΟΚ 1410 ἐν τῶν ἰσάρισι θέσθε, ΚΔ Κορ. 1, 12, 18 ὁ θεός ἔθετο τὰ μέλη ἐν τῷ σώματι ἢ π. ποιητ. ὄμ. μτ. ὄστ. τσπ.: Ἄδ. Ν 364 χρήματα μυχῷ ἀντροῦ θεσπεσίως θέομεν αὐτῶν κύν, Σοφ. Τρ. 691, Εὐρ. Ἐλ. 1064 ἢ τίθημι τίν τι ἐν χειρὶ θέτω, τοποθετῶ τι εἰς τὰς χεῖρας τιος, ἐχειρίζω εἰς τὴν: ἰλ.Α 441, αὐτ. 585, αὐτ. Ζ 482, Ἄδ. Σ 448 σείσεσ' ὅ τ' ἰθίθασι ὄλονο Ὀδυσσῆι πολιορκίῳ ἐν χερσίνου ἔθηκεν ἢ ὄμ. κ. τ. χεῖρὶ τιος: Σοφ. Α1, 751 2] τίθειμαι τὴν φήγον ῥίπτω, βάλλω τὴν φήγον εἰς τὴν κάλην, τὴν φηφοῦδον: Αισχ. Ἀγ. 816 εἰς τεύχος ὁ διχορροφῶς φήφους ἔθεντο ἢ ὄμ. ἀπλῶς, ἰδὲν, παρέχω τὴν φήγον μοι, φηφοροῦ: Ἡρ. 8, 123 πάς τις αὐτῶν ἐμωτῷ ἐπίθητο τὴν φήγον, Αισχ. ἰκ. 640, Εὐρ. Ὀρ. 756, Ξεν. ΚΠ 1, 3, 17, Λυκοῦργ. 128 κ. μτ. ἐμφορῶ. διορ.: Αισχ. ἰκ. 644 κ. μτ. οἰτ. πράγμα, κ. ὄστ. προστ.: Πλάτ. Φλ. 58B κ. μτ. μ. ὄστ.: Ξεστ. Ἐμμ. Πυρρ. 2, 37 κ. παθ.: Πλάτ. Νομ. 855D ἔστω δὲ φανερά ὁ φήφους τίθειμεν 3] τίθειμαι γνώμη συντάσσομαι μὲ τὴν γνώμην: Σοφ. Φιλ. 1448, Ἠλιόδ. Αἰβ. 2, 29 ἢ τίθειμαι τὴν γνώμην ἰδὲν, παρέχω τὴν γνώμην μου: Ἡρ. 7, 82 ὁ Ἀρταβάνου τοῦ γνώμην θεμένου μὴ στρατεύσειεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, Ἄνδοκ. 3, 21 4) π. Ὀμ. τίθειμι τίν τι ἐν στάθῃσιν, ἐν φρεσὶ θέτω, ἐμβάλλω εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν νοῦν πῶς τὶ πράξῃ, αὐτ. ουδετώ: ἰλ. Ν 732 ἐν στάθῃσιν τίθει νόον, αὐτ. Ρ 470, αὐτ. Τ 121, αὐτ. Φ 145 ἢ ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ. Γ 629 ἄργιον ἐν στάθῃσιν θέτω μεγαλήτορα θυμόν, αὐτ. Ν 121 ἐν φρεσὶ θέσθε αἰδῶ καὶ μέμνησιν, αὐτ. Ο 449, Ἄδ. 89 καθαρὸν θέμενος νόον, Αισχ. Πρ. 164 θέμενος ἀγαπητόν νόον 5] ἐν φρεσὶ τίθειμαι μτ. ἀναφρ. βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, διαλογίζομαι, ἀποφασίζω, ἀπέπομοι καὶ πράξω τι: Ἄδ. Δ 729 ἢ μτχ. ἐν ὄμ. σμ. ἢ φρ. τίθειμαι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ καρδίῃ: ΚΔ Λουκ. 1, 66 ἔθεντο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν λέγοντες 6] καταθέτω ὡς εἰς τράπεζαν, παρακατατίθημι: Ὑπερείδ. Ἀθ. 5, Ἀριστοφ. Πλ. 451, αὐτ. Ἐκιδ. 755, Ἐπιγρ., Πάρι. κ. μέσ.: Ἡρ. 6, 86 α, Αισχ. Εὐμ. 898, Λυκοῦργ. 23, Πάρι. τὴν τιμὴν θέσονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἄως κ. παθ.: Δημ. 18 ὅταν τὰ λησθέντα καὶ τὰ τεθέντα 7] ὀνοτιάζω, θέτω, βάζω ὑποθήκην, ὑποθηκεῖω: Ἐπιγρ. Εὐδοκίας ἢ σπαν. διαστρέλλονται ἢ ἐνεργ. κ. μέσ. ἀπ' ἀλλήλων, ὄβ. ὁ θεὸς ὁ ὑποθηκεύσας, ἴησι ὁ

παρασχών υποθήκην, κ. ὁ θέμενος δ λαβὼν τὴν υποθήκην, ὁ ἐπὶ υποθήκῃ δανειστής: Πλάτ.Νόμ. 820B τὸς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ἡμᾶς, Ὑπερείδ.ἀν.169 **8)** μψ. γάρην τιθεμαι τινι ποιά τι εἰς τινα ὄπωμ ποὺ ὄφελῃ γάρην, ὑποχρέωω τινά: Ἦρ.9,60, αὐτ.107 γάρητα αὐτῆ τῆ Μασίῳ τιθέμενος καὶ Ξερέφ, Αἰσχ.Πρ.783· **9)** πληρώω, καταβάλλω, σὺν τόκῳ, εἰσφορᾶς, μετοίκιον κτ.: Δημ.1030 καὶ τόκῳ τιθέναι καὶ τὴν τῆρην ὀποδεδικνῆναι, αὐτ.606, αὐτ.845, Θεόφρ.ἀν.97, τὸν πρίσμενον ἄκατοστὴν τιθέναι τῆς τῆρῆς Πάπ. κ. μέσ.: αὐτ.· **10)** καταγράφω, σημειώω: Σοφ.ἀν.957 **θαὺ δ'** ἐν φρενῶν δέλτοισι τοὺς ἑμοὺς λόγους κ. ποθ.: Πλάτ.Νόμ. 793B **τά ἐν γράμμασι τιθέντα**· **11)** θέτω, βάζω εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑπολογίζω, λογαριάζω: Λυσ. 32,28 θέσω εἰς δύο παῖδας χιλίας δραχμᾶς ἐκκάστω ἑνιαυτοῦ, Δημ.824, αὐτ.825, αὐτ.839· **12)** κ. μψ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Εὐρ.Μῆδ.532 **ἄλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θέσομαι λίαν**, Οἰσκ.4,18 **τάγαθὰ ἐς ἀμφιβολίαν ἀσφαλῶς ἔθεστο**· **12)** ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ τιθεμαι τὰ ὅπλα σπῆνω τὰ ὅπλα, τὰ θέτω ἐν τάξει, εἶναι ἐν στρατοπέδῳ, ἀραιωθῶ, νικητοφιλῶν, ἰδ. κατέναντι πολεμίων: Οἰσκ.4,44, αὐτ.93, αὐτ.7,3, αὐτ.2,2 θέμενοι εἰς τὴν ἀγοράν τὰ ὅπλα, Ξεν.Αν.1,5,14, αὐτ.17, αὐτ.6,4, αὐτ.2,28, Ἐπιγρ.π.Δημ.322 **πάτρας ἔνεκα εἰς δῆριν ἔθεστο τὰ ὅπλα**· **13)** εὐ τιθεμαι τὰ ὅπλα τῶν τῶν ὀπλιτῶν μου ἐν καλῇ τάξει: Ξεν.ΚΠ.4,5,3· **14)** ὁμ. εὐ τιθεμαι ἀσιτιά: Ἰλ.Β.382 **13)** λομβάνω θέσιν τινά, παρατάσσομαι ὡς εἰς μάχην: Πλάτ.Πολ.440B **τὸ θυμοειδές** .. ἐν τῇ τῆς φιλικῆς στάσεως τιθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τὸ λογιστικόν, Λυσ.31,14, Ἀριστ.Ἀθ.Β.5 ὅς ἀν μὴ θέται τὰ ὅπλα μὲθ' ἑτέρων, Ἐπιγρ.· **4)** υποθετέω, βάζω κάτω τὰ ὅπλα μου, παραδίδομαι: Πλάουτ.Ἡ8.759A **τὰ ὅπλα θέεις**· **15)** ὁμ. κ. μέσ.: Διόδ. Σ.20,31, αὐτ.45· **16)** ὁμ. κ. τιθεμαι τὰς ἀσιτιάδας: Ξεν.Ἑλλ.2,4,12· **17)** ὁμ. πόλεμον τιθεμαι καταλάω, καταποιῶ τὸν πόλεμον: Οἰσκ.1,82 **οὐκ ῥᾶδιον εὐπρεπῶς θέσθαι** (τὸν πόλεμον), αὐτ.31· πρὸς Σοφ. ΟΤ.633, Ἀνδοκ.18,21· **18)** θέτω ἐν τῷ τάφῳ, θάπτω, ἐνταφιάζω: Ἰλ.Ψ.83 **ἡμᾶς σὺν ἀπάνευθε τιθήμενοι ὄσεται**, Αἰσχ.Ἐπιτ.1006 **ποῦ σφε θέσομεν χθονός**; κ. ποθ.: Αἰσχ.Λ.138 **τὰ δὲ ὄσα φασί** .. τεθήναι .. ἐν τῇ Ἀττικῇ, Πλάτ.Νόμ.947C, Ἐπιγρ.· **16)** ἐπὶ φυτῶν, ἐμπεριτεύω: Ξεν.Οικ.197 **ὀνηνικὰ δεῖ τιθέναι τὰ φυτὰ**, αὐτ.9· **17)** τιθεμαι παῖδα .. υἱὸν ἢ πατέρα ἐπὶ γυναικός, ἔχω ἐν γαστρὶ, καθίσταμαι, εἶμαι ἐγκυωτός: Ὑμν.Ἀφρ.256 **παῖδα ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην** ἔσχω ἐν γαστρὶ, αὐτ.232 **ἦτις σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θετο μήτηρ** (ἴτις ἦν ἡ μήτηρ ἢ οὐχοῦσα σε ἐν γαστρὶ)· **18)** ὅπλα τιθεμι θέτω ἢ σπυρίζω τὸν πόδῳ μου, δηλ. περιποῶ, τρέχω, βαδίζω: Αἰσχ.Ἐπιτ.294 **τιθήσιν ὀρθῶν .. πόδας**· **19)** κ. μέσ.: αὐτ.Ἐκ.1059 **τετραπόδας βῆσιν** **θερός τιθέμενος** ἰβριδίω τετραποδίτη· **1)** μψ. τιθεμι τὰ γόνυτα κλίνω τὰ γόνυτα: Κδ Μάρκ.15, 19, αὐτ.Λουκ.22,41 **θέεις τὰ γόνυτα προσοχέτω λέγων**· **20)** ἐπὶ ὀθλῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, θέτω, ὀρίζω βραβεῖον, ὀθλοθετοῦ: Ἰλ.Ψ.263 **Ἰππεῖσιν μὲν πρώτῳ ποδῶκεσιν ἄλλῃ ἄλλα βῆκας**, αὐτ.748, Σοφ.ἀν.537 **νικητήρια τιθέναι**· **1)** ἐν τῷ ποθ. τὰ τιθέμενα τὰ βραβεῖα: Δημ.1408· **2)** συχ. κ. μ. τοῦ ὄψ βραβεῖου προτεινομένου πράγματος: Ἰλ.Ψ.656 **τῷ δ'** ἀρα νικηθέντι τίθει δέσας ἀμφικύπελλον, αὐτ.750, αὐτ.826, Ἦρ.1,144, Σοφ.Αἰ.573· **1)** πληρέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ τιθεμι εἰς μέσον: Ἰλ.Ψ.704 **ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναικί** εἰς μέσον ἔθηκεν· **2)** μψ· Ὀρ. ἐπὶ πολιτικῶν ἐνεργειῶν, προβάλλω εἰς τὸν λαόν, τοποθετοῦ ἐνώπιόν του, θέτω ὑπὸ τὴν κρισίαν αὐτοῦ π.: Ἦρ.3,142 **εἰ**

μέσον ἀρχὴν τίθεις ἰσονομίην ἢ μὴ προαγορεύω, Πλάτ.Νόμ.719A **βούλομαι ὄμναι εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θέσιν**, Ξεν.Ἀπομ.3,14,1· **22)** ἐν μέσῳ τιθεμι τὴν παρενθῆτα τὴν παρεμβάλλω τὴν παρενθῆτα, παρενθῆτα; Αἰσχ.Χο.143 **ταῦτ' ἐν μέσῳ τιθήμι τῆς κακῆς ἀράς**· **23)** ἰσχυρῶς, στήνω, ἰδρώω, ἰδ. ἐν ναῷ, ἀνασπῆμι, ἀφίρω, καθίρω, ἰδ. ἀγάλλω: Ὀδ.Μ.347 **ἐν δὲ κε θεῖμεν ἀγάλλωματα πολλά**, Εὐρ.Φοίν.576 **τάσδε** .. θεοῖς ἀσιτιάδας ἔθηκεν· **24)** παρέτω, χορηγῶ, δίδω: Ἰλ.Ω.57 **εἰ δὲ ὄμνῃ Ἀχιλλεὶ καὶ Ἐκτορι θήσετε τῆμῃν**, Πλάτ.Σοφ.244D· **1)** κ. μέσ.: Πλάτ.403 **αὐτὸν νῦν ὄνομα εἶρω** ὅτι κε θετο παιδὸς παιδί φίλῳ· **2)** συχ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἢ φρ. τιθεμαι ὄνομα περιοριστικῶς, δίδω εἰς τοῖσι τὸ ἴδιον ἐμὸν ὄνομα ἢ ὄνομα κατ' ἐμὴν ἔγκρισιν: αὐτ.406, Ὀδ.Σ.5 **τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς**, Ἦρ.1,107, αὐτ.113, Εὐρ.Φοίν.13· **1)** κ. ἀνευ τοῦ ὄνομα: Πλάτ.Θεοί.157B **ῥ' δὲ ἀβροσίου** ἀνθρώπων τὴν τιθέναι καὶ λίθων, αὐτ. Κρατ.402B· **1)** κ. πλεοναστ.: Εὐρ.Ἰων.75 **ἴωνα δ'** αὐτὸν ὄνομα κεκλήσθαι θεσομάτῳ· **25)** τιθεμι νόμον θέτω ἢ δίδω νόμον, ἐπινομαθεῖτο: Σοφ. Ἡλ.580 **δρα τιθεῖσθαι νόμους τὸν νόμον βροτοῖς**, Εὐρ.Ἀλκ.57, Ἀριστοφ.Ἄχ.532, Πλάτ.Πολ.339C, Δημ.731 **διὰ τὸν νόμον, ὃν σὺ θέσειςκα, μισθὸν λαβῶν**· **1)** κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἦρ.1,29 **τινα δὴ μὴ τινα τῶν νόμων ἀναγκασθῶν λύσαι τῶν ἔθετο**· **1)** ὁμ. τὸ μέσ. ἐπὶ τῷ λαῷ, ἰδῆ ἐν τοῖς δημοκρατικαῖς πολιτεύμασι θέτω δι' ἐμαυτὸν νόμον, νοουμένῳ πολλίκεσσι τοῦ διὰ τῶν ἄλλων, ἐφρίζωμαι νόμον: Πλάτ.Πολ.338B, Ξεν.Ἀπομ.4,4,9 **ἔχοις ἂν σὺν εἰπεινὸν** ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς νόμους ἔθεστο, Ἰσοκρ.3,6, Ἀριστ.Πολιτ.1289A,14· κ. ποθ.: Ἀριστοφ.Νεφ.1425 **τιθεταί νόμος**, Πλάτ.Νόμ.705B, αὐτ.744A· **1)** κ. μέσ. θεσῶν τιθεμι: Αἰσχ.Εὐμ.484· **1)** κ. κήρυγμα τιθεμι: Σοφ.Ἀντ.8· ἡ σκηψίγη τιθεμι προφασίζομαι: αὐτ.Ἡλ.584· **26)** γεν. ὀρίζω, θεοποιῶ, μτ. ἀπαρφ.: Ξεν.Λακ.15,2 **ἰὸ Λυκούργου** ἔθηκε βύειν βασιλεῖα πρὸ τῆς πόλεως τὰ δημόσια· **1)** μτ. ὄστ. κ. ἀπαρφ.: Εὐρ.Τρ.1057 **γυναῖτι** σωφροσύνῃ .. θήσαι: κ. ἀνευ ἀπαρφ.: αὐτ.Ὀρ.512 **καλῶς ἔθεστο ταῦτα πατέρες οἱ πόλις**· **1)** τιθεμαι ἡμέραν συμφωνῶν περὶ τῶν ἡμέρας, ὀρίζω ἀπὸ κοινοῦ ἡμέρας: Δημ.1039· **1)** τιθεμι διαθήκην ὀρίζω, κἀμω διαθήκην: Πλάτ.: **1)** ὁμ. κ. μέσ.: αὐτ.· **27)** καθίστημι, ἰδρώω τ.: Πίνδ.Ο.3,21, Αἰσχ.Ἀγ.845 **κοινὸς ἀγῶνας θέντας ἐν πανηγυρίῳ**, Ξεν.Αν.1,2,10, Ἐπιγρ.Δελφῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱς ἂ πόλις τίρητι· **28)** ὀρίζω, τάπτω, διατάττω: Ἰλ.Μ.35 **ὡς δρ' ἐμελλον θεσμεναί**, Ὀδ.Θ.465 **ὄρθω νῦν Ζεὺς θέσει**, αὐτ.Ο.180, Σιμωνίδ.2 [Ζεῦσι τίθησ' ὄρη θέτω, Αἰσχ.Εὐμ.651, αὐτ.Πέρσ.283, Σοφ.Τρ.26· **29)** διευθετοῦν, διακῶ: Ἐόργ.845, αὐτ.846, Αἰσχ.Ἀγ.973 **τὰ δ'** ἄλλα φροντίς .. θήσαι δικαίως, αὐτ.1,613 **ἄγω** καὶ σὺ ἰσσομένω κρατοῦντα τῶν καλῶν δωματίων καλῶς Εὐρ.Ἰππ.521 **ἐμὸν** ἐγὼ θέσω καλῶς, αὐτ. ἀν.287, αὐτ.Ἀνδρ.737, Ἀριστοφ.Λυσ.243 **τὰ παρ' ὀρθῶν εὐ τίθει**, Ξεν.Ἀγρο.11,12· **1)** μέσ. διευθετοῦν πρὸς τὸν ὄψωλον, ἢ: Ἡσιόδ.Ἐργ.23, Κρατίν.172 **σφοδρῶς** .. εἰς δύναμιν τιθεσθαι, Οἰσκ.1,25 **ἐν ἀπόρῳ εἰχθῶνα θέσθαι τὸ παρόν**· **1)** διευθετοῦν, τακτοποιῶ: Πιττακόπ.Διογ.Λ.1,78 **συνεταῖν ἀνδρῶν εἶναι** πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ προνοήσαι ὅπως μὴ γένηται ἄνδρες ἄνδρα, γενόμενα εὐ θέσθαι, Εὐρ.Ἀνδρ.378 **εἰ μὴ θέσομαι τὰμ'** ὡς ἀρίστα, αὐτ.1,1003, αὐτ.Ἦρ.605, αὐτ.938, αὐτ.Ἰππ.739, Οἰσκ.4,59, αὐτ.61, Ξεν.Ἀπομ.1,4,7 **τὰ πάντα ὄπως ἂν αὐτῷ ἤδῃ ἢ αὐτῷ θέσθαι**· **30)** θέτω ἢ ἀγω, φέρω εἰς κατάστασιν τινα ἢ διάθεσιν, σχεδόν ἐν τῇ αὐτῇ σμ. ἢν ἔχει τὸ ποῦ κ. ποιῶμαι βλλς, δ' ὁ συχ. ἐρμηνευτέων διὰ τοῦ κά-

μῶν, ὅθ. μτ. δύο αἰτ. ὧν ἡ μία εἶναι ἀντικείμενον, ἡ δὲ ἕτερα κατηγορούμενον εἰς ταῦτα, κἀμῶν τινῶν :: Ἰλ.Α.290 εἰ δὲ μιν αἰχηρῶν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἄντες, αὐτ.Ζ.300, Ὁδ.Ο.203, αὐτ.Π.208 ἡ τε με τοῖον ἔθηκεν ὄπως ἔβαλε, αὐτ.Κ.338 αἰὲν ἔθηκεν ἑταίρους, ΠΔ Ψαμ.109||101,1 ἕως ἂν θωὸς τοῦς ἔχθροῦς σου ὑποπόδισιν τῶν ποδῶν σου :: τίθημι τινὰ ἀλοχῶν τινος - κἀμῶν τινὰ αὐζυγον, συναϊκά τινος, ἐπὶ τρίτου χρησιμεύοντος ὡς προεξηγουτοῦ :: Ἰλ.Τ.298 :: γέλων τίθημι τινι προξενῶν γέλωτα εἰς τινὰ :: Εὐρ. Ἰων.1172 γέλων ἔθηκε συνδαινόσι :: λόγους τίθημι εἰς μέτρα τρέπον αὐτοῦς εἰς στίχους :: Πλάτ.Νόμ.669D :: συγν. κ. μτ. ἐπιθ. ὡς κατηγορούμενος :: Ἰλ.Β.599 αἰ δὲ γαλοσάμεναι πηρόν θέσαν, αὐτ.Ζ.139, αὐτ.1.483, Ὁδ.Ε.136, αὐτ.Ζ.229 τὸν μὲν... ὅθικε μείζονά τ' εἰσίδειεν καὶ πάσσανα, αὐτ.Σ.195, Πλάτ.Πρωτ.344D :: κ. ἐπὶ πραγμ. :: Ἰλ.Δ.26, αὐτ.57, αὐτ.363, Ὁδ.Γ.88 δλεθρόν ἀπευθεῖα ἔθηκε Κρονίω, αὐτ.Α.274, Πίνδ.Ο.217, Αἰσχ.Ἐπ.944, Σοφ.Ἀντ.674, Ἀριστ.Ἐρ.1086 :: συγν. ἐν τῷ μέτ. τ. :: Ὁδ.Φ.316 αἰκρῶ δὲ μ' ἔξεσθαι καὶ ἐὴν ἔθλασθαι ἀκοιτῆρ' ὁδοκ.5.169, Αἰσχ.Ἐπ.929 :: γέλωτα τίθημαι τινὰ καθιστῶ, κἀμῶν τινὰ ἀντικείμενον γέλωτος :: Ἦρ.3.29, αὐτ.7.207. 31) παῖθα ἡ υἱὸν τίθημαι ποιοῦμαι, εἰσποιοῦμαι, κἀμῶν τινὸς ὡς τέκνον μου, υἱοθετῶ :: Πλάτ.Νόμ.929C :: ἀπολ. τίθημαι τινὰ υἱοθετῶ :: Πλάτ.Αἰμ.5 τὸν δὲ κἀμῶτερον Ἀφρικανὸν Σκηπίωνος υἱόν, ἀνεψιὸν ὄντα, θέμενος 32) μτ. ἀναρρ. κἀμῶν, παρέχῶ τὴν δυνατότητα εἰς τινὰ τὴν κἀμῆ τ. :: Πίνδ.Ν.10.48, αὐτ.ἀν.177 κερπρωμένον ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν ἀνδροφρόδρον, Αἰσχ.Ἀγ.178 τὸν πάθε μάθος θέντα κριβίως ἔχειν, αὐτ.1036, αὐτ.1174, Εὐρ.Μήδ.718, αὐτ.Ἦρακλ.990. 33) ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν τῆς δίκαιος ἐνέργειαν, ὅτε τὸ μέσ. ἐν συγμτ. χρ. τοῦ ἐνεργ. βέτω ὡς ὠρισμένον ἡ δεδομένον, ὑπολογίζω τ. ἡ θεωρῶ ὡς :: Ὁδ.Φ.333 τὸ δ' ἐλέγχω ταῦτα τίθησθε, Σοφ.Ἰλ.1270 διαρμόμιον αὐτὸ τίθημι ἔγω, Πλάτ. Πολ.316B τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον, αὐτ.430B κ. μτ. τοῦ ὡς :: αὐτ.458A θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι δὲ βούλονται, αὐτ.Φοῖδ.100A, Δμρ.292 μὴ ταῦτα ὡς ὀδίκημα θῆς :: συγμ. μτ.ἐπιρρ.διορ. :: Σοφ.Φιλ.451 ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα :: ἡὼς πρέπει τὸν θεωρῶμεν ταῦτα ἡ, Εὐρ.Ἐκ.129, αὐτ.Ἰκ.515, Δμρ.325 :: οὐδαμοῦ τίθημι τὴν θεωρῶ τὴν ὡς ἀνάξια λόγου ἡ προσοχῆς :: αὐτ.Ἀνδρ.210 :: κ. μτ. ἐμπεροθ. διορ. :: Τυρτ.121, Ἦρ.3.3, αὐτ.8.99 Μαρθόνιον ἐν αἰτή τιθέντες, Αἰσχ.Ἀγ.230, Σοφ.Φιλ.473, αὐτ.876 πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερῆ εἶπον, Εὐρ.Ἐκ.806 ταῦτ' ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αὐτ.Π.732, Θουκ.1.35, Πλάτ.Πολ.475D αὐτὸ τὸ φιλικὸσι ἀπατατοῖται τινέες εἰσὶν ὧς ὃν φιλοσόφους τίθηται, Ξεν.Ἀπομν.2.4, Δμρ.668, Πλούτ.Ἀλέξ.31, αὐτ.Κάτ.Προεθ.20, Ἐπιγρ.Σοάσων :: τίθημαι τὰ δίκαια ἐκ τινος ἐκτιμῶ ἡ ὑπολογίζω τὰ δίκαια ἐκ... :: Δμρ.91 κ. μτ. γενικ. ἡ ἄ. διατριπτικῆς :: Πλάτ.Πολ.424C ἐμὲ καὶ τῶν πενησίωνων (ὑπολόμαρ με μεταξὺ τῶν πενθόντων), αὐτ.376B αὐτ.437B, Δμρ.12 τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἀν τις θαῖη ἵδονται νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς προελθόν ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν κ. μτ. ἀναρρ. :: Σοφ.Ἀντ.1166 αὐ τίθημι ἔγω ἔην ταῦταν [ὅδὲ τὸν λογαριάζω] ὧς ὧσανον :: κ. ἐν τῷ μέτ. τ. :: Πλάτ.Φοῖδ.93C, Δμρ.783 σπαν. μτ. μτχ. :: αὐτ.645 θῆσθε ἀδικατοῖνα λατόνι :: ἡ ἐλεειπτικῶς, λαμβάνω ὡς δεδομένον, ὑποβίβω :: Πλάτ.Φοῖδ.79A θῶμεν δύο εἶδη [εἶναι], Ἀριστ. Πολιτ.1290a,30, Δμρ.648 θῆσθε οὐτως εἶναι τῆ :: κ. νεώτ. μαθημ. τεθῆτω ὅτι... 34) μτγ. ἐπιθετικῶς κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ αἰρω, ἀρνούμαι, ἀποποιῶμαι :: Πλούτ.Ἰν.5.5,6 τὸ ἐπέκεινα ὄντος οὐ τὸδε λέγει, αὐ γὰρ τίθησιν 35) ἀνευ κατηγορημα-

τικῆς τινος λ. κἀμῶν, κατεργάζομαι, ποιῶ, ἐπὶ τεχνίτου :: Ἰλ.Σ.541 ἐν δ' ἔπιθεῖ νεῖον μαλακῆν, πέριον ἀρῦραν, αὐτ.550, αὐτ.561, αὐτ.697, Ὁδ.Υ.394 :: ποιῶ, προξενῶ, ἀπεργάζομαι :: Ἰλ.Γ.321 ὀππότερος τὰδε ἔργα μετ' ἀμυγτέραιον ἔθηκεν, αὐτ.1.547, αὐτ.Δ.83, Ὁδ.1.235, αὐτ.Ω.546 :: κ. μτ. διορ. πρσι. :: Ἰλ.Ο.171 σῆμα τίθεις Τρέσσει, αὐτ.Α.2 Ἀγαθὸν ἄγαθ' ἔθηκεν, αὐτ.Φ.524, αὐτ.Ο.721, αὐτ.Π.262, αὐτ.Ζ.6, αὐτ.Πίνδ.Ο.2.99 γάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, Αἰσχ.Ἐπ.27 ὄλλει κατὰσκαφῆς θέντες, αὐτ.Πέροσ.769, Εὐρ.Βάκχ.837 :: συγν. ἐν τῷ μέτ. τ. κἀμῶν ἡ ποροσκευάζω δι' ἑμαυτὸν :: Ἰλ.Μ.418, αὐτ.Η.475 τίθετο δὲ δαῖτα θάλασσαν, αὐτ.1.88, Ὁδ.Ο.241, αὐτ.Ρ.225 καὶ κἀν ὄρον πίνων μεγάλην ἐπιγυνοῖσα βειτοῖν ἰνὰ κἀμῆ παχεῖς ἠμροσῆς :: τίθημαι μάχην συνάδων μάχην :: Ἰλ.Ω.402 ἤδων γὰρ θήσονται περὶ ἄστῃ μάχην ἔλικωνες Ἀχαιοί :: ἡ μαρτυρία τίθημαι ποροσκέυω μαρτυρίας :: Ἦρ.8.55 :: τίθημαι τινὸς τὴ λαμβάνω τὴ τινος :: Πίνδ.Π.4.29 ἀνδρὸς αἰδοῖαι πρόσφον θεκάμενος (λοδὸν τὴν ὄφιν σεσθαιρίου ἀνδρὸς) :: τίθημαι πόνον προξενῶ ἑμουτῶ ἐνοχλήσει βάσανα :: Αἰσχ.Ἐμ.226 πόνον πλῆτω τίθειαι 36) συγν. ἐν περιφράσειν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ρ., οἷον ἀπέδασιν τίθημι σαδένωσαν, διασκορπίζω :: Ὁδ.Α.116 :: τίθημι κρυφὸν κρύπτω :: Πίνδ.Ο.297 :: μέμειν τίθημι νεμεσῶ :: αὐτ.δ.86 :: τίθημι αἶνον αἰνῶ :: αὐτ.Ν.1.5 :: τίθημι σωτηρίαν τινὶ σώφω τινὰ :: Εὐρ.Μήδ.915 :: κ. κ. τ. μέσ. τίθημαι μάχην μάχομαι :: Ἰλ.Ω.402 :: τίθημαι θυσίαν θύω :: Πίνδ.Ο.7.42 :: τίθημαι γάμον γαμοῦμαι :: αὐτ.13.54 :: σπουδῆν τίθημαι σπουδάζω, σπεύδω :: Σοφ.Αἰ.13 :: πρόνοιαν τίθημαι προνοῶ :: αὐτ.536 :: κ. μτ. γενικ. οἷον τίθημαι Ἀρησμονίαν τινῶν Ἀρησμονίω τινὰ :: αὐτ.Ἀντ.151. 37) ρηματικ. θέσις, θέμα, θῆκη, θετός. **τιθῆναι** (ἡ) μτγν. ἰων. -εἰη ἡ τιθῆναι βλλ. :: Ὀπν.Ἀλ.1.663 τοῖσις τιθῆνέσις μέλμην. **τιθῆνωκομῶ** ἡσ. ἐπιφωμίαι, ἀσκήω. **τιθῆνῆ** (ἡ) ἰθροσθαί, δωρ. τιθῆνα [Πίνδ.Π.1.20] τροφῆς ἄμα, βυζῆστρον μικροῦ παιδοῦ :: Ἰλ.Ζ.389 φέρεῖ δ' ἄρα παῖθα τιθῆνα, αὐτ.467, αὐτ.Χ.503, Σοφ. Φιλ.703 παῖς δτερ ὡς φίλας τιθῆνας, αὐτ.ΟΚ.680 Αἰδύνοσος βελίαι ἀμφοβολῶν τιθῆνας :: κ. ἐν μτγ. χρ. ἡ Αἴτινα καλεῖται χιόνος τιθῆνα :: Πίνδ.Π.1.20 :: ὄμ. ἡ γῆ ἡ τῆς νεμεσεως τιθῆνη :: Πλάτ. Τῆμ.52D, αὐτ.49A, αὐτ.88U, Ἀριστ.Τοπ.139b,33 :: ὄμ. μτγ. βῖου τιθῆνη ἡ τράπεζα τοῦ βῖου :: Τιμοκλ.3.2. 2) μτγν. ἡ μήτηρ :: Κόλουσ.379. **τιθῆναι**-αποσ(τῶ) τὸ θέρωμα, τὸ τέκνον :: Εὐρ. Ὀφ.ἀπ.601,10 :: κ. ἐπὶ εἰσανόσους πόδου :: Χαίρημ.13.2 τιθῆνωμι ἔαρὸς ἐκπεριεσταται. **τιθῆνωσις**-εως(ἡ) θήλοσις, ἀνατροφή, περιποίησις, περιβαλῆσις :: Πλάτ.Νόμ.790C τὸν πᾶν νέων τὴν τιθῆνωσιν :: Θεόφρ.Φαῖτ.21.6, Ἐπιγρ. **τιθῆνήτιρα** (ἡ) ποι. ἡ τιθῆνη βλλ. :: Ἀρχιλ.ΑΠ.9,19, ΑΠλ.4.296 πολλὰ τιθῆνήτιρ' ὀλοφθασα. **τιθῆνήτιρ-ῆρος**(ἡ) πο. ὁ τιθῆνω βλλ. :: Ἀρχιλ. ΑΠλ.4.129, Ἀντιν.Σαδ.ΑΠ.7.241. **τιθῆνήτιρος**-α-ὄν. τινος. ὁ δρέφων, θρεπτικῶς :: Πολύαιμ.ΑΠ.9,1 τιθῆνήτιρνον οὐθαρ. **τιθῆνῆ** (ἡ) μτγν. τιθῆνῆσις βλλ. :: ΠΔ Μακκ.4, 16,7 ἀκαρπία τιθῆνῆια. **τιθῆνῆ**(τῶ) ἐπερ(ῶ) τῶν τιθῆνωῶν ἐορτή ἐν Λακεδαιμονίᾳ ὑπερ τῶν παιδῶν :: ἈΒἄμ.4.139A. **τιθῆνωκομῶ** μτγν. τιθῆνω-έω βλλ. :: Ἰδ.Χρυσ. 5.848.9 ἡ συναγωγὴ ἐπιθῆνωστω καὶ ἐθρεφέ. **τιθῆνωκομον** γένος(ῶ) ἡσ. εἰς Αἰθίοπες, ἐπὶ μέλας καὶ κομῆται [κῶδ. μελανοὶ καὶ κομῆται]. **τιθῆνωκομῶ**(ῶ) μτγν. τιθῆνω :: Φιλ.1.213,31. **τιθῆνοκομῶ**-έω μτγν. τιθῆνω-έω, ὡς τιθῆνη περιποιῶμαι, νουτέουσι :: Φιλ.1.394,31.

τιθινός-όν (θλασθαι) ὁ τρέφω, ὁ ἀνατρέφω, ὁ ἐπιμελούμενος τινος, τροφός : Εὐρ.ΙΑ 1230 πῶ-
 νων τιθινός ἀποδοθεὶς σοι· τροφός [ἀνταμει-
 θουσα] σε διὰ τοῦς πρὸς τιθίνων μου κόπους σοι, Λυκάρο.1398 τιθινός χῶδων 2) τὸ ἄρα, τι-
 θινός ὡς οὐσα, ὁ ἀνατρέφων τινὰ ἢ ὁ ἐπιμελου-
 μένος αὐτοῦ, ἐπιμελής, ἀνατροφεύς : ΠΔ Ἀ-
 ριστ.11,12 ὡσαί ἄρα τιθινός τὸν θηλάζοντα, Νίκ.
 Ἀλεξ.31, Ὀρφ.Ἰνν.54,1, Ἐπιγρ. τιθινός τοῦ υἱοῦ
 τοῦ βασιλέως· 3) τιθινός(ή) ὡς οὐσα, ἡ πθὴν ἰο-
 βλλ. : Ἀνώκλ.Λογίη.Υφ.44,2 ὡς ἡ δημοκρατία
 τῶν μεγάλων ἀγαθῶν τιθινός, Πλούτ.Π8.322C-
 3) Ἐπιγρ. ὁ γαλουχούμενος : παῖδα τιθινόν.

τιθινῶ-έω περιποιούμαι, θεραπεύω, περιθάλπω,
 ἴδ. ἐπὶ τῆς τροφῆς ἢ τῆς θεραπείδος, τρέφω :
 ΠΔ Σοφ.Ξερ.30,9, Ὀρφ.Ἰνν.63,15 ζῶων πάντων,
 ὅπως ἐν κόλποισι τιθινῶ γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ
 πότινος εἰνάλιος Ζεὺς, Ἐπιγρ. κ. παθ. : Ἰνπ.
 Ἀρθρ.60 3) κ. τὸ μέσ. περιποιούμαι ὡς τροφός :
 Ἰνν.Δήμ.142 2) ἐν τῷ μέσ. τ. περιποιούμαι ὡς
 τροφός, θηλάζω, βυζαίνω : Θεόγμ.1231 μανίας σε
 τιθινῶσαντο λαδοῦσαι, Μέν.Σοφ.32 3) γεν.
 θεραπεύω, ὑπηρετῶ, ἐπιμεκίδω τινος ποιούμαι :
 Σοφ.ΟΚ 1050 οὐ πότινος σεμνά τιθινούται τέλη
 θνατοῖσιν 4) κολακεύω : Ξεν.ΚΠ 8,5,19 ἦν σὺ
 παλλάκις παῖς ὦν ἐπιθνήσω.

τιθῆ(ή) ἴδη. τ. τοῦ τιθῆ βλλ.

τιθῆς-ήν πα. τιθασός βλλ. : Ἀρατ.960.

τιθμαλλίς-ιδος(ή) ἴτην. ἡ παράλιος Διοσκ.
 4,164 2) ἡλιοσκόπιον βλλ.2) : ΨΔιοσκ.4,14 ἰο.
 312W) 3) τιθμαλλίς [ἰαί] μωριότης τιθμαλλός
 βλλ. θήλιος : Ἀφρικαν.Κεστ.69V 4) τιθμαλλίς
 χαρακίτης τιθμαλλός ἄρρη : αὐτ.ΒΙV.

τιθμαλλός(ή) ἴτην. κ. τιθμαλλόν(ή) ἴδη. Κρα-
 τῖν.9,217, τὸ φυτόν εὐφορόβιον ὁ πέλιος : Μο-
 τῖν.325, Ἀριστ.Ἐκκλ.405 σκόροθ' ὄμοθ τρίφαντ'
 ὄπη τιθμαλλόν ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
 Θεόδωρ.Π9,8,2 2) τιθμαλλός ἄρρη ὁ χαρα-
 κίτης : Διοσκ.4,164 2) τιθμαλλός θήλιος μω-
 ρισιότης ἡ μωριότης : Θεόδωρ.Π9,11,9, Διοσκ.4,164.

τιθμόκομον(ή) ἴδη. κ. ἐθνος μέλαν μὲν τὸ δλον
 σῶμο, λευκὸν δὲ τὰς κόμας.

τιθμόνος(ή) ἴδη. τὸν Λαομέδοντος καὶ ἀδελφός
 τοῦ Πριάμου ἄρραγεις ὑπὸ τῆς Ἥουσις διὰ τὸ ἔσο-
 χον αὐτοῦ κάλλος καὶ καταστάς ὑπέργηρος, διότι
 ὅτε ἡ σὺγγὸς του ἐξήτησε παρὰ τῶν θεῶν νὰ
 ζωστῶσι εἰς αὐτὸν ἀθανάσιον, ἐλημονήσθη νὰ
 ζῆτησῃ καὶ ἀλάνηαν νεότητά· ἄλλ' ὁ θεοὶ εὐσπλα-
 χισθέσθεις εἶτα μετέβαλον εἰς τέττιγον : Ἰλ.Α, αὐτ.
 Υ237, Ἡοῖς.3,984 2) ἴδη. ἐπὶ γέροντος ἀδυ-
 νάτου καὶ ἔξησθεννημένου : Ἀριστ.Ἀχ.688 ἀν-
 δρα Τιθῶνων σπαρῶντων καὶ ταρῶντων καὶ κω-
 κων, Καλλ.Ἰαμβ.1,249 3) παροιμ. ὕπερ τὸν Τι-
 θῶνον ζῆν (ἐπὶ ἀνθρώπου) ἴλαν γεγηρακότος :
 Λουκ.Νεκρ.Δ7,1 ὕπερ τὸν Τιθῶνον ὁ γέρων ἔζη.

τικ(ή) ἴδη. ὄμη.- διλ. σασμῶδης σάσασπι-
 κος μὲν ἴδ. τοῦ προσώπου, ἐναυλοθυσανομένη
 καθ' ἔξιν 2) κ. ἐπὶ κ. παράδοξος ἔξιν.

τικ τάκι(ή) ἴδη. ὄμη. κ. τικί τάκι λ. πεποιμένη
 πρὸς ἄλκωσιν ἤχου ρυθμικοῦ ὡς τοῦ ὠραλογίου.

τικτικός-ή-ών(τικός) ὁ ἀνήκων ἡ κατόλληλος εἰς
 τὸν τοκέτην, ὁ χρήσιμος, ὠφέλιμος εἰς αὐτόν
 πρὸλ. Πολυδ.2,7 ἐπίτηξ, ἐπίτροφος καὶ ἐπίτοκος ἡ
 τικτικός· ὀθ. τικτικός (ἰσθραμικὸν) τὸ διδόμενον
 εἰς τὰς ἐπίτοκους : Ἀριστ.ἀπ.872.

τικτός κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. τῆζω Ἰ'Οδ.Α 249,
 Εὐρ.Τρω.747, Ἀριστ.Ἰνπ.1037, αὐτ.Ἐορμ.0091, μέσ.
 μέλλ. μτ. ἐνεργ. σμ. τῆζομαι Ἰλ.Τ9,9, Ἡοῖδ.Θ
 469, αὐτ.898, Ἰνν.Ἀνάλλ.ἰο, Ἡρ.7,49, Αἰσχ.Πρ.768,
 Ἀριστ.Ἰνπ.744, ἴτην. β. πλθθ. τῆζεσθαι Ἰ'Αρατ.
 124, ἀπαρφ. τεκίεσθαι Ἰ'Ἰνν.Ἀφρ.127, ὄδη. β' ἔ-
 τεκον, ἐπ. τέκον Ἰ'Ἰλ.Α 352, αὐτ.ΕΒ75, ὄδη. ἔτεζα

Ἰ'Ορφ.Ἰνν.41,8, παρακ. τέτοκα Ἰ'Ἡοῖδ.Ἐργ.591,
 Ἰνπ.Ἀφρ.5,39, Ἀριστ.Ἐπρ.757, Πλάτ.Κομ.64,5,
 Ξεν.Κυν.5,13, τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. ἐν χρ. μ. π.
 ποιητ. (Αἰσχ.Χο.127, αὐτ.ἀπ.44), ὄδη. β' ἔτεκον
 Ἀριστ.Ὀρμ.193, ἐπ. τεκόνων Ἰ'Ἰλ.Δ 59, β' ἐν
 ὄση. τέκται Ἰ'Ἀπολλ.Ρ.1,9051 παθ. γ' ἐν ὄση. τῆ-
 κται (Αἰσχ.Ἐπ.437), ἀπαρφ.τίκτεσθαι (Σωφ.2,53),
 μτ. τικτόμενος (αὐτ.54) μέλλ. τεγθλοσμαι (Ἰ'Ἰω.Α
 2,9,2, Γεωπ.17,6,1) ὄδη. ἐτέκων Ἰ'Ἰνπ.Ἐπικ.18, ΨΕὐρ.
 ἀπ.113,44, ΠΔ Ἀρῖθμ.26,60, Γεωπ.17,6,2, παρακ. τέ-
 τεγμα, ἀπαρφ. τετέχθαι (Αἰλ.Ζι 2,12, Πασ.3,7,71,
 φέρω εἰς τὸν κόσμον τέκνον, παρῶγα, ἐπὶ πατρὸς
 καὶ μητρός, γεννώ· ὀδη. Ὀμ. ὁ ἐνεργ. παροτ. τί-
 κτε, ἔτικτε σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ τοῦ πατρὸς : Ἰλ.Β
 628 ὄν τικτε Διὶ φίλος Ἰηπότα Φυλαεύς, αὐτ.Ζ 155,
 αὐτ.206, αὐτ.Λ 224 κ. ἐπὶ τῆς μητρός : Ἰλ.Π 180
 τὸν ἔτικτε χορῶ καλῆ Πολυμήλη, αὐτ.Χ 423, αὐτ.
 Ω 497, Ὀδ.Ψ 325 3) π. Ἡοῖδ.ἰ, λυρ.κ.τραγ. ὁ ἐ-
 νεργ. κ. παροτ. εἶναι ἐν χρ. ἐπὶ τῆς μητρός : Πινδ.
 Ο 6,82 ἄ Ἐθῶαν ἔτικτεν, Βαχχ.18,50, Αἰσχ.Εὐμ.321
 μήτηρ, ἀ μ' ἔτικτες, αὐτ.Ἀγ.763, Σοφ.Ἠλ.533, αὐτ.
 770 δεινὸν τὸ τίκτειν, Πλάτ.Ἐσοπ.151Α, αὐτ.Συμμ.
 206D τίκται καὶ γεννώ κ. ἐπ' ἄμ' ἄμωτέρων τῶν
 γονέων : Κρατῖν.240 Στάσις καὶ Κρόνος . . τίκτε-
 τον τῶρανων 3) ὁ ἐνεργ. ὄδη. τέκε, ἔτεκε σμχ.
 ἐπὶ τῆς μητρός : Ἰλ.Α 36, αὐτ.352, αὐτ.Β 513, αὐτ.
 658 ὄν τέκε Ἀστυόχεια βῆθ' Ἡρακλήτιν, αὐτ.Ζ 22,
 αὐτ.Β 714, αὐτ.728 3) τίκτω ἐκ τινος : Πλούτ.Θ.9α.
 20 3) κ. τ. παρὰ τινος : Λουκ.Ἀλέξ.42 3) κ. τ.
 παρὰ τινος : Εὐρ.Ἠλ.62 3) τὸ τέκν ἐπὶ τοῦ πα-
 τρός : Ἰλ.Ν 450, Ὀδ.Γ 489, Ἡοῖδ.Θ 208, αὐτ.ἀπ.
 99,2 κ. ὁ μέσ. ὄδη. β' εἶναι κωνός ἐν χρ. ἐπὶ
 τοῦ πατρὸς : Ἰλ.Β 741, αὐτ.Ζ 154 ὁ δ' ἄρα Ἰλαθ-
 κων τέκεθ' υἱάν, Ἡοῖδ.ἀπ.19 3) κ. ἐπὶ τῆς μη-
 τρός : Ἰλ.Β 742, αὐτ.Ο 187, αὐτ.Χ 48, Ἡοῖδ.ἀπ.46,
 Αἰσχ.Χο.419 3) σπαν. ἀπαντῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ φρ.
 κ. ὁ ἐνεργ. κ. ὁ μέσ. ὄδη. β' : Σοφ.Τρ.834 ὄν τέ-
 κετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰδὸλος δράκων 3) τὸ γ'
 πλθθ. τὸ ἐνεργ. ὄδη. β' ἔτεκον, τέκων κείται ἐπ'
 ἀμφοτέρων τῶν γονέων : Ὀδ.Η 55, αὐτ.Θ 554 ὄλλ'
 ἐπὶ πάσι τίθενται, ἐπὶ κε τέκωσι, τὰ κῆς 3) ὄμη.
 κ. τὸ α' πλθθ. τοῦ μέσ. ὄδη. β' τεκόμεσθα : αὐτ.
 Ψ 61, αὐτ.Θ 293 3) οἱ τεκόντες ὡς οὐκ. οἱ γονεῖς :
 Αἰσχ.Ἐπ.497, Σοφ.ΟΤ 999 τὰ τῶν τεκόντων θυ-
 μαῖθ' ἥσιον βλέπειν 3) τὸ ἄρρη. σπαν. παρα-
 λείπεται : Αἰσχ.Χο.329 πατέρων τε καὶ τεκόντων
 κ. μτ. γενικ. : αὐτ.Πέρσ.245 κίοντων τοῖς τε-
 κοῦσι 3) ὁ τεκὼν ὁ πατήρ : αὐτ.Χο.690, Σοφ.ΟΚ
 1108 τῶ τεκόντι πᾶν φίλον 3) ἡ τεκόσθα ἡ
 μήτηρ : Ἡρ.1,116 τὴν τεκόσσαν αὐτὸν ἐπὶ εἶναι
 παρ' ἐωυτῶ, Αἰσχ.Ἐπρ.26, Λυσ.10,8 τὴν τεκόσσαν
 . . ἐτυπτες 3) σπαν. ἡ τίκτουσα ἡ μήτηρ : Σοφ.
 ΟΤ 1247, αὐτ.Ἠλ.342 3) κ. μων. κ. νεώτ. κυρίως
 ἐπὶ θήλειος ἐπὶ γυναικίος ἀνδιπλαστελλόμενον πρὸς
 τὸ γεννώ, ὄνηρ λέγεται ἐπὶ ἄρρενος : Ἰνπ.Ἀέρ.5
 τίκτουσι ῥηθίδας, Ζωφ.2,54, Γαλ.16,670, Ἐπιγρ. κό-
 ρων ἔτεκε, Μηναι.12,25 Κοντ. ἡ Παρθένος σήμε-
 ρον τὸν ὑπεκρούσιον τίκτει 3) τὸ παθ. ἐπὶ τε-
 κῶν, ἐπὶ παθός : αὐτ.12,27 Κοντ. γχῆς γὰρ ὁ βα-
 σιλευδὼν σαρκὶ ἐτέχθη 2) ἐπὶ θηλέων ζῶων, γεν-
 νῶ, ὡση. ἐπὶ φερθῶδων : Ἰλ.Γ 150, αὐτ.Υ 225 αἰ δ'
 ὄσκησασάμεναι ἔτεκον θυοκαίδικα πούλων
 κ. ἐπὶ ἀγελῶδων : Ἡοῖδ.Ἐργ.591 κ. ἐπὶ
 προβάτων : Ὀδ.Δ 86, Πάπ. τὰς τετοκίωσ τοκά-
 τας κ. ἐπὶ λαγωῶν : Ξεν.Κυν.5,13 τὰ μὲν τέ-
 τοκες, τὰ δὲ τίκται, τὰ δὲ κούεῖ 3) τίκτω ὡς φε-
 τοκῶ : Ἡα.2,68, Ἀριστ.ἀπ.185, Ἀριστ.ΖΓ 718β,23
 κ. ἐπὶ ἰχθύος : αὐτ.Ζι 568α,16, Γαλ.6,178 3) ἐπὶ
 πτηνῶν, ἐκκόλλεται, βυάζω πουλάκια : Ἰλ.Β 313 ὁ-
 τῶρ μήτηρ ἐνάτην ἦν, ἡ τέκε τέκνα 3) ἀναφ.
 πρὸς καρποῦς, φέρω, παρῶγα : Ὀδ.Τ 113,Εὐρ.Κύκλ.
 333 ἡ γῆ . . τίκτουσα ποίαν κ. μέσ. : Αἰσχ.Χο 127

γαλαν . . . ἢ τὰ πάντα τίκεται κ. παθ. : αὐτ. Ίκ. 674 τίκεσθαι δὲ φόρουσ γὰς . . . εὐχόμεθ' αἰεΐ 5) μτφ. ἐπιφέρω ὡς ἐπακολουθῶν, βιάζω, φέρνω τῆς μέσης : Ἡρ.7,49 λέγων τὴν χώραν λιμὸν τέξεσθαι, αὐτ. 10,6 ἐπιεθῆναι πρήξω τίκεται σφάσματα 6) κ. ἐπὶ ἀσέβειας : Αἰσχ. Ἀγ.759 τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον μὲν πλείονα τίκεται, αὐτ. 763, αὐτ. Χο.805, Πλάτ. Πολ.547Α ἀ δὲ τίκεται πόλεμον καὶ ἔχθρον, Κδ' Ἰάκ.1,15 ἢ ἐπιθυμία τίκεται ἀμαρτίαν 7) ἐπὶ θράσους : Αἰσχ. Ἰκ.498 μὲν θράσος τέκη φόδον 8) κ. ἐπὶ τῆς Νυκτὸς ὡς μητρὸς τῆς Ἡμέρας : αὐτ. Ἀγ.279 τῆς . . . τεκούσης φῶς τὸς εὐφρόνης 9) νεώτ. ἰδ. ἐν τῷ φρ. ἰδωμεν ἢ τέξεται ἢ ἐπιούσα ἰνὰ ἰδοῦμε τί θά μὰς φέρῃ ἢ εὐφροανὴ ἡμέρα 10) γεν. παράγω : Ξεν. ΚΠ.7,5, 23 ἰδὲς πῦρ τέξεται κ. παθ. : Αἰσχ. Ἐπ.437 τῷ δὲ κέρδει κέρδος ἄλλο τίκεται.

τίλη ἢ τιλν κ. νεώτ. ἀπορρίμμα ἐξ ἀποφλοιώσεως : Πλάτ. τὴν τιλν τοῦ χόρτου 2) ἕκαστον τῶν ἐν εἰδῆ κοινωτοῦ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενων σωματιδίων ὡς ἐμφανίζονται ἰδία ἐνὸς δέσμης ἡλιακῶν ἀκτίνων : Πλούτ. Ἡθ.722Α ἐνὸς τοῦ ἡλίου λέγονται ἰτὸν Ἀνοξαγόρων κινεῖσθαι τὸν ἀέρα κίνησιν τρομώδη καὶ παλμούς ἐφουσαν, ὡς δὴλον ἐστὶ διὰ τὸ φωτὸς εἶναι διὰττοῦσι φάσμασι μικροῖς καὶ θραύσμασι, ἀ δὲ πινεὶ τίλος καλοῦσιν 3) νεώτ. ἕκαστον τῶν ἐν κολλοειδεῖ διαλύσει μαρίων τῆς ὕλης, μικκίλιον.

τίλημα-ατος ἰτὸ μν. κ. νεώτ. κ. τίλος ἰδὲ ἀποπάτημα ἰσοπέδης καὶ μυζώδες, τσίρλα : ΕΜ 187,25.

τίλια ἢ νεώτ., δημ. τιλιά βοταν. γένος δικυττοληθδώνων φυτῶν τιλιοειδῶν, φίλτρος, φλαουριά.

τίλιος ἰτὸ δημ. φύλλα καὶ ἀνθη τῆς τίλιος 2) τὸ ἐξ αὐτῶν ἀφρέφημα.

τιλιοειδῆ ἰτὰ νεώτ. βοταν. οἰκωγ. δικυττοληθδώνων φυτῶν τῆς τάξεως τῶν μαλαχίτων.

τιλιά ἢ ἡσ. κεντράς.

τιλλαια ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν κομητικῶν ἐκ τῶν σαρκοφυλλαιοειδῶν.

τιλλαιρία ἰτὰ μτγν. ὁ γρ. τοῦ τιλλάρια βλλ.

τιλλετία ἢ νεώτ. βοταν. γένος βασιδιόμοκῆτων προσβαλλόντων νόσους καρποῦς τῶν δημητριακῶν : τιλλετία τοῦ αἰτου ἰδὲ μουρόκλωνοι.

τιλλοπάγων-ωνος ἰδὲ μτγν. ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πάγωνα : Κωμ. Ἀδέσπ. 1163.

τίλλω κ. μν. κ. νεώτ., μέλλ. τίλλω (Κρατῆν. 123 ἀνο., Ἀριστφ. Ἰνπ.373 παρα.), ἀδρ. ἐτίλλα ἰαὐτ. Λυσ.578 ἀνο., αὐτ. ἀπ.686, Θεοκρ.3,21, ποροκ. τέτιλλα ἰνά.1, ἐπ. μέσ. παρστ. τιλλέσθην ἰλ.Ω.711, μέλλ. τιλοῦμαι ἰμέν.363,5 παρα.), ἀδρ. β' ἐτίλων (ΠΔ Δαν.7,41, γ' ἐν. προστ. τιλῆτω ἰνά.1), μτγ. τιλιλίεις (αὐτ.), παρσκ. τέτιλμαι ἰ Ανασκ.2,10 ἔκ., Ἀριστφ. Βάτρ.516 παρα., Ἀναξίλ.22,20 ἀνο., ΠΔ Ἡσ. 18,71, ἀσπαστὸ ἰδ. βιωιαὺ τὰς τρίχας ἐκρίωθ' αὐτ. μαδῶ, ἰλ.Χ.78 ποιάς δ' ἀρ' ἀνά τρίχας ἔλακετο χερσὶ, τίλλων ἐκ κεφαλῆς, αὐτ.406, Μέν. Ἐπιτρ.27,1, αὐτ. Ἡρ.5' κ. μέσ. : Ὁδ.Κ.567 τίλλοντό τε χαιταί κ. παθ. : Ἀριστφ. Θεσμ.593, αὐτ. Νεφ. 1083 τὶ δ' ἦν βρασανίδωθ' τέφρα τε τιλλῆθ' ἰνὸν τιμορίας μοιχοῦ : Σχόλ. εὐτῶν γὰρ τοῦ ἀλότου μοιχοῦς ἠκίζοντο ραφανίδος λαμβάνοντες καθεύσαν εἰς τοὺς πρικοτοὺς τοῦτων καὶ παρατίλλοντες αὐτοὺς τέφραν θερμὴν ἐπέλασσαν βρασανίδος ἰκανοῦς ἐργαζόμενοι 1) συχν. ἐπέτιλ τὸ τίλλειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐγένετο αἰθιβερῶ συμ-βάντι καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκδήλωση θλιψέως, ἢ φρ. τίλλομαι τῖνα σμ. ἀσπαστ., ἐκρίωθ' τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου θλιβόμενος τὸ μέγιστον διὰ τὴν κακὸν ἐπιουμβάν εἶς τινα πεφλημένον πρβλ. κόπτοιαι, τύπτοιαι τίνα : ἰλ.Ω.711 τὸν γ' ἀλοχὸς τε φίλη καὶ πόντια μήτηρ τιλλέσθην κ. ἀνευ οἴτ. : Φιλῶδ. Ὀργ.36W 2) νεώτ. κ. τὸ ἐνεργ. ἐτι-

λε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ εἰς σημεῖον λέ-νης ἢ ἀπελπισίας 2) ἀσπαστὸ τὰ πῖλα, τὰ περὰ πτηνοῦ, μαδῶ, ἰδία εἰπὶ πτηνοῦ ἀρκατικῶ, μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ., ἀφ' οὗ τὸ περὰ ἀσπασκῶν : Ὁδ.Ο.527 ἐν δὲ πόδεσσιν τίλλε πλείονα ἔχων, Ἡρ.3,76 αἰγυπιοὶν ζεύματα δίκοντα καὶ τίλλοντά τε, Αἰσχ. Πέτρο.209 κίρκον εἰσώδω . . . χλαίσι κόρα τίλλοντα, Ἀριστλ.Ζ1.609α,15, αὐτ. 618α,29 3) κ. ἐπὶ μαγειρίων πορασσεύσαντος πτηνὰ πρὸς ἐξῆσιν ἢ βρασμόν : Ἐσθουλ.150,5 τίλλειν τε φάττας καὶ κίχλας βοῦο σπίνους, Πλούτ. Ἡθ.233Α 3) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ ζῶων, ἐκέρθω, γέδρω : Ἀριστφ.ἀπ.212 τίλλειν λαγῶν, Πάπ, τοῖς τίλλουσι τὰ ἀποδιθέρρα ἰπρόδονται, Σαυδῖ.ἐν.1λ. πεκτῆρες 4) πᾶν κ. νεώτ. ζεῖναι τι καὶ ἐξάγω τὰς ἰσας, λαναρίζω : τετίλλαι στήσιθω δέσμας γ' 5) νεώτ. διαλύω τὴν ὕφανσιν, φράσματος, ξεφρίζω 6) μτγν. μτφ. ἐπὶ δεινῶν, ἀσπαστὸ τὰ φύλλα ἢ καὶ κλοδιόσκους, περικόπτω, κουτσουρεύω, μαδῶ, σουρομαδῶ : Πλούτ. Θεμ.18 εὐδίας δὲ περὶ αὐτοῦ γενομένης τίλλειν τε καὶ κολουῖν ἰτὴν πλάτανον 7) ἀσπαστὸ τὰ ἀνθη, ἰδὸν στεφάνου, μαδῶ : Θεοκρ.3,21 τὸν στεφάνον τίλαί με καί' αὐτίκα λεπτά ποηοίς 7) μτγν. ἀποφλοιῶ, ἐκλεπίλω, ἀπολεπίλω, Ξεφλουδίω : Κδ' Ματθ.12,1 τίλλειν στάχους καὶ ἐσθῆθιν, Πάπ. τίλλειν ἐρπίδι-βον 8) ἐπὶ χόρτου, περικόπτω, κόπτω εἰς μικρὰ τεμῆρα, καστομαρίζω, κομματίζω : Πάπ. τίλλειν χόρτον τοῖς κτήσι 9) τίλλω μέλη ἐπὶ ἐγχόρδου ὄργανου, παίζω μελωδίως : Κρατῖν.256

10) μτφ. λυπῶ, δυσαρεστῶ : Ἀνασκ.13Β 11) ὄμ. μτφ. λυπαίνωμαι, ἀφονίζω, ἰδ. ἐν φρ. στεφάνον τίλλειν τοὺς νόμους λυπαίνεσθαι : Πυθαγ.π.Πορφ. Πυθ.42 κ. παθ. : Ἀριστφ. Ὀρν.285 ὄδον συκαφαντῶν τίλλεσθαι πρβλ. δημ. τὸν ἐμάδον 12) ρηματ. π. τίλισ, τιλῆς, τίλω, τίλος, τιλότος.

τίλημα-ατος ἰτὸ κ. νεώτ. τὸ ἀποτελλόμενον, εἰδικῶτ. μοτὸς, ζεῖντό : Ἰνπ.Εὐσχ.δ, Ἡρακλειδ. Τερ.π.Γαλ.12,957 2) μτγν. πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀσπασκῆται ἢ μαθεῖθ' : Πλούτ. Ἡθ.48B τὰ τίματα τίλλοντες τῶν θηρίων αὐτῶν οὐχ ἀμνησται 3) ὄμ. τίλιος βλλ. : Ἡρώνδ.2,69 4) ὄμ.μ.μτγν. ἰατρ. τίλημα σπᾶσματα : Γαλ.1811,682 5) νεώτ. εἶδος σπληνίτου ἐξ ἀπορριμμάτων τῆς ὕφαντουργίας βᾶμβακος, οἷον νημάτων, ἀποξερσμάτων κττ., χρησιμοποιουμένου πρὸς καθαρισμόν ἰδία μεταλλικῶν σκευῶν καὶ μηχανημάτων, στυαί.

τιλλάτιον ἰτὸ μτγν. ὄποκορ. τοῦ τίλω βλλ. 1) : Ἀρχγ.π.Γαλ.12,578, Σωρ.211.

τιλότος ἰδὲ τὸ τίλλειν, ἀσπασκῶς βιαία τὸν τριχῶν, μᾶθημα ἢ Αλογ.Ίκ.839 τίλομαι τίλωμι καὶ στήνωμι, πολλαίμων φόνος ἀσπασκῶ κρατὸς, Μέν. Ἐπιτρ. 472 2) ἐκρίωσις : Πάπ. τιλότος καλόμου 3) συναπτόμενον μτ. τοῦ κινησῶς, αἰσθησις τιλο-μοῦ ὡς σήμηματα νόσου : Ἰνπ. Ἐπιδ.1,23 4) ἐξ-αγωγή τῶν ἰσῶν φυτοῦ πνος : Πάπ. τιλότος σπᾶσ-μα 5) γλωσσα. τιλότος ὄσπριον ἀποφλοιώσις.

τίλος ἰδὲ ἰτῶλω μτγν. πᾶν ὅ,τι ἀποτίλλεται, λε-πρὸς χνοῦς, δδ. οἱ τίλοι αἱ λεπταὶ τρίχες τῶν ὀφθαλμῶν : Πολυδ.2,50.

τίλος ἰδὲ κ. μτγν. τὸ τίλημα βλλ. : Σώφρ.ἐν Πάπ., Πολυδ.5,91.

τίλοσ-εως ἢ κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ τίλλω, τὸ τίλλειν, τιλότος, μᾶθημα, μά-θησις, βιαία ἀσπασκῶς : Ἀριστλ. ἩΝικ.1148b,27 τριχῶν τίλιος 2) πᾶν ἐκρίωσις : τίλιος χόρ-του 3) νεώτ. μᾶθημα, ἐξέφτοιμα, λανθίσια.

τιλότος ἢ-ὄν κ. νεώτ. ὁ τετλιμένος, μοδημένος : Πάπ. τιλῶτ' λάχωνα 2) κ. νεώτ. ὁ παραγβεῖς διὰ τίλωσεως, ξεφραμένος, ξεφραμένος : Σωτ.2,11, Γαλ.11,124 μοτῶν δὲ εἶδη πέντε : στρεπτός, ξεωτός, τιλότος, ἔλλυχνιωτός, πριασικωτός 3) τὸ οὐδ.

τὸ τίλόν ὡς οὐα. ὁ τίλός μοτός, τὸ ξαντόν : Παθλ.Αγ.6,5 διαματώσαντες ξηροὺς τίλοτες, Λωσο. 3) τὸ τίλόν (τάραχος) ὡς οὐα. ἀπολελειμένος παστός ἰχθύος : Νικόστρ.Κωμ.5,5 ἄλλ' ἐπίρηνυν .. τίλόν μείστον, ἄξιον δραχμῆς, θυοὶν ὀδολοῦν, Πλάτ.Κωμ.193.

τίληρον (τὸ) πάπ. ἀμοιβή διὰ τὸν καθαρισμὸν ἢ τὴν ἐξαγωγήν ἰνῶν.

τίληφ (ἡ) μτγν. ἡ ἀτληφ βλλ. : Λουκ.'Αποσθ.17, τίλη-ώ κ. μον. ἀνοπατῶ λεπτά καὶ μεζώδη κόρηνα, τοιρλιζομοι : Ἰησοῦς.55Α ὤμειξεν αἶμα καὶ χολήν ἐτίλησεν, Ἰησοῦ.56.

τίλων-ωνας (ὁ) κ. νεώτ. γένος τελοαστέων ἰχθύων ἐκ τῶν κυπριωδῶν, ἴγγα : Ἦρ.5,16 τῶν δὲ ἰχθύων ἐστὶ γένεα δύο, τοὺς καλεῖσσι πάπρακας τε καὶ τίλωνας, Ἀριστ.Ζ1 568b,25, αὐτ.602b,26.

τιμηθία Ἦσ. «μικρὰ τιμῆς»
τιμῆσις-εντος-εσσα-εν ὄρωρ. τ. τοῦ τιμῆσις βλλ. : Πίνδ.Π1 314i,7125i, Ἐπιγρ.Δελφῶν.

τιμαιογραφεῖ-ἔω γράφω μισοῦμενος τὸν Τιμαίον ἢ προσηγορευόμενος τὰ τοῦ Τιμαίου (λέγεται ὑπὸ τοῦ Τιμῶνος περὶ τοῦ Πλάτωνος) : Τιμῶν Φλ.54,3.

τιμασις-α-ον μτγν. ὁ πολλῆς τιμῆς, ἀξίας, πόλῆμος : Διοκλ.Κωμ.18.

τιμαρῆσαι (αἱ) Ἐπιγρ. ἢ ἐκλογὴ τῶν ἀρχόντων. **τιμαρῆς**-οῦς-ές (τιμῆ, ἀλφεινὸν) μαν. κ. νεώτ. ὁ τιμὴν ἀποφέρων, ὁ πολλῆς ἀξίας, μεγάλης τιμῆς, πόλῆμος : Αἰσχ.ἀπ.56, Ἰων Τρογ.43, Λουκ.ἐν ΑΠ 11,397,37 χρυσοῦν τιμαρῆα φέρτον ἔχουσαι, Εὐστ.Πον.168,65' κ. συγγρ. κ. ὑπερβ. : Πλάτ.Τιμ. 59B τιμαρῆστατον κτήμα χρυσόσ, Νικόστρ Φλ. π. Στοδ.4,23,62, Φιλ.1,157, Σύνεσ.Ἐπισ.55' || νεώτ. εἰδ. τὸ οὐδ. πληθ. τιμαρῆ ὡς οὐα. τὰ κοσμήματα, κακῆτιμοι λίθοι, διαμαντικά : ἐκλάπησαν τιμαρῆφ ἀξίας διακοσίων χιλιῶδων δραχμῶν.

τιμαρῶ-ἔω κ. μον. τιμῶ, κλειψῶ, θεραπεύω, δοξολογῶ : Πίνδ.Ν9,54 ὑπερ πολλῶν τιμαρῶν λόγια φέκιν, Αἰσχ.Ἀγ.922 θεοὺς τὸν τοῖσδε τιμαρῶνιν χρεών' κ. παθ. : αὐτ.Εὐμ.608 ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαρῶνινας, αὐτ.626' σπαν. π. πεζ. : Ἀριστ.Πολιτ.1336a,19 ἀφίσιον ὁ νόμος τοὺς ἐχοντας ἠλικίαν πλέον προήκουσαν, καὶ ὑπερ αὐτῶν καὶ τέκνων καὶ γυναικῶν τιμαρῆνι τοὺς θεοὺς Εὐστ.Πον.308,71' 2) ἐορτάζω, πανηγυρίζω : Αἰσχ.Εὐμ.15 αὐτὸν κάρτα τιμαρῆφ λέωσ.

τιμάξις-ον πάπ. ὁ ἀξίος τιμῆς, σεβασμοῦ· ἐν χρ. τὸ ὑπερβ. τιμαξιότητος ὡς τίτλος ἀπονεμόμενος εἰς ἐπίσημα πρόσωπα.

τιμαρός-ον ὄρωρ. ἀσυναίρη, τὸν τιμαρός βλλ. : Πίνδ.Ο 9,84, Αἰσχ.Ἀγ.54, Εὐρ.ἀπ.318,4.

τιμαρός-ον ὄρωρ. κ. ἐπ. τ. τοῦ τιμαρός βλλ. : Ἰγν. Ἀφρ.31 ἐν νοσίοι θεῶν τιμαρός ἐστι.

τιμαρῶς περιποιοῦν ἵππου, εὐστριζῶν.

τιμῆρι (τὸ) ἱερὰ. τιμῆρι δημ. κ. τιμαρῆμα περιποιοῖς κτήνους, ἰδίως ἵππου, ζῆστοριμα.

τιμαρῆμικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τιμαρῆμον βλλ.

τιμαρῆμος (ὁ) νεώτ. ὄριθμός Δεκινῶν τὴν μέσην ἀτάθμην τῶν τιμῶν διὰ τὴν χρειάζη τὸν βίου, καθ' ὠρισμένην περίοδον χρονικῆν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν μέσον ὄραν τῶν τιμῶν καθ' ἄλλην ἐπαχύν, ὅστις καὶ λαμβάνεται ὡς βασική μονάς.

τιμαρίον (τὸ) ἱερὰ. μαν. κ. νεώτ. μεγάλη ἔκτασις γῆς παραχωρουμένη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς φεοουδάρχεις ἐν τῇ Δύσει, ἰδίως ὑπὸ κυριάρχου πρὸς εὐγενεῖς, εὐπατρίδας, ἱπποτάς, ἀκαλοῦθους ἢ στρατιωτικὰ ὄργανα, ὅπως δικασκοῖ καὶ οικονομικὰ ἐκμεταλλεύονται πρὸς ἄμοιβήν διὰ τὴν πασεικὴν ἢ ἄλλην τιὰ συνδρόμην των, ἀ. φέουδον ἰφελ, τοπλίην || τὸ εἶς μὴν διδόμενον, βραδέιον : Δουκάγγ. 2) νεώτ. μτγν. γεν. πᾶν ὃ τι νέμεται, ἐκμεταλλεύεται τῆς οὐβαρῆτως καὶ ἀπο-

κλειστικῶς, ἰδίως δὲ ἀρχή, ἔξουσιον, θέσις διὰ τῆς ἢ οὐχὶ δικαίως βίας κατοχυρωμένη.

τιμαρῆτος (ὁ) ἰδ. ἢ νεώτ. ὁ κύριος, τιμαρῆ βλλ. **τιμαρῆωτής** (ὁ) νεώτ. ὁ κατὰ τὸν μεσοῖωνα κάτοχος τιμαρῆου βλλ.1).

τιμαρῆωτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τιμαρῆ βλλ.1) : τιμαρῆωτικὴ ἰδιοκτησία, - τιμαρῆωτικὸν σύστημα ἢ ἰδιοκτησιακὸν βλλ.1).

τιμαρῆωτικός (ὁ) νεώτ. πολιτικὸν σύστημα δικαιοσύνης ἐπιδηλώων ἐν Εὐρώπῃ ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα καταλαθόντων τῶν Ρωμικῶν κρῆτος τῆς Δύσεως Γερμανῶν, καθ' ὃ ἡ κοινωνικὴ ἱεραρχία στενῶς συνυφασμένη μετὰ τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς δικαιοσύνης γίνεται ἀντιληπτὴ κυρίως ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς κατοχῆς γαιῶν, ἀπονεμομένων ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος εἰς τοὺς πολεμικοὺς κυρίως συνεργάτας τοῦ διονεμόματος εἰτα τὴν εἰς οὐτοὺς λαοφθῶν γῆν εἰς μικροτέρους πολεμικοὺς ἀρχηγούς, δημιουργουμένης οὕτω σειρὰς κυρίων διαφῶρων βαθμῶν (βρωμάων, κομίτων, δουκῶν), ἀπεχόντων ὑποχρεώσεσι, στρατιωτικῆς ἰδίας, πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ἀπολαουμένων δὲ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν γαιῶν, καλλιεργουμένων ὑπὸ δουλοπορικών, ἢ τιμαρῆωτικῶν συστημάτων, φεουδαλισμός.

τιμαρῆα (ἡ) ἡ προκρατία βλλ. : Πλάτ.Πολ.545B, αὐτ.550D' 2) ἡ τιμηταία, τὸ ὄξημα τοῦ Ρωμαίου κήνωρος : Δίων Κ 52,2.

τιμαρῆοντι ὄρωρ. τ. γ' πληθ. προσ. μέλλ. τοῦ ρήμ. τιμῶ-θω, ἀντὶ τιμῆσων.

τιμασία (ἡ) Ἐπιγρ. προσδιορισμὸς τιμῆς πράγματος, ἐκτίμησις : Ἐπιγρ. Ἀρξοδ.

τιμασις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ τιμησις βλλ. **τιματάς** (ὁ) Ἐπιγρ. βρωιτ. τ. τοῦ τιμητής βλλ.

τιμαρῶ-ορος (ὁ) ποι. ὁ τιμαρός : Αἰσχ' Ἰκ.43.

τιμῆ (ἡ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐκδηλωσις ἐκτιμήσεως λατρείας, ἀπόσις σεβασμοῦ, ἐκνυμωσύνης πρὸς πρόσωπον τι, οὐ ἀναγνωρίζεται οὕτω ἢ ὑπεροχῇ, ἢ ὑψηλῇ θέσει : Ἰλ.Α 510, αὐτ.1 319 πάσι γὰρ ἀνθρώποισι .. ἀσιδοὶ τιμῆς ἔμμοροι εἰσι καὶ αἰδοῦς, Ξεν.ΚΠ 8,8,24, αὐτ. Ἀπουκ.1, 133 ὁ γεραίτερος τοῖς τῶν νέων τιμῆς ἀγάλλωνται' || ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν ρ. νέμειν, ἀπο νέμειν, ὀπάξειν, πορεῖν, δίδωαι, ἀποδίδωαι, φέρειν, προσάπειν, περιάπειν κλπ. ἐπὶ τοῦ ἐκδηλοῦντος σεβασμοῦ, λατρείας, ἐκτίμησις πρὸς τινα, μτ. ὄρωρ. προσ. : Αἰσχ.Πρ.30 βρωιτοῖσι τιμῆς ὤπασας πέρα δικῆς, αὐτ.946, Σοφ.Α1,1351 τοῖς φίλοις τιμῆς νέμειν, αὐτ.Φιλ.1062, Πλάτ.Πολ.415C τὴν τῆ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες' μτ. γενικ. : Ἀριστ.Ἀχ.640' || κ. ἔμμορο ἐν τιμῆ ἔχω, ἀγῶ ἢ ἀγομαί, τίθεμαι, σεβῶ τίνα ὄμ. ἐπὶ τοῦ τιμῶντος : Ἦρ.1,134 ἤκιστα δὲ τοὺς ἐκωστῶν ἐκαστάτω οἰκημένους ἐν τιμῆ ἀγονταί, αὐτ.3,3, Αἰσχ.Πέρσ.166 μῆτε χρημάτων ἀνάδωρον πληθῶς ἐν τιμῆ ὀδῶν, Πλάτ.Πολ.538ε καὶ ἄριστῶτα ἦγεν ἐν τιμῆ, Φιλήμ.199' || ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν ρημ. ἔχω, δέχομαι, φέρομαι, εἰδρίσκωμαι ἐπὶ τοῦ δεχομένου τὰς τιμητικὰς ἐκδηλώσεις, τὴν ἐκφρασίαν τοῦ σεβασμοῦ, τῆς λατρείας : Πίνδ.Π1,48 ἀνίψ' εἰδρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμῶν, οἶαν οὐτίς Ἑλλάνων δρέπει, αὐτ.8,5, Ἦρ.2,46 τιμῆς μέζωνας ἔχουσι, Ἀριστ.Ὀρν.1278 οὐκ οἰσθ' ὄσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέροι' || ὄμ. τιμῆς λαχάνω, τυγχάνω, Σοφ.Ἀντ.699 οὐχ ἡδὲ χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχέην, αὐτ.Ἠλ.364' || μτ. γενικ. προσ. δηλοῦσι τὸν τιμῶμενον : Αἰσχ.Ἀγ.637, Σοφ.Ἀντ.745, Εὐρ.Ἰππ.107' || ἢ ὄρωρ. τιμῆ ἐν ἔπιρρο. σφμ. ἐντίμως, τιμῶς : αὐτ.ΟΚ 381' || κ. νεώτ. φρ. ἐντίμω νεκα εἰς ἐνδείξειν σεβασμοῦ, ἐκτίμησεως ἢ εἰς ἀναγνωρίσιν παρασχεθῆσιν ὑπηρεσίαν : Ξεν.Ἀν. 7,3,28' || νεώτ. εἰδ. κτ. πληθ. τιμαῖ νενομισμέναι ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ, ἰδιοκτήτος δικαιοσύνης

ἐπικήδειοι - στρατιωτικά τιμὰ ἢ κυρία τῆς τιμῆς ἢ ἐπὶ τῶν τιμῶν ἢ ἀνήκουσα εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἀκούουσαν βασιλείαν ἢ πρῆξιον· 2) ἀξίωμα, ἐξουσία, ἀρχή· Ἡρ.1.59, Θουκ.2.63 καὶ μὲν φέρονται τὸν πόδαυς ἢ μετὰ τὰς τιμὰς δῶκεν, Ξεν.ΚΠ.1.38, Πλάτ.Ἀπολ.35B ἔν ταις ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς, Ἀριστ.Πολιτ.1281a.31 ἢ γεν. ἔργον, ὑπόσφρημα, λειψόσφρημα· Ἡρ.7.36 καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν τοῖσι προσέκειτο αὐτῇ ἢ ὄχαρις τιμῇ· 3) ἢ ὀφίστη ἐξουσία, ἢ ἀνωτάτη κυριαρχία, ὡς ἀξίωμα, ἰδιότης τῶν θεῶν ἢ τῶν βασιλέων· Ἰλ.Α.27A ἐπεὶ οὐδὲ ποδὸ ὄχαις ἔφυγε τιμῆς σκηπτοῦχος βασιλεὺς, αὐτ.1.498, Ὀδ.Ε.335, Αἰσχ.Πέρσ.919 ὄστοι, βασιλεὺ, στρατιῶς ἀγαθὸς καὶ Περισσοῦν τιμῆς μεγάλης, αὐτ.Αγ.44 ἢ εἶτα κ. τὸ δικαίωμα τοῦ βασιλέως, τοῦ ὑπεράτατο ἀρχοντος, τὸ γέρας· Ὀδ.Α.117 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχει καὶ κτήμασιν ὁσίων ἀνάσσει, Ἡσιόδ.Ἐ.203, Θέων.374, Αἰσχ.Πρ.171 σκηπτρον τιμῆς τ' ἀποσπλάται, Σοφ.ΟΤ.909 κοῦδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἔμφανος ἢ δδ. κ. τὸ πρόσωπον τοῦ κατέχον τὴν ὀφίστην ἀρχήν, τὴν ἐξουσίαν· Αἰσχ.Χο.919 κλυτὲ δὲ γὰ χθονίων τὴν τιμαῖ, Σοφ.Α1.670 καὶ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπέκει ἰσοχωροῖν εἰς τοὺς ἀρχοντας· 4) τὸ προσφερόμενον εἰς ἐκδήλωσιν ἐκτίμησως, σεβασμοῦ, ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπεραχθῆς τιμῆς, τιμητικὴ προσφορά· Ἡσιόδ.Ἐργ.142 ἄλλ' ἔμψης τιμῆ καὶ τοῖσιν ὀπθεῖ, Αἰσχ.Πέρσ.622 γαστήρας δ' ἔγω τιμῆς προπέμφω τάδε νερέσιος θεοῖς ἢ εἰδ. δῶρον, προσφορά εἰς ἀντιμοιβήν· Πλάτ.Φιλ.61C, αὐτ.Φαῖδ.113B τῶν εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται, αὐτ.Πολ.347A, Ἐπιγρ.δοσι . . ἄλλην τινὰ δωρεάν ἢ τιμὴν ἔχουσιν παρὰ τῶν Λαδελίων· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τι ἐξέμβοι, παρῆξι ἐλλογον ἀφορμὴν ὑπερφηφασίας, ὅ.τι δύναται νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν αἴγλην, ὑπόληψιν, τὸ τιμὴν τινὸν· Εὐρ.Ἰων.329 τὸ μένοι τιμαῖ ἔμοι φρήν φέρει, - ἢ πρῶξ αὐτῆ σδῆς περιποιεῖ τιμῆν, - εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ἐκλέβῃ πρῶτανος ἢ κ. φρ. λαμβάνει ἢ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ . . τόπος δ' οὐ ἀρχεται πᾶν ἔργασον, ἀναφορά πρὸς προϊστάμενον ὄρχην· 6) τὸ ἐφ' οὐ ἐδράζεται ἢ καλῇ φήμῃ, ἢ κοινωνικῇ ὑπόληψις τιος· προσεβλήθη ἢ τιμῆ τῆς οἰκονομίας τος, - ἦταν γιὰ μὲνα ζήτημα τιμῆς, - λόγος τιμῆς ἰσοδύναμος ἢς ἢ ἀθέτησις συνεισφέρει ἀτιμίαν διὰ τὸν δόνατα αὐτῆν· 7) εἰδ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀγνότης, αἰδώς, παρθεσία· παροιμ. κάτσε, κόρη, στήν τιμῆ σου κὶ ἔχει ὁ θεός τὸ ριζικό σου ὄμ. ἢ τιμῆ τιμῆ δὲν ἔχει καὶ χάρα σπονδὸν ποὺ τὴν ἔχει· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ. ἢ καθωρισμένη ἀνταλλάξιμη ἀξία, ὅ.τι στοιχίζει τι διὰ ν ἀγορασθῆ, τὸ εἰς χρήμα ἀντάλλαγμα, τιμήμα· Ὑγν.Δήμ.132, Ἡρ.7.117 τοῦτο δὲ κτήμα στεύουσαν ἐξουρισκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα, Λυσ.22.12 φαίνεσθαι τῆς αὐτῆς τιμῆς πολλὰς ἡμέρας πωλοῦντας, αὐτ.22.15, Ἀριστ.Ἀχ.895, Πλάτ.Νόμ.914C θεκαπλῆδον τῆς τιμῆς τὸ κινηθέντος ἀποτινέτω γὰ καταλιπόντι, αὐτ.917B, αὐτ.917D, Δημ.563, Ἐπιγρ., Πάπ., πούλοσος τὸ σπιτι τοῦ σὲ καλῆ τιμῇ 9) ἐκτίμησις, προσδιορισμὸς τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως τιος πρὸς κατονομήν τῶν φέρων· Πλάτ.Νόμ.794B ἔστω δὲ πενίας μὲν δρος ἢ τοῦ κλήρου τιμῆ κ. γεν. ἢ Ἀριστ.Ῥητ.1391a, ὁ πλάτος τιμῆ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων· 10) ἐκτίμησις ζημίας τιός πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως δδ. κ. ἀποζημιώσις, σπῆν συνισταμένη ἰδίως εἰς τὴν ἀπόσπιν χρηματικῆ ποσοῦ· Ἰλ.Α.159 τιμὴν ὀρῦνόμενοι Μενελάω ἰσάδω, «ὀκνην λουδόνοντες παρὰ τῶν Τρώων τῷ Μενελάω», αὐτ.Γ.266, αὐτ.Ε.552, Ὀδ.Χ.57 τιμὴν ἀμείβει ἀγοντες ἑικοσάδοιαν ἕκαστος, Πλάτ.Γοργ.497B.

τιμήεις - εσσα-εν ποιητ., συννηρ. τιμῆς Ἰλ.1.605), δωρ. τιμῆεις (Ἐπιγρ.Δελ.π. κ. θηλ. τιμῆεσσα Ἰ.Ἐπιγρ.Παρμυλ. κ. πληθ. τιμῆεντες Ἰων.1.43), 7(25)1, αἰτ. τιμῆνα Ἰλ.Σ.475) κ. Ἐπιγρ. τιμῆφεντα, ἐντιμος, τεσημημένος, ἐκτιμώμενος ὄπως τὸν ἀνθρώπων, σεβαστός· Ἰλ.1.605 οὐκέθ' ὄμως τιμῆς ἔσειαι, πόλεμον περ' ἀλακλῶν, Ὀδ.Ν.129, αὐτ.Σ.161 συγκρ.· αὐτ.Α.393 οἰφ' ἄ τὸ αὐτὸ ἀφέντων πέλειαι καὶ τιμηστέρος αὐτὸς· 2) κ. ἐπὶ πραγμ., πολῆμιος, βαρῆμιος· Ἰλ.Σ.475 καὶ χρυσὸν τιμῆνα καὶ ἀργυρον, Ὀδ.Θ.393, αὐτ.Α.312 κ. ὀπερθ· αὐτ.Δ.614, Κωμ. Ἀδελφ.1226.

τιμήμα - στος (τὸ ἴμω) ἀπόσπιν τιμῆς, ὄφειλομένη τιμῆ, ἰκανοποίησης· Αἰσχ.Χο.511 ἀμεφῆ τὸν δ' ἔτεινάτην λόγον, τιμήμα τῆρου τῆς ἀνομιώκτου τῆς· 2) ἐκτίμησις, ὑπολογισμός τῆς τιμῆς, τῆς ἀξίας τιός· Εὐρ.Ἰων.622 τιμήμα τῆς ἀξίας, Δημ.173 ἐπειθ' τὸ τιμήμα ἔστι τῆς χώρας ἐξεκισχίλων τάλαντων, Πάπ.· 3) εἰδ. ἐν νομικῇ σμ. ἢ ἐκτίμησις γενομένης ζημίας, δδ. ὁ προσδιορισμὸς τῆς ποιητὸς τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τὸ κατηγοροῦ, ἢ προτεινόμενῃ ποιητῇ, τιμωρία· Ἀριστ.Σφ.897 τιμήμα κλήρος σκοίνος, αὐτ.Πλ.4.80 τί τιμήμα ἐπιγράφω τῷ δικῷ, Πλάτ.Ἀπολ.39B καὶ ἔγωγε τὰ τιμήματα ἔμμενα, καὶ οὗτοι, αὐτ.Νόμ.941A, αὐτ.907B τιμῆμα τὸ δικαστήριον τιμήμα ἢ φρ. εἰς τιμήμα, εἰς τὸ τιμήμα ἀνοδαίνω, ἐρχομαι εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς ποιητῆς· Δημ.434· 4) δαπάνη, ἐξόδοσ· Πάπ. τὸ ἐαυτῆς τιμήματι ἰδίους ἐξόδοσ ἀναλώμασι· 5) ἐν πολιτικῇ σμ. ὁ πρὸς φορολογίαν ἐνεργασίμενος, ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀξίας ἢν εἶχε ἢ περιουσία, Ἀθηναίου πολίτου, ἢ ἐκτίμησις τῆς φορολογησίου περιουσίας τιός· Λυσ.17.7, αὐτ.19.48, Πλάτ.Νόμ.945A προσποσπίστω μεσθόν, χιλίας μὲν, ἀν τὸν μεγίστου τιμήματος ἢ ἢ ἀπὸ τιμημάτων πολεῖται τὸν προσκοπιόντων πολιτεμα· Πλάτ.Πολ.550C αὐτὸ κ.· Ξεν.Ἀπομν.4.612, Ἀριστ.Πολιτ.1278a.23 ἀπὸ τιμημάτων μακρῶν αἰ μεθεῖσθαι τὸν ἀρχῶν, αὐτ.1306b.13· 6) πληρωμῇ, καταβολῇ χρηματικῆ ποσοῦ· Πάπ. 7) νεώτ. τὸ ἀντίτιμα, ἢ ἀξία πραγμάτος τιος εἰς χροῖμα.

τιμήσος - ον ἰων. τ. τοῦ τιμωρῆ· Ἡσ. «τιμῆσος τιμωρῆς, βοηθός»· Ἀπολλ.Ρ.4709, αὐτ.Α.1358.

τιμηρῶν Ἡσ. «τιμωρῶν».

τιμῆς, αἰτ. ἄγνα, συννηρ. τ. τοῦ τιμῆς· Ἰλ.1.605. τιμῆσιος - ον ἡγηρ. τιμητός (κατὰ τὸ ὄνησιος)· Αἰλ.Ζ1.11, Ἐρον τ. . τιμήσιον (πῆθ. ἔσφ. ἀνάγκη). τιμῆσιος - εως ἰ) ἱμῶ-ῶν) ἐκτίμησις, ἀπονομή τιμῆς, σεβασμός· Πλάτ.Νόμ.696D ἐπισκεφθώμεθα τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τιμῆσιων ἔνεκα, ποῖσά τε ὄρθαι καὶ μὴ γίνοντα ἕκάστωι, αὐτ.728F· 2) ἐκτίμησις, ὑπολογισμὸς τῆς ἀξίας ἢν εἶχε ἢ περιουσία τις, καθορισμὸς τῆς τιμῆς πραγμάτος· Πολύδ.3.1.28.3 ὁσθης τῆς ὀλης τιμῆσεως ὑπὲρ ἐξήκοντα τάλαντα, κτ. πληθ.· Ἐπιγρ.Ἐρέσου· 3) δαπάνη, ἐξόδοσ· Ἐπιγρ. τὰς τιμῆσιες ἐκπληροῦν ἱκατοβάλλει πῶσαν τὴν δαπάνην· 4) ὑπολογισμὸς, ἐκτίμησις ζημίας, βλάβος· Πλάτ.Νόμ.878B ἐάν δὲ ἀμφοσπητήσιμος ἢ τιμῆσις γίνωται· 5) προσδιορισμὸς τῆς ποιητῆς, τῆς ἐπιδηλίεως τιμωρίας οὖν αὐτοῦς . . ἀπαντῶν εἰς τὴν τιμῆσιν ἢ φρ. τιμῆσιν ποῖσιν τὴν ἱκατ' ἀνίθ. πρὸς τὴν κεφολικὴν κατηγορίαν· Ἀντιφ.5.10· 6) ἐκτίμησις, ὑπολογισμὸς τῆς ἀξίας ἢν εἶχε ἢ περιουσία, χροῖν πολιτικῶν σκοπῶν· Ἀριστ.Πολιτ.1308b.2· ἢ ἀπὸ τιμῆσεως πολιτεμα ἢ τιμωρῆτῆ· Διόδ.Σ.18.13· 7) καταβολῇ χρηματικῆ ποσοῦ· Πάπ. τιμητεία τῆ) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα καὶ ἢ ἐξουσία τοῦ ἱμῶ, τοῦ Ρωμαίου ἡμωρῆος· Πλάουτ. Κάτ.Προεβ.16 τῆς δ' ὕπατεας κατόνη ἔτεισι δέκα

τιμητέον ὁ Κάτων παρήγγειλε, αὐτ. Αἰμ.38 (ἴσφ. γρ. τιμητά, Δίων Κ.41,4).

τιμητέω μγν. ἔγω τὸ ὄξινμα τοῦ τιμητοῦ βλ. : Πλούτ. Τράγκ.14 τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τιμητέοντος, Δίων Κ.41,4.

τιμητήρ-ηρος ἰή κ. νεώτ., ὁ ἐπιμητής, ὁ τιμητής, ὁ ἐπιμητής τῆς φορολογισμοῦ περιουσίας.

τιμητήριος-ια-ον μγν. ὁ πρὸς τὴν τιμὴν τελοῦμενος, γινόμενος : Ἰουλ. Αἰμ.5,177Α τοῖς τιμητήριαις ἰένν. θυσίαις, αὐτ. Γολ.298C.

τιμητής ἰή μγν. κ. νεώτ., ὁ ἐπιμητής, ὁ προσδιορίζων τὴν ἀξίαν, τὴν πληρωτέαν τιμὴν, τὴν ἀποζημίωσιν : Πλάτ. Νόμ.843D ταύτων ἀπάντων ἐπιμητόμενος τε καὶ δικασταὶ καὶ τιμηταὶ γινόμεσθων ἀγορώνων 2) εἰδ. ὁ προσδιορίζων ἐν τῇ δίκῃ τὴν εἰς τὸν καταγοροῦμενον ἐπιδητέον ποιήν : Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ.1427b,26 τιμηταὶ ζῆμιος αἱ δικασταί 3) ὁ καθορίζων, διατηρῶν τὴν ἀξίαν ἰδιοκτησίας, περιουσίας τινός : Ἰώσ. Αἰ.18,1,1, Ἐπιγρ. Τονάρτας. Τέω 4) εἰδ. ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ πολιτείᾳ, ἕκαστος τῶν ἐκ τῆς τόξεως τῶν χρηματούσαντων ἀπάντων ἐκλεγόμενος ἐπιμητής τῶν περιουσιῶν τῶν Ρωμαίων πολιτῶν, ἔχων πρὸς τοῦτο ὡς ἔργον τὴν αὐτοῦ τὴν καταλόγων τῶν διαφορῶν, τάξεων ἰουγκλητικῶν, ἰππέων κλπ., πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτάτην τῶν ἡβῶν ἐπιβίωσιν (caesars) : Πολύδ.6,13,3, Δίων. Αἰ. Ρωμ.19,16, Πλούτ. Κικ.27, αὐτ. Αἰρ.38 ἐκβαλεῖν τε γὰρ ἔξεστι συγκλήτου τὸν ἀρεπῶν ζῶντα τοῖς τιμηταί. 5) νεώτ. εἰδ. ὁ κρίνων ἐπὶ τιμῶν, ἰδίως δὲ ὁ κατακρίνων, ὁ ἐπικριτής.

τιμητικός-ή-ον κ. μων. κ. νεώτ., ὁ πλήρης τιμῆς, ὁ ὀφειόμενος τιμῆν, ἐκδηλώνων σεβασμοῦ εἰς τινα ἐπὶ προσ. μ. γενικ. ἀντικμ. : Πλούτ. Ἰσθ.120Α τιμητικός . . τῶν καθηγησάμενων κ. ἀπολ. : Μακκ.1,343,10 ἢ δὲ ψυχικός καὶ τιμητικός - τιμητικὴ φρουρά 1) ὁ τελοῦμενος πρὸς τιμὴν τιμῶν : Ἐπιγρ. Ναυπλίου τιμητικὸν ἰένν. ἀγῶνι Ἀφροδίτης, εὐστ. Πον.11,22 τιμητικός θριάμβους 1) ἐπὶ πραγμ., ὁ παρεχόμενος ἀπομεινωμένους εἰς ἐκδηλώσεων τιμῆς, σεβασμοῦ πρὸς ἔξέχον πρόσωπον : ἡ τιμητικὴ θέσις - σύνταξις 2) ὁ χρησιμεύων ἡ ἀναφερόμενος εἰς καθορίζον, ἐκτίμησιν τῆς ποιητικῆς τοῦ ἐπιβαλλομένου τιμητάτος ἐν τοῖς ὁμαίαις : Ἀριστ. Σφ.167 νινάκιον τιμητικόν 3) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τιμητὴν βλ.44, εἰς τὸν κήνωρα : Πλούτ. Αἰμ.38 τότε τὴν τιμητικὴν ὄρχην μετέθεσαν ἰτὴν τιμητέων 1) τιμητικός ἀνήρ ὁ τιμητής βλ.44 : Πλούτ. Τράγκ.4.

τιμητικός μγν. κ. νεώτ., δημ.-ῶ μετ' ἐκδηλώσεων τιμῆς, σεβασμοῦ : Φιλ.1,613, Σέξτ. Ἐπιμ. Μοθ.9,136 ἐν μὲν γὰρ σημαίνει τὰς θεούς εὐλόγως ἀν τῆς τιμῆς, ἔτερον δὲ, τιμητικός ἔχει, - τοῦ φέρθησαν τιμητικά 1) εἰς ἐκφροσιν τιμῆς : τοῦ ἀνετίθη τιμητικός ἡ προέβρις.

τιμητικός-ή-ον μγν. ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ὁ δεκτικὸς ὑπολογισμοῦ, ἐκτίμησας ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν ἢ ἐχει : Ἰώσ. Αἰ.5,1,21' μτ. γενικ. τοῦ τιμητούστος : Πάπ. 2) ὁ δόξιος τιμῆς, ἐκτίμησας : Θεοκρ. 28,25 πάντα δὲ τιμητὰ τὰ πὰρ φίλων 1) ὁ δὲ δόξιος σοβαροῦ ὑπολογισμοῦ : Ἰώσ. Αἰ.16,2,4 τὸ τὸ χρόνον τιμητῶν 3) κτ. οὐδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ποιήν, πρόσωπον ἐκ τῶν προτέρων ὀρισμένον, ἀντίθ. ἀτίμητος : Δημ.834 τὴν ἐπωθεῖσαν ὀφθαλμῶν μνάς ἐκατόν κ' καὶ τοῦτ' μὲν . . τιμητῶν.

τιμηάζω Ἐπιγρ. λοβόμενος μέγα τιμημα ἰόμφ.)

τιμηάζω ἰτὴ γλώσσῃ τιμητικός.

τιμηνοσα Ἐπιγρ. ἀντὶ τιμῶσας.

τιμηνοπέλης ἰή ὁ ἀπὶ ὑψηλῆς τιμῆς πάλων, ποῦ ποῦλαίε ἀκριβῆ : Φρόν. Κωμ.52.

τιμηνοπέλις-ἔω ἀκριβῆ πάλω. Ἰσθ.

τιμῶς-ια-ον κ. μων. κ. νεώτ., θηλ. ἡ. τίμιος [Σοφ. Ἀντ.498, Ἀριστ. Πολιτ.1283α,26, Ὀππ. Αἰ.2,651],

δημ. θηλ. τίμιος, ἐπὶ προσων. ὁ δόξιος τιμῆς, ἀπολήφεις, σεβασμῶν, ὁ τετιμημένος : Ὀδ.Κ.38, Σοφ.10 αἱ με τιμῶν ἐπόησαν ἔργα τὰ σφά, Ἦρ. 9,71, Αἰσχ. Χο.556 δόξιος κτεινάντες ἀνδρὰ τιμῶν, Σοφ. Ἀντ.948, Πλάτ. Νόμ.829D ὅσοι δὲ ἀγαθοὶ τε αὐτοὶ καὶ τίμοι 1) κ. ἐπὶ θεῶν, ὁ εἰς τὸν ὑψίστην τιμῆν, μεγίστην εὐλάβειαν ἀρελῆτος, ὑπερθ. : Αἰσχ. Εὐμ.967 Μοῖραι . . παντὶ τιμητάσται θεῶν 1) εἰδ. ἐν χρ. ὡς τίμος προσηγορῆσας ἐν ἐπιστολαῖς : Λοσκ. Ἐπ. Κρον.2,905 Κρόνος . . τῷ τιμητάσται χερσίν, Ἀπολλ. Δύσκ. Σὺντ.41,2 Πάν. 2) ἐπὶ πραγμάτων, πολυτίμος, μεγάλως, σημαντικῶς ἀξίος, ἐν ἠθικῇ κυρίως σημασίᾳ : Σοφ. Ἀντ.702 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτήμα τιμώτερον, Εὐρ. Ἀлк.301 ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἔστι τιμώτερον, αὐτ. Φοῖν.439, Πλάτ. Μέν. 98Α τιμώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστὶ 1) φρ. τίμον ποιῶ αὐτῶν τὴν τιμὴν, προσδίδω μερίζω ἀξίον εἰς τὴ : Πλάτ. Πρωτ.347C τιμίας ποιῶσαι τὰς ἀυλητρίδας 3) ὁ ἔχων ὑψηλὴν τιμὴν, μεγάλην ἠθικὴν ἢ ὑλικὴν ἀξίαν, ἀκριβῶς : Ἦρ. 3,23 ἐστὶ δὲ ἐν τούτοις τοῖς Αἰθίοφι πάντων ὁ χαλκὸς σπανιότατος καὶ τιμωτάτος, Λυσ.22,8 τοῦ προτέρου χιμῶσιν, ἐπειδὴ τίμιος ἦν ὁ σίτος [ἐπειδὴ ἦτον ἀκριβῆ τὸ σπῆρι, αὐτ. Εὐθ.δ. 304B τὸ γὰρ σπῆριον . . τίμιον, Ξεν. Πρωσ.10, ΚΔ Ἀποκ.17,4 κεχρῶσμένη χρυσῶν καὶ λίθων τιμῶν καὶ μαργαρίτας 4) ὁ προσδίδων τιμὴν, ἀξίαν, ἔντιμος, τιμητικός : Αἰσχ. Εὐμ.854 καὶ σὺ, τίμιαν ἔδραν ἔχουσα πρὸς δόμας Ἐρεχθέως αὐτ. Ἰκ. 98ῶ ὡς ἔχομι τίμιον γέρας, Ξεν. Ἀν.1,2,27 Κύρος δὲ ἔκεινυ δῶρα [ἔδωκεν ἃ νομίζεσται παρὰ βασιλεῖ τίμια] 1) τὰ τίμια ὡς οὐσα, αἱ τίμαι, αἱ ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ, λατρείας : Πλνδ. ἀν.221, Πολύδ.6,9,8, Ἐπιγρ. Δελεφών 5) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων συναισθησὴν τῆς τιμῆς, τῆς ἀτομικῆς ἀξιοπρέπειας, χρηστός, ἔντιμος, ἠθικός, τίμιος γυναικα, - τίμιος παῖδ' 1) εἰδικῶτ. ὁ εὐσυνειδήτος εἰς τὰς χρηματικὰς αὐτοῦ συναλλαγὰς : τίμιος ἔμπορος 6) μων. κ. νεώτ. εἰδ. ἐκὼλ. χρ. τίμιος Σταυρὸς ἡ τίμιον ἔξωλον ὁ σταυρὸς ἐφ' οὗ ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός 7) ἐν τῇ λειτουργικῇ τίμια δῶρα τὰ ἐν τῇ προσκομιδῇ προτιθέμενα εἰδῆ ὄρθα καὶ οἷνα ἀτινα χωρίζομενα ἀπεροῦνται ὡς θυσία εἰς τὸν θεόν, καθορισζόμενα ἐν τῇ θείᾳ ἐχρησίᾳ, ἃ. ἀγία δῶρα.

τιμότης-ητος ἰή κ. νεώτ., ἡ ἰδιότης τοῦ τίμιου βλ.1), τοῦ χαιρόντος τιμῆν, σεβασμῶν, ὑπόληψιν : Ἀριστ. ΖΓ.736b,31 διαφέρειν τιμότητα καὶ ἀτίμια ἀλλήλων, αὐτ. ἩΝικ.1,78a,1' 1) ὡς τύπος προσηγορῆσας : Πάπ. ἡ σὴ τιμότης 2) ὁ ὑλικὸς πλοῦτος, ἡ πολυτέλειο : ΚΔ Ἀποκ.18,19. 3) νεώτ. ἐλκρινέσις, χρηστότης, εὐσυνειδήσις : ἐργάζεται με ὁδοδειγματικὴν τιμότητα.

τιμουλακῶ-ἔω μγν. κ. μων. ἔλκω, ὡφῆ τὴν τιμὴν τιμῶν ὑπερτιμῶν : Ἐπιγρ. ΠΔ.Παροιμ.11,26 ὁ τιμουλακῶν τὸν σπῆρον δημοκατάρατος, Ἰσθ., Σοῦδ.

τιμῶ-ῶν μγν. ἔγω εἰς τιμῆς, εἰς ὑπόληψιν : Ἀκὼλ. ΠΔ. Φωκμ.71/72,14.

τιμωρός ἰή Ἐπιγρ. ἡ ἐποχὴ τῆς ὑψηλῆς ἐμπορικῆς τιμῆς, ὁ καιρὸς τῆς ἀκριβείας.

τιμῶς μγν. κ. νεώτ. κατὰ πρόπον τιμῶν βλ.3), εἰς ὑψηλὴν τιμὴν : Ἰω. Λυδ. Ρωμ.3,35 τιμῶς πρῆσσαι 2) νεώτ. χρηστώδ. ἠθικός, εὐσυνειδήτως : ἐργάζεται - συναλλάσσεται τιμῶς.

τιμογραφῶ ἰή Ἐπιγρ. ὁ προσδιορισμὸς τῆς καταδήτεος χρηματικῆς δόσεως.

τιμογραφῶ-ἔω προσδιορίζω, καθορίζω τὴν φορολογητέαν ποσότητα, φορολόγω κατὰ διατίμησιν : ΠΔ Βοσ.4,23,35 τιμογράφησε τὴν γῆν τοῦ δαδναὶ τὸ ἀργύριον 1) Ἰσθ. ἐτιμογράφησεν ἔγγράφως καὶ ὀρισμένως αὐτοὺς ἐξηνμίωσεν.

τιμῆσις-εσσα-εν άσυναίρ. γ. τοῦ τιμῆσις βλλ. **τιμοκάρηδες** [αἱ] γλωσσ. μικραὶ καριδες. **τιμοκατάλογος** [ὁ] νεώτ. κ. δημ. κατάλογος, ἐμφανὴν τὰς τιμὰς ἐμπορευομένων ἢ ἀ. πραγμ. **τιμοκράτης** [ὁ] μνησ. ὁ ἐν τιμοκρατικῇ πολιτεύματι ὄργανος: Ἄσπασ.ΗΝικ.182,8.

τιμοκρατία [ἡ] κ. νεώτ. παλιναία ἐν ἡ διακοῦσα ἀρχὴ εἶναι ἡ πρὸς τὴν τὴν ἀγάλη: Πλάτ. Πολ.545B πρῶτων μὲν τὴν φιλότιμον σκεπτεῖον πολιταίαν ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἡ τιμοκρατίαν ἡ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον· 2) τὸ πολιτεύμα καθ' ὃ τὰ πολιτικὰ ὀξίωματα κατανέμονται ἀναλόγως τῆς διατιμωμένης περιουσίας τῶν πολιτῶν: Ἄριστλ.ΗΝικ.1160α,36, αὐτ.1160β,17.

τιμοκρατικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἀναφερόμενος ἡ ἀρμόζων εἰς τιμοκρατίαν βλλ.1] κ. ἐπὶ ποίως: Πλάτ.Πολ.549B τιμοκράτης ὁ τιμοκρατικὸς νεανίας· 2) ἡ τιμοκρατικὴ παλιναία ἡ τιμοκρατία βλλ.2] ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς τιμοκρατίας πολιταϊκῆ ἀσάστιας, συγκριτικῆς: Ἄριστλ.ΗΝικ.1160α,34 κ. νεώτ. τιμοκρατικὸν αὐστραμα.

τιμολόγοντες [τοὶ] μνησ. τὸ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν χρημακοσίων Ἰδρυθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Τιμολέοντος ὤνομα: Πλάτ.Τιμ.39.

τιμολογήσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τιμολογῆσαι βλλ.

τιμολογία [ἡ] νεώτ. ἐπιστήμη ἐσχάτως διαμορφωθεῖσα, πραγματευομένη περὶ τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῶν ἀξίων, ὡς τῶν οἰκονομικῶν, βιοτικῶν, καλλιογοικῶν, ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν, καὶ περὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους σχέσεων αὐτῶν καὶ ἀναζητοῦσα μέτραν τῆ ἐκτιμώσεως κατὰ ποιοῦν τῶν ἀξίων τούτων, ἀ. ὀξολογία.

τιμολογίω[ν] [τοὶ] νεώτ. κ. δημ. κατάλογος πω λουμένων ἐμπορευμάτων μετὰ τῶν τιμῶν αὐτῶν, ταριφεῖα· 2) κατάλογος τῶν τιμῶν εἰς ἀς ἡγορήσθησαν ἀρχικῶς ἐμπορεύματα, κοστολόγιον· 3) ὁμ. πωληθέντων ἐμπορευμάτων μετὰ τῶν τιμῶν αὐτῶν πρὸς ἐξόφλησιν, λογαριασμοῦ, φατοῦρα. **τιμολογῶ-έω** νεώτ. κ. δημ., μνησ. παθ. παρκα. τιμολογημένος, κανονίζω, σημειῶ τὴν τιμὴν ἐνὸς ἐκάστου τῶν πρὸς πώλησιν ἐμπορευμάτων.

τιμονεῶς δημ. ηηδαλιουῶ, οἰακίω· γεν. κατεπιθῶν, ὑποδεικνύων τὴν διάδοσιν, τὸν πόρον: Ἐρωτῶκρ.1,2169· 2) μνησ. καθοδηγῶ· ἢ ὁμ. ἐπιμελῶν καὶ ἐπιτυχῶς διακυβερνῶ, ἰδ. ἐν περιπτώσεσιν οἰκονομικῶν ἢ ἀ. δυσχεραίων: παρομοι. νοικοκυρὰ πρηνόπονη ἐξαιρεὶ καὶ τιμονεῦει.

τιμόνη [τοὶ] [ἡ] δημ. οἰαξ, ηηδαλιου, δαιαίσι: Ἐρωτῶκρ.4,54 σά να τὸν μισαπέλαγα . . σ' ἐνα καρὰμὶ μοναχὴ, καὶ τὸ τιμόνη πινάει, αὐτ.5,1530, Σολωμ.Λάμψρ.9,8 δὲν ἔγω [πανί, τιμόνη, καὶ τὸ πέλοσ τρέχω, Χητς.ὄπ. Ἀνλ.Γρ.6,2 Γρον.Εκ.Τερρ. 54,12· 2) μνησ. διοικισίς, διακυβερνήσις: βασιτάει γερὰ τὸ τιμόνη· πρβλ. τιμονεῶς 2].

τιμοναίε [ἡ] δημ. εἰς χειρισμὸν ηηδαλιου. **τιμοναίζω** δημ. κατεπιθῶν τὸ ηηδαλιου πλοίου πρὸς τὴν ναυ κατεπιθῶν· 2) τιμονεῶς βλλ., κυβερνῶ διὰ τοῦ ηηδαλιου.

τιμονάρης [ὁ] δημ. ηηδαλιουῶς, οἰακιστῆς. **τιμονόσις** [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος ἔξωτικῶν φυτῶν. **τιμός** [ὁ] ποί. τ. τοῦ τιμῆ βλλ.: Ἀρχλ.7,8 ὡν αὐτὲ τιμον εἰσθνεγκας, Αἰσχ.Χα.916 ποῦ δῆθ' ὁ τίμος, ὄταν' ἀντεξέξωμην, Κωμ. Ἄδελφ.1164, Ἡρώδ. 7,78· σπιν. π. πεζογράφος: Ἄντακρ.Λιθ.17,5.

τιμῶσις-οὔσα-οὐν Ἐπιγρ. κ. λεξ., συναρ. τοῦ ἀφρ. τιμῶσις, συγκρ. οὔστερος, ὁ μεγάλης τιμῆς ὄξιας: Ἡσ. «τιμῶσιτας» τιμῶσις ὄντας: Ἐπιγρ. προδῆλου δὲ ὄντος ἔσασθα τιμῶσιτέρος [τοῦ αἰτίου].

τιμωχία [ἡ] Ἐπιγρ. τὸ ὄξίωμα τοῦ τιμώχου βλ.λ.2] κ. κτ. πληθ.: Ἐπιγρ. Περύγαρου ὄντος τὰς τιμωχίας ἡ μὴ ἔμμεναι, Ἐπιγρ.Μιλῆτου.

τιμώχων [τοὶ] Ἐπιγρ. τὸ ὄξίωμα τοῦ τιμώχου βλ.λ.2]. **τιμώχος** [ὁ], αἰολ. τιμώχος [Ἐπιγρ.] ὁ τιμὴν ἔχων, ὁ εἰς τὸν ἐκδολῶσις τιμῆς, σεβασμὸν ἀπονέμονται: Ἰγμ. Ἀφρ.31, Ἰγμ.Δημ.268· 2) τίλος ἀρχοντος ἐν πσι τῶν ἀλλήλων πόλεως: Στρώδ.4,5, Ἄθην. 4,1497 καὶ ὅς ἀν ἔξω τὶ τῶν τούτων ἱεροποσίς παρασκευασθὺ ὑπὸ τῶν τιμώχων ζημιόυται, Αἰλ. ἀπ.39· ἢ κ. ἐπὶ γυναικῶς: Ἐπιγρ. Ὁάσου. **τιμωχῶ-έω** Ἐπιγρ. εἶμαι τιμώχος βλλ.λ.2].

τιμῶ-άω κ. μνησ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. τιμῶω [ἡ] 155], ὄαρ. γ' πληθ. τιμασεῦντι [Ἰσοκρ. Ἐπ.7,4], ὄαρ. ἐπιμῶω [Ἡρ.8,124], ἐπ. τιμῶω [Ἡοιοδ.Θ 399], π. λυρικοῦς κ. τίμασα [Ἰβν.Ν 6,4], Βακχ.12, 194], πορκα. τετιμῶκα [Αἰσ.26,17], δωρ. τετιμῶκα [Ἰβν.14,37], μέσ. μέλλ. τιμῶσομαι [ἀεπίου ἐν παθ. σμ.]: Ἰγμ. Ἀπδλλ.485, Αἰσχ. Ἀγ.581, Σοφ. Ἄντ.210, Εὐρ.ἀπ.360,49, Ὀσικ.2,87, Ἐν.ΚΠ 8,7, 15, αὐτ.1έρ. 9,9· ἐκτός τοῦ ἐν Πλάτ. Ἀσπλ.37B, ἐνθα κείται ὡς ὄρος τεχνικός, ὄαρ. ἐπιμῶσάμην [ἐν ἐνεργ. σμ.]: Ἰλ.Χ 235, Ὀδ.Τ 280, αὐτ.Ψ 129, Ὀσικ.3,40], παθ. μέλλ. τιμῶθήσομαι [Ἰσοκ.6,80, Δημ.410, Ἐπιγρ. κ. τετιμῶσομαι [Αἰσ.31,24, κωδ.], ὄαρ. ἐπιμῶσθην [Ἡρ. 5,5], δημ. τιμῶθήκα, ποι. γ' πληθ. τιμῶσθην [Ἰβν. Παρθ.2,41], πορκα. τετιμῶμαι [ἡ] Α.1301, μνησ. τιμῶμένος, δημ. τιμῶμένος, ἀπονέμω τινὶ τιμὴν, γεραῖρω, εὐλαδοῦμαι, ἐκδολῶ τὸν πρὸς τὴν σεβασμὸν μου, τὴν ἐκτίμησιν, ὑπόληψιν μου: Ἰλ.8, 4, Ὀδ.Τ 280 ὁ δὲ ἴμιν περὶ κείρι θεῶν τίμησαντο, Ἡοιοδ.Θ 532, Πινδ.Ο 9,69 ὑἴον δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμησαν ἐποίκων Αἰγίνας τὴ Μενολίτιον, Αἰσχ. Ἐπ.236 οὐτος φωνῶσ ὅτι δαιμόνων τιμῶν γένος, Σοφ. Ἄντ.644 καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ Ἰσου πατρι, αὐτ.ΟΚ 278, Εὐρ. Ἡρ.1338, Ἐν. Ἀσπ.4, 3,13 σέβασθα καὶ τιμῶν τοὺς θεούς, Ἐπιγρ. Ἰλασκομένους καὶ τιμῶσιν . . Δία Πατρώων· ἢ μτ. ὄστ. τοῦ τρόπου, τοῦ ὄργανου: ἡ.1155 οἱ κέ δ' αὐτῶν θεῶν ὄξω τίμησαντο, Ὀδ.Υ 129 ἔξιστον ἐπιμῶσασθ' ἐνὶ οἰκῇ εὐνῆ καὶ σίγῃ, Αἰσχ. Ἐπι 1046 ἄλλ' ἐν πόλις στυγεῖ, σὺ τίμησαι τάφω, Ὀσικ.3,58, Ἐν. Ἀν.1,9,14· ἢ παθ. ἀπαλάω τιμῆς, ἐκτιμώσεως, σεβασμοῦ, εἶμαι ἐν τιμῇ [τὸ πλείστ. ἐν τῷ παρακείμενῷ τ. τετιμῶμαι, ὡς ἀειποῦ παρ' Ὀμ.] : ἡ.1.608 φρονέω δὲ τετιμῶμαι Διὸς ἄισθ, Ὀδ.Η 69 ὡς κείνη περὶ κείρι τετιμῶμαι, Ἡρ.1,105 χρόνον δὲ πρόλιοντος πάντων τῶν εὐνοῦχων ἐπιμῶθῃ μάστατα παρὰ Ζεῦρε, Πινδ.1 431,59177, Ὀσικ.5,16, Πλάτ.Πολ.426C· μτ. ὄστ. τοῦ μέσου: ἡ.1.33 σκήπτρω μὲν τὸ δάκε τετιμῶσθαι περὶ πάντων, Ἐν.Προσ.3,4 τετιμῶσθαι προεδρίας· ἢ οἱ τιμῶμενοι κ. οἱ τετιμῶμενοι οἱ τυχεῖντες τιμῶν, ἀξίωμάτων: Ἐν.ΚΠ 8,84, αὐτ.8,3,9 στοιχοὶ δὲ εἰσθητικῶν . . ὡν ἐντόξοι ὀδεῖν ἔστιν εἰσάιναι τῶν μτ. τετιμῶμενων· ἢ τὸ ὀδ. τῆς μνησ. τῶν τιμῶμενων ὡς ὄσα. ἡ τιμῆ: Ὀσικ.2,63 τίς τὲ πόλεως ὄμας εἰκόξ τῷ τιμωμένω ἀπὸ τοῦ ἀρχαίν, ὡς παρ' ἀπαντες ἀγάλλασθε, βοηθεῖν· 2) ἀναφορ. πρὸς πράγμα, ἔγω ἐν τιμῇ, ἐκτιμῶ, ἀποδίδω μεγάλῃ ἀξίαν εἰς τὴ: Ἰγμ. Ὀμ.15,6, Πινδ.Ο 6,72 τιμῶντες δ' ἀρέτας ἐξ φανεραῖν ὀδῶν ἔρχονται, Εὐρ. Φοίν.549 τὴ τὴν τυραννίῃ, ἀδικίαν εὐδαίμονα, τιμῆς ὑπέρονη . . , αὐτ.536, αὐτ.Βακχ.886, αὐτ. Ἰων 1046 τὴν δ' εὐσεβείαν εὐτυχούσι μὲν καλὸν τιμῶν, αὐτ.Τρω.1211· ἢ προκρινω, προτιμῶ: Αἰσχ. Χο.511 αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμῶσας λόγον, αὐτ.ἡ.1013· 3] ὄριζω τὴν τιμὴν, τὴν ἀξίαν πράγματός τινας· μτ. γενικ. τοῦ τιμῶματος: Ὀσικ.4,26 ἐπὶκεκαλῶν γὰρ τὰ πλοία τετιμῶμενα χρῆματων, Πλάτ.Νόμ.917C ὄρθωξ ἀν ἀποφέροι πάσιν καὶ ταύτας τῆς ἡμέρας μὴ τιμῶσι πλέονος μηδὲ ἔλαττονος· ἢ παθ. τιμῶμαι [τὴν ὀξία]ν ἔγω διατεπρημένῃ τὴν περιουσίαν μου: Πλάτ.Νόμ.955D τετιμῶσθαι μὲν ἔκαστον τὴν ὀξία]ν . . χρόνῳ,

Πολύβ.6,23,15 οἱ ὄπῃ τὰς μυριάς τιμῶνεσι δραχμαί· || δὲ κ. τὸ τιμηθῆν ἢ ἐκτίμησις, διατίμησις : Πλάτ.Νόμ.954B || εὐρ. 1δ. ἐν τῷ μέσ. τ. διατιμῶ, ἐκτιμῶ : Λυσ.19,48 δικαιοσύνη τάλαντων ἐτίμησαστο αὐτοῦ ὁ πάσιος (ἐξέτιμησε τὴν περιουσίαν του εἰς.), Θουκ.3,40,Ξεν.Ἀπομν.3,10,10, Δμ.607· κ. ἐμπερῶθ : Θουκ.1,33, αὐτ.3,40, Δμ.299· 4) διοριθεὶς χαρίζω, προσφέρω τὴ εἰς ἐκτίμησιν τῆς: Πινδ.Π.4,270 ἔσσι δ' ἰατῆρ ἑκαιοράτους, Παιάν τ' σοὶ τιμῆ φάας, Σοφ.Αἴ.136B, Εὐρ. Ὀρ.828 μὴ πατρῶν τιμῶν χάριν· 5) π. ἄτ. ὡς δικαιοκῆς δρος, ἐπὶ τὸ δικαστῶ, ἐπιβάλλω ποιῆν, ὀρίζω τὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἐπιβλητέον τιμῶριαν : Ἀριστ.Σοφ.106, Πλάτ.Νόμ.843B πρῶτῳ τὸ δικαστήριον· .. δ τὶ ἀν δὲρ ἴσασχειν τὸν ἡτήθηντα, αὐτ.843D, αὐτ.879B· || μτ. γενικ. δηλοῦσι τὴν ποιήν ἢ τὸ ἐπιβαλλόμενον προσηπιμον : αὐτ.Γοργ.516Α κληθῆν αὐτὸν κατεφάρσασαντο, ὄλιγου δὲ καὶ θανάτων ἐτίμησαν, αὐτ.Ἀπολ.37C, Δμ.529, αὐτ.563, αὐτ.1332 τῷ μὲν πατρὶ δέκα τάλαντων ἐτίμησαν· || κ. παθ. ἐπὶ τὸ καταδικαζόμενον, τὸ δεχομένου τὴν ὄπῃ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένην ποιήν, μτ. γενικ. : Λυσ.6,22 δε ρῶν ἠπιότατο δεσμοῦ τιμῆσασθαὶ ἢ ἀργυρίου, Πλάτ.Νόμ.946B, Δμ.529· 6) ἐν τῷ μέσ. τ. τιμῶμαι ὄμ. ὡς δικ. ἐπὶ τὸν διαδίκων, εἰδ. ἐπὶ τὸν ἀσκούτος τὴν ἀγωγὴν, τοῦ κατηγοροῦ προτείνοντος τὴν ποιήν : Πλάτ.Γοργ.486B εἰ βούλοιστο θανάτου σοὶ τιμῶσθαί, αὐτ.Ἀπολ.361I, Δμ.792, αὐτ.794· || ἐπὶ τὸν κατηγορούμενον προτείνοντος καὶ αὐτοῦ ποιῆν δι' εὐτονίαν : Λυσ.6,2I, Πλάτ. Κρίτ.52B ἐπὶ τοῖνευ ἐν αὐτῇ τῷ δικῆ ἐξῆν σοὶ φυγῆς τιμῆσασθαί, αὐτ.Ἀπολ.37B, Δειν.1I) θανάτου τετιμημένος εἰαυτῷ· || μτ. εἰ. δηλοῦσι τὴν ποιήν ἢ τὸ ἀδικημα : Πλούτ.Κικ.8 πέντε μυριάδων τιμῆσάμενος τὴν δίκην, αὐτ.Φωκ.34 ἀδικεῖν ὀμολογῶ καὶ θανάτου τιμῶμαι τὰ πεπολιτευμένα εἰαυτῷ· 7) ρημ. π. τιμῆ, τιμῆμα, τιμῆσις τιμητῆρ, τιμητής, τιμητός.

τιμῶ-έω δωρ. τιμῶ-ω β.βλ. : Ἐπιγρ.Δήλου, Κρήτης, Δελφῶν, Μεσσήνης, Ἀκρόγανατος.

τιμῶ-έω Ἐπιγρ. τ. ὀπὶ τιμῶ-ω β.βλ.

τιμῶρημα-ατος (τὸ) βοήθεια, συνδρομή, ἐπικουρία, μτ. δοτ. προσ. : Ἡρ.7,169 ἐπιμέφεσθε δσα ὄντε ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπεμφε μνηίων δακρύματα· 2) πρόξες ἐκδικήσεως : Πλούτ.Η8,860Α τὸ τιμῶρημα τὸ Κορινθίων εἰς Σαμίους· 3) ποιήν, τιμωρία : Πλάτ.Νόμ.866B διπλά τὸ πάντα ἔστω τὰ τιμωρήματα τῷ θυλοντι, Δίων Κ 52,2I κόλασον μετρίσας τὸ τιμῶρημα.

τιμωρησιμ μτγν. ἐφετ. τοῦ τιμωρῶ β.βλ., ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδικηθῶ : Ἰαγῶ.Ιστ.3,17.

τιμωρησις-εως (ἡ) ἐπιβολὴ ποινῆς, τιμωρίας : Πλάτ.Νόμ.874D αἱ βίαιοι πράξεις .. διοριστέον .. ὡν ἀν τυγχάνουσι τιμωρώσεων.

τιμωρητῆρ-ηρος (ὁ) ἐκδικητής, τιμωρητής : Ἡρ.5,80 τούτων .. δοκῶ ἡμῖν Αἰγινιτέων δέεσσι τὸν θεὸν χρεῖσαι τιμωρητῶν γενέσθαι.

τιμωρητής (ὁ) μτγν. τιμωρός, ἐκδικητής : Πά Μασκ. 2,4,16 τούτους πολεμίους καὶ τιμωρητὰς ἔσχον.

τιμωρητικός-ή-όν ὁ ἐχων τῶσιν πρὸς ἐκδίκησιν, πρὸς τιμῶριαν (ἀντιβ. τὸ συγγνωμονικός) : Ἀριστ.ΗΝικ.1126a,2 οὐ γὰρ τιμωρητικὸν ὁ πρῶς, Πλούτ.Σόφρ. Ἄλλ.Κοριολ.4 τὸν ἥκιστα γὰρ θεραπευτικὸν, ἥκιστα πρῆπει τιμωρητικὸν εἶναι· || τὸ οὐδ.πληθ. ὡς αὐτ. πρόξες τιμωρίας : Ἀριστ.Ρητ. 1369f,12 διὰ θυμὸν δὲ καὶ ὀργὴν τὰ τιμωρητικά.

τιμωρητικός ἐπίρρ. μτγν. μετὰ τῶσας πρὸς τιμῶριαν, πρὸς ἐκδίκησιν : Χρῖστ.Στοιχ.3,179.

τιμωροτικός-ή-όν μτγν. ρημ. ἐπιβ. τοῦ τιμωρῶ β.βλ. ὁ δέξιος τιμωρίας, ποιητής : Διον.Ἀρεοπ.470C συγγνωστῶν, αὐ τιμωρητῶν ἢ ἀσθένεια.

τιμωρία (ἡ) κ. μων. νεωτ. κ. δημ., ἰων. τιμωρή βοήθεια, συνδρομή, ἐπικουρία : Ἡρ.3,148 μαθῶν δὲ ὡς ἄλλοισι διδοῦς τῶν ἀσάτων ἐφῆρσται τιμωρίαν, αὐτ.5,90, Θουκ.1,69· || μτ. γενικ. προσ. ὡς ἄντικ. τιμωρία τινὸς βοήθεια ὀρεψιλομένη καὶ παρεχομένη τινὶ : Ἀλκιφρ.112,9· || φρ. τιμῶριαν ποιῶμαι βοθηθῶ, συντρέχω, μτ. δοτ. προσ. : αὐτ. 1,124 μὴ μέλλετε Ποτειδέαταις τὴ ποιησθαί τιμωρίαν .. ὑπὸ ἴωνων πολιορκουμένους· 2) εἰδ. ἰατρικὴ συνδρομή, περιθάλφις : Ἰνν.Διατρ.18 παραρηλῆσται εἰσιν αἱ τιμωρία· 3) κ. νεωτ. κ. δημ. βοήθεια πρὸς ἀδικηθέντα, δθ. ἀνταποδοσις ἐπενεχθείσης ζημίας, βλάβης εἰς τῶα, ἐκδικήσις, ποιητής : Ἡρ.7,8α' ἄμα δὲ τιμωρίαν τε καὶ τῶσιν γινόμενην, Πλάτ.Πολ.519Α· || μτ. γενικ. δηλοῦσι τὸ πρῶς. ὑπερ ὄμ ἢ ἐκδίκησις : Εὐρ. Ὀρ.425 πατρὸς δὲ δὴ τί α' ὠφελεῖ τιμωρία· || ὄμ. μτ. γενικ. δηλοῦσι τὸ πρῶμα δι' ὃ ἢ ἐκδίκησις : αὐτ.400 μανίαί τε μητρόε αἵματος τιμωρία (ἰδὴ τὴν μητροκτονίαν) κ. ἐμπερῶθ. : Ἡρ.1,123 οὐκ ἔνῳρα τιμωρίαν ἐσομένην ἐς Ἀστυάδας, Ἀντιφ. 6,6, Λυκούργ.140 τὴν κατὰ τῶν προειδόντων τιμωρίαν, Δμ.317 ἀδικεῖ τῆς ἐκῶν ; ὀργῆ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ· || εὐχρ. κ. ἐν συσκευ. μετὰ τῶν ποιῶμαι, λαμβάνω ἐπὶ τὸ ἐνεργουμένη τὴν ἐκδίκησιν : Δμ.523· || ὄμ. κ. μτ. γενικ. προσ. ὡς ἄντικ. : Ἀνδοκ.4,18 τούτου δὲ ταιαυτὰ πράξεοντος οὐδέμιν οὐδέεις .. τιμωρίαν ποιεῖται· κ. ἐμπερῶθ. : Δμ.702 τιμῶριαν ὑπερ ὡν ἐπεθόνθειν λαβεῖν· ὄμ. τιμωρίας τυγχάνω λαμβῶν ἐκδίκησις : Θουκ.2,74, Ξεν.Κ21,4,6,7· || ὄμ. ἐν συσκευ. μετὰ ρ., ἐπὶ τὸ ὕφιστασμον τὴν ἐκδίκησιν : Αλοχ.Πέρσ.473 πικρὰν δὲ ποῖς ἐμὸς τιμωρίαν κλεινῶν Ἀθῆνων πύρε, Θουκ.2,53, αὐτ.6,80, Πλάτ.Νόμ.905Α, αὐτ.Γοργ.472I) ἀδικῶν δὲ δὲ βουδαιμῶν ἔσται ἄρ' ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας ; κ. κτ. πληθ. τ. : Ἀντιφῶν.247 λαμβάνει τὰς ἀτίους τιμωρίας· || εἰδ. τιμῶριαν δίδωμι τινὶ παρεχῶ τινὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδίκησεως : Δμ.623· 4) εἰδ. περὶ τὴν ὄπῃ τῆς πολιτείας ἐπιβαλλομένης ποιητής, κατὰ τὸ ποινικὸν κολασμοῦ, κτ. πληθ. : Πά Μασκ.2,6,26 εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξελοῦμαι τὴν ἐξ ἀνθρώπων τιμῶριαν ὄθ. κ. : Πλούτ.Ἀρτέ.14 ἐκέλευσε τοὺς ἐπὶ τῶν τιμωρικῶν .. λαθόντας τὸν ἀνθρώπων ἐφ' ἡμέρας δέκα στρεβλοῦν· || ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τῆς θεας δίκης κακὸν πλῆθὸν τινὰ ἀσέβησαντα πρὸς τοὺς γραπτοῦς ἢ ἀγράφους κανόνες τοῦ δικαιοῦ ἢ τῆς ἠθικῆς : Ἡρ.2,120 ὡς τῶν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλα εἰσὶ καὶ αἱ τιμωρίαὶ παρὰ τῶν θεῶν, Πάπ.μγ. ἔξορκίω σε .. κατὰ τῶν ἐπὶ τῶν τιμωριῶν τεταγμένων· 5) δημ. ταλαιωρία.

τιμωρίζω Ἐπιγρ. τιμωρῶ.

τιμωρός-όν κ. νεωτ. συνηρ. τ. ἀντὶ τοῦ τιμωροῦ ἰσραεμλιαντος ὡς δωρ. τ. : Πινδ.Ο 9,84, Αλοχ.Ἀγ.514, Εὐρ.ἀπ.318,4I, μτγν. ἐπ. τιμωροῦς (Ἄπολλ.Ρ 4,709, αὐτ.4,1358I, ποιητ. οἰτ. κ. τιμωροῦ (ὡς ἐκ τ. τιμωρῶ : Αλοχ.Ἐκ.42I, ὁ βοθηθῶ, ἐπικουροῦς, ὁ συντρέχων : Ἡρ.2,14I αὐτὸς γὰρ οἱ πέμψειν τιμωροῦς αὐτ.7,17I, Θουκ.4,2 ἡδὲ ἐξήκοντα παρεπλέευσσαν τοῖς ἐν τῷ θρεῖ τιμωροί, Ἀπολλ.Ρ 4,1358· || εἰδ. ἐπὶ προστάτων θεῶν : Αλοχ.Ἀγ. 514 τὸν ἐμὸν τιμωρον Ἐρμῆν, Ἀπολλ.Ρ 4,1730 Ἀπόλλωνα .. Ἀνάφης τιμωρον· 2) ὁ βοηθῶν, συντρέχων ἀδικηθέντα, δθ. κ. ὁ ἐκδικῶν τινα, ὁ ἐπανορθῶν ἀδικῶν ἢ ἀνήθικων προξῆν ἐκτελεσθεῖσαν κατὰ τῶος, ἐκδικητῆς τιμωρητής, μτ. γενικ. προσ. : Αλοχ.Ἀγ.1280 ἔσει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὐ τιμωροῦς, αὐτ.1324, 157B, Σοφ.Ἡλ.81I ἐσ πατρὸς ἔξενι ζῶντα τιμωρον ποτε κάμωυ ταλαίφης αὐτ.1156· ὄμ. μτ. δοτ. τοῦ πρῶς. : Ἀντιφ.1,2 ὄμ. κ. μτ. γενικ. δηλοῦσι τὸ πρῶμα δι' ὃ τις

ἐκδικεῖται : Σοφ. Ἡλ.14 κἀθεβρεφάμην τασόνδ' ἐς
 ἴδης, πατρὶ τιμωρόν φόνου' 3) ἐκδικητής, τι-
 μωρητής, ἐπὶ πραγμ., λόγων, καταστάσεων, ἐνεργει-
 ῶν : Ἡρ.7,5 οὐτός μὲν οἱ ὁ λόγος ἢ τιμωρός, Σοφ.ἀν.107 δίκη κακῶν τιμωρός, Εὐρ.Ἔκ.843,
 Πλάτ.Νόμ.872Ε'. 4) ὡς αὐτ. ὁ ἐκτελεστής ποι-
 ῶν, δῆμος : Πολύδ.2,58,8' 5) τὸ τιμωρόν τὸ
 κῆρυξ : ΨΔιοσκ.4,78.

τιμωρῶ-ω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. τιμωρήσω
 (Ἡρ.4,119, Ἀντιφ.5,87), μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι
 (Εὐρ.Ἄλκ.733, Θουκ.3,58), ἄορ. τιμωρησάσθην
 (Πλάτ.Πολ.378Α), παθ. παρακ. τετιμωρήμαι |Θουκ.
 7,77, Λυσ.25,15' ἐν χρ. κ. ἐπὶ μέσ. σημ. : Ἀντιφ.3,2
 8, Λυσ.7,20, Ξεν.ΚΠ.7,5,32), ἄορ. παθ. ἐτιμωρή-
 θην (Πολύδ.1, δημ. τιμωρήθηκα, δημ. μτχ. παθ. παρακ.
 τιμωρημένος, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, συν-
 τρέχω, ἐπικούρω, βοηθῶ : Ἡρ.1,14 πέμψην ἀγ-
 γέλους ἐς Σπάρτην δεσησόμενους σφισί τιμωρέ-
 ιων, αὐτ.1,152, αὐτ.2,63, αὐτ.3,32, αὐτ.6,138, Σοφ.ΟΤ
 136, Εὐρ.Ὀρ.718 τιμωρεῖν φίλους, Θουκ.1,86 καὶ
 τοὺς ἐμμάχους αὐτ. περιόφμεθα, ἀδικουμένοι, οὐδὲ
 μελλήσομεν τιμωρεῖν' 2) εἰδ. ἐπὶ παρο-
 χῆς ἱατρικῆς βοήθειας, περιβόλῃσθε : Ἰνπ.Ἄρθρ.
 Π' 3) βοηθῶ τινά ἀδικήθηντα, ὅθ. κ. ἐπιβόλλω
 ποιῶν, τιμωρῶν, ἐκδικουμαι διὰ τὰ εἰς βάρος τι-
 νός τε διαπραχθέντα, μτ. ὁσκι. προσ. : Δημοκρ.261,
 Ἡρ.1,103, αὐτ.8,144, Εὐρ.Ἔκ.749 αὐκ ἂν δυναίμην
 τοῦδε τιμωρεῖν ἀπερ. τέκνοισι ταῖς ἑμοῖσι, Πλάτ.
 Συμπ.180Α κ. μτ. γενικ. κ. ὁσκι. : Ξεν.ΚΠ.4,6,8 ἡ-
 γορηκίμ σσι τοῦ παίδος . . . ὀπισθοποιοῖμαι (ἀμφ.
 ἀνάγν.) κ. μτ. γενικ. ἐμπροσθ. |Πλάτ. Λυσ.13,51 τιμω-
 ρόντες ὅπερ τὸ δῆμον ἂν αὐτοὺς ἀπέκτειναν,
 Πλάτ.Νόμ.907Β' ὅμ. μτ. αἰγ. τοῦ πράγμ. :
 Πλάτ. Ἀπολ.48C εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑ-
 ταίρω τὸν φόνον, καὶ Ἐκτορα ὀσπεκτεῖς κ. μτ.
 ὁσκι. τοῦ πράγμ. : Διον.Ἰ.Ρομ.4,77 τῷ θανάτῳ
 τοῦ πατρὸς τιμωρεῖν' κ. μτ. ἐμπροσθ. γενικ. : Πλάτ.
 Νόμ.907Β' || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Σοφ. Ἡλ.349 ἔμαθ'
 δὲ πατρὶ πάντα τιμωρομένοισι' || ἀπρσ. ἐν τῷ
 παθ. : Ἡρ.9,79 Λεωνίδῃ δέ, τῷ με κελεύεις τιμω-
 ρῆσαι, σφρι. μεγάλως τετιμωρήσθαι' 4) κ. νεώτ.
 κ. δημ. ἐν χρ. ἴδιως ἐν συνεκτ. μετ' αἰγ. προσ. ὡς
 ἀντικ. ἐκδικουμαι, κολάζω τινά : Σοφ.ΟΤ 140 αὐτ.
 107, Λυσ.13,42 τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀγόρατος ἀπέ-
 κτεινα, καὶ κελεύειν τιμωρεῖν ὅπερ αὐτοῦ ὡς
 φονεῖα ὄντα' || κ. παθ. κολάζομαι, δέχομαι τὴν
 ἐπιβόλην ποιῆς, τιμωρίας : Πλάτ.Γοργ.525Β, Λυσ.
 25,15, Πάπ. ὧν ἡμάρτομεν τετιμωρήμεθα, - τιμω-
 ρήμεθα γὰρ ὅσα κακὰ εἶχε κἀνεί' 5) κυρίως ἐν
 τῷ μέσ. τ. ἐκδικῶ ἑμαυτὸν κολάζων τινά, παίρω
 ἐκδίκησιν, μτ. αἰγ. : Ἡρ.3,53 ἀντὶ τοῦτον μεν Πε-
 ρσιδανδρος Κερκυραῖος ἐτιμωρήσεται, Σοφ.Φιλ.1258
 τῷ δὲ σὺ μανθι στρατῷ λέγεις τὰδ' ἐθέλων, ὅς
 σε τιμωρήσεται, Εὐρ.Ἔκ.756 ταῖς κακούσιν δὲ τι-
 μωραζόμενα σίλωνα τὸν ἑβρῆνατα δουλεύειν θέλω,
 αὐτ.882, Ἀντιφ.2,3,11, Θουκ.1,121 ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ
 τιμωραζόμενοι τοὺς ἑθρούς . . . Ξεν.Ἑλλ.5,4,34,
 Μέν. τίλως κωμψόδιος Ὁ εἰαυτὸν τιμωροόμενος'
 || μτ. γενικ. πράγμ. κολάζω τινά, ἐπιβάλλω τινὶ τι-
 μωρίαν ἐκδικουμένος διὰ π. : Ἡρ.3,145 καὶ σφεας
 ἐγὼ τιμωρήσομαι τῆς ἐνθάδε ἀπίστας, Εὐρ.Π.1558,
 Λυσ.6,21 Πλάτ.Συμπ.213D κ. ἐμπροσθ. : Ἡρ.6,135
 βουλόμηναι μὴ ἀντὶ τοῦτον τιμωρησάσθαι θεο-
 πρόπου, Λυσ.14,2' ὅμ. μτ. αἰγ. τοῦ πράγμ. : Εὐρ.
 Ἄλκ.733 ἢ τὰρ Ἀκαστος ὀσκέτ' ἑστ' ἐν ἀνάδρα-
 σιν, εἰ μὴ α' ἀκέλευθ' αἰμα τιμωρήσεται, αὐτ.
 Κικλ.695' || κ. ἀπολ. ἐκδικῶ ἑμαυτὸν, ζητῶ τὰ
 λάθω ἐκδικῶν : Ἡρ.3,49, αὐτ.7,81, Λυσ.13,84,
 Ξεν.ΚΠ.5,5,19 παρεκάλουν ἐγὼ ὅπως κοινή μεν
 αὐτοὺς διώκοιμεν, κοινή δὲ τιμωροίμεθα' μετ' ἔξ-
 ηρτ. προτ. : Ξεν.Ἀν.5,4,6 ἔξεστι θινῶν . . . τιμωρή-
 σασθαι εἰ τί ποτε ὄρας αὐτὸν ἀδικήσαντα μτ. ἐμ-

προσθ. διορ. : αὐτ.Ἀν.1,34' || τὸ οὐδ. τῆς μτχ.
 μέλλ. τὸ τιμωροόμενον ὡς αὐτ. ἡ πιθανότης, ἡ
 δυνατοῦς ἐκδικήσεως Δημ.801 τὸ γὰρ τιμωροσέ-
 μενον οὐχ ὄπισται τῆς πολιτικῆς καταλυτικῆς
 6) ρηματ. π. τιμωρία, τιμωρία, τιμωρός,
τίνω διορ. τ. ὁσκι. τῆς προσ. ἄντων. αὐτ. ἰβρλ. κ.
 τῆνι : Πίνδ.Ο.11,94, Θεόκρ.2,11' || ὅμ. αἰγ. τοῦ αὐ-
 τ. Κορίνθ.4, Πίνδ.Π.8,68, Θεόκρ.Π.39, αὐτ.11,55.

τινάγματος (τὸ) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια
 καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τινάσσω βλ., ἡ κατάστα-
 σις τοῦ τινάσσομαι, σείσις, βίαια ἡ σπασμώδης
 κίνησις, κλονῶν, τράνταγμα : ΠΔ Ἰώδ.28,26, Κλαυ-
 διαν.ἐν.ΑΠ.9,139 παλλομένοισι τινάγμοισι χαλκὸν
 ἄρασσει' || δημ. εἰδ. ἀνακίσης βίαια διὰ τῶν
 χειρῶν ἢ διὰ ῥάβδου πρὸς ἀπόσεισιν τοῦ κομπο-
 τοῦ : δὲν ἔγινα καλὸ τὸ τινάγμα τῶν σκεπα-
 σμάτων' 2) μτφ. σκίρτημα, ἀνόητοις ἐσωτε-
 ρικῆ : ΑΠ.8,159 πόθοιο τινάγματα.

τινάγρός (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. σείσις, σάλαμα, βί-
 αιος, σπασμώδης κλονισμός : Πλούτ.Ἡθ.258C,
 Σωρ.2,29' 2) εἰδ. ἡ διάσεισις δένδρου πρὸς
 κατάρριψιν τῶν κερπῶν : Πάπ.

τινάξω δημ. τ. τοῦ τινάσσω βλ.,
τινάκτεira (ἡ) ποι. ἢ σείσωμα, διασεισμός :
 Αἰσχ.Πρ.924 γῆς τινάκτεiran . . . τρίαίναν.

τινακτοπήληξ-τικός Ἡσ. σείσις/σάλαμα,

τινάκτρια (ἡ) μον. τινάκτρια βλ., κ. Μανασσ.
 Χρον.3553' 2) μτφ. ἡ προκλονοῦσα σκίρτη-
 σιμα, παλμός : Φιλῆς 268 χωρεῖ πρὸς ὄρηας ἀ-
 κρατῶς τινακτρία.

τινάκτερος (τὸ) ὁ τινάσσωμα, διασεισμός :
 Σοφ.Τρ.502 Ποσειδάων τινάκτορα γαῖας,

τινάξ δημ. ἄορ. ἄντων. ἀντὶ τοῦ τίς ἐν σπαν.
 χρ. κ. μον. κτ. ὄνομ. τοῦ ἀρα. 18, ἐρωτηματικῶς

τινάσσω κ. νεώτ., δημ. τινάξω, μέλλ. τινάξω
 (ἀπα. : Εὐρ.Βάκχ.253), ἄορ. ἐτίναξα ἱλ.Υ.57, Σοφ.Φ.
 42), ποι. κ. δημ. τίναξα ἱλ.Πίνδ.Ο.9,30), παθ. μέλλ.
 ἐτινάξομαι (ἀπα. : Εὐρ.Βάκχ.587), ἄορ. ἐτινάχθην
 (Πλούτ.Κίμν.1), δημ. ἐτινάχτηκα, ἐπ. γ' κληθ. ἐτίνα-
 χθεν ἱλ.Π.348), γ' ἐνικ. ἔπειρα. τετινάχθαι ἱλ.Π.
 Φυσ.14), μτχ. β' ἄορ. τιναγείς (Στράβ.5,4,9), δημ.
 μτχ. παθ. παρακ. τιναγέμενος, κινῶ τὴ βίαιος, σείω,
 διασειῶ, ἀνοκίω, πάλλω ἴδιως ὅπλων : ἱλ.Μ.
 298 δύο δοῦρε τινάσσω, αὐτ.Υ.163 ἀτὰρ ὀπίσθω
 θαῖρον πρόσθεν ἔχε στέροιο, τινάσσει δὲ χάλ-
 κσαν ἔγχος, αὐτ.Χ.31), Αἰσχ.Πρ.917 τινάσσω πυρ-
 νῶνδον χερσὶν βέλος, Σοφ.Τρ.512 τάξαι καὶ λόγ-
 χας ῥοπαλοὺς τὸ τινάσσω, Ἀριστ.Βάτρ.340' || ὅμ.
 κ. μέσ. : Θεόκρ.22,185 ὡς δ' αὐτῶς ἄκρας ἐτίνα-
 ξται δοῦρατος ἀκμάς' 3) ἐπ. ἐμβάλλω εἰς κλο-
 νισμὸν, ἰσχυροῦς θοῶς, κλονίζω : ἱλ.Υ.57 αὐτὰρ
 ἔνεκρε Ποσειδάων ἐτίναξε γαστῆρ ἀπειροκίω,
 Ὀδ.Χ.88 θρόνον ποσὶ λακτικῶν ἐτίναξε' κ. παθ. :
 ἱλ.Ο.609, Ἡσόδ.Θ.680' || ἀναπόλλω : ΑΠ.9,58,9
 νεοῖρα κίθαρας τ' || νεώτ. κ.δημ. εἰδ. ἀνακίω,
 κινῶ διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ ῥάβδου πρὸς ἀπό-
 σεισιν τοῦ κομποτοῦ : τινάξω τὰ χαλιὰ - τῆς
 κουβέρτης' φρ. τοῦ τίναξε τὴ γούνα τὸν ἐνακο-
 ποιῆσαι, τὸν ἐξυμύλιωσε' τινάξω τὸν γαστῆρ μου
 φρ. δηλαχτὴ ἀπεχέλαια' || ἀπορριπτὴν διὰ σεί-
 στας : τινάξω τὰ φηχουλα ἀπὸ τοῦ τραπεζομά-
 τηλα' κ. ποιητ. μτφ. : Γρην.Σκ.Τερρ.8,2 τ' αὐγίω
 δροσάπογο τινάξω | τοῦ ἵππου τ' ἀποκάρωμα'
 || ἐπιτάσσω, ἐκσπεφονίζω : τὸ τινάξω τῆς κη-
 ρέκλα στοῦ κεφάλαι' || φρ. τινάξω τὸν ἀέρα ἐπι-
 φέρω τὴν καταστροφὴν τινος δ' ἐκρήθειος : ὁ
 Σαρματῆλ τινάξε τὸ Κιουχίμ στὸν ἀέρα' ὅμ. φρ.
 τινάξω τὰ μυαλὰ μου (στὸν ἀέρα) διαρρη-
 γνῶ διὰ σφαιρῆς πυροβόλου ὄπλου τοῦ κρανίον
 μου, αὐτοκτονῶ με ποτὶδ' || καταφέρω βίαιον
 πλῆγμα, δυνατὸ χτύπημα : τοῦ τίναξε ἐνα χα-
 στοῦκα' || φρ. τινάξω τὰ κόλια - τὰ πέταλα

κ' ἀπλώς τὰ τινάξω ἀποδηξέω· Ἄρτ.Βατοπ. τινάξε τὰ κάλα ὁ καλόγερός μου· 3) μέσ. τινάσσομαι ἴσταιμι ἀπότομος κ' ἐν εἰδ. σμψ. ἀνακρίτω, ἀναπηδῶ ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὄψισταμι τὴν ἐπίδραση βίαιως, ἀπότομος ἐκδηλούμενου συναίσθηματος, σίον ἐκλήξεως, φρόδος, χαρᾶς· Ἄπολλ.Ρ.641· 4) ὄμ. τοῦ μέσ. ἐν ἔνεργ. σμψ.: Ὀδ.Β.151 τινάξασθην περὰ πυκνὰ· 5) ρηματ. π. τίνομαι, τινάγμαι, τινάκτεται, τινάκτωρ.

τινάχτης (ή) δημ. ὁ ἑλκασσοῦσας πυρετός. **τινή** ὄμψ. τ. ἐν χρ. παρὰ Ἰταρινότιος ἀντὶ τῆν βλλ.: Ἄπολλ.Δύοκ. Ἀντων.82,13.

τινθαλέος α-ον μτψ. θερμῶς, διάθερμος, ζεστός· Νίκ. Ἀλεξ.445 τινθαλέω ποτῶ, αὐτ.463.

τινθός ὄν Ἡσ. κτινθόν· ἐφθόν· 2) ὡς οὐα. ὁ ἀτύθος ὁ ἐκ χύτρος, ἐκ λέβητος· Λυκάφρ.36.

τινθυρίξ μτψ. ἐπὶ πτηνῶν, τινθυρία, κῆνος ποῦ τοῦ· Κολλ.Τομδ.1,258.

τινθῶλη (ή) νεώτ. μέγιστο ἐκ κῆνεως κοινῆς πολυδουλοκλήσεως μετὰ χωριόχου φευδοργούρου καὶ βενζίνης ἢ γλυκερίνης, χρησιμοποιοῦμενον διὰ συγκολληθεῖς ἠλεκτρικῶν ὄργανων.

τινίμαι κ. μσψ. ποι ἀντὶ τίνονται, ἀπαφρ. τίνοσθαι Ἰσοδ.Ἐργ.711, τιμῶρ, καλόξω τινά, μτ. αἰτ. προσ.: Ἰλ.Γ.279 οἱ... ἀνθρώπων τίνεσθον, ὅτις κ' ἑπιρκοῦν ὁμόση, Ὀδ.Ν.214 (Ζεῦ) τίνας αἰτῆς ὄσῃς ἀμάτη, Πλουτ.Κράσα.21, Εὐστ.Πον.305,7· μτ. αἰτ. δηλοῦσας τὸ πρᾶγμα δι' ὅς τιμωρεῖται· Ὀδ.Ω.326 μνηστῆρας κατέπεσον ἐν ἡμετέροις ὄμοιοι, λῶθην τίνεμον θυμολαγέα καὶ κακὰ ἔργα· 2) ζητῶ, λαμβάνω ἐκδίκηση, ἐκδικῶμαι τὴν, διὰ τὴν· Ἰσοδ.Ἐργ.804, Εὐρ.Ορ.323 σήματος τίνεμαι δικαν, τίνεμαι φόνον· ἄπολ. ἀνταποδίδω κακόν· Ἦρ.5,77· 3) ἐπιβάλλω ὡς ποιήν, ὡς τιμῶνται· Ἰσοδ.Ἐργ.711 τίς τόσα τίνεσθαι· κ. ἐπὶ τοῦ δεχομένου τὴν ποιήν· Μακεδ.ΑΠ.11,374· 4) ἐπὶ καλῆς σμψ. ἀνταμειβῶ, ἀνταποδίδω· Ὀμπ.Κυν.2,349 τίνεμον κομιδὴν παιδοτροφίης ἀλεγεινῆς· 5) τὸ ἔνεργ. μ. παρὰ μτψ. πληρῶν, ἐκτίνω ποιήν· Πλουτ.Βροστ.33, Ὀκλυμ.Ἰστ.435D.

τινώ, ἰων. ποροτ. τίνεσκον Ἰσολλ.Ρ.2,475, μέλλ. τίω· Ὀδ.Θ.348, Αλοχ.Χο.277, Σοφ.Α.1103, κ. τίεω Ἰνιγρ.Πάπ.1, ὄμψ. τίεσαι Ὀδ.Ω.352, Πινδ.Ο.258, Σοφ.ΟΤ.861, κ. ἔτεισα (ἀπ.: Ἐνιγρ. Δηλου, Λοκρίδοι, παρὰ κ. τετίκα (ἀπα.: Ἐνιγρ.Δελφῶν, μτψ. παρὰ κ. τετίκως [Λυκάφρ.756] ἢ τετίκως [Ἰούτ., δ. γρ. κῶδ.], μέσ. τίνομαι Ἰσογν.2041, μέλλ. τίσομαι ἢ ἰδ. γρ. κῶδ.) τίεσομαι Ὀδ.Ν.151, ὄμψ. ἐτίεσθην ἢ ἰδ. γρ. κῶδ.) ἐτίεσθην Ὀδ.Γ.1971, ποδ. ὄμψ. ἐτίεσθην κ. ἐτίεσθον (ἐξ.: Ἐνιγρ.), παρὰ κ. τίεσαι ἢ τίεσομαι (Πλάτ.Φαῖδρ.257Α) (τίνω π. ἐπικίτος ὡς κ. π. Θεογν.11, Ἡρώνδ.2, Σι.ΑΠ.7,657· τίνω παρὰ τραγ., ὡς καὶ π. Πινδ.2,24, Αλοχ.13,31 ὡς καὶ παρὰ τοῖς μεταγενετέροις ἐπιγραμματοποίσι, Σιμψ.251, Μορκ. Ἀργ.Α.9,2861· πληρῶν, καταβάλλω τὴν ἀμφελοῦμενον, ἀπολλάσσομαι ὑποχρέωσας διὰ τῆς καταβολῆς, τίς ἀνταποδοσέας τίνας, μτ. αἰτ.: Ἰλ.Σ.407 Ἐτίειθι ζω-ἀγρία τίνεσι, Σοφ.ΟΚ.675 δασμόν οὐ μικρόν τίνεσι, Ξεν. Ἀπομν.1,254 αὐτοῖς μισθὸν τίνεσι· μτ. γενικ. τοῦ ποδύματος δι' ὅς τις καταβάλλει πληρωμὴν ἀποζημιώσεως· Ὀδ.Μ.382 ἐλ δέ μοι οὐ τίσοσι βῶν ἀπικίεσθε ἀμοιβήν· 2) ἀνταμειβῶ τινά, ἀνταποδίδω κακόν ἀντὶ καλοῦ, πληρῶν κῶποιον ἢ κατὰ καλὸ πού μὲ ἐκαμε· αὐτ.Ξ.166, Αλοχ.Πρ.985 καὶ μὴν ὀφείλω γ' ἀν τίνωμι αὐτῶ χάριν· 3) εὐχρ. Ἰδίως ἐπὶ κακῆς σμψ. ὀπιστον ζήμιαν ἐπανορθῶ διὰ προστίμω, δι' ἐπιβλήθεισας πεινής, κακόν τὸ ὄπιστον ἐπαιροῦσθαι, ὄψισταμαι ἐπιβαλλόμενον τιμῆμα διὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἔνεργηθεῖσαν πράξιν· Ἰλ.Γ.289, Ὀδ.Β.193 σοὶ δέ, γέρον,

θῶην ἐπιβήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων ἀσάχλω, Πινδ.Ο.253, Αλοχ.Πρ.112 τῶνδ' ἐπιβήσομεν ἀπλοκλήματων τίνω ὑπαίθεσις δασμοῖσι προουλοῦμενος Σοφ. Ἰλ.298 ἄλλ' ἄλλ' τοῖσι τοῖσι αὐτῶ γ' ἀξίαν δίκην, Πλάτ.Νομ.905Α τίσεις δέ αὐτῶν τὴν προήκουσαν τιμῆριαν, Θεοδέκτ.109, ΚΔ.Θεσο.2,1,9 δίκην τίσοισιν δλεβρον αἰώνιον ἀπὸ προ-σώπου τοῦ Κυρίου· μτ. δοτ. δηλοῦσας τὴν ποιήν· Αλοχ. Ἀγ.1529 Εἰφοδῆλῳ θανάτω τίεσας ἀπκρ ἔρξεν, αὐτ.1430· μτ. αἰτ. δηλοῦσας τὸ πρᾶγμα δι' ὁ παρέχει τις ἐξέλεωσον, δι' ὁ τιμωρεῖται· Ἰλ.Α.42 τίνεαν Δασοαί ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν, αὐτ.Λ.142, αὐτ.Φ.134, Ὀδ.Ω.352, Ἰσογν.735, Αλοχ. Ἀγ.537 διπλά δ' ἔτεισαν Πριαιμιδῶ θ' ἀμάτη, Εὐρ.Ορ.531· μτ. σααν. μτ. αἰτ. προσ. δηλοῦσας τὸν βλαθέτω· Ἰλ.Ρ.34· μτ. δοτ. δηλοῦσας τὸ πρᾶγμα δι' οὐ ἐπιτυγχάνει τις τὴν ἐξέλεωσον, ὁ ὀποῖται· Ὀδ.Χ.218 σῶ δ' αὐτοῦ κρῆσται τίσεις, Αλοχ.Χο.277 αὐτὸν δ' ἔρασα τε φιλῆ ψυχὴ τάδε τίεσιν μ' ἔχοντα πολλά δροστηρῆ κακὰ· 4) μέσ. τίνομαι ἀνταποδίδω προσληθῆν, γενόμενον μοι κακόν, ἐκδικῶμαι προσζητηθεῖσόν μοι βλάθην, τιμῶρ, μτ. αἰτ. προσ.: Ἰλ.Β.743 ὄθ Φήρας ἐτίεστο λαχνηνέτας, Ὀδ.Γ.197, Ἦρ.1,10, Σοφ. ΟΚ.996· κ. μτ. γεν. δηλοῦσας τὸ δάκρυμα· Ἰλ.Γ.366 ἦ τ' ἐφάμην τίσοσθαι Ἀλέξανδρον κενόκοιτος, Ἰσογν.204, Ἦρ.4,118· μτ. αἰτ. τοῦ πρᾶγμ. λαμβάνω ἐκδίκηση διὰ τὴν· Ἰλ.Ο.116 μὲν νῦν μοι νεμεσῶσθε... τίεσασθε φόνον υἱὸν ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, αὐτ.Τ.208, Ὀδ.Ψ.31· μτ. διπλ. αἰτ. προσ. κ. πρᾶγμ.: Ἰλ.Γ.351, Ὀδ.Ο.236 ἐτίεστο ἔργον αἰκίης ἀντίθεον Νηληΐα, Εὐρ.Μήδ.1316 τὴν δέ τίεσμαι δίκην ἰδ. ἀνάγμ.1· μτ. δοτ. δηλοῦσας τὸν τρόπον, τοῦ μέσον· Αλοχ.Ἐπ.638 ἢ ζῶντ' ἀμιασθῆρα τῶς ἀνδρῆλῆτην ψυγὴ τὸν αὐτὸν τόνδε τίεσασθε τρόπον· ἄπολ. λαμβάνω ἐκδίκηση, ἀνταποδίδω κακόν· Ὀδ.Ν.15 ἡμεῖς δ' αὐτε ἀειροῦμενον κατὰ δῆμον τίεσμεθ', αὐτ.Μ.378· 5) ὄμ. τοῦ μέσ. ἐν καλῇ σμψ. ἀνταποδίδω καλόν· Πινδ.Π.2,24 τὸν ἐεργέταν ἀγα-νέας ἀμοιβᾶς· 6) τίνεσθαι· 6) ρηματ. π. τίσις.

τίον Ἡσ. εδειξέον.

τιό τιό μμῆσις τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν· πρβλ. δημ. τίου τίου· Ἀριστοτ.Ορν.237 βῶλον ἀμφι-τιτυβίξθε' ὡδε λεπτόν ἀδορμα φωνᾶτ' τιό τιό τιό.

τίσις αἰολ. τ. δοτ. πληθ. τοῦ τίς· Σοφ.Ι60113).

τίος, τίσις, τίω δωρ. τόποι γενικῆς τοῦ οὐ· Ἄπολλ.Δύοκ. Ἀντων.356C.

τιός βωιατ. τ. ἀντὶ τεός, σός· Ἄπολλ.Δύοκ. Ἀντων.106,11.

τίποτα δημ. τίποτε βλλ.

τί ποτε· τί ὅρα, τί τάχα· Σοφ.Φιλ.914 τί ποτε λέγεις, ὡ τέκνον· ὡς οὐ μανθῶνα.

τίποτε νεώτ. δημ. κ. τίποτα κ. τίποτις κ. τίποτοι κ. τίποτις κ. τίποτας κ. τίποτοις κ. τίποτα κ. τίποτις (ἐκ τῶν τί κ. ποτι) ὄμψ. ἀντων. τί, κατὶ· ἐπῆται τίποτες· ἀν μῆθος τίποτα πού μ' ἐνδίασῆται, γράφει μοι· κ. ἐν ἀρπῆτ. ἐκφορᾶ· δὲν εἶπα τίποτε ἀπολότως, δὲ θέλω ν' ἀκούσω τίποτα· ἢ ἐν χρ. κ. ἐπιθετικῶς· ἔχεις τίποτε φιλά ὄπῳ σου; 2) σπουδαῖον τὸ, σημαντικόν, δεξινολόγω, μενείας, συζητήσεως· εἶναι τίποτε αὐτὸς ὁ δικηγόρος; [ἔχει εἶπαι τινα]. ἢ ἐπὶ ἐλδ. νόσου, ἢ σοβαρῶς, ἢ ἄξια τῶ ἀνησυχίῃσιν τινά· μὴ φοβῶσθαι ἢ ἀρρώσθαι σου δὲν εἶναι τίποτα, - φοβοῦμαι μὴν ἔχω τίποτα· 3) μετὰ τοῦ οὐδ. ἄθροον, ἐλάχιστον, μηδωμῶν· μὴ ἐκείνω τὸ τίποτα ἔκαμε λεπτῶ, - θυμῶναι μὲ τὸ τίποτα [ἴδου σοβαρῶς οἴτιος]. 4) ἐν εἰδ. γρ. ἐλλειπτικῶς, ὡς φιλόφωνον ἀπάντησις εἰς τὰς λέξεις εὐχαριστώ, εὐγνωμῶν· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν κόπο σας - παρακαλῶ

τιποτέ 5) φρ. άλλο τίποτε εις μεγάλην ποσότητα. με τὸ παραπάνω: ἐργάζεται - τρώει πολυῶς.—**ΆΛΛΟ** τίποτε.

τιποτένιος-α-ο δημ. ἀσήμαντος, μηδαμινός ἀνάξιος λόγου, μείνας: ἔχει ἐνα τιποτένιον χρέος κ. ὥςως εἶναι πολὺ στενωχωρημένος. - πλερε μιά προίκα τιποτένια: 2) ἐπί προσ., ὁ ἀνευ ιδιαίτερως ἠθικῆς ἀξίας, εἰτελής, αὐθιγανός: τιποτένιος ἄνθρωπος, - τιποτένια γυναίκα.

τίπη: ἐπ. συγκεκομμ. τ. τοῦ τί ποτε; βλλ., διατή τάχα: 'Ἰλ.Ζ 254 τέκνον, τίπη λίπών πόλεμον θρασύν εὐλαλοῦσθας; Ἀισχ. Ἀγ.975 ἢ σὺ γνάμης πᾶσαν ἐκβλήψην πρὸ θαυσαυμένου φωνήεντος: 'Ἰλ.Δ 243 τίφθ' οὕτως ἔσπητε;

τίρ λακων. κ. ἡλειιακός τ. ἀντί τίς: Ἡσ., Ἐπιγρ. **τίρα** μῦλα δημ. κέλευσμα ναυτικών, δι' οὗ διατάσσεται ἡ κατά τὰς ἀναστραφάς καὶ ὑποστραφάς τοῦ πλοίου μεταβολή τοῦ πετάσματος: παροίμ. αἰσράντα χρόνια γεμίζεις καὶ πάλι τίρα μῦλα (ἐπὶ γὰρ μὴ εὐδοκιμησάντων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των καὶ ἀναγκασθέντων ὄπως ἐνασπλάδωσι τὸ ἀρχικόν των ἐπάγγελμα).

τιραμολάρω δημ. ναυτ. μεθέλωκω. 2) μεταβάλλω πέτασμα κατὰ τὴν ἀστροφὴν τοῦ πλοίου: πρὸλ. τίρα μῦλα: ἢ ἡ πράξις τιραμολάρωσας.

τιράντα ἡ (ἰταλ.) δημ. συνθ. κτ. πληθ. τιράντες ἀναρτήρες περισκελιῶν. 2) εἶδος δοκιμίων ἐκ στερεοῦ σφάσματος ραπτομένων κατὰ τὰ ἄνω καὶ πλάγια ἑκάστου ὑποδήματος, ἵνα ἐλαττωνταὶ ταῦτα κατὰ τὴν εἰσάγαγν τῶ ποδός, ἄ. ἀφιά. 3) ναυτ. διήγημα βλλ.

τιρος (Ἡσ. «θερούς».)

τιρολιτής (ὁ) νεώτ. ὀρυκτὸν ἀποτολεῖον ἔνυδρον ἀρσενικόν ὄλας τοῦ χαλκοῦ.

τιρτίρι (τό) δημ. ἐπίχρυσον αὐρμα κεντήματος.

τιρῶνας (ὁ) (λατ.) πᾶν. ἄ. τείρων, νεοσὺλλεκτος.

τίς; **τί**; ἄνωγν. ἐρωτημ. κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἡλει. κ. λακων. τίρ, γενικ. ἐπ. κ. ἰων. τέο ('Ἰλ.Β 225, 'Ἡρώδ.8,1) κ. τεὸ ('Ὀδ.Ο 509, 'Ἡρ.5,106), τραγ. κ. ἀττ. τοῦ ἸΑισχ.Πρ.64, 'Ἀριστφ.Νεφ.1223), ἰων. τραγ. κ. ἀττ. κ. τίνος ('Σιμωνίδ.154, 'Ἡρ.6,80, Ἀισχ.Πρ.563, Σοφ.Α1.892, 'Ἀριστφ. Ἀχ.588), δατ. ἰων. τίφ ('Ἡρ.1,11) ὁ αὐτ. τ. κ. διὰ τὸ θηλ. γέν. (αὐτ.4,155), τραγ. κ. ἀττ. τίφ (Σοφ. Ἀντ.401, Δημ.359), ἀισλ. τίφ (Σαπφ.104) κ. τίνι (Πίνδ.Ν 7,57, Ἀισχ.Πέρσ.715, Σοφ. ὈΤ 10, 'Ἀριστφ. Ἀχ.919, 'Ἡρ.3,38, Θουκ.1,80, Δημ. 492), αἰτ. τίνα ('Ἰλ.Ε 703) οὐδ. τί (αὐτ.Α 362), δυνικ. τίνε ('Ἀριστφ. Ὀρν.107), πληθ. ὄνομ. τίνες ('Ὀδ.Α 172), οὐδ. τίνα (Πλάτ.Φαίδ.102Α, Ἀλοχιν.2,8), Ἰνπαρχ.1,4, Γέμ.17,12, Κδ 'Εδρ.5,12), γενικ.έπ. τέων ('Ἰλ.Ο 387, 'Ὀδ.Υ 192) κ. ὄμ. μονοσὺλλ. (αὐτ.Ζ 119, αὐτ. Ν 200), τραγ. κ. ἀττ. τίνων ('Σοφ. Ἡλ 1478, αὐτ.ΟΚ 2, 'Ἀριστφ.Νεφ.1089), δατ. τίνι ('Σοφ. ὈΤ 1126, 'Ἀριστφ.Βάτρ.1455, Πλάτ.Πολ.332D) κ. τοῖσι (Σοφ. Πρ.984), ἰων. τέοσι ('Ἡρ.1,37), ἀισλ. τίοσι (Σαπφ. 168), αἰτ. τίνασ ('Σοφ.ΟΚ 115, 'Ἀριστφ. Ὀρν.370), οὐδ. τίνα ('Ἀρρ. Ἐπικτ.1,30,3), βιοιστ. τά (Πίνδ.Ο 1,82), μεγαρ. σά ('Ἀριστφ. Ἀχ.757, αὐτ.784), τ. Ὀμ. ἐν χρ. ἐκ τῶ πληθ. μ. ἢ ὄνομ. τίνεσ, κ. γενικ. τέων, ἢ δατ. ἐν. κ. πληθ. δέν ἀναπταίνω; ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν προσώδιαν παρατηρητέον ὅτι τὸ τίς ὥς κ. τὸ ὄνορ. τίς ἔχειται τὸ ἰ βραχὺ ἢ ἐν πάσει ταῖς πτώσει, πληθ. ὄνου τὸ τί γίνεται μακρόν ἐν τῇ μετρικῇ ὄρει, οἷον ἐν 'Ἰλ.Ζ 462: τὸ τί οὐδέποτε πᾶσαι ἐκβλήψην, ἐπιτροπόμενης τῆς χουμυθίας μετὰ τὸ τί π. τοῖς κομ., οἷον ἐν 'Ἀριστφ. Ὀρν.149, αὐτ.Πλ.94, αὐτ.Νεφ.82, αὐτ. Ὀρν.1036, αὐτ.Νεφ.80: τοῦτο σπουδαιότενον π. τραγ. ἸΑισχ. Ἐπ.208, αὐτ. 704, αὐτ.Εὐμ.902, Σοφ.Φιλ.733, αὐτ.Α1.873, αὐτ.Φιλ. 100, αὐτ.Φιλ.917, ἐν.εὐθεῖα ἐρωτήσις, οἷον πρῶσων ἢ ποῖον πράγμα, ποῖος, ποῖος: Πάδ.252 ὦ ξείνων, τίνες ἐστέ; αὐτ.Ε 299, αὐτ.Ρ 446, Ἀισχ.Πρ.

115 τίς ἀγῶ, τίς ὄδμᾶ προσέτα μ' ἀφειγής, ΚΔ Ματθ.5,13 ἐάν δὲ τὸ ἄλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλυσθήσεται; - τίς εἰς; - τίνα ζήτητε; - τίνος εἶναι τὸ παιδί; ἢ ἐν τῷ σμυ. ταῦτῃ τὸ τίς; τίθειται ἐν ἀρχῇ τῆς προτ., ἀλλ' ἡ θέσις αὐτῶ δύναται νὰ μὴ τηρηθῆ διὰ γραμματικῶν λόγων, οἷον δταν κεῖται μεταξὺ τοῦ ὄρθρου κ. τῆς γκ. ἡ τοῦ οὐσ.: Πλάτ.Συμπ.206Β, αὐτ.Γοργ.454 τῆς περὶ τὴν παιδείας ἢ ρητορικῆς ἔστιν τέχνη; αὐτ. Πρωτ.312D ὁ σοφιστῆς γὰρ τὴν σοφῶν, ἔεν. Ἀπομν.22,1 τοὺς τί ποιούντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνοκαλοῦσιν; ἢ ὄμ. δὲν τίθειται ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐμφάσεως: Σοφ.ΟΚ 412 ἄ δ' ἐννεπέεις, κλέουσα τὸ λέγειας; αὐτ. Ἡλ.1191, Θουκ.3,45 πόλις τε ἀφισταμένη τίς πω... τοῦτῃ ἀπεχέρισε; ἢ ἴδιᾳ ὄταν τὸ π. κεῖται ἐν τῇ ἀρχῇ: Εὐρ. Ἡρ.1246 θράσσεις δὲ δὴ τί, 'Ἀριστφ.Νεφ.239 ἄλλες δὲ κατὰ τί; Δημ.296 ἢ τὸ πρὸς, συγν. τίθειται κτ. γενικ. πληθ.: 'Ἰλ.Σ 182 τίς τ' ἄρ' σε θεῶν ἔμοι ἀγέλιον ἦκεν γ' ἢ κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ καταστῆσαν τὸ οὐδ. τί τίθειται συνθῆσως μτ. γενικ. ἐνικ. παντός γένους: Σοφ.ΟΤ 1174 πρὸς τίς κρίσεις; αὐτ.ΟΚ 1749 ἐλείδων ἐσ τίς; αὐτ.Α1.314 ἢ ὄμ. δὲν τίθειται ἐν ἀρχῇ, ὄταν ἐλέγῃ θέσιν κατηγορημάτων: Εὐρ. Φοῖν.123 τίς ὄνομαζέται γ; ἢ ὄβ. δύναται νὰ ἐξηγηθῆ ἡ σύνθεσις τὸ τίς μτ. δεικτ. ἡ κητ. ἀντὶ ἡ μτ. οὐσ. ἐνάρθρ. ἢ κ. μτ. πληθ. ἀντων.: Σοφ.Φιλ.1173 τί τοῦτ' ἐλέξας; αὐτ. Ἰν.114 τί ἐστί τοῦτῃ; Εὐρ. Ἀνθρ.548, 'Ἀριστφ.Νεφ.200, Πλάτ.Θεατ. 154B τί ποτ' ἐστίν, ἄ διανοοῦμεθα; αὐτ.Γοργ. 508B ἢ ὄβ. κεῖται τὸ οὐδ. τί ὡς κατηγορούμενον ἀρο. ἡ θηλ. ὑποκειμένου: Ἀισχ.Χο.983(997) τί νιν προείπων; Πλάτ.Χορμ.1541 τί σοι φαίνεται ὁ νεανίαςκος; ἢ φρ. τίς δ' αὐτὸς ἔρχαι; τίς εἰσὶν τὸ ἀρχόμενος; 'Ἰλ.Κ 82, Ἀλλ.84,1, Σοφ. Ἡλ. 328, αὐτ.388, αὐτ. Ἀντ.7, αὐτ.218, Εὐρ. Ἐκ.501, Πλάτ. Κριτ.43C ἢ κ. ἀναστραφόμενης τῆς τάξεως: Εὐρ.Α1 821 τῆνθε τίνα λέουσιν... ἢ τίς εἶναι αὐτὴν τίς ὄνομα βλησῶν, αὐτ. Ἐλ.557 τίνι ὄφθιν ἡν προσδέρκομαι; (τὴν πρόσωπον εἶναι αὐτὸ πού σὲ βλεῖω νὸ ἐχερῆ; Πλάτ.Λίστ.203B παρὰ τίνας τοὺς ὄμας; τίνες εἰσθε οἱς πρὸς οὐς νὰ ἐλθῶ; ἔεν. Ἀπομν.3,11,9 τίνι οὖν τοιοῦτῳ φίλους ἀνθρώπων; ἴδιᾳ τίνος τοιοῦτου μένου; αὐτ.Συμπ.4,53 ἢ τὸ ἄρθρ. προτάσσεται τὸ ἐρωτημ. τίς, ὄταν ὁ λέγων μέλλῃ ἀμέσως νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἴδιαν του ἐρώτησιν: Κολλ. Ἐπιγρ.46 ἀποφθῆσι... Πανθῆμον εἰκάδ' καὶ ἄλωρ τὴν τίνι; τὸ δεκάτω; ἢ π. κωμ. ὄμ. τὸ τίς: 'Ἀριστφ.Νεφ.775, αὐτ.Εἰρ.696, αὐτ. Ὀρν.1039, αὐτ.Πλ.902 ἢ δημ. τὸ τί, ἡ τὸ τί τὰ ὄσα: τὸ τί λέει δὲν περιγράφεται, - τὸ τί κάνει εἶναι ἄλλο πράγμα, - τὰ τί λέγει, - τὰ τί κάνει' ἢ κ.μτ.πληθ. ἄρθρ. τὰ τί: 'Ἀριστφ.Εἰρ.693 2) μτ. κωρ. ὄνομ. εἰς δὴλωναν θαυμασμόν: Σοφ. ἀπ.874 τίς ἀρα Κύπρις ἢ τίς Ἰμερος; Εὐδ.43 τίς σε Ὀθηρικῆς ποτε ἐταύε; ἢ Αναίξ.22,3 τίς... Χίμαιρα ὄρνυσνον; ἢ μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τί μ. ὄμ. δὲ θαυμαστικόν ἢ εὐτελιστικόν ἀντὶ τοῦ πᾶσων: Πάδ. Ἀσμ.1,10 τί ὠραῖώθησαν μαγῶν σου ὡς τῶν γόνεσ; Κδ Λουκ.12,49, αὐτ.Ματθ.7,14 τί σπηνῆ ἢ πύλα καὶ θεβλημένη ἢ ὄδος, - τί ὠραῖο κορίτσι, - τί μικρὸ σπιτί' ἢ δημ. κ.μτ. ὄμ. οὐσ. πᾶσων κακός: τί φαρῶσκυλο, - τί τῆχλῃ, - τί ατραβομάρα 3) ἢ ἐρωτήσις τροποποιεῖται μεταβαλλομένη ἐπιτροπόμενης ὄβ. τίς ἄν ἡ τί κεν; μτ. ἐνικ. ἐκφέρει Ἰσχυρῶν ἀμφιβολίον, τί θὰ ἤδύνατο νὰ... τίς θα...: Ὀδ.Φ 259 τίς δὲ κε τὸς εἰταινοῖτ; ἢ τίς ἐσ πᾶς ἄν: Σοφ.ΟΚ 1100 τίς ἄν δοῖτ; 4) ἐρωτήσις διὰ τοῦ τίς ἰσοῦται συγν. πρὸς ἄρθρ. Ἰσχυρῶν: Ἰλ.Ρ 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν οὐ νόματ' ἐλποι; Ἀριστφ.Πλ.498, Θουκ.3,64 τίνες ἄν δικαιοτέρον... μισοῖντο γ' ἢ σπαν. δύο ἐρω-

τήσεις γίνονται ἐν τῇ αὐτῇ προτ. διὰ δύο δ. πτώσεων τῆς ἐρωτηρ. ἀντων. τίς ; τί ; Πλάτ. Πολ. 332D ἢ τῖαν τι ἀποδιδοῖσα τέχνη δικαιοσύνη ἀν καλεῖτο ; Δημ. 50 τί λαθόντα τι δεῖ ποιεῖν ; ἢ ὅμ. ἀναδιώκωσις τῆς ἐρωτήσεως γίνεται συναποταμῆ- νό τοις τίς μτ. ἄλλων ἐρωτηριακῶν λ. * Ὀδ. Α 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδράων ; Σοφ. Τρ. 421. 5) τὸ τίς σχη. ἐκφέρεται μτ. ὁ. ἠοριών, ὡς τίς γάρ ; ποῖος τῶ ὄντι, ποῖος τάχα ; * Πλ. Σ 182 τίς τ' ἄρ' σε θεῶν . . ἤκεν ; ἢ τίς δὲ πρὸς ἐκφραση ἀνυπομονησίας ; Ὑμν. Ἀπόλλ. 169 ὄψ' κούρα, τίς δ' ὄρμην . . πωλεῖται ; ἢ τίς δῆ ; ποῖος λοιπόν ; Θεόγ. 747 τίς δῆ κεν βροτῶς . . ἄζειν' ἀθανάτους ; ἢ κ. τίς δῆτα ; Σοφ. Αἰ. 518 ἢ τίς πατε ; ποῖος ἄρα γε, ποῖος τῶ ὄντι ; Ξεν. ΚΠ. 1, 16 τίς ποτ' ὦν γενεκάν καί ποῖαν τῖνα φύσιν ἔχων ; 6) αἱ ἐπιφώνησις τοῦ αὐτοῦ, τί ; εἰναι ἰσχυραὶ κ. ποιηκαί ; ἢ ὄθ. τί ; καθ' αὐτὸ ὡς ἀπλῆ ἐρωτήσις ; Αἰσχ. Ἐπ. 336 τί ; τὸν φθίνοντα γὰρ πρό λέγει βλάττει τῶνδε πράσσειν ; ἢ τί μοι ; τί σοι ; τί πρὸς ἐμὲ, τί πρὸς σέ ; Σοφ. Φιλ. 753. κ. μτ. γενικ. ; * Πλ. Φ 360 τί μοι ἔριδος καὶ ὀρωγῆς ; ἢ ἔχω να κῶνα με . . ; * Ἀριστοφ. Ἔν. 514, αὐτ. Ἐκκλ. 521, Διφιλ. 32, 18 ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί ; Πλ. Κριτ. 11, 12 τί ἐμοὶ καὶ σοί ; * Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 19, 39, Κδ. Ἰω. 2, 4 τί ἐμοὶ καὶ σοί, γύναι ; ἢ κοινὸν ὑπάρχει μετοξὺ ἐμοῦ καὶ σοῦ, τί ἐχω να κῶνα με σένα ; κ. ἢ ἐπομένῃς ἐξηρητημένης προτ. ; Θεόκρ. 15, 89 τίς δὲ τίς, αἱ κωτῖλαι εἰμέξ ; κ. ἐπομ. ἀποφωρ. ; Κδ. Κορ. 1, 5, 12 τί γάρ μοι τούτ' ἔξω κρῖναί ; 7) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. ἐν ἐπιρρημ. χρ ὡς οἰηολογικόν, διατι, γινάτι, πᾶς ; * Πλ. Α 362 τέκνον, τί κλαίεις ; τί δὲ σε φέρνας ἱκετο πένθος ; αὐτ. 414, Εὐρ. Ἀлк. 806, Πλάτ. Κριτ. 43C. 8) νεώτ. κ. δημ. οἰηολογ. ἠοιον πρόμα ἢ γεγονός, ποῖος ζήτημα ἢ ποῖον θέμα, ποῖος σκοπός ; τί συμβαίνει ; - τί μοῦ εἴπες ; - τί γυρεδαί κ' ἄλο ἐρχεται ; 9) ὅμ. ἐπιθετ. μτ. οὐσ., ποῖου εἶδους, ποῖός λογής ; τί τρόπος ἦταν αὐτός ; - τί σπῖτι νοικίσεις ; - τί δουλείας κάνεις ; - τί ἀνθρώπος εἶν' αὐτός ; - μέ τι ρούτρα να τὸν ἰδῶ ; 10) ὅμ. νεώτ. κ. δημ. ἀντί τοῦ πόσου, πόσον ; τί θά πάρησ ἀπ' αὐτῆ τῆν δουλεία ; - τί δίνας προίκα ; 11) δημ. κ. ἀντί τοῦ ὄτι, πᾶς ; ὅτραγ. μᾶς εἴπαν τί εἴσαι ἢ ὄμορφῃ, εἴσαι ἢ καμαροφροῦδα ; 12) τὸ τί μτ. ἠοριών ὡς τί γάρ ; διατι ὄχι, πᾶς ἄλλως, ὄθ. κτ. ἐπέκτ. ἐν τῇ σχη. τοῦ ἀναμοιδοῦσας ; Αἰσχ. Ἄγ. 1230, αὐτ. Χο. 380, αὐτ. Εὐμ. 678 τί γάρ ; πρὸς ὁμῶν πᾶς τῖθεσ' ἄμορφος εἶ ; ἢ ἐν χρ. ἐν καταφωτισκῶ ἀποκρίσεις ; Πλάτ. Φαῖδρ. 258D, αὐτ. Θεοῖ. 209B. ἢ ὅμ. κ. ὁπως εἰσαγωγῆς ἀντιρροση ; Ἀριστοφ. Πολιτ. 1281a, 14. 13) τί δὲ ἐν χρ. πρὸς ταγετον μετᾶσιν εἰς ἔτερον ζήτημα ; Πλάτ. Ἰνμ. Μ 288C. ἢ τί δὲ αἰ ὀλλά τι ἐάν ; Εὐρ. Ἰλ. 1043, Ἀριστοφ. Θεσμ. 773, αὐτ. Νεφ. 1444. 14) δὲ, αἱ μτ. τι ἄλλο εἰμῶ ; Ξεν. Οἰκ. 9, 1. 15) τί (δὲ) δῆ ἰμοι, - τί δὲ δῆ, - τί δῆ ποτε πρὸς ἐκφραση ἐκλήθηξας, διατι ἄρα γε, διατι λοιπόν, τί ἐνοεῖς, ἄλλο πᾶς ; Πλάτ. Πολ. 470B τί δὲ δῆ ; ἔφην ἢ σὺ πᾶσι οἰκίεις οὐχ Ἑλληνίς ἐσται ; αὐτ. Γοργ. 469A, αὐτ. Σοφ. 241D. ἢ τί δῆτα πᾶς παρακαλώ ; Ἀριστοφ. Νεφ. 154. 16) τί μὴν διατι ὄχι, δηλ. θεοβίως μάλιστα, σχεδὸν ὡς τὸ τί γάρ ; Πλάτ. Θεοῖ. 163B. ἢ τί μὴν οὐ ; ὡς ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν ; Σοφ. Ἰκ. 1280. ἢ τί νυ ; διατι λοιπόν ; * Πλ. Α 414. ἢ τί δ' ὁ παρενεθικός, πᾶς ὄχι, ὡς κατοφωτικῆ ἀπόκρισις ; Σοφ. Ἄντ. 460, Ἀριστοφ. Ἄντ. 1103 τί ὁ καλοῦμαι ; (καλέσασθαι, Πλάτ. Πρωτ. 310B τί ὁ βαδίζουμαι ; ἢ τί οὐν πᾶς ὄθιας, τί λοιπόν ὄ, εἰσαγομένης ἀντιρροφῆς ; Αἰσχ. Ἐπ. 208, Πλάτ. Ἄνα. 211D τί οὐν οὐκ ἐρωτῶς ; 16) τί ποτε δ. τιετα βλλ. 17) μτ. συνδέσμων

ἐπιτασομένων, ὡς τὸν δὲ πᾶς συμβαίνει να . . ; Στρατό. 62 ΠΔ ἔν. 3, 1 Κδ Λουκ. 2, 49 καί εἶπε πρὸς αὐτούς ; τί δὲ ἐζητεῖτέ με ; ἢ κ. μτ. συνδ. προτασομένων, ἴνα τι βλ. ἴνα ; ἢ κ. μτ. προθ. προτασομένων, ὡς ἰδὴ τι διατι βλλ., δια ποῖον λόγον, γινάτι ; Ἀριστοφ. Πιλ. 1111. ἢ ἐκ τίνος δια ποῖον οἴλιαν ; Ξεν. Ἄν. 5, 8, 4. 18) ἐς τί ; μᾶλλον ποῖου σημείου, ὡς ποῖος ; * Πλ. Ε 465 ἐς τί ἐτι κτεῖν καβαί ἄεστε λαθὼν Ἀγασίος ; 19) ὄμ. ἐς τί ; πρὸς ποῖον σκοπὸν ; Σοφ. Τρ. 403, αὐτ. ΟΚ 524. ἢ ὅμ. κατὰ τί ; πρὸς τίνα σκοπὸν ; Ἀριστοφ. Νεφ. 239. ἢ νεώτ. κατὰ τί ἐν ποίῳ μέτρῳ ἢ ἐν ποίᾳ ἐκτάσει ; κατὰ τί θά μᾶς ἀντιρροφῆς ἢ συνεργασία του' ὅμ. εἰς τί ; ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. πρὸς τί δια ποῖον λόγον, πρὸς ποῖον σκοπὸν, δὲν βλέπω τὴν ἀσκοπιότητα ; Σοφ. ΟΤ 766, αὐτ. 1027. 20) δημ. τί μ' αὐτὸ ἢ τί με τοῦτο ποῖαν συνέπειαν, ποῖαν συνάφτησιν, σχέσιν ἡμπορεῖ να ἔχη αὐτό ; 21) δημ. τί κ' ἂν μοῦ εἴποι ὀδιόφορον, δὲν ἔχει δὲ ἐμὲ σημασίαν ; τί κ' ἂν μᾶς φθεβερίζῃς πᾶς θά φύγῃ ; 22) δημ. φρ. τί κάνεις ; πᾶς εἶσαι εἰς τὴν ὕψαιαν σου ; 23) ὅμ. τί τὸ ὄφελος ; οὐδεμίαν ἐκ τούτου ὠφέλεια ; 24) ὅμ. τί με μέλει ; τί μ' ἐνδιὰφερε ; τί πρὸς ἐμὲ ; δὲν με μέλει, οὐδὲ ὄλλω μ' ἐνδιὰφερε ; ἢ ὅμ. δημ. τί ἀνάγκη, νεώτ. τίς ἢ ἀνάγκη δὲν βλέπω να ὑπάρχη ἀνάγκη ; ὅμ. τί ἀνάγκη τὸν ἔχω ; δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην του, δὲν ἐξερῶμαι ἀπὸ αὐτόν ; 25) ἢ τίς σπαν. ἐν χρ. ἀντί τῆς ἀριστοῦ ἀναφορ. ὄστις, ἐπὶ πλοῦρ ἐρωτήσεως ; Ὀδ. Ο 423 ἀναφορὰ δὲ ἐπειτα τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλαθο, αὐτ. Ρ 368, Αἰσχ. Πρ. 623, αὐτ. 905, αὐτ. Χο. 91, Σοφ. ΟΚ 48, Ξεν. Ἄν. 3, 18 ἐπισκεφώμεθα τίνες πῆσανται ἀσθενόσων, αὐτ. 2, 210. 26) τὸ ὄστις κ. τίς σχημ. συνάπτονται ; Σοφ. ΟΤ 71 ὡς πύθοι' ὄτι, τι δρῶν ἢ τί φωνῶν ὀμοσάμην ; ἢ μτγ. κ. μτ. ἀπαφωρ. ; Αἰσώπ. 67, Ψ Λουκ. Φιλοσ. 29. ἢ σπαν. εἰρηται οὐχὶ ἐν πλοῦρ ἐρωτήσεως ; Εὐρ. Ἄντ. 773, 2 αἰτοῦ τί κράεις ἐν, Νεσσ. ΑΠ. 5, 169 τίνα δ' ἄ Κύπρις οὐκ ἐφίλησεν, Ἀντιόχ. Πτολ. Εὐεργ. 3] τίνα ἢ τῆχη δίδωσι, λαθέτω, Πλ. Σοφ. Σειρ. 6, 34 τίς σοφός, αὐτὸν προσκαλλήθητι, Κδ Μάρκ. 14, 36 οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σὺ, Χρῆσμ. Διόδ. Σ 9, 3 τί σοφῆ πάντων πρώτος, τοῦτο τῖνός ; αὐτὸς, Ἐπιγρ. Ἀορίσθης χαίρει καὶ οὐ, τίς ποτ' εἶ ; ἢ μτγ. τίς ὄστις ἀνευ αὐδ. ; Πλ. Δευτ. 29, 18 μή τίς ἐστιν ἐν ὄμιν ἀνὰρ ἢ γυνὴ . . τίνος ἢ διάνοια ἐξέκλινεν ; ἢ ὅμ. τίς ἀντί τοῦ ὄς, ὄσπερ ; Κδ Πράξ. 13, 25 τίνα με ὀνονοεῖτε εἶναι, οὐκ εἰμὶ ἐγὼ, Ἐπιγρ. Κιζῖου 27) τὸ τίς ; ἢ μτ. γχ. ἐπομένῃς ρηματ. προτ. σχηματίζει μίον μ. πρότ., ἐν φ' πορ' ἡμῖν ἀπανοῦνται δύο προτ. ; Ἦρ. 1, 153 ἐπιρροφῆσαι . . τίνες ἐόντες ἀνθρώποι ; - ταῦτα προαγορεύομαι, Πλάτ. Γοργ. 452A οὐ δὲ τίς να ταῦτα λέγεις μ, Ξεν. Ἄνουμ. 2, 2, 1. 28) ὅμ. τίς ἀντί τοῦ πᾶτος βλλ. ; Πλάτ. Φιλ. 52D, Ξεν. ΚΠ. 1, 3, 17 Κδ Ματθ. 27, 21, αὐτ. Λουκ. 5, 23 τί ἐστὶν εὐκοπώτερον εἰπεῖν, ἀφῆλταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου ἢ . . 29) τίς ποῖος βλλ. ; Σοφ. Τρ. 311, αὐτ. ΟΤ 489 τί γάρ ἢ λαθδρακίσεις ἢ τῷ Πιλοῦτῳ νεῖκος ἐκίτ ; 30) δημ. τὸ οὐδ. τὸ κτ. σχημ. τοῦ γινάτι (ἰδιότη) ; Κρυστ. Στρατοπέδ. 45, ἰδίτ, ἡρᾶ με ἀπάνου στά βουνά, τί θά με φᾶρ ὁ κάμπος.

τις, τι ἀντων. ὄθρ. ἐγκλινομένη ἐν πᾶσις ταῖς πτώσ., κ. μων. κ. νεώτ., δημ. τίνας, κυρη. σις (Ἐπιγρ.) ἄρκ. σις μτ. ἢ ἀντί τοῦ αἰ (Ἐπιγρ. Μαντινέας, 8 σις κτ. (Ἐπιγρ. Ἀορίσθης), οὐδ. κ. ἐν τῶς τ. δεκί, ποικί βλλ. κτ. μων. τας ἢ Ὀδ. Π 305, Ἦρ. 1, 58, συνηχ. του (Πλ. Β 388, Ἦρ. 4, 30, Μέλιων 7, τραγ. κ. ἀπ. του (Αἰσχ. Πρ. 2, Ἀριστοφ. Ἄγ. 329, Θουκ. 1, 70), κ. ὄς θηλ. (Σοφ. Αἰ. 290, αὐτ. ΟΤ 1107,

Εδρ. Έκ 370], οὐδ. σπάν. [Πολ.δ.3,23,3, Έπιγρ.Τήνου, Πάν], κ. τινος [Πινδ.Π 290, Έπρ.2,109, Αλοχ. Έμ.5, αὐτ.Χο.102, Σοφ.Άντ.698, Έπιγρ.], δοτ. Ιων. Έμ.5, [Π.Υ 227, Όδ.Λ 502, Έπρ.2,48, αὐτ.5,86], τραγ. κ. Άττ. κ. π. Όμ. τῶ [Π.Α 299, αὐτ.Μ 328, Όδ.Ν 308, αὐτ.Υ 297, Αλοχ.Έπτ.1045, Διον.Κ 18,45, κ. ώς θηλ. [Αλοχ.Έπτ.472, Σοφ.ΌΤ 80], κ. τινη [π.Όμ. έν τῆ λ. οὐτως: Έπ.Ρ 68, Όδ.Ξ 96] [Πινδ.Ό 9,26, 84κρ.17,12, Έπρ.1,14, Αλοχ.Έπτ.1041, Σοφ.ΑΙ 443, αὐτ. 495], κ. ώς θηλ. [Π.Α 262, αὐτ.3,69, αὐτ.83, αὐτ.4, 113], αἰολ. τίμη, αἰτ. τινα [Π.Α 62, αὐτ.Ε 761], οὐδ. τι [αὐτ.Β 122], δὴκ. τινη [Όδ.Δ 26, Πλάτ.Σοφ.237Δ, αὐτ.Παρμ.143c, αὐτ.149β], ὄνομ. πληθ. τινες [π.Όμ. έν χρ. μ. έν τῆ φρ. οὐ τινες: Όδ.Ζ 279,αὐτ.Ρ 587, κ. τῆ λ. οἴτινες ὄνομ. πληθ. τοῦ δοτ. βλλ.], δωρ. τινων [Έπιγρ.Δρήρου], θεσκι. κινες [Έπιγρ.Λαρίσης], ὄνομ. κ. αἰτ. πληθ. οὐδ. τινα [π.Όμ. έν τῆ λ. οἴτινα: Π.Α 450] [Πλάτ.Χαρμ.163Δ, αὐτ.Έπιστ.325Α, Ύπερείδ.Άβ.19, Άλεξ.110, Σωτ.δ.Κωμ.12,2, Αριστλ. ΗΝικ.1094,5, Έπιγρ.Έπιδούρου], κ. ἄσσα [Όδ.Τ 218], αἰτ. ἄττα [Αριστφ.Βάτρ.173, Όικω.1,113, αὐτ. 2,100, Πλάτ.Πολ.400Α, Διον.Άλ.Συν83ι], δωρ. σά, βρωτ. τὰ, γενικ. Ιων. τιων [Έπρ.2,175, αὐτ.5,57], κ. ἔων [αὐτ.Δ 76 πθ. εκ. ταῦ γε ὦν] κ. τινων [Αριστφ.Ιον.977], δοτ. τίσιν [Έπρ.9,113, Ξεν.Άβ.1,18], δωρ. τίνος [Έπιγρ.Δελφῶν], αἰολ. τίσιαι, Ιων. τίσιαι [Έπρ.8,113, αὐτ.9,27], αἰτ. τινες [Π.Ό 735, Όδ.Λ 371], οὐδ. τινα, ἡ ἄντων. αὐτῆ θηλοῦ ὁριστως πρὸς. ἡ πράγμ., δδ. ἄποδοτὰ διὰ τοῦ κάποιος, ένας, κάποι, ένα, ὡς ἐπίθετον διὰ χρησικεῖ κ. ἀντὶ τοῦ ὁριστοῦ ἄρθρου τῶν ἐρωπαικῶν γλωσσῶν, ὅποτε καὶ συμφωνεῖ πρὸς τὸ αἰσασιζομεν: Π.Α 191 θεός νύ τις ἐστὶ κοίτης, Όδ.1142 καὶ τις θεός ἠγεμόνευεν, αὐτ.205, αὐτ.339, αὐτ.377, αὐτ. 418, αὐτ.421] || σὺν. τὸ τις δύναται διὰ συναφῆς κ. μτ. γενικ. πληθ.: Σοφ.ΑΙ 455 εἰ δὲ τις θεῶν βλάπτοι, φύγοι τὰν γὰρ κακῶς τὸν κρείσσονα || ἡ διάκρισις αὐτῆ δὲν πρέπει πάντοτε, ὅταν ὅταν μετὰ τὸς τις θεός ἀκολουθεῖ ἄναφορικόν κ. πληθ. || Όδ.Τ 40 ἡ μάλα τις θεός ἐνοχλοῦσιν ὁ σαρῶν ἑσθῶν ἔχουσι (εἰς ἐκ τῶν θεῶν, οἱ ὅποιοι. . .) || ἄλλοτε ἐν τοῖς περιπτώσεσι ταύταις ὀνομαστὶ γενικ.πληθ.: Εὔρ.Έλ.1039 πεισισαί ἄν τιν', οἴτινες. . . ἀνάσσοισι || 2) κάποιος ἐκ πολλῶν, δηλ. ὁριστως πολλοί: Π.Α.Η 201 ὡδὲ τις εἴπεσκαι || σπαν. μτ. σμ. μειωτικῆς οἱ πλείστοι αὐτῶν ἀνθρώπων: αὐτ.Ν 638, Όδ.1 384, Έπρ.5, 49 τῶν ἠέρι καὶ τινα ἐνάγει προθυμίᾳ μαχομένο ἀποθνήσκαι, Όικω.237* || 3) πᾶς ἐνδιαφερόμενος, πᾶς εἰς ἐν ἀποβλέπει τις: Π.Α.Β 382 εὐ μὲν τις δόρυ θησάσθω, αὐτ.Ρ 254 ἀλλά τις αὐτὸς τῶ, αὐτ.Ό 515 ἴνα τις στυγῆται καὶ ἄλλος, αὐτ. Π 209, αὐτ.Ρ 227* || π.ταγ. κ. Άττ. εἰρηται συντεταγμένον κ. μτ. προστ.: Σοφ.ΑΙ 417 τοῦτό τις. . . τισαι, Εὔρ.Βάκχ.346, Αριστ.Όρ.1187, αὐτ.Βάτρ.628, Όικω.1,40 τῶς ζυμμάτους αὐτῶν τινα κολλέειν [οἱ εἰς ἕκαστος πρέπει ὁ ἴδιος διὰ ἐπιβολῆ τὰς τιμωρίας], αὐτ.6,77, αὐτ.7,75, Δμ.536, αὐτ.352* || σὺν. έν τῆ σημ. τοῦτο συνεκφραστοί μτ. τινος ἔ σχετικῆς ἄντων.: Όδ.9,65, Έπρ.6,80 ἐκέλευε πάντα τινὰ τῶν ἐπιλυτῶν περὶνεῖν ὅλη τὸ ἄλλο, αὐτ.3,113, αὐτ.4,118, Αλοχ.Άγ.1205, Όικω.6,31 ὁπως αὐτῶ τινι κέρρησις τε ἡ ναός μάλιστα προέειν, αὐτ.8,94* || ὁμ. έν τῆ σημ. τοῦτῆ ἡ ἄντων. τῆ σὺν. συντάσσεται μτ. λ. κτ. πληθ. ἄρθρῶν κερῶν: Σοφ.ΑΙ 965 οἱ κακοὶ. . . οὐκ ἴασαι, πρὶν τῆς ἐκβάλλῃ ἰάνη πρὶν ἐκβάλλωσι, Όικω.4,85 εἰς ἄν ἔπιω, ἥσσαν τῆ πρόσεισι [ἰάνη ἴσσαν προσησι], αὐτ.2,53, αὐτ.7,75* || 1δ. μετὰ τὸ εἴ ἡ ἴσσαν: Ξεν.Άπομν.1,262* || 4) σὺν. ἡ ἄντων. τῆ τίθειται ἀντὶ τοῦ ὄνομ. τοῦ πρῶτου, ὅπῃ ἐπιθυμῆται τῆ νὰ μὴ ἀναφέρῃ ἡ ὀνομασία: αὐτ.Άκ.1,4,12 οὐκ ἔφασαν

ἴνασι, ἐάν μὴ τις χρήματα διδῶ [δηλ. ὁ Κόροσι, Θεόκρ.5,122* || ὁμ. κ. κτ. εὐρημιστὸν ἐπὶ πράγμ. κακοῦ, ὅπῃ ἀποφασίσει τῆ νὰ ὀνομασθῆ: Όικω.2, 74, Δμ.43 καὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς τῆ πάθῃ, ταχέως ὤμεις ἔτεραν Φιλίππου ποίησατε* 5) ἐντεύθει κ. ἀντὶ τῆς πρῶτ. ἀντων. τοῦ α' κ. β' προστ.: Π.Α 289 ἄ τιν' οὐ πεισισαί ὄλω, Σοφ.Άντ.751, αὐτ. ΑΙ 245, αὐτ.1138 ποί τις τρέφεται; [ἰάνη ποί τρέφεται], Όικω.4,59, Ξεν.Άν.3,40, αὐτ.5,731* 6) ὄμρ. κανεῖς σπάν. μτ. εἰρωσιέας: Αλοχ.Χο.59 φασταί τις, Δμ.42 μισαί τις ἐκείνων || κ. ἀντὶ κλητ.: Αριστφ.Π.1196 τῶν πλοῦτων ἔξω τις κάλα: 7) σὺν. ἐμφαντικῶς ἐπὶ προσ. ἡ πράγμ., μέγας τις [μέγα τῆ: Εὔρ.Ηλ.939 πύχεις τις εἰσι [ἐκαυχάσσο δι ἴσο μέγας τῆς], Αριστλ.Πολιτ.1293β, 13 εἰσιν ὄμως τινες οἱ εὐδοκίμοιτες, Μέν.156 τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι, Δμ.582, αὐτ.150, Θεόκρ.11,79 κλήγων τῆ φαινομαί ἤμην* || 1δ. κτ. οὐδ.: Πλάτ. Άπολ.41Β οἴονται τὶ εἶναι βντες οὐδένομος ἀξιοι, αὐτ.Φαιδρ.63C, αὐτ.Φαιδρ.243Α, αὐτ.Εὔθ.303C* || λέγω τὶ κατὰ ἀπουδατον λέγω, πλησιάζω πρὸς τὸ ὁρθόν, ἀντίθ. ὀδὲν λέγω: αὐτ.Πρωτ.339C, αὐτ. Πολ.329E, αὐτ.Φαιδρ.260Α, αὐτ.Κράτ.407E ἴνα καὶ εἰδόμεν εἰ τὸ δὲ λέγειν* || ὁμ. κ. ποῖω τῆ: αὐτ.Συμλ.173C οἴεσθαι τὶ ποιεῖν, οὐδὲν ποιοῦντες* || σὺν. κτ. ἀντίθ. πρὸς ἔ. λ.: Πινδ.ἀν.221 δαλ-λοπόδων μὲν τιν' εὐφραῖσινον ἴσπων τριαι. . . τέρπειται δὲ καὶ τῆ, Αυσ.19,59 τισὶ τῶν πολιτῶν ἀπορασι συνεξέδωκε θυγατέρας. . . τοὺς δ' ἐ- λῦσασα ἐκ τῶν πολεμίων, Πά δαν.2,33 μέρος μὲν τὶ σιδηρο, μέρος δὲ τὸ σταρνακόν* || σὺν. π. Αριστλ.Πολιτ.1298,9, αὐτ.1277,23, αὐτ.Κατ.6α.38 τινός γὰρ λέγεται μεῖζον, αὐτ.Πολιτ.1269α,26, αὐτ. Μεταφ.1028α.30 τὸ πρῶτως ἐν και οὐ τὸ ἐν ἄλλῃ ἐν ἀλῶς* 8) μτ. ἐμφῶς εἰρηται ἐν τῆ σημ. τοῦ ἀνήρ, ἀνδρας κ. ἀντίθ. πρὸς τὸ κήθως: Π.Α Ε 9 ἄν δὲ τις ἐν Τρώεσσι δάρης, Αριστφ.Εἰρ.24, Ξεν.Άν.3,14* || ὁμ. κ. ἀντιστροφῶς μτ. τινος ἐνν. περιφρονησῶς: Σοφ.Φιλ.442 Ἐραστῆς τις ἦν [ἴτα καὶ ἄνος Ἐραστῆς]* 9) μτ. κμρ. ὄνομ. σημαίνει ὁμοῖος τῆς, τοιοῦτος τῆ: Αυσ.έν Πάτ. [πῶλες] ταὶ μέλιονται πρὸς τινος ἡ διός ἡ γλαυκάς Ἀθάνας, Αλοχ.Άγ.55 ἡ τις Ἀπόλλων ἡ Πάν, αὐτ.1233, Αριστφ.Σφ.18], αὐτ.Όρν.512, αὐτ.Βάτρ. 912* 10) κ. νεώτ. μτ. ἐπιθ. ἡ ἄντων. τῆς λαμβά- νειν σημ. περιρρησικήν, ἴται συχνῶτ. έν χρ. ὡς πε- ριοριστικῶς, κολαστικῶς ἡ ἐπιτελεστικῶς ὁριο- σμός: Όδ.Ρ 449 ὡς τῆς θαρσαλέως καὶ ἀναίδης ἔσαι, αὐτ.Σ 382, αὐτ.Υ 140, Αλοχ.Πρ.696, αὐτ.Έπτ. 979, αὐτ.Άγ.1140, Σοφ.ΑΙ 1266 ὡς ταχεῖα τις. . . χάρης διαρρητῆ ἱταξέωσθαι, αὐτ.ΌΤ 618, ἔχει προ- κερημάτῃ τῆ, ἔργαζῆται μετὰ ποῖός τινος ἐπι- μελέας - ὄλιγον τῆ. ἐν τινι μέτρῳ, - πενήχρῃ τῆν δῶρα, - ἀνοητός τῆς νεανίσκος* 11) μτ. ἀριθμητ. ἐπιθέτων εἰς ἰσοδότηση, ένας ὀνομα- σθησεται, ἀλλὰ ένας μόνον: Π.Α 144 εἰς δὲ τις ἀρ- χός ἀνήρ. . . ἔστω, Όδ.Ό 83 δῶσαι εἰς δὲ ἐν γε φέρεσθαι, Αριστφ.Βάτρ.911, Όικω.6,61, ΚΔ Πράξ. 23,23 προσκαλοαμένους τινας δῶ τῶν ἕκασταν- τερῶν* || ἐπὶ τῆς κῆπου ἐπὶ, περὶπου ἐπὶ: αὐτ.Όμ.7,24, αὐτ.3,111 εἰς διακοσίους τινάς, αὐτ.7,87, αὐτ.8,21* || κ. ἀνευ ἀριθμητ.: αὐτ.3, 52 ἡμέρας τινός [μερικῆς ἡμέρας, δηλ. ἱκανός πολλός ἡμέρας], αὐτ.8,3 στρατῶ τινι μὲ ἱκανόν στρατεύματῃ* || σὺν. κ. νεώτ. ὄλιγοι τινές ἡ τινές ὄλιγοι: Όικω.217, αὐτ.3,7* || ὄσος τῆς χρυσός πόσον παλός χρυσός, πόσον μεγάλη ποσότης χρυ- σῶ, τὸ μάλαμ: Όδ.Κ 45 ὄσος τῆς χρυσός τῆ καὶ ἀργυρος ἀσκή ἔναστιν* || σὺν. κ. μτ. τῆς ἐνν. τοῦ διασημῶτος: Π.Α.Η 156 πολλός γὰρ τις ἕκισται* || κ. μτ. ἀντωνυμῶν λ.: Π.Α.Ε 638 οἴός τις τῆ εἶδος ἀνθρώπος, Όδ.Υ 38 ἀλλά τῆ μοι τόδε

θύμας . . . μερμηρίζει, αὐτ.1348, αὐτ.Υ377, Ἦρ.3, 34, αὐτ.139, Σοφ.Ἀντ.42, οὐκ ΟΚ 1163, Πλάτ.Πρωτ. 313Α, Ξεν.Ἀν.7,6,24, αὐτ.ΚΠ2,2,2, αὐτ.Ἀπομ.1,1,1, αὐτ.Ἀν.5,8,7. 12) αὐτ. ἐκφέρεται κ. ἐνάρθρων, ὅταν ὀφλ. συνάρθρων ὅταν. κείται ὀρισησπώτως πρὸς τὸ τίς : Σοφ.ΟΚ 289 ὅταν δ' κέρσιος παρὰ τὴς ἰδίου τὸ πρόσωπον τὸ ἔχον τὴν ἔξουσίαν, ὁποσθόησθε καὶ ἐν ταῖς ὁλοσθ. παρεπιρκαίῃσι, αὐτ.ΟΤ107. 13) ἢ τὸ τίς φιλοσόφως τὸ τίς ἐκφέρεται μτ. τοῦ ἄρθρ. πρὸς μερικώτερον διαρ. γενικὴς πινος λ. δὲ. ὁ τίς ἀνθρώπου δ' ὀρισμένος ἢ τοιοῦτος ἀνθρώπου, κτ. ἀντιδισαστ. πρὸς τὸ γεν. ἀνθρώπου, ὁμ. ὁ τίς ἴππου, ὁκ ἢ τίς γραμματικῆ : Ἀριστ.Κατ.16,4. ἢ τὸ τί μέγεθος, ἀντίθ. πρὸς τὸ ὅλας τὸ μέγεθος : αὐτ.Πολιτ.1283α,4. ἢ ὁ τίς ἢ ὁ τίς ὁ δεινὰ : Πλάτ. Δειρὸν ὁ τίς θεός, ὀρθήτῃ μοι, αὐτ. Αἴρω σπ. ἢ τίς βοτάνη. ἢ σὺν. ἐν ἀντίθετ. προτάσει : Ἦρ.1,127 οἱ μὲν τινες . . . οἱ δὲ, αὐτ.3, 40, Εὐρ.Μῆδ.1141, αὐτ.Ἑκ.624, αὐτ.ΙΤ1407, Ὀσικ.2, 91, Ξεν.ΚΠ1,4,15, αὐτ.3,2,10, αὐτ.6,1,26. ἢ κ. ἀνευ τοῦ ἄρθρ. : Πλάτ. γράφων . . . ὅτι τί καὶ τί ἀλληφας, αὐτ. κληρονομίας καταλείπων τὴν θυγατέρα μαῦ τινα καὶ τὸν σύνηρον αὐτῆς τινα καὶ τινα. ἢ συνάπτεται κ. μτ. ἄ. ἢ πρὸς ἄς ἐναλλάσσεται : αὐτ.Συμπ.2,6 ὁ μὲν τίς . . . ὁ δὲ τίς . . . ἔτερος δὲ τίς. ἢ κ. κτ. οὐδ. : Ἦρ.3,40, Πλάτ. Ἐπιστ.358Α. ἢ κ. ἐν ἐπιρρημ. σμ. τὸ μὲν . . . τὸ δὲ τί ἐν μέρῃ μὲν . . . ἐν μέρῃ δὲ κἀποῦ : Πολ.4δ,1,73,4. ἢ τὸ τί διαίεμαι ἀμετάβλητον καὶ ὅταν τὸ ἄρθρ. εἶναι κτ. πλθ. : Ξεν.Ἀν.4,1,14 τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὸ δὲ καὶ ἀναπαύομενοι. ἢ τὸ δὲ τί ἄλλ. ἐν μέρῃ, χωρὶς ναὶ προηγητὸ τὸ μὲν : Ὀσικ.1,107, αὐτ.118, αὐτ.7,48. 14) τὸ οὐδ. ἐν χρ. περιηληπτικῶς : Ὀσικ.7,48 ἦν τι καὶ ἐν ταῖς Συρακοῦσιν (ὀνήρη μερίς τις . . .). 15) συναντῶμεν μτ. κ. κἀπως, κατὰ τινα βοθμῶν, καθόλου : Ἦρ.421 ἢ ρά τί μοι κεκολώσεται, Ξεν.Ἑλλ.6,4,7 παρθεράρονέ τι αὐτοῦ. ἢ κ. μτ. ἐπιθ. ἢ ἐπιρρημ. : Ὀδ.Ο 365 ὄλλιον τι ἦσαν, Ἦρ.3,12 οὕτω δὴ τι ἰσχυραὶ, αὐτ.108 οὕτω δὴ τι πολάγονον αὐτ.6,123, Ὀσικ.3,75. ἢ ὁμ. συμνημον μτ. τὸ 1 οὐδὲν, μὴδὲν : Ἦρ.6,3 οὐδὲν τι πάντως, Εὐρ.Ἄλκ. 522, αὐτ.Ἀνδρ.1234. ἢ καὶ τι καὶ . . . ὑποφῆα ἐν μέρῃ καὶ ἔνεκα ὑποφῆας : Ὀσικ.1,107. ἢ τίς τε σὺνπλ. Ὀμ. : Ἰλ.33 ὄσδε ὄτε τίς τε. ἢ τίς ἢ οὐδὲς σχεδὸν οὐδὲς : Ἦρ.3,140, Ξεν.ΚΠ7, 5,45. ἢ ἢ τί ἢ οὐδὲν ὄλλιον ἢ οὐδὲν, σχεδὸν τίποτε : Πλάτ. Ἀπολ.17Β. 16) τὸ τίς ἐπὶναλομ- ὄσινεται οἰσὲν πλοναστικῶς εἰς συνεχεῖς προτάσεις : Σοφ.Ἀντ.689 ὅσα λέγεις τίς ἢ πράσεις τίς ἢ φέγειν ἔχει, αὐτ.Τρ.944. ἢ τὸ τίς σπαν π. ποιητ. παραλείπεται : Ἰλ.Ν 287 οὐδὲ κε ἐνθα τεδὸν γε μόνος καὶ χεῖρας ὄνοστο (ὀλη τίς), αὐτ.Χ 199 ὡς δ' ἐν ἀνείρω οὐ δόντασι (ὀλη τίς) φέγειν διώκειν, Σοφ.ΟΚ 1226, Νόμ.Γορ.2,2, Πλάτ. Γορ.456Δ, Ξεν.Συμπ.5,2. ἢ ὁμ. αὐτὸ τὸ τίς παραλείπεται, ὅταν ἑληται γενικ. ἔξ αὐτοῦ ἔξαρωμένη : Σοφ.Αἰ.189 ἢ ἰένω τίς τὰς ἀσώτου Σι- συφιδῶν γενεάς, Ἀριστ.Περ.1,128 ἢν γαμῖ ποτ' αὐτοῦ ἢ (ἰένω τίς) τῶν ἔγγυων, Ἐπιρρ. ἐν τῶν ὄλεων. 17) νεῦτ. φρ. ἀπὸ τινος ἰχρῶναι ἀπὸ μικροῦ χρόνου. ἢ κ. μικρὴ τινος ἰχρῶναι μέρ- χρις ἑνός, μικρὸ ὡς ἐπὶ τοῦ πλείστου χρονικοῦ διαστήματος : μέχρι τινός ἢ φωτογραφία δὲν εἶ- χε θεῖον εἰς τὴν ἐφημερίδα. ἢ κατὰ τί ἐν μέ- ρῃ, ὄχι οὐλοικῶς, ὄχι πολὺ : εἶναι κατὰ τὴν ἰχρῶσιν, -κατὰ τὴν νεώτερός μου. ἢ μέχρι τινός (διαστήματος) μέχρις ἑνός μικροῦ διαστή- ματος : μέχρι τινός θά ἔλθωμεν μαζί σας. 18) ἢ ἄντων. τίς εἶναι φθαῖ ἐγγλητικῆ λ. ἄλλ. εἰς τινος χρ. λαμβάνει ὄθειαν ἢ βαρεῖαν τίς τιν, τι- νός τινῶν : Χαϊροδ.Θεολ.1,373Η. ἢ ὁμ. εἰς τὴν

ἀρχὴν προτ., ὅλον τίς ἔνδον; εἶναι κανεῖς μέσας; . Ἀισχ.Χο.654. ἢ τί φημι; λέγω τί; : Σοφ.Τρ.865, αὐτ.ΟΤ147. ἢ ὁμ. κ. κατόπιν σημείου στίξεως : Σχόλ.Διον.Θρ.240Η. ἢ ὁμ. τὸ τίς ἐν χρ., ὅταν ἀντιπίθεται εἰς ἄς τίς ἢ κ. εἰς ἄς. Ὀσικ.2, 92, Πλάτ.Κορτ.49Α, Ἀριστ.Πολιτ.1294β,40, Σωμ.1,1, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,127 τὸ τί μὲν φεῦδος ἔχον, τί δὲ ἄλλθες, Γέμιν.14,6, Σωμ.1,48. ἢ κ. ἀνευ τινός ἀντιθέσεως : Σοφ.Αἰ.1138 τοῦτ' εἰς ἄνταν τοῦδος ἔρχεται τιν' ἢ οἱ κῶδ. σπανίως τρησθέντες τὸν αὐτὸν κανὼνα, τὸ ἔχουσαν ἐγγλητικὴν ἢ ὀρθοσπου- μενον, σπαν. δὲ ἀπαντῆ κ. ὡς ἐγγλ. κ. ὡς ὀρθοσ- πουόμενον εἰς τὴν αὐτὴν προτ. : Πλάτ.Χαρμ.105C, Ἀριστ.Μεταφ.1032α,14. 19) τὸ τίς σὺν. τίθειται ἐν ἀρχῇ προτ. κ. σπαν. ἐποκολουθεῖ σημείου στίξεως, εἶναι δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ πλείστου δευτέρου ἄς : Ἰλ.Θ 515, αὐτ.Ψ 331, Ὀδ.1508 ἔσκε τίς ἐνθάδε μάντις ἄνθρω; ἢ ἄλλὰ γεν. ἢ θέσις τίς ἄντων. τίς δὲν εἶναι μακρῶν, πρὸ ἢ μετὰ τὴν λ., εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται : Ἰλ.Α 62 ἄλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἔροιμεν, αὐτ.Ο 521 ψαλακῆ δὲ τίς ἐμελε- δος ἔστω. ἢ ἐν τῇ ἰων. προτ. τίθειται μεταξὺ τοῦ ἄρθρ. κ. τοῦ οὐδ. γενικ. πτώσις : Ἦρ.1,85 τὴν τίς Περασίω, αὐτ.2,28 τῶν τίς ἱρέω, αὐτ.2,179. ἢ κ. ἐν τῇ μτν. πεζ. : Ἀθῆν.3,108Δ, Εὐστ.1402,18, αὐτ.1659,27, αὐτ.1676,1. ἢ ἡ ὀρθὴ θέσις εἶναι τίς τι κ. οὐχί τίς τίς : Ὀσικ.7,10, Ξεν.Ἀν.3,1,14, Ἐπιρρ. ἢ εἰς τὴν ἄτ. τὸ τίς τίθειται μετὰ τὸ ἄν, ἐν δὲ τῇ δωρ. σὺν αἰ τίς κα : Νόμ.Γορτ.9,43, Ἦρ. κλεωτ.Πιν.1,105. ἢ ἐκ τῆς δωρ. ταύτης χρ. ἐπη- ρεσθῆ κ. ἡ κοινῆ : Πλούτ.ΤΓράχ.15 εἰς τίς ἄν. **ΤΙΣΙΓΗΤΗΣ** [θ] ἢ περσικῆ] μτν. δοξοῖεν, σκεῖος, ἀγγεῖον : Ἀθῆν.11,784Α τίσιγῆτις ἀργυρούς εἰς. **ΤΙΣΙΣ** -εως [θ] (τινῶν) ἄποσις, ἀνταπόδοσις, ἐκδι- κησις γενομένου κακοῦ : Ἰλ.Χ 19 ἐπει ὅτι τίς τινος γ' εἰδισας ὀπίστω, Ὀδ.Α 40,αὐτ.Β 76 εἰ γ' ἄμεις γε φάγοιτε, τόχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη, Ἡσιόδ.Ο 210 τοῖο δ' ἔπειτα τίσιμ μετόπισθεν ἔσασθαι, Ἰακκ. 23,36, Ἦρ.13, αὐτ.2,152 ἄθεα χρῆσθῶς -ὡς τίς ἔξει ἀπὸ θαλάσσης χαλκίων ἀνδρῶν ἐπιφανέν- τωσ, αὐτ.7,89,Σοφ.ΟΚ 1329. ἢ φρ. τίσιμ δίδωμι τινος πτωροῦσιν διὰ τινα πράξιν, πληρῶνα κατὰ κακὸ πού ἕως κἀμῆς : Ἦρ.8,76. ὅμ. τίσιμ ἔκτεινω τινί : αὐτ.6,84. ἢ κτ. πλθθ. τίσις, πθθ. κατὰ προ- σωποσίον, αἱ ἐκδικητρίαι Ἐρινύες : αὐτ.3,126 χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ ὕστερον καὶ Ὀρφέτα Πλο- κούρατος τίσιες μετῆλθον, αὐτ.2,128. 2) εἰδ. δόξισμος πρὸς ἀνταπόδοσιν ἢ ἀνταγοσίθην, ἐπὶ κα- λῆς ἢ κακῆς σημασίας : Ἐοίωγ.337 Ζεὺς μοι τίς τε φίλων δοῖν τίνων . . . τῶν τ' ἐχθρῶν, αὐτ.Β 345. **ΤΙΣΙΦΩΝ** [θ] ἢ ἐκδικητρία τῶν φόνων ὡς κύρ. ὄνομα μίας τῶν Ἐρινῶν : Ὀρφ. Ἀργ.69,2, Ἀπολλ. 1,1,4 ἐκ δὲ τῶν σταλαγμῶν τῶν ρέοντων ἀτματος ἔρινύες ἐγένοντο, Ἀληκτῶ, Τισιφῶν, Μέγαιρα. **ΤΙΤΑΙΝΩ** εἰς κτ. ἀναδιπλοασισμῶν ἀντὶ τίτων, Πλάτ. ἄνω, τετῶνῶν : Ἰλ.Ο 266 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦθεα παλίντωνα τόσα τίταινωσιν, Βακχ.9,43 ἔτερος δ' ἐπὶ πᾶσι ποικίλον τόξον τίταινει. ἢ οὕτω κ. ἐν τῷ μῆτ. τ. : Ἰλ.Ε 97 αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐπίταίετα καμῦλα τόξα, αὐτ.Λ 370. 2) εἰδ. περὶ μουσι- κοῦ ὄργανου, τανίω. Ὀρφ. Ἀργ.251 φέρ- μιγγα τίτηνάμενος, Ἀριστ.φ.ἀν.671 τίταινει φί- θυρον εὐθὴν νόμον [τινίεσι μέλος ἐπὶ τῶν κα- λῶς τετομένων χορῶν]. 3) ἔκτεινω, ἀπλώνω : Ἰλ.Ο 69 καὶ τότε δὴ χρῆσαισιν πατῆρ ἔπιταίετα τά- λαντα, αὐτ.Ν 534, Ὀδ.Κ 354. ἢ παθ. ἐκτελνω- μαί, ἀπλώνομαι : Διον.Περ.637. 4) ἔκτεινω, βι- αίως σφύρω, ἔκλω τ. : Ἰλ.Β 390 ἱδρώσιν δὲ τευ τι- πας ἄψασιν ὄρμα τίταινωσιν, αὐτ.Ν 704. κ. ἀπολ. : αὐτ.Ψ 403 τίταινεον ὄντι τάχιστα κ. παθ. : Ὀμπ. Ἀλ.1,221 νῆα τίταινομένην ἀνέμου ζαχρηός ὄρ- μῃ. 5) κατεβῆνω πρὸς τοῦ : Μαν.4,496, Ἰων.Δ

7,283 εις δύσιν όρμα τίταινε, πότε γλυκύς έπεκρος έλθει, Χριστάδ. Έκφρ.60 6) παθ. ειδ. έντεινω τός δυνάμεις μου, καταδύλλω πολλήν προσήθειαν, κόπον πολόν: 'Οδ.Α 599 αύτάρ δ' υ' άψ ώσασκε τιταινόμενος [Εύστ. έπό τιταινόμενος σήμιο ώδοστος δηλοϊ, ός χειράς τε και πόδας πταίνει βιαζόμενος τό ώδούμενον! 7) όμ. παθ. τρέχω, απεύθω πάσα δύναμις: 'Ησίοδ.Α 229 αύτός δέ απεύθοντι και έρρίνοντι έοικώς Περσέος Δαναίδος τίταινετο: || ειδ. έπί Ιησου δρομαίς καλπάζοντα: 'Ιλ.Χ 23 ώς δ' Ιηπος άθελοφόρος, . . . ός ρά τε βεβα θέσει τιταινόμενος πεδίοιο, αύτ.Ψ 518: || έπί πτηνών, ταχέως πέτομο: 'Οδ.Β 149 τώ δ' έως μέν δ' έπέτομο μετά πνοής άνέμοιο πλησίω άλλήλοισι τιταινόμενω πτερύγεσσι! || αύτω κ. έπί ποταμών, ταχέως επέρχουσι: 'Οππ.Άλ.122 πολλοί δέ τιταινόμενοι καί δροσφι άργύρεοι ποταμοί || έπί χρόνω, γοργώς επέρχουσι, παρήγορα: Νόνν.Εύαγγ. 'Ιω.19,15 ήν δέ τιταινομένη τρίτη ύώρα 8) παθ. έπί αισθημάτων, συναίσθημάτων γίνομαι αισθητό, άνηχητός ώς έντωθέτερος, επιτεινομαι, δυναμών: 'Ιππ.Γυν.2,134 ή δόδυν τίταινετα 9) ειδ. π. 'Ησ. τιμωρό, έκδικούσθαι 'Ησ. ετιταινεω . . . τίσιω λαμβάνει, τιμωρείται: 'Ησίοδ.Θ 209 φάσκε δέ τίταινετων άτασθαλίη μέγα βέβαι έργον.

τιτάν-ανος [οί] . κ. νεώτ. τό παίστιον κτ. πληθ. Τίτάνες, έπ. κ. Ιων. Τίτίνες, όσπ. Τίτῆσι, έπ. Τίτῆνεσσι, παλαιότατον γένος θέας τῆς έλληνικής μυθολογίας, θεωρουμένων ώς τέκνον του Ούρανου και τῆς Γῆς, κατοικούτων εις τό ύπό τον Τάρταρον σκότι, όπου κατοριφθησαν ύπό του Διός, έκδικουμένου τον ύπό του πατρός του Κρόνου, τῆ προτροπή τῆς Γῆς, ενεργηθέντα έκθροισμόν και άκρωτηρισμόν του Ούρανού: 'Ιλ.Ξ 279 θεός δ' άνόμνην άπαντα τοιά ύλοταρταριούς οί Τίτῆνες καλέοντα: 'Υμν.Απόλλ 335, 'Ησίοδ.Θ 630 Τίτῆνες τε βεοί και όσοι Κρόνου έξεγένοντο, Αισχ.Πρ.205, Κρατιν.έν Πάν., || ειδ.: Αισχ.Πρ.427 θαμέντ' άγαμνοτόδεοσι Τίτῆνα λύμασι βέδν 'Ατλαν, Σοφ.ΟΚ 56 έν δ' ο πυρόφορος βέδς Τίτῶν Προμηθεύς, Εύρ.Φοίν.1122: 2) ο ήλιος ώς θεός, έν προσωποποίησι: 'Επιλ.38 Τίτῶν ήδ' αΐθηρ σφίγγων περί κύκλον άπαντα, 'Ορφ.Αργ.512 άλλ ότ' ές 'Ωκεανός ρόον βαπτίζετο Τίτῶν || κ.έπί του 'Απόλλωνος ός θεού του ήλιακού φωτός: 'Επιγρ.Τήνων, Κερκύρας 3) κομῆτης τῆς: 'Ηφαιστ. 'Αστρ.1,24: || νεώτ. άστρον. εις έκ τών δέκα δορυφόρων του πλανήτη Κρόνου. 4) έν ειδ. σημ. ώς προσηγορικό: 'Ησ. «Τίτῶν» ο παιδεραστής, Εύστ.'Ιλ.985,52 κό κναιδοσ και πελοίος Τίτῶν σκαπητικός λέγονται: 5) νεώτ. μφ. υπεράνθρωπος, γίγας 6) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερών έντόμων βιούτων έντός κοιλωμάτων τών δένδρων.

τιτάνη [τό] [κτ. ποράλ. του Ιερά] έορτή πρὸς τιμῆν τών Τίτῶνων: Θεοδός.69, Σχόλ.Εύρ.'Ορ.89.

τιτανικός όξύ [τό] νεώτ. χημ. ένδουρον διοξειδιου του τιτανίου βλλ.

τιτανικός-ή-όν κ. νεώτ. ο άνήγκω, άναφερόμενος εις τους Τίτῶνας: Πλάτ.Νόμ.701C τῆν λεγομένην παλαιάν τιτανικήν φύσιν επιδεικνύσσι, Πλούτ.Γάλλ.1 τοιά λεγομένοις τιτανικός πάθει και κινήσσι || όβ. κ. ο άρμόζων εις Τίτῶνα, υπεράνθρωπος, υπεργνωστικός: τιτανική δύναμις.

τιτανικός μτγν. κατά τόν τρόπον τών Τίτῶνων: Πρόκλ.'Άλκ.43C.

τιτάνιον [τό] νεώτ. χημ. μέταλλον όμοιάζον πρὸς τόν χάλυβα, λιαν διαδεδομένον έν τῆ φύσει. Ιδ. δέ εις τό όρυκτῶ του σιδήρου, σκληρόν και εϋθροιστον εις τῆν συνήθῃ θερμοκρασίαν, ελατόν δέ έν εϋρυπονηρώσει.

τιτάνιος-ία-ον μτγν. κ. νεώτ. τιτανικός βλλ.: 'Αν.Όξ.1,101, - έκαμε τιτάνιον άλιμα και ύπερ-επιδῆσε τόν τῆφρον, - τιτάνιος νοός.

τιτανόυχος-ον νεώτ. χημ. ο περιέχων τιτάνιον βλλ., ο έκ του μετάλλου τιτανίου σύνθετος.

τιτανός-εως [ή] μτγν. ή τιτάνος βλλ.: Λόκλ.'Ορει6,9,42,1 [ωδ.], 'Αλέξ.Τροάδ.9,3.

τιτανός-ιδος [ή], [ων. Τίτῆνη, βηλ. του Τίτῶν βλλ., έκάσθη έκ τών άδελφών η συζύγων τών Τίτῶνων: Αισχ.Πρ.874 Τίτανίς Θέμις, Καλλ.Δηλ.17: 2) 'Ησ. «Τίτανίς» ήτοι πόσα ή γῆ [ή] ή 'Αττική] από τών κατεχόντων: || αύτ. «Τίτανίδα» τῆν Εββοίαν.

τιτανισμός [οί] μτγν. ο ποιανισμός: Στράβ.7 άπ. 40 ο ποιανισμός τών Θρακῶν τιτανισμός ύπό τών Έλλήνων λέγεται, κατά μίμησιν τῆς έν παιδίω φωνῆς.

τιτανίτης [οί] νεώτ. όρυκτ. όρυκτόν κρυσταλλώμενον κατά τό μονοκλῆδες σύστημα, άπαντῶν έντός πυριτικών πετρωμάτων ή κοκκωδών άσβεστούθων, εϋρισκόμενον δέ και παρ' ήμῶν έν τῶι τών Κυκλάδων νήσων.

τιτανογραφία [ή] σχολή ή Ιστορία τών Τίτῶνων: Σχόλ.Απολλ.Ρ 3,1179 έν δέ τῶ τρῶψῃ τῆς Μουσαίου Τίτανογραφίας λέγεται ώς . . .

τιτανοκράτωρ-ορας [οί] μτγν. ο τών Τίτῶνων κρατήσας, περι τόυ Διός: Λοκλ.Τιμ.4.

τιτανοκτόνος-ον μτγν. ο και τούς Τίτῶνας κτείνων, ο εις αυτούς επιφέρων τόν θάνατον: Βατραχορ.281 όλων - μέγα Τίτανοκτόνον.

τιτανολήτης [οί] μτγν. ο εις τούς Τίτῶνας επιφέρων τόν θάνατον: Αύσ.Επιγρ.49.

τιτανολίθος [οί] νεώτ. άσβεστόλιθος βλλ.

τιτανομαχία [ή] μτγν. ή μεταξύ τών Τίτῶνων και τών θεών του Όλύμπου μάχη και ώς ήλικος παίηματος του 'Επικού Κόκλου: Φιλόδ.Εύσ.56, Διόδ.Σ 1,97 και τό περι Κρόνου μυθολογικό, και περι τῆς τιτανομαχίας, 'Αθην.7,277 D ο ήν τιτανομαχίαν ποιήσας, 2) νεώτ. μφ. μάχη, άγών έξόχου δύναμειος, έντάσεως, μεγάλη: ή χθεσινή τιτανομαχία τών Μαραθωνοδρόμων διά τῆν νικησιν.

τιτανομορφίτης [οί] νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν άποτελεσόν παραλλαγῆν του τιτανιτου βλλ., άπαντῶν ίδιως έντός πετρωμάτων διαδόσου.

τιτανός [ή] κ. νεώτ. λευκή τῆς γῆ, πιθανώς γῆφος: 'Ησίοδ.Α 141 τίτῶν λευκῶ τ' έλεφαντι, Λοκλ.'Ιστ.Συγγρ.62 ένδοθεν μέν κατά τών λιθων τό αύτό όνομα έγραφεν επιχρίσας δέ τίτῶν και επικαλύφας επεγραφε τούνομα, αύτ.'Αλέξ.21: 2) κ. νεώτ. ζωσα όσβετος ή άσβεσμένη: 'Ησ. «τιτάνος» και κόνια άσβετος: 'Αριστ.Μετ.383b, 8, αύτ.389a, 28, Γαλ.16,53 οίκου τῆν εκ τῆς τίτῶνω διασφίζοντας ποιήσθη, αύτ.1812, 202 τιτάνος όσπαι βραχεαία, Πάπ. λαθῶν τιτάνων θερμῆν φύρασιν όξει 3) έν ειδ. σημ. κόνις έκ ζωομένων πυρρῶρων: Λοκλ.'Εύνδν.6 τίτῶνω καταγέμομα ολος ήν ο θεός, όπότε έξοι τούς λιθους.

τιτανόβη [οί] όμοιοι μτγν. άλειφομαι διά τίτῶνω βλλ.β, με γύφω: 'Ησ. «τιτανόμενος» γεμυόμενος.

τιτανόυχος-ον νεώτ. ο περιέχων τιτάνιον βλλ.2).

τιτανόχριστος-ον μον. ο τίτῶν βλλ.2) κερχισμένος άσβεστωμένος: Τζέτζ.'Επιστ.6,8,1 έν δ'νου ή χηροισ τιτανοχριστου δημεύσαι αυτόν.

τιτανόωδης-ου-ες μτγν. ο τιτανικός βλλ., ο άρμόζων εις Τίτῶνα: 'Αγαθσρχ.98 τιτανόωδες και κατεγνωσικός του θείου τό φρόνημα λαμβάνω, Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.117: 6 || τό ούδ. έν έπιπορ. χρ. φοβερός: Λοκλ.Τιμ.54 τας όφρῶς άνατελας και βρηνθύομενῶς τῆς πρὸς αυτόν έρχεται, τιτανόωδες βλέπων [Ζουτῆ. εκαιοπληκτικῶν, φροβερῶν].

τιτανόωδης-ου-ες νεώτ. ο όμοιος τίτῶνω βλλ.2). **τιτανόωσις-εως** [ή] νεώτ. ή διά τίτῶνω βλλ.2), επάλειψις, άσβεστομα.

πιτανωτός-ή-όν ὁ πίνων βλλ.2) ἐπιχειρημένος. **πιταξ** ἴσα. ἐνθιμος ἡ δύναστις, οἱ δὲ βασιλεῖς. **πιτας** (πίω) δωρ. ἰσθίη τίσις τιωρός, ἐκδικητής· Ἀρχ.Χο.67 τίτας φόνος. 2) ἐν Γορτυνίᾳ ὄργαν ὁσών δικαστικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀρχόντων· Ἡσ. εἰτίας· ἐπιποροὶ ἡ καθήγοροι τῶν ἀρχόντων· Ἐπιγρ.

πιτεύω ἀποτίω πρόσημον ἐνὸς στατήρος, ἀπαντ. μ. ἐν τῷ κρητικῷ τ. τιτουτέσσω· Ἐπιγρ.

πιτήνης [οἰ] ἰων. τ. τοῦ πιτάνος βλλ.

πιτήνη [ή] ἡ βασιλεῖς· Ἀριστοφ.ἀν.272.

πιθβία [ή] πθήνησις, ἐπιμέλεια τῆς ἀνατροφῆς τῆς Δημ.312 ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς τιθβίας ἀπασ· ἢ περὶ ἡμᾶς γέγονεν βλασφημία, Σωρ.1,88.

2) μαφείσις· Ζωανρ.

πιθών Ἡσ. ἐτικτεῖν.

πιθευτικός-ή-όν μων. ὁ πιθεύων, ανατρέφων·

Εὔστ.Ποιν.242,95.

πιθούτρια [ή] μων. ἡ τροφὸς, βυζάστρα· Νικ.

Χων.Χρον.146Α.

πιθῶω πθήω, εἶμαι τροφός, βυζάστρα· Δημ. 1309 ὄν δὲ τρήων καὶ ὦν εἵνεκ ἐπίθυσσεν, ἐγὼ σαφῶς ὅμιν ἐπίδειξω. 2) μθ. ἐπέχεω τὴν θλήν, παρέχω τὸν μαστόν τιν, θηλάω, γαλοῦχω τιν, δδ. ἀνατρέφω· αὐτ.312 οἱ Ἰσαιο δῆπου τῆς οὐδᾶ ποθ' ἢ μὴ μήτηρ ἐπίθυσσεν αὐτόν· || κ. παθ.γλοῦχομαι· Ἀριστλ.ΖΓ 754α,13 οὐτε γὰρ ἀπὸ τῆς μητρὸς τιθεύεται, αὐτ.Ζ1 523α,10· 3) μθ. ἐπὶ τῆς πατριδὸς ἀνατρέφω, παρέχω τὴν τὴν ζωήν, τὰ μέσα τῆς ἀναδείξεως· Πλοῦτ.Λυκ.16 καὶ τήν γε τὸν.. Ἀλκιβιάδων τιθεύσασσαν Ἀμύκλαν.

πιθή [ή] ἡ θηλή, ἡ ῥάχη τοῦ μαστοῦ, καὶ ὁ μαστός· Ἀριστλ.Ζ1 587β,17, αὐτ 538α,5, Ἐπιγρ. 2) ἡ τροφὸς, βυζάστρα, παρομόνο· Ἀριστοφ.Ἰνπ.716 κἀθ' ὅσπερ αἱ πιθῆαι γὰρ σιτίεσι κοκῶς αὐτ. Θεου.609, Πλάτ.Πολ.343Α, Πλοῦτ.Ἠ8.3C.

πιθίδιον [τὸ] πιθίδον βλλ.· Ἀριστοφ.ἀν.325.

πιθίω θηλάω, ἐπέχεω τὸν μαστόν, δίνω βυζί· Πλάσας· 1) παθ. γαλοῦχομαι, βυζαίω· Ἀκούλ.ΠΔ Ἡσ.53.2 ἀναρρηθῆσεται ὡς τιθιδίζομενον βρέφος

πιθιον [τὸ] ὄσπορον τοῦ πιθῆος βλλ.1), ὁσπευτ. μικρὸς μαστός, βυζάκι· Κράτ.Κωμ.40, Ἀριστοφ. Ἀχ.119, αὐτ.Βάτρ.412 καὶ μάλ' ἀντροσώπων, συμπαίστριας, γιτωνίσις παραρροσώπωνς πιθιον προκόψαν, Μέν.Σαμ.51, Ἀντιφάν.106.4.

πιθίς-ιδος [ή] μθγν. ὁ ἀνάγν. ἀντὶ τῆς βλλ.· Πλοῦτ.Ἠ8.265Α.

πιθισμός [οἰ] μθγν. ἡ ὑπὸ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν πίεσις τῆς θηλῆς τοῦ μαστοῦ· ΨΧρωσ.7,651,39.

πιθολαθεῖω ἐώ φηλαχῶ τοῦς μαστούς, πίνω, μολάω τὰ βυζία· Ἀριστοφ.2,16, Ἡσ.ἐν λ.βλμιάξεν.

πιθός [οἰ] βῶω) ὁ μαστός ἢ ἡ θηλή τοῦ μαστοῦ γυναικός Φωτ. ἐπιβῶ) μαστοὶ ἡ τῶν μαζῶν τὰ ἄκρα· Ἰνπ.Ἀφ.5,40, Ἀριστοφ.Θεου.640 καὶ ἡ δία τιθῶος γ' ὥσπερ ἡμῆες οὐκ ἐχει, Λυα. 1,10 ἡ γυνὴ ἀπέχε κάτω καθευθίσουσα ὡς τὸ παιδίον, Ἰνα τὸν τιθῶν ἀπὸφ διδῶ καὶ μὴ βοφ, Γαλ.Χρ.Μορ.15,7, Ἐπιγρ. || σπαν. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μαστοῦ· Γαλ.Χρ.Μορ.4,600· 2) ὁ τρέφων, ἐπιμελητής τῆς ἀνατροφῆς τῆς Πυθ.1,166.

πιθουδών [τὸ] ἐντόμον τὸ ὡς ὁ τέτις· Πηλ.4 [ὁ κῶδ]. Φωτ. ἐχει πιθουδών, ἐνφ ἡ ἀλραδπητικὴ σπειρᾶ ἀποεἶ τιθουδών· Πασα.Γραμμ.ἀν.87 [π.Εὔστ. 396,2 σχετίζεται πρὸς τὸ πιτῶ· πθ. ὄσπορον τοῦ ἀχρ. πιτῶν· πρβλ. ὀλολογάν ἐκ τοῦ ἀλολόων·

πιτῶ κράζω τὶ τί, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν νεοσσῶν· Ἰλ.Β 314 ἰσάγγ. Ζηνοδότος ἀντὶ τετριωγτεσι.

πιτῆ-ιδος [ή] μθγν. κ. μων. μικρὸν πτηνὸν πττ [ὁν βλλ. Φωτ. ἐπιτίς.. βροχῶ ὄρνιθων· πρβλ. πηῶ· 2) τὸ γυναικείον αἰδοῖον· αὐτ.· 3) δαυλός, ἔβλαν ἡμψλεκτον· Ἀλέξ.Τράλλ.8,2· 4) μων. ἐν εἰδ. σμ. ἐπιθ. Ψελλ. ἐν Ἀν.Βασαα.3,226 ἐπιθας

φλέδας λέγουσι τὸς περὶ τὴν καρδίαν· αὐτ. 2,450 Ζωανρ.Λεξ.1732

πιτάρια [τὰ] μθγν. εἶδος πινακίδων πρὸς γραφῆν· Κύρ. ἐδέλτος, πινακίδιον, πιτάριον, σχεδάριον· Ἀρρ.Ἐπίκτ.3,22,74 ὄγε πρὸς γραμματιστὴν ἀποστειλῆτα πινακίδια ἔχοντα γραφεῖα, πιτάρια, καὶ ταύτους κρεβάβδιον ἐτοιμάσει [δ.γρ. πιλάρια] ἦτοι καλόμενος πρὸς γραφῆν.

πιτλοδότησις -ως [ή] νεώτ. χμν. ὄρος δηλὸν τὴν πρᾶξιν δι' ἣς εὐρίσκεται ὁ τίτλος ἢ περιεκτικότης διαλομήτως ἐπὶ ἐνὶ κνικῶ ἐκαστοφ.

πιτλομανής -ους-έως νεώτ. ὁ μετὰ μανίας ἀποβλέπων εἰς τὴν πρόσκτησιν τίτλων βλλ.7), ὁ ἰδιαζόντως χαίρων ἐπὶ τοῖς τιμητικαῖς διακρίσεισι,

πιτλομανία [ή] νεώτ. τὸ πάθος τοῦ τιτλομανοῦς.

τίτλος [οἰ] κ. μων. κ. νεώτ. ἐπιγραφή· ΚΔ Ἰω.19,19

ἔγραφε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος καὶ ἐθῆκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, αὐτ.19,20, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,19, Ἐπιγρ. 2) μων. κ. νεώτ. εἶδος ἐπιγραφῆς δηλωτικῆς συνόλου τῆς, ὅταν περιεχομένου συγγράμματος, ἔργου θεατρικοῦ, κεφαλαίου ἢ παραγράφου προηματείας κλπ., ἐκπεφαλῆς· Ἰουστιν.Νεαρ.29,4· 3) ἡ στήλη, τὸ λίθινον ἀνάθημα τὸ φέρων τὴν ἐπιγραφὴν· Ἐπιγρ. Ἀυροσγῶν κ. ὡς θηλ.· Ἐπιγρ. ἀνεατήσασμεν τὰν τίτλον ταῦταν· || Ἡσ. ἐπιτυχὸν ἐπιγραμμα ἔχων· || πὸν τὸ ἐπιγεγραμμένον· Μακλάλ.1,471,2 ἐν τίτλοσι σανιδῶν ἐπιεγράφη δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων· 4) σμῆλον, τῆπος ἐκ στυγματοσμοῦ τοῦ σώματος· Σχολ.Ἐργον. ἐν Ρητ.711, 676W· 5) νεώτ. νομ. ἐγγραφοῦ ἀποστολὸν μέσον ἀποδεικτικὸν δικαιοῦματός τῆς· τίτλος ἰδικοτήσις, - προσεκόμισαν πλαστοῦς τίτλους· || ἐδικῶτ. ἔγγραφον παραστατικὸν δικαιοῦματός συμμετοχῆς εἰς ἐταιρείαν ἢ εἰς δάνειον καθ' ὁμολογίας· ὄνομαστικο- ἀνώμνημι τίται· || νεώτ. ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ τίτλος ἐκτελέσεως πᾶν ἔγγραφον ἀποδεικτικὸν δικαίωμα καὶ παρέχον εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον τὴν ἐξουσίαν ὅπως ζήτησι τὴν συνδρομὴν τῶν ὀργάνων τῆς ἀρχῆς πρὸς ἐνέργειαν ἀνογκαστικῆς ἐκτελέσεως· 6) νεώτ. ὄνομαστικὴ ἐπιχειρήσεως, ὀργάνωσις, ἰδρυμάτις ἢ καταστήματα· 7) νεώτ. τιμητικὴ προσηγορία ἀνονευμένη εἰς πρόσωπον κοτέχον ἀξίωμα ἢ διατρέπον ἐπὶ καταγωγῇ· τίτλος εὐγενείας [τιμητικὴ ἐπωνυμία προσώπου τῆς, πῆρεμένη συνήθεως πρὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ], - φέρει τὸν τίτλον τοῦ κόμιστος· 8) νεώτ. χμν. ἐπὶ τοῦ μεταλλοκράματος ἢ διαλομήματος, ἡ ἀνολογία τῆς περιεκτικότητος ὡς πρὸς τὴν ἀποτελούντων αὐτὸ συστατικῶν.

πιτλόχος -ον νεώτ. ὁ φέρων τίτλον βλλ.6), ὁ τετιμημένος διὰ τίτλου εὐγενείας ἢ ἀξιώματος.

πιτλοφόρον [οἰ] νεώτ. ἐπὶ τῷ δημοσιογραφίῳ·

Ἐνπιπλον εἰδοσηγορῶντικὸν δημιοστέμια, δευτερευούσης μὲν σμῆσισις, ἀλλά μὴ δυνάμενον ἀπαχθῆ ὑπὸ μόνων γενικώτερον τίτλων.

πιτλοφόρος -ον νεώτ. ὁ φέρων τίτλον.

πιτλοφορέω -έω νεώτ. ἀνοπέω τινί τίτλον βλλ. 6), τιμητικὴν, διακριτικὴν ἐπωνυμίαν, προσγορεύω τινά μὲν τίτλον εὐγενείας· 2) χαρακτηρίζω τινά δι' ἐπιθέτου ἀναφερομένου εἰς ἰδιότητά τινά κ. παθ.· ἡ Κλειοπάτρα ἢ τιτλοφορομένη ὠραία κ. παθ. ἢ ἐν σκῶπ. χρ.· τιτλοφορεῖται κόμης - τραπεζίτης· 3) ἐπιγράφω βιβλίον, πραγματεῖαν, κεφάλαιον βιβλίου, ἔγγραφον.

πιτλω -ὠω μθγν. κ. μων. τιτλοφορῶ βλλ.3), κ. παθ.·

Εὔστ.731,15 ὅτι λίται ἢ ραφῶθῃ ἐπιγράφεται ἀβ-τη, ὀπὸ μίας ταύτης τιτλούμεναι λέξεως· 1) στικ. σμῆματικὸν τὸ σῶμα πνος ἰδίου δούλου· κ. παθ.· Σχολ.Ἐργον. ἐν Ρητ.711,676W τὸ θησικεῖν τῇ τοῦθ τὸν τιτλούμενον· 2) εἶδ. νομ. ἐπιδικάζω τὴν εἰς τὸ δημόσιον τομεῖον· Μαλδλ.1,245,11 ταῖς διαφέροντας αὐτοῖς.. οἰκοῦς ἐτίτλωσεν

ήλιωμα-ατος (ή) μιν. η έπιγραφή: Δουκάγγ. **πιτουήξασθ** Έπιγρ. προστ. του πιτώδ Βλλ.

πιτουλήριος (ή) (λατ.) μιν. κ. νεώτ. ό φέρων τών ήλιων μόνον, ό δυνάμει του έν κατέχει ήλιου έκτελών τά χρέη αξιωματός πινος, ό έπιτιμωτής. 2) έν τώ κανον. δικ. έπιλοκατος βοσθός.

πιτραίνω μτην. τ. του τετραίνω Βλλ.

πιτρώω μτην. τ. του-τετρώω Βλλ.

πιτρημι μτην. τ. του τετρωών Βλλ.

πιτρώσκω κ. νεώτ., έπ. τρώω (Ό.Φ.293), μέλλ. τρώω (Ό.Θαγν.1287, Έδρ.Κούκλ.422, κατα: Ξεν. Έλλ. 2,4,15), άόρ. έτρωσα (Ίλ.Ψ.341, Πινδ.Ν.10,60, Άντιφ. 3,2,4), κρητ. άόρ. ύπατ. τρωώσθ, μη. τρωώσαντων (Έπιγρ.Γόρτυνον, παρακ. τίτρωκα (Άρλλ.Τάτ. 2,22), ύπεροσ. έτετρώσκε (Φιλόστρ.Ήρ.2,18) παθ. μέλλ. τρωθήσασμαι (Πλάτ.Κριτ.51Β) κ. έν τώ μέσ. τ. τρώσθασμαι (Ίλ.Μ.66), παθ. άόρ. έτρώθησθαι (Ίνν.Κερ.Τρωμ.11, Έύρ.Άνδρ.είδι, γ' μέλλ. τετρώσασμαι (Λοκ.Πλ.37), παθ. παρσκ. τετρώμαι (Ήρ.δ.18, Πινδ. 3,48), μη. τρωμήνας, τρωματίξω, πληγώνω: Ίλ.Ψ.341 μή πως Ίππους τε τρώσθι κατά θ' άριματα άρης, Όδ.Π.293 μή πως οιωνόθεν έπινοστήσαντες έν ύμιν άλλήλους τρώσητε, Άντιφ.3,2,4 τό άκόντιον. . . έτρωσαν αυτών" κ. παθ. τρωματιζόμεναι, πληγόμεναι: Πινδ.Π.3,48 ή πολίω χαλκή μέλα τετρωμένοι ή χερμάδι τηλεθέδω, Ήρ.δ.5, Αισχ.Έπτ.242 μή νυν, έν άν θήσκοντας ή τετρωμένους ήύθησθε, κωκυτοισιν άρπαλίετε, Ξεν. Άν.2,5,33" || μτ. συστοίχου αίτ.: Έύρ.Έκ.1205 ή δ' άν διαίρεθι σφάγια καί τρώσθι φόνον" κ. παθ.: αύτ.Φοίν.1431. 2) γεν. έν άναφ. πρόσ ναυς, πλήττων έπάγω βλάθην" δδ. άρχηστεύω, καταστρέφω: Έκστ.Μ.307, Όουκ.4,14 καί επιδιώκοντες ός δια βραχείας έτρωσαν μέν παλλάς ήτων νεών" κ. παθ. βλάπτομαι, καταστρέφομαι: Ήρ.δ.18 "Αθηναίοι τών αι ήμισειαι τών νεών τετρωμένοι ήσαν" || είδ. θραύω, σπάζω: Άριστλ.Ζ1.562b,20 τιτρώσκει δέ τό ύψον τή προτέρα ή έκλάσει" 3) προσηγορ. βλάθην, φθοράν, έμμοι βλαθερός ες τίς: Όδ.Π.293 οιόνος τε τρώει μελιήδης, ός τε καί άλλους βλάθεις, Έύρ.Κούκλ. 422: κ. έπ. προσ.: αύτ.Ίνν.703 ή γάρ δίκαμα ταύτα κάεζαρκοντά μοι, τρώσασαν ήμδς" || έπ. συναισθημότων όδυνητών, θυραλήων: αύτ.Ίνν.393 έπει μ' έρωας έτρωσεν" || νεώτ. κ.παθ: έτρώθη από τό κάλλη της" || κ. έπ. του έρμόμενου προσώπου: Ξεν.Άπομν.1,3,13 ότι καί πρόσωθεν οι κάλοι τιτρώσκουσιν" κ. παθ.: Διόδ.Σ.17,112 τετρωμένος τήν ψυχήν" || γεν. έπ. άσφρημένων έννοιών, καταστάσεων, διαθέσεων: Πλάτ.Φιλ.13C, Καλλ.Άρτ.133 δίχοστασίη τρώει γένος" 4) συνουσιάζω πρδλ. τρώζω: Αισχ.άπ.44" 5) παθ. Ιατρ. έπ. γυναικών, ύψοσταται έκτρωσεν: Ίνν. Νοσά.1,5 γυναικα τίκτωσαν ή τρωσασκόμεναι.

πιτρωμός (ή) έσφ. γρ. άντ. πτωμός Βλλ.

πιττω Βαρβαρισμός άντ. πθίων Βλλ.: Άριστφ. Όεου.1185.

πιττωίξω μτην. κ. νεώτ. όνοματσοποιημένη λέξις έν χρ. ός μμητική της φωνής τών περδίκων: Όεόφρ.άπ.181 οι 'ΑΒήνησι έπ. τάδε πέριξας του Καρυδαλλαθ προς τό άστν κακαθίζουσιν, οι δ' έπέκεινα τιττωίξουσιν" || άντ. του πιτζω Βλλ., έπ. χελιδόνων καί άλλων μικρών πτηνων, κών τι τί: Βδέρ.131,7" μτ. αίτ. συστ.: Λυρ.Άλ.Άδελφ.7,5 τιττωίξεν κέλασον πανταμην.

πιτυνώς έσφ.άόγγν. άνθ. τιυνός π. Σουίδ. έν λ. έκ πιτυνώδ.

πιτυκόνοσ-ον μτην. ό τόν Πιτυν φακείσας: Κολλ.Άρτ.110, Άντιφ.Όσα. έν ΑΠ9,790.

πιτύρας (ή) 'Ήα. κόνιος ποίος.

πιτύρινος αλόδος (ή) μτην. ποιεμικός αλόδος 'Ήα. μόνουλος, ή αλόδος κολάμνος: 'Αθην.4,182D.

πιτυρίς-ίδος (ή) ό κριός ή ό τράγος ό προπροενδύμενος του ποιμνίου: Φώτ.

πιτυρίστις (ή) μτην. ό αλλητής: Άπν.Καρχ.66 χορός κισθριστών τε καί πιτυριστών.

πιτύρος (ή) δωρ. σάτυρος Βλλ.31, βραχούσους πύρος: Όεόφρ.Χαρ.5,9 άμλεκι δέ . . . δεινός καί τίτυρον κήσασθαι καί Σικελικός περιστεράς, Σχόλ.Θεόκρ.3,2" 1) λακων. όνομ. του κριοθ όστις προσηγορεύεται του ποιμνίου: Σέρβ. εϊς Βιργιλ.Έπιλογ.Προοίμ. || άμ. τράγος: Σχόλ. Θεόκρ.3,2" πρδλ. πιτυρίς" 3) είδος πτηνου, ά. πτύρας Βλλ.: 'Ήα."

πιτύρις 3) είδος πτηνου, ά. πτύρας Βλλ.: 'Ήα."

πιτύρις 4) κάλαμος ή αύλός: αύτ."

πιτύρις 5) άς κρητ. δν. άντ. Σάτυρος: Αιλ.Π1 3,40 αι συγχρορευαί Διονύσου Σάτυροι. . . Τιτυροι όνομαζόμενοι" || κτ. Στράβ. οι Τιτυροι διέφορον τών Σατύρων καί τών Σελήνων: Στράβ.10,3,15" 6) σύνθετος όνομα ποιμένων: Θεόκρ.3,2.

πιτύριδης-ουος έ ό ομοιάζων προς τό πτηνόν τιτύρος Βλλ.31: 'Ήα.

πιτύς (ή) δωρ. τίσις, ποιή, τιμωρία: Έπιγρ.Γόρτ. **πιτύσσομαι** έπ. έν χρ. μ. κτ. ένεστο. κ. παρτα. (συνδυάζον δέ τάς σημασίας τών συγγενών π. τεύχω, τυγχάνω), παρασκευάζω έτοιμάζω: Ίλ.Φ.342 "Ήραιοσας δέ τιτύκοτο θεοπίδοας πύρ κ. έν είδ. σμν.: Ίλ.Θ.41 ύπ' άχρεσί τιτύκοτο χαλκόποδ' Ίννη (ύπε)εύχων τούς Ίππους εϊς τό άρματα, αύτ.Ν.23" || π. 'Αλεξανδρινός ποιητής έν χρ. κ. ό ένεργ. γ. τιτύσκω: Βακχ.5,49 νίκαν 'τέρωνν τιτύσκων, Άντιφ.άπ.44, Άρστ.418, Λυκόφρ.1403 άπαισις τιτύκων αιμωπήτηρων φόδον (αχόλ, κατάι μύσις τας τό αίμα πινοσάσις φόδον παρεώνων," Όπν.Αλ.2,99" κ. παθ.: Άγλ.25" 2) έν συνθή. χρ. άς τό τυγάνω, έπιτυγάνω, εύστοχώς σκοπεύω, σμροδεύω καί κτυπώ, μτ.γενικ. του προσ. κ. όστ. του όργάνου: Ίλ.Ν.159, αύτ.Φ.582 ήγειρε δ' αύτοί τυτύκοτο" κ. άπολ.: Όδ.Χ.118 τόφρα μνησθήρων ένα γ' αίει ών ένι οίκω βόλλε τιτυσκόμενη" || φρ. άνα τιτυσκόμενος σκοπεύων άκριδώς άπέναντι: αύτ.Φ.421,αύτ.Χ.266" 3) έπιτυγάνω εϊς προσάθειναι τινά: είδ. έπ. έπιχερημένος τώ θέσει τήν κλειδα εϊς τό κλειθρον: αύτ.Φ.48 έν δέ κάλιθ ήκε, θυρεών δ' άνέκοπταν όχλας άντα τιτυσκόμενη" || έπ. πυγμάχου, πλήττω εύστόχως τόν άντίπαλον: Θεόκρ.22,88 αύτάρ δγ' έν θυρω κάχολωμένω Ιστο πρόσωω, χερσί τιτυσκόμενας" 4) ρίπτω, κατευθύνω προς τινά, μτ. γενικ. προσ.: Παιού.Σύλ.έν ΑΠ5,220 φώριον άλλήλων βλέμμα τιτυσκόμεθας" 5) διανοσώμαι τί, σκοπεύω καί κάρω κάτι, μτ. άπαρφ. τελειού' έν φρ.: Ίλ.Ν.558 τιτύκοτο δέ φρεσίν ήσιν ή τευ άκοντίσσαι ήσ έσχετόν όρμηθηναι.

πιτώ-οος (ή) μτην. ποι. ή ημέρα: Καλλ.άπ.206, Λυκόφρ.94 οθλω τό τιτώδ λαμρύν. . . φάος.

τιψη (ή) κ. μιν. είδος σίτου άπαντών καί αυτοφωδός σίτος ό μονόκοκκος (Triticum Monococcum): Άριστλ.Ζ1.603b,26 έκβάλλοντο δέ τάς χαλάδας τας τίψεις, Θεόφρ.Φ11,6,5, αύτ.8,1,1, Διοκλ.άπ.113, Γαλ.6,791, Πλιν.Φ.18,93, Γεωπ.3,3,12 σπειρίον δέ έν τας οικείας τόποις οσάμην, τίφος, ζείας, κέγγρον" 2) π. 'Ήα. ύς έρμηνημα του δλωρα" 3) είδος τ. έντόμου όμοιόζοντος προς τήν μέλισσαν: Άριστφ.Άχ.920, αύτ.925" 4) ή σίψη Βλλ.11: Πιολυθ.7,19, Φρόν.268, Αιλ.Ζ1.8,13.

τιψή τίπε Βλλ. [πρδ άσασουμένου φωληντοσ.

τιψινος-η-ον μτην. ό άνηκων ή άναερόμενος εϊς τήν τίψη Βλλ.11: Γαλ.6,504, Όρειδ.1,8.

τιψιασ-αν-ο έν τώ τίψη Βλλ. εϊς τό έλος 'Ήα. εψία όρνεα: τά έν τώ έλασι γυόμενα.

τιψος-ουος-εος (ή) μτην. ποι. έλωδής, κάθυρος τόπος, τέλωμα, βάλτος: Θεόκρ.25,15 νομοί. . . έλασι Μηνίου άμ μέλα τίφος, Άπολλ.Ρ.2,822 κατά πλατό τό βόσκοτο τίφος, Λυκόφρ.267 έγχωρα τίφη.

τίθειον (τό) μγν. ποώδες κοσμητικὸν φυτὸν ἐξ οὗ κατασκευάζον ἀνθοδέσμοι καὶ στεφάνουσι: Θεοφρ.Π17 3,17, αὐτ. Φ.Αιτ.1,10,5.

τίθειος-υοσ(ί) ὁ νικητικὸς ἐπιλάτης, βραχάκος: Διδ.Ἀλ.π.Σχόλ.Ἀριστοτ.Σπ.1033: Ἴ) ὄψ κάρ. ὄν. ὁ κυβερνήτης, ηὐλοποιὸς τῆς Ἄρης: τῆος: Φερεκιδά.ἀπ.1073, Ἀπολλ.Ρ.1,105,Λυκόφρ.890.

τιφώθης-ουα-ες μγν. ὁ ἐν εἰδεί τίφου βλλ., ἑλώδης τωμάτωδες: Στράβ.8,3,19 πηγή, ὄφ' ἣς ἔλαιον καὶ τιφώδες τὸ ὕποπλιτον γίνεται χωρίον [ἰκόδ. τιφώδες, τιφώδεσι.

τιφ, παρατ. **τίτιον** (ἴλ.Ε 467), ἑλ. κ. τίον [αὐτ.Ε 536, αὐτ.Σ 81], π. τραγ. τίον [Αλοχ.Ἐπτ.775], ἰων. τίκοικον (ἴλ.Ν 461), ἑλ. ὄραφρ. τίτιμεν (ἴΟδ.Ο 543), μέλλ. τίσω (ἴλ.142) κ. τίσω (Ἐπιγρ.), ὄρα. τίσια (ἴλ.Α 244, σὺν.1181), ποι. κ. τίσα (Ἐπιγρ.Θρώηκ.1, μέλ. τίσιαι [Ἥσιοδ.Θ 428], παθ. παρατ. ἰων. τίσκετο (ἴλ.Δ 461, μγν. τῖσκεμενος (Ἐπιγρ.Περγάμου), παρκα. τίτιμαι, μγν. παθ. παρκα. τιτιμένω ἰέν τῷ ἔνεστ. κ. παρατ. π. Ὀμ.1 ἐν ἄροι, Ἔ ἐν θέσει, ἀλλά καὶ ἐν θέσει Ἦ πρό μακρὰς συλλαβῆς: Ὀδ. Σ84, Χ414 π. τραγ. ἄνοιστο Ἔ ἐν τῷ μέλλ., ὄρα. κ. παθ. παρατ. ἄνοιπετο Π., προσφερόω, ἀνοπέμω τίμει τίμην, μν. αἰτ. τοῦ προσ.: ἴλ.238 Ἔκτωρ . . οὐδέ τίε μὲν ἀνέρα οὐδέ θεούς, αὐτ.Λ 224, Ὀδ.Ν 129 ὅστι με βροταί ὅσ τι τίουσιν Φαιακές ἱερεὶ τοῦ Ποσειδῶνος]. Αἰσχ.Ἐπτ.77,αὐτ.ἴκ.705 θεοὺς ἀεὶ τίσιεν . . βουθῆσαι τιμάς, αὐτ. Ἀγ.259, Εὔρ. Ἱρακλ.1013: ἢ ἐν συνήθ. χρ. μτ. δοτ. ἀποτελοῦσας ὄρον συγκρίσεως ἐν συνεκφ. ἰδίως μετ' ἐπίρρησιν: ἴλ.Ε 467 ὄν τ' ἴσον ἐτίομαν Ἔκτορι δίψ, αὐτ.Ε 536, αὐτ.Π 603: ἢ κ. παθ. δέχομαι ἐκδηλώσεως τιμῆς, σεβασμοῦ: αὐτ.Θ 540 τοίμην δ', ὡς τίκατ' Ἀθναίη καὶ Ἀπόλλωμον, αὐτ.Ν 827: ἢ ἐπρ. ἰδίαι ἐν τί μγν. παθ. παρακ. τιτιμένω ἐπὶ προσ., ἐπνιος ἐκπυλόητος: αὐτ.Ω 533, Ὀδ.Ν 28 θεοὺς ἀοίδεδοι ἀμυδόκοοι, λαοὶ τιτιμένωσ προθ. Ἥσιοδ.Θ 415: ἢ κ. μέσ. ἐκτιμῶ, ὑπολήπτομαι: αὐτ.Θ 428: ἢ κ. ἀνοφ. πρὸς πράγμ. ἔχω εἰς ἐπιτιμῆσιν, εἰς ὑπόληψιν, λαοῦθω ἰδιαιτέρως ὄν' ἄντ, ἀρέσκειοι εἰς τί: Ὀδ.Σ 84 βαι μάκαρες . . δίκην τίσιαι καὶ αἰσιμα ἐγώ' ἀνδρόπων, Αἰσχ.Ἀγ.942 ἣ καὶ σὺ νίκην τίνδε δῆριος τίεις, αὐτ.Εὐμ.171: ἢ ὄμ. τίειν μέλος δένει μέλος: αὐτ. Ἀγ.706: ἢ ὄρα. τίω τὴν ἀξίαν τιός, ἐκτιμῶ, διατίμω π.: ἴλ.Ψ 703 μέγαν τριπόδ' ἐμυριεβήτην, τὸν δὲ δωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοὶ ἰξέστινον αὐτῶν ὡς ἔξαοτα ἀξίαν δωδεκα βωῖων, αὐτ.Ψ 705 τίον δὲ εἰ τεσαράβοιον.

τιφ, τίνη δωρ. τ. ἀντί σοῦ.

τλάθωμνος ὀν δωρ. ἀντί τλήθωμνος βλλ.

τλαίπαθης-ουα-ες τληθῶδης βλλ. Ἥσα. ἐτλαπαθεῖς τλαίπαυρες.

τλάμωνος-ον δωρ. τ. τοῦ τλήμων βλλ.

τλασίφρωνος-ον δωρ. τ. τοῦ τλησίφρων βλλ.

τλήθω Ἥσα. ἑώραία, Κυρονάοισι.

τλήθωμος-ον, δωρ. τλάθωμος ὁ ἔχων κορτερικὴν ψυχὴν, καρτερόθυμος: ΑἴΓ 9,472 Ὀδυσσεὺς τλήθωμος ὅν, καρτερὸς, ἰσχυρὸς εὐρύστατος: Πίνδ.ἀπ.234 τλήθωμος κῶων, αὐτ.Ν 2,15.

τληκαρδίας ἐπίρρ. μον. μετ' ἰσχυρὰν καρδίαν, καρτερὸν τὸ συναίσθημα: Τζέτς.Ἐξήρ.ἴλ.148.

τλημόνος ἐπίρρ. μετὰ καρτερίας: Αἰσχ.Χο.748 τὰ μὲν ἄλλα τλημόνος ἠγλάνων κακά, Εὔρ.ἴκ. 947 μένειν χρῆ τλημόνος, Γολ.14,213, Αἴλ.Ζ113,40 ἐγκαρτερεὶν τλημόνος. 2) ὄθλιος, ἑλεινός: Εὔρ.Τρω.40 ἀφ'εὶ μνήμ' Ἀχλῆλιάσσι τάφου σικερά τβηνικα τλημόνος Πολυξένη, Ἥσα.

τλημοσύνη (ἡ) ἢ ἐπὶ ταῖς θλίψεσι καρτερία, ὑπομονή: Ἀρχιλ.9, ἄλλα θεὸν γὰρ ἀνεκρίσσεισσι κακοῖσιν, ὡ εἰπας, ἠὲ κρατερὴν τλημοσύνην ἐθέλωσιν, Πλούτ.Κράσσ.26 τλημοσύνην καὶ ἀρετὴν πρὸς

τὰ δεινὰ χωροῦντων 2) τολαίπωρια, ἀθλιότης: Ὑμν.Ἀπολλ.191 ἀνθρώπων τλημοσύνας.

τλήμωνος-ον, δωρ. τλήμων, κλητ.τλήμων [Ἰσοφ. Α1,893, Εὔρ. Ἀνδρ.348] κ. τλήμων [Αἰσχ.Πρ.614], ὁ πάσιων, ὑποφείρων κτ. συνεκδ. κ. ὑπομονητικός, καρτερόφρωνος, μεγάλθυμος, εὐφυχός: ἴλ.Κ 231 ἠβελὲ δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδοτῆν δμῶλον Τρώων, αὐτ.Κ 498, Τυρτ.12,18 ψυχὴν καὶ θυρῶν τλήμωνα παρθένου, Πίνδ.Π.1,48 οἴαις ἐν πολέμοισι μάχαισι τλάμοιο ψυχῷ παρέμεινε, Αἰσχ.Ἀγ. 1302 τλήμων οὐα' ἀπ' εὐτάλμου φρενός. ἢ εἰδ. ἐπὶ πασχόντων, ἄσθενών: Ἀρετ.Ὁξ.Νοῦσα.1,4 εὐθυμὴ καὶ ἐξελασπίτη τίθησι τοὺς νοσούντας τλημόνας, αὐτ.Χρον.Παθ.2,6. 2) τολμηρός, ἐυθαρσής: ἴλ.Φ 430 ὦδε τε θαρσαλέοι καὶ τλήμωνες ἢ κ. ἐπὶ κακῆς ἀνγμ. παράτολος, ἀπερίσκετος: Θέογμ.196 ἀσκήμα, ἴτ' ἀνδρός τλήμωνα θῆκε νόον, Αἰσχ.Χο.384 βροτῶν τλάμοιο καὶ πανούργω χερὶ, Σοφ.Ἠλ.439 εἰ μὴ τλημοναστάγει γυνή πασιῶν ἐβλαστε, Εὔρ.Μηδ.865. 3) ἐπὶ προθ. ὄθλιος, ἑλεινός, τολαίπωρος, δυστυχής: Αἰσχ.Πρ. 614, Σοφ.Φιλι.161 ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἀπεστιν, Ἀριστοτ.Ἐρ.723 νόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἔξει στίγια, Ξεν.Ἀν.3,127, αὐτ. Ἀπομν.2,1,30 ἢ μτ. γενικ. τοῦ πράγμ., ἐν ᾧ τις δυστυχεῖ, κακοτυχεῖ: Εὔρ.Ἰπν.554 ὡ τλάμων ὑμναίωσιν, Ἀριστοτ.Θεσμ.1072 θανάτου τλήμων. 4) κ. ἐπὶ καταστάσεων, λόγων, ἔργων: Εὔρ.Ἰπν.1177 Ἰπλόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων, αὐτ.Ἐκ.562 κ. ὑπερβ. αὐτ.Μηδ.1067 ἄλλ' ἐμὲ γὰρ δὴ τλημονεστότην ὀδόν'. 5) ἐν περιφρονητικῇ σμν. ἀξιοκαταφρόνητος, ἑλεινός: Ὑμν.Ἐρμ.296 ὠιδῶν προήκειν, τλήμωνα γαστρός ἐβριθῶν,Κολλ.Ἐπιγρ.66.

τληπάθεια (ἡ) μγν. κ. μον. τολαίπωρία, κομποῖθεια: Σωρ.1,13, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.11,422Μ, Νεϊκ.Ἐπιστ.1,281 τῆς ἐπιπόνου τληπαθείας.

τληπάθωμνα-ατος(ί)α ὀσχόλ. δυστόχημα, τολαίπωρια, βῆσανο: Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.668.

τληπαθής-ουα-ες (τλήω) μγν. ὁ πολλὰ ὑποστόμενος ἡ ὑπόστατος δευνά, τολαίπωρος, ἀθλιός, δυστυχής: Ζώσα.4,50, Σχόλ.Αἰσχ.Πρ.231.

τληπάθεισ-εως(ί)η μγν. τὸ φῆτασθαι πολλὰς τολαίπωρίας, κομποῖθεια: Στουδ.Θεόδ.558Β.

τληπαθῶ ἔω μγν. κ. μον. κομποθῶ, φῆταμαι πολλὰ δευνά, πάσιων, δυστυχῶ: Ἡρωιδιον.Ἐπιμερ.134, Ἥσα. 2) μοχθῶ, κοπιῶ, ἐργάζομαι' ὄθ. συνεκδ. προνοῶ, φρονίζω: Σευήρ.Ἰστρ. π.Κλυστρήρων 7 τληπαθεῖ (ἐνν. ἡ φυσικὴ πρὸς τὴν τοῦ ζῶου σωτηρίαν, Στουδ.Θεόδ.202C.

τληπαθῶ ἐπίρρ., μον. ὀθλίως, τολαίπωρος: Ἐρραῖμ.Καισ.904Ι.

τλησιακάρδιος-ον ὁ ἰσχυρὸς τὴν καρδίαν, τὸ φρόνημα: Αἰσχ.Πρ.160 τίς ὦδε τλησιακάρδιος θεῶν, ὅτε τὰδ' ἐπιχαρή; 2) ὄθλιος, δυστυχής, ἑλεινός: αὐτ. Ἀγ.430 πένητα τλησιακάρδιος [ὀθιὸν τλησιακάρδιον] πρβλ. τολακάριος,

τλησιακάρδιος ἐπίρρ. μγν. καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς: Γρηγ.Νοξ.2,672.

τλησιπόνοος-ον μγν. ὁ ὑπομὲνων κόπους, τολαίπωριος, ὁ καρτερικός: Ὀμπ.Κυν.4,4.

τλησιφ-εως(ί)η (τλήω) Ἥσα. ἐτλησίς τόλμα,βῆσανος.

τλησιφρώνος-ον (φρήν) Ἥσα. ἐτλησίφρωνος ὑπομονητικός.

τλητικός-ή-ὄν μγν. ὁ ὑπομὲνων τὰ δευνά, τὰ βῆσανο, καρτερικός: Φιλ.1,193, Σχόλ.Ἀριστοτ.Πλ. 33 κ. συγκρ.: Φιλ.1,591.

τλητικῶς ἐπίρρ. μγν. καρτερικῶς: Φιλ.1,543.

τλητός-ή-ὄν, δωρ. τλατός ὁ ὑπομὲνων μετὰ καρτερίας τὰ δευνά, τὰ παθήματα: ἴλ.Ω 49 τλητόν γὰρ Μαῖρας θυμὸν θέσαν ἀνθρώπων. 2) παθ. ὅν δυνατοί τις να ὑποπειν, να ὑποφέρει, ὑποφερέτος, πάντοτε μετ' ἀνθίσεως: Αἰσχ.Πρ.

1065 οὐ γὰρ θήπου τοῦτῃ γε τλητὸν παρέσσυρας ἔπος, Σοφ. ΑΓ.466 κ. μτ. ἀπαφρ.: Εὐρ.Μήδ.797 οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἄχρωβι, Φίλας.

τλω-ώ κ. μαν. ἰδ χρ. οὐτος δὲν ἀνατίει ἐμῆ η. τῆ μαν. πετ. (Γζέτς Κιλ.9,133), ἀναληφροῦμενος ὑπὸ τοῦ παρακ. τέτλαμεν ἢ ὑπὸ τοῦ τολμῶ-ώμ), μέλλ. τλάσσομαι (Ἰλ.Α.317, Αἴσχ. Ἀγ.1290), οἴολ. κ. ὄωρ. τλάσσομαι (Σαποφ.75, Πίνδ.Π.3,41), μγν. μέλλ. ποι. τάλσσω (Λυκούφ.746), ἐπ. ὄρ. α' ἐτάλασσα (Ἰλ.Ρ.166), ὄπωτ. τάλσσω (αὐτ.Ν.829, αὐτ.Ο.164), ἀπαφρ. τελάσσοι Ἰ.Ησ. πρβλ. τελο-μάν), γ' ἐν. μέν. ὄρ. α' τάλσσομαι Ἰ.Ομη.Κικ.3,155), ὄρ. β' ἐτλην (Ἰλ.Σ.433, Ξεν.ΚΠ.3,1,3, Ξουκρ.4,96), ἐπ. τλήν (Ἰλ.Ε.385), ὄωρ. ἐτλήν (Αἴσχ. Ἀγ.224), γ' ἢ πληθ. ἐτλήσαν (Ἰβρ. Ἰκ.17), ὄωρ. ἐτλάσαν (Σοφ.Φιλ.1201), ἐπ. ἐτλήν (Ἰλ.Φ.608, Σιμων.107,7), β' ἐν. ὄπωτ. τλής (Αἴσχ. Ἰκ.428), εὐκτ. τλήσιν, γ' ἢ πληθ. τλάσιν (Ἰλ.Ρ.47), β' ἐν. προστ. τλήθι Ἰ.Θέογν.1237, Χρυσόμ. Ἡρ.5,56, Σοφ.Φιλ.475), ὄωρ. τλάθι Ἰ.Πίνδ.Π.4,2/6), ἀπαφρ. τλήθαι (Αἴσχ. Πρ.704, Πλάτ. Θεστί.169C ἀνα., αὐτ. Γοργ.525Α ἀνα., Ξεν.ΚΠ.1,2, ἀνα.), ἐπ. τλήμεναι Ἰ.Θεοκρ.25,174), μτχ. τλάθ, τλάσσα Ἰ.Ασχ. Ἀγ.1453, αὐτ.Χο.753, Σοφ.ΟΚ.1077), β' ἐν. παρακ. τέτληκας (Ἰλ.Α.228, αὐτ.543, Ἀριστοφ. Πλ.280, αὐτ. Θεοκρ.544), γ' ἐν. τέτληκε Ἰ.Οδ.Τ.347) κ. ἐν βραχυτέροις τ, μτ. σμη. ἔνεσσι. α' ἢ πληθ. τέτλαμεν (αὐτ.Υ.311), εὐκτ. τετλήην (Ἰλ.Ι.373), β' ἐν. προστ. τέτλάθι (αὐτ.Ε.382), γ' ἐν. τετλάτω Ἰ.Οδ.Π.275), ἐπ. ἀπαφρ. τετλάμεναι (αὐτ.Ν.307) κ. τετλάμεν (αὐτ.Ζ.190) κ. τετλάμαι (Μεταγ.18), ἐπ. μτχ. τετλήσθ, δοτ. τετλήθι (Ἰ.Οδ.Δ.447), ἢ πληθ. τετλήσθε (Ἰλ.Ε.873) κ. τετλήσθε Ἰ.Ορφ. Ἀργ.1350), βηλ. τετλήσται Ἰ.Οδ.Υ.23), ὄωρ. ἐπέτλαμεν Ἰ.Απολλ.Ρ.1807), ὄωρ. ἄωρ. ὄπισθαται, ὄωρ. ἐπὶ παντός δυσκόλου, κοπιώδους ἐπικινδύνου πράξεως ἢ πράγματος, οἷον ἐπὶ τολασιωρίας, δυσμενείας κττ., οὐδέποτε δέ, ὡς τὸ φέρω, ἐπὶ βάρους ὄλου, ὄω. ἄπολ. ἀνέχομαι, βαστάζω, κρατῶ: Ἰλ.Α.317 ἴποι ἐγὼ μενέω καὶ τλάσσομαι, αὐτ.Τ.308, ὄδ.Α.268, αὐτ.Β.219' συχ. κτ. προστ.: Ἰλ.Α.586 τέτλαθι, μῆτερ ἐμῆ, καὶ ἀνάσχεο, αὐτ.Β.299, ὄδ.Υ.18 τέτλαθι δῆ, κραδίη' κ. κτ. ἀπαφρ., αὐτ.Ν.307 οὐ δέ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη' κ. κτ. μτχ.: αὐτ.Δ.447 τετλήθι θυμῷ (μετὰ κρατερίαις) αὐτ.Υ.23' συχ. μτ. ἀναφορ. προστ.: Ἰλ.Ε.385 τλή μὲν Ἄρησ, ὄτε μιν... θῆσαν, αὐτ.392' κ. κτ. ὄπωτ. προστ.: Ἰ.Απολλ.Ρ.1,807 θηρὸν ἐπέτλαμεν ἐκ... μεταστρέφωσι νόον' κ. κ. μτ. αἰτ. πράγμ.: Ἰλ.Σ.433 ἐτλην ἀνέρος ἐόνθη, ὄδ.Τ.347 ἴτις δῆ τέτληκε τόσσα, Πίνδ.1.67/37 ἐτλαν πένθος, Αἴσχ. Πρ.704 οἴα χρῆ πάθη τλήθαι πρὸς Ἥρας, αὐτ. Ἀγ.1453, αὐτ.Χο.753, Σοφ.ΟΚ.1077, αὐτ.Τρ.71, Εὐρ. Ἐκ.1251' 2) μτ. ἀπαφρ. ἀναλαμβάνω, τολμῶ, ριθωκινδυνεύω τὰ πρόξω τ.: Ἰλ.Α.228 οὐτε λόχονδ' ἴναι τέτληκας θυμῷ, αὐτ.Η.480, αὐτ.Φ.150, Αἴσχ. Ἀγ.408 ἀτλητα τλάσα' κ. μτ. μτχ.: ὄδ.Υ.311 δάδε τέτλαμεν εἰσορόντες, Σιμων.85,14, Αἴσχ. Ἀγ.1041, αὐτ. Ἐπτ.756, Σοφ. Ηλ.943 μὲν τοῖς χωρίσις Ἰλ.Ε.383, ὄδ.Ε.362 ἢ μχ. εἰναι ἀνεστῆρτες ἀπὸ τῶ ῥημα' 3) ἀναγκάσομαι, φέρωμαι, ἄγομαι τὸ πρόξω τ. ἵνιθητον πρὸς τὰ ἀισθητά μου, ἐγὼ τὸ θάρρος, τὴν τόλμη, τὴν αὐθάδειαν, τὴν ἀκληρότητα, ἢ ἐπὶ καλῆς σμ. τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν εὐσπλαχνίαν, τὴν ὀμοθυμίαν τὰ πρόξω τ. ἢ Αἴσχ. Πρ.657 ἔσσι θεὸς πατρι ἐτλην γεγενῆσιν νυκτίφοτα δειμάτα' 4) ἀναγκαι ὑποτασσόμενος, δέχομαι ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαστικός: Σοφ. Ἀντ.944 ἔτλα... φῶς ἀλλάξαι' 5) ἐγὼ τὴν ἀκληρότητα τὰ πρόξω τ., εἶμαι ἀκληρὸς ἐς τὸ νῦν... Ἰλ.Ο.35 τὸν νῦν οὐκ ἔτληκε νέκυμ περ ἰσθῆτα σαῶσαι, αὐτ.505, αὐτ.519, Ἡσαῖοδ. Ἐργ.178 μῆδ' αἰσ' οὐλομένην πενήν θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ'

ὄνειδίξεν, Σαποφ.75, Πίνδ.Π.3,41, Εὐρ. Ἄλκ.275 μὲ τλής με προδοῦναι, Ἀριστοφ. Νεο.119 οὐ γὰρ ἂν τλάην ἰδεῖν, αὐτ.Πλ.260' 6) δόγματι, μνηρὸ, τὸ βαστάει ἢ κρατῶ τὸν: Σοφ. ΟΤ.1327 πῶς ἔτλης σὸς θδεῖς μεράναι π.

τμήμα ἐπ. γ' ἢ πληθ. παθ. ὄωρ. β' τοῦ τμήγω βηλ. **τμήμα** (τῷ) ὄωρ. τ. τοῦ τμήσω βηλ. **τμήγας** Ἰ.Α. ἐγατόμος, ἀροτήρ. **τμήγος** Ἰ.Α. κάρθης Βούτρημα. **τμήγω**, μέλλ. τμήγω (Παρμ.2 ἀνο.), ὄρ. α' ἐτμήγα Ἰ.Ἐπιγρ. Μεγαλόπολεως, ὄωρ. ἐτμήγα Ἰ.Θεοκρ.8,24), ὄρ. β' ἐτμήγων Ἰ.Οδ.Η.276 δι-), μέτ. ὄρ. ἐτμήξωμαι Ἰ.Νικ. Ἀλεξ.68, Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ.7,480), παθ. ὄρ. β' ἐτμήγην, ἐπ. γ' ἢ πληθ. τμήγην: Ἰλ.Π.374, μγν. κ. ἐτμήγην Ἰ.Καλλ. ἀπ.300, Ἰουλ. ΑΠ.9,661 ἴτῳ ρ. συνηθεῖς, ἐν σὺνθ. μτ. τῶν προθ. ἀπὸ ἢ διὰ), τέμνω, κόπτω, σχίζω: Θεοκρ.8,24 ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλάγω... ἐπεὶ κάλαρος... ἐτμήγην (μθ. ἀνάμνη') ἢ μέσ. τέμνω, ἀνοίγω δι' ἐμαυτὸν: Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ.7,480 ὄδων ἐτμήξαντα' 2) παθ. μτφ. διασκορπίσσομαι: Ἰλ.Π.374 οἰ δὲ ἰαχὴ τε φόβῳ τε πάσσα πλησαν ὀδοῦς, ἐπεὶ ἀρ. τμήγην.

τμήδην (τέμνω) ἐπίρρο. ἐπὶ τρόπον ὡστε τὰ κόφη, νὰ τάμῃ: Ἰ.Α. ἐδοσαν ἐπιπρεῖναι καὶ οὐκ εἰς βάθος τρώσασιν: Ἰλ.Η.262 τμήδην δ' ἀσέην' ἐπῆλθε, μέλα δ' ἀνεκλήσθη αἶμα.

τμήμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. μέρος ἀπακεκομμένου, τεμάχιον, κομμάτι: Πλάτ. Συμπ.191D' 2) διαίρεσις, ὀδοδιαίρεσις συνόλου τινός: τμήμα ἀπαλοτριωθείσης ἐκτάσεως ὀδοῦ - οἰκοπέδου - μέγα τμήμα τῆς πόλεως ἕκαστ' ἢ νεώτ. εἶδ. ἐκλογικὸν τμήμα περιχθῆ ἀντιστοιχοῦσα εἰς ὄρισθον ἀριθμὸν ἐκλογένων, ὡς καὶ ὁ χώρος ἐνθα διεξάγεται ἢ τῶν ἐκλογένων τούτων ψηφοφορία' 3) εἶδ. μαθηματ.: Πλάτ. Πολ.509D ὡσπερ τοῖων γραμμῶν... τετμημένων λαδῶν ἄνισα τμήματα, πάλιν τέμνε ἐκότερον τμήμα, Εὐκλ.2,11, - τμήμα εὐθείας τὸ σύνολον τῶν σημείων εὐθείας τινός, τῶν περιλαμβανομένων μεταξύ δύο τυχόντων σημείων τῆς εὐθείας τούτης' ἢ ὄμ. τμήμα κύκλου τὸ μέρος τοῦ κύκλου τὸ περιλαμβανόμενον μεταξύ ἐνός τῶν δύο αὐτοῦ καὶ τῆς εἰς αὐτὸ ἀντιστοιχοῦσης χορδῆς: Ἀριστοφ. Μεταφ.1035α,34, αὐτ. ΑΠ.Ρ.41β,18, αὐτ. Μετ.343α,12, Εὐκλ. Ὀρισμ.3,6' ἢ ὄμ. ἐν. χρ. ἐπὶ τοῦ κυκλικῶς τομῆς βηλ.: Ἀριστοφ. Οὐρ.290α,3 τὰ ἀφαιρούμενα ὑπὸ τῶν ἐκ τοῦ κέντρου τμήματα' ἢ ὄμ. ἐπὶ παντός μαθηματικῶς σχήματος περιλαμβανόμενον μεταξύ εὐθείων γραμμῶν ἢ ἐπιπέδων: Δημόκριτ.155, Ἀρχιμ. Κων. Σφαίρ. Προσμ. 1' ὄμ. ἐπὶ μαθηματικῶς σχήματος περιελκόμενον ὑπὸ περιφερείας κύκλου καὶ τοῦ εἰς αὐτὸν περιγεγραμμένου πολυγώνου: Πλάτ.316,2' ἢ τμήμα σφαιρῆς ἢ τμήμα σφαιρικῶν τὸ μέρος σφαιρῆς τὸ περιεχόμενον μεταξύ δύο παραλλήλων ἐπιπέδων τερνάντων αὐτὴν ἢ ἐφαπτομένων αὐτῆς' 4) ἀστρολ. διαίρεσις μεταξύ ζῴδιακῶν σημείων: Σερραπ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ.Β.14,230' 5) ἐντομῆ, ἐγκοπή, τραῦμα: Πλάτ. Γοργ.476C καὶ εἰ μέγα ἐν ἢ βαθὺ τὸ τμήμα ἢ ἀλάγεινόν' 6) νεώτ. κ. δημ. κλάδος δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς ἀπηρεσίας ἔχων ἐνότητα διοικησεως, ὡς καὶ τὰ γραφεῖα ἐνθα διεξάγεται ἢ ἀπηρεσία αὐτῆ: προϊσταται τοῦ τμήματος δημοτικῆς ἐκπαίδευσως - τμήμα προεξοφλήσεων - καταθέσεων' ἢ ἀστυνομικὸν τμήμα ἢ ἀπλὸς τμήμα ὀδοδιαίρεσις τῆς ἀστυνομικῆς ἀπηρεσίας ἢς ἡ δικαιοδοσία ἐκτελεῖται ἐπὶ μέρους τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὸ οἰκημα ἐν φ' ἢ ἀπηρεσία αὐτῆ ἐξεδρεύει: τὴν κράτησαν ὅλην τὴν νύχτα στο [ἀστυνομικὸ] τμήμα.

τμηματάρχης (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τμήματος δημοσίας ἢ ἰδιωτικῆς ἀπηρεσίας: τμηματάρχης Μίσης Ἐκπαίδευσως - τμηματάρ-

γης ἐν τῇ Ἐθνικῇ Γραφῆ· ἢ βαθμὸς ἐν τῇ διοικητικῇ Ἱεραρχίᾳ μετοχῇ εισηγητοῦ καὶ διευθυντοῦ β' τάξεως· προήχθη εἰς τριμητάρχην α'.

τριμητικός-η-όν νεώτ. ὁ εἰς τμήματα ἢ ἀναφερόμενος, ὁ γινόμενος ἢ ἐκτελούμενος, ἐνεργούμενος κατὰ τμήματα· τριμητικὸς ἐξετάσιος τοῖ κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστου πανεπιστημιακοῦ ἔτους διενεργουμένοι ἐξετάσιος τῶν φοιτητῶν, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸς ἐπὶ πτυχίῳ.

τριμητικῶν ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τμήματα· ἢ ἀξία τοῦ ἀγορασθέντος ἀκινήτου θὰ καταβληθῶ τριμητικῶς (ἰ. ἀ. κατὰ δόσεις).

τριμητίον τοῖ μνη. μικρὸν τὸ τμήμα, κομματάκι· ἔσται. Π71,33 ἐλάχιον τὴ γῆς τριμητίον.

τριμητόθης ους-ες ὁ κατὰ τμήματα, ὁ κομματιστὸς· Ἰππ.Τόν.Ἰ. Ἀνθρ.45.

τμήτης-ως (ἢ) μγν. τμήσις· Γρη.Ναζ.3,403Α.

τμήσις-ως (ἢ) ἱεμίω κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τέμνου, ἀποκοπή, κόψιμο· Ἰ. Ἀριστ.Ψυχ.412β,28, Πάν. 2) τμήσις γῆς δῆσις, καταρτισμένη χώρας δ' ἀποκοπῆς τῶν δένδρων καὶ καταστροφῆς τῶν γεννημάτων ἢ ἀπαρτῶν· Πλάτ.Πολ.470Α τῆς τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς.

3) τμήμα, κομμάτι· αὐτ.Συμπ.190Β θεώμενος τὴν αὐτὰ τμήσην. 4) λογικὴ διαίρεσις· αὐτ.Ποι.1π.276D ὁ γὰρ σμικρὰς ἂν ἔχοι τμήσεις ἐπι· 5) νεώτ. γραμμ. ὁ ἐν τῷ ποί. λόγῳ ἀποχωρισμὸς τῆς προθέσεως ἀπὸ τῆς συντεθειμένης μετ' αὐτῆς λέξεως, ἴδια ῥήματα, καὶ ἡ πορευθὲν ἄλλων λέξεων, ὡς Ἰλ.Α.67 ἀπὸ λογιῶν ἄβυθα.

τμησίχρους-ους-ουν-ουν σχόλ. ὁ ταμείχιχρος, ὁ τὰ δέματα τέμνων· Σχόλ. Ἰλ.Ν.340 ταμείχιχρος, ἀνάπτυξι ποιητικῶς τὸ τμησίχρους.

τμητήρ-ῆρος τοῖ μγν. ὁ τέμνων, ὁ κόπων ἢ ἐπιφέρων δῆσιον, καταστροφῆς· Νόν.Δ.26,303' κ. μτ. γενικ.· αὐτ.14,311' ἢ κ. ὡς ἐπιθ.· αὐτ. 13,481 τμητῆρ οἰθήρος.

τμητής (ὁ) λέξ. γλώσσ. τοῦ ἐκτομέως· Ἰσ.

τμητικός-η-όν ὁ καταλλήλως εἰς τμήσην, κοπιτικός· κ. παρὰθ. ὠπτερος-ώπτατος· Πλάτ.Τιμ.56Α τμητικώτατον οἰζότατον ἂν, Θεόδωρ.Πλάτ.22, Σωρ.1, 80' ἢ τὸ οὐδ. τὸ τμητικὸν ὄξ οὐα. ἢ καταλληλότης εἰς τὸ κόπειν· Ἀριστ.Μεταφ.1020β,29 τὸ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητῶν. 2) νεώτ. ρητ. ὁ μτ. καὶ μεταβατὸν ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον ἢ ἀπὸ πράγματος εἰς πράγμα· 3) ἐπὶ φύχου, ὁ διαπεραστικός, ὀρυμῶς· Θεόδωρ.ΦΑἱρ.5,13,7' ἢ ὁ μ. κ.ἐπὶ ὀσμῆς· αὐτ. Ὀσμ.601621, Πλούτ.Ἰ. Ἠθ.697Β νεώμω δριμύ καὶ τμητικὸν ἢ σικκὴ ἀφίσιον· 4) μγν. διαλυτικός· Σωρ.1,46 τὰ δριμύα.. ἐστὶν τμητικά καὶ λεπτυντικά, Γόλ.δ.266, οὐτ.11,41, Ἄλξ.Ἰ. Ἀφρ. Πρ.1,42 ῥάφανος τμητικός χυμῶν· 5) μτ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἀνευ περιφράσεων, περιεκτικός· Ἐρμ.ογ.18,2,1, Διον. Ἀλ.Δημ.58.

τμητικός ἑπίρρ. μγν. τμήνην βλλ.· Σχόλ. Ἰλ. Η.262· 2) μτφ. περιεκτικός, βραχυλογικῶς· Ἐρμ.ογ.18,2,1 τμητικός λέγεσθαι κατὰ τὸ μήκος.

τμητός-η-όν κ. νεώτ. ὁ τετρημένος, κεκομμένος ὁ διὰ τοῦ μήκος προελθὼν· Σοφ.Ἰλ.747, Εὐρ. Ἰππ.1245' ἢ κ. ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄλλοτρου ἀλλαγῆς· Σοφ.Ἰλ.863 τμητοῖς ὀλκασί ἐγκόρσαι· 2) ὁ εἰς τεμάχια, μεριδιὰ κεχωρισμένος· Ἀνθρ. 133,9' 3) κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ κοπῆ, νὰ χωρισθῆ ἢ νὰ βλοθῆ· Ἀριστ.Μεταφ.1020β,29 ὡς τὸ τμητικὸν πρὸς τὸ τμητῶν, Θεόδωρ.25,275.

τμητοσίθερος-ον μγν. ὁ σιδήρῳ τετρημένος· ΑΠ 14,19.

τμηώλης-α-ον ὁ ταῦ δρους τμηώλου· Διογ.Ἰ. Ἀβ.1,7.

τμηώλης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ κάτοικος τοῦ Τμηώλου, τὸ ἄρρρ. κ. μνη. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τοῦ ἄρρρ. ὁ βλλ.· 2) δημ. μτ. τῆς προθ. εἰς εὐρηται ὑπὸ

τὸν τ. στο. ὡς ἀπὸ ταχυδρομεῖο - ἀτὰ μαγαζιά· 3) δεικτ. ἄντων. ἐν φρ. τὸ μὲν - τὸ δὲ τοῦτο μὲν - τοῦτο δὲ, ἄφ' ἐνὸς μὲν - ἄφ' ἑτέρου δέ· ἢ εἶπε τὸ καὶ τὸ ἐπὶ πραγμάτων, ἂ δὲν θέλει ὁ λέγων νὰ ἀνοήσῃ τῆ νοουμένη εὐλόγησ ἢ ἀσπίστως.

4) δημ. οὐδ. δεικτ. ἄντων. προελθούσης ἐκ τῆς ἐπαναληπτικῆς ἄντων. αὐτός· τὸ θέλει, - θέλει το, - ποῦ εἶναι το, - νὰ το - δὲς το. 5) μνη. σὺνδ. χρόν. ὄτε βλλ. ἐν χρ. μτ. παρωχημένου χρ. ὀρίστ. ἢ μεθ' ὀπστ. μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ νὰ ἢ κ. ἀρραφ.· Ἐρωτόκρ.1,129 τὰ ἔχ γρικίη τ' ἀθῆνοιου, πῶς κηλαπῶντας κλαίει, οὐτ.705, οὐτ.871, οὐτ.879.

τοάκης Ἰσ. κητὸν σχιστός.

τοάσιος βαβυλις (ἢ) νεώτ. γεωλ. ἡ νεώτερα ἐκ τῶν τεσσάρων βαβυιδῶν, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ κατωτέρα, ἦτοι μέλαινα, λουρασίος ὑποδιαιλέσις τοῦ μεσοζωϊκοῦ ἀθροισματος στρωμάτων τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

τάδλικος Ἰσ. κρομαυτοῦ μίμησις.

τόγα (ἢ) (λατ.) νεώτ. ἡ τῆβενος τῶν Ρωμαίων.

τογάρα Ἰσ. κροχός, λοχαγός.

τόγκα (ἢ) νεώτ. τὸ φυτὸν διπτεροῦ βλλ.· κύσμοι τῆς τόγκας ἴσθ ἀρωματικὰ σπέρματα αὐτοῦ.

τοδεταχιά ἑπίρρ. μνη. δημ. αὐριον πρῶτ· Ἐρωτόκρ.3,505.

τόδεν ἑπίρρ. ποι. ἀνταποκ. πρὸς τὸ ἐρώτημ. πῶςεν βλλ. κ. πρὸς τὸ ἀναφορ. ὀδεν βλλ., ἐκείθεν, ἀπὸ ἐκεῖ· Ἰστοδ.Α.32 τόδεν αὐθις Φίκιον ἀκρότατον προσεδήσατο μητιετα Ζεύς· 2) ὀδεν βλλ.· Αἰοχ.Πέρο.100 τόδεν οὐκ ἐστιν ὑπὲρ θνατόν ἀλύξαντα φύγειν· 3) ἐκτοτε, ἐκ τούτου· αὐτ.Ἰγ.220 τόδεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω· ἢ μγν. κ. ἐμπροθ. ἐκ τόθεν· Ἀπολλ.Ρ.4, 520' 4) ὁ μτ. ἐκ τούτου, διὰ τοῦτο· αὐτ.990 Δρεπάνη τόδεν ἐκλήσαστο.

τόθι ἑπίρρ. ποι. ἀνταποκ. πρὸς τὸ ὄνοφ. ὅθι βλλ. κ. τὸ ἐρωτημ. πῶθι· βλλ., αὐτοῦ, αὐτόθι. ἐν τῇ θέσει οὗτ· Ὄδ.Ο.239 τόθι γὰρ νῦ αἰ αἰσιμον ἦεν ναίειονα, Ἰγν.Ἀπολλ.244, Πινδ.Π.9,59 τόθι παῖδα τέκτονα, Ἀπολλ.Π.210' 2) ἐν χρ. κ. ἀντὶ τοῦ ἀναφορ. ὅθι βλλ., ὅπου· Ἰγν.Π.9,25, Μίμν.11,5, Πινδ.Ν.4,52 Βαυδῶται τόθι πρῶνης ἐξοχοι κατόκεινται, Βαχχ.3,19, Θεόκρ.22,197 ὠρμάθη ποτὶ σῶμα πατρός, ὅθι καρτερὸς ἴδας κεκλιμένους βαεῖτο μάχην, Ἀπολλ.Ρ.4,1475.

τοῖ ἢ μῶρ. ἐγκλιτ. ἐν χρ. πρὸς ἐκφρασιν πεποιθίσσεως, πίστεως, βεβαιότητος τοῦ λέγοντος εἰς ὃ τι λέγει, τὸ ἀληθεῖα, ἀλήθως, τῶ ὄντι, βεβαίως, ἀναμφιδόλως, σὺ βεβαίω ἴσχυον. μένει ἀμετάφροστον, ἀποδιδομένον μόνον διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, σπαν. δὲ καὶ πρὸς ἐκφρασιν βεβηκοῦ συμπεράματος, λοιπῶν, ἐπομύμενος· Ἰλ.Β.218 αἰσχρον τοῖ δρηρὸν τε μένει, αὐτ.Μ.412, αὐτ.Α.419 τοῦτο δὲ τοῖ κρέουσα ἐπος.. εἶμι, αὐτ.Ζ.211, αὐτ.Κ.341 οὐ ὅς τοι.. ἀπὸ στρατοῦ ἐρχεται ἀντὶ ἰδῶς βλεπέει· ἢ συχν. εἶναι δόσκολον νὰ διακρίνη τις τὸ μῆριον τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐπικ. δοτ., ὡς ἐν ἀδτ. Ν.219 ποῦ τοῖ ἀπειλαὶ ὀχνοται· ἢ συχνῶν. π. ποι., π. δὲ τοῖς τραγ. ἐν χρ. ἐν τοῖς διαλόγοις ἴδ. μεταξὺ γοροῦ καὶ ὀποκριτοῦ· Ἰστοδ.Ἐργ.287, οὐτ.347, οὐτ.719, Πινδ.Π.2,72, Τυρτ.10,11, Αἰσχ.Εὐμ. 729, αὐτ.952 ἀρεσάσι τὸ τῆδε γῆς ἀκίητορας ἐρήφατε· 2) ὁ μτ. εὐρηται συχν. π. ποι. εἰσάγον γενικὸν ἀξίωμα ἢ ἀλήθειαν κοινῶς παροδεδεγμένην· Θεογν.153, Αἰοχ.Πρ.39 τὸ ζυγγενεὶ τοῖ δεινὸν ἢ θ' ὀμιλίαι· 3) συχν. ἐν χρ. εἰς ὀποτελεῖς προτ. ἰδ. χρωμακὸς ἢ αἰτιολογικός ὡς ἐπιτακτικὸν μῶρ.· Ἰγν.Ἐρμ.138, Πινδ.1,2,45, Σοφ.Πρ.321 καὶ ζυμφροῖται μὲ εἰδέναι σὲ γ' ἦτις εἶ, Εὐρ. Μήδ.677 μῶλιτ', ἐπεὶ τοῖ καὶ σφθδὲ δαίται φρονός, Ἀριστφ.Ἀχ.933, Πλάτ.Ἰ.Θεαιτ.142Β' ἢ ὁ μ. κ. εἰς ὑποθετικὰ προτ. μτ. τὸν ὑποθετικὸν σύνδε-

σμον : Σοφ.ΟΤ 549 εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθραδαν εἶναι τι τοῦ ναῦ χωρῆς, αὐτ.551, αὐτ.Ἀντ.327. || κ. ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου : αὐτ.Ἠλ.582 εἰ γὰρ κτενάμεν . . αὐ τοι πρῶτα θάναος ἄν' || ὄμ. κ. εἰς τελικὰς προτ. : αὐτ.Ἠλ.1469. 4) συγχ. ἐν χρ. πρὸς ἐπίτασιν κ. ἄμοριον : Θέογν.656, Πινδ.Π.3,19 ἀλλὰ τοι κρατὰ τῶν ἀπεόντων, Αἰσχ.Πέρσ.795, αὐτ.Ἀγ.1304 ἰσθλ. τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν οἱ τ. τοι ἀρα, τοιδρα συγχ. συγκρινώνας εἰς τὰρα, δδ. κ. τὸ τοι ἄν κ. μέντοι ἄν εἰς τὰν κ. μεντάν. 5) τὸ τοι τίθειται ἐν περιόδῳ συγχ. εἰς τὴν τελευταίαν προτ. : Αἰσχ.ἀπ.70 Ζεὺς ἔστιν αἰθέρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός, Ζεὺς τοι τὰ πάντα. || συγχ. μεταθ. ἄρθρ. κ. οὐα. ἢ ἐπιθ. ἢ μετοθ. ἄρθρ. κ. οὐα. : Πινδ.Ο 2,90, Ἀριστφ.Ἐκκλ.972, Πλάτ.Σοφ.261c. || ἐν συνθέσει ρ. χωρίζει τ. ρ. ἀπὸ τῆς προθ. : Εὐρ.Ἰππ.934 ἐκ τοι πέλληγμα, αὐτ.Ὀρ.1047, Ἀριστφ.Σφ.784. || ἐπαναλαμβάνεται τοι τὰ μετ. ἄντων. : Σοφ.Φιλ.1095 αὐ τοι, αὐ τοι κατηξίωσας.

τοἱ (2) ἄντων. δωρ., αἰολ., ἰων. κ. ἐπ. δοτ. ἄνακ. τῆς προσ. ἄντων. β' προσ. αὐ βλλ.

τοἱ, τοἶ ἐπ. κ. ἰων. ἀντί οἱ ἰ, αἰ, αἰ ἰ, ὄνομ. πληθ. τοῦ ἄρθρ. ὁ βλλ. κ. τῆς ἀνοσφ. ἄντων. ὁς βλλ. : Ὀδ.Γ 73 τοι τ' ἄδωνται ψυχὰς παρθέμονι, αὐτ.Μ 63, Αἰσχ.Πέρσ.424, Ἐπιγρ.Ὀλυμπίας Ἰάρων . . καὶ τοἱ Συρακοῖσι.

τοἶ Ἐπιγρ. τοῖ ἢ τόδε βλλας : Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας. τοἶαυτί ἄντων. ἐπιτετ. τ. τοῦ τοἶαυτο, ὄνομ. πληθ. οὐδ. τῆς ἄντων. τοἶούτος βλλ. : Φερεκρ. 153,10, Ἀριστφ.Ἰππ.49 ἐξήλστα . . τοἶαυτί λέγων.

τοιγάρ μόν. συμπερασμ., ὄθεν, δι' ὁ λοιπόν, ἐπομένως, διὰ τοῦτα : Ἰλ.Α 76 κέλευσε με . . μυθῶσασθα μῆνιν Ἀπόλλωνος . . τοιγάρ ἔγωγ ἔρω, αὐτ.Κ 427, Ὀδ.Γ 254, αὐτ.Ο 402, Ἠρ.β,114, Ἰππ.Καρδ.10, Αἰσχ.Ἰκ.309, αὐτ.Ἐπ.1038, αὐτ.Πέρσ.607, Σοφ.Ἀντ.931, αὐτ.994, αὐτ.Αἰ.666, Ἀριστφ.Λυσ.516. || ὁ Ὀμ. πάντοτε παρεμβάλλει λ. μετοθ. τοῦ τοιγάρ κ. τοῦ ἐπομένου τοι : Ἰλ.Κ 413 τοιγάρ ἐγὼ τοι, Ὀδ.Α 179, αὐτ.214.

τοιγαροῦν κ. μον. μόν. συμπερασμ. ἐπιτετ. τ. τοῦ τοιγάρ βλλ., ἰων. τοιγαροῦν [Ἠρ.4,148], διὰ τοῦτο λοιπόν, δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὡς ἐκ τοῦτου, ἐπομένως, λοιπόν : Πλάτ.Σοφ.234β, αὐτ.246β, Ξεν.Ἀν.1,9,9 τοιγαροῦν, ἐπεὶ τίσασφένει ἐπολέμησε πᾶσαι αἰ πόλεις ἑκοσάσι Κύρον εἰλοντο ἀντί τίσασφένου, Ἀριστλ.Πολιτ.1271b3. || ὄμ. κ. ποι. : Σοφ.Α1.490, αὐτ.Φιλ.341, Ἀριστφ.Σφ.1098 τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις Μήδων ἔλοντες.

τοιγάρτοι μόν. συμπερασμ. ἐπιτετ. τ. τοῦ τοιγάρ βλλ., τοιγαροῦν βλλ., ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεως : Ἠρ.3,3 τοιγάρτοι . . ἐπέαν ἐγὼ γένημαι ἀνήρ, Ἐυν.145, Αἰσχ.Ἰκ.654, Ἀριστφ.Ἀχ.643, Θουκ.6,38, Ἀνδοκλ.108, Πλάτ.Φαῖδ.82D.

τοιδορύκτρια Ἦσ. ἐή τοῦ σεισμοῦ ποιοῦσα.

τοιδορύκος σεσίω ἰσχυρός· πρβλ. τανδορύζω.

τοῖν ἄρθρ. ἐπ. γενικ. κ. δοτ. τοῦ δικαίου ἄρθρου τοῦ ἄρθρ. ὁ βλλ. : Ἰλ.Ν 66 τοῖν δ' ἔγνω πρόθετον Ὀϊλήας ταχὺς Αἴας.

τοιμάζω δημ. συγκεκομ. τ. τοῦ ἐτοιμάζω βλλ. τοῖν Ἦσ. ἐπί ποτε, Κρήτης.

τοιναός ἄντων. Ἐπιγρ. θεσπ. τ. ἀντί τούτου γενικ. ἐν. τῆς δεκτ. ἄντων. οὗτος βλλ. : Ἐπιγρ.Λαρισίης.

τοῖν ἄντων. Ἐπιγρ. ἀρκ. ἐν. ἀρα κ. οὐδ. τῆς ἄντων. ὀνί βλλ. : Ἐπιγρ. Τεγέας.

τοῖων (τοι, νυν) σὺνδ. συμπερασμ. ἐν χρ. πρὸς ἐκφρασιν τῆς ἰσχυρὰς τὸ λέγοντας νεποδίστασας, σχεδὸν ὡς τὸ τοιγάρ βλλ., πληθ. δι. π. τοῖς δικαίμοις συγγραφεῖσιν οὐδέποτε τίθειται ἐν ἀρχ. προτ., ὄθεν, λοιπόν, δι' ὁ βλλας : Πινδ.Ο 6,27 χρῆ τοῖων πύλας θρῦνον ἀναπνίξαν, Ἠρ.1,57. || συγχ.

εἰσάγει λογικὸν συμπέρασμα : Πλάτ.Χαρμ.159D, οὐ τοῖνον κατὰ γε τὸ σῶμα ἢ ψυχῶτης, Ἀριστλ. Πολιτ.1260a,2, αὐτ.ΖΜ 641a,15. || ὄμ. ἐν χρ. ὁ-πῶς εἰσαγωγή ὑποταγμένης ἢ ἰδιοιτέρας περι-πτάσεως γενικῆς πινος προτ. : Πλάτ.Κρατ.399B τούτων τοῖνων ἐν και τὸ τῶν ἀνθρώπων ὄνομα πένονθεν, Ἰσοκρ.4,103. || ἐν διαλόγῳ εἰσάγει ἀπόκρισιν : Σοφ.Ἠλ.1050 ἀπειμι τοῖνων αὐτε γὰρ αὐ τὰμ' ἔπη τολμῆς ἐπαίνεται, Θουκ.5,89. || εἰδ. σπύρικον, ἦν ὁ ἴδιος ὁ ἐρωτῶν προκαλεῖ : Πλάτ. Μέν.71A ἤδη τοῖνων ἄν μῆθοις μου ἐκ τούτων, Ἐπιγρ.Ἐπιδαύρου. || ὄμ. ἐν χρ. καὶ ἐν ἀπαντή-σει εἰς πρόσκλησιν νὰ ὁμολῆσῃ τις : Ἀριστφ.Νεφ.961. || ὄμ. κ. ἐν ἐκφράσει ἐπιδοκιμασίας, ἰδ. ἐν τοῖς φρ. καλῶς - κάλλιστα τοῖνων : Ἀριστφ.Σοφ.85δ, Πλάτ.Κρατ.433A. || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀποδοκιμασίας ἢ ἀποκρίσεως : Ἀριστφ.Νεφ.1236 ἀπόλοιο τοῖνων ἐνεκ' ἀναίδειας ἐτι. || ὄμ. πρὸς συνεχῆν συλλογισμῶν πινος : Πλάτ.Συμμ. 178D, Ξεν.Ἀν.3,136, αὐτ.7,7,28. || ὄμ. ἐν χρ. πρὸς ἐπανόρθωσιν εἰς διακρίσεις ἀνήσυχον : Πλάτ. Πολ.5621b val. Ἠ πλοῦτος τοῖνων ἀλησσία, αὐτ. Πολιτ.275D. 2) συγχ. προσθετὴ ἢ μεταβαθινὴ εἰς νέον τ. δδ. ἐπὶ πλεον. ἐντὸς τούτου : Πλάτ. Ἀπολλ.33C, αὐτ.Φαῖδ.109A, αὐτ.Κριτ.52C. ἐτι τοῖνων ἐν αὐτῇ τῇ δικῇ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμωσάσθαι, Ξεν.ΚΠ 2,2,25, Ξεν.Ἀν.7,6,19, Πλάτ.Σοφ.234A. || σπαν. τίθειται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου, ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὸν ὅποιον ἔχουν κατὰ νοῦν καὶ ὁ ὁμιλῶν καὶ ὁ ἀκούων : Ξεν.Ἀν.5,1,2.

τοῖο ἄρθρ. ἰων. κ. ἐπ. γενικ. ἐν. τοῦ ἄρθρ. ὁ βλλ. : Ἰλ.Α 380 τοῖο δ' Ἀπόλλων ἐξέμενον ἱκκουσιν.

τοῖος, τοῖα (ἰων. τοῖα), τοῖον ἄντων. δεκτ. ἀνταποκρ. πρὸς τὴν ἀναφορ. ὀλοσ βλλ., τὴν ἐρωτημ. ποῖος, κ. τῆς ὀλοσ, ποῖος βλλ., τοῖούτος τὸ εἶδος ἢ τὴν ποιότητα, τοῖούτος, τέτοιος ἐν συχνοτ. χρ. π. τοῖς ποι., ἐν ἴσων περιωρισμένη δὲ π. τοῖς κελ. πορ. οἱ ἀπαντᾷ ἢ τοῖοδὲ ἢ τοῖοδὲ ἢ τοῖοδὲ βλλας κω-ριός τὸ τοῖος ἀπαίει ἐπομένην προτ. εἰσαγομῆ-νιν διὰ τοῦ οἴος : Ἰλ.Σ 105 τοῖος ἐών, οἴος οὐ τις Ἀχαιοῖν (ἐστίν), αὐτ.Α 262, αὐτ.Ζ 146 στήθερ φύλλων γενεῆ, τοῖν δὲ καὶ ἀνδρῶν, Ὀδ.Δ 342, αὐτ.421. || σπαν. ἀντί τοῦ οἴος εὐρητὰ τὸ ὄποιο : αὐτ.Ρ 421. || ὄμ. ὄντι τοῦ οἴος ἢ ἄντων. ὁς βλλ. : Ἰλ.Ν 231 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἱ ἄν σά-θεν ἀντίσασμεν, αὐτ.Π 164, αὐτ.Ο 153, αὐτ.182, Ὀδ.Β 28δ. || σπαν. ἐπετα σὺνδ. ἀντί ἀναφορ. ἄντων. : αὐτ.208 τοῖον δῖως ἐθέλει. || τὸ τοῖος συγχ. κ. ἀπολ., ὅτε ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγούμε-νην τοῖούτος, ὄποιοσ ἐλέγηθ, τοῖούτων, ὄποιοσ ἐ-λέχηθ : Ὀδ.Δ 289, αὐτ.390, αὐτ.399, αὐτ.Ε 828 τοῖοι τοῖ ἐγὼν ἐπιτάρροθος εἰμι, αὐτ.Ρ 170, Πινδ.1, Σίδη, 14, Αἰσχ.Εὐμ.378, Σοφ.Α1.562, Ἀριστφ.Βότρ.470 τοῖα Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα· κ. μ. λ. προσδιοριστικῶν : Ἰλ.Ε 450 αὐτῶ τε Αἰνείης Ἰκελον καὶ τεύχεσι τῶν, αὐτ.Σ 105, Θέογν.216'. || π. τῇ δοκιμῶ νεζογραφίᾳ εἶναι ἐν χρ. μ. εἰς τὴν φρ. τοῖος ἢ τοῖος : Πλάτ.Πολ.429B ἢ τοῖαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοῖαν, αὐτ.437B, Πλούτ.Ἠθ.1108F αὐ μάλλον τοῖον ἢ τοῖον εἶναι. || κ. τοῖος καὶ τοῖος : αὐτ.Φοῖδρ.271D, Λογγίν.Υφ.27,1. || κ. οἱ μὲν τοῖοι, οἱ δὲ τοῖοι : Ἐπικ.Ἐπιστ.1,14U. || π. μτκ. νεζ. ἐν χρ. ἐν τῷ σμν. τοῦ τοῖοδὲ βλλας.Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,228, αὐτ.Μαθ.7,197, Αἰλ.Ζ1,1,41, Πάπ. 2) τὸ τοῖος μτ. ἀποφρ. κατάλληλος, ἀρμόδιος, ἱκανός νδ. : Ὀδ.Β 60 ἡμεῖς δ' οὐ νῦ τὸ τοῖοι ἀ-μυμένην. 3) μτ. ἐπὶ τὸν αὐτοῦ γένους κ. τῆς αὐτῆς πτώσ. κομισθῆ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τὸ ἐπι-θέτου φεραντικώτερον : Ἰλ.Ψ 246, Ὀδ.Γ 321 πᾶσα-ρος μέγα τοῖον ἴσῳσιν μέγα, αὐτ.Ο 451 κερδῶ-λέον δὲ τοῖον ἵετόιον πανούργον! || κ. ἐπὶ ἰσχυρότερον : αὐτ.Α 135 ὀβλήχρὸς μάλτα τοῖος ἰκοβῆ

ὑπερβολὴν ἤσκησεν, αὐτ.Ψ 282, αὐτ.Υ 302 μείδισα . . . σαδρόνιον μάλα τοίαν' || σπαν. μτ. ὑπερβ.: 'Ἡοισὶ Θ 703 τοίος τοιαύτος δούσης' 2) μγν. ἐπ. οἴος βλλ.: Νικ.Ἐπιρ.762, αὐτ.Ἀλεξ 233, αὐτ. 293' 3) ἢ οἶτ, τοῦ οὐδ. τοῖον ἐν ἐπιρρημ. χρ. οὕτω παλῶ, τόσον παλῶ, δὲ. ἴσως παλῶ: Ἰλ.Χ 241 τοίαν γὰρ ὄπιστρομεύει, 'Ὀδ.Γ 496' || θάρτα τοίον τόσον συχνῶ, παλῶ συχνῶ: αὐτ.Α 209' || σιγῇ τοίαν ἀκριβῶς ἐν σιγῇ: αὐτ.Η 30 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοίαν' 4) Σχολ.Ἰλ.Η 231 καὶ γλαυσαογράφοι τὸ τοίον ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ὅθεν καὶ Καλλιμαχος τὼν κτοίαν δεῖν κέχρηται.

τοιαῖδα-αἰε-ὄνδε ἄντων, ἰων. θηλ. -ἠδα, ἐπιτετ. τ. τοῦ τοίος βλλ. ἔχων τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ τοιαυτός, ἢν τὸ δδε πρὸς τὸ οὔτος, τοιαυτός περίπου, τέτοιος δά' π. Ὀμ. οὐχὶ σύνθετος ὄσαν τὸ τοίος, ἀλλὰ π. Ἦρ. κ. Ἄττ. πολλῶ συχνόντ'. ἔτιοτε προηγεῖται τὸ οἴος: Ἰλ.Ω 375, 'Ὀδ.Α 371 αἰδοῦ τοιαῖδ' οἴος δδ' κατ', αὐτ.Ρ 313' || συχν. ἴδι. ἀπολ.: αὐτ.Π 205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιαῖδε, αὐτ.Ο 330' 2) συχν. μτ. ἐπιτετ. σμ. μτ. τόσον μέγος, τόσον ἔξοχος, τόσον κακός: Ἰλ.Β 120 τοιαῖδε τοιοῦτος τε λαός, αὐτ.799, 'Ὀδ.Δ 64 οὐ κε κακοὶ τοιαῖδε τέκναι, αὐτ.Υ 206, Ἦρ.273' 3) συχν. π. Ἄττ. ὅς δεικτικὸν τοῦ οἴος βλλ.: Σοφ. ἀν.576,2, Πλάτ.Μέν.75ε' || κ. τοῦ δ βλλ.: Ἦρ.7,158' || σπαν. ὡς δεικτικὸν ἠγοούμενον συνδέσμου, οἶον τοῦ ὡς: Ἀλεξ.Πέρα.179 ἀλλ' ὅστι μὴ τοιαῖδ' ἐδ' ἀργῆς εἰδόμεν' || ὁμ. κ. μτ. διορ. τοῦ κατὰ τῆ: 'Ὀδ.Ρ 313 τοιαῖδ' ἠμὲν δέμας ἠδέ καὶ ἔργα, αὐτ.Τ 359 τοιαῖδ' ἐστὶ πόδας' || κ. μτ. οὔτε. ἐνάρθρ. παρεμβολλούμενον μεταθ. τοῦ ἀρθρ. κ. τοῦ οἴος: Ἀλεξ.Ἐπιρ.547, Σοφ.ΟΤ 895, αὐτ.Α.1330 φίλων γὰρ οἱ τοιαῖδε νικῶνται λόγους, Θουκ.4, 15 ἐν τῇ τοιαῖδε ἀνάγκῃ, Πλάτ.Πρωτ.358β' || ἐν τῷ τοιαῖδε ἐν τοιαυτοῖς προτάσσει: Ἦρ.9,27 οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιαῖδε τῆξις ἐνέικεν ἀστασίαιεν ῥέπει, Θουκ.239' κ. ἀνευ τοῦ ἀρθρ.: Ἦρ. 1,207 ἔπειρα τοιαῖδε, Κδ Πέτρ.2,117 φωνῆς ἐνεχθείσης τοιαῖδε' || κατὰ τοιαῖδε κατὰ τοιαυτὸν τρόπον: Ἦρ.4,48, αὐτ.7,10,ε' 4) ἢ ἐνν. τοῦ τοιαῖδε καθίσταται ἐπὶ μάλλον ἀδριόστου διὰ τῆς προσθ. τοῦ τίς, οἶον τοιαῖδε τίς τοιαυτός τίς, τοιαυτός περίπου: αὐτ.3,139, αὐτ.4,50 ἴσως δὲ οἶαί βραί ἐν τε θέρετ καὶ ἐν χειμῶνι, κατὰ τοιαῖδε τι, Πλάτ.Συμπ.173β' 5) π. νεζ. ἐν τῇ διηγησίᾳ τὸ τοιαῖδε σημαίνει τὰ ἔξης περίπου, τὸ δὲ τοιαῖτα τὸ προηγούμενον: Ἦρ.1,8 ἔλεγε . . . τοιαῖδε.

τοιασθῆ-αδῖ-ὄνδῖ ἄντων, ἐπιτετ. τ. τοῦ τοιαῖδε: Ἀριστ.Ἰνν.1376 δ' ἀνωμαλισταί τοιασθῆ καθήκμενα, Πλάτ.Κριμ.174,6, Ἀριστ.Λ.Μεταφ.1066b,21.

τοιαυτογενέμων-ονος-ον μων. ὁ ἔχων τοιαυτὴν γνῶμην, ὁ οὔτως φρονῶν: Τέτιξ.ἐν Ἄν.ὈΕ.4,32

τοιαυτοδύναμος-ον μων. ὁ τοιαυτῆς δυνάμειος: Τιμόθ.Ἐπιστ.244C.

τοιαυτοεἰδής-οὔς-ές μγν. ὁ τοιαυτοῦ εἰδούς: Κύριλλ.Ἀλλ.1,285Α.

τοιαυτός-αυτῆ-αυτὸ ἄντων, δεικτ. κ. μων. κ. νεώτ., οὔδ. κ. ὄσαν Ἰ.Ὀδ.Η 309, αὐτ.Ν 330, Ἦρ.2,5, αὐτ. 150, αὐτ.Γ 27, αὐτ.85, αὐτ.5,106, αὐτ.7,103, Θουκ.7, 21, Πλάτ.Ἰνν.Μ 281β, Ἐπιρ.2,201, οἴαυ τούτους Ἰλιρ.Ἀδέν.51, ἠηλ. τοιαῖτα [Ἔσση Συμπλ. Ἀνθ.13,4, Ἀλλ.Συμπλ. Ἀνθ.8,5, αὐτ.25,10], Ἰσχυρότερος τ. τοῦ τοίος βλλ., ἔχων τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ τοιαῖδε, οἶον τὸ οὔτος πρὸς τὸ δδε, π. Ὀμ. ἦπαν σύνθετος τοῦ τοίος, ἀλλὰ π. Ἄττ. ὁ συνθετέστερος γὰρ τριῶν τ. ὡς δεικτικὸν τοῦ οἴος, αὐτοῦ τοῦ εἰδούς, τέτοιος, τέτοιος λογής: 'Ὀδ.Δ 269 ἀλλ' οἴαυ τοιαυτὸν ἐγὼν ἰδὼν ὄφθαλμοῖσιν, Πλάτ. Συμπ.199δ' || κ. τοῦ ὄς ὄσαν: Σοφ.Ἄντ.691 λόγους τοιαυτοῖς οἷς οὐ μὴ τέρπει κλάυω, Θουκ. 1,21, Ἀλεξ.13,1, αὐτ.30,14, Πλάτ.Πολ.349D ὁ τοιαυτός ὦν καὶ εὐκίνοται τοῖς τοιαυτοῖς, Ξεν.Λοκ. 7,5' || κ. τοῦ εἰδόμενος: αὐτ.ΚΠ 6,2,2' κ. τοῦ ὡς: Ἰλ.Φ 428' || σπαν. τοῦ ὡσαυτε: Ἀλεξ.Ἀγ.1075, Πλάτ.Συμπ.175D' || συχν.ἀπολ.: Πινδ.Ο 6,16, Ἦρ.2,2 ὡς οὐκ ἔδυνάτο . . . πάρον οὐδένα τοῦτον ἀνεμυρεῖν . . . ἐπιτεχνάται τοιαῖδε, - τοιαυτοῖς ἀνθρώπων, - τοιαυτὴ κατάπτωσις προκαλεῖ θάλαφιν, - σμυδαίνων τοιαῖτα ἀπρόσπτα' 2) συχν. μτ. ἐπιτατ. ἐνν. τόσον μέγος, τόσον εὐγενής, τόσον καλός: Ἰλ.Η 242 οὐ γὰρ σ' ἐθέλω βαλεῖν, τοιαυτὸν ἔλτονα, Πλάτ.Ἰνν.Μ 291B τοιαυτὸν . . . ἐστὶ τὸ . . . τέλειον ἀνδρᾶ εἶναι [τόσον μέγα πρᾶγμα εἶναι τὸ νῶ . . .] ' || τόσον δθλιος, τόσον ἔλεισιος: Σοφ.Α1.1298' || ἀπολ. εἰς τοιαυτὸν εἰς τοιαυτὴν κατάστασιν: Πλάτ.Γοργ.511ι. εἰς τὴ τοιαυτὸν ἐμπήκται, οὐ . . . 3) συχν. συνάπτεται μτ. τοῦ τοιαυτός βλλ.: Θουκ.5,63, Ξεν.ΚΠ 2,4,6 οὐ τοιαυτὴ καὶ τοιαυτὴ δύναμις' || κ. μτ. τοῦ οὔτος: Πλάτ.Πολ.461E, Ξεν.ΚΠ 8,2,26 ταῖτα μὲν δὴ καὶ τοιαῖτα πολλὰ ἐμνησανάτο' || κ. μτ. τοῦ ἔτερος: Ἦρ.3,47 τοιαυτός ἔτερός ἐστι, αὐτ.1,120, αὐτ.2,5' || τοιαυτός εἰμι ἢ γνημοῖσι εἰς - περὶ τινὰ ἢ τινα οὔτω διατίθεμαι, τοιαυτός διαθέσεις ἔχω πρὸς τινὰ: Σοφ.Φιλ.1271, Ξεν.ΚΠ 5,2,27, Ἰσοκρ.1,14 τοιαυτός γίγνου περὶ ταῖς γονεῖς' || σπ. κ. ἐνάρθρ.: Πινδ.Ο 9,40, Ἰνν.Ἀρθρ.42, Ἀλεξ.Πρ.952, οὐτ.Χο.291, Σοφ.ΟΚ 642, Ἀντιφ.6,40 ὄνομαστὶ ὁ τοιαυτός ἐμὲ προσαγορεύων' 4) ἢ ἐνν. τοῦ τοιαυτός προσαγορευόμενος ἀριστία δια τῆς προσθῆ. τοῦ τίς, οἶον τοιαυτός τίς ἢ τίς τοιαυτός, Πινδ.Ο 6,16, Θουκ.1,132, Πλάτ.Πολ.386α τὰ μὲν δὲ περὶ θεοῦς . . . τοιαυτ' ἄπτα . . . ἀκουστέον' || ἐν τοιαυτῇ περιπτώσει δύναται συχν. νὰ ἐρμηνευθῇ δι' ἐπιρρημάτους: Ξεν.Ἀν.5,8,7 ἡ διαφροσύνη τοιαυτὴ τίς ἐγένετο ἰοῦτω πως ἐγένετο, Πολύδ.3,45,6 ἐγένετο ἡ διακριμῆθῃ τοιαυτὴ τίς' 5) τὸ οὔδ. τὸ τοιαυτὸν ὡς οἴα, ἢ τοιαυτὴ διαγωγῇ: Θουκ.1,76 οὐδ' αὐ πρώτοι τοῦ τοιαυτοῦ ὑπάρξαντες' 6) ὁμ. ὁ τοιαυτός λόγος, ἡ τοιαυτὴ αἰτία: αὐτ.7,21 πᾶσιον τι διὰ τὸ τοιαυτὸν ἐκπλαγέντων, αὐτ.3,37' 7) ὁμ. ἡ τοιαυτὴ περιπτώσις: οὐτ.81 οἶον φίλοι ἐν τῷ τοιαυτῷ γίννεσθαι' 8) ὁμ. ἡ τοιαυτὴ θέσις: Ξεν.Ἀγρ.6,7 νομίζων ἐν τῷ τοιαυτῷ τὸ τε ἀγρεμῆ καὶ ἀνεκπληκτότατον εἶναι' || ὁμ. τὸ τοιαυτὸ αὐτὸ τὸ σημείον: αὐτ.Ἀν.1,7,5 διὰ τὸ ἐν τοιαυτῷ εἶναι τοῦ κινδύνου προσόντος' 9) ἐν διηγησίᾳ: τὸ τοιαῖτα κυρίως ἀναφέρεται εἰς τὸ προηγούμενον: Ἀλεξ.Πρ.500 τοιαῖτα μὲν δὲ ταῦτα, Σοφ. Ἦλ.696 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῖτα, Ξεν.Ἀν.2,5,12 10) προηγούμενης ἐρωτήσεως τὸ τοιαῖτα βεβαίως ὡς τὸ ταῦτα, ἀκριβῶς οὔτω, βεβαίως οὔτω: Εὐρ.Ἐκ.776 τοιαυτ' ἑπειδὴ συμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν, οὐτ.Ἦλ.645' 11) ἀπολ. ἐν ἐνάρθρ. χρ. ὁ ὄμοιος: Δημ.166 παραπέμπεσθαι τὰ πλοῖα τὰ αὐτῶν, τὰ τοιαῖτα' 12) νεώτ. κ. ὁμ. παικτ. ἀντὶ οἴα, οὐδ' ἀπορογεῖται ἢ χρ. ἰδ. ἀντὶ τὸν λ. κινάρισος, ἀρσενιοκαίτης, ἢ ἐπὶ γυναικῶν, πόρνη κττ.: αὐτὸς εἶναι τοιαυτός' 13) ἢ οἶτ. τοιαῖτα ὡς ἐπίρρ. κατὰ τοιαυτὸν τὸν τρόπον: Σοφ.ΟΤ 1327 οἴαυ ἔτλησ τοιαῖτα σὰς ὄφεις μαράνα; 14) τοιαυτὸν-αυτῆ-οστο ἄντων, δεικτ., οὔδ. κ. τοιαυτοῖ, ἐπιτετ. τ. τοῦ τοιαυτός βλλ.: Ἀριστ.Βάτρρ.666 τοιαυτοῦ τόνων μὲ σαδρόπτη πῶδος, οὐτ.Λοκ.1087, Πλάτ.Θεαιτ.163E, Ἐπίκ.ἰκ. 310, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.2,25, αὐτ.Μαθ.7,267.

τοιαυτοπλήγος-ον μγν. κ. μων. κ. -οχήμων-όνος-ον, ὄστ. πλῆθ. -οχήμιος (Ἐϋστ.Διον.Περ.175), ὁ ἔχων τοιαυτὸ σῆμα: Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.7,209.

τοιαυτοῦτης-ητος (ἡ) μγν. τὸ νὰ εἶναι τὴ τοιαυτὸν ἢ τοιαυτὴν, τοιαυτὴ τίς ποιότης: Ἀλεξ.Ἄφρ. Τον.210,24, Συμπ.Κατ.222,23 [Στωικ.ἀν.2,126]

τοιουτότροπος-ον ὁ τοιοῦτος τὸν τρόπον ἢ τὸ εἶδος, τοιοῦτος, παρόμοιος, τέτοιος λαγῆς: Ἦρ. 7,226 καὶ ἄλλα τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ φασί, Ἰπν. Πρωγ.24, αὐτ. Ἀρβρ.42, Θουκ.2,8, αὐτ.13, Πλάτ. Νόμ.735B, Ἐπικ. Ἐπιστ.1,29U.

τοιουτοτρόπως ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τοιοῦτον τρόπον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτω, ἔτσι ἰδίαι: Ἰπν. Ἀρβρ.44, Τζέτζ. Λυκάροφ.492, Γλωσσά. **τοιουτόφωτος**-ον μων. ὁ ἔχων τοιαύτην φωνήν: Εὐστ.1600,63.

τοιουτόχρους-ους-ου-ου-ου κ. μων. ὁ ἔχων τοιοῦτο χρώμα: Ἰπν. Ἐπιδ.7,11, Δαμιαν. Ὀπτ.13.

τοιουτοφύχως ἐπίρρ. μων. με τοιοῦτην φύχην, με τοιοῦτον ναῦν ἢ διάθεσιν: Εὐστ.Πον.226,96 τοιαυτοφύχως προσενηχέσθαι τῷ τοιοῦτῷ.

τοιουτωδης-ους-ες μτυ. ὁ τοιοῦτος τὸ εἶδος, τοιοῦτος: Λουκ. Ἀλλ.20, Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.8,206.

τοιούτως ἐπίρρ. μων. κατὰ τοιοῦτον τρόπον, οὕτω, ἔτσι δά: ΕΜ 650,42.

τοῖρ Ἐπιγρ. ἤπει. τ. τοῦ τοῖς, δοτ. ἀρα. κ. οὐδ. πληθ. τοῦ ἀρβρ. ὁ βλλ.

τοιούσ(σ)ιν(ν) ἀντων. ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ τοῖσδε, δοτ. πληθ. ἀρα. κ. οὐδ. τῆς ἀντων. ὁδε βλλ.: Ὁδ.Κ 268 ἔξιν τοῖσδεσι θάσσον φυγόμεν, Ἰπν. Γυν.2,124 ἰδ. ἀνάγει. τοῖς εἰσισιν.

τοιχαριον(τὸ) μων. ὑπόκορ. τοῦ τοίχους βλλ.: Νεῖλ. Ὀμ. Ἐπιστ.2,96,164 τί ὤνησας τῶν σουτῶ ψυχῆν τοῖς τοιχαρίοις τὸ σῶμα ἔγκεκρυφώς.

τοιχαρχία(ἡ) νεώτ. ἐκάστη τῶν εἰς δύο ἡμισυ διαίρεσάν τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου διὰ τὴν ἐκ περιτροπῆς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας.

τοιχαρχοῖς(οἱ) [τοιχοῖς 2] μτυ. κ. νεώτ. ὁ ἐπάλλητος τῶν ἐρετῶν ἐκάτερας πλευρῆς τοῦ πλοίου: Ἀρτεμίδ. Δοκλ.1,35, αὐτ.2,23. 2) νεώτ. παλαιότερον ἐν τῷ ναυτικῷ, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐκτελούντων ὑπηρεσίαν ἀνδρῶν τὸ πλοῦν ἡγέτης.

τοιχάδ-δος(ἡ) μτυ. ποί. ἐπιθετὸν πλοίου: Νόν. Δ 39,7 (ἰδιότρ. στοιχάδα).

τοιχαπάξις-εως(ἡ) μων. ἐβδβ π πολιορκητικῆς μηχανῆς: Δοῦκ. Ἰστ.Βυζ.13,263.

τοιχιδίων(τὸ) μτυ. ὑπόκορ. τοῦ τοίχους τοιχαρίων: Ἀνάκ.Πρωγ.π Ρήτ.1,642W.

τοιχιζῶ μων. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίου, κλίνα πρὸς τὸν ἔτερον τοῖχον, πρὸς τὴν ἔτεραν τὴν πλευρῶν, γέρον, πλησιάζω: Ἀγιλλ. Τάρ.3,1 κλίνεται δὲ κοίλων τοιχίαν τὸ σκάφος, Εὐστ.1021,12.

τοιχίον(τὸ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ τοίχους, μικρὸς τοίχος, τοιχίσκι. 2) νεώτ. τὸ ἐκατέρωθεν ἀνοίγματος πνοῶ, θύρον θύρας, παρορθύρου, μέρος τοῦ τοίχου. 3) ὄμ. ἢ ἐξωτερικῆ ὄψις τῆς θῆκης τοῦ αὐροῦ τοῦ ὅπλου.

τοιχίας-α-αν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τοῖχον.

τοιχίσις-εως(ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τοῖχου περιφραγῆς γηπέδου, περιτοιχίσις, τοιχογύρισμα.

τοιχισμα-ατος(τὸ) μων. οἰκοδόμημα: Νικ.Χοῦμν. ἐν Ἀν.Βασασ.5,208,5.

τοιχοδαῖβρον(τὸ) νεώτ. βῆσις ἐκ τοιχοποιίας.

τοιχοδάτης(οἱ) μτυ. κ. μων. ὁ βαίνειν ἐπὶ τοῦ τοίχου: Κατ. Ἀστρ.Κ 8(4),215. 2) μων. εἰδὸς ἢ σαφῆς, δ. ἐυλόδοτος: Συμ.Μάγ.Τετραπὸδ.

τοιχοδατῶ-ῶ μτυ. βαίνειν ἢ ἀνοδαίνειν ἐπὶ τοῦ τοίχου: Ἀναλ.Γρ.ἐν Κατ.Μοσ.4,15.

τοιχοδαύστης(οἱ) μων. ὁ τοιχοδάτης βλλ.2): Συμ.Μάγ.Τετραπὸδ.

τοιχογράφημα-ατος(τὸ) νεώτ. πᾶν δ,π εἶναι ἔξωγραφεμένον ἐπὶ τοίχων, τοιχογραφία.

τοιχογραφία(ἡ) μτυ. μων. κ. νεώτ. τὸ τοιχογραφεῖν, τὸ ζωγραφεῖν ἐπὶ τῶν τοίχων: Ἀρετ. Ὁξ. Νούσ.1,2. 2) μων. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ νὰ ζωγραφῆ τις ἐπὶ τῶν τοίχων: Στέφ.Βυζ.ἐν λ. Βούρα. 3) νεώτ. τοιχογράφημα.

τοιχογράφος(οἱ) μτυ. κ. νεώτ. ὁ γράφων ἢ ζωγραφῶν ἐπὶ τοίχου: Ψῶδριγ.Μάρκ.1,131. || νεώτ. ζωγραφὸς εἰδικευμένος εἰς τὴν τοιχογραφίαν.

τοιχογράφω-ἔω μων. κ. νεώτ. γράφω ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τοίχου, ἐκτελῶ τοιχογραφίαν: Ἰγν.Δ 55A, Στουδ.Θεοδ.135B, αὐτ.142B, αὐτ.143B.

τοιχογυρῶ μτυ. μων. παρακ. -σμένως, περιβάλλω διὰ τοίχου, περιτοιχίζω, περιμετρῶμαι.

τοιχογύρισμα-ατος(τὸ) δημ. περιτοιχίσις ἢ περιτοιχισμα.

τοιχοδαίμων-ονος(οἱ) γλωσσ. στρουθίων μικρῶν.

τοιχοδιήτηρ-αρος(οἱ) λεξ. ὁ τοῦς τοίχους διῆρων, ὁ εἰσερχόμενος δι' ὀπῆς εἰς τοῖχον, ἰδ. ὁπως κλέφτ. ὁδ. τοιχορῦχος: Ἦσ.

τοιχοδομή(ἡ) νεώτ. κ. τοιχοδομία κατασκευὴ τοίχου, τοιχοποιία.

τοιχοδομησις-εως(ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ τοιχοδομῶ, χτισμὸν τοίχου.

τοιχοδομία(ἡ) νεώτ. δ. τ. τοῦ τοιχοδομῆ βλλ.

τοιχοδόμος(οἱ) μτυ. κ. νεώτ. ὁ κτιστὴς τοίχου, τοιχοποιός: Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,348.

τοιχοδομῶ-ῶ Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κτίζω, οἰκοδομῶ τοίχον: Ἐπιγρ. Ὠρωποῦ.

τοιχοκόλλημα-ατος(τὸ) νεώτ. κ. δημ. πᾶν δ,τ τοιχοκόλλεται καὶ ἰδίᾳ γραπτῆ ἢ ἔντυπος γνωστοποίησις ἢ διορηθίσις. 2) τοιχοκόλλησις βλλ.

τοιχοκόλλησις-εως(ἡ) νεώτ. δημ. -ῆ ἡ πράξις τοῦ τοιχοκολλῶ. 2) εἰδὸς τῆς διασημῆσις ἢ γνωστοποίησις ἐν ἢ χρησιμοποιοῦνται οἱ τοῖχοι πρὸς ἐπικοινωνίαν ἢ ἀνάστρον τῆς ἀγγελίας.

τοιχοκολλητής(οἱ) νεώτ. ὁ τοιχοκολλῶν τὰς ἀγγελλίας ἐργάτης.

τοιχοκολλῶ-ῶ νεώτ. κ. δημ. ὁδρ. ἐτοιχοκόλλημα, ἐπικολῶ εἰς τὸν τοῖχον γνωστοποίησιν ἢ διορηθίσιν, ἀναγγέλλω τὴν διὰ τοιχοκόλληματος.

τοιχοκράνον(τὸ) μτυ. τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἢ κορυφὴ τοῦ τοίχου: Φιλ.Μηχ.Βελον.83,19.

τοιχοποιία(ἡ) μτυ. κ. νεώτ. β. ἀνάγν. τὸ τοιχοποιῆσαι βλλ.: Φιλ.Μηχ.Βελον.81,34. 2) νεώτ. ἡ κατασκευὴ τοίχου, τοιχοδομησις, τοιχοδομῆ, κτισμο. 3) ὄμ. συνομορφῆ φυσικῶν ἢ τεχνητῶν λίθων μετὰ ἢ ἀνευ κομῆματος, λιθοδομῆ. 4) ὄμ. τὸ σύνολον τοῦ διὰ κτισματος ἀποτελεσθέντος μέρους οἰκοδομῆς, κτισματος κττ.: ἡ τοιχοποιία θὰ ὑπερβῆ τὰ 5000 μέτρα.

τοιχοποιός(οἱ) Ἐπιγρ. β. ἀνάγν. τοῦ τοιχοποιός βλλ.: Ἐπιγρ.Μιλήτου.

τοιχοπυργίσκος(οἱ) λεξ. σκευοφυλάκιον κατασκευασμένον ἐπὶ κενοῦ τοῦ τοίχου, ἐμβρίσιον: ΕΜ 147,5 ἰδ.ἀνάγν. -πυργίσκι.

τοιχορραγῆς-οῦς-ές νεώτ. βοτ. ἐπὶ τῆς κάφης, ἐκείνου οὐ σχίζονται οἱ τοῖχοι τῶν χώρων κατὰ τὸ μέσον ταυ.

τοιχορρηκτής(οἱ) νεώτ. ὁ διαρρηγνύων τοίχους. 2) εἰδὸς τῆς παλαιῶν πολιορκητικῶν πυροβόλου.

τοιχορρυμία-ατος(τὸ) μων. ἡ τοιχωρυμία βλλ.: Δοῦκ.Βυζ. Ἰστ.7,14A.

τοιχορρύχις(οἱ) μτυ. ὁ τοιχωρῦχος βλλ.: Ἰω. Χρυσ.10,91B, Σχολ.Πίνδ.μετρ.13 Ροεκεῖ.Φώτ., Σουσίθ.

τοιχοῖς(οἱ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. κατασκευαστὸν λιθοδόμητον, πλίνθινον κλπ., ὑψόμενον ὄπως χρησιμεύσῃ ὡς περίφραγμα χώρου, διάφραγμα μεταξύ δύο χώρων ἢ στήριγμα, ντουβέρσι: Ἰλ.Π 212, αὐτ.Σ 374 τρίποδος γὰρ εἰκοσι πέντας ἐτευχεν, ἐστάνεον περὶ τοίχων, Ὁδ.Τ 37, αὐτ.Π 267, αὐτ. Β 342 ἔξειπας παρὶ τοίχων ἀρηρότες, Ἥσιος. Ἐργ. 732, Εὐρ. Ἐκ1174, Ἀριστοτ.Σφ.130, αὐτ. Ἀχ.144 ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραψ' ε' Ἀθηναῖοι καλοῖσι, Πλάτ. Νόμ.859A, αὐτ.Πρόμ.574D ὁ πρῶτον μὲν αἰκίας τινὸς ἐφάρθεται τοίχου, Ψήφ.π. Ἀνδοκ.1,84, Ἐπιγρ. εἰς τὸν τοῖχον ἀντεγγραφάτος, Κδ Πρωκ.23,3 τύπτιν σε μέλλει ὁ θεός τοιχε κενονισμένε ἰέπαι

άνθρακον, έν χρ. ώς ύδρις, Παπαν. "Αγ." Ορ.83, Γρην.Σκ.Τερρ.101, Γαλ.δ.144 τοίχῳ πρσισταμένον γυμνάζοντα, - περπατῶν τόν τοίχον τοίχῳ [κατά μήκος αὐτοῦ καί πλησίον] || παροιμ. τοίχους τοῦς δύο ἐπαλείφειν ἐν τῷ ἐπιμαρτυρηθέντων: Πλουδ.6,3,15, Σουίδ. έν λ. δύο τοίχους: || δημ. παροιμ. φρ. στόν τοίχον τῶ λέει ἰδ εἰς ὄν ἀποκτείνεται τίς κωφεύει: || ὄμ. κόδω ἀπό τόν τοίχον ἐίρω. ἐπί πράγματος, οὐ σπείρειται τίς καί εἶναι ἀδύνατον νά τό προημευθῆ: ποῦ θεῶς νά βρῶ λέγειται ἀπ' τόν τοίχον νά τῶ κόδω: || ὄμ. τόν τοίχον νά ζῦσης, θά τῶ βρῶς ἐπί πράγμ. προειρώς εὐρισκομένου: || ὄμ. τό πρόσωπό της τοίχους ἐπί λίαν ἐπιμυθωμένου γυναικός: || ὄμ. ἐδάρεσε τόν κώλο τῶ στόν τοίχον ἐπί χρεοκοπήσαντος: || ὄμ. χτυπῶ τό κεφάλι μου στόν τοίχον ἐπί ὑποστάτος κακόν τί καί μετανοοῦντος πικρῶς: || κτ. ἐτέκ, κ. ἐπί τῶν πλευρῶν σκηνῆς: || λ.29 αὐτός δ' ἄντιον ἴεν "Ὀδυσσεὺς βεῖσιον τοίχου τοῦ ἑτέροιο, αὐτ.Ο.598, Εὐρ.Ἰων.1158: || κτ. πλθθ. τό τοίχωμα, τό πλάγια, αἱ πλευραὶ σκάφους πλοίου: "Ὀδ.Μ.420 αὐτῆρ ἐγὼ διά νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ ἀπό τοίχους ἄσσε κλύδων τρέσας, Θεογ.674, Εὐρ.Ἐλ.1573, Σουκ.7,36, Ὀεκόρ.22,12, Λουκ.Ἐπειρ.Δ.1,3 τοίχου ἀφῶ τοῦ δεξιοῦ: || παροιμ. ὁ εὐ πράττων ἡ κτύχη τοίχος [τοῦ ἀλάχ. ἐπί τῶν περὶ τό λυσιτελῶν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφόμενων εἰρηται δέ ἐκ μεταφορῶς τῶν ἐπιδαῖων τῆς νεῶς, ὅταν βατέροιο μέρους αὐτοῖς κατακυλιζόμενοι πρὸς τό ἔτερον μελιστῶνται: Εὐρ.ἀν.89 ἐς τόν εὐτυχή τοίχον χρεῖνι, "Αριστοφ.Βάτρ.537 μετακυλιζέιν αὐτόν δεῖ πρὸς τόν εὐ πράττοντα τοίχον: || κ. ἐπί ἀ. πραγμάτων, ὡς τῶν πλευρῶν ἀνθρώπινοιο σώματος: Εὐρ.Ἰων.118 εἰς ἀμφότερους τοίχους μελέων, Λουκ.Ἰων.9: || κ. ἐπί τῶν παρειῶν ποτηρίου: Φερεκρ.432,2 ποτήρια πλατέα τοίχους οὐκ ἔχοντ: || κ. ἐπί ἀγγελοῦ: "Αριστοφ.Μικ.359,3: || κ.ἐπί τοῦ λουτήριου [συλεύου: Γαλ.15,709: || 4] μτην. τεῖχος βάλ: ΠΔ.Ἰα.25,12.

τοιχοδέρμις-εως [ἡ] νεῶτ. ἡ δι' ὄψαστος, χάρτιου, δερμάτος, ζύλου κτ. ἐπίστρωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν τοίχων δωματίων.

τοιχοῦμαι-δομαι μτην. φαίνομαι ὡς τοίχος, παρέχῶ τὴν ἐντύπωσιν τοίχου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν: Πλουτ.Ἡθ.1120,0.

τοιχοφορῶ-τω "Επιγρ. φέρῶ τοίχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, πθ. ἐπὶ τῆς Κυβέλης: "Επιγρ.Πάρου.

τοιχοχαρτῶν [ἡ] νεῶτ. χάρτις τοιχοστρώσεως πεποικμημένης διὰ σχεδίων, χαρτί ταπετσαρίας

τοιχῶμα-ατος [ἡ] νεῶτ. τοίχος, τοιχοδομή: || 2] ἐπιφάνεια περιεστρώσα χῶρῶν τινα ἡ κοιλότης, ἡ πλευρὰ οἰκοδομητοῦ κοιλώματος: τοίχωμα πλοίου - θωρακικὰ - κοιλιακὰ τοίχωματα.

τοιχωρῶχημα-ατος [ἡ] νεῶτ. ὀπὴ ἀνοιχθεῖσα εἰς τοίχον: Σουίδ. ετοιχωρῶχημα γαλῆς, τοίχου ὀπῆς, Φαῖτ. || 2] μτην. τέγνασμα κλέπτου: Πολυδ.6,180.

τοιχωρῶχη [ἡ] κ. νεῶτ. τό τοιχωρῶχη, τρέπημα τοίχου, τό εἰσερχομεθα εἰς οἶκον δι' ὀφθαλμοῦ τοῦ τοίχου, διὰ διανοητικῶς ὅπως ἐν αὐτῷ: Ξεν. Απ.25 οἷς γε μὴν ἐργασίαι κείται θάνατος ἡ ζῆλια, ἱεροσολία, τοιχωρῶχη, Διον.ἸΑ.Ρωμ.4,24.

τοιχωρῶχη [ἡ] ἰένν. τέχνη μτην. ἡ τέχνη τοῦ τοιχωρῶχου βλ.λ. || Σέξτ. Ἐπιμ.Μοθ.2,12.

τοιχωρῶχος [ἡ] τοίχος, ὄρσσω κ. νεῶτ. ὁ διορθῶν τοίχον, ὁ διὰ διορθῶσεως τοῦ τοίχου εἰσερχόμενος εἰς οἰκοδόμημα, ὁ λαθραῖος καὶ παρὰ νόμον εἰσδῶν εἰς οἶκον πρὸς κλοπήν, κλέπτης, έν χρ. ἴδ. ὡς ὄρος ὕδατιπῆος: "Αριστοφ. Νεφ.1327, οὐτ.Βάτρ.773, αὐτ.Πλ.204 ἥκιστ', ἀλλά μὲ τοιχωρῶχος τίς θεῖσθαί, Πλάτ.Νόμ.831Β, Ἀμφ.24: || 2] ἐπὶ πραγμ., ὡς ἐπίθ. τοιχωρῶχος λαγύων ὄθλιον, ἐλεεινόν: Διφιλ.3,1.

τοιχωρῶχ-τω κ. νεῶτ. εἶμαι τοιχωρῶχος, διορῶσω τοίχον, τρυπῶν τοὺς τοίχους τῶν οἰκῶν λάθρα εἰσερχομαι ἐντός αὐτῶν καὶ κλέπτω: "Αριστοφ.Πλ.165 ὁ δὲ λαποδοῦται γε νῆ Δί', ὁ δὲ τοῦ τοιχωρῶχει, Πλάτ.Πολ.575Β, Ξεν. Ἰωνομ.1,2,62: || 2] μτην. μεταχρήσασθαι τέγνασμα, ἂν διαπράξῃ κλοπήν τινος: Δημ.925 οἷα ετοιχωρῶχησαν περὶ τό δάκνειον, Φιλῶστρ.Σοφ.2,1,6, Φιλ.2,527.

τοιχωρῶχ-η-δον γλωσσα. ὁ ἐφωδιασμένος διὰ τοιχωμάτων: κλίτη τοιχωρῶχ.

τοιχῶς ἐπιγρ. ἐπ. μτην. κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὁδῶν, τοιοῦτοτρόπος: Θεοκόρ.24,71 ὁ δ' ἀντημεῖδετο τοίχῶς, "Απολλ.Ρ.3,1,99.

τοιχῶσθε μτην. κ. μων. κατὰ τοιοῦτον ἀκριθῶς τρόπον: "Αδουμ.37, Εὐστ.Διον.Περ.Προομ.82Β.

τοιχῶσθι ἐπιγρ. μτην. τοιχῶσθε, τοίχῶς βλ.λ. τ. Δαμάσκ. Ἀρχ.96.

τόκα [ἡ] σὺνδ. χρόν. ὄφρ. τ. τοῦ τότε βλ.λ.: Πινδ. Ο.666, αὐτ.Ν.6,12 αἰτ' ἄμειθόμενοι τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπητανόν ἐκ πεδίων ἔδωσαν, "Επιχ.147, "Ιουλλ.7, "Επιγρ.Δρόρου, "Επιγρ.Κυθῶνος.

τόκα [2] ἐπιφών. δημ. παρόρμησις πρὸς σύμφηξιν τῶν χειρῶν εἰς δόλωσιν συμφωνίας, ἀ. βάλ το ἰένν. τῶ χερί, ἡ πρὸς σύγκρουσιν τῶν ποτηρίων πρὸς τῆς πόσεως: || 2] ὡς αὖσ. έν φρ. κἄνω τόκα συσφιγγῶ τὰς χεῖρας μετά τινος ἡ συγκρούω τό ποτήρι μου πρὸς τό ποτήρι τινός.

τοκάρε μων. δημ. ἴδ. έν ἀφροσ. φρ. τοκάρεϊ ἀρόβει, πρῆπει: Ἐρωτόκρ.2,823, αὐτ.Α.1326 καί νά γενῆ ἡ ἀπόφασιν στό δικί' ὄπου τοκάρε.

τόκα [ἡ] [3] δημ. μικρὸς σκληρὸς γυναικεῖος κόκκος: || 2] εἰδὸς τῆς πόρης, τοκάς βλ.λ.: || 3] νεῶτ. τόκα μπουρῖνη ἡ ἱστιοφορία ἐγγυτάτη ἡ μάλλον πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἀνεμού προσαγῶσα τό διάμικτες ἐπέλεδον ἱστιοφόρου πλοίου.

τοκάδεια [ἡ] πῶν. τόπος τοκάδων ὀρνίθων.

τοκάδερ "Ἡσ. ἔχκωμι, Ἀδάνωμι: [ἰστί] τοκάδεϊ.

τοκάριον [ἡ] γλωσσα. μικρὸς τόκος.

τοκάριεμος [ἡ] νεῶτ. τό γινόμενον τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τόν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, καθ' ὅς τό κεφάλαιον τοῦτο φέρεται τόκος.

τοκάριον [ἡ] γλωσσα. ὕποκορ. τοῦ τόκος βλ.λ.2.

τόκάς [ἡ] δημ. κυλιθρῶδὸς λίθος έν χρ. ὡς στόχος εἰς τὴν παιδίαν τὴν καλουμένην ἀμάδης.

τοκάς-αδος [ἡ] [ἡ] γλωσσα. ἡ γεννησῶσα, ἡ τρεφομένη ὄπως γενῶς: Ὀδ.Ξ.16, Πολιδ.12,4,8, Πάν. φῶρος χηνῶν τοκάδων: || 2] μτην. πολιτικός γόνιμος, καρπερῶ: Στράβ.4,1,2, Λουκ.Ἰα.9,1 τοκάδα τὴν κεφαλῶν ἔχει: || 3] ἡ ὄρη ἡ πρὸ ὀλίγου τεκοῦσα: Εὐδουκ.147, Εὐρ.Μήδ.1,87 τοκάδος δέργμα λεαίνης τῆς ἐχρούσης σκύμουσι, Κολλ.Ἀρτ.87 κύνες τοκάδες ἰαί ἔχουσαι σκύλακα: || 4] γυνή τίττωσα, μήτηρ: Εὐρ.Ἐκ.1157, αὐτ.Κυκλ.42, αὐτ.Ἰλλ.560 τοκάδα τῶν . . Βάκχου, Θεοκόρ.Β.63, Ἀντίκ.Σιδ.ΑΠ.9,268: || 5] μτην. ποι.

τοκάς [ἡ] πατρικὴ γλῆν. πατρις: Λυκοφ.316.

τοκάς [ἡ] δημ.κ. τοκ- εἰδος μεταλλικῆς πόρης.

τόκειος-α-ον "Επιγρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τόν τοκετόν, ὁ τοῦ τοκετοῦ: τόκειος ἰβῶν [μέρος θῆα τῖκτι ὁ ἴβις βλ.λ.].

τοκετός [ἡ] κ. μων. κ. νεῶτ. τόκος, γέννησις, γέννη: Ἰππ.Ἀέρ.4, "Αριστοφ.Ζι.748η,22, Διοσκ.4,63 μαστοῦς έν τοκετῷ ἐπαριμῶντος, Ζωρ.],70α, πνευμαρμένα τῶν τοκετῶν, ΑΠ.9,31.

τοκεύς-εως [ἡ] [ἡ] γλωσσα. ἔπ., ὄνομ. πλθθ. τοκέης [Ἰλ.Ο.663], γέννη. τοκῆων [αὐτ.660, Ἄλκ.Συμπλ. "Ανθ.25,12, Ζαφρ.Συμπλ.Ἀνθ.5,10, Αἰσχ."Αγ.728], ὄνοτ. τοκεοῖσι [Ἰλ.Δ.471] κ. τοκέει Ἰ'Επιγρ.], αἰτ. τοκέας, ὁ γεννών, ὁ πατήρ: "Ἡσιοδ.Ο.138, αὐτ.155: || γεν. γονεύς: Ὀδ.Α.170 νόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκέες, αὐτ.Θ.312, "Ἡσιοδ."Εργ.185, "Ἡρ.1,122, αὐτ.3,52, Αἰσχ.Πέρσ.580, αὐτ.Εὐμ.65, Εὐρ.Ἐκ.403,

Θουκ.244, Λυσ.275 εἰ τοὺς μὲν τοκάς· αὐτῶν . . περὶ πολλὰ ποιούμεθα, Ξεν. Ἀπομν.2,133 κ. ἐπὶ ζῶων· Νίκ.Θηρ.620, αὐτ. Ἀλεξ.563.

τοκάω μων. τικτώ· Νικήτ.Εὐγ.5,141.
τοκάων-άων [ὁ] μτγν. ὁ γεννητῶρ· Καλλ.Ἰαμβ. 1,37, Ἡράκλειτ.74, Μελ.Ἐαγρ.ΑΠ7,79.

τοκάσσεια [ή] ἐπὶ γυναικός, τοκάς βλλ.· Ἰππ.Φύσ.Ἰν.3 χάρσιν αἰ νέας ἐάσσει καὶ τοκάσσειαι χρεάσσει· 2) γόνιμος, καρποφόρος, ἀντίθ. στείρα· αὐτ. Ἀφ.226.

τοκίζω [τ]οκάς κ. νεώτ. κ. δημ. δανείζω ἐπὶ τόκω, μὲ τόνον· Δημ.1122, Ἐπιγρ.Δελφῶν μὴ τοκίζωιν πλέονος ἢ τριῶν ὀδῶλλον τὰν μνῶν τοῦ μνηδὸς Ἐκτάτου κ. καθ. Ὑπεριδ.ἀπ.273 τοκίζεται αὐτῷ ἀργύριον, Ἐπιγρ.Κερκύρας] νεώτ. κ. δημ. εἰρων. εἶμαι τοκογλόφος· Λουκῆ.ΑΠ II, 309· 3] νεώτ. κ. δημ. εἰρων. εἶμαι φυγόνομος, δὲν ἐργάζομαι, ὡς ἐάν εἶχον ἐλλοδίημ ἐξ τόκων.
τοκισί [τὸ] Ἐπιγρ. ὁ τόκος βλλ.4· Ἐπιγρ.Δελφῶν.
τοκισ-ίδας [ή] μτγν. πθ. ἡ τοκάς βλλ. ἰ Πτολεμαϊκῶν Βασιλικ. ἔδικτ. ἐν Ἐπιγρ.

τοκισμός [ὁ] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τοκίζω βλλ.· Ξεν.Προσ.4,6 ἐπ' ἐμπορίας καὶ καπηλείας καὶ τοκισμοῦ τρέπονται, Ἀριστλ.Πολιτ.1258β,25.

τοκιστή [ή] γλωσσ. τόκος βλλ.4.

τοκιστήρι [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. τοκιστήρια [πάπ.], ὁ τοκίζων, ὁ δανείζων ἐπὶ τόκω, μὲ τόνον· Πλάτ.Ἀλκ.2,149β, Ἀριστλ.ΗΗκ.1121β,34 τοκιστής κατά μικρά καὶ ἐπὶ πολλῶ· 2] γεν. δανειστής· Ἐπιγρ. Ἐφέσου· 3] δημ. φρ. τοκιστής καὶ σουλατσαδάρως ἀνθρώπος ἀγονονοῦσας,ἀεργος.

τοκάσσει [ὁ] δημ. ὁ τόκος βλλ.

τοκμάκι [τὸ] δημ. σφῆρα ὕλην· 2] τρέχιον ἔξυλον ἡ σιδήρου, ὄπερ προσδεκόμενον εἰς τὸ ἄκρον σχοινοῦ ἐξηρητημένον ἐκ τοῦ πλαισιωματός θύρας κλείει διὰ τοῦ βάρους τοῦ τὴν ἀνοίγεισαν θύραν· 3] σιδηροῦς βραχίς κόπανος, δι' οὗ πλατύνονται τεράρια κρέατος.

τοκογλυφία [ή] νεώτ. ἀπόληψις τόκου ἀνωτέρο τοῦ νόμου.

τοκογλυφικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τοκογλυφίαν ἢ τὸν τοκογλύφον.

τοκογλύφος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. θηλ. κ. ὁ γλύφος τοῦς τόκους, ὁ χαράττων αὐτοῦν ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς τραπέζης του, ὁ ὑπολογίζων αὐτοῦς μέχρι τοῦ ἐσχάτου λεπτοῦ, αἰσχροκερδῆς τοκιστής, ὁ δανείζων μὲ τόνον ἀνώτερον τοῦ ὅπου τὸ νόμου ὄρισμένου· Κωμ. Ἀδῶσιπ.165, Φιλ.550, Πλούτ. Ἡθ.18β, Ἀλκιφρ.1,26.

τοκογλυφώ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἄσκαῶ τὸ ἐπιγάγλημα τῶν αἰσχροκερδῶν τοκιστῶν, εἶμαι τοκογλύφος, δανείζω μὲ ὑπερβολικὸν τόνον· Πλούτ. Ἡθ.31δ, Λουκ.Νεκυομ.2.

τοκοληφία [ή] μων. ἀπόληψις τόκου· Ἐπιφάν. 2,832Α ἡ ἐκκλήσις ἀποκρίσσει, τοκοληφίαν. . .

τοκολόγιον [τὸ] νεώτ. βιβλίον μὲ πινάκας, ἐν αἷς ἀναγράφεται τὸ ποσὸν τοῦ τόκου τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴ κεφάλαιον ἀναλογίας τοῦ ἐπιτοκίου καὶ τῶν τοκαφῶρων ἡμερῶν.

τοκομερίδιον [τὸ] νεώτ. ἐκῆστη τῶν εἰς τὰς ὁμολογίας προσηρημένων μικρῶν ἐντόμων ἀποδείξων ἀτινῶν ἀποκοιόμενα καθ' ὄρισμένης χρονολογίας προσάγονται ὑπὸ τοῦ κατόχου πρὸς εἰσπρατῶν τὸ ἀντιστοίχου τόκου.

τοκοπράκτωρ-φρος [ὁ] μτγν. ὁ εἰσπρατὴν τόκου, τοκογλύφος· Κωμ. Ἀδῶσιπ.165.

τόκος [ὁ] [π]τικῶι κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν, τὸ πικτεῖν, τοκετός, γέννα· Ἰλ.Π19 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόνον, Ὑμν.Δημ.101, Σοφ.OT 26 τόκοισι τὸ ἀγόνος γυναικῶν, αὐτ.173, Εὐρ.Μήδ. 1031, Ἡρόδ.π.Σωρ.233, κ. ἐπὶ ζῶων· Ἰλ.Ρ5 Σοφ.ἀπ.477 πλὴν ὄταν τόκος παρῶ, Ἀριστλ.71

542α,25· 2] ὁ χρόνος τοῦ τοκετοῦ· Ἡρ.1,11 ὁ τόκος τῆς γυναικός· 3] ἡ ἐμβρυώδης κατάστασις· Ἰππ.Φύσ.Παιδ.τιγ. ἡ φύσις τοῦ παιδίου τοῦ ἐν τῶν· 4] κ. μων. κ. νεώτ. πᾶν ὄτι πικτεται, τὸ τεχθεῖν, γόνος, γέννημα, τέκνον, υἱός· Ἰλ.Η 128 πάντων Ἀργεῖων ἔρωον γενετὴν τὴ τόνον τε, αὐτ.Ο141, Ὀδ.Ο175, Ἀλογ.Ἐπ.372, αὐτ.407, Εὐρ. Κύκλ.162, αὐτ. Ἀνδρ.1254, Ξεν.Λακ.15,5 πασῶν τῶν σωθῶν ἀπὸ τόκου χρόνον λαμβάνειν, Ἀριστλ.Ζ1 543α,4· 5] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τὸ κέρδος ὄπερ φέρουσι δονεζόμενα χρήματα ἐπὶ ὄρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ μὲ ὄρισμένον ἐπιτόκιον, διάφορο· Πιπδ.Ο101119 ὄμωσ δὲ λῶσαι δυνατὸς ὄρειαν ἐπιμωμῶν τόνος, Ἀριστοφ.Νεφρ 18, Πλάτ.Πολ.555β τοῦ πατρὸς ἐκγόνοσ τοκόσ πολλὰπλησίστος κομίζόμενοι, Ἀριστλ.Πολιτ.1258β,5, Ἐπιγρ.Δελφῶν τόκος πεντακταδεκάτοσ [ἴσ= 12 = ὁ 1/2, 1/4, - νόμιμος - ἐμπορικὸς τόκος· 7] τόκος τόκου ἢ τόκοι τόκων· Ἀριστοφ.Νεφρ.1156 αἰτοί τε καὶ τάρχαλα καὶ τόκοι τόκων, Θεοφρ.Χαρ.10,10, Μέν.870 τῶν τόκων ἔχων τόνος] κ. μτφ.· Ξεν.ΚΠ 8,3,33, Μέν.235,9 οἱ δ' εἰς τὸ γήρας ἀναβαλάς ποιούμενοι, οὔτοι προσπαθίνοσιν τοῦ χρόνου τόκου· 8] δημοσίωργμα, δημοσιουργία· Λιδάν.Λβ.γ.2,94 ἡ τικτων λόγουσ ἢ τῶν ἔτερων τόνον λαμβάνων· 9] δημ. καταχρηστ. τὸ ἐπιτόκιον βλλ.· μὲ τόκο δέκα τὰ ἐκάτ· 10] μτγν. μτφ. καταπίσις, στενοχωρία ἢ Πά Φαλμ.7172,14.

τοκόσημον [τὸ] νεώτ. φορόσημον, δι' οὗ εἰσπραττῆται φόρος ἐπὶ τῶν τόκων πηλοῦ πνός.

τοκοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων τόνον· τοκοφόρος ὁμολογία.

τοκοφορώ-έω φέρω τόνον· Δημ.1362 ἐπ' ἐννε' ὀδολοῖσ τοκοφορεῖν· 2] Σουῖδ. «τακοφορώ' τόκουσ λαμβάνωσ».

τοκοχρεώσιον [τὸ] νεώτ. ἐσφ.φρ. -χρεωλῶσιον ποσὸν καταβαλλόμενον καθ' ὄρισμένης χρονολογίας πρὸς ἐξέδλησιν τοῦ ἀντιστοιχοῦστος τόκου καὶ μέρους ἄμα τοῦ κεφαλαίου δανείου πνός.

τακῶ-άω πλησιάζω μὲ γέννησω, εἶμαι ἐπίτακος, ἐτοιμογένησ· Κρατῖν.449.

τολάριον [τὸ] Ἐπιγρ. λ. ὄμφ. σσημ.

τόλμη [ή] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. κ. τόλμῃ [Εὐρ. Ἰων1416], δωρ. τόλμῃ [Πιπδ.Ο9,82, αὐτ.13,11], αἰτ. τόλμη [ΠΔ Ἰησ.16,10]121 κ. τόλμῶν [Εὐρ.ΙΤ 862], θάρρος, ἀφοβία, ἀποφασιστικότης, τὸ ριφικίνδυνον· Πιπδ.Ο9,82, αὐτ.13,11, Ἡρ.2,121,ε' ἐκπεπλήχθαι μὲν ἐπὶ τῷ πολυφροσύνῃ τε καὶ τόλμῃ, Ἀλογ.Πρ.16 τῶνδῶε τόλμων σχεβῆσιν ἔχον τὸλμην πρὸς ἐκπέπλοσ ταῦτων, Εὐρ. Ἀνδρ.702, αὐτ.Ἰων 1264, αὐτ.ἀπ.426, Θουκ.6,59, Πλάτ.Λοχ.193δ, αὐτ. Παιλ.575Α τὸν ἔχοντα τὴ αὐτῶν ὄπισθε πῶλιν δέξει ἐπὶ πύσαν τὸλμων, Γαλ.15,144, - εἶναι ἀνθρώπουσ τόλμησ [τολμηρός],] τόλμα καλῶν θάρρος πρὸσ καλάσ, γενναίασ πράξεισ· Πιπδ.Ν7,59 τόλμων τε καλῶν ἀρομῆν· 2] ἐν κακῇ σσημ. ἀπερίσκεπτον καὶ ἀλόγιον θάρρος, θρασύτησ, ἱταμότησ· Ἀλογ.Χο.1004, Σοφ.OT 125 πῶσ οὖν . . ἐξ τὸδ' ἂν τόλμησ ἔθῃ, Εὐρ.Ἰων 1264, Ἀριστοφ.Θεσμ. 702 τὸλμησ ἔργα κἀνασχηματίασ· Θουκ.3,82, Ἀν.πφ.3,3,5, Ἰσακ.4,46, Πλάτ. Ἀπολ.38δ· 3] κτ. ἐπέκτ. παρτολόμοσ πρῶξισ· Ἀλογ.Χο.1029 φίλτασ τὸλμησ τῆσσε, Σοφ.Τρ.582, αὐτ.Α1,46, Εὐρ. Ἀνδρ.838, Πλάτ. Νόμ.881α, αὐτ. Ἐπιστ.336β·] νεώτ. θρασειά πρῶξισ· 4] π. Πυθαγορείου ὄνομα τὸ ἀριθμὸδ δύο [2]· Ἀνακτ.Α1.Θεολ. Ἀριθμ.δ.

τολμήεις-εντός-εσσα-εν κ. μων., δωρ. -άεισ [Πιπδ.Π4,89] ὁ ὀνοματῶν, ἀνεκτικῶσ, καρτερικῶσ, καρτερόφωσ· Ὀδ.Ρ284 τολμήεισ μοι θυμόσ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα· 2] ὁ τολμῶν, τολμηρός, θρασεύων, ριφικίνδυνος· Ἰλ.Κ205 οὐκ ἂν δῆ τις ἀνὴρ πεπιθῶι' ἐφ' αὐτοῦ θυμῷ τολμῆ-

ανη, Πινδ.Π.4,89 **τολμάς** Ἐπίλατο, Μαν.2,171, Παχυ.ΓΜ Παλαιολ.1,7Α οἷς **τολμῆν** τὸ φρόνημα. **τόλμημα**-ατος (τὸ) [τολμῶ-άω] κ. νεώτ. **τολμηρὸν** ἔγχειρημα, **τολμηρὰ** πράξις, ἐπιχείρησις: Ἐσφ. Ὀρ.1064, αὐτ.ΐκ.845 εἶδον γὰρ αὐτῶν **κρίσασιν** ἡ λέξις λόγῳ **τολμημάτων**, αὐτ.Βακχ.1222, αὐτ. Φοιν.1676, Ἀριστοφ.Πλ.419, **Θουκ.**6,54, αὐτ.7,43, Πλάτ.Νόμ.636C. 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. **πράξις** ἰσχυροῦς. 3) μτγ. ἐν τῷ λόγῳ **τολμηρὰ** ἔκφρασις: Ἐρμωγ.Ἐσφ.4,12, αὐτ.Μεθ.6.

τολμηρία [ή] μτγ. τὸ νὰ εἶναι τις **τολμηρὸς**, **τόλμη**, τὸ ριψοκινδύνον: Γρηγ.Νασζ.Ποιημ.12,210, αὐτ.408, Ἐσφ.αὐτ.Σφ.3,244.

τολμηροκάρδιος-αν μον. ὁ ἔχων **τολμηρὰν** καρδίαν: ΚΜονασσ.Χρον.1049, αὐτ.1354, αὐτ.1824.

τολμηρὸς-ά-ά(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. θηλ. δημ.-ή, συγκρ. τολμ. πρότερος [Πλάτ.Σοφ.267D, Μέν.73B], ὑπερβ. τὸ ἠρότατος [Θουκ.1,74, Ἰσοκρ.3,2], ὁ **τολμηρὸς** βλλ.21, ὁ ἔχων **τόλμη**, ἄφοδος, ριψοκινδύνος ἢ ἐπὶ πράξεων, ὁ μετὰ **τόλμη**ς γνώμων: Ἐσφ.ΐκ.305, Ἀριστοφ.Νεφ.445, Ἀντιφ.3,3,1, Ἀνδοκ.1,10, **Θουκ.**1,74, **Λυσ.**7,19 ἀσχ. ἐν τῷ μόνον, ἀλλὰ πολλὰ **τολμηρὸς** ἐστί, Ἰσοκρ.3,21, Βίων.1,60, Μέν.738 ἀνοίας αὐδέν **τολμηρότερον** || τὸ αὐτὸ τὸ **τολμηρὸν** ὡς αὐτὸ ἡ **τόλμη**, τὸ θάρρος, τὸ ριψοκινδύνον: **Θουκ.**1,102 εἰσαγαντες τῶν ἄθνηταῖν τὸ **τολμηρὸν** || τὸ **τολμηρότερον** ὡς αὐτὸ ἡ μεγαλύτερα **τόλμη**: αὐτ.287 πρὸς μὲν αὐτὸν τὸ ἐμειρότερον αὐτῶν τὸ **τολμηρότερον** ἀντιτάσσασθε || ὁ μ. τὸ αὐτὸ ὡς αὐτὸ ἡ **τολμηρὰ** πράξις: Ἀριστολ.ΗΝικ.117α,2 **τολμηρὰ** πολλὰ δρᾶν 2) μτγ. νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. θρασυῶς, ἱταῶς, προπέτης, ἀντιβ. εὐτολμος: Μέν.Μον.153. 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκθέτων ἠθικός: τὰ καρίτητα πρὸς τὰ ἀποφεύγοντα τὸ **τολμηρὰ** λόγια.

τολμηρότης-ητος[ή] νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις **τολμηρὸς**, νὰ διακρίνεται διὰ τὴν **τόλμη**ν του. **τολμηρῶς** ἐπίορ. κ. μον. κ. νεώτ. δημ.-ά, συγκρ. ἄτερον [Θουκ.4,126, Πολύβ.1,17,7, ΚΑΡωμ.15,15], ὑπερβ. -ότατα [Πολύβ.3,136], μετὰ **τόλμη**ς: **Θουκ.**3,74, αὐτ.83, Ξεν.Συμπ.2,12 **καίπερ** γυνή αἴσα οὕτω **τολμηρῶς** εἰς τὰ εἶη **ταῖτα**.

τολμηρῶς-εως[ή] **τόλμη**, εὐτόλμησι: Πλάτ.Ὀρ.412C αἰδῶς **τολμηρῶς** ἀποχρησισ ἐκούσια.

τολμητής[ή] κ. νεώτ. ὁ **τολμῶν**, **τολμηρὸς**, ριψοκινδύνος, διακινδυνεύτης, ἀπάκοτος: **Θουκ.**1,70 οἱ μὲν, παρὰ δυνάμιν **τολμηταί** καὶ παρὰ γνώμιν κινδυνεύται, Φιλ.2,72, ἴωσα.Α1 20,9,1 || κ. ἐπὶ πράγμ. ὡς ἐπιβ.: ΑΠ9,678 θυμὸς **τολμητής**.

τολμητίας[ή] μτγ. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ **τολμηρὸς** ἀνθρώπος, **τολμητής**: Κωμ.Ἀδέσπ.1166, Ἀ.Βαμ.1,7, Ἀγαθ.1,4, Δαρσασ.1,13B, **Θωμ.**Μάγ.256.

τολμητικός-ή-όν, δωρ. **τολμητικός** ὁ **τολμηρὸς**: Ἰπποδ.π.στοδ.4,1,94 θυμικωτάτων καὶ **τολμητικωτάτων**, Σχολ.Ἐσφ. Ὀρ.1405.

τολμητῶρ-ορος[ή] μον. ὁ **τολμητίας**: Πλαν.Μετροφ. Ὀβιδ.Μεταμ.2,328.

τολμητικός-ή-όν μον. **τολμηρὸς**: Ἀναστ.Σν.748. **τόλμηλλος**[ή] μον. ὁ **τολμητίας**: Ἐσθδυαστ.Κοκ.Προσβ. ὁ **τόλμηλλος** καὶ αὐθάδης ἐγώ.

τολμῶ-άω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. **λων**, **τολμῶ** [Ἦρ.8,77], **δωρ.** β' ἐν **τολμῶς** [Ἐσφ.5,35], μέλλ. **τολμῶσω** [Σοφ.Ἦλ.471], **δωρ.** **τολμῶσω** [Ἐσφ.κρ.14,67], παρακ. **τετόλμηκα** [Αλοχ.Πρ.333], **δωρ.** **τετόλμηκα** [Πινδ.Π.5,117], **λαρβῶν** τὸ θάρρος τὸ ἐπιχειρήσις ἢ ὁπαμῆνω τὸ φθερόν ἢ δυσχερῆς, 68. ἀπολ. ἔχω θάρρος, κουράγιο, ὁπαμῆνω, καρτερῶ, ἀνέχομαι: Ἰλκ.232 ἐνὶ φρεσὶ θυρῶς ἐτόλμα, αὐτ.Μ.51, Ὀδ.Υ.20 σὺ β' ἐτόλμας ἱκραδίη, Ἐσθδυ.555 κρὶ **τολμῶν** . ἐν ἔλασις κείμενον ἀνδρῶν, αὐτ.355, αὐτ.1029, Αλοχ.Πρ.237, Σοφ.Φιλ.82, αὐτ.481, αὐτ.Τρ.583, Πλάστ.Κάμ.22 ΚΑ Μάρκ.13,43 **τολ-**

μῆσας εἰσῆλθε **πρὸς Πιλάτον** 2) μτ. αὐτ.πράγμ. ἀνομῆμα, ἀφίστασις: Ἐσθδυ.591 **τολμῶν** κρῆ τὰ διδοῦσι θεοί, Ἐσφ.Ἐκ.333, Πλάτ.Νόμ.872B. 3) μτ. ἀπαρη. **δέχομαι**, ἀποκύνω, ὁπαμῆνω, ὁπαμῆνω π. ἴππ.Ἀγμ.10, ΚΑ Ρωμ.5,7 ὕπερ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ **τολμῶ** ἀποασθεν, Πλάτ. οὐδὲ ἀπατοῦσιν τὸν λόγον ἐτόλμησαν ἡμῖν δοῦναι κ. μτ. πτχ.: Ὀδ.Ω.162 ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἐσθδυ, Ἐσφ.Ἰππ.476, αὐτ.Ἦρ.756. 4) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον τὸ με **τόλμη**ν, εἶμαι **τολμηρὸς**, ἀποκατῶ: Ἦλ.Θ.424 εἰ . . . **τολμησῶ** Διὸς ἀντα . . . ἔγχοις ἀείπει, αὐτ.Ν.395, αὐτ.Ρ.68 Ὀδ.1,332 Αλοχ.Πρ.999 **τόλμησον** ὀρθῶς φρονεῖν, Σοφ.Α1.528, Ἀριστοφ.Νεφ.550, **Λυσ.**32,2 περὶ τούτων οὐδέν τι τῶν αὐτῶ φιλῶν ἐτόλμα πείθεσθαι, -ο δόσις ἐτόλμησε νὰ τοῦ ἀντιπτεῖν || ἀποτολμῶσι: Ὀδ. Ὀ.519 αἰνότατον πόλεμον φέτο **τολμησάντα** νικῆσαι, Πινδ.Π.5,117 ἰσάδοσις **τετόλμησας**, Σοφ.ἀπ. 189 ὡ πᾶν τὸ **τολμησῶσας** καὶ λέρα, αὐτ.Ο.Κ.761, Ἐσφ.Α1.133, αὐτ.Μήδ.695, **Θουκ.**3,56, αὐτ.4,98 οὐκ ἐπὶ ταῖς ἀπὸ τῶν ἔξωθεν τὸ **τολμησάντα** κ. παθ.: Ἐσφ.Ἦλ.277 οἱ ἐτολμήθη πατήρ, Πλάτ.Πολ.503D ταῦτο **τετόλμησθαι** εἶπεν, ἴωσα.Α1 2,3,1, Φιλ.1,674 αἱ **τετολμησάντα** ἐβήνοισι, Πλάτ. || αἱ **τετολμηκῆται** [ἔξεσις αἱ **τολμηρὰ** ἔκφρασις: Φιλ.Ὀδ.Ρητ.1,3418. 3) ρηματ. π. **τόλμημα**, **τόλμησις**, **τολμητής**, **τολμητός**, **τολμητόν**.

τολουδάη [ή] νεώτ. χημ. ἄ. **τολουεάσιον** ἢ -έλιον ἡ -ένιον ἀρωματικὸς ὑδρογονάνθραξ, χρυσομοιοῦμενος ὡς πρῶτη ἡλὴ πρὸς παρασκευὴν ἀρωμάτων, χρωμάτων, φαρμάκων κττ.

τόλυε ἴσο. καίδοισιν.

τολύευσμα-ατος[ή] Φώτ. ἐτὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφλοκαλμῆνον ἔριον, Σουβίδ.

τολυεωτικός-ή-όν ἴσο. ἐργατικός, ἐπιτελεστικός.

τολυέω (τολύη) ἀποσιπῶ μέρος ἔξανθέντων ἔριων καὶ τυλιχσῶ ὁμοῖ εἰς ἓνα ὄγκον ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νῆθειν, παρασκευάζω **τολύη**ν, κάμνω **τολυόηλα**: Ἀριστοφ.Λυσ.587 αὐκῶν δεινὸν ταυτὶ ταύτας **βαδδίζομαι** καὶ **τολυέωμαι** 2) μτφ. καταγράφω, ἐξεργάζομαι, μηχανώμαι, πλέκω: Ὀδ.Γ.137 ἐγὼ δὲ δόλομαι **τολυέωμαι** (ἐπὶ τοῦ ἰστού τῆς Πηνελόπης, ἐνθα ὑπάρχει παιδιὰ ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σμῆ.), αὐτ.Α.238 ἔδωκε . . . **τολυέωμαι** ἀργαλίους **πολύμοι**, αὐτ.Δ.490. 3) ὁμ. μτφ. προξενῶ, φέρω: Ἐσφ.Ρήσ.744 φανερόν Ἐρξῆιν πένθησ **τολυέωσας**. 4) ἄγω, φέρω εἰς πέρας κ.: ΑΠ9,655 ὄδον **τολυέωμαι**. 5) μοχθῶ, τολπωροῦμαι, ὑπομένω, ὑποφέρω: Ἦλ.Ξ.86, αὐτ.Ω.7 ὄπασα **τολυέωμαι** σὺν αὐτῷ καὶ βῆεν ἄλλα.

τολύη [ή] κ. μον. κ. νεώτ. δημ. **τολυόημα** μικρὰ σπῆδὰς καταργησμένου ἐρίου τοιούτου πρὸς κλάσιν, ἴσο. ἐγαθῆθιδον στήμονος ἢ ροδάνης: Σοφ.ἀπ.1102, Ἀριστοφ.Λυσ.586 κἀπειτα ποιήσαι **τολύην** μεγάλην, Ἀντιπ.Σιδ.ΑΠ.6,160, Διοσκ.5,75, Ἀρρ.Ἰνδ.7,3, ἴσο. Ἐσθδυ.1336,18, αὐτ.1414,26. 2) μτγ. κ. νεώτ. πᾶν τὸ ὁμοίαν πρὸς **τολύη**ν, αἶον καθ' ἴσο. ἐτολύη: τὰ προσημασμένα τῶν μαζῶν, ἂ καὶ βήρακας καλοῦσιν: Ἀθῆν.3,114Ρ, αὐτ.4,140Α τοῦ-τὰ γὰρ οἱ βήρακες ἠλοῦσιν οὐχὶ **τολύας**.

3) ὄγκος σφαιροειδῆς σιουδηλοῦτε πράγματος: Ἐδδου.42,3 τῶν πρῶτων ποιούμενοι **τολύας** ἐπὶ τῶν μὴ κομίσιας δεπινοῦνται. 4) μτγ. ἰδίως τὸ κολοκύνθησ στρογγύλου σχήματος, τὸ φυτὸν κολοκύνθη ἢ ἄγρια: ΠΔ Βασ.4,4,39 συνελῆξεν ἀπ' αὐτῆσ **τολύην** ἄγριαν, Φώτ., Σουβίδ.

τομαίος-α(ν) [τουή] ποι. ὁ κρομῆμένος, ὁ ἀποκοπῆς: Αλοχ.Χα.168, Ἐσφ.Ἀκκ.102 χαιτή τ' οἰθῆς ἐπὶ **προβήροισι** **τομαίος** 2) μτφ. ὁ τέμνων μέρος θεραπεῖων, ὁ διὰ τομῆς θεραπεῖων, μτ. γενικ.: Αλοχ.Χα.539 ἄκος **τομαίον** ἐλίπασσα **ημῶν**,

τομαρένιος-ια-ιο δημ. ὁ καμωμένος ἀπὸ τομαρί, δερματίσιος.

τομάρη (τὸ) ἰτόμας τέμνω δημ. δορά, δέρμα· 2) εὐτελής, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, σαρκίς· ὄλα γιὰ τὸ τομάρη του νοιάζεται· || φρ. θά πουλάω ἀκριθὰ δὲ τομάρη μου | θά ὀπερασσιθῶ κρατερῶς τῆς ζωῆς μου, ὄμ. φυλάξαι τὸ τομάρη του, γλιτώσω τὸ τομάρη του | τῆν ζωῆν του· ὄμ. τοῦ ἀργασάν τομάρη | τὸν ἔδικρον πολὺ· ὄμ. τὸν τρώει· τὸ τομάρη του | πρέπει νὰ δορῆ· || κ. ὡς ὄβρις· ἀντε χάσου, τομάρη!

τομάριον (τὸ) μτγν. κ. μιν. ὄπακος, τοῦ τόμος, μικρὸς τόμος, βιβλίον μικρὸν, ἐπίτομος πραγματεία· Εὐστ. Διον. Περ. Προαίμ. 74B, EM 790B· || τὸ τομάρια τοῦ Ἀριστῶνου συχνάκις μνημονεύονται π. Σταθ. 2,31,85, αὐτ. 4,46,21· 2) μιν. δέρμα, δορά, τομάρη· ΚΠορφ. Ἐκθ. 466,14.

τομαροφάλακας (οἱ) μτγν. γλῶσσα. τοῦ τομαρίου βλλ.· Στράβ. 7,7,11.

τομάς-άθος (ἡ) μτγν. ἀνάγη. τοῦ ἀποτομῶς βλλ.· Ἰώσ. Αἰ 3,1,2· 2) Ἐπιγρ. μέρος ἐντὸς δάσους γυμνῶν δένδρων, ἔξωφτα.

τομάτα (ἡ) δημ. ἄ. ντομάτα βλλ. κ. 2)· 2) ὁ ἐκ τῆς ντομάτας παλιός, ἄ. πελάξ.

τοματόσουλαι (ἡ) δημ. κ. ντοματόσουλαι σούπαι ἢς βασικὸν ὕλικόν εἶναι ὁπὸς ντομάτας.

τομδάκιον (τὸ) νεώτ. κρῶμα χαλκοῦ καὶ φευδαργύρου, ἡμίχρυσος.

τομαίον (τὸ) αἰδηροῦν ἐργαλεῖον διχλῆλον, ὃ αἱ χαλκείες πρὸς ἄλλα τινὰ καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεῖσθαι ἥλους χρώματα· Ἰνπ. Αἰ. Γαλ. 19,146.

τομάταξ Ἦσ. ἐπικηκόδες.

τομέας-έως (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄστ. πληθ. τομέας· Ἰ. Ἀρχμ. Ἐλ. 25), ὁ τέμνων, ὁ κόπων· Πολυδ. 6,13, Τρω. Ἀδελπ. 42 πέλεκυς ἀγένης τομέας, Μάξ. 2,77 τομέος αἰθήρος· || μιν. μτγ.· Τζέτζ. Μεθ' Ὀμ. 43 τοιχωρυχόντας καὶ τομαίς· 2) κοπτερόν ὄργανον τοῦ ὑποδιπλασιοῦ, φαλιστά· Πλάτ. Ἀλκ. 1,129C ὄσπερ ακυτοκόμος τέμνει πού τομαί καὶ σμύλα καὶ ἄλλοις ὄργανοις· 3) μτγν. τὸ τριεῖον βλλ., λαβίς, τανά· Γαλ. 19,146· 4) ἡ ἀκούη τῆς ματαρίας· Ξεν. Ἰνπ. 2,3 ὅταν τὸ τε ἡγούμενον τοῦ τομέως ἔρρωμένον δ'· 5) μτγν., μιν. κ. νεώτ. ἕκαστος τῶν τεσσάρων προσβίων δόδωντων ἑκατέρας σιαγῶνος, κοπήρ· Ἀνώκ. Λοιδ. 24,23, Κέλα. 8,1, Γαλ. 2,754, Πολυδ. 2,91, Γεωπ. 16,113· 6) μτγν. κ. νεώτ. σοβ. τῆμα κύκλου σχηματιζόμενον ὀπὸ δύο ἀκτῆων καὶ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν τόξου· Εὐκλ. 33, Ἦσαν Ὀρ. 34· || ὄμ. τομέος στερεῶς ἡ σφαιρικοῦ στερεῶν ὄσπερ σχηματίζουται μεθ' ἡμικυκλίου, ὅταν τοῦτο γράφω σφαῖραν περιστρεφόμενον περὶ τῆν διάμετρόν του· Ἀρχμ. Σφαίρ. Κυλ. Ὀρ. 5· || τομαίς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἐπιφανείᾳ περιελκισμένη μεταξὺ δύο κύκλων καὶ ἐτέρου κύκλου τέμνοντος αὐτοῦς κατ' ὀρθῆς γωνίας· Πλάτ. 268,1· 7) νεώτ. στρατ. ἔδοσφι ἕκτασις θέσεως ἀμυπηκόδ' ὄργανωμένη ἢς ἡ δυνα εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς μεγάλην μονάδα στρατοῦ· 8) νεώτ. ναυτ. τμήμα τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας φωτίζόμενον μὲ διαφόρον φῶς ἀπὸ τῶ φάρος, πρὸς ἔνδειξιν ὅτι ἀποτελεῖ πλῆθον ὄσων· 9) ὄμ. μτγ. ἕκαστον τῶν τμημάτων εἰς ἃ ὑποδιαιρεῖται σὺνολόν τῃ ἐκτάσεως ἢ ἔργου πρὸς ὑπερκατέραν διεξαγωγήν ἄλλησεως ἢ ἐργασίας.

τομέων Ἦσ. ἐτέμνω.

τομή (ἡ) (τέμνω) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄαρ. τομῆ (Σοφ. Τρ. 887) τὸ ἀποκεκομμένον, τὸ διὰ τμήσεως ἀποχωριζόμενον μέρος, ὁ ὀλοπιεζόμενος κορμὸς, τὸ ἀποκομὸν στέλεχος δένδρου μετὰ τὴν ἀποκοπήν τῶν κλάδων αὐτοῦ· Ἰλ. Α 235 ἐπει δὲ πρῶτα τομῆ ἐν ὄρασι λέλασεν (τὸ σκήπτρον), Σοφ. αἰ. 534,5 ριζῶν τομαί (τὰ ἀπομεινάντα μέρη τῶν ρι-

ζῶν μετὰ τὴν ἀποκοπήν τοῦ δένδρου)· 2) τομῆ σκοθ-καλάριου τοῦ ἄκρον δοκοῦ, καλῶμος· Θουκ. 2,76, Ὄεφ. Φ 4,11,7· 3) τὸ μέρος, ἄφ' οὗ ἀπεκόπη τῆ· Αλογ. Χ. 229 ἀκέφαι τομῆ προσέλασα βόστρυχον· || τὸ ἀποτμήθῃ μέρος· Πλάτ. Συμμ. 190A πρὸς τὴν τομῆν μεταστρέφειν, Ἀριστ. Ζ 1532a,4· 4) μτγν. ταῦρου τομῆ πηθ. προσημ. βλλ.· Ἰ· Ἀριστ. 322· 5) κ. νεώτ. μαθ. ἡ ἐκ ταμῆς γεωμ. σχήματος προκύπτουσα γραμμῆ, ὄσιν ὁ κύκλος εἶναι τομῆ τῆς σφαίρας, ἡ κωνική τομῆ εἶναι κωνική γραμμῆ παραγομένη διὰ τῆς τομῆς κώνου ὀπὸ ἐπιπέδου, ὄσα ἡ ἐλλειψίς καὶ ἡ ὑπερβολή· Ἀριστ. Μετ. 3,75b,32, αὐτ. Πρ. 912a,13· || ἰκωνή τομῆ ἡ γραμμῆ, καθ' ἣν δύο ἐπιπέδα τέμνουσιν ἄλληλα· Ἀριστ. Μεταφ. 1060b,14, Εὐκλ. 11,16, Ἀρχμ. Κων. Σφαίρ. 11, Ἀπολλ. Περγ. Κων. 1,4· || νεώτ. τομῆ δύο γραμμῶν ἢ δύο ἐπιφανείων τὸ σὺνολον τῶν σημείων τὰ ὄσποια ἔχουν κοινὰ δύο γραμμῶν ἢ ἐπιφανείων τέμνοντων ἀλλήλας· 6) σημειον παρεμβολῆς δύο γραμμῶν· Ἀρχμ. Ἐλ. 20· || τὰ περὶ τὴν τομῆν τὰ θεωρήματα ἄκραυ καὶ μέσου λόγου· Πρόκλ. Εὐκλ. 6,7P· || κ. ἐπὶ κώνου τομαί ἀντικείμεναι ἀντίθετοι, τ. ἔ. ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς ὑπερβολῆς· Ἀπολλ. Περγ. Κων. 2,5· 7) νεώτ. σχεδιάγραμμα παριστόνον τὴν ἐτέρον τῶν δύο ἐπιφανείων, εἰς ἃς ὑποθετικῶς τέμνεται ὀπὸ πινος ἐπιπέδου κατοσκευῆ τις· τομῆ κατὰ μήκας-κατὰ πλάτος· 8) ἡ ἐντομῆ ἡ διαίρεσις ἢ μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐντόμων (ὄδ. κ. ἡ ὄνομασις ἐντομαί· Ἀριστ. ΖΜ 682b,25· 9) μτγν. ἡ εἰς ἀπειρον τομῆ ἢ εἰς ἀπειρον διαίρεσις· Ἐπικ. Ἐπιστ. 16U· 10) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ τέμνω, τὸ τέμνειν, τὸ κόπειν, κόψωμ· Σοφ. Τρ. 887 στοναίντος ἐν τομῆ σιδήρου, Εὐκ. Ηλ. 160, αὐτ. Ὀρ. 1101· 11) τὸ ἀποκόπειν ἢ κατακοπεῖν, ἀποκοπή· Σοφ. Τρ. 700 ὄσπερ πρίστος ἑκάδρωματ' ἀνβαφείας ἐν τομῆ ὕλου· 12) κ. νεώτ. χειρουργ. ἢ διὰ τέμνοντος ὄργανου διαίρεσις τοῦ δέρματος ἢ τῶν μῶν τῶ σώματος· Πινδ. Π 3,53, Ἰνπ. Ἀρβ. 62 ὄσπε τὸμῆ, ὄσπε καυσις, αὐτ. Κεφ. Τρωμ. 13, Πλάτ. Πολ. 406D ἡ καυσις ἢ τομῆ χρῆσάμενος αὐτ. Πινδ. 65B, αὐτ. Πρωτ. 354A τὰς θεραπείας... διὰ καυσῶν τε καὶ τομῶν, -καισική τομῆ· 13) μτγν. ἔκτομος, εὐνούχημος· Λουκ. Φιλοφ. 2· 14) τομῆ φαρμάκων τὸ λαιεῖν, τὸ κατακόπειν τὰ φάρμακα, κοπῆνισμα φαρμάκων· Κόνων 23,2· 15) κλάδευσις, κλάδευμα· Θεόφρ. Φαίτ. 3,14,2, Πλουτ. 2,38,3 τοῦτ' ὄσπιν ὄσπε ἀμύλων διδῶξας τομῆν· 16) ακυτῶν τομῆ κοπή τοῦ δέρματος καθ' ὄρισματι σχήματα· Πλάτ. Χαρμ. 173D ἡ ακυτῶν τομῆς· 17) μτγν. αἰ τομῆ τῆς γῆς αἱ διώρυγες τὰ κανάλια· Λιδαν. Ἀδ. 18,232· 18) ἀποκοπή, ἀποχωρισμός· Πλάτ. Τημ. 61D τὴν διάκρισιν καὶ τομῆν αὐτοῦ περὶ τὸ σῶμα, αὐτ. 80B· 19) ἐπὶ ἀριθμοῦ, διαίρεσις· αὐτ. Νόμ. 738A ὁ πῶς γάρθρημα εἰς πάντα πῶσας τομῆς εἰληξαν, αὐτ. 994B· 20) χρονικαί τομαί διακρίσεις χρόνου, χρονικαί διακρίσεις· Ἀπολλ. Δύσ. Συντ. 10,18· 21) τρόπος διαίρεσεως (ἐν. μεγέθους· Νικόμ. Γερ.) Ἀριθμ. 1,2· 22) λογική διαίρεσις· Πλάτ. Πολιτ. 261A ἡ τῆσιν τομῆν εἶ ἔχονεν ὀπείκουσιν ἐν τούτῳ, Ἀριστ. Α' Ὀτ. 95b,30, αὐτ. Μεταφ. 10,38a,28, Γαλ. 10,899· 23) μτγ. συντομία, περιεκτικότης, ἡ κριτική περὶ τὴν ἐκφρασιν· Εὐνόμ. Βί. Σοφ. 461B· 24) ἐγκοπή, ἐντομή· Ἀριστ. Ζ 1632a,18 καὶ τὴν τομῆν θροῖβι βύσους, Αἰτ. Τακτ. 11,14· 25) μτγ. χωρισμός· Πλάτ. Κορ. 16 τῆς πόλεως δεδωμένης τομῆν· 26) ἡ ἐν τῇ στοιχειῶν διαίρεσις τοῦ στοιχοῦ κατὰ τὴν ἀπαγωγῆν εἰς δύο ἢ τρία μέρη καὶ ἡ θέσις ὄσων τελείων ἢ διαίρεσις αὐτῆ· Ἀριστ. Ὀ. Κ 1,24· 27) μτγν. ἀλιχί, κοπερόν ἄκρον· Ἀρρ. Τακτ. 122 τ-σίδηρου.

τομία ἡ μόν. ἡ τομή· Τζέτζ.Χιλ.3,622.
τομιασ-α-ον ἡλωσος. ὁ τομίας βλλ.λβ.
τομίας ἰδὲ ὁ παθὼν ἐκτόμων τῶν ὄρχεων, ἐκτομίας μουνοχομῆνος· Ἀντιφ.133,5 κριός τομίας.. ὅς οὐ τομίας· Ἀριστ.Λ.2157β,1· ἢ ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ εὐνοχός· Ἡρωδιαν.Ἰστ.1,11,2· 2) τομῆς βλλ.δ; Φιλ.2,238 ὅσοι τομιαί τῶν ὀδόντων.
τομίστιον ἰδὲ νεῶτ. ὕποκορ. μικρός τῶμος.
τομικός-ή-ον μτγ. κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τομήν, ὁ τῆς τομῆς, ὁ κατάλληλος διὰ τομήν, διὰ κόψιμαν· Κέλα.8,1,478.
τόμιον ἰδὲ θῆμα κατατηρῆθεν εἰς θυσίαν, ἐξ· οὐ ἐγένοντο ὄρκοι· Ἀριστ.Λυσ.192 ἵππων λαβοῦσαι τόμιον ἐντεταμῆθα· ἢ τὰ τόμια τὸ μέρος τοῦ θύματος τὸ ἐν χρ. κατὰ τοιαύτην τελετήν, κοψίδος· οὐτ.186 καί μοι δότω τὰ τόμια τίς· Ἀντιφ.5,89, Πλάτ.Νόμ.753D, Ἀριστ.Λ.Αθ.55,5,Δημ.642, Αἰσχίν.2,87,Παισ.5,24,9· 2) Ἐπιγρ.
τόμιος ἰδὲ πόν. ὁ τομίας βλλ.λλ.
τομίδος ἡ μτγ. τομῆς, μαχαριδῆσιον· ΠΔ Παροιμ.24,37|30,14|.
τομογραφία ἡ μόν. τὸ τομογραφεῖν, τὸ γράφειν τῶμον συνόδου· Νικητογραφ.Ἰστ.Βυζ.21,5, 449B διυσεσῆς τὸ τῆς τομογραφίας ἀνάθημα.
τομογραφῶ-τω μόν. γράφω τῶμον, δόγμα, ἴησι ἀπόφασιν συνόδου· Παμμ.Γ 6,29.
τομοειδής-ος-ές σχόλ. ὁ ἔχων σχῆμα τομῆως· Σχολ.Εὐκλ.5,260H.
τόμος ἰδὲ κ. μόν. νεῶτ. κ. δημ. τεμάχιον, τμήμα, κομμάτι· Βατραχου.37 τῶμος ἐκ πτέρυγος, Ἀριστ.Φ.Ἰπν.190 λαβεῖ νυν πλακοῦτος πῖνος παρ' ἐμοῦ τῶμον, Κρατίη.192, Φερεκρ.108,8, Ἀλεξ.88, Εὐθου.150,2,Μησιμ.4,14· ἢ τεμάχιον δοκοῦ, δοκός· Ἐπιγρ.Δήλου· ἢ τεμάχιον γῆς· Ἐπιγρ.Βοιωτ. Ὀρχομενος, Ἐπιγρ.Θεσπιάν. 2) γεωμ. τῶμος κελύδρον τμήμα ὀρθοῦ κελύδρου παραμειθελημένου μεταξύ δύο παραλλήλων πλαγιῶν τμημάτων· Ἀρχιμ.Κωμ.Σφαρ.Ὀρ. αὐτ. Ἰσαιορ.2,10 τῶμος ἀπὸ ὀρθογωνίου κώνου τομῆς ἀσφαρούμενος ἱπυλῆς ὀρθογωνίου κώνου τ. ἐ. τμήμα παραβολῆς τερμηνόμενης ἀπὸ δύο παραλλήλων συστεγαμένας· 3) μτγ. τεμάχιον, τμήμα. ἰδ. μέρος χειρογράφου ἢ συγγραφῆς περιελθόμενον εἰς ἴδιον κελύδρον· ΠΔ Ἡσ.β| λαβε σσαυτῶ τῶμον καινοῦ μεγάλου, Πάπ. τμηῆς ἀπὸ τῶμου ἀγρασίως· 4) μτγ., νεῶτ. κ. δημ. βδθλον ἀποτελοῦν μέρος μεγαλύτερου συγγράμματος· Διογ.Α 6,15, λεξικόν εἰς τῶμους ἐκνεῖα· ἢ μτφ. δέλτος· Πορφ.Μαρκ.32 ἐν καινῶ ρῆθῃ διανοίας τῶμῶ· 5) νεῶτ. σύνολον τευχῶν περιοδοκῶ, νόμων κττ., ἀπορτιζόντων αὐτοτελεῆς ββλιον· 6) νεῶτ. ἐκκλ. τῶμος συνοδικός ἔγγραψον πατριάρχου ἢ ἀρχιεπὶ αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ συνόδων, δι' οὐ λείπονται οὐποδαία ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.
τόμος-ή-ον ἱερώμ. ὁ τέρμων, κωπερός, ἐκείνος ποῦ κομματίζει, δθ. γεν. ὄξως· Σοφ.Α1.815 ὁ μὲν σφαγῆς ἐστικεν ἢ τομῆστατος ἵκατὰ τοιοῦτος τρόπον ὥστε νὰ εἶναι κωπερώτατος, Πλάτ.Τιμ. 61B σφαδρὸν ὄν καὶ τομὸν ὄξως, Τιμωμ.Φλ.4· ἢ κ. μτφ.· ΨΦωκ.124 λόγος τομῆστατος οὐδῆρω, ΚΔ Ἐβρ.4,12· ἢ ἐπὶ προσ. οὐ τομῆστατος οὐ δέξτατος· Καλλ.ἀν.78.
τόμος σύνδ. χρόν. μόν. δημ. ἄφοδ, ὅταν· τόμου δὲν θέλει, δὲν τὸν βιάζω· 2) ἐπίρρ. χρόν. εὐθὺς ὄξ, μόλις· Ἐρωτόκρ.3,1951.
τομοθροῖ ἰοῖ κ. τῶμοθροι (Ἐσῶτ.1760,47, αὐτ.1806, 37) ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐν Δωδωνῆν· Ὀδ.Π 403 εἰ μὲν κ' οἰνήσωσι Διὸς μεγάλιοιο Ταμοθροὶ ἰάχρ. γράντι θέρμιστεσι· ἢ π.Στοδ.6,7,11 ἑρμηνεύεται ὡς συντετημένους τύπος τοῦ Τσάρ-σοῦοι αὐ φῶλακες τοῦ δρυος Τομάρου ἢ Ἰμόρου· 2) συνεκδ. μάντις· Λυκόφρ.223 τῶμορρε· πρβλ. Ἡσ.

τόμπολα ἡ) ἱταλ.ἰ νεῶτ. τυχερὸν παίγιον μεταξὺ πολλῶν προσώπων παιζόμενον διὰ κλήρων ἐν εἰδίῃ λοχεύοι.
τόμπος-α-α δημ. ἄ ντόμπος βλλ.λ.
τόμπολο ἰδὲ) διεθ. ὀρ. ἐπιμήκης ἡλωρ ἐξάδομος ἐνούσια κησίδα μετὰ τὸν ἡπειρωτικὸν ἐδάφους καὶ μεταβάλλουσα βαθμῆδον ταύτην εἰς χερσόνησον.
τομῶ-τω ἔγω ἀνάγκην τομῆς ἔχειρῆσῶς· Σοφ. Α1.582 οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνηνὲν ἐπιφῶδς πρὸς τομῶντι πῆματι.
τομῆς ἐπίρρ. λεξ. ὄξως, καθαρά, ἔαστερα· Ἡσ. ἐν λ. τρῆδων.
τόναια ἰδὲ) τόναε βλλ.λ.
τοναίος-α-ον ἰτόνος ἐντεταμένος, σῆντονος· Σουῖδ. ταναίος δρόμος· ἢ τῶναια ἔνω. φωνηῖ ἔντονος, Ἰσχυρά, δυνατῆ φωνῆ· Ἀλεξ.169.
τονάριον ἰδὲ) μτγ. μικρὰ οὐργῆ δι' ἧς ἐδίδον τὸν τόνον τοῦ ἄσματος εἰς αἰοῖδον ἢ τῆς ἀπαγγελίας εἰς ῥήτορα· Πλούτ.Γράμκ.2 εφωνασικῶν ὄργανων, φ' τοῦς φθόγγους ἀναβάθζουσι· Κόιντ.1,10,27· πρβλ. ἐπιτόνος.
τονασσία ἡ μόν. ἱσπρ. διαταραχὴ τῆς μνήμης τῶν μουσικοπαθῶν καθ' ἣν υἱοστικοὺς φθόγγους, οὐδ ἀναγνωρίζουσι, δὲν δύνονται καὶ ν' ἀποδώσουσι διὰ τῆς φωνῆς.
τόνα ἄντων. Ἐπιγρ. Θεσσ. τ. τοῦ τῶδε οὐδ. τῆς ἄντων. ὀδε βλλ.λ.
τόναε ἰδὲ) τῶνα. ἐορτὴ τῆς Ἥρας ἐν Σάμῳ· Μηνόδ.1 ἰσθ. ὀρθῶτ. Ἰοναία.
τονή ἡ μτγ. μουσ. κ. μετρ. ἢ πρὸς ἀνασλήρῳσιν ἐπομῆδων κεινὸ χρόνον, παύσεως, παράτασις τῆς φωνῆς εἰς τὸν αὐτὸν φθόγγον Εὐκλ. Εἰσαγ.Ἀρμ.227 ἧ ἐπὶ πλείοσι χρόνον μονῆ κατὰ μίαν γενομένην προφοράν τῆς φωνῆς· Κλεωνίδ.8,14.
τονδολυγῶ-τω τονδоруζώ· Φερεκρ.108,4.
τονδоруζω κ. νεῶτ. κ. τονδоруζω ἰέν κωδ.Γαλ 2, 683, Θωμ.Μ 352R· π. γραμμ. οὐδέποτε μνημονεύεται· π. Ἡσ. ἀμφοτέρωσι οὐ τῶνοι κ. τονδоруζω Ἡρωδιαν.8,8, Ὀπλ.Κυν.2,54, αὐτ.3,169, Φρόν.336i, προφέρω τὶ ἀσφαρῶς κατ' ἐμαυτὸν, μουρμουρίζω, λέγω πὶ μετὰ γογγυσμοῦ· Ἀριστ.Φ.Βατρ.747 τί δὲ τονδоруζῶν, ἠνίκ' ἀν πλῆγας λαδῶν πολλὰς ἀπῆς θύρατε· αὐτ.Σφ.614, Λουκ.Θε.Ε 1, Ἀρισταιν. 2,6· 2) μυκῶμαι, μουγκρίζω· Αἰσχ.ἀπ.298 ἐπὶ τονδоруζε ταῖρου (ὦς) νεοσφαγῆς· πρβλ. ὑποτονδоруζω ἰσθ. ἀνομασιοποιήνη λ.
τονδоруσμός-ος ἰδὲ) κ. νεῶτ. κ. τονδоруσμός ἢ ἐκέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τονδоруζω βλλ.λ., μουμοδούρισμα, γογγυσμός· Φρόν.336.
τονδоруζω τονδоруζω βλλ.λ.
τονδоруσός ὁσ ἡ) Ἡσ. τονδоруσμός, φιδουρισμός. **τονδоруσός**-ος ἰδὲ) τονδоруσός βλλ.λ.
τονδоруσῶς-ος ἰδὲ) μτγ. ὁ τονδоруζῶν, μουρμουρίζων, γογγυστός· Ἀκτά.ΠΔ.Παροιμ.16,28.
τόνω Ἡσ. κενάρ Κορίνη (ἀν.40) ἐπὶ ναπιαίου ἰκῶδ. νοπιδίου κρέως τὸ δυνια.
τονία ἡ μτγ. μέρος πηρογαλίας· Πολυδ.10,31.
τονιασ-α-αν ἐν τῇ μουσικῇ, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς τόνου βλλ.λ.· Ἀριστ.Πηρ 922b,6· πρβλ. Ἀλέξ. Ἐπιγρ.Τοπ.11,12· 2) μτγ. τὸ τονιασὶν χρώμα τὸ τακτικὸν βλλ.λ.) χρώμα· Κλεωνίδ.Ἀρμ.7.
τονίζω μτγ. κ. νεῶτ. τόνον ἐπιθίβω. θέτω τόνον ἐπὶ πνοῦ συλλαβῆς· Ρήτ.6,45W, ἡλωσος· 2) νεῶτ. μτφ. ἐκφέρω, ἀπαγγέλλω τὸ ἐντόμως· ἐτόνως τὰς λέξεις καθῶς μοι ἀμῆλοσσε· 3) μτφ. ἐξαιρέω, ὑποδεικνύω τὸ μετ' ἐμφάσεως, ἐπιστῶ τῆν προσωπὴν πνοῦ ἐπ' αὐτοῦ· σοῦ τονίζωσ διτι πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς· 4) νεῶτ. μουσ. μελοποιῶ.
τονικός-ή-όν κ. νεῶτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τόνον βλλ.λ., ὁ ἰκανός, δυνάμενος νὰ τείνῃ, ἐκτείνει τ· Ἀριστ.ΛΜ 693b,2 ὀρνίθες κατὰ πτέρυγας τα-

νικόλ' **2)** τὸ τονικόν (ἐνν.χρῶμα) μία τῶν τριῶν μορφῶν τοῦ χρώματος, ἥτοι τῆς χρωματικῆς κλίμακος, ἀντιβ. τὸ ἠμιτόνον [βλ. ἠμιτόνον] πρβλ. Κλειωνίδ.71 κ. τὸ μαλακόν: Σέξτ. Ἐπιγ.Μαθ.6,51'

3) ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν τόνον βλ.λ., ἢ τὸν τονισμόν: "Απολλ.Δύσος. Ἐπιρ.181.9 τονικά παραγγέλματα" || νεώτ. τονικά σημεῖα τὰ τρία σημεῖα τοῦ τονισμοῦ, οἱ τόνοι βλ.λ. **4)** π. Στωϊκ. ὁ πρακτικῶν ἀπὸ τοῦ τόνου: Στωϊκ.ἀπ.2,149 τονική κίνησις [ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἀντιβ. μεταβλητικῶς κινουμένοι]. **5)** ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ συστήλλειν, συσταλλῆσαι: Γαλ.4,436 τονική ἐνέργεια [ἐπὶ τῶν μυῶν, αὐτ.6,265 [ἐπέκρι] στομάχου συσταλτικώτερον] ἔπιρρ. τονικῶς συσταλτικῶς, διὰ συστολής: αὐτ.4,435' || νεώτ. ἱατρ. τονικός σπασμός [ὁ σπασμός, καθ' ὃν ἡ σύσπαισι τῶν μυῶν διατηρεῖται μονίμως]. **6)** νεώτ. ἱατρ. ὁ προσδιδῶν τόνον, τονατικός, δυναμοπτικός: τονικά φάρμακα. **7)** νεώτ. μουσ. τὸ θηλ. ὡς ὄσα. ἢ τονική ὁ βασικός φθόγγος ἔξ αὐ ἀναχωρεῖ ἢ σειρὰ τῶν φθῶν φθόγγων τῆς κλίμακος

τονικότης-πος [ἢ νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ τονικοῦ βλ.λ. **2)** νεώτ. μουσ. ἡ σχέση τῶν συχορδίων ὡς πρὸς τὴν βασικὴν συχορδόν] || ὅμ. τὸ σύνολον τῶν φθόγγων διατιοτικῆς κλίμακος ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεως καὶ σειρᾶς ἢ ἀκολουθοῦσι φυσικῶς. **3)** νεώτ. φυσικὸ, ἢ ἰδιότης τῶν ζώνων ἰσθῶν, καθ' ἣν διατελοῦσιν εἰς ἐλαστικὴν τάσιν ἀνεξαρτήτως τῶν ἑκουσίων συστολῶν || ὅμ. ὁ βαθμὸς τάσεως τῶν ζώνων ἰσθῶν.

τόνος-α-ον μγν. τονικός βλ.λ.51' ὄθ. τὸ οὐδ. ὡς ὄσα, τὰ τόνα χειρουργικὸι ἐπιθεσμοί: Ἡλιδ. Χειρ.π. "Ὀρεβ.49,2].

τονισμός-οῦ [ὁ] νεώτ. ἢ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τονίζω βλ.λ. || νεώτ. γραμμ. ἡ ἔξαρσις συλλαβῆς πινος ὑπὲρ τὰς ἄλλας κατὰ τὴν ἔντασιν τῆς φωνῆς ἢ τὸ ὕψος αὐτῆς, ἢ συναεπαγμένη οὐτῶ καὶ τὴν διάκρισιν τοῦ τονισμοῦ εἰς δυναμικὸν ἢ ἐντατικὸν ἢ ἱσχυρὸν, ὅποιοι εἶναι ὁ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν, καὶ εἰς μουσικόν, ὡς ὁ χαρακτηρισμὸν τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῆν μέτρι τῶν πρώτων μ.κ. αἰώνων.

τοννάριον [ἢ] δημ. ἰταλ. μέγα δίκτυον πρὸς ἀλίανθιν θυνανῶν πρβλ. τόννος 2].

τοννελάδα [ἢ] νεώτ. ὁ τόννος βλ.λ.11 κ. 2]. **2)** βυτιῶν μεγάλῃς χωρητικότητος.

τόννος [ὁ] νεώτ. μέτρον βάρους ἴσον πρὸς 2240 ἀγγλικὰς λίτρας ἢ 1016,48 χιλιόγραμμα, ἢ ἀγγλικὸς τόννος, τοννελάδα || μικρὸς τόννος μέτρον βάρους ἴσον πρὸς 2000 ἀγγλικὰς λίτρας ἢ 907,18 χιλιόγρ. || γαλλικὸς τόννος μέτρον βάρους ἴσον πρὸς 1000 χιλιόγραμμα. **2)** μέτρον χωρητικότητος τῶν πλοίων ἴσον εἰς ὄγκον πρὸς 2,83 κυβ. μ. περίπου, ἢ κόρος. **3)** νεώτ. ζωολ. μεγαλόσμων ἰχθύς ἐκ τῶν σκορμηριδῶν ἔχων ἀτρακτοειδὲς ὄσῳα, ἢ θύσσον.

τοννογράφος [ὁ] νεώτ. ἱατρ. μηχανήμα καταγράφον τοὺς καρδιακοὺς τόνους παλμῶς, ἢ φωνοκαρδιογράφος.

τονόδημος [ὁ] νεώτ. ναυτ. εἶδος ἄγκυροδέσμου. **τονόδηγός** [ὁ] νεώτ. ναυτ. μικρὸς σιδηρεὺς ἢ εὐλύσιμος κλίνδρον περιστρεφόμενος ἐλευθέρως περὶ ἄξονα, τοποθετημένος εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ πλοίου, ὅπως διευκολύνῃ τὴν πᾶρεσιν κάλω ἢ τόνου ἀνευ τριδῆς.

τονοειδής-αὺς-ές ἐπὶ ἀναπνοῆς, ὁ μετὰ κόπου γινόμενος "Ἐρωτιον.112 ἄνομοειδές τὸ πνεῦμα τὸ μετὰ τόνου καὶ πινος συντονιστὸς ἀναπνεόμενον" ἔσφ. λ. ἀντὶ τοῦ π. ἴπν. Ἐπιθ.2,3. || γονοειδής.

τονολογία [ἢ] νεώτ. βιολ. γεν. ὄν. τῶν ἀλλοιώσεων τῶν κυττάρων τῶν εἰσερχομένων ἐκ τῶν πονηκῶν τῆς ὠσμωτικῆς τάσεως τοῦ περιβάλλοντος.

τονομετρία [ἢ] νεώτ. ἱατρ. ἢ διὰ διαφ. ὀργάνων μέτρσις τῶν διαφορῶν τάσεων τοῦ ὄργανισμοῦ, ὡς τῆς ἄρτηριακῆς πίεσεως κ. ἄ.

τονόμετρον [τὸ] νεώτ. ἱατρ. ὄργανον πρὸς μέτρσιν τῆς ἄρτηριακῆς πίεσεως φέρων περιδακτύλιον ἀντὶ περιδραχονίου.

τονολάττης-ου [ὁ] νεώτ. βοταν. τὸ ἐν τοῖς φυτικῶς κυττάρους ἀνευκροόμενον χυμοτόπιον μετὰ τοῦ πείρις αὐτοῦ σχηματιζόμενον δερμικὸν στρώματος τοῦ πρωτοπλασματος.

τόνος [ὁ] κ. νεώτ. πᾶν τὸ δι' οὗ τὸ τείνεται, τεντώνεται ἢ τὸ δυνάμενον τὰ ταβῆ, τανυσθῆ, τεντωθῆ ὡς σχοινίον, καλῶδιον, νευρά, τανία : Ἱερ.9,118 οἱ τόνοι τῶν κλινῶν [τὰ σπαρτία ἢ σχοινία τῶν κλινῶν, Ἀριστ. Ἱπν.532 καὶ τοῦ τόνου ὄσθ ἔν τόνος, Πλάτ.Νόρ.945C' || ὁμ.κτ.ἐνικ.περιπλαστικῶς εἰς δὴλῶσιν τοῦ ἐκ πολλῶν τοιοῦτων ἀποτελουμένου ἀντικειμένου, ὀσον κλίνης: Ἀριστ.Λυσ.923 ἀσχυρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε' ὁμ.ἐπὶ δῆφρου: Φιλισπ.1 ἀχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία [ἐνν. τοῦ δῆφρου] ἔτερον δὲ κανὸν ἐμβόλεϊν τόνον || ἔκαστον τῶν ἐμβόλων σχοινίου, πείσματος, τριχίδας : Ξεν.Κυν. 10,2 ἐκ τριῶν τόνων" || νεώτ. ναυτ. σχοινίον ὀπλοκον ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν μονοκλινῶν σχοινίων, ὅτε λέγεται ἐντρίτος τόνος, ἢ τεσσάρων τοιοῦτων, ὅτε λέγεται ἐντέταρτος τόνος. **2)** ἐπὶ ζῶων, τένων, νεύρων, κόρδα: ἴπν.Ἀρβρ.11' || εἶδ. τένων τῆς πνευμονοσπαστικῆς κώρας : Ροφ. Ὀνομ.158' **3)** σχοινίον, λωρίς, τανία, δι' ἣς τείνεται π. π.: Φθ.Βελον.65,34, Ἱερων Βελον.83,4, Πλούτ. Μάρκελλ.15' || ἐπὶ τοῦ γαστραφεύτου: Ἱερων Βελον.75,7 ἐπὶ τῶν ἀκρῶν κάψαις" || Ἐπιρ. ἐπὶ ἐξαρτώσεως νευρίου: ὀμοζωμάτων τέταρτος τόνος ἐν νεύρῳ, Ἐπιρ. τόνος αἰχμηδῶτος ἀδόκιμος. **4)** Ἐπιρ. στήσις, σειρὰ, γραμμὴ ἐκ κινῶν: Ἐπιρ. **5)** ἔντασις, τέντωμα: Ἱερ. 7,36 ὁ τόνος τῶν δηλῶν ἐπὶ τῆς διατάσεως τῶν μυῶν: Σωρ.1,112, αὐτ.2,48 τόνος καὶ βῶση, αὐτ.2, 61 τὸν τῆς ὀλκῆς τόνον ὑπεκλίσθαι [ἐπὶ ἐλαττώσῃ τὴν ἐντοσίον τῆς ἐλξεως]. **6)** ἔντασις δυναμικῶς σωματικῆς ἢ πνευματικῆς: Ξενοφ.1,20 τόνος ὄμφ' ἀρετῆς, Πλούτ.Ἡθ.1034D' || σωματικῆ ἐνέργεια : Λουκ.Ἀνάθ.25 ἰσχύς καὶ τόνος, αὐτ.Διμ.Ἐγκώμ.7 τόνος πνεύματος" || γεν. δυνάμις, ἰσχύς: Πλούτ.Δημήτρ.21, αὐτ.Βρούτ.34 τόνος ὀργῆς" || τὸ ἀποτέλεσμα ἰσχυρᾶς πινος ἐνεργείας : ἴπν.1278,48'

7) ἐπὶ τῇ στωϊκῇ φιλοσ., ἐπὶ τῆς φέσεως καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὑπὸ τοῦ πυρὸς διατεινόμενη δύναμις, δι' ἣς τοῦτο μεταβάλλεται εἰς ἀέρα, ὄδωρ καὶ γῆν: Κλειανθ.1,128, Στωϊκ.ἀπ.2,235 ὁ τόνικός τόνος, αὐτ.2,215 αἰσθητικὸς τόνος, αὐτ.2,134 σνεκτικὸς τόνος [ἢ συνέχουσα τὸ σῆμα] ἐνεργὸς δύναμις" **8)** ἐπὶ ἕτων, ἔντασις, ὕψωσις, δυνάμειμα: Αἰσχίν.3,209 περὶ τῶν θαυρῶν καὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, Δημ.319, τὰ ὠμίλασε μετ' ὅσον ἰεπτόνας" || ὄθ. ὄφος τῆς φωνῆς : Πλάτ.Πολ. δ17β φωνῆν μίαν ἴεσαν ἀνὰ τόνον, Ἀριστ.Φυσ.σμογ.807α,17' || ὄγκος : Ξεν.Κυν.6,20 τόνον φωνῆς ὄθ, Βαρδ, μικρὸν, μέγα, Ἀριστ.Ρητ.1413β,31 τὸ αὐτ' ὄφῳ εἴπειν, αὐτ. Ἀκουστ.804α,26 ἐν τόνοις ἀνεκίμενοι καὶ βαρεῖσι, Ἱερων.1στ.π.διον. Ἄλ.Ἰσοκρ.13 τὴν φωνῆν καὶ τὸν τόνον ἐξάρταν, Σωρ.1,79 κλαυθμυρίσαι μετὰ τόνου τοῦ προσήκοντος, Λογγίν.9,13 σῶε'ε'ιν τὸν τόνον" ὁμ. ἐπὶ μουσ. ὀργάνων : Πλούτ.Ἡθ.827β' || νεώτ. ὁ βαθμὸς τῆς ἐντάσεως ἤχου πινὸς καὶ δὴ τῆς φωνῆς: τόνος ὄφου, - ὕψωσις τῶν τόνων τῆς φωνῆς του" **9)** μουσ. ἢ διατονικὴ κλίμαξ : Ἀντιφ. Ἐσσα.Απλ.4,220' || π. μγν. τρόπος, διατοנית, ἢ ὀρμονία (π.Πλάτ.κ.Ἀριστ.) : Πλούτ.Ἡθ.1134α, αὐτ.Ἡθ.1135α, Ἀριστ.Ἄρμ.2,377α' || νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ δύο φθόγγων κανονικὸν διάστη-

μα, ἀπαντών ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακι ἐπὶ πέντε ἐκ τῶν ὀκτὼ βαθμῶν, ἄ. μεγάλη δευτέρα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἡμιτόνιον ἢ μικρὸν δευτέρα ἢ ἡμιτόν. ἢ ὀκτὼ ἢ σχηματίζου μουσικὴν κλίμακα φθόγγος ἀποτέλει τὴν βασικὴν βαθμίδα τούτης, ἐφ' ἣς ἐν τῇ ἐκκλ. μουσ. κρατοῦσι τὸ ἴσον : ἄσμα εἰς τόνον ντό' ἢ ὄμ. νεώτ. κτ. συνεκτ. τὸ ἐπὶ τοῦ βροχίονος ὄργάνων πινῶν, ὡς πανδοκλόνου, κιδάρας κττ., κεχωρισμένα στοθερά διαστήματα δι' ὧν ἀποδιέσθησι οἱ φθόγγοι' 10) ἢ δι' ἐντάσεως τῆς φωνῆς ἕξαρσις λέξεως τινος ἢ συλλαβῆς, ὁ τονισμός, τὸ τόνησμα : Ἀριστ. Ρητ. 1403β, 29, Διον. Ὁρ. 629, 27, Ἀπολλ. δούκ. Ἀντων. 88' ἢ νεώτ. μετρ. ἢ κατὰ τὴν ἐξῆγγελον τὸν λόγου διάθεσις τῆς φωνῆς, διακρινομένη εἰς δυναμικὸν τόνον ἐπινοωτέρων προφορῶν, ἣτις χαρακτηρίζει γενικῶς τὰς νέας γλώσσας καὶ μουσικὸν τόνον διαρκεστέρων εἰς χρόνον καὶ ὕψος φωνῆς, ἣτις χαρακτηρίζει τὰς ἀρχαίας κλασσικὰς γλώσσας καὶ ἐκ τῶν συγχρόνων τὴν σινικήν, σαμιικήν κ. ἄ. ἢ νεώτ. γλωσσολ. ἢ τάσις ἐντάσεως τῶν φωνητικῶν συνδέσμων πρὸς ἀεζήσιν τῆς οὐδέτητος τοῦ ἤχου μίαν τῶν πρώτων τελευταίων συλλαβῶν λέξεως, χαρακτηριστικὴ ὡς οὕξω τὸν ἄ. οὕξια βλλ., βαρὺς τόνος ἄ. βαρεῖα βλλ. καὶ περιωπόμενος τόνος ἀ. περιωπωμένη βλλ.' ἢ ὄμ. ἐκαστον τῶν δηλωτικῶν τῶν τονισμοῦ τούτου τριῶν σημείων, οὕξια ἴ, βαρεῖα ἴ, περιωπωμένη ἴ' ἢ νεώτ. δεσπρ. ἐκἀσπ. τῶν κατὰ φυσικὴν διαίρεσιν ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ἄφους εἰς ὃ ἐκτείνεται διαδοχικῶς τῆς φωνῆς, διακρινομένη εἰς βαρύν, μέσον καὶ οὐξόν τόνον ἢ) μέτρον, ρυθμὸς : Ἦρ. 1, 47 ἐν ἐξομέτρῳ τόνω, αὐτ. 5, 60, αὐτ. 5, 74 ἐν τριμέτρῳ τόνω' 12) μετρ. ἐπὶ χρωμάτων, ὁ βαθμὸς τῆς ἐντάσεως τούτων : Πλουτ., Ἠθ. 563 β' ἢ νεώτ. ἢ διαβάθμισις τοῦ φωτός ἀπὸ τοῦ ἀμυροτέρου μέρους τοῦ φωτεινότερου καὶ ἢν διακρίνονταί τόνου θεμελιώδεις ἰσῶς, σικαὶ καὶ διδμεσαι [οἱ μεταξὺ τούτων]' 13) νεώτ. φυσικὸν, τονικότης βλλ. 3) 14) νεώτ. φυκολ. νευροφυμικός ἢ συναισθηματικὸς τόνος ἢ διάθεσις μετὰ τῆς ὁποίας ἕκαστον ἄτομον ἀποδέχεται τὰς ἐκ τοῦ ἔξω κόσμου ἐντυπώσεις καὶ ἢ δι' ἀνόληγων συναισθημάτων χαράς, μῆνης ἢ ἀδιαφορίας ἀντιθέσεως εἰς ταύτας' ἢ νεώτ. ἢ ἐκφρασις, ὁ χαρακτὴρ τῆς ὁμιλίας τινος ὡς δηλωτικὸν ψυχικῆς καταστάσεως : ὤμλει εἰς τόνον ἀνεπιληκτικόν 15) νεώτ. ἱσπρ. ἢ ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ βολβῶ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ ἵστροῦ ἀσκουμένη πίεσις, ἄ. ἐνδοφθάλμιος πίεσις 16) τῶσις ἢ διεύθυνσις ἢ ἀκολουθεῖσις : Πλνδ. Ὁ 10111, 76 εὐθὺν τόνον τρέχων, Γλωστ. Δημ. 13 τόνον ἔχειν ἕνα ἰσολοκλιῶν μίαν κατεύθυνσιν' 17) Ἐπιγρ. ἴησου συνικαὶ πόλεως.

τονοσύρτης-ου (ὸ) νεώτ. μουσ. μηχανήμα πρὸς συγκράτησιν παρεμμένων συρματοσχολίων ἐν χρήσει ἰδ. εἰς τὰ τορπιλλικά.

τόνς ὄρθρ. Ἐπιγρ. ἄργ. κ. κρητ. τ. τοῦ τούς, αἰτ. ἡλθθ. ἄρα. τοῦ ὄρθρ. ὃ βλλ.

τονῶ-έω ἢ) τονῶ-ῶ βλλ. 12) : Εὔστ. 60, 14.

τονῶ-ῶ ἢ) κ. νεώτ., δημ. τονῶνω διδῶ εἰς π. τόνον, δόσημον, ζῶσην, ἐνδυναμῶν : Τιμ. Λοκρ. 103 D τρέφουσι καὶ τονοῦσι καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, Πλουτ., Ἠθ. 647 C, Ἀγαθ. π. Ὁρειβ. 10, 77, Σωφ. 1, 47, Γαλ. 6, 41, Ἰώσ. Π 5, 11, 6 ῥωμαιοὺς ἐτόνωσαν αἰδῶς δόξῃς αὐτ. 1, 26, 2 ἢ δεξιὰ τετόνωται, - τὸ φάρμακον τὸν ἐτόνωσας' ἢ νεωτ. κ. δημ. κ. μψ. ἐπινοῶν : ἐτόνωθη ἢ ἐπιχείρησας 2) π. Στωικ. διαμορφῶσις τὰς ἡδὺς ἀπὸ τοῦ πυρὸς διατεινομένης δημιουργικῆς δυνάμεως : Στωικ. ἀπ. 2, 149 [ιοσίσι] ἐπὶ τὸ οἰκταν τῆς φύσεως αὐτῶν παραγίνονται σχῆμα τετονωμένα, Νικόμ. ἐν Θεολ. Ἀ. ῤιθμ. 48 τὸ ἀνανεωμένο αἶμας . . ὄφ' οὗ το-

νοῦται τὸ τῆς φύξης εἶδος 3) θέτω τόνον ἐπὶ τινος συλλογῆς ἢ λέξεως, τονίζω : Σχολ. Ἰλ. Μ 137, περὶ τῶν διαφορῶν τονουμένων ἰπτά. ἔργου τοῦ Φάλο. ἴω. 1. - τονουμένη συλλαβή.

τονῶθης-ους-ες κ. μιν. συνηρ. ἀντὶ τονοειδῆς βλλ. : Ἰπν. Κρωκ. 635, Γαλ. 6, 237, Παύλ. Αλγ. 1, 20.

τόνωσις-εως ἢ) μετρ. κ. νεώτ., δημ. ἢ ἐνίχυσις, ἐνδυναμωσις : Ἀρετ. Χρον. Νούσι. 3, Σωφ. 1, 95 τόνωσις τοῦ βρέφους, αὐτ. 1, 108 τόνωσις τοῦ πνεύματος - τόνωσις τοῦ ὄργανισμοῦ - τῆς καρδίας - τοῦ ἥθικου' ἢ ἐνεργητικὸς δραστηριότης : Ρούφ. π. Ὁρειβ. 8, 24, 19' 2) ἐν τῇ ρητ. σφοδρότης, ὀρμητικότης : Φιλ. 1, 158 τόνωσις καὶ περιπαθῆσις 3) τονισμὸς λέξεως κττ. Εὔστ. 341, 21.

τονωτικός-ή-ὸν) μετρ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιφέρων τόνωσιν, δυναμωτικός : Σωφ. 2, 48, Γαλ. 6, 57' μετρ. κ. ὁ τόνωθ, ἐνδυναμωτικός π. : Ἀντυλλ. π. Ὁρειβ. 6, 32, 10, αὐτ. 6, 35, 1, Σωφ. 1, 48, - τονωτικὴ ἔνεσις, - τονωτικὸν αἶμα, φάρμακον τῆς καρδίας.

τοξάζουσι (τοξόν) ποι. ἀποθ. ἀντὶ τοῦ π. πεξ. τοξέω βλλ. : Ὁδ. Θ 220 ὅτι τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοὶ [εὐστόχως τοξεύομεν]' ἢ μετ. γενικ. βάλλω διὰ τοῦ τόξου [σημαδεύω] κατὰ τόνον : Ὁδ. Θ 213 εἰ καὶ . . τοξάζοιταο φωτῶν, αὐτ. Χ 27 κακῶς ἀνδρῶν τοξάζουσι π. μετρ. π. αἰτ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ὀπν. Κυν. 4, 54 τοξάζουσι θῆρας.

τοξαιμία ἢ) νεώτ. ἱσπρ. τοξαιμία βλλ.

τοξακάκτης-ου (ὸ) μετρ. τοξακάκης βλλ. : ΑΠ Παράρτ. 1, 95.

τοξαλκή-ους-ές ὁ μετ' ἄλκης τοξεύων, δυνατὸς τοξευτής : Ὁρφ. Ὑμν. 58, 2.

τοξαλλί τρωαλλίς βλλ.

τοξάρα ἢ) μετρ. τόνον : Κ Πορφ. Ἐκθ. 669, 21.

τοξάριον (τοξὸν) μετρ., μιν. κ. νεώτ., δημ. τοξάρι κ. συνθ. δοξάρι ὄπακρον, τοῦ τόνου : Λουκ. Νέκρ. Δ 14, 2 ἔμνηνθης τοξάρι καὶ πελταρία, Λογγ. 1, 7' 2) μετρ. τόνον : Μαυρικ. 1, 2' 3) νεώτ., δημ. δοξάρι τὸ τόνον τῶν ἐγγυρῶν ὀργάνων.

τοξάρχης-ου (ὸ) μετρ. τοξάρχος βλλ. 2) : Ἄρρ. Ἀν. 1, 8, 4, αὐτ. 1, 22, 7.

τοξάρχος-ου (ὸ) ὁ ἀρχων, ἀρχηγὸς τοξῶν, στρατῶν ἐν γένει, στρατηγός : Αἰαχ. Πέρα. 555 Δαρεῖος μεν οὕτω τὰτ' ἀβλαστῆς ἐπὶν τοξάρχου πολιάτῳις' ἢ εἶδ. ὁ διοικητὴς τῶν τοξῶν, ἄ. τοξάρχης βλλ. : Θουκ. 3, 93 τοῦ τοξάρχου ἀποθανόντος' 2) ὁ ἀρχηγὸς τῆς πολιτῶφυλακῆς ἐν Ἀθήναις : Ἐπιγρ.

τοξαρῶ-έω Ἐπιγρ. εἶμαι τοξάρχος βλλ.

τοξασμός οὐ (ὸ) μιν. τοξεία βλλ. : Νικ. Χων. 2, 12.

τόξαλος (ὸ) νεώτ. τὸ πολεμικὸν μηχανήμα ἀρκεβούσιον βλλ. κατ' ἐξελληνισμ.

τοξεία ἢ) μετρ. τὸ τοξεύειν, ἡ τοξευτικὴ τέχνη : Διόδ. Σ 3, 8 ταῖς τοξείαις ἐνηθλοκτέες τῶν πτηνῶν, αὐτ. 5, 74, Στράβ. 16, 4, 10, Φιλ. 2, 158' 2) περὶ ἀντὶ τοῦ τοξοῦ, ἢ ἐκ τοξῶν δύναμις : Φιλόστρ. Ἀπολλ. 8, 7' 3) κτ. πληθ. τὰ τόξα : Ἰώσ. Α 1, 5, 5, 4.

τοξαλκή-ους-ές μετρ. ὁ ἔλκων, τανύων, τετόνων τὸ τόνον : Μαν. 4, 24, 4.

τόξευμα-ατος (ὸ) κ. νεώτ. τὸ διὰ τοῦ τόξου ριπτόμενον, τὸ ἐκτοξευδόμενον, τὸ βέλος : Ἦρ. 4, 132, αὐτ. 7, 226 ἴππος βάλεται τοξέματι τὰ πλευρά, Σοφ. ἀπ. 427, Εὐρ. ἀπ. 455, Διοσκ. 3, 32, Ἐπιγρ. τρω θεῖς εἰς τῶν πλεύμονα τοξέματι' ἢ τόξευμα ἐξικνεῖται πρὸς φθάνει πρὸ ριπτόμενον, διανεύει ἀπόστασιν τινα : Ἦρ. 4, 139 ὅσον τόξευμα ἐξικνεῖται, Ξεν. Ἀν. 1, 8, 19 πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι [πρὶν φθάσθαι αὐτοῦς βέλοισι] 2) ἢ βολὴ τοῦ τόξου, ἢ διανευμένη ἀπόστασις, τὸ βεληνεύειν αὐτοῦ : Εὐρ. Ἦρ. 591 ἐνθὸς τοξέματος, Θουκ. 7, 30 ἐξὸς τοξέματος, Ξεν. ΚΠ 1, 4, 23 ἐπειδὴ εἰς τόξον ἀφικονέτω 3) γεν. τὸ [μακρὰν] ριπτόμενον, ἐκτοξευδόμενον : Εὐρ. ἀπ. 562 ἑβαλλον Βακχίω τοξέω

μασι κάρα γέροντος ἰδία σταγόνας οἴνου, ἐπὶ τῆς παιδείας τοῦ κοιτάδου βλ.λτ. || μτφ. ἐπὶ λόγων, φάσιν, βλεμματιῶν κττ.: Πίνδ. 1.544, 59 πολλά μὲν ἀριεπὴς γλώσσά μοι τοξέματ' ἔχει, Αἰσχ. ΐκ. 1005 ὄμματος θεακτικῆρον τοξέματα, Σοφ. Ἀντ. 1085 καρδίας τοξέματα. 4) κτ. πληθ. τὰ τοξέματα οἱ τοξέοιαι, ἡ ἐκ τοξέων στρατιωτικὴ δόξασι: Ἡρόδ. 112, Πλάστ. Πόρρ. 21. 5) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ τοξέω, ἡ τοξέυσις.

τοξέω-εως (ὁ) τοξέωτης, μ. ὡς κέρ. δμ.: Ἡσίοδ. ἀπ. 110, 4.

τοξέυσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ τοξέω, ἡ διὰ τοῦ τοξέω βολή· δδ. μτφ. βολή, κτύπημα, σαγιγίττα: Λιβόν. Ἀνασκ. 30, 8 τοξέυσις ὄμματων.

τοξέυτεια (ἡ) μτγν. ἡ πλ. τοξέυτη βλ.λ.ι, ἡ ἐπιτυχὸς τοξέυσις: Ὀπλ. Κυν. 3, 22 τοξέυτειρ' Ἀρμενίη ἰαρίστη εἰς τὸ τοξέειν.

τοξέυτη-ηρος (ὁ) μτγν. τοξέυτης βλ.λ.ι: Ὀρφ. Λιβ. 499 τοξέυτηρ βελέμων· 2) ὁ ἀστερισμὸς τοξέωτης· ἀρθλ. τοξέυτης 2: Ἀρατ. 506, αὐτ. 685 || ὄμ. ὁ Κένταυρος: αὐτ. 400. 3) εἰδὸς τι λύκου: Ἀριστοφ. Βυξ. 89, 11, Ὀπλ. Κυν. 3, 26δ.

τοξέυτης-οῦ (ὁ) κ. νεώτ., νεώτ. ἡ πλ. τοξέυτεια, ὁ τοξέων, βόλλων διὰ τοῦ τοξέω, τοξέωτης: Ἰλ. Ψ 850, Καλλ. ἀπ. 130, Διον. Περ. 751. 2) ὁ ἀστερισμὸς τοξέωτης: Ἀρατ. 306.

τοξευτικός-ή-όν μτγν., μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τοξείαν || ἡ τοξευτικὴ ἡ τέχνη τοῦ τοξέειν: Γαλ. Ὀρσ. 45, Εὐστ. 40, 22.

τοξευτός-ή-όν ὁ διὰ βέλους τοξέυσει, πληγεῖς, σαγιτοχυνημένος: Σοφ. Φιλ. 335 τοξευτός ἐκ Φοιβίου θαλαίε.

τοξέω κ. νεώτ. βόλλω διὰ τοῦ τοξέω, ρήνω μὲν τὸ τόξο: Ἡρ. 3, 74 τὸν παῖδα τοξέω ὀφθαλμοὺς ἰσθηλότερον τοῦ δεινοῦσι, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1187 τόξευε, παῖε, σφενδόνην τίς μοι δότω, Θουκ. 4, 48, Λουκ. Νιγρ. 36 εὐστοχα τοξέειν ἰεπιτυχώε, αὐτ. Τόξ. 62 δοκσοα τοξέειν ἰστόχως, ἀνεπιτυχώε || μτ. γενικ. βόλλω κατά τινος, ἐναντίον τινός: Ἰλ. Ψ 855 ἤε δρ' ἀνώγει τοξέειν, Σοφ. Ἀντ. 1034 πάντες, ὡστε τοξέοιαι σκοποῦ, τοξέωτ' ἀνδρὸς τοῦδε || ὄμ. τοξέω εἰς τι, πρὸς τι, ἐπὶ τι, ἐπὶ τινος, κατά τινος ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἡρ. 1, 214, αὐτ. 8, 128, αὐτ. 4, 94, Θουκ. 3, 23, Πλάτ. Σία. 391Α τοξέειν ἐπὶ σκοποῦ, Λουκ. Μή Πιστ. Διαδ. 15. 2) μτ. αἰτ. ἀντικ. πλήττω διὰ βέλους τινά: Ξεν. Ἀν. 4, 2, 12 οἱ βάρβαροι ἐτόξευον καὶ ἐβάλλον, Ἀριστλ. Θουσ. 837α, 15 τοξέειν ἔλασαν κ.παβ.: Θουσ. 3, 98 τοξέυμενοι γὰρ οἱ Αἰτωλοὶ... ἀνεταίλλοντο, Ξεν. Ἀν. 1, 8, 20, αὐτ. 4, 1, 118, Διοσκ. 3, 32. 3) μτφ. προσβάλλω, πλήττω οἰονεὶ διὰ βέλους: Εὐρ. Τρ. 643 τοξέωσασι τῆς εὐδοξίας, αὐτ. Ἰων. 141' μτ. σιτ. ἀντικ.: αὐτ. Τρ. 255 Ἔρωεσ ἀτόξευσ' αὐτῶν, αὐτ. ἀπ. 850 ἡ τυραννίς πάντοθεν τοξέυεται. 4) μτ. αἰτ. πρῶμ. ἐκτοξέω, ἐξορῶ, ἐκπέμψω ὡς ἀπὸ τοξέω τι: Πίνδ. 1, 2, 3 τοξέειν ὄμους, Αἰσχ. ΐκ. 446 γλώσσα τοξέωσα μὴ τὰ κείρισαι, αὐτ. Εὐρ. 676 ἡμῖν μὲν ἄδῃ πᾶν τετόξευται βέλος, Εὐρ. Ἔκ. 603 ταῦτα νοῦς ἐτόξευσεν μάτην.

τοξήρης-ος-εως (ἀρραρισκ.) ὁ ὀπλισμένος μὲ τὸξον: Εὐρ. Ἄλκ. 35 τοξήρης γέρω, αὐτ. Ρισ. 226'. 2) τοξικός βλ.λ.ι: αὐτ. Ἡρ. 188 τοξήρησ ἀγᾶν || ὁ ἐκ τοξέω προερχόμενος: αὐτ. Ἡρ. 1063 τοξήρης φαλμάς (ὁ ἐκ νεύρας τόξου ἤχος).

τοξίαι (ἡ) τοξίτις βλ.λ.: Νέμ. Τόρτ. 3, 9.

τοξίανοι (οἱ) πρόσωπα γεννηθέντα ἀπὸ τὸ ζῶδιον τοῦ Τοξέου: Κατ' Ἀστρολ. 7, 112 (καθ' Ὁξίνανιοι).

τοξία-ου (ὁ) τοξήτης ἐπιθ. τοῦ Ἀπὸλλωνος ἐν Σικυωνί: Θεόδωγστ. Καν. 42, Ἡσ.

τοξιδερμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πᾶσα δερματοπάθεια προκαλουμένη ἐξ εἰσόδου εἰς τὸν ὄργανω-

σμὸν ἢ ἐξ ἐξωτερικῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐπιδράσεως πάσης φύσεως τοξικῶν οὐσιῶν, χαρακτηριζομένη ὑπὸ ξηρανθῆματος ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τῶν βλενωχόνων, ἐντόνων κνημοῦ κτλ.

τοξικὴ (ἡ) ἡ πλ. τὰ τοξικά βλ.λ. 2, κ. 31.

τοξικὸν δένδρον νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν δηλητηριωδῶν ἐκ τῶν εὐφοροβιοειδῶν.

τοξικοδερμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. τοξιδερμία βλ.λ.

τοξικολογία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ ἐπιστήμη ἢ σπουδάζουσα τὰ τοξικά βλ.λ. 7) οὐσίαι ἀπὸ τῆς ἀπόφωσις τοῦ εἰδους, τῶν ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ ἀπιτελεσμάτων, τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνευρέσεως ἐκάστου ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν διάγνωσησιν καὶ θεραπείαν τῶν δηλητηριάσεων.

τοξικολογικός-ή-όν νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τοξικολογίαν.

τοξικολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιστήμων ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν τοξικολογίαν βλ.λ. ἀσχολοῦμενος.

τοξικονηθής-ος-εως νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ τοξικομανίας βλ.λ.

τοξικοναμία (ἡ) νεώτ. ἐμνήμων τᾶσις πρὸς τὴν χρῆσιν τοξικῶν οὐσιῶν, ὡς ἠρωήνης, ὀπίου, κοκαίνης, μορφίνης κττ.

τοξικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τόξον: Αἰσχ. Πέρσ. 460 τοξικὴ θῶμιγγε, αὐτ. ἀπ. 139 τοξικὴ ἀτρακτοῦ || τοξικός κάλαμος εἶδος καλάμου χρησιμοποιομένης ὡς βέλος ἐν Κρήτῃ: Θεόφρ. Φι 4, 11, 11' || τοξικὴ στολή ὁ ὀλιουργεὶς τοξέουτος: Πλάτ. Νόμ. 833B'.

2) ἡ τοξικὴ ἡ τέχνη τοῦ τοξέω, ριπὴ τὸ τόξον, ἀ. τοξοσύνη: Πλάτ. Συμν. 197Α, αὐτ. Λόγ. 193B'.

3) μτγν. ἡ τοξικὴ ἰένν. θυρίδι στενῶν πορῶθων πρὸς τόξευσιν, πολυμίστρα: Φιλ. Βελον. 81, 25' ὄμ. τὸ τοξικὸν ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Πάδ. Κριτ. 5, 28, Σύμμ. Πά' τεξ. 40, 16'. 4) ἐπὶ προσ. ὁ διακρινόμενος εἰς τὸ τόξον, ὁ εἰς τὴν τοξικὴν ἐμπειροσ, ἰκανὸς τοξέωτης: Πλάστ. Ἡδ. 405B Πάνδραρος τοξικός ὑπερβ. τοξικώτατος ἐμπειρότατος εἰς τὸ τόξον: Ξεν. Κτ 6, 2, 4. 5) τὸ οὐδ. ὡς ὄση, περιπλῆτ. τὸ τοξικὸν οἱ τοξέοιαι: Ἀριστοφ. Λυσ. 462 οἴμ' ὡς κακῶς πέπραγέ μοι τὸ τοξικὸν, Δίων. Κ 36, 47, Πάπ. ἠπλικα τοξικὸν ἔχουσι. 6) τοξικὸν φάρμακον δηλητηριῶν δ' οὐ ἔβαπτον τὰ ἄκρα τῶν βελῶν: Ἀριστλ. Θουσ. 837α, 13, Ὀρειδ. ἀπ. 126' κ. ἀπλῶς τὸ τοξικὸν ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Στραβ. 3, 4, 18, Διοσκ. 1, 106, αὐτ. 2, 79 [ἡλθ.], Αἰλ. Φι 9, 15'. 7) δδ. νεώτ. συνεκδοχ. ὁ δηλητηριώδης: τοξικὴ οὐσία || τοξικὸν φάρμακον πᾶσα οὐσία ἐπιδρωῶσα δηλητηριωδῶς ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ, ὡς τὰ ποικίλα ναρκωτικά, κινίνη, κοκαΐνη, ἠρωήνη, μορφίνη, στρυγνίνη· ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς ὄση. τὸ τοξικὸν τοξικὸν φάρμακον 8) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δηλητήριον καὶ τὴν δηλητηρίασιν: τοξικὰ φαινόμενα.

τοξικώτης-πος (ἡ) νεώτ. δηλητηριώδης ἰδιότης, δόνησις ἢ ἐνέργεια οὐσίας τινός: ἡ κινίνη ἔχει τοξικότητα. 2) τὸ ἐλάχιστον ὄριον τῆς βακτηριολογικῆς δράσεως δηλητηριωδῶς οὐσίας.

τοξικοφάγος-ον νεώτ. ὁ μετὰ τῆς τροφῆς ἀναμιγνύων τοξικὰς οὐσίας, δηλητήρια.

τοξικοφασία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φυρικὴ νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ φόβου ἐνδεχομένης δηλητηριάσεως, ἀπονιώσας ἰδίως εἰς πάσχοντας ἐκ μακρίας καταδυσέσεως.

τοξικοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ τοξικὴν οὐσίαν || ἴδ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ παράγων τοξικὴν οὐσίαν.

τοξινάμια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. πάθησις προκαλουμένη ἐκ τῆς παρουσίας τοξικῶν ἐν τῷ αἵματι ἐξ ἐπιδράσεως διαφόρων μικροβίων ἀνευ πολλαπλασιασμοῦ αὐτῶν, ἢ τοξινάμια.

τοξίνη (ἡ) νεώτ. χημ. δηλητηριώδης οὐσία προκαλουμένη κυρίως ἐκ τῆς ἐναλλογίης τῆς ὀψας τῶν

μικροβίων και πηγών ζώνων και φυτών, αγνώστου χημ. συστάσεως, συλλήβητος πρόσ τ λευκαμοτειοειδή.

τοξινικός-ή-όν νεώτ. δ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸς τοξίνους, τὰ δηλητήρια, τοξικούς.

τοξινολογία-οῦς-ές νεώτ. δ ὄμοιος πρὸς τοξίνου βλ. || τὸ οὐδ., ὡς οὐα. τὸ τοξινολογικὸν τοξίνην ἢς καταστροφήν ἢ τοξιοφόρος βλλ. ὄμοια.

τοξινοθεραπεία (ἡ) νεώτ. λατρ. ἡ διὰ τῆς χρήσεως τοξίνων, ἰδ. μικροβιακῶν, θεραπεία.

τοξιοφόρος-ον νεώτ. δ φέρων τοξίνους βλλ. || τοξιοφόρος ὄμοια ἢ ἕτερα τῶν δύο ὁράδων μοσίων ὅς ἔχουσιν αἱ τοξίνου.

τοξινωσις-ως (ἡ) νεώτ. λατρ. πᾶσα νοσηρὰ κατὰστασις ὀφειλομένη εἰς τοξίνων καὶ χορηκτικῶν ἐπιρροῆν ἐκ τοξικῶν φαινομένων.

τοξίτησις (ἡ) μγν. τοξότης βλλ.3) : Ψιδιοσ.3,113.

τοξίτη-ιδος (ἡ) μγν. με. τοῦ νεοῦ ἢ ἀνευ αὐτοῦ, ἢ νεοῦ, ἢ χορδῆ τοῦ τόξου : Ἦρωκ. Βελον. 110.9, αὐτ.75,14, Φιλ.Βελον.65,51.

τοξοβαλλιστής-ου (ὁ) μιν. κατοπελατοφῆτης βλλ. : Λέων Σοφ.5,7.

τοξοβαλλίστρα (ἡ) τοξοβαλλίστρα βλλ.

τοξοβόλεμος-ον μγν. τοξοβόλος βλλ., ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ὀρφ. Ἀργ.34,6.

τοξοβολία (ἡ) σχόλ. τὸ διὰ τοῦ τόξου βάλλειν : Σχόλ.Λυκόφωρ.456.

τοξοβολικός-ή-όν μιν. δ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τοξοβολίαν || τοξοβολικὴ θυρίδις ἢ πρὸς τόξουσαν πεποιημένη : Δοῦκ.40,169D διὰ μιᾶς τοξοβολικῆς θυρίδος ἔδαλον ἐαυτὸν κατὰ γῆς ἔξω πλάεως.

τοξοβολισμός (ὁ) μγν. τοξοβολία βλλ. : Ἀνών. ἢ Ἦρωκ. π. Wesch. Pallore. d. Grees 218.

τοξοβολίστρα (ἡ) ἢ τοξοβαλλίστρα μιν. εἶδος καταπέλτου ἐξακοντίου πολλὰ βέλη ταυτοχρόνως : Λέων Σοφ.7, Θεοφάν.298,16, ΚΠρωκ. Ἐκδ.670.

τοξοβόλος-ον μγν. δ διὰ τοῦ τόξου βάλων : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,179, Στράτ.ΑΠ 12,181.

τοξοδάμας-αντος(ῆ) τοξοδάμας βλλ. : Αἰσχ. Πύρα.26 τοξοδάμαντες τ' ἦδ' Ἰπποδάτας, αὐτ.30.

τοξοδάμων-ος-ον δ διὰ τοῦ τόξου δαμάζων, κατοξιδών : Εὐρ. Ἰππ.1451 τοξοδάμων Ἀρτεμις, Δι.φι.30 τοξοδάμων παρθένε, Λυκόφωρ.1331 || τοξοδάμας Ἄρης ὁ παρὰ τοξοδάμων ἀνδρῶν, Δεινῶν δηλ. τοξοτών, πόλεμος : Αἰσχ. Πύρα.86 ἐπάγει δοουρικλύτους ἀνδράσιν τοξοδάμων Ἄρη.

τοξοειδής-οῦς-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα τόξου, καμάρας : ΚαλλιΞ.1, -τοξοειδῆς καμπυλότης || νεώτ. λατρ. τοξοειδῆς ἀρτηρία ἀορτικὸν τόξον βλλ.101.

τοξοθήκη (ἡ) σχόλ. ἡ θήκη τόξου ἢ βελῶν, φαρῆρα : Σπύλ. Ἀριστφ.Θεσμ.1209.

τοξοκλυτός-ον ὁ ἐπὶ τὸ τόξω κλυτός, περίφημος, ἔξακωστός εἰς τὸ τόξον : Πινδ.Ὀλ.312.

τοξολευκωματίνη (ἡ) νεώτ. χημ. εἶδος τοξικοῦ λευκώματος οὗ ἡ πρωτεΐνη προσθηαυτοῦ εἰς τὴν τοξιοφόρον ὁμοδα.

τόξον (τό) κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. τόξω, θεῶδρι βλλ. ἐκηδόλον ἐπιθετικὸν ὄπλον, δι' οὗ ἐρριπτόν τὰ βέλη, ἀποτελούμενον π. Ὀμ. ἐκ δύο ἐξεσμένων τμημάτων κέρτους συνηρομένων κατὰ τὸ μέσον διὰ τοῦ πῆχως καὶ φερότων εἰς τὰ ἄκρα τὰ κωνάως ἐφ' ὧν ἦτο προσδεδεμένη ἢ ἐκ συνηρομένων τενόντων κατασκευασμένη νεοῦρα (βλ. περὶ τὸν τοξοφόρου ἀνδρῶν ἐν Ἰλ.Δ 123) : Ἰλ. 582 τόξον ἔλικετ' ἰδ. ἀνάγν. ἐλκενη, αὐτ.Ν 553 τόξου πῆχυν ἀνέλικεν, Ὀδ.Φ 245 τόξον μετὰ κροσίν ἐνωσα, αὐτ.Φ 247 ἰσθονί ἐντανύσας, Βαχρ.9, 43 τόξον τιναίει, Αἰσχ. Ἀγ.364 τεινόντα . . τόξον, αὐτ.ὶπ.83 τόξον ἐνταίειν βλλ. Ἦρ.2,1, τείνειν, Δοῦκ.106,6 συνήθ.π.ποι. κτ. πληθ. ἀντι ἐλικού' Ἰλ.Α 45 τόξ' ὄμοιον ἔχων ἀμφοτέρω τε φαρῆτρην,

αὐτ.Ε 97 ἔπταινετο τόξα, Πινδ.Π.3,101 τόξους ἀπὸ φυγῶν λιπῶν, Σοφ.Φιλ.654 ἐνίστε κ. π. πεζ. : Ἦρ.ράκλ.Φιλ.51, Ἦρ.2,106 τῆ μὲν δεξιῇ χειρὶ ἔχων αἰχμῆν τῆ δὲ ἀριστερῇ τόξα. 2) κτ. πληθ. τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη ὁμοῦ : Ἰλ.Φ 502 τόξα πατεῖωθ' ἀλλυθίδας ἄλλα, Ἦρ.3,78 || ἐνίστε κτ. πληθ. μόνον τὰ βέλη : Σοφ.Φιλ.652 εἰ μοι τὸ τόξον πᾶσ' ἀνημελημένον, Πλάτ.Νόμ.815,Α ἐνταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων. 3) ἡ τοξικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ τόξου : Ἰλ.Β 718 τόξων εὐδ εἰδώς αὐτ.Ε 205 τόξουσι πῖσους, αὐτ.Ν 716, Ἦρ.1, 73, Σοφ.Τρ.266 πρὸς τόξου κρῖσιν, Ἐπιγρ.Σάμου τόξω ἰνικῶν. 4) ὁ καὶ τὸ κυρίως ὄπλον τῶν Ἀσιατῶν, ἐν τῇ περὶ τῶν τόξων ῥῆμα οἱ Πέρσαι κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ λυγχεῖσι τῶσι Ἕλληνας : Αἰσχ. Πύρα.147. 5) μφ. πᾶν ἔλε οὐ τὸ μακροθῆεν βόλλεται, ὡς τόξα ἤλιου αἱ ἡλιακοὶ ἀκτίνες : Εὐρ. Ἦρ.1090 || ὄμ. ἀμπελίνα τόξα αἱ προσβολαὶ τοῦ οἴνου κατὰ τὴν ὀλοποσίαν : Πινδ.ἀν.218 ἀμπελίνας τόξους δαμέντες ὄμ.Τραγ. Ἀδελφ.354 τόξον μερμυνης. 6) κ.νεώτ. μφ. πᾶν ἔχον τὸ κομψὸν σχῆμα τοῦ τόξου, πᾶν τοξοειδές ὡς τόξα λατάγων ἢ κομψὸν ἢ διαγραφασμένον ὄσο ἡρόσο ριπτομένου εἰς ὄσχειου : Κριτ.1,2 κότταδος . . ὄν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα. || κ.νεώτ. οὐράσιον τόξον ἢ τρις βλλ. : Αἰσχ.ἐν Ρήτ.3,651, ΠΔ Γέν.9,13, Ἰσ.ἐν λ. εἰρη. 7) κ. νεώτ. πᾶν ἀριτεκτονικὸν κατασκευασμα ὑπεράνω κενοῦ χώρου, οὐτινος τὸ κάτω μέρος ἀποτελεῖ κομψὸν πρὸς τὰ κάτω ἔχουσο τὸ κοίλον αὐτῆς, ἀφίς, καμάρα : ΑΠ 9,694, -τόξον ναοῦ - παραθύρου - γεφυράς. 8) μγν. λατρ. τοξοειδές, κομψὸν ἀνάκλιον ἐν χρ. εἰς τὰς ἐχειρίσεις : Ἀργκ.π. Ὀρειδ.47,13,6 || μέρος τῆ ἀμάξης : Πάν. 9) νεώτ. γεωμ. πᾶν τμήμα κομψὸν γραμμῆς, ὡς περὶ περιφέρειας κύκλου, ἑλλειψοῦς κτ. : τόξον ἐνευκλόντα μοῖραν. 10) νεώτ. ἀνατ. ὄρ. εἰς δὴλωναν πλείστον ἐχόντων τοξοειδῆς σχῆμα μελῶν : τόξον βραχιόνιον [τοξοειδῆς ἐξοχὴ τοῦ πρὸς τὴν μασχάλην μέρους τοῦ βραχιόνου], - ζυγωματικὸν [ἐξοχὴ τοῦ προσώπου κατὰ τὴν κροταφικὴν χώραν] - μασχάλιστον - νευρικὸν - τοῦ στομάχου [ἐκότερον τῶν χελῶν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας] - ἀορτικὸν [τὸ τμήμα τῆς ἀορτῆς τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς κοιλίας τῆς κορδίας καὶ ἐξικονόμενον μέχρις ἀνω τοῦ μίχου τοῦ ἀριστεροῦ πνεύμονος] - ὑπερόφθρον - σπλαγχνικὸν - νευματῖον. 11) νεώτ. φυσ. ἡλεκτρικὸν τόξον φωτεινὴ ἡλεκτρικὴ ἐκκέκνωσις παραγόμενη μεταξὺ δύο συνήθως εἰς συμπαιγῶς ἀνθρώσκος ράβδων συνυδεόμενων δι' ἡλεκτρικῆς στήλης. 12) νεώτ. τόξον διαποτίσσειν τὸ ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου μέρους τοῦ κιλιδαντος πυροβόλου πλοῦσαν προσηρομομένον βαθμολογημένον εἰς μοῖρας τόξον πρὸς μέτρησην τῆς γωνίας στρωφῆς τοῦ πυροβόλου || νεώτ. στρατ. τόξον κλισιοσκοπίου τὸ ἐν χρ. διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κλισιοσκοπίου τῶν πυροβόλων ὀδοντωτῶν τόξων. 13) νεώτ. ναυτ. τόξον οἰακας εἰδικῆ συσκευῆ πρὸς ἀνοδοῦ τοῦ βάρους τοῦ οἰακας μολύβου σκαφῶν. 14) νεώτ. μουσ., δημ. θεῶδρι λεπτὴ ἔζηλη ράβδος φέρουσα παραλλήλως ἐαυτῆ τέλει μένιν δίσκων ἰσπεφών τριχῶν, ἢ τις συμρομένη ἐπὶ τῶν χρῶδων ὄργωνων, ὡς τοῦ βιολίου, βιολοντσέλλου κτ., παράγει ἤχον πάλλουσα τὰς χορδὰς τούτων. 5) ἡ δὲ τὸξω μφ. π. Αἰσχ.Χο.1033 τόξω γὰρ οὐτις ημῶντων ἐπίφεται ἰαυτε δια τοῦ τόξου θα φθᾶσο πῆς τὸ δεινὰ.

τοξοβόλον (το) νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμιων.

τοξόνη (ἡ) νεώτ. χημ. τοξίνη ἢ ἡ τοξιοφόρος ὄμοια δὲν εἶναι μεγάλῃς δραστικότητος.

τοξοποιία (ἡ) μγν. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς τόξων : Πολυδ.7,156.

τοξοποιός (ὁ) ἴλ. γλωσσ. κατασκευαστής τόξων.
τοξοποιά-τω ἴδω εἰς τι μορφήν τόξου, κάνω κάτι ὡς τόξο : Ἄριστ. Λυσ. 8 μὴ σκυβῶνῶν· . . οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς φάρυγες ἰσοσῶν, κατεδάξω ἀργίλως τὰς φάρυγες· ἢ τοξοποιεῖν τὴν ὄφωρ ἔως τινα προδίδειν πᾶς ἀργίλως· Λόγγ. 4, 20.
τοξοσύνη (ἡ) ποι. ἀντί τοῦ π. περὶ τοξικῆς ἢ τέχνης τοῦ τοξεύειν, ἢ εἰς τὸ τόξον ἐμπειρία : Ἡλ. 314 ὁς ἄριστος τοξοσύνη, Εὐρ. Ἀνδρ. 1194.
τοξοτευχής-αὐς-ἄς ὁ διὰ τόξου ὀπλισμένος : Αἰσχ. Ίκ. 288 εἰ τοξοτευχής ἦτε.
τοξότας (ὁ) τοξότης βλλ.
τοξότης-ου (ὁ) κ. νεώτ., ὄπρ. -τας ὁ διὰ τόξου ὀπλισμένος, μαχόμενος : Ἰλ. Α 385 τοξότα λεβητήρ, Πίνδ. Ο 13, 89 τοξότης στρατός, Ἡρ. 3, 39 ἔκπτο δὲ . . χιλιούς τοξότας, Θουκ. 4, 28, Εὐρ. Ρῆσ. 312 ἀτράκτων τοξόται, Ἐπιγρ. τοῦς τοξότας τοῦς τε ἀστούς καὶ τοῦς ξένους· ἢ ὡς ἐμβλημα ἐπὶ περσικῶν νομισμάτων, ὅθ. αὐτὸ τὸ νόμισμα, ἢ θαρκεϊκός : Πλάτ. Ἀγαστ. 15 τὸ περσικὸν νομισματός χάραγμα τοξόταν ἔχοντας, αὐτ. Ἀρξ. 20· 2) ἐν Ἀθήναις, πολιτοφύλαξ, μέλος τῆς ἀστυφυλακῆς συγκροτούμενης ἐκ δοῦλων ἀνομιμῶν ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος χωρῶν, ἄ. Σκῆβαι κ. Σπεισίνοι βλλ. : Ἄριστ. Φα. 54 κεκραγῶς τοξότας τριχίλιους, αὐτ. 711, Ἀνδρ. 3, 5, Πλάτ. Πρωτ. 319C, Ἄριστ. Ἀθ. 24, 3, Σούιδ., Ἡσ.· 3) κ. νεώτ. ὁ μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν τοῦ Αἰγόκερω, τοῦ Ἄετος, τοῦ Ὀφιοῦχοι καὶ τοῦ Σκορπιῶν ἑνάτος ἀστερισμὸς τοῦ ζῳδιακοῦ κύκλου : Εἰδὸς Ε. Ἰνπαρχ. 1, 2, 20, Λουκ. Ἀλλθ. Ἰστ. 1, 18, Βέττ. Βόλ. 1, 3· 4) νεώτ. ζῳολ. γένος ἀκανθοπεργίλων ἰχθύων· 5) νεώτ. ζωολ. γένος κανθάρων.
τοξότης-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ τοξότης, ἡ χειρὶ ζομένη τὸ τόξον, τοξεύτρια : Λεωνίδ. Ταρ. Α Π 6, 188 τοξότης χεῖρ· ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Καλλ. Ἄρτ. 223· κ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀταλάντης : Ὀρφ. Ὑμν. 36, 2· 2) τοξευτικὴ θυρίς, πολυερίστρα : Πολύβ. 8, 7, 3· 3) τὸ φυτόν ἀρτεμισία βλλ., ἄ. τοξίτση : Παιητ. Βοταν. 26, Ἄπολλ. Herb. 10.
τοξοτρήνανον (τὸ) νεώτ. μικρὸν τρήνανον στρεφόμενον διὰ τόξου εἰς αὐτὴν χορδὴν περιελίσσεται ἅπασι χρησιμοποιούμενον πρὸς διάτρησιν μετάλλων ἢ ἐν γένει σκληρῶν ἀντικειμένων.
τοξουλκία (ἡ) μων. ἡ ἐλκίς τῆς νεύρας τοῦ τόξου· ὅθ. ὁ ἐκ τῆς τοξεύσεως βόμβος : ΚΜανασσ. 3680 στράτευμα βρέμον ἐν τοξουλκίαις.
τοξουλκός (ὁ) (ἑλκω) ὁ ἐλκων, ταναῶν τὸ τόξον : Αἰσχ. Πέρσ. 55 τοξουλκῶ Ἀλμάρκισ πιστούς [ἔχοντας πεποιθέναι εἰς τὴν τοξευτικὴν τῶν ἰκονότητα, ἐπὶ τῶν Περσῶν]· 2) τοξουλκός αἰχμὴ Σχολ. «τοξικὴ βολή» : Αἰσχ. Πέρσ. 239.
τοξοφάρετρα (ἡ) μων. τοξοφάρετρον βλλ. : Βαυδιν. Bibl. Med. 2, 224.
τοξοφάρετρον (τὸ) μων. τόξον καὶ φάρετρα μονολεκτικῶς ὀπλοποιός : Μουρίκι. Στρατηγ. 1, 2 τοξοφάρετραν φορεῖν, αὐτ. Στρατηγ. 12, 5 τοξοφάρετρα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναδαστάσθμενα.
τοξοφόρμιγγ-γγος (ἡ) ἔσφ. γρ. ἐν Δημήτρ. 85 (ἰδιορθ. τόξφ φόρμιγγα).
τοξοφόρος (ὁ, ἡ) ὁ φέρων, ἡ φέρουσα τόξον, ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Ἰλ. Φ 483, Ἄριστ. Θεσμ. 970 τοῦ Ἀπόλλωνος : Ὑμν. Ἀπολλ. 13, 126, Πίνδ. ἄπ. 19, 30 τῶν Ἡροκλέους : Εὐρ. Τρ. 804 τῶν Κρητῶν : Πίνδ. Π 5, 54 τῶν Μήδων καὶ Περσῶν : Σμυωνίδ. 137, 3, Χρυσ. μ. Ἡρ. 9, 43, Ἐπιγρ. Ἄριστ. ἄπ. 674 τῶν Φρυγῶν : Εὐρ. Ρῆσ. 32· ἢ ὡς αὐτ. κτ. πλ.β. αἰ τοξοφόροι οἱ τοξόται : Ἡρ. 1, 103.
τοξοφῶμ-ἔω μτγν. φέρω τόξον, ἐπὶ τοῦ Ἐρωτος : Ἀσκληπιδ. Α Π 12, 162.
τοξοχαρής-οὐς-ἄς μων. ὁ χαίρων ἐπὶ τῷ τόξφ : Νικήτ. Εὐγ. 4, 180, αὐτ. 5, 376.

τοξοχίτων-ωνος (ὁ, ἡ) ὁ ὀπλισμένος διὰ τόξου, κατὰ τὸ χάλκοχίτων βλλ. : Ἐπιγρ. 123 (ἀμφ. γρ.).
τοξωτός-η-όν γλωσσ. κεκυρωμένος ὡς τόξον.
τόπ νεώτ. νουτ. ἐπιφώνημα τοῦ ὑφομετρούσιτος ἀστερα πρὸς τὸν παρακαλοῦσθουτὰ τὸ στυγόμετρον, ὅπως οὗτος σημειώσω τὴν ἀκριβῆ ὥραν τῆς λήψεως ὄθους.
τοπάεις (ὁ) πάπ. διοικητής, κυβερνήτης.
τοπάζιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ., ὄσμ. τοπάς τὸ τόπαζος βλλ. : ΠΔ ἘΕ 28, 17 στήγιον λίθων ἔσται σάρδιον, τοπάζιον καὶ σμάρραδος, Στράβ. 16, 4, 16, Διόδ. Σ 3, 39, ΚΔ Ἄποκ. 21, 20· ἢ νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτός διαλύτης κρυσταλλοῦ χρωμάτων κίτρινου ἢ κυανοῦ ἢ ὑπερῦθρου ἀπόντων ἐντὸς πυριγενῶν πετρωμάτων· ἢ ὄν. πολλῶν ἐχόντων ὁμοιότητα πρὸς τοῦτον λίθων, ἄ. φευδοτοπάζιον.
τοπαζόθλιθος (ὁ) νεώτ. τοπάζιον βλλ.
τόπαζον (τὸ) μων. τόπαζος βλλ. : Εὐστ. Διον. Περ. 1121.
τοπαζός (ὁ) μτγν. πολῦτιμος ὄρυκτόθλιθος, π.θ. ὁ χρυσοῦθος βλλ. : Λεωνίδ. Ἰλ. Α Π 6, 327, Ἰώσ. Α 13, 7, 5, Διον. Περ. 1121, Ὀρφ. Λιβ. 278.
τοπάζω τοποθετῶ, θέτω ἐς τινα τόπον : Ἡσ.· 2) ἐικάζω, ὀπλοαρθῶν, ὕπνου, ὀπνοπέω : Αἰσχ. Ἀγ. 1359 τὸ γὰρ τοπάζειν τὸ σάφ' εἰδέναι δίχα, Σοφ. ἄπ. 235 ἄ δε δάξει τοπάζω, Ἄριστ. Σφ. 73, Πλάτ. Θεαιτ. 155D φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεως σου· ἢ ἐπομένης ἐξηρητημένης προτάξεως ἐλαγομένης διὰ τοῦ εἰ διαρωτῶμαι, ὀπνοπέω μῆλως : Πλάτ. Χορμ. 159Α τοπάζειν εἴτε . . εἴτε μή· ἢ μτ. εἰδ. ἀπαρφ., ὑποθέτω ὅτι : αὐτ. Φαῖδρ. 228 D, αὐτ. Γοργ. 489 D· ἢ μτγν. κ. παθ. τοπάζομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Δίων Κ 78, 25 νέον τι γίνεσθαι ἐποδόθη.
τοπαλιόν ἐπιρρηματ. ἔκφρ. δ. γρ. ἀντὶ τοῦ κενωρισμένου τὸ παλαιόν, πάλαι ποτε, ἄλλοτε.
τοπαλία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὄρος θηλῶν ἔντονον ἄλλοις ὀπτινῶς ἢ ἔθρα ἐν αὐδέματι ἀνατομικῆς ἢ φυσιολογικῆς περιοχῆς ὀπρᾶκει καὶ θεωρούμενον ὡς μικροσκοπιματολογικὴ νευροσθένεσις.
τοπαρχέιον (τὸ) γλωσσ. δῆμος Ἰραγαῖς.
τοπαρχή-ου (ὁ) μτγν. κ. μων. ὄρχων, διοικητής τόπου, διαμερισματος, ἐπαρχίας τινός, εἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ : ΠΔ Γέν. 4, 34· κ. ἀλλοχόρ : αὐτ. Δαν. 3, 94 (27), Διόδ. Σ 61, Ἰώσ. Α 1, 8, 7, Προκ. Περσ. 2, 12, Κατ. Ἀστρ. Κ 53, 89· πρὸλ. τοπαρχαμοτεύς.
τοπαρχήσις-εως (ἡ) μων. τοπαρχία βλλ. : Νικ. Χων. 239 D.
τοπαρχία (ἡ) μτγν. τοπικὸν διαμερίσμα διοικούμενον ὑπὸ τοπαρχοῦ βλλ. : ΠΔ Μακκ. 1, 11, 28 τὰς τρεῖς τοπαρχίας καὶ τὴν Σαμαρείτιν, Ἰώσ. Α 13, 4, 9.
τόπαρχος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὴν ὄρχην, ἐξουσίαν, διοίκησιν τόπου τινός : Αἰσχ. Φο. 664 γυνὴ τόπαρχος ἰδιορθ. ἀντὶ τόπαρχος· 2) τοπαρχός βλλ. : Ἐπιγρ. **τοπαρχῶν** ὁ πᾶν κ. μων. εἶμαι τοπαρχός βλλ. : Πάπ., Ἰσέρτ. Χιλ. 10, 426.
τοπασιτικός-ἄν ὁ ὀποθετικός, ὁ κατ' εἰκασίαν : Μέν. Ἐπιτρ. 340.
τοπαιογράφος (ὁ, ἡ) δ. γρ. ἀντὶ τοπιογράφος βλλ.
τοπείον (τὸ) κ. μτγν. ἰων. τοπήιον σχοινίον, κολυθῶν, παλαμῶν : Ἀρχην. 33, Στράτ. 30, Ἰσαϊ. ἄπ. 24· 2) νεώτ. νουτ. τὸ σύνολον τῶν σχοινίων, συσπαστῶν, φελίων κτλ. τῶν ὑπαρχόντων ἐπὶ κεραιαίς ἰσοῦτο κτ., ἄ. ὀρματισιά· 3) ὡς δ. γρ. τοῦ τοπίου βλλ.
τοπηγία (ἡ) μτγν. ἡ συζήτησις ἢ πραγματικὴ ἐπὶ πινος κοινοῦ τόπου βλλ. 151 : Λογγ. 1, 12· κ. κτ. πλ.β. : αὐτ. 12, 5, αὐτ. 32, 5.
τοπήιον (τὸ) μτγν. ἰων. ἀντὶ τοπήιον : Καλλ. Δ. ἄλ. 315.
τάπι (τὸ) ὄσμ. κ. τόπα (ἡ) Ἴουρκ. μικρὰ σφαιρα, συνήθ. ἐξ ἑλαστικοῦ, ὀβερματος ἢ ὑδάματος ἐν χρήσει εἰς παιδιὰς : παγινίδι μὲ τὸ τόπι· ἢ μφ.

φρ. τήν έκαμα τόπιν [έν. τήν κοιλιά μου] τήν έγέ-
μα, έφαγα κατά κόρον· 2) δέμα ύφασματος
ώρισμένο μήκος περιειλεγμένο πρὸς έμφοριαν·
ή φουσανέλλα του πήρε ένα τόπι χασι· 3) δε-
σμός χάρτου πεντακοσίων φύλλων· 4) σφαίρα,
βλήμα πυροβόλου, δβ. συνεκδ. αυτό τοῦτο τὸ
πυροβόλον, κανόνι· 5) τραγ. βάλε φωτιά στό
τόπι, κάετε τὸ Γιάννενα.

τοπιάτικο [τό] δημ. μάθμα διά βοσκοτόπιον, ὁ
λθαδιάτικο· 2) τόπος ὁποῦν προμηθεύο-
νται τὰ ζῶα διά τὰς κομινὰς οἱ ἄδαστοσοῖ.
τοπιζέω μτγν. έντοπιζέω· Συμπλ.Φωα.63,β.

τοπικισμός [τό] νεώτ. ή άπερβολική καί μονο-
μερής προσήλωσις τινος εἰς τὰ συμφέροντα τῆς
ἰδιαίτερας πατρίδος αὐτοῦ.

τοπικιστής -οῦ [τό] νεώτ., θηλ. τοπικίστρια, ὁ
ὀποικιστικῶς προσηλωμένος εἰς τὰ συμφέροντα
τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ πατρίδος.

τοπικιστικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερό-
μενος εἰς τὸν τοπικισμόν ή τὸν τοπικιστὴν βλλ.

τοπικός -ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀνα-
φερόμενος, ἀρμόζων εἰς τόπον· Ἄριστ.Με-
ταφ.1042β, ὁ θλη τοπικῆ [κατὰ τόπον κινήτη]·
2) γραμμ. κ. νεώτ. τοπικόν ἐπίρρημα τὸ σημαί-
νον τόπον, έν ἀντί. πρὸς τὸ χρονικόν, τοπικόν,
ποσοτικόν κτλ. ἐπίρρημα· 3) τοπικῆ [έν. πτώσις]
ἐκκλιόσα παλαιὰ πτώσις τῆς ἰσπετικῆς γλώσσης
σημαίνουσα τὸ ποῦ τοπικός ή χρονικός, ἥτις έν
τῇ ἑλληνικῇ, τῇ λατινικῇ κἀ. ἐταυτίσθη μετὰ τῆς
δοτικῆς, σωζομένων λειψάνων τινῶν αὐτῆς εἰς τῶν
ἐπιρροῶνα, ὡς οἶκοι, Ἄθλησις, ὁμοί κτλ· 4) ὁ
εἰς ὠρισμένο τῶν τόπων ἀναφερόμενος ή ἐξ αὐ-
τοῦ προερχόμενος, ἐγχώριος ντόπιος· Διον.Ἄλ.
Ρωμ.4,14 τοπικὸι φυλαί, Ἄντυλλ.π.Ὀρειδ.9,9,1 το-
πικὸι ἄνεμοι, Πάπ. τοπικὴ δυναστεία, αὐτ. τοπι-
κὴ βία, Ἐπιγρ. τοπικὸν ἄγγελλον, - τοπικὰ ἐθίμα,
- τοπικὰ ζήτηματα· 5) τοπικῆ ὥρα ή έν τινι
τόπῳ δι' ἐπιτολίων ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων
προσδιοριζομένη ὥρα έν σχέσει πρὸς τὸ γεωγρα-
φικόν μήκος αὐτοῦ· 6) ἴστρο. κ.νεώτ. ἐπὶ νόσου,
ἄλγος, φαρμάκιον, θεραπείας κτλ., ὁ έντοπιζό-
μενος ή ἀφορῶν εἰς τὴν ὠρισμένην σημεῖον τοῦ
σώματος· Σαρ.2,15, αὐτ.1,40 τοπικὴ συγκίνησις
κωδ. τροπικῆ, αὐτ.236 τοπικόν ἔλκος, αὐτ.Ἄγγ.
15 τοπικός πόνος, Γαλ.16,710 τοπικὴ διάθεσις, - το-
πικός ἐρεθισμός, - τοπικὴ ἀναίσθησις, - τοπικόν
φάρμακον· 7) ρημ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος
εἰς κοινούς τόπους βλλ.14: Ἄριστ.Ρητ.1396,21·
8) τὰ τοπικὰ πραγματεῖα τῶν Ἀριστοτέλους έν ἡ
ἐξετίθετο ή μέθοδος ή θεωρία τῆς ἐξεργασίης συμ-
περασμάτων έν πιθανοῖς ὑποθέσεσιν [ὡς λέγει,
ὅλη ή διαλεκτική· αὐτ.Τοπ.1,1,1.

τοπικός μτγν. κ. νεώτ. έν ἀναφορῇ πρὸς τόπον,
σχεπικός πρὸς τόπον βλλ.1: Περίολ.Ἐρ.Ἰ.Ἰ.Ἰ.5,
Πλούτ.Ἡθ.424B· 2) νεώτ. κατὰ τρόπον τοπικόν
βλλ.2: 3) εἰς τήν τοπικὴν διάλεκτον, ἀντίθ. συ-
νήθως· Σχόλ.Θουκ. έν Πάπ. πρβλ. τοπικός3: 4)
έντετοπισμένος· Ροσφ.Ἄνωτ.30, Σωρ.1,102·
5) κατὰ τρόπον τοπικόν βλλ.5: Ἐρμος.Στ.α.3,12.

τοπογραφία [ή] νεώτ. εἶδος ζωγραφικῆς λου-
δάθων ὡς θέμα τὸ τοπίον καί έν γενεῖ τὰς ὑπαι-
θριους σκηνάς· 2) πινάξ ποριστῶν τοπίων.

τοπογραφικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀνα-
φερόμενος εἰς τήν τοπογραφίαν.

τοπογράφος [τό] νεώτ. ζωγράφος τοπίων.

τόπιον [τό] μτγν. κ. νεώτ. κ. τόπιον [Ἐπιγρ.] ὑπο-
κορ. τὸν τόπος βλλ., ἄγρος, χωράφι· Πάπ.· 2) ἄγιον τόπιον μονῆ, μοναστήριον· Πάπ.· 3) τό-
φος, μνήμη, κιδούρι· Ἐπιγρ.· 4) κτ. πληθ. τό-
πινα κολλεκτηκὴ παραστάσις έν ἡ ἐκρησιμοποι-
οῦντο ὡς μέσα τὰ φυσικὰ ή κολλεκτηκὰ γεωρι-
σματα τόπου τινός· Βιηρ.7,5,2.

τόπιον [τό] νεώτ., έσφ. γρ. τοπειον ὑπαιθριος
τοποθεσία ἐμφανίζουσα ὠρισμένην συνολικὴν θέαν
κ. ἰδ. νηυσία τὸ ἀισθητικόν ενδιαφέρον· ὁ το-
πογραφία βλλ.2.

τοπισμός [τό] μτγν. έντοπισμός· Σιμηλ. έν
Φωα.774,27.

τοπιτής -ου [τό] ἄρχ. λέτ. ὁ ἀνήκων εἰς τινὰ τόπον
ή προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ· Στέφ.Βυζ.έν λ. ἄγρος.

τοπογραμμάτια [ή] πἀπ. τὸ εἶδωμα τοῦ το-
πογραμμάτως βλλ.

τοπογραμμάτικός -έως [τό] πἀπ.κ.Ἐπιγρ. ὁ γραμ-
ματεὺς τόπου τινός ἄρχων ή πολιτικὸς ὑπάλλη-
λος έν Αἴγύπτῳ, ὁ τοπόγραφ.

τοπογραφία [ή] μτγν. κ. νεώτ. περιγραφή τό-
που τινός· Στράβ.8,1,3, Πτολ.Γεωγρ.1,1,5· 2) ἀστρολ.
περιγραφή περιοχῆς τινος τὸν στερεώματος·
Βέττ.Βόλ.125,22· 3) νεώτ. ἐπιστήμη σκοποῦσα
τήν ὑπὸ κλίμακα ἀπεικονιστῶν ἑδαφικῶν ἐκτάσεων
μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν φυσικῶν ή τεχνητῶν ἀντικει-
μένων, ὑποδιορισμένη εἰς τήν ἐπιπεδομετρίαν
καί τήν ὄρεογραφίαν ή χωροστάθμησιν.

τοπογραφικός -ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρος
τῆς τοπογραφίας βλλ.: Εὐστ.Πον.204,3· 2) νεώτ.
ὁ ἀναφερόμενος εἰς τήν τοπογραφίαν· τοπογρα-
φικός χάρτης, - τοπογραφικὰ ὄργανα· 3) νεώτ.
ἴστρο. τοπογραφικὴ ἀνατομική ή κατὰ χώρας
ἐξετάζουσα τὸ σώμα καί καθορίζουσα τήν συ-
σχετικὴν θέσιν κ. διάταξιν τῶν έν ἐκστάσι ὀργάνων.

τοπογράφος [τό] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀσχαλοῦμε-
νος εἰς τήν τοπογραφίαν βλλ.1,2: Διόδ.Σ 31,18.

τοπογράφω -έω μτγν. κ. νεώτ. περιγράφω τό-
πον ή περιοχὴν τινά· Ἄθην.1,161· 2) καθορίζω
τήν θέσιν τόπου τινός· Στράβ.13,1,5· 3) νεώτ.
συντάσσω τοπογραφικόν χάρτην περιοχῆς τινός·
4) ἀμτ. ἀσχαλοῦμαι περὶ τήν τοπογραφίαν.

τοποδυναστής -ου [τό] μτγν. τοπάρχης, τοποτη-
ρητής· Πολυδ.5,4,3 τοὺς κατὰ τήν Ἰλλυριδίαν το-
ποδυναστάς ἰδιόθρ. ἀντὶ τόπους δυναστας, ὁ
διόθρ. πόλιν δυνασταξί.

τοποθεσία [ή] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ή θέσις
τόπου τινός, τὸ μέρος ένθα εὐρίσκεται ή θέσις
τῆς· Διόδ.Σ 1,42 περί τῆς τοποθεσίας τῆς καί·
Αἰγύπτιον χώρας, Κικ.Ἄτλ.1,16,18, Πτολ.Γεωγρ.1,1,3·
5) νεώτ. εἶδ. ή θέσις ἀκινήτου τινός· ή τοποθε-
σία τοῦ ναοῦ - τοῦ οἰκοπέδου· 2) μτγν. περιο-
χὴ, περιφέρεια, συνοικία· Πάπ.· 3) νεώτ. θέσις
τις, ἰδ. ἐξοχική, τοπίον· μαγευτικὴ τοποθεσία·
4) μτγν. περιγραφή, τοπογραφικὴ ἀπεικονιστῶν μέ-
ρους τινός· Κικ.Ἄτλ.1,13,5· 5) σέδιον, ἀσφαίς·
Πάπ.· 6) διῶρις, κανάλι· Γλωσσ.

τοποθέτησις -εως [ή] νεώτ. ή πράξις καί τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ τοποθετῆσαι βλλ.: τοποθέτησις τῶν
ἐπιπέλων· 7) ἐπὶ προσώπων ἐγκοιμιστομένων εἰς
τῶν ὑπηρεσιῶν, θέσιν, ὁ προσδιορισμός ταύτης
καί ή έν αὐτῇ ἐγκατάστασις· τοποθετήσεις κα-
θηγητῶν - ἀξιωματικῶν· 8) ἐπὶ χρημάτων, ή ἐπὶ
κέρδει διάθεσις· ἐποθεθέσει τὰ χρήματά του
εἰς μίαν ἐπιχείρησιν.

τοποθετῶ -έω μτγν., νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. δημ.
ἀόρ. {ήτοποθετέησα, ποθ. ἀάρ. {ήτοποθετέηθην
κ. {ήτοποθετέηθκα, μτγ. ποθ. πορακ. τοποθετη-
μένος-η-ον}, προσδιορίζω, περιγράφω τήν θέσιν
τόπου τινός· Στράβ.2,5,1 τήν ὄλην οἰκουμένην
τοποθετεῖν, αὐτ.12,3,23 τὰ περὶ τήν Σκυθίαν το-
ποθετῶν· 2) θέτω εἰς τινὰ τόπον, βάζω τι εἰς
θέσιν ἄρμυδιαν, κατάλληλον· ἐποθεθέτησα τήν
αὐτογραφίαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου· 3) ἐπὶ
προσ. προσδιορίζω τήν θέσιν ένθα ἐγκοιμισταί
τις εἰς ὑπάλληλους κτλ· 4) ἀνοφ. πρὸς χρήματα,
διαθέτω ἐπὶ κέρδει.

τοποκρατία [ή] μον. τοπαρχία βλλ.: Εὐστ.Βί
Κωνστ.412B.

τοποκρατώ -έω μτγ. κρατώ τόπου τινός, έχω υπό την εξουσίαν, δικαιοδοσίαν, διαίκησιν μου τόπον τινά : Φιλ.2,333 έρμυα και επίμαχα προκαταλαμβάνομενοι χωρία τοποκρατούσαι.

τοποκράτωρ-ορος [οί μτγ. τόπαρχος βλλ.]: Πισθ.Α.Λ.1

τοπόλι [τρί δημ. λεύκη βλλ. ή τρέμουσα.

τοπομαχία [ή] νεώτ. στρατ. ή μάχησθαι από άχυροπό τινος τόπου, ή από φρουρίου ή άχυράς έν γίνεται μάχη.

τοπομαχικός-ή-όν νεώτ. στρατ. ό άναφερόμενος εις τό τοπομοχώ και τήν τοπομαχίαν : τοπομαχικός όπλα - μέσα : || ειδ. τοπομαχικών (πυροδόλων) ά. πυροδόλον θέσεως, βαρά πυροδόλον μεγάλου διαμετρήματος τοποθετούμενον μονίμως έν τω άχυρώ πρός άμυναν αύτου.

τοπομαχώ-έω μτγ. κ. νεώτ. διεξάγω πόλεμον από άχυρών θέσεων, μή δυναμένων να προσβληθώσιν υπό τόσ έχθρού : Στράβ.1,1,17 τοπομαχούντων τών βαρβάρων και τά έγγύς πόρρω ποιούντων, Πλούτ.Φλαγ.3 κατατρεφίθαι τοπομαχούντας και διαηλεκτικίζόμενος άκροβολισμοίς, αύτ.Κλειμ.20 : || μάχομαι πρός κατάληψη άχυράς θέσεως : Πλούτ.Ή8,487C, αύτ.Δημήτρ.43, Διόδ.Σ 13,39 τοπομαχέιν περί τής στάσεως.

τοπομετρία [ή] νεώτ. ό κλάσος της τοπογραφίας ό ασχολούμενος περί τήν σύντοξιν χαρτών μεγάλης ακριβείας.

τόπος [οί κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. (κ. ώς θηλ. καθ' έξιν : Έπιγρ. τόπον τών καλειμένων Δωματρείαν) τό πρώτον Α.Αιοχ., έκτασίς τις έπί τής τοποθεσίας, μέρος : Αισχ.Εύμ.247 χάνον πάς τόπος ηΐσα ή γή, αύτ.Πέτρο.790 ές τών Έλληνων τόπον όμ. κτ. κληθ. έν τούταίς περιφράσει μτ. τής αύτής σμμ. : αύτ.Πέτρο.796 έν Έλλάδος τόποις, αύτ.Άγ.191 έν Αθλίδος τόποις, αύτ.Πρ.350 πρός έπείσερος τόπους, αύτ.Πέτρο.447 πρόσθε Σαλαμίνος τόπων [πρό της Σολαμίνος]. Εύρ. Αλκ.67 Θράκης έκ τώνω, αύτ.Φοίν.1027 Διρκαίων έκ τώνω όμ. π.νεξ. : Ξεν.Άν.4,4,4 τόπος ούτος Άρμενία καλεϊται, αύτ.ΚΠ 2,4,20, Ίσοκρ.5, 107 ό τόπος ό Έλληνικός, Δημ.475 ό περί Θράκης τόπος, Αισχίν.29 ό έπί Θράκης τόπος δ. τραγ. στά Γιάννενα, και στόν ώραίο τόπο, - τόπος έξαγωγής - εισαγωγής - παραγωγής - προορισμού : || ειδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ώρισμένη τις έδαφική περιοχή, θέσις : Πλάτ.Νόμ.760C οτ της χώρας τόποι, αύτ.Κριτ.119Α κατά τόπους και κώμας, Δημ.413, Κδ 16, ό τόπος όπου έθηκαν αύτάν : || νεώτ. φρ. κατά τόπους κατά περιοχή ή θέσις : οι κατά τόπους συνθήβαι, παροιμ. κάθε τόπος και ζακόνι, κάθε μαγαλάς και τάξη, όμ. άλλοι τόποι, άλλοι άνθρωποι : || δημ. ό τόπος τινός ή πατρις τινος : στόν τόπο μας δέν τό συνηθίζου, παροιμ.πανούτσι από τόν τόπο σου κι άς είν' και μβαλωμένο [ειδ.περί συζύγων, ό έντόπιος, έστω και μειονεκτών κατά τι, είναι προτιμότερος τού ξένου] : || μτγ. έν τή θείος τόπος ή Ίερουσαλήμ : ΠδΜακκ.2,18 έπισυνάξει εις τόν θείον τόπον [τόν λαόν αύτου] : || μιν., νεώτ. κ. δημ. οι θείος τόποι π. χριστιανισμός ή περιοχή της Ίουδαίας έν ή άγενήθη, έδίδαξεν, έθαυματούργησε κ.εταυρώθη ό Ίησούς Χριστός : || πάλ. έκκλησια. θείος τόπος μνημονην μάρτυρας τινος ή πib. μοναστήριον, σκήτη κτ. όπου έβίωσαν : || έν κώδ.Εύρ.Ήρακλ.1041 πib.εσφ. άνάγ. άντί τάφου : || τοποθεσία, άγρός : Πάπ. οικία και τόποι, Έπιγρ. Πτολεμαϊδός φιλαί τόποι [άδενδραιο τοποθεσία], αύτ. κοινοί τόποι [σημύσαιο εκτάσεις ή οικοδομαί]. 2) π.Αριστ. έκάστη τών τριών περιχώρων εις άς διαίρειται τό σύμπαν : Αριστ.ΖΜ 706b,3, αύτ. Ούρ.312α,8 3) πάλ. ειδ. έν Αλγίτηφ ύποδιαί-

ρεσις, διαμέρισμα νομού διοικούμενον υπό τοπάρχου, τοπαρχία βλλ. : Πάπ. συνθή. κτ. κληθ. έν τή αύτή σμμ. : Πάπ. ό τών τόπων στρατηγός, αύτ. ό τών τόπων πράκτωρ. 4) διαμέρισμα οικίας, δωμάσιον : Πάπ. τόπον ένα άνει ένοικισία : || όμ. έν πάλ. έσφ. γρ. δύο τόπους άντι συμπίεσις [άντι πότους]. 5) ό καταλαμβάνομενος υπό τούς άπικειμένους χώρος, ή θέσις : Αισχίν.3, 78 ού τών τρώνω, άλλα τών τόπων μόνον μεταλλάξαι, Πλούτ.Ή8,2,462B τόπον διδόναι τινί, Πολύδ.1,88,2 Πάπ. ύπολιπού τόπον, αύτ. περικήληκ τόμη καταλείπει, - κάθε πράμα στόν τόπο του εις τήν θέσιν του, - τούτο τό τροπέει πιάνει τόπο : || δημ. μτφ. φρ. πιάνω τόπο γέλοσφορώ, έπιτυγχάνω, φέρω άποτέλεσμα : ή προσπαθείσι σου έπίσσε τόπο, - λόγια πόυ πιάνω τόπο, -τούτο δέν έχω τόν τόπο του εδώ [είναι άταπεινός, άκαίρονος] : || τόπον έχω κατέχη τήν θέσιν μου : Διον.Ά.Δημ.23, Πλούτ.Ή8,646Α : || ό τόπος χώρας τινός ή γεωγραφική θέσις χώρας τινός : Δημ.48 : || κ. νεώτ. ό τόπος τινός ή θέσις τινός. 6δ. έν μτφ.περιφράσει, οίον έχω [τόν] τόπον τινός κατέχη τήν θέσιν τινός, άναληφρόν : Άρρ.Έπικτ. 2,4,5 φιλοσ τόπον έχειν, Πδ Κορ.14,16 άναληφρόν τών τόπων τού ίδιούτω : όμ. εις τών τόπων τινός άντί τινος, εις άνικατάστασις τινός : Διόδ. Σ 38/39,3 Μερόλας ό αϊρεθείς ύπατος εις τόν τού Κίνα τόπον, Νικόλ.Δαμ.άπ.127,4] ένέγραφε εις τήν Ιερουσόλην εις τόν Λευκίον άμυρτίου τόπον τεταλευκίωτος, - άφασε στόν τόπο ται τών άδερφού ται : || όδ. τόπω μτ. γενικ. εις τήν θέσιν τινός, άντί τινος : Ήρωδιαν.2,14,5 τούς άκμαϊνοτάτους έπιλέτμενος εις τό δουραφόνος είναι τής βασιλείας τόμη τών άπέλωσφών. 6) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. προσέβαιν εις ό, φρ. οίον έπί τόπου έπιτοσίως : Πολύδ.4,73,8,-μετέδθησαν έπί τόπου αι άρχαί : κ. κτ. κληθ. έν τή αύτή σμμ. : Πάπ. έπί τών τόπων : || κατά τών αυτών τόπων : έν όμ. σμμ. : Σέξτ.Έπιμ.Πυρρ.3,1 : || παρά τόπον εις όμ. καλών τόπων, εις τόν μη προσήκοντα τόπον : Στράβ.10,2,21, Άρρ.Έπικτ.3,21,16 : || όμ. φρ. άφών στόν τόπο [κόποινοι] επιφέρω άμεσον δάνατον : τόν κτύπησε και τόν άψησε στόν τόπο : || όμ. μένω στόν τόπο [άποθηήσκω άκμαϊσάω, ιδ. έκ βραίου θανάτου]. 7) θέσις, μέρος, σημείον τι τού σώματος : Ίνπ.Άφ.266, Σωρ.2,40, Γαλ. έν τίτλοε έργων, οίον περί τών πεπονηθέντων τώνω, - περί συνθέσεως φαρμάκων τών κατά τόπου : πρδλ. τοπικός. 8) ειδ. ό τόπος τό γυναικειαν αϊδούσιν : Αριστ.Ζ1 527b,28, αύτ.Ζ1 583a,15 όταν εϋθής γέννηται μετά τήν όμιλίαν ό τόπος έθρός, Σωρ.2,62 : 9) μτγ. θέσις, σημείον τι έπί τού ζωδιακού κύκλου : Βέττ.Βδλ.139,13 : || ειδ. ή δωδεκάτη περιοχή τών 30° : Πτολ.Τετράβ.128, Ήφωιστ.Άστρ.1,12 10) ό θεός Φιλ.1,630 οούτός ό θεός κατέστη τόπος τήν περιέχειν δλας : Ίννδλ.Αίρ. 6,32 : 11) κ. νεώτ. χωρίον συγγραφές : Ξεν.Άπορμ.2,1,20 έν άλλω τόμη φησιν ιβθ. πορμευόλη, Πολύδ.12,25ε,1, Πδ Λουκ.4,17, Σωρ.2,57, αύτ.2, 58 : 12) νεώτ. γεωμ. γεωμετρικός τόπος ή άπλωός τόπος τό σφαιλον τών έπί γραμμής ή επιφανείας τινός σημείων, όταν τούτα παρουσιάζωσι κοινήν ιδιότητα : 13) υπόθεσις πρός συζήτησην : Ίσοκρ.5,109, Αισχίν.3,216 ίνα μηδείας αύτφ τόπος άσυκοφανήσων παραλείπηται, Πολύδ.2,19,2 : 14) ρητ. ή βάσις άρχή, πib.ένει άλήθεια, έξ ής ό ρήτωρ πορίζεται τή έπιχειρηματα αύτου [π. Λοτίσιος Ισοκρ.επιμνησται κοινός τόπος, ά. στοιχείων : Αριστ.Ρητ.1,358a,14 ό τού μάλλον και ήτταν τόπος, αύτ.Ρητ.1403a,18 στοιχείων δε : λέγω και τόπον ένθυμώματος τού αύτό : κ. κτ. κληθ. : Φιλώδ.Ρητ.1,226S : || νεώτ. φρ. κοινός .τόπος

κοινοτομία βλ.λ. 15) Έργου. Προγυμν. II «ὁμολογούμενου πράγματος αὐθίχας» || ὁ **πραγματικός τόπος** σφαιρα : Διον. Ἀλ. Σύνθ. I 16) μτφ. εὐκαιρία, περίστωσις, ἀφορμή, διέξοδος : Θουκ. 6, 54 ἐν τόπω τινὶ ἀναεῖ (πθ. ἀνάην, τρώψη, ΠΔ Ἐφ. 4, 27 μὴ δίδωτε τόπον τῶν διαβάλλω, Πολύδ., 88, 2 μὴ καταλείπεσθαί σφισι τόπον ἐλάττω, ΠΔ Ἐφρ. 12, 17 μετανοίας τόπον οὐχ εἶπε, Ἡκιδ. 6, 13 οὐδὲ φηγὴς τόπον εὐνοήσαντες» || μτγν. τόπον δίδωμι τῆ ὄργῃ κ. δημ. δίνω τόπο στήν ὄργῃ ἢ τῆς ὄργης ἀφήνω νὰ παρέλθῃ τὴ ὄργῃ μου : Πλούτ. Ἠθ. 462B, ΠΔρωμ. 12, 19 μὴ ἐαυτοῦς ἐκδικουῦντες, ... ἀλλὰ δότε τόπον τῆ ὄργῃ || μτγν. τόπον δίδωμι τινι μτ. ἀπαρφ. παρέχω εὐκαιρίαν, ἀφορμὴν νὰ : ΠΔ Σοφ. Σειρ. 4, 5 μὴ δῶς τόπον ἀνθρώπῳ καταράσασθαι σε.

τοποτηρησία (ή) μτγν. κ. μον. τὸ ἀξίωμα τοῦ τοποτηρητοῦ βλ.λ. : Πάπ. 2) π.βυζαντ. ἡ μικροτέρα διοικητικὴ περιφέρεια, ἄ βάνδον : ΚΠορφ. Πρόβ. υἱόν Ρωμ. 225.

τοποτηρησις-εως (ή) **μον.** τοποτηρησία βλ.λ. : Κηρουλ. 817.

τοποτηρητής-αὐ (ὁ) Ἐπιρ. κ. νεώτ. ἀντιπρόσωπος τόπου βλ.λ. 2) τινός, τοπορηχίς, ὁ ἀπεσταλμένος τοπορηχίς : Ἐπιρ., Πάπ. 2) νεώτ. ἀναπληρωτής ἀντικατοστάτης τινός, ἴδ. ὄρχοντος || εἰδ. ἀναπληρωτής ἐπισκόπου εἰς τὴν συνοδόν.

τοποτηρητῖσα (ή) **μον.** ἡ αὐζυγοῦς τοῦ τοποτηρητοῦ βλ.λ. : ΚΠορφ. Έκθ. 41A.

τοποτηρῶ-έω πάπ. κ. μον. εἶμαι τοποτηρητής βλ.λ. : Πάπ., Πασγ. Χροκ. 621, II.

τοπούς (τὸ) (τουρκ.) δημ. ῥόπαλον ἀπολλήγον εἰς σφαιρωτὸν ἄκρον, ὡς ἡ κορνὴ βλ.λ. 2) κτ. ἐπέκτ. σφαιρωμα, πόμολο.

τοποθεσία (ή) νεώτ. λατρ. ψυχικὴ νόσος καθ' ἣν ὁ πάσχων φοβεῖται τὸν ἀνοικτὸν χώρον.

τοποφάλαξ-ακος (ὁ) Ἐπιρ. ὁ φύλαξ τόπου τινός.

τοποσηξ (ὁ) (τουρκ.) δημ. πλοιοβολητής.

τοπχανάξ (ὁ) (τουρκ.) δημ. ἀποστασίας βλ.λ.

τοπῶ-άω ἢ -έω Εὐστ. 543, 17 τοπῶζω βλ.λ.

τοπωνυμία (ή) νεώτ. ὄνομα τόπου τινός, περιοχῆς, πόλεως, τοποθεσίας, ἄ. τοπωνυμίων.

τοπωνυμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοπωνυμῖαν ἢ τὰς τοπωνυμίας : τοπωνυμικαί ἔρευναι || τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. σύνολον τῶν τοπωνυμίων βλ.λ. τόπου τινός : τοπωνυμικὸν τῆς Κρήτης 2) ἐν τῇ γραμμ. τοπωνυμικὸν λέξις δηλοῦσα τόπον.

τοπωνυμίων (τὸ) νεώτ. τοπωνυμικὸν βλ.λ.

τοπωνῶν **μον.** δημ. ἐξετάζω καὶ καθαρῶζω τὸν τόπον πράγματος τινός : Ἐρωτόκρ. 2, 697 καὶ πρὸς τὰ δῶσα παρταεῖ τὸνῶν καὶ ἔσονται.

τόρ Ἐπιρ. ροδ. τ. αἰτ. ὄρα. ἐν. τὸν ἄρρη. ὁ βλ.λ.

τοράλλιον (τὸ) Ἐπιρ. κληροσκέπασμα.

τορβάς (ὁ) δημ. τορβάς βλ.λ.

τορβηλοῦς (ὁ) Ἡσ. κρημψιμοῖος.

τορβας (ὁ) μτγν. γόφ, ὄριον : Καλλ. ἀπ. 204, Λυκόφρ. 357, οὐτ. 1080, πθ. ἐν Μουσῶν. ἀπ. 18α, 98B 2) τὸρβας ὑπόφοιτος κύνιος : Λυκόφρ. 88.

τορβυλίον (τὸ) μτγν. τὸρβυλον βλ.λ. : Δισκ. 3, 54 || νεώτ. βοταν. γένος σκιαδανθῶν φυτῶν.

τορβυλον (τὸ) μτγν. εἶδος τῆ κορυμνοφόρου φυτοῦ : Ροῦφ. π. Ὀρειδ. 7, 26, 118, Γαλ. II, 946.

τορβία (ή) μτγν. ἡ πράξις ἢ τῆχη τοῦ τορβῶ βλ.λ. ἡ χάροξις κατασκευὴ ἀναλύφω ἐπὶ μετᾶλλου ἢ ξύλου : Ἀριστ. 58, Φιλ. 2, 478, Πλούτ. Δημ. 25 κατανθάνοντα τὴν τορβίαν (τῆς κώκοις) 2) μτφ. ἡ ρητορικὴ τέχνη : Πολυδ. 6, 141.

τορβίον (τὸ) μτγν. τορβεῖον, σκαλιστὸν ἔργον, πράγμα : Ἡρωδ. ἀν. Ἐπιμ. 135.

τορβίλλη (ή) Ἡσ. ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῶ Ὀρσικόνων.

τόρκεμα-τορεῖα (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ τορῶ βλ.λ. 2) ἔργον τορβίας, ἀνάλυφον, σκαλιστὸν ἔργον : Μέν. 24, Σώπ. 19, Διόδ. Σ 3, 47 τορῶματα ἀργυρὰ καὶ χρυσά, Στράβ. 8, 6, 23 ὀστράκινα τορῶματα || ἐν Εὐρ. Ἡρ. 978 ἔσφ. γρ. ἀντὶ τὸρκευμα βλ.λ.

τορκεύς-εως (ὁ) μτγν. ἡ σιμλή, ὁ ἐγκοπὴς ἢ ἡ γλυφιστὸς τορκευτοῦ : Φιλώλλ. 18 ἰώας ἀναγνωσκῆτον ὑπὸ τῶ Πολυδ. 7, 192 2) εἶδος τρυπανίου : Λεων. Ἰδ. Ταρ. ΑΠ 6, 205, 8 γόμφων τορκεύς.

τορκευσις-εως (ή) γλῶσσα. τορβία βλ.λ.

τορκευτής-αὐ (ὁ) μτγν. γλύπτης κατασκευεῦζων ἀνάλυφα ἐπὶ μετᾶλλου, ξύλου, χαρακτῆς λιθογράφος, ξυλογράφος : Πολυδ. 6, 26, 1, 2, Διον. Ἀλ. Σύνθ. 25.

τορκευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τὸρκευσιν ἢ τὸν τορκευτὴν βλ.λ. : Κλήμ. Ἀλ. 330 || τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ἢ τορκευτικὴ ἡ τέχνη τοῦ τορκεῖν, χαρακτηριστικὴ : Πλιν. ΦΙ 34, 54.

τορκευτός-α μτγν. κ. νεώτ. τετορκευμένος, γλυπτὸς, σκαλιστὸς : Μέν. 977 τορκευτὸν ποτήριον, Διόδ. Σ 18, 27 τ- ἄρμα, Ἐπιρ. τ- σκύφος 2) μτφ. ἐπιμελῶς ἐργασμένος, περιτεχὸς : Κριναγ. ΑΠ 9, 545 τορκευτὸν ἔπος, Διον. Ἀλ. Σύνθ. 25.

τορκεῖω (τορκεῖ) κ. νεώτ. κυρ. τὸρῶ βλ.λ., διαπερῶ, διατρύπω τὴ δδ. μτφ. τορκεῖω ὦδην κῆμον ἡχηρὰν, διαπεραστικὴν : Ἀριστ. Θεσμ. 986 τὸρκευς πᾶσαν ὦδην (πθ. διορθ. τὸρκευεῖ) 2) ἐγλύφω, ἐχρησάτω, σκαλιζῶ ἐπὶ μετᾶλλου, λίθου, ξύλου διάφορα σχήματα διὰ τῆς γλυφιστοῦ ἢ σφουρηλασίας, ἔκτυπα ἢ ἀνάλυφα : Πλούτ. Αἰμ. 37 εὐφῶ ἐν τῶ τορκεῖν καὶ λεπτοργαλεῖν || μτ. αἰτ. τῆς ὄλης, ἐγγλύφω, σκαλιζῶ τῆ : Στράβ. 13, 4, 17 τ- σί- ὄριον, Ἀνακρέοντ. 3, 4 τ- ἄργυρον || μτ. αἰτ. ὄντικ. ἐχρησάτω, σκαλιζῶ, ἀπικονίζω πράγμα τῆ : Ἀνακρέοντ. 55, 1 τορκεῖν πόντον, Πασγ. I, 28, 2 τορκεῖν μάχην, οὐτ. 5, 17, 4 τορκεῖν παίδιον, Πλούτ. Ἠθ. 204F τορκεῖν ἄρεδνθιον, Καλλιξ. 2 ζῶα τετορκευμένα (κῶδ. τετορκευμένα, ΑΠ 7, 27, 4 γράμμα τορκευθέν 3) μτφ. ἐπὶ ὄφους, κωλυτικῶς, καθιστῶ περιτεχόν, στολιζῶ : Διον. Ἀλ. Ὀυκ. 24 ἰσυν- ἦθ. συγγέεισι πρὸς τὸ τορκεῖω.

τορκετός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ διατηρηθῆ, νὰ διατηρηθῆθῆ, νὰ τραθῆ, τρωτός : Λυκόφρ. 456.

τορλιξ-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν σκισσοφόρων οὐ εἰδῶ συνιθεώτερα ἐν Ἑλλάδι τ- ἡ ἄρουρα κα. τ- ἡ κομβώδης.

τορκοῦατος (ὁ) (λατ.) **μον.** ὁ στρεπτοφόρος : ἴω. Λυδ. Μογ. I, 46.

τόρμα-ης (ή) κ. τὸρμη (Ἡσ.) αὐλαῖε τροχοῦ, ἀμαξοτρομα : Λυκόφρ. 262 [σχολ. ἴδ. χάρογμα τὸ ἄ- πὸ τοῦ τροχοῦ] || Ἡσ. εὐθύς ὄριμος κατὰ τέχνην, καὶ τροφή, καὶ σύμμαχος ἰδρυοσις 2) μτγν. ἄρθρωσις, ἄρμος, συναρμογὴ : Λυκόφρ. 487 βουδώνος ἐν τὸρμασι 3) τὸρμη ἐν Κρήτῃ περιοχῇ χώρας ἡ πόλεως : Εὐστ. Ἰλ. 1640.

τορμάρχης-ου (ὁ) Εὐστ. Ἰλ. 598 ὁ ἄρχων, διοικητῆς τῆς τορξῆς βλ.λ. ἐν Κρήτῃ.

τορμη (ή) τὸρμα βλ.λ.

τορμικά (τὸ) μτγν. μέρη ἰσλακωτὰ : Ἡρων Βελον. 94, 12.

τορμίων (τὸ) μτγν. ὕλοκορ. τοῦ τὸρμος βλ.λ., μικρὸς τὸρμος, προεζῆων πάσσαλος ἤλος, γόμφος : Φιλ. Μάχ. Βελον. 75, 42.

τορμικός-ή-όν (ή) νεώτ. ὕποκορ. τοῦ τὸρμος βλ.λ., μικρὸς τὸρμος, ἐξεχὴ, δόντι εἰς μηχανήμα ἢ σκεῦος 2) ἀνασταλτικὸς τορμικός μικρὸς ὀδοῦς ἐμποδίζων τὴν ἀνίστροφον περιστροφὴν τροχῶ τινός φέροντος καταλλήλως ὑποδοχῶς.

τόρμος-ου (ὁ) κ. νεώτ. ἄλλη, κολιτσῆς, βείσις, ὑποδοχὴ, ἐν ἡ προσαρμόζεται, εἰσέρχεται ἐμβό- λων τῆ, γόμφος, πάσσαλος κτ. : Ἡρ. 4, 72 2) Ἡσ.

Φώτ. «τόρνος, ἡ ἀλήμνιη [ἐν. τοῦ τροχαίου] εἰς τὴν ὁ δὲ ἀξων ἐνήρυσσται» 3) Ἐπιγρ. αὐλάκωμα βλλ. 4) μτγν. τένων, σφῆν: Φιλ.Μηχ.Βελοπ.95,11, αὐτ. 64,15, Ἡρων Βελοπ.95,5 3) ὄμ. προεζέχων ἄλος, γόμφος: Ἡρων Βελοπ.88,4 1) νεώτ. μικρὸν ἐξέχων τεμχίον σώματος πτωσ, ἰδ. συμφορὸς μετ' αὐτοῦ, δυνάμεον νὰ ἐπιέρχεται εἰς ἀντιστοιχοῦσαν αὐτῷ ὁδοδοχὴν ἄλλου σώματος πρὸς ἀντιοπίσθιαν ἀμοφοτέρων ἢ περιορισμὸν τῆς κινήσεως τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἀ. ὄντιν.

τόρνα (λατ.) μσν. ἐπιφών. παρακλ. στρέβει ὀπισθ., γύρισε πίσω, κόψο το Θεοφώλ.Σ 2,15,9 ἐπικωρίψο τε γλώττη εἰς τοῦσιμα τραπέσθαι ἄλλος ἄλλω προσέστειν «τόρνα, τόρνα», φθγγόμενοι.

τορνευθῆν (ἰ) (ἰταλ.) δημ. τορνευθῆν βλλ. **τορνευθῆν**-ατος (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ τορνεύω βλ λ.

τορνεῖα (ἡ) ἔυλεια ἐκακομένη χρῆσιμος εἰς τὴν νοσηπνισιν, στραβόξυλον: Θεόδωρ.ΦΙ 5,7,3.

τορνεῖσι(ον) (ἰταλ.) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀρτυροῦσαν γαλλικὸν νόμισμα, ἐν χρ. καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ φραγκοκρατίας: Ἐρωτόκρ.1,1870 γιατί γυριέειν ἤθελε ἀσπίθ γι τὸρνεῖσα || κτ. πληθ. ἐν γένει τὸ χρῆμα: παροιμ. τὰ στραβὰ μας παρὰ θύρια τὰ τορνεῖσα μας τὰ αἰσίνων ἡ μεγάλη προίε καλύπτει τὰ ἐλαττώματα τῆς νόμισμα.

τορνεύμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἡ περιφερικὴ κίνησις τοῦ τόρνου, ὄθ. κ. πάσα ταυτῆ κινήσις πρὸλ. τόρκεμα 2) κτ. πληθ. τορνεύματα (τὰ) ἐκ τῆς τορνεύσεως ζύσματα, ριφήματα, πελεκουδία: Ἰππ.Ἐγκ.12, Διοσκ.1,80, Ρούφ. Νεφρ.Κυστ.8,5 3) νεώτ. ἡ τὸρνευσις, τὸ τορνώρισμα 4) ὄμ. νεώτ. τορνευτικὸν ἔργον.

τορνευσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ τορνεύω βλλ.λ.: Κλημ.ἌΑ.217, Σχόλ.Ἰλ.Σ 490.

τορνευτήριον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ἡ σμίλη τοῦ τορνευτοῦ, τὸ δὲ οὐ τορνεύονται τὰ ξύλα: Θεόδωρ.ΦΙ 5,6,4 προσκαθῆται μάλλον το τορνευτήριον καὶ οὐκ ἀποσπᾶθ 2) νεώτ. ἐργαστήριον ἐπεξεργασίας ξύλων, μετ' ἄλλων κττ. διὰ τόρνου.

τορνευτής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ τορνεύων, εἰδικὸς τεχνίτης ἐπεξεργαζόμενος ξύλα ἢ μέταλλα κττ. διὰ τοῦ τόρνου, τορναδόρος: Ἀριστόξ.Ἀρμον.33Μ, Ἐπιγρ., Πάπ. 2) Ἡσ. ἐγλύπτης.

τορνευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τορνευτήν || ἡ τορνευτικὴ (τέχνη) ὡς οὐσα. ἡ τέχνη τοῦ τορνευτοῦ: Μάρκ.Αὔρ.5,1 (δ.ἀνάγν. τοῦ τορνευ-).

τορνευτολαρασιδοθηγός (ὁ) κωμ. λ. ὁ τορνεύων λύρας καὶ κατασκευάζων ἀσιπίδου: Ἀριστόξ. Ὀρυ.491.

τορνευτός-ή-όν (ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. τορνευτός (ἰδιοκλῆτ. Ἐδικτ.15,43) κ. τορνευτός (Ἐπιγρ.) ὁ τορνευόμενος, ὁ διὰ τοῦ τόρνου ἐξεριγασμένος: Μέν.π. Ἀθῆν.13,781Ε Μένανδρος δὲ ποῦ σφισι καὶ ποτήριον τορνευτόν καὶ ταρετά Πάπ., Σχόλ. Ὀδ. Α 440 2) νεώτ. μτφ. εὐθραμος, πλαστικός: τορν-βραχιόνες-κνήμα 3) ὁ κατάλληλος πρὸς τὸρνευσιν: Θεόδωρ.Α18,5 γλυπτοὶ καὶ τορνευτοὶ καὶ πριστοὶ [Μθο].

τορνεύω κ. νεώτ., ἀόρ. ἴτορνευσά, παθ. ἀόρ. -εὔθην, μτχ. παθ. παρακ. ἴτορνευόμενος, ἐξεργάζομαι διὰ τόρνου ἡ σμίλης: Πλάτ.Κριτ.113D δὲο μὲν γῆς, θαλάττης δὲ τριπλοῦ οἶον τορνεύων ἐκ μέσης τῆς νήσου, Θεόδωρ.ΦΙ 4,2,7, Ἐπιγρ. τοὺς πόλους τορνεύειν στραγγυλοῦς κ. μέσ.: Πλάτ.Τιμ. 33B κυκλοτερὰς αὐτὸ τορνεύεσται κ. παθ.: Θεόδωρ. Α18,42, Ἡρων Αὐτομ.26,7, Ἰώσ.ΑΙ 3,7,6 2) μτφ. κ. νεώτ. φυλοκάλος, περιπέτυχος ἐπεξεργάσομαι, ἰδ. λόγος: Ἀριστόξ.Ἄσμου.54, Ἰω.Χρυστ.7, 551,43 Ἴνα τὴν γλώσσαν τορνεύσαντες λόγων

διὰ χειλέων ἐκπέμφωσι, -τορνευτὰ φράσεις νεώτ. κ. παθ.: θφος τετορνευμένον 3) ἀτρέφω ὡς τρῖπανον, τρυνάπνιζω: Εὐρ.Κύκλ.6ε1 τόρνευ', ἔλκε, μὴ σ' ἐξοδοινηθεὶς θρᾶσσι τὶ μάτιον. **τορνια** σταφυλή (ἡ) μτγν. εἰδὸς τι σταφυλῆς: Πτολμ.6,82.

τόρνιας οἶνος (ὁ) οἶνος ἐκ τανρίας σταφυλῆς λαμβανόμενος: Ἰππ.Νοῦσ.2,47.

τορνιακόσι (ὁ) μτγν. ὄνοκορ. τοῦ τόρνιας: Φιλ. Μηχ.Βελοπ.51,4 τὸν τορνιακὸν λαβόντες καὶ διαστήσαντες, Ἐπιγρ.Δήλου.

τορνογραφεῖω-έω σχόλ. κυκλοτερῶς διαγράφο: Σχόλ.Ἰλ.Ψ 255 τὸ δὲ τορνογραφεῖν κυκλοτερῆ δεῖκναι τὸν τῶνον.

τορνευθῆς-οῦς-έε μσν. ὁ τῶρνω βλλ.3) ὄμοιος, κυκλοτερῆς: Εὐστ. εἰς Διον.Περ.157.

τόρνας (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐργαλεῖον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ξυλοουργῶν, τὸν τεκτόνων, τῶν οἰκοδόμων, τῶν γλυπτῶν εἰς διαγραφεῖν κύκλου καὶ στρογγύλων τοῦ ξύλου κατὰ τὸ διάγραμμα, ἀντίστοιχον τῷ σημερινῷ διοστῆ, ἀποτελούμενον ἐν στήθῃ ἐξ ἀπλής περόνης προσδεμένης εἰς τὸ ἄκρον νήματος ἢ σχοινίου, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον παρήμενον ἀκίνητον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κύκλου, ὅστις δι' αὐτοῦ περιεργάφετο βραδυτέρου τελειοποιεῖται συνέκτειο ἐκ δύο σκελῶν εὐθέων καὶ πλῆρων ἢ πεπλατισμένων καὶ ἄλλοτε στρογγύλων καὶ κυρτῶν τοξευδῶς πρὸς χάροξιν ἡ μέτρηση κύκλων εἶπε ἐπὶ ἐπιπέδων εἶπε ἐπὶ σφαιρικῶν ἐπιφανείων: Ἡρ.4,36 εἴωσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου, Εὐρ.Βάκχ.1067 τροχὸς τῶρνω γραφόμενος, αὐτ.ἀπ.382,3 κύκλος τις εἰς τὸρνοισιν ἐκμετροῦμενος 2) τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν τορνευτῶν: Αἰσχ.ἀπ.57,3 βόμβυκος τῶρνου κμάτων, Ἀριστ.Κόσ.391η,22 καθάπερ τῆς ἐν τῶρνω κυκλοφορουμένης σφαίρας Διοσκ. 5,137 ὁ Ἰουδαϊκὸς λίθος ἔχων γραμμάς παραλλήλους ὡς ἀπὸ τόρνου, Διτρ.9,8,6,αὐτ.10,7,3 Ἡρων Πνευμ.1,16 ἄξων ἀπὸ τόρνου ἐπιγασμένος || νεώτ. κ. δημ. μηχανήμα δι' οὗ γίνεται κατεργασία τεμαχίων ξύλου, μετ' ἄλλων κττ., περιστροφόμενον ἐνώπιον τέμνοντος ὄργανου, εἰδους γλυφάνου, δι' οὗ προσδίδεται εἰς αὐτὰ κανονικὸν σχῆμα σφαιρικὸν ἢ ἐλλειψοειδές, ψοειδές κττ.:

3) μτγν. τὸ διὰ τοῦ εργαλείου τούτου παραγόμενον, ἰδ. στρογγύλωμα: Διον.Περ.157 4) κύκλου τῶνας τὸ κέντρον τοῦ κύκλου: Ξεν.Προκ. 1,6 πάντες οὗτοι ὡσπερ κύκλου τῶνας τὰς Ἀθῆνας ἡ παραλλέουσι ἢ παρέρχονται.

τόρνω-ὄω περιτορνεύω, διὰ τόρνου βλλ.1) διαγράφω, προσδιορίζω τὸν κύκλον, περιχάρασσω Ἡσ. «τορνώσασιν περιγράφαι», ἐν χρ. τὸ μέσ.: Ἰλ. Ψ 255 τὸρνώσαντο δὲ σῆμα, θεμελιὰ τε προσβάλλοντο ἀμφὶ πυρῆν 2) γλύφω πέρεξ, ὄλογυρα, κοπιῶ τὴν κυκλοτερῆ, στρογγύλον, ἐξεργάζομαι, τορνεύω βλλ.1, ἐν χρ. τὸ μέσ.: Ὀδ.Ε 249 ὄσαν τις τ' ἔδραος νῆος τορνωέσται ἀνήρ φορτίδος εὐρείης, Διον.1170 3) Ἡσ. εκκυλῶ.

τορνωτός-ή-όν μτγν. ὁ τορνευτός, ἐτρογγυλωμένος διὰ τόρνου βλλ.2) Ἡρωδίου.1,221.

τορνωγυμνάς-εως (ὁ) Ἐπιγρ. ἐργαλεῖον χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ κατασκευαστῶ ἀναγλύφων, εἰδὸς τι γλυφάνου ἢ τρυνάπου: Ἐπιγρ.Δήλου.

τορνευτός-ή-όν μτγν. ὁ τορνευτός βλλ.1,1) Διοσκλῆτ. Ἐδικτ.15,43.

τόρνος Ἡσ. «τόρνος, Ταραντινός».

τόρως (ὁ) τρῖπανον ἐν χρ. κατὰ τὴν ὕδραμα-στευσις, γεωτροπῶνον, φρεωρμικὸν ἐργαλεῖον ἢ λιθοκοπικὸν σκεῦος: Φιλῶλλ.18 προεδῶκον αὐτόν ὁ τόρως ἦν γὰρ ἀσθενής, Ἐπιγρ.

τόρως-ά-όν (ἡ) λ. τέρε-τρον, τετραλῶν κ. δημ. κ. μσν. διατρητικὸς, διατρητῶν || ὄθ. ἐπὶ φω-

νή, διαπεραστικός, τρανός, διάτορος, δυνατός, άθληός, βροντώδης, όξύς, ήχηρός: Λουκ.Διδν.7 φωνή λαμπρά και φθέγη τωρήν, Άλκιφρ.3.48 || τὸ τωρήν ὡς οὐα· ἡ όξύτης, ήχηρός, τὸ διάτορον: Παρφ.Πλωτιν.2, Εύστ.Παν.203,1 τὸ τοῦ προφερομένου λόγου τωρήν και τράνεστατον || τὸ οὐδ. τωρήν ἐν ήπυρ. ρ. τωρήος βλλ.ιι: Φιλόστρ.Σοφ.1.25,10, αὐτ.Ήρ.19,12 || 2) μγν. ἐπὶ τοῦ ὠτός, ὁ όξύς, ὁ όξέως, ήτοι ταχέας και σαφῶς ἀντιλαμβανόμενος τοῦς ήχους: Άντιπ.Θεσσα. ΑΠ7.409 || 3) ὄμ. ἐπὶ τῶν δακτύλων, ὁ διαπεραστικός, όξύς, όξυδερκής: Όππ.Κυν.1,18† || 4) συνεκθ. ὁ τρανός, καθαρός, σαφής, εὐνόητος: ΑΙοχ. Άγ.1062, αὐτ.616, αὐτ.1162 τις τῶδε τωρήν θγαν έπος έφημιώσ· αὐτ.Ίκ.274, Καλλ.Δήλ.94 έρέω τι τωρήτερον [εἰκ.ἀντί τωμήτερον], Μελέαγρ.ΑΠ 4,1,7 [αἰφ. εἰκ.] || 5) ἐπὶ πρσσω. όξύς, έτοιμος, ταχύς, πρόθυμος: Ξεν.Λοκ.2,11 έθηκε τής ήλας έκάστης τὸν τωρήτατον τῶν ἀρρέων ὄρκην, Καλλ.ἀπ.78 [εἰκ.1, Διον.Άλ.Ρητ.11,5 || 6) ὄμ. ἄ. ντορός βλλ.

τορητιέ μίμησις κελαδήματος πτηνοῦ τινος: Άριστοφ.Όρν.262.

τορατοροτοροτορολιλιέ μίμησις κελαδήματος πτηνοῦ: Άριστοφ.Όρν.262.

τοροτοροτοροτιέ μίμησις κελαδήματος πτηνοῦ: Άριστοφ.Όρν.260.

τορηλάκατος [ή] νεώτ. τοχάτορον βενζινοκίνητον πλοίαριον φέρον ὡς κήριον ὀπισμιον δόο ή και τέσσαρος τορηλάς, ὡς δευτερευόντα δε βόμβας βυθοῦ και ἐν ή δόο πολυθόλο.

τορηλίη [ή] νεώτ. ὄμ. -α ἐπιμηκής ὀσοθρόχιον αὐτοκίνητον μηχανήμα φέρον ἐκρηκτικὴν ἰλην και ἐπιφωρον τήν δι' ἀναπνάσεως καταστροφὴν τοῦ έψ' οὐ ήθελε προσκολληθῆναι πλοίου: 2) ὑποθρύχιος νάρκη βλλ. || 3) γένος παρακίδων ήβιδων.

τορηλιτή [ό] νεώτ. ὁ βάλων τορηλάς: 2) ναός ή ἀπαξυματικός εἰδικός εἰς τὸν χειρισμὸν τορηλάων, ἄ. τορηλομηχανικός.

τορηλλίε νεώτ. κ ὄμ., ἄδρ. [έ]τορηλλισα, παθ. ἄδρ. έτορηλλισθην, ὄμ. [έ]τορηλλισθηκα, έκσφενδονίεω τορηλλην, ἀνατίσσω ἴδια πλοιον διά τορηλλίης, προσβάλλω δι' έκσφενδονισμοῦ τορηλλίης πλοίων 2) μγν. διά κεκαλυμμένης ένεργείας μεταίωη ή καταστροφή τι, ὑπονομεῖω, κίμνω τι νά ματαιωθῆ: έτορηλλισσε τήν προσπάθειαν πρὸς συνδιαλλαγήν.

τορηλλικόν [τῶ] νεώτ. μικρὸν και ταχύ πολεμικὸν ἀκάσος φέρον ὡς κήριον ὀπισμιον τορηλάς, τορηλλοδόλον, ναυκλαστροφόρον, αντίθ. ἀντιτορηλλικόν 2) πυρπολικόν, μουρλότο.

τορηλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ τής τορηλλίης || ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. τορηλλικόν βλλ.

τορηλλισμός[ό] νεώτ. ή πρόξις τοῦ τορηλλίε [ω βλλ.ιι], προσβολή διά τορηλλίης 2) μγν. ή διά κεκαλυμμένης ένεργείας μεταίωσις ένεργείας τινός: ὁ τορηλλισμός τῶν διαπραγματεύσεων.

τορηλλοδητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τήν βολήν τορηλλῶν, ὁ κατάλληλος εἰς τὸ νά βάλλη, νά έκσφενδονίεω τορηλλας: τορηλλοδητικός σωλήν || τορηλλοδητικὸς σταθμός παρακίτος έγκατάστασις διά τήν δοκιμαστικὴν έκσφενδονισμ. τορηλλῶν.

τορηλλοδόλον [τῶ] νεώτ. τὸ τορηλλικόν βλλ.ιι.

τορηλλοσιθής-ούς-ές νεώτ. ὁ έχων σχήμα τορηλλίης, ἀτρακτοειδής.

τορηλλοθετίς-ιδος [ή] νεώτ. ναυκλαστροβέτις, ναρκοβέτις βλλ.

τορηλλομηχανικός [ό] νεώτ. τορηλλιτή βλλ.2.

τορηλλοπλόιον [τῶ] νεώτ. πολεμικόν ἀεροπλάνον ὀπισμιόν διά μέσ. αὐτοκίνητου τορηλλίης, ήν φέρει έξηρητημένην διά ζώνης και ήν ἀφήνει νά πέσει κατά τήν στιγμήν προσβολής.

τορηλλοσωλήν-ήνος [ό] νεώτ. κυλινδρικός γαλιθίνιος σωλήν ἐν ᾧ παραμένει ή τορηλλίη ἐν ὄσοφασει και δι' οὐ ένεργεῖται ή έκσφενδόνισις ταύτης εἰτε διά γομώσεως πυριτίδος εἰτε διά περικεμένου ἀέρος, ἄ. τορηλλοθηλικός σωλήν.

τορηλλοφρόν [τῶ] νεώτ. βοηθητικὸν πλοίαριον τὸ ἐν πολεμικῷ ναυτικῷ, φέρον τορηλλός διὰ τὸν έξοπλισμὸν τῶν τορηλλικῶν.

τορητόνιος βαθμής [ή] νεώτ. γεωλ. ή τετάρτη ἐκ τῶν έξ βαθμίδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ή μετέκαινος ὀσοδιπλασις τῆς τριτογενούς διοπλασισεως τοῦ καινοζωϊκού ἀθροίσματος στρωμάτων.

τόρτα [ή] [ιταλ.] ὄμ. κηροπλγιον έκκλησίας.

τόρτυρα ἴσα. ἐτῶν κεραμίων προμηκής πυθμής [ιταλ. έσφ. ἀντί γόργυραι].

τορτυρόμενος ἴσα. ἐπιφρόνιστος.

τορνευτός-ή-όν πᾶσ. δ. τ. τοῦ τορνευτός βλλ.

τορνή [ή] μέγα μαγειρικὸν κοχλιάριον χρησιμεῖον πρὸς ἀνοτάρξιην τῶν ἐν τῇ χύτρα μαγειρευομένων, κουτάλι, ξυλοκουτάλι: Σώφρ.10, Άριστοφ. Ίππ.984, αὐτ.Όρν.78 έτρουος δ' ἐπιθυμει, δει τορνήν και χύτρας, Πλάτ. Ίππ.Μ.290D χρυσή ταρνή ή σικίνη' 2) ἴσα. εἰσπόμες τις.

τορνητής-ή-όν μγν. ἀναίτορογόμενος, ἀνακαταμμένος: Κορθ.Αὔρ.ΤΡ 1,1.

τορῶν ἀνατοράρσσω διά τορνή βλλ.ιι, ἀνακατῶν με τήν ξυλοκουτάλι: Άριστοφ. Ίππ.1172 έδρουνε δ' αὐθ' ή Παλλάς ή Πυλαιμάχος 2) γλωσσ. έγγλωσσ, έγγρατῶν: πρὸλ. τορνώω.

τορῶν-ᾶς τορῶν βλλ.ιι: Ίππ.Έντ.Παθ.44, Εδ-βουλ.86, Διοσκ.Εὔπορ.2,54, Διεύχ.π.Όρειδ.4,7,18 ἰάν δε διεφθορ ή τορυνάν κρείττων, Γολ.6,498.

τορῶς ἐπίρρ. όξέως, διαπεραστικά: Εὔρ.Ίων 696 τῶδε τορῶς ἐς οὐς γεγωνήσομεν' 2) μγν. σαφῶς, καθαρός: Εὔρπ.23,11 ἀλλά τορῶς ταυθ' Ίσθι, ΑΙοχ.Πρ.904 τορῶς τέκμυρον, Εὔρ.Ρήσ.77 οἴκ Ίσθην τορῶς: 3) προθύμως: Άριστοφ.Βάτρ.1102, Πλάτ.Όσειρ.175B τορῶς τε και όξέως διακονεῖν, Λουκ.Ανάχ.2, Αλλ.Ζ1,143.

τός ἄρθρ. Έπίγρ. κρητ. κ. θηρ. τ. τοῦ τοῦς, αἰτ. πληθ. ἄρα, τοῦ ἄρθρ. ὁ βλλ.

τός-τή-τό ἀντων. ὄμ. συντετμημ. κ. έγκλινομ. ν. τής ἄντων. αὐτός βλλ.: τοῦ εἶπα τὸ και τ. -τός-τή-τό] κ. μων., νεώτ. κ. ὄμ. κατάληξις ρηματικῶν ἐπιθ. ὀλοκόντων τὸν παθόντα ή δυνατόν νά πάθῃ τι.

τοσαπέθ-ούς-ές μων. ὁ τόσσα έτη διαρκῶν: Εύστ.222,37 τὸν τοσαπέθ πόλεμον.

τοσάκις [τόσας] ἐπίρρ., ποι. τοσάκις [ή.Φ 268, αὐτ.Χ 197, Όδ.Ο 536, Σίμων.145] τόσας φορές, τόσων συχνά, ἐπανελημέμενος: Ποί.Σοφ.4,3,9.

τοσαπλσιων-ονος-ον μγν. ὁ τοσαυταπλσίος βλλ.: Παρφ.Άρμον.325W ὀπότερος τῶν ὄκρων τοῦ ὄμοταγέος αὐτῷ πολλαπλσιῶν έσθι.

τοσάπληγος-ον μων. ὁ τόσας πληγῶς ὑποστάς, ὁ τοσάκις πηρωθεις: Εύστ.Παν.23,7.

τοσαπλόος-ή-όν μων. τοσαυταπλόος βλλ.

τοσαρίβμος-ον σχόλ. κ. μων. ὁ τοσαυταρίβμος: Σχδλ.Ίλ.Β 488, Κ Μανασσ.Χρον.3533.

τοσαυτάκις ἐπίρρ. τοσάκις βλλ.: Άνδοκ.4,36, Πλάτ.Φιλ.546c έκαστον τοσαυτάκις, Ξεν.ΚΠ 8,12, Αἰσχ.Που.237b,32, Άριστοφ.Λόγ.12,141.

τοσαυταγρία [ή] μων. τόσσο ὄμοιο ἄνδρες: Κ Μανασσ.Χρον.3545.

τοσαυταπλσίος-α-ον μγν. ὁ τοσάκις πολλαπλσίος, ὁ τοσάκις πλειότερος ή μεγαλύτερος, ὁ τόσας φορές περιέχων ἐν έαυτῷ τι' ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἀναφ. ὄσαπλσίος βλλ.: Άριστοφ.Πρ.917b,23, αὐτ.929b,14 || 2) ὁ έξ ίσων πολλαπλσίος ὡς, ὄσον.: Άρμν.Σφαις' οὐκ.1,2,Εὐκλ.5,1.

τοσαυταπλσιων-ονος-ον μγν. ὁ τοσαυταπλσίος βλλ.: Άρμν.Ίσορρ.1,6, Θέων Σ 76η.

τοσαυτάριμος-ον μιν. ὁ τοσαυτάριμος βλλ.: Εὐστ.Πον.334,16, Νικ.Χων.385Α τοσαυτάριμων δὲ ὑποζυγίων Ἰνπνάσας.

τοσαυταχός ἔπιρρ. κ. μιν. κατὰ τόσους τρῶνας· Ἄριστ.ΑΠρ.48b,3, αὐτ.Μεταφ.102z,11, Θεόδωρ ΦΙ 8,7,5, Διον.Ἀλ.Λυσ.14, Ἄλεξ.Ἀφρ.Τοπ.61,13.

τοσκανόν ἔπιρρ. μτγν. σήμερον· Βίων Ι97.

τοσκανικός-ή-ον νεός. ὁ τῆς Τσokάνης ἡ τῶν Τσokανῶν· τοσκανική διδασκαλία.

τόσον ἄντων. ὄρκ. κ. κυρ. αἰτ.ἀρα.πληθ.τοῦ θου.

τόσος-η-ο(ν) ἄντων. κ. μιν. νεός, κ. δημ., ἐπ.τόσος (ἴλ.Α 213) δεικτ. ἄντων. συσχετική τῆ ἀναφορ. ὅσος βλλ. κ.τῆ ἐρωτημ.πλάσιος βλλ.,ὡς δεικτ. ἄντων. μ. π. ποι., π. δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. εἶναι ἐν χρ. αἰ ἄντων. τοσόσδε, τοσοῦτος βλλ., πλὴν τῆς αἰτ. τοσοῦ οὗδ, τόσον ἐν ἔπιρρ. χρ. αἰτ. μείγθους, ὄγκου, ἀποστάσεως ἢ ποσότητος. τοιούτους τις κατὰ τὸ μέγεθος, τὸ ποσόν, τὸ πλῆθος, τὴν διάρκειαν ἢ τὴν ἔντασιν, ὁ τόσον μέγας, τόσον πολὺς, ἐπὶ χρόνῳ, ὁ τόσον μακρὸς, ἐπὶ ἀριθμῷ, τὸ πλῆθ. αἰ τόσον πολλοί, ἐπὶ ἡχοῦ, ὁ τόσον ἰσχυρὸς, τόσον βροντήδης· ἴλ.Β 528 οὐ τὶ τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴτας, αὐτ.Ρ 410, Ἡσιόδ.,Ἐργ.680, -τόσην ἐπιφάνειαν ἔχει τὸ ἀικόνηδον, -τόσα χρήματα ἔλαβε, -τόσας μέρας βὰ λείψω, ὄχι περισσώτερες, -τόση θερμοκρασία· ἴ δημ. ἄλλοις τόσος διπλάσιος, ἐπὶ ποσοῦ, μεγέθους, ὄγκων, ὄριθμῷ κττ. κ. φρ. δὲν τοὺς φοβοῦμαι ἢ ὅς εἶναι τόσον ἢ ἄλλοι τόσοι· ἴ σπον. συσχετ. πρὸς ἀνοφορ. ἔπιρρ. ἢ μῶρ.: Αἰσχ.,Ἀγ.866 καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύχχανον ἀνὴρ ὄδ· ἴ συχη. ἀπολ. ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὴ προηγούμενης γνωστῶν, τόσον μέγας, τόσος πολὺς, ὅς εἶναι γνωστῶν· ἴλ.Ι 546, αὐτ.Φ 321 τόσσην αἰ ὄσων καθύπερθε καλύψω· ἴ ἢ εἰς τὴ γνωστῶν μέγεθος μὴ κρὸν ἢ μέγα ἀναλόγως τῶν συμφραζομένων, τόσον ὄλιγος ἢ τόσον πολὺς· Ὀδ.Ξ 100, αὐτ.Χ 144, Ἡσιόδ.,Ἰ 705· ἴ δημ. ἀπολ. ἐν φρ. εἶναι τόσος -τόσο ἴτοι ἔχει ἴσον περίπου μέγεθος πρὸς τὸ ἴ· ἐμοῦ δεικνυόμενον εἴτε μέγα εἴτε μικρὸν τὸ κῶδρον ποῦ ἀγόρασα εἶναι τόσο· ἴ ὄρ. τόσος δὲ πολὺ μικρὸς ἢ βραχύς ἢ ὄλιγος, τοσοῦλης· μιά γυναῖκα τόση δὲ -νοῦ ὄωσα τόσο δὲ φωμί· ἴ κ. μτ. ἀριθμητικῶν ἔπιρρ.: ἴλ.Α 213 τρίς τόσσα ὄωρα, αὐτ.Ι 379, αὐτ.Φ 80, αὐτ.Ω 686, Ἡσιόδ.,Ἐργ. 711 δῖς τόσα τείνυσθαι, Θεόγν.1070 δῖς τόσων (κακῶν), Σοφ.ΑΓ.277 θῖς τὸς· ἔξ ὄπλων κακῶ, Ἄλεξ. 187,1 τόσαι τρίς· 2) νεώτ. κ. δημ. εἰς ἀναπόδοσιν τοῦ ὅσου βλλ., ἀκριβῶς ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος, ποσότητα, διάρκειαν, ἢ ἔντασιν· ὄσον τὸ μῖκος καὶ τὸ πλάτος, -ὄσα ἐξήτησε, τόσα καὶ ἔλαβε· ἴ κ. μτ. τοῦ ἄλλος· ὄση ζῆστη εἶχμα χτές, ἄλλη τόση βὰ κῆμα καὶ σήμερα· 3) ὄμ. μέχρι τοιούτου βαθμοῦ μέγας ἢ πολὺς τοσοῦτος· εἶχα τόση λαχάρτα βὰ τὸν ἴδω, -ποτὲ δὲν εἶχε μαζευτὴ τόσος κόσμος, -εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ ἐφυγε, -τόσος ξεπεσοῦν-ἴταν τόσος ὁ θυμὸς τῶσ, ποῦ δὲν ἔλεγε τὶ ἔλεγε· ἴ νεώτ. κ. δημ. τόσος μόνος[μ] εἰς τοιούτον βαθμόν, τοσοῦτον μικρὸς ἢ ὄλιγος· τόσο μόνον ἴταν τὸ ἐνδιαφέρον σου· ἴ τόσος καὶ τόσος ἴ πάρα πολὺς· τόσους καὶ τόσους ἔχει γιναφρέσι, -τόσα καὶ τόσα ἴπαθε καὶ μυαλό δὲν ἔβαλε· 4) δημ. μετ' ἀριθμητικῶν τίθεται πρὸς ὄλιγων μικρῶν ἐπὶ πλεον. συμπληρωματικῶ ἀριθμῷ, ὄν ὁ ὄλιγὸν παραλείπει ἢ δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ καθορίσῃ· στά χίλια ὄχτακόσθα τριάντα τόσα ἴησι μετὰ τὸ 1830 ὄλλα καὶ πρὸ τοῦ 1840, -ἔχει διακόσια τόσα πρόβαρα (ὄνω τῶν 2001, -ἐκέφρισε τρίς χιλιάδες τόσος δραχμῶν 13000 καὶ πλεόν· 5) σπάν. ποι. ἀνηθ. ὄσος βλλ.: Πίνδ.Ν 4,5 οὐδέ θερμοῦν ὄδωρ τόσον γε μαλθακά τέγγει γυῖα, Καλλ.,Ἀπόλλ.

94· 6) κνεώτ. ἢ ὄστ. τόσω ὡς ἔπιρρ. ἐπιτατικῶν μτ. συγκριτικῶν· Θεουκ.4,28, αὐτ.Β,24 ὄσω ἐπὶ τὸ μέζον, - -τόσω ἐχρηώτερον, Πλάτ.Νόμ.665B, αὐτ.900B, Θεουκ.1,37, -τόσω μάλλον -μείζων· 7) π. ὄμ. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. τόσον κ. τόσων ἐν ἔπιρρ. χρ. ὡς προσδιορ. ρ. κ. ἔπιρρ. τόσον πολὺ· ἴλ.Γ 12 τόσσην τις τ' ἐπιλέσθαι, ὄσον τ' ἐπὶ λῶαν ἴσων, αὐτ.Ζ 450, αὐτ.Χ 424, αὐτ.Δ 130 συχη. ἀπολ.: ἴλ.Υ 178, Ὀδ.Δ 371, αὐτ.Ο 405,αὐτ.Φ 372, Ἡσιόδ.,Ἐργ.660 τόσσην - - πείρησαι, Αἰσχ.,Ἀγ.140, αὐτ.Εὐμ.876, Λυσ. ἐν Πλάτ., Πλάτ.Φαίδρ.271D· 8) νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἢ αἰτ. τόσο[ν] ἐν ἔπιρρ. χρ. σημαίνουσα διοριστόν, ὣς ὄρισμένον τὴ σημαῖον· τὸ θέλω νὰ εἶναι τόσο φηλό - ἄλιγα - γρηγόρη - ζεστό, -τόσο φτάνει τὸ μυαλό του· 9) ὄμ. σημαίνει συγκρίσιν, ἀκριβῶς ὄσον καὶ ὄλλο τ, ἐξ ἴσου· ἐπληρώθηκε τόσο ὄσο τοῦ ὄξεζε, -τόσον ὄ εἰς ὄσον καὶ ὄ ἄλλος· 10) ὄμ. σημαίνει ἔντασιν, μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, πάρα πολὺ· εἶναι τόσον καλὸς, -ἀποθώμια τόσο τὴν συντροφιά σου, -γιατὶ εἶσαι τόσο λυπημένος κ. δὲν εἶναι τόσο φτωχός (δὲν εἶσαι πολὺ)· ἴ κ. μετὰ τοῦ καὶ ὡς μετριαστικῷ· δὲν εἶναι καὶ τόσο περιφρονημα, -ὄχι καὶ τόσο ἐπιτριώσ· 11) ὄμ. μετὰ συγκριτικῶν σημαίνει ἐπίστασιν, ἐπὶ πλεόν, ἀκόμη περισσώτερον· τόσο τὸ χειρότερον, -τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα· 12) ἐκ τοσοῦ ἀπὸ τοσοῦτον χρόνον· ἴρ.5,88 ἐκ [τε] τόσου κατ' ἐπὶν τὴν Ἀθηνάϊων περόνας ἐπὶ καὶ ἐς ἐμὲ ὄφερον, αὐτ.6, 84· ἴ ἐς τόσον εἰς τοσοῦτον χρόνον· ἴπν.Πυν. 2,133 ὄκόταν ἐς τόσον προφαῖ τοῦ χρόνου... πρότερον ἢ ἐς τόσον ὄφικεσθαι· 13) εἰς τόσον τόσον πολὺ· ἴ ἔπιρρ.Κνίδου εἰς τόσον ὄδεισασ· 14) μτγν. τόσση[ν] = μόνον· Ὀπν.Κυν.2,183, Πλάτ., 15) δημ. ἐν συσχεφ. μετὰ τοῦ ὄς σχηματίζει σύνδ. ἐναντιωματικόν, τὸν ὄτῆσος βλλ.

τοσόσδε-ἴδε-ὄνδε ἄντων, ἐπ. τοσοῦδὲ, τόσος βλλ., μτ. ἰσχυροτέρως δεκτικῆς σημ. ὡς κ. τὸ τοσοῦτος βλλ. ὄ ὄμ. ἔχει κ.τὸν κοινὸν κ.τὸν ἐπὶκόν τ, ὄλλ' οὐχὶ τόσον συχη. ὄσον τὸ τῶσσησ, ἐνὸς π. Ἄττ. τὸ τοσόσδε ἢ τοσοῦτος εἶναι αἰ συνήθειες τ, ὄ. αἰ δευτέρου εἶναι συχη. π. πεζογράφου π. ἐπ. τὸ τοσόσδε κ. τοσόσδε συνάπτουσι· ἴλ.Β 120 μῶφ ὄβτω ταιῶνδε τοσοῦνδε τε λαόν Ἀχαιῶν, Ὀδ.Ε 100, ἴρ.Ι,13, Πλάτ.Πολ.457B τοσοῦνδε μνησὶ χάρισαι μοι, αὐτ.330D ἀλλά μοι εἰς τοσοῦνδε εἰπέ· ἴ κ. ἐνάθρρ.· αὐτ.Νόμ.672B τὸ δὲ τοσοῦνδε ὄϊδα ὄτι· ἴ μτ. ἀπαρφ. τελετ.: Ὀδ.Γ 205 τοσσήνδε βελι δύναμιν περιεβεν τελοσσαι μνησῆσρας· ἴ κ. μτ. τοῦ συσχετικῶ ἀνοφορ. ὄσος· ἴλ.Ξ 94, αὐτ.Σ 430· ἴ τοσοῖδε ὄντες μόνον τόσοι, δηλ. τοῖσιν ὄλιγοι· Σεν.Ἀν.2,4· ἴ ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. ταισιῶνδε ὡς ἔπιρρ. τοσοῦτον, τόσον· ἴλ.Χ 41, Ὀδ.Φ 253, Αἰσχ.,Ἐπ.772, Σοφ. ΑΓ.1335, αὐτ.ἴλ.403· ἴ ἐπὶ χρόνου, τρῶσσητον μακρῶς· Αἰσχ.,Ἀγ.860 τοσοῦνδ' ὄσον περ ὄντος ἴην ὄν' ἴλιψ· 2) ὄς ὄσα, τὸ οὐδ. μτ. γενικ. τόσον μέρος· Σοφ.,ἴλ.961 εἰς τοσοῦνδε τοῦ χρόνου· 3) ὄμ. ὄς ὄσα, ἢ ποσότης· Ἄριστ.Φυσ.224b,ο.

τοσοσδῖ-ἴδῖ-ὄνδῖ ἄντων. τοσοῦτοτῖ βλλ.: Ἄλεξ.Ι.611· ἴ κ. ἐν μοθρηματικῇ ἀποδείξει· Πλάτ. Μέν.83D, Ἄριστ.Οὐρ.276δ, 2 τοσοῦδῖ μῆκος ἢ τ·

τοσουτοπλάσιος-ον μτγν. ὁ τῶσάκις μέγος· ἴδουβ.Νικ.97P.

τοσουτος αυτη-ουτο(ν) αντων κ. μον. κ. νεωτ., επ. τοσουτος, οιολ. τοσαυτοι, επιπατ. του τοσοο, τοσον μεγος η τοσον πολυς ιδ' Ομορει τον τε κοινον κ. τον επ. τ., ολλα συνωτ. τον τε, τοσας η τοσους, ενω η. τραγ., πλην του Ευρ., ο ειναι ο συνιθησ κ. η. πεδ. ο επικροτων το ουδ. τοσοτων, επ. κ. νεωτ., απανθ η 'Ιλ.Ψ 476, 'Οδ. Σ 99, Αισχ. Πρ. 621, Σοφ. ΟΤ 771, Πλάτ. Πρωτ. 314B άλλα κ. τοσοτου : Πινδ. 1.235, Θουκ 7.59, Λυσ. 3.34, Φιλιδ. Οργ. 47W, αυτ. Ρητ. 1.2068, Διδ. Σ 14.23, 'Αριστοτ. Αθ. 361(181)1001, συγν. συσχετίζεται με το αναφορ. δασος : Σοφ. Φιλ. 1076 χρονον τοσοτων, εις δασον., Πλάτ. Πολ. 330B κ. μτ. του οδασος : αυτ. Συμν. 214A κ. μτ. του οδσς : 'Ηρ. 7.49 κ. μτ. του επιρρ. ως : 'Οδ. Φ 402 || κ. μτ. του ωσπε : Ξεν. Κυν. 1.9 νεωτ. ονολ. τοσοτουσ ογκος, τοσαυτη αποσπαισι - ενοαιδεια, - τοσοτο πληθος || συγν. εν τη αυτη ακριβοσ σημ. μτ. του τοσοουδε βλλ. : 'Οδ. Σ 99' || επι προσ., τοσας μεγος, τοσον υφελος : 'Ιλ. 1485 κα σε τοσοτων εθηκα' || ομ. τοσον μεγος το οξίωμα, την δεξιοτητα η τον χαρκτηρα : Σοφ. Τρ. 1140 κα τις τοσοτουσ φαρμακεις Τραχηνων κ, Πλάτ. Συμν. 177C, αυτ. Α., Απομν. 1.4, 18' || κτ. πληθ. τοσοι : 'Ιλ. Β 328 ως ημεισ τοσοουτ' ετασ πολεμφομεν, 'Οδ Ν 258' || κ. νεωτ. η λ. επεχουσης θεσιν διορ. συγν. κ. αυτ. : 'Ηρ. 7, 103 μεγαθα τοσοτου, Ξεν. Αν. 3.57, 'Αριστλ. Πολιτ. 1283b, 12 τοσοτου το πληθος, Πλουτ. Αρωτ. 50, -τοσοτουσ - το φθος την Εκκτισιν - το μεγαθος κ. μτ. γενικ. : Πλουτ. Κατ. Νεωτ. 69 ιδ. ανωγν. κ. μτ. επιρραβ. διορ. : Λουκ. Αλξ. 1 τοσοτουσ εν κηκλι ιδ. ανωγν. εις κηκλιαν κ. μτ. αριθμητικων επιρρ. : Θουκ 6.37 δις τοσοτων, Πλάτ Πολ. 330B' || κ. μτ. αντων. ετερον τοσοτων ολλο τοσον : 'Ηρ. 2.149' || ετεροι η αλλοι τοσοτουι αλλοι τοσοι : 'Ανδοκ. 3.7, Ξεν. Έλλ. 4.1, 21' || τατομαι τοσοτουσ εις τοσον ολιγον βαθος : αυτ. ΚΠ 6.3, 22, 'Ισοκρ. 9.29' || νεωτ. φρ. επιρρ. εις - κατα - επι τοσοτου(ν) τοσον πολυ, τοσοτων' || μεχρι τοσοτου μεχρι τοσον μεγαλου βαθμου' || εν τοσοτη εν τω μεταξω, ωσοτοσο' 2) το ουδ. τοσοτο ως οσα τοσον μεγαλη πασθησ, τοσον πολυ : 'Οδ Φ 402 τοσοτουον οηλησος Σοφ. ΟΤ 836, αυτ. ΟΚ 790, αυτ. ΑΙ. 748, αυτ. 441' || συγν. αναφερομενον προς τι ηγομενον, κτ. πληθ. : 'Ηρ. 3.113 τοσαυτα., εληρθωσ, Αισχ. Περσ. 372, αυτ. Πρ. 621, αυτ. Αγ. 680' || συγν. μτ. πρβσ. δινα τοσοτου εις τοσον μικραν αποστασιν, τοσον εγγυς : 'Ηρ. 3.113, αυτ. 6.134, Σοφ. ΟΤ 771, αυτ. ΟΚ 748, 'Αριστφ. Νεφ. 832, Αισχ. Απολ. 25B' || εκ τοσοτου τοσον μακροθεν : Ξεν. Έλλ. 4.4, 16' || εν τοσοτη εν τω μεταξω, ωσοτοσο : 'Αριστφ. Ίππ. 420, Θουκ. 6.64' || επι-κατα τοσοτου(ν) : Λυσ. 31.8, Πλάτ. Παρμ. 129A' || μεχρι τοσοτου μεχρι τοσοτου σημειου : Θουκ. 1.90' || ομ. κ. παρα τοσοτουσ : αυτ. 3.49 παρα τοσοτουσ ελαθεισ κινδυνου' 3) κ. νεωτ. αυτ. του ουδ. ως επιρρ. τοσον πολυ : 'Οδ. Ο 203 η τοσοτουσ., η εις μασον, Θουκ. 3.49 κ. κτ. πληθ. : αυτ. 2.1 τοσοτουσ μαχεσται δασ αναγκασονται, Πλάτ. Αλκ. 1, 108A κ. μτ. επιθ. : 'Ιλ. Ψ 476 νεωτατος τοσοτων, Λυσ. 2.16 τοσοτων εκτυχηστεροι, Σωρ. Βι. Ίππ. 8 τοσοτων φιλλαλην' || κ. νεωτ. η δοτ. τοσοτη μτ. παραθετ. ως επιρρ. επιπατικων : 'Ηρ. 7.49 τοσοτουσ το γινετατοπομικωτερησ δομ αν πραβιουσ, Πλάτ. Πολ. 576B, Ξεν. Έλλ. 4.8, 4. - τοσοτουσ μαλλον κ. μτ. λ. αι οπισαι έχουν παραθετικη εν : αυτ. 3.1, 10 τοσοτωμ διεσφρεν ωσπε., αυτ. Αν. 1.5, 9.

τοσοτουσι αυτη-ουτου(ν) αντων. αυτ. τ. του τοσοτουσ βλλ. μτ. Ισχυροτερας Δεικτικησ σημ. : 'Αριστφ. Πλ. 427 οθ γαρ αν τοσοτουσι ανεκραγεις η μιν ουδεν ηδικημενη, Πλάτ. Ίππ. Μ 292C.

τοσσαις οιολ. τ. του τοσασα, μητ. άορ. άγνωστου ενεπατοσ, τυχηνω : Πινδ. 3.27 εν δ' άρα μηλοδοκω Πιθωνι τοσσαισι διεν ναου βασιλευσ' || τοσσαισ άορφ. άορ. του ρ. τουσ : αυτ. άπ. 22 τοσσαισ καλων.

τοσακι επιρρ. εν. του τοσακίς βλλ. **τοσασι**ος-η-ον μητν. εν. τ. του τοσασ βλλ. τοσον μεγος, τοσον θαυμασιος : Βαδρ. ΑΠ 9, 425 φεω, απο τοσασιου καλλεασ επιμ κόνις, Ανδρ. ρμ. η. φιλ. 14, 41' || το ουδ. ως οσα. τοσον μεγαλη εκτασις : Διον. Περ. 363 τοσασιον ναιονος' 2) τοσασιουσι 3) ως οσα, τοσον πολλοι ανθρωποι : ΑΠ 7, 56' 3) τοσον μακροσ, εκτεταμενος : 'Απολλ. Ρ 4, 962 τοσασιον μογεσικον επι χρονον.

τοσασησ αντων. μητν. δωρ τ. του τοσοτουσ : Θεοκρ. 1.54 μελεται δε αι οδ τε τι η πηρας ουτε φητων τοσασηων, δσον περι πλεγμα τι γαθει. **τοσασος**-η-ον αντων. εν. τ. του τοσοσ βλλ. **τοσασοςδε**-ηδε-ανδε αντων. εν. τ. του τοσοουδε. **τοσοουτος**-αυτη-ουτο(ν) εν. τ. του τοσοτουσ. **τοσασ** επιρρ. που τοσον βλλ. : Ευρ. 'Ηλ. 1092 δις τοσασ εμπ κτεινας αδελφωσ, αυτ. Μήδ. 1194. **τοσανωσ** ιδι νεωτ. ζωολ. γενος πτηνων καλοβαπων εκ των σκολοπακιων.

τοτε επιρρ. κ. μον., νεωτ. κ. δημ., δωρ. τ. κ. β. Πινδ. Ο 6, 66, Θεοκρ. 7, 1541, αιολ. τοτδ 'Αλκ. 'Οζορρ. 1789 απ. Πι2, μον. δημ. τοτες 'Ερωτοτρ. 1, 21), δημ. (ε)τοτες κ. (ε)τοτες συσχετ. προς τα ποτε, δεσ, οπατε, κατ' εκεινω το χρονικον σημειον, κατ' εκεινω τον χρονον, κατ' εκεινη την εποχη, επι χρονικω σημειου του πορεθθητος εκ ανταποδουσ του δεσ κ. κτ. ανθιθ. προς το νυν, τωρα : 'Ιλ. Ο 724 αλλ' ει δ' άρα τοτε βλαπτε φερωσ., Ζευσ., νυν αυτος επιροτωνει, Αισχ. Αγ. 799, Σοφ. 'Ηλ. 676, Ευρ. Μήδ. 1402 νυν σφε προσουδασ, τοτ' απωσμενος, αυτ. 1202, αυτ. ΑΙ. 46, 'Αριστφ. Λυσ. 1023, αυτ. Θεουμ. 13, αυτ. Πλ. 1117, Πλάτ. Φαιδρ. 251B Ιδουσα κα εποχεταισμενην Τηρον ελασε μεν τα τοτε συμπεραγμενα, 'Ηρακλειτ. Αλληγ. Ομ. 451, Πλουτ. 'ΗΒ. 786F εκ των τοτε χρονων, Τζις Χιλ. 10, 415 αλλα ταυτι μεν ύστερα, τω τοτε δε δ' Κάδμος, Γεωργ. Ακροη. 99Α, Νικ. Χων. Χρον. 221Α, 'Ερωτοτρ. χ. 1069, αυτ. 1386 κ. οι αντρεφωμενοι ησαντε τοτεσ χρονωσ, αυτ. Πολιτ. - δεν τον ειδα απο τοτε, - τοτες παυ ηθανε ο πατερας ταυ' κ. μτ. γενικ. : Θουκ. 7.31 τοτε του χειμωνος' || ομ. κ. επι χρονικω σημειου του μελλοντος : 'Ιλ. Α 100 τοτε κεν μιν Ιλασασμενοι πεπιθωμεν, αυτ. Δ 182, Σοφ. ΟΤ 1517 λεξεισ κα τοτε εισομαι' || συγν. μτ. ενάρθρ. οσα, η δ. λ. λαμβανουμενης ως οσα : 'Ιλ. 1.559, Πινδ. 1.3141, 271451 οι τ' εδοντεσ αιδουσι, 'Ηρ. 1.20 τοτε τυραννευων, αυτ. 8.8, Αισχ. Αγ. 73 η τοτε άρωγη, Σοφ. 'Ηλ. 1134 τη τ' οθ' ημερα, Θουκ. 1.92, Πλάτ. Κριτ. 1101), αυτ. 111B εν τω τοτε χρονω, αυτ. Πολιτ. 270B, αυτ. Νόμ. 740C εις τον τοτε χρονον, Κδ Περτ. 2, 36 || τοτε κοσμος, - ο τοτε προϊσταμενος' 2) σπαν. ευθός εος, ευθός τοτε : Δημ. 715 κα τοτε τοτε χρονους αναμεινασα τοεσ εκ των νωμων' 3) η. τραγ. κ. 'Αττ. ομ. επι άορ. σημ. κατω ταουσ χρονους εκεινωσ, προτερον : Σοφ. 'Ηλ. 907 κα νυν θ' ομοιωσ κα τοτ' εξησισταται, αυτ. Αντ. 391, αυτ. ΑΙ. 650, 'Αριστφ. Πλ. 117, αυτ. Λυσ. 1023, Πλάτ. Θεαιτ. 157Α ο δ' η και τοτε ελεγουμεν' || τοτ' η τοτε κατ' τινα χρονον η περιστασιον : Αισχ. Αγ. 766 τ' οθ' η τ' οθ', δεσ το κυριον μολη, Ευρ. Ανδρ. 853 συμφοραι., - βροστοισ η τ' οθ' ηλθον η τοτε' 4) συνημμενον μ. ά. ομ., ολον κα τοτε, δεσ το και ειναι επισημικον, άνομο κα τοτε η εν άρ. προτ. αηλδωσ συμπληκτικων : 'Ιλ. Π 691 ος αι και τοτε θυμων ενι σθηθεσιν ανηκεν, 'Ησιοδ. 'Εργ. 536' || και τοτε δε : 'Ιλ. Α 92, 'Οδ

Θ 299- || ὄμ. κ. τὸτ' ἐπειτα: 'Ιλ.Α 426, αὐτ.Φ 40- || ὄμ. δὴ τότε: 'Ἡσιόδ.'Εργ.417, Πίνδ.Ο 3,25, Αἰσχ.Ἐπιτ 214' || κ. τότε δὴ γὰρ: 'Ὀδ.Ι 52' || τότε γὰρ: 'Ἰλ.Γ 224, 'Ὀδ.Μ 250- || κ. δὴ τότε γὰρ: αὐτ. Ο 228: ' || τότε δ' ἤδη τότε πλέουσι: 'Ιλ.Β 699' || ἄλλα τὸτ' ἤδη τότε ἐπὶ τέλους: 'Ἡσιόδ.'Εργ. 588, Αυσ.12,66' || ἐπινοαυοῦσθαι μετ' ἐμφάσεως: Σοφ.'Αντ.1273 τὸτ' ἄρα τότε, Δημ.241 τὸ δὲ δὴ τότε: Σ) εἰς τότε ἕως τότε, ἕως αὐτοῦ τοῦ χρονικοῦ σημείου, μετ. μέλλ.: Πλάτ.Νόμ.830B' || μετν. κ. νεώτ. ἐκ τότε ἡ ἔκτοτε ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἀπὸ τότε: Πλούτ.Καῖσ.48, 'Αρρ.'Αν. 1,26,4' || μετν. νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἀπὸ τότε: Πά.Ψαλμ.9,2193,2, Κδ Ματθ.4,17 ἀπὸ τότε ἄρξατο ὁ 'Ἰησοῦς κηρῦσσειν' || θ) ἐν ἀποδόσει, ὁπότε ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ δτε: Σοφ.ΟΚ 778 τότε δωροίθ', δτ' οὐδὲ ἡ χάρις χάριν φέρει: || κ. πρὸς τὸ δταν: Αἰσχ.'Αγ.971 δταν δὲ τεύχη Ζεῦς ὀλοντο, τότε ἤδη φύγος' || κ. πρὸς τὸ ὁπότε: 'Ιλ.Π 244, 'Ὀδ.Ψ 257' || κ. πρὸς τὸ ὁπότε κεν ἡ ἀπότ' ἄν δὴ: 'Ιλ.1702,αὐτ.Φ 341' || κ. πρὸς τὸ ἀλλ' ὅτε δὴ: αὐτ.451' || κ. πρὸς τὸ εἰ: αὐτ.Δ 36' || κ. πρὸς τὸ ἐπει κ. αὐτ.Α 192' κ.πρὸς τὸ ἡνικά: Σοφ.Α1,773' κ. μετ. τε: Δημ.33' || συνην. συνάπτεται κ. μετ. ἂ μοριων, ὁλον δὴ τότε μετὸ τὸ ἦμος: 'Ιλ.Α 476' || μετ. τὸ αὐτὰρ ἐπεὶ: αὐτ. Μ 17' || κ. μετ. τὸ ὁπότε κεν: 'Ὀδ.Κ 294' || και τότε δὴ μετὰ τὸ ἦμος: 'Ιλ.Θ 69, 'Ὀδ.Ι 59' || κ. μετ. τὸ ἀλλ' ὅτε δὴ: 'Ιλ.Χ 209, 'Ὀδ.Δ 461' || κ. τὸ δὴ ῥα τότε μετὰ τὸ εὐτ' ἄν: 'Ἡσιόδ.'Εργ. 565' || κ. τὸτ' ἐπειτα μετὰ τὸ αὐτὰρ ἐπὶ ἄν δὴ: αὐτ.616' || και τὸτ' ἐπειτα μετὰ τὸ ἦμος: 'Ιλ.Α 478' || γ) μετν. ὅτε βλλ.: Νικ.'Αλεξ.422, αὐτ.595' || κ. δημ. ὡς συμπερασματικόν, ἐν τοιοῦτῃ περιπτώσει, ἂν ἔχη οὕτω: Πλάτ.Πολ.334C ἄλλ' ὁμως δίκαιον τότε ταῦταις, τοῦς μὲν πονηροὺς ὠφελεῖν, τοῦς δὲ ἀγαθοὺς βλάπτειν, ἀφοῦ δὲν τὸ 'νε αὐτοῦ, τότε ποῖός τὸ εἶπε, - τότε νὰ φύγω, - δὲν ἔχω κρασί. - Τότε φέρε οὐτό.

τοτά [ἐκ τοῦ τότε διὰ μεταβολῆς τοῦ τονισμοῦ] πρβλ. ὅτε - ὅτε] ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐπίοτε βλλ., ὁθ. τατὲ μὲν . . . , τοτὲ δὲ ποτὲ μὲν . . . , ποτὲ δὲ . . . ἀλλοτὲ μὲν . . . , ὄλλοτε δέ: 'Ὀδ.Ω 447, Αἰσχ.'Αγ.100 ἡ νῦν τοτὲ μὲν κακῶφρων τέλειθε, τοτὲ δ' ἐκ θεσιῶν ἀγανθὶ σαίνουσα, Σοφ.ΟΚ 1745, 'Αριστοφ.'Ἰνπ.540, Πλάτ.Πολιτ.270A' || κ. τοτὲ μὲν . . . ἀλλοτε δά: αὐτ.Φαῖδρ.237B, Ποιητ.ἡ.Ἑξ. 'Απομν. 1,2,20' || κ. τοτὲ μὲν . . . αἰθις δέ: Πλάτ.Γοργ. 491D τατὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ βούληται ἀδικον' || τὸ τοτὲ μὲν παρολιπεται ἐν τῇ πρώτῃ φρ.: 'Ιλ.Α 63 ὁλος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλίος ἀσπὴρ παφαινώων, τοτὲ δ' αὐτὶς ἔδου νεφέα σκιδόντα, Πλάτ.Φοῖβ.116A, αὐτ.Θεαίτ.192B'

τοτάρ [τῶ] [ἐρυθρόδ.] Ἀμερικαν.] νεώτ. κ. δημ. κ. τότεμ ἀντικείμενον, συνήθως ζῶον, φυτόν ἢ φυσικόν φαινόμενον, θεωρούμενον κατὰ πρόληψιν ὅτι ἔχει μυστηριώδη συγγένειον μετ' ἄνθρωπον ἢ καὶ ἰδίως θεωρούμενον καὶ τριμύων ὡς γενάρχη καὶ προστάτης φυλῆς ἢ πατριᾶς.

τοτεμίσκος [ὶ] νεώτ. ἡ πιστις εἰς τὸ τοτὲμ καὶ τὸ σύνολον τῶν συναπτομένων εἰς αὐτὴν ἔθιμων.

τότενεξίς κ. τότες ἐπίρρ. χρον. μον. κ. δημ. τ. τοῦ τότε βλλ.

τοτοβριε μίμησις τῆς κραυγῆς πτηνοῦ πνος: 'Αριστοφ.'Ορν.243 τριστό, τριστό, τοτοβριε

τοτοί ἐπίρρων. σχετλ.: Αἰσχ.Πέρσ.551 Ἐξέρχης δ' ἀποτοίσειν, τοτοί,αὐτ.561 νέες δ' ἀπάλλαινα, τοτοί, ἀποτοίεθ' ἐπιφών. σχετλ.: Σοφ.Τρ.1010 ἤπαι τοῦ, τοτοί, ἢ δ' αὐθ' ἔρπει.

τοῦ ἄντων. βοιωτ. τ. τοῦ σὺ βλλ.: Κόρυμ.1

τοῦ ἄρβρ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. γενικ. ἄρα. κ. οὐδ. ἐν. τοῦ ἄρβρ. ὁ βλλ.

τουαλέτ(η) [ή] [γαλλ.] δημ. εἶδος ἐπιπλον μετὰ πρὸς καλλωπισμὸν χρειώδη' 2) ἱατρικὸν δωμάσιον, οπου ὑπάρχουν ὄλα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς ἀτομικῆς καθαριότητος, καλλωπιστήριον' 3) συνεκδ. ἀτομικὸς εὐτρεπισμός, σωματικὴ περιποίησις καὶ καλλωπισμός: θέλει μιά δολάκρη ὦρα γιὰ νὰ κἀν τὴν τουαλέττα τοῦ: 4) ἐπίσημος ἡ πολυτελής ἀμφοτέρω γυναικῶν καὶ γενικότερον γυναικεία ἐνδυμασία: τουαλέττα περιπάτου - πρωινή, - βραδινὴ τουαλέττα, - ἔχει πολλὰς τουαλέττες.

τουαλέτ(η)ρισμοί δημ. καλλωπιζομαι ἢ ἐνδύσομαι ἐπιδεικτικότερον.

τοῦβλο [τῶ] δημ. ὀπητὴ πλίνθος, ὀπητὴπλίνθος' 2) μτφ. ὀνθρωπος τελειῶς ἀμαθῆς, βλάξ.

τοῦγα βοιωτ. τ. τοῦ τύγου δωρ. τ. τοῦ σῆμα βλλ., σῦ: 'Απολλ.Δύσκ.'Αντων.55,6

τοῦγία [ή] δημ. τὸ φυτὸν θυτὰ ἡ ἀνατολική.

τοῦδολοῦ ἄττ. κτ. κράσιν ἀντὶ τοῦ ὄδοιου: 'Αριστοφ.'Ορν.1097.

τοῦγκυκλον κτ. κράσιν, τὸ ἐγκυκλον: 'Αριστοφ. Αυσ.113

τουζ(ι)μουόκι [τῶ] [τουρκ.] δημ. εἶδος περικνημίδου ἐξ ἐριούχου ὕφασματος, καλύπτον τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὀποδῆματος καὶ φθάνον πρὸς τὰ ἄνω μέρη τοῦ γόνατος.

τουκ ἄττ. κτ. κράσιν ἀντὶ τὸ ἐκ' Ἀριστοφ.'Ορν.813.

τουκάς [ὶ] δημ. ὁ. τ. τοῦ τοκάς βλλ.

τουκίθειν ἄττ. κτ. κράσιν ἀντὶ τὸ ἐκίθειν: Σοφ. ΟΚ 505 τουκίθειν ἄλαος, ὡ ξένη, τοῦδ',Εὐρ. 1κ.758.

τοῦλασσον [τῶ] κτ. κράσιν τὸ ἔλασσον:Θεογ.269.

τοῦλάχιστον κ. νεώτ. μ. ἐν ἐπίρρ. χρ., δημ. τουλάχιστο, ἄττ. κτ. κράσιν ἀντὶ τὸ ἐλάχιστον: Ἑξ. 'Αν.5,7,8' 2) νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπίρρ. κατ' ἐλάχιστον ὄριον, τὸ ὀλιγώτερον, ἂν ὄχι περισσώτερον: θά κοστίσῃ τουλάχιστο ἕκατό δραμῆς' 3) νεώτ. δημ. κ. ὡς μόριον συγκριτατικόν, ὀπωσθήποτε, κἀν, ἔστω κα: πῆμα μὲν τουλάχιστο τὸ ἀπόγειον, - νὰ εἶχε λίγο ἀπεσασμὸν τουλάχιστο.

τοῦλι [τῶ] [γρολλ.] δημ. εἶδος τὴ ὕψασματος λεπτοῦ καὶ ἐλαφροῦ ἐκ νημάτων βάρβακων ἢ μεταέξης σχηματίζονταν δικτυωτῶν πλέγμα.

τοῦλινα [ή] δημ. ναυτ. σκηνίον παρεχόμενον εἰς λέμβον, ὄπως ρυμοκόπησῃ πλοῖον.

τοῦλίνο [η-ο] δημ. ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ τοῦλι.

τοῦλιπη [ή] νεώτ., δημ. -α γένος κοσμητικῶν λειροειδῶν φητύων.

τουλουμοῖος [ῖα-ῖα] δημ. ὁ τὸ τουλουμοῖο, ὁ ἐν ἀσκόφ παροσκευαζόμενος ἡ διοτηροῦσθαι: τυρὶ τουλουμοῖο [ἰδ. τουλουμοτῆρι].

τουλομῖο [τῶ] [τουρκ.] δημ. ἀσκόφ βλλ.' || μτφ. ἐν φρ. βρέχει μετὸ τουαῦμοῖ [ἐπὶ ραγδαίως βροχῆς]' || ὄμ. φρ. τὸν ἔκαμε τουαῦμοῖ στὸ ἐξῆλο [τὸν ἔδειρε ἀνηλεῶς].

τουλουμιάζω δημ. θέτω ἐντός ἀσκοῦ, παρασκευάζω, τοποθετῶ εἰς τουλομῖο' 2) μτφ. δέρνω τινὰ ἀνηλεῶς' 3) ἀντὶ τῆς γνομαι ὡς ἀσκός, ὡς τουλομῖο φουσκῶν, πρήσκομαι.

τουλουμιασμα [τῶ] δημ. ἡ πρόξες καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τουλουμιάζω βλλ.

τουλουμοτῆρι [τῶ] δημ. τουλουμῖο βλλ. τυρὶ.

τουλομπα [ή] [τουρκ.] δημ. ἀντίλα, τρόμος' 2) εἶδος τὴ γλυκύματος.

τουλουμπατῆζης [ὶ] δημ. ὁ χειριστῆς ἀντίλας, τουλομπας βλλ.] 2) εἰδικῶτ. πυροσβέστης.

τουλοπα [ή] νεώτ. τὸλήνη βάρβακος, ἐρίου' 2) τὸλήνη πόνος, καννοῦ.

τουλοπᾶν [τῶ] δημ. εἶδος λεπτοῦ καὶ ἀραιῶς ὕφασμένου βαρβακεροῦ ὕφασματος' 2) συνεκδ. κεφαλοδέσμος, φακίδα, τοσημέρι.

τουμάνι [τῶ] δημ. ὁ. φρ. τοῦ νουμῶμ βλλ.

τούμν ἄττ. κτ. κράσιν ἀντὶ τὸ ἐμν.

τούμα [ή] δημ. καθίστημα βλλ.: **έκανε τούμα στον άερα** 2) ανεκδ. πτώσις κατακόλλησις, κουτροπόδλα· 3) μτφ. έν φρ. **κάνει τούμας** υποκλίνεται δουλοπρεπώς, καλοκεθεί εύτελώς· 4) λαοφιλής σωφρς γωμάτας, αντίθ. λούμα· πρβλ. λατ. tuher· 5) είδος τ' χαλκίμου πνευστού μουσικού όργάνου μετά κλειδών, σαξοτόρνια, σαξοτόμπα.

τούμαλιν άπτ. κτ. κρᾶσιν τῶ έμπαλιν.

τουμπαλιάζω δημ. κ τουμπαλιζώ καθίσταμαι τουμπαλιάς· 2) μτθ. παιδι τ' τουμπασιόσην, γίνουμαι ή κάμνω νά γίνω τούμπαλα· 3) ά. τ. του στομπαλιζώ βλλ.

τουμπαλιάς [ό] δημ. τῶ πτηνῶν πελεκάν.

τουμπαλιζώ δημ. ά. τουμπαλιάζω βλλ., τουμπνεύω [τό] δημ. προφ. του τούμπανου βλλ., τουμπούρλο· || φρ. τῶ κάνω τούμπανο κοινολαγῶ μουσικόν τ', διασολιάζω· παροιμ. **ό κόσμος τῶ χεί τουμπανα** κ' έμετε κρηφῶ καμδρι επί προσπαθόντος ν' άποκαυθή τ' άφορών εις αυτόν, άπερ όμως τυγχάνει κοινῶς γνωστόν· 2) μτθ. πάν ό τι είναι υπερβολικά έξωγωνικόν ή φουσκωμένον· ή κοιλιά του έγινε τούμπανο, φρ. τόν βρήκαν τούμπανο [νεκρόν, ίδ. έξ. αφηρόνθα βα- νάτου· δδ. κ. όρά νά γίνωσ τούμπανο.

τουμπαρίσμα [τό] δημ. ή ενέργεια καί τ' άποτέλεσμα του τουμπαρώ βλλ.

τουμπαρώ δημ. κ. τουμπέρνω, άόρ. [έ]τουμπαρίσκα, μτθ. παθ. παρακ. τουμπαριστήκα, κάμνω τινά νά άναποδογυρισθῶ, άνατρέπω· || άμτθ. άνατρέποιμα, άναποδογυρίζω τ' τῶ αύτοκίνητο τουμπαρίσκα· 2) μτθ. διά τῶν έπιχειρημάτων μου κάμνω τινά νά μεταβάλω γωμῶν καί δή πρὸς ζήμιαν του, τόν πείθω νά συνταχῆ πρὸς τάς άπόψεις μου, παραπειθῶ νά **πέξ, πέξ, στό τέλος** του [έ]τουμπαρώσ.

τουμπκι [τό] [περσ.] δημ. είδος τ' κηνοῦ, ειδικῶς παρασκευασμένου διά τόν νοργικόν βελ· **τουμπλέκι** [τό] [τουρκ.] δημ. είδος τ' έπιμήκουσ λαϊκού τυμπάνου έχοντος πλίνου ήξειον τ' Γρυπ.Σ.κ. Terr.26.

τουμπέρνω δημ. ά. τ. του τουμπαρώ βλλ.

τουπ = Έπιγρ. άόρθ. αντί τῶν, γενικ. πληθ. του ό. **τουσαντίον** κ. νεώτ. έν έπιγρ. μ. χρ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ εναντίον = Άριστφ. Γιλ.1047· 2) νεώτ. έπίγρ. άπέναντιος, αντίθετως, άλλως διαφορετικῶς.

τούναρ άπτ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ ύναρ = Εύρ. IT 55. **τούνηθρα** [ή] [ρωσσι.] νεώτ. πεδιάς τῶν άρκτικῶν περιούχων άδένδρως, φέρουσα πλουσίαν βλάστησην βρύων καί ύποθαμνωδῶν κυρίως φυτῶν.

τούνεκα κτ. κρᾶσιν αντί τῶ ένεκα, κ. τούνεκεν [Ξενοφάν.2,19, Άπολλ.Ρ.1,354, άνακ.Περ.950] τούτου ένεκα = Ήλ.Α.291 τούνεκ άρ' άγαγε έδωκεν Έκπῶλος ήδ' έτι δώσεκ, Ήστοδ.Έργ.49, Πίνδ. Ο.1,65· 2) έρώτημα, αντί τῶς ένεκα, διατις τ' Ποσειδων.ΑΠλ.4,275.

τούνη Ήσ. εσθ. Λάκωνες.

τούνεκεν άπτ. κτ. κρᾶσιν, **έ. τούνεκα** βλλ., **τούνηθένδε** άπτ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ ένθένδε = Εύρ. Μήδ.1167 τούνηθένδε κείνοι δεινῶν ήν θέμα· Ίδειν.

τουνηκή [ή] νεώτ. βοταν. γένος καρυοφυλλοειδῶν φυτῶν = τ' ή λευκωδής τῶ άγριογαρούφαλο, - τ' ή χνοώδης τῶ άγριο γιοῦδι.

τούνηλι [τό] [άγγλ.] άκλ. διέση. άρ. νεώτ., δημ. κ. τουνηλί σπαραγγέ διαδρομής, ίδ. σπηροδρόμων.

τούνομα κτ. κρᾶσιν αντί τῶ όνομα = Ήλ.Γ.235.

τούνευθθεν άπτ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ έντευθεν, εις τῶ έξής = Ξεν.ΚΠ7,1,42.

τούπαινα [ή] μτθ. βελ. βλλ.]: Κυρανιδ.104.

τουπέ [τό] [γαλλ.] δημ. άκλ. άλαςονική στάσις ή έμφάνισ· 2) κτ. έπέκτ. θράσος, άναίδεια.

τουπι [τό] δημ. τουροκομικόν σκείος έκ βοού· λαν, έν ώ πιθείαι ό χλωρός τυρός, μυζήθρα διά νά στραγγισθ καί πῆξη τελείως.

τούπι άπτ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ έπι: Εύρ.Όρ.1345 **τούθηθ' όσον γυ τούπ' έμ'.**

τούπιθεν άπτ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ όπιθεν = Άριστφ.Έκκλ.482.

τούπισω άπτ.κτ. κρᾶσιν αντί τῶ όπισω: Εύρ.άπ.50.

τούπος [ό] άπτ.κτ. κρᾶσιν αντί τῶ έπος: Αισχ.Άγ.268.

τούπαινον [τό] άπτ. κτ. κρᾶσιν αντί τῶ όπᾶτων = Άριστφ.Ήπλ.1033.

τουράκι [τό] [τουρκ.] δημ. καθίσμα, έδῶλιον, σοφάς· 2) νουτ. έκάστη τῶν πλατειῶν σαυιδῶν τῆς λέμβου, έφ' ών κάθηται οί έπιβάται.

τουρακινή [ή] νεώτ. φυσική χρωστική ούσια, άπαντώσις εις τῶν σύμψυκτων τῶν πτερωῶν πτηνῶν, άδιόλυτος εις τῶ ύδωρ.

τουρακίσιον [τό] μτθ. όνομα βοτάνης = Κατ. Άσπρλ.Κ 8[1]191.

τουρακικός-ή-ών νεώτ. ό άνήλων ή άναφερόμενος εις τῶν Τουρῶν ή τῶς Τουρανοῦς = τουρακικοί λαοί [οι ούραλοασατικοί].

τουράς [ό] [τουρκ.] δημ. κ. κτουράς τῶ ίδιόσημον καί περιεγχοῦν σουλτανικῶν μονάρχων τῶ έπέχον θεσιν σφραγίδος ή έμβλήματος· 2) γενικῶτ. άτομική σφραγίς.

τουρβάς [ό] δημ. ά. τ. του ντορβάς βλλ., **τουργενία** [ή] νεώτ. βοταν. γένος ακτιοδιωφώρων φυτῶν συγγενές πρὸς τῶν καυκολιδά.

τούργον κτ. κρᾶσιν τῶ έργον = Σοφ. Άντ.536.

τουρισμός [ό] νεώτ. κ. δημ. ή άπό χώρος εις χώραν ή πόλεως εις άλλην πόλιν μετάσσις ατόμων καθ' όμάδας ή μόνον επί σκοπῶ βραχείας ή μακράς, πάντως άνωσ ούχί μονιμου, διαμονῆς διά λόγους έν γένει άναφυής, άποκλειουμένης εργασίας έπιφουρῆσις άμεσον ὕλικον ύφελος, πλην έκείνης, ήτις δύναται νά έχη ὄσα σκοπῶν ή άποτέλεσμα τῶν διαφυγῶν τῆς χώρας, εις ήν κατευθύνεται ό έπιχειρῶν τῶν ὄσα άνω μετάσσις· 2) ή όργάνωσις τῆς προσεκλιουσιως περιηγητῶν καί έκδρομῶν εις τινα τόπον· 3) ή σχετική ύπηρεσία ή έργον έχουσα τῶν διοργάνωσιν τῶν ταξιδιῶν τῶν περιηγητῶν ή έκδρομῶν.

τουριστίας [ό] νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ιστρια, ό περιηγητής.

τουριστικός-ή-ών νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν τουρισμῶν ή ό συντελῶν εις τούτον = τ. σταθμῶς - άστυνομία - κίνησις.

τούρκα [ή] δημ. θηλ. του τούρκος, Τούρωςσα, δδ. έν μτθ. χρ. έπί νουαϊκόσ, Κλαν Βουώδης = Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.35 τότε ή Ζωγάρα έγινε σκύλλα, έγινε τούρκα [έξέμάνη]· 2) έπίγρ.έν φρ. άλά τούρκα ὄσα οί Τούρκοί, κατά τουρκικῶν τράπων· φάγαμα - καθίσμαμα άλά τούρκα.

τουρκάκι [τό] δημ. τῶ τουρκόπουλο βλλ.: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.95, ένα σκυλι Τουρκάκι, μιάς Ρωμιάς παιδί.

τουρκάλα [ή] δημ. θηλ. του τουρκαλός βλλ.· Τούρκικος, μαμαευδής τουρκικός έθνότητος = έγινε τουρκάλα [ή]σπασθῆν τῶν μουσουλμανισμῶν.

τουρκαλός [ό] δημ., θηλ. Τουρκαλά, μαγευμένη του Τούρκος μτ. τινος περιφρονητικῆς σημ., ύψηλῶσμως, άξεστος Τούρκος.

τουρκανάκατος-π-ο δημ. ό συζών μετά Τούρκων, ό ζών εις τουροκρατούμενον τόπον· 2) μτθ ό άμφιλόχος τῶ ήβος ὀδός.

τουρκετινα [ή] δημ. νουτ. ή άρμενισκῶ βλλ., **τουρκετό** [τό] δημ. νουτ. ό άκόστος Ιατός.

τουρκεύω δημ., άόρ. [έ]τουρφέκα, μτθ. παθ. παρακ. τουρκεμένος, γίνουμαι Τούρκος ήτοι χριστιανός πρότερον ὢν [ή] τούδασις, γίνουμαι μουσουλμάνος, νεώτ. έκτουρκίζουμαι = στό ίδιο αιώ-

να πολλοί Ἀρβανίτες ἐτούρκεψαν 2) μτβ. ἐπὶ Τούρκων, ἐξοναγκάζω τινά χριστιανόν (ἢ Ἰουδαίον) νά γίνη μουσουλμάνος, τὸν κῶνα μωαμεθανόν, Τούρκου: Ἐφ'ταλ. Ἐκλ.12 κλέβουν τὰ παιδιὰ τοὺς καὶ τὰ παῖρνονε στὴν Ἀνατολή καὶ τὰ τουρκεύουν 1) ἢ δθ. ἰπ. παθ. πορακ. τουρκεμένος ὁ πρότερον χριστιανὸς (ἢ Ἰουδαίος) ὁ γενόμενος, ἰδ. διὰ βίας, μουσουλμάνος: αὐ γένιτσαροι ἴσαν χριστιανοῦσινα τουρκεμένα 1) συν-εκδ. κ. οἱ ἐξ οὗτω ἀλλοθροβήσαν ἀπόγονοι: οἱ τουρκεμῆνοι Σταυρώτες (τοῦ Πόντου) 3) ἐπὶ γῶρας ἢ πόλεως, ὑποδουλοῦμαι εἰς τοὺς Τούρκους, πατέμει ἀπὸ τοὺς Τούρκους: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.5,5 γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νά τουρκεφῆρ 3) μτφ. θυμωθῆμι, θυμῶνα σφοδρὰ, ὀργίζομαι μέχρι μανίας, γίνομαι μανιώδης ἐξ ὀργης 4) ἄμ. μτφ. ἐπὶ πραγμ., εἰρῶνα, ἐξοφανίζομαι, παύω ὑφιστάμενος διὰ τίνε, κρύφω ὑπ' ἄλλου κατεχόμενος, γάνομαι: ἐτούρκεφε τὸ πατήρ - τὸ βέλο - τὸ βιδίλο.

τουρκιά (ἡ) δημ. τ. ἀντὶ Τουρκία, τὸ ὀθωμανικόν κράτος 2) τὸ σύναλον τῶν Τούρκων ὡς ἔθνος ἢ μέγα πλῆθος αὐτῶν: ἄτραγ. Πάργα, Τουρκία σὲ πλάκωσε, Τουρκία σὲ τριφυρίζει.

τουρκικός-ἡ-ὄν νεώτ., δημ. τουρκικός-η-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Τούρκους ἢ τὴν Τουρκίαν: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.33,12 νά τρώω τουρκικά κορμιά 2) ἡ τουρκική - τὰ τουρκικά ἢ τὰ τουρκικά ἡ τουρκική γλώσσα: 3) δημ. τουρκικά ἐπίρρ. τουρκιστῆ, κατὰ τουρκικὸν τρόπον 1) εἰδ. ὁ εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν.

τουρκιστῆ ἐπίρρ., νεώτ. τουρκικά βλ.λ.3). **τουρκία**(- νεώτ. κ. δημ. α.) συνθετ. πολλῶν λ. δηλονότι εἴτε τὴν ἐκ Τούρκων προέλευσιν, ὡς τουρκόσπορος, εἴτε προσδιὸν εἰς αὐτὰς ἐννοίαν ἀγριότητος, σκληρότητας, ὡς τουρκόλογο - τουρκόγερος, ἢ ἐννοίαν ὀδυστικῆν, ὡς τουρκόδοξο. **τουρκόδοξο** (τὸ) δημ. ὁ ἀνόητος καὶ ἄμορθος. **τουρκογενής**-οὗς-ές νεώτ. ὁ γεννηθεὶς ἐκ Τούρκου πατρὸς καὶ χριστιανῆς μητρός.

τουρκογέρος (ὁ) δημ. ὁ σκληρὸς προεστῶς. **τουρκογύφτος** (ὁ) δημ., θηλ. τουρκογύφτισσα, Γύφτος. Ἀσιγγανος μουσουλμάνος 2) μτφ. ἀνθρώπος λαν ἀκάθαρτος καὶ δόλιος 3) τὸ θηλ. τουρκογύφτισσα γυνὴ δυσειδῆς ἄσημος. **τουρκοκρατία** (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ κυριαρχία τῶν Τούρκων καὶ ἰδίᾳ ἡ περίοδος τῆς ἐπὶ τῶν ἐλληρικῶν χωρῶν κυριαρχίας αὐτῶν: ἡ Ἰεσσαλία - ἡ ἐκπαίδευσις ἐπὶ τουρκοκρατίας.

τουρκοκρατοῦμαι-τομαι νεώτ. ἐπὶ χωρῶν καὶ λαῶν, εἶμαι ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Τούρκων, εἶμαι ὑποδούλος εἰς τοὺς Τούρκους.

τουρκολογία (ἡ) δημ. πλῆθος Τούρκων ὄμοθ. **τουρκολόγ(ι)σ** (τὸ) δημ. τουρκολογία βλ.λ. **τουρκομαθής**-οὗς-ές νεώτ. ὁ γνωρίζων, ἰδ. καλῶς, τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν 2) ὁ γνωρίζων τὰ τουρκικά πράγματα, γνώστης τῆς τουρκικῆς ἱστορίας καὶ καταστάσεως.

τουρκομάνι (τὸ) δημ. συρφετός, πλῆθος Τούρκων, ἀπειρία σπῆδων τουρκικῶν.

τουρκομανικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Τουρκομάνους, δθ. τὸ θηλ. ἡ τουρκομανική ἢ γλῶσσα τῶν Τουρκομάνων.

τουρκομερίτης (ὁ) δημ., θηλ. -ίτισσα, ἰδίᾳ ἐπὶ Ἑλλήνων, ὁ ἐκ τουρκικῶν ἢ τουρκοκρατουμένων χωρῶν καταγόμενος.

τουρκομερίτικος-η-ο δημ. ὁ τοῦ τουρκομερίτου βλ.λ.

τουρκοπατίαι δημ., μτφ. παθ. πορακ. τουρκοπατημένος, πατιέμαι ἀπὸ Τούρκους καθίσταμαι, ἐρχομαι ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Τούρκων.

τουρκοπασα(τὸ) δημ. ὁ τουρκόσπορος βλ.λ.

τουρκοπούλα (ἡ) δημ. νεώης ἢ παιδίον ἡ τουρκικῆς ἐθνότητος 2) εἰδὸς π. σαφυλῆς. **τουρκοπούλι** (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν ἀκανθῆ. **τουρκοπούλας**-α-ο μ.ον. κ. δημ. ἐπὶ Βυζαντ. νόθος ἐκ Τούρκου πατρὸς καὶ χριστιανῆς μητρός. **τουρκογεγῆν** 2) δημ. τὸ αὐθ. τουρκόπουλο κ. τὸ θηλ. -ούλα παῖς τουρκικῆς ἐθνότητος.

τούρκος (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. τούρκισσα ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τουρκικὴν ἐθνότητα 2) γενικώτ. ὁ μωαμεθανός: δ. τραγ. γίνεσαι Τούρκος, Διάκο μου, τὴν ἴση σου ν' ἀλλάξῃς: 3) συνκεδ. ἀνθρώπος σκληρός, ὠμός, ἀγριός, ἀφῆς, ἀσπλαγχνός 4) ὁ λαν ἐξωργισμένος: ἐγινε Τούρκος ἄπ' τὸ κακό του - ἀπὸ τὸ θυμὸ του 5) ὡς προσοχηρόν ἐπὶ ὄξους, ρακῆς κττ., ὁ λαν ὀρμιός, ἀφῆς: αὐτὸ τὸ εἶδι - τὸ ρακὶ εἶναι τούρκος.

τουρκοσπερμα (τὸ) δημ. ὁ τουρκόσπορος. **τουρκόσπερος** (ὁ) δημ. κ. τουρκόσπερμα (τὸ) ὁ συλληθεὶς ἐκ Τούρκου καὶ χριστιανῆς, τουρκόπασα, ἰδ. ὡς ὄθριος εἰς τουρκομερίτην βλ.λ.

τουρκοτάλι (τὸ) δημ. φόρος ἰδιοκτεροῦ ἀποτινόμενος παλιότερον ἀπὸ τῶν νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου εἰς τοὺς Φράγκους δυνάστας τῶν, ὅπως καταβάλληται ὑπ' αὐτῶν εἰς τοὺς Τούρκους πειρατὰς πρὸς ἀπολαγῆν ἀπὸ τῶν ληστεύσεων καὶ τῶν ἀνδροποδισμῶν.

τουρκοφίλος (τὸ) ἱσλλ. δημ. ἄκλ. ὁ πολίτιμος λίθος κόλλαις βλ.λ. 2) εἰδὸς τὴ ὄψασματος μετὰ στήμονος ἐκ λαν ἐστριμμένος μετὰξῆς καὶ βαυδακίνης κρήνης, ὄδρον εἰς τὴν ἀφήν, ἄνευ λάμπης καὶ δευτερευούσης ποιότητος.

τουρκοφάγος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐξολοθρευτῆς τῶν Τούρκων, πρῶτον ἀποδοθεῖσα εἰς τὸν Ἑλληνα ἀγωνιστὴν Νικητοράν.

τουρκοφίλος-ον νεώτ. ὁ φίλος, ἀγαπῶν τοὺς Τούρκους, φιλότουρκος 1) ἐπὶ διαβέσεων, καταστάσεων κττ., ὁ εὐνόων τοὺς Τούρκους, ὁ εὐνοϊκῶς διακεκίμενος ἐναντὶ τῆς Τουρκίας: ἡ κβέρνησις ὀκλοουθεῖ τουρκοφίλον πολιτικόν.

τουρκοφιλία (ἡ) νεώτ. τὸ νά φοβῆται π.ς τοὺς Τούρκους.

τουρκοφίλος-ον νεώτ. ὁ ἔκων ὡς γλῶσσων οὐχὶ τὴν ἐθνικὴν τοῦ ἀλλὰ τὴν τουρκικὴν: οἱ τουρκοφίλοι πηλυθησοῖ τῆς Μ. Ἀσίας.

τουρκοχριστιανός-ἡ νεώτ. κ. δημ. χριστιανός ὅστις προσηοεῖται τὸν Τούρκον πρὸς ἀποφυγὴν διώξεως, κρυπτοχριστιανός.

τούρλα (ἡ) δημ. πᾶν ὄψωμα ὁμοιάζον κατὰ τὴν μορφήν πρὸς τρούλλον, λοφειοειδῆς σωρός, στραγγιλλὸν ὄψωμα 1) γεν. πᾶν, οὐχὶ μέγα, ὄψωμα γῆς 2) μτφ. φρ. στήν τούρλα τοῦ Σαβδῶτος τὴν τελευταίον στιγμὴν (δ.ε.ε.φρ. στήν τρούνο). **τουρλί** (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν νουμήνιο ὁ κερτορροπος, τροχίλος.

τουρλίσα (ἡ) δημ. κ. τουρλίσι τὸ πτηνὸν αἰδίνουσι ὁ κροταλίων.

τουρλόπασα (ὁ) δημ. ὁ προγαστωρ, κοιλοράς παλάς: δ.τραγ. γιαι ἔρχετ' ὁ τουρλόπασα μὲ τὴν ἀγιστοῦρα του 2) τὸ πτηνὸν ἐνοφ.

τουρλοῦ (τὸ) (τουρκ.) δημ. φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐκ κλιβάνῳ ἐκ πάντων τῶν εἰδῶν τῶν λοσχικῶν τῆς ἐποχῆς 1) φρ. τουρλοῦ τουρλοῦ ποικίλων εἰδῶν ἢ προελεύσεων, λογιῆς λογιῆς. **τούρλωμα** (τὸ) δημ. ἡ ἠρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τουρλώνω βλ.λ.

τουρλώνω δημ., ἄβρ. (ἐ)τούρλωσα, παθ. ἄβρ. (ἐ)τουρλώθηκα, μτφ. παθ. πορακ. τουρλωμένος, κάμνω ἢ νά σχηματίσῃ τούρλα, νά ἐξέχη σφαιροειδῶς, σφενισσορεῶ 2) ἀμτφ. προτείνω τὴ ἐστρογγυλωθῶμεν, κάμνω τὴ νά ταθῆ ἢ νά ἐξέχη σφαιροειδῶς: τί τουρλώνεις τὴν καλιά σου; κ. νοθ: τουρλωμένος πισινός.

τουρλωτός-ή-ό δημ. ο τουρλωμένος, εκείνος που κάνει τουρλιά, ο σφισροειδής προβάλλων, φουσκωτός || έπιρρ. -α.

τούρμα (ή) μον. όνομ. π.βυζ. της άνωτέρας στρατιωτικής μονάδας, ή της άπετελείου εκ τριών μονορών ή δρούγγων, ών έκάστη συνέεκτη έκ 5 - 15 τμήματων όλικής δύναμεις 1000 - 3000 ανδρών: λέων Σοφ.4,9, Λέων Γραμν.Θεοφ.450 ούς διέπεινε υότες έν τούς θέματα εις κατασκευάσας και εις τούρμας άποκαταστάσας, Θεοφάν.3,29 2) μέρος του θέματος, ή άμέσως μετά το θέμα κατοτέρα διοικητική περιφέρεια έν τή βαζ. αυτοκρατορία, άποτελούσα συνήθ. τό τρίτον αυτού: Κ Πορφ.Θεμ.1,7 διήρται δέ τό θέμα της Σάμου εις τούρμας δύο.

τουρμαρχάτον (ή) μον. ή τούρμα βλλ.2ι.

τουρμαρχός (ή) μον. θηλ. -ισσα, ο διοικητής τούρμας βλλ.2ι: Κ Πορφ. Έκθ.41Α, Στουδ.Θεόδ.480η.

τουρμαρχά-εω μον. είμαι τουρμαρχός, διοικώ τούρμον βλλ.2ι: Γενεσ.49,14, αút.59,17.

τουρμάνι (ή) (περσ.) δημ. πλατεία χωρίς βαμ-βοσκερού ή μεταξίνου ή μαλλίνου ύφασματος, δι' αύ περιτυλίσσουσι οι μουσουλμάνοι τήν κεφαλήν των, είδος τή σερικίου βλλ.

τουρμάνια (ή) (γαλλ.) δημ. ο στρόβιλος βλλ.

τουρνα (ή) δημ. τό πηγών γερανός 2) ο ήχός έσοε ό γνήσιος λούτσος ή πρβλ. τούρναια.

τουρνέλλα (ή) δημ. ναυτ. ή πλεκτή βλλ.1ι.

τούρναια (ή) μτγν. μον. είδος τή ήχθός: 'Α-λέξ. Γραλλ.12, Παύλ. Αλγ.3,7β τούρναιας θαλασσιου ήχθός, αút.7,17: πρβλ. τούρνα 2ι.

τούρσι (ή) (τουρκ.) δημ. κ. τουρσί (ή) λαχονικών διατηρούμενων έντός όδους ή άλλης: απεριέχ-άγγουρακια τουρσί || πληθ. τουρσία περιήλητ. τά έντός όδους ή άλλης διατηρούμενα λαχονικά.

τούρτα (ή) (γαλλ.) δημ. γλύκισμα βάσιον έχον ζυμαρτίκ ή άλλουρον, έπιπρόσθετα δέ άλλή σασκαρολήκτους καρπούς, κρέμαν σοκολάταν κττ.

τούρτιος βαβυρίς (ή) νεώτ. γεωλ. ή άρχαιότερα βαθύς της νεοκρητιδικής διαπλασέως της γής.

τούρτουρας (ή) δημ. ά. τ. του τούρτουρο βλλ.

τουρτουράρης-α-ικο δημ. ριγηλός.

τουρτουρίζω δημ. παθαίνω τούρτουρο βλλ., ριγώ.

τουρτουρίσμα (ή) δημ. ρίγος, τρεμούλιασμα.

τούρτουρο (ή) δημ. κ. τούρτουρας (ή), ρίγος, πρίκισος, τρεμούλιασμα: υπε πιάνει τούρτουρο νό τό συλλαογίζωμα.

τουρνώμιος έποχή (ή) νεώτ. γεωλ. ή δευτέρα έποχή της νεοκρητιδικής ύποπεριόδου της γής.

τούς αιγ. άρσ. πληθ. του άρρ. ο βλλ.

τούτά έπιρρ. κρητ. έντοθότα, έδώ: 'Επιμενίδ. η. Διογ. Α.113 έρπε εκ Κρήτην ποθ' άμέ' τούτά γάρ ούκ έπειτα τιν θεινός ό μόνάρχου.

τουτάκις (ή) έπιρρ. ποι. άντί τότε βλλ., έν χρ. ώς δείκτικόν του όπόντος: Θεόγγ.844, Πινδ.Π.4,255 έν άλλαδαπας σπέρι' άρούσιος τουτάκις άμετέρας άκτινας όδουο δέξαστο μοιρίδιον, αút.9,14, αút. 4,28, 'Ιουλλ.67, Καλλ. Δία 44, αút. 'Αρπ.33, αút. Έκ.1,28 2) ώς αμσγε, τό άναφορ. ώς: ούτως: 'Αριστοφ. Είρ.1079 τουτάκις ούλω χρήν τήν είρήνην πεποιήσασθαι 3) 'Ησ. «τοσάκις».

τουτέ έπιρρ. κ. τουτέ άωρ. ένταθότα, έδώ: πρβλ. τουτά: Θεόδ.κρ.5,45, αút.103.

τούτερον (ών. κτ. κρσίον άντί τό έτερον.

τουτέστι κ. νεώτ. τουτέ έστι, δηλαδή, ήτοι: 'Α-ριστοφ. άπ.94 [έσφ. άνάγν.], ΚΔΜάκρ.7,2 [ιδόντες τενάς τών μαθητών αύτου κοινάς χερσί τουτέστιν άνίπασα, Πλουτ. 'Η8,64, 'Ηφοιστ.12,1, 'Απολλ. Δύοκ Σόντ.29,13, Κωδ. 'Ιουστ.κ.1,5,3.

τουτί άνωτ. άπ. έπιτατορ. τ. του τουτο ούδ. της δεικτ. άνωτ. ούτος βλλ.

τουτίς 'Ησ. «ό κόσσυτος».

τουτογι άνωτ. άπ. τ. έπιτατορ. διό του μορ. γε άντί τουτί γε.

τουτοβι άνωτ. άπ. έπιτατορ. τ. διό του δέ κ. ι του ούδ. τουτο της άνωτ. ούτος βλλ.

τουτόθ(ιν) έπιρρ. μτγν. έντεύθεν, άπό τό μέρος αυτό: Θεόδ.κρ.4,10 κ'φχε' έχων σκαπάνον τε και είκατι τουτόθε μήλα, 'Απολλ.Ρ 'Επιρρ.163,24.

τούτος η-ο άνωτ. μον. κ. δημ. κ. έτούτος, γε-νικ. τουτουνου κ. τουνου, θηλ. τουτηνης κ. του-νης, αιτ. τουτονα, θηλ. τουτηνά, όνομ. πληθ. του-νώς κ. τουτοινά, γενικ. τουτουνου κ. τουνω κ. του-νώς, ούτος αύτός: 'Ερωτόκρ.1.1288 θέλεις ζηλη-σμονήσαι τουνης δ. τραγ. τουτ' ή γή πού τήν πατούμε, Ζερβ. Γραγ.ΚΚ.59] τουτή ή γή πού θά μεις λειώση ένα στάχια 59 ά φτρώσρη.

τουτούνι (ή) δημ. ο ταιμάκος βλλ.

τουτώ έπιρρ. τουτέ, ταύτη: Σώφρ.82, 'Επιρρ.Κω, 'Επιρρ.Κρήτης.

τουτώθεν έπιρρ. μτγν. έντεύθεν: Θεόδ.κρ.4,48 κακόν τέλας αύτicia δώσων, έι μή σπει τουτώθεν.

τουφέα (ή) δημ. δέσμη ίνών, νημάτων ή τριχών.

τουφεκιά (ή) δημ. κ. ντουφεκία βλλ.

τουφεκιά (ή) δημ. κ. ντουφεκία ό διά τυφε-κίου πυροβολισμός και ή άπόστασις βαλής αυτού.

τουφεκίζω δημ. κ. ντουφεκίζω πυροβολώ διά τυφεκίου 2) θανατώ, έντελω διά τυφεκισμού.

τουφεκίσμα (ή) δημ. κ. ντουφεκίσμα έκπυροσ-κρότησις τυφεκίου ή πυροβολισμός μέ τυφεκία, τουφεκιά 2) θανάτωσις, έντέλεισις καταδίκου δι' όμοδικών πυροβολισμών, τυφεκισμός.

τουφεκισμός (ή) δημ. τό τυφεκίωμα βλλ.2ι.

τουφεξής (ή) δημ. ο κατασκευαστής ή πωλη-τής τυφεκίων 2) παλαιότ. στρατιωτικής ώπλι-σμένος διά τυφεκίου.

τούφες 'Ηρ. «τάφους».

τουφωτός-ή-ό δημ. ο έχων τουφες, ο όμοιος μέ τουφρα, θυσανωτός.

τούχα (ή) 'Επιρρ. βοιωτ. τ. του τύχη βλλ.

τουφών-ώτος (ή) πάλ. λατορείον τόφου.

τούφα (ή) 'Επιρρ. κ. νεώτ. ά. τόφους βλλ.

τόφρα έπιρρ. δεκτ. χρόνου άνταποδίδωμ. εις τό έν τή προτάσει προηγούμενον ή επόμενον όφρα βλλ., επί τοσούτων χρόνον, έως τότε, έν τοσούτω χρονικώ διαστήματι, τέως, μέχρι τούτου ή εκείνου του χρόνου: 'Ιλ.Α.754 τόφρα γάρ ούν έπόμειθα διά .. πρόξιοιο .. όφρ' επί θουρασίαιου πολυμύρου βήσασεν Ιπποσύ || σγν. τό άνοφρ. προηγέ-ται: αút.Σ.381 όφρ' ό γε ταύτα έπαινοίτα .. τόφρα οι έγγύθεν ήλθε θεά Όέμις [καθ' όν χρόνον.. τότε], 'Οδ.Υ.330, 'Υμν.Δήμ.37: || κ. όφρ' άν. . . τόφρα: 'Ιλ.Η.194, 'Οδ.Ε.362: || κ. όφρα . . . τόφρα δέ: 'Ιλ.Δ.221, 'Οδ.Κ.126: || άντι του κανονι-κού όφρα . . . τόφρα κείται σπαν. τόφρα . . . έ-ως . . . τόφρα . . . έως κε, αút.Ε.122, αút.8,77: || συ-νότ. έως . . . τόφρα [δέ]: 'Ιλ.Ο.392, 'Οδ.Μ.328, αút.Ε.425: || κ. άλλα' ότε δή . . . τόφρα: αút. Κ.571: || κ. πρίν . . . τόφρα: 'Ιλ.Φ.101: || κ. εύτε . . . τόφρα: 'Οδ.Υ.77: 7) άπότ. έν το-σούτω, έν τό μεταξύ: 'Ιλ.Κ.498, αút. Ν.83, 'Οδ.Γ.303, αút.464 τόφρα δέ Τηλέμαχον λούσεν καλή Πο-λύκαστα 3) μτγν. ιδ. η. 'Απολλ.Ρ.4,1617, Καλλ. δήλ.59, 'Ορφ. 'Αργ.347: 4) κ.ώς τελικό σύνδεσμος, ώπε, ήνα, όπως: 'Αντίρ.3, 'Απολλ.Ρ.3,807, αút.4,1487, 'Αντίφιλ.Α.Π.9,242, Φαίδωμ.Α.Π.13,22, 'Ορφ. 'Αργ.9,39.

τόφρος (ή) 'Επιρρ. κ. νεώτ. είδος τή πορδύομα κ. εύθρύπτου λίθου 2) Ιατρ. σύγκριμα άθε-στούχων άλλάτων σχηματιζόμενον εις τας άρρη-ύσις των άρρηκτικόν.

τρέ (ή) (τουρκ.) δημ. κ. όπρά νηματοειδές έίγρη-σον ή άργυρόν έλασμα προς διακόσμησην της κεφαλής και του πέλλου της ύψους, τέλι: 2) τμή-

μα νήματος, κλωστής, όσον περάται εις βελόνην, ίνα χρησιμεύσῃ εις τήν ραφήν ενδύματός τιος.

τράβα (ή) (Ιταλ.) μου. δημ. κ. τράβο (το) δοκός πρός ύποστήριξιν στέγης ή διαπέδου, δοκός: Έρωτικόρ.2,99, αὐτ.239.

τραβαία (ή) μου. δ. γρ. του τραβέα βλλ.: Ίω. Λυδ.Μην.1,21.

τραδάκκα (ή) δημ. κωνοειδής σκέπη οικίωv 2) στέγη άνεμουλάου 3) τόξον, καμάρα όξυκόρυφος ύποδοξαύουσα στέγηv.

τραδάλα (τά) δημ. κ. ντράδαλα περιπέτεια, στενοχωρία, ένοχλήσεις, φασαρίες.

τραβατζάρω (Ιταλ.) δημ. κ. τραβατζάρω έπι ύψηλων, ιδία οίτουv και έλαιου, μεταγγίζω από δουλειουv εις έτερον.

τραβατζάρισμα (Ιταλ.) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του τραβατζάρω βλλ.

τραβά (ή) μυγλ., μου. τραβαία (Ίω.Λυδ.Μην.1,21) ή πορφυρά, περιπόρφυρος τήθενια, ή έν Ρώμη τίμιος έσθλις των βασιλέων, των οίωνασοκόπων, των Σαλλών και τής Ιππόδου, σπανίως δέ και των ύπατων: Διον. Αλ.Ρομ.2,70.

τραθέρα (ή) (Ιταλ.) δημ. διάζυλον, διοδοίκι, διάπηγη, είδ. τό πρός στήριξιν των σιδηροτροχιών, ά. στρωτήρ, δοκός: τραθέρες σιδερένιες - εύλινες 2) ζυγις θωρακίου.

τραθεροάδα (ή) (Ιταλ.) δημ. ναυτ. διάπλους θαλάσσης από λιμένος εις άλλον 2) έπιρρ. κατά πλουv, αντίθ. θηνιαώς: με τον μήνα: κληρώνεται τραθεροάδα.

τραθεροάρω δημ. ναυτ. κάνω τραθεροάδα βλλ.1), διαπλέω 2) μασαλίζω, τήν άγκυραv 3) άντιβόλλω τον άρτέμωνα ή τον έπιδρομον.

τραβήκρο (το) (Ιταλ.) ναυτ. δημ. ή περίπτωσις καθ' ήν τό πλοϊον δέχεται τον άνεμον και τό κύμα από του πλαιου, άντημονή: || συχv. έν έπιρρ. χρ. στέκω - μένω τραβέρω άντημένω || στένω τραβέρωv τραθεροσώνωv βλλ.

τραβήκω (Ιταλ.) δημ. στρέφω τό πλοϊον όπως σταθώ τραβέρω βλλ. 2) άμτθ. τίθειαι εις άντιμονήv.

τραβατζάρω δημ. δ. προφ. τραβατζάρω βλλ. **τραβήγμια** (το) δημ. ή ένέργεια του τραβώ, έκκωσις, έλξις: τραβήγμια του ακανιουθ, τράβηγμα άπ' τ' άφτιά 2) άντλήσις ή μετάγγισις ύγρου: τράβηγμα νερού από τό πηγάδι - κρασιου από τό βαρέλια 3) τυποερ. ή έργασία τής από τυπογραφικής πιος πλακόσι εκτυπόσεως 4) έμπορ. εκδοσις συναλλαγματικής.

τραβηκτική (ή) νεώτ. ή συναλλαγματική βλλ.

τραβηξιά (ή) δημ. έκκωσις έλξις, τράβηγμα, τράβηξη 2) αναρρόφισις.

τραβηχτός-ή-ό δημ. ό δι' έλξεως τάσεως τελεσιμύσις, τραβηγμένος τεγτωμένος: ράφιμο τραβηχτό || έπιρρ. -ά 2) τό ούθ. τό τραβηχτό ως ούθ. ή σειράς βλλ.

τραβίτης (ό) Σουδ. «κούν» (ισμφ.)

τραβίθω άω δημ. κ.τραυώ, άόρ. (έ)τραβήθα, μέσ. κ. παθ.-ιούμαι κ.-ίμαι κ.-ιώμαι, παθ. άόρ. (έ)τραβήθηκα, β' έν. προστ. τραβήξω, μη. παθ. παρακ. τραβή(γ)μένος, έλκω, σύρω, τείνω, έλκων μετακινώ: τραβώ τήν καρέκλα, - μη με τραβάς - να τραβήξουμε τή βάρκα στην άμμο, - τραβώ από τ' άφτι - από τό μανίκι, - τό τραβήξες πολύ τό σκοινί και θα σπάσῃ (ή φρ. έν χρ. κ. μτφ.) || κ. μέσ. κ. παθ. έλκομαι, σύρομαι || φρ. τραβώω τά μαλλιά μου τίλλω τάς τρίχας τής κεφαλής μου εις στενοχωρίας, δθ. μτφ. εύρίσκωμαι, είμαι εις άπόηγνωσηv || τράβα κορδέλλα έξακολουθεί έπ' άπειρον' κ. σκαπτό. έν άναφ. πρός πνευματικώς άναόρροπον (πρωτεύει περί παράφρονος: || τραβώ κουλί κωηλητώ' || μτφ.

τον τραβώ από τή μύτη τον άγει και τον φέρει' || τό παθ. έν φρ. μτφ. τραβηγμένο από τό μαλλιά (ή) άσπειρότητα, υπερπαρσμος κττ. βεβιασμένωv: 2) τραβώ στή δικαστήρια κήρυξιν (τόν άνάγωv) 3) σύρω έκ τής θήκης, άνέλκω, άνασπώ: τραβώ τό σπαθί - τό μαχαίρι' || συν-έκδ. έπι τονός φορητού όπλου: έτραβήξω κομπούρι - περιετρηφο' 4) ηυροβόλω: του τράβηξε μία πιστολιά - μία ντουφεκιά' || πλήτηv, καταφέρω νύκτωρ, κτιπώ, έπί τό έκφραστικώτερον: του τράβηξε μία πετριά κατακέφαλα - μία μαχαίριά - ένα μπάσο (τόν έρόρπισε)' || κτ. έπέκτ. του τράβηξα ένα βρισά (τόν καθούβρισα) 5) έπί ύγρυν, λαμβάνω δι' άντλήσεως, άντλώ: τραβώ νερό από τό - πηγάδι - τράβηξα όλο τό κρασί από τό βαρέλι' || έπί οίνου κ. παθ.: σάτ τραβήθη τό κρασί, θά σιάξῃ 6) ροφώ, άπορροφώ: τό σφουγγάρι τραβάει τό νερό, - τό στουπλάχτο τραβά τό μελάνι 7) μτφ. πινω: τραβώ (τό) κρασί ή άνπλώς τό τραβώ πινω οίνον, πινω κρασί' || κ. παθ. είναι τραβηγμένος έχει πει οίνον, έχει μεθυσθεί, είναι πιαμένος: 8) μτφ. έλκώω, προσελκίωω, θέλω: δέν με τραβάει ή συνηθειά τους' 9) όμ. αναζητώ ή προκαλώ τι ώς άνογκάιον συμπλήρωμα, ως έπιθυμητήν άπόλαυσιv: ή σαρδέλλα τραβάει κρασί, - τραβή ή καρδιά μου ένα ταξιάκι' || αυτό (ίδεν) τό τραβάει ή όρεξή μου (αυτό (ίδεν) τό όρέγομαι, (ίδεν) έπιθυμώ να τό άπολαύσω) 10) λαμβάνω μέρος έκ τιος όλου, άποσύρω: τραβώ λεφτά από τήν τράπεζα, - τράβηξα ένα χιλιάριο μπροστάντασά από τό μεσθό μου, - τραβώ έμπορεύματα από τό τελωνεϊα 11) έν τή γλώσσά του χορτοπαγιού του μπακαριά τραβώ χαρτί (ζητώ να μου δοθώ και τρίτον ούλλον, άντίθ. στέκω, δέν τραβώv) 12) άποσιώ, άπομακρύνω, άποτραβώ: τράβηξε τό παιδί τίποσ από τό σχολείο' || κ. τό μέσ. κ. παθ. άποσύρομαι, άπομακρύνομαι: τραβήχτηκε άπ' αύτήν τήν εταιρεία, - τραβήξου από τήν πλαττική, τό καλό ποσού θέλω' 13) ύφισταμαι, ύποφέρω, ύπομύνω: τραβώ στενοχωρίες - βάσανα, - μόνο ένα ξέρω τί τράβηξα' || φρ. τραβώω τό διαδόλω μου ύφισταμαι πολλάς στενοχωρίας ή ένοχλήσεις' || τραβάει των παθών του τον τάραχο ύφισταται τό πάνθεν' || κ. παθ. γίνομαι ή είμαι άνεκτός ύποφέρωμαι: αυτός ό καμύω δέν τραβίεται' 14) έχω ταχύτητα ή βεληνεκές: τό βαπόρι αυτό τραβάει δέκα μίλλια τήν ώρα, - τό ντουφεκι μου τραβάει πενήντα μέτρα: 15) έμπορ. αγοράζω, κοτανολάκω: κανόν - σταφίδα - κρασί τά τραβάει τό έξωτερικό' || κ. παθ. έχω κοτανάλωσιv, διαπιβνω, αγοράζομαι: τά μίλλα του βόλου τραβιούvται στην Αίγυπτο' 16) έπί συναλλαγματικής, εκίδωv 17) τυποερ. εκτυπώω δια τό πιεστήριου: τραβήξαμε πέντε χιλιάδες φύλλα' 18) άμτθ. πορεύομαι, κατευθύνομαι, προχωρώ, άπομακρύνομαι, παρομερίζω: πού τραβάς άποδώ v, - τράβα ίσα και στρίψε άριστέρα, - τράβα πάρα πάρα να περάσω' || φρ. τράβα έμπρός προχώρα κ. μτφ. μη δειλιάς, μήν άποκαρδιώσεαι' || τράβα στή δουλειά σου φρ. πρός άνεπιθυμητάς έπεμβαίνουτα ή μεσολαβάντα 19) αναρροφώ άέρα, σχηματίζω ρεύμα: δέν τραβάει αυτό τό τζάκι' 20) πορατεύομαι, κρατώ πολύ: ή άρρωστία μου τραβήξε τρεις μήνες, - τραβάει σέ μάκροσ αυτή ή δουλειά' 21) ρηματ. π. τράβηγμα, τράβηξη, τραβηξιά, τραβηχτικός.

τράγαις (ή) οίξ έχουσα θήλειος και άρρενος οίδοιον, έμρυαφρότιος οίξ: Άριστλ.ΖΙ 770b,35. **τράγαις** Ησ. «Αλοήεις».

τραγάκινθα (ή) κ. νεώτ. κ. τραγικήνθη (Έπιγρ.) κ. τραγάνθος (ή) (Θεόφρ. Φ19,15,8 (ιδ.ά-νάγν.), Γαλ.14,303) τό φυτόν άστράγαλοσ δ κρησική ή ό του Πισσαοσσά : Θεόφρ. Φ19,1,3, Διοσκ. 3,20, Σωρ.1,123, Γαλ.6,63ε.

τραγάνθινος-ή-ον νεώτ. ό έκ της τραγικήνης εξορύγματος : τραγάνθινον κόμμα.

τραγαλιόν 'Ησ. «επιγράφεται».

τραγαλιζώ τρώω : Άριστφ. Σφ.674 έκ κηβαρίου λαγαρυζόμενον και τραγ. λιζόντα τό μηδίν.

τραγάλιον (τό) μιν. τραγάλιον βλλ. : Θεόγλωστ. Κον.125.

τραγάλιος (ό) γλώσσ. του αιλίον : Θεόγλωστ. Κον.5.

τραγάλη (ή) δημ. είδος κ. τραγικής σταφυλής 2) είδοςος πετρώδες, άγονον.

τραγανάδι (τό) δημ. κ. τραγανίδι τό φυτόν έμβυθρόδονον τό λάμπου.

τραγανίζω δημ. μασώ τό τραγονόν ή σκληρόν : τραγανίζω στραγάλια 2) άμειβ. τρίζω κατά την μάσηση: αυτό τό φωνή τραγανίζω στα δόντια.

τραγάνισμα (τό) δημ. ή πράξις του τραγανίζω, τριμός, τριζίμο κατά την μάσηση.

τραγανιός-ή-ό δημ. ό τρίζω κατά την μάσηση, τραγονός.

τραγαναν (τό) μιν. κ. μιν. τό κατώτατον άκρον του περιγυρίου του ώτός, ό χόνδρος : Άντιπλ. η. Ορειδ.7,7,2, Γαλ.16,135 2) μιν. τό κατώτατον άκρον της ρινός, όπερ και χόνδρος καλείται : Ήπιπαι.26, αὐτ.130.

τραγανός (ό) μιν. κ. δημ. τράγος βλλ.7) : 'Ησ. έν λ. χόνδρος 2) τό φυτόν ακοριός, ά. τράγος βλλ.9) : Διοσκ.4,51 3) δημ. ό τραχανός βλλ.

τραγανός-ή-όν (τραγανί) μιν. νεώτ. κ. δημ. τράγος, έδωδύμος, φαγώσιμος : 'Ηρωδιον.2,912, ΕΜ73,15 2) μιν. νεώτ. κ. δημ. ό δμοιος προς χόνδρον, χονδρόωδης, ύπόσκληρος : 'Αθην.Β.347 Β' 3) δημ. τό ούδ. τραγανό ώς ούσα. χονδρός της ρινός, του ώτός κττ. 4) νεώτ. κ. δημ. ό τρίζω κατά την μάσηση: τραγανό στασύλι-κεράσι 4) δημ. ό τραγανός ώς ούσα. βλλ.

τραγασαίος-α-ον ό έκ της 'Ηπρωτικής πόλεως Τραγασαί καταγόμενος : 'Ελλάκη.34, Στραβ. 13,148, Πολυδ.6,63 2) ώς Τραγασαία φαίνεται έπί χωρίων, μετά παιδία έπί του β. τραγείν : Άριστφ. Άχ.808 // πατρός Τραγασαίου μετά παιδία έπί της λ. τράγος βλλ. : αὐτ.853.

τραγεία (ή) δημ. κ. τράγια τραγεία δορά.

τραγείν άπορφ. άορ. β' του τρώω βλλ.

τράγειος-α-ον μιν. κ. νεώτ., δημ. τράγος-ια-ιο ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τών τράγων, ό του τράγου, τραγίοςος : Φιλόστρ. Γυμκ.4 τών κρωών τά βόσκια τε και ταύρια και τράγος, Κλήμ. Αλ. 850, - τράγιο κρέας // τό θηλ. τραγείη (δορά) ώς ούσα. δέρμα τράγου : Θεόκρ.5,51.

τραγελαιικός-ή-όν νεώτ. ό δμοιος προς τραγέλασον, άφύσικος, τερατώδης, άλλοκτοτος : τραγελαικόν κατασκευασμα // έπίρρ. -ώς.

τραγέλαφος (ό) κ. νεώτ. φανταστικόν τό ζώον έχον σώμα έλάφου και τράγου : Άριστφ. Βάτρ. 937, Μέν. Άλ.4 κάκτυμωμάτων πρώσωμα, τραγέλαφος, λαδρώνια 2) όμ. μνημονοῖνται όμοιά μετά τών κεντοόρων ώς μυμικά πλασματα : Πλάτ. Πολ.488α τραγέλαφος και κένταυροι, Άριστλ. Α Πρ.1,38,2, αὐτ. Α'Υστ.2,7,2, αὐτ. Φύσ.4,1,1, ποῦ έστι τραγέλαφος ή σφιγξ 2) μιν. ζώον ή πρῶγυ υπάρχον έν Άραβία ή παρά τόν Φάση, πθ. είδος ή έλάφος ή δορκάδος πυγασφόρος : Πά'ΐδω.37,1 ει ένγυος καιρόν τοκετού τραγέλαφων πέτρας. Φωδ.2,51, Πλιν Φ18,33 3) νεώτ. ζώοδ. γένος άρποδακτύλων θηλαστικόν της Άφρικης έκ τών κυλοκέρων θιαοίζον προς τών άντιλό-

πων 4) είδος κ. ποτηρίου έχον έπί της κατά μέτασον έπιφανείας ειργασμένον έν αναγλύφω τό φανταστικόν ζών τραγέλαφος, ή τό έχον τό σχήμα τουτού : Άντιφάνη. Άθην.5000 5) νεώτ. μιν. πρόμα άλλοκτοτος, τερατώδες, διάστροφον.

τράγειος-α-ον ό τράγεις βλλ. : ΑΠ11,325 δειννήσας τράγειον πόδα 2) τραγία (δορά) (ή) ώς ούσα. ή τραγία βλλ. : Θεόφρ. Οσμ.60.

τραγή έπί (ή) μιν. δέρμα τράγου : Πολυδ.4,118, **τράγημα**-ατος (τό) κ. νεώτ. επιδόρηιον χείρον τέριφος τρωόμενον, συνη. κτ. πληθ., τραγάνια, Ήραιοι κορποί έσθιόμενοι μετά την κυρίαν τροφήν : Άριστφ. Άχ.1091, αὐτ. Βάτρ.510 άνέδρατρον όρνθια και τραγήματα έφρυγε, Πλάτ. Πολ.372ς, Ξεν. Άν.2,3,15, Άντιφάνη.1, Κλέσρχ. Πανθ.1 κάρυα και τραγήματα, Έπιγρ. καστάναια .. και εϊ τινα άλλα τραγήματα // κ. μιν. : Διον. Άλ. Ρητ.393 τραγήματα τών λόγων.

τραγηατίξω τρώω τραγήματα : Άριστλ. Η Νικ.10,54 τραγηατίξεν έν τοις θεάτροις // συνη. τό μέσ. : Μέν. Ψευδερ.1,14, Θεόφρ. Χορ.12

τραγηράτιον (τό) μιν. ύποκορ. του τράγημα βλλ. : Αλκιφρ.35,2.

τραγηατιφός (ό) ή τών τραγημάτων βρώσις, τό τρώειν τραγήματα : Άριστλ. άπ.100.

τραγηατοπόληξ (ό) 'Ησ. έν λ. κηχερανοπάλης εκ πωλών τραγημάτων.

τραγηατώδης-ους-ες μιν. ό δμοιος προς τρώγημα βλλ. : Εύστ.114,15.

τραγησος-ια-ιο δημ. ό τράγεις βλλ.

τραγηφόρος-ον ό φερών τραγην, τραγείον δορά 'Ησ. «τραγηφόροι αι κόραι Διονύσιω όργίζουσαι τραγην περιήπτοντα».

τραγίμ(ό) δημ. μικρός τράγος.

τραγιάμβος (ό) λεξ. ό τραγικός τάρμος : Σουιδ. έν λ. Άπολλώδορος Άσκληπιάδου ήρξε δε πρώτος ίων καλουμένων τραγιάμβων.

τραγίξω είμιμο τράγος : Διοσκ.1,12 τραγίξω έν οσμή 2) έπί της φωνής τών παιδων, ότων άρχιση να καθίσταται τράγεια και βραγχώδης : Άππ. 1175υ, Άριστλ. Ζ17,1,3, αὐτ. Ζ17,5,20.

τραγικέομαι σχόλ. όμιλώ, εκφράζομαι τραγικός βλλ. : Ξηλό. Άριστφ. Πλ.9,601.

τραγικωμικός-ή-όν νεώτ. ό τραγικός και κωμικός όμο, κωμικοτραγικός.

τραγικός-ή-όν (τράγοι) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τράγον, ό δμοιος προς αυτόν : Πλάτ. Κρατ.4801) τό φευδές τραχό και τραχικόν, Πλούτ. Πύρρ.11, Λουκ. Όνειρ.10 2) 'Ησ. «τραγικός πιθικός παροιμία έπί τών παρ' άξίαν σεμννομένων» 2) κ. νεώτ. ό άναφερόμενος εις τραγείον, ό άρμώζων εις αυτόν : 'Ηρ. 5,67 προς τά πάθα αυτού τραγικοίσι χοροίσι έγέραιον, Πλάτ. Πολ.577Β // τραγικός άνήρ ό τρωάδος : αὐτ. Φαιδ.115Α // ό τραγικός ώς ούσα. ό τρωάδος : Άριστλ. Ρητ.3,14,6 // ή προσω. αὐτη έξελχως έπί του Εύριπίδου : Φιλ.2,53 // καλείται και τραγικότατος τών ποιητών :

'Αριστλ. Ποιητ.13,10 // τραγική σπουδή ή σπουδαίοτης της τραγώδιας : Πλάτ. Νόμ.838ς // τραγικός άληρος έπί τών πλουσιων και πομπικώων ένδυμάτων, ό έφύορουν οι ύποκριταί της τραγώδιας : Άριστφ. Βάτρ.1005 // Τραγική ποίησις ή ποιησις της τραγώδιας : Πλάτ. Πολ.602Β // ή τραγική ή τό τραγικός ώς ούσα. ή τραγική ποίησις : αὐτ.595ς τούτων των τραγικών πρώτος διδάσκαλος τε και ήγεμών γενέσθαι 3) μιν. μεγαλοπρεπής, έπισημος : Άριστφ. Είρ.136 όπως έφαίνου .. τραγικότατος, Πλάτ. Μέν.76ε τραγική γάρ έστιν ή άπόκρισις, Άριστφ. Ρητ.3,3,4 δια τό σεμνόν .. και τραγικόν 4) μιν. έν καλή σμη κομιαστικός, πομπώδης : Πολυδ. 5,26,9, Πουδ. Ηθ

330Α' 5) ὁ τραγικός μυθικός, ὁ ἔχων ὄφρα παραπονετικόν· Δημ.329 ὑπακριτής ἄριστος, τραγικός Θεοκρίνης· 6) Ἡσ. «εἰστός αὐμορφός» 7) νεώτ. ὁ προκαλῶν, ὄπως σί τραγῶσαι, τὸν ἔλεον, τὴν εὐσπλαγγίαν, τὴν ἄληπν· τρ-θάνατος, -τρ-θέαμα -κατάσταςις -γεγονότα.

τραγικός-πτος νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τὶ τραγικόν βλ.λ.7, ὅν εἶναι τοιοῦτο, ὥστε νὰ προκαλῆ σίλοι ἐν τραγῶδι τὸν ἔλεον, τὴν εὐσπλαγγίαν, τὴν ἄληπν.

τραγικῶδης-ους-ες μτγν. ὁ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἶδους· Παλαίφ.41 τραγικῶδης ἔμμοτος.

τραγικῶς ἑλίπρ. κ. νεώτ. δημ. -ά με τραγικόν ὄφρα ἢ τραγικόν· Πλάτ.Πολ.413B, αὐτ.545B φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς ὡς πρὸς παιδία ἡμᾶς παιζούσας, Λουκ.Ἀλ.39, αὐτ.Ἰστ.Συ.γρ.16' || δημ. πολλὰ τραγικὰ μὲς τὸν λέξ διδῶν ὑπερβαλικὸν χρωματισμὸν ἐκ τὴν ἀφήγησιν σου· || οἰκὸν τραγικῶς διδάω ἐν λαογράφῳ τῶν· Πλουτ.Ποι.10.

τραγίλα (ἢ) δημ. ἡ ἀπὸ τοῦ τραγίου ἀναδιδομένη ὀσμή, Βορδοσίλα.

τράγιος-η-ον μτγν. ὁ τράγιος, τραγίσιος· ΑΠ9,558,6 τράγιος δ' ὄφνος ἔμμοσε κόρας. **τράγιον** (τὸ) δημ. κρέας τράγου· 2) τὸ φυτὸν ἀνδροσαίμων· 3) τὸ φυτὸν ἀνισον.

τράγιον (τὸ) φυτὸν φυτόμενον ἐν Κρήτῃ, ὄπερ κατὰ τὸ φησίνωνον ἐκίμειται ὀσμήν τράγου, εἶδος τι ὑπερβαίου· Ἀριστ.Φυτ.1,7,1 Διοσκ.4,49.

τράγιος-α-ον μαν. κ. δημ. ὁ τράγιος βλ.λ.· Ἀγμ.Ὀνειροκρ.242.

τράγιακιον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ τράγιος μικρὸ τραγί· Ἡσ.Ἐξάμ. ψαλόν τράγιακιον παιδίος εἶδος παρὰ Ταραντινῶς.

τράγιακος (ὁ) μτγν. ὕποκορ. τοῦ τράγου μικρὸς τράγιος, τραγί, τραγάκι· Θεοκρ.5,14η ὀφμισσέο πασα τράγιακων νῦν ἀγέλα, ΑΠ9,317' 2) εἶδος τι θαλασσίου ἰχθύος· Μάρκελλ.Σιδ.23.

τραγιαστὰς Ἡσ. εἰσὸς τὰ ἱερὰ κλέπτοντας.

τραγοδάμων-ανος-ον σχόλ. τράγοδους, ὁ ἔχων πόδας τράγου· Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Βάτρ.232.

τραγογῆνης (ὁ) δημ. ὁ τράγου γένειον ἔχων, τραγογῆων· 2) χλευαστ. ὁ τρέφων μακρὸν γένειον· || ὄβριστικῶς ὡς ἐπιθ. κληρικῶ.

τραγοδῶρα-ατος (τὸ) νεώτ. τραγί, τραγεία δορὰ, τραγεία.

τραγοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς τράγον, τραγομορφος· Πλάτ.Κρατ.408D.

τραγοκέρως-ων μτγν. ὁ ἔχων κέρατα τράγου· Διοσκ.4,50.

τραγοκουρικός-ή-ον μτγν. ἐπὶ μοχαίρας, ὁ ἐν χρ. πρὸς κουράν, γιὰ κοῦρεμα τράγου· Λουκ.Ἀλ.46.

τραγοκτόνος-ον ὁ ἀνήκων εἰς ἐσφαγμένους τράγους· Εὐρ.Βάκχ.139 τραγόκτονον αἶμα.

τραγόλας (ὁ) μτγν. παλτὸν ἢ ἀκόντιον ἀγκιστρῶν· Ἀνὸν.π.Σουῖδ.

τραγομάσχαλας-ων οὐ αἰ μασχάλας ὀζουσι ως τὸν τράγου, ποῦ μυρίζει τραγίλα· Ἀριστ.Φ. Εἰρ.811 Γαργόνες ὀφοφαγοί... τραγομάσχαλας.

τραγοπάν-ανος (ὁ) μτγν. μυθικὸν τι πτηνὸν τῆς Αἰθιοπίας· ΠΜν.Φ1 10,70.

τραγοπόδαρος-η-ον δημ. ὁ τραγοπόδος βλ.λ.

τραγοπόδης (ὁ) δημ. ὁ τραγοπόδος βλ.λ.

τραγοπόους-αδος-ων κ. νεώτ., δημ. τραγοπόδης ὁ ἔχων πόδας τράγου, τραγοπόδαρος· Σίμων.134, ΑΠ6,315, Γρηγ.Ναζ.1,81C τὸν τραγοπόου· Πάνα.

τραγοπρόσπος-ον λεξ. ὁ ἔχων πρόσπων τράγου· Σουῖδ. ἐν λ. Μένδην ὀσων καλοῦσι τὸν Πάνα Αἰγυπτίαι ὡς τραγοπρόσπων.

τραγοπισάνη (ἢ) μτγν. πισάνη ἢ ῥόφημα ἐκ ζωποῦ τράγου βλ.λ.· Καίλ.Αὐτ.Χρον.3,244.

τραγοπῶγν-ωνος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ τράγου πῶγναι ὄνομα, τραγογῆνης· Κρατῖν.Μαλθ.6' 2) ὡς ἄ. ὄνομα φυτοῦ πικρῶ· Θεόφρ.Φ17,7,1 Διοσκ.

2,173' 3) νεώτ. βοτάν. φυτὸν ποῦδες ἐκ τῶν προσηπανθῶν, λαγχορρο, σκόου.

τραγορίανη (ἢ) δημ. τὸ φυτὸν θύμδρα, τραγορίανος.

τραγορίαντος (ὁ) μτγν. ἐπὶ οἴνου, ὁ παρεσκευασμένος διὰ τραγορίανου· Διοσκ.5,55.

τραγορίανος (ἢ) μτγν. κ. νεώτ. κ. -ος (ὁ) ἰδίοσκ. 3,351 κ. -ον(τὸ) [Γαλλ.14,50,14, Πλίν.Φι 20,17], εἶδος τι ὀργάνου, τὸ φυτὸν θύμδρα, τραγορίανη.

τράγιος (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄρρεν τῆς αἰγᾶς, αρσενικὸ γίδια, τραγί· Ὀδ.Β 239, Πίνδ.ἀν. 212, Ἡρ.3,112 τῶν αἰγῶν αἱ τράγοι, Αἰσχ.Ὀπ.190 τράγος γένειον... πενήθησε Ἰτάργε, πρόσχευε ἢ καύσος τὸ γένια σου καὶ οὕτω πενήθησε δὲ αὐτῆ· || Κιλίκιοι τράγοι ἐπὶ ἀνδρῶν μακρῶν καὶ δασεῖαν γενεὰδα ἔχοντων καὶ ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θραυστάτων καὶ ἀγροίκων· Κωμ.Ἀνόν. 215' || ἐπὶ ἀνδρῶν τράγου ὄζω, τράγου νέω ἐκπέμπω, ἀναδίδω ὀσμήν ὄσων ὁ τράγιος· ΑΠ 9,368, αὐτ.11,240' 2) ἢ πρὸς τὴν ὀσμήν τοῦ τράγου ὀμοίωσιν ὀσμήν τῶν μασχάλων· Γαλ. 3,245' 3) ἢ ἐφηβικὴ ἡλικία, καθ' ἣν τραγύνεται ἢ φωνὴ ἐπὶ τὸ ἀνδροκίτερον· Ἰππ.1358,3' 4) ἢ κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν γινόμενη μεταβολὴ τῆς φωνῆς· Greenhil.Θεόφ.232,7' 5) μτγν. ἢ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ροπή, λογιεῖσθαι· Λουκ.Κράν.28' 6) τὸ ἄρρεν τοῦ ἰχθύος μοιλιδίου· Ἀριστ.Ζ 8,30,3' 7) μεῖγμα τὸ ἐκ χονδραλαομένου ὄσων, ἔξ ὀλίγας· Διοσκ.2,115' 8) π. τοῖς Μεσοσηνῶσις ἡ ἄγρια συκὴ, ἐριεδες· Πaus.4,20,2' 9) ὄμ. φυτὸν τὴν ἀκανθώδες, πῖθ. ὁ σκορπίος· Διοσκ.4,51' 10) νεώτ. φυτὸν ποῦδες ἐκ τῶν ἀγρωστοειδῶν· 11) εἶδος τι ὀπῆγρου· Ἀριστ.Ζ1,51,3, Διοσκ.5,138' 12) μτγν. κ. νεώτ. μικρὸν προερχὸν κατὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσθίου χεῖλους τοῦ περιπυροῦ τοῦ ὄζω· Πολυδ.2,85 ἐτοῦ δὲ κοίλου τοῦ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ κρατῆρος ὑπεναστακτικὸς εἰς τὸ ἔσω νεῖον τράγου, τὸ δὲ ἀντικείμενον ἀντίτρογος· 13) ὄμ. εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου πρὸλ.Πολυδ.1,83' ἐπὶ δὲ τῶν πλοῖα Λυκία λεγόμενα κροί καὶ τράγοι.

τραγοσκελής-ους-ές ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ ἔχων τράγου σκέλη· Ἡρ.2,46 κατάπερ Ἐλληνες ἀγορῶσπον καὶ καὶ τραγοσκελίαι, Λουκ.Θε.Δ 22,2, Ὑμν. ἐν Εὐα.Εὐαγγ.Προν.1241.

τραγοσκέλη (τὸ) δημ. ἢ πρῆξις τοῦ τραγοῦδ.

τραγοῦδιστῆ (ὁ) μsn. δημ. ποίημα ἄδόμενον· Ἐρωτόκρ.3,228, -ἐρωτικά -κλέφτικα -δημοτικά τραγοῦδιστᾶ· 2) γεν. ποίημα· τραγοῦδιστῆς ζενεϊταῖς· 3) συνεχὲ κελδοῦμα πτηνοῦ.

τραγουδιστής (ὁ) μsn. δημ., θηλ. -ιστρια, ὁ τραγοῦδῶν, ἄδων, ἰδ. ἐκείνας, ποῦ τραγοῦδει καλά ἢ κατ' ἐπάγγελμα, αἰοῦδος· Ἐρωτόκρ.2,219, αὐτ.1,907 ἐτοῦτος ὁ τραγοῦδιστής, Νένην, πολλά κατὰχει.

τραγουδιστός-ή-ὸ δημ. ὁ ἄδόμενος φωνῶν ἄδόμενος· τραγοῦδιστῆ φωνῆ ἢ μελωδικῆ ἢ ἢ συρτῆ· || ἑλίπρ. -ά.

τραγοῦδῆ-τω κ.-άω μsn. δημ., ποθ. ὄφρ. (ἢ)τραγοῦδῆθηκα κ. -ιστηκα, μτχ. ποθ. πορακ. τραγοῦδῆμενος κ. -ισμενός, ἄδω· Ἐρωτόκρ.1,906, -δεν τραγοῦδαίκα καλά, -ἐρχεται τραγοῦδῶντας· 2) ἐξωμῶν διὰ στίχων ἢ διὰ ποιητικῶν φράσεων· ὁ Κροστᾶλλης ἐτραγοῦδοῦσε τὴν ζῆν τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς στάνης· 3) ἐπὶ πτηνων, κελδοῦ.

τραγοφαγῶ-έω μτγν. ἐσθῶν τράγου, τράγου κρέας· Στράβ.3,37 τραγοφαγοῦσι δὲ μάλιστα καὶ τῶ Ἄρει τράγου θύουσι.

τράγω ζωρ. τ. τοῦ τράγω βλ.λ.

τραγῶ-άω [τράγοι ἐπὶ ἀνθρώπων, τραγῶ βλ.λ.] Γαλ.4,633 ἐπόποιον μεταβάλλη πως ἐπὶ τὸ τραγῶ-τερόν τε καὶ Βαρῶτερον ἢ φωνῆ· τοῦτο γὰρ τὸ τραγῶν ἐστι· αὐτ.Χρ.Μορ.14,7, Ἄλέξ.Ἐφρ.Πρ.

1,25 2) ἐπι ὀμπελῶν, ἐκδαστῶν ἀφρόνων ἐλάσους καὶ φύλλω, ἀνευ καρπῶν πρὸς ὄλομανώ: Ἀριστλ.Ζ1 546α,3, Θεόδωρ.Π1 4,14δ.

τραγωδία (ἴδι) μῦθ. ὑπόκορ. τοῦ τραγῶδιος: Διογ.Λ 6,80 τὰ τε τραγωδίαῖσι · Φιλίσκου εἶναι.

τραγωδία-στος (ἴδι) μῦθ. μ. κ. νεώτ. ὄνομα τραγῶδι· Βασα.4,356δ, Ἀχιμ.Ὀνειροκρ.50 2) τραγικὸν συμβῆναι: Εὐμάθ.297,302 ὄλον δρᾶμα (πτελεῖ καὶ ὄλον τραγῶδιμα· 3) νεώτ. τὸ τραγικῶς παριστάνομενον ἐν ὀμιλίᾳ ἢ ὑποκρισεῖ, τραγικὴ παράστασις.

τραγωδίας-ος-ες μῦθ. κ. μαν. ὁ τραγευθὴς βλλ.: Κορνοῦτ.148, Εὐδοκ.Μακρ.324.

τραγωδιστής (ἴδι) σχόλ. ὁ τραγωδός: Σχόλ. Θεόδωρ.4,30.

τραγωδιστής-ῆ-όν σχόλ. ὁ παριστάνομενος ἐν τραγῶδι, τραγικός: Σχόλ.Εὐφ.Φαιν.1493.

τραγῶδι (ἴδι) (τραγωδία) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. δρᾶμα ἠρωϊκῶν, ἠθωποηθέν ὑπὸ τῶν Δωριέων (Ἀριστλ.Ποιητ.3,5) καὶ ἔχον παρ' αὐτοῖσι λυρικὴν χαρακτηριστή (Ἡρ.5,57), ὁπερ μετὰφωτισθέν εἰς Ἀθήνας, προσέλαθε τὴν τέλειον δραματικὴν μορφήν, ὅδρᾶμα κινῶν τὸν φθόνον καὶ τὸν ἔλεον τῶν θεοτῶν ἢ ἄλλ.ἰδ. σημαίνει πρᾶγμα ὦδην ἐκ τῶν πρᾶγμ., εἰς οὗς ἀπεσκευάζοντο οἱ τραγωδοῖτες, ὡς παριστᾶντες τὴν ἀκολουθίαν τοῦ θεοῦ διανοῦσθαι, ἢ ἐκ τοῦ πρᾶγμ., ὁ ὁποῖος ἐβόησε ὡς ἐπαθλὸν εἰς τὸν νικητὴν (Πάρ.Χρον. ἐν Ἐπιγρ.1: Ἀριστφ. Ἀχ.400 αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβᾶδῃν ποιεῖ τραγῶδιαν, Πλάτ.Συμπ.173Α, Πλούτ.Ἡ8,785C ὀκτὼ τραγῶδιαι διαγωνίσασθαι· 2) γεν. πᾶσα σοβαρὰ ἢ σπουδαία ποιήσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κωμῶδιαν, ὄθ. ὁ Ὀμ. καλεῖται ποιητὴς τραγικός: Πλάτ.Ἐσοιστ.152B· 3) λόγος ὑπερβολικῶς γινόμενος εἰς μέρος κατηγορούμενος: Ὑπερεδὶ.Λυκούρο.10 (ἰβ.γρ.), αὐτ.Εὐέ37· 4) τραγικὸν μῦθεμα: Πολύδ.6,56,11, Διδόξ.Σ 19δ, Πλούτ.Δημητρ.41 ἢν δ' ὡς ἀληθῶς τραγῶδιαι μεγάλα περὶ τὸν Διμήτριον, Ἀρατ.15· 5) πομπή, ἐπιδείξις: Ψ2 ὄλεσκ. ἐν Βεατ.Φαλάρ.353, Λουκ.Ἐνδάν.24, Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,70

τραγῶδιαν ἐπιθετὴν τοῖς πρᾶγμασι προσποιητῆ· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. κλιθερῶν, τραγικὸν γεγονὸς ἢ κατάστασις πρὸς ὀλομανώ τὸν οἶκτον, μέγα δυστύχημα: Πλάτ.Νόμ.817B, αὐτ.Φιλ.50B ἢ τοῦ θίου τραγῶδιαι καὶ κωμῶδιαι, - ἢ τραγῶδιαι τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς· 7) ὄνομα τραγῶδι: Ἀν.Βασα.4,41, αὐτ.892.

τραγωδικός-ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἀρμυζὼν εἰς τραγῶδιον ἢ τραγῶδον: Ἀριστφ. Πλ.424 βλέπει γέ τοι μανικὸν τὸ καὶ τραγωδικόν· 2) γεν. ὁ τραγικός: αὐτ.Ἀχ.886 ἤλαθε ποσεινὴ μὲν τραγωδικαῖς χοροῖσι, αὐτ.Βότρπ.769, αὐτ.1495· 3) ὀδονώμια τραγωδικὸν ὑπομένω τραγικῆν δόξαν: αὐτ.Ἀχ.9.

τραγωδικῶς ἐπίρρ. μαν. κατὰ τρόπον τραγωδικόν βλλ.: Εὐστ.632,37.

τραγωδιογράφος-ον μῦθ. κ. νεώτ. ὁ γράφων τραγῶδιαι, τραγωδοποιεῖς, τραγικός ποιητής: Πολύδ.2,17β, αὐτ.3,48,8.

τραγωδιοδιδάσκαλος (ἴδι) μῦθ. ἐσφ. τ. τοῦ τραγωδοδιδάσκου βλλ.: Λουκ.Ὀνειρ.1.

τραγωδοποιεῖς-όν δ. τ. τοῦ τραγωδοποιεῖ βλλ.: Πλάτ.Πολ.597B, αὐτ.605C.

τραγωδοδιδάσκαλος (ἴδι) ὁ τραγικός ποιητής, ὁ διδάσκων αὐτὸν τὸν χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ ὁ παλαιότερον μετέωρος εἰς τὰς παραστάσεις: Ἀριστφ.Θεσμ.88 πείσασιν τὸν τραγωδοδιδάσκαλον ἐς Θεσμοφόρον ἔλθειν, Ἀριστλ.Ποιητ.4,13.

τραγωδοπάγγρα (ἴδι) μῦθ. ὄνομα δρᾶματος μεταξὺ τοῦ σπουδαίου καὶ τοῦ κωμικοῦ, περιγράφοντος τὰ δευτὰ τῆς ποδάριας καὶ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Λουκιανόν.

τραγωδοποιητής (ἴδι) σχόλ. κ. μαν. τραγωδίας ποιητής, τραγωδοποιός: Σχόλ.Ἀριστφ.Βότρ.918, Εὐδοκ.Μακρ. ἐν Ἰωνῶ 228 Θεῶναι καὶ τραγωδοποιητῆς καὶ πᾶν ψυχρῶς, ὅς καὶ Κίων ἐλέγχετο.

τραγωδοποιεῖς-όν ὁ ποιῶν τραγῶδιος, τραγικός ποιητής: Ἀριστφ.Θεσμ.30 ἐνθῶδ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκὸν τυγχάνει ὁ τραγωδοποιός.

τραγωδοποιεῖ-έω νεώτ. ποιῶ τραγῶδιος, εἶμαι τραγικός ποιητής.

τραγωδός (ἴδι) (ἰσοδός ψῶδος) βωιωτ. τραγουδός (Ἐπιγρ.1 κ. νεώτ. ποιητῆς τραγωδίων καὶ ἀμασίοδος: Ἀριστφ.Εἰρ.206, αὐτ.Ὀρν.787 εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγωδῶν ἤχηθον· ἢ συγν. ὁ ἴδιος ἢ ποιητῆς ὑπεκρίνετο εἰς τὴν ἑαυτοῦ τραγωδίαν: Ἀριστλ.Ρητ.3,1,3· ἢ βραδύτ. διεῖσι ποιητῆ ἑπίσταν λαμβάνοντες μέρος εἰς τὴν παράστασιν, ὁ ὄρος τραγωδός ἐς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπεδίδετο εἰς τὸν ὑποκριτὴν τραγωδίας Ἀριστφ.Θεσμ.391), ὁ δὲ τραγικός ποιητῆς ἑκατέοι τραγωδοποιεῖς ἢ τραγωδοδιδάσκαλος· ἢ νεώτ. ἡ βοήθειος τραγωδίας· 2) κτ. πλῆθ. οἱ ἀποικουνομενοι τὸν τραγικὸν χορὸν: Ἀριστφ.Σφ.1498, αὐτ.505, Ἰσοκρ.62,20· 3) κτ. πλῆθ. συγν. ἢ τραγῶδιαι: Ἀριστφ.Ὀρν.512 ὀνότ' ἐξέλθοι Πριάμοσ τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγωδῶσι, αὐτ.Εἰρ.806, Ἀνδοκ.34,40, Θεόδωρ.Χαρ.20, Δημ.243 τραγωδῆσι καινοῖσι (κατὰ τὴν παράστασιν τῶν νέων τραγωδῶν).

τραγωδῶ-έω παριστᾶνω τραγῶδιον, ἰδ. ἄδων αὐτὴν: Ἀριστφ.Νεφ.1091 τὶ δαί· τραγωδοῦσ' ἐκ πίνων· ἢ μτ. ἀντικειν. κτ. οἰτ., παριστᾶν τὴν ἐν τραγῶδιᾳ: αὐτ.Θεσμ.85 ὀπὴ τραγωδῶν καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.1, αὐτ.Περγ.39· 2) παθ. γίνομαι ὑποθέσεις τραγῶδιος: Ἰσοκρ.190Α, Στράβ.9,5,22· 3) λέγομαι διὰ τραγικῆς φράσεως: Ἀριστλ.Φυσ.6,9,4· 4) τὰ τραγωδοῦμενα ὑποθέσεις τῆς τραγῶδιαι: Πλούτ.Ἡ8,837D· 5) κ. νεώτ. λέγω, διηγοῦμαι ἐν τραγικῆ φράσει, ἀπαγγέλλω τραγικός: Δημ.229 ἠλοκα νῦν ἐτραγωδεῖ· 6) ὄνομα τραγωδῶν κωμικῶν, καλλῶνα, καλλιπῶνα λέξιν: Πλάτ.Κρατ.414C· 7) παθ. ἐν φρ. στολαὶ ἐτραγωδῆμναι αὐ ἐν τῇ τραγῶδιᾳ μεγαλοπρεπεῖαι καὶ πομπῆδες: Ἀντιφάν.3· ἢ ἐπὶ λόγῳ ἐτραγωδῆμναι κόμπου πλῆρεις, κομπορῆμονες: Διδόξ.Σ 5,31· 8) μῦθ. κ. μαν. ὄδω, τραγουδῶ: Ἰω.Χρυσ.5,171Α οὐκ ἐτραγωδοῦν, οὐ παϊνάς ὄδωσ, Σχόλ.Ὀππ.Κυν.6,1, Μακάρ.224, Μακάβ.1 288,10.

τραῖνω (ἴδι) (γαλλ.) δημ. αἰδηροδρομικός συμπερ, ἀμαζοστοχία.

τράκ (γαλλ.) νεώτ. κ. δημ. δικλ., διεθν. ὄρ. θεορῦθσις, φυγικὴ σύγκυσις, ὑπόφοδος διάθεσις συνήθως καὶ μετὰ τρωμάδουσι κινήσεως συνδευομένη, κατακαμψάνουσα τινα πρὸ τοῦ κοινοῦ ἐμφανίζομενον ὡς ὀμιλητῆν ἢ αἰοῖδον ἢ μουσικόν.

τραῖτορι (ἴδι) (ἰταλ.) μαν. δημ. προδοτικὴ πράξις ἢ ἐπιβουλή, δόλος: Ἐρωτόκρ.2,805.

τραῖτορος (ἴδι) (ἰταλ.) μαν. δημ. προδοτικὸς ἐπιβουλος, δόλιος ἀνθρώπος: ἐν χρ. ὕβριστικός.

τράκα (ἴδι) δημ. ἄ. στράκα βλλ.

τρακάρια (ἴδι) δημ. σύγκρουσις τιος, ἰδ. ὄχηματὸς ἢ πλοῖου πρὸς ἄλλο.

τρακάρω δημ., ὄρ. ἐτρακάρω κ. ἐτρακάρισα, πῶθ. ὄρ. τρακαρίστικα, ἐμβάλλω εἰς σύγκρουσιν, κόμω πῆ ἐν συγκρουσῇ πρὸς ἄλλο· ἢ ἀμτ. ἐπὶ πλοῖων, ὀχημάτων κτ., συγκρούομαι πρὸς ἄλλο, πέρνω ἐπὶνῶν· 2) μτφ. συναντῶ τινα ἐξείψιψ: σὲ δρῶμο ἐτρακάρω τὸν Α'· 3) ἀνεκδ. ἐρίψω, τσοκῶνομαι.

τρακαρόρα (ἴδι) δημ. ἢ στυρυροτέχνημα παρόγον τῆ ἀλλοπαλλῶν ἐκράθησιν (ζωορῶος κρότος, κροτίς· 2) μτφ. ἐν πλῆθ. -ες ἀπειλαὶ ἢ ἐπαγγελταὶ στομφοδῆδες ἀπραγματοποιήτα

τράκο (τό) δημ. κ. τράκας (ή) σύγκρουσις, τρακάρια· || φρ. νεώτ. θάρδα τράκα κέλευμα έκφραζόμενον πρὸς ἰσποφάρον, ὅταν ἡ σύγκρουσις διαπιστωθῆ ὡς ἀναπόδρεπτος, ἵνα προφυλοχθῆ τὸ πλῆρωμα· 2) μτφ. ἐν φρ. ἐπίθεσις, προσβολή, ἐπιλήθις· τοῦ δώκα ἐνα τράκο πού ήταν δαλα δικό του.

τρακίζω μυν. λευκαίνω· EM 763,54· 2) χειρίζομαι, ἐξετάζω, φηλόω· Μαλᾶλ.1.353A.

τρακταλισμός (ή) μυν. τὸ τρακταίεν βλλ.2)· Μαλᾶλ.1.673B.

τρακταλιστής (ή) μυν. ὁ τρακταίεν βλλ.2)· Μαλᾶλ.1.35A.

τρακτάτων (τό) (λα.γ.) μυν. χειρισμός, ἐξέτασις, δοκιμή· Μαλᾶλ.1.407A.

τρακτρή (ή) ἡ τὴ (γαλλ.) δημ. ἄκλ. διεθν. ὄρος αὐτοκίνητον ρυμουλκὸν ὄχημα, βενζινοκίνητον ἢ πετρελαιοκίνητον.

τρακτῆς-ή-όν μτγν. κ. μυν. ὁ λευκός, ἀσπρισμένος, ὁ διὰ συχνῆς πλάσεως λευκανθείς· Παύλ. Αλγ.4,2) **τρακτῆς κηρός**· 2) τὸ τρακτῆν ὡς οὐδ. κ. τρακτὸς κηρός· EM 763,53· 2) ὄμ. τὸ οὐδ. κ. **τρακτῆν** ὡς οὐδ. ζύμη πρὸς πορασκευὴν ζυμαρικών· ἘΑθῆν.3,113D.

τρακτέμα-ατος (τό) μυν. ἐρηλαστρον ἐκ κηροῦ τρακτοῦ, ὄηλ. λευκοὶ καὶ ἄλλων ὕλων, ὁλον ρητίνης, ὤων, λιθανωτοῦ· Ἰηπιατρ.90,2,80, Ἰερακοσι.146, οὐτ.147.

τράμ (τό) (ἀγγλ.) δημ. ἄκλ. τροχιοδρόμος βλλ. **τραμβαγέρης** (ή) δημ., θηλ. -ισσα, ὁ ὁδηγὸς τροχιοδρομικοῦ ὀχήματος.

τραμβάϊ (τό) (ἀγγλ.) δημ. ἄκλ. κ. **τράμσα** κ. -άγιο τράμ βλλ.

τράμης (ή) μτγν. ἢ τράμης βλλ.· Ἰαπων.θι.

τράμης (ή) τὸ περίνεον, τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδίων μέρος· Ἀρχιλ.184, Ἀριστοφ.Θεομ. 246 αἰθὸς γαγένησι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμην· 2) Ἦσα. ἐπὶ τῆρμα τῆς ἔδρας· 3) αὐτ. ἐὸ ὄροσ· 4) αὐτ. ἐπὶ τῆς ἔντερος· 5) αὐτ. ἐξιοχόν.
τραμουντάνα (ή) (ἰταλ.) δημ. ὁ βαρράς· || ἄστρο τῆς τραμουντάνας ὁ πολικός ἀστήρ· 2) ὁ βόρειος ἄνεμος· || κτ. πλθ. οἱ τραμουντάνης οἱ ἀπὸ σκίρωνος μέχρι μέρη πνεόντες ἄνεμοι.

τράμπα (ή) δημ. ἢ ἀνταλλαγή.

τραμπάκουλο (τό) (ἰταλ.) δημ. μικρόν, πλατὸ καὶ μικρὰς ταχύτητος ἰσποφάρον μὲ ὄμοειδῆ ἰστία ὡς τὰ τῆς βροαστέρας βλλ., ἀλλὰ μὲ σταυρώσεις ἀνωθεν τοῦ ἀκατίου· 2) μτφ. σωματώδης γενὴ βροδέως βαδίζουσα.

τραμπάλα (ή) δημ. μικρὰ δοκὸς ἢ σάνις ταλαντευομένη ἐπὶ ὀμοστηρίματος, τεθειμένου κατὰ τὸ κέντρον τοῦ βάρους τῆς, ἐν χρ. ὡς παιδιὰ.

τραμπαλόμοι δημ. ταλαντεύομαι· πρβλ. τραμπάλα.

τραμπαλιζομαι δημ. παίζω τραμπάλα βλλ. **τράμπης-ιδος** (ή) μτγν., γενικ. ἐπ. κ. τράμπης (Ἰνικ.Θηρ.268), εἰδὸς τῆ πλοίου, ναῦς ἀνατος, πορβις ἢ βορβαρικὸν πλοῖον· Λυκόφωρ.97, αὐτ.1299.

τραμπουκαριδὶ (τό) δημ. ὄμοσ ἀπὸ τραμπούκου βλλ., περίληπτ. οἱ τραμπούκοι.

τραμπουκαρίσμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τραμπουκῶ βλλ.

τραμπουκῶν δημ. ἐπὶ πλοίου, κλυδωνίζομαι ἐπικινδύνως· 2) μτβ. ὄνομα πλοιοκόμῳ, ὠροδοκῶ.

τραμπουκέτο (τό) (ἰταλ.) δημ. σκητικὸν μηχανήμα, δι' οὗ σηματοῖως καὶ ἐνώπιον τῶν βατῶν ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ ἐξασφινίζονται ἀπ' αὐτῆς πρόσωπα ἢ πράγματα.
τραμπουκρατία (ή) νεώτ. ἢ ἐν τῇ τομεῖ τῆς κοινωτικῆς ἢ πολιτικῆς ζωῆς ἐπικράτης ἰσχύς τρομπούκων βλλ.

τραμπούκο (τό) (ἰταλ.) δημ. ὁ τρομπούκος βλλ.1) φιλοζῴωρημα διδόμενον εἰς ἐκλόγηα ἢ κομμοτόρη· || ὄδ. εὐτέλης δωροδοκίη, κωλοκούρο.
τραμπούκος (ή) (ἰταλ.) δημ. κ. τραμπούκο (τό) εἰδὸς τῆ πούρου, σιγάρου τῆς Ἀδῶνας.

τραμπούκος (ή) (ἰταλ.) δημ., θηλ.-α ὁ λαμβάνων τραμπούκο, ὁ εὐτέλης χρηματίζομενος κομιστάρης ἢ μπάροσ παλιτικοῦ, ὁ πωλὼν τὴν φήφωσ τοῦ ἐκλόγη· 2) συνεκτ. εὐτέλης κ. ἰδ. δι' ἀπειλῶν, διὰ φευτοπαλληκορισμοῦ ἐκδιαισθητικουσαθάκης· || κ. ὡς ὄβρις.

τρανῶσ δημ., ὄορ. ἐράνεσφια, γίνομαι τρανός, μεγαλῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ κατὰ τὸ μέγεθος, ὄβ. κρατύνοσ, ἀποκτὰ μεγαλυτέραν ἰσχύν· || συνήθ. ἐπὶ δένδρων κ. ἄ. φυτῶν, αὐξάνομαι ταχέως κατὰ εὐρώστας· ἐράνεσφαντὰ στάνχια - τ' ἀρασοσίτια - τ' ἀγριόκαθα· 2) ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν φωνὴν, ὄφω τὸν τόνου τῆς φωνῆς.

τρανίτο (τό) δημ. ἄκλ. διαμετακόμισις ἐμπορευμάτων· || ἐπίρρ. ὄπὸ διαμετακόμισι.

τρανήσ-οὐς-ές κ. μυν. ὁ διατριπλῶν, διαπερῶν, διαπεραστικὸς ἐν χρ. μ. μτφ. καθορός, διαυγής, σοφής· Σοφ.ΑΙ.23 ἴσμεν γὰρ αὐδὲν τρανές, ἄλλ' ἄλωμθα, Εὐστ.Πον.203,2 τὸ τοῦ λόγου τρανές.

τρανολαλῶ-ῶσ δημ. καλὰ δι' ὄψωμῆνου τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, μεγαλοφωνάζω.

τρανολογῶ-ῶσ μυν. προφῆρα εὐδιακρίτως σαφῶς· Φωτ.βιβλ.230,267,29, Μχ. Ἀτταλ.Ἰστ.265,9.

τρανοποιῶ-ῶσ μτγν. καθιστῶ τὴν τρανῆ, καθαρόν, εὐδιακρίτων, σαφές, ὄβ. ἐπὶ λόγου, προφῆρα εὐδιακρίτως, σαφῶς· βλ.Δημ.ἐν Οἰατ.Γρ.1,4 (115,9) τῶν στοιχείων οὐκ ἐτρανοποιεῖ τὸ ρῶ.

τρανός-ή-όν μτγν. κ. μυν. νεώτ. συγκρ. -ότερος -α-ον, δημ. κ. -ύτερος-η-ο, ὕπερθ. -ότατος-η-ον, ὁ τρανός, σαφής, καταφανής, προφανής, ὄλασφ-νερος· Μοσχ.π.Στοβ.114,9 ἦν ἄσο τρανός αἰσός ἀνθρώπων ὄδσ, 585,1, Διον.Ἀλ.Συνθ.22, Πλοῦτ.Ἦθ.378A, οὐτ.736B, Ἰζέτ.Χιλ.10,282, -έχομεν τρανὰ ὄλεγματα τῆς ὄψουσ τοῦ κ. ἐπὶ προσ· Κορνοῦτ.Φύσ.Θ.ε.16' 2) νεώτ. κ. δημ. μέγας τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα· || γεν. ὁ ἔχων μεγάλας διαστάσεις, μεγάλους παρομοιθῆσεις τὸ τρανὸ χαυλιάρη· ἵαρε καὶ μεγάλο φτάσρ ἰοι ἔχοντες μεγάλας ἀξιώσεις πρῆνε να προσφέρουν καὶ μεγάλας ὕψησεις· 3) ὄμ. συνεκτ. σπουδαίος εἰς πλοῖον ἢ ἰσχύν· ἐγνε μεγάλας καὶ τρανός.

τρανότης-ητος (ή) μτγν., μυν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ τρανοῦ, τὸ νὰ εἶναι τῆς τρανός βλλ.1), σαφής, αἰκρίνεα, καθαρότης φωνῆς ἢ ἀκοῆς· Πλοῦτ.Ἦθ.720ε, Φιλ.2,61,52, Ἰω.Χρυσ.9,326ε εἰς τὴν προτέραν ἐπανήγαγεν εὐλογίωτταν καὶ τρανώτητα, Ἐπιφάν.2,180D, οὐτ.69D οὐ τῆ τρανότητι τοῦ λόγου προσέχων.

τρανῶτα (τό) δημ. βίασι διαστάσεις.

τρανῶτα ὄμ. ποθ. ὄορ. (ἰ)τρανῶταχτικα, ἀναπινάσσω, συγκλονίζω· μάς τρανῶταξ τὸ λεωφορεῖο· 2) συνεκτ. καταρτήριος βίαιος· τὸν τρανῶταξ χάμω· 3) κατασέρω ἰσχυρῶς· τοῦ τρανῶταξ μιά γροθιά στὰ σάγονια.

τρανῶταξ-ή-ο δημ. οὐσιστός, ἀναπνοσός-μενος· || ἐπίρρ. -ά δι' ἀναπνοσού.

τρανῶ-ῶσ μτγν. τρανόν, καθορόν, σαφές, εὐδιακρίτων ποσῆ τι, διαλευκαίνω, διαφωτίζω, διασαφηνίζω· Αἴ Σμυρλ.304,8 τρανοε τὸν ναῦν πρὸς νοσσεις ὄθῶσ, Φιλ.2,140,35 ἀπερ δὴ μόνα μάλιστα τρανώσων ἐμελεῖον, Εὐστ.Πον.305,14.

τρανώμα-ατος (τό) διεκρίνησις, διασάφρησις· Ἐμπ.349 τρανώματα γλώσσης.

τρανώσ δημ. κόμωσ πινὰ τρανόν, τρανεῶσ. **τρανώσ** ἐπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. τρανώστρον (Αἴρ.9,278), ὕπερθ. τρανώτατα Ἰζέτ.Χιλ.10,282) κατὰ τῶνον τρανή, σαφῶς, διαυγῶς, καθαρά, ὄλοφα.

νερα | Αλοχ. Αγ.1371 τρανώσ "Ατραίδιον εἰδέναι κρο-
 ρουθ" ὄπως, αὐτ.Εὐρ.45, Εὐρ.Ήλ.758, αὐτ.Ρησ.30
 ἀπεδείχθη τρανώσ.

τράνωσις-εως (ή) μτρν. κ. μον. τὸ τρανώον, τὸ
 νὰ κάμῃ τίς τὶς τρανές, σαφές, εὐδιάκριτον, διευ-
 κρινήσις, διαοφάνσις | Βασ.3,206D εἰ τὶ θεοὶ
 πλεόν προσεβήσαν εἰς τράνωσιν, Μετοχ.Ω.455.

τρανητικός-ή-όν μτρν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα
 τοῦ σαφῆ τὶς τρανές, σαφές, εὐδιάκριτον, διευ-
 κρινήσιμὸς, διασαφητικὸς, διασφαιωτικὸς | Γρη.
 Ναζ.1,610D σαφηνιστικὸν πάντων καὶ τρανητι-
 κόν, Θεολ.Ἀριθμ.33D.

τράπεζα-ας (ή) Ἐπιγρ. Βοιωτ. προφ. τοῦ τρά-
 πεζα βλλ. | Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ.

τράπεζα (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., δωρ. τράπε-
 σα Ἰ.Ἀλλκ.61, Βοιωτ. τράπέδα Ἰ.Ἐπιγρ. Ὀρχομε-
 νοῦ (ή) λ. πιβ. κτ. σύντησιον ἕκ τοῦ τετραπέζου
 πρβλ. Ἀριστοφ.ὄπ.447 καὶ πόθεν ἔγωγ τρίπουν τρά-
 πέζην Ἀριστοφ.1) σκεύος ἡ ἐπιπλὸν ἀποτελούμενον
 ἐξ ὀριζοντίας πλοκάς στριζομένης εἰς τέσσαρας
 συνήθως πόδας καὶ χρησιμεῖον πρὸς παράθεσιν
 τὰ φαγητὰ κυρίως, τραπέζι, τάβλα, συκλῆ, Ὀμ.,
 παρ' ὃ ἕκαστος ξενιζόμενος ἡ συνδιωτιμῶν εἶχεν
 ἰοιαιτέρον τράπεζον | Ὀδ.Ρ.333 τὸν κατέβηκε φέ-
 ρων πρὸς Πηλερχαίῳ τράπεζαν ἄντιον, αὐτ' Χ
 74, Μέν.Ψευδ.ηρ.1) εἰσήγοντο δὲ εἰς τὸ μέρος ἔνθα
 εἰδέσθουν πρὸ τοῦ δεινίου ἡ τοῦ γεύματος καὶ
 ἀποκομιζόμενοι μετ' αὐτοῦ | Ἰλ.Ω.476, Ὀδ.Τ.61, Ἦρ.
 Δ.139 τράπεζαν ἐπιπέλεν ἀγαθῶν πάντων παρα-
 βέντες, Ἀριστοφ.Σφ.1216, Ξεν.Συμπ.2,1 ὡς δ' ἀφ-
 ῥέθησαν αἱ τράπεζαι καὶ ἔσπεισαν || ξενία
 τράπεζα ἡ πρὸς τινα ξενιζόμενον παραπεμπμένη
 τράπεζα, ἐφ' ἧς καὶ ὄρκειοντο θεωρουμένης ὡς
 ἱερός | Ὀδ.Ξ.158, αὐτ.Φ.28 αὐτὰ δὲ θεῶν ὄντων
 ἠδέσται' οὐδὲ τράπεζαν, Αλοχ.Ἀγ.70, Ἀρχιλ.81'
 | τραπέζην καὶ κοίτην δέχομαι ὁ περιποιοῦμαι
 τὴν μετράειν καὶ κλίνην | Ἦρ.5,20 ἔδ' ἤμετρον
 εἰδέσθαι καὶ τραπέζην καὶ κοίτην || περιχίτων
 τράπεζαν παρατίθηναι δειπνῶ πολυτελεῶς, κατὰ τὸν
 περσικὸν τρόπον | Θουκ.1,130

2) συνεκτ. τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης βρώματα, τὰ ἐδέσματα, τρα-
 πέξ | Ἦρ.1,162 τὸν ὁ Μήδων βασιλεὺς Ἀστυάγης
 ὄναμψ τραπέζην εἰδαισι, Εὐρ.Ἄλκ.2, Ξεν.Ἐν.7,3,
 22' || αἱ δευτέραι τράπεζαι ἡ δευτέραι σειρά
 τῶν ἐδεσμάτων, τὸ δεύτερον πιάτο | Πλούτ.'Ηθ.
 133B, Ἀθην.14,639B' || παροιμ. Συρακοῦσα τρά-
 πέξα ἐπὶ πολυτελεῶς διαίτης | Ἀριστοφ.ὄπ.3, Πλάτ.
 Πολ.404D' 3) ἐπιπλὸν τραπεζοειδές κοθηρω-
 μένον τοῖς θεοῖς, ἐφ' οὗ ἔναπετιμῶν ἐδέσματα
 καὶ ἀναθήματα | Δειν.108,35' 4) σκεύος ἐπι-
 πλὸν τοῦ ἀργυρομοιοῦ, τοῦ χρηματιστοῦ, διότι
 οὗτοι εἶχον κατὰ τὴν ἀρχαιοτητα τράπεζαν ἐν τῇ
 ἀγορᾷ, ἐφ' ἧς ἥκουον τὸ ἔργον των | Λυσ.14,36
 κάμοι μὲν τὰ προειρημένα διελκίετο ἐπὶ τῇ Φι-
 λώσῃ τραπέζῃ, Πλάτ. Ἄντι.17C ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν
 τραπέζων, 946 ἡ ἐργασία ἡ τῆς τραπέζης ἡ τρα-
 πεζικὴ ἐργασία, αὐτ.895 ἡ ἐγγύη ἡ ἐπὶ τὴν τρά-
 πέξαν ἰγγύησις, ἀσάβητος δεδωμένη εἰς τὴν τρά-
 πέζην, αὐτ.900' || οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης οἱ
 τραπεζίται | Ἰσοκρ.358B' || τράπεζαν κατα-
 σκευάζομαι ἰδρώα τράπεζαν | Ἰσαϊ.ἀν.2,3' || ἀ-
 νασκευάζω τράπεζαν διαδῶα τράπεζαν, χρεοκο-
 πῶ | Δημ.33' 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπιχείρησις ἡ
 ἀποδολεῖ εἰς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ χρήματος, δαει-
 ζουσα καὶ δανειζομένη ἐπὶ κέρδη | ἐκδοτικὴ
 τράπεζα ἡ ἔχουσα τὸ προνομιον νὰ ἐκδόῃ χρη-
 τωμόνομασιν 6) πᾶσα τραπεζοειδὴς ἡ ἐπιπέδος
 ἐπιφάνεια, ἐφ' ἧς κεῖται τι, οἷον τὸ ἐν τῷ πλοίῳ
 ἠγκάρσιον ἔδλον, ἐν ᾧ ἔπιθετο καὶ ἔσπερετο ὁ
 ἱστάς | Σγδλ.Ἰλ.Ο.729' 7) εἶδος βήματος, ἐφ'
 οὗ οἱ δοῦλοι ἔξεπιθοντο πρὸς πώλησιν, ἵνα ὡσι πε-
 ριστοῦν | Πολυδ.7,11 ἐφ' ὁ ἀναθαινοντες οἱ δοῦλοι

πηράσκοντο, κατὰ τράπεζαν Ἀριστοφάνης κα-
 λεί' 8) πινακίς πρὸς ἔκτυπον κοσμηματικὴν
 ἐργασίαν, ἥτοι τορβὴν ἡ πρὸς ἐπιγραφάς' Χρυσμ.
 π.Δημ.531 τράπεζαν χάλκην πρὸς τὸ ἀνάθημα,
 Πουσα.8,31,3 καίτοι δὲ τράπεζα ἔμπροσθεν 9) νε-
 ώτ. κ. δημ. αἱ δὲ ἀγία τράπεζα ἡ εἰς τὸ μέσον
 τοῦ ἁγίου βήματος, ἐφ' ἧς τελεῖται ἡ θεία εὐχα-
 ριστία | Πολίτ.'Ἐκλ.Τρογ.5,8' 10) μτρν. τετρα-
 γωνος ἐπιτάφιος λίθος | Πλούτ.'Ηθ.838C' 11) ὄμ.
 ἡ κάτω μύλοπετρα | Πολυδ.8,19' 12) ὄμ. μέ-
 ρος τὴ καταπέλτα | Ἦρων Βελον.135' 13) μτρν.
 μέρος τὸ τοῦ ἡλατος | Νικ.Ἐπρ.560' 14) κτ.
 πλῆθ. τὸ κάτω, τὸ πρὸς τὰ νῦτα μέρος τῆς ὠμο-
 πλάτης | Πολυδ.2,177' ἐτὼν ὠμοπλατῶν, κὼ τὰ περὶ
 τῷ φῶ πλανυόμενα τράπεζαι καλοῦνται'

15) μτρν. κ. νεώτ. ἡ ἐπιφάνεια τῶν γομφίων ὀδόν-
 των αὐτ' 93 ἐτῶν μὲν τὸν μύλων, τὸ μὲν πρὸς τὴν
 σαρκί βωμίσκιον καλοῦσι, τὸ δὲ κεῖσθαι τὸ σῖτα
 τραπέζας' 16) νεώτ. πρανήνη τράπεζα ἡ ἐφ'
 ἧς χροτοπαικτοῦν, κ. συνεκτ. τὸ χροτοπαιγιον'
 17) νεώτ. γεωλ. στρώμα πετωμάτων ὀριζοντίας
 διατεταγμένων καὶ καταλωθμένων μεγάλων ἔκτα-
 σιν' 19) νεώτ. ὡς κῆρ. ὄν. Τράπεζα (ή) ἀστε-
 ρισμός τὸ τοῦ Νατίου ἡμσφαιρίου.

τραπεζάκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ τράπεζα, μικρὸ
 τράπέξ | 2) πνευματ. μικρὸ τράπεζα χρησιμοποιο-
 ῦμένη κατὰ τὰς πνευματιστικὰς συνεδριάσεις.

τραπεζαρίον (τό) μον. κ. νεώτ. ἐστιάτοριον
 εἰς τὸς κοινοδικιακὰς μονὰς.

τραπέζαρος (ὸ) μον. κ. δημ., θηλ.-ισσα, π.βυζ.
 ὁ τραπέζοκόμος τῶν μονῶν.

τραπεζαρία (ή) νεώτ. κ. δημ. δωμάτιον ἐιδι-
 κῶς ὀρισμένον πρὸς παραθέσιν τῶν φαγητῶν.

τραπέζαρχος (ὸ) νεώτ. ὁ προϊστάμενος τῆς
 τραπέζης δεινίου, σωματισίου.

τράπεζεως-εως (ὸ) ὁ ἀνάγκη εἰς τὴν τράπεζαν
 [τοῦ φαγητοῦ], ὁ τῆς τραπέζης, τοῦ τραπέζου, π.
 Ὀμ. ἐπιθ. τῶν κινῶν | Ἰλ.Χ.69,αὐτ.Ψ.173 τραπέζης
 κύνης [οἱ οἰκιακοὶ κύνης τῶν πλουσίων, οἱ τραπε-
 ζομενοὶ ἐκ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν], Ὀδ.Ρ
 309, Ὀππ.Κυν.1,473 τραπεζήσοι κύνεσσι' 2) ὁ
 ὀμοτράπεζος, ὁ σύνδηνος | Ἀριστοτ.ἀν.π. Ἀθην.
 15,686Α' Ἄδου τραπέζευ, ἀκράτεια νηδύν ἔχων'
 3) ὁ πορτιστός | Πλούτ.'Ηθ.50C.

τράπεζησις-εντος-εσσα-εν μτρν. ὁ ἀνάγκη ἡ
 ἀρμόζων εἰς τράπεζαν, ὁ τῆς τραπέζης | Νικ.
 Ἐπρ.526 ὅσον κύμβουο τραπέζηντος.

τράπεζι (τό) ἡ δημ. ἡ τράπεζα βλλ. || ἰδ.
 ἡ τράπεζα τοῦ φαγητοῦ 2) συνεκτ. τὸ ἐπὶ τῆς
 τραπέζης τοῦ φαγητοῦ σκεῦος | στρώσε - σήκωσι
 τὸ τραπέξι' 3) γεῦμα ἡ δειπνον | Πολίτ.'Ἐκλ.
 Τρογ.65,2 φίλοι τοὺς ἠπροσκόλλεσσαν, τοὺς
 εἶχαν τραπέξιν, - κάθοντο ἐπὶ τῆς τραπέξιν | λαμβά-
 νω θέσιν παρὰ τὴν τράπεζαν ἐφ' ἧς παρατίθεται
 τὸ γεῦμα, - τοὺς ἠῦρα στὸν τραπέξιν ἰγεμναιζόν-
 τας, παροιμ. ἠῦρες τραπέξιν, κάθισαι, ἠῦρες ἔ-
 μιλιές τραπέξου' || φρ. μτφ. βῆτικη τραπέξιν ἐ-
 ταιμο ἡ στρωμὴ ἐπὶ τῶν κτωμένων ἀγαθῶν δι'
 ὁ ἄλλοι ἐμύθησαν.

τράπεζια (ή) ἡ κατασκευὴ τραπεζῶν | Θεόφρ.
 Φ1,3,10,1) χρησίμων ἔχει τὸ ἔδλον πρὸς πολλὰ . .
 εἰς τραπεζῶν ἔσφαγρ. ἀντὶ τραπεζοποιῆσιν

τράπεζιατικόν (τό) μον. ἡ διὰ τὴν τράπεζαν
 ἡ τὴν καθήμερην τροφήν δαπάνην | Τυικίου Μο-
 ναστ.Κεχαρίτωμ.7 [π.Θησ.Στεφ.φ.]

τραπέζευ (τό) ἡ δημ. μισοία ἐπικεφαλῆς δ-
 μάδος ἐργατηρίων.

τραπέζησις (ὸ) δημ. κ.-ἀρης ὁ ἐπιμελούμε-
 νος τῆς τραπέζης τοῦ φαγητοῦ, ὁ τραπέζοκόμος.
τραπέζικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφορέ-
 μενος εἰς τράπεζαν βλλ.5) | τραπέζικόν γραμμα-
 τιον [δ. τραπέζογραμματίον, - τραπέζικοὶ τίτλοι,

τραπεζιοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα τραπέζιου βλ.λ.2).

τράπεζιον (τό) κ. νεώτ. ὀνοκορ. τὸν τράπεζα βλ.λ., μικρὰ τράπεζα, τραπέζι κ.: Φύλαρχ.ἀ.π. 1. Ἀθην.4.142D τὰ δὲ παρατιθέμενα ἐπὶ μετ' τραπέζιου ἢν τὸν τυχόντων, Πλούτ.Δημ.τ.20 τράπεζια μικρὰ .. τεκτονισμένων, Σχολ. 1.1215 ἐπιμήκεσι τραπέζιοις. || τράπεζα, τραπέζιον ἀργυρομοιοῦ: Λυσ.ἀ.π.50 μετ' ἀβακίου δὲ καὶ τραπέζιου πωλῶν ἐαυτῶν. 2) κ. νεώτ. τετράλευρον γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον τὰς δύο μόνον ἀπέναντι πλευράς παραλλήλους καὶ τὰς ἑσσοσας δὲ ἄισους: Ἀριστλ.Πρ.15,4, Στράβ.2.5.33 ποιεῖσαν τραπεζίον πωσ τὰ σχῆμα, Γαλ.2.445,16 οἱά περ οἱ γεωμετρῖαι καλοῦσι τὰ τραπεζία σχῆματα. 3) νεώτ. γυμναστικὸν ὄργανον ἔχον δύο στερεῶν σχοινίων αἰωρούμενων καὶ ἠνωμένων κατὰ τὰ ἐλευθερα αὐτῶν ἄκρα διὰ ἀκλήρησ ράβδου.

τραπεζίται (ἡ) (τραπέζιται) Ἐπιγρ. τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ τραπέζιτου βλ.λ.
τραπεζίταις κ. μ.σν. εἶμαι τραπέζιτης ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τραπέζιτικὸν ἔργασίον: Δημ.953 ἕτερος .. τραπέζιτικῶν ἔδωκε τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Τιμοδῶρι, Διον.Ἀλ. 1.101.5 μετοίκου τινὸς τῶν τραπέζιτευτῶν Ἀθήνησιν, Πολυδ.7, 170, Ἐπιγρ.τ.Ἐπιστ.15,2, Εὐστ. 1.1.339.5 τραπέζιτεῦσαι χυδῆν. 2) ρημ.ατ.η. τραπέζιται.

τραπέζιτης (ὁ) κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πορὰ τὴν ἀγορῶν κ. γεν. ἐν δημοσίῳ τινὶ τόπῳ ὑπὸ ἀσπῶν διατηρῶν τράπεζαν, πορῆ ἢ ἅσκει τὸ κύριον αὐτοῦ ἔργον τῆς ἐμπορίας τοῦ χρήματος, ἢ οἰ τῆς ἀνταλλαγῆς, τὸ δανεισμοῦ, τῆς ἀποδοχῆς παρακαταθήκης κ. γεν. τὸν ἐπὶ τῷ συνῆθει τόκῳ δανεισμοῦ χρημάτων, ὁ ἀργυρομοιοῦς, ὁ κολλυβιστής, ὁ σαράβης Πολυδ.3.84.9 τραπέζιτης ἀργυρονομῶν, ἀργυραμοιοῦς, δοκιμαστικός, ἐπικαθημένος τραπεζῆς, Ἦσ. «καλλυβιστής, κερματιστής, δανειστής»: Ἀντιφάν.ἀ.π. Ἀθην.6.226B τοὺς ἰχθυοσώλων .. μετὰ γὲν τοὺς τραπέζιτας, Λυσ.ἀ.π.1, Δημ.1186 οἱ γὰρ τραπέζιται εἰώθασιν ἀνομημάτων γράσασθαι ὥν τε δίδασκα χρημάτων, ΚΔ Ματθ.25,27 εἰδὲ οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριον μου τοὺς τραπέζιτας, Ἰώσ.ΑΙ 12,23 τοῖς βασιλικῶσι τραπέζιταις, Πλούτ. Ἠθ.116Α, Λουκ.8.17.ρ. 11, Κοτελ.1.249. || νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ ἐκτελῶν πάσης φύσεως τραπέζιτικὸν ἔργασίον, τακιστής, μηχανικός. || δημ. ὁ διευθύνων τράπεζαν, τραπέζικόν κατὰστημα, πιστωτικὸν ἴδρυμα. 2) κτ. πλῆθ. τραπέζιται ἐνισχοῦ ἦσαν δημοσίοι ἀρχοντες: Ἐπιγρ. 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ γομφίος ὁδοῦς: τὸ παιδί μ.σν. βγάζει τοὺς τραπέζιτες του.

τραπέζιτικός-ή-ὸν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφόμενος εἰς τραπέζην ἢ τράπεζαν: ὁ τραπεζιτικός τοῦ Ἰσοκράτους ἐπιγραφή τοῦ Ἰβου λόγου τοῦ Ἰσοκρ., ἱ-τρ- ἐπιταγή - ἴδρυμα. 2) τὸ οὐδ. τραπέζιτικὸν εἶδος φόρου ἐν Αἰγύπτῳ: Πόλι. **τραπέζιτικός**-αντος(ὸ) μ.σν. ὁ γίγας εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ τρομερός στό φαγι: Ἀνών.εἰς Μάξ. Ὀμιλ.1.85D κοίλαι ἀργαί, τραπέζιγαντες.

τραπέζογραμμάτιον (τό) νεώτ. γραμματίον κυκλοφοροῦν ὡς νόμισμα καὶ ἐκδοθεμῶν ὑπὸ τραπεζῆς ἀναλοδοῦσῆς τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐπὶ τῆ βάσει αὐτοῦ πληρωμῆς εἰς τὸν κομιστὴν ἀναλόγου ποσοῦ εἰς νόμισμα.

τραπέζεδρος-ον νεώτ. ἐπὶ στερεῶν, ὁ ἔχων ἑδρας σχήματος τραπέζιου, οὐ αἰ ἑδρας εἶναι τραπεζία βλ.λ.2): τραπεζέδρος κρύσταλλοι. || τὸ οὐδ. τραπεζέδρον ὡς οὐσ. στερεῶν, οὐ αἰ ἑδρας εἶναι τραπεζία.

τραπέζοειδής-ους-ές μτγ., μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τράπεζαν ἢ τραπεζίον βλ.λ.2): Στράβ. 14,6,3 ἢς ὑπερκταί λόφος τρυχῆς ὄψλης τρα-

πέζοειδής, Πλούτ. Ἠθ.875D, ἢ εν.ἴω.Τραπεζοῦντ.373,21 ὡς τράπεζά τις λαμπρῆ. || τραπεζοειδής ἀνεγώνος ἢ φερώνυμος Τραπεζῶν.

τραπεζοκόμος ὁ κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς τῆν τράπεζαν, ὁ ἐπιμελούμενος τῆς τροφῆς, ὁ ἐπιστάτης εἰς τὴν παρασκευὴν αὐτῆς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δουτιμῶνων, ὁ τραπεζιέρης: Θεόδ. 1. Λογ.γ.γ. Ὑφ.43.4 τραπεζοκόμων .. καὶ ὀφθαλμῶν ἰδύσματος, Πλούτ. Ἠθ.616Α, Διογ.Α 9.80, Ἀθην.4.170E ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ τραιζοποιῷ.
τραπεζοκομῶ-ῶ μ.σν. εἶμαι τραπέζοκόμος: Εὐστ.Ποικ.15.79 τραπεζοκομεῖν καὶ εἰλαπινάξεν.
τραπεζοκόρος-ον ἰκορῶνυμι ὁ ἐν ζῆνι τραπεζοκορῶνόμενος, δ.ἐρμ. ὁ καθορῶν, ὁ καθαρίζων τὴν τράπεζαν, ἐπιθ. κὼλακος: ΨΦωκ.11.85 μηδὲ τραπεζοκόρος κὼλακος ποιεῖσθαι ἔταιρον.

τραπεζοκράββατον (τό) γλῶσσα, τράπεζα καὶ κράββατος, δεξιανθητικὴ κλίνη.
τραπεζοκρατία (ἡ) νεώτ. πολιτικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ἡ ἐπιρροὴ τῶν τραπεζῶν ἐξικνεῖται εἰς ἄλλας τὰς ἐκδηλώσεις χώρας τινὸς καὶ τὰ διάφορα ζητήματα διακονοῦνται συμφωνῶς πρὸς τὰς ἐπιπέσεις καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῶν.

τραπεζολοχός-ος Ζοῦδ. ὁ λείπων τὴν τράπεζαν, ὁ παρῆσιος πρὸς τσονοκλύπτους.

τραπεζομάκτρον (τό) νεώτ. μάκτρον, πεσέτα τῆς τραπεζῆς.

τραπεζομάνδηλον (τό) νεώτ. κ. δημ. ὁδὸν ἢ ὄψορα ἐν χρ. ὡς ἐπικαλύμμα τραπεζῆς.

τραπεζομαντία (ἡ) νεώτ. εἶδος μαντικῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθ' ἣν συνήγοντο μαντεύματα ἐκ τῆς θέσεως ἢν κατεμάθοντο καὶ τῆς ἐπιφωσῆς ἢν παρουσιαζόντι πίπτοντες ἐπὶ τῆς τραπεζῆς κληροῖ ἢ κῆσαι ἢ ἀσφαλγαί ἢ κύμοι κττ., ἀνατροσασσόμενοι πρότερον ἐντὸς εὐρέως κέρας ἢ ἄλλου βοθέας ἄγγειου.

τραπεζομάχιρον (τό) δημ. μάχιρον τῆς τραπεζῆς ὄπιθ. σφαγῆς.

τραπεζομοιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. μεσίτης τραπεζικῶν συναλλαγῶν κ. ἰδ. συναλλάγματος.

τραπεζομοιστικός-ή-ὸν(ὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν τραπεζομοιστήν.

τραπεζοποιά (ἡ) μτγ. ἡ κατασκευὴ τραπεζῶν: Στράβ.4.6,2.

τραπεζοποιός (ὁ) κ. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ τραπεζοκόμος βλ.λ.: Πολυδ.3.41 ἐὸ πάντων τῶν περὶ τὴν ἐπίστοιν ἐπιμελούμενος, Ἦσ. «τραπεζοποιός, οὐχ ὁ μάγειρος ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὸ συμπόσιον παρασκευῆς ἐπιμελούμενος»: Ἀντιφάν ἀ.π. Ἀθην.4.170D τραπεζοποιῶν δὲς πλῆνες σκευῆ, αὐτόνως ἐτοιμάσει, σπονδάς ποιήσει, τᾶλλ' ὅσα τοῦτο προσκίσει, Φιλῆμ.ἀ.π.170E. Κλημ. Ἀλ.Ποιδ.268, βασι.2.6C ἀνάπαυσον σου τὸν μάγειρον, δὲς ἄδειαν τοῦ τραπεζοποιῷ, στήσαν τὴν χεῖρα τῷ σινοχῶφ, Θεοφρ.Συνεχ.12411. || ἰδ. π. Βυζ. ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τῶν βασιλικῶν γευματίων καὶ ἐπιτηρῶν τὴν τάξιν κατ' αὐτὰ, ὁ δομεστικός τῆς βασιλικῆς τραπεζῆς.

τραπεζοποιῶ-ῶ ποραθῶτῳ τράπεζαν μετ' ἑδεσμάτων, πρῶτον τραπεζῆ: Διφιλ.ἀ.π. Ἀθην.7, 291P οὐ μὲ διστελεῖς τὴν ἡμέραν τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθῶσι πολλοῖς χυδῆν.

τραπεζορῆτρ-ορος(ὸ) μτγ. ὁ ρητορεῦν κατὰ τὴν ὄραν τοῦ δειπνοῦ: Ἀθην.1.22B.

τραπεζοτής-ητος(ἡ) μτγ. ἡ φερρῆμένη ἐνομοία τῆς τραπεζῆς: Διογ.Α 6.53.

τραπεζοτόπια καταλλυβιστικά(ἡ) μ.σν. τόποι ἐνθα τράπεζαι κολλυβιστικῶν ἀργυρομοιῶν: Βολσ. κ. Κομμαν. Ἀθην.341.

τραπεζοφόρος-ον κ. μ.σν. ὁ φέρων τράπεζαν Πολυδ.10.69 ἐν τῆς τράπεζαν φέρων. 2) τὸ ἀρα. τραπεζοφόρος ὡς οὐσ. δούλος φέρων τρα-

νεζαν· Πολυδ.10,96 λέγει δ' οὖν εἰρητοὶ δὲ τραπεζοφόρος, ὅστι καταχρησθῆναι τὸ ὄνομα ἐκεῖ ῥηθέντι ἐπὶ τοῦ τῆν τράπεζαν φέροντος, ἢ ἐπήσαν τοῦ ὄρου οἰοναί φησὶν· Ἄριστ.φ.ἀν.175· 3) τὸ θηλ. ὡς οὐα. Ἰερέια τις τῆς Παλλάδος ἐν Ἀθῆναις· ΑΒ 307,1 ἐτραπεζοφόρος ἢ Ἰερέια ἢ τῆν τράπεζαν παραθεῖσα τῆ Ἀθῆναι· Λυκοῦργ.π. Ἄριστ.φ. ἀν.λ· 4) τὸ αὐτ. τραπεζοφόρος ὡς οὐα, τὸ κυλικεῖον, τράπεζα· Πολυδ.10,96 ἐτῆν τράπεζον, ἐφ' ἣ τὸ ἐκπώμα καταπέσει· Ἄρτεμιδ. Δαλδ, 176· 5) μιν. ὄμ. τὸ οὐδ' ὡς οὐα. ἐπικόλυμα τῆς ἁγίας τραπέζης· Συμ. Θεσσα. Να. 216 κατασάρκα δὲ τὸ λεγόμενον εὐθύς καί μετ' αὐτὸ τραπεζοφόρον κέκληται, ὅτι τάφος ἐστὶ καὶ θρόνος τοῦ Ἰησοῦ.

τραπέζοφορῶ -έω μτγν. ἐν μτφ. σμ. ἐπὶ τῆς Θεοτόκου· Ἐπιφάν. 2,297C τραπεζοφορεῖσας τὸν οὐράνιον ἄρταν, Χριστὸν (ἐπὶ τῆς Πορθένου). **τραπέζω** -ορος (ἢ) ἡ τραπεζοφόρος βλλ.3) Ἦσα. «τραπέζω· Ἰερέια τις Ἀθηνῶνα». **τραπέζω** -ῶα θέτω, τοποθεῖται ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ παθ.· Σοφ.ἀπ. 544 ἀπυδάκτους οὐ τραπέζουσι κύλιε ἰαθύμους ἐπὶ τῆς τραπέζης κύλιε οὐ τίθειται· 2) ἐτοιμάζω, παραθεῖναι τράπεζαν· Ἰουλ. Λογ. 5,176D· 3) ρηματ.π. τραπέζωμα, τραπέζωμα.

τραπέζωδης -ου-ες μτγν. κ. μιν. ὁ τραπέζοειδής· Στράβ.17,1,37 ἐπιπέδον τῆς τραπέζοειδούς κωρίων, Διόδ.3,45 λόφος τραπέζωδης, Νικ.Χων.Χρον. ἐν Φοβρικ. Ἐλλ.β.88λ.407.

τραπέζωμα -ατος (τὸ) Ἰτραπέζω Ἐπιγρ., μιν. κ. ὄμ. τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης παραθεῖμενον ἕδισμα, φαγητόν· Ἐπιγρ. καὶ τὰλλα τραπέζωματα πάντα τὰ παρατιθέμενα· || μιν. συνεκδ. τὸ ἐπὶ τραπέζης πιθέμενον δοχεῖον, ἐπιτραπέζιον σκεῦος· Εὐστ.Πον.8,41 ὡς καὶ ὄνειροπαλεῖν τρυφῆς καὶ τραπέζωματ· 2) Ἰτραπέζω(μ) ὄμ. ἡ παραθεσις γεύματος εἰς τινά.

τραπέζωια (ἢ) ὄμ. τὸ φυλλοβόλον δένδρον διὰσπυρος ὁ λωτός.

τραπέζωω ὄμ. παραθέτω γεῦμα εἰς τινε, τοῦ κῶνα τραπέζι· 2) ρηματ.π. τραπέζωμα.

τραπέζωσις -εως (ἢ) Ἰτραπέζω(μ) μτγν. ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης παραθεσις τροφῆς, ἢ ἐτοιμασία τῆς τραπέζης φαγητοῦ· Πλούτ. Ἠθ. 5,530 (Wytteub.)· 2) κ. π. Διον. Ἄρεον. Ἐπιστ.9,1,797 τὰ θεουργὰ μυστήρια παραδιδόντα διὰ τυπικῆς τραπέζωσις (κτ. Μόξιμ. εἰς Διον. Ἄρεον. ἐνθ' ἄνωκ.325 ἐτραπέζωσις φησι τὰ ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ διὰ τοῦ ὄλου ἄρτου καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας τελοῦμενο μυστήρια).

τράπεζον ἐπ. τ. ὑποκτικ. τοῦ τρέπω (κτ. ἄ. τοῦ τέρπω)· Ἰλ.Σ.314, Ὀδ.Θ. 292.

τράπεζομαι ἀντὶ τραπέζομαι Ἦσα. «τραπέζομαι»· συνεχῶς ἀναοτρεφόμενος.

τραπέζι (ἢ) ὄμ. ἴδιος τρόπος ἢ σύστημα ὁμαθικῆς δι' ἀπόχης θήρας ὀργάνων ἐν Ἀστυν.

τράπεζος -ή-όν ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μ. ἐν συνθέσει, ἄ-, ὄμα-, ἐκ-, ἐκ-, παλιντρέφω.

τράπεζομαι ἔπιγρ. πρὸς τὰ ὅπως ἐστραμμένως Ἦσα. «τραπέζομαι» ἐνηλογμένως ἢ πορηλογμένως, Φώτ. ἐπὶ ἄριστερῶ ὑπεναντίως· Φερεικρ.ἀπ.56,354.

τράπεζα κρητ. ἀπαρφ. τοῦ τρέπω βλλ. Ἐπιγρ. γέκνον & τράπεζε & ἀποθέμεν.

τράπεζα ὄμρ. τ. τοῦ τράπεζα βλλ. Ἄλκμ.δ1.

τραπέω θλιβῶ, κατὰ σταφυλὰς ἰδ. ἐν τῶσι ληνοῖς Ἦσα. «τραπέουσι, πατούσι ἐπὶ τῇ ληνῶ τραπεῖν, ληνοστατεῖν, ληνοδοτεῖν»· Ὀδ.Η.125, Ἡσιόδ. Α 301 ὁ γε μὲν ἐτράπεον, Ἀνάκρ. Ἀθήν.7,282B· 2) ρηματ.π. τροπήτης, τραπήτης.

τραπήναι ἀπαρφ. παθ. ἀσρ. τοῦ τρέπω βλλ.

τράπηξ -ηκος (ὁ) τράπηξ Ἦσα. «τράπηξ» ὀδρατί. **τράπηξ** (τὸ) Ἰτραπέω ὁ θλιβῶν, ὁ πατών σταφυλὰς Ἦσα. «πατήξ» οἱ τροπήται.

τραπήτης Ἦσα. ἐὸ πατήξ, αὐτ. ἐτραπέοντο· ἐπάτων ὀπὸ τούτου καὶ οἶνος λέγεται τροπήτης.

τράπουλα (ἢ) Ἰτραλ. ὄμ. δευρὶς παίγιματῶν.

τραπούσι (ἢ) μιν. ἢ τράπεξο· Εὐστ.Πον.323,1 καιρὸς ἦν μὲν ἀρίστου καὶ ἡ τραπούσι πτωχικῶς μὲν, ἐξηρτῆτο δ' ὄμν.

τραπιστάσι (τὸ) νεῦτ. τάγμα καθολικῶν μοναχῶν ἐν Γαλλίᾳ ὀπὸ τοῦ 12ου αἰ.

τράπω ἰων. τ. τοῦ τρέπω βλλ.

τράπω συνηρ. τ. τοῦ τρέπω βλλ.

τράπρον Ἦσα. «ταχύ».

τράσι (ἢ) Ἰτρασοῖ κ. μιν. πλέγμα ἐκ καλάμων ἐφ' οὗ ἐξήρανον τὰ σῦκα, ἢ ὁ τόπος ἐκῶ ἐξήρανον τὰ σῦκα Ἦσα. «τρασι» ἢ τῶν σῦκων φύκτρα, παρὰ τὸ τερασίειν, ἴστων τόπος ἐνθὰ Ἰηραίνουσι αὐτά· Εἰδ.ἀπ.135, Ἄριστ.φ.Νεφ.50 ὄζων τρυγῶν τρασίαι, ἐρίων περιουσίας, Αἰλ.Ζ1 3,10 ἐάτων ἐν ταῖς τρασίαις κηλιδεῖν ἰσάχλ. «τρασιά λέγεται ὁ τόπος ἐνθά τὰ σῦκα Ἰηραίνε-ται»· 2) Πολυδ.7,144 ἐτὸ ἀθροισμα τῶν σῦκων· 3) ὄζων, δάλων· Σοφ.ἀπ.123· 4) μιν. τόπος ἢ πλέγμα ἐκ καλάμων πρὸς ἔθρασαν τυρῶν ἢ πλίνθων· Σουῖδ.Γρηγ.Κορ.514.

τράσσης (ὁ) Ἰγερμ. νεῦτ. πέτρωμα τῆ ἠφαι στοιχεινὸς πορέμφορὸς πρὸς τὴν θηροκτῆν γίν.

τράστ (τὸ) Ἰγγλ. νεῦτ. κ. ὄμ. ἄλλ. συνέναισι πολλῶν ὁμοειδῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρησῶν εἰς μίαν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων αὐτῶν· τὸ τράστ τῶν ἄλευροδισμηχάνων.

τράστο (τὸ) ὄμ. κ. ἰσθράστο πῆρα, ταγάρι.

τράτα (ἢ) ὄμ. εἶδος στενωμόκρου ὀλοφροῦ ὀλευτικοῦ πλοιορίου, δι' οὗ γίνεται ἡ ρίψις τῆς ὀλευτικῆς συσκευῆς τοῦ γρίπου βλλ.ἢ. 2) συνεκδ. ἀπὴ ἡ ἐκ δικτύων κωνικῆ σκακιοειδῆς ὀλευτικῆ συσκευῆ ἢ προσομοιάζουσα πρὸς τὸν γρίπον βλλ.ἢ· ρίξετε τὴν τράτα, μὰ δὲν πιάσανε τίποτε· 3) εἶδος κωκικίου ὀρχήσεως ἴδια γυναικῶν.

τραταμένο (τὸ) Ἰγαλ. ὄμ. ἄ. τρατάρισμα βλλ.

τρατάρης (ὁ) ὄμ. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τράτα βλλ.ἢ.

τρατάριον (τὸ) ὄμ. ἰδ. κτ. πλῆθ. πλοιορίον ὀλυεῖον μὲ τράταν βλλ.ἢ.21.

τρατάρισμα (τὸ) ὄμ. ἡ προσφορὰ γλυκύσματος ἢ ποτοῦ χάριν φιλοφρονήσεως.

τρατάρω Ἰταλ. ὄμ. κ. -έρων, ἀσρ. ἐτρατάρισσα κ. ἐτρατάρω, μτχ. παρὰκ. τραταρίσματος, προσφορὴ γλυκύσμα ἢ ποτῶν τῆ χάριν φιλοφρονήσεως· || συνεκδ. κ. ἐπὶ προσφορᾶς ἄ. πραγμ.· 2) ρηματ.π. τρατάρισμα.

τράτο (τὸ) Ἰταλ. ὄμ. διάστημα τοπικὸν ἢ χρονικὸν ἐπαρκῶς διὰ τὸν προζῆν· δὲν ἔχει φῶτα νὰ τρέξη - νὰ διαδόσῃ γιὰ ἐξετάσεις· 2) φῶτα, φῶρα· πῆρε τράτο καὶ πῆδισε τὸν ταίχο.

τραυλιζω Ἰτραυλιζοῦ ὁ νεῦτ. κ. ὄμ. μέλλ. ὄττ. -ίω, εἰμι τραυλιζῶ, πᾶσχα τραυλισμὸν βλλ., φευδίζω, βατταρίζω, δυσκολεύομαι εἰς τὴν προφορὰν τοῦ φθόγου ρ· Γολ.9,268 ἕωςπερ τὸ φελλίζεσθαι τῆς διαλεκτοῦ πάθος ἐστίν, οὐ τῆς φωνῆς, οὕτω καὶ τὸ τραυλιζεῖν μὴ δυναμένης τῆς γλώσσης ἀκριβῶς ἐκείνας διασπῆρον τὸς φωνῆς, ὅσαι διὰ τοῦ τ καὶ τοῦ ρ γίνονται. . . ὅσαι τε ἄλλα παραπλήσια· Ἄριστ.Σφ.44 ἐπ' Ἄλκιβιάδης εἶπε πρὸς με τραυλισσας ὄλας· Θέλωζ τῆν κεφαλήν κόλακος ἔχει, Ἄριστ.ΖΜ δόξα.27 φελλίζονται γὰρ καὶ τραυλιζοσι, τοῖτο δ' ἐστίν ἐνδύσι τῶν γραμμάτων, Ἄσκληπιδ.ΑΠ12,162,4 κ. ἐπὶ παιδῶν· Ἄριστ.φ.Νεφ.862, οὐτ.1331, Ἄριστ.Ζ1 535,6 τὰ δὲ παῖδια . . φελλίζουσι καὶ τραυλιζοσι τὰ παλλὰ· || ὄμ. κ. τὸ μέσ. τραυλι-

ζωμα ἰδ. ἀκίσεως χάριν ἐπιτηδεύσαι ποῖον νῦν τραυλιότητα· Ἀρχιπ. ἄν.3 κλάσασκενέεται τε καὶ τραυλιζέται· 2) νεώτ. γεν. ἐλμαι βροδῶ-γλασσός· 3) κ. νεώτ. ὡς μετ. γν. αἰτ. λέγω τι μετὰ τραυλιζούσης φωνῆς, τραυλιζῶν λέγω τι, φηλιζῶ· Ἀριστ. Σφ.46 ὁρθῶς γὰρ τοῦτ' Ἀλικιᾶδης ἐτραυλίσει· 4) ἐπὶ τῆς χελιδνός, τερετιζῶ· Ἐπιγρ. σοφά τραυλιζουσα χελιδνός· 5) ρημ. π. τραυλίσει, τραυλιζός.

τραυλίσιμα-ατος (τὸ) νεώτ. ὁ τραυλιζέων βλ. ἰδ. **τραυλισμός** (ὁ) Ἰτραυλιζέω μγν., μον. κ. νεώτ. διαταραχὴ τοῦ λόγου, καθ' ἣν ὁ πάσχων προφέρει τὰ φυσιολογικὰ σύμφωνα τῶν λέξεων ἀτελῶς ἢ ἀντικαθιστᾷ ταῦτα δι' ἄλλων συμφωνικῶν στοιχείων σκληροτέρων ἢ καὶ μαλακωτέρων, ὡς τὸ ρ διὰ τὸ σ, τὸ ρ διὰ τὸ γ κτ., ᾧ φευδισμός, βατταρισμός, φελλισμός· Ἐρωτιαν.366 ἐκνοματοποιεῖται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ποιοῦ φύσεως· Πλούτ. ἠθ.53D ἀνομιεῖσθαί φασὶ τοὺς συνήθεις· Ἀριστοτέλειος· τὸν τραυλισμένον, Ἐστ. Πον.84,19 ὀρθῶς τραυλισμῶ τὸν κλάκα φωνῆς κόρακος ὑκορισάμενον· ἢ νεώτ. γεν. ἡ βραδυγλασσία.

τραυλός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ τραυλιζῶν, ὁ μὴ προσφέρων καθαρῶς σύμφωνα τῶν κ. ἰδ. τὸ ρ κ. λ. ὁ πάσχων ἐν τραυλισμῷ βλ. ἰδ. ὁ φηλιζῶ, ὁ τσευδός· Ἰππ. Ἀφορ.125,7, Κολλί.Κωμ. ἄν.3 τραυλι μὲν ἔστι, ἀλλ' ἀνεστομαμμένη, Ἀριστ. Τ.1492b,24 ὡσπερ τοῖς φηλιζοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς, Μαν.5,263 τραυλὸν ἐνὶ γλάσσει, Πλούτ. ἠθ.9,63C, Βρυέν.Ν.4,22,100A ὁπὸ ἀλαζονείας ἐπαρθεῖς οὐκ, Ποῦ ὁ τραυλός· Καὶ γὰρ σοφ. κ. κριδῶς κἀτάρθου τὸ ρῶ· κ. ἰδ. ἐπὶ παιδίων· ἠθ.4,155 ἐξεγνήτο ὁ παῖς ἰσχροφώνος καὶ τραυλός· ῥδλ. Ἀριστ. Ἀκουσ.21· ἢ νεώτ. γεν. ὁ βραδυγλασσιός, ὁ πάσχων ἐκ βραδυγλασσίας· 2) ἐπὶ χελιδνός, ὁ τερετιζῶν· Μνασάκι.ΑΠ.970,1 τραυλι μινυρομένα· χελιδνῶν, Φιλίππ.Ἑσασ.ΑΠ.141,1 τραυλε χελιδνῶν.

τραυλότης-ητος ἰή κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ τραυλοῦ βλ. ἰδ. ἡ ἐκ γενετῆς ἢ ἐκ παθήσεως ὑπάρχουσα δυσχερεία περὶ τὸ μῦθον, ἢ τραυλισμός, τσευδισμός· Ἀριστ. Πρ.11,30, Πλούτ. Ἀλκ.1 μὲνεται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς τραυλότητος, Πρίσκ.225,2 (ἐκδ.Βασ.) γέλματα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς παρῆεν.

τραυλόφωρος-ον ἠσ. ὁ τραυλός, τσευδός. **τραυλώ-ω** μγν. ἀντὶ τραυλιζῶ βλ. ἰδ. τὸ παθ. Γαλ.19,564,16 ταῖς χαιλίαις τετραυλωμένοις· 2) ρημ. π. τραυλώσις.

τραυλώσις-εως (ἡ) (τραυλώ) μγν. ἡ τραυλότης βλ. ἰδ. Γολ.18,1,51,13 [=9,268]Ch.1 μαλακωτέρας καὶ ὑγρότερας τὴν κρέσιν, ἡ τραυλώσις γίνεται.

τραῦμα-ατος (τὸ) ἱερω. κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κ. δωρ. τρώμα (Θεόδωρ.21,50), βλάβη τοῦ σώματος ἐξ ἐξωτερικῆς βίας ἐπιφέρουσα λύσιν τῆς συνεχῆς τῶν ἰστών καὶ αἰμόρροιαν, πληγὴν, λαθωματιά· ἠθ.2,63 ἀποθνήσκουσι ἐκ τῶν τραυμάτων, αὐτ.3,29, Ἀισχ. Αἰ.865, αὐτ. ἄν.299 τραυμάτ' ἐν στέρνοις λαθῶν, Ἐρ.Φοῖν.157,4, αὐτ.1669, αὐτ.Ρήσ.75I φονίον τραύματος, Ἀριστ. Ἀχ.1205, Πλάτ.Νόμ.845C τυπτόσθαι καὶ ἀμυνέσθω δένε τραυμάτων, αὐτ.Πολ.408A, αὐτ.Ἐσθ.142B, Ἐν.Ἑλλ.4,3,20 πολλά τραύματα ἔχων, αὐτ.Ἀν.4, ἄ10, Δημ.3,14 ὄφ' ἢν πολλά τραυμάτ' εἰσφάσῃ, Ἀριστ. ἄν.159 μύει τραύμα, Μαν.3,55 τραύματα· δῶκεν, Πολύβ.2,57,7 βλαῖας τραύμασι περιπεσόντας, Κδ Λουκ.10,34 κατέθηκετ' ἀτράματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ ἰσάν, Πλούτ. Πέρο.7 λαθῶν· ὁ Πύρρος ἐν τραύματι, αὐτ.ἠθ.131B, Λουκ. Θε.Δ.26,1 Τχην· τραυμάτων, τραύμα διαμπερὲς τοῦ θώρακος· διὰ μαχαίρας· διὰ πυροδόλου δόλου· ἢ κ. ἐπὶ τῶν ἐκ μελισσῶν πλη-

γμάτων· Θεόδωρ.19,6 θηρίον ἐνὶ μέλισσα καὶ ἄλκα τραύματα ποιεῖ· ἢ τραυμασιός· Λυσ.4,1 κατηγορεῖται ἐπὶ τραύματι, Ἀισχ.40,27, Ἀριστ. ἠθ.57,3 φόνου δίκαι καὶ τραύματος· 2) κ. μον. ἐπὶ πραγμάτων, βλάβη, ὅλον ἐπὶ πλοῖον· ἠθ.6,16 ὅσοις δὲ τῶν Χίων ἀδύνατοι ἦσαν αἰ νέες ὑπὸ τραυμάτων, Πολύβ.16,4,12 ταῖς· πολεμικῶς ὅλατα τὰ τραύματα διδόντες· κ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου· Γεωμ.5,42,1 τὴν ὑπὸ τῆς δικέλλης· τραυμασιάζων· ἢ ἐν πολέμῳ συμφορὰ, βάρεια ἦτο, κατατρόπικος· ἠθ.1,18, αὐτ.4,160, αὐτ.8,66 τὸ τραῦμα τὸ Λακωνικόν, Λουκ. Ἰστ.Συγγρ.2 ὁ πάλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα· ῥδλ. Σχάλ.Θουκ.3,18.

τραυμάτια (ἡ) μγν. κ. μον. ὁ γρ. τραυματία βλ. ἰδ. ἠρωδιαν. Ἐπιμ.183.

τραυματία (ἡ) μγν. κ. μον. ἡ τρώσις, ὁ τραυμασιός· Ἀνδρ.Κρ.298A ἡ τραυματία σου, φυγή, ἐπιλήθυσθαι, Θεοφάν.541,557.

τραυμάτις (ὁ) ὁ λαθὼν ἢ ὁ φέρων τραῦμα, ὁ τραυθεῖς, ὁ τετραμένος, ὁ τραυμασιμένος, πληγμένος, λαθωμένος· Πινδ.ἄν.244 χρυσῶν Βελέων ἐντὶ τραυμάτι (ἐπὶ τῶν φιλαργυρῶν), ἠθ.3,79, Θουκ.7,75 ὁ ζῶντας καταλειπόμενον τραυματίας καὶ ἀσθενεῖς, αὐτ.8,27, Ἀριστ. Ποιητ.1453b,32 ἐν τῷ τραυμάτι Ὀδυσσεῖ ἰδνομοσία δράματος, μῖθ. τὸ Σοφ., Φιλ.Μηχ.Βελον.96,20 αἰ στρατιῶται τραυματία γίνονται, Παιου.5,5,10, Λιδῶν.4,94,11, Ἀγασ.332,21Βασ.) τραυματία δόλιγοι ἐγγεγνήτο, Τζέτ.Χιλ.11,400, τραυματίας πολέμου ἰὸ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ ἔχθρου τραυμασιεῖς κ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐκ τοιαύτου τραυμασιοῦ ὑπόστας σωματικῆν τινά βλάβην, ᾧ ἀνάηρος πολέμου.

τραυμάτιζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. τραυματίζω, ὀδρ. ἐτραυματίζω, (Θουκ.4,14) κ. δημ. τραύμασις, πορακ. τετραυματικά (ἰψήφ.π.Δημ.276, παθ. ὀδρ. ἐτραυματίσθην, Εὐρ.ἄν.700, Θουκ.4,12, Ἐν.Ἑλλ.4,3,23), κ. δημ. (ἐ)τραυματίζω, πορακ. τετραυματίζω (Ἀισχ.Εὐμ.246), ἢ πορακ. δημ. τραυμασιμένος, ἐπιφέρω τινὶ τραῦμα, πηρώσσω, πληγῶναι, λαθῶναι· ἠθ.1,59 τραυματίσας ἐσώτων, Εὐρ.Βάκχ.762 θύρασις ἐξαιεῖσθαι χερῶν ἐτραυματίστων κἀνεμώτικον φυγῆ γυναικῆς ἄνδρας, Θουκ.4,14, Δημ.279 τινός δὲ καὶ τετραυματίστος, Κδ Λουκ.20,12 ὁ δὲ καὶ οὗτων τραυματιστῆς ἐξεβαλον, Λουκ. Ἐπιγρ.ΑΠ.11,80,2· κ. παθ. ἠθ.9,61 ἐπιπτόν τε αὐτῶν ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ πολλοὶ καὶ πολλὰς πλεονεξ ἐτραυματίζαντο, Ἀισχ.Εὐμ.246 τετραυματισμένον· ὡς κἀν νεδρὸν, Θουκ.4,12, αὐτ.35 τραυματιζομένων λίην πολλῶν, Ἐν.Ἑλλ.4,3,23, Κδ Πράξ.17,16, Πλούτ.Νικ.27· ὅμοιο τὸ παθ. κ. ἐπὶ προγμ., ὀρίσθαι, μύθων, βλάπτομαι· Πολύβ.4,189 τραυματισθεῖσάν τῶν νεῶν, Γεωμ.5,25,4 ἢ γὰρ τραυματισθεῖσα νοσεῖ καὶ ἀκαρπεῖ ἢ ἀρπελοῖ, αὐτ.42,1· 2) μγν., μον. κ. νεώτ. μφ. ἐπιφέρω τὴν καρῖαν βλάβην· ἠθ.Μνασ.3,3 Ἐστ.Θεοτ. τὸν τραυματίσαντα διαβάλλου τὴν κακόνιστον· 3) ρημ. π. τραυμασιός.

τραυματικός-ή-όν μγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὄνομαζόμενος εἰς τραῦμα, ὁ τοῦ τραύματος· Διοσκ.1,131 τραυματικὸ ἀνθίδοτο, αὐτ.2,4 τραυματικὸ ρίζα, Γολ.2,225,17 τὴν τραυματικὴν θάλασσαν, Ἰππιατρ.182,3 τραυματικὴ βλοήθαι· ἢ τὸ οὐδ. κ. πλῆθ. τραυματικὰ ὡς οὐσ. φόρμακα χρήσιμα προτ' ἐσώλων τραυμάτων, πληγῶν· Διοσκ.1,98 μείγνυνται δὲ καὶ τραυματικαῖς χρεστώμας, Ἰππιατρ.167,22· ἢ νεώτ. ὁ τοῦ ἢ ὁ ἐκ τοῦ τραύματος· τραυματικός πυρετός· 2) μγν. κ. μον. τὸ ἀρα. κτ. πλῆθ. τραυματικὸ ὁ τραυματία, ὁ πληγόμενος· Νεῖλ. Ἐπιστ.3,33,316C ἐν τῷ νοσοκομείῳ τὸ παρόντος αἰῶνος τυγχάνου-

σιν ἄρρωστοι καὶ τραυματικοί, ASS 'Ιουνοῦ 3, 334D περὶ δὲ τραυματικῶν, ἢ χυλῶν ἢ τυφλῶν.
τραυμάτιον (τὸ), ἰαν. τρωμ- ὑπόκορ. τοῦ τραύμα βλλ., μικρὸν τραῦμα, ἢ μικρὰ βλάβη: 'Ἰαν. Ἐπιστ. 3, 1082.

τραυματιοφόρεῦς-ἑως ἰδί νεώτ. ἄ. τραυματιοφόρος βλλ.

τραυματιοφόρος (ἰ) νεώτ. στρατιωτικῆς ἰδίας ὑγειονομικῆς μοίρας ἔχων ἔργον τὴν διακομιδὴν τῶν τραυματιῶν κατὰ τὰς μάχας.

τραυματισμός (ἰ) τραυματίζω(ν) μτγν, μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια κοί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τραυματίζε(ν) βλλ.), τρώσις, πληγῆμα, λάδωμα: Γαλλ. 19, 57, 14 τοὺς τραυματισμοὺς τοὺς ἐξαιφνης. Εὐδοκ. 371 τραυματισμὸς ἄρθρων.

τραυματιῶ-ῶν μον. εἶμαι τραυματίας, πληγυμένῳ: 'Ἰωα. Γενεσ. 10, 8.

τραυματολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τῶν τραυμάτων ἱατρικὴ προμηθεῖα, ἄκ. κ. τὸ εἰς τὰ τραύματα ἀναφερόμενον μέρος τῆς χειρουργικῆς.

τραυματολογικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τραυματολογία.

τραυματόνοια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἢ κοβ' ἐκάστην ἀναπονήν θορυβώδη ἐξουδός καὶ ἐξουδός ἄερος διὰ τοῦ στομίου διαμπεροῦς τῆς τραυμάτος τοῦ θώρακος.

τραυματιοποιός-όν γλωσσ. ὁ πτρώσκων, ὁ ἐπιφέρων πληγὰς.

τραυματιῶ-ῶν μτγν. κ. μον. τραυματίζω βλλ. II, τὸ ποδ.: 'Ἐπιφάν. 637D, ASS 'Ιουνοῦ 4, 749A κατὰ τῶν τετραματωμένων μελῶν.

τραυζέζον ἄ. τρώζον βλλ., Φωτ. κτὰ ἀπὸ τῆς φάνης ἀποπίνοντα τῶν Ἰππων ἢ τῶν βοῶν ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα, σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἀκανθώδη καὶ ἐρηθὰ ζῆλας: Φερεκρ. ἀπ. 57' πρβλ. γρούσσονα.

τραυσιλάιμα (τὸ) ὄνυμ. δημ. κ. τρασιπλάιμα ἢ σφοδρὰ καὶ βίαια πόλη: 'Ἐρωτόκρ. 4, 1865 καὶ μὲ τὸ τραυσιπλάιμα ἀγκαλιασμένοι πέσα.

τραύσανον 'Ἡσ. τραύσανον ζῆρὸν πᾶν ἢ φρύγανον.

τραυῶ δημ. δ. γρ. τοῦ τραυῶ βλλ.

τραυφάλις-ιδος κ. τρᾶφάλλις ἀντὶ τροφαλῆς βλλ.: Πολυδ. 6, 48.

τράφαλλος κ. -ίς 'Ἡσ. τράφαλλος ὁ χλωρὸς τυρός, ὁ δὲ τραπεφάλλιας.

τράφω οἰολ. κ. ἐπ. γ' πληθ. παθ. ἄορ. β' τοῦ τρέφω βλλ.: 'Ἰλ. Α' 251 γενναί . . ἀνθρῶπων . . οἱ οἱ πρόσθεν ἄμα τράφω ἠδὲ γίνοντο' 2) ὄωρ. ἄπαφρ. τοῦ τρέφω βλλ.: Πίνδ. Π' 4, 115 Κρονίδα δὲ τράφω χεῖρων (δ. γρ. τράφειν).

τράφωρος-ά-όν (τρεφῶν) κυρ. ὁ καλῶς τετραφεμένος, ὁ εὐτροφῆς, ὁ καλοθρεφεμένος ὁ παχύς, ἐπὶ τῶν ἰθῦσων: Θεοκρ. 21, 44 καθεστόμενος δ' ἔδοκμον ἰχθύσας, ἐκ καλῶν δὲ πλάτων κατέσθω ἀνδρῶν, καὶ τῆς τῶν τραπεφῶν ὠρέξατο' 2) ὁ τρέφων, ὁ παχύνων: 'Αρατ. 1027 φύλα καλοῖαν ἐκ νομοῦ ἐρχόμενα τραπεφῶ ἐπὶ ὄφιν αὐλιν (σχόλ. κτῆς γῆς, ἐπειθεὶ τὰς ἀρούρας βόσκονταί, τὰ ἀποβαλλόμενα ἢ ἐκπίνοντα τῶν κορπῶν διεπομένων) 3) 'Ὀμ. ἐν χρ. τὸ θηλ. τραπεφῶ (ἐν γῆ) ὡς οὐα. ἢ γῆ, ἢ ἐρηθὰ, ἢ αἰερίδ' 'Ἡσ. «τραφερῆν ἔρηρᾶν» τὸ γὰρ ἠησιὰ θρεφαί λέγουσιν: 'Ἰλ. Ε' 308 ὁ μ' ὄσουσιν ἠτὶ τραπεφῆν τε καὶ θῆρῆν, 'Ὀδ. Υ' 98, 'Γυν. Δῆμ. 43' || π. μτγν. κ. ὡς ἐπίθ. ὁ στερεός, ὁ ἐληρός' 'Ἡσ. «τραφερόν» ἠηκόον, τρώφωμον, λευκόν: ἔρηρῶν. πεπηγμένον: 'Απολλ. Ρ' 2, 545, 'Ὀππ. 'Αλλ. 1, 204 τραπερῆ ἀρούρα, αὐτ. 5, 334 ἠθεα τραπερῆ (ἐκτάξις ἐρηρᾶς γῆς).

τράφω (ἡ) 'Ἐπιγρ. ἀντὶ τᾶφω βλλ.

τράφωξ-ηκος (ἰ) κ. μον. ὄκακος, τράβω, σάνις ἢ ἐπίμηκος καὶ στενὸν τεμαχίον ζῆλου, οἶον ὁ χάρξ, τὸ παλιόρι' 'Ἡσ. «χάρξ, σκόλαφ»: Λυκόφρ. 64) ὑπὸ τράφωκος σῆμα κείμενον σκοπῶ (σχόλ. ἐξέλον, κορυβῆς, σάνις πλατεῖα), Βίτ. Μαχ. 109, 4 ὁ λόγος περὶ τοῦ ἄερον τοῦ τράφωκος' 2) ἔδωρ, ἀκόνητον 'Ἡσ. «ἐνοιὸ δὲ τὸ ἔδωρ»: Λυκόφρ. 100) τράφωκη οἶνι (Τζέτζ. ἐδορᾶται, ξίφειν: 3) πλοῖα, ἐνθα ποταποθεῖται τοὺς νεοζῶντος ἄρτους πρὸς μεταφοράν εἰς τοὺς κλιθάνους, πλωκαστῆ' Τζέτζ. Λυκόφρ. 64) «κυρίως ἢ ἀπόπλατος σάνις, ἐν ἢ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιθάνους ἀπόδουσι»: ΕΜ 744, 36 ἐπὶ ζῆλον ἐνθα πθέσσι τὸν ἄρτον' 4) ἐπὶ πλοίων, οἱ κωπητῆρες, τὸ περιτόναιον ἢ ἡ ἐρκάνη, ἢ κουπαστῆ': ΕΜ 764, 35 ἐπὶ τῆς νεῶς χεῖλος, ἐφ' οὐ ὁ ἀκαμφοί τίθενται', 'Ἡσ. ἐν λ.: 'Ἐπιγρ. τράφωκος, ἔδωρα κώπης ζυγίας.

τράφωρος (τὸ) δημ. εἶδος διατηρήτου κοσμῆματος ἐπιλεπτοῦ ζῆλου, ὁστοῦ ἢ μετόλλου.

τράφωρος (ἡ) κ. μον. κ. δημ. ἰ) ἀντὶ τάρφωρος βλλ.: 'Ἡρακλειτ. Πιν. 1, 82 τὰς τράφωρος τὰς διὰ τῶν κώρων ῥέωσας 'Ἡρωδιον. Ἐπιμ. 125, Ἄλων Σοφ. II 8 τράφω, ὁ λίγιστος φέσσα, αὐτ. 20, 2, Εὐστ. 'Ἰλ. 582, 7' 2) δημ. τράφωρος κ. ἢ κατὰ μῆκος τάρφωρον συσώρευσις τοῦ ἐξ αὐτῆς ἐκκοσμητικῆς χόματος' 3) δημ. ὁ ἐκ λίθων καὶ ἀνευ συνθετικῶν κωνιάματος περιβόλος, φράκτις ἀπὸ ζερολίθ' 4) μον., δημ. σωρὸς πραγμάτων οχηματιζόντων τοῖχον: 'Ἐρωτόκρ. 4, 1097 τὸ σκοτωμένω τὰ κορυμῖα, ποὺ καιτούνταν ἀντάμη, τράφωρος ἐκάταν καὶ βουνοῖα.

τράφω οἰολ. κ. ὄωρ. γ. τοῦ τρέφω βλλ., ἄπαφρ. τράφωιν (Πίνδ. I 7, 81, 4) κ. τράφωιν ('Αριστ. 'Αγ. 788) κ. τραπεφῶιν ('Ἡσιόδ. Θ 480), μτγ. τράφωσα (Πίνδ. Π' 2, 44), πορστ. ἐτραφῶν ('Ἐσέκρ. 3, 16).

τράχαιος (ἰ) 'Ἐπιγρ. ὄωρ. τ. τοῦ τράχληας βλλ. **τραχανάσις** (ἰ) δημ. εἶδος κυμαρικόου ἢ χονδροκελεμένου σίτου ἢ σεισιθάλας βροσθέντος ἐντὸς γάλακτος καὶ ἀποξηραθέντος, ἄ. τραχανός: γλωσσ. -ῆνος τραχανός. || φρ. ἔχει τραχανὰ ἀπλωμένο [ἀποξηραρεὶ τελείως]. **τραχάς** (ἰ) δημ. εἶδος πελέκωσ' 2) εἶδος πικτοῦ κρυτοῦ μαχαίριδιου χρήσιμου διὰ τὸ κλάδευμα, κλαδευτήρι.

τραχεῖα (ἡ) (ἐν ἀρτηρίῳ) νεώτ. τραχύς καὶ στερεὸς Ἰνοχόνδριος βερογώγιος σωλήν, δι' οὗ τελεῖται ἡ ἀνοσπὴ, ἀποτελεῖται παρὰ τῶ ἀνθρώπων καὶ τοῖς ζώοις συνέχεται τοῦ λάρυγγος καὶ καταλήγων εἰς τοὺς βρόγχους, ἄ. ἀοτήρια βλλ. II' || ὁ σωλήν δι' οὗ ἀναπνεύσει τὰ ἔντομα, τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ τὰ μυριόποδα' 2) ὁ ἀνασπαστικὸς πόρος ἢ στόμιον παρὰ τοῖς φυτάσι.

τραχειακός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τραχεῖαν βλλ. I) τραχειακὸς μύς, **τραχειίτις**-ιδος (ἰ) νεώτ ἱατρ. κ. τραχεῖτις καταρροϊκὴ φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου τῆς τραχεῖας, **τράχη**(ν) ὄωρ. ἀντὶ τρέχειν: ΕΜ 356, 10. **τραχεινός**-ῆ-όν μτγν. κ. μον. ἐπὶ τῶν, ὁ τραχύς, ὁ τραχῶδης, ἀνώμαλος βροσθώδης: 'Ἡρωδιον. Ἐπιμ. 175, 5, Κεορ. Γεωργ. I, 731, Εὐστ. 'Ἰλ. 541, 30 τὸ ἴππου ἐν τραχεινός ὁ πᾶν ἐδόκοιμοντότος, **τραχειαστρογχιτικός**-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τραχεῖαν ἄμα καὶ τοὺς βρόγχους: **τραχειαστρογχικὸν** ἄδενονόθεσις. **τραχειαστρογχιτίς**-ιδος (ἡ) νεώτ. καταρροϊκὴ φλεγμονὴ τῆς τραχεῖας ἄμα καὶ τῶν βρόγχων, ἐκδηλωμένη ἐκ ἐπιπλοῦκος μορφῆς τραχειίτιδος. **τραχειαστρογχοσκόπησις**-εως (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἄ. βρογχοσκοπία βλλ. **τραχειοκλή**(η) (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀπορρογμῆς δγκος τοῦ τραχήλου συνεκόμενος μὲ τὴν τραχεῖαν' 2) ἡ βρογχοκλή βλλ. **τραχειομήκιστος**-εως (ἡ) νεώτ. βοταν. γενικὴ ὀνομασία διαφ. σφραγῶν νόσων τῶν φυτῶν, καθ' ἃς ταῦτα προσβάλλονται ὑπὸ μυκήτων.

τραχειοοισοφαγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τραχεῖαν ὄμα καὶ τὸν οἰσοφάγον. **τραχειοοισοφαγικός μῦς**.

τραχειοοραγία ἡ| νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ τῆς τραχεῖας σιμορραγία.

τραχειοοκονία ἡ| νεώτ. ἰατρ. ἡ διὰ τοῦ λαρυγγοσκόπου ἐξέταση τῆς τραχεῖας.

τραχειοστένωσις-εως ἡ| νεώτ. ἰατρ. στένωσις τοῦ αὐλοῦ τῆς τραχεῖας βλ.λλ.

τραχειοτομή ἡ| νεώτ. ἰατρ. κ. τραχειοτομία ἀγχείρσις, καθ' ἣν διανοίγεται ὁ αὐλὸς τῆς τραχεῖας καὶ εἰσάγεται εἰδικὸν σωληνῶριον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀναπνοῆς ἐπὶ κινδύνου ἀσφυξίας ἐξ ἀποφράξεως τῶν ἀεροφόρων ὁδῶν.

τραχειοτομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τραχειοτομίαν βλ.λλ.

τραχειοτομῶ-τω ενεργῶ, ἐκτελεῶ τραχειοτομίαν.

τραχειίτη ἰδί| νεώτ. πετρογ. ἡφαιστιογενὲς πέτρωμα ἔχον ὡς κύρια συστατικὰ ἰδεδιστοαλικαίουχους ἀστρίους, βιοτίτην καὶ κερσοσίλην.

τραχειτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τραχειίτην βλ.λ.: **τραχειτικός τόφος** ἡφαιστιογενὲς πέτρωμα ἐν χρ. πρὸς παρασκευὴν ὑδραυλικῶν κονιαμάτων.

τραχειώδης-ους ἰδί| νεώτ. βοταν. τὸ τμήμα τῶν φυτικῶν ἰσθμῶν, ὅπερ αὐξανόμενον σχηματίζει κοιλότητα περιελκυσσῶσα ὕδωρ ἢ ἀέρα.

τραχεόστρακος-ον ἴδιον κ. μιν. ὁ ἔχων τραχύ ὄστρακον· Εὐστ.¹ Ὁδ. Σ 1485,39 **τραχεόστρακος ὁ κτίς** καὶ **ροδωδωτός**.

τραχέως ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἰων. τρηχέως, δημ.τραχειά, συγκρ. τραχύτερον κ. τραχύτερος, ὑπερθ.

τραχύτητα, κατὰ τὸν τρόπον τρυχῶν βλ.λλ.ἰ, μετὰ τραχύτητας, ἀγρίως: Πλούτ.¹ Ἀρατ.8 πρὸς τίνα τραχέως οὕτως ἰὸ κύβω ὕλακτε! 2) κ. νεώτ.μτφ. μετὰ σκληρότητας, σκληρῶς, βαναυσῶς: Ἡρ.1,73 τρηχέως κάρτα περιεσθε δίκαιε, οὐτ.114, αὐτ.5,1, αὐτ.81, αὐτ.7,211, αὐτ.6,15 περιέφθασαν τρυχύτητα Πλάτ.Κλειτ.406 πρὸς ἐμὲ ἔχειν τραχύτερος τοῦ δέναντος, Ἰσοκρ.3,33, αὐτ.55, Δημ.355 **τραχέως δ'** ὕμῶν τῶ μηδὲ προσδοκῶν σθέντων, Πλούτ.Φωκ. 2) ἀποκρινόμενον .. **τραχέως**, αὐτ.Λύσι15, Λουκ. Ἡμῶν.11 **τραχυτέρω** ἐχρήσατο τῷ προσμῖμφ.

τραχλάγγρα ἡ| νεώτ. ἰατρ. ρευματιγία τοῦ τραχήλου καθιστώσα αὐτὸν δύσκομπον.

τραχλάγγην ἰτράχηλος (ἀγγῶ) ἑπίρρ. μτγ. διὰ τοῦ τραχήλου, ἐκ τοῦ τραχήλου σφικτικῶς: Εὐνάπ. Β3οφ.64|13| **τραχλάγγην ἐπιλαθόμενον ἔλκεν** αὐτὸν εἰς τὸν Ἄϊδην.

τραχλαγγία ἡ| νεώτ. ἄλλως κατὰ τὸν τραχήλου.

τραχλαμῆματα-ατος ἰδί| νεώτ. ἰατρ. σιμότωμα κατὰ τὸν τράχηλον ἢ ριζέως τοῦ στερνακλειδομαστοειδοῦς μύδος, ἐπὶ δυσκόλῳ τοκετοῦ.

τραχλέας ἰδί| δημ. κ. τραχίλι ἰδί| μικρὰ χερσόσπις μετὰ λαμποῦ ἰσομῶδους.

τραχλέας ἰδί| μτγ. κ. μιν. ὁ ἔχων τραχῶν τρέχληλον, ἐπώνυμον τοῦ Κωνστ. τοῦ Μεγάλου, ὡς ἐκ τοῦ παχέος αὐτοῦ τραχήλου: Κεδρ.Γεωργ.269 εὐρύτερος τοῦς ὤμου, καὶ παχὺς τὸν ἀσχένω, ὅθεν καὶ τραχλάδων αὐτὸν ἐπωνόμασαν 2) κτ. Sext. Aurel. Victor. Britom.4,8 [Γρισιὸν σκώπτης **τραχλέας** ἡ| μιν. περιτραχίλιον, τραχίλιά: Νικ.Χων.Χρον.284Α, Διγεν. Ἀκρ.1537 ἢ τραχίλια τοῦ Ἰτανε μετ' ἄμπαριν καὶ μόσχον.

τραχλήεις ἰδί| δημ. ὁ σκληροτράχηλος, ὁ πείσμων.

τραχλήι ἰδί| δημ. ὁ, τράχλιος βλ.λλ.

τραχίλια ἰδί| τεμάρια τῶν περὶ τὸν τράχηλον κρέατων καὶ χόνδρων, ὅτινα ἀπερίπνοτο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχρήστων μερῶν: ἱππ.1227Β βάσια τραχίλια, Φερεκρ.ἀν.¹ Ἐπιλησμ.5 ὅστις παρέθηκε κρῆνια ἢ τραχίλια, Ἀριστοφ.Σφ.968 καὶ **τραχίλι**

ἴσθιε καὶ τὰς ἀκάνθας [σγῶλ. ἐτὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐτέλη κρέα ἢ τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὀφθῶν], αὐτ. «ἄλλως τὸ κεφάλαιον τῶν ἰχθύων, ὡς ἀκασθῶδη|.

τραχίλια ἡ| μιν. ἡ τραχίλια βλ.λλ.1: Πρόδρο. 2,53 ἄπειμα .. **τραχίλια σου**.

τραχίλιά ἡ| δημ. τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ χιτῶνος, τὸ περὶ τὸν λαμπρὸν ὄνειμον τοῦ ὄπακομιζου 2) περὶλοιοῖον, ἰδ. νηληϊών 2) τεμάριον κρέατος ἐκ τοῦ τραχήλου σφαγίου.

τραχίλιάζω μτγ. ἀντὶ τραχίλιῶ βλ.λ.: Ἰσιδ. Πηλ.1,368 **ἐναντί τινος τραχίλιάζειν** 2) ρημστ.π. τραχίλιαστῆς.

τραχίλιος-α-ον μτγ., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τράχηλον, ὁ τοῦ τραχήλου, ὁ κατὰ ἡ περὶ τὸν τράχηλον 2) τὸ οὐδ, **τραχίλιαιον** ὡς οὐσ, τὸ μέρος τοῦ τραχήλου, τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος: Ἡσ.ἐν.λ. κόλλαρες τὸ τραχίλιαιον τοῦ βόσος, Εὐστ.¹ Ὁδ.19,5,13 κόλλαφ τὸ τραχίλιαιον τοῦ ταύρου.

τραχίλιαστής ἰδί| (τραχίλιάζω) μιν. κ. νεώτ. ὁ τραχίλιῶν, ὁ ἔχων τεταμένον πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω τὸν τράχηλον, ὁδ. ὁ ὑπερήφανος: Θεοφύλ. Βουκλ.3,642Α ὁ ἀν' ἀρχῆς ἀποστάτης καὶ **τραχίλιαστής** 2) νεώτ. ζωολ. γένος κωπηλόδων λερνασιοποδῶν περιλαμβάνον διάφορα εἶδη καρκίλων τῶν γλυκέων ὁδῶτων.

τραχίλιξ κ. νεώτ., μέλλ. **τραχίλιξω**, ὄδρ. ἔτραχίλιξαι, κυρ. ἐπὶ παλαιστών, ἀρπάξαι, συλλογῶδῶς τινὰ ἐκ τοῦ τραχήλου ὀδως καταρρίψω αὐτόν, ἡ κόμψαι τὸν τράχηλον πνος πρὸς τὸ ὀδισκὸν καὶ καταβάλλω αὐτόν: Θεοφρ.Χαρ.26 **ρίψας** τὸ ἱμάτιον τὸν βουὸν ἀφρῶσαι, τινὰ **τραχίλιξαι**, Πλούτ.¹ Ἄντ. 33 διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους **ἐτραχίλιξαι** 2) παθ. λυθῶναι ἐκ τοῦ τραχήλου, καταβάλλωμαι: Διογ.Λαοι.Α,6,61 ὅς ἐπὶ τοῦ χιτῶνος κορρασίω **τραχίλιξεται**, Τέλλ.Στοβ.3,297 ὁπὸ πάντων, μαθηγῶταί, παρατηρεῖται, **τραχίλιξεται**, Πλούτ.¹ Η8,521C ἀπὸ θεάματος **τραχίλιζόμενος** καὶ περιανόμενος 2) ὄμ. τὸ παθ. ποισάωμαι χρῆσιν τοῦ τραχίλιου βλ.λλ. ἐν τῷ πάλῳ: Πλούτ.¹ Ἄντ.132C, Ξεν.Λακ.5,9, Θερμίστ.Λογ.23,291B ἐν πολλοὶ ἐθεσάζοντο ἐν ταῖς γυμνασίαις **τραχίλιζόμενον** .. **ροδίως** 2) τὸ παθ. μτφ. καταβάλλωμαι, κατακινώμαι, κακοῦμαι: Φιλ.2,127 **τραχίλιζόμενοι** ταῖς ἐπιθυμίαις, πένθη ὑπομύουσαι ὄραν τε καὶ πάσων, Ἰώσ.Π1,4,6,2 πολέμω καὶ δίχτονα καθ' ἡμέραν **τραχίλιζόμενος** οἰκτροτάτα πάσων 3) γλωσσ. εἰς τράχηλον ἀνατρέψω, αἰετὶ ἴππων, καταρρίπτω τὸν ἱππῆα ὑπερανύων τὸν τραχήλου μου 2) τὸ παθ. ἐπὶ πλοίων, κατοθυβίζωμαι μετ' ἠρώρων πρὸς τὰ κῆτος: Στράβ.6,2,3

4) νεώτ. στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν τράχηλον ζῶον πρὸς σφαγίην 5) δεικνύω, φανεροποιῶ, φανερώω, τὸ παθ. παρκα. **τρατραχίλιεμένα** ἀνεψυγμένα ἢα. «ετραχίλιεμένα» πεφανερμένους: Κδ Ἐβρ.4,13 πάντα θεῶ γυμνά καὶ **τρατραχίλιεμένα** τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ [κτ.Οἰκονομ. ἐκάτω κύπτονται καὶ τὸν τράχηλον ἐπικλινόμενα, διὰ τὸ μὴ ἰσχύει ἀνέντασι τῆ] ὀδῆ ἐκείνῳ τοῦ κριτοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν [ἠσοῦ], Βαρ.1,425B 6) ρηματ.π. **τραχίλιεμας**, **τραχίλιαστῆρ**.

τραχίλικός-ή-όν οχλό κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τράχηλον: Σχδλ.Λυκοφόρ. 994 τὸν **τραχίλικὸν** ἐροχῶν, - **τραχ**- νεορον-μῆες.

τραχίλικός-α-α-ον μτγ. ὁ τραχίλιος βλ.λ.: Στράβ.2,5,27 τῶν ὡς **ἀν** **τραχίλιαιων** μερῶν ὑπερηπιτότων εἰς τὴν συνεχῆ Κελτικῶν.

τραχίλιον ἰδί| ὄπακος, τοῦ τράχλιος, τὸ κῆτος τὸ ὀδωρατος σπῆρας: EM 732.1 2) κτ. πλθθ. **τραχίλια** βλ.λλ.

τραχίλιος ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

2) κτ. πλθθ. **τραχίλιος** ἰδί| ὁ τραχίλιος: AB 202,26 **κόσμος** **τραχίλιος**

τραχηλισμός {δ} (τροχίλιζω) μτν. κ. νεώτ. ἐν τῇ πλάτ, τέχνασμα, καθ' ὃ ὁ πολιορκητὴς προσπαθεῖ νὰ συλλοθῇ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐκ τοῦ τραχήλου, ἢα οὕτω καταβάλλῃ αὐτὸν ἀμέσως καὶ ταχέως: Πλούτ. Ἠθ.526B οὐ σφαιρα, ἀδ τραχηλισμός, Λουκ.Λεῖπρ.5 ἢ μὲν τίς ἀκροκριασάτω, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, ὁ δὲ ὀρθοπάλη ἐχρήτο, Ἄθην. I,147. 2) νεώτ. ἱστρ. σπασμωδικὴ συστολὴ τῶν μυῶν τοῦ τραχήλου ἰσθ' τὴν διάρκειαν ἐπιληπτικοῦ παροξυσμοῦ ἐπιφέρουσα τὴν δυσάρεστον τῆς φλεβικῆς κυκλοφορίας.

τραχηλιῶ-σω μτν. κ. μον. ὠφὺ τὸν τραχίλον ὑπερηφάνως, ὠφαινεῶν, γαιριδὸς ἵππος: Ἦσα, ἐτραχηλιῶ, ὠφὺ τὸν ἀχένας, κ. μτφ. ἐπαίρουσα, ὑπερηφανεύομαι, περιποτῶ ὑπερηφάνως ἢ εἶμαι σκληροτραχήλος, ἰσχυροπόμων: Ἦσα, ἐτραχηλίσσας, ἐννοιωθεὶς, ἀπειθήσας: Πάδ. Ἰώδ.15,25 ἐναντι δὲ κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίσσεν, Γρηκ.Νατ.3,437, Στουδ.Θεοδ.395B, Λέων δ.3B τὴν τὸν Ἀραβιτῶν Κρητῶν δυναστείαν τραχηλιῶσαν καὶ κατὰ Ῥωμαίων φονικὸν νέουσαν, Νικ. Χων.Χρον.364C ἐτραχηλίαν καὶ ἰσκληρύνοντα: 2) ρηματ.π. τραχηλισάτης.

τραχηλιώδης-ους-ες EM 751,35 ὁ σκληροτραχήλος ὁ ἰσχυροπόμων, ὁ πείσιμων.

τραχηλιώτης {δ} μτν. ἄ. τραχήλας βλλ.: Ἰππόλ. Αἴρ.84,59.

τραχηλοδυσμομος {δ} νεώτ. δυσμομὸς τοῦ τραχήλου, σχινοῖον ἢ ἀλλοσις δι' ἧς προσδέεται ζῶον τὴ ἀπὸ τοῦ τραχήλου.

τραχηλοδυσμομότης {δ} μτν. [ἀντί τραχηλοδυσμομότης] ὁ τὸν τραχίλον δυσμομῶν: Φίλιπ.Θεσσα. ΑΠ6,107 τραχηλοδυσμομάς κλειούσις ἰδ.γρ. ἀντί τραχηλοδέγμονας.

τραχηλοειδής-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς τραχίλον: Ἦσα, ἐν λ. δευράδες.

τραχηλοκάκκη {η} μον. σιδηροῦς περιδυσμομος, κλειούσις τοῦ τραχήλου, εἶδος βασιαντηρίου ὀρθῶν: Νικ.Χων.Χρον.21,6 πρὸς ποδοκάκκη.

τραχηλοκωλία {η} γλωσσ. ἡ ἀποκοπὴ τοῦ τραχήλου, ἀποκεφαλισμός.

τραχηλοκοπῶ-τω μτν. ἀποτέμνω τὸν τραχίλον, κατατομῶ, ἀποκεφαλίζω: Πλούτ. Ἠθ.308D κ. παθ.: Ἀρρ.Ἐπικτ.1,18, αὐτ.21,6.

τραχηλοσημία {η} νεώτ. ἱστρ. ἐχρήρισος δι' ἧς στερεοῦται ὁ προσιπτικὸν τραχήλου τῆς μῆτρας.

τραχηλοσφαγία {η} νεώτ. ἐχρήρητικὴ συρραφὴ τῶν ρηγματῶν τοῦ τραχήλου τῆς μῆτρας.

τραχήλος {δ} κ. μον. κ. νεώτ. ἐτερόκλ. πληθ. **τραχλά** {Καλλ.ἀν.98, κτ. ἐν. μ. π. Ἀν.Κρ.Ραγίτ.3, 5,16 γίνεται μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸ τραχίλον} τὸ στενὸν καὶ κυλινδρικὸν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὅποιον συνενώνει τὴν κεφαλὴν μετὰ τοῦ κορμοῦ, ὁ λαίμωκός μετὰ τοῦ ἀχένας: Ἦρ.240 τὰς ὠμοὺς τε καὶ τὸν τραχίλον, Ἰππ. Ἀφορ.1250, Εὐρ.Βάκχ.241 τραχίλον σώματος χωρὶς τεμνόν, αὐτ. Ἰκ.71,6, αὐτ. Ἰρ.362, αὐτ.Κόκλ.608, Ἀριστ. Ἰππ.490, αὐτ.Βάτρ.19, αὐτ. Ὀρν.176 περιεργε τὸν τραχίλον, Ξεν. Ἀν. 7,49 ὁ δ' ὑπεραναιτίας τὸν τραχίλον, Παῖς, ἔφη, Θεοκρ.23,51 βράχων δ' ἐβράβαλε τραχίλον, Μανν.1,319, ΚΔ Ματθ.18,6, αὐτ.Λουκ.15,20 ἐπέπεσον ἐπὶ τὸν τραχίλον αἰδοῦ καὶ κατακλίθησαν αὐτόν, Λουκ.Νεκρ.Δ.27,1, Πολυδ.2,135 εἰς τραχίλον ὡσαύ, Πισοδ.Χριστ.Τεμπ.18, } παροιμ. π.Δημ.744 ἐν βράχοι τὸν τραχίλον ἔχων νομοθετεῖ [μετὰ τὸ σκονιῶν σὺ λαίμωκ] ὄμ. μτφ. ἐν βρ.: Πάδ. Δευτ.33,29 καὶ σὺ ἐπὶ τὸν τραχίλον αὐτῶν ἐπίθῃς, αὐτ. Σοφ.Σειρ.7,23 κἀμφον ἐκ ἐπίθῃς τὸν τραχίλον αὐτόν, αὐτ.Νε.3,5 οὐκ ἐσιώγησαν τραχίλον αὐτῶν εἰς δουλείαν, - τοῦ Ἑλλήνος ὁ τραχίλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει, - κἀθῆμαι ἢ ἐπικάθῆμαι ἐπὶ

τοῦ τραχήλου τινός [εἰσι] δυνάστης πρὸλ. κἀθῆμαι σὺ ὀβέροκο, - κύπτω τὸν τραχίλον [ὑποτάσσομαι, ὑπακούω ὀδισμορτηρῶς]: 2) κ. νεώτ. ὁ ἀχὴν μετὰ τοῦ λαίμωκ τῶν ζῶων, κ. ἰδ. τοῦ ἵππου: Ξεν. Ἰππ.1,8 κ. ἐπὶ τοῦ λαγοῦ: αὐτ. Κου.5,30 κ. ἐπὶ τῆς κοιλῆς: Πλούτ. Ἠθ.11251 κ. ἐπὶ πτηνῶν: Ἀριστ.Ζ1 δόια,7 ἀπ' ἀτέρυγας καὶ τὰ περὶ τὸν τραχίλον } αἱ περὶ τὸν τραχίλον σάρκες: αὐτ.Δημ.11 πρὸς δαίτηνον ἐξ ἀγορῶν πριαμένης ἐγκεφάλου καὶ τραχίλου.

3) Ἦσα, ἐτραχήλου, τὰς πορφυράς: Εὐδοκ.ἀν.π. Ἄθην.10,417D ἐσθῆεν... τραχήλου, Ποσειδ.ἀν.αὐτ. 3,87F πίνας τραχήλους μῦας } πᾶν δ.π. ὁμοιάζει πρὸς τραχίλον, ἔχει τὸ σχῆμα τραχήλου, ὅσον τὸ ἀνώτατον καὶ προσβιβαίον μέρος τοῦ κοχυλίου πορφυρᾶ Ἦσα, ἐτραχίλου, ἐνίοι τοὺς σπινθόλους τῶν κοχυλίων: Ἀριστ.3,87F αἱ τραχίλοι τῶν πορφυρῶν εὐθιτοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομαχίων διαθέσεις ὄμ.κ. ἐπὶ τοῦ κορβόου: Ἀριστ.Ζ1 526b,7 τὰ δὲ περὶ τὸν τραχίλον καλούμενον διήρηται μὲν ἔξωθεν πενταχῆ } ὄμ. κ. ὁ τραχίλος τῆς σικώδος, ὁ λαίμωκὸς τοῦ ἀγγοριού: Ἀριστ.Ζ1 δόια,13 τὰ δὲ σχῆμα παραπλήσιον ταῖς σικώσις καὶ ταῖς ἐχούσαις τοὺς τραχήλους μακροῦς: 4) κ. νεώτ. τὸ στενὸν μέρος διασφόρων σπλάγγων ἢ καὶ ὀστέων: Πλούτ. Ἠθ.899A ἐν τῷ τραχήλῳ τῆς καρδίας, Πολυδ.2,171 τραχίλος τῆς κούτσας, αὐτ.2, 222 τραχίλος μῆτρας, - τ- τοῦ μριαίου ὀστέου: 5) κ. νεώτ. τὸ μεσοστὸν μέρος τοῦ ἱστού: Ἀσκληπιόδ.Μ.π. Ἄθην.11,474F ἐτοῦ γὰρ ἱστού τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ἢ ἐμπήσι εἰς τὸν λαίμωκ, τὸ δ' ὀρθον εἰς μέσον τραχήλου, τὸ δὲ πρῶτον τῷ τέλει κορήσιον } νεώτ. νουτ. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ λαίμωκ στήλης ἱστού ἢ ἐπιστήλιον, κατὰ τὸ ὅποιον τραχίλονται αἱ πρόνοιαι ἢ αἱ ἐπίνοιαι, δημ. τὸ μέρος τῆς καπελλάδοῦρας: 7) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ στενωμακρον μέρος διαφόρων δοξαίων, ἄ. λαίμωκ: Θεόπομ.Κ.μ.π. Ἄθην.11,483B ἐγὼ γὰρ ἀν κώβωνος ἐκ στραφάγων πλοῖμι τὸν τραχίλον ἀνακεκασμένον, Ρήτ.8,716,20, Γεωμ. 6,14,1 τρ- ἀγγεῖλον, αὐτ.3,15,2 τρ- πλῆως.

τραχήλοσπασμ-ον μτν. Φρύνη.ΑΒ 65,5 ἐάνθρωπος ὁ βροχῶν τὸν τραχίλον ἐχῶν, κοντολαίμης.

τραχηλοτομία {η} νεώτ. ἱστρ. τομὴ ἢ διαιρέσις τοῦ τραχήλου τῆς μῆτρας κατὰ τὸ πρόσθιον αὐτοῦ τοιχῆμα ἐκτελευμημένη ἐνίοτε ἀντὶ τῆς καισαρικής τομῆς.

τραχηλῶ-ὠν νεώτ. νουτ. τοποθετῶ ἀγκύλην ἐπιτόνου, πρότονῆμα ἢ παρατόνου περὶ τὸν λαίμωκ στήλης ἢ ἐπιστήλιου ἢ εἰς κεραιῶν, καπελλάρω.

2) ρηματ.π. τραχήλωμα.

τραχηλωμάς-ους-ες τραχηλοειδής βλλ.: Σχόλ. Νικ.Θηρ.873.

τραχήλωμα-ατα {δ} μον. κ. νεώτ. προεξοχὴ ἐν εἰδῇ τραχήλου, τὸ γέισον βλλ.1) ἈΠ.6,1850 ἀπῶνα εἰς τὸ τραχήλωμα ἐκούμησησαν τοῦ πύργου: 2) νεώτ. ὁ περὶ τὸν τραχίλον ἱστού ἢ ἐπιστήλιον συναγόμενος ὀγκος τῶν τραχίλωμένων σχοινίων, τὸ καπελλάγιο.

τραχηλίνος-α-ον κ.-ος-ον {Θεοκρ.22,81, ἰου. τρηχ., τὸ θηλ. κ. τραχίλινος {Πισα.10,22,1} ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερφόμος εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Θεσσαλίας Τραχίνα ὡς καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος: Σοφ.Φιλ.491 Τραχίλινον... δευράδω: 2) τὸ ἀρα. κτ. πληθ. Τραχίλινος ὡς οἶα, οἱ κατοικοὶ τῆς Τραχίνος, οἱ ἐκ Τραχίνος κατονομαζόμενοι: Ἦρ.7,175 ἐπάθοντο Τραχίλιων, Θουκ.3,92 } ἢ τὸ θηλ. κτ. πληθ. αἱ Τραχίλινα ὡς οἶα, μῆα τῶν τραχίλων τοῦ Σοφ.: 3) τὸ θηλ. Τραχίλινα ὡς οἶα, ἡ χώρα τῆς Τραχίνος: Ἦρ.8,31 ἐκ μὲν... τῆς Τραχίνος ἐς τὴν Δωριδα ἐπέδολον, Θουκ.3,92 Ἠράκλειον τὴν ἐν Τραχίνα ἀποίκιον.

τραχινός (ὁ) νεώτ. ζωολ. κ. τραχ- γένος ἀκανθόπτερυγιών τραχινιδῶν ἰχθύων, ὧν γνωστότερον εἶδος παρ' ἡμῶν τραχινός ὁ δράκων δράκαινα.

τραχίτης (ὁ) νεώτ. ὄντι τραχεΐτης βλλ.

τραχός (ὁ) δημ. κ. τραχούρι(τῶ) τὸ ποῦδες φυτὸν ὄφηνθιον τὸ δρακόντιον.

τραχούμαι-όμαι μετν. κ. μαν. τραχύνομαι: Ἀριστ.Κεστ.24,298B ὁ πᾶν τραχούεις καὶ κλύδων διέλυσε, Ζώναρ.Ἐπιτ.Ἰστ.1,263D ὅπ' αὐτοργίαι ἐτετραχῶτο.

τράχουρος (ὁ) (αὐρά) κ. μαν. κ. νεώτ. ἢ τραχούρος εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἔλαγτος τραχεῖαν αὐράν, πθ. ὁ τραχούρος: Διοσκ.Καρπ.Ἀθῆν.7,320D σκορπίους κόκκυγας φήττας σαργούς τραχούρους, Νουμήν.Ἡρ.αὐτ.326A ἀκονίας κίγκλους τε καὶ ἄλλοιην τρήκουρον, Ὅμπ.Ἀλ.1,98 τραχούρων ἀγέλαι (αὐλῶ). ὄμοια πηλοῦσιν καὶ τῶν τριχάλων, Γεωπ.20,7. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθόπτερυγιῶν καραγγιῶν ἰχθύων.

τράχυδῆτῶ-ῶ, ἰων. τρηχ- βαδίζω, περιπατῶ ἐπὶ τραχεῖς ἢ πετρώδεις ἐδάφους: Ἰαν.Ἐπιστ.1283,52.

τράχυσιος-ον μαν. ὁ διατῶν σκλήρων, τραχὺν βίον, ἢ ἐν τραχύτηι βίωσις: ΚΜανασ.Χρον.6416 τὸ τραχύδιον τὸ κατὰ θέναν βίον.

τραχύσφρμια (ἡ) νεώτ. ἢ τραχύτιον δέρματος.

τραχύσφρος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐκὼν τραχὺ δέρμα: Ἀριστ.ἀν.π.Ἀθῆν.7,305D τὰ δὲ σκληρότατα τραχύδερμα γὰς κάρρος, Τέξεν.Λυκόβορ.340.

τράχυδέρμων-ονος-ον ὁ τραχύδερμος βλλ.:

Ἐπιχ.ἀν.π.Ἀθῆν.7,286B βίται τε τραχύδερμονες.

τράχυεκτώ-έω μετν. ὁμιλῶ τραχεῖω, μετὰ τραχύτητας: Ρητ.3,580,18 τῶ σφοδρουμένω καὶ τραχουμένω κατὰ τινος τὸ τραχυλετικὸν εἰδικαίρον.

τραχυλεξία (ἡ) μετν. ὁ τραχύς, σκληρὸς λόγος, τραχεῖα ἔκφρασις: Ρητ.3,600,23 μὴ τραχυλεξίαις χρῆσθαι, αὐτ.601,5.

τράχυλόγος-ον μετν. ἢ τραχυλόγος ὁ τραχεῖος ὁμιλῶν: Παλ.Φυσ.1,6, Syllbgr. ἰάμψ.γρ.1.

τράχυντικός-ή-όν ὁ τραχύνων, ὁ καθιστῶν τι τραχὺ: Ἀριστ.Πρ.3,13 κ. μτ. γενικ. ὁμοια.3,79.

τράχυνσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ τραχύνσις βλλ.

τράχυνος κ. μαν. κ. νεώτ. δημ. τραχύνω ἢ -αίνω, ἰων. τρηχ-, ὄφρ. ἐτραχύνω, πορακ. τετράχυνκα, (ἀνο.: Διον.Ἀλ.Συνθ.22), μέσ. ὄφρ. τρηχύνωτο (Πλούτ.Σιλ.Ἀμύθων217), ποθ. ὄφρ. ἐτραχύνθην (Πλάτ.Τιμ.66, Ἰσαί.8,37), πορακ. τετράχυνσαι (Λοουκ.Ἀλ.Σιλ. γ' πληθ.-υνται (Ἀριστ.Πρ.11,22), ἀπαρφ.-ύνθαι (Πλάτ.Πρωτ.333B), ποιῶ τι τραχὺ, καθιστῶ τι σκληρόν, μὴ λείον, ἀνώμαλον κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐκτραχύνω, σκληρύνω: Πλάτ.Τιμ.65D τραχύτερον μὲν ὄντα στρωμένα, ἔτητον δὲ τραχύνοντα αὐστηρὰ φαίνεται, Εὐγεν.Ἔκφρ.Τραπ.372,1 τὸ τραχύνον καὶ σθεῖρον ἠδὲνθ' παραμυικταί' κ. μτ. αἰγ.: αὐτ.67A τὸ μὲν τραχύνον τε καὶ βιαζόμενον τὸ κῆτος, Ἀπολλ.Ρ.768 αὐρη τρηχύνει πέλματος' κ.παθ.: Πλάτ.Τιμ.66C ὁπόταν ἢ τὸν εἰσιόντων ἕρπασσις ἐν ὕψει, ... κείνην μὲν ἐπαλείφουσα τὰ τραχύνόμενα, Πολυδ.4,68 τὸν φθολῶν τραχύνωμεν' κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης: Ἀριστ.Χρωμ.5, Πολυδ.1,108 κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς: Πλούτ.Γράμχ.2 ὄνηνικα τραχύνωμεν αἰσθητο τῆ φωνῆ'. 2) κ. νεώτ. μτφ. ποροξύνω, ποροργίζω, ἐρεθίζω, ἐξερεθίζω, ἴδ. ἐν τῷ ποθ.: Πλάτ.Πρωτ.333B καὶ μοι ἐδόκει ὅ, ... ἴδθ' τετραχύνθαι καὶ ἀγωνίσαν, Πλούτ.Ἀλκ.19 τραχύνωμενος τοῦ δῆμον' κ. ἐμυρθῶ. ἰπρός τινα, κατὰ τινος: Πολυδ.2,2Λ3 τραχύνεσθαι ἐκ τῶν ταχύντων πρὸς Ρωμαίους, Πλούτ.Πελ.26 τραχύνωμενος τοῦ ... πρὸς αὐτὸν, Ρητ.3,580 ὁμ. ἐνομ. προτάσεως: Διον.Ἀλ.Θουκ.43 τραχύνεσθαι ὄτι' 3) φρ. τραπεζακὸς ἡχῶ τραχεῖος εἰς τὰ ὕψη: Διον.Ἀλ.Συνθ.22. 4) μετν. κ. δημ. ἀμτβ. εἶμαι τραχύς:

Διδ.Σ.1,32 τὸν τραχύνοντος τόπου, Πλούτ.Κάτ.Πρεσθ.20 τὰ διωδῶν καὶ τραχύνοντα τοῦ παταμοῦ' 5) δημ. τραχύνω ἴδ. ἐπὶ κρέατος, γίνομαι σκληρῶς: 6) ρημ.π.π. τραχύνω.

τραχύδου-οντος (ὁ) ἢ ἐκὼν τραχεῖς ὀδόντας: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ.383 ἐν.λ.κορηγορδόντας.

τράχυστρακός-αν ὁ ἐκὼν τραχὺ, σκληρὸν ὄστροκον: Ἀριστ.Ζ1,528Α,23.

τράχυπος-ποδος (ὁ) ἢ ἐκὼν τραχεῖς σκληρούς πόδας: Ἀριστ.Ζ1,513 τραχύνου ἢ πείλας.

τράχυπῶν-ωνος (ὁ) μαν. ὁ ἐκὼν τραχὺν πῶγωνα: Φιλῶς.1,373 [ἐκδ.Μιλ.] τραχύνωνων τράγος.

τράχυς-ος-εἰσ-ὴ (δημ. θηλ.-[ε]ἰσά) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., δημ. πληθ. οὐδ.-ία(τῶ), ἰων. τρηχός ἰν. Ὀμ., Ἡσιόδ. κ. Ἡρ., τὸ θηλ. τρηχέα [οὐγὶ τρηχέη, Διόδ.Διολ.Ἡρ.ΥΧΠ], ποι.θηλ. τρηχός (Θεοκρ.1,25,255), δωικ.π.τρα. τραχεῖ [AB 1195], τραχός -ύτερος, ὕπερβ.-ύτατος, ὁ ἀνώμαλος κατὰ τὴν ἄμφιν, ὁ μὴ ὁμαλὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ μὴ λείος: Ἰλ.Ε.308 τρηχός Ἰλιος, Ὀδ.Ε.425 τρηχέταν ... ἀκτῆν' ἢ ἐς ἐπιθ. τῆς Ἰθάκης: αὐτ.127, αὐτ.Κ.417 τρηχέας Ἰθάκης, Ὀμ.Ἐργ.273 τρηχέας ὁ πᾶ ὁμῶν, Ἡσιόδ.Ἐργ.289, Πίνδ.Ο.Β,55 ἰλιθῶ τραχεῖ, Ἡρ.4,23 γῆ... λιθώδης... καὶ τρηχέα, αὐτ.4,99, Αἰοχ.Πρ.726 τραχεῖα πόντου Σαλμυδῶσις γνάθος, Εὐρ.ἀν.1068, Ἀριστ.Ἐπιρ.1086 οὐδέπαιτ' ἄν θείης λείον τὸν τρηχύν ἔτινον, Θουκ.4,33 χωρίων... τραχύνω, Πλάτ.328B τραχεῖα καὶ χαλεπὴ ἰδῶδες, αὐτ.Νόμ.695Α, αὐτ.705B, Ξεν.Ἀν.4,3,6, αὐτ. Ἰππορχ.1,4 τραχεῖα χώρα, αὐτ. Ἀνομ.3,10,1, Λυκόφρ.374 τραχεῖς Νέδων, Πά.Ἡρ.40,4, Κ.Πρόξ.27,29 μῆλως εἰς τραχεῖς τόπους ἐκθῆσιν, Γεωπ.2,5,7. ἢ ὁδοσῆς: Πλάτ.Κροτ.408D Πάν...

... τὰ μὲν ὄνυθεν λείας, τὰ δὲ κῶταθεν τραχύς καὶ τραχυεῖσθαι' 2) ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ, ὁ ὀξύς, ὁ κοτερός, ἀντίθ. λείος: Ξεν.Ἰπν.9,9. 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἀπαλός, ὁ σκληρός, ὁ δούρακτος: τραχὺ ὄφασμα - κρέας' 4) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὁ βαρὺς ὁ βραχυλόγος, ὁ χονδρὸς, ὁ βρογχῶνς: Πλάτ.Τιμ.67C τραχεῖαν [φωνήν] κ. ἰδ. ἐπὶ τῆς τῶν παιδῶν, ὅταν μεταβάλλεται εἰς βραχυλόγην καὶ ἀνδροκώτερον: Ἀριστ.Ζ1,581,15 ἢ τῆς φωνῆς μεταβάλλειν ἀρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον, Πλούτ.Μάρ.14 τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς' κ. ἐπὶ τῆς γλώσσης: Στράβ.14,2,28 τραχύνται ἢ γλῶττα τῶν Καρῶν ὁμ. κ. ἐπὶ προσ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὴν φωνήν: Ξεν.Ἀν.2,6,9 τῆ φωνῆ τραχύς, Γεωπ.2,2,5 τῆ φωνῆ τραχευτέρως' ἢ τὸ οὐδ. τραχύ ὁ ἐπίρρ. τραχεῖος βλ.λ.1): Θεοκρ.25,74 τραχὺ δὲ φωνῆ ἠλείπει μάλα πᾶσιν, Μελέαγρ.ΑΠ.5,180,6 θαλάσσα τραχὺ βοῆς, Πολυδ.4,85 τραχὺ σαλπίνη. 5) τὸ θηλ. τραχεῖα ὡς οὐα βλλ. 6) ἐπὶ μάχης, ἀγώνος κτ., ὁ κρατερός, ὁ ισχυρός, ὁ σκληρός, ὁ σφοδρῶς: Ἡσιόδ.Α.119 ὄβριυν τρηχέα, Τυρτ.9,22 φάλαγγας τρηχέας, Πίνδ.1,3141,35 τραχεῖα νειφῶς πολέμοιοι' 7) ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων, δυνάμειν, νοσημάτων κτ., ὁ σφοδρὸς, ὁ ὀξύς, ὁ βίαιος: ὁ δραμητικός: Αἰοχ.Πρ.1048 τραχεῖ ῥαδίω, Πλάτ.Τιμ.84C τραχέτερα... τὰ νοσηματα ἐπεργάζεσθαι, Ἀπολλ.Ρ.1078 τρ-αλλάα, Πλούτ.Ἀλεξ.60 τραχύν... τὸν ὕδασην ὑπὸ τῶ χερμῶνος ἐπίνοτα' 8) κ. μαν. κ. νεώτ. φρ. ἐπὶ προσ. κ. τῶν πράξεων, λόγων, αἰσθημάτων καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν, ὁ μὴ ἠπιος, ὁ βάνουσιος, ὁ ὀπισθομος, ὁ ἀγριακός, ὁ ἀγριος, ὁ σκληρῶς: Πίνδ.Ν.4,96 τραχύς... ξεφῆρας, αὐτ.7,76, αὐτ.Π.8,10, Αἰοχ.Πρ.35, αὐτ.311 τραχεῖς... λόγουσ, αὐτ.Ἀγ.1421 δικαστικῆς τρηχέως, αὐτ.Ἐπρ.1044 τραχύς... δῆμος, Εὐρ.Μηδ.448 τραχεῖαν ὄργην, Πλάτ.Πι.63, αὐτ. Νόμ.864C νόμοι τραχύνονται, αὐτ.Κροτ.406Α τὸ μὴ τραχύντο τοῦ ἥθους, αὐτ.Πολ.452C, Ἰσοκρ.7,18 εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων,

Πλούτ.Πολλ.3 τραχύς τὸν ὄργην, Προδρ.2,492 καὶ τάχα τραχύτεροις τις δὴ χρίσται λόγια· -τραχεία ἀπάντησις, -τραχύ ὄψος [τὸ ἔσπερη- μόνον κομφοτήτος, -τραχὺ λόγιον] ἢ μῆτρ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τραχέα ἀνώμαλα κατάστασις, αἱ ἀνώμαλοι: Σόλ.Ι.3,34 ἐνομήρι τραχέα λειψαίει 9) νεώτ. ζφολ. τὸ ὄρα. τραχύς ἄσ. ὄσα. γένος κολοπιτέρων βουνοπιστιδῶν ἐντόμων.

τράχυρα-ατος [τὸ κ. νεώτ., ἰων. τρήχ- τραχύ- της τὸ δέρματος παραγομένη ἐκ φυδορακίων κεχροειδῶν: Ἰνπ.1020C τράχυρα ἐν τῷ χρωτὶ κεχροειδέα, τολίν ὑπὸ κωνίων γινόμενοις ἀνα- δέγμασιν Ἰκλας, Ἀθην.11,475B: 2] νεώτ. ἀνστ. τραχέα ἐπιφάνεια ὁσάυτ, ἐφ' ἧς προσφροντοί μίεσ.

τράχυρος [ὁ κ. μιν., ἰων. τρηχ- τράχυσ· σιλήνηρον, τραχύτης: Ἰνπ.Διατ.394 διὰ ζύσιν ἢ τράχυσρον τοῦ ἐντέρου, Ἀκτουάρ.1ω. Ἰδελετ. Phys.2,455,ββ κωνὸν δ' ἄμφω ἰδ τε τράχυρος [sic] καὶ ὁ κνησὸς τοῦ δέρματος.

τράχυρομια [ἢ] μῆτρ. κ. μιν., ἢ τραχέα, βα- ρεῖα, χονδρὴ προφορά: Εὐστ.Ἰλ.367,29 διὰ παχυ- στομίαν ἢ τράχυρομίαν: πρδ.Στράβ.14,2,28.

τράχυστος-ος ὡν μῆτρ. ὁ τραχέος ὁμιλῶν, ὁ ἔχων τραχέα, χονδρὴν ὁμιλίαν, προφών: Στράβ. 14,2,28 ἐκείνους... ἐκάλεσαν βαρβάρους... ὡς ἐν παχυστόμοις ἢ τράχυστόμοις.

τράχυστος-ητος [ὁ κ. μιν. κ. νεώτ., ἀπ. τραχύ- της-ητος Ἰ. Ἀρκάδ.28,9, χοιροδ.1,352,11 ἐπὶ τραχύ- της καὶ κουφοτής οἱ Ἀθηναῖοι ὀξέουσι, τραχυ- της καὶ κουφοτής λέγοντες], ἡ ἰδιότης τοῦ τρα- χέος βλλ.1), τὸ εἶναι π. τραχύ, ἀνώμαλα ἐπιφα- νεῖα, ἀνήθ. λεότης: Ξεν.ΚΠ7,5,67 διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα [τὸ πετρώδες], Πλάτ.Τιμ.65C, Ἀριστ.Ζ1.565,32 διὰ τὴν τραχύτητα τῆς κέρ- κου, Πολύβ.3,60,3, αὐτ.10,30,1 αἰ τῶν τῶσαν τρα- χύτητες, Διόδ.Σ.5,39: 2) κ. μιν. ἐπὶ τοῦ χαλι- νοῦ κτ., ἡ ὀξύτης: Ξεν.Ἰνπ.10,6, Γεωλ.412,13 τὴν ἀπὸ τῶν πρινοῦν τραχύτητα 3) κ. μιν. ἐπὶ τῆς φωνῆς τὸ βράχος βλλ.2), ἢ βραχύνδα:

Ἀριστ.Ψυχ.4,11,3 τραχύτης φωνῆς Γεωλ.2,2,5 τραχύτης φωνῆς 4) κ. νεώτ. μῆτρ. ἐπὶ προσ., πρόξεν, λόγων κτ., ἢ βουασότης, ἢ σκλη- ρότης, ἢ ἀγριότης: Αἰσχ.Πρ.80 ὄργης... τραχύ- τας, Ἰσοκρ.8,73 τῆς τῶν λόγων τραχύτητας, Πλούτ.Δίων8 τὸ ἄθος ὄγκαν εἶχεν αὐτὸς καὶ τραχύτητα, αὐτ.Ἡ8,780A τραχύτης βλάμματος.

τράχύφλοισος κ. νεώτ. ὁ ἔχων τραχὴν, ἀνώ- μαλον φλοῖον: Θεοφρ.Φι.1,5,2.

τράχυφονία [ὴ] κ. μιν., ἢ τραχύτης τῆς φω- νῆς, Βραγχώδης φθόγος ἢ προφορά: Ἀριστλ. ΖΓ.788α,15, Εὐστ.Ἰλ.519,42.

τράχυφρονος-ον κ. νεώτ., ἰων. τρηχ- ὁ ἔχων προξείαν, Βραγχώδη φωνὴν ἢ προφώναν: Ἰνπ. Ἐπίδ.1,955, Διόδ.Σ.5,31 ταῖς φωναῖς βαρμηχεῖς αἱ παντελῶς τραχύφρονες, Ἰσοκρ.Αντ.27, Ἡσ. ἐν λ. βαρβαρόφρωνοι.

τράχυφρονῶ-ῶν μῆτρ. κ. μιν. προφρῶς τρα- χέως, μὲ τραχέα φωνῆν: Πανόλ. Ἀν.Βάχιμ.2,17,10 τὸ τραχυφρονῶν ὡς τὸ πάλαι φιλοσὸν ἐκκλίνας κ. παθ.: Εὐστ. Ὀδ.1598,27 ὡς μὲν λαλεῖται τὸ λυῖαν, τραχυφρονεῖται τὸ ὄργνυειν.

τράχυ ὁμορ. τ. τοῦ τρέχω βλλ.: Πινδ.Π.8,32 τὸ δ' ἐν ποεῖ μοι πάχρον ἴτω τεόν χράος.

τράχυθης-ου-ες ὁ ἔχων τραχίον φῶσιν, ὁ τραχύς: Ἀριστλ.Ζ1.5,17 [δ.γρ.], Θεοφρ.Αἰθ.400, Διοσκ.3,131[15], Μακάρ.145C.

τράχυμα-ατος [τὸ] μῆτρ., μιν., νεώτ. κ. δημ. τραχύτης, τραχυμός: Λεόντ.π. Combeffe Auct. Patr. ποστ.728C μὴ τράχυματος ἔξαιν ἐγρύασσο 2) κ. νεώτ. ἰατρ., δημ. μ. κτ. πληθ. τράχυματα, μολυσματικὴ νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἐμφανιζοῦσα χροῖαν φλεγμονὴν τοῦ ἐπιπεφυκτοῦ τῶν βλεφά-

ρων, ἐφ' ᾗ ἀναπτύσσονται τραχυματικὰ κοκκία, ἢ δάσυμα Γαλ.Τόν.5 τραχύματα... τραχύτης βλεφάρων, ὅφ' ὧν καὶ κατὰ τὰς ὀφθαλμῶν οἱ πρῶτες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδονῶνται κοπόμενοι, Ἀκτουάρ.1ω. ἐν Ἰδελετ. Phys.2,445,8 τὸ τράχυ- μα τραχύτης τῶν ἐνδόν τῶν βλεφάρου μερῶν: Διοσκ.1,77, Γαλ.2,390 τὰ ἐν τοῖς βλεφάρους τρα- χύματα, -τὰ τράχυματα εἶναι καλλητικὰ 3) μιν. κ. δημ. κτ. ἐνικ. τὰ εἰς μετρητὰ ἢ κομ- μήματα διδόμενα ἔξω τῆς προκός, ἐξώπρωκα, παραπροκί: πῆρε καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ τῶν τράχυμα.

τράχυματις [ὁ] νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ τραχυμά- των βλλ., ἢ τραχυματικός.

τράχυματικός-ή-ὄν μῆτρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνεφάρμενος εἰς τὰ τράχυματα βλλ.2), ὁ τὸν τραχυμάτων ἢ ὁ διὰ τὰ τράχυματα: Λέων Ἰατρ. 131 ἐν Esmerlin's Aneodota Medica Gr. τραχυμα- τικὰ κολλήσθω [τὰ θεραπεύονται τὰ τράχυματα], -τραχυματικὰ κοκκία, -τραχυματικὴ ἐπιπεφυ- κτικὴ 2) νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ τραχυμάτων βλλ.2), ἢ τραχυματίας.

τράχυν-ώνος [ὁ] μῆτρ. τραχύ, ἀνώμαλον ἔδα- φος, βραχώδες, πετρώδες, Ἐρηρὸς τόπος: Διαν. Ἀλ.Επιτ.11,75 ὀρεινοῦν τράχυνος, Ἀουκ.10,6,49 μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὠμόν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ τράχυνος νέμειν.

τράχυνίτης [ὁ] μῆτρ. ὁ κάτοικος τῆς Τραχυ- νήδος χώρας: Ἰώσ.Πι.3,10,10.

τράχυτός-ή-ὄν νεώτ. ἐπὶ ἀγγείων τοῦ καμα- ραικοῦ ρυθμοῦ, ὁ ἔχων σὺν τῷ χρωματικῷ δια- κοσμῆσι καὶ πλαστικῇ φύματι ἐκ πηλῶδους πολλοῦ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν.

τρε Ἡσ. ἐσέ. Κρήτες.

τρεῖδα [ὴ] ἰσραήλ. δημ. προσηρῆ ἢ καὶ διαρ- κῆς παύσης, διακοπῆ τῶν ἐχθροπρασιῶν μεταξὺ ἐχθρῶν ὀικογενειῶν ἐν Μάνη, ἀνακαχῆ.

τρεῖος [ὁ] ἔνιγρ. ἐν τοῖς κύβοις, ὁ τὸν ἄριθρον τρία ἔχει βλοῦς.

τρεῖς [οἱ αἱ] κ. μιν., νεώτ. κ.δημ. οὐδ. τρία, γενικ. τριῶν, δατ. τρισίην [δὲ] δία τὰ εἶδη, κ. τρισίος [Ἰνπὼν.ἀπ.8], αἰτ. τρεῖς, τρία, πληθυντ. ἀριθμ. ἀπόλ. ἐκφοράζον τὴν ἔνοιαν τῆς ποσότητος, ἥτις ἀπο- τελεῖται ὅταν εἰς τὰς δύο μονάδας προσθεῖται μὲν ἀκόμη μίαν, ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν δύο ἀκέ- ραιος ἀριθμὸς: Ἰλ.Δ.51, αὐτ.Τ.293 τρεῖς... κα- σιγνήτους, Ὀδ.Δ.409, αὐτ.Ο.469, Ἰνπὼν.ἀπ.8 ἐλ- θῶν σὺν τρισίσι μέρτερον, Πινδ.Ν.7,48 τρία ἔπεα [παρομο. ἐπὶ μικροῦ ἀριθμοῦ], Σοφ.ἀπ.754 εἰ καὶ τῶν τριῶν ἐν οἴσμοι, ΚΔ.Ματθ.27,40 ὁ καταλύων τὸν νότον καὶ ἐν τρισίην ἡμέρας οἴκο- δωμάτων, Πολυδ.6,18, Εὐστ.1624, -ἐπάτηρος τὰ τρία ἰελοῖσθην εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ, -μὲ- θαδος τῶν τριῶν, -θα σὲ ἰδῶ στάς τρεῖς ἴην τρίτην μ.μ. ὥραν] ἢ παροιμιώδ. φρσ. τρεῖς καὶ ὁ κοῦκας [εἰ μικροῦ ἀριθμοῦ προσώπων], -τρεῖς λαλοῖν καὶ δύο χορεύου ἐπὶ ἐλλείψεως τῶς ἐξως καὶ συστήματος εἰς ἐπιχειρήσιν τινα, εἰς ἣν διευ- θθάνουσι πλείονες ἢ ὅσαι ἐργάζονται], -κάθε τρεῖς καὶ λιγυλάκι [ισχυνάκι, παρομο. τρεῖς τὸ ἄδω, τρεῖς τὸ εἶδι, καὶ ἐπὶ τὸ λαδοεἶδο ἐπὶ ἐσφαλμέ- νων ὑπολογισμῶν πρὸς ἀπόληψιν παρανομῶν κέρ- δους], -τρία πηλοῦκα καθώνται ἐπὶ ἀδια- φοροῦντος διὰ τὰς τρεῖς σὺτὸν συμβουλάς ἢ ἐπὶ λέγοντας ἄσμετα πρὸς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας, -μιά τοῦ φίλου, δύο τοῦ φίλου, τρεῖς καὶ τὴν κακὴν τοῦ μεῖον [ἐπὶ γνωρίμων καθισταμένων ἢαν φορτικῶν διὰ τῶν ὑπερβολικῶν ἢ συχνῶν ἀξίω- σων ἢ αἰτημάτων αὐτῶν] ἢ τὸ οὐδ. τρία βλλ.

τρισκαίδεκα [οἱ,αἱ] τὸ οὐδ.τρισκαίδεκα, ὁ,γρ. τὸν τρισκαίδεκα βλλ., δεκατρεῖς, δεκατρία: Α- ριστοφ.Βάτρ.50 δῶδεκ' ἢ τρισκαίδεκα [δ.γρ.], Ξεν.Ἐλλ.5,1,5 ναῦς τρισκαίδεκα [δ.γρ.]

τρέμα μγν. ἐπ. τ. τοῦ τρέω βλλ. : Ὅπκ.Κω.Ι.417. **τροκίλις** δημ. ὀμικῶ δύσκολα, φευδίλις, τοεδίλις(ω) 2) δ. τ. τοῦ τρικίλις βλλ.

τρέλι(α)ίη δημ. ἑκατοσίς λογιῶν, φρενοβλά-
σεια, μάνια, παραφροσύνη : Γρου.Σκ Τερρ.91,8,
παροιμ. ἡ τρέλλα δὲν πάει στὰ βουνά |δὲν ἐκ-
πληροσσαι διότι εἶναι τρέλλοι· 2) ἱστορία, κληρίσια : Ποσαδ.Χριστ.Τεμ.32 ἐπιστρέφεται διὰ
τῆς μουσικῆς ταύτης τὴν διασκεδᾶση τὴν ἴδιαν
τρέλλαν του· 3) |δ. κτ. πλθθ. τρέλλες ἀνόητοι,
ἀπερίσκετοι πράξεις, παρεκτροπαι, παραλογ-
μοί, ἀνοήσιοι, κωρία : θά ἦταν τρέλλα νὰ παν-
τρευτῆς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, - νεανικὲς τρέλλες·
|| θορυβώδη παίγνια : μάς ἔχουνε κουφάνει τὰ
παιδιά μὲ τῆς τρέλλες τους.

τρέλ(α)ίος ἐπίρρ. δημ. ἐμμονῶς, παραφροσῶς, δθ.
εἰς βοθῶν μέγαν, πέρα παντός ὀρίου, ἀκροτάς

τρέλ(α)ίαιμος δημ., ἀόρ. ἐτρέλ(α)ινα, μέσ. κ. καθ.
-αίνομαι, ἀόρ. (ἐ)τρέλ(α)ίθηνκα, μῆ παρακ. τρέλ-
(α)αίμενος, ἐμβόλλω τινά εἰς τρέλλαν βλλ.ι, κθ-
ιστώ τινά παραφρονα, τρέλλον, κῆνω κῆσιον
νὰ χᾶση τὸ λογικό του, ἐκμῶν τινά : τὸν ἐτρέ-
λαναν τὰ βάσανα· || τὸ μέσ. τρέλ(α)ίαινομαι
κοθίσταται παράφρων, γίνομαι τρέλλος : ἀπ' ὅταν
ἔχασε τὸ παιδί της, τρέλλᾶθηκε· 2) μτφ. τσι-
λοπαρῶ, βασανίζω τινά καθ' ὑπερβολήν, κῆνω
κῆσιον νὰ ὑποφέρῃ πολὺ : μὲ τρέλλανε ἡ γρίπη,
- ἐτρέλλανε τὸ παιδί του στὸ ζυλό· 3) τὸ μέσ.
τρέλ(α)ίαινομαι μτφ. αἰσθάνομαι παράφρονα ἀγῆ-
νη, σφοδρῶν, διασκαῖ ἐπιθυμίαν διὰ τίνας : τρέ-
λᾶθηκα, μανούλα μου, | γιά μιά γεγυνοπούλα
μου, - τρέλλαινεταί για τὰ γλέντια.

τρέλ(α)αίμαρα |η| δημ. τὸ νὰ γίνῃ ἡ νὰ εἶναι
τῆς τρέλλος, παραφροσύνη, τρέλλα· 2) παραλο-
γιεῖς ἡ πράξεις παράλογοι.

τρέλ(α)οκομεῖο |τό| δημ. τὸ φρενοκομεῖον βλλ.·
2) ἐπί προσ., τρέλλος, ἀνόητος· ἀπερίσκετος.

τρέλ(α)ός-η-ὸ δημ. ὁ παράφρων, ὁ φρενοβλα-
θής : Παναδ.Χριστ.Τεμ.31 πῶς τὸ εἶχε πάσει νὰ
καταντῆρῃ σχεδὸν τρέλλος, κανεὶς δὲν ἤξευ-
ρεν, - τρέλλῃ μάνια - γυναικᾶ· || τὸ ἀρσ. κ.
θηλ. ὡς οὐσ. ὁ παράφρων· 2) μτφ. ὁ ἀφρων,
ὁ ἀσύνετος, ὁ ἀνόητος ὁ ἀπερίσκετος : τρέλλες
σκεψίσεις, - τρέλλα κωμῶματα, παροιμ. βόλλαν τὸν
τρέλλο νὰ βγάλῃ τὸ εἶδι ἀπὸ τὴν τρέπα |ἡ τὰ
κάστανα ἀπὸ τῆ φωτιά· || ὁ ἀτακτος ὁ θορυ-
βοποιός : τρέλλο κάριτο - παιδί - ἀγόρι· || παροι-
μ. τρέλός παπάς ὁ βᾶπτισε (ἐπὶ τρέλων,
ἀνοήτων), - τρέλοῦ κεφάλι δὲν γενρᾶ |ὁ ἀφρον-
τις εἶναι πάντοτε εὐθῶνος καὶ νεώζων·| 3) μτφ.
ὁ ἐμμονῶς ποθῶν τι, ὁ διακωμῶς ἐπιθυμῶν τι :
εἶναι τρέλλῃ μαζί του· 4) ἐν τῷ ἱατρικῷ βλλ.,
δύο τῶν πεσῶν, μετακινούμενοι μόνον διαγω-
νίως, ἄ. ἀξιωματικός.

τρέλ(α)οὔσιτος-ης-ο δημ. ὁ ὀλίγον τι τρέλ-
λός βλλ.ι| κ.2.

τρέμαμένος-η-ο μγν. κ. μαν ὁ τρέμων, ἄ.
τρεμουαστός : Ἐρωτόκρ.3,1616, αὐτ.4,390 γονα-
τιστῆ, τρέμαμενη στὰ πόδια τὸν ἐρίπλε, αὐτ.
5,418, Σολωμ.Θάνατ.Αλυ.Ροδότομο 3 μὲ τὴν ψυχὴ
τρέμαμενη, - μὲ τρέμαμενα χέρια.

τρέμαντινα |η| δημ. ἡ ρητὴν τῶν πεδῶν καὶ
τῶν ἐλατῶν.

τρέμαντινῆ |η| μαν. τρέμβιθος : Μυρεφ.Ν.Ι5,3
|δ.γρ. ἀντὶ τρεβεντινῆ.

τρέμβος |η| μγν. δημ. κ. τρεμβιά|η| ποι ὄντι
τρέμβος βλλ. : Νικ.Θηρ.844 τρεμβίσι νεόν πολ-
λουτέα καρπῶν |δ.γρ. τριμβόσι, Στεφ.Βεν. ἐν λ.
Τρεμβούς, .. ἀπὸ τῶν περὶ τὸν θῶπον περυ-
κτιῶν τρεμίνθων, ἄς Τύριοι τρεμβίους καλοῦ-
σιν· || δημ. ὁ τρέμβιος ἄ. τρεμβιά βλλ.· κ. ὁ
καρπὸς τρεμβία |τά|.

τρομογράφος |ὁ| νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρι-
ση τῶν τρομῶδων κινήσεων τῆς χειρὸς κατὰ τὸ
συναίσθημα τοῦ τρόμου.

τρομολάπη ἐκπέμνω τρομῶδες φῶς : ἐνα
ἀστέρι τρομολάπει σὺν πολυτίμῳ πετρώδι.

τρομολο |τό| (ἰταλ.) δημ. ὁ κέντερος φθόγου
διὰ γοργιότητος καὶ οἰνεὶ τρομώδους ἐποναλί-
φειας αὐτῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς χορδῆς.

τρομομανιάζω δημ. τρέμω ἐκ μανίας, μανιά-
μενος τρέμω : Σολωμ.Λάμπρ.19,13 κατὰ τὰ σύ-
γνεφα, | κατὰ τ' ἀστέρια, | τρεμομανιάζοντας |
ρίχτι τὰ χέρια.

τρομομέτρον |τό| νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ ἐξα-
κριβοῦται ἡ δεξιότης τῆς χειρὸς.

τρομοσῆνω δημ. σθένουμαι οἰνεὶ τρέμων,
μὲ τρομώδες ἀναλομῶδες : Πορφ.Π.Σκ.11,8.

τρομώδης-ος-ο δημ. ὁ σθένουμαι βρα-
δέας καὶ οἰνεὶ μὲ τρομώδες ἀναλομῶδες : Μα-
λοκ.Συντρ.37 σὲ μιά ψυχὴ τρεμῶδιστη.

τρομούλα |η| δημ. τρομώδης κίνησις· 2) ρίγος,
φρικασίς || μέγας φόβος, τρόμος : μόλις τὸν
εἶδα, μ' ἔπιασε τρεμούλα· 3) ὁ ηκτικός ζῶ-
μός 4) τὸ θαλάσσιον ζῶον ἀκαλήθης βλλ.

τρομουλιάζω δημ. ὑποτρέμω, ριγῶ, ἔχω τρε-
μουλιάν· 2) τρέμω ἐκ φόβου· 3) ρηματ.π. τρε-
μουλιάρης, τρεμουλιασμο, τρεμουλιασός.

τρομουλιάρης |ὁ| δημ., τὸ θηλ. -άρα, τῷ αὐδ.
-άριο ὁ πάσχων ἐκ τρόμου τῶν ἀκρων : γέρος
τρεμουλιάρης· 2) ὁ ριγηλός, ὁ κρούσφορός·
3) ὁ λιαν δειλός.

τρομούλασμα |τό| δημ. τὸ ὑποτρέμειν, τρο-
μώδης κίνησις, ἄ. τρεμούλα, Κατ.Ὀπ. Ἀπ.Τράπ.
14,1 κὶ ἀκούσαν τὸ τρεμούλασμα τῆς σιγαλῆς
φωνῆς· 2) ρίγος, φρικασίς.

τρομούλασιμένος-η-ο |ν| μαν. δημ. (μτχ. τοῦ
τρεμουλιάζω) ὁ ἔχων τρεμούλαν βλλ.ι, ὁ ὑπο-
τρέμων : Ἐρωτόκρ.1,308.

τρομουλιαστός-η-ὸ δημ. κ. τρεμουλιαστός ὁ
τρέμων, ὁ τρομώδης : τρεμουλιαστός φωνῆ·
ἐπίρρ. -ά : Πανατ. Ἀγ. Ὀρ.77 ἕνας .. γέρος κα-
λόγαρος ἔακρον τρεμουλιαστὰ τὰ πόδια του.

τρέμουσα |η| νεώτ. πετάλιον, ποδία βλλ.·
2) εἶδ. π. τυπογρ. μεταλλικὴ κυματοειδῆς τυπο-
γραφικὴ γραμμὴ ἐν χρ. ὡς χωριστικὴ γραμμὴ ἢ
ὡς ὑπογραμμὴ πλογίου ὑπερίτλου.

τρομοφέγγισμα |τό| δημ. ἀκτινοβολία, φωτο-
δόλημα μετὰ τρομώδους φλογός : σταῦ κατη-
λισθὸ τὸ τρεμοφέγγισμα.

τρομοφέγγω δημ. ἐκπέμνω τρομῶδες φῶς :
τρομοφέγγω τὸ καντήλι· || ἐν χρ. μτφ. : Χατζόγ.
Ἄνλ.Τράπ.9,2 παλιὰς ἀνάγες . - τρεμοφέγγετι
στὸ φῶς λουσεμένες τὸ ἀπαλό· 2) ρηματ. π.
τρομοφέγγισμα.

τρέμα κ.μσν., νεώτ. κ.δημ. μ. ἐνεστ. κ.παστ. **τρέ-
μα**ν /ἰλκ 390, |ὁ παρακ.τρέμα κ. ἐν ἘΜΙ, ἀμτδ.
πάλμοια, αἰσίμοι ὑπὸ μικρῶν ἑλληνολλήνων κινή-
σεων : ἰλκ.Ν 18 τρέμα δ' οὐρα μακρὰ καὶ θλη
ποσιν ὄν' ἀθανάτοισιν, Εὐρ.ΙΤ 283, Ἄριστ.Πρ.
11,62 τρέμει ἡ φωνή, αὐτ. τρέμει τὴν φωνήν (ἐπί
προσ.), Λυκόφρ.402, Καλλ.Δηλ.137, Κάλεθ. Ὁδ.13,14,
Σολωμ.Κρητ.19 φηλὰ τὴν εἰδοσᾶν πρῶτ' τῆς
τρέμα τὰ λουλούδια· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. |δ. τρέ-
μα ἐκ φόβου, τρομώδης, φοβουῖμαι ποδῶ : ἰλκ.
390, Ὁδ.Α 527 τρέμων θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάσταυ, Εὐρ.
Ἰων 1452, αὐτ.Τρφ.1026 φρίκη τρέμουσιν, Δημ.314
δεξιὸς καὶ τρέμων, κ.Δ Μάρκ.5,33 ἡ δὲ γυνὴ
φοβήθησεν καὶ τρέμουσα, αὐτ.Λουκ.8,47, Ἦρω-
διαν.1στ.4,57 τρέμοντάς τε καὶ ἀχώριστας τοῦς
πλείστους καταλιπῶν, Ἐρωτόκρ.2,1092, φρσ τρέ-
μα σὺν τὸ κολῆμα - σὺν τὸ φάρι - σὺν τὸ φῶ-
λο - σὺν τὸ βούραλο |ἐπὶ ὑπερβολικοῦ τρόμου ἢ
μεγάλης ἀνησυχίας· || μτ. ἀσαφ. τρομάζω,

φουδοῦμαι καὶ πρῶξαι η : Αλογ. Έπ.419 τρέμω δ' αμαρτηφόρος μούρου ὑπὲρ φίλων ἀλογέμενος ἰδέσθαι, Σοφ.ΟΚ 129' ὄμ. ἐπομένης προτάσεως μτ. τοῦ μί : οὐτ.ΟΤ 947 τρέμων τὸν ἀνδρ' ἔκρυψε καὶ κτάνει, Εὐρ.Άνδρ.808, αὐτ.1057' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. αἰσθάνομαι τρέμων δι τ. φοβοῦμαι πολὺ η : Σοφ.ΟΚ 256 τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες, αὐτ.ΟΤ 1014, Εὐρ.Ήλ 643, Άριστφ.Άχ 494 ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα, αὐτ.ΐνπ.265, Πλάτ.Φαίδρ.81B, αὐτ.Παρμ.137Α τρέμοντι τὸ μέλλον, Κολλ.Δημ.110 τὰν ἔθρεια θηρία μικρά, Πλούτ.Ήθ.65B τὸν κρέττονα τρέμει καὶ δέδοικεν ὄμ. κ. ἔμπροθ. ἰένεκα, περὶ πινος : Άντιφ 2,4,9 ἄς ἔνεκα τρέμοντα μέ φασιν, Πλάτ.Πολ.554D περὶ τῆς ἀλλοῦς οὐσίας τρέμων, - τρέμει γιὰ τὴ ζωῆ του' 4) ρηματ.π. τρομερός, τρομός.

τρέξι ἀντὶ θρέξομαι κ. βοεῖται βλλ., βορβορισμός ἐν Άριστφ Οθαρ.1222 πότερα τρέξι τὴν ὁδῶν, **τρέξιμο(ν)** (τὸ) πρέξι μων. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τρέχειν, ταχύτατον βᾶσιμα, δρόμος, ἀ τρέχαι : Έρωτόκρ.2,2125 τὸ τρέξιμον ἀρχίασι, αὐτ. 2194, κανένας δὲν τοῦ παραξίγεται σὺ τρέξιμο, - φοβίασμος ἀπὸ τοῦ πολὺ τρέξιμο' || παροιμ. τοῦ γαδάρου τὸ τρέξιμο λίγο κρατεῖ (ἐπὶ ἀνθρώπου μικρὰ ἀντοχή) σαματικῆς ἡ ἰδ. πνευματικῆς' 2) δημ. κτ. πλῆθ. τρέξιματα σύντομα καὶ κοπιώδεις ἐνέργειαι διὰ σπουδαίων πινῶ ὑπόθεσις, ἀ τρέχαισσι : ὄρησιαν τὰ τρέξιματα τῶν δασκάλων γιὰ τοὺς ἰδιορισμούς των 3) ἐπὶ ὕψων, ροῆ, ἐκροῆ : τὸ τρέξιμο τοῦ νεροῦ' || κ. ἐπὶ ἀγγείου κτ., εἰς οὗ ἡ ἐκροῆ : τὸ τρέξιμο τοῦ βαρελοῦ - τῆς βρύσης.

τραπεδοῖτας (ὁ) βωικτ. Έπιγρ. ἀντὶ τροπεζι- τῆς βλλ.η).

τροπώνω-ατος (τὸ) νεώτ. μικροβιολ. ὄνομ. διαφ. εἰδῶν σπερματοζῶων, ὡς τρέπνομημ τὸ ὠχρόν - τὸ στοματικόν - τῶν ὀδόντων.

τροπώντης (ὁ) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. κ. τρέπνους ἡ τριπώντης κ. -ες μεγάλα ἰσοφαρέα πλοῖα ἔχοντα τρία ἐπάλῃλια δάπεδα [ισπότηδες, κουβέρτες] || εἰδ. ὄνομα τὸν τριπῶτων πλοίων κατὰ τὴν Έλλ. Έπανάστασι τοῦ 1821.

τροπτικός-ή-όν τρέπαι μτγν. ὁ δεκτικός τροπῆς, ὁ μεταβλητός : Μοξ.Τύρ.10,2 σώμασιν . . οὐ τροπτικός οὐδὲ ποικίλος, οὐδὲ ἐκλελυμένοις' 2) ὁ ἰκανός εἰς τὸ τρέπειν, ὁ δυνάμενος μεταβάλλειν : Πλωτίν.1,264 τροπικόν τῆς ὄλης.

τροπικός-ή-όν τρέπαι κ. μων. ὁ δεκτικός τροπῆς, μεταβολῆς, ὁ μεταβλητός : Άριστφ.Κοσ.2,10, Πλούτ.Ήθ.883B τρεπτά εἰς ἀλλήλα, κλήμ.Άλ. Στραμ.2,21,21 [Diu.], Σέξτ.Έπιμ.Μαθ.7,434 τρεπτήν εἶναι τὴν οὐσίαν, Στρουθ.Θεοδ.272B.

τροπότης-ητος (ὁ) Ἥσα. τροπότησος τροπῆς, τρέπνω κ. μων. κ. νεώτ. ἰων. κ. δωρ. τρέπω, ἰων. γ' ἐν. παρατ. τρέπσκε, μέλλ. τρέψω (Πλάτ.Παρμ. 135B, Δημ.685 κ. ἐπι-, προ-, ἀνα-), δωρ. μέλλ. τρεψῶ (Άβρ.Δ.Δορ.117), ἀόρ. ἔτρεφα (κ. ἐπ., ἀν-, προ-, ἀν-, περι-, ἐξ-, παρ-), π.Όμ. κ. ἀόρ. β' ἔτραπον (ἴεσιος ἀμτδ. : Ή.Π 657), παρακ. τέτραφα Άριστφ.Νεφ.858, Δειν.1,108, κ. ἀνα- : Σοφ.Τρ.100B) κ. τέτραφα (Δημ.324, Δειν.1,108, μέλλ. τρέψομαι (Άρ.1,97, κ. ἀνα-, προ-) ἀόρ. ἐτρέφαμην ἡ Όδ.Α 422, ἀόρ. β' ἔτραπονην ἰένωρ. π. Όμ. ἐν παθ. σμ. ἐν Ή.Ζ 64, αὐτ.Ε 447 κ. ἀντραπονῆν : Πλάτ.Κρατ.395D), παρατ. τραπῶ ἡ Άριστφ.Βάτρ. 1248), παθ. μέλλ. τρέψομαι (Πλούτ.Νικ.21), ἀόρ. ἀπτ. ἐτρέψην (μ. ἀπαρ. π.π.αγ.ἐν Εὐρ.Ήλ.1046), ἰων. ἀορ.φ. τραφθῆναι ἡ Όδ.Ο 80 κ. ἡρ.1, μτ. τραφθεῖς ἀόρ. β' ἔτραπην (ισαν. ἀποθοῦς : Ξεν.Έλλ. 5,1,12, αὐτ.3,24, αὐτ.4,52, κ. ἐπ., ἀν-, προ-) ἔπ. α' πλῆθ. ἀποτ. τραπέωμεν ἡ Όδ.Θ 292 πρὸς κ. τρέπω, παρακ. τέτραμαι, γ' ἐν. τέτραται (Πλάτ.

Φαίδρ.257B, αὐτ.Πολ.519Α), γ' ἠλθθ. τετράφαται (Θέογ.42, Πλάτ.Πολ.533B) κ. τετραμῆνοι εἰσὶ (Ξεν.ΚΠ 8,8,5), γ' ἐν. παρατ. τετράφωμεν ἡ ΆΜ 273, κ. ἐπι- (Πλάτ.Νόμ.936Α), ἀπορ. τετράφθαι ἡ Όουκ. 7,73, Πλάτ.Φαίδρ.64B, κ. ἀν- : Πλάτ.Κριτ.50B, αὐτ. Σοφ.234B), μτγ. τετραμῆνοσι συμ.π. Όμ. κ. ἡσίοδ.ἰ, ὕπερο. γ' ἐν. ἐτέτραπο (Πλάτ.Κριτ.118B) κ. ἐπ. τέτραπο (ἡ.Όμ.1, γ' ἠλθθ. τετράφατο ἡ Άλ.Κ 189), μέλλ. τετελ. τετράφομαι (ἐπι- : Διογ.Λ.1,6), διδωμι τροφήν, στρέφω, κατευθύνω, διευθύνω, γυρίζω τίνα πρός τίνα, κάμνω τίνα καὶ στραφῶ, κατευθύνω, καὶ γυρίζω πρός τὴ συνήθ. ἔμπροθ. (εἰς κατά, πρός, ἐπὶ τῖνα) : Ή.Σ 469, αὐτ. Φ 349 ἐς ποταμὸν τρέφε φλόγα, αὐτ.Ε 676, Όδ.1 315, αὐτ.Δ 294 ἄγετ' εἰς κήνην ῥοπέθ' ἡμέας ἰβδολετῆμας καὶ κομηθῶμεν, ἡσίοδ.Έργ.316, αὐτ.646, Πίνδ.Π.170, αὐτ.1,314,10, πρός εὐφροσύνην τρέφαι . . ἄπορ. Αλογ.Έπ.255 τρέφον εἰς ἐχθρούς βάλος Σοφ.Α.1772 ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα . . τρέπειν, Όουκ.3,39, Πλάτ.Έπιστ.355Α, Δημ.685 κ. μτ. ἐμπρο. ἡ ΆΜ 24 ὁμός . . ἔτραπε, ἡσίοδ.Έργ.594, Σοφ. Φιλ.897, Εὐρ.Τ.1322, Πλάτ.Πολ.393Α, αὐτ.Νόμ. 643C κ. μτ. ἀπαρ.φ. : Πίνδ.Π 9,43 κ. παθ. μτ. αυτοστοιχου- αἰτ. λαμβάνω ἡ ἀκολουθῶ διεθῶνθην τῖνα : ἡρ.1,11, Εὐρ.Ήλ.1046 ἐτρέφονη ἡσπερ ἡν πορεύσομαι, Όουκ.5,10, Πλάτ.Σοφ.242B τῖνδρα . . τὴν ὁδὸν ἀναγκασιότατην ἡμῶν εἶναι τρέπεσθαι κ. ἔμπροθ. ἰδανά, ἐπὶ, εἰς, πρός : ἡλ.Τ 212, Όδ.Ο 80 τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, ἡρ.6,33, αὐτ.9,56, αὐτ. 2,3 ἐς Θήβας . . ἔτραπονην, Όεοκρ.2,163 ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλωε, - ἔτραπήν πρός νότον' κ. μτ. ἐμπρο. : Αλογ.Χο.409, Εὐρ.ΐνπ.1066, Άνω.29,2 ποτ' χρὴ τραπέσθαι' 2) τὸ μέν. τρέπομαι κατευθύνω τὴν πρός τὴ στρέφω τὴν προσοχήν τῖος εἰς τὴ : Πλάτ.Εὐθ.303C ἐπὶ τὸ ἐπαινεῖν . . αὐτὸς ἔτραπονην, ἡσίοδ.5,3' || μων. τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Μηναι.3,5 Συνεξ.1 τοὺς μὲν αὐτῶν ἐπὶ τὴν γεωργίαν τρέφαι' || τὸ παθ. καταφεύγω πρός τὴ ἢ στρέφω τὴν προσοχήν μου, ἐπιθίδωμαι, καταγίνομαι εἰς τὴ : ἡλ.Τ 422 ἐπὶ ἔργα τράπομαι, Όδ. Α 422, αὐτ.Σ 304, ἡρ.1,117, αὐτ.63 πρός ἄριστον τετραμῆνοι, αὐτ.3,78, Σοφ.Α.1,743, αὐτ.ΟΚ 1537, Εὐρ.ΙΑ 646 μτ' ἡ φροντίδας τρέπου, αὐτ.ἡρ.761, Κριτικ.ἀν.Πανοντ.5 μοιετις γὰρ τὰς γυναικας πρός παιδικὰ δὲ τρέπει νῦν, Όουκ.4,104 ἐφ' ἀρπαγῆν . . τραπέσθαι, αὐτ.2,84, αὐτ.5,9, αὐτ.1,5, αὐτ.5,114 πρός πόλεμον . . ἔτραποναι, Πλάτ.Συμμ. 176Α τρέπεσθαι πρός τὸν νότον, αὐτ.Άπολ.39Α, αὐτ.Πρωτ.339B, αὐτ.Νόμ.680B ἐπὶ γεωργίας . . τρέπνοται, Ξεν.Άνω 7,118, αὐτ.Έλλ.6,5,30, αὐτ.ΚΠ 2,1,21, Λουκ.Όε.Δ 18,2 πρός ὄβριον τρέπονόμενον 3) τὸ μέν. κ. παθ. ἐπὶ τόπων, εἶμαι ἐστραμμένους κατὰ τὴν διεθῶνσην, βιάσει μίαι : Όδ.Μ 81 σπέος . . πρός Ἰόφον εἰς Έρεβος τετραμμένον, ἡσίοδ.Έργ.727 ἀν' ἡέλιου τετραμμένους [κατ' εὐθείαν πρός], ἡρ.1,148 αὐτ.84, αὐτ.2,181, Όουκ.2 15 πρός νότον . . τετραμμένον, Όεοκρ.7,102, Διοκ. Περ.53 ἀντὶ Κασπίης τετραμμένους Ἀμφιρῖτης' 4) ἐν φρε 18, μτ. τοῦ πάλιν στρέφω, γυρίζω πᾶν πρός τὸ ὄπισθ. : ἡλ.Ό 432 πάλιν τρέπε μώνυχας ἴππους αὐτ.Φ 415, αὐτ.Υ 439' κ. παθ' : αὐτ.Φ 468 ἔως ἀρα φωνήσας πάλιν ἐτρέπατο' κ. μτ. γενικ. στρέφω ἑμαυτὸν, μετροστρέφομαι ἀπὸ πρὸς : αὐτ. Σ 138 ἔως ἀρα φωνήσασα πάλιν τρέπεθ' ἰπας ἔλεος ἡσίοδ.Ό αὐτῶν ἔλ πλοῦστος ἐτρέπη εἰς τοῦτις τὸν εαυτῆς υλοῖν' ὄμ. φρ. ἀσχηλ. τρέπτοτο ἐκάμψθη πρός τὸ ὄπισθ. : ἡλ.Α 237' || ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἡλιου ὑπερβάντος τὸν μεσομῆρινόν : Άριστφ.ἀν.210 πῶσθη ἡλιος τέτραπται' γ' ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἡλαιοστοίου : Ξεν.Άνωμ.4,3,8 τὸν ἡλιον, ἐπειδὴ ἐν χειμῶνι τράπαται, Άριστφ.Ζ 19,41 τραπεῖσις τῆς ὥρας' || ὄμ. τὸ ἐνεργ. αὐτδ. : ἡ-

αίοδ.Θ 58 περί δ' ἔτραπον ὕρασι· 5) μτρ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐβραϊκὴν διάθεσιν, τρέπω, κατευθύνω π κατὰ ἐναντίον τινός, μτ. αἰτ. κ. ἐμπροσ. εἰς τινά: 'Ισαϊ.73,37, Δημ.103 τὴν ὄρην . . εἰς τοὺς λέγοντας τὸ βέλτιον τρέφαι τὸ παθ. συγν. ἐπὶ ἄρων: Αἰσχ.Εὐμ.434 κἀν' ἐμοὶ τρέποισι ἐν αἰτίαις τέλος· 'Αριστ. 'Αχ.833 εἰς κεφαλὴν τρέποιτό μοι ἰὰς πέση εἰς τὴν κεφαλὴν μου, αὐτ.1019, αὐτ.Νεφ.1293, Λυσ.8,19 πρὸς ὄμας αὐτοῦς τρέφεσθε· 6) κ. μων. κ. νεώτ. μετατρέπω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω: 'Ἰλ.2 ἰδὶ γρ. ἀντὶ παρέρπεισι, 'Οδ.Τ 479 τὴ γάρ 'Αθηναίη νόον ἔτραπεν, Πίνδ.Π.355 ἔτραπεν καὶ κείνων . . μισθῷ χρυσός, 'Αριστ.Νεφ.587 ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν, αὐτ.Σφ.1261, Ξεν. 'Αν.3,141, -τρέπω- με τὰ ἐτερόνυμα κλάσματα εἰς ὁμώνυμα - τὰ πρόφα κ. εἰς λίρας κ. παθ.: 'Ἰλ.Ν 279 τρέπεται χρώς (μεταβάλλεται τὸ χρῶμα), αὐτ.Κ 45, 'Οδ.Φ 413, αὐτ.Γ 147, αὐτ.263, 'Ηρ.7,18 καὶ αὐτὸς τρέπαμαι καὶ τὴν γνώμην μετατίθειμαι, αὐτ.9,34 τετραμέθους ἰδὲ μεταβαλὼν τὴν γνώμην, 'Αριστ.Σφ.986, 'Ομοκ.4,106, ΠΔ Μακκ.2,8,5 τὴς ὄργης τοῦ κυρίου εἰς ἔλεον τρεπίσσης, Σέξτ. 'Επι.Πυρρ.1,41 οἷος τρέπεται (μεταβάλλεται, καθίσταται) δέσμος, κόβει, χαλνῶ: 'Εὐστ.Πον.182,36 τοῦτο μὲν τέτραπται· κ. μτ. ἀπαφρ.: 'Οδ.Δ 260 κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, 'Θουκ.2,65 ἐτραπόνο . . τὸ δὴμψ . . τὰ πρόφατα ἐνδιδόναί· κ. μτ. συστολῆ. αἰτ.: Αἰσχίν. 3,90 πλείους τρεπόμενος τρώσας τὸν Ἐβρίνου, - τὸ π τρέπεται εἰς ἴλ· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: 'Θουκ.1,140, Πλούτ. 'Η8,718· 7) κ. νεώτ. ἔξαγο- κάω τινά νά φύγη τρέχων, ἀποκροῶ τινά, κάμνω αὐτὸν νά φύγη τρέχων: 'Ἰλ.Ο 261 τρέφω δ' ἥρωας 'Αχαιοῦς, τυρτ.9,21 ἔτραφε φάλαγγας, 'Ηρ 1,63, αὐτ.4,128, 'Θουκ.4,25· κ. μτ. τοῦ φύγασι: 'Ἰλ. Ο 157 φύγαδ' ἔτραπε . . Ἰππουκ. κ. νεώτ. συνήθ. ἐν τῇ φρ. τρέπω εἰς φυγὴν: 'Εὐρ.ἴκ.718, 'Θουκ.7, 43· κ. παθ. ἐν τῷ ἀορ. β' τραπήναι, ἐν τῷ ἀορ. α' τραπήσθαι κ. ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β' τραπέσθαι, σπαν. ἐν τῷ παθ. παρακ. τετραμήνοισι, κ. ἐν τῷ ἐσπασ., ἐν φρ. μτ. κ. ἀνευ τοῦ φύγῃ: 'Ηρ.1,80, αὐτ.9,63, αὐτ.8,91 εἰς φυγὴν τραπομένον, Αἰσχ.Πέρσ.1027, αὐτ. 'Επι.955, 'Θουκ.8,95, Ξεν. 'Αν.5,4,23, αὐτ.4,8,19 φυγὴ δάλλος ἄλλῃ ἐτραπέτο, αὐτ. 'Ελλ.3,4,14, αὐτ. Κυκ.12,5, 'Ἰών.Α1 13,2,4, Πλούτ.Κάμ.29 γενομένης ἰσχυρῆς μάχης ἐπὶ πολλῶν χρόνων αὐτοῦς τὸ τρέπεσθαι· κ. μτ. τοῦ ἀπαφρ. φεύγειν: αὐτ.Λύσ.28 ἐτραπόνο . . φεύγειν' || ὁμ. ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α' κ. μέλλ., ἀποκροῶ, ἀπομακρόνω ἔχθρον ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀναγκάζων αὐτὸν νά φύγη δρομαίως: 'Εὐρ. 'Ηρακλ.842 ἔτραφέμεσθ' 'Αργεῖον εἰς φυγὴν δόρου, 'Αριστ. 'Ἰπν.276 ἐγὼ σε τὴ βοῆ ταύτη . . τρέφαμαι, Ξεν. 'Αν.5,4,16, αὐτ.6,1,13· || τὸ ἐνεργ. ὡς ἄρτ. ἀντὶ τοῦ παθ. τρέπομαι εἰς φυγὴν: 'Ἰλ. Π 657 εἰς θῆρον δ' ἀνάσθας φύγαδ' ἔτραπε· 8) ἀποτρέπω, ἀπομακρόνω, καλῶς, ἐμποδίζω: 'Ἰλ.Ο 451, αὐτ.Χί 10 τρέφας ἀπὸ ταίχους κ. ὀπάλ.: 'Ἰλ.Δ 381 Ζεὺς ἐτρέφε· κ. παθ.: 'Οδ.Ρ 73 ἐπὶ δὴν Ἰηλέ- μαχος ἔθνητα ἐκάς τράπει· || κ. ἐν ἀναφ.πρὸς ὅλα κτ., ἀποτρέπω, ἀπομακρόνω: 'Ἰλ.Ε 187 ὄς . . βέλος . . ἔτραπεν ἄλλῃ, 'Ησιόδ. Α 456· 9) ἀνα- τρέπω, ἀναδοιομυρίζω: Αἰσχ. 'Αγ.1328 αὐτῆαυ- τὰ μὲν σκῆπ τις δὲν τρέφειν ἰδ. γρ. πρέφειν, αὐτ. ἀπ.309,8 ἄνω κάτω τρέπειν· 10) μεταχειρίζο- μαι, διαθεῖμαι, χρησιμοποιοῦμαι: 'Ηρ.2,92 τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς ἰπῆς βιβλοῦ . . εἰς ἄλλο τι τρέποισι, τὸ δὲ κάτω . . τρώγουσι· || κ. εἰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς τύχης πραγμάτων μὴ ἀνευρησκόμενων: 'Αριστ. Νεφ.858 τὰς δ' ἐμβάδας παρ' ἐτέρωσιν ἰτὶ τὰς ἐ- μακεσί, 'Αναξάνδρ.ἀπ.Φαλαγγόρου ἰ τὸν ἐμὸν μόνυαυλον παρ' ἐτέρωσιν (ἰ τὸν ἐμακεσί· κ. παθ.: 'Αριστ.Σφ.665· II) ρηματ.π. τρέφω, τραπῆ, τρώπις, τρώπος.

τρέπα (ἡ) ὁσμ. κ. τρέσσα τοιοῦσιδὲς πλέγμα· 2) ἔκαστον τῶν διασημάτων τῶν θαλακίων τῶν μεγάλων ἰσποφῶων.
τρεσάς-ά (ἰ) μτρ. κ. μων. ὁ τροπείς εἰς φυγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, ὁ δειλός, ὁ τρέσας· πρὸλ. τρώ 2) Κοιροδ.Καν.43,3 τρεσῶς τρεσά, ὁ δει- λός: 'Εὐστ. 'Ἰλ.772,12 ὁ φύηλις, ὄν καὶ τρεσῶν ἔπει δὲν τις κωμικουόμενος.
τρεπίσσης (ἰ) (τρέω) ὁ τρέμων καὶ φεύγων ἐκ φό- δου: 'Ησ. ἐπείσσης δειλός.
τραυλιζῶ μων, ὁσμ. ἀντὶ τραυλιζῶ, φευδίζω: 'Ερωτόκρ.5,410 ἐμῆικε μπουκωμένα, | κὶ ἐτραυ- λιζεν ἡ γλώσσά νου.
τραυλόξ-ἡ ὄν μων, ὁσμ. ἀντὶ τραυλόξ: 'Ερω- τόκρ.5,1331.
τρεφοκότταρον (τῶ) νεώτ. βιολ. τὸ λευκοκόττα- ρον τὸ μεταμορφῶνον εἰς προτοπόλασμα στοιχί- α τινά τοῦ ὄρου τοῦ αἵματος.
τρέφος-οὐς (τῶ) τὸ θρέμμα: Σοφ.ἀπ.166 σὺ δ', ὡ σάυαρ, Πηλαιοκόρον τρέφος.
τρέφω κ. μων. κ. νεώτ. ὁσμ. κ. θρέφω, ὄωρ, τρέ- φω, μέλλ. θρέφω, ἀορ. ἔθρεφα | κ. ἐν συνθέσει ἔξε-, ἀν-, δι-, ἴλ. θρέφα ('Ἰλ.Β 548), ἀορ. β' ἔθρε- φον, ἰσορκ. ἔθρεφα ('Οδ.Ψ 237, Σοφ.ΟΚ 186) | κ. τέτρεφα ('Πολύδ.12,25, κ. Λοδέκις.Εφύνη.577), ὄπερ. ἔτετρεφῃ (βάρ.2), μέσ. μέλλ. θρέφωμαι (ἐν παθ. σημ. 'Θουκ.7,49), ἀορ. ἔθρεψάμην ('Ἰλιῶν. Ο 6,78), παθ. μέλλ. τρέφωσμαι ἰδμ.1399, Διον. 'Αλ.Ρωμ.8,41), ἀορ. α' ἔθρεψήην ('Ησιόδ. Ο 198, Εὐρ. 'Εκ.351, αὐτ.600, Πλάτ.Πολ.310Α), ἀορ. β' ἔθρεψῃν ('Ἰλ.Ψ 84 κ. συνήθ. ἔξε, συνθεξ-, ἐν-, δι-) κ. ὁσμ. (ἐ)θρέφασκα, ἐπ. γ' ἠληθ. ἔθρεσεν ('Ἰλ.Ψ 348), πα- ρακ. τῆθρομαι ('Αἰσχίν.1,21), β' ἠληθ. τῆθραφῶ (Πλάτ.Νόμ.625Α), ἐν ἀπαφρ. τῆθραφάει ('Πλάτ. Γογ.525Α, Ξεν. 'Ελλ.2,3,24), μτρ. παρακ. τετραμμέ- νοισι κ. ὁσμ. θρεμμένους ὄπερ. ἔτεθράμμην (Πλάτ. 'Απολ.18Α), ἀορ. τὸ πυκνόν, παχύ, ἠλεκτόν ἡ στε- ρεόν, κάμνω ρευστόν τι νά πηξῆ, συμπυκνώ, πη- γνυμι, ἠλῶς ἡ γαστήρ· Σχολ.Σοφ.Τρ.572 ἐθρέσαι· τὸ πηξῆσαι: 'Οδ.1 246 ἤμισυ . . θρέφας . . γάλακτος πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμυθάνομος κατέθηκεν, Ἐσώκρ.25,106 ἄλλοι τρέφει σίονα τυρόν· κ. παθ. μτ. ἐνεργ. παρακ. τῆτρεφα, ἴγνομαι, καθίσταμαι στερεός, συμπυκνούμαι, συμπληγνύμαι, στερεοποι- οῦμαι, ἠλῶς: 'Οδ.Ψ 237 πολλῆ δὲ περὶ χροῖ τέ- τρεφεν ἄμην ἰσθλό ἐτέτροφ, πένησιν, Αἰλ.Ζ1 16,32 γάλα τρέφωμον τυρόν ἐργάζεσθαι· ἠρω- περιτρώφω· 2) μτρ. κ. μων, νεώτ. κ. ὁσμ. διδω- μί τι βρώσῃ, παρέχω τροφήν εἰς τινά, ταίξω, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς παιδῶς, ἐκτρέφω βλλ.1): 'Ἰλ.Θ 283 δ' α' ἔτρεπε τυτθὸν ἔοντα, αὐτ.Π 191, 'Οδ.Β 131 ἡ μ' ἔταξ, ἡ μ' ἔθρεφε, Αἰσχ.Χα.908, 'Θουκ.2, 46, Πλάτ.Πολιτ.274Α γεννῶν καὶ τρέπειν, αὐτ.Πλ. 365C, ΚΔ Ματθ.25,37 τότε σε εἰδομέν πεινῶντα καὶ ἐθρέψωμεν· κ. μτ. συστολῆς αἰτ.: 'Ηρ.2,2 παῖδά . . διδοί ποιμῖνι τρέπειν . . τροφήν τινα τοῖνῶσ· κ. παθ.: 'Ἰλ.Α 251 ἄμα τρέφειν ἠδὲ γέ- νοντο, αὐτ.266, αὐτ.Β 661, αὐτ.1143, 'Οδ.Ο 365, Αἰσχ.Εὐμ.665, αὐτ. 'Επι.792, Σοφ.Α1.1229, Πλάτ.Μέν. 85B· κ. μτ. δοτ.: Ξεν. 'Απομν.4,3,10 τυρῶ καὶ κρέ- σαι τρέφωμενος ζῶσ· κ. ἐμπροσ. ἰδκ., ἀπὸ τινός: Πλάτ.Πρό.372B ἐθρέφοντα . . ἐκ . . τῶν κριθῶν, αὐτ.Πρωτ.313 ὄν ὡν . . τρέφεται || μτρ. τρε- φόμενος (ἰ) ὁ παῖς ἐξ' ὄσων ἀνετρέφεται ὄχι τῶν γονεῶν μὲχρι τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του: 'Ηρ.1,136· || τὸ μέσ. τρέφω, ἐκτρέφω πινά δι' ἐμαυτόν: 'Οδ.Τ 368 θρέφαίτο τὸ φαθίμου υἱόν, Αἰσχ.Χα.928, Πλάτ.Νόμ.717B τῶν γεννησάντων καὶ θρεφόμενων, αὐτ.Συμμ.212Α· 2) κ. νεώτ. κ. ὁσμ. ἐν ἀναφ. πρὸς δοῦλόσ, Βασίλειμα ἢ ἄλλα ζῶα, σπηλιῶν, διατηρῶ, παρέχω εἰς αὐτὰ ἄφθα- νον τροφήν, ὄωρς παχύνωσαι: 'Ἰλ.Χ 69 (ἰσνάει) ὄος

τρέφον ἐν μεγάρῳι τραπέζῃς, αὐτ.Β 766, *Ὁδ. 22. Αλοχ.Αγ.717, αὐτ.946 ἕλλα . . τρέφωι, Σοφ. ἀν 219 τρέφουσι . . ὄνην, Ἐδ.ἀν.Πόλεων 9 δρυταγας ἄβρεφα, *Ἀριστ.φ.ἀν.525, Πλάτ.Θεαιτ.197C δρυθαας τρέφωι, Κδ Ματθ.6,26 ὁ πατήρ . . τρέφει ἰτὸ πετεινὸν, - τρέφει γουρούνη - νανάρι· κ. καθ. : Σοφ. ΟΤ 1123 ἡ δούλος οὐκ ἀνάτηξ, ἀλλ' ὄτκοι τραπέζης κ. μτ. δοτ. ὄργωνοι : Ξεν.Αν.4,5,25 τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῶ . . τρέφοντα' || δημ. παροιμ. βρέφει λύκοι τὸ γεμῖονα να σὲ φάθ τὸ καλοκαίρι ἵπλι ἀχορίστου στρεφόμενου κατὰ τοῦ εὐεργίτου αὐτοῦ, ὄμ. ἔβην τρέφεις, λύκοι τρέφεις' || ἡ μτ. τρέφων (δι δεσπότης : Νικόλ.Κωμ. ἀπ.1,11,36' || δημ. μτ. παρακ. θρεμῖονος-ηο ὁ παχός 3] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐν ἀνοσφ. πρὸς πρὸς., διατρέφωι, παρέχωι τὰ πρὸς τροφήν, τὰ πρὸς τὸν βίον, τὰ πρὸς συντήρησιν : Αλοχ.Χο.921, Εὐρ.ΙΑ 749 τρέφειν γυναικας, Ἀντιφ.ἀν. 5, *Ἀγροικ.2 ἐστιν δ' ἐταίρα τῷ τρέφοντι συμφορὰ, ἀπ.1367 τρέφειν . . τῆν οἰκίαν ἄλλην, Προδρ. 1,276 δημ. γοσφ. γραμματικὸς εἰσα, τρέφει τὸν ἐσυτόν σου' κ. καθ. : Πλάτ.Πολ.568B οὕτε δικαίον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἄδωντα, Κδ Πράξ.12, 20 διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς' || μτφ. π. *Ἀριστ.φ.Σ.110 αἰγιαλὸν ἐβῶν τρέφει (διατρέφει) ἀλόκληρον αἰγιαλὸν εἰς τῆν οἰκίαν του' || περιποιόμαι, περιβάλλω : *Ὁδ.135 τὸν μὲν ἐγὼ φιλέω τὸ καὶ ἐτρώφον (ἐπὶ τῆς Καλυφούρι), αὐτ.Η 256' 7] εἰδ. ἐν ἀνοσφ. πρὸς στράτευμα πεζῶν ἡ ναυτικῶν, τροφοδοτοῦ, παρέχω αὐτῷ τροφήν καὶ τὰ λοιπὰ κρείδη, ἐπιτήδεια, συντηρῶ : Θεουκ.183 τρέφοντος τὸ ἤμισυ τοῦ στρατοῦ, αὐτ.8,44 τρέφειν τὰς ναῦς. Ξεν. Ἑλλ.4,8,9 εἰ τὸ ναυτικὸν βρέφει· κ. καθ. : αὐτ. *Ἀν.1,1,9 τρέφόμενον ἐλάτθανεν αὐτῷ τὸ στράτευμα' 5] ἐν ἀνοσφ. πρὸς φυτὰ, περιποιόμαι, καλλιεργῶ, ἀναπτύσσω αὐτὰ : Π.Ρ 53 τρέφει ἔρπον ἀνήρ . . ἐλαίης, αὐτ.Σ 57, *Ὁδ.Σ 175' 6] κ. νεώτ. ἐν ἀνοσφ. πρὸς διάφορα μέλη τοῦ σώματος, ἀφήνω ν' ἀναπτυχθῶν, ν' ἀζήσηθ, να μεγαλώσῃ, μεγαλώωσι πι : *Ιλ.Ψ 142 καίτην, τὴν ἄσπερχεῖφ ποταμῶν θρέφει τηλεθώσων, Ἡρ.1,82 θρέφειν κόμην, Εὐρ.Βάκχ.494, *Ἀριστ.φ.Σ.φ.477, - τρέφει μύστακα-πύργωνα κ. γεν. : Ὁδ.Η 410 τὰ θ' ἔβασι τρέφει θαλαύταν ἀόληφιν ἰτὸ συντελοῦσιν πρὸς πύχωνσι τὸν χοίρωνι· κ. καθ. : Ξεν. Ἀπομν.2,1,22 τὴν δ' ἑτέραν θετρωμένην . . εἰς πολυστροφίαν' 7] ἐπὶ γῆς, παρέχω εἰς τινα τὰ πρὸς τροφήν : Φιλήμ.ἀν. 122 τρέφει γὰρ οὗτος ἄν ἄγροσί, Μαι. *Ἀνεφ.3 κακὸς τρέφοντα χωρὶ ἀνδρόλοιο παιῶν, αὐτ.Υδρ.1 ἀγρός τρέφων καλῶς || ὄμ. ἐπὶ τῆς γῆς κ. τῆς θοκάσσης, ἰδ. π. ποιηταῖς, τρέφω, παράγω, εἶμαι πλήρης τινός : *Ιλ.Ε 52 ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὖρσιν ἄλη, αὐτ.Α 741 ὄσα τρέφει . . χθών, *Ὁδ. Σ 130, *Ἡσιόδ.Φ 582, Πίνδ.1,148, Αλοχ.Χο.585, αὐτ. *Ἀγ.959 *Ἀριστ.ΖΓ 746b,9 ὄσα αἶτι τῆς λιθῆς τροφοδοτοῦ κανόν' 8] ἐπὶ τοῦ ἡλίου, παρέχω ζωὴν, ζωογονῶ, ἐνοχοῦμαι : Αλοχ.Αγ.633 τρέφοντος *ἡλιου θεοδός φύσιν' 9] κ. νεώτ. ἔγω, διατρέφω τὸ ἐν ἐμοῦ, περιέχω, περιλαμβάνω : Σοφ.ΟΚ 186, αὐτ. *Ἀντ.1089 τρέφειν τὴν γλώσσαν ἠμοσιώτερον ἱηρεῖν τὴν γλ-ι, αὐτ.Αἴ.1124, αὐτ.644, αὐτ.503, αὐτ. ΟΤ 356, αὐτ.Φιλ.795 φῶς ἄν . . τρέφεται τήνδε τὴν νοσην, αὐτ.Τρ.28, αὐτ. *Ἀντ.897 ἐν ἐπίσιν τρέφω. ἤξει, αὐτ.Τρ.117, Πλάτ.Πολ.606B,-τρέφει τὴν ἐλπίδα οἱ θὰ πλουτήσῃ' 10] ἀνατρέφω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω, ἀναπτύσσω : Ἡσιόδ.ἀν 68 (301ε.), Πίνδ.Ν 3,53, Αλοχ.ἀν.393 ἰν. *Ἀριστ.φ.Βάτρ.884β, Δήμ. 391C ἡ θρέφασα τὴν ἕμην τρέφω, Πλάτ.Πολ. 319C, αὐτ.534D παῖδας, οὐς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδαίεις, Δημ.1351' κ. καθ. : Θεουκ.2,44, Πλάτ. Πολ.401D, αὐτ. *Ἀκ.120B, αὐτ.Νόμ.695C υἱὸς παι-

δείξ τε οὐ διατρώφεις τεθραμμένος, *Ἀριστ. Πολιτ.7,61, Κδ Λουκ.4,16 ἄβην εἰς τὴν Ναζαρέτ, οὐ ἦν τεθραμμένος' || τὸ βηλ. τῆς μτχ. θρέφασα (ἐνν. γῆ), ἡ πατρις : Λυκοῦργ.153,42, Πλούδ. 4,17,12 τὴν θρέφασαν ἀρῶνη ἀπολάσει' || ὄμ. κ. τὸ μέσ. τρέφωμαι : Πλάτ.Νόμ.695B ἐθρέφω . . Ξέρξην ἐν τοῖς αὐτοῖς ἄβειαν' 11] εἶμαι, ὑπάρω, γίνωσκε : *Ἀριστ.φ.Ὀρυ.335 γένος . . ὄπερ ἐπ' ἐμοὶ πολέμων ἐτράφη' 12] π. Ὀμ. ἄτρη, ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἔτρωπον ἀντὶ τοῦ παθ. ἐτράφην ὡς κ. ὁ παρκα. τρέτρωφα ἀντὶ τοῦ παθ. τεθραμμαι : *Ιλ.Φ 279 δὲ . . ἔτρωφ ἄριστος, αὐτ.Ε 555, αὐτ.Η 199 γενέσθαι τε τρωφένων τε βίον, ἀντὶ τρωφείν, *Ὁδ.Γ 28' || ὁ ἀόρ. β' ὡς μτβ. μ. ἐν *Ιλ.Ψ 90 ἔτρωφ' εἰ τ' ἐνδουκείας ἰπθ. β' ἐτρωφείν, τὸ δὲ τράφει ἰπ.Πίνδ.Ν 3,53] εἶναι δωρ. παρκατ. τ'ανάπαυην γραμματ. τινες ἀνεγλήσκον ἐν *Ιλ.Φ 84 ὡς ὄμοιο ἐτρώφμεν περ, ἐνθὸς νῦν ἄλλ' ὄμοιο, ὡς τρώφμεν περ' 12] ὄμ. αὐτῶ. ἐπὶ τροφῆς, εἶμαι θρηπτικῶς, ἔγω θρηπτικὸς ἰδιότητα : *Ἀριστ.Φυτ.2,6, αὐτ.2' 13] δημ. ὄμ. αὐτῶ. ἐπὶ τραύματος, ἔλκουσ κτ., σαρκοφυῶ, ἐπουλοῦμαι, κλείνω : ἔβρεφει ἡ πληγὴ του' 14] δημ. αὐτῶ. ἐπὶ καρπῶν, ὠριμάζω 15] ρηματ.π. θρηπτήρ, θρηπτήριος, θρηπτήτωρ, θρηπτικός, θρηπτικός, θρέφωμι, θρέφεις, τροφός, τρώφωμι, τρέφωμαι. τρεχάλας (ἡ) δημ. τὸ τρέχειν, τὸ τρέξιμο, πιλῶλα : ἦρθαν μετὰ μεγάλην τρεχάλα' 2] εἰδ. ἐπίρρ. δρομαίως : πῆγατες τρεχάλας. τρεχάματα (τὰ) δημ. ἐπανειλημμένοι, ἀνεγχείς ὄρμου' κ. ὁ συνεκθ. σύντονοι ἐνέργειαι δι' ἐπειγούσας ὑποθέσεις. τρεχάμενος-ηο δημ ἄν. τρεχοῦμενος βλ.λ., εἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ ὑδάτων : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63,6 τὰ πῶτιζαν νερὰ τρεχάμενα. τρεχαντηράκι (τὸ) δημ. ὄνοκορ. τοῦ τρεχαντήρι. Πορφύρ.Σκ.98,6 τρεχαντηράκι, χωρίστραφιδόλι. τρεχαντηρήσιος-ια-ια δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τρεχαντήρι' || τὸ αὐτ. τρεχαντηρήσιο (ἐνν. κορῶθ) ὡς οὐα. ἀντὶ τρεχαντήρι' βλ.λ. τρεχαντηρί (τὸ) δημ. ὄνοκορ. -ηράκι εἶδος μικροῦ, ταχύπλου, ὄξυρῶμου ἱστιοφόρου, τρωχαντήρι : Πορφύρ.Σκ.98,7 ἕκει ποῦ ταξιδεύετε, σὲ κάποιο τρεχαντήρι. τρεχάτος-ηο δημ. τρέχων, ὁ δρομαίος : Ἐφτολ.Ἑὼλ.Σελ.39' ἐπίρρ. -άτα. τρεχέδαινος-ος μτγ. ἐπὶ παρασίτων, ὁ τρέχων, ὁ σπεύδων εἰς δεῖπνον : *Ἀθην.1,4A ὁ τρεχέδαινος . . σοφιστής, αὐτ.δ.242C' || ὁ ἐρχόμενος ἀργά εἰς δεῖπνον καὶ ἐπειγόμενος να προφθάσῃ : Πλούτ. *Η9,726A. τρεχευθῆνος-ῶ μον. τρέχω, σπεύδω εἰς δεῖπνον, εἰς συμπόσιον : Νικ.Κων.Χρον.8,1,131C πρὸς ἄ μὲ θέμις τρεχευθῆνεν. τρέχων-ους (τὸ) μτγ. ἀντὶ τέργων βλ.λ. *Ἡσ. κρέμνωσι στέλεχος κλάδος φυτῶν, βλάστημα : Δωσιπδ.ΑΠ 15,25 ἱεῖξ ἐκώδης μελαίνει τρεχώνω με Νυσίων. τρεχοῦμενος-ηο δημ. κ. -άμενος μτχ. ἐνεστ. τοῦ τρέχω βλ.λ., ὡς ἐπιθ. ἐπὶ ἄγρων, ὁ τρέχων, ὁ ρέων : τρεχοῦμενος νερὸ ἰσχυρῶδες. -άμενος τὸ πηγῶν ἡ ὄπισθόρητος ρέον, ἀντίθ. στεκομένη' 2] εἰδ. τρεχοῦμενος λογαριασμός ἡ παροχὴ πιστώσεων ἀνευ ἐγγυήσεως πλὴν τῆς προσωπικῆς πίστωσης τοῦ λογιζάντος, συνθ. δι' ἀνοίγματος λογαριασμοῦ, ἀ. ἀνοικτός βλ.λ.21. τρέχω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., δωρ. τράχω, μέλλ. θρέξωσι (κ. ἀνο. : *Ἀριστ.φ.Νεφ.1001, κ. μετα. : αὐτ.Εἰρ.161, κ. περ. : αὐτ.Βάτρ.193) κ. θρέξω ἰπ.π. Λυκοῦργ.1081 (κ. ἀνορθρέξεις : Πλάτ.Κωμ.ἀν 651 συν-ηθέστ. μέλλ. δρομαίως [εὐρ. *Ὀρ.878, Ξεν. *Ἀν.7, 345 κ. ἐπι-, ἀπο-, προ-, συν-) κ. ἰων. δραμε-

μα Ἦρ 8,102) κ.μτν. δρωῶ (ΠΔ, κ. ὑπερδρωῶ: Φιλέτ. ἐν Ἀγαλάντῃ) κ. δρωομαι ἐν συνθ. ἀναδρωμαι (Φίλιππ. ΑΠ 9,575), ὄαρ. μὲλλ. θράξωμαι κ. θραξομαι (Ἦσα. ἰδρ. σ. ἔθραξα (Εὐρ. ΙΑ 1569, Ἀριστοφ. Νεφ. 1005, αὐτ. Θασμ. 657) κ. Ιων. ὄαρ. θρέξασκον (Ἰλ. Σ 399) κ. δημ. ἔθρεξα κ. ἤτραξα, κ. ἔδραμα κ. ἤδραμα, ὄαρ. β' ἔδραμον (Ἰλ. Ψ 393, Ὀδ. 207, κ. ἄν., ἀπ., παρ., συν-, ὑπ-, προ-, ἐξ-, ἄν., ἀν-, εἰσ-, κατ-, παρ., ἐπέξ-, ἀντέξ-, συνέξ-), παρ. θεδράμικα (Φιλήμ. ἐν Κοινωνοῖς Ι, κ. κατα-: Ξεν. Ἐλλ. 4,7,6, αὐτ. 5, 1, 2, κ. περὶ- Πλάτ. Κλειτ. 410Α, κ. συν-: Πλάτ. Πολιτ. 266C, Ἰσοκρ. 6,68, κ. ἐκ-: Ξεν. Ἀν. 5,2,17), κ. ποι. παρακ. θεδρωμα ἴανα- κ. ἐπι-: Ὀδ.), παθ. παρακ. θεδράμμαι (ἐπι-: Ξεν. Οἰκ. 15,11, προχωρῶ γοργῶς, βαδίζω δρωμαίως μετακινῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθ ἐκάτερον τῶν ποδῶν ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ, σπεύδω, πηγαῖνα τρέχεται, πηλαῶ, ἐπι ἔμφωχος: Ἰλ. Σ 599 οἱ . . θρέξασκαν ἐπιστάμενοι πόδεσσι, αὐτ. Ψ 393, αὐτ. 520, Ὀδ. Ψ 207 Ἰθῦς δρωμεν, Ἥσιος. Ἐργ. 219, Ἐ- νήκ. 20) (ἄντ., Αἰσχ. Εὐμ. 37, Πλάτ. Γοργ. 462Α βαδίζεν καὶ τρέχει, Ξεν. ΚΠ 2,2,30, ΚΔΜαρκ. 15,36, αὐτ. ἴω. 20,4 ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ἄμοῦ, Ἐπιφρ. κἀν ὑπὲρ Λάδαν θράμν, Μηναιτ. 3,5 Σύν. 2 τρέχειν ἔμπροσθεν τοῦ ἄρματος ἀναγκάζεται, Ἐρωτόκρ. 2,1045, Σολωμ. Λάμνρ. 17,4), τρέχα (ἦ τρέξει) τὸν προφθασθ. κ. μτ. αἰτ. τόπου: Εὐρ. Ἐλ. 1118 ὅς ἔδραμε βόθια, Ξεν. Ἰππ. 8,1 ὁ ἵππος τρέχει καὶ πρηνὴ καὶ ὄρεια: ἢ συνήθ. ἢ μτχ. μτ. ρ. ἐν ἔπιρρ. σμμ. ταχέως: Πλάτ. Κωμ. ἀπ. Λακων. Ι τῶ σὺ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις: ἵνα τί δὲν τρέχεις τὰ φέρος ἐξῶ τὸ τραπέζισσι; ἢ δημ. φρσ. τρέχει καὶ ἄκομα τρέχει ἵναι πανικοβλήτου, - τρέχει καὶ δὲ φθάνει ἡ δὲ σώνει (παρὰ τὰς προσπάθειας τοῦ ἀδυνατοῦ τὸ ἐπανορθῶσι τὴν ἤχησαν τὸν ἐπαρκεσίη εἰς τὰς ἀνάγκαις, - τρέχει ὅπου τρέχουν τὰ κερὰ ἰσυντάσσεται μὲ τούς εὐτυχοῦντας, - τρέχα γόρως ἰδυσερῆς ἡ εὐρεσίς του! 2) κ. μτ. τῶν αἰτ. βήμα, διαυλον κτ., ἐκτέλω, διατρέχω, διαύω: Εὐρ. Ἠλ. 954 τὸ πρότον βήμ' ἐάν δράμω, Ἀλεξ. ἀν. Τραυματ. Ι τὸν γυρ ὄστατον τρέχων διαυλον τοῦ βίου ζῆν βούλωμαι 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγωνίζομαι εἰς τὸν δρόμον, μετέχω ἀγῶνος δρόμου: Ξεν. Ἰπ. 5,8 ἵεντο ὤσπερ ἀν δρώμαι τρέχει ἐπὶ νίκῃ, ΚΔ Κορινθ. 1,924: ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἵππων ἱπποδρόμου κ. τῶν ἀναοτάτων αὐτῶν, μετέχω, λαμβάνω μέρος εἰς ἱπποδρομίαν: ποιά ἀλογα θὰ τρέξουν σήμερα; ἢ μων. δημ. ἐν ταῖς φρσ. τρέχω κοντάρι - κοναπία κτ., ὄρμυ. πρὸς ἐκτέλεισιν κονταροχτήματος, κοναπία βλλ.: Ἐρωτόκρ. 2,1208, αὐτ. 1270, αὐτ. 1792 4) μτφ. μτ. αἰτ. ἐν ταῖς φρσ. τρέχω ἀγῶνα - κινδύνον κτ., ἀγωνίζομαι, διακινδυνεύω, διατρέχω κινδύνον: Ἦρ. 8,102 παλλοῦς . . ἀγῶνας δρωαμένον περιπέσαν αὐτῶν, Εὐρ. ΙΑ 1456, αὐτ. Ορ. 878 ἀγῶνα θανάσιμον δρωαμένον, Πολυδ. 1,87,3 ἐσχάτην τρέχοντες, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,47, αὐτ. 4,4: ὄμ. κ. ἀνευ τῆς αἰτ.: Ἦρ. 7,57 περὶ ἐσωτοῦ τρέχων τρέχων διὰ τὸ ὡσὸς τὸν ἐαυτὸν του, αὐτ. 9,37, Εὐρ. Ἠλ. 1264 δρωαμέν φόνου πέρι: ἢ φρ. π. Ἦρ. 9,33 ἀσκοῦν δὲ πένταθλον παρὰ ἐν πάλασσι ἔδραμα σκῆαν ἄλυμνα δάδα ἵληγε παρὰ ἐν ἀγῶνασσι νὰ κερδῶσι . . ἐκόντεφ σὰ νίκησθ; 5) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. μεταβαίνειν πρὸς ταχέως, προθύμως: ΚΔ Ἀποκ. 9,9 Ἰππων . . τρέχοντων εἰς πόλιν, - μόλις φέρετ τρέχει στὴ δουλειά του 6) νεώτ. κ. δημ. πεσιφῆρομαι, περιέρχομαι τὰς ὁδοὺς Ἰδ. ἐν ἀποουθὶ πρὸς ἀναζήτησιν πινος: τρέχει ἄλημερῆς γιὰ τὰ βγάλλε τὸ ψαμί τὴν πασιῶν του: ἢ ἐκδηλῶ ζῆλον πρὸς ἐξυπηρέτησιν πινος, σπεύδω νὰ ἐξυπηρετήσω τὰ μετὰ προθυμίας: παροιμ. δὲν σὲ τρέχει, καθάλληρα, μὴ σκοτώνης τ' ἀλαγὸ

σου (εἰς μάτην οἱ κόποι σου, δὲν δὲν εὐ εὐνοῖα ἡ τύχη), - σὰ δὲ σοῦ τρέχω, μὴν τρέχος; κὶ ἀν σοῦ τρέχω, μὴν τρέχεις ἴδν ἡ τύχη δὲν εὐ εὐνοῖα, μὴ κοπιῶλης, καὶ ἀν σὲ βοηθῶ, περιττεῖται νὰ κοπιῶλης; 7) πλανῶμαι, περιπλανῶμαι κ. ἰδ. ἀσκόπως: Βαλαμ. Ἀνδριότις Γρη. Εἰ ποῦ τρέχει ὁ λογισμὸς σου, - ποῦ τρέχει ὁ νοῦσός σου; - ποῦ τρέχεις τὰ βράδια; β) νεώτ. κ. δημ. προχωρῶ ἐν πιν ἔργῳ μὲ ρυθμὸν ταχέτερον τοῦ κανονικοῦ, σπεύδω, πράττω τὴ ἐσπευσμένως: νὰ μὴν τρέχεις στὸ διαδῶσσι, γιὰ νὰ σὲ καταλαβαίνω, - τρέχει ἡ γλῶσσα τῆς σὰ φαλιθῶ, παροιμ. ὄποιος τρέχει σκοινάφτει ἵπποισις βιάζεται κἀμει λάθη ἢ ἀ. ὕψισταισι ζῆμασι; 9) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀθύρων, κινῶμαι ταχέως: Ὀδ. 1386 τὸ δὲ τρέχει ἔμμενεις αἰετὶ (τὸ τρῦπανον, Πινδ. Π 8,33, Σοφ. Αἰ. 731) ἔρις δρωαῖουσα τοῦ προσωτάμν (ἰδιότροπέσσα τὸ σταδίον τῆς, Νικοφ. ἀν. Σειρ. Ι πυρετὰς εὐθέως ἤκει τρέχων, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 67,28, - ἡ φήμη τρέχει γρήγορα [διαδίδεται ἐκὼλως]; ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν μέσων συγκοινωνίας, διονύω ταχέως διάστημά τι ἀποθόμενος ἢ κινῶμενος ὑπὸ φυσικῆς ἢ μηχανικῆς πινος δυνάμεως: Θεόμ. 856 ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν, - τρέχει τὸ θαπόρι - τὸ τρατινο - τὸ ἀεροπλάνο - τὸ ἀποκτινῶτο ἢ νεώτ. κ. δημ. κινῶμαι ἢ λειτουργῶ ἐν ρυθμῷ ταχέτερω τοῦ θέοντος: τὸ ρολογιὸν τοῦ τρέχει πολὸ; 10) ἐπὶ ὄργων, ρέω: Αἰσχ. Ἀγ. 1121 ἐπὶ . . καρδίαν . . δράμει σταγῶν, - θὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ποτάμι, - τρέχει τὸ ρυακί, παροιμ. ἐκεῖ ποῦ τρέχει τὸ νερὸ πᾶσι νὰ τρέξῃ βέλαι ἢ ἀποκλείσαντες τὰ ἀνοθὰ αὐτῶν θὰ τ' ἀποκτινῶσιν ἐκ νεομ; 11) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐξακολουθεῖ ὕφιστάμενος: τὸ τρέχον ἔτος (τὸ ἐνεστώδες ἔτος, - ἡ τρέχουσα τιμὴ ἢ ἀξία ἢ παροῦσα, ἢ σήμερον ἰσχύουσα), - τρέχων λαγαρισμὸς (ὁ ἀλλήλοχρεος βλλ.), - ὁ μήνας ποῦ τρέχει ὁ ἐνεστώτης; ἢ φρ. τρέχει ὁ τόκος - ὁ μισθὸς - ἢ συντάξις ἐξακολουθεῖ ἀδενόμενος ἢ καταβαλλόμενος ἀναλόγως πρὸς τὸν παρερχόμενον χρόνον; 12) νεώτ. κ. δημ. τριτοπορ. συμφορῆς: τί τρέχει; φρ. κἀπὶ τρέχει στὰ γύστικα ἱερῶν, ἐπὶ ἀσημάντων γεγονότος; 13) μων. κ. δημ. ὡς μτφ. ἀναγκάως, κἀμῶν τινὰ νὰ τρέξῃ: Ἐρωτόκρ. 2,1775 μὴν τὸ τρέχος τὸ παιδί; 14) δημ. ὄμ. μτφ. ἐπὶ ἀγγέλων, κρουσῶν κτ., ἀφήνω νὰ διαρρέσθ ὄργον τι: ἡ μύτη του τρέχει αἷμα, - τρέχει τὸ βαρέλι ἵκει ρωγμῆν καὶ δὲν συγκρατεῖ τὸ περιεχόμενον του, - τρέχων τὸ μάτια τῆς, - δὲν τρέχει ἡ βροῦσι, ἢ κἀνούλα; 15) ρηματ. π. δρωαίως, δρωαίως, δρωμῆ, δρωμῆ, δρόμος, τρέξιμο, πρόχος, προχός τρέφεις-εως ἰθὶ μτν. ἡ ἐνεργεία τοῦ τρέπειν, ἡ τροπή, στρωφῶ: Διογ. Α, 7,114 τέφριθ δὲ, ὄλον τρέφει προτροπῆ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ ἀνεκίμενον. τρέφειχρος-ως ἰθὶ, ἢ ὁ ἀλλάσμων χρόνιος, ὁ μετοβάλλων τὸ χρώμα αὐτοῦ, ἐπὶ εἰδους πινος παλύσσοδος: Ἀριστ. ἀν. 289 πολύσπου τις ὁ μὲν τρέφειχρος ὁ δὲ ναυτιλος. τρέω κ. μων. κ. ποι. τρέω Ὀμπ. Κυν. Ι, 417), ἀπαφρ. τρέιν, ἄαρ. ἔτρασα (Πλάτ. Φοῖδ. 117B, Ξεν. Ἀν. 1,9,61, ἐπ. τρέσας, τρέσσαν, τρέμω, τρομάω ἐκ φόβου, ὄδ. προομαι, φοδοῦμαι, δειλιῶ, τρέπομαι εἰς φυγήν, ἐκ φόβου, φοβῶμαι κτ., Ἀριστοφ. κωμ. σμμ.: Ἰλ. Ε 256 τρέπν ν' οὐκ ἐξ Παλλὰς Ἀθῆναι, αὐτ. Φ 288, αὐτ. Α 546 τρέσας δὲ πατίντας, αὐτ. Ρ 332, αὐτ. Α 745 ἔτρεσαν ἄλλυσις ἄλλοις, Ὀδ. Σ 138, Ἠ- σίοδ. Α 171 ὀδὲ νυ τοῖνε οὐδέτρου τρέατν, Αἰσχ. Ἰκ. 711 ὀμειε δὲ μὴ τρέση; ἀκούσσαι . . λόγους, αὐτ. Ἀγ. 549, Πλάτ. Φοῖδ. 117B οὐδὲν τρέσσεισ ὀδῶλως φοβηθείς; 2) ἢ μτχ. τοῦ ἄαρ. τρέσας, ἐν χρσθῶν ὡς ὄσα, ὁ ἐκ δειλίας τραπέσις εἰς φυγήν, ὁ καταδειλιάσας ὁ δραπετεύσας ὁ φυγῶν ἐκ τῆς

μόνης: 'Ιλ.Ε 522 ἀνδρῶν τρεσάντων' || 10. ὡς τεχνικός ὄρος ἐν Λακεδαιμονίᾳ: 'Ηρ.7,231 ἀνεύθει δὲ εἶχε ὁ τρέσας Ἀριστοδότους καλεόμενος, Πλάτ.Λυκ.21, αὐτ. Ἀγν.30 τοῖς ἐν τῷ μάχῃ καταβαλλόμενοι, οὗς αὐτοὶ τρέσαντες ὀνομάζουσι' || 31 μτθ. φοβόμαι, ἀπαραπίεστοί τινα, φεύγω μακρὰν ἀπὸ τινος, μτ. αἰτ.: 'Ιλ.Α 534 γὰρ τε τρεῖ ἐσώμενος περ, Αἰολ. Ἐπτ.436, Σαφ. Αντ.1042 τοῦτο μὴ τρέσας, Σεν. Ἀν.1,9,6 ἄρκτον ποτὶ ἐπιφερομένην οὐκ ἔτρεσαν, Λουκ.Νικηρ.Δ 27,7 ὅς τοῖς πολεμίοις ἀσέδωπότε τρέσας κ. μτ. γε. κ.: 'Ηισοδ. ὁ 850 τρέσας... κελῶδοιο... ἀπίο- τίτης' ὅμ. κ. τρεῖν μῆ...: Αἰολ. Ἐπτ.790.

τρήδονα (ή) δημ. ἡ τερηδών βλλ.

τρήμα-ατος (τῶ) [πεταιρω] κ. μων. κ. νεώτ. τὸ δια τρήσεως ὄνομα, τρήημα, ὀνή, τρήσα: 'Ἰπν.252,37 τὸ τρήμα οσάντων, Ἀριστοφ. Σφ 141, Πλάτ. Γοργ.494B μεγάλα ἄττα τὰ τρήματα εἶναι τοῖς ἑκράσις, Ἀριστολ. Ζι 1,16 τρήμα τῆς ἀρτηρίας, αὐτ. 10 τ- τοῦ πνεύματος, Πολύβ. 1,22,6 τὸ δὲ τρήμα τοῦ σπινθώματος ἢ παρὰρμικε, Διοδ. Σ 2,56, Γεωη. 7,15,2, Εὐστ. Πον. 298,40 || νεώτ. ἀνάσσει πάσα διαμερθεῖ μικρὰ κοιλίται, συνῆθ. ἐπὶ ὁσάντων κ. ἐπὶ μικρῶν τοιχωμάτων διαφόρων σπλάγγων' || 2) ἐν ἀισχρ. σμη. τὸ γυναικίον αἰδοῖται: Ἀριστοφ. Λυσ.410 ἡ βάλανος ἐκπέμπει ἐκ τοῦ τρήματος' || 3) ἐκάστη τῶν ὀνῶν ἡ σημάδιων τῶν κώδων: Ἀμεσφ. ἀν. Σφενδύσι 5' πρβλ. Πολυδ. 9,96.

τρημαστικὰς ἴσθ. ἐκυβεύτας ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κώδοις τρημάτων || ἴσθ. ἀντὶ τρημαστικὰ βλλ.

τρηματίκιω, μέλλ. -ἴσω κ. δωρ. -ἴω, ἐν τῇ κωδείᾳ, καταβάτω χρηματικῶν τὸ ποσὸν ἀπὸ ἐκάστης τρημα- τῶν κώδων, ἐφ' ᾧ παίζω, παίζω κώδους, κωδεύω' Πολυδ. 9,96 «ὅ τε τρόπος δεδιῶνται τῆς κωδεῖας καὶ προσερίονται δι' ἐπὶ τὸ τρήμα μνασίον, ὡς μὲν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένον ἐκάστου κώδω. Παρὰ δὲ τὸν Δωριεῖον αὐ τοῦτῃ τῇ παιδίᾳ χρωμένον τρημαστικὰ τὴν προσηγορίαν εἶχον, καὶ τρηματί- ζον τὸ πρῶμα»: Σώφρ. ἀν. 99 η. Εὐστ. Ἰλ. 1397,22) δευνήσας ὡστικεῖται τοῖς τρηματίζοντασι.

τρηματίκας (ὀ) δωρ. ἀντὶ τρηματίτης βλλ.: Πολυδ. 9,96.

τρηματίων (τῶ) μτγ. κ. μων. ὄνομα, τοῦ τρήμα βλλ. || 1. Ἡρων Βελον. 124C, αὐτ. Πνευμ. 172A, Ἐσαφ. Νόν. 2,332 φαίνεται κατὰ τὸ ἄγγμα δύο τρημα- τία, Φελλ. Ἐγκώμ. Φθειρ. 87,7 ἰεῖδ. Βοαιαί.

τρηματίτης (ὀ) μτγ. κ. μων. ὁ τρηματίζων, ὁ κωδεύων, ὁ κωδεύτης' Εὐστ. Ἰλ. 1084,5 «ὡς αὐτὴ τῆς παιδείας ταύτης τρηματίται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κώδοις τρημάτων ἕλεγονται ὀλοῦσαι καὶ αὐτὰ οἱ παλαιοί, αὐτ. 1397,22.

τρηματόεις-εντας-ῶσα-εν ὁ πλήρης ὀνῶν, ὁ διατετριμμένος, ὁ κατατετριμμένος, ὁ πορῶ- δης: Φίλιππ. Θεσα. ΑΠ 6,624 τὴν παρὰ θῖνα κισπ- ριν, αὐχηρῶν πόντου τρηματόεσσα ἄλιον.

τρηματόκταπος-οδος (ὀ) νεώτ. ζωολ. γένος κεφαλοπόδων φιλανηξιδῶν μαλακίων.

τρηματόδης-ουξ-εξ κ. νεώτ. ὁ ἔκων, ὁ φέρων τρήματα βλλ. || 1, ὁ πλήρης τρημάτων, ὀπών: Ἀ- ριστολ. Ζι 44a,22 τὰ μὲν τρηματόδη, τὰ δὲ ἄτρητα [ζῷα] || νεώτ. ζωολ. τρηματόδης σκυλικίς, ἡ τρηματόδη κατηγορία πλατελμίνθων σκυλικίων.

τρήμη (ή) λεξ. ἄπ. ἀντὶ τρήμα βλλ. || EM 726,52 «στελεῖα τὸ τρήμα τοῦ πελέκειος δι' οὗ τὸ στελε- κὸν ἐνέριεται, ἢν τρήμη Ἀττικῶ λέγουσιν. Ἀρι- στοφάνης τρήμας ἔχει»: Ἡσ. ἐν λ. κίτταροι ὄστω γὰρ τρήμας τῶν κίρλων ἐφη Ἀχαιοίς.

τρηπόνημα-ατος (τῶ) νεώτ. μικροβιολ. κ. τρε- πόνημα ὄνομα. διαφ. εἰδῶν σπειροειδῶν: τρη- πόνημα τὸ ὥρπον - τῶν ὀδόντων.

τρήρων-ωνος (ὀ, η) [τρεῶν] κ. νεώτ. ὁ τρέμων, ὁ εὐκόλως φοβούμενος, ὁ δειλός, ὁ φοφοδέης, ὁ

φοβοισάρης, ἐπιθ. τῶν ἀγρίων περιστερῶν Ἡσ. «τρήρων, δευλὴ περιστερῶν»: Ἰλ.Ε 778, αὐτ. Χ 140, Ὀδ. Μ 63 πέλεται τρήρωνες, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1067 κέ- φου τρήρωνες' || 2) τρήρων (ή) ὡς ὄσθ. ἡ περι- στερὰ: Λυκόφωρ. 87 τρήρωνος εἰς ἄραγμα [σχόλ. κείσ ἀρσνηγὴ τῆς λαοιστάτης τρήρωνος, ἴσθι τῆς περιστερῆς... ἡ τῆς δεξιῆς καὶ ταχέας] λέγει δὲ τὴν Ἐλένην», αὐτ. 423 ὄτ' εἰς νόθον τρήρωνος ἡ- νάσθη λέχος' || 3) νεώτ. ζωολ. γένος περιστεριῶν.

τρήσις αἰολ. ἀντὶ τρεῖς βλλ. κτ. Χοιροδ. ἐν Ἀν.Κρ. 2,267 τοὶ Αἰολεῖς τρεῖς τὸ γράφουσιν αὐτὸ τρήσις.

τρήσις-εως (ή) [πεταιρω] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ διάτρησις, ἡ ἐνέργεια πρὸς διατρήσιν, πρὸς διανοεῖν ὀνή, τὸ τρήνημα: Πλάτ. Πολιτ. 279B τῶν δὲ συνθέτων τὰ μὲν τρητὰ, τὰ δὲ ἄνευ τρήσε- ως συνδέτα - τρήσις ὡτάς' || 2) τρήσις, ὀνή, ὄνομα: Ἀριστολ. Ζι 1,16 μεταδὲ ἔχει τῶν τρήσεων τὴν ἐπιγαυατίδα, Σχόλ. Νικ. Ἐθρ. 184, Γεωη. 2,19,5 τρήσις κοκκίον, Εὐστ. Πον. 175,55.

τρητός-ή-όν [πεταιρω] κ. μων. ὁ ἔκων τρήσις, ὀπός, τρῦσις, ὁ διατετριμμένος, ὁ διάτρητος: Ἰλ. Γ 448 ἐν τρητοῖσι κατένευσεν λεχέσιον [πιθ. ἐπὶ γλαφύρας γεγλυμμένον καὶ διατῶρως τετρο- νευμένον κλύων, κτ. ἄλλους, ἐπὶ κλύων ὧν τὰ ὑπο- στήρηματα εἶχον ὀπός, δι' ὅν ἐπιπερῶντο οἱ ὑ- ποβατόζοντες τὰ στρατώματα Ἰμνέντες], Ὀδ. Α 440, αὐτ. Ν 677 πείσμα ὁ ἔλιυσαν ἀπὸ τρητοῦ λιθίου, Πινδ. Π 6,54 μελισσῶν... τρητόν πόνον ἰπην κηρή- θραι, Πλάτ. Πολιτ. 279B, Ἀριστολ. Ζι 1,16,27 ὁσποθὺ, τὸ μὲν ἄτρητον, τὸ δὲ τρητόν, Μαν. 5,160 τρητοῖς καλαμοῖς Πολυδ. 2,183 τισι δὲ τὸ ἄτρητον ὄσταν ζ τρητός κοκκίεζ καλεῖται, Παυλ. Σιλ. ΑΠ 6,66,4 λι- θασκα τρητὴν ἰελαφρόπετραν.

τρηχάλλεος-α-ον μτγ. κ. μων. παρ. ἀντὶ τρηχός, -ραχός βλλ.: Γρηγ. Ναζ. Ποιμ. 46,79 ἰεῖδ. Δροσκ. 1, Παυλ. Σιλ. ΑΠ 6,64,2 ἀκόνην τρηχάλεην, Δαμοχ. αὐτ. 63,5 τρηχάλεην... ἄλιον.

τρηχόθεατῶ-ἔω, τρηχόνω, τρηχός, τρήχυσμα, τρηχουρός ἰων. τ. ἀντὶ τραχευάτῳ, τραχύνω κτ.

τρήχως ἐσθ. ἐπ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ Ὀμηρ. παρακ. τέ- τραχα τοῦ ταράσσω βλλ. || 2) μτγ. ἐν τῇ τρηχί, ἀνώμοτος: Δημοσθ. Β π. Στεφ. Βυζ. ἐν λ. Ἡραία Ἡραία τρήχυσμα, πολυσυμπίεζ, Νικ. Ἐθρ. 521 ἡ πον ἐν τρήχονσι πάγῳ ἡ ἀποσφάγι βήσση [σχόλ. εὐφηλῶ τῶμα], αὐτ. 72 ὅμ. κ. ὁ πορακ. τέτραχα η' Ἀπολλ. Ρ 3,1393 τετραχάτα βάλων.

τρηχῶ-αῖς (ή) μτγ. τόπος τραχύς καὶ ἀνώμα- λος, τραχίαια καὶ πετρώδης χώρα: Νικ. Ἐθρ. 283.

τρηχῶδης-ουξ-εξ μτγ. ἰων. τ. τοῦ τραχῶδης βλλ., ὁ τραχός: Σχόλ. Νικ. Ἀλεξ. 230 ῥηχῶδεις καὶ τρηχῶδεις ἀμφότερα περὶ τοῦ αὐτοῦ ση- μαίνοντο τῆς τραχίαιας.

τρί- κ. νεώτ. κ. δημ. πρῶτον συνθετικὸν πλειστον λ. τῆς ἑλλ. γλώσσης προσδίδον εἰς τὸ ἴπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαίνοντων τὴν ἔνωσιν τοῦ τρηκῆθ' ἡ τοῦ τρις τελευτούμενο, συνῆθ. δὲ εἰπ- τεῖον τὴν ἔνωσιν τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, ὀιον τριβόλας, τρίκροτος, τρίδουλος, τρικυμία' || νεώτ. κτθ. πρῶταν συνθετικὸν ἔλεξαν σημαίνουσαν χη- μικός ἐνώσεως, δηλοῦν ὅτι τὸ ἴπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σημαίνοντων ὄναρχε τρις ἐν τῷ πο- ρῶν τῆς ἐνώσεως, ὀιον τριχλωροσπός φωσφορός.

τρία (τῶ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., προφ. Ἰδιωμ. τριά [Ἐρωτόκρ. 2,2092], γενικ. τριῶν, ὄσι, τριῶν, οὐδ. τοῦ τρεῖς βλλ., ἀριθμ. ἀπόλ. ἐκφράζον τὴν ἔνω- σιν τῆς ποσότητος ἴσθι ἀποτελεῖται ὅταν εἰς δύο μονάδας προσθεθῶμεν ἀκόμη μίαν, ὁ ἀμέ- σωσ μετὰ τὸν δύο ἀκέραιος ἀριθμὸς: Πινδ. Ν 7, 48 τρία ἔπεα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 187 τρία... γέματα, Ζώσ. 2,10,2 τρία καπηλῆτα, Εὐστ. 1624 || νεώτ. κ. δημ. μτ. τοῦ αὐδ. ἀβροῦ, ὁ ἀριθμὸς τρία καὶ τὸ συμβολίζον αὐτὸν ψηφίον: τὸ τρία εἶναι περιττὸς

ἀριθμός, -τό 9 είναι πολλαπλάσιον του 3
 || ὄμ. γεν. ὁ χαρακτηριζόμενος διὰ τοῦ τρία :
 τὸ τρία θαυμάτιον - τραπεζίτ', τὸ τρία κερδίζετ'
 || ἴδ. ἐπὶ παιγνιογράφων : τὸ τρία καρὸ - σπαθί.

τριαγμοῦ (ἰ) | τριζάμω γιν. μ.σν. κ. νεώτ. νίκη, ὡς
 ἴτλ. ἔργου τοῦ Ἰων. Κ. Ἀρποκρ. ἐν λ. ἴων «ἐγράφε
 δὲ καὶ φιλόσοφον τι σύγγραμμα τῶν Τριαγῶν ἐπι-
 γραφόμενον .. ἐν ἑνίοσι δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπι-
 γραφόμεναι Τριαγμοί» : Διον. Α. 8, 8, ΚΑ. Ἰ. Ἄλ. Στρωμ.
 106, 11 (ἐκδ. Διδά.) Ἰων ὁ Χίας ἐν τοῖς τριαγμοῖς.
 Εὐδοκ. Ἰωνία 317 (526, 8 ἐκδ. Flacch.) 2) νεώτ. ἀγ-
 νόνημα σύνθετον ἐκ τριῶν ἄλλων ἀγνοημάτων.

τριάθλαφα (α) | μτγν. αἱ τρεῖς ἀδελφαί : Χρυσμ.
 ΣΙδ. 2, 215 Μοῖραι τριάθλαφα.

τριάθλαφος-ον μ.σν. ὁ τῶν τριῶν ἀδελφῶν :
 Τζέτ. Χιλ. 5, 223 τριάθλαφου πόθου.

τριάδιζω μτγν. πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, τρι-
 πλάσιάζω, τὸ παθ. : Δαρμάκ. ἐν Ἄν. Wolf. 2, 330, 20
 οὐκ ἀρα θαυμαστόν ἀλλὰ χαλεπὸν ἐνοῦσαι τοῖ
 ἐν οὐτῶ γε τριάδιζόμενον.

τριάδικός-ή-όν μτγν. μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ
 ἀναφερόμενος εἰς τὴν τριάδα, ὁ τῆς τριάδος :
 Εὐστ. Ὀδ. Ε. 306 τριάδικός ἀριθμός - τριάδικόν
 σύστημα ἢ ἀνά τρία κατάταξις, ἡ ἀντιλήψις τοῦ
 ἀριθμοῦ τρία ὡς ἑνώσιος θεμελιώδους' || ὁ τρι-
 πλοῦς : Διον. Ἀρεοπ. 200D, Ἄνδρ. Κρ. 280' || νεώτ.

χημ. τριάδική ἔνωσις ἢ ἐξ ἄνθρακος, ὀξυγόνου
 καὶ ὀξυγόνου συνισταμένη' || νεώτ. ἐίδ. στρατ.
 τριάδικόν σύστημα [μαθ'] ὁ πᾶσα στρατιωτικὴ
 μονὰς ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν ὑποδεστέρων μονά-
 δων, ὅταν ἡ μεραρχία ἐκ τριῶν συνταγμάτων κτ.γ'
 || εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ : Ἄν. Βασσα. 4, 458 «τῶν ὤδων
 αἱ μὲν εἰσι μονότροφοι, αἱ δὲ τριάδικαι .. Τρια-
 δικαὶ δὲ αἱ συνεστώσαι ἐκ τῆς στροφῆς καὶ ἀντι-
 στροφῆς καὶ ἐσφῶδου» Ἡφαιστ. 114, 11 ἐκαλεῖται
 δὲ τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περιόδῳ
 περιόδους ἔχει· τὰ δὲ τριάδικα, ὅσα τρεῖς' 2) μτγν., μ.σν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα : Διον. Ἀρεοπ.
 23, 24, Μεθοδ. 377, Βασ. 3, 1656, - τριάδικαι κανόνες
 [ὁκτῶ κανόνες περιεχομένους ὀκτώσι εἰς αἴθνη τῆς
 θεαρχικῆς Τριάδος, φαλλόμενοι κατὰ τὴν ἀκολου-
 θίαν τοῦ μεσονικηίου τῶν Κυριακῶν], - τριάδικά
 τροπάρια [τὰ περιέχοντα ὄμνη εἰς τὴν Ἁγ. Τριά-
 δα] || τὸ αὐτ. κτ. ἐκ. ἢ πληθ. ὡς ἀσα. τροπά-
 ρια εἰς τὴν Ἁγ. Τριάδα : Ἄνδρ. Κρ. 265, ΚΑ. Πορφ.
 Ἐκθ. 314, 17' 3) νεώτ. τὸ ἀρα. κτ. πληθ. τριάδικοί
 ὡς οὐσ. μοναχικὸν τάγμα τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας.

τριάδικότης-ητος (ἰ) | νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ τρια-
 δικοῦ.

τριάδικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τριάδα :
 Γρηγ. Νύσσ. 2, 31B, Νεῖλ. Ἐπιστ. 1, 255, 95, αὐτ. 96 τρια-
 δικῶς δὲ ἐν τριῶν ἰσαστάσεων ἤτοι προσώπων
 τρισίν, Δαρμάκ. Ἀρχ. 220.

τριάδιον (ἰ) | μτγν. κ. μ.σν. τριάς : Codex Astete-
 lod. Παράφρ. Οὐμ. Ἰ. Ἰ. Στεφ. πλεονάζει τοῦτο
 τὸ τριάδιον, πλὴν τῶν σχολίων, ἀπερ οὐκ ἔστιν.

τριάξω [τρία] μτγν. κ. νεώτ., μέλλ. τριάσω κ. τρι-
 ἄσω κ. -ἔω, νικῶ τρίς εἰς ἀγῶνα, κυρ. ἐπὶ πυγμά-
 χου ἢ παλαιστοῦ ὅστις ἐήρπευ ἐν καταβάλλῳ
 τρίς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ, ἴνα ἀναγορευθῆ
 κητής : Φώτ. κ. Σουῖδ. ἐν λ. τριαθῆναι τριαθῆ-
 ναι λέγουσιν, οἱ παλαιστριπτικοὶ ἀντὶ τοῦ τρίς
 πεσῆν ἢ τοῦ τρίς προχάσασθαι [π. Φώτ. στοχά-
 σασθαι κηθῆναι .. ὁτιῶς Θουγενίδης ἐν Δι-
 κασταίς]. 2) πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, τριπλα-
 σιάζω : Θεῶν Σμ. Μαθ. 16, 43A ἢ τριάς καυτὴν ἐπρί-
 σασθαι, Γαλ. 10, 643 τοῦτ' ἀτρίασας [ἀθαστας] κ. παθ. :
 Γρηγ. Ναζ. Ποιμ. 11. 3) ρηματ. π. τριαγμοῦ.

τριάθλοφρος-ον μ.σν. ὁ τρίς ἀθάλας : Εὐστ.
 Που. 30, 1 ὁ μαρτυροῦν τῶν ἁγίων τριαθλοφῶ-
 ρων .. Ζωσιμου καὶ Ἀλεξάνδρου.

τρίαίνα (ἰ) | εἶδος κάμακος ἔχοντος τρεῖς αἰχμάς,
 ἴδ. ὡς ὄπλον καὶ σύμβολον τοῦ Ποσειδῶνος : Ἡσ.
 εἰδору τρεῖς ἔχον αἰχμάς : Ἰλ. Μ. 27, Ὀδ. Δ. 506, αὐτ.
 Ε. 292 ἑτάρες δὲ πόντον χειρὶ τρίαίνας ἔλων,
 Αἰσχ. Πρ. 925 τρίαίνας, αἰχμῶν τὴν Ποσειδῶνος,
 Εὐρ. Ἰων. 282, Πλούτ. Θησ. 6' κ. γεν. ὡς σύμβολον
 τῆς θαλασσοκρατίας : Ἀρχιλ. 42 τρίαίνας ἐσθλῶν
 καὶ κυβερνήτην ἄριστον, Ἀριστφ. Ἰνν. 839 τῶν ἐμυ-
 μάχων τ' ἀρεῖας ἔχων τρίαίνας' || νεώτ. κά-
 μαξ φέρων τρεῖς αἰχμάς πρὸς ἄλληλα μεγάλων
 ἠθῶν, τὸ τρικράν' 2) εἶδος πενήνης ἐχούσης
 τρεῖς ὀδόντας : Λόγμ. 4, 40' πρὸθ. τρίαίνα' 3) ἀρχ.
 λέξ. τριανσιεδὲς ὄδου, καὶ δίκελλα τριγῶνων, δι-
 ἣς καταστρέφεται βόλλοι πρὸθ. τριαίνα' 21.

τρίαίντηρ-ηρος (ἰ) | Ἡσ. «τρίαίντηρες, αἱ ἀρο-
 τούντες».

τριοικουσιδής-ής μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
 σχῆμα τριοῖνης : Πλούτ. Ἡθ. 877P, Σχόλ. Ἀριστφ.
 Εἰρ. 566, ΕΜ 456, 6' κ. ἐπίρρ. -ειδής : Σχόλ. Ἰλ. Α. 463,
 Ἡσ. ἐν λ. περὶ βόλλοις πέντε ὀδελκοῦς ἐκ μίας
 λαβῆς συνεχομένης τριοικουσιδής.

τριοικράτωρ-ωρος (ἰ) | Ἐπιρρ. ὁ κρατῶν, ὁ
 ἐξουσιαστὴς τῆς τριοῖνης, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

τριοισαχός-ον (ἰ) | μτγν. κ. μ.σν. ὁ κρατῶν
 καὶ κρατῶν καὶ χειριζόμενος τὴν τριοῖναν : Πράκλ.
 Κρατ. ἐν ΑΒ 1424, Ἐρμεί. Ἀλ. Φαίδρ. 135.

τριοισφῶρος-ον μ.σν. κ. νεώτ. ὁ φέρων τρι-
 οῖναν, ὁ ὀψιλομένης διὰ τριοῖνης : Πλαν. μτγρ.
 Ὀδιδ. Μεταμορφ. 8, 595, 11, 202' 2) νεώτ. ζῶολ. τὸ
 ἀρα. ὡς οὐσ. γένος πλατελιμίνων σκυλλίων.

τριοισφῶρ δὲ διασεῖω πλῆτων διὰ τῆς τριοῖνης, κ.
 γεν. κινῶ, διακινῶ, διασεῖω : Εὐρ. Βάκχ. 348 θάκουσ
 .. μοχλοῖται τριοῖνα' 2) φρ. τρ- τῆν γῆν δι-
 κέλλα σκάπτω, σκολίζω τὴν γῆν διὰ τῆς δικέλλης :
 Ἀριστφ. Εἰρ. 570 τριοῖναν τῇ δικέλλῃ διὰ χρο-
 νὸ τῆ γῆδιαν.

τριοινυδής-ους-ες λεξ. ἀντὶ τριοινυδῆς βλλ.
 Ἄν. Κρ. 2, 447.

τριοινυτήρ-ηρος (ἰ) | Ἡσ. ὁ σκαλιζων, ὁ σκά-
 πτων τὴν γῆν, ὁ γεωργός.

τριοικαβαρχος (ἰ) | Ἐπιρρ. ὁ ἀρχηγὸς τριοικῶ-
 δος, τριοικῶνα ἀνδρῶν, ἀρχὴ τις παρ' Ἀκραίας
 τῆς Σικελίας.

τριοικαθεκίτης (ἰ) | ἄλλ. ἀριθμ. αὐθ. τρία καὶ δέκα.
 τριοικαθεκίτης (ἰ), θηλ. -κέτης -ιδος ὁ ἔχων
 ἡλικίαν δέκα τριῶν ἐτῶν, δεκατριετής : Πλάτ. Νόμ.
 833D ταῖς δὲ τριοικαθεκίτησι [κόρασι].

τρία καὶ δύο ἴδη, κεκραμένον : Ἀριστφ. Ἰνν. 1187
 Σχόλ. τρία καὶ δύο, τρία μέρη ὄδατος ἐπιδειχ-
 μένον, οἶνου δὲ δύο' ἀρίστη δὲ κράσις οἶνου δύο
 μέρη καὶ ὄδατος τρία'. Ἡσ. ἐπὶ κράσειος πά-
 του' δύο δὲ ἦσαν κράσεις' τρεῖς μὲν ὄδατος
 πρὸς ἑνα καὶ πέντε ὄδατος πρὸς δύο».

τριοικανθιδός (ἰ) | νεώτ. ζῶολ. γένος τελεοστῶν
 τριακανθιδῶν ἰχθύων τῶν θαλασσοῶν.

τριοικᾶς-αδρος (ἰ) | κ. μ.σν. κ. νεώτ., ἐκ. κ. Ἰων. τρι-
 πηκᾶς αὐτορ. ἀντὶ τοῦ ἀρχ. τριοικᾶτος, ὁ ἀρι-
 θμὸς τριακόντα : Αἰσχ. Πέρσ. 339, Λουκ. Φιλόπ. 12 μὴ
 τινε τριακόντων φῆς τὴν Πυθαγόρου ἢ τὴν ὀδο-
 ἄδα καὶ τριοικᾶδος, Πρόδρ. Ροδ. 254' 2) ἢ τρι-
 ακοστή ἡμέρα ἐκάστον μηνός, ἄ. ἐνια καὶ τέτα.
 Ἡσιόδ. Ἐργ. 766 τριοικᾶδα μηνός, Διον. Α. 1, 124, Ἐ-
 πιρρ. ἢ ἐν Ἀθήναις, αἱ τριοικᾶδες ἦσαν ἀφιερ-
 ωμέναι εἰς τὴν μνήμην τῶν τεκνῶν, ὡς τὰ παρὰ
 Ῥωμαίους πονεμῆσαιε καθ' ἃς προσεφερόντο θη-
 οσια τῇ Ἐκάτη· Ἀρποκρ. τοῖς τριοικᾶτοῦ κῶσιν ἡ-
 γετα ἢ τριοικᾶτὴ ἡμέρα διὰ θανάτου καὶ ἐλέγε-
 το τριοικᾶς, Πολυμ. 1, 66' Ἀθῆν. 7, 325A, Ἐπιρρ. ἢ
 τῶν τριοικᾶδων καθιέρωσις' || ἡ τρίτη κυρία
 ἐκκλησία : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχιλ. 3) ἢ τῶν περιέχων
 τριοκόντα ἡμέρας : Λουκ. Πένθ. 16 πᾶσιν τριοικᾶ-
 δας καὶ ὀλυμπίαδας ἀναπλήσας, αὐτ. Ρητ. Διδ. 9

4) ἐν Ἀθήναις, ἕκαστον τῶν τριάκοντα γενῶν ἐκάστης φυλῆς Πολυδ.Β.ΙΙΙ : Ἐπιγρ., κατανείμαι αὐτὸν εἰς τριάκοντα ἢν ἐν αὐτοῖς βούλληται ἢ ἐν Σπάρτῃ, τὸ δέκατον ἢ τριακόντα εἰς ὁδὸς βλ.λ., ἀποτελούμενον ἐκ δέκα ἢ τριάκοντα οἰκογενειῶν : Ἡρ.1,65 ἐνωριστίας καὶ τριηκάδας, Ἐπιγρ.

τριακάσιοι (οἱ) Ἐπιγρ. Τεγέας ἀπὶ τριάκοντα.
τριακατήριχος (οἱ) ὁ ἀρχηγὸς τῶν τριακοντῶν βλ.λ.2) : Ἐπιγρ.

τριακάτιοι (οἱ) ὄρωρ. τ. τοῦ τριακόσιοι βλ.λ. : Ἐπιγρ. 2) οἱ εἰς μίαν τριάκοντα βλ.λ.3) ἀνάκοντες ἐφηβοί : Ἡσ. τριάκατιοί· οἱ ἐφηβοὶ καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν : Ἐπιγρ., Εὐστ. Ἰλ.727,18.

τριάκις ἐπιγρ. τρίς, τρεῖς φορές : Ἡσ. τριάκις ἀπὶ τοῦ τρίς, Λάκωνες : Ἀριστφ.ἀπ.607, Θεόγνωστ.Καν.160,5.

τριάκονθήμερος-ον ὁ ἔχων τριάκοντα ἡμέρας, κόμβους : Ξεν.Κυν.2,5.

τριακονθήμερος-ον κ. νεώτ., ἰων. τριηκονθήμερος, ὄρωρ. τριακονθήμερος, ὁ ἔχων διάρκειον τριάκοντα ἡμερῶν : Ἡρ.24, Πολυδ.β.5,28,1 ἀνοχάς . . πεποιθήμενος τριακονθήμερος, Διόδ.Σ.1,50, Πλούτ.Πεκ.29, Πολυδ.1,59 : ἢ τὸ αὐτὸ τριακονθήμερον ὡς οὐσα χρονικὸν διάστημα τριάκοντα ἡμερῶν, Ἀθῆν.2,45Α θέροις γὰρ ὄρωρ καὶ τριακονθήμερον προσεδράκοντες, Πολυδ.2,10,12.

τριάκοντα (οἱ, αἱ, τὰ) ἀπλ. κ. μον. κ. νεώτ., ὄρωρ. τριάντα, ἰων. τρήκοντα, θπάρχει δρωῶν γενικ. τρηκόντων (Ἡσίοδ.Ἐργ.694, Κολλ.ἀπ.67), κ. δοτ. τρηκόντασι (Φιλῶδ.ΑΠΙΙ,41), ἀριθμ. ἀπλόθ. ὁ ἐκ τριῶν δεκάδων ἀποτελούμενος ἀριθμὸς, παριστάμενος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ γραφῇ διὰ τοῦ Α', ἐν δὲ τῇ ρωμαϊκῇ διὰ τοῦ XXX : Ἰλ.Β.516 τοῖς δὲ τρήκοντα . . νέες ἐπιτόχωντο, Ἡσίοδ.Ἐργ.694, Ἡρ.1,32 μῆνες . . τρήκοντα, αὐτ.130 ἔτα . . τρήκοντα, Ἀριστφ.Λχ.858 τριάκονθ' ἡμέρας, αὐτ.Ἐκκλ.808, Πλάτ.Μέν.91(1), Φιλῶδ.ΑΠΙΙ, 41,1 ἐπὶ τρηκόντεσιον ἐπέτρινον λυκάδωντας, αὐτ.14,3,9, ΚΔ Μοτθ.26,15 οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῶν τριάκοντα ἀργύρια, αὐτ.Λοικ.3,23 ἢ ὁ Ἰησούς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, Τέτ.Τ.Πρὸ Ὀμ.56,76, Ἀκούλου.Μεγ.Πέμπτης Ἀντίφωνον 3' : 2) μτ. τοῦ ἀριθμ. οἱ τριάκοντα ἐν Σπάρτῃ τριάκοντα Σπαρτιάται πολιταὶ διωρισμένοι παρά τοῖς βασιλεῦσιν ὡς σύμβουλοι καὶ συμμάχικοι αὐτῶν : Ξεν.Ἀγρ.1,7 Ἀγροίσιλας ὑπέστη, ἐάν δώσιν αὐτῷ τριάκοντα μὲν Σπαρτιάτων, αὐτ.Ἐλλ.3,4,2 : ἢ ἐν Ἀθήναις, οἱ τριάκοντα οἱ μετὰ τὴν δλώων τῆς πόλεως καὶ τὴν καταστρεφῆν τῶν τεχνῶν (404 π.Χ.) κατὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐγκατασταθέντες ἐν αὐτοῖς τριάκοντα ἀγριτες, ἐπονομασθέντες βροδύτερον τῶρωνοι ἐνεκα τῆς ἀμύλης δικησέως αὐτῶν : Πλάτ.Ἀπολ..2C, Ξεν.Ἐλλ.2,3,2, αὐτ.18 Κριτίας καὶ οἱ ἄλλοι τριάκοντα, αὐτ.50 : ἢ περὶ πλῆθ. ὄνομ., κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τῶρωνων, τῶν ἐπὶ τὴν αὐτοκρατορίων τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους Βολερριανοῦ καὶ Γαλλίωνου (253-268 μ.Χ.) κλεισθὶ ἐνέθα ἀνηπουτοκρατήσαν ἐν τοῖς διαφ. ἐπισχρίαις τῆς αὐτοκρατορίας : ἢ κ. ἐπὶ ἄλλων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις : Πολυδ.β.100 τοὶ δὲ τεσσαράκοντα πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, οἱ περιηθέντες κατὰ δήμερος τὸ μέχρι δραμῶν δέκα ἐδικάζον, τὸ δὲ ὄρωρ ταῦτα διαίτητοῖς παρεδίδοσαν, Ἡσ. ἐτριάκοντα οὗτοι ἑπετρονοοῦντο δικασταὶ Ἀθήναις, οἵτινες ἐξήμιον τοὺς μὴ παραγενομένους τῶν πολιτῶν εἰς ἐκκλήσιαν, Φώτ. τριάκοντα : πρώτοι μὲν οἱ κατὰ πόλιν δικασταί, δευτέροι οἱ κατὰ δῆμον τριάκοντα, τῆς ἐκκλήσεως ἐπιμελούμενοι μετὰ τῶν ληϊσάρχων : 3) νεώτ. μτ. τοῦ αὐτ. ἀριθμ. ὡς οὐσα ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα καὶ ἡ συμβολικὴ παράστασις αὐτοῦ : τῷ 30 μετὰ Χριστῶν (κατὰ τὸ

τριακοντὸν ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ), - μόλις ἔκλεισε τὰ τριάκοντα [τὸ τριακοντὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ] ἢ πάν ὄτι, τὸ φέρει τὸν ἀριθμὸν τριάκοντα ὡς διακριτικὸν : τὸ 30 τραπεζί, **τριακονταγράμματος-ον** μτγν. ὁ ἐκ τριάκοντα γραμμάτων ἀποτελούμενος, συγκεκλιμένος : Ἐπιφάν.1,240D τριακονταγράμματος ὄνομα.

τριακοντάδραχος-ον-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄξιν τριάκοντα δραχμῶν : Πολυδ.4,165 τριακοντάδραχοι πυροί ἰδ.γρ. ἀπὶ τριακοντάδραχοι.

τριακονταεναεκασιπλην-ονος μτγν. τριάκοντα ἐνέθα φορές πολλοπλησίας ἡ μείζων ἄλλου πινός : Ὀλυμπ.Μετ.1,139 (ἐκδ. Ἰδελ.).

τριακονταετηρικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τριακονταετηρίδα : Εὐσ.Βί.Κωνστ.1,1,497,14.

τριακονταετηρίς-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., χρονικὴ περίοδος τριάκοντα ἐτῶν, τριακονταετία : Σχόλ. Ἰλ.Α.250 δύο τριακονταετηρίδες παρεληλύθεισαν : 2) τριακονταετηρίς (ἐορτή) ἐορτὴ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριακονταετίας ἀπὸ ἀξιολογῶν πινός γεγονόσας ἡ ἐργου, ἡ ἀνά πᾶν τριακοντὸν ἔτος ἀγομένη ἐορτή : Ἐπιγρ., Δίων Κ.62,26.

τριακονταέτηρος-ον μον. ὁ τριακονταετής βλ.λ. : Εὐδοκ.η. Βανδίν.βιβλ.Μεδ.1,236,179.

τριακονταέτης-ου-ες κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. -έτις -ιδος, ἰων. τρηκ- ὁ ἔχων διάρκειαν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ διαρκῶν τριάκοντα ἔτη : Ἡρ.7,149 σπονδῆς γενεσίδου τριακονταετίδος, Ξεν.Ἐλλ.2,3,9, Πλούτ.Νομ.10 ὠρίσθη δὲ ταῖς ἱεραῖς παρθέναις, ἀνεκτα τριακονταετί : 2) ὁ ἔχων, ὁ ἀγῶν ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ τριαντήρης : Πλάτ.Νομ.94Β.

τριακονταέτης-ου-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν τριάκοντα ἐτῶν, ὁ διαρκῶν τριάκοντα ἔτη : Ξεν.Ἐλλ.5,22 σπονδαί . . τριακονταετίς, Διόδ.Σ.2,55 τῆς γενεαῖς ἀριθμουμένης τριακονταετούδος, - ὁ τριακονταετής πόλεμος : 2) νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ ἀγῶν ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, τριακοντούτης.

τριακονταετία (ἡ) μτγν, μον. κ. νεώτ., χρονικὴ περίοδος τριάκοντα ἐτῶν : Δίων.Ἄλ.Ρωμ.2,67, Σχόλ. Ἰλ.Α.249, Λέων Δ.319,9 (ἐκδ. Βοσπ.), - ἐδιδάξαν ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν.

τριακονταετίας-ιδος (ἡ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ τριακονταέτης βλ.λ.1) : Ξεν.Ἐλλ.2,3,9.

τριακοντάζυγος-ον μτγν. ὁ ἔχων τριάκοντα ζυγά βλ.λ.4) : Θεόκρ.13,74 τριακοντάζυγον Ἀργυῖ ἰδ.γρ. τριακοντόζυγον).

τριακοντάκις ἐπιγρ. μτγν. κ. νεώτ., τριάκοντα φορές : Πλούτ.Κοριόλ.25 ἐν . . τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, Ὀρωρ.Ἰερογλ.9 (ἐκδ. Leem.).

τριακοντάκλινος-ον μτγν. ὁ ἔχων τριάκοντα κλίνας : Πλούτ. Ἡ8,679Β κατασκευάζοντες οἴκους τριακοντάκλινας καὶ μείζους, Ἀθῆν.12,541C.

τριακοντάκωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων τριάκοντα κώπας, τριάκοντα κωπιᾶ : Πολυδ.β.22,26,13 μηδὲ τριακοντάκωπον ἐχέτω θλαυόμενον.

τριακονθήμερος-ον Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ τριακονθήμερος βλ.λ.

τριακονθήμερος-ον κ. μον. ὁ τριάκοντα μηνῶν, ὁ ἔχων ἡμίμιαν τριάκοντα μηνῶν : Ἀριστ.Ζ1 5,14,16 τριακονθήμερος ὄνος, αὐτ.6,22 τριακονθήμερος ἴππος, Γεωλ.15,2,23 τ-βοῦς.

τριακονταματάς-α-ον μτγν. ὁ ἔχων βάρους ἡ ὄξιν τριάκοντα μῶν : Φιλ.Μηχ.Βελον.51C, Πολυδ.9,41,8 τριακονταματαῖς ἐξέβαλλον λίθους.

τριακοντάμετρον (τὸ) μτγν. τὸ τριακοντὸν μέρος : Πρόκλ.Τετροδ.6,1,13,45 ἰηθ.γρ. ἀπὶ τριακοντάμετρον).

τριακοντάπεδος-ον ὁ ἔχων πλάτος τριάκοντα ποδῶν : Ἐπιγρ. τριακοντάπεδος ὄδος.

τριακοντάπενντάπηχός-κος-υ μον. ὁ ἔχων μήκος τριάκοντα πέντε πήχων : Τέτ.Τ.Χιλ.3,903.

τριάκοντάπηχης-ος-υ μτγν. ὁ ἔχων μήκος τριάκοντα πήχων· Καλλιξ.π. Ἀθῆν.5,203P πηδάλια γ' ἔχε τέτταρα τριακοντάπηχ, Διόδ.Σ 3,36 ἰδ. γρ. ἀντὶ τριάκοντα πηχῶν!

τριάκονταπλάσιος-ια-ιον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τριακοντάκις πολλαπλάσιος ἢ μείζων ἄλλου τινός, ὁ τριάκοντα φορές μεγαλύτερος ἢ περισσότερος ἄλλου· Ἀρχμ.Ψωμῆ.80,514, αὐτ.9,514.

τριάκονταπλάσιον-ονος-αν μτγν. ὁ τριακονταπλάσιος βλ.λ.· Ἀρχμ.Ψωμῆ.270, αὐτ.519.

τριάκονταπλοῦς-ός-η-ών νεώτ. ὁ ἐκ τριάκοντα μερῶν συγκείμενος, ἀποτελούμενος· || ὁ τριακονταπλάσιος βλ.λ.

τριάκονταπλοῦς-οδος ἰδ.ἠ μτγν. ὁ ἔχων μήκος, ὄψος ἢ βῆθος τριάκοντα ποδῶν· Διον. Ἀλ.Ρομ.9,68.

τριάκοντάριθμος-ον μον. ὁ τριάκοντα τὸν ἀριθμὸν, τὴν ποσότητα· Στουδ.Θεόδ.382A.

τριάκονταρχία ἰή) ἢ ἀρχή, ἡ κυριαρχία τῶν τριακοντα τυρῶνων ἐν Ἀθῆναις· Ξεν.Ἑλλ.δ,3,8.

τριάκοντάς-άδος ἰή) μτγν. ὁ ἀριθμὸς τριάκοντα· Εἰρην.Ἀν.92,96.

τριάκοντασημοσ-ον μτγν. κ. μον. εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἐκ τριάκοντα χρονικῶν σημείων, βραχειῶν συλλαβῶν ἀποτελούμενος· Σχόλ.Ἰφαιστ.76,6, Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.Παρις.1,95,22· 2) γλῶσσα. ἐσθῆς διὰ τριάκοντα σημείων κοσμητικῶν ἢ διακριτικῶν κοσμουμένη.

τριάκονταστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μήκος τριάκοντα σταδίων· Στράβ.17,124.

τριάκοντάσχοιχος-ον μτγν. ὁ ἔχων μήκος τριάκοντα σχοίνων βλ.λ., σταδίων· || ἰδ. τὸ θηλ. ὡς γοπώνιμος, τόπος παρὰ τὸν Νεῖλον, τὸ βορειότερον μέρος τῆς Αἰθιοπίας· Πτολ.Γεωγρ.19,9.

τριάκοντατρεῖς-τριά ἰοι, αι) μτγν., μον. κ. νεώτ. τριάκοντα καὶ τρεῖς 133· Κίριλλ.Βλ.Εὐθὺμ.12A τὸ τῶν τριακοντατριῶν μοναστηρίων.

τριάκονταφυλλοκόκκινος-ον μον. ὁ ἔχων τὸ κόκκινον χρώμα τῶν τριακονταφύλλου, ὁ ροδόχρομος· Νικ.Χων.Χρον.357,Β ἰεκδ.Βοσπ.1.

τριάκοντάφυλλον ἰτὸ) μον. τὸ ρόδιον, τὸ τριαντάφυλλο· Μοσχόπ.Σχεδ.199 ἰρόδιον, τὸ κοινῶς τριακοντάφυλλον· Τζέτζ.Χιλ.3,218 τοῦ δυσσομάς γέμοντας, τοῦ τριακονταφύλλου.

τριάκοντάχουος-ον ὁ ἀποφέρων, ἀποδίδων τριακονταπλοῦν καρπὸν, ὁ παράγων τριακονταπλάσιος· Θεόφρ.Φι8,28 ἀγαθὸν δὲ διαπεφρόντως εἶναι τὴν χώραν, ὥστε τριακοντάχουος ποιεῖν, Στράβ.7,4,6 ἢ γε ἄλλη πεδία καὶ εὐγεῖας ἐστί. . τριακοντάχουον ἀποδιδούσα.

τριάκοντάχρονος-ον μον. ὁ τριάκοντα χρόνων, ὁ τριακοντάσημος βλ.λ.· Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,31,1 τὸ „ τριακοντάχρονον περίοδοσ καλεῖται.

τριάκοντάτης-ουος-ες ἄ. τριακονταετής βλ.λ.· Ἀριστ.Ζ1 δ,32, αὐτ.9.

τριάκοντάρης-ουος-ες μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων τριάκοντα σειρὰς κωπῶν· τὸ θηλ. ὡς οὐα. κ. τριακοντάρας, πολεμικὸν πλοῖον ἐλαιούμενον ἀπὸ τριάκοντα κωπῶν, ἀπὸ δεκαπέντε κατὰ πλευρᾶν· Καλλιξ.ἄ.π. Ἀθῆν.5,203D τὰ γυνὸν μέγιστα τῶν πλοίων ἦν παρ' αὐτῶν, τριακοντάρης δύο.

τριάκοντόζυγος-ον ἄ.γρ. ἀντὶ τριακοντάζυγος βλ.λ. π. Θεόκρ.13,74.

τριάκοντόπους-ποδος ἰδ.ἠ μτγν. ἀντὶ τριακοντάπους βλ.λ.· Αἰλ.π.Σουῖδ. ἐν λ. μετέωρον.

τριάκοντόρυγιος-ον ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος τριάκοντα ὀργυίων· Ξεν.Κυν.2,6.

τριάκοντορῆς ἰή) κ. νεώτ. ἰων. τριάκοντορῆς ἄ. τριακοντάρης βλ.λ.· Ἡρ.4,148 τρισὶ τριακοντορῆται. . ἔπλωσε, αὐτ.7,97, αὐτ.8,21, Θουκ.4,9 ταῦτα ἐκ τῆς λαστρικῆς. . τριακοντόρου καὶ κέλπτος ἔλαδον, Ξεν.Ἀν.5,116, Δημ.669 πρὸς δὲ Κότυν πλεον ἦχετ' ἔχων τὰς ὑμέτερας τριακοντορῆς.

τριάκοντούτης-ουος-ες κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. -ούτης -ἰδος, ὁ ἔχων διόρυκτον τριάκοντα ἐτών, ὁ διαρκίαν τριάκοντα ἔτη, ὁ τριακονταετής· Ἀριστ. Ἰππ.1388 εἰδεῖν τὰς τριακοντούτιδας σπονδῶδες παραδῶ σοι, αὐτ. Ἀχ.194, αὐτ.252, Θουκ.1,23, αὐτ.1,87. 2) κ. νεώτ. τριακοντούτης ἰδ., θηλ. -ούτης-ἰδος, ὡς οὐα. ὁ ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτών, ὁ τριακονταετής, ὁ τριαντάρας· Πλάτ.Νόμ.670A τοῦς ἄδη τριακοντούτας, αὐτ.Πολ.539A, Ἰσοί.57,36, Δίων Κ 52,20.

τριάκοντούτης-ἰδος ἰή) θηλ. τοῦ τριακοντούτης. **τριάκοντάνυμος**-ον μτγν. ὁ ἔχων τριάκοντα ὀνόματα· Εἰρην.ἄ.π.96, Ἐπιφάν.1,249B.

τριάκοντάρυγος-ον ὁ τριάκοντα ὀργυίων ἔχων μήκος· Ξεν.Κυν.2,5 τὰ δὲ δίκτυα δεκάρυγα, εικοσάρυγα, τριακοντάρυγα.

τριάκονταεξήκοντα μον. τριακόσιοι ἐξήκοντα 1360· Τζέτζ.κλ.9,571.

τριάκοντα-α-α κ. μον. κ. νεώτ., δημ. τριακό(σ)ι(ο)-ος(-οί)α, ἰων. τριπκ-, δωρ. τριακάτιοι (Ἐπιπρ.) ἀριθμ. ἀπόλυτον, οἱ τρεῖς ἑκατόν, τρεῖς ἑκατοντάδες 1300· Ἰλ.Α 697 ἐκ δ' ὁ γέρον ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶμα μέγ' οἶων εἴλετο, κρινάμενος τριπκῆσ' ἠδὲ νομίας, Ἡοϊδ.Θ 715 οἱ ῥα τριπκῆσας πέτρας σπιθάρων χειρῶν πέμπον, Ἡοῖ.3, 202 τὰς ἐξήκοντα τε καὶ τριπκῆσας, αὐτ.3,47, Ἀριστ.Ἀχ.545, αὐτ. Ὀρν.607, Κδ Μάρκ.14,5 τὸ μέρος πραθῆσαι. . τριακόσιον ἠνευρίων, αὐτ. Ἰω.12,5· || ἐν τῶ ἐν. μτ. οὐα. θεηλωτικῶν πληθους· Ξεν.Κπ.4,6,2 Ἰππον ἔχω διαχίλιαν τριακόσιαν ἰδ.γρ. ἀντὶ εἰς χίλιασιν· 2) τὸ ἀρα. μτ. τοῦ ἄβρουου, αἱ τριακόσιοι, οἱ πλοῖασιτάτοι τῶν συμμοριῶν βλ.λ. ἐν Ἀθῆναις, οἱ τρεῖς δημόσιον τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν ΑΒ 306,22 «τριακόσιοι τίνες εἰσίν; οἱ πλοῖασι καὶ πρὸς τὰς λειτουργίας ἐπιτήθειος»· Δημ.26 ῥήτωρ ἡγεμῶν καὶ στρατηγῶν. . καὶ αἱ βοσπομένη τριακόσιοι, αὐτ.285· || δικαστικὸν τὶ συνέδριον ἐν Μεγάρους· Δημ.435 οὐ Πέριλλος ἐκρίνητ' ἐναγῶς ἐν Μεγάρους ἐν τοῖς τριακόσιοις, οἱ πρὸς Φίλιππον ἀρίστη· || ὄμ. οἱ τριακόσιοι 300 ἐκκαταὶ ἄνδρες παρ' ἠλικίαις· Ξεν.Ἑλλ.7,4,13, αὐτ.16, αὐτ.31 ἀνοθυκῶσιων ἄλλοι τε τῶν ἠλικίων καὶ αὐτὸς ὁ τῶν τριακοσίων ἄρχων ὄμ. κ. ἐν Σπάρτῃ· Πλούτ.Λικ.25 οὐκ ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσῆσας ἀπῆε μόλα φαίδροσ· || ὄμ. κ. νεώτ. οἱ τριακόσιοι οἱ μετὰ τοῦ Λεωνίδα πεσόντες ἐν Θερμοπύλαις Σπαρτιάται τῷ 480 π.Χ.· Ἡρ.7,224 τὰ πλοῖασιτα, ἐπιθυμῶν. . ἀπάντων τῶν τριακοσίων, Πλούτ.Ἠ8.191F· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τριακόσι(α) μτ. τοῦ ἄβρουου ὡς οὐα. ἐν. ἀριθμῶν, ὁ ἀριθμὸς 300 καὶ ἡ συμβολικὴ αὐτοῦ ποσότησ· τὸ 300 εἶναι τριπλάσιον τοῦ 100· || ὄμ. τὸ ἐτος 300· τὸ τριακόσια μ.Χ.

τριάκονταμέθιμος-ον μτγν. ὁ ἔχων περιουσίαν ἀποφέρουσαν ἐτήσιον εἰσόδημα τριακοσίων μεθρίων βλ.λ.1, ἐπὶ τῶν Ἰππέων· Συνέκ.146B.

τριακοσιολάσιος-ον νεώτ. ὁ τριακοσίας φορές μεγαλύτερος ἢ περισσότερος.

τριακοσιόστος-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ἀριθμ. τακτ. ὁ κατὰ σειράν, τᾶξιν ἢ θέσιν μετὰ διακόσια ἐνενηκοντα ἐνέα ἀνορθῆ αὐτῶ ἐρχόμενος, ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρᾷ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριακόσιου· Κλημ. Ἀλ.Στρώμ.782· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. τριακοσιόστος (ἐνν. μέρος) ὡς οὐα. τὸ ἐν ἐκ τῶν τριακοσίων ἰσων μερῶν, εἰς ἃ διερρέθη ἡ ἀκεραία μονὰς 1/300).

τριακοσιόσταχος-ουος-ουον μτγν. ὁ φέρων, ἀποδίδων τριακοσιολάσιον καρπὸν· Στράβ.16,114 ἢ δὲ χώρα φέρει κριθᾶς μὲν ὄσας ἄλλη [καὶ γὰρ τριακοσιόσταχον ἄγουσιν] ἰδ.γρ. -ιόχου.

τριακοστατός-α-ον ὁ κατὰ τὴν τριακοντήν ἡμέραν γινόμενος ἢ γενόμενος· Ἰππ.Προγν.42 Στράβ

17,3,20 εκ ταύτης τής πόλεως τριακοστατος πεζή περιώδευσε τήν ούρην" 2) ο έχων ηλικίαν τριάντων ήμερών: Φύλορχ.36 ή τοβ' [νδσθ] γυνή παιδίον αὐτῆς τριακοσταν παρακατέθετο.

τριακοστήριον (τρί), Ιων. τρικ- τὸ τριακοστὸν πράγματις τιος: Ήπν.259,44, Πάππ. ἐν Wallis Opp.Mathem.3,570C τῷ τῷ τεταρτημῳριῳ τριακοστημορίῳ.

τριακοστόθυος-ον μτγ. ὁ τριακοστός δευτέρος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,8.

τριακοστόπνευτος-ον Ἐπιγρ. κ. μιν. ὁ τριακοστός πνεύματος: Ἐπιγρ., Τζέτζ.Χιλ.13,287.

τριακοστός-ή-όν κ. νεώτ., Ιων. τρικ- ἄριθμ. τακτ. ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρᾷ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τριάντα: Πινδ.Ο,8,66 νίκαν τριακοσταν ἔλων, Ἡρ.4,44 τρικαστῶ μνηί ἀπικνέοντα, οὐτ.5,89, Ήπν.Ἀφορ.1250, Ξεν.ΚΠ.5,3,6 ἤκατε εἰς τριακοστήν ἡμέραν, αὐτ.8,4,27, Χαρίτ. 5,3 τριακοτῆ ὅσπερον ἡμέρα ἀκροῦσσαι τῆς δικῆς - τριακοτῆ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων του" 2) τὸ θηλ. τριακοτῆ ὡς οὐσ. δοσμός, τέλος ἐνὸς τριακοστοῦ: Δημ.467 ἐκείνος πρόττειται τοὺς παρ' αὐτοῦ σίτον ἐξάγοντας τριακοστήν" πρὸλ. δεκάτῃ" 3) νεώτ., τὸ οὐδ. τριακοστὸν ὡς ὀσθ. ἕκαστον τῶν τριάντα ἰσων μερῶν εἰς ἃ διηρέθῃ ἡ ἀκεραία μονάς (1/30).

τριακοστοτάτατος-η-ον μιν. ὁ τριακοστός τέτατος: Πασχ.Χρον.393,16.

τριακοστότριον (τρί) μτγ. ἕκαστον ἐκ τῶν τριάντα τριῶν ἰσων μερῶν εἰς ἃ διηρέθῃ ἡ ἀκεραία μονάς: Ἡρων Γεωμ.83,2-3.

τριακοτῆ-ηρος (τρί) ὁ νικητῆς: Αἰσχ. Ἀγ.17 ὄς δ' ἔπειτ' ἔφω, τριακτῆρος σχεταί τυχῶν ἰσθλ. κληκτῶν· ἄ μεταφορῶς τῶν ἐν τοῖς πεντάθλοῖς ἀποτιροχόντων ἐπὶ ἑλλήδ. [νίκησι]" πρὸλ. τριάτῳ.

τριακτός-ή-όν μτγ. ὁ νικητῆς, ὁ ἄττημένος: Ξενόκ.Βεσφ.5,3.

τριάξ (τρί) μτγ. ἀντὶ τριακόσιοι Βασ. ἐν Ἄν. Βασσα.33,447,1 ἐσπανάμοι γάρ τὸ τριακός δις μόνον, δις τριάντα καὶ μίαν πρὸς τοῖς δεκάσι.

τριάδρια (ή) νεώτ. ἀρχὴ ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν ἀνδρῶν, συναρχία τριῶν ἀνδρῶν, ἐξουσία τριῶν συναρχόντων, ἴδ. ἐν Ρώμῃ" || συνεκδ. οἱ ἀποτελοῦντες τὴν τριάδριαν τρεῖς ἀνδρες" 2) εἰδ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ἡ περιπτώσις καθ' ἣν τὸ ἄρον ὄργανον φέρει τρεῖς στήμονας.

τριάδρικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τριάδριαν, ὁ τῆς τριάδριος (βλ.1): Ἰω.Αυδ.Ρωμ.1,50,88 τὸ τριάδρικόν σύστημα.

τριάνα Ἐπιγρ. κ. δημ. ἀντὶ τριάντα.

τριάναγλια (ή) δημ. εἶδος χαρτοπαγίου, καθ' ὃ κερδίσι ὁ λαμβάνων παγινωχτορα, ὡν οἱ ὀριβοὶ ἀβραχίζόμενοι διδουσι τὸν ἀριθμὸν 31.

τριάναρής (τρί) δημ., τὸ θηλ. τριάναρῶς, ὁ ἔχων ἡλικίαν τριάντα ἐτῶν, ὁ τριακοτούτης.

τριάναρι (τρί) δημ. ποσὸν συγκείμενον ἐκ τριάκοντα ὀμοίων πραγμάτων.

τριάναρια (ή) δημ. ἐν συνεκφ. μτ. τῆς ἄντων. καμιά, τριάκοντα ὡς ἔγγραστα.

τριάναφωλλένιος-ια-ιο δημ. ὁ ἐκ τριανταφώλων ἀποτελούμενος" 2) ὁ ὄμοιος κατὰ τὸ χρώμα καὶ τὴν ἀνθρώπινη πρὸς τριαντάφυλλον, ὁ ροδόχρους: Γρυν.Στ.Τερρ.58,2 τριανταφωλλένια σύννεφα, - τριανταφωλλένια μάγουλα.

τριάναφωλλιά (ή) μιν. κ. δημ. τὸ φυτὸν ροδὴ βλ. : Διγεν. Ἀκρ.1973 τριανταφωλλιά μου κόκκινη, βασιλικὸς με τ' ἀνθη, ΨΚωδ.215,7, Σολωμ.Ὀνειρ.6 ἐξεφύτρωνε ἄλλο ροδὸ | ἀπὸ τὴν τριανταφωλλιά, Βιζυνην.Ποιήμ.13,30.

τριάναφωλλόλαθο (τρί) δημ. τὸ ροδόλαιον.

τριάναφωλλοα (ν) (τρί) μιν. κ. δημ. τὸ ρόδον: Διγεν. Ἀκρ.2838 ρόδα, τριαντάφυλλα πολλά, κόκ-

κινα, μυρωδάτα, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.84,10 σὰ μῆλα σὰ τριαντάφυλλο, Σολωμ.Θάνατ'.Ὀρφ.3.

τριάναφωλλόδρομο (τρί) δημ. ἄ. ροδόσταμο.

τριάναφωλλόξυβο (τρί) δημ. ὄξος ἀρωματισμένον διὰ πετῶλων ρόδων, ἄ. ροδόξυβο.

τριάναφωλλός-ιά-ύ δημ. ὁ ροδόχρους.

τριάνωρ-ορος (ή) μτγ. ἡ τρεῖς ἀνδρας λαθοῦσα, ἡ τρεῖς ἀναπνευθεῖσα, ἐπὶ τῆς Ἑλένης: Λυκόφρ.881 ἰσθλ. ἐπολιανδροςος."

τριάξ (ή) Ἡσ. τριακός βλλ.

τριάξ -εως (ή) μτγ. ἡ τριάς βλλ.: Εὐστ.ἐν Μαζι Spicil.Rom.5,371.

τριάρα (ή) δημ. ποσὸν τριῶν μονάδων" || ἐπὶ στρατιῶν τριήμερος φυλάκιος" 2) ἴδ. κτ. πληθ. εἰς τὰ διὰ τῶν κώδων παίγνια, ἡ πλευρὰ ἐκατέρου κώδου ἢ φέρουσα τρία στίγματα.

τριάρι (τρί) δημ. ποσὸν συγκείμενον ἐκ τριῶν ὀμοίων πραγμάτων, τριάς" || εἰδ. ἄ. τρεῖς δραχμαί" 2) παγινωχάρτων φέρων τρεῖς τὸ γινώρισμα τῆς φύλης οὐτοῦ: τριάρι καρρῶ" || ἢ διὰ τριῶν σιγημάτων ἠριθμημένη ἔδρα τοῦ κώδου.

τριάριμος-ον μτγ. ὁ ἐκ τριῶν τὸν ἀριθμὸν ἀποτελοῦμενος: Ἐρμεί. Ἀλ.Φαίδρ.125.

τριάριστο (ή) (λατ.) μτγ. οἱ πρεσβυτάτοι των Ρωμαίων στρατιῶν οἱ κατέχοντες τὴν τρίτην θεσιν τῆς παρατάξεως: Πολιβ.ῶ.21,9 τοὺς μὲν πρεσβυτάτους καὶ τριάριστο προσαγορευμένους ἕξακοοσιον, αὐτ.23,16.

τριάριμος-ια-ον μιν. ἄ. τριάριμος βλλ. : Νικ.Χων.Χρον.111D ἐπειδὴ τρεῖς νεωρίσιοι ἐνώριμε τῆς πόλεως ναὺς τῶν τριαριμείων (sic).

τριάριμος-η-ο (ν) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἰσποφόρων, ὁ ἔχων τρία ἄρμενα, τριάριστος: Λουκ. Πλ.14 τριάριμος [πλοία], οὐτ.Ψευδολ.27 ναυτή τινὶ τῶν τριαριμείων ἀντυχότα, αὐτ.Λεξ.φ.15.

τριάρχια (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἀρχὴ ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν ἀνδρῶν, συναρχία τριῶν ἀνδρῶν, τριάρχια: Δίων Κ.41,36.

τριάρχος (τρί) μτγ. ὁ εἰς ἐκ τῆς τριάδριος: δθ. γεν ἑσπαρχος: Θεοφιλ. Ἐκκλ.1103C. 2) ὁ ἔχων τρεῖς κώδους: Ἐπιρῶν.2,195A τὸ κέρας τῆς ἐλάφου τριάρχον κατὰ τὰς τρεῖς ἀνακλίσεις.

τριάς-ἄδος (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ἀριθμητ. οὐσ. τῶν τρεῖς, ὄμοιον τριῶν μονάδων: Πλάτ.Φαίδ.104A οὕτω πως πέφυκε καὶ ἡ τριάς καὶ ἡ πεμπτάς, Θεοφρ.17,84 δοαίαι δὲ τριάδες περὶ τῆς σμῆ, τῆς τριάδος ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοφ." πρὸλ. Ἀριστλ. Οὐρ.1,1,2. 2) μτγ., μιν. κ. νεώτ. ἡ Ἁγία Τριάς, κ. δημ. -ἄδα ὁ Θεὸς ὑπὸ τῶν τρεῖς ὑποστάσεις αὐτοῦ, ὡς Πατῆρ, Υἱὸς καὶ ἄγιον Πνεῦμα, κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν: Θεοφιλ. Ἐκκλ.2,15, Κλήμ. Ἀλ.2,165,764D, Ὀριγ.1,49C, Γρη.Νύσσ.2,20, Γρη.Νοα.1,222C, Ἰω.Χρυσ.1,502D, Ἀκολοῦθ. Μεγ. Σαδδ. Ἐγκώμ.Στάσις 3 ὦ Τριάς Θεέ μου, Πατῆρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐπέσωρον τὸν κόσμον, Μηναι.3,3.

Ὀρθρ. τριάδα τὴν εσσητὴν ἡ τριάς τῶν Μαρτύρων ἐνώπιον πολλοῦ ὠρολόγησε δῆμον" 3) ἡ τριάς ἡ τρίτη ἡμέρα: Φιλ.1,13. 4) εἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ τριάς ἐπιδικῆ τὸ παλαιότατον καὶ συνθηθεὸν εἶδος τῆς κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερούς μετρικῆς συνθέσεως ποιημάτων, καθ' ὃ ἐν ἐκάστη μετρικῇ περικοπῇ τὸ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς ἄλλῃα ὄμοια ρυθμικῆς κατασκευῆς συστήματα ἀποτελοῦνται ἐκ τριῶν μερῶν, ἥτοι τῆς ἀστροφῆς, τῆς ἀντιστροφῆς καὶ τοῦ τρίτου μετρικοῦ τμήματος τῆς ἐπιπόδου: Ἡρακλειτ.123 γίνεται ὡσπερ τριάς ἐπιδικῆ οὕτω, καὶ τετράς καὶ πεντάς, Σχολ. Ἀριστλ. Ὀρν.1731.

τριάς-αντος (τρί) σικελ. νόμισμα ἰσων πρὸς τὸ τρίτον τῆς λίρας, ἥτοι πρὸς τέσσαρας οὐγκίους Ἀριστλ.ἄπ.467,Πολιδ.4,175. 2) τριάσιος πόρνη Ἡσ.κλαμβάνουσα τριάνα,δέσσι λεπτὰέικοσικαῖα."

τριάσιος διαπλάσιος (ή) νεώτ. γαωλ. ή άρχαιοτέρα των τριών διαπλάσεων, εις άς υποδιαιρείται το μεσοζωϊκόν άθροισμα στρωμάτων του τερεού φλοιού της γης. || τριάσιος περίοδος ή άρχαιότερα των τριών περιόδων εις άς διαίρεται ο μεσοζωϊκός ολιών της προτοριαίας της γης.
τριάσιος (ό) μον. άντί τριαγμός βλλ.: Σουιδ. εν λ. Όρφευς, Εύδοκ.318.

τριάσιω κ. τριάτω, λεξ. μέλλ. -άξω, δ. τ. του τριάτω βλλ.: Ζωναρ.1751, EM.

τριάστερος-ον νεώτ. ό έχων τρεις άστερος.
τριάστης (ό) μον. άντί τριακτήρ βλλ.: ό έν τρισίν άγώσι κήσας: Εύα. έν Άν.Κρ.Ραγίς 2,149,6

Λεωνίδας 'Ρόδιος τριαστής.

τριοστοικός-ή-όν νεώτ. επί χημικών στοιχείων, ό έχων άτομικότητα ή άσθενος χαρακτηριζόμενον ύπό του άριθμού τρία, ά. τριοθενής: τό άρκενικόν, τό άντιμόνιον, τό φωσφόρον, τό άργίλιον, ό σίδηρος κττ. είναι τριοστοικά στοιχεία.

τριοσγής-οός-ές μον. ό τριλομηής βλλ.: Κασάρι.3,14 φώς τριοσμηής, τριοσγής Ισολαμηής (έπί της Άγίας Τριάδος).

τριοσλαξ-άκος (ό,ή) γλωσσ. ό έχων τρεις αλληλακά και τρεις έξοχάς, ό τριοσλοιδής.

τριοσχηνη-ενος (ό,ή) μον. ό έχων τρεις αύχένας, ό τριοσχημος, επί της Έκάτης: Λυκόφρ.1186 τριοσχηνος μήνυμα δειμαίνων θεός Ιαχόλ. «της Έκάτης, ήν άνω τριοσφον έλεπε».

τριοσχημα (ή) δημ. άγροπικόν έργασίον προς άνατάραξιν των άλωνιζομένων σταχυών.

τριοσδικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τριδάδα βλλ.: τριοσδική άσέλγεια.

τριοσδιτροφός (ό) νεώτ. νουσρά διαστροφή του γενετισίου ένστικτού της γυναικός, καθ' ήν ή πάχαινα ενέκτητε την Ικανοποίησιν της άφοροσίου αυτής όρμης συχωρητικώμενη προς όμόφυλον αυτής διά των σχετικών μορίων ή διά του στόματος και της γλώσσης, ά. τριοσδιτροφός, τριοσδική άσέλγεια, λεοσδισμός, σαφισμός.

τριοσβαθος-ον μον. ό έχων τρεις βαθμούς, ό τριών βαθμών: ΚΠορφ. Έκθ.430Α μέχρι του τριοσβάθμου της βασιλικής εύχάσιας.

τριοσβατα (ή) λεξ. θυσία, Ιγδιον, γουδί: Σουιδ. έν λ. Ιγδι, Ζωναρ. ηρθλ. θυσείδιον.

τριοσβάκος-ή-όν (τρίω) μον. κ. μον. ό τριοβείς, ό τετριμμένος, ό πεσολοιωμένος, ό παλιός: Λοικ. Όνειρ.9 ώς μή κατασχύνομαι αυτόν σών τριοσβάκω τώ τριβώνι συμπαρομαρτών, Γαλ.6,226, Σχόλ. Άριστφ. Πλ.714 τριοσβάκον Ιμάτιον, ΑΠ.6,282 τριοσβάκην . . . χλαμύδα Ιδ.φρ. άντί τριοσβάκην Πάπ. σών οίς περιεβέβηλα Ιματίους τριοσβάκος δυσί' || κ. επί λείου, μαλακού και λεπτού Ιματίου, έν άντιθέσει προς τό βαρέα, πυκνά και τραχέα ένδύματα: Άρτεμιδ. Δαλδ.2,3 όδόνια τε και τριοσβάκα Ιμάτια άσκενι φορείν άγαθόν' 2) μτρ. επί προσ., ό τετριμμένος και ήσκημένος, ό έμπειρος, ό πεπεισμένος: Γαλ.8,155 τριοσβάκος γέρον, αὐτ.6,165 τριοσβάκος Ιατρός' || κ. έν κακή σμη. ό έπίτηκτος, ό πανούργος, ό δόλος: Εύστ.932,66 ός έστι έντηριθής περί πράγματα' έν άλλω φοσι και τριοσβάκον, αὐτ.1327' 3) ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν τριδάδα βλλ., ό της τριδάδος ά. τριοσβάδικός: Λοικ. Έρωτ.28 κοιμώσασσαν γυνή μετά γυναικός ώς άνήρ' τό δέ εις άκοήν σπανίως ήκον όνομα [ισχυρόμασι και λέγειν] της τριοσβάκης άσέλγεις άνέδην πομπυέτων.

τριοσβαλλικός-ή-όν ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους Τριοβαλλούς βλλ.1), ό των Τριοβαλλών: Ήρ.4,49 εσθάλλει ές πέδιλον τό Τριοβαλλόν.

τριοσβαλλοί (ο) κ. μον. (ούχ) Τριοβαλλοί κτ. Άρκάδ. 34), άρχαίος θρακικός λαός Κάτω Μοισίας κατοικών μεταξύ Αίμου και Δουναβέως προς δυσμάς

των Τηρρών, άπό των όποιων έχωρίζοντο διά του ποταμού Οίακου: Όουκ.2,96 'Ισσοκρ.8,50, Στραδ.7, 38, Διόδ. Σ 15,36, Τζέτ.Χιλ.11,935 2) 68. κ. ώς κιν. όνομα βορβορικών θεών: Άριστφ. Όρν.1529 όνομα δέ τούτοις τοίς θεοίς τοίς βορβορόσις τι έστιν; Ό,τι έστιν; Τριοβαλλοί, αὐτ.1533, αὐτ.1627, 'Αλεξ.έπ. Ύγν.2 οσδ' έν Τριοβαλλοίς ταύτ' έστιν όνομα, Άριστλ.Τοπ.211,6 και πού έν καλόν τόν πατέρα θύων, ολον έν Τριοβαλλοίς 3) ώς έπιθ. των έν τοίς κοηλείσις και τοίς λουτροίσις συνηθέτως νέων, κ. γεν. ό πασοδής, ό οσίδας: EM 765,55 «Τριοβαλλοί' οι έν τοίς βαλάνοις άναγώγως διασπιδόμενοι' οι δέ τοūs εικόσιως τοūs βλους κατασπιδόντας»: Δημ.1269 έταίρους είναι μενράς' όντας και Τριοβαλλούς έπινωμίαν έχων, Ίω.Λυδ.Ρωμ.1,47,82 τριωνας δέ τοūs ταπεινώς όποιους είναι σμυδαίνεις καθ' ήμάς τοūs λεγόμενους Τριοβάλλους [sic].

τριοσβαλλοσπανόδρεπτος-ον ό ώς τριοβαλλός βλλ.3) έν τοίς κοηλείσις τρεπόμενος: Εδδωλ. άπ. Όρβάν.1 τριοσβαλλοσπανόδρεπτα μερισκύλια [ιδιόρθ. άντί τριοσβαλλοσπανόδρεπτα' δ. διόρθ. τριοσβαλλοσπανόδρεπτα].

τριοσβαλο(ν) (τό) μον. γλωσσ. κ. δημ. 'Ηα. ετριοσβαλον' ληκυθόν: 2) άντί κοτύλη βλλ.3): Γαλ.13,983

ό έξοτος κοτύλας β', σ' και τριοσβα ή τριόβλια λέγονται 2) τριπτήριον, Ιγδιον, γουδί, Ευλόγιοδο.

τριοσβανώ-ώ μον. τριώβ, κατασπιδω, φθειρω, τό ποθ.: Σούμ.ΠΔ Ψολμ.6,8 έτριοσβανώθην.

τριοσβανός (ό,ή) άντί τριοβάκος: EM 765,48.

τριοσβάρβωρος-ον μον. κ. μον. ό τρίς, ό λιαν βάρβωρος, ό βορβορώτοτος: Πλούτ. Ηθ.14Β 'Ιλλυρις και τριοσβάρβωρος, Κ Μανασσ.Χρον.3539, αὐτ.3948, αὐτ.6679.

τριοσβάδος (ή) (τρίω) μον., μον. κ. νεώτ. γυνή Ικανοποισσα τό γενετισίου ένστικτον οίτηρχό διά τριοσβασμού βλλ., ή μεθ' όμοφύλου οίτηρχογγοισία, ή όμοφυλόφιλος γυνή ά. έταιρίστρια, διεταρίστρια, λεοσδία: Μάκ.4,358 λόρνας και τριοσβάδος, Πτολ.Τετραβ.3,171 προς της παρά φύσιν όμιλιας λάγων και βίφθόφθασις και αι κατώμεναι τριοσβάδες' διατιθέσις γάρ θηλείας άνδρών έργα έπιτελοσσαι, αὐτ.14,187, Τζέτ. 'Ησιδ.693.

τριοσβαστικός-ή-όν νεώτ. χημ. επί των όξέων, ό σχηματίζων τρεις σειράς δάταν μετά μονοσθενών βάσεων.

τριοσβασμός (ό) νεώτ. ά. τριοσβασμός βλλ.

τριοσβαστός-ον μον. ό τρίς βεσβαμμένος, δηλ. ό καλώς ή άνεζητικός βεσβαμμένος: Ίω.Λυδ.Μην.17 τριοσβασ δέ εφρηται ώσωνσι τριοσβαρός έκ τριών γάρ άποτελείται χρωμάτων.

τριοσβελής-οός-ές μον. ό έχων τρεις αύχμάς άκωκάς, ό τριοσβελής: Φίληπ.Θεσσα.ΑΠ.215,5 τριοβελής δόρυ (έπί της τριανίος του Ποσειδώνος).

τριοσβέλλι (τό) [ιταλ.] δημ. τριόπανον' || μτρ. φρ. τό έγινε τριοβέλλι (τοθ έγινεν ένοχλητικώς).

τριοσβελλίζω δημ. διαναγιώσθη με τό τριοβέλλι βλλ., τριόπανίζω' 2) μτρ. ένοχλώ τήν άκοήν τινος' 3) σχηματ. τριοβέλλισμα.

τριοσβέλλισμα (τό) δημ. ή ένεργεια του τριοβέλλω, ή διάνοσις όλης διά τριόπανου.

τριοσβέλλιστος-ή-ον μον. ό λιαν, ό καθ' ύπερβολήν βέλτιστος, ό πάγκολος, ό καλώτατος Τζέτ. Έπιστ.3,4 σὺ ό τριοβέλλιστος, αὐτ.13,13.

τριοσβείος-έος (ό) (τρίω) μον. κ. νεώτ. ό τριβών, ό μαλκότης, ό τριφτης: Στραβ.15,1,55 οσδ' έν ήτων. . . της του σώματος θεραισις' αση δ' έστιν ή διά των σκυταλίδων τριφής άμα γάρ και διασπείρει και τριφεται τετάρτων παριστάνων τριοβείων' 2) ΑΒ 239 ός έρω. του δοιδυέ βλλ.' 3) έν τή μηχανική, τό περικάλυμμα της όλης κυλίνδρου ή τροχού τινος, έφ' οὗ τριφεται

περιστροφόμενος ὁ κώνωρος: Φιλ.Μηχ.Βελον. 53B τὸ τοῦ τριβέως πάχος; || νεώτ. τὸ μέρος τῶν μηχανῶν καὶ ἐργολεΐων, ἐν ᾧ σπινθηροειδόμενος περιστρέφεται ὁ ὄξων, τὸ κοῦζινέτι. 4) νεώτ. μηχανὴν πρὸς λειτουργίαν σκληρῶν ὀγκῶν.

τριβή (ή) τριβῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τριβέω, ἡ τριβή, τὸ τρίβω: Πολυδ.1,226 εὐλαίας τριβή, αὐτ.7,133 τύλη δ' ἄκαλειτο ἡ ἐπιτοίς τραχίλαις αὐτῶν ὅπῃ τῶν ἀγῶν γινόμενη τριβή, -διὰ τῆς τριβῆς ἀναπτύσσεται θερμότης; || νεώτ. ἡ ἀντίστασις ἢ συναντῆσά τι μὴ κινουμένον ἐν ἐπιφ. πρὸς ἄλλο. 2) κ. νεώτ. ἡ ἐκ τῆς τριβῆς προερχομένη θερμότης, κ. νεώτ. συντριβή, βλάστη, καταστροφή: Αἰσχ. Ἀγ.465 Ἐρινύος χρόνῳ τυχερῶν ὄντ' ἀνευ θύρας παλινοτυγεί τριβῆ βίου τιθεσθ' ἀμαυρῶν, οὐτ.Χο.943 κτεάνων τριβῆς [σχόλ. συντριβῆς]. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἡ διὰ τῆς ἀσκασῆς προσγινόμενη ἰδιότης, ἐπιτηδεύσις, κομμένη πείρα καὶ δεξιότης περὶ τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν θεωρίαν: Ἰνπ.25,43 δεῖ μὴ λογισμῶ πρότερον πιθανῶ προσέχοντα Ἰσραελίται, ἀλλὰ τριβὴ μετὰ λόγῳ, Ξεν. Ἀν.5,6,15 σφενδονήτας καὶ Ἰππείτες δεῖ καὶ μάλα ἴδη διὰ τὴν τριβὴν ἰκανούς, Δαρμόε.ἀν.Συντροφ.1,10, Πολυδ.1,321 ἄνδρα . . τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικαῖς ἔχοντα συμμετρῶν, αὐτ.9,14, Διον. Ἀλ.Λυσ.11,476,1, αὐτ.8,468,9 ὄσοι μὴ μεγάλας ἄσκησις τριβῆς περὶ λόγου, Διόδ.5,16,15' || ἀπὸ τῆς ἀσκασῆς ἡ ἐνέργεια, ἐνασχόλησις εἰς τι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀληθινὴν τέχνην: Πλάτ. Φαίδρ.260B οὐκ ἔστι τέχνη ἀλλ' ἄτεχνος τριβὴ ἱμαθική τῆς ἀσκασῆς ἄμοιρος τέχνης, αὐτ.270B μὴ τριβὴ μόνον καὶ ἐμπειρία ἀλλὰ τέχνη, Πλοῦτ. Φιλ.13 πολεμικὴν ἀρετὴν ἔχειν διὰ παντός ἐν χροῖσι καὶ τριβὴ βασιλευσέων. 4) ὁ περὶ οὗ πῃ φρονιτικῆ καὶ ἀνυσχη, ἀντικείμενον μερῆς καὶ ἀγάτης, τὸ μέλημα, ἡ φρονιτικῆ: Αἰσχ.Χο.749 φίλον. . . Ὁρέπτην, τῆς ἑμῆς ψυχῆς τριβὴν ἰτὸ μέλημα τῆς ψυχῆς μου! 5) δαπάνη χρόνου, χρονοτριβή: Αἰσχ.Πρ.639 ἀεὶ τὴν τριβὴν ἔχει ἰδὲ δαπανήθῃ καλῶς ὁ χρόνος, Σοφ. Ἀντ.107B οὐ μακροὶ χρόνοι τριβῆ, Ἀριστ. Ὀρν.156 βίος . . οὐκ ἀχαρὴς ἐς τὴν τριβὴν ἰδὲ διερχομένη τῆς εὐχαριστίας, Πλάτ. Πολ.493B καταμαθῶν δὲ ταῦτα . . ζυνοῦσά τε καὶ χρόνου τριβῆ; || ἀναβολή, χρονοτριβή, βραδύτης: Σοφ. Ὀτ.1160 ἐς τριβῆς ἐλάττηται ἀναβολάς, αὐτ. Ἀντ.577, Ἀριστ. Ἀχ.385 τί ταῦτα στρέφει τεχνάσεις καὶ πορίζεις τριβῆς; Β, Θουκ.8, 87 τριβῆς ἐνεκα καὶ ἀνοκλήεις, Πλάτ. Ἐπιστ.344B μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ, Πολυδ.1, 20,9 θεωροῦντες δεῖ τὸν πόλεμον αὐτοῖς τριβὴν λαμβάνοντα καθεστῶτα μὲν μακροχρόνιον.

τριβήδιον (τό) μιν. δαυιδε, ὄπερος: Δουκάγγ. ἐν λ. τινακτῆριον.

τριβήν-ήνος (ό) Χοιροβ. Θεοδ. ἐν ΑΒ1424 ἐὸ τρίπλοου, ὁσινοί ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων.

τριβήλαος-αν μιν. κ. μιν. ὁ ἐκ τριῶν βιβλίων συγκεῖμενος, ἀποτελούμενος: Γαλ.2,230 τριβήλαος πραγματεία. 2) μιν. τὸ θηλ. ὡς οὐα. πραγματεία ἐκ τριῶν βιβλίων: Μελητην. Θεόδ. ἡ ἰαβις. Βιβλ. Ὀτ.10,407,9 τῆς παραστάσις συντάξιως, ἤπερ ἀστρονομικῆ τριβήλαος τούτομα.

τριβήλα (ή) δημ. θαλάσσιος λίθος ἡ κρόκαλος ἔχων λείαν ἐπιφάνειαν.

τριβήλι (τό) δημ. μαρμαρινή πλάξ, ἐφ' ἣ οἱ θυκαντινοὶ εἰκονογράφοι ἐβριθον τὰ χρώματα δι' ἔτερος μικρὰς μαρμαρινῆς πλακάς.

τριβήλικιον (τό) σχόλ. κτ. πλῆθ. τριβήλικια κρώμενος: Σχόλ. Ὀβ.Ρ.300 [κτ. Μεαυστίας τριβήλικια].

τριβήλικος-ή-όν μτφ. ὁ τῆς τριβῆς βιβλ.3, ὁ ἐπὶ τῆς ἀσκασῆς ἡ τῆς ἐμπειρίας βασίζόμενος: Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.1,249 τῆς κριτικῆς εἶναι τὸ μὲν τι λογικόν, τὸ δὲ τριβικόν, τὸ δ' ἱστορικόν.

τριβήλωμος ἄρτος (ό) μιν. ὁ ἐκ τριῶν βλωμών βλ.λ.11: Μιχ. Ἀκουμ.23,1 [ἐκδ.Β.].

τριβήλατῶ-έω μτφ. περιπατῶ, περιφερόμαι εἰς τὰς τριβήσας: Ἀθανάσ.2,326Α ὡσπερ ἔλαφοι ἐν τῷ ὄρει, τριβήλατῶσιν αἰ ψυχὰι τῶν ἁγίων.

τριβήλεκτράνηλος-ον μ. ἐν τῷ φρ. τριβήλεκτράνηλος στωμάλλιεν ἢ ἐθόλιον ἐκ τοῦ στόματος ἀγοραία σκώμματα καὶ βναούσους διατεθέντος: Ἀριστ. Νεφ.1003 οὐ στωμάλλιων κατὰ τὴν ἀγορῶν τριβήλεκτράνηλ' [σχόλ. ἐντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαύειστα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμοτα].

τριβήλι (τό) δημ. τὸ ζιζάνιον φυτὸν τριβήλαος ὁ χερσαίος.

τριβήλιζω δημ. σκάπτω ἢ ἀροτρίω ἀγρῶν τινα διὰ τρίτην φοράν. 2) ρηματ. τριβήλιζω.

τριβήλιον (τό) μτφ., μιν. κ. νεώτ. ἐργαλεῖον πρὸς ἄλλοσις: Ἀν.Βασσ.5,97 ΚΠορφ.Τοκ.11 πρέικια, σκέπασα, τριβήλια. 2) νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων καραβιδῶν κινουθῶν.

τριβήλισμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τριβήλιζω βλλ.

τριβήλοειδής ἐπίρρ. μτφ. εἰς, κατὰ τρόπον τριβήλου: Ροῦφ.51 [ἐκδ.1554].

τριβήλον (τό) μιν. ἡ ἀρχὴ τῆς πρὸς τὸν ναὸν εἰσόδου: Μεταφράσις Ἀγ.Δημητρ. ἐν Συνε 26 Ὁκτωβρίου πρὸς δεῖ το . . τριβήλον γενόμενος ἀρχὴ δὲ τοῦτο τῆς πρὸς τὸν ναὸν εἰσόδου.

τριβήλοος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς αἰχμὰς, ὀκκάως, ὁ τριβήλις, ὁ τριβήλου: Ἡσ. ἀκων τριβήλοος. 2) τὸ ἄρσ. τριβήλοος ὡς οὐσ. τριβήλεος σιδήριον ριπτόμενον κατὰ ποσότητος εἰς μέρη, ὁποῦν προκείται μὴ διηλεθῆ ἐπιθρικός στρατός πρὸς πορακώσιν τῆς πορείας αὐτοῦ: Πλούτ. Ηθ.200B κατασπειρατὶ τριβήλοος σιδηροδός . . ὅπως μὴ διαβασίοντες οἱ πολέμοιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι, Πολυδ.ἀν.1,39,2' || μέρος τοῦ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἴππου χολινῶ: Πολυδ.1,148 ὅτι περὶ αὐτῶν ἰτὸν χολινῶν διακρίνοισι, ἔχινον, τριβήλοο, ὁσπερ μαστῶται ὁ Ἰππος. Ἡσ. «τριβήλοοι, ἀκάνθηες εἶδος, ὄθεν καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐν τοῖς χολινῶς ἐντέθειμένον». 3) μτφ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. τὸ ποδῆς καὶ ἀκονοῦδδες ὑδρόβιον φυτὸν τράπη ἡ νηχομένη: Θεόδ.Φι.4,9,1, Διοσκ.4, 15' || κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ ἐτήσιον ζιζάνιον φυτὸν τριβήλοος ὁ χερσαίος, τὸ τριβήλι, τριβήλι, κολλητόσα: Ἀριστ. Λυσ.576 ἐκπαδδίζειν τοὺς μοχθορῶν καὶ κατὰ τῆς τριβήλοος ἀπολέξαι, Θεόδ.Φι.3,1,6, ΚδΜατ.7,16 μῆτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλῆν ἢ ἀπὸ τριβήλων οὐκα; οὐτ. Ἐβρ.6,8 ἐκφέροσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβήλοος [ἢ γήλ. Ἀκολουθ. Μει. Σαβθ. Ἐγκώμ. Στάσις 3,23 τριβήλοοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισταθίου, παρὰφρονος ἴουδα; || μτφ. ἐπὶ τοῦ ὄξινου οἴνου: Ἀλκαί.472 τριβήλων ὀδεύτωρ ἰοίωι. 4) ὁ μτφ. τὸ ἄρσ. ὡς οὐσ. εἶδος ἀλκωνιστικῆς συσκευῆς ἀποτελεσματικῆς ἐξ ἐπιμήκων σινδῶν ἔχουσῶν κῆθων ἐπισηπνητικῶν πυριτολίθους, ἀ. δοκάνη: Φιλ.Μηχ.Βελον.85C οἱ τριβήλοοι, οἷς ἄλωσι, Φιλ.Μηχ.Θεσ.ΑΠ.6,104,4 τριβήλοος ὄξεις.

τριβήλωδης-ους-ος μτφ. ὁ πλήρης τριβήλων βλ.λ.3, ἀκανθῶν: Ἀθανάσ.2,262C τριβήλι τινα τόπον κρηνοῦδῃ καὶ ἀκανθῶδῃ καὶ τριβήλωδῃ.

τριβήμετρον (τό) νεώτ. συσκευὴ πρὸς μέτρησην τῆς τριβῆς τῶν στερεῶν σωμάτων.

τριβήος (ή, κ. ὁ π. Ἐβρ. Ὀρ.1251, αὐτ.1258, αὐτ. Ἡλ.103, Πλούτ. Ἀρατ.22) [τριβῶ] κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ τετυμμένη, ἡ πεκατημένη ὄδδὸς ἡ ἀτραπὸς: Ὑμν. Ἐρμ.448 ἡ πεκατημένη ὄδδὸς ἡ ἀτραπὸς, ὁδημαῖος τριβήος: Ἡρ.8,140 ἔμψαλον ὄπερ ὀμῆεν ἐν τριβῶς τὸ μάλιστα οἰκημένων τῶν σωμαίων . . δεῖ τε σφειραμένον, Ἐβρ. Ὀρ.1251 τόνδ' ἀμαθῆρη τριβῶν, Ξεν.ΚΠ.4,5,13, Θεόδ.Ρ.25,156 ἄρ

πὴν καρπαλίμοι τριβὸν ποσὴν ἐξανύσαντες, Πλδ.Ήσ.40,3 ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τριβὰς τοῦ θεοῦ ἡμῶν, Διάδ. Σ17,49 τὴν τριβὸν τῆς .. ἀτραποῦ [τὸ τετριμμένο μέρος τῆς ἀτραποῦ], Πλοῦτ.Ἀρατ.22 ἀποπλανώμενος τοῦ τριβου, ΚΔ Λαυκ.3,4, Μηναι.31,4 Ὀρβρ.Ὡδ.3 ὁδεύσας ἀπὸ τῆς .. τριβῶν || κ. μφ.: Αλογ.Ίκ.1043 τριβοί .. ἐρώτων[περιφρ. ἀντὶ ἐρωτικ], Πλοῦτ.Ηθ.680F τῆς αἰτίας ἴχνος καὶ τριβός Ἀνακρέων.38,2 ἐπειθὲ βροτὸς ἐτύχων βιότου τριβὸν ὀδεύει, Προκ.Μωθ.15 ἐς πάσαν ἀκρασίαν τριβάν, Ἀγαθ.ΑΠ.5,301,1 ποίησ τις πρὸς ἐρωτας ται τριβάν, Ζερδ.Ίστ.1,138: 2) τριβή, προστριβή: Αλογ.Ἀγ.391 κακοὶ δὲ χαλκοὶ τρόπον τριβῆ τε καὶ προσβολαίς, Ἀρετ.Χρον.Πισθ.2,12 τριβός κρηπίδως (ἡ προστριβή πεδῶλου) 3) ἡ ἐκ τῆς τριβῆς προερχομένη κολλότης, ὁπή: Ἰππ.Ἀρβρ.783 τριβὸν ἐουτὴ πεποιμένη, αὐτ. 822B: 4) μφ. ἀντὶ τριβῆ βλλ.3, ἡ διὰ τῆς ἀσκήσεως προσκτωμένη ἐμπειρία καὶ ἐπιτηδεύσις, ἐνασχόλησις, ἐφαρμογή, χρήσις: Ἰππ.822B τριβὸν λαμβάνω (συνηθίζω εἰς τόπον ἢ πράγμα τι) πρὸλ. 783F: 5) διατριβή, χρονοτριβή, μέλλισις, βραδυτήσις: Αλογ.Ἀγ.197 πασιμῆλη χρόνον τιθεῖσιν τριβασίαν κατέειπον ἄνωθον Ἀργεῖων.

τριβουλοῦ [τρί], ὁμη. κ. -ουλί || τριβουλος βλλ. **τριβουναῖσιον** [τρί βουτ.] μον. τὸ δικαστήριον: ΚΠορφ.Ἐκθ.8B.

τριβουνοῦ [τρί] (λατ.) μον. κ. νεώτ. π. Βυζαντ. ὁ διοικητικὸς ὁ κόμης τὸ γάμματος || τριβουνοῦ τοῦ στάβλου ὁ διοικητὴς τῶν βασιλικῶν ἀτάδων 2) κτ. πληθ. ἐν Γαλλίᾳ, τὰ μέλη νομοθετικοῦ σώματος τοῦ 1799, καταργηθέντος τῷ 1807.

τριβραχίαιμος [τρί] μον. κ. -αίμωδος, ὁ τριβραχῶς κ. -αίμωδος: Τζέτζ. ἐν Αὐτ.Κρ.3,11,30, αὐτ.3,11,32.

τριβραχῶς-εως-υ μτγ. κ. νεώτ., γραμμ. κ. τριβραχῶς μετρ. ἐπι μετροῦ τοποδ. ὁ συγκεκριμένος ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν: Διον.Ἀλ.Συνθ.17, Ἀρκάδ.40,19.

τριβραχεῖον [βρέχω] μτγ. ὁ τρεῖς φορὸς βραχειῖ ὁ διὰβροχος: Διοσκ.1,165 ἕαν τε διβροχῶν ἐάν τε τριβροχῶν.Βούλη ποῖσι.

τριβω κ. μον. κ. νεώτ. κ. ὁμη., μέλλ. τριβῶς κ. μέσ. τριβόμαι κ. παθ. μέλλ. α'. τριβήσομαι (Ἰππ.Ἰστ.25) κ. τετέλ. τριβόμαι, ὀφρ. ἐτριβῶ κ. μέσ. ἐτριβόμην [Καλλ.Λουτρ.Παλ.25] κ. παθ. ἐτριβόμην [Θουκ.2,77] κ. ὁμη. [ἐτριβήτω κ. συνθῆ. ποθ. ὀφρ. β'. ἐτριβῶν (Ἀριστ.Πρ.10,27), παρακ. τέρτριφα κ. παθ. τέρτριμαι (Πλάτ.Φαῖδ.116D) κ. ἰων. ἐν τῷ γ' πληθ. τετριβόται (Ἡρ.2,98) κ. ὁμη. ἐν μτγ. τριμμένος, ἐκβάλλω διὰ τῆς τριβῆς, ἐκπέζω, ἐκτριβῶ, ἀλάνηζω, διότι οἱ κώκιοι τὴν γέννησιν ἀνεσπώντο ἀπὸ τῶν σταγῶν διὰ τῆς τριβῆς τῆς γινόμενης διὰ τοῦ πατήματος τῶν βοῶν ἢ διὰ κυλινδρῶν ἐπικυλισμένων: Ἰλ.7,496 ὡς δ' ὅτε τις ζεῖθ' ὀβας ἀρρανας .. τριδόμενος κρὶ λευκὸν ἄκτιμην ἐν ἄλωψ' || παθ. ὕφισταισι τριβῶν: τὸ στάρι εἶναι χλωρὸ καὶ δὲν τριβταί 2) σῶρον ἐπανελημμένως σῶμα τι ἐπ' ἄλλω σιμνηζῶν τὸ μὲν ἐπὶ ταῦθ' δὲ κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐπαφῆς των: Πλάτ.Φαῖδ.60B, αὐτ.Φθ.46A τὰς τῆς φώρας ἰσοστικεῖ τῷ ἐντριβῶν, Εὐδοκ.Λακ.4 τὰ νόθα μύρος τριβῶν, -νὰ τοῦ τριβῆς τὴν πλάτν, -τριβῶ τὰ χέρια μου' || κ. μφ. ἐν φρ. τριβῶ τὰ χέρια μου (ἐκδηλῶ ὑπερβολικῶς εὐχαριστήσασιν), -τριβῶ τὰ μάτια μου [ἐκκλητικισμ.], -τοῦ τριβῆ τὴ μοῦρη [τὸν ἐπιμώρητος αὐτοπρως, προσβλητικῶς] || παραιμ. λαγὸς τῆς φτέρης ἐτριβῶ, κακὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βμθ δίλογ' ἀφορμῆν νὰ σὲ προσέξωσι, νὰ σ' ἐνθυμῶσθωσιν, ὅταν ἐκ τοῦτου κινουμένου νὰ πάθῃς ἢ νὰ ζημιωθῆς' κ. παθ.: Θουκ.

2,77 ὅλη τριβέτωσ' ἢν' ἀνέμων πρὸς αὐτὴν (ἴδουτε ν' ἀναφθῆ), Ἀριστ.ΖΜ3,1,5 ὀδόντες τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους' || κ. ἐπὶ χρυσοῦ ἐν ἀναφ. φρεσὶ τὴν Λυδῶν λήθην, δοκιμῶσ' ἂν εἶναι ἄνογος: Θέσ.σγ.450 ἀπεκθων χρυσοῦν ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνωσ' || ὁμη. κἄνω θεραπειτικῆν ἐντριβῶν: νὰ τὸν τριβῆς μὴ οἰκονομεῖται 3) ὁμη. ἐπὶ ζήτησι, μάλασσον ἐπανελημμένως 4) ὁμη. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναικί, θαυμάσι ἐρωτικῶς κ.παθ.: τριβέται, -εἶναι τριμμένη' 5) ὁμη. λειψίω, καθορίζω: τριβῆ τὴ σκάλα - τὸ πάτωμα - τὰ μαχαροπύρρανα 6) περιστρέφω, ἐμπληγῶ, χῶνω: Ὁδ.1,333 μοχλὸν ἀέρας τριβῆ ἐν ὀφθαλμοῦι' 7) μέσ. ἐν φρ. χρστοηρίσις ἐν τοῖσδε .. τριβόμεναι μύσας προστριβῶ ἐπὶ τῶν ἱερῶν τὸ μύσισμά μου, μισῶ αὐτά: Αλογ.Εὐμ.195 σὺ χρστοηρίσις ἐν τοῖσδε πλῆσισι τριβέσαι μύσας 8) μεταβάλλω εἰς κῆνον, κωμικοῦ, συντριβῶ, ἀλέθω: Ἀριστφ.Θεσμ.486 κῆθ' ὁ μὲν ἐτριβῶν κεδρίδας ἀνωθον, σφάκον, αὐτ.Εἰρ.816, Δημ.313, Ἀθῆν.14,648 κάρμα .. καὶ ἀμύγδαλα, .. εἰς βυσίαν κατασάραν τριβῶν ἐπιμαλώσ, λτραγ. πῶς τὸ τριβῶν τὸ πιπέρι τοῦ διαβόλου οἱ καλογεῖται κ. παθ.: Ἡρ.2,86 θυμὸν τῆς τετριμμένης, Πλάτ.Φαῖδ.117B ἄκν ἄνωθον τὸν μέλλοντα δίδουσι τὸ φάρμακον, ἐν κώκισι φέρονται τετριμμένον, Ἀριστ.Πρ.15,17 ἀραια σφόδρα τετριμμένο' || νεώτ. κ. ὁμη. τριβῶ φάρμακα διαλύω τοῦτα ἐπὶ τῶν ὕγρων διὰ τριβῆς πρὸλ. φαρμακοτρίψις 9) συμπιέω, συνθλίβω: Ἀριστ.ἄν.530 τριβῶ βότρυον, αὐτ.Πρ.25,2 τρ-ἀμφορέως τὸν πύνασκα 10) ἐπὶ ἐνδυμάτων, φθειρῶ, καταστρέφω διὰ τῆς τριβῆς: τριβῶ τὰ παντελόνια στὸ γόνατο κ.παθ.: Πλοῦτ.Ἡθ.680A τῶν ὑποδημάτων τὰ τετριμμένα' πρὸλ. τριβῶν' || ἐπὶ ὁδοῦ, πατῶν φθειρῶ, ποῖά αὐτὴν ὀμαλή' κ. παθ.: Ἀριστφ.Ἰστ.123 ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ἐξοτισμοῦ τετριμμένη ἢ διὰ βυσίας ἰσχυρῆ, τετριμμένη δὲ ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ καθημαξευμένης, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τριβέσθαι τὸ κῶνενοσι' κ. ἐπὶ πλοῦσι: Ἀντιφ.ΑΠ.9,34 μύρια με τριβῶσιν ἀμετρήτου θαλάσσης κύματα 11) ἐν ἀναφ. πρὸς χώραν, ἐρημώω: Εὐρ.Εὐ.1142 κῆπειτα Θρηκῆς πεδία τριβῶσιν τάδε λεηλατοῦντες 12) ἀναφ. πρὸς πρῶσ, φθειρῶ, καταστρέφω: Ἰλ.7,355 μῆδ' ἐτριβεῖσθε κωκοῖσι Ἡσιόδ.Ἐργ.249 σκολήσι δικροῖσι ἀλλήλους τριβῶσιν, Αλογ.Ἀγ.1573, Θουκ.8,56 τριβῶν ἀμφορέους' κ. παθ. πάσχω δεινά, καταπέσομαι: Ἡρ.2,126, Πολύδ.10,13,11 τὸν στρατιωτῶν τετριμμένω ὑπὸ τῆς κακοπαθείας κ. μέσ.: αὐτ.6,18 καὶ τὴν πόλιν, ἀν μὲν ἡσυχάσθρ, τριβέσθαι τε αὐτὴν περὶ αὐτῆν 13) ἀναφ. πρὸς ὄφθαλμα, καταναλίσκω, κατασπατάλω, ἀσυνετῶς: Ἡρ.2,37 οὐτε νὰ τὸν οἰκλήων τριβουσι οὐτε δαπανέοντα' || κ. ὁμη. κατοβάλλω χρήματα: τοῦ τριβῶν πολλά τοῦ γαμροῦ 14) μεταχειρίζομαι συνεχῶς: Ἀριστφ. Ὀρν.636' || κ. νεώτ. κ. παθ. ἐν μτγ. παρκα τετριμμένος ὁ συνήθης, ὁ κοινός, ὁ ἀνεσπουδασμένος ὀπτος: Διον.Ἀλ.Συνθ.25 ὀνόματα κοινὰ καὶ τετριμμένα, αὐτ.Θουκ.23 ἡ τετριμμένη καὶ κοινὴ διάλεκτος, -τετριμμένοι φράσεις - εἶπε κοινὰ καὶ τετριμμένα [συνθηθισμένα πρόματα]: 15) κτῶμα ἐμπειρίαν διὰ τῆς ἀσκήσεως ἐπαγγελάσθαι τινος: κῆρυξ εἶναι, ἀλλὰ δὲν ἐτριβῶ ἀρκετὰ εἰς τὴν τέχνην 16) ἀναφ. πρὸς χρόνον, κατατριβῶ, περῶν τὸν καιρὸν μου: Σοφ.Ἡλ.602 δυστυχῆ τριβῶν βίον, Ἀριστφ.Εἰρ.590, αὐτ.Πλ.526 ὀδῶνρητραν τριβῆσι βίοντο πλοῦ τοῦ νόθ' || κ. ἀπολ. βραδύνα, ἀναβάλλω, γάτων τὸν καιρὸν μου: Αλογ.Ἀγ.1056 οὐτοι θυραῖαν τῆς δ' ἐπὶ σχολῆ πάρα τριβῶν, Δημ.67B: 17) ἐν ἀναφ. πρὸς πόλεμον

ἐπιμηκύνω, παρατείνω, ποιῶ μακροχρόνιον τὸν πόλεμον: Πολύδ.2,63,4 πόλεμον τριβῶν' 18) παθ. ἐνσολοχούμαι πολύ, ἐγγυμνάζομαι εἰς τιν: Ἡρ.3,34 ἴνα τριβώται πολέμῳ μὴδὲ σχολῆν ἄγοντες ἐπιδοκέωμαι σοι, Θέογν.465 ἀμ' ἀρετῆ τριβῶν, Πλάτ.Εὐμ.11 πολυμήκως καὶ περιμένως ἀ' ἄλλων, Ἄρρ.Ἐπικτ.2,24,12' 19) ρηματ. π. τριπτός, τριπτήρ, τρίπτος, τριπτήρ, τρίψης, τριψίμοις, τριβωλιτάρ-ἦρος (ὄ) ἡ τριβωλιτάρ κ. τριβωλιτάρ. ἔϊδος ἀκάνθης: Χοιροδ.Θεο.431,28 τοὶ Αἰολεῖς ἔθος ἔχουσι πολλάκις συστῆλαι τὸ η εἰς τὸ ε ἐν τῇ κλητικῇ καὶ ἀναβαθίζουσιν τὸν τόνον, οἷον τριβωλιτάρ, ὡ τριβώλετάρ. ἔστι δὲ εἶδος ἀκάνθης: Σοφ. ἐν ΑΒ 1239.

τριβωμοσ-ον Ἔπιθ. ἐπὶ βωμοῦ, ὁ τριπλοῦς ἢ ὁ τριγωνικός: ἐκ τοῦ τριβώμου ἄραι τέφραν.

τριβων-ωνος (ὄ) τριβῶν κ. μων. κ. νεώτ. Ἰδιότην παλαιὴν καὶ περιττήν ἢ τροχῶν, οἷον τῶν Σπορτιατῶν, τῶν φιλοσόφων, ἴδια τοῦ Σωκράτους καὶ τῶν κινητικῶν, βραδύτερον τῶν μοναχῶν, συνήθ. σμῆρον βίου αὐτόρκου, σκληροπαιγῶσι: Εὐρ.ἀπ.284, Ἄριστ. Ἀχ.184 κὰς τὸν τριβῶνα ἔυελέγοντο τὸν ἄλθων, αὐτ.343, Πλάτ.Συμπ.219β ὅπῃ τὸν τριβῶνα κατακλιθεὶς τὸν ταῦτον, αὐτ.Πρωτ.335δ, Δημ.1267 λακωνίζων φασὶ καὶ τριβῶνας ἔχουσι καὶ ἄλλὰς ὑποδέχονται τοὶ Σπορτιαταί, Πλάτ.Ἡθ.332Α πῆρα καὶ τριβῶν ἰσὶ κινητικῷ φιλόσοφοι, Λοκ.Περγε.15 ἑκάμα δὲ πῆρα καὶ τριβῶνα νηαρὸν ἠμειχέτω, Διογ.Λ.6,13, Ἄλκιφρ.3,55, Συνέσ.Ἐπιστ.147, αὐτ.150' 2) μων. κ. νεώτ. ἐβδμήμα ἀσκητισμοῦ, τὸ ράσο· ρωθ. Wyttepb. εἰς Πλάτ.Ἡθ.52c' 3) ὡς ἐπιθ. μ. γενικ. ὁ ἐντριβής, ὁ ἡσκημένος, ὁ ἔμπειρος εἰς τιν: Ἡρ.4,74 ὅστις μὴ κάρτα τριβῶν εἴη αὐτῆς (τῆς καννὸθῆος), Εὐρ. Βάκχ.717 τριβῶν λόγων ἔλεξεν εἰς ἀπαντας τοὺ ἐγγεγυμνασμένους ἐν λόγοις, Ἄριστ.Φσφ.1429 ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τριβῶν ὧν ἱππικῆς, αὐτ.Νεφ.869 καὶ τῶν κρημαστῶν οὐ τριβῶν τῶν ἐνθάδε· κ. μ. αἰτ.: Εὐρ.Μήδ.686 σφοδρὸν γὰρ ἄνηρ καὶ τριβῶν τὸ τοιάδε· κ. ἡ ἀπολ.: αὐτ.Ἡθ.1127 τριβῶν γὰρ οὐκ εἴμ', ἀποκος οὐσ' ἐν τῷ πάρο· 4) ἀπολ. ἐπὶ προσ., ὁ πολυπείρος, πανούργος, πολυμήχανος καὶ ἀπατεῶν: Ἄριστ.Νεφ.870 αὐτὸν τριβῶν εἴης ἂν, εἰ κρμάσι γε.

τριβωνάλιον (τὸ) λεξ. ἄ. τριβωνάλιον βλλ. **τριβωνάριον** (τὸ) μγν. ὑποκορ. τοῦ τριβῶν, μικρὸν τριβῶν, τριβωνίον, πελαλαιωμένον καὶ πενήρον ἱματίδιον: Ἄρρ.Ἐπικτ.3,22,47 γῆ μόνον καὶ οὐρανός, καὶ ἐν τριβωνάριον, Ἀθην.6,258Α σπαργανῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωνάριος.

τριβωνκούμαι ἀποθ. εἶμὶ τριβῶν, πανούργος, μετοχειρίζομαι πανουρήματα καὶ τεχνάσματα· ἡ χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω: Ἄριστ.κρ. τριβωνεύομενοι: Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ἀνδίων φάρος· ἦτοι ἀντὶ τοῦ τριβῶς ἐμποιοῦντες, ἡ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες, ἀπὸ τοῦ τριβῶνας εἶναι πραγμάτων, Σουῖδ. τριβῶν εἶμὶ πραγμάτων.

τριβωνικός ἐπίρρ. ὡς περὶ τριβωνίων βλλ.: Ἄριστ.Φσφ.1132 τὸν τριβῶν ἄρες, τινδὶ δὲ χλαῖων ἀναβαλοῦ τριβωνικός.

τριβωνίων (τὸ) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ τριβῶν, μικρὸν τριβῶν, πελαλαιωμένον καὶ πενήρον ἱματίδιον· Σουῖδ. ἐφόρημα κινητικῶν, ἱμάτιον παλαιόν: Ἄριστ.Φσφ.33 βακτηριας ἔχοντα καὶ τριβωνία, αὐτ.116, αὐτ.Πιλ.714, Λοκ.Νεκρ.Δ.1,2 τριβωνίων ἔχων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέμῳ ἀναπεταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπυχαῖς τῶν βακίων ποικίλον· 2) ὁ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐνευθύνει ἀντὶβ. κλομῆς: Θεωσιτ.Λογ.10,130β τῶν χλαμυδῶν οὐκ ἀπεσκήσων πολὺ τὰ τριβωνία.

τριβωνώδης-ου-ες λεξ. ὁ δμοιος πρὸς τριβῶν βλλ.11' Ἡσ.ἐν λ. ληθιώδεις (ἰδιόθρ. τριβωνώδης).

τριβωνοφρία (ἡ) μγν. τὸ φορεῖν τριβῶνα, τὸ νὰ εἶναι τις ρακέυδουτος: Πλάτ.Ἡθ.52c.

τριβωνοφρός-ον λεξ. ὁ φορῶν τριβῶνα βλλ., ὁ ρακέυδουτος, ὁ κουρελιάρης: Σουῖδ. κτριβωνοφρός: ὁ φορῶν σπολήν ἔχουσαν σημεῖα ὡς γραμμάρια, ΕΜ766,6.

τριβωνοφρώ-ῶ μγν. φαρῶν τριβῶνα, εἶμαι ρακέυδουτος, κουρελιάρης: Πλάτ.Ἡθ.52c ἐν δὲ Λακεδαιμόνι κειρόμενος ἐν χρῶ, καὶ τριβωνοφρῶν καὶ θυρολοῦτων.

τριβωνώδης-ου-ες λεξ. ὁ δμοιος πρὸς τριβῶνα βλλ.11' Ἡσ. ἐν λ. ληθιώδεις (ἰδιόθρ.1, Φώτ. ἐν λ. ληθίον).

τριγῆμμα-ατος (τὸ) [τριγῆμᾶ] μων. ἡ τριγῆμια, ὁ τρίτος γῆμος: Στουδ.Θεοδ.280c.

τριγῆμια (ἡ) μων. κ. νεώτ. ὁ τριπλοῦς ἢ ὁ τρίτος γῆμος: Ζωναρ.ἐν Ροατ.Ρελη.3,3465' ἢ νεώτ. ἡ τέλειος τρίτου γάμου μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν δύο προηγούμενων.

τριγῆμοσ-ον κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, κ. ἴδια ἐπὶ τῆς ἑλένης, ἡ τρίς εἰς γάμον ἐλθούσα: Στησίμ.74, Θεοκρ.125 δύοσιν παρθενικῶν προσφρασι τριγῆμοσ γυναικός· ἢ νεώτ. ὁ τέλειος τρίτον γάμον μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν δύο προηγούμενων· 2) ὁ νυμφευμένος συγχρότως τρεῖς συζύγους.

τριγῆμῶ-ῶ μων. ἔρχομαι εἰς τρίτον γάμον, νυμφεύομαι, παντρεύομαι τρεῖς φορές: Στουδ. Θεοδ.282b' 2) ρηματ.π. τριγῆμια.

τριγῆνια (ἡ) μγν. κ. νεώτ. τρίτον γένος, τρίτη γενεά: Στραδ.2,1,14 εἰς τριγῆνιασιν παραμένει· 2) μγγρομ. τριπλοῦν γένος, τὸ νὰ εἶναι τὶ τριγενές: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.2,17 ὡς περὶ καὶ ἐν τοῖς τριγενέσι τῶν ὀνομάτων πάλιν ἴδιωμα φωνῆς ἐκκόπει τριγῆνιασιν· 3) νεώτ. ἡ σχέση, ἡ συγγένεια ἡ δημιουργουμένη ἐκ τῆς συμπλοκῆς τριῶν γενῶν διὰ δύο γῶμων· 4) ἐπὶ πραγμ., τρία εἶδη· Σέξτ.Ἐμ.Πυρρ.3,181 ἂν ἀπὸ τῆς στοάζε τριγενεαι καὶ αὐτοὶ φασιν εἶναι ἀγαθῶν.

τριγενής-ου-ες νεώτ. ἐπὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς ζωῆς τῆς κήρυξης καὶ τῶν ὁμοίων ἐντόμων τῶν πασχόντων μεταμορφώσιν, ὁ τρίς γεννηόμενος: Ἀριστ.Ζφ.3,911, Κλήμ.Ἀλλ.Παιδ.250 τριγενοῦς ὑπαρχούσης τῆς ψυχῆς· 2) μγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ ἐπιθέτων, ὁ ἔχων τρία γένη: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἄντων.337c, Ἀρκάδ.133,12, - ἐπιθέτα τριγενῆ καὶ τρικατάληκτα.

τριγέννητος-ος μγν. ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ τρίς γεγεννημένος: Λυκόφρ.519 [κακοζήλως πεπλασμένον ἀντὶ τριτογένεια].

τριγερήνιος-ον μγν. ὁ ἔχων τριπλάσιον ἡλικίαν τοῦ Γερνήγιου Νέστορος, ὁ ὑπέργηρος, ὁ ἐσχατογῆρος: Μόρκ.Αἰρ.4,450 ἐν δὴ τούτῳ, τὶ διαφέρει ὁ τριγερῆσ τοῦ τριγερηνίου.

τριγῆρων-ωντος (ὄ) ἡ κ. μων. ἐπὶ προσ., ὁ τρίς γέρων, ὁ ὑπέργηρος, ὁ ἐσχατογῆρος: Ἐπιγρ.ΑΓ1 7,144 ἡβουκῆς Νέστωρ, ἐν Πύλῳ ἠγαθέη τύμβον ἔχει τριγῆρων· ἢ κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ πολὺ παλαιός, ὁ παμπάλαιος: Ἐυστ.Πον.304,70 τριγῆρων οἶκος· κ. ἐπὶ μῦθου: Αἰσχ.Χο.314.

τριγιδέ-αντος (ὄ) ὁ τρίς γίγας, ὁ κ. μὲ τρεῖς γιγαντας ἰσοδυνάμων, ὁ πελώριος γίγας, ἴδια ἐπὶ τοῦ χαικού γίγοντος Τάλῳ τοῦ φυλάσσοντος τὴν Κρήτην: Ὀρφ.Ἀργ.1348 χάλκειον τριγιδεατα.

τρικαίος (ὄ) πιδ. τρικαίος βλλ.

τριγκα (ἡ) [τῆα] δημ. ἔξμα ἐκ πλείωνων ἀστροφῶν σχοινίου, οἷον ὁ δεσμὸς τῆς ἀκάτου· 2) τὸ ὑπὸ τῷ θαλάσσιον διδόμενον τῆς στήλης τοῦ ἱστού· 3) ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ γῶρου πλήρους, ἄ. τῆγκα βλλ.

τριγκος (ὄ) [τολγ] δημ. τὸ ἀκόντιον ἱστίον. **τριγλα** (ἡ) μγν. τ. ἀντὶ τριγλῆ βλλ.· 2) Ἡσ. ἐτῆρα· τόπος Ἀθήνησ μετὰ ἱερῷ τῆς Τριγλανθῆς Ἐκάτης.

τριγλα (ή) **μην.** τ. **ἀπί** τρίγλη **βλλ.**: *Απολλωνίδ. ΑΠ 6,105.

τριγλη (ή) κ. νεώτ., **μην.** **τριγλα** κ. **τριγλα** ἰχθύς ἐκ τῶν ἀκανθοπεριγών, τὸ μαρμυροῦν, τὸ τριγλῖ *Ἡσ. «Ιχθύς βολάσσιος»: Ἐπιχ.37, Κρατίν.Τροφωμ.1 οὐδ' Αἰεωινὸς ἐρυθρόχρονος ἄσθινεν ἐπὶ τριγλίν, Φιλώλλ.Πόλ.1, Μάτρ.π. Ἀθην.4,135B τριγλή μιλοπαρῶς *Απολλωνίδ.ΑΠ 6,105 τριγλάν ἐπ' ἀνθρακίδος, Ἀθην.7,324D τὴν δὲ τριγλίν φησιν Ἀριστοτέλης τρίς τίκειται τοῦ ἔτους' || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἐκ τῶν τριγλιδίων, μουλλός.

τριγληνος-ον π. ὄμ., ἐπὶ τῶν ἐναυτίων, ὁ ἔχων τρεῖς γλῆνας, τρεῖς σπιλονόες καὶ ἄκτινοβολοῦντας λίθους ἢ ἀστερίσκους, κτ. ἃ ὁ μετὰ τριῶν διατόρων ὄπλων, μετ' τρεῖς ὀφθαλμοῦς *Ἡσ. «τριγληνὰ πολυθέατα γλῆναι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τρίκοκκα, τριὸφθαλμα, πολυειδῆ»: Ἰλ.Ξ 183 ἐν δ' ἄρα ἔσματα ἄκην ἐθρήτταισι λοδοῖσιν, τριγληνῶ, μορφέετα ἰοχόλ. «πολλὸς θῆας ἄξιαι», Ὀδ.Σ 298 || 2) ἐπίθ. τῆς Ἐκάτης τριθέακος: Ἀθην. 7,325A τριθεΐτης γὰρ καὶ τριγληνας.

τριγλία (ή) μόν. ὑποκορ. τοῦ τριγλή **βλλ.**, τὸ μαρμυροῦν: Πρόδρ.2,175 κομμάτια ἀσκακοκόμματα, τριγλία μουστακάτα.

τριγλιζέω κλιζέω, γελῶ *Ἡσ. «τριγλιζεν» κατὰ μίμησιν ἐπὶ τῶν γελώντων.

τριγλιαν (τὸ) μόν. ὑποκορ. τοῦ τριγλή, ἢ τριγλῖς τὸ μαρμυροῦναι: Γεωπ.20,46,1.

τριγλις-ίδος (ή) ὑποκορ. τοῦ τριγλή, μικρὰ τρίγλη, μαρμυροῦναι: Σουίδ. «εἶδος ἰχθύος»: Ἀντιφῶν. Βουταλ.1,15 ἃ φησιν οὗτος μανιθῖνος καὶ τριγλιδάς, Δωριέπ. Ἀθην.7,300F τριγλιδάς μικράς, Ὀπν.Κυν.1,75 τριγλιδάς ἰχθυοβόλλες (ὀδεσσαι).

τριγλιτής (ὸ) λεξ. εἶδος πολυτίμου λίθου: Ὁπσ.Στεφ. ἐν λ.

τριγλιτίς-ιδος (ή) **μην.** ἰχθύς τις ὁμοίος πρὸς τὴν τριγλίν **βλλ.**: Ἀθην.7,285A εἶναι δὲ φησι καὶ τριγλιτίν ἀφῶν.

τριγλιδόλος-ον **μην.** ὁ βάλανος, ἀγρευθῶν, φαρῶν τριγλας, μαρμυροῦναι: Πλούτ.Ἠ8,966α οὐδὲ τριγλιδόλος, ὡς ἔλαφιβόλος, αὐτ.983A.

τριγλιφόρος-ον **μην.** ὁ φέρων τριγλας μαρμυροῦναι, ἴδις ἐπὶ δικτύου, τὸ ἄγρουν τριγλας: Σάτυρ.Ἐπιγρ.ΑΠ 6,11 τριγλιφόρους δὲ πτώνας ὁ νικητέτης βέτο Κλείτωρ τῷ Πανί.

τριγλιφωρ (τὸ) κ. νεώτ. ἡ τριγλιφωρ **βλλ.**: Διφιλ.Παρασ.2 ὅταν με καλέω πλάσσιος δειπνῶν ποιῶν, αὐ κατανῶν τὰ τριγλιφ' οὐδὲ τὰς στέγας.

τριγλιφωρ-ον νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, ὁ κεχωρισμένος εἰς τρία, ὁ τρισπιδής: Ὀπν.Αλ.5, 377 σίχημ τριγλιφωρ (ή τριγλαίη) || 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. τριγλιφωρ ὡς οὐσ. εἶδ. ἐν τῇ ἀρχαϊκτικῇ, τετραπλευρῶν διακοσμητικῶν μέλων τοῦ θωρηκοῦ θρηκοῦ, ὑπεράνω τοῦ ἐπιστυλίου, φέρων τρεῖς καθέτους, ἐπιμήκεις καὶ παραλλήλους ἔσοχας χωρίζουσας καὶ πλασιομετρίας διὰ γλυφῶν: Εὐρ. Ὀρ.1372 πασάδων ὀπέρ τέρενα Δωρικὰς τε τριγλιφωρ, αὐτ.Βάκχ.1214' || νεώτ. κ. ὁ τριγλιφωρ ὡς οὐσ. || κ. νεώτ. κ. τὸ τριγλιφωρ ὡς οὐσ.: Διφιλ.Παρασ.2.

τριγλιφωρ-ον νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς γλώσσας, γλωσσοειδὲς προεζοχός || 2) ὁ γινώσκων, ὁ γνωρίζων τρεῖς γλώσσας || 3) ὁ εἰς τρεῖς γλώσσας συντεταγμένος, γεγραμμένος: τ-ἐπιγραφή-λεξιβάν.

τριγλώχινη-ινος (ὸ,ή) κ. νεώτ. ὁ τριγλώχις ὁ ἔχων τρεῖς γλωχίνας, ἀκμάς, μήτρας *Ἡσ. «τριγλώχινη» τριγλῶν, τρεῖς γωνίας ἔχοντι: Ἰλ.Ε 393 δεῖτε-περὸν κατὰ μαζῶν ὀδιστῶ τριγλώχινι βελήκει, αὐτ.Α 507, Σίμων.ἀν.250, Πινδ.ἀν.219 τριγλώχινια Σικελίαν || **μην.** πον. μτ. οὐδ. ἐπιθ.: Καλλ.Δηλ. 31 ἄορι τριγλώχινι, Νόνν.Δ 6,123, Παύλ.Αγ. Βέλη τριγλώχινα' || 2) μπηκ.νεώτ. ἄνατ. τριγλώχιν βαλ-

δὶς βάλεις τοῦ κολποκοιλιακοῦ στομίου τοῦ δεξιῦ ἡμιορίου τῆς καρδίας || τριγλώχινες ὀρέμας αἱ βαλιδίαι τῆς καρδίας: Θεοφιλ.Πρωτ. Ἀνθρ.Κατ.3,9 εἰς δὲ τὴν αὐτὴν κατοχὴν συναρροῦσαι καὶ οἱ τριγλώχινες ὀρέματ' || 3) νεώτ. βόταν. γένος προσαυθενῶν φυτῶν.

τριγλώχινης-ινος (ὸ,ή) ἃ. τριγλώχιν **βλλ.**
τριγρός (ὸ) (τριζῶ) κ. νεώτ. κ. τρισμός, ἐπὶ τῆς πέρδικας, ὄρετα κραυγῇ, τοῖσμα: Ἀριστλ. Ζ19,10 αὐτὸ μόνον δὲ φθεῖ ὁ πέρδιξ, ἀλλὰ καὶ τριγρὸν ἄφισσι καὶ ἄλλας φωνὰς || κ. ἐπὶ ἰχθύων: αὐτ.4,9,5 φόφους δὲ τινὰς ἀφῶσι καὶ τριγροῦς, οὗς λέγουσι φωνεῖν κ. ἐπὶ σκυλλῶν, μῶν κτ.: Θεοφρ.ΦΑη.5,10,5 φθέγγονται σὺν τριγρῶν, αὐτ.4,14,5, Πλούτ.Μόρακελλ.5 τρισμός μῶς || 2) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τριζέω, ἢ εἰς ἀποτελούμενος ἐκ τῆς προατριβῆς δύο ἀπληρῶν πλωμάτων, τὸ τριζέω: Ἰπν.398,7 τριγροὶ ὀδῶνται, Πλούτ.Ἠ8,654F τριγροὶ πριώνων, Σχόλ. Ἀριστφ.Ὀρν.1521' || νεώτ. τριγρός γαλιθ τρώμος δονοδῆς, ἀπληγπτός εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θῶρακος ἐφαρμοζομένην χεῖρα.

τριγνώθωρος-ον γλωσσ. ὁ ἔχων τρεῖς γνώθους, τρία στόματα, τρία χάρματα.

τριγνώλας (ὸ) ἃ. τριγλώχης, εἶδος ἰχθύος: Σάφρ. π. Ἀθην.7,324B τριγνώλας τινὰς ἐν τοῦτοις ὀνομάζει, τριγνώλα ὀμφαλοτόμω, καὶ τριγνόλαν τὸν εὐδίσταν πρδλ. τριγλή.

τριγνώφωρος-ον ὁ ἔχων τρεῖς γόφους, ἴλιος, πασάλιος, σκαμνοῦς: Σοφ.ἀν.295 ἐνήλατα ξύλα τριγνώφα διατορεῦσαι σε δεῖται.

τριγνώνια (ή) ἡ τρίτη γενεὰ: Δημ.1327, Ἀριστλ. ἀν.374 οἱ Ἀθηναῖοι εἰσιν ἑκατοῦρωθεν ἐκ τριγνώνας, Στράβ.4,1,5 διὰ τριγνώνας ἐκ πολιτῶν γενοῦς, Ἡρωδιδαν.1,7 ἐκ τριγνώνας βασιλεύς.

τριγνώνος-ον ἰγνώμων ὁ τρίτος γεννηθείς, ὁ τρίτοτοκος *Ἡσ. «τριγνώνη τριτῆν γενεάν ἐπισχόντες»: Ὀρφ.Υμν.26,2 διόνυσος τριγνώνος || 2) κτ. πληθ. τρεῖς *Ἡσ. «τρεῖς, τρία»: Εὐρ.Ἡρ.1023 τέκνα τριγνώνα τεκόμενος, αὐτ.Ἰων.496 Ἀγραιοὶ τὸν κόρα τριγνώνη (τρεῖς θυγατέρες).

τριγνώνῶ-ῶς **μην.** εἰμὲν ἐν τῇ τρίτῃ γενεῇ: Θεοφρ.ΦΑη.1,9,3 καὶ γὰρ ταῦτα τριγνώνησαντα συνεξομοῦσάντι (τὰ ζῷα).

τριγρογών (τὸ) νεώτ. μουσ. εἰς τῶν χαρακτήρων τοῦ χρόνου τῆς νῦν ἐν χρήσει παρασημαντικῆς τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

τριγρός *Ἡσ. «τριγρῶν».

τριγρομάματος-ον **μην.** κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρία γρόματα: Κλημ. Αλ.396, Εὐστ.1878,59.

τριγρομῶτος-ον **μην.** μόν. ἄτριγρομῶτος **βλλ.**: Ἀνών. ἐν Φαβριε.Ελλ.Βιβλ.12,767 τριγρομῶτος εἰμι, σὺλλαδὴν φέρω μίαν.

τριγρῶν (τὸ) Ἐπιγρ. τὸ ἔχον ἑκτῶσιν τριῶν γῶν.
τριγριζέω μόν. κ. δημ. ἀμτδ. ἃ. τριγρῶν, περιφέρωμι, περπατῶ περὶ, κῶν βάλτες: ὁ φίλος τριγριζεὶ σὸ σπιτῆ || 2) γριζέω ἐδῶ ἢ κίε, περιπλανῶμαι: τριγριζεῖς ἄλη σπὸς δρόμου || 3) μτδ. στρέφω τὴν περὶ τὴν, περιβάλλω, περικυκλώω: Νικητ. εἰς Ἀλεξ.3,10 μετὰ ἔθλων σταυρωμάτων τὸν χόρακα αὐτῶν τριγριζουστες - τριγριζοῦ τὸ περιβάλλει μὲ συμπατόπλαγμα || 4) μτφ. παρακολοῦθώ κύκλω, κολοκαῖω τινά ὡς διὰ τὸ ἐπιτύχῃ τὴν ἐξ αὐτοῦ: τὸν τριγριζοῦσι οἱ κόλακες. || πλησιάζω τινά ἐπιμύζω με ἐρωτικῆν ἢ καὶ ἃ τινά ἐπιδιδῶμι: τριγριζεῖς μὴ χήρα, τὸν τριγριζεῖ καὶ τὸ πᾶρ δαικεῖ || 3) ρηματ. π. τριγριζομαι, τριγριζοτρα.

τριγρινός-ῆ-ὸ δημ. ὁ κείμενος περὶε πλησίον, ὁ γωνιτικός: τριγρινά δέντρα.

τριγριρῆμα (τὸ) δημ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ὀπιστέλεμα τοῦ τριγριζέω **βλλ.**

τριγυρίστρα {ή} δημ. γυνή άφρονης, περιεργωμένη τός άδούς, τός γυναιτσός οικίος της, όπως έδιέβη τήν ώραν της γυνή του δρόμου' 2) πωύδης φλεγμονή περί τόν άνωχα, ή παρωνυχία, κολαγκοθή, μεθύστρα.

τριγυρώ δημ. κ. -άω & τριγυρίζω βλλ.

τριγυρώ έπίρρ. μsn. κ. δημ. κ. τριγύρω πέριξ, όλόγυρα, γύρω γύρω.

τριγυρώθεν μsn. κ. τριγύρωθεν πέριξ τριγύρω, όλόγυρα : Θσο. Στεφ. έν λ.

τριγύρος {ή} δ. γρ. τού θρηγικός βλλ. : Σχόλ.'Ιλ.Λ 774, Έυστ.1570,17, Έπίγρ. Νικομηθείος.

τριγων-ωνος {ή} μγν. παιδιά διά σφαιρας, σφαιρισμός' Χοιροβ.Θσο.74 ετά εις γων λήγοντα διαώλλαδα βαρότονα διά τού ω κλινοντα, ισόν λήγων λήγωνος . . τριγων τριγωνος.

τριγωνέλλα {ή} νεώτ. βοταν. γένος φυτών ποώδων έκ τών χειροπόων, ου είδη τριγωνέλλα ή κυανή τριφύλλι, - τριγωνέλλα ή τήλις {τό} τήλι.

τριγωνία {ή} μγν. τού τριγωνών : Άριστέ.170, 109D ήν γόρ τριγωνία' 2) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων έκ τών τριγωνιδών.

τριγωνίζω {τριγωνίζω} μγν. κ. νεώτ., παθ. άόρ. έ-τριγωνίσθην {Γιλός.Ήθ.416C}, τριηλοσάζω, πολυλασασάζω έπί τρία' κ. παθ. : Πλούτ.'Ηθ.416C ταύτα πεντάκις τριγωνισθέντα τών εκκεμένον αριθμόν παρέσχεον, Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.28 έπί μίθ μονάδι δύο μονάδες παράλληλοι θεσπιθενται και τριγωνίζεται ό γ' αριθμός' 2) άμτθ. έχω σχήμα παραλληλόν τριγώνω, σχηματίζω τριγώνον : Ηλιόδ.Αιβ.10,5 ή γόρ δέ Μερόβ . . έστί νήσος τριγωνίζουσα' 3) νεώτ. διδω εις τή σχήμα τριγώνου' {ή} Ιδία διαίραξ εις τριγώνα έμφανείαν τινα πρός καταμέτρηση' 4) ρηματ. π. τριγωνισμός.

τριγωνικός-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό τριγώνον, ό έκων σχήμω τριγώνου, ό τριγωνοειδής : Ίσόβλ.Νικ.'Αριθμ.82C τριγωνικών οικοδόμημα, - τριγωνική πυραμίς {ιστερέν οικοδόμημα έκόν βάσαν τριγωνοειδή, - τριγωνικών είσιμα {ιστερέν, όύ δύο έδρα εν είσι Ισαι και παράλληλοι, αι δέ λοιπαί παραλληλόγραμμοί' 2) νεώτ. άνατ. τριγωνικών όστούν τό έτερον τών δύο φυμάτων της όπισθίας έπιφανείας τού άστραγάλου' 3) νεώτ. τριγωνικών σύστημα κρυσταλλικών έν από τά έπίτα κρυσταλλικά συστήματα.

τριγωνικός έπίρρ. μγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον τριγωνικών βλλ. : Άν.Κρ.3,195.

τριγωνών {τό} μγν. τού τριγώνον : Σχόλ. Έύρ.'Εκ.998 πούς δέ νεώτ λέγει τό κάτωθεν τού κατάστρω τριγωνών, Γρηγ.Νύσα.2,64D έν τριγωνοίς ή σκαλίνοίς σχήμασι.

τριγωνοειδής {ή} νεώτ. βοταν. & τριγωνέλλα βλλ.

τριγωνοισμός {ή} {τριγωνίζω} μγν. κ. νεώτ. ή διάθεση τών αριθμών έν είδει τριγώνου : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.28' 2) νεώτ. ή εις τριγώνα διαίρεσις' 3) γεωδασ. ή διά νοσητών γραμμών διαίρεσις τμήματός τινος της γήινης έπιφανείας εις δικτύον τριγώνον πρός μέτρησην γεωδαιτικής γραμμής ή πρός χαρτογράφησην τού τμήματος τούτου.

τριγωνοιστί έπίρρ. μγν. έν είδει τριγώνου, τριγωνοειδός : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.2,119.

τριγωνίστρια {ή} μγν. γυνή παιζούσα τό μουσικόν όργανον τριγώνον βλλ. : Λουκ.Λεξιφ.8.

τριγωνοειδής-οός-ές κ. νεώτ. ό όμοιος τριγώνω, ό έκων σχήμα τριγώνου : Άριστ.Ζ13,7,3 ραφαί τό κρανίον τριγωνοειδές, Πολύδ.2,14,4.

τριγωνοειδής έπίρρ. μsn. κ. νεώτ. έν είδει τριγώνου : Έυστ.'Ιλ.Ζ 269, αút.Διον.Π 242.

τριγωνοκεφαλία {ή} νεώτ. έδ. έν τό άνθρώπω λογισμ, άνώμαλος διαμορφώσις τού κρανίου ής τριγωνικών σχήμα μέ κορυφήν πρός τό πρόσω.

τριγωνοκέφαλος {ή} νεώτ. ό έκων τριγωνοκεφαλίαν' 2) ζωολ. γένος έρπετιών.

τριγωνοκράτωρ-ορος {ή} μγν. έδ. έν τή άστρολογία, ό κυριάρχος τού τριγώνου, τού τριγωνικού σχήματος : Πολύτ.Τετράδ.224 λάμβονε τά της άνατριβής από τών τριγωνοκρατόρων τού ώροσκόπου, τού δέ βίω από τών τριγωνοκρατόρων τού άριεττικού φωτός, Πρόκλ.Τετράδ.88B- πρδλ. Κόντ.Γλωσσ.Ποιστ.120.

τριγωνομέτρησης-εως {ή} {τριγωνομετρώ} νεώτ. ή διά τού τριγωνισμού καταμέτρησης.

τριγωνομετρία {ή} νεώτ. μαθ. μέρος της γεωμετρίας έκον σκοπόν τών προσδιορισμών δι' ύπολογισμύ τών άγνωστων στοιχείων τριγώνου έξ έπιφανών στοιχείων αούτθ.

τριγωνομετρικός-ή-όν νεώτ. μαθ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν τριγωνομετρίαν : τριγωνομετρικά σημεία {φυσικά ή τεχνικά σημεία τού έδάφους, ών ή θέσις επί της έπιφανείας της γής ύπολογίζεται μετ' μεγίστης άκρίβειας}, τριγωνομετρικός σταθμός {ή} χροσημοποιούμενος κατά τούς γεωδαιτικούς καταμετρήσεις, - τριγωνομετρική άριθμοί {τό ήμισιον, τού συνημιτόνου, ή έφοσπομένη, ή τέμνουσα, και ή συνδιατέμνουσα}, - τριγωνομετρικών δικτύων {τό σχηματίζομενον έκ τών σημειών της τριγωνομετρίας}, τριγωνομετρικός ύπολογισμός - τύπος' 2) κ. έπίρρ. -ώς.

τριγωνομετρώ-έω νεώτ. μαθ. καταμετρώ διά τριγωνισμού' 2) ρηματ.π. τριγωνομετρησης.

τριγωνών {τό} κ. μsn, νεώτ. κ. δημ. γεωμετρικόν σχήμα έκόν τρεις γωνίας και τρεις πλευράς, τριήλευρον : Τιμ.Λοκρ.98Α, Πλάτ.Τιμ.50B τό δέ τριγώνον όσα τε άλλα σχήματα ένέγγινετο, - τριγώνον Ισοσκελές - σκαληνόν - σφαιρικόν {ού αι πλευράί είναι τόξα μεγίστων κύκλων μιάς και της αούτης σφαιρας' 2) νεώτ. εργαλείον σχεδιαστού έκόν σχήμα θροβωνίων γωνιών έκ δύο βραχιόνων, χρησιμεύον πρός χάραξιν εύθείων παραλλήλων, καθέτων ή κεκλιμένων έν σχέσει πρός άλλας' 3) νεώτ. έκλουρούτων εργαλείων όμοίου έξ άνω σχήματος πρός χάραξιν εύθείων ή έξ ακρίβωσιν διέδρων γωνιών, γωνιά' 4) τριγωνοειδής μουσικόν όργανον παρεμφερές πρός μικράν άρπον και έκόν χορδός Ισοπαχείς μέν, άλλα διαφόρου μήκους : Έύθ.Βά.1 ός κακάς μέν τυμπανίζε και διαφέλλει τριγωνός, Πλάτ.Κωμ.Λακ.1, Πλάτ.Πολ.399D τριγώνων άρα και ηχητίδων και πάντων όργάνων, Άριστ.Λ.Πρ.19,23 τριγωνα φαλτήρια' || νεώτ. μουσικόν όργανον έκ χαλυβδίνης ράβδου τριγωνικής εκκαμμένης, όπερ κραιοί ό ποιών εξηρητημένον διά νήματος και κροαί διά πλήκτρον' 5) έν τών 'Ηλιαστικών δικαστηρίων τών 'Αθηνών' Άρσοκ. ετρίγωνον δικαστήριον : Λυκούργος κατ' Άριστογείτονος, όνομα έστί δικαστήριον, ίσως και τό σχήμα τριγώνου όνοτος μνημονεύουσιν αούτο άλλοι τε και Μέωνδορος : Πaus.1,28,8, Πολυδ.8,121' 6) νεώτ. κ. δημ. είδος γλυκύματος έχοντος τριγωνικόν σχήμα' 7) νεώτ. άστρον. τριγώνον βόρτιον μικρός άστερισμός τού Β. ήμισφαιρίου, δ. δέλτα' || τριγώνον νότιον άστερισμός τού Ν. ήμισφαιρίου.

τριγώνος-ον κ. νεώτ. ό έκων τρεις γωνίας, ό τριγωνικός : Αισχ.Πρ.814 ούτος σ' οδώσει τήν τριγώνον ές χθόνα Νειλότιν {έπί τού δέλτου, αút.άπ. 72 τριγώνω ρυθμοί, Πλάτ.Τιμ.55H εκίοσι βάσεις έκόν Ισοπλευρούς τριγώνους γέγονε, Σχόλ.'Ιλ.1, 156 έπιγύραμα τριγώνον' έπί της καρδίας ήχθών : Άριστ.Δεπ.296, αút.311' κ. επί της Σικελίας : Πολύδ.Β.1,42,3 σχήμα τριγώνου' 2) μγν. έπί αριθμών, οι άποτελούμενοι εκ μονάδων δυσμενών να διατεθώσιν έν είδει Ισοπλευρού τριγώνου, δ. τριγώνα : Πλούτ.'Ηθ.1003P τριγώνον άρι-

θροί' 3) νεώτ. ναυτ. τρίγωνα ιστία τὰ ἔχοντα τριγωνικὸν σχῆμα, τὰ λατίνα· 4) νεώτ. Ιστρ. τρίγωνος ἄκις χειρουργικὸν εργαλεῖον ἔχον τριγωνικὴν αἰχμὴν καὶ χρησιμεῖον πρὸς παρακέντησιν· 5) νεώτ. τρίγωνος μὲς μὲς τοῦ στόματος εἰς τὰ πλάγια τῆς γενεακτικῆς χώρας, καθέκων τὴν γωνίαν τῶν στόματος, ὡς ἐπὶ καταρσὸς ὄψεως || νεώτ. ἀνατ. τρίγωνος συνδέσμος ἡπιατός ἢ τριγωνικὴ περιτοναϊκὴ πτυχὴ, εἰς ἣν μεταβαίνει τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἀριστερὸν πέρασ τοῦ σπυλαινοῦ συνδέσμου· 6) ὁ τρίγωνος ὡς οὗτος, τὸ μουσικὸν ὄργανον τρίγωνον βλ.λ.41: Σοφ.ἀπ.361 πολὺς δὲ Φρύξ τρίγωνος· 6) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τρίγωνο[ν] ὡς οὗτος βλ.λ.

τριγωνότης-πτος [ή] μγν. τὸ τριγωνικὸν σχῆμα: Πλωτίν.1,327,11.

τριδακνος-ον μγν. ἐπὶ μεγάλου ὀστρέου, ὁ ἐπιθιόμενος εἰς τρία δῆγματα, σὲ τρεῖς μπουκιές: Πλιν.ΦΙ 32,6.

τριδακτύλιος-α-ον μγν. κ. μαν. ὁ ἔχων ἡλικὸς ἢ πλάτος τριῶν δακτύλων, ὁ τριδακτύλιος: Σέξτ.Ἐπιλ.Μαθ.10,156 τριδακτυλιον διάστημα, Ὁρειδ.112, Γεωπ.7,15.

τριδακτύλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς δακτύλους: Ἀριστ.ἀν.275 ὡτος τριδακτύλος || νεώτ. ζωολ. τὰ τριδακτύλα ὡς οὗτος. ζωσ ἔχοντα τρεῖς δακτύλους εἰς ἕκαστον πόδα· 2) ὁ ἔχων ἡλικὸς ἢ πλάτος τριῶν δακτύλων: Ἰνπ.Ἀρθρ.799 καπέτος εὐρύς τριδακτύλος· 3) νεώτ. ζωολ. τριδακτύλος[ί] γένος γρουλλιδῶν ἐντόμων.

τριειρεός-ον μγν. ὁ ἔχων τρεῖς τραχήλους, τριαιρεός || μτφ. ἐπὶ τῆς Σικελίας: Λυκόφωρ.966.

τριεκακνίον (τό) νεώτ. χημ. κεκορσέμενος ὑδρογονάνθραξ τῆς σειρᾶς τοῦ μεθανίου, ἀπαντῶν ἐν τῷ πετρελαίῳ.

τριεκυκλίνιον (τό) νεώτ. χημ. ἀχρὸς ὑδρογονάνθραξ τῆς σειρᾶς τοῦ αἰθυλενίου, ἀπαντῶν ἐν τῷ πετρελαίῳ.

τριεδενδρία [ή] Ἐπιγρ., μαν. τρία δένδρα ὀμοῦ: Πρόδρ.Ἐπιστ.104· 3) Ἐπιγρ. ἐπὶ τοῦ τμήρου Σταυροῦ, ὁ κατασκευασθεὶς ἐκ τριῶν εἰδῶν ξύλου, ἐκ πεύκης, κέδρου καὶ κυπαρίσσου.

τριεδερμικός ὄγκος [ό] νεώτ· Ιστρ. ποικιλία δερματοσεϊδοῦς κύστεως.

τριεσπότος-ον σχόλ. ὁ ἔχων τρεῖς δεσπότης: Σχόλ.Λυκόφωρ.328 τῷ τριεσπότη μ λέγει.

τριδιπλος-η-ο μαν. κ. δημ. ὁ τριπλῶς: δ. τραγ. τὸ πάλιν πάλιν διπλῶ, διπλῶ καὶ τριδιπλῶ, -δσα μου ἔδωκες, θά σοῦ τὰ δῶσα διπλὰ καὶ τριδιπλὰ· || τριδιπλὰ ἐν ἔπιγρ. σμμ.: Ἐρωτ.ἀν.1662 ἐδά διπλὰ καὶ τριδιπλὰ μέσ' στήν καρδίαν τὸν ἔχω· 2) ὁ τριπλάσιος.

τριδουλος-ον δούλος διὰ τριῶν γενεῶν, ὁ γεννηθεὶς ἐκ μητρὸς δούλης, ἢ ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς ἦσαν ἐπίσης δούλοι: Σοφ.ΟΤ 1063 οὐδ' ἐάν τριτης . . μητρὸς φανῶ τριδουλος, Θεοπόμπ.ἀν.271 Πιθωνικὴν . . ἢ Βακχίδου μὲν ἢν δούλη τῆς αὐλητρίδος, ἐκείνη δὲ Σιώννης τῆς Θράττης . . ὡστε γενεάσθαι μὴ μόνον τριδουλον, ἀλλὰ καὶ τριπρονον αὐτῆν· 2) ἐν φρ. ζεύγος τριδουλον τρεῖς δούλοι: Ἦσ. ε' Ἀριστοφάνης ὄρατος καταρητικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεύγος ἔθηκε, ζεύγος τριδουλον·: Ἀριστφ.ἀπ.484.

τριδραχμος-ον ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν τριῶν δραχμῶν: Ἀριστφ.Εἰρ.1202 ὀβι δὲ τριδραχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγροὺς, - τριδραχμους γραμματόσημα· 2) τὸ τριδραχμον ὡς οὗτος. νόμισμα τριῶν δραχμῶν: Πολυδ.δ.165.

τριδυμίτης [ό] νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν διαζέτιδον τοῦ περριτίου.

τριδυμος-[ή]-ο[ν] (τρις) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μετὰ δύο ἄλλων κατὰ τὸν αὐτὸν τοκετὸν γεννη-

θεὶς: Δημόστρωτος Σ.Τοδ.228,22 τριδυμοι ὀδελφοί || οἱ τριδυμοὶ κ. συνήθ. τὰ τριδυμα ὡς οὗτος τρία γενεὰ τῆς αὐτῆς μητρὸς συγχρόνως τεχθέντα: Ἐπιλ.Πλοῦτ.'Ἡ8,906β πῶς δίδυμα καὶ τριδυμα γίνετα· 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ τριπλοῦς, ὁ τρισηθῶς: κρῖσταλλοὶ τριδυμοί, - τριδυμον νεδρον [τό] παχύτατον τῶν ἐκ τοῦ ἔγκεφάλου ἐκφυόμενων νεύρων[ι].

τριδυνάμος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς δυνάμεις ἢ ἰδιότητας ἢ ἐνεργείας: Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.22,12 τριδυνάμος δὲ πῶς ἐστὶ.

τριδυστηνος-ον μαν. ἄ. τριδυστήνος, ὁ τὰ μάλα δυστυχῆς, ὁ δυστυχέστατος: ΑΠ 9,57,1.

τριδωρος-ον μαν. ὁ τρία ὄψα παρέχων ἢ περιέχων· Ἰω.Κλμ.ἐν Βανδίη.Βιβλ.Μεδ.1,390 τριδωρον χάριν τοῖς βροστοῖς χορηγοῦσα.

τριεδρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς ἔδρας, ὁ σχηματίζομενος ὑπὸ τριῶν ἐπιπέδων· τριεδρος στερὰ γωνία, - τριεδρον καμπύλης.

τριάκγονος-ον μαν. ὁ ἐγγονος ἐγγόνου, ὁ τέταρτος ἀπάντων ἐν σχέσει πρὸς τὸν πρόγονον: Νομοκ.ἀν.ε Cotel.Μοσ.1,43Α διεγγόνων καὶ Τριακγόνων.

τριάκδοτις-ιδος [ή] μαν. ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης: Ψελλ.Χαλδ.110 πρὸλ. τριοδίτις.

τριάλεκτος-ον (ἐλέσσω) συνήθ. ἐπὶ ὄψεως, ὁ σχηματίζων τρεῖς ἐγγύμους: Χρυσόμ.Ἡρ.δ.677 βαινός ὄψις τριάλεκτος ἀπώλετο δουρὶ δαμασθεῖς Μνασάκ.ΑΠ 6,110, Ἀντίλ.Σιδ.ΑΘ 7,14 ὡ τριάλεκτον Μοῖραρ δινεῖσθαι νῆμα κατ' ἡλακάτας ἵο οἱ τρεῖς Μοῖραρ ἐλέσσωσι, κλώθουσι· || τριάλεκτος Ἰγνεσθῆ βρόχος ἢ ποῖς ἐκ τριῶν νημάτων, πλεκτὴν τριάλεκτος: Ἀντίλ.Σιδ.ΑΠ 6,109· || ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ποτέρων τριληθῆς συμψηφῆς τοῦ πλοίου: Ἀρχιμ.ἐλ.ΑΠ Πορστ.15 τριάλεκτοι θύρακες.

τριάλι-ἱκος [ή] μγν. τριάλεκτος βλ.λ., τριπλοκός: Κοιρήμ.Ἀθην.1,679β κισσῶ τὸ ναρκίσσῳ τε τριάλικος κύκλω σπυραίνων ἐλικτάτω.

τριάλλων-οντος [ό] νεώτ. χειρουργικὴ λαβὴ τριηλικῶν ντῶς ἐξαγγώνων ἄλλοτριου σώματος ἀπὸ τραύματος.

τριέμβολος-ον ὁ ἔχων τρεῖς ἐμβόλα· || τὸ οὐδ. τριέμβολον ὡς ἐπίγρ. ἐν φρ. στόματι τριέμβολον ἔχω μεγάλην ὀρμὴν εἰς τὰ ἀφραδίδια, πηγαινὼ πολλὰς φορές: Ἀριστφ.Εἰρ.1257 ὡστε θαυμάζειν ὄπως οὕτω γέρων ἂν στόματι τριέμβολον σχόλ. ἐπολλάκις ἐμβολεῖν δύναμενοι[ν].

τριένος-ον (ἐνοῦ) μγν. ὁ τριετής: Θεόδωρ.ΦΙ 4,11,5 γίνεσθαι δὲ φασὶ τριένων τὸ χρῆσιμον.

τριεσπερός-ον (ἐσπερό) μγν. κ. νεώτ. ὁ τριῶν ἐσπερών, νυκτῶν, ὁ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας: Λουκ.Ἐνυκτ.7 χεῖριμὸς ὄνειρος, . . ἢ τάχα ποι τριεσπερός· || ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλείδου, οὗ ἡ ἀλλήλων ἐγένετο εἰς τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας: Λυκάφωρ.33, Ἀλκίφωρ.356 ἢ Ἡρακλείδους τριεσπερός πρὸλ.Διοδ.Σ 4,9,8.

τριετία [ή] ἔγρ. τοῦ τριετία βλ.λ.

τριετήρ-ηρος [ό] ὁ τριετής βλ.λ.: Ὀρφ. Ἦμν.52,4 ὄς . . κοιμίζετ τριετήρα χρόνον.

τριετηρικός-ή-ον Ἐπιγρ., μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς μίαν τριετηρίδα: Πλοῦτ.'Ἡ8,671] τὴν τριετηρικὴν παντιέλιαν· 2) Ἐπιγρ. ἐπὶ παρεμβολῆς ἐμβολῶν ἡμερῶν, ὁ κατὰ τριετιαν γινόμενος: || ἐπὶ ἀγώνων: Ἐπιγρ.

τριετηρικός-ιδος [ή] κ. νεώτ. ἑορτὴ τελευμένη ἀπὸ πᾶν τρίτον ἔτος, ἰδίᾳ τοῦ Ποσειδωνίου, τῆς Ἥρας τοῦ Διονυσίου, ἢ τριτῆ ἐπέτειος: Πλινδ.Ν 6,69 ταυροφόνῳ τριετηρὶ τῖμας Ποσειδωνίον ἀν' ἔμνεος· κ. κτ. πλῆθ.: Ἡρ.4,108 τὸ Διουσύφω τριετηρικός ἀνάγονος καὶ βακχεύσιος, Εἰρ.Βάσχ.133, Πλτ.δ.Νόμ.834ε, εἶπε τριετηρικός εἶπε αὐ καὶ διὰ νέμτων ἐτών· 2) κ. νεώτ. χρον-

κή περίοδος τριών ετών, ἡ τριτία : Ἀριστ. Πολιτ. 5,8,10 διὰ τριτηπόδιον ἢ διὰ πεντατριπόδιον, Ὁρφ. Ὑμν. 53,3, Διόδ. Σ 4,3 τριτηρηίδες θυσίαι 3] ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἐορτάζουσα τριτηπόδιον βλ. λ. 1], ἄ τριτηρήτης : Ὀνη. Κυν. 4,235 γυναικῆς αἰνάδες, ὄχοφοροί, τριτηρηίδες, ἀνδοκάρηνοι.

τριτηρηίτης-ιδος (ἡ) μτγ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἐορτάζουσα τριτηπόδιον, ἡ λαμβάνουσα μέρος εἰς ἐορτήν τελευτήμενη κατὰ τριτίαν : Ἐπιφάν. 1,1093C κοριθιάδες τε καὶ τριτηρητριάδες.

τριτηρηίτης ον μτγ. ὁ τριητής : Καλλ. Ἀπρ. 72 ἐπὶ τριτηρηός ἐόδαο 2] Ἐπιφρ. ὁ κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος συμβαίων, τελευτήμενος.

τριητής-ους-ες κ. τριητής ὁ ἔχων διάρκειαν τριῶν ἐτών Πολυδ. 1,54 εὐστίας καὶ τριητής, ἐπὶ μὲν χρόνου ὀξυνόντων, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιοῦτων παροξυνόντων : Ἡρ. 1,199, Πλάτ. Νόμ. 954D τριητὴ τὴν προβασιμῶν εἰναί, Θεόδ. 29,17 τῶδ' αὐθιγὸς πλέων ἢ τριητής ἐγένετο φίλος ॥ τὸ οὐδ. τριητές εἰς ἔπιφρ. ἐπὶ τρία ἔτη : Ὀδ. Β 106 ὡς τριητές μὲν ἔλθεθ' ὀδῶκα καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοῦς 2] ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἐτών : Ἀριστ. Ζι 5,14,16 τριητὴς Ἥπας ॥ τὸ τριητές ὡς οὐα. ἡ ἡλικία τῶν τριῶν ἐτών : Πλάτ. Νόμ. 794A ὁπὸ τριητοῦ μέχρι τῶν ἑξ ἐτών 3] ὁ κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος γινόμενος : Ὁρφ. Ὑμν. 53,5.

τριητής-οῦς-ές κ. νεώτ. κ. τριητής βλ. λ. : Πλάτ. Νόμ. 954D 4] νεώτ. γεωπ. ἐπὶ ἀμειψισπορίας, ἡ ἐπαναλήφει τῆς καλλιέργειας φυτοῦ ἀπὸ τριτίαν.

τριητία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κ. ἡμ. χρονική περίοδος τριῶν ἐτών : Θεόδ. ΦΑιτ. 1,20,4 παραλλήλων δὲ παιδιῶν κατὰ τριτίαν, Λουκ. Ἀλεξ. 41.

τριητίως μτγ. κ. μισ. ἐπὶ τριῶν ἐτών, γινομαι τριητής : Πάθασ. 1,1,24 ἀνίδη . . εἰς Σελῶν ἐν μόσχω τριητίζαντι, Ἐπιφάν. 1,153D, Στουδ. Θεόδ. 373A.

τριῶν (ἡ) ἡμ. τὸ ἐντομια γράλλος βλ. λ. 5].

τριζώνης-οῦς-ές ἄ τριζωνος βλ. λ. : ΑΠ 11,27 τριζώνης Χάρτες.

τριζώνας-ον συνθ. ἐπὶ τῶν Χαρίτων, ὁ μετὰ δύο ἄλλων συνεγγυμένον, τρεῖς ὄμοιο : Σόφ. ἀπ. 490 Χαρίτων τριζώνων, Εὐρ. Ἐλ. 357.

τριζυβήτος (ἡ) μτγ. ἄ τριζυβος βλ. λ. : Ἀρχι. ΑΠ 6,181 τριζυβος . . κασιγνήτοι.

τριζυβ κ. μον. νεώτ. κ. ἡμ., ὄμορ. ἄμορ. ἔτριζο, παρ. κ. μ. σμ. ἐνεστ. τῆτριζο (ἰλ. Β 314) κ. ὁπερ. ἂν. τῆτριζο (ἰλ. Β 714), ἐπὶ μικρῶν πτηνῶν ἡ νεοσσῶν, ἐκπέμνω τριζόν, τριζύω : ἰλ. Β 314 ἐνθ' ὃ γε τοὺς ἔλειπον καθήσθαι τριγυτάω, Λουκ. Τίμ. 2] ὡσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τριγυτότας αἰ νεοττοί 3] κ. ἐπὶ νυκτερίδων : Ὀδ. Ω 7, Ἡρ. 4,183 ἑλλά τῆτριζοις κατάσπερ αἰ νυκτερίδες κ. ἐπὶ περδικῶν : Ἀριστ. Ζι 4,9, 19' κ. ἐπὶ τυγγοῦ : αὐτ. 2,12,6 λυγὲ τὴ φωνὴ τριζοί κ. ἐπὶ ἀκρίδων : αὐτ. Ὀσμου. 139 κ. ἐπὶ τῶν μυϊκῶν : Βαβρ. 108,23' κ. ἐπὶ τῶν ἐλέφαντων : Λουκ. Ζεβ. 10' κ. ἐπὶ τῶν ἰχθύων σελασίων : Ἀριστ. Ζι 4,9,6 τῶν σελασίων ἐνια δοκεῖ τριζών κ. ἐπὶ τοῦ ἵχθου τῶν ὀψιποσμένων φυῶν τῶν ἀσπυροκόκκων : ἰλ. Β 101 φυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἄπτε κανὸς φάετο τριγυτάω, Ὀδ. Ω 5' 2] κ. νεώτ. παρῶν λεπτόν, Ἐπρόν καὶ κραδαίνόμενον ἵχθον : ἰλ. Β 714 νῆτα τῆτριζοι . . θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, Ἐπιφ. 9 τῆτριζο δ' οὐ κινδύων, Ἰνν. 480,52 καὶ τὰ ὦτα τῆτριζο (ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ὠτων), Εὐπολ. Δἡμ. 20 ὄν χρῆν . . κέκοσθαι τριγυτότα (ἐπὶ τοῦ σκίοντος ἵχθου τοῦ ἐπὶ τοῦ πυρὸς καταμέμωτο πράγματι, ὁ δὲ Μάρκ. 9,18 ἀφρίξαι καὶ τριζοί τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, Βαβρ. 52,2 ταυροὶ ὄμαξαν . . εἰλικον, ἡ δ' ἔτριγυται, Παύλ. Σ. λ. ΑΠ 6,54,5 (ἐπὶ χορδῆς) . . τριζοί ἡ πόρτα - τὸ παράθυρο ॥ παρ. κ. μον. ἀνὶ πᾶν τριζο τ' ἄμάξη, τριζοί τὸ μαζιλᾶρι

ἡ δ. ἀνὶ πᾶν τριζο δ' ζυγός, τριζοί τ' ἄλῆτρο (παρ. ποιεῖται ἡ ἔχει ἀξιώσεις ὁ βλάφας καὶ οὐχ ἡ παθῶν) ॥ φρ. τοῦ τριζο τὰ δόντια (τοῦ ὠμίλησα ἀπειλητικῶς, φρ. μφ. τριζοῦν τὰ κόκκαλα τοῦ πατέρα τον σπὸν τάφο μὲξ ἀναγκητικῶς διὰ τὴν κακὴν τοῦ διαγαγῆν) 3] ρηματ. π. τριζοῦς.

τριζώβια (ἡ) μτγ. τρία ζώδια ὄμοιο, τὸ τέταρτον δὲ ζωδιακοῦ κύκλου : Πρόκλ. Τετράβ. 55A οὗ γὰρ ἔξῃστιν ὑπερβῆσαι τὴν τριζώβιαν, αὐτ. 46B.

τριζώνας-ον Ἡσ. εὐδ. τρεῖς γενεὸς ἐξήγαγε.

τριζυκάς-ἄδος (ἡ) ἐπ. κ. λω. ἀντὶ τριακῶν βλ. λ. : Ἡσίοδ. Ἐργ. 764, Ἡρ. 1,65.

τριζώντα λων. τ. ἀντὶ τριζώντα βλ. λ.

τριζωνταέτης-ιδος (ἡ) λων. τ. ἀντὶ τριζωνταέτης.

τριζωντήμερος κ. λων. τ. ἀντὶ τριζωντήμερος.

τριζωντήμερος-ον ἐπὶ πλοίων, ὁ τριαντάκιλος Ἡρ. 4,148.

τριζώσοι-αι-α λων. τ. ἀντὶ τριακώσοι βλ. λ.

τριζωστομόριον (τό) λων. τ. ἀντὶ τριακωστομόριον βλ. λ.

τριημερός μον. διέρχουμαι πού τρεῖς ἡμέρας : Σκυλιτ. 1,681.

τριημερία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. χρονική περίοδος τριῶν ἡμερῶν : Πάδ. Ἀμ. 4,4 ἀνίκατε . . θυσίας ὡμῶν εἰς τὴν τριημερίαν τὰ ἐπιδέκατα ὡμῶν.

τριημερίζω μον. ποιῶ ἢ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν : Φοβρ. κ. ὄδ. φευδ. Πάδ. 702 τριημερίζων ἐλάμβανον μου τὴν θίσαιαν (κατὰ πόσαν τριτὴν ἡμέραν).

τριημερινός-ή-ον μτγ. τριήμερος : Ὁριγ. 3,309A.

τριημεροφυτόκος-ον μτγ. κ. μον. ὁ διαρκῶν τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας : Ψ Ἀρσεν. 404 τριημεροφυτόκος ταφῆν τοῦ ἱπποῦ, Στουδ. Θεόδ. 540C.

τριήμερος-ο(ν) κ. νεώτ. ἡμ. συνθ. οὐδ. τριήμερο βλ. λ. ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν ἡμερῶν, ὁ τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν : Μάρκ. Αὐρ. 4,50 τί διαφέρει ὁ τριήμερος τοῦ τριημερινῶν, Γεωργ. Σόμ. 380,3 ὁπὸ κήτους καταποθείς τριήμερος ἀνεμταί, Κ. Πορφ. Ἐκθ. 44,4,12 τὴ τριήμερῶ αὐτῶ ἀγέραςι, τ. τριήμερος ἀποβολὴ ἰσποβολῆ τριῶν ἡμερῶν ἐκ τοῦ σχολείου, τ. τριήμερος πυρετός ἰσποδημική λοιμώδης νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ πυρετοῦ διαρκούντος τρεῖς ἡμέρας ॥ τὸ τριήμερον ἡμ. τὸ τρίμερο βλ. λ., διάστημα χρονικῶν τριῶν ἡμερῶν, τριημερία : Ἀριστ. Ζι 5,20,4 κατὰ τριήμερον γίνεται, Πρόδρο. Νοτ. 6,546 τριήμερον με δλον φλόγες εἶλον ἐξαισίοι.

τριήμερος ἔπιφρ. μον. κ. νεώτ. ἔπι τρεῖς ἡμέρας : Πασχ. χρο. 1,1404,18.

τριήμερος γλωσσ. ἡμιόλιον, ἐν καὶ ἡμῶν, τρία ἡμισα τριήμεριον (τό) Ἐπιφρ. εἰς γῆς καὶ ἡμισας μία καὶ ἡμισία ἄουρα : Ἡρακλειτ. Πίν. 577,5,29.

τριημιπόδιος (τό) εἰς καὶ ἡμισας ἑκατέδ βλ. λ. Πλάτ. Κωμ. λ. Ἀθῆν. 10,441P (ὁ γ. πρὶ ἡμικταί).

τριημιπόδιος-ον Ἐπιφρ. ὁ περιέχων, ὁ χωρῶν τρεῖς ἡμιπόδια βλ. λ.

τριημιπολία (ἡ) μτγ. ἄ τριημιπολία Ἡσ. ετρημιπολία νῆος μακρὰ ἀνευ καταστρώματος : Καλλιξ. Ἀθῆν. 5,203D τὸ δ' ἀπὸ τετράρως μέχρι τριημιπολίας διηλιασία τούτων ἰδιότρος, τριημιπολίας, Πολυδ. 16,2,10, Διόδ. Σ 20,93.

τριημιπολλυχέ-ως-ο μτγ. ὁ ἔχων μῆκος ἐνὸς πῆχους καὶ ἡμισος : Καλλιξ. Ἀθῆν. 5,199C ζῶσα τριημιπολλυχὴ καὶ πηχυσία πλῆθος πολλά.

τριημιπλίνθιον (τό) Ἐπιφρ. μῆ πλίνθος καὶ ἡμισία : ἂν δὲ πού δέλται τριημιπλίνθιου.

τριημιποδιαέτος-α-ον Ἐπιφρ. δ. τριημιπόδιος.

τριημιπόδιον (τό) εἰς πῆκος καὶ ἡμισας : Ξεν. Οἰκ. 19,4 βόθωνον ἐλάττωνα . . τριημιπόδιου.

τριημιπόδιος-ον Ἐπιφρ. κ. τριημιποδιαέτος ὁ ἔχων μῆκος ἐνὸς καὶ ἡμισος πόδος : πλίνθος . . τριημιποδιαέτος ॥ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. βλ. λ.

τριμητωναίος-α-ον γυν. ὁ ἐνὸς τριμητῶντου βλ.λ.: Βρυένν.Μ 409.

τριμητόνιον (τό) γυν. μου. διάστημα ἐξ ἐνὸς τόνου καὶ ἡμίσεος, ἡ ἑκάστων τρίτη: Πλουτ.Ἱθ. 389Ε δίκαισι καὶ ἡμιτόνιον καὶ τόνου καὶ τριμητόνιον, οὐτ' 430Α, Ἐθέων Σμ.86C.

τριμητόνιον (τό) ἄ. τριμητόνιον βλ.λ.: Ἀλέξ.Ἐφ. η. ἔδειν Σμ.196 ἄλιος δ' ὑπὸ τοῖσιν τόνου... Ἰαχίη, σίγλης δ' ἡλίαια τριμητόνιον Κυβερίας.

τριμητοχόνιον (τό) πηθ ὁ τριμητοχόν βλ.λ.

τριμητοχόνι-Ἰκος (ὁ) ἡι γυν. εἰς καὶ ἡμίους κοτιεῖ βλ.λ.: Θεόδωρ.Φι 8,4,5 οἱ μὲν ἀλλήται... τριμητοχόνικα μόλις ἀναλασκουσιν ἰδιόρθ.τρίῃ ἡμερολογικῶ.

τριμητοβλιαίος-α-αν γυν. ὁ ἔχων ἀξίαν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβολοῦ: Πολυδ.9,67.

τριμητοβλίον (τό) τρία ἡμιβόλια, εἰς καὶ ἡμίους ὀβολοῦ: Ἀριστ.ἀπ.144 ἐν τῷ στόματι τριμητοβλίον ἔχων.

τριμητορχημα-ατος (τό) (τριμητορχῶ) ἡ δαπάνη τῆς τριμητορχίας βλ.λ.: Ἀριστοκ. ἐπιγραφήματα τὸ εἰς τὴν τριμητορχίαν ἀνάλωμα: Δημ.1206 νῦν δὲ περὶ τὴ διαδοχὴν νεὸς ἔστιν ὁ λόγος καὶ τριμητορχήματος πέντε μηνῶν καὶ ἐξ ἡμερῶν ἀνηλαμένον ἰδιόρθ. ἐπιτητορχήματος? 2) τὸ ὑπὸ τὸν τριμητορχῶν πλήρωμα αὐτῶν: Δημ.1220 οὕτε γὰρ τῷ τριμητορχήματι οὕτε τοῖς ἐπιτάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρῆσσιτο.

τριμητορχής (ὁ) γυν. τ. τοῦ τριμητορχος βλ.λ. ὁ κυβερνήτης τριηρός: Γαλ.6,39 τριμητορχος μὲν νόμομαζον... τοὺς θρονατοὺς τῶν τριηρών.

τριμητορχία (ἡ) τὸ ἀξίωμα καὶ ἔργον τοῦ τριμητορχοῦ, ἡ ἀρχὴ τῆς τριηρός: Ἀριστ.Πολιτ.δ.8,15 2) εἰδ. ἐν Ἀθῆναις ἑκτακτὸς δημοσία λειτουργία βαρύνουσα τοὺς κειροωτέρους τῶν πολιτῶν. ὁπορευόμενος νὰ καταβάλλωσι πρὸς ἄριστον ἔξοπιον τοῦ πολεμικοῦ στόλου τῆς πόλεως: Λυσ. 13,62 τριμητορχία πολλάς τριμητορχήσαντες οὐδὲν ποτε ὄφ' ὄμων οὐδέμιν ἀτίαν ἀισχρᾶν ἔχον, Ξεν.Ἀθ.1,13, αὐτ.Οικ.2,6 οἱ δ' ἀτίαν τριμητορχίας μισθοῦς καὶ εἰσφοράς τοσαύτας σοι προστάξασιν.

τριμητορχικός-ή-όν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τριμητορχίαν βλ.λ.: Δημ.329 ἐφ' οἷς ἰταλάντοις ἐλυμηθὼν τὸν τριμητορχικὸν νόμον.

τριμητορχός (ὁ) κ. τριμητορχῆς (Γαλ.6,39) ὁ κυβερνήτης τριηρός, πολεμικὸς πλοῦτος: Ἡσ. ἐπιγραφοῦς τριηρός ἀρχων, ἦτοι πλοκὸν πολεμικῶν: Ἡρ.8,93 ταῖσι γὰρ Ἀθηναίων τριμητορχοῖσι παρεκεκέλευστα, Ἀριστ.Θεσμ.837 τριμητορχῶν πονηρόν, Θουκ.4,11, αὐτ.7,70 ἀνακαλοῦντες ὀνομαστὶ τὸν τριμητορχῶν, Ξεν.Ἑλλ.1,1,25 τριμητορχῶν ἐκέλευε ναυπηγεῖσθαι τριηρας ἐν Ἀντάνδρω. 2) εἰδ. ἐν Ἀθῆναις, ὁ ἐκάρτιος, νόμος ἡ μετ' ἄλλων πολιτῶν, τριηρὸν ὕπερ τοῦ δημοσίου, ἐφ' ἧς ὄφειλεν ἡ αὐτὸς προσωπικῶς νὰ ἐπιβαῖν ἡ ἀντικαταστάτης του: Ἀριστ.Ἀγ. 546 περὶ τριμητορχοῦ βολῆς Θουκ.δ.31 τὸ μὲν ναυτικὸν μεγάλας δαπάναις τῶν τῶν τριμητορχῶν καὶ τῆς πόλεως ἐκπονήθεν, αὐτ.7,13.

τριμητορχῶ-τω, παρακ. τετριμητορχηκα, εἰμι τριμητορχος, κυβερνήτης τριηρός, πολεμικὸς πλοῦτος: Ἡρ.8,46 ἀνδρὸς δακίμου καὶ τότε τριμητορχήτονος Θουκ.4,11 κ. μτ. γενικ.: Ἡρ.7, 181, Ἰσοκ.55,19 τριμητορχῶν τῆς Πόλεως 2) εἰδ. ἐν Ἀθῆναις, ἐξαρτῶν τριηρὸν εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους προβλ. τριμητορχος 2: Ἀντιφ.2,2,12 Ἀριστοκ.Ἰππ.912 ἐγὼ σε ποιῶνα τριμητορχῆν, ἀναλασκοντα τῶν σαυτοῦ, αὐτ.Βατρ.065, Λυσ.13,62 Ἰσοκ.66,38 οἶκος τριμητορχῶν ἰερισία ὑποκαρῶνους εἰς τριμητορχίαν? κ. παθ.: Ξεν.Ἀθ.1, 13 τριμητορχοῦσιν ὁ πλοῦσιος, ὁ δὲ δῆμος τριμητορχεῖται? 3) ρηματ.π. τριμητορχημα.

τριμητορχής (ὁ) ὁ οὐλήτης, ὁ δίδων διὰ τοῦ αὐλοῦ εἰς τοὺς κωπηλάτας τῶν τριηρῶν τὸν ρυθμὸν καὶ χρόνον τῆς κωπηλασίας: Δημ.270, Πολυδ.4,71.

τριμητορχεῖω ἔσφ.γρ. ἀντὶ τριμητορχεῖω βλ.λ.

τριμητορχεῖσθαι (ὁ) ἔσφ.γρ. ἀντὶ τριμητορχεῖσθαι βλ.λ.

τριμητορχικός-ή-όν ἔσφ.γρ. ἀντὶ τριμητορχικός βλ.λ.

τριμητορχολία (ἡ) γυν. ἄ. τριμητορχία βλ.λ.: Καλλιπ.Ἀθῆν.5,2031: τὸ δ' ἀπὸ τετάρτους μέχρι τριμητορχολίας διπλασία τοῦτων ἰδ.γρ.τριμητορχίασθαι.

τριηρὸς-ουσί(η) (τρία, ὀροσικός), γενικ. κ. -ες αἰτ. τριηρὸν κ. -α κ. τριηρῶν (Ἐπιγρ.1, πηθ. δυομιστ. τριηρῆς κ. τριηρέας (Ἡρ.2,159), γενικ. τριηρῶν κ. τριηρέων κ. τριηρέων (Ἡρ.7,89) κ. τριηρῶν Ἰσοκ.δ.46), ταχύπλοον πολεμικὸν πλοῖον, ἔχον ἑκατέρωθεν τρεῖς σειρὰς κωπῶν: Ἡρ.2,159 τριηρέας αὐτὸν ἐπὶ τῇ βορρῆι θαλάσῃ ἐποίηθησαν, αὐτ.7,89 τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς μὲν ἐγένετο ἐπτά καὶ δικηκόσαι καὶ χίλιας, Θουκ.1,14, αὐτ.6,46 μεγάλην τὴν ἐκκλησίην τοῖς ἐκ τῶν τριηρῶν Ἀθηναίους παρήξει, Ξεν.Ἑλλ.1,4,11 ἐκείθεν δ' ἀνήχθη εὐθὺς γυθείου ἐπὶ κατασκόπην τῶν τριηρῶν, αὐτ.1,5,19 προβλ. Ἀθῆν.5,203D 2) μτφ. ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα πλοῦτος: Ἀντιφάν.1,4 φιάλας τριηρῆς, τραγελάφους, Ἐπιγρ.Ἰπποβαλλ.1,8 ἔταρον τριηρῆς τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χῶα.

τριηροῖδιον Ἡσ. ἐκσίον μικρόν.

τριηροικός-ή-όν κ. τριηροτικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τριηρῶν, ὁ ὄμοιος πρὸς τριηρῶν: Δημ.1145 τοῦτων ὀφειλοντα τῇ πόλει σκεπὴ τριηροκά, Ἀθῆν.12,5351) Χρυσόγονος μὲν ἦλκε τὸ τριηροικὸν ἐνδεδικῶς τὴν πυθκὴν στολήν (μέλοσ; 2) τὸ οὐδ. τριηροικὸν ὡς ὄσα, τὸ πλήρωμα τριηρός, οἱ τριηροῖται: Ἀριστ.Πολιτ.4,4,21.

τριηροῖτω γυν., ἔσφ. γρ. τριηροτεῖω εἰμι τριηροῖτης βλ.λ.: Πολυδ.1,98 κώπαις ἐλαύνειν, τριηροτεῖω, κωπηλατεῖω.

τριηροῖτης (ὁ) ὁ ἐπιβόλιος τριηρός, ἴδια ὁ ὀνηροῦς ἐν τριηρῆι ὡς ὀνήλιπτος ἢ ὡς ἐρέτας, ὁ ναύτης: Ἡρ.5,85 τοῦς δὲ τριηροῖτας τοὺς ἔλκοντασ ὑπὸ ταῦτων ἀλλοφρονήσασι, Θουκ.δ.46 καὶ ἴδια ἔξενισας ποιούμενοι τῶν τριηροῖτων, Ξεν.Ἀν. 6,6,7 ἔδεισαν δὲ καὶ τῶν τριηροῖτων παλλοῦ.

τριηροῖτικός-ή-όν, ἔσφ. τριηροτικός ὁ τριηροικός βλ.λ. ὁ ἀνήκων εἰς τριηρῶν ἢ ὁ ὄμοιος πρὸς τριηρῶν: Ἀντ.Επιγρ.10 τριηροτικά σκεῦη, αὐτ.Λιθ.96, αὐτ.Ἐμφ.Πολ.5,95 τριηροτικά φάσπλο, Ἐπιγρ. κρατῆρ τριηροτικός (ἔσφ. γρ. τριηροτικός).

τριηρονομός (ὁ) Ἡσ. ἐὶ τριηροῖτης καὶ ναυκλῆροσ.

τριηρονομικός-ή-όν ἡιτ. Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ναυπηγίαν τριηρῶν 2) τὰ τριηρονομικὰ ὡς ὄσα, τὰ πρὸς ναυπηγίαν τριηρῶν χρήματα: Ἐπιγρ. ταμίαις γενόμενος τριηρονομικός.

τριηρονομικός-όν ὁ ναυπηγὸν τριηρῆς: Δημ.598 τὸ τὸν τριηρονομὸν ταμίαις, Πολυδ.1,84.

τριηροῖτον (τό) νεῶν, μουσ. ὁμὰς τριῶν φθογγωσῶν ἡμωμένων συνηθῶς διὰ σημείου συζυγείας καὶ ἐκτελουμένη ἰσοχρόνως πρὸς δύο φθογγόσημα τῆς οὐτῆς ἀξίος, τριολεῖο, τερσίαια.

τριβάλασσο-οσ κ. νεῶν, αἰτ. -ττος ἐπὶ χώρῳ ὁ ὑπὸ τριῶν θαλασσῶν περιβραχόμενος: Ἐφορ.ἀν.67, Στράβ.9,2,2 μόνη τριβάλασσοσ ἐστὶ καὶ ἡμίανον κειροεπὶ πλείωνος.

τριβάλασσο ὀν αἰτ. ἄ. τριβάλασσοσ βλ.λ.

τριβάλας-σοσ-έσ γυν. ὁ τρίς, ἦτοι πολὺ θαλερός, ἀνθηροπότησ 2) τὸ τριβάλας ὡς ὄσα, αὐτὸν ἡ ἐπιβολὴς: Πλιν.Φι 25,102.

τριβεία (ἡ) γυν. μου. κ. νεῶν, ἐκκλ. ἡ εἰς τρεῖς θεοὺς πλοῖα, ἡ ἐκ τῶν τριῶν ὀνομασῶν τοῦ ἐνὸς Θεοῦ προελθούσα σφαιρατὰ ἐκδοχὴ περὶ τριῶν χωριστῶν θεῶν: Καισάρ.868, Γρηγ.Ναζκ.1,1224 τριβείαν... διδάσκει, Ἀναστ.Σκ.Ἰθ.304C.

τριβειδοχος-ον νεώτ. γημ. ὁ περιέχων ἐν τῷ μορίῳ τῆς συνθέσεως τρία ἄτομα θεοῦ.
τριβεῖδος (ὁ) νεώτ. ἑκκλ. & τριβεία βλλ.
τριβειτῆς (οἱ) μτγ. κ. μον. ὁ πιστεύων εἰς τρεῖς θεούς ὁ κριζόμενος τὰ τρία πράγματα τῆς Ἁγ. Τριάδος : Γρηλ. Ναζ. 2,148C, Τιμ. Πρεσβύτ. 44' || εἶδ. ὡς ἐπίθ. τὸν ὄπαδον τοῦ αἰρεσιάρχου Ἰωάννου τοῦ Φιλοπόδου : Φωτ. 3,1092.
τριβέκτη (ἡ) μτγ. κ. μον. κ. νεώτ. ἑκκλ. ἡ τρίτη καὶ ἔκτη φῶδ' τοῦ κανόνος τοῦ ὁμοσυνου ἐν ταῖς ἐκθιστοῖς ὕραις : Ψευδ. 12,783 ἀνασῶθα γαρὸς φάλλει τὸ τρίτον ἀντίφωνον ἢ τὴν τριβέκτην.
τριβέλυμος-ον μν. ὁ τριπλοῦς : Εὐστ. Ἰλ. Α 353.
τριβέλος-ον μτγ. κ. σχόλ. ὁ πιστεύων εἰς τρεῖς θεούς : Σχόλ. Λυκοφρ. 328'. 2) μτγ. τὸ τρίθρον ἢ δοξασία τῆς τριβείας ἢ εἰς τρεῖς θεούς πίστις : Βασ. 4,248C.
τριβειτος-ον μν. ὁ τρίς τεθειμένος ὁ τρίς συνεπτυγμένος ὁ ἕχων τρεῖς πτυχάς : Εὐστ. 1,154,31.
τριδημερινός-ἡ-ον γλωσσ. ὁ διατρέχων τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς γενέσεώς του ἡμέραν.
τριεὺς Ἐπιγρ. κρητ. ἀντί πρεῖς.
τριθυρον (τὸ) μτγ. αἱ τρεῖς θύραι ὁμοῦ : Μακρ. 7,08A ὁ . . . διὰ θόλος ἔχων μάγαναν καὶ τριθύρον . . . κατέχει τὰς νομάς τῆς φύξης.
τριππῶν-ον γλωσσ. ὁ ἔχων τρεῖς ἵππους || τὸ τρίππον ὡς ὄσο. ἀμαζα συμφορῆν ὑπὸ τρεῖς ἵππων ὁμοῦ ἐξευγμέναν.
τριπτιος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων τρεῖς ἰστούς ὀρθίους, τρικάρτοιο.
τρικάβαλλος (ὁ) μν. ὁ ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του, ὁ συντηρῶν τρεῖς ἵππους δι' ἵππασιν : Κωδ. Ὁρφ. 5,75 οἱ μὲν τρικάβαλλοι, οἱ δὲ μονοκάβαλλοι (ὀνομαζόμενοι).
τρικάλινδρος-ον λεξ. ὁ τρικυκλίνδρος βλλ. : EM 7,66,22.
τρικάρμος (τὸ) μτγ. κ. μον. οἰκοδόμημα ἔχον τρεῖς καμάρας, τρία διαμερίσματα θολωτά, τριστέγων : Ποισ. Χρον. 474,10.
τρικαντό (τὸ) δημ. τρικάρος, τρίπτυχος πλοῦς ἐκ μαύρου ὑφάσματος, μὲ ἀνεστραμμένον τὸ γέισον εἰς σχῆμα τριπλευροῦ καὶ περοκοκμήματος.
τρικάνουος-η-ο δημ. ὁ ἔχων τρεῖς γωνίας, ὁ τριγωνικός. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἴσους ἐν φ' καταλήγουσι τρία κοντοῦνια ἴσους τρεῖς δορομικοί.
τρικάρηλος-η-ο μν. ὁ τρίς ἴσῳ πολὺ κάπηλος : Ψελλ. ἐν Σάθ. 5,502.
τρικάρηνος-ον ὁ ἔχων τρεῖς κόρας, ἴσῳ κεφαλὰς ἢ κορυφάς : Ἱστοδ. Θ 287 Χρυσόμωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γερωνίαν, Πινδ. Ὀμ. 70 Πρώτων τρικάρηνον, Ἡρ. 9,81 τρικάρηνον ὄφιος.
τρικάρπος-ον μτγ. μον. ὁ παράγων καρπὸν τρίς τὸ ἔτος : Διον. ΛΑ. Ρωμ. 1,37 ἄφρατα τρικάρπος, Ψελλ. Πον. 148,11' 2) Ἦσ. τρικάρπος τρικητῆ.
τρικατάρτος-ον κ. τρισκατάρτος βλλ.
τρικάταρο (τὸ) δημ. πλοῖον ἔχον τρία κατάρτια, τριστίον.
τρικέρατος (ὁ, ἡ) μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρία κέρατα, & τρικέρως : Ἄχι. Ὀνειροκρ. 283,214C τρικέρατος βούς || νεώτ. ζῶολ. τρικέρατα (τὸ) ὡς οὐσ. ζῶα φέροντα τρία κέρατα.
τρικέρβρατος-ον μν. ὁ οἰωνὸς τρικλάδης Κέρβρατος : Μολ. Δλ. 1,62,18 κῦνα ἄγριον μέγαν, ὄν καὶ τρικέρβρατον ἰώνμασόν.
τρικέρβρις (ὁ) δημ. ἐπίθ. τὸν διαδόλου, ὁ τρικέρρατος.
τρικέρρι (τὸ) δημ. τὸ τρικέρριον βλλ.
τρικέρως-ων γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ τρία κέρατα ἔχων, τρικέρατος.
τρικέφαλος (οἱ-η-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλὰς : Ἀριστοφ. ἄπ. 468 Ἐρμῆς τρικέφαλος Ἦσ.

ἘἈριστοφάνης ἐν Τριφάλλῃ τούτο ἔφη, παῖζων κωμικὸς παράσων τετρακέφαλος ἐν τῇ τριόδῳ τῇ ἐν Κερρασιῶν Ἰστυροῖ, Φιλόχ. 69, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1,11 τρικεφάλων γυλιῶν κρωγγοῖ, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 74,12 τρικέφαλος τῆς γῆς ὁ δράκος || νεώτ. ἀνατορ. τρικέφαλος βραχιόνιος μὲς ἰσχυρῆς μὲς καταλαμβάνων ἄλην τὴν ὀπισθίαν χώραν τοῦ βραχιόνου. - τρ- μπριατος μὲς.
τρικῆριον (τὸ) μν. νεώτ. κ. δημ. νεώτ. κ. τρικῆρον, δημ. τρικῆρι, ἐκλισιστικὸν φορητὸν κηροπήγιον φέρον τρία κῆρια.
τρικκαλιώτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πόλιν Τρικόλλα.
τρικκος Ἦσ. «ὀρνιθάριον, ὁ καὶ βασιλεὺς, ὁπλὸς ἤλιων».
τρικλαμίδα (ἡ) δημ. κ. τρικλαμίδα κ. κυκλαμίδα τὸ φυτὸν κυκλάμιον.
τρικλήματος-ον μτγ. ὁ τρία κλήματα ἢ κλάδους ἔχων, τρικλάωος : Ἄβαν. 2,2241.
τρικλιζῶ δημ. κ. τρε- κλονοῦμαι κατὰ τὸ βάδιση, παραπαιὼς: ἴσῳ τρικλιζόμενος ἀπ' τὸ μέθυσσι, τρικληνῆ-ος-ῆς νεώτ. ἐπὶ κρυσταλλικῷ συστήματος, ὁ ἀνατόμος εἰς τρεῖς ἀνίστους καὶ λοξῶς τεμνομένους ὄξωνας.
τρικλιναίρης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιστάτης ἐν τῷ τρικλίνῳ, ἀρχιτρικλίνος : Πετρῶν. 22, Ἐπιγρ.
τρικλίνιον (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ τρικλίνος βλλ. 2) Θεοπόμ. π. Ἀθῆν. 1,23B κατακεῖμαιοι μαλακῶς ἐν τρικλινῷ.
τρικλίνος-ον μτγ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς κλίνας : Μοσχ. π. Ἀθῆν. 5,207C θαλάμιον δὲ τρεῖς εἶχε τρικλίνος, Ἀθῆν. 47Β, Πολυδ. 6,7' 2) τὸ ἄρσ. τρικλίνος ὡς οὐσ. ἀβουσα δειπνοῦ, ἐπιστάτοριον ἔχον τρεῖς κλίνας δειπνητικῶς : Ἀντιφ. Ἀδῆλ. 34, Ἄμφιν ἐν Ἀδῆλ. 10' || κ. νεώτ. τρικλίνιον (τὸ) ὡς οὐσ. γεν. ἢ ἀβουσα ὅπου παρετίθεντο τὰ δειπνα, τὸ συμπόσιον : Ἀνοξάνδρ. Ἀδῆλ. 19, Ἀρχιδ. Θεσομ. 1,12 Πολυδ. 8,31,4,3' 3) νεώτ. τὸ οὐδ. τράπεζα φαγητοῦ πορὸ Ρωμαίων ἔχουσα περὶ αὐτῆν τρεῖς κλίνας ἢ ἀκκοῦθία, ἐνθα ἐξηλοῦντο οἱ συμπόσιας ὄντες. 4) τρικλίνος συγγενεῖας συμπόσιον συγγενικόν : Μέν. Ἀδῆλ. 21.
τρικλαμα (τὸ) δημ. κ. τρε- ἢ πρᾶξις τοῦ τρικλιζῶ.
τρικλοποδία (ἡ) δημ. τὸ νὰ βεῖται τὴν πόδα μεταξύ τῶν κνημῶν ἄλλου, ἴσο ριφή οὐτὸν χαμοῖ, ὑποσκελισμός : μ' ἔρριξε μὲ τρικλοποδιά. 2) μφ. δεξιὰ δόλον ἐνέχουσα ἐνέργεια γινόμενὴ ὑπὸ πίνοος πρὸς ὑποσκελισμὸν ἄλλου ἢ πρὸς μεταίωσις ἐπιδιώξεως οὐτοῦ.
τρικλόξ (ὁ) δημ. κ. τρεκλόξ ὁ τρικλιζῶν, ὁ κλωνιζόμενος κατὰ τὸ βάδιση.
τρικλυστος-ον ὁ τρίς ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατακλυσθεῖς, πλυθεῖς ἢ κοβαρισθεῖς : Ἀριστοφ. ἄπ. 693.
τρικλυστος (οἱ-η-ο) σχόλ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τρεῖς κλίνας, τρεῖς κλάδους : Σχόλ. Θεοκρ. 3,29 τὸ τηλεφίλαν κάτωθεν ἀναδαινεῖ τρικλυστων, - τρικλυστος βασιλικός. 2) δημ. ὁ ἔχων τρεῖς κλωστής, τρεῖς κλωνιές : τρ- κλωστή - νῆμα.
τρικλυστος-ον μτγ. ὁ τρίς κλωσόμενος, κλωνισθεῖς ἢ ὁ ἐκ τριῶν κλωσμάτων ἀποτελούμενος : Ἀντίφ. Θεοσ. ΑΠ 6,109,7 τρικλυστων ἐπισποστήρα.
τρικόχο (τὸ) δημ. ὄψαμα ἢ ἔνδυμα πλεκτόν.
τρικόχως-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. βυζαντ. ἀρτεκτ. ὁ ἔχων τρεῖς κόγχας.
τρικοκκία (τὸ) δημ. κ. τρικοκκία τὸ φυτὸν κράταγος βλλ.
τρικοκκον (τὸ) μτγ. εἶδος τι μεσπίλου : Διοσκ. 1,169, Πιν. 22,29.
τρικοκκος-ον σχόλ. ὁ ἔχων τρεῖς κόκκους Σχόλ. Ὀδ. Σ 298.
τρικόλλυβον (τὸ) μτγ. νόμισμά τ' εὐτελεῖς ἀξίας τριῶν κολλῶδων : Πολυδ. 9,72, Ἦσ

τρικόλουρος-ον ὁ τρίς κολαθωθεὶς ἢ κολαθωμένος· Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ.2,14,127.
τρικόλωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων τρεῖς καλανοὺς ἥτοι λόφους ἢ τρεῖς κορυφάς· Χρυσμ.π.Στράδ. 6,1,5 Πανδοσία τρικώλων, πολὺν πατε Λαόν ἀλέσσει, Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Πανδοσία.
τρικόρυθος-ον μσν. ὁ ἔχων τρεῖς κορυφούς, φάλαγγας· Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ.3,120,25 τρικόνδυλοι δάκτυλοι, τριφάλαγγι γάρ εἰσιν ἢ τρικόνδυλοι ἢ τρικύνταλοι· λέγονται γὰρ κατ' ἀμόρτους.
τρικόνθητος-ον Ἦσ. ἐὸ πολλάνκις ἀπολέσθαι δέξιός καὶ καταγωνίζεσθαι.
τρικορμίτης (ὁ) δημ. ὁ τρισάματος.
τρικορός-ον σγόλ. ὁ τρίγυλος βλλ.· ΕΜ766,9 τριγύληνα, οἷον τρικάρα· γλήνη ἢ τῶν ὀφθαλμῶν κόρη· Σχόλ. Ὀδ.Σ 298.
τρικρούθος-ον ποι. τρικρούς βλλ.· Εὐρ. Ὀρ.1480.
τρικρούμβος-ον μτγν. ὁ τρεῖς κορυμῶν, τρεῖς κορυφᾶς ἔχων, τριπλοῦς· Συνέσ.315D.
τρικρούνθος Ἦσ. ἀνδρείος ἥρωας.
τρικρούς-ἄθος (ὁ) ποι. ὁ ἔχων κορυθα, περικεφαλαίαν μὲ τρεῖς λόφους· Εὐρ.Βάκχ.123 τρικρούμβος. . κώκλωμα τόδε μοι καρῶνδεσθε εὐρον.
τρικρούφος-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. τρικρούφος ὁ ἔχων τρεῖς κορυφᾶς· Στράδ.6,1,5 τρικρούφον δ' ἐστὶ τὸ φρούριον.
τρικρούφος-η-ο δημ. ὁ τρικρούφος βλλ.
τρικρούφνος-ον ὁ ἔχων ἥλικιαν τριπλοσταν τῆς ἥλικιᾶς τῆς κορώνης, δθ. ὑπέργητος· Ἀγαθ.ΑΠ 5,288 ἢ γράς ἢ τρικρούφνος, ἢ Ἀμετέρους διὰ μόχθου μοίρας ἀμυθλοῖν πολλὰκι δεξέμηνι, οὐτ.11,69, Ἀλκιφρ.1,28 (ἰδιόθθ. τοῦ τρικρούφου).
τρικτύλος-ον ὁ τρεῖς κοτύλους χωρῶν· Ἀριστ.1 Θεσμ.743, Διον. Σιν. Σωζ.1, Μέν.Μηναγ.2 2) Ἦσ. εὐίονος τρικτύλος· οὗ τρεῖς κοτύλοι ὀδολοῦ παλοῦνται.
τρικουόβερτος-η-ο δημ. ἐπὶ πλοῖου, ἰδ. μεγάλη, ὁ ἔχων τρία καταστρώματα, τρεῖς κουόβερτες· 2) μτφ. ὁ μέγας κατ' ἑκτασίαν ἢ ποσότητα ἢ κατὰ δύναμιν ἢ ζωνηρότητα· γλέντι τρικουόβερτο, - ἔφαγε ἔγλω τρικουόβερτο.
τρικουκιά (ἡ) δημ. ἄ. τρικουκιά βλλ.
τρικουκος-ον Ἦσ. ἐὸ κειρόμενος κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος.
τρικουχλίον (τὸ) νεώτ. συσκευὴ διὰ τὴν κατακόρυφωσιν ἢ ὀριζοντίωσιν γεωδοτικῶν καὶ ἄλλων ἐπιπέδων ἢ ἐργαλείων, φέρουσα τρεῖς κοχλίας, δι' ὧν ρυθίζεται ἡ κατάλληλος κλίσις.
τρικωχος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ γρ. τριχωχος ὁ ἔχων τρεῖς γωνίας, κόχας· τριχωχο καπέλλο ἰσὸ τριγωνίῳ.
τρικράνι (τὸ) δημ. τρικράνον βλλ.2) 2) τρικράνιος κάμαξ, τριάνια· Θεοτάκ.μτφρ.Σοζ.επρ Τρικράνια,45,11.
τρικράνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλᾶς, τρικεφαλός· Σοφ.Τρ.1078,Εὐρ.Ἡρ.611 καὶ θήρα γ' εἰς φῶς τὸν τρικράνον ἠγάγον, Ἐπιγρ. μήτηρ τρικράνος (ἡ) Πέαι· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. τρικράνον ὡς οὐσ. τρισχίον γεωγρῶν ἐργαλεῖον.
τρικράσπεδος-ον μτγν. ὁ τριπλοῦν κράσπεδον, τρεῖς γύρους ἔχων· Ἀρχμ.Πρόβλ.Β 39.
τρίκρος-α-ον ὁ εἰς τρία δισηρημένος, τρισηχδής· Θεόφρ.ΦΑγρ.9,11,3.
τρίκροτος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἰδ. ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου, ὁ τρεῖς στοίχους, τρεῖς σειρὰς κωπῶν ἔχων ἐκατέρωθεν, ὁ διὰ τριπλοῦ κρότου, κτηρήματος τῶν κωπῶν κωπηλατοῦμενος· Ἀριστ.εἰδ. 1,539 τριήρεις· ὀπήρχον ἰδίην δίκροτους καὶ τρικρότους Νικ.Χων.Χρον.Α1Α στρωγύλων πάντε νῆων κειρορήσαντες καὶ σκιάφ' τριγύλου καθηρηκότες κδ'· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. τρικράτον ὡς οὐσ. πολεμικὸν ἱατιοφόρον πλοῖον τριστήλιον μετὰ

τριῶν πυροβολεῖων· 3) ὄμ. νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ σφυγμοῦ, ὁ ἐμφανίζων εἰς τὸν σφυγμογράφον καμπύλην ἔχουσαν μίαν κορυφὴν καὶ δύο ἀνάσεις εἰς τὴν γραμμὴν τῆς κοβόδου.
τρίκραιρα Ἦσ. τρικραιρα ἡ τρίτη, θυρία Ἐνυαλίω· βθεῖται δὲ πάντα τρία καὶ ἑνόραχ.
τρίκταρχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἀρχων τρικτύδος τριτύτος· Ἐπιγρ.Δήλου.
τρίκταρχέ-ῳ Ἐπιγρ. ἀρχω τρικτύδος τριτύτος βλλ.· Ἐπιγρ.Δήλου.
τρίκτύς-ἄος (ἡ) δ. προφ. τοῦ τριτύτος βλλ.· Σώφρ. π. Ἀθην.11480β ὀποκατωρκαίται δ' ἐν καθιθίῳ τρικτύς ἀλεξισαρμῶν.
τρίκτύθος-ον μτγν. ὁ ἔχων χωρητικότητα τριῶν κυσθίων· Ἀνακρ.π. Ἀθην.11,475F φωνοχάει δ' . . τρικτύθων κελίθων ἔχουσα.
τρίκτυχα Ἦσ. ἀπολλῆς δεδόμενα λιτανεῖας.
τρίκυκλιον (τὸ) νεώτ. ὄχημα μὲ τρεῖς τροχοὺς.
τρίκυκλινθῆτος-ον ὁ τρίς κυκλινθῆτος, ὁ παραπολὺ κωμισμένος, ἄ. τρικαλινθῆτος· ΕΜ766,22.
τρίκυλιστός-ον μτγν. ὁ τρικυκλινθῆτος βλλ.· Ἐπίκρ.Διογ.Α 10,5 ἐάν μὴ ὀμεις πρὸς ἐμὲ ἀσπίησθε, αὐτὸς τρικύλιστός ὄπου ἀν' ὀμεις. . παρακαλίητε ὀμείσθαι.
τρίκυμια (ἡ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. τρικυμία τὸ τριπλοῦν, ἀρα καὶ μέγιστον κύμα, ἢ τὸ τρίτον κύμα, ὅπερ εἰς τῆς παραλίας εἶναι συνήθως μεγαλύτερον καὶ κινδυνωδέστερον τῶν δύο προηγθέντων, ὅπως εἰς ἄλλας χώρας τὸ κινδυνωδέστερον εἶναι τὸ δέκατον, τὸ fluctus decemianus τῶν Ῥωμαίων· Πλάτ.Πολ.472Α μόγις μοι τῶ δῶν κόματα ἔκφυγοντί τὸν δὲ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγει, Μέν.Ἀδελ.7,8 ἔτεραν περιμειναι χιτῆραν τρικυμῆαν· 2) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. μεγάλη θαλασσογαρχὴ προκαλούμενη ἀπὸ βλαδύτατον ἀνεμου, φουρτούνα· Εὐρ. ἴππ.1213 ἀτῶτ τε οὐσ κλύδωνι καὶ τρικυμία κύμ' ἐξέθηκε ταύρων, οὐτ.Τρω.83, Λυκόφωρ.475, Πλούδ.1,108, Λουκ.Μισθ. Σιν.1 τρικυμίας καὶ ἑλάας καὶ ἐκβολᾶς καὶ ἴσταν κλάσεις καὶ ἠθλασίαν ἀποκαυλίσεις· || κ. μτφ. τρικυμία κακῶν σόλων, δίνη, ἢ ἐπιπέρουσι οὐμφοραὶ· Αἰσχ.Πρ.1015 οἶός σε χειρῶν καὶ κακῶν τρικυμία ἐπιση' ἀφυκτός· || τρικυμία τῆς τύχης ἢ καταδρομῆς τῆς τύχης· Λουκ.ἀημ. Ἐγκώμ. 33 ἀκλήνῃ τῆν φυχήν, ἐν .. τρικυμίας τῆς τύχης· || τρικυμία λόγῳ τερατώδους κομπολογίῳ, πάταγος λέξεων· Πλάτ.Εὐθ.293Α οὐσασι ἡμᾶς ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου· || ὄμ. νεώτ. μτφ. μεγάλη ταροχή, εἰς ἄνεμον ἀνώμολος κατάστασις, ἰδ. ταροχὴ τῆς φυχῆς κοί τοῦ πνεύματος· Σολωμ. Ἀλύμωρ.9,6,2 σ' ἐκείνη τὴν τρικυμίᾳ, ποῦ μ' ἀνοίξει τὸ μῆμα, - τρικυμία τῶν παθῶν.
τρίκυμιας νεώτ. κ. δημ. μτφ. παθ. παρακ. τρικυμιασένος ἐπιπέρου, δημοσιογῶ τρικυμῆαν, φέρων φουρτόνα· || ἢ μτφ. παθ. παρακ. τρικυμιασένος ὁ τρικυμιασένος· Ποπαντ. Ἀγ. Ὀρ.15 ἐπιση' ἀπὸ τρικυμιασένου νυκτερινὸν ταξίδι· 2) μτφ. διαταρᾶσένος εἰς μέγιστον βαθμῶν, σφοδρόν.
τρίκυμιοθραύστης (ὁ) μσν. ὁ ἐφ' οὗ θραύεται ἢ τρικυμία, τὰ κύματα τῆς τρικυμίας, ἢ ὁ θραύων αὐτά· Λάσκ.Ορθόδ.767 ἐν Μ1,140.
τρίκυμιοθῆσης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τρικυμῆαν, ὁ ὑπὸ τρικυμῆαν διατελῶν, ὁ θυελλώδης, παραχώδης, φουρτουμισσένος· 2) μτφ. πλήρης πανδωρομῆσεων, περιπετειώδης· τρικυμιοθῆσις βλοσ· || ἐπιπρ. -ιωδῆς.
τρίκωλιος-ον Ἐπιγρ. ὁ τρικώλος βλλ.· Ἐπιγρ.Κώ.
τρίκωλος-ον μτγν. ὁ ἐκ τριῶν κώλων ἢ μελῶν συγκελευμένος, τριμελής, δθ. τὸ τρικώλον ὡς οὐσ. περιόδος ἐκ τριῶν κώλων ἢ προτάσεων· Διον. Ἀλ. Σινθ.49,8 τρικώλων ἐν τοῖς πᾶσι ἐπαινοῦμενον.
τρίκωχος-ον νεώτ. ὁ γρ. τὸν τριχωχος βλλ.

τριλόγυμος-ον ὁ ἔχων χωρικότητα τριῶν λόγυμων, ὁ χωρῶν ὅσον καὶ τρεῖς λόγυμοι : Στήσθ. π. Ἀθῆν.ΙΙ,499B ἀνύφειρον δὲ λαδῶν ἄλας ἔμμετρον, ὡς τριλόγυμον, πινὲν ἐπιχαρόμενον.

τριλαμής-ος-ές μγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκπέμπων τριπλὴν λόγμην, ὑπερλαμμής, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος : Γργγ.Ναζ.2,609 φῶς ἀειλαμής καὶ τριλαμής, αὐτ.3,1442, Καισαρ.3,14, Θεοφύλ.π.Βανδίν.Βιβλ.Μετ.1,502,ΙC ὑπερταλής, ἀναρχε, τριλαμνεατότι, τριάς ὑπερτοσί, Μιχ.Ἄττολ.ἐν Σδβ.1,14. || μον. τὸ οὐδ. τὸ τριλαμής ἡ τριπλῆ ἐκμηρία λάμψως, φωτὸς ἀπλήτος : Ἄκολ.Νεκρῶσι.Εὐλογητ. τὸ τριλαμής τῆς μιάς θεότητος.

τριλεκτός-ον σχόλ. ὁ τρίφατος, ὁ τρίς λεχθείς : Σχόλ.Νικ.Θρη.102.

τριλία (ἡ) δημ. κ. τριλίας παιδί, καθ' ἣν δύο παῖκται μετακινῶν ἕκαστος τρία λιθάρια διαφόρου χρώματος ἢ μεγέθους ἐπὶ τριπλῷ ὀρθογώνιῳ τετραπλευρῷ, χωροσσομένου ἐπὶ πλακῶς ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τριάδι, τριάδα, τρίτος.

τριλιξ (ἡ) δημ. ἡ παιδία τρίνα βλλ. **τριλιθος-ον** μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν λιθῶν συγκελευμένος ἀποτελούμενος : Γλωσσ. τριλιθος κίων ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν σπονδυλῶν. 2) μον. τὸ τριλίθιον ὡς οὐα, νοός τις ἐν Ἱλιουπόλει ἔχων κίονας πελωρίους, ὧν ἕκαστος σύγκειται ἐκ τριῶν λιθῶν : Ματθ.1,344,22, Πασχ.Χρον.303D. 3) νεώτ. μνημῖον ἐκ τριῶν λιθῶν, δύο ὄρθιων ἐν σχήματι ποραστάδων καὶ ἐνός ὀριζουμένου ἐπ' αὐτῶν ἐν εἰσοῦ ὑπερθύρου, ντολμῆν.

τριλινος ὀν γλωσσ. ὁ ἐκ τριῶν λινῶν, τριῶν κλωστών ἀποτελούμενος, τριλινῶς. || τὸ τριλινόν ὡς οὐα, περιδέραιον ἐκ τριῶν σειρῶν μαργαριτῶν.

τριλιτραία-α-ον μον. ὁ ἐκ τριῶν λιτρῶν : Τζέτζ.Ἐπιστ.54,50 οὐκα ἢ μῆλα τριλιτραία ἢ διλιτραία ἢ λιτραία τὸ ἔσχατον.

τριλιτρον γλωσσ. σύνολον τριῶν λιτρῶν. **τριλίη** (ἡ) Σουίθ. ἐγγεγραπτοί ἐν τῷ τοῦ Ἀθηναίου Σίμωνος Ἱπποστράτου περὶ γνωρισμάτων φλεβῶν ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς τριλίης εἶσι φλεβές δύοα.

τριλλία (ἡ) δημ. ὁ τριλλῶς βλλ.

τριλλίστος-ον ἱστομ., λίσσοςμῆ ποι. τ. ἀντί τοῦ μὴ ἀποντώντος τριλάτος ὁ τρίς τ. ἔ. πολλὰ κί. παραπολῶ ἐξεκτεμμένως, πολυλιτάνευτος, πολυλευκός, πολυκόβητος : Ἰλ.Θ 488 αὐτάρ Ἄχαιοις ἀσπασίη τριλλίστος ἐλήλυθε νόξ ἔρεβεννή || ἐπίρρ., μγν. τριλλίστως : Μακεδ.ΑΠ 5,271 οἱ δὲ φιληταί οἱ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι.

τριλλός (ὁ) ἱταλ. δημ. κ. τριλλῶς κ. τριλλία (ἡ) μουσικὸς καλλιγραφία, καθ' ἣν ἐπαναστρέφοντο καὶ γοργάτα δύο συνεχεῖς φθόγγου εὐρισκόμενοι εἰς ἀπόστασιν τόνου ἢ ἤμιτονου.

τριλόθος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς λοθούς : Ἀριστ.π. Ἀθῆν.7,319B καρδίαν τρίγωνον, ἄρα λευκὸν τριλόθον.

τριλογία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. σύστασις ἡ ἐνότης τριῶν λόγων, ἰδ. σύστασις, σύνολον τριῶν τραγωδιῶν, ἔχουσῶν ἐσωτερικὴν ἐνότητα, ὡς ἐδίδασκεν ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων ἀρχαίων τραγῶδων κατὰ τὴ Διονυσία : πρβλ. τριλογία : Διογ.Λ 3,361 ἐνίοι δὲ, ὧν ἑστί καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, εἰς τριλογίας ἔλκουσι, Σχόλ. Ἀριστ.Βάτρ.1124 Ἀριστάρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν σατυρικῶν || νεώτ. σύνολον τριῶν δραματικῶν ἢ καὶ ἄλλων ποιητικῶν ἔργων ἐχόντων μεταξὺ τῶν ἐνότητά τῶν ἢ σύνθεσιν.

τριλόγχο-ον (ὁ) λόγγη μον. ὁ ἔχων τρεῖς λόγχοι, τρεῖς οἰχμάς : Ἰω.Βε.Δομοσκ.1,232 μ,11D1 ἔδρασι τριλόγχοις.

τριλόγυμαι μον. ἐπὶ λέξεων, εἰρη ἐν χρ. κατὰ τρεῖς τύπους : Εὐστ.1179B,25 οὐ πολλὰ δὲ τῶν περισπωμένων ῥημάτων οὕτω τριλόγυμαι.

τριλόφια (ἡ) ὁ τριπλοῦς ὁλόφος, τὸ τριπλοῦν λοφίον πτηνοῦ ἢ περικεφαλαίος : Ἀριστ.Φων.94 τῆς ἢ πέρωσις ; τῆς ὁ τρόπος τῆς τριλόφιας, Στράβ.3,3,6 σπάνιος δὲ ἀλαυσιδιωτοῖς χρώνται καὶ τριλόφιας, Πλούτ.Ἄριστ.32.

τριλόφος-ον μγν. ἐπὶ κράνουσ, ὁ ἔχων τρεῖς ὁλόφους λοφία : Πολύβιου.8,59 ἡ Ἱέρεια 2) ἠνανθῆλα ἔχουσα καὶ τριλόφον κράνος. 2) ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς ἡ ἄκρας : Νόνω.Δ 6,124 Σικελίης τριλόφουσι Πελωρίδα δάστυα πέτρων.

τριμάκαιρα (ἡ) μγν. ποι. θηλ. τοῦ μὴ ἀποντώντος τριμάκρη καὶ τριμακρία : Παυλ.Σ.π.ΑΠ 9,396.

τριμακρός-ον σχόλ. κ. μον. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ συνστάμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν : Σχόλ.Ἱφαστ.158, Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,305,4 ὁ μολοτὸς δὲ τριμακρός.

τριμάμη (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ προμάμη τῶν γονέων : Θεοφύλ.Ἰνσιτ.3,6,131.

τριμάχιον (τὸ) μγν. τὸ φυτὸν Ἰππουρις βλλ. : Ψιδιοσκ 4,46.

τριμελής-ος-ές μγν. κ. νεώτ. ὁ συνστάμενος ἐκ τριῶν μελῶν : Πλούτ.ἸΗ.1132D, - τριμελής ἐπιτροπὴ, - τριμελές δικαστήριον.

τριμέρεια (ἡ) μγν. τὸ μὴ ἀποτέλλεται ἡ διαίρησις τὴ εἰς τρία μέρη : Πρόκλ.Ἄλκ.74.

τριμερής-ος-ές κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συγκελευμένος, τριπλοῦς Ἄριστ.Ἄρετ.1,2 τριμερῆς ἡ ψυχὴ, αὐτ. Τον.5,4,12, Διόδ.Σ 1,11, Πλούτ.Μθ.874B τριμερῆς φιλοσοφία, αὐτ.1134B νόμος τριμερῆς (μελωδία κατὰ τρεῖς τρόπους ἦτοι Δωρίων, Φρύγων καὶ Λυδίων ἐκτελουμένη) ἰδ.γρ. τριμελής || νεώτ., ἐπίρρ. - ὡς 2) νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπ, οὐ τὰ σπονδυλῶματα πάντα ἀποτελούμενα ἀπὸ τρία μόρια, οἷον τρία σπείλαα, τρία πέλατα κτλ. 3) ὄμ. ὁ ὑπὸ τριῶν μερῶν συνολογούμενος, συναπτόμενος τ-ρ- σὺμβασις - συνθήκη - σύμφωνον.

τριμερίζω μγν. διαίρω εἰς τρία μέρη : Πά Δευτ.19,3 τριμεριεῖς τὰ ὄρια τῆς γῆς σου.

τριμερο (τὸ) δημ. συγκεκομ. τ. τοῦ τριμέρου, νηστεία μὲ ἀποχήν ἀπὸ πάσης τροφῆς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἀπὸ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας μέχρι τοῦ ἑσπερίνου τῆς ἑτέρας. 2) κτ. πληθ. τὰ τριμερα μνημόσινων τελομένων τῶν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου τινός. 3) τὸ φυτὸν κυκλάδιον.

τριμερος-ος-ο δημ. συγκεκομ. τ. τοῦ τριμέρου βλλ., ὁ ἔχων ἡλικίαν ἢ διάρκειαν τριῶν ἡμερῶν 2, τὸ οὐδ. τριμεροῦ ὡς οὐα, βλλ.

τριμετραίος-α-ον μον. ὁ περιέχων, ὁ χωρῶν τρία μέτρα : ΚΠορφ.Ἐκθ.268A ζυγοφλάκισια τριμετραία ζυγάς η'.

τριμετρία (ἡ) μον. γραμμ. ἡ ἐκ τριῶν μετρῶν σύστασις, τὸ μὴ εἶναι τὴ τριμετρον : Τριχᾶς.815.

τριμέτρος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ στίχων, ὁ ἐκ τριῶν συγκελευμένος, ἦτοι ἐν μὲν τοῖς λαμβαικῶν, τροχαϊκῶν καὶ ἀναπαιστικῶν στίχοις ὁ συγκελευμένος ἐκ τριῶν συζυγῶν (ἰσοποδῶν), ἐν δὲ τοῖς δοκτικῶν ὁ συγκελευμένος ἐκ τριῶν ἄλλων ποδῶν, 68. ὁ λαμβαικὸς στίχος, ὁ ἔχων ἑξ ἠόδαα, καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τριμέτρος λαμβαικός (Ἱπρ.1,12), πρῶδ' ἐκάστη διποδία ἔχει μίαν ἴσην ὄριον : Ἱπρ.1,174 ἡ δὲ Πυθλι σφι . . χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ τὰ δε. - τριμέτρος στίχος. || ἐπὶ ἑξάμετρα καὶ τριμετρα δοκτικῶν καὶ λαμβαικῶν : Πλάτ.Νόμ.810B || τὸ οὐδ. τριμέτρον ὡς οὐα, στίχος ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν μετρικῶν ποδῶν, ἐκ τριῶν διποδῶν, κατ' ἔξοχην δὲ ὁ λαμβαικὸς στίχος : Ἀριστ.Νεφ.642 κάλλιπνον μέτρον ἦγε' ἵπτερον τὸ τριμέτρον ἢ τὸ τετράμετρον, Ἀριστλ.Ποιητ.1,8.

τριμηνία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. διάστημα τριῶν μηνῶν, τριμηναύ 2) συνεκδ. μίσθωμα ἢ ἀμοιβὴ ἀντιστοιχοῦσα εἰς μίαν τριμηνίαν : θέλει νὰ πάρῃ μπραστὰ μιά,τριμηνία.

τριμηνιατός-α-ον κ. νεώτ. ὁ τριμήνος βλλ. II, ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν συγκείμενος : Θεόφρ. Φαιτ. 3,24,2 Δισκ. 2,107, Διαγ. Α 8,78 τριμηνιατός δ' ἀπάρχων ἀπνεχθῆ τῆς Σικελίας εἰς Μέγαρα' 2) νεώτ. ὁ κατὰ τριμήνιον γινόμενος : τριμηνιαία ἐπιθεώρησις' 3) ὄμ. ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν μηνῶν.

τριμήνος-(η)-οῦ(ν) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν ἀποτελούμενος, ὁ διαρκείας τριῶν μηνῶν : Σοφ. Τρ. 164 χρόνον προτάξας ὡς τριμήνου ἄνικα χῶρα ἀπέτη κἀνάστιον βεβύλας - τριμήνος προβάσιμα - διαρκείας' || τὸ θηλ. τριμήνος ὡς οὐα. περίοδος τριῶν μηνῶν : Ἡρ. 2,124 ἐργάοντο δὲ κατὰ δέκα μυριάδας ἀνθρώπων αἰεὶ τὴν τριμήνου ἐκάστην' || μτγ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τριμήνου ὡς οὐσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πολυδ. I, 38,6' || ἢ αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. τριμήνου ἐν ἑρρωχρ. : Ἰππ. Αφ. 1254 τριμήνα ἐκτιρώσκουσιν' 2) ὁ ἔχων ἡλικίαν τριῶν μηνῶν : Ἀριστ. Ζι 562b, 29 κελεύσεται καὶ γεννᾶν καὶ τριμήνα ὄντα' 3) κυρτοὶ τρίμηνοι σίτος σπαρείς κατὰ τὸ ἔαρ, ὡστε κτὼ ὠριμαζῆ ἐντός τριῶν μηνῶν : Φιλώλ. ἐν Αθήν 2 φέρων . . πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων, Θεόφρ. ΦΙΒ, I, 4.

τριμηθία (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν πισακία ἡ τερπένθος.

τριμήσιος (ἡ) σχόλ. τὸ φυτὸν τερπένθος : Σχόλ. Νικ. Θηρ. 844 καὶ τριμήσιος ἴων . . καρπῶν.

τριμησικός Ἡσ. «τρίμων». Ἀσπένδιος.

τριμήσιος-η-ον ποι. ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν, κωσίων συγκείμενος, τρικλινος, τριμῆτος : Αἰσχ. ἀπ. 331 σὺ δὲ σπαθητῆς τριμήσιος ὠφάσσαι, Κράτ. ἐν Τόλμ. 4 ποδαία τριμήνια.

τριμήσιον (τό) μτγ. ὑποκορ. τοῦ τρίματος ἢ τριμῶν : Πολυδ. δ, 165.

τριμησιός-(η)-οῦ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ὠφάσματος, ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν, ἐκ τριῶν νημάτων ἀποτελούμενος : Λούσιπ. Βόαχ. 3 ἀλλά τριμησιός ἐστὶ πύλος' 2) τὸ ἄρσ. τριμησιός κ. τὸ οὐδ. τριμήσιον (τό) ὡς οὐσ. εἰδός τῆ ἐνδύματος ἐκ τριμήσιου ὠφάσματος : Κρατίν. Νεώτ. Ὀμφ. 2 ὠμεις δ' ἂν ἰππικῶν ἢ τριμήσιον ἔχητε, Πολυδ. 7,78.

τριμμα-ατος (τριβω) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ., ἔσφ. γρ. κ. τρίμμα πᾶν δτι εἶναι τριμμένον, δδ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπιγίσιτος, πεπειραμένος πανούργος, διαδοχικὸς ἀνθρώπος : Ἀριστ. Νεφ. 260 λέγειν γενήσις τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη ἰοχόλ. ἐγενήσις τετριμμένος ἐν λόγοις, ἰκανός καὶ δευδὸς ἔσει λέγειν, αὐτ. Ὀρν. 430' 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ τριβῆς μεταβληθὲν εἰς μικρότητα μέρη, θρύμμα, θρύφαλο : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 76,7 νὰ φτιάση ἀπὸ τὰ τρίμματα ἄλλη πλάση, -τριμματα φωμοῦ - κανοῦ, - τοῦ ἔσει τὸ πῶτηρ κὶ ἔγινη τρίμματα' 3) δημ. ἕνα τρίμμα ἐλάτριστον τ' 3) πόμα, ποτὸν τὶ ἐκ τριμμένων ἀρωμάτων πεπονημένον ἢ εἰδὸς τῆ μπιττωτῶν' Ἀθην. I, 318 ἐφάρντο δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ πάμπαι τινα ἔξ ἀρωμάτων κατασκευαζομένω, ὁ ἐκάλουν τρίμμα : Ἀλεξ. 2 τρίμμ' διοιμένον ὄσει, Σωτῶδ. Ἐγκλεισμ. I, 4 τὰν δὲ λοιπὴν γουρμῶν ἔσφω ποιήσας τρίμματα συκαμίνων, Ἀζίν. Φιλευριαι. I, β κλωρῶ τρίμματα βρεξίαν, 4) εἰδός τῆ ἐμβάσιος ἐκ διασφῶν καρκευμάτων : Ἀρχαίστρ. Ἀθην. 7, 310' 5) Ἡσ. ἐπῆμα τὶ καλῶς κατασκευασμένον' 6) μιν. γρίψος βλλ. : Ἰω. Νηστ. I, 282 D.

τριμηάτιον (τό) ὑποκορ. τοῦ τρίματος βλλ. 3) : Σωτῶδ. ἐν Ἐγκλεισμ. I, 17, Διφιλ. Ζωγρ. I.

τριμηνατολογῶ-ῶ Ἐπιγρ. παιδιεὶ διὰ τῆς τριβῆς λέγειν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν λίθων : Ἐπιγρ. Λεωδαείας.

τριμμός ὁ ἄχος ἐν παράνοιας πρίνοιας τριβουτῆς τῆ : Πλούτ. ἩΒ. 654 F τὸν δὲ ὄρθρον κατέχουσι κτύποι ῥασιήρων καὶ τριμμοὶ πρίνοιας ἰδ. ἀνάγκ. τριμμοί' 2) τριβός συκαμίνων εἰδός : Ξεν. Κυν. 3,7 σαθαίαι δὲ αἱ οὐκ ἀπαλλκττόμεναι ἐκ τῶν τριμμῶν, Δίων Κ 56,20, Αἰ. Ζι I, 324.

τριμηνατός-α-ον μτγ. ὁ ἔχων βάρος ἢ - ὄζειαν τριῶν μηνῶν : Πολυδ. δ, 165.

τριμνούσος-ον ἰμυγι. ὁ τριμηνατός : Πολυδ. δ, 165.

τριμηνασιός (τό) Σουδ. ἐνόμισμα ἄξιαν τριῶν μηνῶν.

τριπόδιον (τό) μιν. σύνολον τριῶν μοδίων : Μαλάβ. I, 278, 15.

τριμοιρία (ἡ) - τριπολὸν μερῖδιον, τριπολθός μι-σθός : Ξεν. Ἑλλ. δ, 16 τιμῆ τὸς μὲν διμοιρίας, τοὺς δὲ τριμοιρίας, Λουκ. Τιμ. 57.

τριμοιρίατός-α-ον μτγ. ὁ συμποσσόμενος εἰς τρία τέτοια : Ἀπολλ. Δαμ. Πολιορκ. 26 ἐφ' ἐν μέρος διμοιριασὸν αὐτῶν τὸ μήκος προερχέσθω, ἐφ' ἐν δὲ τριμοιριασὸν.

τριμοιριτής (τό) μτγ. ὁ λαμβάνων τρία μερῖδια : Λουκ. Ζι Τραγ. 48 ἴδους ἂν τὸν μὲν τρία ναυ-τῶν ἄργον καὶ ἄτεχνον καὶ ἀτολμον πρὸς τὰ ἔργα διοιρηθῆναι καὶ τριμοιρηθῆναι.

τριμοιρός-ον ὁ ἐκ τριῶν μοιρῶν, τριῶν τεμα-χίων συγκείμενος, τριπολθός : Αἰσχ. Ἀγ. 872 τριμοι-ρῶν χλαίαν ἐξηύχαι λαβῶν.

τριμορός-ον μτγ. ποι. ὁ τριμοιρός βλλ. : Ὀρφ. Ἀργ. 1054 διεσσις ἐν τριμοροισι (ἡμέροισι).

τριμοροία (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τρεῖς τριμορός, τὸ νὰ ἐμφανίζεται ἢς ὑπὸ τρεῖς διασφῶρος μορφῆς.

τριμοροφόμος (τό) νεώτ. τὸ φαινόμενον, ἡ ἰδιό-της τῆς τριμοροφῶς βλλ.

τριμοροπορόσσωπος-η-οῦ μιν. δημ. ὁ τριμορ-φός : Αἰδ. Ροδ. 273 Ἔρωσ τριμοροπόσσωπος κἀ-βαται εἰς τὸν θρόνον.

τριμορφός-(η)-οῦ(ν) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τρεῖς μορφῆς, ὁ ἐμφανιζόμενος ὑπὸ τρεῖς μορφῆς : Χορικ. Ἀλώσ. I δέσιον' Ἐκάτη τριο-δίτι, τρίμορφε, τριπορσῶπτε, Νικ. Χων. ἐν Σάθ. I, 95 ἡ βελλεραφόντουα κατὰ θηρίου τοῦ τριμορφου πάλαι στρατήγησις' 2) ποι. κτ. πληθ. τρεῖς : Αἰσχ. Πρ. Σίδ. Μοῖραις τριμορφοί.

τριμύξας-ον ἰμυζοί ποι. ἐπὶ λόγγου, ὁ ἔχων τρεῖς θρυαλλίδος : Μεταγ. Π. Πολυδ. δ, 103 διμύξων ἢ τριμύξων, ὡς ἔμοι δοκεῖ.

τρινάκι (τό) δημ. θριναξ βλλ.

τριναξ ἄκος (ἡ) ἰάκη μτγ. ποι. θριναξ, ἐργα-λείου γεωργικόν ἔχον τρεῖς οἰκμάς : ΑΠ δ, 104 καὶ τρινακας ξυλίνας χεῖρας ἀρουροπύων.

τρινευρός-ον νεώτ. ἐπὶ σφάλλων φυτῶν, ὁ ἔχων τρία νεύρα, τριπλήν νεύρωσιον.

τρινησαρχός (τό) μιν. ὁ ἄρχων ἢ κύριος τριῶν νήσων : Ἰζέτ. Χιλ. 2,328 βοδς . . τοῦ τρινησαρχου ταύτου ἰμυθ Γηρυδουί.

τρινωμῶ-ῶ μιν. ἔχω τρία νομίσματα : Στουδ. Θεόδ. 536C εἰ μὲν τρινωμῆτε.

τρινωπίον (τό) ἰνυθὶ γλώσσ. χρονικὸν διάστα-μα τριῶν νυκτῶν.

τρινωπτόν (τό) γλωσσ. τὸ τρινωπίον βλλ.

τριπῆς-άντος (τό) μτγ. σικελικὸν νόμισμα ἄξιαν τριῶν χολῶν : Πολυδ. 9, 81.

τριπῆσιον (τό) γλωσσ. σύνολον τριῶν ξεστών, μέτρον χῶρουν τρεῖς ξεστάς.

τριπῆσιον ἐξόν (τό) μιν. ὁ σταυρός : Φι-λῆς : I, 22 ἐκδ. Μίι.

τριπῆμο (τό) δημ. τριμμός, τὸ νὰ τριπῆ τῆ : Σολωμ. Ἐθν. γυν. 44, 4 ἄκουε ξύλα, ἄκουε πελέκια, ἄκουε τριπῆμο δοντῶν, - τριπῆμο τῆς πόρτας.

τριπῆός-ῆ-ον ἰων. προφ. τοῦ τρισσός βλλ. : Ἡρ. I, 171 καὶ σφι τριπῆά ἐξευρήματα ἐγένετο, αὐτ. 9, 86.

τριπὸ (τό) ἱταλ. δημ. ἀκλ. μουσικὴ οὐνεσις διὰ τρία ὄργανα' 2) οὐνάς τριῶν ἀτόμων ἐκτελούν-των ὁμοῦ ἄσμα ἢ ἡ χορῶν τιν' 3) παιγιό-χαρτον φέρων τρεῖς τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς φυλλῆς του : τὸ τρία κοῦμα.

τριποδαλιατός-ον ἔσφ. γρ. τοῦ τριποδαλιατός βλλ. **τριποδαλιματός-ον** ἔσφ. γρ. τοῦ τριποδαλιματός.

τριπόλοιν (τό) ἔσφ. γρ. τοῦ τριπόλοιν βλλ.

τριόδοον [τό] Ἦσ. «μέτρον τι παρά Ταραντίνους». **τριόδια** [ή] δημ. κ. -όδι [τό] ἡ παιδιά τριπλο βλλ. **τριόδοον** μιν. μαντιεύομαι ἐν τριόδοις : Νικ. Θεσσ. ἐν Συντ.Καν.5,384.

τριόδοις Ἐπιγρ. ὁ τριόδοις, ἐν χρ. ὡς ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ταυτιζομένης τῆ Ἀρτέμιδι τῆ τριόδοι : Ἐπιγρ.Ρώμης *venezanda Cybales triodois signa*.

τριόδι δημ. ἡ τριόδια βλλ.

τριόδια [ή] μιν. μέρος ἔνθα συναντῶνται τρεῖς ὁδοί, συμβολή τριῶν ὁδῶν, τριόδοις : ΑΒ 102,5.

τριόδιον [τό] ἡ τριόδια βλλ. : Ἰσκαρ.2,232.

τριόδοις [ὁ] μιν. κ. μιν., θηλ. τριόδοις-ιδος ὁ συγκοινωνεῖς εἰς τὸς τριόδοις, ὁθ. γεν. ἄνθρωπος ὁ κηρύσσων καὶ χυδαῖος, ἄνθρωπος τῶν τριόδων : ΑΒ 309,5 «τριόδοις τὸς ἐν τῇ τριόδῳ διαλοιδουμένους». 2) τριόδοις σὸδός ἡ τὸς τριόδοις περιεχομένη : Φιλ.1,568 3) μιν. γεν. κοινὸς χυδαῖος, πρόστυχος, τοῦ δρόμου : Τζέτ.Χιλ. 12,513 Μούσιος τῆς τριόδοιδος. 4) τὸ θηλ. τριόδοις ἢ ἐπίθ. τῆς Ἐκάτης, ὡς λατρευομένης ἐν τοῖς τριόδοις : Κορινθ. Ἀλλοῦ δέσποιν' Ἐκάτη τριόδοι, τριμορφε, τριπόροια, Πλουτ. Ἰθ.937Ε.

τριόδοια [ή] ἡ διὰ τριόδοιτων, διὰ τριόδοιων ἄλεια, φάρμακα μὴ κομικά : Πλάτ.Σοφ.220Ε διὰ τὰ τοῖς τριόδοις οὕτω μάλιστα χρῆσθαι, τριόδοια τις ὀλμια, κέκλιται.

τριόδοιακή [ή] [τέχνη] μιν. ἡ τριόδοια βλλ. : Πολυδ.7,139.

τριόδοιον [τό] γλωσσ. ὄνομα τοῦ τριόδοις.

τριόδοις [ή] κ. νεώτ., τριόδια, τὸ μέρος, ἔνθα συναντῶνται τρεῖς ὁδοί, τριόδοια : Ἐπιγρ.907, Πινδ.Π.11,38 κατ' ἀμειλιπορον τριόδοι ἐξήνηθη, Αἰσχ.ἀπ.17 τροχίλοτος ἀσχητῆς κελυθῶν τριόδοις, Φερει.Πέρσι.3, Ἀριστ.ἀν.23. 2) ἐν τριόδοις ἐλοτρεύεται καὶ ἡ Ἐκάτη, ἐξ οὗ καὶ ἡ προσωμυμία οὕτως ἐς τριόδοιδοις : Σοφ.ἀν.48, Θεοδ.2,36 ὁ θεὸς τριόδοιας. 3) σινγ. αἱ τριόδοι ἴσταν μέρη εἰς ἃ ἐλύοντο αἱ προκείμενες τῆν τύχην καὶ αἱ ὁκνηροὶ τῶν πολιτῶν : Θεοφρ.Χαρ.16, Ἀριστ.ἰδ.1,259 2) ὁθ. φρ. οἶος ἐκ τριόδοι ἀνθρώπου χυδαῖος : Λοκ.Ἰστ.Συγγρ.16 3) νεώτ. ἄνθρωπος τῶν τριόδων ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, πρόστυχος, ἀγοραῖος, χυδαῖος. 4) λοιδορίας ἐκ τριόδων χυδαῖος, ἀγοραῖος, πρόστυχος : Δίων Κ 46,4 λοιδορία ἐξ ἐγροσθηρίων καὶ τριόδων 5) νεώτ. φημί τῶν τριόδων ἀδόλοποι φημί 3) ὄμ. μτφ. ἢ λ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἀμφιβολίᾳ δυνατῶν, μὴ γνωσκόντων τί να πράξουσι : Ἐπιγρ.907 ἐν τριόδῳ δ' ἔστανκα, Πλάτ.Νόμ.799C στάς . . . ὡσπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος.

τριόδοις-οντος [ὁ,ή] ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας, τρεῖς περόνας : Πά Βασ.12,13 κρεπάρα τριόδοις ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς. 2) τριόδοις [ὁ] ἄς οὐα, ἡ τριόδοις βλλ. : Πινδ.Ο.9,30, αὐτ.7)θ.35, Βακχ.20,2 Ποσειδάων ἄς . . τριόδοιτα. 3) κύμας τριόδοις πρὸς διαλοιδουμένην ἰχθύων, ὀκταπόδων κτ. : Πλάτ.Σοφ.220C, αὐτ.Ε διὰ τὰ τριόδοιων αὐτῶ μάλιστα χρῆσθαι, Ἀριστ.ἀν.317. 4) ἐγρολεῖον χειρουργικόν : ΑΠ 11,126 5) τριγωνικὸν σχῆμα : Ἀγάθων π. Ἀθην.8,454D ἔπειτα τριόδοις πλάγος ἦν προσκείμενος.

τριόδοις-οὐς-ές μιν. ὁ πρὸς τρία, ὁ ἐν τριῶν εἰδοσιν ὄμοιος : Πορφ.Πυθ.84.

τριόδι [ή] νεώτ. χημ. 1) μονασαχηρίτης περιέχων ἐν τῷ μορίῳ αὐτοῦ τρία άτομα ὀξυγόνου.

τριόδοις-ον ὁ ἔχων τρεῖς ὀδοὺς, τρεῖς κλώνας, τοῖκλωνας : Θεοφρ.Φ11,18 αἱ ὀδοὶ δι' ἴσων τε καὶ κατ' ἀριθμὸν ἴσοι καθάπερ τῶν τριόδων.

τριόδοις-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων συγκρόνητος ἄρρητο, θήλεα καὶ ἄρρητοθήλεα ἄνθη.

τριόδοις ἐπ. ὁδοί. τοῦ τρεῖς βλλ.

τριόκοκκα [τά] γλωσσ. τὰ μέσπρια, μούμουλα.

τριόλατο [τό] [γαλλ.] δημ. τὸ μουσικὸν τριχοῦν **τριόλαυλο**-ον ὁ τρις ἐν Ὀλυμπίοις κικήσας : Σοφ.ἀν. π. Ἦσ.

τριόξιον [τό] νεώτ., χημ. κ. τριτ- ὀξείδιον περιέχον ἐν τῷ μορίῳ αὐτοῦ τρία άτομα ὀξυγόνου **τριόπηξ** [ὁ] νεώτ., ναυτ. κ. τριπονον[τό] ἔξιλον φακοειδὲς σκευὸς μὲν τρεῖς ὀπές, δι' ὧν διέρχεται τὸ ἐντόνιον παντὸς ἐπιτόνου, καρποῦτι.

τριόπις-ιδος [ή] Ἦσ. «τριόφθαλμος» εἶναι ἔξωι ὄμοιον ἀκρίβη καὶ περιτραχίλιον τρεῖς ἔχων Ἀφθαλμοὺς ὕδατος.

τριπονον [τό] νεώτ. ναυτ. ὁ τριόπηξ βλλ.

τριόργυος-ον ἔσφ. γρ. τοῦ τριόργυος βλλ.

τριόρια [ή] γλωσσ. τὰ τρία ὄρια.

τριόρηξ [ὁ] ὁ ἔχων τρεῖς ὀρηξες, ὁθ. μτφ. ὁ λίαν ἀσελγής, λάγνος : Τιμοσιος π. Πολυδ.12,15,2 2) εἰδὸς τῆ Ἰέρκαος ἡ ἰκτινὸς : Ἀριστ. Ὀρν.1181 κερκῆς, τριόρηξ, γύφ, κύνινδις, ἀέτος, αὐτ. Σφ.1534, Ἀριστ.Ζ1 8,31, αὐτ.9,116 3) μιν. τὸ φυτὸν κενταυρία : Πλιν.Φ1 25,6.

τριόρηξ [ὁ] ὁ τριόρηξ βλλ.2) Σίμων.8 ἐρωδῖος γὰρ ἐγγέλου ἁριστοδῶρην τριόχον ἐρώων ἐσθλόν ἀφελίετο, Ἀριστ.Φ. Ὀρν.1206 ταυτηνί τις οὐ ἐλληφεται ἀναπαύμενος τριόρηξος.

τριότιο ἄχος τις κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πτηνοῦ : Ἀριστ. Ὀρν.243 τριότιο, τριότιο τοτοδιεῖ

τριότιοις [ὁ] Φώτ. «ἡ τριότις».

τριότιον [τό] μιν. ὄνομα τοῦ τριότιος, ἂ τριότιος βλλ. : Εὐστ.976,36.

τριότιος-ιδος [ή] μιν. περιτραχίλιον ἡ ἐνώτιον κόσμημα τρεῖς ἔχων ὀπές ἡ πολυτιμὸς ὀφθαλμοειδὲς λίθος κρεμομένου : Εὐστ.976,36.

τριόγυκιον [τό] Ἐπιγρ. κ. μιν. βάρος ἡ νόμισμα βάρους τριῶν οὐγκιών : Θεοφρ. Ὀρν.2,22,54 Παχυμ.1 221 διούγκισ χρυσοῦ καὶ τριούγκια.

τριούλων [ὁ] γλωσσ. ἡ ἀσφάλτη.

τριουμβρατορία [ή] [λατ.] μιν. κ. τριουμβρία [Μαλδ.] 214, αὐτ.218 1) ἡ ἐν Ρώμῳ ἀρχὴ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, τριανδρία : Πασχ.Χρον.354, αὐτ.366.

τριουμβράτω-φορος [ὁ] [λατ.] μιν. τριάρχη, εἰς ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Ρώμῳ τριανδρίας, τῆς τριουμβρίας : Πασχ.Χρον.354, Μαλδ.1 214.

τριουμβρία [ή] [λατ.] μιν. ἡ τριουμβρατορία βλλ. : Μαλδ.1,218.

τριουμφάλιος-ον [λατ.] μιν. θριαμβευτικὸς

ἴω.Λυδ.Ρωμ.166,15.

τριούρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς οὐράς.

τριούσιος-ον μιν. ὁ ἐκ τριῶν οὐσιῶν συγκείμενος : Εὐστ. ἐν Μαί. Spicil.5,371.

τριούχος-ον μιν. ὁ ἔχων τρεῖς, ἢ τρία : Δαμάσκ. ἐν ΑΒ 1425.

τριόφθαλμος-ον ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμοὺς : Χρησμ.π. Ἀπολλ.δ.2,8,3, Πλουτ. Ἰθ.520C τοὺς τριόφθαλμοις καὶ τοὺς στρουθοκέφαλοις καταμανθάνοντες καὶ ἰπτοῦντες. 2) τὸ ὄρα, τριόφθαλμος ὡς οὐα, ἄνομα πολυτίμου ἵβου : Πλιν.Φ1 37,1 **τριόφ** Ἦσ. ἐὰ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν δελφοῖς τριούρος.

τριόγαμιος [ὁ] μιν. σελεῖς διηρημένη ἡ περιέχουσα, τρεῖς στήλας : Τζέτ.Χιλ.9,291.

τριπαθέης-οὐς-ές μιν. πολυπαθῆς, τριόδοις : Νικητ.Εὐγ.6,171.

τριπαλαί [ή] π. ἡ τριπαλαί : Σοφ.ἀν.950 2) Φώτ «ἐναντία πλοῦς».

τριπαίς-παίδος [ὁ,ή] μιν. ὁ ἔχων τρεῖς παῖδας : Πλουτ.Νομ.10 γάλλα πρῆτινε ἀνευ προστώτου διαγούσας ὡσπερ αἱ τριπαίς αὐτ. Ἰθ.493Ε ἰδ.ἀνάγν. τριπαίσις.

τριπλάει ἐπιγρ. ἀπὸ πολλοῦ, ἀπὸ πλείστου χρόνου : Ἀριστ. Ἰνπ.1153 ὡ Δμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος τριπαλαί κάθημαι, Λοκ.Λεξ.φ.2.

τριπάλαιος-α-ον ὁ λίον πολιάδος, παμνάλαιος, πανόρχιος: ΑΒ 64.

τριπαλαισιαίος-ον μτγν. ὁ τριπαλαισιαστικός βλλ.: Ἀθην.Μηχ.6Β πλάτος τριπαλαισιαίων.

τριπάλαιστος ὁ ἔχων ἑκτάσιον τριῶν παλαμῶν ὅς: Ἡρ.1,50 ἐπὶ δὲ τὰ βραχύτερα τριπάλαιστος, ὄψος δὲ παλαιστία [δ.γρ. τριπάλαιστος].

τριπάλαστος-ον ἄγρ. τοῦ τριπάλαιστος βλλ. **τριπάλατος**-ον [πλάλι] ποι. ὁ τρίς ἴσται σφοδρῶς παλῆεις, ἀνασσειθεῖς, πολυδύρατος, πολυκίνητος, σφοδρότατος: Αισχ. Ἐπτ.985 δίθυρα τριπάλατων ημεράτων.

τριπάνουργος-ον μτγν. ὁ τρίς ἴσται ὁ λίον πανούργος: ΑΠ 12,57 τὸν τριπάνουργον ἔρωτα.

τριπάππος [ῶ] γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ πρό τοῦ προπάππου, ὁ πάππος τοῦ πάππου, ὁ πρόπαππος τῶν γονέων.

τριπάρθενος-ον ποι. ὁ ἔκ τριῶν παρθένων συγκείμενος: Εὐρ.ἀν.259 ζεῦγος τριπάρθενον [Ἡσ. «Εὐριπίδης Ἐρεθθεῖ . . . καταχρηστικῶς ἐπὶ τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε»].

τριπάρδοτος-ον μτγν. ὁ τρεῖς παρόδους, τρία περάσματα ἔχων, ὁ τριπλῆν παρόδον ἔχων ἰσοδόν ἔχων: Μοσχ. π. Ἀθην.5,207C ἦν δὲ ἡ ναὸς τῆ μὲν κατασκευῆ εἰκόσσορος, τριπάρδοτος δὲ.

τριπάτορας [οἰ] οἱ πρόπαπποι ἢ αἱ πρῶτοι ἀρχηγεῖται: ΑΒ 307,16 καὶ μὲν τοὺς πρῶτους ἀρχηγέτας, οἱ δὲ τρίτους ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὅπερ ἐστὶ προπάππους.

τριπάτος-η-ο μον. κ. δημ. ἐπὶ οικοδομημάτων, ὁ ἔχων τρία πατώματα, τριώροφος: Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σ 6β.1,10 τοῦ τριπάτου κουδοουκλείου τοῦ ἔχοντος κάτω τὸν ἐνόμυλον.

τριπάτρος-ον [ιστήρ] μτγν. ποι. ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας, ὁ ἄν υἱὸς τριῶν πατέρων: Λυκόφρ.328 τριπάτρον σφραγῶν Κανθάνουος [ισχολ. ἐπέειδὸ ὁ Ὡρίων [Κανθάνω] διὸς καὶ Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος ἦν παῖς»].

τριπάχους-ον ὁ τρίς παχυνθεῖς, τρίς καταπῆν ἢ φαγῶν, ἐπιθ. τοῦ δαιμόνιου τῶν Ἀτρεΐδων [ισθ. διὰ τὰς τρεῖς δυστυχίας, ἀς αὐτοῖς ἐπὶνεγκ, μνημονευόμενος ἐν Αἰσχ.Χα.1055-74]: αὐτ. Ἀγ.1476 νῦν δ' ὄρθωσας στόματος γνῶμην τὸν τριπάχουον δαίμονα γέννησας ἤσθε κικλήσκων [ισθ. τριπάχουοντι]: πρὸβλ.αὐτ. Ἐπτ.771.

τριπάχιον-ον διόρθ. τοῦ τριπάχους ἐν Αἰσχ. Ἀγ.1476.

τριπέδικλον [ῶ] μτγν. βοτάνη τις, πῆθ. τὸ πρᾶσιον βλλ.: Διοσκ.3,109.

τριπέδος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος τριῶν ποδῶν: Πολυβ.6,22,2 διὰμετρον τριπέδον.

τριπέδιων-ανος [ὸ,ἡ] [πῆθ] μτγν. δούλος τρίς δεσμευθεῖς ἢ ὁ πολλὰκις πεθεθεῖς κακοῦργος δούλος: Εὐστ.1542,49.

τριπέζα [ἡ] Ἡσ. ἐτραπέζα, Βωιωτοῖα.

τριπέμπλαος-ον μτγν. κ. μον. ὁ τρίς πέμπλαος, παλιμπίος ἐκ τοῦ ἡγράφος: Πλάτ. Ἡθ.1071C, ΚΜανασσ.Χρον.3837, αὐτ.4011, Εὐμῶδ.410.

τριπενήμερες-αὸς [ῶ] γένος ἴδας πίνος σιχυρῆρας, ὁ καὶ τρισανθέντων ἐκάστου αἱ μετρικοί: Ἡφιστ.91,6 γίνεται δὲ καὶ τριπενήμερες ἐκ τούτων τὸ καλοῦμενον Πλατωνικόν.

τριπέρσι ἐπίρρ. μτγν. πρὸ ἔτων: Πολυδ.δ.166 τριπέσαι τὸ γὰρ τριπέρσιον ἥρεμα φορτικόν.

τριπέταλος-ον νεώτ. ἐπὶ κάλυκος ἀνθους, ὁ ἔχων τρία πέταλα.

τριπέταλος-ον ἰων. προσ. τοῦ τριπέταλος, ὁ ἔχων τρία πέταλα ἢ τρία φύλλα: Ὑμν. Ἐρμ.530 ῥάβδον χρυσεῖν τριπέταλον 2) μτγν. τὸ τριπέταλον ὡς οὐα, τὸ φυτὸν τριπέταλον, τὸ τριφύλλο: Καλλ.Δημ.165 ἀκύθουον τριπέταλον, αὐτ.ἀπ.334, Νικ.Θηρ.522, αὐτ.907.

τριπέτης-αὸς-ές μτγν. ὁ εἰς τρία ἐπισημένος, ὁ διηρημένος τριπῶ, τρίπτυχος: Νικ. Ἀλεξ.447 τριπέτη πόνον οὐκῶν ἰσοτόν τι ἐκ οὐκῶν ἀπεξηρημένον καὶ εἰς τρία τεμάχια κεκομμένον.

τριπέθος-ον μον. ὁ τριπόδος: Ἰππιστ.35 δρόμος τριπέθος [ἐπὶ τοῦ καλασμοῦ τοῦ ἴππου].

τριπέτης-αὸς-ές μτγν. δ. τ. τοῦ τριπέτους βλλ.: Ἀρκαῶδ.27,26 ἰσχυρῆς τριπέτης, τετραπέτης, Κοροδ. Ὀνομ.1,55,31.

τριπέτης-κος-υ κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ ὄψος τριῶν πῆγων: Ἡσίοδ. Ἐργ.421 τριπέτης ὄψους χερσῶσι, Εὐρ.Κύκλ.235, Φίλης320,59 τριπέτης τάφος 2) κ. μτφ.: Κράτ.Λομ.2 ἔπη τριπέτη θετταλικῶς τετυμημένα.

τριπέθικος-η-ον μτγν. ὁ ὅλως πιθηκοειδής: ΑΠ 11,196 ῥύγχος ἔχουσα Βιῶν τριπέθικον.

τριπέλα ἐπίρρ. δημ. εἰς τριπλοσίαν ποσότητα. **τριπέλανθης**-αὸς-ές πολυλανθής, πολυλάνθητος: Λυκόφρ.846 τριπέλανθος ποδῆρας ἰσχολ. ἐπεπλανημένα γὰρ οἱ τρεῖς [ἰσργάνεις] ἐποδοῖον ἀλλήλας ἐνόλλεθ, ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν . . . 2).

τριπέλανο [ῶ] [ῶ] νεώτ. κ. δημ. ἀεροπλάνον μὲ τρία ἀλλοιοῦπερκεῖμενα ἐπιπέδα πτερόων.

τριπέλας-αὸς [ὸ,ἡ] τριπέλος, τρίπτυχος: Ἰλ.Σ 480 περὶ δ' ἄντινα βάλλε φαεινὴν τριπέλακα, μωμορῆν ἰσχολ. ἐπρῖσι πλαζῖ τετυμημένα»].

τριπέλασις μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ., ἄορ. [ἐ]τριπέλασις, παθ. ἄορ. δημ. [ἐ]τριπέλασιδάτηκα, μτγ. παθ. παρακ. τριπέλασιασμένος, πολλαπλασιάζω ἐπὶ τρία, καθιστῶ τὶ κατὰ τρεῖς φορές μεγαλύτερον ἢ πλεϊότερον: Πλάτ. Ἡθ.1028B, Ἀπολλ.2,4,8,1 τῆν μίαν τριπέλασιάσας νύκτα, Διον. Ἀρσει.286, Βρῦνδ. Ἀρμον.492D τριπέλασιάσθηκε ἡ περιουσία ταυ.

τριπέλασισμός [ὸ] μτγν. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ τρία πολλαπλασιασμός ποσοῦ τινός: Πλάτ. Ἡθ.1028C, Μεθόδ.406, Ἀνθρ.Κρ.21.

τριπέλασιπιδιμερῆς-αὸς-ές μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ δύο τρίτα φορές μεγαλύτερος ἄλλου τινός: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τριπέλασιπενιμερῶς-ον μτγν. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ ἐν πέμπτου φορές μεγαλύτερος ἄλλου: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,25.

τριπέλασιπεντάτατος-ον μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ ἐν τέσσερον φορές μεγαλύτερος ἄλλου: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τριπέλασιπενταμερῆς-αὸς-ές μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ τέσσαρα πέμματα φορές μεγαλύτερος ἄλλου: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,23.

τριπέλασιπενταπλάσιος-αὸς-ές μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ τρία τέταρτα φορές μεγαλύτερος ἄλλου: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,23.

τριπέλασιπέντιος-ον μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ ἐν τρίτον φορές μεγαλύτερος ἄλλου: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τριπέλασιπενθήμερος-ον μον. ἐπὶ ἀριθμῶν, μεγαλύτερος ἄλλου: Πληθ.Γ Περὶ Σχῆμ.Γ 105.

τριπέλασιπνήμιος-κος-υ μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ κατὰ τρεῖς καὶ ἐν δευτέρου φορές μεγαλύτερος ἄλλου τινός: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

τριπέλασις-α-ο [ῶ] κ. νεώτ., δημ. θηλ. τριπέλασις, ἐπὶ ἀριθμῶν, μεγαλύτερος, ποσότητων, ὁ κατὰ τρεῖς φορές μεγαλύτερος, μτ. γενικ. συγκρ. Ἀριστ. Ἀγ.88, Πλάτ.Νόμ.756D ζημιόσθη . . . τριπέλασις γὰρ πρῆτης ζημίας, αὐτ.Πολ.422C 2) ὄμ. μτ. προσ. ἀποσεισθῆς τὸν Β' ὄρον τῆς συγκρίσεως: Δημ.1048 τοῦτον τριπέλασις τιμῆς ἢ πρότερον διαπισθῆμενον κ. ὀπόλ.: Ξεν. Ἀν.7,421 ἡδὲ δὲ εἶχε καὶ τριπέλασιον δναμιον ὁ Ζεῦθης ἰσθ. τῆς πρότερας, Πλάτ.Τιμ.36Α 2) τὸ οὐδ. τριπέλα-

σιον (το) ως ούσ. πασότης τρίς μεγαλύτερα (άντιθ. τριτημόριον): 'Αριστ. Μετ. φ. 4,15,1'. 3] ὄμ. τὸ οὐδ. ἐν ἑπιρρ. χρ. τρίς τόσον, ὅσον...: 'Αριστ. Ἰνπ.285 τριπλασιὸν κεκράθεται οὖν' πρβλ. αὐτ. 718'. 2] ὄμ. ὄμ. τὸ οὐδ. ἐν ἑπιρρ. χρ. ἐνάθρως: σὺ μοιρασιά πήρε τὸ τριπλασιὸ ἀπὸ μένα.

τριπλασιότης-της (ή) γυν. ἡ ἰδιότης τοῦ τριπλασιού βλ.κ.σ.: Νικόμαχ. Ἐπιρρ. 2,5.

τριπλασιών-ονος ὀν γυν. ἐπί ποσών, ἀριθμῶν, μεγεθῶν, τριπλασιών: Ἄρχμ. Κόκλ. 519C τὰς διαμέτρων τοῦ κόσμου... τριπλασιών, αὐτ. 540,542, ΠΔ Σοφ. Σειρ. 43,4 ἰδ. γρ. ὄντι τριπλασιῶν, Φιλ. 2,39.

τριπλασιῶς ἑπιρρ. σχόλ. γυν. κ. νεώτ. εἰς τριπλασιὸν ποσότητα ἢ ἔντασον, εἰς τριπλασιὸν μέγεθος: Σχόλ. Ἰλ. Φ. 80, ΠΔ Σοφ. Σειρ. 43,4 τριπλασιῶς ἤλασ ἐκακίαν ὄρη ἰδ. γρ. |

τριπλαθεῖον-ον ὁ ἔχων εὖρος τριῶν πλέθρων, ὁ εἰς ἕκτασον ἢ ἀπόστασον τριῶν πλέθρων ἐξικνούμενος: Πλάτ. Κριτ. 115D, Ξεν. Ἄν. 5,6,9 ἄξεται ἐπὶ... Ἰριν, τριπλαθεῖον ὡσαύτως, Διόδ. Σ. 17,7.

τριπλαθεῖς-οῦς-ές γυν. ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συμπλεγμένος, τριπλοῦς, τριπλοῦς: Σοφ. γυν. Παθ. 212,5 Ἰρη. Νύσσα 3,1001C.

τριπλαθεῖον-ον γυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς πλευράς: Στράβ. 5,1,2 οὗτος δὲ τετραπλευρον μάλλον ἢ τριπλευρον φάσι τις ἂν τὸ σχῆμα' | ὁ ἐκ τριῶν πλευρῶν: Μάξ. Κατορχ. 52 μὴ τριπλευρον ἔχωσι ἀελωνίας ὄμαρην 2] νεώτ. τὸ οὐδ. μάθμ. ἐν τῇ γεωμετρίᾳ τὸ σχῆμα τὸ ἀνοπιδόμενον ἐκ τριῶν σημείων καὶ ἐκ τριῶν γραμμῶν συνδεουσῶν τὰ σημεία ταῦτα ἀνά δύο καὶ μὴ ἔχουσῶν πλην τούτων ἄλλα κοινὰ σημεία: εὐθύγραμμον - σφαιρικόν τριπλευρον.

τριπλή ἡ δοτ. θηλ. τοῦ τριπλοῦς βλ.κ.σ. ἐν ἑπιρρ. χρ. εἰς τριπλασιὸν ποσότητα: Ἰλ. Α. 128 Ἄχαιοι τριπλή τετραπλή τ' ἀποσιμεον, Λουκ. Φευδόλ. 32.

τριπληγία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀμπληγία, ἡ συνδεομένη καὶ ὑπὸ παραλίσσεως ἐνὸς ἄκρου τοῦ ἀντιθέτου πλευροῦ.

τριπλιάζω δημ. τριπλασιάζω βλ.κ.σ.

τριπλόη (ή) γυν. ἡ ἰδιότης τοῦ τριπλοῦ, τὸ τριπλοσιόν: Δαμάσκ. ἐν Ἄνεκδ. Wolf. 3,230.

τριπλοκία (ή) γυν. ἡ ἰδιότης τοῦ τριπλοκούς, τοῦ τριπλοκού βλ.κ.σ. ἡ τριπλή φύσις: Γαλ. 2,367 Ἐραιοστρατος δὲ ὡς... στοιχεῖα ἄλλου σώματος ὑποπιθέμενος τὴν τριπλοκίαν τῶν ὄψεων.

τριπλοκός-ον γυν. κ. μ.σν. ὁ ἐκ τριῶν μερῶν πελεκημένος, πρβλ. τριπλεκτής: Εὐστάθ. Πον. 126,44 τριπλοκῶ σχοινίῳ' | κ. μ.σν. ὁ: Βί. Ἀγ. Συγκλητικῆς 213C τῆ κεφαλῇ περιθώμενον τὸν τριπλοκον στέφανον, πιστιν, ἑλίβια καὶ ἀγάπην 2] γεν. ὁ ἐκ τριῶν μερῶν ἀποτριζόμενος, τριπλοῦς, τριμερής: Ἰω. Χρυσ. 6,731,17 ὄψηρ σκιρᾶν τινα ἀγίαν καὶ ζῶσαν ἐκ τριπλοκού δυνάμεως εἰσήγαγεν.

τριπλοκός-ή-ό δημ. τριπλοῦς, τριπλοκός.

τριπλοτύπος-ον νεώτ. ὁ εἰς τριπλοῦν τύπον, ὁ εἰς τρία ἀντίτυπα ἐκδιδόμενος: τριπλοτύπος ἀπόδειξις 2] τὸ οὐδ. τριπλοτύπων ὡς οὐσ. βιβλίον ἀπαδείξεων μετρία δελτία: ὁ ὄμ. τὸ δελτίον τὸ ἐκ τούτου ἀποσπώμενον ὡς ἀπόδειξις.

τριπλοθεῖος-ος-ή-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν μερῶν ἀποτελούμενος, ὁ τρίς ἐπαναλαμβανόμενος: Πινδ. Ο. 9,2 καλλίνικος ὁ τριπλοθεῖος ἰδ. ἐπιπικίος ἄμνος ὁ τρίς ἐπαναλαμβανόμενος, Σοφ. OT 716 ζῆνοι ποτὲ λησταί φωνέουσι' ἐν τριπλαεῖ ἀμαρτίῳ ἰδ. τριπλοθεῖος, οὐ τριπλοθεῖος, αὐτ. 730, αὐτ. 800' | ἐν δὲ νομα τριπλοῦν σὺνθετον ἐκ τριῶν: Ἀριστ. Παιτρ. 21,3' 2] νεώτ. ὁ εἰς ὄν μετέχον τρία μέρη: τριπλή συμμοχία - συνεννόσις' | νεώτ. ἄστρων. τριπλοῖ ἀστέρης σύστημα ὀπτικόν ἢ φυσικόν ἐκ τριῶν ἀστέρων, αἰπικες ἢ ὡς εὐρισκόμενοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀπτικῆς ἀκτίνος φαίνονται ἕγγυς ἀλλήλων, ἢ

περιστρέφονται περὶ τὸ κοινὸν αὐτῶν κέντρον βάρουσ' | ἢ εἰδ. νεώτ. ἄλλα τριπλοῦν ἐν τῇ ἀγωνιστικῇ ἄλλα εἰς μήκος τρίς ἐπαναλαμβανόμενον 3] ἢ δοτ. τριπλή ἐν ἑπιρρ. χρ. βλ.κ.σ.

τριπλω-δω γυν. κ. μ.σν. πολλοπλασιάζω ἐπὶ τρία, τριπλωσιάζω: Σύμμ. ἐπὶ ΠΑ Ἐκκλ. 4,12, Ἄρ. κάδ. 158,25, Μόσχ. I. 3032A.

τριπλωδών δημ. πολλοπλασιάζω ἐπὶ τρία, κἂν καὶ τρεῖς φορές μεγαλύτερον, περισσότερον, τριπλωδῶν 2] πύσσω, διπλώνω εἰς τρία.

τριπλωσία (ή) νεώτ. ὀρθολογία, μορφή πολυωπίας καθ' ἢ τὸ ἀντικείμενον φαίνεται τριπλοῦν.

τριπλωῖς ἑπιρρ. κ. νεώτ. εἰς τρία μέρη: Ἀριστ. Φυτ. 2,7,1, Ἡρωδ. Ἰαν. Ἐπιμρ. 134' 2] κατὰ τρεῖς τρόπους, ὡς πρὸς τρεῖς ἀπόψεις, τριτῶς: οἱ δημοσίαι ὑπάλληλοι ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν καθηκόντων τιν ὑθύνονται τριπλῶς, ποινικῶς, ἀστικῶς καὶ παιδαγωγικῶς.

τριπλοθεῖος-ος γυν. ποι. ἰων. τριποθῆιος ὁ ἔχων τρεῖς πόδας: Καλλ. Δῆλ. 90 ὄθησι μὴ Πιυθῶνι μέλει τριποθῆιος ἔδρη' | ποι. θηλ. τριποθῆϊς-ίδος: Νόνν. Δ. 9,256 τριποθῆϊδι σύμμιλον ἔδρη.

τριποθῆιος-ος ἰων. τ. τοῦ τριποθῆος βλ.κ.σ.

τριποθῆϊς-ίδος (ή) γυν. θηλ. τοῦ τριποθῆος βλ.κ.σ.

τριποθηλάδος-ον γυν. ὁ ἀπὸ τριποθῆος λαλῶν, ὁ χρησοδοτῶν, μάντις: Χριστόδ. Ἐκφρ. 72.

τριποθῆϊς (οἰ) κ. δημ. ὁ ἔχων μήκος τριῶν ποδῶν, ὁ εἰς τρεῖς πόδας ἐξικνούμενος: Ἡσίοδ. Ἐργ. 421 ἔλαμον μὲν τριποθῆν τᾶμνιν, ἔπερον δὲ τριπληχον, Σεν. Οἰκ. 19,3' 2] δημ. ὡς ἐπιθ. θηλ. τριποθῆ, οὐδ. τριποθεῖ, ἰδ. ἐπὶ πραγμ., τριπλοῦς, ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, ὁ εἰς τρεῖς πόδας σπριζόμενος' | ἐν χρ. ἐπὶ ἀνδρῶν κ. ἐν αἰσχρο. σμ.

τριποθηφορικός-ή-όν γυν. ὁ συνοδεύων τὴν ἀφῆρων ἰριποδοῦς: Πολυδ. 4,63, Πρόκλ. ἐν Φῶτ Βιβλ. 239 τὸ δὲ τριποδικὸν μέλος τριποδοῦς προνοουμένου παρὰ τοῦς θωιωτοῖς ἔδετο.

τριποθηφορῶν-έω γυν. φέρω τριποδοῦς, ἀντιθέτημ, ἀφῆρω τριποδοῦς ὡς σημειὸν νίκης, ἰδίως ἐν δραματικῷ ᾄγωνι: Στράβ. 9,24 λάθρο τριποθηφορεῖ ἐπὶ Δωδωνῶν.

τριπόδι (οἰ) δημ. τριποδικός, καλπασμός, ἀ. ἀντριπόδι: ἔφερε τ' ἄλογο τριπόδι.

τριπόδια (ή) γυν. κ. νεώτ. ἡ ἔνωσις τριῶν μετρικῶν ποδῶν ὡς μία μετρικὴ μονάς: Ἀριστ. Ἰδ. Κ 39, Σχόλ. Ἀριστ. Νεφ. 65.

τριποδιώδης γλωσσ. κ. νεώτ. ἐπὶ Ἰππου, καλπάζω, ἀντριπλοῦ.

τριποδικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατὰ τριποδῶν βλ.κ.σ. ἐσχηματισμένος: Ψελλ., τ-πρ. στίχος.

τριπόδων (οἰ) ὄνοκορ. τοῦ τριποῦ βλ.κ.σ., μικροῦ τριποῦς: Ἄνφρᾶν. ἐν Ἀδῆλ. 32, Μέν. Ἰπποκ. 2, Ἐπιμρ. 2] ἔδος λωτοῦ: Ψιδιοσκ. 4,11.

τριποδιόκιον (οἰ) Σουδῖ. ὄνοκορ. τοῦ τριποῦς.

τριποδισκος (οἰ) Ἐπιμρ. κ. νεώτ. τριποδῶν βλ.κ.σ.

τριποδισμός (οἰ) νεώτ. ἐπὶ Ἰππου, κολπασμός 2] ἰατρ. ἰδιότυπος βηματισμός τῶν ποσῶν ἐν παραλίσσεως τῶν δοκτύλων τῶν ποδῶν, καθ' ὅν ὁ πάσων ἄδυνατὸν νὰ κάμψῃ τὸν ἄκρον πόδα ἐπὶ τῆς κνήμης ἀνυφῶ ἰσχυρῶς τὴν κνήμην εἰς ἕκτασον βηματισμὸν διὰ κάμψεως τοῦ μηροῦ.

τριπόδο (οἰ) δημ. κ. στρίποδο τριποῦς, ὀκρίδος βλ.κ.σ., καθολέτο.

τριποδοειχῶς-οῦς-ές μ.σν. ὁ ἔχων σχῆμα τριποδοῦς: Εὐστάθ. 1312,28.

τριπόδοι (οἰ) δημ. καλπασμός Ἰππου, τριποδικός, γκολόδι: Ἄλων Τοκτ. 7,35 τριπόδω μόνω, ἤγον κινήματι συμμέτρω τῷ λεγομένω κάλαρα Ἰππιατρ. 1,34,128.

τριπόδος ἰσο ὄνη. ἐπὶ ἐπίπλων, σκευῶν ἢ ἀ. πραγμ. ὁ εἰς τρεῖς πόδας σπριζόμενος: τριπόδο μαγκάλα' | ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. τριπόδο βλ.κ.σ.

τριποδωφόρῳ-τω σχόλ. τριποδωφόρῳ βλλ. : Σχόλ. Πινδ. Π II, 5.
τριπόθατος-ον δωρ. τ. τοῦ τριπόθης βλλ. **τριπόθης-ον** μτγν., δωρ. τριπόθατος, δημ. τριπόθης, ὁ λίαν ποθούμενος, ἀγαπώμενος : βίων 1, 58 θνάσκες υ, τριπόθατε, πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτα, Μάσχ. 3, 51, Λουκ. Ἐρμῶν. 69 καί τήν τριπόθητον εὐδομίαν κτησάμενος, αὐτ. Ἰστ. Συγγρ. 31, Ἰγν. π. Ἰππολ. Αἰρ. II, 82 ἀεὶ καλοῦσι μὲν Ἀσσυρίοι τριπόθητον Ἀδωνιν.
τριπόδητως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ μεγάλου πάθου : Κύριλλ. Διαλόλ. 3, 485.
τριπόκος-ον μτγν., ὁ ἔχων τριποῦν πόκον, πυκνὸν ἔριον, πυκνόμολλος : Δικαστρά. Γεωγ. 2, 29 ἐνεζωσμένοι κώδια τριπόκα καινά.
τριπόλι (ἡ) δημ. ἄ. τρίπολι βλλ. **τριπόλητος-ον** δ. γρ. ἀντὶ τριπόλιτος : Σοφ. Ἄντ. 858.
τριπόλι (τὸ) δημ. ἢ τριπόλις βλλ. γή. **τριπολιανή** (ἡ) νεώτ. ἡ τριπολις βλλ. γή. **τριπόλιον** (τὸ) φυτὸν τῆς Διοσκ. 4, 135 « τριπόλιον φύτεον ἐν παραθαλάσσιαις τόποις .. φύλλα ἔχει ἰσάτη παραλήθια, ξηρὰ κουλὸν σπυθραιῶτον ταύτης ἰστρορεῖται τοῦ ἄνεθος τῆς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χροῖμα, πρῶτ' μὲν λευκόν, κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν πορφυρίζον, ὀψέ δὲ φαινκοῦν » : Θεόφρ. Π 9, 19, 2 καὶ δὴ φασὶ τοῦ τριπόλιον .. εἰς πᾶν πρᾶγμα σπουδαῖον χρῆσιμον εἶναι, **τριπόλις-εως** (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. γενικ. τριπόλιος, ὁ ἔχων τρεῖς πόσεις : Πινδ. Ο 7, 18 τριπόλιν νάσον [περὶ τῆς νήσου Ρόζου] 2) Τριπόλις οὐδένομος, ἔνωσις τριῶν πόσεων δδ. κ. ὡς ὄνομο πόσεων ἐν τῇ Λακωνικῇ, τῇ Ἀρκαδίᾳ, τῇ Φοινίκῃ : Πολυδ. 4, 81, 7, Διόδ. Σ 10, 41 κατὰ τὴν Φοινικὴν ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος, ὄνομα Τριπόλις. .. τρεῖς γὰρ εἰσιν ἐν αὐτῇ πόσεις, Πασα. 8, 27, 4, Στεφ. Βυζ. 3) Ἦσ. ἐπίδος πέμματατος.
τριπολιτικός-ον ἰσολέτω, πολέω | τρεῖς λεχεῖς, τρεῖς ἀναπολήθειες : Σοφ. Ἄντ. 858 πατρός τριπόλιστον ἀπαν [περὶ τοῦ Οἰδίποδος] δ. γρ. τριπόλητος. **τριπολιτικός** (ὁ) μτγν. κ. νεώτ., ὁ κἀτικός τῆς Τριπόλεως βλλ. 2), δημ. τριπολιτώτης : Στέφ. Βυζ. **τριπολιτικός** γή (ἡ) νεώτ. γεώδης ἢ πορώδης πέτρωμα συνιστάμενον ἐξ ἀπολεθωμένων κελυφῶν μικρασκοπικῶν ὀδοντοδίων ὀργανισμῶν, χρησιμεῖον κυρίως μὲν ὡς στυλῶτικόν τὸν μετάλλων, ἀλλὰ καὶ διὰ φαρμακευτικὸς σκοποῦς, ὡς καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν δυναμιτίδος.
τριπολιτωτικός (-η)-ισα δημ., ὁ ἐκ τῆς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Τριπόλεως ποραγόμενος ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος.
τριπόλος-ον ἐπὶ γῆς, ἢ τρεῖς ὀρθοείσα, ποὺ τρεῖς φορὲς ὠρύσσθηκε : Πλ. Σ 542 πλεῖραν ἀρουραν, εὐρέταν, τριπόλον, Ὀδ. Ε 127, Ἡσίοδ. Θ 971 νεῖθε ἐνὶ τριπόλῳ, Θεόκρ. 25, 25, Πολυδ. 1, 122, Ἀρκαδ. 90, 21. **τριπονήται** Ἦσ. εἰσότης τις.
τριπονήτης-ον μτγν., ὁ τρεῖς ἐκπονήθειες δδ. κ. τριπονήτος ἔρις ἢ μεταξὺ τριῶν ἐργαζομένων γυναικῶν ἀμιλλὰ πρὸς ἐκπόνησιν ἔργου τινός : Λεωνίδ. Ταρ. ἐν Α Π 6, 286, 6.
τριπονήτης (ὁ) δημ. ναυτ. κ. τριπονήτῃς (τὸ) μέγα ἱστιοφόρον πλοῖον ἔχον τρία καταστρώματα, τὸ τρικρότον ἢ εἰς ἀπαντίωσα εἰς τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ ἡμερολόγια τῶν πλοίων τοῦ Ἀγῶνος τοῦ δδ 1821, **τριπονήτιον** (τὸ) δημ. ναυτ., τὸ τρικρότον, ἄ τριπονήτης, τριπονήτης : Μαλακ. Ἀντιφ. κἀτέρα καὶ τριπονήτια καὶ γαλιέρας | παλεῖουνημ' στὰ κύματα μὲ τοὺς ἀγέρας.
τριπορῶς-ον μτγν., ὁ τρεῖς ἐκπορήθειες ἐρημωθείς : Α Π 15, 26 ἐς Τεκερδίᾳ ἠγάγον τριπορῶν. **τριπορνεία** (ἡ) ἡ πορνεῖα ἢ ἐκ καταγωγῆς μέχρι τρίτης γενεᾶς φθάνουσα : Ἀντιφῶν. π. Ἀθῆν. 13, 587 C.

τριπορνος-ον ἐπὶ ἐταίρας πόρνης ἐκ καταγωγῆς, ἀπὸ σοῦ, μέχρι τρίτης γενεᾶς : Θεόδομη. Ἰστ. π. Ἀθῆν. 13, 595 B Ἀθῆνας μετενεγκάμενης τὴν πορνεῖαν, ὡστε γίνασθαι μὴ μόνον τριπούλαν ἀλλὰ καὶ τριπορνομὸν αὐτήν.
τριπούς-ον ποι. ὁ ἔχων τρεῖς πόδας, τρίπους : Ἰσοκρ. Σοφ. OT Αἰνίγμα Σφηγίδ. 2 ἐστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπων, οὐ μίνα φωνή, καὶ τριπόν 2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσά. ὁ τρίπους βλλ. 4), λέδης, ἰδιώκω χαλκούος, ἔχων τρεῖς πόδας, ἐν χρ. ἰδιώκω ἀνάθημα, ἢ ὡς ἄθλον εἰς τοὺς ἀγῶνας : Πλ. Σ 104 τὸ δὲ μέγα κείται ἄθλον ἢ τρίπους ἢε γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηώτος, Ἡσίοδ. Α 312 || εἰδ. ἐπὶ τοῦ τρίποδος βλλ. δὲ τῆς Πυθίας : Α Π 3, 6 Δελφὸν .. τρίπων ἔθνεον || ὄμ. ἐν τῇ ἐνν. ταύτῃ τοῦ αὐδ. ὡς οὐσά. : Ἐπιγρ.
τριπούς-οδος-οιν κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν ποδῶν συγκείμενος δδ. ὁ ἔχων ἕκτασον, εὐρὸς διάστασις τριῶν ποδῶν : Ἦρ. 3, 60 ὄρυγμα εἰκοσίμητος βάθος ὀρθώκεται, τρίπους δὲ τὸ εὐρὸς, Πλάτ. Μέν. 83 B τρίπων γραμμῆ, Ἐπιγρ. 2) ὁ βαδίζων ἐπὶ τριῶν ποδῶν, ἐπὶ γέροντος ἀσκηζόμενον ἐπὶ τῆς βουκρίας : Ἡσίοδ. Ἐργ. 531 τρίποδι βροτῆ ἴσοι, οὐ τ' ἐπὶ νῦτα ἐλας, κἀρῆ δ' εἰς οὐδας ὀρδαται || κ. κτ. μετὰ ἄποδοσις, ὄμ. ἐπὶ γέροντος : Αἰσχ. Ἀγ. 80 τρίποδας μὲν ὄδοσις στείχει 3) κ. νεώτ. ἐπὶ τραπεζῶν, ἐπίπλων, ἀγγείλων, ὁ ἐπὶ τριῶν ποδῶν ἀσκηζόμενος : Αἰσχ. ἄπ. I τρίπους λέδης, Ἀριστοφ. ἄπ. 447 καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπων τράπεζαν λήφουσι μ. Σημ. π. Ἀθῆν. 2, 38 B τρίποδα τὴν ὑπόδοσιν ἔχοντες 4) κ. νεώτ. εὐχρ. ἰδιώκω τὸ ἀρσ. ὡς οὐσά. ὑπόδαβρον, ἰδιώκω χαλκούος, πρὸς ἀτήρῃω λέδῆτων ἢ κρατῆρων, ἔχον τρεῖς πόδας : δδ. κ. λέδης, κρατῆρ : Πλ. Σ 344 ἐφ' ἡμὶν πυρὶ στήσιν τρίποδα μέγαν, ὄραα .. λούσειαν, αὐτ. Ψ 702 τρίπους ἐμπυριδῆτης, Ὀδ. Θ 434, αὐτ. Κ 359, Σοφ. ΑΙ. 1405 τοῖ δ' ὕψιβατον τρίποδ' ἀμφιπύρον λουτρῶν ὄσταν θεοτ' || εἰδ. τρίπους ἀπυρὸς ὁ μὴ προωριζόμενος διὰ τὸ μὲρ, ἀλλὰ τερπόμενος ἐν τῷ στικῷ ὡς κόσμημα μετὰ πολλῆς τέχνης ἐργασμένος ἀντίθ. ἐμπυριδῆτης : Πλ. Ι 122 ὅμν .. περικλυτὰ δώρ' ὀνομήνω, ἔπ' ἀπύρως τρίποδας Πασα. 4, 321 5) εἰδ. π. Ὀμ. ἀναφέρεται ὡς ἄθλον δίδόμενον εἰς τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι νικῶντας : Πλ. Α 700, αὐτ. Ψ 204 ἱπποῖσιν .. ὀβλεα θῆκε γυναικα ἀγεσθαι .. καὶ τρίποδ' ὠτώμενα, αὐτ. 485 ὄμ. ὡς πρῆτικόν δῶρον : αὐτ. Θ 290 πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πραιοθῆϊαν ἐν χειρὶ θῆσαι, ἢ τριπόδοι ἢε δῶω ἱπποῦς, αὐτ. Ν 13' || ὄμ. ἐν χρ. ὡς ἀναθημωτικὰ δῶρα ἐν ναοῖς ἱμαδίστα δὲ ἐν τῷ νεώτῳ τῶ Ἀπόλλωνος τῶν Δελφῶν : Πλ. 8, 82 ἐγκαταφύρον Ἰθίνιοι ἐν Δελφοῖσι ἐς τὸν τρίποδα, αὐτ. 9, 81, Πινδ. Π II, 4 χρυσῶν ἐς ἄβυτον τρίποδῶν θεσσαρῶν, Ἀριστοφ. Πλ. 9, Θεουκ. I, 132 ἐπὶ τὸν τρίποδο ποτε τὸν ἐν Δελφοῖσι, ὄν ἀνέθεσαν αἰ Ἐλῆνες Πασα. 10, 13, 9' || αἰ τρίποδες ὀδοῦς ἐν Ἀθῆναις κοσμημένης δι' ἀναθημάτων τρίποδῶν : αὐτ. I, 201, 1 6) εἰδ. τὸ ὑπόδαβρον ἐφ' οὐ καθήμεν ἢ ἐν Δελφοῖσι ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος (ἢ Πυθίας) ἐρησιποδοῦτες : Εὐρ. Ἰων 91 θάσσεαι δὲ γυνὴ τρίποδα ζῆθεον Δελφίς, αὐτ. Ὀρ. 101, Ἀριστοφ. Ἰππο. 1016' δδ. κ. μτφ. περὶ τοῦ ποητοῦ : Πλάτ. Νόμ. 719 C ἐταν ἐν τῷ τρίποδῷ τῆς Μουσίας καθζῆται παροιμ. φρ. ἔκ ἐκ τρίποδος λέγω ὄμιλῳ δογματικῶς οὐθεντικῶς, μετὰ τὴν νεοπρῆσιν διτ εἰμοῖ ἀλόθηςτος : Ἀθῆν. 2, 37 B καὶ γὰρ ἐκ τρίποδος λέγειν φασὶν τοὺς ἀληθεύοντας || ὄμ. φρ. νεώτ. ἀπὸ τρίποδος ἰβυλῶδ, ἀποφαινοῦμαι, γνωστῶτεω κττ | ὀδοραπῆτως δογματικῶς, ἀνεμ κριτικῆς βασιάνου, ὀδωματικῶς 7) ὄμ. ὡς ὄσα. τράπεζα τρεῖς πόδας ἔχουσα : Ξεν. Ἀντ. 3, 21 8) εἰδὸς π ἐνώπιου : Πολυδ. 5, 97 9) ὀροσπῆμον : Ἐπιγρ.

10) γεώτ. άνοτος. τριπυος άλλήρωτος τó σόνολον τών τριών κλάδων τής κοιλιακής άρτηρίας, διηρημένης κατά τήν έκφυση αυτής εις τρεις άκρύνοντες.

11) γεώτ. τριπύος ζωϊκός όσος δηλών τó τρία ουσιώδη τής ζωής όργανα, ήτοι καρδίαν, πνεύμονα και ήγέφαλον.

τριπρακτος-(η-οι) γεώτ. κ. όημ. έπι θεατρικών έργων, ό έκ τριών πράξεων άποτελούμενος: τριπρακτον δράμα. - τριπρακτα κωμωδία.

τριπρατος-ον ό τρις, ό πολλούς πραξεις και άνεμποληθείς: Κωμ. Άδελφ.88' πρβλ. πολίμηρατος.

τριπρόσθετος-ον μτγν., μον. κ. γεώτ. ό έχων τρία πρόσθετα, ό υπό τρεις μορφάς εμφανιζόμενος: Χορικλειδ.η. Άδην.7,325 D δέσποιν. Έκάτα ..

τριπρόσωπε: 2) ό έκ τριών προσώπων, έκ τριών υποστάσεων άποτελούμενος: Εύσ.6,1016, Κοισάρ.860, Γρηγ.Ναζ.2,477, Ψ'ουστιν.1264ι.

τριπτερος-ον γεώτ. ό έχων τρία πτερά, τρεις πτερυγας: Ελιξ τριπτερος.

τριπτηρ-ηρος(ί) κ. γεώτ. εργαλείον δι' αύ τριβεί τις είδ. δοιούξ, γουδοχέρι: Νικ.Όηρ.95 καρβον .. Λεϊανικον τριπτηρ' || είδ. Σχόλ.Νικ.Άλεξ.494 'τριπτηρ δέ κατασκευασμά τι έστιν. έν φ'ός σταφυλός άποθιθούσα' || είδ. γεώτ. φαρμακευτικών όργανων προς τριβήν φαρμάκου' || όμ.

είδος ρινης Ξυλοουργικής ή σιδηρουργικής, με εύρείας ήκοπός, ά. Ξυλοτεχνικής, σποηροτεχνικής' || εργαλείον δι' αύ τριβεται ό τυράς τυροκνησης τριψής, τυροτριψής. 2) ό κόσος εις όν άπορρέει τό έκθλιβόμενον έλαιον' πρβλ.Πολιδ.7,151: 'Ισοι.η.Άρσοκρ.' || κ. μτφ.: Άριστφ.Άχ.937 πάχηρητον άγγοσ έσται .. τριπτηρ δικών.

τριπτηριον (το) όργανον έν χρ. προς τριβήν, καθορισμόν, είδ. τού σώματος: Σχόλ.Λυκοφρ.874 στεγγιλίδε, τό τριπτηρία, οίς οι έν τοίς βαλάντιοις τριβόμενοι τόν ρύλον εκτίουσι, Γλώσσ.

τριψήτης(ο) μτγν. ό έν τοίς λουτροίς τριβών προς καθαρισμόν τó σώματα τών λουομένων, ό τριβείς: Πλάστ.Άλέξ.40.

τριπτική(ή) μτγν. άλοκή τις, χρίσμα έν χρ. πρός έπίλειψιν τού σώματος πρό τής τριβής: Cael. Aut.Acat.2,12,82.

τριπτός-ή-όν κ. γεώτ., δημ. τριπτός ό δεκτικός τριβής, ό διά τής τριβής, τής έξεσεως σχηματισθείς: 2) τριπτή (ένν. μάζα) είδος άρτου έκ κριθίνου άλευρου: Πολύδ.6,76 'είς δέ ό άνθρωποι χρώται μάζαις, τούταν τά όνόματα άνθιμα, θριδακίην, φίστη .. τριπτή, άνεμώνη': Ιαν.

τριπτοτύζικον(τό) μον. άνοκορ. τού τριπτός βλλ.: Πρόδροι.1,179 άστρον σεμιδαλάτον, άπόξυσσαν τριπτοτύζικον.

τριπτυχον(τό) γεώτ. τού ούδ. τού τριπτύχου βλλ. ώς ούς. συγκρότημα τριών εικονογραφικών ή Ξυλογλυπτικών συνθέσεων, συνυδεδεμένων πρός άλλήλας διά στεροφάνα, κατά τρόπον ώστε οι δύο πλευρικοί άναδιπλούμεται έπι τής κεντρικής, να κόλληταισιν αύτήν. 2) πύλος τρίκοχος, τριγώνικος, τρικαντό βλλ.

τριπτύχος-ον (τρίτύχος) κ. γεώτ. ό εις τρία πτυσσόμενος, ό έκ τριών πτυχών, στερωμάτων, πλακών: 'Ιλ.Λ 353 'ερούκακε γάρ τρυφάλεια τριπτύχος αλόκωπις τήν οι πόρε Φοιδός 'Απόλλων. 2) ποι. ό έκ τριών συγκείμενος, ό τριπλόος, ό τριών ειδών: Εύρ.Ήρ.474 τρεις δ' όντας ύμάς τριπτύχοις τυραννίαι πατήρ άνοτιον, ούτ Φοίν.1635. 3) ποι. σπον. έν χρ. κ. άντί τού άριθμητικού τού ούδ.: αút.Όρ.1513 λαμούος .. τριπτύχος' 2) τού ούδ. ώς ούς. τριπτυχον (τό) βλλ.

τριπτύχος-ον μτγν. ό έχων τρεις πτώσεις: Χοιροδ.Καν.363, Πριακινον.5,14,76.

τριπυλον(τό) Έπιγρ. τριπλή πύλη: τοίς σεβασταίς οι Ιματευόμενοι τό τριπυλον και τός στοάς.

τριπυργος-ον μτγν. ό έχων τρεις πύργους: Χρυσμ.Σιδ. έν EM 147,37 'Αρόη τριπυργος.

τριπύαλος-ον έπι άρματα, όχηματα, ό υπό τριών πάλων, Ιππων, συρρόμενος: Εύρ.Άνδρο.277, Διον. Άλ.Ρωμ.7,73 άρματα τριπύαλα.

τριρριός-ον μτγν. ό έχων τρεις ρίζας: Γαλ.4, 16 οδόντης τριρριός, Μελέτ. έν 'Αν.Κρ.3,68.

τριρρυθμος-ον σχολ. έν τή μετρική, ό έκ τριών ρυθμικών ποδών άποτελούμενος: Σχόλ.Άριστλ. Άχ.665, ούτ.Ερ.364.

τριρρυμος-ον ό έχων τρεις ρυμούς, ήτοι τέσσαρας άπύους έξευγμένους κατά μέτρον: Αισγ. Πέρα.47 Σάρδεις έπόχους πολλούς άρμασιν έξορμασιν, διρρυμα τε και τριρρυμα τέλη ισχόλ. άντί τού τέβρυμα και έξείπια τάγμαται.

τρίς έπίρρ. κ. μον. κ. γεώτ. τρεις φορές: 'Ιλ.Α 213 και πατέ τό τρίς τόσσα παρέσται αγλάα δωρα, αύτ.Ε 136, Θεόγν.633, Πινδ.Ν 7,104 ταύτά δέ τρίς τατρία τ' άρμολέιν, Σοφ.Αι.433 νύν γάρ πάρεσται και δις αιάξην έμοι και τρίς, Άριστφ. Ειρ.11Β1, ΚΑ Μισθ.26,34 έν ταύτη τή νυκτι πρην άλέκτορα φωνήσαι τρίς άσπάρνησιν με' || κ. έμπεροθ. έν έπιγρ. φρ. ές τρίς, έπι τρίς έως τρίς φορές: 'Ηρ.1,86 άνανεκίμενον έπι τρίς άναστενάζαντα έκ πολλής ήσυχίας ές τρίς όνομασιν «Σόλων» (περ τού Κροισίου), αύτ.5,105, Πινδ.Ο 2,75, Έπιγρ. έπι τρίς' || παροιμ. φρ. τρίς ξε βάλλω έπιτυχών τού άρίστου βόλου, ύπαρχόντων τριών κώδων, ρίπτα τρεις φορές ΞΕ, κώνω τρεις έξάρες' || όβ. συνεκδ. κερδαίνω, έπιτυχώνω: Αισγ.Άγ.33 τών δεσποτών γάρ έδ' πεσόντ' ασθασμοι τρίς ξε βαλούσης τήσδε μοι φρυκτωρίας' || όμ. παροιμ. ή τρίς ξε ή τρεις κώδοι' Ζηνοδ.4,23 'ή παροιμία παρά Φερεκράτη έν τοίς Μυρμηκανθρώποις. κείται δέ έπι τών άποκινούντων' τού μέν γάρ ξε τήν παντελή νίκην δηλοί, τού δέ τρεις κώδοι τήν ήτταν'. 2) έν χρ. συνήθ. κ. πρός έπιτ. τού μεθ' όυ εκφέρεται: Εύδουλ.Στεφανοπόλιδες ό τρίς λαλούμενη' || ίδίως έν συνθέσει' πρβλ. τρισάθλιος, τρισμάκαρ, τρισμέγιστος κ. ά.

τρισαγιάξω μον. φάλλω τού τρισάγιον βλλ.1): ΚίΠορφ.Έκθ.315 τρισαγιαζόντος τού όργάνου λέγουσιν οι κράκται τρισάγιε, βοήθησονς.

τρισαγιολωγώ-έω μτγν. λέγω τού τρισάγιον βλλ.: Διδ.Άλ.481Α.

τρισαγιον(ν) (τό) μτγν. έκκλ. μον. γεώτ. κ. όημ. ό πρός τόν έν Τριβάδι θεόν ύμνος «έγιος ό θεός, άγιος Ισχυρός, άγιος άθάνατος, έλέησον ήμας, ά. τρισάγιος ύμνος»: Ίω.Νηστ.1889, 'Αντ.Μον.1848Β' 2) κτ. έπέκτ. Δελείας άρχαίμενη διά τού τρισάγιου ύμνου: Μην.Άττολ. έν Σδβ.1,33 και τρισάγιον γενομένου έμπεροσθεν τού άγίου θυσιασταρίου.

τρισαγιος-ία-ον μτγν., μον. κ. γεώτ. ό τρίς, ό πολλός άγιος, ό άγίαστος: Μεθόδ.876, ούτ.377, Γερμ.Κων/πόλ.Έκκλ.Ίστ.168 ό τρισάγιος και εις θεός τών θυνάμων'. || είδ. τρισάγιος άγιος ό άγιος έπίκοις, άγιος, άγιος κύριος Σαδούβη: Διδ.Άλ.588' || ό τρισάγιος ύμνος κ. [κτ. παρκαλ. τού άγιας ό τρισάγιος ώς ούς, τού τρισάγιον βλλ.1): Σύνοδ.Κων/λεως (536) ή 566, Κύριλλ. Σκόθ. έν Βίωφ Άγ.Σάββα, Εύάγρ.2697.

τρισαγιότης-(ή) μτγν. ή άσπγγαλία τού τρισάγιου βλλ.: Άθανάσι.1,217 D τήν θείαν και άφράστον φύσιν τή τρισαγιότητι δοξάζοντα.

τρισαίανος-ον μτγν. έπιτετ. τ. τού άένουος βλλ.: Κοισάρ.860 τρισάσανον κρήνην.

τρισάθλιος-ία-ον κ. γεώτ. δημ. θηλ. τρισάθλια, πανόθλιος, όβλιώτατος: Σοφ.ΟΚ 372 εισήλθε τήν τρισάθλιον έρις κακή ιδ.άνάγη, τρίς άθλιονι, Άριστφ.Ειρ.242, Μέν.Κυθερηστ.2,56, Λοκ.Όνειρ.24, ΠΙΔ Μακκ.3,4,4, Σολωμ.Έβν.Υμν.14,2 ταπεινώτατη σου γέρνει ή τρισάθλια κεφαλή.

τριαιθίος-ον μιν. έπιτετ. τ. του άθίσιος· Τζέτζ. Άλληγ.16 τριαιθίον φάος (Άγια Τριάς).
τριάκτινος-ον μιν. ό έχων τρεις άκτινας· Ίω.Γεωμ.Υγμ.2,77.
τριάσαχαρίται [ο] μιν. ώτ. κημ. τιά σάχηρα τιά δυνάμενα δι' ύδρωλύσεως τιά διασπασίωσιν εις τρία μόρια απλών σαχηάρων.
τριάλαστος-ον μιν. τριασθλίος, έλευενοτάτος· ΑΠ 12,137 κακόγγυλε νών τριάλασσε.
τριάλιτήριος-ον μιν. έπιτετ. τ. του άλιτήριος, άνοσιώτατος, έξωλέστατος· Ησ. κριαλιτήριος· άμαρτωλός· ΠΔ Μσκκ.28,34.
τριάλιτρος-ον μιν. τριαλιτήριος βλλ.:Τζέτζ. Χιλ.13,479.
τριάλυπος-ον μιν. έπιτετ. τ. του άλυπος, ό άλωος άβλαβής· Θεόδ.ΦΙ 2,42 έναν τιά τους ό-ρόβους έαρινούς σπείρω, τριάλυποι γίνονται.
τριάμας-ον άδωρ. τ. του τριάματος βλλ.
τριάναξ-ακτος [ο] μιν. ό τρίς άνοξ, τρίς βασιλεύς· Μs.αρ. Pasin. Codd. Taurin.1,356, Εύστ. Παν.166,92.
τριάναριθμος-ον μιν. έπιτετ. του άναριθμος βλλ.: Χρησμ.Λέοντος π. Ruizgers VLL 5,8 τριαναριθμους κύκλους.
τριάναρχος-ον μιν. έπιτετ. τ. του άναρχος· Μs π. Βανδίν. Bibl. Med.1,390B τριανάρχη Θεό.
τριάνασσα [ή] μιν. θηλ. του τριάνοξ βλλ.: Άνδρ.Κρ.154.
τριάάνθρωπος [ο] μιν. ό έχων τιάς ιδιότητες του άνθρώπου λίαν άνευγυμένους (κυκλικώς λεγόμεν. ύπό τού Διογένοους)· Διογ.Λ 6,47.
τριάανότος-ον μιν. ό λίαν άνότος· Νικήτ. Εύγ.6,368.
τριάάναικτος-ον μιν. ό λίαν άνοικτήριων, άνελέητος· Πρόδρ. Αποδόημος Φίλο 191 ό τριάάναικτος άθλιος βίος.
τριάάτιος-[α-ο]ν νεώτ. δημ. θηλ. τριάάτις, ό λίαν άτιος, Ικανός, άξιώτατος· || μτ. γενικ. του προγμ., ό εις διν άπολότους έπιδάλλεται να δεχθή ή ύποσχή τι· Βιζυην.Ποιήμ. [εκδ.Φέξη] 109,40.
τριάάποτος-ον μιν. τριασθλίος· ΑΠ 5,230 και νύδ ό τριάάποτος άπά τριάός ήρηται.
τριάαριστοπαγίτης [ο] μιν. ό έχων λίαν έντόνους τιάς ιδιότητας του Άρεσπαγίτου, ό αύστηρός δικαστής· Κικ. Άτρ.4,15,4.
τριάάριθμος-ον μιν. κ. μιν. ό τρίς άριθμηθείς· Χρησμ.π.Λουκ. Άλεξ.ΙΙ εισασάδ τριασριθμοσ· 2] έν χρ. άντί του άηλου άριθμητικού τρέις· Μηναί.3,3 Έσπερ. τριασριθμοι Μάρτυρες στερρώς άνταγωνισάμενοι. . .
τριάάριστοπράγτης [ο] μιν. ό λίαν άριστοπράγτης, άειροπράγτης έργάτης· ΚΜανασσα.Χρον.3,192.
τριάάριστοπράγτης [ο] μιν. ό τρίς άριστοπράγτης, λαδών τού άριστοπράγ· Ρήτ. Walz.3,4.
τριάάριστος-ον μιν. έπιτετ. τ. του άριστος· Κοσμ. Άερ.496, [εκδ.Μ.Ι.].
τριάάρνητος-ον μιν. ό τρίς, όδ. ό αφόδρα έν πών άρνητής· Στουδ.Θεόδ.412Α κήρισκοντα οι εικονομάχοι ούκ άρνησάχριστοι μόνον, αλλά γάρ και τριάάρνητοι.
τριάάσμενος-ον κ. μιν. ό λίαν άσμενος, προθυμώτατος· Ξεν. Άν.3,2,24 και ήμιν γ' άν οιά' ότι τριάάσμενος ταύτ' έποίη, Έρραβμ.Καισ.4545.
τριάάσπασίος έπίρρ. μιν. πάνω άσπασίος άσμενός· Νικ.Χων. έν Σάθ.1,135 και ώς. . άδωρον θεοδωρήτων, τριασπασίως ύπαδεχόμεθα.
τριάάγουστος [ο] μιν. ό τριασάβαστος, ό λίαν σεβαστός· Θεοφάν.279.
τριάάκωρος-ον μιν. ό παντάπασιν άώρωος άποθανών· ΑΠ 7,527 όδοξοτ., σνέθλινη, τριάάκωρη.
τριάάβα έπίρρ. δημ. εις βαθύτατον, εις τού πλέον άπόκρουσον μέρος.

τριάβασθος-ο δημ. ό λίαν βαθός, ό βαθύτατος· Σολωμ. Έλ.Πολ.28,4 ή άράβυθη και τριάβασθη φυχή του, Κρυστ. Άγροτ. Νεραϊδοποιάδ 92 σιές τριάβασθες σπηλιές ποτ. Μαλακ.Δόσορ 9.
τριάβάρβαρος-ον νεώτ. ό πολύ βάρβαρος.
τριάβέλαικος-ον μιν. ό σφοδρά βδελυκτός, άποτροπάσιος· Οσαπ.Λεστρο.Ιεκ.
τριάβέλαιμος-ον ό λίαν βδελυρός· Συγγραφεός π. Σουδ. έν λ. διουσιών σωμαμάτων· ό τριάβέλαιμος και κυκών και φύρδην και μύδην ποιών άπαντα.
τριάβελίαιος-ον μιν. ό τριασθλίος, ό τριασθλίαν έχων μοίραν· ΑΠ 7,737 ένθάδ' ένώ λησθήρας ό τριάβελίαιος άρηί έδμήθην.
τριάβιδάστος-ον νεώτ. ό έχων τρέις διαστάσεις, ήτοι μηχανή, πλάτος και ύψος· Η τριάβιδάστος γεμετρία ή των τριών διαστάσεων.
τριάβύστινος-ον μιν. ό τρίς ήτοι λίαν δύστινος, μακροδάρμων· ΑΠ 9,574.
τριάβαστος-[η-ο]ν μιν. νεώτ. κ. δημ. ό λίαν σεβαστός· Παλαμ.Τάφ.53,1 ήρες τιά τριασέσση [θωριά του μαρτυρίου].
τριάβύγιος-[η-ο]ν μιν. νεώτ. κ. δημ. ό υιός ή κόρη, τού τέκνου του υειγγόνου ή τής διαεγγόνος· Θεοφάν. Άντικλήμ.3,6,6.
τριάβινός-άδος [ή] έν. ήμέρα ή ένάτη ήμέρα τής τρέιτης δεκάδος του μηνός, ή εικοσή ένάτη του μηνός· Ησιόδ. Έργ.812.
τριάβροτος-ον μιν. ό έκ τριών σειρών άποτελούμενος· Ίω.Κλημ.989D τριάβροτος άλλισις.
τριάβεινός [ο] μιν. ό εις έν τρισιν, έπιθ. τής Άγίας τριάδος· Κοσμ. Άερ.έν Μαζι Spieil. Rom.2,167.
τριάβεινί [ο] [τουρκ.] δημ. κ. περσέκι γωνία όδοο.
τριάβέλωνος-ον μιν. ό τριών σελήνων, κυκλών· πρβλ. τριασπερος· Νόνν.Δ 7,126 Άλλμής τριασέλνιος άκοίτης [ο] Ζεύς, ΑΠ 9,441· 2] ό άντιστοιχών εις τρέις σελήνας· πλάτος τριασέλνων [τό πλάτος τριών σελήνων, περι τής σκιάς τής γής]· Πλούτ. Ην.923Β εις σκιαν άφίσιση, ής ή βραχυτάτη πλάτος τριασέλωνος.
τριάβελίκος-ον μιν. τριέλικτος βλλ.: Μον.Ι, 197, Νόνν.Δ 7,128 δωδέκατος τριαβελικτιαν Όλυμπιάδος πόνιν έλκει.
τριάένδοξος-[η-ο]ν νεώτ. κ. δημ. ό λίαν ένδοξος, ένδοξοτάτος.
τριάένεργος-ον μιν. ό τρίς ή τριχώς ένεργός· Ευστάθ. έν Μαζι. Spieil. Rom.5,2,254.
τριάέγατος-ον μιν. ό τρίς κατορημένος, ό τριακατόρατος· ΚΜανασσα.Χρον.4385 ούτος ό τριαέγατος εξήγαγε τού Βίαιου.τόν Στέφανος.
τριάέδαλφος [ο] τρίς ήτοι ό λίαν αγαπητός έξάδελφος· Ποιήτης π. Σχόλ.Θουκυ.3,2 τριαεξάδελφ. χρυσί μου καλλιγράφει.
τριάέζωλιος [ο] μιν. έπιτετ. τ. του έξώλιος, έξωλέστατος· Εύστ. Πον.725,29.
τριάέπαρχος [ο] μιν. ό παρά Ρωμαιοις προίτωρ [ρεκτορ]· ΑΠ 9,697, ΑΠλ.73,1.
τριάεπιβάρβαρος-ον μιν. έπιτετ. τ. του βάρβαρος, βαρβαρώτατος· Τζέτζ.Χιλ.10,72 βιβλιους βαρδάρους γράφοντα και τριαεπιβαρβάρος.
τριάεραστός-ον μιν. ό υπερβαλλόντως έραστόμος, ό λίαν αγαπητός, πάνω προσφιλής· ΚΜανασσα.Χρον.2,182 πώνιν ούν έν τριαεραστός.
τριάευγενής-ος-ής μιν. κ. νεώτ. ό πάνω ευγενής, ευγενεστάτος· ΚΜανασσα.Χρον.4976.
τριάευγενικός-[η-ο]ν δημ. τριαευγενής βλλ.: Παλαμ.Τάφ.11, Παπαντ.Θδ Γυναικα στο Πάρκο ό ή σιά των τριαευγενικών. . . μαρσαμών.
τριάεύγετος-η-ο δημ. τριαεύγενα λαουλοδία τής άγάπης· Παλαμ.Τάφ.42,9 συμφωνία τριαεύγενη ή κί όλόγλυκη συνάτα.

τρισευδαίμων-ος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πᾶν εὐδαίμων, εὐδαιμονότατος, εὐτυχέστατος, τρισυμακόριοςτος : Λουκ.Θυσ.2, αὐτ.Μισθ.Συν.3.

τρισευκλής-ος-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ λίαν εὐκλής, τρισέβδος : Πρόδρ.ἐν Notitt.Μαθ 8,2,163.

τρισευλόγητος-ος-ον μτγν. ὁ τρίς εὐλογητός : Στουδ.Θεοδ.608.

τρισευτυχής-ος-ές ὁ μεγάλην εὐτυχίαν ἀπολαύων : Πρόδρ.ἐν Notitt.Μαθ 8,202.

τρισευτυχώς ἔπιρρ. μσν. πᾶν εὐτυχώς, τρισευτυχισμένα : Νικητ.Εὐγ.6,430.

τρισευφθός-ος μτγν. ὁ τρίς βεβρασαμένος : ΑΛΞΕ.Γράμλ.7,322, αὐτ.8,409.

τρισεύχριστος-ος ἔπιπετ. τ. τοῦ ἐχθιστος : ΑΒ 65 «τρισεύχριστος ἀνθρώπος, ὁλον παντός μίσους καὶ παντός ἔθους ἀξίος».

τρισεύχως-ος μτγν. ὁ σφόδρα ἐυχως, ὁ πᾶν ἀπρηχαιωμένος, πολὺ πωλιωμένος : Αἰ.ΖΙ 17,44 ῥινοκράματος εἶδος γράφειν τρισέυχων ἔστιν.

τρισηλίος-ος μτγν. κ. μσν. ὁ οἰνεὶ τριπλασίαν τοῦ ἡλιου λαμπρότητα ἔχων, ὁ ὡς τρεῖς ὁμοῦ ἡλιοι ἀληθῆς, ὁ ἐκ τριῶν ἡλίων συγκείμενος : Εὐσ.Ἀλεξ.427, Ἀθανάσ.2,285Β (ἐκδ.Βενετ.) ἐπὶ τοῦ τρισηλιου τῆς Ἁγίας Τριάδος φωτός, Μηνοί.1,30 Τριῶν τεραρχῶν τούς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλιου θεότητος.

τρισηλιος-ος μτγν. ὁ φέρων τρεῖς ἡλιους, τρία καρδιά : Γρηγ.Ναζ.2,279 τρισηλίω ξύλω.

τρισημερεύω μτγν. διέρχομαι τρεῖς ἡμέρας : Γρηγ.Ναζ.2,277C.

τρισημιος-ος μτγν. κ. μσν. ὁ ἔχων τρία σημεῖα, ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος : Φωτ.Βιβλ.144,2 2] ἐν τῆ βουκ. κ. προσφθῖθ, τρισημιος : ἀράκων 125,10.

τρισηνάτος-ος ὁ σχολ. τρισανθής βλ. : Σχολ. Γρηγ.Ναζ.ΑΠ 8,170.

τρισηνθής-ος-ές μτγν. ὁ τρισάξιος θανάτου : Γρηγ.Ναζ.ἐν ΑΠ 8,170.

τρισηνθής-ος-ές νεώτ. χημ. τρισημιόδες βλλ. τρισίλιον πᾶσι δημ. τὸ διατροφον οἰσινόν.

τρισηνθιόχος-ος ὁ νεώτ. χημ. ἐπὶ ἐνώσεων, ὁ περιέχων ἐν τῷ μορίῳ αὐτοῦ τρία άτομα ἰσῶδου.

τρισηκαδέκα δέκα καὶ τρία : Ἰλ.Ε 387.

τρισηκαδέκατης [ὁ] ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτών : Ἰσαί.ἀν.1,12.

τρισηκαδέκακλιнос-ος μτγν. ὁ ἔχων δεκατρεῖς κλίνας : Καλλιξ.π.Ἀθην.205B.

τρισηκαδέκαμέτρος-ος ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκατριῶν μέτρων : Σχολ.Ἀριστ. Ἀχ.1142.

τρισηκαδέκαμηναίος-αία-ον μσν. τρισηκαδέκαμηνος βλλ. : Νικ.Κων.ῥωσ. Ἰστ.160 τρισηκαδέκαμηναίος χρόνος.

τρισηκαδέκαμηνος-ος ὁ δεκατριῶν μηνῶν : Εὐστ.425,46.

τρισηκαδέκαμορῖα [ἡ] μτγν. ἡ τρισηκαδέκατῃ μοίρᾳ, τὸ δέκατον τρίτον μέρος : Ἐρμῖππ.Ἀστρολ.49.

τρισηκαδέκαπηνχης-πῆχης-υ μτγν. ὁ ἔχων ἀνάστημα δεκατριῶν ἡπῆων, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀφῆλος : Θεόδρ.15,17 ἀνήρ τρισηκαδέκαπηνχης.

τρισηκαδέκαπλασίωμος-ος-ον μτγν. ὁ δεκατρεῖς φορές μεγαλύτερος : Κλεμῆρ.δ.63,22.

τρισηκαδέκαστάσιος-ος ὁ βασιμὶ ὁ ἔχων ὀξείαν δεκατρεῖς φορές μεγαλύτεραν : Ἦρ.3,95 τὸ χρυσῖον τρισηκαδέκαστασίον λογιζόμενον ἰένν. πρὸς τὸ ἀργύριον.

τρισηκαδέκαταίος-αία-ον ὁ κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν γινόμενος : Ἰπν.48,53.

τρισηκαδέκατος-ος π-ον κ. μσν. ὁ δέκατος τρίτος : Ἰλ.Κ 561 τὸν τρισηκαδέκατον σκοπὸν ἐλάωμεν ἐγγυθὶ νῶν || τρισηκαδέκατῃ ὡς οὖς, ἡ δεκάτη τρίτη ἡμέρα : Ὀδ.Τ 302, Ἡοιάδ.Ἐργ.725.

τρισηκαδέκαφόρος-ος ὁ φέρων καρπὸν δεκατρεῖς φορές περισσώτερον : Λουκ.Ἰλ. Ἰστ.2,13.

τρισηκαδέκαχορδος-ος μτγν. ὁ ἔχων δεκατρεῖς χορδὰς : Νικητ.Ἐργ. Ἀρμον.1,21.

τρισηκαδέκατης [ὁ] ὁ ἡλικίας δεκατριῶν ἐτών Λυσ.10,4.

τρισηκαδέκῆρης-ος-ές μτγν. ἐπὶ νεώτ. ἡ ἔχουσα δεκατρία κωπηλατικὰ ἐξώλια : Πλαῦτ.Διμήτρ. 31 ἀξῶν δὲ τὰς ναῦς ἀπολαθεῖν, ἐν αἷς ἦν καὶ ἡ τρισηκαδέκῆρης, Ἀθην.203D.

τρισηκαδέκαφύωμος-ος γρ. κώδ. ἀντὶ πθ. τρισηκαδέκαφύωμος βλλ.

τρισηκαδέκαφύωμος-ος μτγν. ὁ δεκατριῶν ὀρυγῶν : Θεόδρ.Φί 5,8,1 (πθ. γρ. ἀντὶ -κόρημιος).

τρισηκαδοδαίμων-ος-ον ἔπιπετ. τ. τοῦ κακοδαίμων, ὁ τρισάβλιος : Ἀριστ.Ἀχ.1024 ὡς τρισηκαδοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀπέλαξε, ἢ ἀνθ.Βάτρ.19, Μέν.Πλοκ.4' || καὶ διωρημένος : Ἀριστ.Πλ.851 τρίς κακοδαίμων καὶ τετράκις.

τρισηκαδοδαίμων-ος μτγν. ὁ ἔχων τρεῖς σκαλομῶς, δδ. τρεῖς σειρὰς κωπῶν, οἶα ἡ τριήρης : Αἰσχ.Πέρσ.679, αὐτ.1075 τρισκάλοις βάρσιον δόλομεν, Πλαῦτ.Αἰμ.6 πλοῖον οὐδὲν αὐτοῖς τρισκάλοιμο μείζον ἀπέλιπε.

τρισηκατάπτωτος-ος μτγν. ἔπιπετ. τ. τοῦ κατάπτωτος : Πολυδ.δ.105.

τρισηκαταρμένος-η-ο δημ. τρισηκατάρατος βλλ. : Βιζύλιον.Ποιήμ.130,19.

τρισηκατάρατος(-η)-ος κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τρίς καταρμένος, ἐπισκάρατος : Δημ.794 ὁ τρισκάρατος, ὁ καινὸς ἐχθρός, ὁ πᾶσι δυσμενής, Ἀρχεστρ.π.Ἀθην.311C 2] νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. ὡς οὖς, ὁ διάβολος, ὁ σατανὰς || κ. μτφ. ἀνθρώπος δόλιος, κακοποιός.

τρισηκαλίς-ος-ές ὁ ἔχων τρία σκέλη, τρεῖς πόδας : Κρατῖν.Ἀθλ.9 τρισηκαλίς τράπεζα, Θεόδρ. Ἐπιγρ.4,3.

τρισηκαλίον [τὸ] μσν. κ. νεώτ., δημ. τρισκέλι ἐδύλιον κατασκευάσμα ἐκ τριῶν σκελῶν, χρησιμοποιούμενον εἰς τὰς ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπὶ αὐτοῦ τοποθέτησιν τῆς εἰκόνης ἐορταζομένου ἁγίου : Λέοντ.Τακτ.11,26.

τρισηκαλί-ιδος [ἡ] νεώτ. σύμβολον ἐπὶ ἀρχαίων νομισμάτων ἐκ παραστάσεως τριῶν ἀνθρωπίνων σκελῶν, ἀκτινοειδῶς ἠνωμένων.

τρισηκοπάνιστος-ος ὁ τρίς κοπανιστός δδ. κ. ἄρτος τρισηκοπάνιστος ὁ κατασκευασθεὶς ἐξ ἀλεύρου τρεῖς φορές κοπανισθέντος, λίαν λεπτοῦ : Βατραχομ.35 οὐδὲ με λήθει ἄρτος τρισηκοπάνιστος .. οὐδὲ πλοκαῖος τάνηπλοκος.

τρισηκοτός-ος ὁ λίαν σκετεινός, λίαν ζωφερός, ἐρεβώδης : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 69,3 ἡσικια, ποῦ μσ' στὰ τρισκοτα περνάτε.

τρισηκοτάθω [τὸ] δημ. ποι. πυκνόν, φηλαφθὸν σκότος, πυκνὴ σκετεινιά.

τρισηκοτεινός-ος δημ. ποι. ὁ λίαν σκετεινός, ἐρεβώδης : Παλαμ.Τάφ.28,2 σὰ νυχτοφωφόρισμα | τρισκοτεινὸς πελάγω, Γρην Σκ.Τερα.105,1.

τρισηκράτιστος-ος μσν. ἔπιπετ. τ. τοῦ κράτιστος, ὁ λίαν ἰσχυρός : Πρόδρ.1,380 καὶ κράτος τὸ τρισκράτιστον ἀπὸ παντοφρόθεν, αὐτ.396.

τρισηλοπος-ος μτγν. ὁ τρίς ἐκλεισθεῖς, τρεῖς φορές ἑφθαυδιωμένος : Θεόδρ.Φί 3,5,1 δένδρον τρισηλον [οὗ] πῖπτε ὁ φλοιὸς τρίς τοῦ ἔτους.

τρισηματος [τὸ] σχολ. ὁ τριμῶς, τὸ τριεῖμο : Σχολ.Ἀριστ.δ.3,78.

τρισμακάρα-αρος [ὁ] κ. μσν. ὁ τρίς μακάριος, τρισάβλιος, πανευχιστός : Ὀδ.Τ 154, αὐτ.155, Ἀριστ.Ἐπ. 1332, Ἀπολουθία Μγ. Παρασκευῆς Ἐγκώμα Στάσις Γ' Ἰωσήφ τρισμακάρα, κήδευσον τὸ σῶμα Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

ικάριος-α-ον κ. μον. τρισμάκρ βλλ., δαίμων : Ἀριστοφ. Ἀχ. 400, αὐτ. Σφ. 1293 τρισμακάριαι τὸ πένθος, Φιλ. ἡμ. ἐν Ἀδελφ. β. Ἀνδρόν. Κομν. 272.

ικάριατος(-η)-α(ν) μτν. νεώτ. κ. δημ. ἰώτατος, εὐδαμονέστατος : Λουκ. Β Πρ. 12 τρισμακάριοςτος, Χρυσ. Σ. 1. 8. 164.

ικαρίτης ἰοί ὁ τρίς μακαρίτης, ἐπιθ. τοῦ ὄρου. λογοπαίκτης ἐκ τοῦ τρισμάκρ : ἄν. Νεοττί. 1. 8 μηδ' ἄν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖθεν ὁ τρισμακαρίτης εἰσφέρων ἔξω θύλ., γρ. κώδ. τρίς μακαρίτης.

ικαρος-α(ν) μτν. ὁ τρισμάκρ βλλ. ὄμ. ἐπὶ ἴλιον πολυτῶν : Ἐπίφρ. ἐν Waleker Syll. Ep. τρισμάκρως δὲ λίθος τόσσαν ἔχων ἀγαίωρα.

ἰκμη ἰή νεώτ. ἡ προμάμη τῶν γοέων. **ἰγίστος** -ἰσ(τ)-α(ν) μτν., μον. κ. νεώτ. ἐπιτοῦ μέγιστος, παρμείστος, καθ' ὑπερβολ. : Νικ. Χων. Χρον. 5. 280' ἰγί εἰδ. μτν., μον. τ. ἐν τῇ ἀποκριφ. ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού.

ἰς(ὀ) μτν. κ. νεώτ. τριμῶς βλλ. : Ὁδοφρ. ἰφθέγγονται δὲ οἶον τρισμῶν, Σχόλ. Ἀ. 2. 50. 1521 ὁ τῶν ἀποθανόντων τριμῶς ὁδοῖσι γινόμενος Ἀκρόλ. Π. Ψαλμ. 65. 11' ἰ. σπασμῶδης σύσφιξις τῶν σιγῶνων ἐκ ἰσως τῶν μασητήρων μυῶν.

ἰριοι-α-α κ. νεώτ. τρίς μύριαι αἱ εἰς τὴν χιλιάδας ἀριθμοῦμενοι : Ἡρ. 2. 163 Κάε καὶ Ἴωνας ἀνδρας ἐπικούρους τρισμυρίων, 7. 184, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1. 179 ἄλλ' ἐμφέφαμεν ἰριους ἰερακας ἰηποταξότας' ἰ κτ. ἐνικ. ριλητ. οὐσιαστ. : Αἰσχ. Πέρσ. 315 τρισμυριοι τριάνταον χιλιάδας ἰηπύων.

ἰριόπαλαι ἐπίρρ. τριάνταον χιλιάδας : ἰάκαι, παλαιὰ ὄθρ. πρὸ ἀναριθμητῶν, ἀμνη- γητῶν χρόνων : Ἀριστοφ. Ἰππ. 1. 156 ἐγὼ δὲ προσίγρε τρισμυρίοπαλαι.

ἰριοπλασίονος-α(ν) μτν. ὁ τρισμυριόρως μείζων ἢ πλείων, τριακοντάκις χιλίως : Ἀρμυ. 5. 19 C ὁ περιμέτρος τοῦ χιλιαγῶδός μου διαμέτρον τὰς γὰς ἑλάττων ἐστὶν ἡμιοπλασίον.

ἰριστός-ή-όν μτν. ὁ τριακοντάκις χίλις : Σιμηλ. κ. εἰς Ἀριστοφ. Οὐρ. 266 ἰέκδ' ἔνετ' ἰάθης-ου-ες νεώτ. ὁ μετὰ τρισμῶ γίγς' εἰδ. λατρ. τρισμῶδης λαρυγγίτης γίγς τῶν παιδῶν, προκαλοῦσα δόσπνοιαν, ὄσσαν καὶ τραχὺν βήχρα, φευδακροῦθ.

ἰατος-α(ν) ἐπιτετ. τ. τοῦ νεάτος βλλ., Ἰ Κραμ. 14.

ἰζυρός-ά-όν ὁ ἄγον αἰζυρός τρισάθλιος : ἰ. 16 τρισζυρόην πόλιν ἰηρεὶ τῆς Θάσσαι, 7. 19, Ἐφουδ. 585.

ἰθιος-α(ν) ἐπιτετ. τ. τοῦ θλιος, πανευχιθίς, θάμων : Σοφ. ἀν. 719, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1. 129.

ἰμυιοίνεξ(ὀ) ὁ τρίς ἀναθεχθεῖς ὀλυμπος : Πίνδ. Ο. 13. 1.

ἰφανος-η-ο δημ. προσ. ὁ ἐν ἡλίρει ὄρ., ἐγκαταλείφει, ἄ. συνηθέστ. παντῆφανος : Ποιήμ. 30. 4.

ἰσιος-α(ν) μτν. ἐπιτετ. τ. τοῦ ὀσιος, ὀσιώ- φως : Φωτ. Β. 16. 256.

ἰσος-α(ν) μτν. ὁ πᾶν σαφός, ὁ σαφώτα- ἰς ἔς, Χλ. 5. 177.

ἰλαισταίος-α-α(ν) μτν. τριπλασιαστος Εὐδοκία Μακρεμ. ἐν Ἰωνί 442.

ἰππος(ὀ) μτν. τριπῆπος : Ἐσφόλ. Ἀπιο- σιττ. 3. 6. 131.

ἰπτος-α(ν) μτν. ἐπὶ μηχανημάτων χρησι- γων εἰς τὰς καθολικὰς τῶν πλοίων : Ὀρειδ. δ. Μαί. 1 τριπαστον ὄργανον τριπλή τραχι-

λέω· 2) τὸ ὀδ. ὡς αἰσα χειρουργικόν π ἐρ- γαλεῖον : Ὀρειδ. 156. 1.

τρισιπθαμος-ον ὁ ἔχων μήκος τριῶν σιπθαμῶν : Ἡσιόδ. Ἐργ. 424 τρισιπθαμον δ' ὄφην τάνειν, Ξεν. Κυν. 9. 13 ἔβλον τρισιπθαμον, Διοσκ. 3. 129 θαμνίσκος ἐστὶ τρισιπθαμος τὸ θῆος.

τρισηλαγγικόν(ἰ)δὲ νεώτ. ἀνοτόρ. τὸ μέγα συμποθητικὸν νεύρον.

τρισηνονδός-ον ὁ τρίς χυβεῖς ἢ ἀνονηδ' ἢ κ. τρ- χοαὶ τριπλή ἀνονηδὸς τμήν τῶν νεύρων ἔκ μέλιτος, γάλακτος καὶ οἴνου : Σοφ. Ἀντ. 431.

τρισηνοτικός-ή(-ιά)-ὀ δημ. ὁ πολὺ φιλεῖ- οπλογγος : Γρουν. Σκ. Τερρ. 55. 4.

τρισησάκις ἐπίρρ. τρίς, τρεῖς φορές : ΑΠ 5. 195 τρισάκις εὐδαίμων ἰανευχιθής, 7. ἔς ἔς, Χλ. 1. 200.

τρισαδύς-α-ον μτν. ποι. ἀντὶ τρισάδος βλλ. : ΑΠ 6. 12 γνωτῶν τρισσατίων ἄντὶ τρισσατίης λίνα θήρας δέχνησο, Πάν.

τρισαχθ ἐπίρρ. εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τό- πους : Ἀριστοφ. Μετ. 1. 13. 28 πότμον ἀναδιδῶσιν ὀδωρ, οὐ συνεχθὲ δέ, ἀλλὰ τρισαχθ.

τρισαύω μτν. ποιῶ, ἐνεργῶ τὶ τρίς ἢ ἐκ τρίτου : ΠΑ Βασ. 1. 20. 19 καὶ τρισσεύσεις, καὶ ἐπι- σκέφθ. 2) ἐν εἰδ. σημ. κινῶ εἰς τρεῖς ἀγῶνας : Ἐόσ. ἐν Ἀκ. Κρ. Παριό. 2. 145. 15 πρῶτος ἐτρίσσευσεν, στάδιον, δίαυλον, ὄπλον.

τρισαδύζω-α(ν) ὁ τριπλῆν ζωῆν ἔχων : Αἰσχ. ἀν. 371 ἐν Εἰμ.

τρισαδύθεν ἐπίρρ. μτν. ἔκ τριῶν μερῶν : Παῦλ. Σλ. ΑΠ 9. 651 τρισσαδύθεν εἰσορῶν παλυτε- ρέα νῦτα θαλάσσης.

τρισαοκάρηνος-ον δ. γρ. ἀντὶ τρισσοκέφαλος. **τρισαοκέφαλος**-ον ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλὰς : Ὀρφ. Ἀργ. 974 τρισσοκέφαλος ἰδεῖν ὄλοον τέ- ρος ἰδ. γρ. τρισσοκάρηνοσι.

τρισαός-ή-όν ἀπ. τ. τριττός (Πλάτ. Νόμ. 782 D), ἰων. τριτός τριπλοῦς : Ἡσιόδ. ἀπ. 68. 2, Ἐφρ. Τρω. 924 τρισῶν ζυγῶν τρισῶν θῶων' ἰ κτ. πληθ. ἀντὶ τοῦ ἀριθμητικῆς τρεῖς : Πίνδ. Π. 8. 115, Σοφ. ὈΤ 164, αὐτ. ὈΚ 479, Πλάτ. Πολ. 504 A τριττὰ εἶδη φυ- χῆς διαστασημένοι.

τρισομαθής-αός-ές μτν. ὁ διὰ τριπλοῦ φω- τὸς λάμπων, π. ἴθης Ἀγ. Τριάδος ἡ Γρηγ. Νεα. 2. 35. 166.

τρισοφεγγής-αός-ές μτν. ὁ τριπλοῦν φέγ- γος, τριπλῆν ἀίλην ἐκέμπων : Δαμασκ. 1. 3. 837 Ἐσαγγελιστὰι τρισσοφεγγὸς οὐσίας.

τρισοφεγγόφωτος-α(ν) μτν. τρισσοφεγγής βλλ. : Δαμασκ. 1. 1. 680 C.

τρισοφωτός-α(ν) μτν. ὁ τριπλοῦν φῶς ἐκ- ἐμπων : Παῦλ. Σλ. Ἐφρ. Πυθ. 187.

τρισοῦ-ώω μτν. ποιῶ τρισῶν, τριπλοῦν, τρι- πλασιάζω : Γρηγ. Νεα. 2. 224' 2) ποιῶ, ἐνεργῶ τὶ τρίς, ἐκ τρίτου, τριπλῶν : ΠΑ Βασ. 3. 18. 34 καὶ ἀποι- πσαν ὀδῶσας καὶ εἶπε δευτερωσασα, καὶ ἔδευτε- ρωσαν καὶ εἶπε, τριτῶσασα.

τρισῶς ἐπίρρ. μτν. τριπλῶς : ΑΠ 12. 123.

τρισάδιος-α(ν) ὁ ἔχων μήκος, ἑκτασιον τριῶν στα- δίων : Πλάτ. Κριτ. 1. 15 B ἦν δὲ ὁ μὲν μέγιστος τῶν τρώων . . . τρισάδιος τὸ πλάτος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 34 τρισάδιος μήκει, Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 3. 41.

τρισταθμος-α(ν) μτν. τριπλοῦς τριπλάσιος τὸ βάρος : Ἀγαθορχ. ἐν Φώτ. Β. 16. 458 τῶν χαλκῶν πρὸς τὸν χρυσῶν τρισταθμον ἀλλάττονται.

τρισταλαίωρος-α(ν) μτν. ὁ τρισάθλιος δυα- τυχέστατος, πολυθασσημένος : Νειλ. Ἐπιστ. 2. 164 οὐαί σοι, τρισταλαίωρε ἀνθρώπε καὶ τρισάθλιε.

τριστασίος-α(ν) μτν. ὁ ἔχων τριπλασίον ἀξίαν, τμήν : Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 13 τριστάσιος πρὸς χρυ- σίον ἰὸ ἔχων ἀξίαν τριπλασίον ἐν ἀναλογία πρὸς τὸ βάρος τοῦ περιεχομένου χρυσοῦ.

τριστάττος-α(ν) μτν. ὁ ἔχων ἀξίαν τριῶν στατήρων : Πολυδ. δ. 165 τριστάττος γλαμῶς.

τριτάτης (ιδ) μτγ. κ. μων. ὁ ἄμεσως μετὰ τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλίαν, ὁ πρωθυπουργός: Πά Βασ.4,7,2 τ., ἐφ' ὃν ὁ βασιλεὺς ἐναυεναύετα.

τριστατινή (η) νεώτ. γημ. ὁ ἐστὴρ τῆς γλυκερίνης μετὰ τὸ στεατικό οξέος, τὸ κύριον συστατικὸν τῶν ζωϊκῶν λιπῶν, ὁ στεατίνη.

τριτέγη (η) μτγ. τὸ τρίτεγον: Ἄρτεριδ.4,46
τριτέγος-ον μτγ. ὁ ἐκ τριῶν στεγῶν συγκείμενος, τριώροφος, τριπύτος: Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,68 στοαί τριτέγους || τὸ οὐδ. τὸ τρίτεγον ὡς οὐα, [κτ. παραδ. τοῦ οἰκιστοῦ τὸ τρίτον πάτωμα] πρὸλ. τριτέγη: ΚΔ Γιρᾶξ.20,9 ἔπασεν ἀπὸ τοῦ τριτέγου κάτω καὶ ἤρθη νεκρός.

τριτέλεχος ον μων. ὁ ἔχων τρία στελέχη: Εὐστ.Πιν.226,80 τὸ ἐμψέει τριτέλεχον.

τρισηπλο(ς)-[η]-[ου] νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐντύπων, ὁ ἔχων τρεῖς στήλας: τρισηπλον λεξιλόγιον || ὁ καταλαμβάνων τρεῖς στήλας: τρισηπλον ἄρθρον, - τρισηπλο μελέτη || 2) εἶδ. τρισηπλον πλοῖον τὸ τρίστιον, τρικάτορτο.

τρισηχία (η) μτγ. τρισηχία σειρά: Γαλ.14,77ι φαλάνγισος δὲ ἐστιν, ὅταν διασηχία ἡ τρισηχία τῶν ὑπεκτασμένων τριχῶν ἢ ἐν τῷ ἀνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ || 2) εἶδ. τρισηχία ἐνωσις τριῶν στήλων: Σχόλ. Ἀριστ.Φάτρ.324.

τρισηχος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν σειρῶν συγκείμενος πρὸλ. τρισηχος: Πλουτ.Ἡ8,906B || 2) νεώτ. μετρ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν στίχων, ὁδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα, τὸ τρίστιον ποιητικὸν ἢ στροφὴ ποιήματος ἐκ τριῶν στίχων.

τρισηχοί ἑλίρρ. κ. τρισηχοί εἰς τρεῖς στοίχους τρεῖς σειράς: Ἰλ.Κ 473 ἔνετα δὲ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονί κελκίτο, εὐ κατὰ κόσμον τρισηχοί, Ἡσιόδ.Ἰ 727.

τρισηχοῦς-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν αὐτῶν, σειρῶν συγκείμενος ὁ εἰς τρεῖς σειρὰς διατεταγμένος: Ὀδ.Μ 91 ἐν δὲ ἐκάστη μερδαλέη κεφαλῇ ἐν δὲ τρισηχοῖσι ὀδόντες πυκνοὶ ἰεροὶ τῆς Σικώλλης, Ἀριστ.Λ 21,21,53 ἔστιν εἰς ἀμφότερα τρισηχοῦς τοὺς ὀδόντας, Θεοφρ.Φ 18,4,2 || 2) ποι. τρισηχοῦς: ΑΠ 9,668, Ἐρμησιάν.3,12 Ὀππ.Κιν.3,413 θηρῶν τρισηχοῦς θήλας || 3) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν στοιχείων, τριῶν γραμμάτων: Πορφ.Π.Εὐστ.3,305C.

τρισηχοῦς-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρία στόματα: ΑΠ 6,167 τρισηχοῦς αἰχμή || 2) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα, ῥίστομον μικρὸς σκώληξ παρασιτῶν ἐπὶ τῶν βραγχίων διασφ. ἰθρύτων.

τρισηρα (η) δημ. διασταυρωσις ὁδῶν, σταυροδρόμι: Πολίτ. Ἐκλ.Τρογ.101,3 τὸ νᾶ ῥιζε στὴ τρισηρα καὶ πάσαν αὐ διαβάτες, Κρυστ.Ποιήμ. Ἄγροτ.105,20, Χατζόγλ.Βρ.Ἐρ 79,1.

τρισηρφος-ον μτγ. ὁ τρις ἑστραφμένος, ὁ καλῶς συνεστραφμένος: Ὀρεδ.25 (ἐκδ.Μαί.) Ἰνον ἐρρωμένως ἐστραφμένον, ὅσον διαστροφῆ ἢ τρισηρφον || 2) μετρ. ὁ ἐκ τριῶν στροφῶν ἀποτελούμενος: Σχόλ.Πινδ.1,3.

τρισηυλος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς στήλους, τρεῖς κολώνες: Ἰω.Κλῆμ.δ.

τρισηυλος-ον μων. ὁ ἔχων τρεῖς στοάς: Προκόν.3.

τρισηυλλία (η) μτγ. τὸ ἔχειν τρεῖς συλλαβὰς: Πορφ.Προσφδ.110.

τρισηυλλιαῖος-α-ον μων. τρισηυλλιαῖος βλλ.: Τζέτζ.ἐν Κρ. Ἀν. Ὀξ.3,225,13.

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τριῶν συλλαβῶν συγκείμενος: Διον. Ἀλ.Συνθ.17, Λοικ.Φιλόφ.35 ἐπίκουσα τῆς ἐπιφθῆς, ἦν δὲ τρισηυλλιαῖος, - λέγεις τρισηυλλιαῖος.

τρισηυλλιαῖός-ἑω μτγ. ἐπὶ λ., σύγκριμα ἐκ τριῶν συλλαβῶν: Ἡρωδιαν.Μον.Λεξ 21.

τρισηυλλιαῖος ἑλίρρ. μτγ. γραμ. εἰς τρεῖς συλλαβὰς: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντιμ.360.

τρισηυλλιαῖος-ον ὁ ἐκ τριῶν μερῶν σύνθετος: Σχόλ. Ἰλ.Ω 540.

τρισηυλλιαῖος (ιδ) μτγ. ὁ τρις διατελέσας ὄπατος: Πλουτ.Γάλδ.22 πατρός τε τμητοῦ καὶ τρισηυλλιαῖου γενομένου, Ἄνθ.Ἐμφ.Πολ.1,96.

τρισηυλλιαῖος-ον μων. ἐπιτετ. τ. τοῦ ὑπέρθου: ΚΠορφ.Ἐκθ.60,11 τὸ τρισηυλλιαῖον κράτος.

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς ὑποστάσεις: Ἰω.Χρυσ.6,424 ὁ θεὸς φύσει τρισηυλλιαῖος πῶς, Μεθόδ.373 τρισηυλλιαῖος θεότης (ἢ Ἁγία Τριὰς), Διον. Ἀρσεν.212C ἐνάδα τρισηυλλιαῖα, Μηναι.3,8 Ὡδὴ τὴν τρισηυλλιαῖον φύσιν || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ἰδιότης τινὸς ὡς τρισηυλλιαῖος: Μεθόδ.352C τὸ τρισηυλλιαῖον τῆς θείας ἐνάδος.

τρισηυλλιαῖον (ιδ) μτγ. ποι. ἀντὶ τριφυλλίου βλλ.: Νικ.Θηρ.520 πᾶ μὴν καὶ τρισηυλλιαῖον ὄπατος.

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. ὁ κατὰ τρεῖς ῥόπους σχηματιζόμενος ἢ σχηματισθείς: Μαρ.Πλοτ. Sac.ἐν Gram.Lat.ed.Keil.506,507.

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. ὁ τρίτος τὸ σχῆμα, ὁ τριπλῆς μορφῆν ἔχων: Ἀν. Ὀξ.2,307.

τρισηυλλιαῖος-αῖος μτγ. ὁ εἰς τρία ἐσχισμένος: Ὀρεδ.42,53 (ἐκδ.Μαί.).

τρισηυλλιαῖος-ις-ις μτγ. νεώτ. κ. τρισηυλλιαῖος ὁ ἀναγόμενος εἰς χρονικὸν διάστημα τριῶν χιλιῶδων ἔτων: Ἱεροκλ.362, - ἡ τρισηυλλιαῖος ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

τρισηυλλιαῖος-αἰ-α κ. μων. κ. νεώτ. οἱ τρεῖς φορές χίλιοι, οἱ εἰς τρεῖς χιλιάδας συμποσομένοι: Ἰλ.Υ 221 τοῦ τρισηυλλιαῖοι ἴπποι ἔλας κατά βουκολεῖοντα, Ἡρ. || ἐν τῷ ἐνικῷ τ. περιληπτικῶς: Λόγγ.3,1 τρισηυλλιαῖος ἄσπις (τρεῖς χιλιάδες ἀσπίδοφοροί), Τζέτζ.Χιλ.3,28 τρισηυλλιαῖον κῆληρον || 2) εἶδ. ὡς οὐα, οἱ τρισηυλλιαῖοι ἐν Ἀθῆναις οἱ τρεῖς χιλιάδες ἄνδρες ὁ ὑπὸ τῶν τριάντα τυράννων ἐκλεγέντες: Ξεν. Ἑλλ.2,318.

τρισηυλλιαῖος-ἡ-όν ὁ ἐκ τριῶν χιλιάδων: Πλάτ. Φαῖδρ 249Α τρισηυλλιαῖος ἔτει.

τρισηυλλιαῖος-ῦριοι (οἰ) μων. οἱ συμποσομένοι εἰς τριάντα τρεῖς χιλιάδας: Τζέτζ.Χιλ.3, 67 (πρὸλ. Θεοφρ.17,83).

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. ὁ χωρῶν τρεῖς χιλιάδας μέτρο: Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,44 τῶν ὀλκάδων αἱ μέχρι τρισηυλλιοφῶρων.

τρισηυλλιαῖος-ον σχόλ. ὁ εἰς τρία σχιστάς, ἐσχισμένος: Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.346.

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος τριῶν σχοίνων: Πλν.Φ 1,524.

τρισηυλλιαῖος-ον ὁ ἔχων τρία σώματα, τρεῖς κορμούς, ἐπὶ τοῦ Ἡρωδιαν, τοῦ Κερδέρου: Αἰσχ. Ἀγ. Β70 τρισηυλλιαῖος τῶν Ἡρωδῶν ὁ δεύτερος . . . Ἐύρ. Ἡρ.24 τῶν τρισηυλλιαῖον κῆλον || εἶδ. τρισηυλλιαῖος ἀλάκ ἡ χιμωρα: αὐτ. Ἰων 204.

τρισηυλλιαῖος-ον μτγ. τρισηυλλιαῖος βλλ.: Ἀκούλ.Πάδ'ερ.40,12.

τρισηυλλιαῖος (ιδ) μων. ἡ τρις παρασφραγμένη εἰς τὸ ζῶα ταγῆ: ΚΠορφ.Ἐκθ.480 (ἐκδ.Βώνη).

τρισηυλλιαῖος (ιδ) κ. νεώτ. ὑποκριτής ὑποδυόμενος ἐν θεατρικῷ ἔργῳ τριεῶν, ἔνευ σπουδαιότητας πρόσωπον, ἠθοποιὸς τοῦ παίξει σὲ κατώτερος ρόλους: Δημ.270, αὐτ.297 || 2) νεώτ. κ. μτγ. ὁ ἐν τινὶ ὑποθέσει μικρὸν τι σημαίνων.

τρισηυλλιαῖός-ἑω ἐπὶ ὑποκριτῶν, ὑποδύματα τριεῶν πρόσωπων ἐν σκηναῖς ἔργῳ, παῖζω τριεῶν, κατώτερον ρόλον: Δημ.315 ἐπισηυλλιαῖος, ἐγὼ δὲ ἐθεώρωον, Πλουτ.Ἡ8,840A τρισηυλλιαῖος Ἀριστοδῆμος ἐν τοῖς Διονυσίοις διετίλει.

τρισηυλλιαῖος μτγ. [ατρ. πάσχω τρισηυλλιαῖον νυρεῖτον]: Διοσκ.4,61 δίδεται δὲ τοῖς τρισηυλλιαῖοισι πιεῖν.

τρισηυλλιαῖος-ἡ-όν μτγ. ὁ ἀνήκων, ἀνασφραγμένος εἰς τὸν τρισηυλλιαῖον νυρεῖτον, ἢ ὁ ὑπὸ μορφῆν

τριταίον πυρετού έκδηλούμενος: Διοσκ.Εϊπωρ.2,19
 τριταϊκός περιόδους υγιάζειν || έπιρρ. τριταϊ-
 ταϊκός: 'Αετ.12,37 γινόμενου δε του παροξυσμού
 σφοδρατέρου .. τριταϊκός.

τριταιογενής-ους-ές ό όρειλούμενος εις τριταίον
 πυρετόν: 'Ιππ.Κωικ.135' || έπιρρ.-ενώς: αút.167.

τριταίος-α-ον (τριτικός) κ. νεώτ. ό συμβαίνων,
 γινόμενος, ένεργούμενος κατά την τρίτην ήμέραν,
 έν συνεκφάρ μετά ρημάτων ως κατηγορούμε-
 νου του ύποκειμένου: 'Ηρ.6,120 τριταίος έγένετο
 έν τή 'Αττικῃ, 'Ιππ.'Αφ.1250, Θουκ.1,61 κατ' άλλην
 δε προθέσει τριταίος άφικοντο ές 'Ιγγωνν, αút.
 3,3' || ό πρό τριών ήμερών: 'Ηρ.7,196 έσδαβλη-
 κώς .. τριταίος ές 'Ηπλιείας' πρδλ.15,33' || ό
 μετά τρεις ήμέρας έσπόμενος: Πίνδ.Ν.7,25 σφοδ-
 ρά μέλλοντα τριταίον άνεμον έμαθον χολόλετόν
 εις τρίτην ήμέραν μέλλοντα πνεΐν: 2) ό έχων
 χρονικήν διάρκειαν τριών ήμερών: Εύρ.'Ηλ.171 τρι-
 ταιον κηρύσσων θυσίαν, Πλάτ.Νόμ.959Α τριταία
 προς τό μύθημα έκφορά: 3) ό τριών ήμερών:
 'Αριστφ.άπ.344 περιμένειν έξ αγοράς ιγθόδια κρι-
 ταιά, 'Αριστλ.ΖΜ.3,4,2 ώτα τριταία όντα' || κ. έν
 φρ.: 'Ηρ.2,89 άλλ' έπείαν τριταίαι ή τετραταίαι
 γίνονται (άφου παρηλθον τρεις ήμέραι από του
 θανάτου, Θεοκρ.29,18 τόν πρώτον δε φιλεΐντα
 τριταίαν έθήκαο φίλων): 4) έν χρ. αντί του
 τρίτος: Εύρ.'Εκ.32 τριταίον ήδη φήγγας αίωρού-
 μενος, αút.'Ιππ.375' || κ. κτ. παράλ. του ήμέρα:
 'Ιππ.156Α ές την τριταίην' πρδλ.δευτεραίος 5) ειδ.
 τριταίος πυρετός κ., κτ.παράλ. του ούσ., τριταίος
 ό κατά πάσαν τρίτην ήμέραν έπανερχόμενος: 'Ιππ:
 'Αφ.1248, Πλάτ.Τίμ.86Α.

τριταιοφυής-ους-ές ό έχων τάς ιδιότητας, την
 φύσιν τριταίου πυρετού: 'Ιππ.'Επιδ.1.

τριταλανταίος-α-αν μγν. τριτάλαντος βλλ.,
 ό τρία τάλαντα χωρών: Πλάτ.Αγμ.33 αί τό χρυ-
 σάον νόμισμα φέροντες, εις άλλια τριταλαν-
 ταια μεμερισμένοι, Φιλ.Μηχ.Βελον.51D.

τριτάλαντος-ον ό έσδονάριος προς τρία τά-
 λαντα: 'Αριστφ.Λυσ.338 ας τριτάλαντον βόρος'
 || ό ζυγίζων, τρία τάλαντα: Μοσχ.π.'Αθήν.208C-
 2) ό έχων άξιόν τριών τάλαντων: 'Ισai.39,42-
 3) τό ούδ., ως ούσ. τριτάλαντον ποσόν χρημα-
 τικόν τριών τάλάντων: Πολυδ.6,165.

τριτάλας-αινα-αν ποι: ό τρίς δύοτάλας, τριτά-
 βλιος: Εύρ.'Ιππ.739 τριτάλαινα κύραο Φαιθον-
 τος ΑΠ Παράρτ.102,1, Σιδυλλ.κ.Κλημ.'Αλ.44 'Ισι
 θεα τριτάλαινα, ΚΜανασ.Χρον.4438.

τριταμόριον (τό) μγν. όωρ. τ. του τριτημόριον
 βλλ.: 'Αρχμ.1,468 (έκδ.Ηεϊθ.) αút.2,12.

τριτανაკοπή (ή) νεώτ. νομ. έν τή πολιτική δικο-
 νομική έκτακτον ένδικον μέσον, δι' ού τρίτος, μη
 ύπάρξας διάδικος,μηδέ πορευθείς ή εις παρέμβα-
 σην προσεπικληθείς, προσβάλλει την μεταξύ άλλων
 έκδοχάσων και βλάπτουσα αΐτον άπόφασιν, ζη-
 τών την έξαφάνισήν της ως προς αΐτον: ή άσκη-
 σις τριτανακοπής δέν ύπόκειται εις ηρέσμιαν.

τριτανυστος-ον μγν. ό τρίς τεταμένον, δδ.
 μακροτάτος: ΑΠ.6,192 καί δονακα τριτανυστική

τριτανυσία (ή) νεώτ. Ιατρ. μερική χρωματική
 ύψφλωση, καθ' ήν ό πάσχων βλέπει έρυθρά μέν
 τά άριστερά χρώματα του φάσματος, πράσινα
 δε τά δεξιά.

τριτανύφ-οπος (τό) νεώτ. Ιατρ. ό πάσχων έκ
 τριτανυσίας βλλ.

τριτάξιος-ιον νεώτ. ό έχων τρεις τάξεις' || όμ.
 τριτάξιον δημοτικόν σχολείον τό έν φ' άηρη-
 τοσίαι τρεις διδάσκαλοι, άδιαφόρωο του άριθμού
 των εις άς διδάσκουσι τάξεις.

τριτάριος (τό) δημ. έπί μορτής, ό λαμβάνου
 τό τρίτον του εισοδήματος καλλιεργητής, των έτέρων
 δύο τρίτων περιεχομένων εις τόν ιδιοκτήτην.

τριτάριος-ή-(ια)-ο δημ. έπί άγροτικών κτη-
 μάτων, ό καλλιεργούμενος ύπό τριτάριη βλλ.:
 ήλρε τ' άμείλη τριτάριος' || όμ. έπί εισοδή-
 ματος κατανομόμενου μεταξύ του ιδιοκτήτου λαμ-
 βάνοντος τά δύο τρίτα και του έπιμύρτου καλ-
 λιεργητού λαμβάνοντος τό ύπόλοιπον έν τρίτον:

2) ειδ. έπί οίτου, ό συγκομιζόμενος κατά τά
 δύο μέν τρίτα ύπό του καλλιεργητού, κατά τό έν
 δε τρίτον ύπό του γαιοκτήμονος.

τριταρημόριον (τό) μγν. μέρος, τμήμα άπο-
 τελούν τά τρία τεταρημόρια: Πολυδ.9,65 'οί δ'
 έξ (χαλκoi) τριταρημόριον, ότι τά τρία μέρη έσι
 του δόλοσ' αί δε και τριταρημόριον αΐτούς
 άνόμισσον ως τρία τεταρημόρια έχονταε.

τριτάτος-η-ον ποι. αντί του τρίτος (πρδλ. μέ-
 σοτος αντί του μέσοσι: 'Ιλ.Α.252 τί θεσ θ' ήδη δύο
 μέν γενεαί μερόδων άνθρώπωνν έφθισθ', .. μετά
 δε τριτάτοιον άνασσεκ, αút.Ε.117'

τριτάγιος (τό) γλωσσ., βηλ. τριεγγόνιον, έγγο-
 νος τρίτου βαθμού.

τριτεγγύσιος-εως (ή) νεώτ. πράξις δι' ής τρί-
 τος τις έγγυαται την πληρωμήν ή την άποδοχήν
 συνολογαρητικής ή γραμματίου εις διαταγήν, πα-
 ρεχομένην γρατσίς έπί του σώματος των τίτλων
 αΐτης, δυναμένη να χορηγηθῃ και διά χωριστού
 έγγράφου έγγύσις.

τριτεγγυητής (τό) νεώτ. ό παρέχων, δίδων τρι-
 τεγγύσιον βλλ., έγγυητής.

τριτεγγυώμαι-άομαι νεώτ. άμτθ. παρέχω τρι-
 τεγγύσιον βλλ., έγγυώμαι ως τριεγγυητής.

τριτάει (τό) κ. νεώτ. ή τρίτη κατά τάξιν θέσις:
 δδ. κ. τό τρίτον βραβείον: Πλάτ.Φιλ.22B πορω-
 τέρω δ' έσι των τριτάτων' πρδλ. πρωταί.

τριταίχιος-ον μγν. ό έχων τριπλήν σειράν τει-
 χών: Άν.Κρ.2,265.

τριτανάται (αί) μσν. μνημόσυνοι τέλετα κατά
 την τρίτην και την ένάτην από του θανάτου ήμέ-
 ραν: Τυπικόν Σαδ.30 αί όπάρ των νεκρών λευ-
 τουργία, .. τεσσαρακοσά σών τριτανάταις.

τριτεσάδελφος (τό) νεώτ. βηλ. τριτεσάδελφθ, ό
 τρίτος εξάδελφος, βοθούδς συγγενειας μεταξύ δύο
 τέκνων των δευτέρων εξάδελφών.

τριταύς-εως (τό) μγν. τό τρίτον μέρος μεδίνου,
 δέκα χοίμικες: Πολυδ.4,162, 'Επιρρ.

τριταύσις (τό) 'Επιρρ. ό διά τρίτην φοράν άνα-
 λαμβάνων άξιωμα, άρχήν τισ.

τριταυχος-ον μγν. ό έκ τριών τευχών, έκ τριών
 βιδίλων συγγειμένος: 'Αθανάσ.1,982D.

τριταύω 'Επιρρ. κ. νεώτ. λαμβάνω άξιωμα, με-
 τέχω άρχης τισος διά τρίτην φοράν: 'Επιρρ.

2) νεώτ. έρχομαι τρίτος κατά τάξιν, κατά σει-
 ράν: έπίτευσεκ εις τόν άγώνα του δρόμου'
 || δδ. κ. είμαι κατωτάτος, μικροτάτος σημασίας,
 Ιδ. κτ. μγν.: τριταύω ζήτημα.

τριτή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. βηλ. τού τρίτος βλλ.
 ως ούσ. μουσικός όρος δηλών παρ' αρχαί-
 οισ την τρίτην χορδήν του έπταχόρδου, την
 παραμέσην βλλ.: 'Αριστλ.Πρ.19,32, Πλούτ.'Ηθ.
 1137D' || όμ. νεώτ. μουσ. τό μεταξύ τριών βα-
 θμιδων, ήτοι διαδοχικών φθόγγων της κλίμακος,
 διάστημα, δημ.τέρταος: αί τριται έν τή άρμονί-
 α σχηματίζουσι τάς συγχρόδιας: 2) Ικτ. παράλ.
 του μερλί τό τρίτον μέρος νομίματος ή βή-
 ρους: 'Ησ., Φώτ.: 3) μν. κ. δημ. ή τρίτη ή-
 μέρα της έβδομάδος, θεωρουμένη ως άποφάρα:

4) όμ. νεώτ. μια τών έν τή οηλοσκία όκτώ θέ-
 σεων άποκοσμήσεως: 9) όμ. έν τώ χαρταπο-
 γνίω, τρία κατά καποιών διοδοχών χαρτια του
 αΐτου χρώματος: τρίτη του άσσαν - του ρήγα
 - του βαλ.

τριτημοριαίος-αν μγν. τριτημόριος βλλ.:
 'Αριστφ.δ.ΚΜουσα.20.

τριτημοριζω γλωσσ. τεμαχιζω, διαχωριζω εις τρια μερη.

τριτημοριον (τό) κ. νεώτ. έκαστον τών τριών τσων μερών εις ά διαρρηθ έν τι : 'Ηρ.9,34 Άν μη τώ άδελφώ . . μεταδώσι τώ τριτημορίον της βασιλίας, Θουκ.2,98 τώ μέν πλέον πεζών έν τριτημορίον δε μάχιστα Ιππικών κ. φρ. : Άηπ.Μιθρ.41 ούδ' έξ τριτημορίον τά πάντα τών πολεμίων' 2) έν τή μορφή, τώ τρίτον του τόνου : Σουαρ.Ρελ.Άηπ.Μησ.203· 3) νόμισμα ισοδύναμον πρός έξ τολκοός : Πολυδ.9,65, αύτ.9,66.

τριτημοριος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ό ίσος πρός τώ τρίτον μέρος, μτ. γενικ. συγκριτ. του πράγμ. : 'Ηρ.1,192 τριτημορία ή Άσσυρία της άλλης Άσίας' 2) τώ άρα. ώς ούα. ειδ. κατά τών μεσαίων, τιμοριοόχος ύποπτερούμενος όπως καταβάλλη εις τών επικυριώντων τώ τρίτον της έπίσης προσόδου τών τιμοριών του' 3) τώ ούδ. ώς ούα. τριτημοριον βλ.λ.

τριτημορις-ιδος ή) τώ τρίτον μέρος, τώ τριτημορίον : 'Ηρ.1,211 Μασσαγετώνων τριτημορις τού στρατού, αύτ.1,212, αύτ.7,121.

τριτημοριον (τό) μτγ. τώ τριτημορίον βλ.λ.3) : Φιλήμ.Πιττοκοη.1, αύτ.Σαρδ.2.

τριτρίκευς ισθ. 'Επιγρ. αι τώ τρίτον ήδη έτος διατελούμενος Ιεβρενας βλ.λ.

τριτοδάθμιος (-ια)-οιν) νεώτ. κ. δημ. ό του τρίτου βαθμού' ειδ. μσθ. τριτοδάθμιος έξέτασις' ή λ. έν χρ.κ. ώς ύπολληκή διαδοθίμιας : τριτοδάθμιος δημοδιδάσκαλος.

τριτοδάμνυ-ονος-ον ποι. ό ολονέ τρίτον πόδα αποτελών : Εύρ.Τρω.276 ά τριτοδάμνον χειρί δευομνα βάντρον γεναιώφ κάρα (ιδιόρθ. τριτοδάμνι.

τριτογάνα ή) (ήγμονα) έπιθετον της θεάς 'Αθηνάς : 'Ιλ.Δ 515 Διός θυγάτηρ κούστια Τριτογένεια, αύτ.Θ 39, 'Οδ.Γ 378, 'Ηοϊάδ.Θ 895' ή κτ. δ. έρμ. έκ της έν Λιθιά μλινης Τριτανίδος, έξ ής κατά παλαιόν μύθον έγεννήθη ή θεά : Εύρ.Ίων 872' ή κτ. άλλους έκ του Τριτανος, χειμαρρου έν Βοιωτία : Πλουα.9,33,7' προβλ. 'Απολλοδ.1,3,6' όμ. έκ τίνος έν 'Αρκοδία πηγής : Παισα.8,26,6' ή όμ. κτ. διαφορον αντίληφν τριτώ αλοικιστί σημαίνει κεφαλήν' δθ. κ. τριταγένας ή έκ της κεφαλής του Διός γεννηθείς : Σχολ.'Αριστφ.Νεφ.989,Τζέτ.Λυκόφρ.519' ή όμ. κτ. δ. έρμ. ή τήν τρίτην ήμέραν του μηνός γεννηθείσα : 'Ιστρ.π. Άρποκρ. έν λ. Τριτμήνης, Φώτ.· όμ. ή τρίτη μετά τόν 'Απόλλωνα και τήν 'Αρτεμιν γεννηθείσα : Σουίδ. έν λ.' ή ώς παριστώσα τήν φύσον, ή τρίς τού έτους γεννημένη : Διόδ.Σ 1,12' ή τούς τρίς κυριούς δεσμοός του κοινωτικού βίαιυ έπινοήσασα : Δημόκρ.π.Διογ.Λ 9,48' 2) έν τή Πυθαγ. φιλοσοφία, όνομα τού άριθμού τρία και τού Ισοπλευρού τριγώνου : Πλουτ.'Η8.381P.

τριτογενής-οός-ος ή) ποι. δ. τ. του τριτογενέα βλ.λ.2) : 'Υμν.'Ομ.28,4, Χρυσολ.π.Η7,141 ταίχος Τριτογενέι ξυλλινον διδοσι εύράσπα Ζεύς, 'Αριστφ. 'Γηπ.1189' ή όμ. έν διαστολή πρός τών τύπων τριτογένεια : Ποιητής π. Σχολ.'Ιλ.Θ 39 παΐς μοι Τριτογενής είν, μή Τριτογένεια.

τριτογενής-οός-ός νεώτ. ό κατά τάξιν γενεαώς, δημουργίας τρίτος έργόμενος : τριταγενής διαπάσας ή άργιαστέρα τών δσα διαπάσσεων εις άς ύποδιαιρείται τώ κανοζωϊκόν άδρασιμα στρωμάτων τού στερεού φασιού της γής' ή τριτογενής περίοδος ή αντίστασις πρός τήν διάπλασιν ταύτην περιόδος τού καινοζωϊκού αιώνας της προϊστορίας της γής' ή έλληρ. τριταγενής.

τριτοκέτι ή) μσν. όνομα έκκλησιαστικής πνος άκολουθίας : ΚΠορφ.'Εκθ.156, αύτ.179.

τριτοκέτις-οός-ός νεώτ. κ. δημ. ό διαψώνν τώ τρίτον έτος : τριταετής φοιτητής της φιλολογίας.

τριτοκλιτος-ον νεώτ. γραμμ. έπί όνομάτων, ό άκολουθών τήν τρίτην κλίσην, ό εις ούτην άνήκων.

τριτοκόλλυβον (τό) τώ τρίτον μέρος τού καλλύβου Πολυδ.9,72 έλεγον δε τι και τριτοκόλλυβον οι ποιηταί, σμικρόν νόμισμα' Ικωδ. τρικόλλυβον.

τριτοκόσμος-ον μτγ. ό τίπιων τριών ή τρία συγχρόνωσ : ΑΠ 9,430 εις πρόστατον τριτόκοσ.

τριτοκω-έω μτγ. τίπιω τρίς ή συγχρόνωσ τρία : Κρινωγ.ΑΠ 9,430 νηδύς δε τριτοκεί άνά πάν έτος.

τριτολεμθιτης (ό) νεώτ. νουτ. ναύτης έκ τών άποτελούμενων τώ πλήρωμα της τρίτης έλεύβου.

τριτολογία (ή) νεώτ. ή διά τρίτην φοράν όμιλια, άγόρευσις έπί τού αύτου θέματος.

τριτολογώ-έω νεώτ. διά τρίτην φοράν όμιλώ, άγορεύω έπί τού αύτου ζητήματος, θέματος.

τριτόμηνις-ιδος ή) ή τρίτη του μηνός, ή Ιερά της Παλλάδος 'Αθηνάς ήμέρα έν 'Αθήναις : Λυκοεργλ.Άρποκρ. Φώτ., Α 306.

τριτόμονι(τό) γλωσσ. τεμάχιον τεταριχειμένου Ιχθύος.

τριτόμος (-η)-οιν) νεώτ. κ. δημ. έπί βιδίλων, συγκραματών, ό εκ τριών τόμων άποτελούμενος.

τριτόν τώ ούδ. του άριθμ. τριτός έν έπιγρ. χρ. κατά τρίτον λόγον : Αλοχ.άη.52, Σοφ.'Αντ.55 τρίτον δ' άδελφώ δσο . . μόρον κοινόν καταργάσαντο, αύτ.άη.69, Πλάτ.Πολ.358C' ή έν χρ. κ. ένάρθρ. ίως άείπατε παρ' Ομηρωί : 'Ιλ.Γ 225 τώ τρίτον αύτ' Αίωνα Ιδών έρέπει' ό γεναιός, αύτ. Ζ 186, 'Ηρ.1,55, 'Αριστφ.'Αχ.997' ή όμ. έμπροθ. έκ τρίτου, έν τριτόν : Εύρ.'Ορ.1178, Πλάτ.Τιμ.54B.

τριτόνος-ον μτγ. ό εκ τριών μουσικών τόνων άποτελούμενος' ή τώ ούδ. ώς ούα. μουσικόν διάστημα εκ τριών τόνων : Εύκκείη.Άρμον.8C.

τριτοπίδιον (τό) νεώτ. χημ. τριοξείδιον βλ.λ.

τριτοπίδιος-ώνας (τό) μσν. ό τρίτος παίων : Τζέτ. έν Άν.Κρ.3,314,6.

τριτοπράττω-ορος (ό) πάτηρ έν τώ τρίτω βαθμώ, πρόπαππος : 'Αριστ.άη.376.

τριτοπρόσωπος-αν νεώτ. γραμμ. ό άν τρίτου προσώπου, ό πρός δέλωσιν τρίτου προσώπου χρησιμοποιούμενος : τριτοπρόσωπα ρήματα (τά εις τώ τρίτον ένικόμν πρόσωπον άπαντώντα, ά. άπρόσωπα).

τριτοπροσώπως έπιγρ. μτγ. κ. νεώτ. κατά τρίτον πρόσωπον : Θεοδοσ.Γραμμ.143,10 άπαν ρήμα ή πρωτοπροσώπως ή δευτεροπροσώπως ή τριτοπροσώπως έκφέρεται.

τρίτος-η-οιν) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ό μετά τρίτον άλλων, εις έκ τών τριών, μσθ) με άλλους δύο : 'Οδ.Υ 185 τούσι δ' έπί τρίτος ήλθε Φοίτιος, άρχαμος άνδρώων, 'Ομοκ.3,3 Κλειπιδος δέ . . τριτας αύτός έστρατάγει, αύτ.4,42' 2) ό έργόμενος έν τινι σειρά, τάξει άμείσας μετά τών δευτερον, ό τελευταίος μεταξύ τριών' 3) έν χρ. πρός δήλωσιν του τρίς έπινοαλαμθανόμενου, δθ. κ. τού τελειωτικού, συμπληρωτικού : Σοφ.άη.375 Διός Σωτηρίου σπαθήν τρίτου κρατήρος (ώς έκ τού ότι ή τρίτη και τελευταία σπονήή έγίνετο πρός τιμήν τού Σωτήρος Διός, Φερεικ.Πέρο.2' δθ. κ.μ.φ. : Αλοχ.Χο.244 Κράτος τε και Δίκη σήν τώ τρίτω Ζηνί, αύτ.Εύμ.759' ή όμ. κτ. παρόλθειψιν τού εις ό αναφέρεται ούσιαστικώ : αύτ.Άγ.1386 και πεντωκότι τρίτην έκπευδίζωμν (ένν.πληγήν, τρίτον και τελειωτικόν κτύπημα)' 4) νεώτ. κ. δημ. τώ άρα. μτ. τού εις [έναι] πάς άλλος εκτός τών διαλεγομένων, ένν. πάς έννος ώς πρός τι ζήτημα : έάν έρθη ένας τρίτος και πάς έρωτήσθ' κ. άνευ τού εις : τρίτος άσχετος πρός τούς διαδίκους παρεμβάινων . . . 5) τώ θηλ. τρίτη μτ τού ήμέρα ή και άνευ αύτου, ή μετά τήν άριον : 'Αριστφ.Λυσ.612 άλλ' ές τρίτην γουιν ήμέραν σοί . . ήξει Ιμεθαύριον, Ξεν.'Ελλ.3,1,17 τδ

ύστερα πάλιν ἐθέτεο . . . ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιπερτο, πάλιν τὴ τρίτῃ" || ὄμ. φρ. χθές καὶ τρίτην ἡμέραν χθές καὶ προχθές· αὐτ. Αν. 4,8,21· || ὄμ. φρ. διὰ τρίτης διαρκούσης τῆς τρίτης ἡμέρας· Αἰκ. Ζ1 4,57· || ὄμ. τὸ θηλ. τρίτη ὡς οὐα. βλλ.· || τρίτον ἡμιόροχμον δύο δραχμαὶ καὶ ἡμισία· Ἄρροκα· 6) τὸ οὐδέπληθ. τρίτα [κτ. παρὰλ. τοῦ ἱερὰ ἱεροτελεστία γινώμενη κατὰ τὴν τρίτην μετὰ τὴν κηδεῖαν ἡμέραν· Ἄριστφ. Λυσ. 613, Ἰσακ. π. Μενεκλ. Κληρ. 37, Πολυδ. 8, 146 7) τὸ οὐδ. ἐν φρ. τρίτα λέγου τριγανασίωτ· Δημ. 48, Μέν. Θεοφορ. 2, 17· || τὸ οὐδ. πληθ. ἡ τρίτη θέσις, ἡ τρίτη νίκη ἐν ἀγῶνι· Εὐρ. Ἀν. π. Πλούτ. Ἄκκ. II ἄρμα τὴν πρώτην θραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα· 8) τὸ οὐδ. καθ' ἕνα. ἐν ἐπιφρ. χρ. τρίτο· βλλ. **τριτόσπονδος**· ὀν νεώτ. εἰς φρ. τριτόσπονδος αἰὼν βίος καθ' ὃν ἐπέλεξις τις καὶ τὴν τρίτην σπουδὴν εἰς τὸν Σαῦθρα. Δία, τέκεια εὐδαιμονία, εὐτυχία πλήρης· Αἰσχ. Ἄγ. 245. **τριτόσπορος**· ὀν δὲ διὰ τρίτην φοράν σπαρείς· Αἰσχ. Πέρσ. 818 τριτόσπορος γωνή ἢ τρίτη γενεά. **τριτοστάτης** (ὁ) ἡθλ. -ις (Ἄριστφ. ἀπ. 411) ὁ ἐν τῷ χορῷ Ἰσάμενος τρίτος μετὰ τὸν κορυφαῖον· Ἄριστφ. Μεταφ. 4, 11, 4 ὄνομα παραστάτην τριτοστάτου πρότερον, Πολυδ. 4, 100. **τριτότοκος**· ὀν νεώτ. ὁ τρίτος ἐν σειρά τῶν κένων γεννηθεὶς· ὁ τριτότοκος υἱὸς τοῦ. **τριτότοκος**· ὀν νεώτ. ἐπὶ θάλασς, ἡ διὰ τρίτην φοράν τεκοῦσα· τρ- γυνή - ἀμνάς. **τριτροχος**· ὀν νεώτ. ἐπὶ ὀχημάτων, ὁ ἔχων τρεῖς τροχοὺς || ὄμ. κ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα τριτροχον (τὸ) ποδήλατον ἢ μικρὰ διασῆα μετρεῖς τροχοὺς. **τριτσα** (ἡ) ἡθμ. τὸ παίγιον τρίπλο βλλ.· || φρ. δὲν ἔχει τριτὰς κἀτάς (δὲν χωροῦν ὑνεκφυγαί, δοκιότητες, πλάγιον τρόποιον 2) φάσθων πῖλος, φαθάκι· 3) στήσιμον ἢ ριψίμον λίθων πρὸς τὰ ἄνω. **τριτῶνα** (ἡ) ἡθμ. τριταῖος πυρετός. **τριταροδί** (τὸ) ἡθμ. ναυτ. τὸ σπειράδ. ὀν, δι' οὗ δένονται αἱ σειραὶ κατὰ τὰς σειροδετήσεις τῶν ἰστιών. **τριτάρων** [ιτολ.] ἡθμ. ὑφώνων τοῖχων ταχέως. **τριτῶς**· ἡ-ὄν ἄττ. τ. τοῦ τρισός βλλ. **τριτῶτα** (ἡ) τριτῶτα βλλ. 2) Φιλμ. Λεξ. Τεχνολ. σ. 168 τριτῶτα λέγεται παρὰ τοῖς πολιοῦσι βυσία ἐκ τριῶν ζώων, οἷον δύο μῆλων καὶ βοῦς. ἢ ἡ βοῦς αἰγὸς καὶ προβάτου· ἢ κἀπρου, κριοῦ καὶ ταύρου· Ἐπιφρ. **τριτῶταρχης** (ὁ) ἄ. τριτῶταρχος βλλ. EM 768, 13. **τριτῶταρχος** (ὁ) ἡθμ. ὁ ἀρχηγὸς τριτῶτος βλλ. 3), τριτῶταρχης· Πολυδ. 9, 109. **τριτῶταρχῶ-ἔω** εἶμαι ἀρχηγὸς τριτῶτος βλλ. 3)· Πλάτ. Πολ. 475A ἄν μὴ στρατηγήσῃσι δύνωνται, τριτῶταρχοῦσι. **τριτῶτος**· ὄος (ἡ) κ. τριτῶς (Τιμ. Λεξ. Πλατ.), οἷον τριπλῆς ὁ ἀριθμὸς τρία· Ἦσ., Φῶτ. 2) εἰδ. τριπλῆ βυσία, βυσία τριῶν ζώων, ὄμ. κ. ἐν χρ. ἐπὶ ἐπισήμου σεμνοπρεποῦς ἱεροτελεστίας εἰδ. βυσία κἀπρου, τράγου καὶ κριοῦ· Ἄριστφ. Πλ. 820 ὄμ. βυσία τοῦρου, τράγου καὶ κριοῦ· Κολλ. ἀπ. 403· ὄμ. δύο προβάτων καὶ βοῦς· Ἐπιφρ. Ἔδστ. 1676, 37· πρβλ. Ὀδ. Λ 131· 3) εἰδ. ἐν τῷ ἀθηναιοῦ πολιτεία τὸ τρίτον μέρος ἐκάστης φυλῆς· Δημ. 184. **τριτῶ-ἄω** ἡθμ. εὐφρ. μ. ἐν τῇ ἐπ. μτχ. τριτῶνων ὁ ὢν τριῶν ἡμερῶν, ἐπὶ τῆς σελήνης· Ἄριστφ. 796 ἐπὶ τριτῶνων περὶ κύκλου ἔλπισσιν ἰσχυρὸν ἐπιτοῖαν οὐσαν ἀπὸ τῆς συνόδου. **τριτῶ-ὄος** (ἡ) αἰολ. ἡ κεφαλὴ· Σχόλ. Ἄριστφ. Νερ. 989· πρβλ. Τριτογένεια 2) ἐν χρ. ὡς κῆρ. ὄν. Τριτῶ ἡ Ἀθῆνα, ἄ. Τριτογένεια· Αἴτ. 6, 194. **τριτῶν-ωνας** (ὁ) κ. νεώτ. ὄνομα θαλασσίωτο θεοῦ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας· Ἡσίοδ. Ο 930· || εἰδ.

μτχ. κτ. πληθ. Τριτῶνες γένος κατοικῶντων θαλασσίωων θεῶν φερόντων οὐρὸν ἰχθύος ἢ Ἰηπου· Μόσχ. 2, 123, Πουα. 9, 21, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 61, 10 ἐμμετοῦν στὸν ἀφρὸ κοναδίαιτο | ο | Τριτῶνες μὲ τὴν φάρσινα οὐρα· 2) ὄμ. κ. ὡς ὄρος γεωγραφικός δὴλων σπομαῶς, χεμάρου. **τριτῶνιος**· ὀν μτχ. ὁ εἰς τὸν Τριτῶνα βλλ. ἡ ἀθήκων, ἀνασφόμενος· Ὀρφ. Ἄλ. 23, 6. **τριτῶνω** ἡθμ. ἐπισυμβαίνω, γίνομαι διὰ τρίτην φοράν· ὁ τριτῶσθὸ τὸ κακὸ· 2) κ. μτδ. ἐν σπανιωτέρω χρ., ἐπαναλαμβάνω τι ἐκ τρίτου, γὰρ τρίτη φορά κῶνα κάπ. **τριτῶνιος-ἰδος** (ἡ) ὄνομα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· πρβλ. Τριτογένεια· Ἀπολλ. Ρ 1, 109. **τριτῶς** ἐπιφρ. κατὰ τρίτον λόγον· Πλάτ. Τιμ. 56B. **τριτῶσις**· ἰγως (ἡ) μτχ. ἡ διὰ τρίτην φορά ἐπανόληψ· Γρω. Νύσας, 2, 83A τῆ δευτερώσις καὶ τῆ τριτωσις· πρβλ. ἡθμ. τριτῶνω· 2) ἡ εἰς τὸ τρίτον ἐλάττωσις· Ἀλέξ. Τράλλ. 8, 427, αὐτ. 8, 446. **τριτωινός** (ὁ) γλωσσ. ὁ τρισέγγονος. **τριφάεις**· οὐς-ές μτχ. ὁ τριπλοῦς καὶ τριπλῆ αἰγιῶν ἐκπέφρων· Συναξ. Ὑμν. 2, 26, 1ω. Κλημ. ἐν Βασιλ. Πίβλ. Μεθ. 1, 390B τριφάεις τρισήλιον . . φάος. **τριφάλαγγα** (ἡ) μτχ. κ. νεώτ. ἡ παρόλαξις τριῶν φάλαγγων· Πολυδ. 6, 40, 11 ἄγουσι τριφάλαγγιαν παράλληλων, Αἰκ. Τακτ. 40· 2) εἰδ. νεώτ. ἡ εἰς τρεῖς φάλαγγας διάταξις ναυτικῆς δυνάμεως ἰσποδρομοῦσις. **τριφάλαγγος**· ὀν μτχ. ὁ οὐ εἰ δάκτυλοι ἔχουσι τρεῖς φάλαγγας, τρεῖς ἄρμοι δακτύλων· Μελέτ. ἐν Ἄν. Κρ. Ὀδ. 3, 120. **τριφάλαξις** (ἡ) περιεφάλαξις τριπλοῦν φάλων ἔχουσα· Κόλουμ. 50· πρβλ. τριφάλαξις. **τριφάλαχος** (ἡ) τριφάλαξις βλλ.· Ἀπολλ. Δυσκ. Λεξ. 682 φάλαξ τὸ λῆμψρησιμα τῆς περιεφάλαξις, ὄθεν καὶ τριφάληρος ἢ τρεῖς φολοὺς ἔχουσα. **τριφάλης**· ἡτος (ὁ) τίτλος κωμῶδιος τοῦ Ἄριστφ. **τριφανῆς**· οὐς-ές μτχ. ὁ φαινόμενος, ἐμφανιζόμενος τριπλοῦς· Διον. Ἄρεον. 27. **τριφασικός**· ἡ-ὄν(ν) νεώτ. κ. ἡθμ. ἐπὶ ἠλεκτρικῶν ρεμάτων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ συνδυασμοῦ τριῶν ἐναλλασσομένων μονοφασικῶν ρεμάτων· || ὁ διὰ τοιοῦτου ρεμάτων λειτουργῶν· τριφασικός ἠλεκτροκινητήρ. **τριφασικός**· ὀν μτχ. τριπλοῦς· Ἦρ. 5, 1 ἐνταῦθα μονομαχίᾳ τριφασίᾳ σφει ἐγένετο· 2) κτ. πληθ. συνών. τοῦ ἀριθμητικοῦ τρεῖς· αὐτ. 1, 95, αὐτ. 2, 17. **τριφάτος**· ὀν μτχ. ὁ τρις λεχθεὶς, γεν. τριπλοῦς Νίκ. Ἐθρ. 102 δραχμῶν τριφάτων δεκάδος καταβάλλω τριπλοῦς ἰσχυρὸν τριφάτων, οἷον τριπλῆν δεκάδα, τοῦτοις τριάντονα δραχμῶν. **τριφειγγής**· οὐς-ές μον. τριφάης βλλ.· Πρὸδρ. Ἐπιστ. 100, Πιστ. 6, 395. **τριφειγγος**· ὀν μον. τριφειγγής βλλ.· Δομασκ. 1681B τὴν ἀτυπταν εἰδοτές σσφήν, τριφειγγον, οὐσαν δεξέζομεν. **τριφειγγος**· ὀν μον. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν φθόγων· Τζέτ. κλ. 12, 244. **τριφίλιτος**· ὀν μτχ. δωρ. τριφίλιτος ὁ τρις πεφλημένος, πολυφίλιτος, πολυγαπημένος· Θεόδρ. 1, 5, 86 ὁ τριφίλιτος Ἀδωνις. **τριφύρος**· ὀν μτχ. ὁ τρις καρποφορῶν· Θεόδρ. π. Ἀθῆν. 3, 77B τὸν ἱρινοῦν εἶναι φσι . . τριφύρον, ὡσπερ ἐν Κέω. **τριφύρῶ-ἔω** μτχ. κ. μον. ἐπὶ δένδρων, τρις καρποφορῶ· Θεόδρ. Φαίτ. 29, 13· 2) παθ. εἰδ. ἐπὶ λέξεων, φέρομαι, εἶμαι ἐν χρ. κατὰ τρεῖς τρόπους· Ἔδστ. 32, 15 οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴν καὶ μὲν καὶ μὴν τριφύρομαι. **τριψτής** (ὁ) ἡθμ. τριπτής βλλ. **τριψτός**· ἡ-ὄ ἡθμ. τριπτός βλλ., τριψμένος.

τριφυής-ος-ές μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ τριπλοῦς τήν φύσιν, ὁ ὅπῃ τρεῖς μορφῆς ἐμφανιζόμενος: Θεοφρ.Π1,2,6,9. Θεοδ.Υφρ.Ἐπιστ.2 ἐν Notices 5,724 θηρίων ἀλλόκοτον τριφυές τε καί τριμορφον, -τριφυής χίμαιρα (ὡς ἔχουσα κεφαλήν λέοντος, κορὴν αἰγῶς καὶ αὐρὴν δράκοντος).

τριφύλακος-ον οὐχόλ. ὁ περιουδῶνων τρεῖς φυλάκας, οὐμάδος φρουροῦντων ἐκ περιτροπῆς: Σχολ.Ἰλκ.252 τριφυλάκου τῆς νυκτὸς οὐσίας. **τριφύλλινος** οἰνοςῖοι μτγ. εἶδος τι Ἰταλικοῦ οἴνου: Γαλ.13,871.

τριφύλλινος(ισ)ῖ μτγ., νεώτ. κ. δημ. νομοεπική πάς, ἥς τὸ φύλλον ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν φυλλαρῶν: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.2,13. ἥ δμ. δημ. ὄνομα τῶν φυτῶν τριγώνιας καὶ μηδικῆς. ἥ τετραφύλλο τριφύλλι τὸ φέρον τέσσαρα φυλλάρια, περὶ οὗ κατὰ πρόληψιν πιστεύεται ὅτι δύνανται νὰ ἐξη μαγικὴν ἐπί τῆς ἀνθρώπινης τύχης ἐπίδρασιν.

τριφύλλιος-ιδος (ἡ) μτγ. τὸ φυτὸν ὄξυλις, λάσποθον βλλ.: Διοσκ.Ἑυρωρ.2,58.

τριφύλλον(τὸ) τὸ φυτὸν τριφύλλον βλλ.: Ἦρ.1, 132 ὀνομάσας ποίην ὡς ἀπαλοτάτην, μάλιστα δὲ τὸ τριφύλλον, Φερεκρ.Μεταλλ.2.

τριφύλλος(ἡ) μτγ. τὸ τριφύλλον βλλ.: Διοσκ.2,177. **τριφύλλος**(-η)-α(ν) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν φύλλων: Διοσκ.4,112 τριφύλλος λωτός. Ἦσ. ἐν λ. ὠκίθισον, -τριφύλλον ἄνθος, -πόρτα τριφύλλη. 2) νεώτ. εἶδ. ἐν χρ. ἐν τῷ χαρτοπαγίῳ ἐπὶ παιγνηγοάρτου συνουθευόμενον ὅπῃ δύο ἄλλων φύλλων τῆς αὐτῆς φύλης: ντάμα τριφύλλη. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἐκ τριῶν κώκων τεμονυμένων. 4) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τριφύλλον βλλ. 5) ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐα. τριφύλλος βλλ.

τριφύλος-ον ὁ ἐκ τριῶν φύλλων συγκείμενος, ὁ περιουδῶνων τρεῖς φυλάς: Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,14 τριφύλας πόλις. ὄμ. κ. φρ. τριφύλλος παιὼ τινὰς ὀπισθὲ εἰς τρεῖς φυλάς: Ἦρ.4,161.

τριφώνια(ἡ) νεώτ. συνουσία ἢ χορφοῖα ἐκ τριῶν ὀργάνων ἢ τριῶν φωνῶν πρὸλ. τετραφώνια.

τριφώνας-ον ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς φωνάς. Ἦσ. ἐν λ. τριφώνας. 2) νεώτ. ἐπὶ ὁσμάτων, ὁ ἐκτελούμενος ὅπῃ τριῶν φωνῶν.

τριφωτός-η-ο νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λυχνίας, ὁ ἔχων τρία φώτα. ὄμ. τὸ οὐδ. τριφωτα ὡς οὐα.

τριχα ἐπιρρ. τριχῶ, τριχῶς, εἰς τρία μέρη, σὲ τρία τμήματα, κομμάτια: Ἰλ.Β.655 οἱ Ῥόδων ἀμεινόμενοι διὰ τριχα νεμηθέντες ἰσχύλ. τριχῶς διασπαθέντες, Ὀδ.Η.506, Ἦρ.4,67 ἑσπᾶν τήν φιλόρηπν τριχα σχίσας, Πινδ.Ο.7,139 γράσαν τριχα διαδάσασσασθαι, Ἀριστ.Τ1,21,4. κ. μτ. γενικ. ὡς: αὐτ.Μ.312 τριχα δὲ τριχα νυκτὸς ἐπὶ ἰοῦτε δὲ ἦτα ἢ τριτὴ φυακή τῆς νυκτὸς, αὐτ.Σ.463.

τριχα(ἡ) δημ. ἢ θριεῖ βλλ. ἥ εἶρη. ἐν φρ. οἶον παρὰ τριχα (ὀλίγου δειν, παρὰ λίγο, - ἢρεστὴν τριχα ἰεφθασεν εἰς τὸ χελοῦς τοῦ κρηνοῦ, ἐκινδύνευσεν λιαν, - στίκεται στήν τριχα [εἶναι ἐτοιμος, πρόθυμος], - ἀπὸ μιᾶς τριχα κρέμαται ἡ θέσις του εἶναι εἰς ἄκρον ἐπισφαλῆς, -σχίζει τήν τριχα εἶναι εἰς ἑπακρον φειδωλό, ταγκούνησι, - τὸν ἐθαλας σάν τήν τριχα ἄπ' τὸ πρόζομι [τὸν ἀπεστέρησε δικαιωμάτων του ἀναποληρωτόν], -σάν βγάλη ἢ ἀπαλάμη ποῦ τριχες [εἰς ἐκφρ. τοῦ ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ τὸ ζητούμενον ἢ προσδοκώμενον κττ.]. ἥ παροιμ. στ' ὄβῳ τριχα δὲν χωρεῖ [αἰ συγκοφανταί: κατὰ τὸν παγκοινῶς γνωστῶν ὡς τινῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι πιστευτὰ]. 2) τὸ τριχίμα: παροιμ. ὁ λάκος τήν τριχα ἀλλάζει, τὴ γνώμη δὲν ἀλλάζει (ἢ πονηρὸ φύσις δὲν μεταβάλλεται).

τριχάτικος(ισ)ῖ οἱ εἰς τρία διηρημένῳ, προσωνοῦμα τῶν Δωριέων, κληθέντων οὕτως ὡς ἐκ τῶν

τριῶν αὐτῶν φυλῶν. Ἰγλλοταί, Δωμάνες, Πάμφυλοι: Ὀδ.Υ.977, Ἰσίοδ.ἀπ.68.

τριχάτος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν τριχα, τὸ τριχίμα: τριχάτος κῶνος (τὸ κωνοειδὲς μέρος τῆς ριζῆς τῆς τριχός).

τριχαιθεσία(ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ παθολογικὴ ὀδυνηρὰ εὐαισθησία τῶν τριχῶν.

τριχατόν(τὸ) κτένον: Ζουβδ.Φώτ.

τριχάλετος-ον μτγ. ὁ λιαν χαλεπὸς ὄργιλος: Ἀπ12,229 τριχάλετος δαίμων.

τριχαλευν(τὸ) μτγ. νόμισμα Ἰσοδυναμοῦν πρὸς τρεῖς χαλκοῦς: Θεοφρ.Καρ.10 τῆς νυναικοῦ ἀποδοῦσης τριχαλευν.

τριχαλος-ον ὄψωρ. (ἀντὶ τριχίλος) ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς κῆμα τριχάλων τρικυρία: Αἰσχ.Ἐπ.760.

τριχατόν(τὸ) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τοῦ τριχατός βλλ. ὡς οὐα.

τριχατόν(ἡ) βριεῖ, ὀπωτὴ πεπλεγμένη, ὄψασμος ἐκ τριχῶν, ὄμ. λιαν λεπτοφύης: Φερεκρ.Μεταλλ.1,28 ἀμπεκῆνος τριχάτιος. 2) τὸ οὐδ. ὡς τὸ τριχατόν (κτ. παρὰλ. τοῦ ἰμάντιν) λεπτὴ καλύτερα ἐκ τριχῶν: ΠΔ.Ἰεζ.16,13 περιέβαλον εἰς τριχάτωρ πρὸλ. Πολυδ.2,24, αὐτ.10,32. ἥ νεώτ. λεπτοφύης πλάσμα, δαντέλλα. 3) καθ' Ἦσ. ὁ εὐτονῶνος τριχατόν ἐβρομβῶντων ὄψασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀπτόμενον ἢ πολύτριχος.

τριχαράκτος-ον μτγ. ὁ εἰς τρία κεκαργημένος: ΨΚαλλ.ἠ.4,3.

τριχάρι(τὸ) δημ. ἡ αἰγίως βριεῖ, ἢ ἐν χρ. πρὸς ὄψασον ὄψασμάτων τριχίνων.

τριχάς-άδος(ἡ) πτηνὸν ἀνήκον εἰς τὸ εἶδος τῆς κίχλης: Ἀριστ.Τ1,9,20.

τριχάιος-ον μτγ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων τρία χεῖλη: Ἦσ.Ὀδ.2,291.

τριχαίρι-ορος(ῖοι) μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς χεῖρας: Τζεζ.Χιλ.7,903.

τριχαρῶς-η-ὸ δημ. δασύς, δασύτριχος: Ζερδ. Μῦθ.2,62 ἴνας, - γέρας μὲ τριχαρὸ πρόσωπον.

τριχαύμοι μον. μεταβόλιος εἰς τριχάς: Καισάρ.1033 [ἐκδ. Μί.].

τριχῆ ἐπιρρ. [εἶρη. παρὰ πεζογράφους ἀντὶ τοῦ τριχῆ εἰς τρία μέρη: Ἦρ.3,39 τριχῆ δασάμενος τήν πόλιν, Ἰσοκ. τριχῆ διείλοντο τὰς βασιλείας. Πλάτ.Νόμ.683D τριχῆ τὸ στρατεύμα διαειμαγνας, αὐτ.Πολ.564C, Ἐν.Ἀν.5,10,16 γίνονται τὸ στρατεύμα τριχῶ, αὐτ.4,8,15. Ἀριστ.ΠΝικ1,8,2. 2] κατὰ τρεῖς τρόπους, τριττῶς: Πλάτ.Κριτ.51E.

τριχῆ ὄψωρ. τοῦ τριχῆ βλλ.

τριχηλάδων μτγ. ἀντὶ τριχολάθων βλλ.: Μάρκελλ.Σ1,8,72 τριχας. . τριχηλάδω ἐξέφροσαι.

τριχηλών Ἦσ. τριχορῶπων.

τριχθά ἐπιρρ. ἐπ. ἔπικετ. τ. τοῦ τριχα βλλ., τριχῶς, εἰς τρία μέρη: Ἦλ.363, αὐτ.8,668, αὐτ.Ο189 τριχθά δὲ πάντα δέδασται, Ὀδ.17,1,Διον.Περ.1066.

τριχθάδισος-α-ον μτγ. ὁ τριττός, ὁ τριπλοῦς, ὁ τριμερής: Ἀγαθ.ΑΠ19,482.

τριχία(ἡ) δημ. ἀντὶ θριεῖ βλλ.

τριχιά(ἡ) δημ. σχοινίον ἐξ ἰππέων ἢ αἰγίων τριχῶν. ἥ γεν. σχοινίων. 2) τριχίνων ἡμίμα σκυτορραπτῶν. 3) καθετὴ βλλ. 4) τὸ τριχίον κόσκινον τῶν μεταλλουργῶν, σάλας, ἄ. σήτις, σαλαγκιά. ἥ ἢ κρησάρα βλλ.

τριχίας(ῖο) κ.νεώτ. ὁ πλήρης τριχῶν, ὁ τετριχώμενος, ὁ τριχῶτός, ὁ καλλιαρός: Πολυδ.4,148 τὰ δὲ δούλων πρόσωπα κωμικά, . κᾶτω τριχίας ἢ κᾶτω τετριχώμενος. 2) ὁ μικρὸς ἰθὺς σαρδέλλα ἢ θρίσος: Ἀριστ.φ.Ἀθῆν.7,328E αἰ τριχίδες εἰ γνωσθ' ἐκατόν τοῦθολοῦ, Μησιῶν.ἀπ. Ἰπποστρ.1,38. Ἀριστ.Β,13,10, Ἀθῆν.7,328E τῆς ποταμίας μέρμηται θρίσος καὶ τὴν τριχίδα τριχίαν ὀνομάζει. 3) εἰς ἐκ τῶν φαύλων βόλων ἐν τῇ κυβίῳ: Πολυδ.7,204.

τριχάσις-εως (ή) μωλ. μον. κ. νεώτ. Ιατρ. νόσος του ελευθέρου χείλους των βλεφάρων, καθ' ήν αι βλεφαρίδες σπρεφρόνται προς τὰ ἴσα ἐκείνου τὸν κρατοειδῆ χιτῶνα ἀντιθ. ἐπιτόπιον: Γολ.9,21,186D· πρὸλ. τριχάσις 2) πάθης τῆς οὐρήθρας, καθ' ήν ἐν τῇ σάβρῃ παρουσιάζονται μικρὰ τριχοειδῆ σωματία: Γολ. Υλομν. Ἀφορ. 76,4· 3) πάθης τῶν μαστῶν θλαστικῶν γυναικῶν, καθ' ήν παρατηροῦνται λεπταί ἀποσχάσις τῆς θηλής Ἐρωπιων.368 τριχάσις λέγεται ἡ περι τοῦ μαστοῦς ἀπόσχάσις· 4) μικρὸν σχῆμα τοῦ κράνου: Παυλ.Αγ.6,9.

τριχίδιον (τό) ὄνοκον. τοῦ τριχῆ βλλ.: Ἄλεξ. π. Ἀθην.7,303A τριχίδια καὶ σπηίδια.

τριχίδιατριμύριοι-αι-α μον. τριάκοντα τρεῖς χιλιάδες: Τζέτζ. ἐν Μωα. Rheu.4,15.

τριχίδη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος νηματελιμίνθων σκυληκῶν (ὄντων παρασιτικῶν ἐν τῷ λεπτῷ ἐντέρω τοῦ ἀνθρώπου κ. ἄ. θηλαστικῶν ζώων).

τριχινάσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. νοσηρὰ κατάστασις τοῦ ὄργανου ὀφειλαμένη εἰς τὴν παρουσίαν τριχῶν βλλ. ἐν αὐτῷ, ἄ. τριχίωσις.

τριχινικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τριχίνην βλλ. ὁ τῆς τριχίνης.

τριχίνος-ίνη (κ. -ινή-ον) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τριχῶν πεποιμένος, κατασκευασμένος: Πλάτ. Πολιτ.279B τῶν δὲ τριχίνων (περικλυμμένων), Ξεν. Ἀν.4,8,3 τριχίνους χιτῶνας, ΚΔ Ἄποκ.6,12 σάκκας τριχίνου, Ἀκλιθρ.3,42 ῥάκη τριχίνα, Λαοκαρ.Μυστ.19 τὰ φορέματα τοῦ ἡτανε . . τριχίνα, Βί. Ἀγ.Εὐφραζίου ὁ χιτῶνας τριχίνα· 2) τὸ οὖδ. τριχίνον ὡς οὖσ. ἐνδύμα ἐκ τριχῶν: Πολυδ. 7,208, Εὐστ.Πον.73,63 τῶν τριχίνων περιβολῆ· 3) ἐπὶ δόρῶν, ὁ φέρων τριχάς: ΠΔ Ζαχ.13,4 ἐνδύσανται δέρριν τριχίνην.

τριχινόφορος-ον μον. ὁ φέρων τριχίνα ἐνδύματα: Νίκων Μετ.2768 αἰρητικοὶ τινες μονάζοντες τριχινόφοροι.

τριχινώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τριχίνην βλλ.: 2) ὁ πλῆθος τριχῶν βλλ.

τριχίνωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ἄ. τριχινάσις βλλ.

τριχίνων (τό) κ. τριχίνων ὄνοκον. τοῦ θριξ βλλ.ή: Ἀριστ.Πρ.32,18, Πλοῦτ. Ἠθ.727A.

τριχίς (τό) δημ. ἡ τριχίς βλλ.

τριχίς-ιδος (ή) (θριξ) εἶδος σαρκέλλας βλλ. ἐχούσης μικρὰς καὶ λεπτὰς ἀκάνθας ὄμοιας πρὸς τριχάς, θρίσσα, φρίσσα, τριχίος· Φώτ. ἐπιχίδες, θρίσαισι διὰ τὸ λεπτὰ ἔχεν ὄσται: Ἐδν.ἀ.π. Ἀθην.7,328B, Ἀριστ.Πρ. Ἀχ.551 κάδους ἀνοουμένων, . . κρομμύων . . τριχίδων· πρὸλ. τριχίας.

τριχιάσις (τό) μτην. κ. μον. ἄ. τριχάσις βλλ.4: Παυλ.Αγ.6,9.

τριχίτις-ιδος (ή) μτην. εἶδος στυπτηρίας οὕτω καλουμένης ὡς ἀποτελουμένης ἐκ τριχοειδῶν ἰνῶν: Διοσκ.5,122 (123) ἐξοκόμενη κατά μονάδας, πολιεῖς θριξίν ἕμφροδες, οἷα ἔστιν ἡ . . τριχίτις.

τριχιδά-ων πάσχω ἐκ τριχιάσεως βλλ.1: Γολ.Σοε. εἰ.4· 2) πάσχω, ὀποφέρω ἐκ τριχιάσεως βλλ.3: Ἀριστ.Ζι.587b,21 ἀπας γὰρ ὁ μαστὸς σαρμῶς ἔστιν οὕτως, ὥστε κἀν ἐν τῷ πόμῳ τι λάδωσι τριχία, πόνος ἐγγίγνεται ἐν τοῖς μαστοῖς, ὃ καλοῦσι τριχιδάν ἢ τὸ μέν. τριχιδάσι ἐπὶ τῶν μαστῶν, ὀφίσταται τριχιάσι: Ἰνπ.δὸδ.31 ὀπότιν γυναικὶ ὁ μαστὸς τριχιδάσι.

τριχοδάπτης (τό) μτην. ὁ βάπτον τὰς τριχάς, ὁ βαπτύων τριχῶν: Συνέδ.86B ἡ σὺ δοκεῖς τοῦς τριχοδάπτας ἐρασιμωτέρας ἀν ἀποφθῆαι τὰς τριχάς ἀνδρός Ἐλληνας.

τριχοδάττανον (τό) τὸ φυτὸν ἀδ(αντον) βλλ.: Ἀν.Βοαστ.2,395.

τριχοδρω-ώτος (τό,ή) ἡ τριχοδρω-ώτος κ. νεώτ. ὁ βιδρωσκων τὰς τριχάς, ὁ τριχοφάγος, ὄθ. κτ.

πλῆθ. τριχοδρωτες οἷτες, θρίτες σκῆροι, βώτρες Πολυδ.2,24 καὶ τριχοδρωτες θηριδίων τι αἰνόμενον τὰς τριχάς: Ἀριστ.Πρ. Ἀχ.111 ἄλλ' ἡ τριχοδρωτες τοῦς λάφους μου κατέφαγον (πρὸλ. Σχολ.Γ· 2) νεώτ. Ιατρ. τριχοδρω-ώτος (τό) μεταδοτικὴ πάθης τοῦ τριχιδῶν τῆς κεφαλῆς μικρῶν παυδῶν, ὀφειλαμένη εἰς τὸ παράστων ἀσκομῆκτα τῶν μικροπορῶν.

τριχογλωσσία (ή) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ κατάσταση τῆς γλῶσσης, καθ' ήν ἐπιμυκνεται καθ' ὑπερβολὴν αἱ νηματοειδεις θηλαὶ αὐτῆς εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡς κεκαλυμμένη ὑπὸ τριχῶν.

τριχόδεσμος (τό) ὁ δεσμός τῶν τριχῶν: Ἡσ.ἐν λ. ὄμπυξ.

τριχοδέκτης (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων μαλλοφαγοιδῶν ἐντόμων παρασιτικῶν ἐπὶ τοῦ δέρματος διαφ. θηλαστικῶν.

τριχοειδής-οδς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τριχί, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τριχίος: Ἰπν.230,54 σαρκία μικρὰ τριχοειδία, Ἀριστ.Ζι.9,37,2 ὠν τὸ μήκος ἐστὶ τριχοειδής κ. ἐπὶ λεπτοτάτων φλεβῶν: Γολ.2,808 τριχοειδεις σωληνες ἢ νεώτ. ἀνατ. τριχοειδῆ ἀγγεῖα σμικρότατα λεπτόταχα αἰμοφόρα ἀγγεῖα, διακλαδιζόμενα μεταξὺ τῶν κυττάρων τῶν ὄργάνων τοῦ σώματος καὶ συνάπτονται τὰς ἀρτηρίας πρὸς τὰς φλεβὰς· 2) νεώτ. Ιατρ. τριχοειδῆς βρογχίτις βρογχικός κατάρρους ἐπεκταθεῖς μέχρι τῶν ἀκροτάτων διακλαδώσεων τοῦ βρογχικοῦ δένδρου· 3) νεώτ. φυσ. τριχοειδῆ φαινόμενα τὰ παρατηρούμενα κατὰ τὴν ἐκσφην ὕδρων πρὸς στερεὰ τοιχώματα ἢ τὸ οὖδ. τριχοειδές ὡς οὖσ. τὸ κεφάλαιον τῆς μοριακῆς φυσικῆς, οὐ ἀντικείμενον ἡ ἐξέτασις τῶν τριχοειδῶν φαινομένων.

τριχοειδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, ὁ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων: τριχοειδῆς πνεῖσις ἢ ἐπὶ τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων πνεῖσις τοῦ αἵματος.

τριχόειδον ἐπίρρ. σχόλ. ἐκ τριῶν μερῶν ἡ τόπων: Σχολ.Εὐρ.Ρῆσ.529.

τριχόινικος-ον ὁ περιέχων τρεῖς χιτῶνας βλλ.: Ξεν. Ἀν.7,3,23 λαδῶν . . εἰς τὴν χεῖρα . . τριχοίνικον ἄρτον· 2) τὸ οὖδ. τριχοίνικος ὡς οὖσ. μέτρον τριῶν χιτῶνων: Πολυδ.1,246, αὐτ.4,168 χιτῆς τριχοίνικον ἢ πᾶν τέλος καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν βασιλικῶν γεωργῶν εἰς τὸ βασιλικὸν ταμίειον· 3) ἐπὶ ἐπῶν, ὁ μαρκῶς, ὁ σχοινοτήνης, ὁ πλείστα περιέχων: Ἀριστ.Σφ.481 τοῦτο γὰρ παρεμβαλομένη τῶν τριχοίνικων ἐπῶν ἰσχόλ. (τριῶν χιτῶνων ἄξιων, εὐτελέων).

τριχοκέντησις (ή) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ κεντεῖν διὰ τριχῶν τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς.

τριχοκέντητος-ον νεώτ. ὁ κεντημένος διὰ τριχῶν ἀπὶ τὴν ἡμιας.

τριχοκεφαλασία (τό) νεώτ. εἶδος νηματελιμίνθων σκυληκῶν παρασιτικῶν ἐπὶ τοῦ ἐντερικοῦ σωληνῶς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἄ. θηλαστικῶν.

τριχοκεφαλασία (ή) νεώτ. Ιατρ. νοσηρὰ κατάσταση τοῦ ὄργανου πρὸς ἐρχομένη ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ παρουσίας τριχοκεφάλων βλλ.

τριχοκλασσία (ή) νεώτ. Ιατρ. πάθης τῶν τριχῶν, καθ' ήν θραύονται εὐχερῶς, ἄ. τριχορρηξία.

τριχοκόμος (τό,ή) Ἡσ. ὁ τριχῶν ἐπιμελούμενος.

τριχοκομητής (τό) ὁ κομῶν τὰς τριχάς, ὁ κομητής: Ἡσ. ἐν λ. κερπολάστης.

τριχοκουρία (ή) μον. ἡ πρώτη κουρὰ τῶν τριχῶν νεογνοῦ τῆς ἐβδόμην μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμέραν: Εὐχολόγ.373.

τριχολάβις (τό) μτην. κ. μον. ἄ. τριχολαβίς βλλ.: Παυλ.Αγ.11B.

τριχολαβίς-ιδος (ή) γλῶσσα κ. νεώτ. εἰδικὴ λαβὴ πρὸς ἀπόσπασιν τῶν τριχῶν, τσιμηθῶ.

τριχολάθος-ον μτγ. κ. μσν. ὁ συλλυμβάνων και ἀποσπών τὰς τρίχας, κ. ἰδ. τὸ αὐτ. τριχολάθων, ἀντὶ τριχολάθην: Παυλ.Αιγ.142.

τριχολόω-έω μοδῶ τὰς τρίχας: ἴη.Ἐπιδ.3,115.
τριχόλωτος-ον μτγ. ὁ τριπλοῦ χλόου καὶ ὀργῆς ἄθος, ὁ λίαν μισητός: Παλλ.Δ.ΑΠ.9,168,3 ἔχων τριχόλωτον ἀνάγκην, τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμητῆς μαχητήν.

τριχόμαλλος-ον μτγ. ὁ ἔχων ἔρια εἰς τρίχας, ὁ δοσῶριε, ὁ δασυμάλλος, ὁ μολλιάρος: Ἀντίφ.Σιδ.ΑΠ.9,150,1 τριχόμαλλος δις.

τριχομένε-οὐς[τὸ] κ. νεώτ. τὸ πωδῆδες φυτὸν ἀσπληνιον τὸ τριχομένε: Σχολ.Νικ.Θηρ.846 ἐπὶ ἄδιαντον καλεῖται καλλιτρίχον καὶ πολυτρίχον καὶ τριχομένε: Θεόδ.Φρ.Φ1,7,14,1, Διοσκ.4,137, Γαλ.10,577 καλλιτρίχη στέφη τὴν κεφαλὴν, ὁ τινεσ καλοῦσιν ἄδιαντον, ἔνιοι δὲ τριχομένε: 2] νεώτ. βοταν. γένος πτεριδοειδῶν φυτῶν.

τριχομανής-οὐς ἑσ. μον. ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην: Μικ.Ἀκορ.1,44,1[ἐκδ.ΑΛ.

τριχομανία ἡ μτγ. κ. νεώτ. ἐμμανής ἐπιθυμία τοῦ ἔχειν μακρὰν κόμην: Συνέσ.80Λ κἀν ἐγένετο τοῖς Ἑλλήσι καταγέλαστος τῆ τριχομανία κκεκατημένος: 2] νεώτ. νοσηρὰ ἕξις πρὸς φοῦβον καὶ ἀποπέδωσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ μστάκος καὶ τοῦ πώγωνος.

τριχομάνω-έω μον. εἶμαι τριχομανής β.β.λ. ἔχω πολλὰς καὶ πυκνὰς τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἄν.Κωμ.13,10, τ.2,225[ἐκδ.Β] οὐ γὰρ ἐπιχομάνει ὁ ἀνήρ, ἀλλὰ κομῆρας ἢν μέχρι τῶν ὠτων.

τριχομονάς-άδος[τὴ] νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων περιλυμβάνων μικροτάτους μονοκυττάρους ὄργανισμοὺς παρασιτικούς ἐν τῷ ἔντερι καὶ σπλῆνι τοῦ ἀνθρώπου, κ. ὁ θηλαστικῶν.

τριχομύκης-ητος[ὸ] νεώτ. εἶδος μικροοργανισμοῦ ἔκ μικροτάτων νηματοειδῶν μυκητυλίων προσβάλλοντος τὰς τρίχας.

τριχομηκτισαίς-εως[τὴ] νεώτ. Ιατρ. κ. -τωσία κ. τριχομύκισις νεώτ. νόσος τῶν τριχῶν προκαλουμένη ὑπὸ τῶν τριχομηκτῶν β.β.λ.

τριχον[τὸ] Ἐπιγρ. μέτρον περιλυμβάνων, χωροῦν τρεῖς χόας.

τριχοπάθεια ἡ] νεώτ. Ιατρ. γενικὴ ὀνομασία τῶν παθῆσεων τῶν τριχῶν.

τριχολάσστης[ὸ] μτγ. κ. μσν. ὁ ἐπιμελούμενος, περιποιούμενος τὰς τρίχας, ὁ κομμωτής: Συνέσ.85Β, Ζωναρ.Ἐκθ.Καν.96 τῆς ἐν Τρούλκῳ ὁπς Σινόδου 205.

τριχοποιός-όν μτγ. κ. μσν. ὁ ποιῶν ἢ ὁ γεννῶν τρίχας, ἢ ὁ συντελὼν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν τριχῶν: Γρηγ.Νέσσα.1,136Β, Μελετή.Ἄν.Κρ.3,17,ὁ ἡ τῶν τριχοποιῶν ἀτμῶν . . πρόσδος.

τριχοποιῶ-έω μτγ. κ. μσν. ποιῶ τρίχας, συντελλῶ εἰς τὴν αὔξησιν τῶν τριχῶν: Κάσσι.50 Ἄλ.Ἐ. Τραλλ.1,3 τοῦ ἔχινου ἢ τέραρα τριχοποιεῖ χριόμενη.

τριχοπιλωσία ἡ] νεώτ. Ιατρ. κ. τριχοπιλωσίαις -εως[τὴ] πάθησις τῶν τριχῶν, καθ' ἣν αὐταὶ σχίζονται εἰς δύο μέρη κατὰ τὸ ἐλεύθερον ἄκρον.

τριχοπτῆσις-εως[τὴ] νεώτ. ἡ πτώσις τῶν τριχῶν, ὁ τριχορροία.

τριχορθός-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρεῖς χορδὰς Ἄναξ.Ἰλ.π. Ἀθην.4,183Β βαρβίτους τριχορθός. ἔφηρτον, Πλούτ. Ἦθ.1137Β τριχορθὸς λυραῖ || τὸ αὐτ. τριχορθὸν ὡς οὐσα. μουσικὸν ὄργανον ἔχον τρεῖς χορδὰς, ὁ πανδοῦρα Πολυδ.4,60 ἐτριχορθον, ὄπερ Ἀσσύριοι πανδοῦραν ὀνομάζουσιν: Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.1,363 τριχορθὸν καὶ τὴν διάτωνα ὀνομαζον Ἰαγνιν ἐφρὸν τὴν Φρύγα.

τριχορία ἡ] μτγ. τριπλοῦς χορδῶς Πολυδ.4,107 ἐτριχορδῖαν δὲ Τυρταῖος ἕστησε, τρεῖς Λοκίων χορδῶς, καθ' ἡλικίαν ἐκάστην, παιδᾶς, ἀνδρας, γέροντας* πρβλ. Πλούτ.Ανκ.21.

τριχορραγία ὀδῶδης[τὴ] νεώτ. Ιατρ. πάθησις τῶν τριχῶν τοῦ ἐφηβοῦ κ. ἰδ. τοῦ γενεῖου, καθ' ἣν ἐρρασιζοῦσιν οὐτα κατὰ βραχέα διαστήματα μακρὰς φοιλοῦσας ἐξογκώσεως ὁμοίας πρὸς μικρὰ σφοδριζῖα καὶ προκαλοῦσας τὴν θραύσιν τῶν τριχῶν εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα.

τριχορρηγία ἡ] νεώτ. Ιατρ. ὁ τριχοκλασσία, σχιζοτρίχη β.β.λ.

τριχορρία ἡ] νεώτ. Ιατρ. ἡ ἀνωμάλως φεομένη βλεφαρίδα ἡ ἐκτρεπομένη τῆς φυσιολογικῆς αἰτῆς διευθύνσεως.

τριχορροία ἡ] νεώτ. ἡ πτώσις τῶν τριχῶν κ. ἰδ. τῶν τῆς κεφαλῆς, τριχοπτῆσις: 2] ἡ μετὰ τὸν γοκετὸν πτώσις τῶν ἐρυδρῶν τριχῶν καὶ ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ νομίμων.

τριχορροῦ-έω μτγ. κ. νεώτ. ὁ τριχορροῦ β.β.λ.: Πλούτ. Ἦθ.642Β τὰ δὲ οὐδὲ θηρίων δειχθέντα, καὶ τοῦς ὄνυχας μελαίνεσθαι, καὶ τριχορροεῖν.

τριχορρούς-οὐς-ές ὁ τριχορροῦν, ὁ ἀπαρδῶλων τὰς τρίχας: Αλυσ.ἀπ.255 παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρούς, Συνέσ.78C.

τριχορροῦ-έω κ. νεώτ. πάσχω ἐκ τριχορροίας β.β.λ.ἡ, ἔχω ἡ παθαίνω τριχοπτῆσιν, λείπτονται οἱ τρίχες μου, τὰ μαλλιά μου: Ἀριστ.Φ.Εὐρ.1222 τριχορροεῖτον, ὀδῶν ἔστων τῶ λῶφαι ἰσθλῶ. ἐαί τρίχες τῶν ἰσθμῶν αἰ ἐν τοῖς λῶφοις βέουσαι*, Πολυδ.2,26, Ἀθην.3,115Β ἄρτους . . ἐκ συσκαιμῶν, ἢν τοὺς φαγόνας τριχορροεῖν.

τριχοσθενής-οὐς-ές μον. ὁ ἐν ταῖς βριζῖν ἔχων τὸ σθένος, τὴν δύναμιν: Λεόντ.Βυζ. ἐν Μί.86,1,170Β.

τριχοσπορία ἡ] νεώτ. Ιατρ. κ. -ίσις τριχομηκτισαίς β.β.λ., προερχομένη ἀπὸ τὸ παρατόνον τριχοσπορον τὸ γιγοντιῶν.

τριχοσπορον[τὸ] νεώτ. εἶδος μύκτης προσβάλλοντος τὰς τρίχας.

τριχοσπών[τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος διαμετρίλινθων σκυληκίων ζῶντων παρασιτικῶς ἐπὶ διαφόρων θηλαστικῶν καὶ πτηνῶν.

τριχοπλομανία ἡ] νεώτ. νοσηρὰ ἕξις ἀτόμων πινῶν, ὅπως τίλλωσι τὰς τρίχας εἰς ὠρινοῦμενον μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν.

τριχοτόμησις-εως[τὴ] νεώτ. ἡ εἰς τρία ἴσα μέρη τμήσις, διαιρέσις σώματος τίνος, ὁ τριχοτομία.

τριχοτομία ἡ] νεώτ. ὁ τριχοτόμησις β.β.λ.

τριχοτόμω-έω ἡ] ἰθριε[τὴ] μτγ. τέμνω, κόπτω, ἀποκόπτα τὰς τρίχας: Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,72 τριχοτομοῦντας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς.

τριχοτόμω-έω 2] ἰθριε[τὴ] νεώτ. τέμνω τριχῆ, κόπτω, χωρίζω τὴ εἰς τρία μέρη* πρβλ. διχοτομῶ 2] ρηματ.π. τριχοτόμησις.

τριχοτῶκτης[ὸ] ὁ τριχοθρῶς Ἦσ. ἐτριχοτῶ κταί ζῶφισα τὰς τρίχας κατασθίνοντας.

τριχῶ ἑπίρρ. εἰς τρεῖς τόπους ἡ θέσεσι: Ἦρ.7,36

τριχουαῖος[ὸ] ὁ οὐλόθριε, ὁ οὐλόθριος Ἀρχιλ.185.

τριχουινάσις-ε-ον μτγ. ὁ τριχῶς β.β.λ.: Διοσκ. 2,91 εἰς χύτραν κεραιμῶν τριχουινάσιν καινήν κάβες αὐτὰ καὶ τὸ στέαρ ἰσθ.φρ.1.

τριχῶς-ουον ὁ περιλυμβάνων, ὁ χωρῶν τρεῖς χόας β.β.λ.: Νικόστρ.π. Ἀθην.11,499C ἤμιν λαγῶνων ἠπλικοῖ τινεῖς τριχῶς.

τριχοφάσος[ὸ] δημ. ἡ ἀλωπεκία β.β.λ.2] τοῦ τριχωτοῦ δέρματος: 2] ἡ σκύκσις β.β.λ. τοῦ γενεῖου.

τριχοφθόρος-ον σχῶλ. ὁ φθειρῶν, ὁ καταστρέφων τὰς τρίχας: Σχολ.Νικ.Θηρ.98 ἰσθ.φρ.1.

τριχοφθία ἡ] νεώτ. νοσηρὸς φόβος, ἀνωμῶδες συναίσθημα ἐπὶ τῆ ψάσει τριχῶν ἡ καὶ τριχωτῶν πραγμάτων.

τριχοφωτός ἡ] τριχῶν[τὸ] μτγ. πθ. ὁ σὺν τῷ χρόνῳ μεταβαλλόμενος εἰς τρίχας ἡ γένειον πρῶτος ἐσηδικῶς ἴουλος β.β.λ.: Στράτ.ΑΠ.12,10.

τριχοφθόρος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ τριχωτός, ὁ δασυτρίχος: 2] νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ.

γίνος πτερυγοπόδων τριχοφιδιών θηλασικών, περιλαμβανόν μεγάλα σαρκοφάγα άμφίβια ζώα με χαυλιόδοντας όμοιάζοντα προς τας φώκας.

τριχοφορέω μγν. κ. μων. έγω, φέροσ τρίχασ, έμωι τριχοφόροσ· Εύστ. Όδ.1657,10 τριχοφορεϊ σὺσ καί τὰ τοιαῦτα τῶν ζῶων.

τριχοφυής-οὺσ-ές μγν. κ. νεώτ. ό φύων τρίχασ, ό προκολῶν τήν τριχοφυΐαν, ό συντελῶν εϊς τήν έκφυσην τριχῶν· Διοσκ.2,94 (σ.218) τὸ δὲ άρκειον δοκεϊ τριχοφυέσ εϊναι άλκαμεικίον, -τριχοφυήσ άλοιφή· 2) τὸ οὐδ. τριχοφυέσ ὡσ οὐσ, τὸ φυτὸν τριχομανέσ· Arrai Bathar.Herb.47.

τριχοφυΐα (ή) μγν. κ. νεώτ. ή έκφυσισ τριχῶν· Ηκ'όδ.Χειρ.η.Βοεσήη Chirurg.126,6.

τριχοφυλλοσ-ον ό έχων φύλλα όμοια προς τρίχασ, λεπτά ὡσ τρίχασ, επί τῶν άνηκόντων εϊσ τὸ εϊδοσ τήσ πεύκήσ φυτῶν· Θεόδωρ.Π3,9,4 άμυρω τριχοφυλλα· 2) τὸ οὐδ. τριχοφύλλον ὡσ οὐσ, εϊδόσ τι θαλασσιῶ φύκοσ· αὐτ.4,6,3.

τριχοφυΐα (ή) νεώτ. Ιατρ. πάθησισ τοῦ δέρματοσ προκαλουμένη ὑπό τοῦ νηματομόκητοσ τριχοφύτου Βλ.λ.

τριχοφυτικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενοσ εϊσ τήν τριχοφυΐαν Βλ.λ., τριχοφυτικός περιφερέσ άρρησ (έπιπολαΐα τριχοφυΐα τοῦ φυλοῦ δέρματοσ).

τριχοφυτίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. οὐσία εξαγομένη εκ πολυῶν καλλιερειῶν τριχοφύτου Βλ.λ., έν χρ. προς διάγνωσιν διαφόρων μορφῶν τήσ τριχοφυΐασ Βλ.λ.

τριχοφύτον (τό) νεώτ. μικροβιολ. όμάσ νηματοκητων προσβαλλόντων τὰσ τρίχασ καί προκαλοῦντων τὸ διάφορα εϊδη τοῦ τριχοφύτωσ καί τήσ τριχοφυΐασ Βλ.λ.

τριχοφύω-έω γλωσσ. κ. νεώτ. φάω, έκφύω τρίχασ, θύναω μαλλιά.

τριχοφύοσ (ό) νεώτ. εμφάνισισ τριῶν χροῶν εϊσ έν καί τὸ αὐτὸ σῶμα, εμφάνισισ σώματοσ τινοσ ὑπό τρεϊσ χρωμοσισμοσ.

τριχονοσ-ον μγν. κ. νεώτ. ό έχων τρεϊσ χροῶνοσ· Χάραξ έν Κήν.Αδων.228 τριχονοσ λέξισ || εϊδ. μουσ, ό έχων τριῶν εϊδῶν χρόνον ή ρυθμόν· 2) εϊδ. έν τή μετρίῃ, ό έκ τριῶν πρώτων χρόνων συγκειμενοσ ποδσ, ά. τρισημοσ· Γρμμ.

τριχονῶ-έω μγν. εϊμοσ τριχονοσ Βλ.λ.2, έχω τρεϊσ πρώτοσ χροῶνοσ· Χάραξ έν Κήν.Αδων.226.

τρίχρουσ-οοσ-ουν-οον μγν. μων. κ. νεώτ. ό έχων τρία χρώματοσ, ό τριχρωμοσ· Πλίν.Φι 37,10, Θεοδόσ.Διάκ.Ακρ.1,128, Σχάδ.ΐω.Κλη.326, -τρίχρουσ σηματα.

τριχρωματικός-ή-όν νεώτ. ό έχων φυσιολογικήν τήν χρωματικήν άίσθησιν· πρδλ. τριχρωματισμόσ.

τριχρωματισμόσ (ό) νεώτ. ή ίδιότησ τοῦ φυσιολογικοῦ όφθαλμοῦ νά έχη άντιλήπην πάντων τῶν χρωματισμῶν διά τήσ μεϊξέωσ τῶν τριῶν κυριῶν, βασικῶν χρωμάτων, ήτοι τοῦ έρυθροῦ, πρασίνου καί λεῶουσ.

τριχρωματοσ-ον μγν. ό τρίχρουσ, ό τριχρωμοσ· Απολλδ.3,31, τριχρωματοσ .. έχειν βοθν.

τριχρωμία (ή) νεώτ. μέθοδοσ εκτιμώσεωσ πολυ ρῶμων εϊκόνων διά τήσ χρῆσιμοποίησεωσ τριῶν μόνον τυπικῶν πλακῶν εκτυπομενων διαδοχικῶσ τήσ μιὰσ επί τήσ άλλησ διά κτηρίησ, έρυθράσ καί κυανήσ μελάνησ.

τριχρωμοσ-ον μγν. κ. νεώτ. ό έχων τρία χρώματοσ, ό τριχρωμοσ· Λοук'Εταιρ.Δ 9,2 καί φήφοσ ενδεδελπτο τῶν τριχρωμων, Εὔσ.Εδογγ.Προπ. 202C, -τριχρωμοσ εϊκῶν.

τριχρωσ-ωτοσ (ό,ή) ό τρίχρουσ, ό τριχρωμοσ· Αριστλ.Μετ.3,2,3 ή Ιρισ φαίνεται τρίχρωσ.

τριχρόφον-ον ό έκ τριῶν όψοσμοσ· Φερεκρ. π. Αθην 5,209Β [δ.γρ. άντι τριχραποσ].

τρίχθ-όω ποιῶ, καθιστῶ τὸ τριχῶτόν, συντελῶ εϊσ τήν τριχοφυΐαν Βλ.λ· Διοσκ.5,168 άλωκεϊασ τριχοῦ· κ. παθ.· Αριστλ.Α.Υατ.2,12,|| τριχῶθεσαι τὸ γένειον· 2) τὸ ποθ. άνομοιγνόμεο μετά τριχῶν· Θεόδωρ.ΦΑΙτ.1,6,7 περιλειφόμεοι πηλῶ τετριχῶμένῳ· 3) ρηματ.π. τριχῶσι.

τριχῶδιεσ-οοσ-εσ κ. νεώτ. ό δυοιοσ προς τριχασ, ό τριχοειδής· Αριστλ.Ζ1,9,37, αὐτ.ΖΜ 691α,7 αϊ σαῦροι .. δικιρόαν έχουσι τήν γλῶτταν καί έν άκροσ τριχῶδῃ πάμισιν· 2) μπρ. φωναι τριχῶδιεσ αϊ μικροί καί λεπταί φωναί· αὐτ. Ακουστ.57· 3) νεώτ. ό πλήρησ τριχῶν, τριχῶτοσ· 4) τὸ οὐδ. κτ.πληθ. τριχῶδη ὡσ οὐσ· Ησ. εδργονα πολιορκητικῶ προς χωρῆσιν επιτήδειασ.

τριχῶμα-ατοσ (τό) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ σύνολον τῶν τριχῶν τοῦ άνθρώπου σῶματοσ, κ.Ιδ. τοῦ κορμοῦ καί τῶν μελῶν· κ. γεν. τὸ σύνολον τῶν τριχῶν, αϊτινεσ καλύπτοντα ζῶον ή φυτὸν τι· Ηρ. 7,70 αϊ δ' εκ τήσ Αίλιθεσ οὐλότατον τριχῶμα έχουσι πάντων άνθρώπων, Αισχ'Επτ.666 οὐτ' έν γενεοῦσ ξυλλαγή τριχῶματοσ (Ιδη, κατά τήν άνοδρινήν ήλιαν), Εφην.άσ.Ναυαγοῦ 1,6, Αριστλ.Ζ 78β,30 τὰ δέ τριχῶματοσ διαφέρει καί προς αὐτὰ τῶσ άνθρώποισ .. καί προς τὰ γένη τῶν άλλων ζῶων, Πολυδ.β.34,10,β, - τὸ τριχῶμα τήσ κφαλοήσ - τοῦ γενεοῦ - τήσ μασχαλήσ - τήσ γάτασ· 2) μων. τὸ επί τοῦ άσάματοσ οὐλον· Εύστ.Πιν.329,20 άφασματοῦ λασιῶν τῶν άπό τοῦ λίνου τριχῶματι, ά χρῆ τὸν ήδη λουσαμένοσ περιτῶθεσαι ὡσ άπομάτῶθεσαι τήν υγρότητα.

τριχῶματιον (τό) όποκορ. τοῦ τριχῶμα Βλ.λ.11· Αριστλ.Φυσιοσν.3,2, Αδην.6,257Β τή μεν άριστερῶ τὸ τὸν μερικακίον τριχῶμάτιον έπισκομῶν.

τριχῶροσ-ον μγν. κ. νεώτ. ό έχων τρεϊσ διαίρεσεσ ή χωρίσματα, ό δισηρμένωσ εϊσ τρεϊσ χῶροσ, εϊσ τρία τμήματοσ· Διοσκ.1,133 φερεϊ σπέρμη(τα) έν θηλακίοσ συνεζυμμένοσ τριχῶροισ.

τρίχωσ έπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κατά τρεϊσ τρόπουσ· Αριστλ.Ζ18,2 δισηρμένωσ τῶν ζῶων εϊσ τὸ ένυδρον καί νεζόν τριχῶσ, Απολλ.Σοφ. έν ΑΒ 586,31 τριχῶσ μερίζω, Εύστ.ΐλ.108,3.

τριχῶσιεσ-εωσ (ή) (τριχῶ) κ. μων. κ. νεώτ. ή έκφυσισ τριχῶν, ή τριχοφυΐα, τὸ τριχῶμα Βλ.λ.11· Αριστλ.Ζ1,514, αὐτ.ΖΓ1,18 τριχῶσιν πολίων ή γενεοῦσ, Πολυδ.2,1/0 αϊ ὑπερ αϊδοισα τριχῶσιεσ (ήθη)· || νεώτ. ή παρὰ φύσιν έκφυσισ τριχῶν επί τοῦ βλενωγόνοῦ τήσ οὐρήθρασ ή τήσ κύστεωσ· 2) κ. μων. άντι τριχῶσιεσ Βλ.λ.11· ΐην. 406,41, Ακτουάρ.ΐω.π.Οὔρ.2,7.

τριχῶτοσ-ή-θη(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων, ό φέροων τριχῶσ, ό πλήρησ τριχῶν, ό κεκαλυμμένοσ ὑπό τριχῶν, ό μαλλιοφόροσ· Αριστλ.Ζ1 491α,31 κεφαλήσ μεν οὐν μερῶ, τὸ μεν τριχῶτόν κραινιον καλεϊται, αὐτ.ΖΜ 692β,12 τὰ .. μόρια τῶν ζῶων τὰ μεν τριχῶτα έσσι τὰ δέ λεπιῶτα, - τριχῶτόν δέρμα (τὸ ποχῶ δέρμα τὸ επικολύπτον τὸν βόλον τοῦ κραινίου) || τὸ οὐδ. κτ.πληθ. τριχῶτα ὡσ οὐσ. Ζῶα έχοντα τριχοσ· Αριστλ.ΖΜ 666α,6 έπιγλωττιδοσ, έν έχουσι τὰ τριχῶτα.

τριφάλομοσ (ό) μων. ό έκ τριῶν φαλμῶν άποτελοῦμενοσ, τρεϊσ φαλμοί όμοιοί έσ, δασ καί 62αο· Ευχολόγ.48, Τυπικ.15 φάλλομοσ τὰσ τρεϊσ ὡρασ τριφάλομοσ.

τριφείδιον (τό) κ.-Ιδιονγλωσσ. κινῶμενον Βλ.λ.1, **τριφεργία** (ή) (τριφῶ) μων. ή άναβολή έργου, έργασιασ· Ζωναρ.524.

τριφήμεροσ-έω (τριφῶ) κ. μων. τῶν χρόνον τριῶν, χρονοτριῶδ, κατατριῶδ μάτην, άνωφελῶσ τῶν κερδῶν μου, χασομερῶ Ησ.τριφήμεροϊ στραγέθεσσαι καί παρελθεῖν τὰσ ὡροσ· Αριστλ.Σφ. 849 οϊμοι διατριβῆσ κάπολαε τριφήμερῶν, Πολυδ.1,4,3, Εύστ. Όδ.1490,21.

τριφήσιος (-α)-[α]ν νεώτ. κ. δημ. ἄλι ἀριβών, ὁ ἐκ τριῶν φηρίων ἀποτελούμενος, ἥτοι ὁ δηλωτικὸς ἐκονταδωδών.

τριφίδιον μτυκ. κ. μον. Δουκιάγγ. «τριφίδιον, κινδύμιον»: Γολ.10,658 εἶτα ἔπαρον τριφίδιον μιλιάρια ρ', ΚΠορφ. Ένθ.34,12 τὸ τὸ νάρδον καὶ τὸ τριφίδιον' 2) μον. ὡς ἐπιθ. ὁ τετριμμένος ὁ τριπτός, ὁ ἀλειστός, ὁ κοπανιστός: Πρόδρ.2,166 ἔχουσα σπάθος σπυροσθον, καρυφύλλον, τριφίδιον.

τριφίμοι(ν) [τῶ] [τριφίω] γλωσσα. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τριφῶ, τετριμμένος ἢ κοπανισμένος, ὡς τὸ διὰ τοὺς ἀλλάντας κρέας' γλωσσα. «ἐπιτριμμα ἐκ πλειόνων κρεῶν, τριφίμων [sic] ἀπὸ πολλὰ κρέατα» 2) δημ. τριφίμο ἢ ἐνέρογια τοῦ τριφῶ, ἡ τριφίς: τὸ τριφίμο τοῦ πιπεριά' 3) δημ. ἡ διὰ τῆς τριφίς φθορά: τὸ τριφίμο τῶν πανταλονιά' 4) δημ. ἡ διὰ τῆς πλάγης ἐντριφί τοῦ δέρματος, ἡ θεραπευτικὴ μάλαξις τῶν μελῶν.

τριφίς-εως [ἡ] [τριφίω] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέρογια τοῦ τριφῶν, τριφῆ, πρόστριφίς, τριφίμο: Πλάτ.Θεοτ.153A πῶρ... γεννάται ἐκ φοράς καὶ τριφίως, Ἀριστ.Ζ1 535b,9 ὁ γὰρ φόρος τριφίς τοῦ ἔσω πνεύματος ἐστίν' || ἀνάτριφίς, μάλαξις, τριφίμο: Ἀριστ.ΛΗΗικ.3,14 αἱ ἐν τοῖς γυναισίοις διὰ τριφίως καὶ τῆς βεραισίας γινόμεναι (ἡδοναί), Πλάτ.Κικ.8 τὴν ἄλλην περὶ τὸ σῶμα θεραιεῖαν ἀκριβῆς καὶ περιττός, ὡστε καὶ τριφῶ... χρῆσθαι, Γαλ.12,94 τὴν ἐκ τῶν κάτω μερῶν ἄνω γιγνομένην τριφῶν' 2) ἡ ἀντίστασις ἡ ἐντύπωση ἢ παρῆξ σῶμά τῃ ἐφαπτομένῳ ἢ προστριβόμενον: Ἡρ.4,183 οὐδὲν διαφερέουσι τῶν ἄλλων βοῶν ὅτι μὴ ταῦτα καὶ τὸ δῆμα ἐς παχύτητα τε καὶ τριφῶν' 3) κτ. ἡλιθ. τριφίσις τὰ τεχνικά καὶ διὰ πολλὰς τριφίως παρεσκευασμένα εἰδέσματα: Ἀγοθ.ΑΠ9,642.

τριφίχος-ον μτυκ. ὁ ἔχων τρεῖς ψυχὰς, τριπλῆ ζωὴν: Ἰω.Λυδ.Μην.18 Ἐρῶν τριφίχων γενέσθαι ὁ μῦθος αἰνιτταται.

τριωβολιαίος-α-ον μτυκ. ἀ.τριωβολιαίος βλλ.: Διοσκ.1,131, Γαλ.13,914 τριωβολιαίους τροχίσκους, **τριωβολιαίος**-α-ον μον. ὁ ἔχων ἀξίαν τριῶν ὀδῶν: Φωτ.Β.δλ.κῶδ.59,189, Έστ.᾽Οδ.1405,28.

τριωβολιον(τῶ) κ. νεώτ. τρεῖς ὀδελοί, ἀργυροῦν νόμισμα ἀξίας ἡμισίας δροαχίης, ἢ ἡμιδραχμον: Ἀριστφ.Πλ.125 τοὺς κεραιουὺς ἀξίους τριωβόλου, Νικοφ.π.Ἀθῆν.3,80B πυρετός εὐδῶσις ἢ καὶ τρέχων οὐκ ἀξίος τριωβόλου, Έδουλο, ἀπ.Πορνοβοσκοῦ1 ὀφθαλμὸν μέχρι τριωβόλου' 2) ἐν Ἀθήναις, ὁ δι' ἐκάστην ἡμερησίαν συνεδριῶν τῶν δικαστῶν ὀρισθεὶς μὲν τὸ πρῶτον ὀδὸ τοῦ Περικλέους, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ κλήρωσι καθιερωθεὶς ὡς τακτικὸς μισθός: Ἀριστφ.Ἰνμ.5], αὐτ. 800 ἔξερυσκων κῶ καὶ μιάρως ὀπόθεν τὸ τριωβόλον ἔξει' || μισθός παρεχόμενος εἰς τοὺς μετεχόντας τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου πολίτας, δοθεὶς τὸ πρῶτον περὶ τὸ 392 π.Χ.: Ἀριστφ.Έκκλ.293, αὐτ.308 νυνὶ δὲ τριωβόλον ζητοῦσι λαθεῖν δταν προτῶσι τὴ κοινὴν' || ὁ μισθός τῶν ὀλητῶν τοῦ πολεμικοῦ στόλου: Θουκ.8,45 ὡς Ἀθηναῖοι ἐκ πλείονος χρόνου] ἐπιστῆμονες ὄντες τοῦ ναυτικοῦ τριωβόλον τοῖς ἐαυτῶν διδόνασιν, αὐτ.29, Έν.Έλλ.1,5,7 ἦν ὁ μισθός, πρότερον... τριωβόλον' || εἰδικὸς τις φόρος ἐπὶ τῶν δούλων, πρβλ. Βόεκλ.Ρ.2,2,47.

τριωβόλον Ἦσ. κτηρῶν ἡμινωῶν σταθμός.

τριωβία [ἡ] νεώτ. μουσ. μουσικὸν τεμάχιον διὰ τρεῖς φωνῶν ἢ τρία ὄργανα, τὸ τεριστέττο.

τριφίδιον [τῶ] [τριφί] μον. κ. νεώτ., δημ. τριφίδι ὁ ἐκ τριῶν φῶδων ἀποτελούμενος κοινὴ: Στουδ. Έοδδ.1709B' 2) τριφίδιον κ. νεώτ. ἐκκλησιαστικὸν λειτουργικὸν βιβλίον περιέχον τὰ ἀκολου-

θίος τῶν ἑορτῶν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισσαίου μέχρι καὶ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὀνομασθῆν οὕτω, διότι ὁ πλείστοις τῶν κανόνων αὐτοῦ εἶναι τριφιδικοί: Νικηφ.Κάλλιστος εἰς Συν.ἐκ.Θσ.Στεφ. κατὰ τὴν παρούσαν ἡμερᾶν αὐτὸν θεῶ καὶ τοῦ τριφιδίου ἀρχόμεθα' πρβλ. Σωφρόν.385ε, οὐτ.386F' 3) νεώτ. δημ. τριφίδι συνεκδ. οἱ τρεῖς ἐβδομάδες τῶν Ἀποκρῶν: ἀρχίζει ἡ ἀνάγιξι τὸ τριφίδιον [ἀρχίζουσι ἀ' Ἀποκρῶν]. **τριωβόλος**-οντος [ῶ] δ. γρ. ἀντὶ τριώδους βλλ.: Ἀριστ.Ζ1,4,10, οὐτ.9,10.

τριωλαξ-ακος [ὸ,ἡ] δωρ. τ. τοῦ τριώλαξ βλλ.' Ἦσ. «τριωλαξ' ἀγῶν παρθένων δρόμου».

τριωνύμια [ἡ] μτυκ.κ.μον. ἡ τριπλῆ ὀνομασμο, τὸ ἔχειν τρία ὀνόματα, τὸ νὰ εἶναι τις τριώνυμος: Έστ.353,30 τριωνύμια οὖν ἔθνη καὶ ἔνταυθα.

τριωνύμο-ον μτυκ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρία ὀνόματα: Ἰω.Λυδ.Ραμ.6,3 πῶθεν διώνυμοι καὶ τριώνυμοι οἱ ἀρχαῖοι ἔχρημάτιζον, Γεώργ.Σύγκ.63Α διώνυμοι καὶ τριώνυμοι πολλαχοῦ εὐρηγῶνται' 2) νεώτ. μαθημ. τὸ αὐτὸ τριώνυμον ὡς αὐτὸ ἀλγεβρικὸν πολυώνυμοον ἔχον τρεις δρους, ἥτοι παράστασις ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τριῶν μονωνύμων.

τριωνύμιον [τῶ] νεώτ. ζωολ. γένος τριωνυχιδῶν ἐρπετῶν περιλαμβάνον διάφορα εἶδη μεγάλων χελωνῶν τῶν γλυκῶν ὕδατων.

τριώνυχος-ον [δουξί] μον. ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας ἢ ἀκκάκις, αἰχμᾶς: Λυκόφρ.372 τριώνυχον δόρυ.

τριώριον [τῶ] μτυκ. χρονικὸν διάστημα τριῶν ὥρων (λατ. triobrium): Ἀσκ.Εἰδ.10,87.

τριώρος (-η)-[α]ν μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ διαρκείας τριῶν ὥρων, ὁ διαρκῶν τρεῖς ὥρας: Λαπίθ. ἐν Notices 13,27,278 εἰς κόρον μεταβάλλονται μετὰ τριῶρων χρόνον, -τριώρος ὁμιλία -συνέντευξις -συνεδιάλειξις -ἀνάπαυσις -ἀπόστασις' 2) νεώτ. τὸ αὐτὸ, τριῶρον ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα τριῶν ὥρων: ἀνεμένειν αὐτὸ τριῶρον.

τριώροφος (-η)-[α]ν [δ]ροφασις κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τρεῖς ὀροφὰς, τρία πατώματα, ὁ τριπότος: Ἡρ.1,60 ὄστου... πλῆρες οἰκίειν τριώροφον, Πά Γέν.6,16 κατάγρασα διώροφα καὶ τριώροφα ποίησας αὐτῆν, Ἀδῶν.1,347, -οἰκία τριώροφον' κ. ἐπὶ πλοίου: Ἀριστ.Εἰδ.1,240' 2) τὸ αὐτὸ, τριώροφος τὸ τρίτον πάτωμα, τὸ τρίτεγον: Πά Βασ.3,6,8 ἐλικτῆ ἀνάβασις... ἐπὶ τὰ τριώροφα ἰδ.γρ. ἀντὶ τριόσσοφοι.

τριώρυγος-ον [δ]ρυγιά] ὁ ἔχων μίαν τριῶν ὀρυγιάων βλλ., ὁ τριῶν ὀρυγιάων: Ένκ.ΚΠ.6,1,52 οἰκῆμα... τριώρυγον' πρβλ. διώρυγος.

τριώρυγις δημ. ἀντὶ τριωρυγίας βλλ.

τριώρυγιστρα [ἡ] δημ. ἢ, τριωρυγίστρα βλλ.2.

τριώρυγος ἐπίρρ., δημ. ἀντὶ τριωρύμου βλλ.

τριώθεν ἐπίρρ., ἰων. -ἠθεν, δωρ. τριώθεν [Πίνδ.Ν.7,60] ἐκ Τροίας, ἀπὸ τῆς Τροίας: Ἰλ.Ω 492, ᾽Οδ.Γ 257 Τριώθεν ἴων, Έστ.᾽Ορ.357 Τριώθεν ἐλθῶν, Νικ.Θηρ.309.

τριώπαις ἐπίρρ., ἰων. -πῦδαι, δωρ. τρώπαις [Πίνδ.Ω] 431,621 εἰς Τροίαν: Ἰλ.Η 390 ὄσα... ἐνὶ νηυσὶν ἀγάγετο Τριώπαις, Πίνδ.Ν.7,41.

τροιά γλωσσα. «ἡ κρήνη».

Τροία [ἡ] κ. νεώτ., ἰων. Τροίη, ὡς τρισύλλ. Τρόϊα [Σοφ.ΑΓ.1190], δωρ. Τρωία [Πίνδ.Ν.2,21, Αἰσχ.Χο.363] συνηρ. Τρώα [Πίνδ.Ο.2,145] παραβλασσοῖα ἡ τῆς βορειοδυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Μυσίας, ἀ. Τρώας, κ. ἰδ. ἡ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἰσθμοῦ ὀνομαζομένη ἐν τῇ βορειοδυτικῇ ἀκρῇ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλις, ἔνθα διεξήχθη ὁ τρωϊκὸς πόλεμος, ἀ. Ἰμιοσ: Ἰλ.Γ 74, Διόδ.Σ.1,56' 2) εἰδος παιδιᾶς εἰς ἣν ἐλάμβανον μέρος μόνον Ἰννεῖς εὐγενεῖς κατογῶγλις: Δίωνκ 59,7 οἱ εὐγενεῖς παῖδες τὴν Τροίαν Ἰππεύσαν, οὐτ.11.

τροϊζήνιος-α-ον, τὸ θηλ. κ. **τροϊζήνιος-ίδος** (Θουκ. 2,56), ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἀργολίδος Τροϊζήνος: Εὐρ. Ἰνπ.12 γῆς Τροϊζήνης, αὐτ.1095 πῶδον Τροϊζήνιον, Θουκ.2,56 τῆν .. Τροϊζήνιδα γῆν πρὸς Στεφ.Βουζ.ἐνλ. 2) τὸ ἄρσ. ὡς οἰα. ὁ κάτοικος τῆς Τροϊζήνος, ὁ ἕκ Τροϊζήνος κατάδημος: Ἡρ. 7,99 Ἀλικαρνησσίας μὲν Τροϊζήνιος.

τροϊκά (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ρωσικὸν ὄχημα ἐν εἴδει ἐκλήθραυ σαρμόμενον ὑπὸ τριῶν ἰσπίων.

τροκάνη (τὸ) γαλλ.ἰ νεώτ. ἀμλ. ὁ τροχισμὸς ἰσπίου.

τροκάνια (ἡ) δημ. βαρὸ ξύλλινον κρτάλον ἠχοῦν διὰ περιστροφῆς, ἄ. ροκάνη. 2) βαρὸς κώδων τῶν προβάτων, ἄ. τροκάν.

τροκάνια (τὸ) δημ. κ. τροκάνη ὁ βαρὸς κώδων τῶν προβάτων, ἄ. τροκάν.

τρολλάει (τὸ) [ἀγγλ.] νεώτ. ἀμλ. κ. δημ. τρουλέες (ἡ) μικρὸς μεταλλικὸς τροχίσκος χρησιμοποιεσμένος εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ηλεκτροφόρου κεραιᾶς τῶν ηλεκτρικῶν αἰθηροδρόμων καὶ τροχοδρόμων, δι' οὗ λαμβάνουσιν αὐτοὶ ἐξ ἐπαφῆς τὸ ηλεκτρικὸν ρεῖμα ἐκ τοῦ ἐναερίου ηλεκτρικοῦ καλωδίου.

τρομάγια (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ τρομάξω βλλ. || κ. 2).

τρομάξω μτν., μων., νεώτ. κ. δημ., ἄδρ. ἐτρόμαξα, δημ. μτχ. παθ. τρομαγμένος κ. -ασμένος, μτθ. ἐβόλλω τὴν τράμον, φόδον, ἐκφοδῶ, κῆμνα τινὰ νὰ τρέψω, φοδῶν τινὰ ἐξοίφωξ ἡ ἱσχυρῶς: Ἀθανάσι.1.332, Ἰω.Χρυσ.5,295,5 αὐτοὶ οἱ λίθοι αὐτὸν ἐτρόμαξαν, Ἀνδρ.Κρ.303 κ. παθ.: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.108 πλῆθος ἀλογα .. τρομασμένω χλιμτριζοῦν. 2) ἀμθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκπληθισμοί, καταπτοοῦμαι, καταλαμβάνομαι ἀφηνείως ὑπὸ τρόμου, τρέμω ἐκ φόβου: Νεῖλ. Ἐπιστ.1,148,61D φοβηθῆσθε μεγάλα καὶ τρομάξετε, Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.24,19 καθόλου δὲ δειλιάσασι, | καθόλου δὲν τρομάξεσθε. 3) δημ. μτ. τοῦ νὰ ποιῶ, πράττω τὴ μετὰ δυσκολίας καταβάλλω πολλὸν κόπον, μοχθῶ πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τιος, συναντῶ μεγάλας δυσχερεῖας ἐν τῇ ἐργῳ: τρομάξαμε νὰ τὸν καταφέρωμε νὰ τὴν πᾶρ, - τρομάξα νὰ μὲ γνωρίσῃ, - τρομάξα νὰ βγάτῃ τὸ φῶμ τού. 4) ρησ.μτ. τρομάγμα.

τρομαχῶ ἀντὶ τετραμοσίου βλλ.: ΑΒ 228,20.

τρομαχτικός-ή-ό(ν) νεώτ., δημ. πρσφ. κ. -σχητικός ὁ ἐπιφέρων, προκαλὼν τρόμον, κατάπληξιν ἐμφοδον: τρομαχτικὸ ὄνειρο - σειςτός - στυγκροσισ. || κ. μτθ. ὁ ἐκπληκτικός, ὁ παμμέγιστος: στὰ τρομαχτικὰ βῆθη τῶν ὡκεανῶν, - τρομαχτικὰ περιπέτεια! ἐπίρρ. - κῶς κ. δημ. -ητικός κατὰ τρόμον ἐμμένοντα τρόμον: Ζερβ. Ἰστ.1.23 ἐνα μεγάλο πουλί μαυρο. .. νὰ φωνάξῃ βραγὰ καὶ τρομαχτικὰ.

τρομαλέος-α-ον μων. ὁ τρέμων, ὁ περίτρομος ἢ ὁ τρομερός: Πρόδρ.Ροδ.153.

τρομαλοφώνος-α-ον μων. ὁ ἔχων φωνὴν τρομερὰν: Εὐστ. Ἰλ.220,23 τρομαλοφώνος Νίστωρ.

τρομαμένος-η-ο μων. δημ. ὁ τρέμων, ὁ τρομαγμένος: Ἐρωτόκρ.691 τρομαμένος ἐξύννησ, αὐτ.4,85.

τρομάρη (ἡ) μων. κ. δημ. τρώμας, κατάπληξις ὑπερβολικὸς ἢ αἰφνιδίος φόβος: Ἐρωτόκρ.1, 290 καὶ πᾶναι με τρομάρη, αὐτ.5,1317, Σολωμ. Δόμυρ.17,82 ἀνήσυχου ὄνειρου τρώμας. || ὡς ἐπίρρ. ἐν τῷ φρ. τρομάρη σου [δυστυχία σου] ἢ φρ. σκιπτ. τρομάρη στὰ ματάκια σου ἢ.

τρομάσσω μτν., κ. μων. ἀντὶ τρομάξω βλλ.: Νεῖλ. Ἐπιστ.3,278,435, || τρομάσσαντες φεδγουσιν(ν) ἀφ' ἠμών οἱ πονηροὶ δαίμονες [πῆρ. ἀντὶ τρομάσαντες], Ἐρωτόκρ.2,2307 ἢ Ἀρτοῦσα τρομάσσει, τὰ χεῖλη δὲ μιλοῦσι, αὐτ.3,1225. || μτχ.παθ. παρκα. τρομασμένω-η-ον ὁ τρέμων ἐκ φόβου: Ἐρωτόκρ.5,1313 με τὰ κορμῆνα γόνατα, με τρο-

μασμένα μέλη. 2) μων. δημ. μτ. αἰτ. φοβοῦμαι σὶναι, μοῦ ἐμνέει τρόμον: Ἐρωτόκρ.2,160 πολλά τὸν ἐτρομάσσομαι, αὐτ.184.

τρομερός-ή-ή(ν)-ό(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ τρέμων, ὁ τρομαδός: Εὐρ.Φοῖν.303 γρασιφὶ ποδὶ τρομερὰν ἔλακ ποδὸς βάσιον, αὐτ. Ἡρ.231 γήρρ. δὲ τρομερὰ γυῖα, Ἀνακρέοντ.57[52],12 ὄταν πλὴ γκεραῖς, τρομεροῖς ποσὶν χορεύει. 2) τρέμων ἐκ φόβου, ὁ περίτρομος, ὁ περιδεής, ὁ πεφοβημένος, ὁ τρομαγμένος: Εὐρ.Τραφ.176 τρομερὰ σκηνὰς ἔλειπαι. .. Ἀγαμέμνωνος, αὐτ.Φοῖν.1285. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμφοδῶν τρόμον καὶ φόβον, ὁ φοβερός, ὁ φοικτός, ὁ φρικώδης: Εὐρ. Ρῆσ.36 ἄλλ' ἢ Κρονίει Πανὸς τρομερῶ μάλιστα φοδῶι, Ἀπολλ.Ρ.4,53 τρομερῶ δ' ἢ τὸν δεσμίται πάλλετα θυμὸς Κόλυβ. Ὡδ.13,30, Ἐπίστ. Ἐκλ.Σελ.16 τρομεροὶ κίνδυνοι, - τρομερὸν κακοῦργημα.

4) νεώτ. κ. δημ. μτθ. ὁ ἐκπληκτικός, ὁ τρομακτικός. || ἐπὶ πρσφ., ὁ δεινός, ὁ ἱκανώτατος, ἰδ. ἐν κακῇ σμ.: τρομερός ἀνθρώπος, - εἶναι τρομεροὶ γυναικῶς. || φρ. εἶναι τρομερὸν [παρθελομένης] τῆς λ. πράγμα, καταπληκτικόν, δεινόν, ἀνυπόφορον: εἶναι τρομερὸ νὰ μὴ μπορῶ κανεὶ νὰ βρῶ ἐνὶ ἴμιον ἀνθρώπου σήμερα, - εἶναι τρομερὸ νὰ βλέψῃς τὰ παιδιὰ σου νὰ πεινάει. κ. ἐπίρρ., δημ. -πρᾶ εἰς μέγαν, εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν, ἐκπληκτικῶς, ὑπερβολικῶς: τρομερὰ ἀφρηρμένος - φιλάργυρος - ζυλιάρης.

τρομητός-ή-όν γλωσσ. κ. μων. ὁ τρέμων, ὁ τρομερός. 2) μων. ἐπὶ ψῶν, ὁ δι' ἀνοσταρέως παρεσκευασμένος, ὁ δαρτός, ὁ κτηνητός: Ἀνώ.ἐν Ἰδελετὶ Ρῆμα.2,257,18 εὐχόμεν εἶσι τὰ ψὰ τὰ τρομητὰ καὶ ρομητὰ τὰ τῶν ὀρνίθων.

τρομικόν (τὸ) νεώτ.μωσ. ἕκαστον τῶν τεσσαράκοντα ἀφῶνων σημείων τοῦ ἀρχαίου στενογραφικοῦ συστήματος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

τρομικός-ή-όν μτν., γλωσσ. ἀντὶ τρομαδός βλλ. || ἐπίρρ. μτν. τρομικός: Κυρῆλλ. Ἰερ.183.

τρομολικός-ή-όν μτν. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἀχαΐας Τρομολικός ὡς ἐπὶθ. ἡ-δίτου αἰγείου τυροῦ: Δημήτρ.Σκῆψιος κ. Ἀθῆν.14, 688B τυρὸς αἰγείου ἡδιστός .. ὁ προσαγορευόμενος τρομολικός.

τρομοκράτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ης-ίδος, ὁ προσαβῶν νὰ τρομοκρατήσῃ, νὰ ἐμβάλλῃ που τρομοκρατίαν πρὸς ὄρισμένον σκοπόν. 2) μέλος τρομοκρατικῆς τιος ὀργανώσεως.

τρομοκράτης-ως (ἡ) νεώτ., δημ. -ησθ τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ τρόμου,νὰ εἶναι τρομοκρατημένος.

τρομοκρατία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τοῦ τρόμου ἐπικράτησις, ἐπιβολή. 2) εἰδ. ἡ διακυβέρνησις λαοῦ διὰ τῆς χρήσεως βιοίων καὶ σκληρῶν μέσων, ἐπιβολὴ τῆς ἐξουσίας ὑπὸ κοινωνικῆς τιος τάξεως ἢ ὁμάδος προσώπων δι' ἄκρας σκληρῶν μέτρων βίας: ἐρυθρὰ τρομοκρατία ἡ ὑπὸ τῶν ἐπικρατούντων ἐπαναστατῶν κατὰ τῆς ἀστικῆς τάξεως ἀσκουμένη), - λευκὴ τρομοκρατία (ἡ ἀσκουμένη ὑπὸ τῆς κρατοῦσης ἀστικῆς τάξεως διὰ τοῦ κρατικοῦ ὀργανισμοῦ).

τρομοκρατικός-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τρομοκρατίαν ἢ τοὺς τρομοκρατίους: τρομοκρ.-μέθοδοι - μέσα - μέτρα, - τρομοκρατικὰ ὀργανώσεις [αἱ ὀργανώσεις τῶν τρομοκρατῶν σκοποῦσαι τῶν ἀνατροπῆν τῆς ἐν τῷ χώρῳ καθεστηκυίας κοινωνικῆς κ.πολιτικῆς τάξεως διὰ τῆς χρ.σκληρῶν μέτρων βίας]: ἐπίρρ.-κῶς.

τρομοκρατῶ-έω νεώτ. κ. δημ., ἄδρ. ἐτρομοκράτῃσθαι, παθ. ἄδρ. ἐτρομοκρατήθην, δημ.-ἠθῆκα,μτχ. παρκα. τρομοκρατημένος, μθ. ἐπικροτῶ μτχ. τῆς τρομοκρατίας ἐπιβάλλομαι, ἐξουσιάζω, κυβερωῦμαι ποιομένως χρῆσθαι σκληρῶν καὶ βιαιῶν μέσων. 2) ἐμβάλλω τρόμον τινι, ἐμνέω εἰς τινὰ ὑπερ-

βολικόν φόδον, κάμνω κάποιον να χάζει τὸ θάρρος του : τοὺς ἔχει τρομοκρατήσει μετὰ τὴν ἀποβρύχια καὶ τὰ δερρολάνα. ἥ τὸ μέσ. ἢ ποθ. -οθαί κατέχομαι ἢ καταλαμβάνω ὑπὸ τρόμου : ἢ συνοικία εἶναι τρομοκρατημένη ἀπὸ τὰ φαντάσματα 3) ρηματ. π. τρομοκράτης.

τρομοποιός-όν σχολ. ὁ ἐμβάλλων τινὶ τρόμον, ὁ ποιῶν τινά τρέμειν : Σχολ.Εὐρ.Φοιν.1291.

τρομοποιώ-έω γλωσσ. ἐπιμοῶ τρόμον.

τρόμος (ἰ) [τρέμω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια τοῦ τρέμειν, ταχέια καὶ βραχεῖα παλμικὴ κίνησις σώματος τινοῦ, τρεμάλα, τρεμοσίμασμα : Πλούτ. Ἡ6.77Α τοῦ πνεύματος πληγὰς καὶ τρόμου λαμβάνοντος, αὐτ.650B ἐπι γὰρ συμπτάματα μέθης . . τρόμοι . . ἀρθρων, - τρόμος τῶν χειρῶν ἥ τρόμος Τριδος [πάθησις τῆς Τριδος, καθ' ἣν αὐτὴ τρέμει κατὰ τὰς κινήσεις τοῦ βολβοῦ] 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. τὸ τρέμειν ἐκ φόβου, ἢ ἐνεκα δέουσι τρομώδης κινήσις, ὑπερβολικὴ ἢ αἰφνίδιος φόβος, καταπτήσις, τρομῶρα : ἡλ. 34 ἀπὸ τῆς τρομῆς ἔλλαβε γυία, αὐτ.Ε.862, αὐτ.Ζ.137, Ὀδ.Σ.88, Αἰσχ.Χο.463 τρόμος μ' ὑπέφραει κλύουσαν ἐγγύωτων, Εὐρ.Βάκχ.607, αὐτ.Ηρ.627, - τὸν ἔπισσε φόβος καὶ τρόμος - μόνο να τὸ συλλαγιζομαι μαθ' ἐρχεται τρόμος, Σολωμ.Ἐθν.Υμν.35 τρόμου ἀστραπέλοιο ἥ συνεκτ. ὁ ἐμπνέων τινὶ τρόμον, φόδον, τὸ φόδητρον ὃ Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.33 ὁ Κωνσταντῆς . . ἴτων ὃ τρόπος ὄλων τῶν ἀγυσιῶδων ἥ κτ. πληθ. φρικώσις, ἀνοητικὴς : ἡπν.130F 3) ἢ ἐκ τοῦ ῥίχου προερχομένη συνεχῆς μικρὰ καὶ ἀκουσταὶ κινήσις τῶν μῶν ἢ τῶν ἀκρων τοῦ σώματος : Πλάτ.Τιμ.62B τρόμος καὶ ῥίχος, αὐτ.85B, Ἀριστλ.Πρ.3,5 τρόμος γίνεται μάστιχα ἀπὸ ψυχροῦ 4) τρωμάδης κινήσις τοῦ ἐδάσου, παλμικὴ κίνησις τῆς γῆς, σεισμός : Ἀριστλ.Μετ.2,8,12, αὐτ.Κόσ.4,31, Πλούτ.Ἡ6.373U οἰσιστὸν ἐν γῆ καὶ τρόμων.

τρομοφιλία (ἡ) νεώτ. λατρ. κληρονομικὸς ἰδιοπαθὴς τρόμος τῶν κωρων, ποθολογικὴ ἐπιρρέπεισι εἰς τὸ τρέμειν.

τρομοφοβία (ἡ) νεώτ. λατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ὁ πάσχων καταλαμβάνεται ὑπὸ φόβου ἐπὶ τῆς φάσεως ἢ θεῶν ἀντικειμένων παρουσιαζόντων ταλαντεύσεις ἢ δονήσεις ἢ καί μ. ἐπὶ τῆς σκέψης ἐνοιαῖον ἢ συναισθημάτων τρόμου.

τρόμπα (ἡ) [ἱταλ.] δημ. κ. τρούμπα ἀντίλια, ὑδραντλία : φρ. τὸ ρίχνημι μετὰ τὴν τρούμπα [βρέχει ρογδαίως, κρουνηδόν] 2) σάλπιγξ : παίξει τρούμπα.

τρόμπα marina (ἡ) δημ. ὁ τηλεβόσος βλλ.2) 2) μεγάλη κογγύλη ἐν χρ. εἰς τὰ μικρὰ ἱστιοφόρα πρὸς μετάδοσιν ἠχητικῶν τινος σήματος ἐν καιρῷ βίχλης, ὁ μπουρού.

τρομπάρια [τὸ] [τρομπάρω] δημ. κ. τρου- ἢ ἀντλία μετὰ τρούμπα βλλ.1).

τρομπάρω δημ. κ. τρου- ἀντλῶ μετὰ τρούμπα βλλ.1) 2) ρηματ.π. τρομπάρωσα.

τρομπήτα (ἡ) [ἱταλ.] δημ. κ. τρου- σάλπιγξ.

τρομπόλα (ἡ) δημ. κάδος βουτύρου 2) γεν. ἀγγισιν ὕδατος ἢ γάλακτος.

τρομπόνι [τὸ] [ἱταλ.] δημ. εἶδος παλαιῶν βραχείως φορητῶν ἐμπροσθογεμοῦ ὄπλου, αὐτ' ἢ κνήνη ἔχει σχῆμα χοάνης ἢ σάλλιγγος 2) γάλκινον πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον ἐκ κυλινδρικών σωλήνων καταληγόντων εἰς εὐρὴ ἀνοίγματα, ἢ ὄλωτὴ σάλλιγξ.

τρομπέω, ὄφρ. ἐτρόμπασι [ἱδ.Μακκ.1.224], τρέσ. μητ. ἰων. τρομώμενος [Σολ.ἀπ.32,14] τρέμω, κ. ἰδ. ἐκ φόβου, πτοοῦμαι, φοβόομαι, τρωάω : ἡλ.Η.15(1) ὁ δὲ μὲν ἔτρόμωεν καὶ ἐπέδεισαν, αὐτ.Ο.627 ἥ μτ. ἀποφρ. φοβόομαι νὰ πρᾶξω, νὸ κάμω τι : Θεόκρ.27,29 ὠδίνειν τρομέω, αὐτ.31 τεκεῖν τρωέω ἥ τὸ υέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : ἡλ.Κ.10

τρομῶντο δὲ οἱ φέρνες ἐντός, αὐτ.492 ἥ κ. ὄλωτ. τρέμω : Ὀρφ.Λιθ.554, Κόιντ.12,506 2) μτ. αἰτ. τρέμω ἐνώπιόν τινος, φοβόομαι τινα : ἡλ.Ρ.203 τὸν τὲ τρομῶσι καὶ ἄλλοι, Ὀδ.Σ.80, Πινδ. Ο.13,60 Παῦκον . . τρέμον, Αἰσχ.Πρ.542 Ζῆνα . . τρωέων, Ἀπολλ.Ρ.2,107 τρωέοντες θλεθρον ἥ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὀδ.Π.446 οὐδέ τι μὴ θάνατον τρωέεσθαι ἄνασσα, Σολ.ἀπ.32,14 δουλίην ἀέκεια ἔχοντας, ἤδη δεσποτῶν τρωεμενέουσι, Αἰσχ.Πέρσ.64 χρόνον τρωέονται.

τρομώθης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ τρέμων, ὁ ἐφραμίζων τοχείον παλμικὴν κίνησιν, ὁ τρεμοσύστατος : ἡπν.ἀπ.1.391 τρωώδεις . . χεῖρες, Στράβ.15,2,6 τρωώδεις μετὰ παλμοῦ χειρῶν, Πλούτ.Ἡ6.435C τὸν παλμὸν ἐγγενέσθαι μετὰ φόφου τρωώδους αὐτ.689C : σάρκα πλασάρα καὶ τρωώδη, αὐτ.722Α κίνησιν τρωώδη, Ἀλέξ.Τρολλ.1,44. τρωώδης φωνή, - τρωώδης φῶς κ. ἐπίρρ. μων.

-δῶς : Στέφ.Ἀθ.ἡπν.99,118.

τρώμω ἐπίρρ. μων. μετὰ τρόμου, ταραχῆς : Ἰέτ.Χιλ.12,770 τρώμω τρέμειν δεινότατον.

τρόνα [τὸ] ἀντὶ θρόνου ἥσ. ἐτρόνα ἰγάλαμα ἢ ῥάμματα ἀνέμων.

τρόνοι ἥσ. ἀτάπτοι, στήμων ἄρπεδόνη ἄτρωκτος.

τρόπα (ἡ) εἶδος παιδίας, καθ' ἣν ἐρριπτον εἰς βόθρον τινὰ ἀστρογάλου ἢ βαλάνου ἢ ἄλλου ἐξηρού καρποῦ Πολυδ.9,103, ἥσ. ἐτρόπα εἶδος παιδίας, καθ' ἣν σπέρουσι τοὺς ἀστρογάλους εἰς τὸ ἔτερον μέρος : Κρατίν.ἀπ.Πυκίας 4 ἢ διανοήσις ἀκόλοισ παιζοῦσ' ἀνεμένοι τρώπα πρδλ. λακκοῖδο.

τροπαγός ἥσ. ὁ ἀπλημασμένος [πθ.γρ.].

τροπαία [αἰ] νεώτ. τὰ τροπικὰ σημεῖα πρδλ. τροπή.

τροπαία (ἡ) [ἐνν. πνοή] θηλ. τὸ τρώπαιος βλλ., πνοή ἀνεύου ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἔρηρὸν θαλασσοῦ οὐρα, ἀντὶθ. ἀνοήσια : Σοφ.ἀπ.950, Ἀριστλ.Πρ.26,5, αὐτ.40, Ὀεσφρ.Ἀν.31, αὐτ.53 2) μτφ. τροπή, μεταστροφή, μεταβολή : Αἰσχ. Ἐπι.706 δαίμων ἡμίματος ἐν τροπαία χρόνῳ μεταλακταῖς, αὐτ' Ἀγ.21F ἥ τροπαία κακῶν μεταβολή ἀπαλλαγὴ ἀπο . . αὐτ.Χο.775.

τροπαϊκόν (τὸ) μτγν. ἀργυρῶν ρωμαϊκῶν νόμισμα ἰσοδυναμὸν πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς δραχμῆς : Ἀφρικαν. ν. Scallē. de re pamparia ἐν Θ.σ.Στέφ. διαίρεται δὲ ἐκ περιουσίας καὶ τὸ θυνδρίον κατὰ Ῥωμαίους εἰς μέρη, ἀρβῆ ἔχει γὰρ τροπαϊκὰ β', νόμισμα δ', ἀσάστια ις'.

τροπαϊκῶν (τὸ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. τροπαῖον [Ἀρκάδ.120,22, ΑΒ 678,20] πρόχειρον μνημεῖον ἀνεγειρόμενον ὑπὸ τῶν νικητῶν ἐν τῇ πεδίῳ τῆς μάχης ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν παλεριῶν καὶ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν σκυλευθέντων δῆλων τῶν ἠπτηθέντων ἐχθρῶν, ἀτινα ἐξηρῶντο ἐκ δένδρου ἢ ἐξ ἀκοντίου ἀνορθωμένους : Αἰσχ. Ἐπι.956 ἔστακε δ' ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις, αὐτ.277 8ύστην τροπαία, Σοφ.Τρ.751, Εὐρ.Ἡρακλ.786 κωκῶμεν ἐχθροῦς καὶ τροπαί' ἰδρύεται, Ἀριστοφ.ἡπν.1334 ἀξία . . τοῦ Πρωθαῖων τροπαίου, αὐτ' Ὀεσμ.697, αὐτ.Πλ.453, αὐτ.Λυσ.318, Ἐν.ἔλλ.7,5,26 τροπαῖον ὡς νενικηκότας ἐστάσαντο, αὐτ.4,3,21, ἴσοκρ.3,148 τὸ τρώπαιον τὸ . . κατ' ἐκείνων ὑπὸ τῶν βαρβάρων σταθέν, Δημ.480, Λουκ.Δημ. Ἐγκώμ.40, Ἡρωδιδ.ἱστ.3,14,3 βουλόμενος καὶ κατὰ Βρεττανῶν ἐγγείρει τρώπαια κ. μτ. γενικ. : Σοφ.Τρ.751 νίκης . . τροπαία, Εὐρ.Φοιν.27 τρώπαια . . δορὸς [δ.γρ. ἀντὶ Διῶ], Ἀριστοφ.ἡπν.521 ἐστῆσε τροπαία, Θουκ.2,92 ἐστῆσαν . . τροπαῖον . . τῆς τροπῆς, αὐτ.6,98 κ. μτ. γενικ. φ.πρσ. : Εὐρ. Ἀνδρ.694 τροπαία παλεριῶν, αὐτ' ἔλ.138, Ἐν.Ἀγστ.2,26, Πλάτ.Μενεξ.240) ἀτήσαντες τρώπαια τῶν βαρβάρων 2) νεώτ. γεν. κ.

πάν μνημείον ἢ ἀ. κτίσμα γενόμενον ὡς σύμβολον νίκης: 3] συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. νίκη, θρισμός, ἐπιτυχία: Πλούτ.Θεμ.3 ὡς καθέκαστον αὐτὸν οὐκ ἔως τοῦ Μιλτιάδου τροπαίων, - κατήγαγε τροπαία: 4] νεώτ. βοταν. γένος ποσῶδων γερμανικῶν φυτῶν.

τροπαίων (τό) ἰων. κ. ἀρχ. ἀπτ. τ. τοῦ τροπαίου βλ.λ.: Ἀριστ.Θεορ.697 ἀτῆκοις. . . τροπαίων.

τροπαίος-ος -ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τροπὴν, τὴν μετατροπὴν, μεταβολὴν, τὴν ἀλλοίωσιν, ἰδ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τροπὴν, τὴν φυγὴν τῶν πολεμίων: Εὐρ.Ἡρακλ.402 θυπηλοκίται δ' ἄστυ μάντεων θεο, τροπαίᾳ τ' ἔχθρῶν ἰέν. ἰεράϊ (θυσία ἐπὶ τῇ τροπῇ τῶν πολεμίων): || δδ. θεοὶ τροπαίοι ἢ βοηθοῦντες εἰς τὴν τροπὴν τῶν πολεμίων καὶ παρέχοντες αὐτῶ τὴν νίκην: Σοφ.Ἀντ.143 Ζηνὶ τροπαίῳ, Εὐρ.Ἡρακλ.867, Πλούτ.Ἡθ.310B τροπαίος θεοῖς σφαιγισαί: κ. ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων θεῶν: Ἐπιγρ. στήναι Ζηνὶ τροπαίον ἔδος: 2] ὁ ἐπιφερόμενος τροπὴν ἢ ἄπτον, ὁ φοβερός: Εὐρ.Ἡκ.469 Ἐκτορας ὄμμασι τροπαίοι (φοβεροὶ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ἐκτοροῦ) πρδλ. τροπαίων: 3] ὁ ἀποτρέπων, ὁ ἀπομακρύνων τι, ὁ ἀποτροπαίος, ὁ ἀλεξίτικος: Σοφ.Τρ.303 ὦ Ζεῦ τροπαίε.

τροπαίοχημα -ατος(τό) μσν. ἡ τροπαιοχία βλ.λ.: ΚΜανασσ.Χρον.6729, Νικ.Χων.Χρον.186D.

τροπαίοχης (ἡ) μσν. τὸ νὰ εἶναι τῆ τροπαιοχός, τροπαιοφορία, νίκη: ΚΜανασσ.Χρον.3503, Νικ.Χων.Χρον.103A: 2] εἶδος ατεφάνου ἐν ἔφερον οἱ αὐτοκράτορες: Κωδ.Ὁμφ.6,36,81B ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς φορέματα διάφορα (φορεῖται, ποτὲ μὲν τὸ ὄνομαζόμενον τροπαιοχίαν, ποτὲ δὲ Ἰουστινιάνειον).

τροπαίοχους -ον (ἔχω) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἢ φέρων τροπαίον, ὁ δι' ἐν ἀνήγηθῆ τροπαίων: Ἀριστ.Κόσ.7,3 Ζεὺς τροπαίοχός τις ἐν ἀφαιρούτῳ τροπαίᾳ, Ἐπιγρ., Πλούτ.Ἡθ.305B ἐπιγραφεὶ Διὶ τροπαίοχῳ, Πολυδ.1,24: || κ. κ. ἄμφω. τοῦ λογ. Jupiter Feretrius: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,34: || κ. ὡς ἐπών. τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων: Ἐπιγρ., Πάπ. αἰώνιος καὶ τροπαίοχός Αὐγούστας: || ὄμ. κ. τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων: Πρόδρο.2,620 ἄλλ' ὡ παρφόρος βλάστημα, Παντάνας τροπαίοχης: 2] γεν. ὁ νικηφόρος, ὁ νικητής, ὁ θριαμβευτής, δ. τροπαιοφόρος: Ὁμφ.Υμν.32,4 τροπαιοχίους ἐπ' ἔργους, Δαμασκ.Ι. π. Lambec.Bibl. Caes.5,578B σοῦ ἡ τροπαιοχός δεξιά, Εὐστ.Ἰλ.186,38 τροπαιοχός ἐπιζόμενος ἐπανελεῖσθαι, - ἐπανερχεται νικητής καὶ τροπαιοχός.

τροπαιοχῶ-ῶ μσν. εἶμαι τροπαιοχός: Εὐστ.Πον.321,62: 2] ρηματ. τροπαιοχίμα, τροπαιοχία.

τροπαιοφορία (ἡ) μγν. τὸ νὰ εἶναι τῆ τροπαιοφόρος, τελειωτικὴ νίκη: Πλούτ.Σύγκρ.Πελ.Μαρκελλ.3 θριάμβους καὶ . . . τροπαιοφορίας.

τροπαιοφόρος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φέρων τροπαίον, ὁ νικηφόρος: Ἐπιγρ. Ζεὺς τροπαιοφόρος (Jupiter Feretrius), Ἀγαθ.ΑΠ.5,293,24 Κύπρι τροπαιοφόρος, ΑΠλ.259,2 Πάνα τροπαιοφόρον: || νεώτ. γεν. ὁ νικητής, ὁ τροπαιοχός: || μγν. μσν. κ. νεώτ. ὡς ἐπών. τῶν ἐν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ ἀθλησάντων καὶ ὑποσταντῶν μαρτυρικῶν θανάτων ὑπὲρ αὐτῆς: Νειλ.Ἐπιστ.3,118,355B τευξόμεθα πάντων βραδύων ἀπρηνεμένων μάρτυσι τροπαιοφόροις Θεῖ.Λειτουργ.Εὐχὴ τῶν . . . Μαρτύρων, Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, Μηναῖ.3,3 Ὁρβρ.Ῥδ.3: || ὁ φέρων τροπαίον ἢ ἐμβλημα τῆς νίκης: Διόδ.Σ Ἰβ.26 Νίκη χρυσὴ τροπαιοφόρος, Πλούτ.Ρωμ.16, ἐκόνας . . . τροπαιοφόρους: 2] ὁ θριαμβικός: Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,31 παραγενόμενος εἰς Ῥώμην τὴν

τροπαιοφόρον ἀπεδειξίω τοῖς θεοῖς πομπὴν τε καὶ θυσίαν, Δίων Κ 49,15 τροπαιοφόρος ἀφίς.

τροπαιοφῶ-ῶ μγν. κ. μσν. εἶμαι τροπαιοφόρος, θρισμῶδης, νικῶ: Φιλ.2,34 θεασάμενος ἐπιανθία καὶ τροπαιοφορίας, Σχόλ.Αισχ.Πέρα.860, Νειλ.Ἐπιστ.3,198,392C, Ἄνν.Κομ.224.

τροπαιοῦνμος (ὁ) μσν. οὐ τὸ ὄνομα σημαίνει τροπαίον, νίκην (Νικηφόρος): Βλ.Στουδ.Νικολ.889C.

τροπαίλιος ποι. ἀντὶ τρέπω βλ.λ.: Ἡσ. τροπαίλιος: στρέφεις: 2] ρηματ. τροπαιοχίος.

τροπαίλιος (ὁ) (τροπαίλιος) ποι. ἀντὶ τροπὴ βλ.λ.: Ἡσ. τροπαίλιος: μεταβολή: καὶ τὸ ἐκ συμβολῶν ὑποδέχασθαι.

τροπαίλιος (ἡ) δέσμη, δεσμός, δέμα, δεμάτι: Ἀριστ.Ἀχ.813 σκορδῶν τροπαίλιος.

τροπαίλιος (ἡ) ἀντὶ τροπαίος βλ.λ.: Σχόλ.Ἀριστ.Ἀχ.813.

τροπαριακός-ῆ-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τροπαίον, ὁ τοῦ τροπαιοῦ: Εὐστ. εἰς Δαμασκ.19.

τροπάριον (τό) (τρόπος) μγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. μουσικὸς τρόπος, ἦχος: Δωρόδ.1821B: 2] μγν. μσν. νεώτ. κ. δημ. εἶδος συντόμου ἐκκλησιαστικοῦ ὕμνου: Ζωναρ. ἐτροπάρια δὲ λέγονται, ὡς πρὸς τοὺς εἰρημοὺς τρεπόμενα καὶ τὴν ἀναφορὰν τοῦ μέλους πρὸς ἐκείνους ποιοῦμενα ἢ καὶ ὡς τρέπονται τὴν φωνὴν τῶν φθόνων πρὸς τὸ μέλος καὶ τὸν ρυθμὸν τῶν ἐρμῶν: Ἰω.Κρομ.6, 990 οἱ δὲ φάλλοντες λέγουσι τὰ συνήθη τροπάρια, Δαμασκ.1,2,36A τροπάριον μελωδῆμα (τροπάριον ὁδοῦμενον), Ἄνθρ.Κρ.265,286, Ζωγαρ.Ποπ. Διαλ.4,36 ἀντιφωνῶν τὸ τροπάριον, Στουδ.Ἐοδ.1709C ἐκθινὸν τροπάριον, αὐτ.1688B τὸ τῆς ἡμέρας τροπάριον, - τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς (τὸ ὑπὸ τῆς Κασσιανῆς ποιηθὲν) πρδλ. Κορ.Συνεκδ. Ἱερατικῶν 26 κέε: || δημ. φρ. πάντα τὸ ἴδιον τροπάρη μετ' ἄλλαις ἰσὺς ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς τὰ ἴδια, - ἀλλάζω τροπάρη (ἀλλάσσω τρόπον συμπεριφορᾶς ἢ οὐλιότης), - τοῦ φάλαξ τὸ τροπάρη τοῦ ἴτον ἐπέληξε σφοδρῶς: 3] καλύθη: Ἐπιφάν.1068B.

τροπή (ἡ) κ. νεώτ. στροφή, γύρισμα: εἶδ. ἐν χρ. ἐπὶ τὰν ἡλιοστασίαν, τῶν χρονικῶν σημείων τοῦ μέσου θερούς καὶ τοῦ μέσου χειμῶνος, καθ' ἃ ὁ ἥλιος ἰκνοῦμενος εἰς τὸ ἀπώτατον τῆς τροχῆς του, ἐπιστρέφει ὀπίσω: Ἡσίοδ.Ἐργ.477 εἰ δὲ κεν ἡλιεῖο τροπασί ἀρῆς χθόνα δῖαν ἰκατό τὸν χρόνον τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου, αὐτ.562, Ἀλκυμ.17 ὀλον ὁ παρμόγος Ἀλκυμῆν ἠρῶσθη χλιαρὸν νεῦτα τῆς τροπᾶς: Οἰκ.7,16 καὶ τὸν μὲν Ἐβρυμῆδοντα εὐθὺς περὶ ἡλίου τροπᾶς τῆς χειμερινᾶς ἄνεπιμῶσιν . . . Πλάτ.Νόμ.767C, Ἀριστ.Μετ.2,6,16, Πλούτ.Ἡθ.601A, - βερνῆν - χειμερινὴ τροπὴ (εἶδ. ἐν τῇ νεώτ. ἄστρον. τὰ δύο σημεῖα τῆς ἐκλειπτικῆς καθ' ἃ ὁ ἥλιος φαίνεται τρεπόμενος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἡμισφαιρίου εἰς τὸ ἕτερον): || εἶδ. τροπᾶ συνήθ. περὶ τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου: Οἰκ.8,39 ἐν τῷ αὐτῷ χειμῶνι . . . ἐπτά καὶ εἰκοσι νῆες ἄρσασαι ἐπιεικῶν . . . περὶ ἡλίου τροπᾶς Ἀριστ.Ἰλ.5,9,1: || ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὐρανίων σωμάτων: Πλάτ.Τίμ.39D, Ἀριστ.Ζ1,5,2,2 περὶ Πλωιάδου δύσει καὶ τροπᾶς, Ἀλεξ.Ἰαχίς 1,5 ἄστρων ἐπιτολάς, δύσεις τροπᾶς πρδλ. Ἀριστ.Οὐρ.2,14,3: 2] μεταστροφή, γύρισμα: Αἰσχίν.66,27 τροπᾶς τρεπόμενος πλείους τοῦ Ἐρίπου: || μετατροπὴ, ἀλλοίωσις, μεταβολὴ τῆς ποιότητος ἢ τῆς οὐσίας ὅλης πινός: Τίμ.Λοκρ.102C αὐτὸ ατμαστ τροπαὶ καὶ ἀλλοιωσῆσις Πλούτ.Ἡθ.946E τροπαὶ περὶ τὸν ἄερα (μεταβολαὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως), αὐτ.937F: || κ. ἐπὶ ἠθικῆς σμ. ἢ μεταβολὴ τῶν τρόπων, τῆς στάσεως, διαγωγῆς τινος: Πλούτ.Ἀλ-

κβ.23 δευτέρας τροπέδονος τροπός τοῦ χαμαι-
 λάντου, αὐτ. Ή9.52F αὐ τοῦ κλάστος ὡσπερ πο-
 λυόνοος τροπαί· || νεώτ. ἀναφορ. πρὸς ἀφ-
 ρημένας καταστάσεις, πράγματα: ἡ τροπή ἢν ἐ-
 λαβὼν ἡ διεθνὴς κατάστασις - ἡ ἐπὶ τὰ χεῖρα
 τροπή τῆς νόσου· 3) εἰδ. κτ. πληθ. αὐ τρο-
 παί αὐ μεταβάλλουμος ἀνεμοί, αὐ τροπαίσι: Ἀ-
 ριστλ.Πρ.26,4, αὐτ.26,5, Θεόδωρ.Φι23,1· 4) ἡ
 ἀπόκρισις καὶ εἰς φυγὴν ἀναστροφή τῶν πολε-
 μίων, καταπόνησις: Ἡρ.1,30 βοηθήσας καὶ
 τροπήν ποιήσας τῶν πολεμίων, αὐτ.7,167, Αἰσχ.
 Ἀγ.1237, Σοφ.Αἰ.1275 ἐν τροπῇ δορὸς ἐφύρσατ
 ἔλθων μόνος [μέσ] στὸ φεγγὶ τῆς μάχης, μονά-
 χος τοῦ ἦρθε καὶ σᾶς ἐσώσει, Εὐρ. Ἡρ.743, Θουκ.
 2,19 καὶ τροπήν τινά τῶν Ἀθηναίων Ἰππέων περὶ
 τοῦς Ῥεῖτους = ἐποίησαντο, αὐτ.6,65· 5) ἐν τῇ
 ρητορικῇ τροπαὶ λέξεως ἡ μεταβολή, ἀλλοίωσις
 τῆς ὕφης τοῦ λόγου διὰ τῆς κλισιοποιήσεως λε-
 κτικῶν τρόπων, σχημάτων: Λουκ.Δημ. Ἐγκ.6· 6) ἐν
 χρ. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Δημοκρίτου ἀντὶ τοῦ θέ-
 σις: Ἀριστλ.Μεταφ.1,14,11, αὐτ.7,22· 7) νόμι-
 μὰ π.π.: Ἡσ.· πρὸλ. τροπαίων· 8) εἰδ. νεώτ.
 μαθημ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ἡ μετατροπὴ εἰς ἀλλοίωσις
 μονάδος: τροπή τοῦ δεκαδικοῦ εἰς ἀλγεβρικῶν.

τροπήλον (τῶ) ἰων. τ. τοῦ τροπέθου βλλ., πιστή-
 ριον: Ἰππών.ἀπ.42 ὡσπερὶ τροπήθου σάκος.
τροπήλιος (ἡ) ἀττ. τ. τοῦ τροπαλίου βλλ., Ἀρ-
 κάδ.3,14 τροπήλιος ἡ δέσμη τῶν σκοροδῶνων.

τροπήξ-ηκος (ἡ) ἀρχ. λεξ. ἡ λαθὴ τῆς κώπης,
 καὶ κατὰ συνεκδοχὴν αὐτὴ ἡ κώπη· Ἡσ. κέρος
 τῆς κώπης ὁ τροπήξ, οὐ ἐπιλαοδδονται αὐ ἐρέ-
 σοντες ὡστε ἀπὸ μέρους τῆς κώπης· πρὸλ. τροπήξ.

τροπίασ οἶνος (ἰ) ὁ οἶνος ἐκτραπείας τῆς φύσεως
 αὐτοῦ, κομμένος, χολασμένο κρασί: Ἀριστλ.ἀπ.13
 ταχὺ νῦν πέτος, καὶ μὴ τροπίασ αἶνον φέρει,
 Γρη.Νόσασ.1,30,1D.

τροπιθεῖα (τῶ) ἡ τροπία, καρὶνα· φρ. τροπιθεῖα
 καταβάλλουμα καταβάλλω, τοποθετῶ τὴν τρο-
 πην: Πλάτ.Νόμ.803A· πρὸλ. τροπιθίου.

τροπιθίου (τῶ) μτγν. ὄνομα τοῦ τροπίασ βλλ.:
 Κλήμ. Ἀ.Λ.97· || κτ. Φώτ. «τροπιθία, τὰ εἰς τρά-
 πον νεὸς εὐθετοῦντα ἔξληα· μεταφορικῶς δὲ κοί-
 ἐπὶ καταβολῆς τινὸς καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ
 τροπίασ ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τροπία».

τροπιθεϊδής-αῦς-ες νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα τρο-
 πιδος, ὁ ἐν εἰδει τροπίδος.

τροπιζέω κ. νεώτ. ἀναφ. πρὸς πλοῖα, ἐφοδιαζῶ
 μὲ τροπία, μὲ κορίνα· κ. παθ.: Ἰππ.1276,50 ναῦν
 ἱκανῶς τετροπιζέμεν· 2) νεώτ. κατακλίνω
 πλοῖον πρὸς καθαρσίον, παλαιῶν, καρενάρω.

τροπικός-ή-ά-η (τροπή) κ. νεώτ. κ. ζημ. ὁ ἀ-
 νήκων εἰς τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου, τὰ ἡλιοστάσια·
 τροπικός (ἰκλιός) ὁ κύκλος μέχρις οὗ ἱκνούμενος ὁ
 ἡλιασ τρέπεται, ἐπαναστρέφει: Ἀριστλ.Μετ.1,6,5,
 αὐτ.1,7,13, Πλάτ. ἨΒ.429F, Ἀρατ.528· || κ. κτ.
 τὸν νεώτ. ἐπιστημονικὸν ὄρισμὸν, ἐκότερος τῶν
 νοητῶν κύκλων τῆς οὐρανόσ σφαιρὰς τῶν κει-
 μένων ἐκότεροσ τῶν Ἰσημερινῶν εἰς ἀπόστασιν
 23° 37'· ὁ τροπικός τοῦ Καρκίνου - τοῦ Αἰγύ-
 κερω· || ἐν χρ. κ. ἐπὶ χρόνου, ὁ περὶ τὰς τρο-
 πὰς, περὶ τὸ θερινὸν ἢ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον:
 Ἀριστλ.Ζ1 5,13,2 πλὴν τῶν ἐν χειρῶν τροπικῶν
 ἡμερῶν, αὐτ.δ,1,2 αὐ τροπικαὶ ἡμέρας· || νεώτ.
 τροπικαὶ χώρα αὐ χώρα τῆς διακεκαυμένης ζῶ-
 νης, αὐ παρὰ τὸν Ἰσημερινὸν μεταξύ τῶν δύο τρο-
 πικῶν κύκλων κείμενα· || ὅθεν κ. ὁ ἀνήκων, ἀνα-
 φερόμενος ἢ τροπιαζῶν εἰς τὰς περὶ τοὺς τρο-
 πικούς κύκλους χώρας· τ. τροπικὴ ἔσται· βλά-
 στησις Παλαιμ. Αὐτάλ.Ζ Ἐκατὸ Φανείας τροπικὰ
 κλοουδίσι καὶ ρομνίαν· 2) ὁ ἔχων τροπήν,
 ἰδιον πρὸς τ.τ.: Ἀντλ.Καρ. Ἰστ.Παραδῶξ.Συναγωγὴ
 127 τῶν θηλέων ζῶων τροπικότερον ἔσπιν εἶναι

πρὸς τὴν συνουσίαν Ἰππων· 3) ἱτροποι ἐν τῇ
 ρητορικῇ, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ση-
 ταρικὸν σχῆμα τὸ καλοῦμενον τρόπος, ἀλληγορι-
 κός, μεταφορικὸς, οὐχὶ κυριολεκτικὸς: Διον. Ἀ.Λ.
 Θουκ.2 τροπικὴ λέξις [μεταφορικὴ ἐκφρασίς]
 || δὲ κ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. τὰ τροπικὰ αὐ
 τρόποι, τὸ ἐν τῇ ρητορικῇ σχῆματα ἀλληγορίας,
 μεταφορὰς: Λογγίν.32· || π. Στωϊκοῦς τροπικὸν
 τὸ ἐν τῇ Λογικῇ σχῆμα: Ἀρρ. Ἐπικτ.1,29,40, Διογ.Λ
 7,79· 4) ὄμ. νεώτ. γρομματο. ὁ ἐκφράζων, δη-
 λῶν τρόπον: τροπικὴ ἐκφρασίς - μετοχή, - τρο-
 πικὸν ἐπίρρημα.

τροπικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ μεταφορὰν, γε-
 νικῶς κατὰ σχῆμα ἐκφράσεως, οὐχὶ κυριολεκτι-
 κῶς: Ἀθῆν.3,76C Σφοκλῆς τῷ τῷ δένδρου ὀ-
 νόματι τροπικῶς τὸν καρπὸν ἐκάλεσαν.

τρόπις-ιδος ἡ-ως (τρέπει) κ. νεώτ. ἰων.γενικ. τρό-
 πιος, ὄστ. τροπίδι Ἰσπολλ.Ρ1,388, αἰτ. τροπία
 Ἰ'Ορφ. Ἀργ.273, πληθ. τρώπεις, τὸ κατώτατον μέ-
 ρος τοῦ σκελετοῦ τῶν πλοίων, ἀπὸ τῆς φράσεως
 μέχρι τῆς πρῆνυς ἐκτεινούμενη, ἡ κορίνα· AB
 307,9 ἐτρόπεις . τὰ ἔξληα τὰ δύνκοντα ἀπὸ πρῆ-
 φρας εἰς πρῆνυς, ἔξ ὡν οἱ γόμφοι κοί' τὰ ἄλλα
 ἡρτηγναι: Ὁδ.Ε 150, αὐτ.Η 252 αὐτῶρ ἐγὼ τρώ-
 πιν ἀγκὰς ἔλῶν νεὸς ἀμυγελίσσης ἐνημηφρ
 ερόμην, αὐτ.Τ 278, Ἡρ.2,96 ἠθάλιον δὲ ἐν ποιεῦ-
 ται, καὶ τοῦτο διὰ τῆς τρώπεισ διαδυνέεται, Εὐρ.
 Ἐλλ.411, Λυκόφρ.747, Ἀπολλ.Ρ1,533, Δίων Κ 48,38·
 || νεώτ. εἰδ. δευτέρα τρώπις ἡ ἐπὶ τῆς κορίνας
 τρώπειδος προσηλουμένη, δημ. ἀκόρη· τρώπις ἐρ-
 ματος βαρῶ, σιδηρῶν ἔλασμων, ὅπερ σφοδρῶνο-
 μένου τοῦ ἀνέμου καταβιάζεται, αὐζανόμενης
 τῆς ὑδροδυναμικῆς εὐσταθείας τοῦ πλοίου· 2) κτ.
 συνεκδοχίην, τὸ ὅλον πλοῖον: Σοφ.ἀπ.151, Πλάτ.
 Δημ.τρ.43 τὰς μὲν ἐν Πειριστὶ τρώπεις ἔθετο,
 τὰς δ' ἐν Κορίνθω· 3) μτφ. ἡ βάση, ἡ ἀρχή:
 Ἀριστοφ.Σφ.30 λέγει νῦν ἀνίστας τὴν τροπίαν
 τοῦ πράγματος· 4) νεώτ. ἀνοστομ. τρώπις τῆς
 ῥινόσ ἡ ἀσφρητικὴ αὐλαξ· 5) νεώτ. ζῶολ. ἡ
 ὄστεινη πλάξ ἡ δὴκνονα κατὰ μήκος τοῦ στέρ-
 νου τῶν πτηνῶν.

τροπισμός (ἰ) νεώτ. βιολογικὸν φαινόμενον καθ'
 ὃ ἡ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλασματος ἐπιδρασις φυσικῶν
 τιμῶν ἡ χημικῶν παραγόντων ἐκδηλοῦται ὡς ἔλξις
 ἢ ἀπισσις ἀ τακτισμός.

τροπιστήριον (τῶ) νεώτ. ἐσχάρα, ἐν ᾗ τροπι-
 ζονται βλλ.2) τὰ μικρὰ ἰσποφόρα.

τροπολογία (ἡ) μτγν., μον. κ.νεώτ. ἀλληγορικὴ,
 μεταφορικὴ ἐκφρασίς: Ρήτ. Walz.3,540, Φώτ.Βιβλ.
 161,26 ὡστε καὶ τροπολογία ὁ δευτέρος λόγος
 ἀποβαλλόμενος· 2) νεώτ. μεταβολὴ τῆς λεκτι-
 κῆς διατυπώσεως· κ. γεν. ἐλαφρῶ, λεπτομερειακὴ
 τροποποίησις ἢ βουλή ἐκαμὲ δεκτικὴ τὴν ἐπὶ
 τοῦ νομοσχεδίου προταθείσαν τροπολογίαν.

τροπολογικός-ή-ον μον. ὁ ἀνήκων, ἀναφερό-
 μενος εἰς τὴν τροπολογίαν βλλ.11: Εὐστ.Πον.327,47
 ἴνα τὴν τροπολογικὴν σκευαυριαν ἀφείς αὐτοῖς
 φιλοῖς ἐπιβάλλω τοῖς πράγμασι.

τροπολογικῶς ἐπίρρ. μον. κατὰ τροπολογικὴν,
 μεταφορικῶν ἐκφρασιῶν: Σχολ. Ἰω.Κλήμ.181.

τροπολογίω-έω μτγν., μον. κ. νεώτ. διήλωτ. τρο-
 πικῶς ἐκφράζομαι ἀλληγορικῶς, κατὰ μεταφο-
 ρὰν: Ὀργ.Κεῖσ.1,15, Βασ.1,1011 ὄρα εἰ τροπολο-
 γῶν τοὺς μεθέουσας καὶ πορονόκους . . ὠνόμα-
 σε· κ. παθ.: Ἡσ. ἐν λ. βορρὰς ἀνεμος φυ-
 χρός παγώδης καὶ σκληρὸς, ὅς τροπολογικῶς
 σκοπίος καὶ ἀπόπεμπτος λέγεται· 2) νεώτ.με-
 ταβάλλω τὴν λεκτικὴν διατύπωσιν· || ἐπιφῶρ. ἐλο-
 φρον λεπτομερειακὴ ἀλλαγὴ εἰς τὴν διατύπωσιν.

τροπομάσθλης (ἰ) μτγν. ὁ πανοῦργος καὶ ἀ-
 σταθῶς, εὐμεταβλήτου χαρακτῆρος ἄνθρωπος·
 ὁ ἀνάξιος ἐμπιστοσύνης: Λουκ.Ψευδολ.24.

τροπέφυτον (τὸ) νεώτ. βοτον. ὄρος χαρακτιζῶν τὰ φυτὰ τὰ δεκτικά προσαρμογῆς εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν.

τροπέ-ῶτ σπον. ποι. τ. ἀντὶ τοῦ τρέπω: Ἰλ.Σ.224.

τροπέ-ῶμ (τὸ) [τροπέω] κτ. μ. κων. τρέπω πνὴ εἰς φυγὴν, κατακίω, κατατροπώνω: ΠΔ Κριτ.4,23 καὶ ἐτρόπῃσεν ὁ θεὸς τὸν Ἰαβὴν, βασιλεῖα Χαναναί, αὐτ.20,35 ἢ ὄν. κ. μέσ.: Διον. Ἄλ.Ρωμ.2,50, Μηναί.10,26 ἄλλοφρόξ τὰ ἔθνη τροπάζομενον.

τροπέ-ῶμ (τὸ) [τροπέω] κ. νεώτ. δημ. τροπῶναι συνδέω τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλιόν της διὰ τροπού· κ. παθ.: Ἀριστφ. Ἀγ.553 θαλαμῶν τροπουμένων, Λουκ.Κατἀλλ.1 καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρόπωνται ἢ κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. ἐφοδιάζω τὴν κώπην διὰ τροπῶτήρος: Αἰσχ.Πέρα.37ῶ ναυδάτης δ' ἄνθρω τροπούτω κώπην σκαλιῶν ἄμφ' εὐήρετρον, Πολυδ.1,87 τροπῶσασθαι ναῦν ἢ νεώτ. εἰδ. θέτω σκαλιῶν ἐνώπιον εἰς τρόχλον, βάζω σκυλαρῖκι στὸ μακρά.

τροπῶτήρ-ῆρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ τροπὸς βλ.η: Ἀριστφ. Ἀγ.549 ἄκακν, τροπῶτήρων . . στεφάνων, τριχίδων, Θουκ.2,93.

τροπῶτήρα (ἡ) δημ. τροπῶτήρ βλ.

τροπῶτός-ῆ-όν νεώτ. νουτ. ἐπὶ τροχίλων, ὁ διὰ σκαλιῶν ἐνώπιον, διὰ τροπού περιεβελιμένου.

τρότσα (ἡ) δημ. νατ. περίγραμμα συγκροτήσεως τῆν κεραιῶν πρὸς τὸ ἐπιπλοῦν, ἡ ἀγκυλῆ.

τρουσαδοῦρος (ὁ) δημ. κ. τρουσαδοῦρος πλανόδιος ποιητῆς ἡ ραφιδῶς κατὰ τὸν μεσολίαν.

τρουκάνη (τὸ) δημ. κ. τρουκάνη βλ.

τρούλλα (ἡ) [λοτ.] μγν. κ. μων. κύπελλον, κούβα, ἐν χρ. ὡς μέτρον ὕδρων: Ὀλυμπ. ἐν Φωτ.Βιβλ.60,33 ἢ δὲ τρούλλα οὐδὲ τρίτον ἔστου χωρεῖ ἢ ὁ θόλος ἐκκλησίας, ὁ τρούλλος: Κεδερν.10,531,15.

τρούλλαν (τὸ) μγν. ὕποκορ. τοῦ τρούλλα βλ.η, μαγειρικῶν σκευῶν, λόπος: Ἡρώμ Πνευμ.161,Ῥ.

τρούλλας (ὁ) μγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ θολοὶ τῆν στέγη, κομψεῖς, ἴδιως δὲ ὁ θόλος ἐκκλησίας: Μαλακ.1,489,19, Γ' Σίνωδ. Κωνσταντ.640, Στέφ. Διάκ.114Ῥ, Θεοφάν.π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. γέγονε σεισμός, ἐν ᾧ πίπτεῖ ὁ τρούλλος τῆς ἐκκλησίας, Κωδ.141, Βυζν.Ποιήμ.34,7 ὁ τρούλλοι λῆς κί εἶναι ὀρανοί, Ποιν.Ἄγ.ᾠ.ᾠρ.27 ὁ ἀρχιτεκτονεῖ τῶν πεταχτῶν τρούλλων.

τρουλλῶ-ῶμ μων. οἰκοδομῶ, κτίζω τὴ μετὰ τρούλλου, θόλου· κ. παθ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων, κτίζομαι μετὰ τρούλλου, σχηματίζω τρούλλου: Κωδ. 141 καὶ ἐποίησεν ὁσὰς βάλλοντες διάφορα λείψανα ἁγίων πάντων, ἕως ἀν τρουλλωθῆ.

τρουλλῶν δημ. ἄ. τρουλλῶν βλ.

τρουλλωτός-ῆ-όν μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ μετὰ τρούλλου ψοδοδημητικός, ὁ διὰ τρούλλου ἐστεργασμένος, βολοσκακῆς: Κωδ.82 τὸ δὲ σταθλὸν τὸ τρουλλωτὸν ἔκτισε Μιχαήλ ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων σχῆμα τρούλλου, ὁ ἐν εἰδεί θόλου ἐσχημοποιημένος, ἄ. δημ. τουρλωτός· πρβλ. τρουλλῶν.

τρούμπα (ἡ) δημ. ἀντίμα, τρούμπα.

τρούμπάρ δημ. ἀντῶ, τρουμπάρ.

τρούπα (ἡ) δημ. ὄπη, τρούπα.

τρουπαλάκι (τὸ) δημ. ὕποκορ. τοῦ τρούπα βλ., μικρὰ ὄπη, τρουπλάσ ἢ τὸ ρίζωμα τοῦ φυτοῦ κύπειρο.

τρούροι Ἡσ. ἐδρόμοι, στάδιοι.

τρούσσα (ἡ) [γαλλ.] δημ. θῆκη ἐργαλείων.

τρούψα (ἡ) [γαλλ.] δημ. τὸ ὕδνον ἢ γλυκύσμα ἐκ σκαλοτάς ἐν σχῆματι ὕδνου.

τρουφάλιον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ τροφαλῆ βλ.η: Ἀλεξ.Πανωχίς,12 τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου παρατεμένω.

τροφαλῆ-ἰδος (ἡ) [τρέφω] κ. τροφαλῆς, δημ. τροφά(λ)η(τὸ) τυροῦ ἐκ νεωστὶ πενήγτος γάλα-

κος, κωπῶ, φρέσκο, χλωρὸ τυρὶ: Εἰθ.Χρυσῶν ἔνος5, Ἀριστφ.Σφ.838 τροφαλίδα τυροῦ Σικελικῆν κατεδίδουμεν, Ἀντοφ.Αὐτοῦ Ἐρῶν1 τροφαλίδας δὲ λινοσάρκους μανθάνεις: τυροῦ λέγω ἢ κ. λογοπαικτικῶς: Ἀριστφ.ἀπ.536 καλεῖ τὴν .. Τυρῶ .. τροφαλίδα.

τροφάμαξα (ἡ) νεώτ. στρατιωτικῶν ὄχημα τετρότροχον ἐν χρ. διὰ τὴν μεταφορῶν τροφίμων.

τροφαντός-ῆ-όν δημ. ἰαντὶ τοῦ τροφῶντος ἐπὶ καρπῶν, ὁ πρῆμῶς ποραχθεῖς ἢ ἐπὶ πρῶσ., εὐσαρκος, σαχῶς,καλοβρεμῆνος:Γρου.Σκ.Τερρ.27.

τροφῆιον (τὸ) [τροφῶω] κ. νεώτ., εὐχρηστον κτ. πλθ. τροφῆια (τὰ) ἡ ἀμοιβὴ ἡ εἰς τὸν τροφῆα ἡ τὴν τροφὴν διδομένη: Αἰσχ.Ἐπ.477 θανῶν τροφῆια πληρώσει· χθονί, Εὐρ.Ἡλ.626, αὐτ.Ἰων582 τροφῆια δασπότας ἄποδοῦς, Πλάτ.Πολ.520Ῥ μηδ' ἐκτίναί τι πρὸςβριμεταθαί τὰ τροφῆια, Μέν. Ἀδλ.333 ἢ ἐν εἰδ. φρ. βλου τροφῆια τὰ πρὸς τὸν ἀναγκαῖα: Σοφ.ΟΚ341 ἢ ποι. τροφῆια ματρός τὸ μητρικὸν γάλα: Εὐρ.Ἰων1493.

τροφῆιον (τὸ) μων. ὁ τόπος ἐν ᾧ τις διατῆται ἐν εἰδ. χρ.: Σουίδ. ἐν λ. οἰκίσκω ἐκάλουν δὲ οἱ Ἄττικοι τὸ ὄφ' ἡμῶν λεγόμενον ὄρνυον τροφῆιον, οἰκίσκον.

τροφεύς-ῆος (ὁ) [τροφῆ] κ. νεώτ. ὁ παρέχων τροφήν, ὁ ἀνατρέφων δθ. κ. θεὸς πατήρ, ψυχοπότηρας: Σοφ.Φιλ.344 Ὁδουσεὺς χυὸς τρωφῆτος τοῦμοῦ πατρός, Εὐρ.Ἡλ.16, αὐτ.Φοίν.45 ἢ ἐπὶ γυναικῶς, ἡ τροφός, ἡ παρμόνη: Αἰσχ.Χο.760 κναφεύς τρωφεύς τε τούτων εἰχάνην τέλος ἢ κ. ἐπὶ τόπου, ὁ ὄφ' οὐ ἡ ἐν ᾧ τις τρέφεται, ἀνατρέφεται: Σοφ.Α.1863 χαίρει ἢ τρωφεῖς ἔμοι [χαίρειτε οἱ ἀναβρεφάντες με] πρὸς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ ὄρη τῆς Τροίας, Ἀντοφ.125,23 τρωφεύς παρέδωκε τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἢ μετ. γενικ. ἀντικειμ. ὁ ἀνατρέφων τινά· κ. ἀναφορ. πρὸς Ῥα: Πλάτ.Νόμ.735Ῥ ποιμὴν καὶ βοσκὸλος τρωφεύς τε ἱππων ἢ ὁ διατηρῶν τι: αὐτ.834Ῥ ἀμαρτας μὲν οὖν . . οὐτε τῆς τρωφεύς ἡμῖν ἐστίν ἢ ὁ περιθάλπων, ὑποθάλπων τι: αὐτ.Πολ.580Α πάσης κακίας πανδοκεῖ καὶ καί τρωφεῖ.

τροφευτικός-ῆ-όν μων. ὁ συντελών πρὸς θρέψιν, διατροφῶν: Στουδ.Θεόδ.535Ῥ ἔχετε ἀρτον. . . σὺν τῶν ἄλλοις . . . τροφευτικός τούτῳ σώματος.

τροφεύω μγν. τρέφω, διατρέφω, ἀνατρέφω· κ. ἐν εἰδ. σμ. ἐπὶ γυναικῶς, εἶμαι κοτ' ἐπάγγελμα τρωφεύς, πορμόνη: ΠΔ ἘΞ,27 θέλεις καλέσω σοι γυναικα τρωφεύσασαν, Φιλ.2,83, Σγῶλ.Πίνδ.Ν.1.

τροφή (ἡ) κ. μων., νεώτ., δημ. κ. θροφή τὸ δι' οὗ τρέφεται τὸ, τὸ χρησιμεῖον πρὸς θρέψιν, συντήρησιν τοῦ σώματος, τὸ τρώφιον: Ἡρ.3,48, Σοφ.Φιλ.32,οὐδ' ἔνδον οἰκονομῆς ἐστὶ τῆς τροφῆς, αὐτ.953, Θουκλ.5 ἐπάρατον πρὸς ἡγεστειαν, κέρδους τὸ σφετεροῦ αὐτῶν ἔνεκα, καὶ τὸς ἀθεύσει τρωφῆς, αὐτ.8,57 ἢ ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῆς ἀφρηρῆμῆς ἐννοίας τοῦ τρέφεσθαι, ὁ ποριστὸς τροφίμων: Πλάτ.Πρωτ.322Α τὰς ἐκ γῆς τρωφῆς εὐρετο ἢ τρώπος παρρασκευῆς φαγητοῦ: Ἀ-θῆν.11Ῥ τρωφῆς τέτταρον ἐχράτω ἢ τρώπος διαίτης κ. γεν. τρώπος ζωῆς, διαβιώσεως: Σοφ. ΟΚ338 ὡ πάντ' ἐκείνου τὸς ἐν Αἰγυπτῶν νόμοις φῶσιν κατακαθῆντες καὶ βίου τρωφῆς, αὐτ.446 ἢ δθ. κ. διαγωγή: Πλάτ.Φαῖδ.81Ῥ δίκην νῆουσαι τῆς προτῆρας τρωφῆς κακῆς οὐσίας ἢ ἀνατροφή: Ἡρ.2,2 παιδία δύο . . διδοῖ ποίμην τρέφειν ἐς τὰ πολίμνα τροφῆν τὴν τοιάνδε, Αἰσχ. Ἀγ.729 χάρην τρωφῆς ἀμείβων, Σοφ.Α.1,510 νέας τρωφῆς στερηθεῖς, αὐτ.499 θουλιαν ἔξενι τροφῆν εὐχρ. κ. κτ. πλθ.: Αἰσχ.Ἐπ.548 Ἄργει ΟΚ330 ἢ ἐκτίμων καλὰς τρωφῆς, αὐτ. Ἀγ.1159, Σοφ.ΟΚ330 ἢ σπέρμ' ὄμωμον - ὡ δὲ ἄθλιω τρωφῶ, Εὐρ.Ἰρω.1187, Ἀριστλ.Ρητ.1,59 ἢ συντήρησις, διατήρη-

σις, άναφ. πρόσ ζώω, μτ. γενικ. άντικειμ. : *Ηρ.2,65 μελιδουναί άποδοδεάται τις τροφής χωρίς έκάστου, Πίνδ.Ο.4,24 τροφάς Ιππων' 7) π. ποι. έν χρ. άντί του θρέμμα : Σοφ.ΟΤ.Ι ώ τέκνα Κάδμου τού πάλαί νέα τροφή λανθοσργία γέναι' || κ. περί ζώων : Εύρ.Κύκλ.189 άρνών τροφάι.

τρόφημα -ατος [τό] τό πρόσ τροφήν παρεχόμενον : Ίνν.887F δισαιτάν τροφήμασι κάουσις.

τροφίας [τό] [τρέφω] επί ζώων, ό κατ' οίκον, έν φάνη, στάβλω τρεφόμενος, τό θρεπάρι, κατ' άντίθ. πρόσ τόν άγελαιόν : Άριστ.Ζ18,24 ό τροφίασι Ιπποι πλείστοις άρρωστήμασι κάμνουσι.

τροφικός -ή-όν μτν. κ. νεώτ. ό είς τήν τροφήν, τήν δισαιτάν άναφερόμενος || δδ. κ. τό θηλ. ή τροφική [ένν.τέχνη], είδ. ή κτηνοτροφική, άγελαιο-τροφία : Πολυδ.7,209' 2) ό άναφερόμενος είς τήν θρέφιν : τροφική Διαταραχή' 3) ό συντελών είς τήν θρέφιν : νεθρον τροφικόν [τό έφορεύον είς τήν θρέφιν τών Ιστών].

τροφία [τό] μτν. κ. νεώτ. τό ούδ. πληθ. τού τροφίμου βλ. άς ούς, τό πρόσ θρέφιν έπίθετος, τό έδωδύμο, αι τροφία : Ωριγ.4,533C παρητηρήθη έ) λειψία τροφίμων, - κατάστημα τροφίμων.

τροφιματός -ατα-ον μτν. ό οίκου τρεφόμενος, τρώμιμος, είδ. αι τροφίμασι θυγατέρες, κορίτσια τού σπαιού : Φιλ.2,443 θεράπαινα . . προικίδισι μέν έδόθησαν γουμιμείαις ταίς τροφιμασίς [τάς έδωσαν ώς προίκια, στά κορίτσια τού σπαιού].

τροφίμος [-η]-οιν [τροφή] κ. νεώτ. κ. δημ. ό συντελών είς τήν θρέφιν, ό άποτελών έπαρκή, ώφέλιμον τροφήν, θρεπτικός : Άριστ.Ζ13,21 γάλα τροφιμάτων' πρδλ.αύτ.Πρ.21,2 άντίθ. άτροφος : Θεόφρ.Φαιτ.6,4,5' || τό ούδ. πληθ. ώς ούς. τρώμιμα [τά] βλ.λ.' 2) ό διατρέφων, συντηρών, ό συντελών είς τήν οδίσσην, τήν άνάπτυξιν πινος, μτ. γενικ. άντικειμ. : Εύρ.Τρφ.1302 γά τροφιμα τών έμών τέκνων' πρδλ.αύτ.Ίων.235' 3) έν χρ. ώς ούς. τρώμιμος ό άνατρέφων πνά, ό δεσπότης κύριος : Μέν.Άδλ.312' || ό μτ. τό θηλ. τροφήμη ή κυρία, ή δέσποινα : ΑΠ.9,175, Πολυδ.3,73 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ώς ούς. έν παθ. σμ. ό όπό τού τρεφόμενος, άνατρεφόμενος, οικότροφος κ. είδ. θετός υιός, φυγοπαίδι : Εύρ.Ίων.684 πατε δδ' άμφί νασούσ σέθεν τρώμιμος, Πλάτ.Πολιτ.273B, 'Επιγρ. τρώμιμος σχολείαυ [ό, οικότροφος] - πτωχοκομείαυ' || νεώτ. κτ. έπέκτ. είρων. ή έπικριτ. μτ. γενικ. δηλωτικώς : τρώμιμος τών φυλακών - τού φρανοκομείου' || ό [τρώμιμο] είδ. οι μαθηταί : Πλάτ.Πολ.520D άπειθήσουσιν αύν ήμίν . . αι τρώμιμοι πατ' άκούσαντες' πρδλ.αύτ.Νόμ.804A' κ. συνεκδ. μτ. γενικ. σμ. [ο]ίδητα ή πάθος, τίς φρ. ούτως Ισοδουάνω πρόσ έπίθ. : Αουκ.Δ1,2 άπό τού δέσπτης τρώμιμοι [ένάρετοι]' πρδλ.ΑΠ.10,52' || είδ. έν Σπάρτη τρώμιμοι νέοι άδυνατούτες ένεκα πενίας ώς καταδούλωσι τό μέρος ούτών είς τά φιδίτια και άνατρεφόμενοι ώς έταίροι τών εύπόρων, δαπανώντων ύπερ ούτών : Ξεν.Έλλ.5,3,9

2) επί ζώων, ό κατοικίδιος : ΑΔ.Ζ11,13 τρώμιμοι κόνες, ούτ.16,11' 3) επί σωματών, όγιής, Ισχυρός τήν κρίσιν : Ίνν.Άέρ.292' || κ. επί φυτών, θαλαπρός, εύθαλής : Θεόφρ.ΦΑΙτ.1,15,4' 7) ό βιοσπός άντίθ. άνεμαίον : Πολυδ.2,6 τρώμιμον κύμηα' 8) 'Ήσ. «τρώμιμον . . και άνδρός δοικτύλιωνα.

τροφιμός -ητος μον. ή [ιδίτης τού τροφίμου βλ.λ.], τού θρεπτικού : Εύστ.742,24 άετόν άρδεν τώ άκει πρόσ τροφιμότητα.

τρόφιος -α-ον μτν. τρώμιμος βλ.λ.η] Ναυρημ. π. Άδην.7,304B ή σκάρον ή κούρον τρεφίν.

τροφοβόλι -όμοσι όρχ. λεξ. τρέφομαι, γίνομαι παχός, εδσορκός 'Ήσ. «τροφοβόλια, παχύνεται», **τροφός** -ιας [ό,ή] κ. τρώφι [τό] ό καλώς τετραμμέ-

νος, εύτρεφής, καλοθρεμμένος : *Ηρ.4,9 έπείν γε-νωται τρώφιος ό παίδες Ιστών μεγαλώσασιν' || δδ. κ. ποι. μέγας όγκώδης, σμυπαγής : 'Ιλ.Λ.307 τρώφι κύμας κυλίονδεα' 2) ό άνατρεφός όπό πινος' πρδλ. τρώμιμος 4) : 'Όππ.Άλ.2,634 τρώφιος 'Εννοσιγίλιον [ό δελφίν, ό,ν χρ. τρώφιος].

τροφιώδης -ους-ες ό έκ πηληγυλας όλης, θρομβώδης : Ίνπ.1240Α' ούρα τροφιώδης [κομμένη]' || τό ούδ. κ. έν έπικρ. χρ. : αύτ. τροφιώδης ούρειν.

τροφοδοσία [ή] νεώτ. κ. δημ. ή χορηγίασι τροφής ή γενικ. τών άναγκασιούτων τροφίμων : ή τροφοδοσία τών νοσηλευομένων - τού στρατού.

τροφοδότης [ό] μον., νεώτ. κ. δημ. ό παρέχων τρώμιμα, είδ. δέ ό κατ' έπάγγελμα ένεργών τροφοδοσιών : Δαρμοσ.1,3,685, Στουδ.Θεόδ.266C

ώς και τρώφιη μέτρα λαμβάνειν αούτων παρακλεισάντων τών τροφοδοτών, - τροφοδότης τού στόλου - σανατορίου' 2) είδ. όργανον δι' ού παρέχεται τροφή είς τάς μελλοσας.

τροφοδότης -εως [ή] νεώτ. ή έներγεια και τό άποτελεσμα τού τροφοδοτώ βλ.λ. ή παροχή, χορηγίασι τροφής ή τρώμιμων : **άνάλαβε** τήν τροφοδότιον τού πληρώματος' 2) μτφ. ή παροχή τών πρόσ. συντήρησιν και λειτουργίαν πράγματός πινος, όϊον μηχανήματος κηλ, άναγκασιούτων υλικών : τροφοδότης άθρολόγητος ή παροχή οδωτος πρόσ αναπλήρωσιν τού έξατιμωζόμενου' || ό μτ. κ. επί οίκουμου ή βιομηχαν. κτι. έπιχειρήσεως, ή παροχή, δανεισμός χρημάτων : ή ύπό έξένων κεφαλαίουών τροφοδότης τίς έταιρεία' 3) συνεκδ. ή κατά σύστημα παροχή.

τροφοδοτώ -έω νεώτ. κ. δημ. χορηγώ τρώφιός, τρώμιμα' 2) παρέχω τροφοδότην βλ.λ.2' 3) γεν. κατά σύστημα, κατά μέθοδον παρέχω' κ. παθ. : τό τυπογραφείον τρεφοδοτείται κανονικώς μέ βλπν από τήν σύνταξιν.

τροφοδόχος -ος μον. ό δεχόμενος λαμβάνων τροφήν : Θεοδωριαν.έν Μείζ Collect. Vat.6,212.

τροφοδότης -εντος -εσσα-ον [τρέφω] ό καλώς τεθραμμένος, εύτρεφής' δδ.κ. σμυπαγής, μέγας, Ισχυρός : 'Ιλ.Ο.621 κόματά τε τρεφόμενον, 'Οδ.Γ.290.

τροφιόδης -ατος [τό] νεώτ. Ιοστρ. νευροαρθρικόν οδύμηα, φευδοελεφαντίασις.

τροφονκρώσιος -εως [ή] νεώτ. Ιατρ. τροφική διαταραχή φύσεως νευρικής.

τροφοπλάσμα -ατος [τό] νεώτ. ή θρεπτική ούσία τού κυττάρου.

τροφοποιός [ό] μτν. ό άνατρεφών, συντηρών, μτ. γενικ. : Μαν.4,244 τροφοποιός όρνιθίων.

τροφός [ό,ή] κ. νεώτ. ό τρέφων, άνατρεφών' || κ. νεώτ. Ιδ. θηλ. ή τρωφός ή θηλόδοσσα ζέον βρέφος ή παραμόνη : 'Οδ.Β.361 φίλη τρωφός Εύρδελκεια, 'Ηρ.21,56 Αητοδύ δδ' τρέφον αύταισι και αούταρον γενέσθαι, ούτ.2,61' || παρ' 'Αττικώς έν χρ. και επί τίς μητρος : Σοφ.ΑΤ.849 άγγελιον άπας τάς έμέας . . γέραντι πατρι τώ τε δαστήνω τρεφώ, αύτ.ΟΚ.760' 2) μτφ. επί τίς πατρίδος, τίς πόλεως έν ή άντεράφη τίς : Πίνδ. Π.25 Συράκοσιν, άνδρόων Ιππων τε δαιμόνια τρεφώ, Αλοχ.Έπ.16, αύτ.Χο.66 σμαθ' έκποθέινθ' ύπό χθόνος τρεφώ, Εύρ.Βάκχ.105 ώ Σεμλάς τρεφώ Θλθα, αύτ.ΙΑ.169,Κολλ.Δήλ.97' κ. γενικώτ. : Μέν.Μονοστ.617 μήτηρ άπάντων γαστα και κοινή τρωφός' 3) κ. συνεκδ. κτ. ποι. μτφ. : Εύρ.Ίλλ.54 νύξ άστρων τρωφός Ξεν.Οικ.5,17 τήν γεγοργίαν τών άλλων τεχνών μητέρα και τρεφών' 3) τό άρσ. έν σπαν. χρ. : Εύρ.ΊΗρ.45,Πλάτ.Πολιτ.268Α αούτες τίς άγέλης τρωφός ό θροσφορός' 4) τό ούδ. τρωφόν [τό] τό τρέφον, ή τρωφός : αύτ.289Α' 5) 'Ήσ. «τρεφώι' βρέμματα»

τροφοσπγγιον [τό] νεώτ. άνατομ. απογώδες συστατικόν τού νευρικού κυττάρου.

τροφοτροπισμός (ὁ) νεώτ. τὸ εἰς τὴν ζῆα παρατηρούμενον φαινόμενον, καθ' ὃ ταῦτα ἐνστικτικῶς κατευθύνονται πρὸς τοὺς τόπους ἐνθα θάνατος ὑπάρχει ἢ διὰ τὴν συντήρησιν τῆν τροφῆ.

τροφοφόρος -ον μsn. ὁ φέρων, παράγων τροφή· Εὐστ.773,50 τιν. . . τροφοφόρου θρύαξ.

τροφοφόρῶ -έω μτην. φέρω, κομίζω τιν τροφήν ὄθ, κ. τρέφω, ἀνατρέφω, συντηρῶ πια: ΠΔ Δευτ.131, ΚΔ Πράξ.13,18 καὶ ὡς τεσσαρακοναετή χρόνον ἐτροφοφόρησαν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

τροφώδης -ους-ες ὁ θρεπτικὸς: Ἀριστλ.Πρ.3,5,6, Ξενοκρ.Ἐνδρ.Τροφ.135. 2) ὁ πυκνὸς, πεπτηγὸς τὴν ὕλην, τὴν φύσιν: Ἡσ. ἐν λ. σῦμφα τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφώδεις· πρβλ. τροφιδώτης.

τροφώνεια (τῶ) κ. τροφώνεια ἐσθητὴ ἀγομένη πρὸς τήν τῶν τροφώνιου, τοῦ κατὰ τὴν μεθοχολίον οἰκοδομήσαντος τὸ πρῶτον ἐν Δελεφῶσι ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος: Πολυδ.1,37, Ἐπιγρ.

τροχάδην ἐπίρρ. μτην, νεώτ. κ. δημ. δραματικῶν, τρέχοντα: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ. ὀ1,25 τρέχως τροχάδην. || ὄθ, κ. ταχέως, γρήγορα: ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τροχάδην, -νὰ πῆρ τροχάδην. || νεώτ. εἰδ. ὡς γυμναστικὸν παράγγελμα, δρόμος μετρίαν ταχύτητα.

τροχάδιον (ιτὸ) νεώτ. κ. δημ. ποιητικὸν πῆδιον ἐκ κατόματος συγκροτούμενου ὑπὸ τὸν πῶδα διὰ λωρίων.

τροχάδω (τροχός) κ. μsn. κ. νεώτ. τρέχω, βαίω ταχέως τροχάδην: Ἡρ.9,66 ἀλλὰ τὴν ταχίστην ἐτρέχεα φεύγων. . ἀπικέσθαι, Ξεν.Ἀν.7,3, 46, Φιλέτ. Ἀταλάντῃ ἰκάν ὄθ, τροχάδω στάδια πλείω Ἰωτάδου. || ἐπὶ ἀρχαϊκῶν: Εὐρ.Ἐλ. 724 τετρασχοίς ἴπποις τροχάδων. || ὄμ. ἐπὶ ἴππου, βαίω ἐν κελπασμῷ, ἐν τροχασμῷ: Ἀριστλ. Ζ18,24,4. || εἰδ. φρ. τροχάδω ἐν τοῖς ὄπλοις γιμνάσται ἐπὶ τὴν ὀπισθίαν: Πολυδ.10,20,2. 2) μsn. ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. : Εὐστ.Πων.245,57.

τροχαϊκός -ή-όν μτην, κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τροχόστον μετρικὸν πῶδα, ὁ ἐκ τροχάων συγκείμενος: Ἡφαιστ.6,1 τροχαϊκὸν μέτρον, Ἐργασ.Ρητ.302,21 τροχαϊκῆ συζυγία, Ἀρκάδ. 198,14 - τροχαϊκῆ διαοδία.

τροχαϊκῶς ἐπίρρ. σχόλ. μsn. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τροχαϊκὸν μέτρον: Σχόλ.Ἡφαιστ.156,1, Εὐστ.11, 36 ὁ δημοτικὸς στίχος. - τροχαϊκῶς ποδίζομενοι.

τροχαιοειδής -ους-ες μτην. μετρ. ὁ ἐν εἰδέ τροχάου, ὁ πρὸς τροχάστον ὁμοιάων: Ἀριστείδ. Μουσ.1,39,29 ὁ δὲ τροχαιοειδής (συνέστηκεν) ἐκ δύο ἄρσων καὶ μακρὰς θέσεως.

τροχαιοποιονόπητος (ὁ) μsn. ὁ τροχάσις κ. πρῶτος παίων (i-u-u-u) βλλ.: Τζέτζ.Ἐν Ἀν.Κρ.3,307.

τροχαιοπυρρήχιος (ὁ) μsn. μετρ. ὁ τροχάσις καὶ πυρρήχιος: Τζέτζ.Ἐν Ἀν.Κρ.3,306.

τροχάσις -α-ον (τρός) κ. νεώτ. ὁ τρέχων, ταχέως: ΑἴΓ.6,288. 2) ἐν τῇ μετρικῇ τροχάσις (κτ. παρὰλ. τοῦ ποδὶς μετρικὸς ποὺς συγκείμενος ἐκ μακρὰς συλλαβῆς, ἀποτελοῦσης τὴν θέσιν, ἢ βραχέως, ἀποτελοῦσης τὴν ἄρσιν, ἢ χορείος: Πλάτ.Πολ.400B. || εἶτα κ. ἐν χρ. γεν. ἐπὶ ταχέως, γοργῶ ρυθμῷ: Ἀριστλ.Ρητ.3,8,4 πρβλ. αὐτ. Πιοητ.127. || ὁ τριβραχὺς: Κοἰντλ.9,4,82. 3) ἐν τῇ μουσικῇ, ὄμ. ἐν χρ. ἐπὶ ταχέως ρυθμικῆς ἀγωγῆς: Διον.Κ.56,22 ὁ ἀσαλμητικὸν τροχάστον τὴν συμφοδῶσαντες. || τροχάσιος νόμος μελωδία ἐν τροχάσῳ ρυθμῷ: Πλουτ.Ἡθ.1132D πρβλ. Πολυδ. 4,65, αὐτ.4,73. 4) τροχάσις σφῆν εἰδος βασιανοπικῶ τινος ὄργανου: Ἰώσ.Μακκ.11. 5) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τροχόσφαιρα καὶ τὴν κίνησιν τούτων: τροχάια κίνησις ἢ κυκλοφορία τῶν πωτῶς εἰδῶς τροχοφόρων ὀχημάτων, -τροχάστον ὕλικὸν ἀντηροδρομικὰ ἢ τροχοδρομικὰ ὄχηματα καὶ ἀναλλακτικὰ ταῦτα.

τροχαιοχόρειος (ὁ) μsn. μετρ. τροχάσις καὶ τριβραχὺς: Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,307,18 ἰαμβανάλαιστον καὶ τροχαιοχόρειου.

τροχαισμός (ὁ) μsn. τροχάστον μέτρον: Εὐστ. 1647,26 σφιγγόμενον ἀπὸ δακτύλου εἰς τροχάστον.

τροχάλα (ή) δημ. μικρὸς βράχος, ἀπορρῶξ, ὀγκώδης πέτρα.

τροχάλειον (ιτὸ) ἢ τροχάλειον τροχός, κύκλος: Ἀρατ.530.

τροχάλας δημ. ρίπτω κατὰ πινος τρόχαλα, λιθοβολῶ: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.58,11 πετροβολαί τῇ θάλασσῃ καὶ τροχάλαί τὸ κύμα.

τροχάλια (ή) κ. νεώτ. τροχάλιο βλ. Ἀριστλ. Μηχ.18. || νεώτ. κ. τὸ πρὸς μετάδοσιν τῆς κινήσεως μηχανικὸν σύστημα ἀτέρμονος κυκλοειδοῦς ἢ ἐλλειψοειδοῦς ἴσμετος ἠρμοσμένου εἰς δύο τροχάλιας.

τροχάλισμα κυκλικὸν στρεφόμενος δίκην τροχός: Φερεκύδ.π.Σχολ. Απολλ.Ρ.4,1091 ὁ γούν δισκακος τροχάλισθεις ἐπὶ τὸν τῷ Ἀκρίσιου πῶδα τιτρώσκει αὐτὸν, Εὐδοκ.Μακρομ.Ἰωνία σ. 33.

τρόχαλο (ιτὸ) δημ., συνήθ. κτ. πλῆθ., λίθος ἀκανόστιος, ἰδ. ἐπὶ τῶν λίθων τῶν ἐκ βόμφεως βροχάδων τόνων τῶν ἄρσων, γεν.μικρὸς λίθος, κροκάλα: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.58,10 παίρει πέτρας καὶ τρόχαλα. || φρ. ἔφαγε τὰ τρόχαλα (κατέβαλεν ἐπιμόνους προσπαθίας) ὄμ. ἔφαγε τρόχαλο καὶ χαλινάρι (ἐτολμησεν ῥηθῆ ὀδοπορῶν).

τροχάλοισ (ὁ) δημ. σπῆρας λίθων πρβλ. τρόχαλα.

τροχάλος -ή-όν (τρέχω) ὁ τρέχων, ταχέως ἐν τῷ ὄρμῳ: Ἡοϊδ.Ἐργ.516. . . Ἴς ἀνέμου Βορέου τροχάλον δὲ γέροντα τίθεισι (Πρόκλ.εὐξὼν σ. τῷ ὄρμῳ) ΑἴΓ.7,681. || ὁ ταχέως κυκλιζόμενος: Εὐρ. ΙΑ.146 φαλίσσον μὴ τίς ες λίθῳ τροχάλιστον ὄχιος παραμειψόμεναι παῖδα κομίζουσα ἐνθάδ' ἀνήν. 2) μτην. στρογγύλος, κυκλικός: Ρουφίν. ἐν Αἴ.5,35 τροχάλος σφραγισμένην γλασσίνην, Νικ.Θηρ.589 τροχάλῳ ἐνὶ λίγῳ σάκῳ.

τροχάλλω ἐπίρρ. νεώτ. νουτ. ἐν τῷ φρ. πάρεις τροχάλλω παράγγελμα πρὸς ἥλιαν χαλάρωσιν ἐντεινόμενον σχινίου, λάσκα ἀρία.

τροχαντήρ -ήρος (ὁ) μτην. κ. νεώτ. ἀνατομ. μυτ' κὴ ἀπόφυσις τοῦ ἄνω ἄκρου τοῦ μηριαίου ὄστου: Πολυδ.2,187 κὴ δὲ περὶ τῆ κεφαλῆ τοῦ μηροῦ τῶν ὀστέων ἐμφυσις τροχαντήρ ὀνομάζεται: Γαλ. 2,307,αὐτ.2,773. 2) μέρος τῆς πύμης τοῦ πλοίου: Ἡσ. 3) εἰδὸς τῆ βασιανοπικῶ ὄργανου: Ἰώσ.Μακκ.8.

τροχάς -άδος (ή) Ἡσ. ἐτροχάδες· σανδάλια ἀπὸ αἰγίου δέρματος.

τροχάσμα -ατος (ὁ) μτην. κ. μsn. ἄγων δρόμος: Χρυσ. ἐν Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.175D ἄρα . . τροχάσμων ἀμφικέθημαι, Εὐστ.Πον.216,11.

τροχασμός (ὁ) Ἡσ. κ. νεώτ. δρόμος ταχύτητος: Ἡσ. 2) νεώτ. ταχέως βηματισμὸς ἰσχυρὸν μεταξὺ τῶν βῆδων καὶ τοῦ κελποσμοῦ, τρῶκ.

τροχαστικός -ή-όν μτην. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἰδῶ-άων εἰς τὸν τροχάστον βλλ.: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,18, ἢ ἀτροχαστικῆ εἶρε ἢ δύναμις.

τροχᾶς κ. δημ. ἐπ. τ. τοῦ τροχάδω βλλ.: Ἀνακρέωντ.32,6 Ἀρατ.1105. 2) ἐπὶ ἀστέρων, περιφέρουσα, περιστροφουσα: αὐτ.221 ὀστέων ἀφαιρότερον τροχάει Κυνσοσφιδὸς ἀρκτου. 3) δημ. πιασ. τ. τοῦ τροχάδω βλλ.51.

τροχάστον (ιτὸ) νεώτ. τροχόσφαιρον βλλ.

τροχάδς -ά-όν μτην. τροχάσις βλλ., κυκλικός: Νικ.Θηρ.658 τροχάστον δ' ἀπεχεάστο χαιτῆν (σχόλ. ἐπιφωρῆ).

τροχερός -ά-όν (τρός) ὁ τρέχων, τροχάδων || ὄθ, ὁ γοργός, ταχέως: Ἀριστλ.Ρητ.3,8,4 τροχερός ρυθμὸς τὰ τετράμερα.

τροχή (ή) μγν. μον. τρόχος, δρόμος *Ήσ. ἐν λ. προσαυρίζουσα προσαυρίζουσα **χερασία τροχή** ὑπό τῆς αβρας νωτίς προσιπίτουσα τῆ τροχῆ. **τροχλαασία** (ή) ἡ ἐνέργεια τοῦ τροχλατωθῆ βλ., ἀρματηλασία: *Ἰαν.1283,14.

τροχλάτης (ὁ) (ἐλαύνω) ἀρματηλάτης, ἡνίοχος: Σοφ.ΟΤ 806 **κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχλάτην παῖω**, Εὐρ.Φων.39· πρβλ. Ἰσηλάτης.

τροχλάτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ τροχῶν φερόμενος, διὰ τροχῶν κινούμενος, μεταφερόμενος: Αἰσχ.Πέρσ.1001 οὐκ ἀμφὶ σκηνῆς τροχλάταισιν **διπθεῖν ἐπόμειοι**, Σοφ.Ήλ.49 **τροχλάτων διφρωῶν κυλιθεῖς**, - τροχλάτων **ὄχημα** || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἀτμόπλοιοι κινούμενοι διὰ τροχῶν, ἄ. τροχοφόρον || μικρὸν τετράτροχον ὄχημα ἐπὶ σιδηροτροχῶν κινούμενον, ντραζίνα· 2) πολ. κτ. μετάσσειν, ἡ ὑπὸ τροχλάτου, ἡ κατὰ τροχλασίου γενομένη πράξις: Εὐρ.Ἀνδρ.309 **σφαγαὶ Ἐκτορας τροχλάτοι**· 3) ὄμ. ὁ διὰ τῶν τροχῶν ἀνοιγόμενος: Αἰσχ.ἀπ.171 **κελεύθου τρίδος τροχλάτας**· 4) μφ. ὁ μετὰ σφουδρῆς ἐλαυνόμενος: Εὐρ.Ήρ.122 **ἀρματοὺς βάρος φέρων τροχλάταιο πλώας**· 5) εἰδ. ὁ ἐπὶ τοῦ κεραμηκοῦ τροχῶ πλάττομενος, κατασκευαζόμενος: *Ἀριστφ. Ἐκκλι.ὠ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχλάταιο λυχνῶν· πρβλ. Ξεναρχ.Βουτακλι.1,9· 6) ἐπὶ παθῶν κ. συναισθημάτων, ὁ λῶν ἔντατος, βίσιος: οὐτ.Π82 **πῶς τροχλάτου μαρίας ἄν ἔλθοιμ' εἰς τέλος**.

τροχλατω-έω πα. ἐλούνω, διώκω ἐν σπουδῇ, σίον φε' ἀρματοί: Εὐρ.Ορ.36 **τὸ ματρός δ' αἶμα τὸν τροχλατεῖ**· **μανισαίον**, αὐτ.Ήλ.1253 **Κῆρες τροχλατήσασα** ἔμνηται πλανώμενον.

τροχιά (ή) μσν. κ. νεώτ. τὰ ἴχη τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀφίμενα ὑπὸ τῶν τροχῶν ὀχήματα, τὰ ἀνάρητα τῆς ρόδας: *Ήσ. τροχιαί· αὶ τῶν τροχῶν χαρῶδες, Φωτ.· 2) ἡ περιφέρεια, ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, τῆς ρόδας: Ἀντιφ.Θεσσα. ἐν ΑΠ 9,478 **κατ' ἀκρατίαν ἀλλόμεναι τροχίαν ἄξονα δινεούμεναι**· πρβλ. Νικ.Θηρ.816, Τζέτ.Χιλ.3,91· 3) νεώτ. σιδηροτροχῆ· 4) ὄμ.νεώτ. ἡ κομπὴ ἢ διαγραφόμενος ὑπὸ βλήματος μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἐκ τοῦ στόμιου τοῦ βλητικοῦ σφλήνος· 5) ὄμ.νεώτ. ἄστρον. ἡ κομπὴ ἢ διαγραφομένη ὑπὸ οὐραίνου σώματος ἐν τῇ κινήσει αὐτοῦ· ἢ τροχιά τοῦ ἡλίου - τῶν πλανητῶν - τῆς γῆς· 6) νεώτ. μαθημ. ἢ γραμμὴ ἢ διαγραφὴ κινούμενου σημείου.

τροχιάς (ὁ) ἀρχ. λεξ. δρομεύς, ἀγγελιαφόρος: *Ήσ.ἐν λ. τρόχος· 2) κ.ἐν ἐπιθετ. γρ. Πολυδ.7,105 **τροχίαν μὲν χαλκὸν τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν**, τυπίατ **δὲ ὄν ἄν νῦν εἴποιεν ἐλάτων**.

τροχίω κ. νεώτ., ὄμ. κ. τροχῶν κ. τρουχίω, μέλλ. ἄττ. τροχιάω, παθ. ἰ-φομαι, ἀορ. ἰ-σθησι, ὄμ. ἰ-σθησι, νεώτ. ὄμ.μτχ. παθ. πορακ. **τροχισμένος**, **δένω** πνᾶ ἐν τροχῷ καὶ στρεβλῶς αὐτὸν πρὸς βασανισμὸν, **βασανίζω**: Διόδ.Σ.20,21 **τοὺς μὲν αὖτὸν ἐτροχίσει**, τοὺς δ' εἰς τοὺς καταπέλας ἐνδεκαμῶν **κατεδόξεναι**, Ἀσκληπιόδ. ἐν ΑΠ 5,181· || παθ. στρεβλοῦμαι, **βασανίζομαι** ἐπὶ τῷ τροχῷ· || συνεκδ. **ταλαιπωροῦμαι** λίσαν: *Ἀριστ.Π.ΗΝικ.7,13,3 **τὸν τροχιδόμενον καὶ τὸν δυστυχίας μεγάλας περιπίπτοντα**· 2) ἐπελαύνω παρασώρω, βλάπτω διὰ τοῦ τροχοῦ, **ταλαπατώ**: ΑΒ 66· 3) τροχοῦς προσάπτω, **βάω** ρόδες: *Ἀρχ.Μαθ.· 4) παθ. περιστρέφομαι, κυλοῦμαι ὡς τροχός, γυρίζω καὶ κυλῶ σὺν ρόδα: *Ἀριστ.Πρ.23,39 (ἀμφιβλ.)· 5) νεώτ. κ. ὄμ. ἀνοικίζω διὰ τοῦ ἀνοικιστικοῦ τροχῶ, ἢ ἐπὶ τῆς ἀκόνης: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.80,11 **πᾶν ἄν τροχίσσων τὰ σταθιά, νὰ πλύνων τὰ νουφέκια** κ. παθ.: πρῆξις τακτικὴ νὰ τροχίσσων τὰ ξυράφια, - **μαχαίρει τροχισμένο**· 6) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμ. κ. μφ. **καθιστῶ πνα ὀξύν, ἰκανὸν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν**, τὸν

δεξιὸν χειρισμὸν πινος· πρβλ. ἀνοικίζω κ. παθ.: τὸ μυαλό του δὲν τροχίζεται εὐκόλως (δὲν εἶναι ἀντιληπτικὸς)· 7) ρηματ. π. τροχίσω.

τροχιάς (ή) τροχιάς βλλ.: *Ἀριστ.Μαθ.Β.

τροχιάζω Ζωπαρ. πλανώμαι.

τροχιάς (ή) ἄ. τροχιάς, σπον. τροχιάς, τροχός ἐλευθέρως περιστρεφόμενος περὶ ἄξονα, ἔχων αὐλοκωτὴν ἢ λείαν στεφάνην περὶ ἣν διέρχεται σχοινίον, ἰδ. ὡς ἐν γρ. διὰ τὴν ἀνύψωσιν ἀντικειμένου βαρέων, καρούλι, μακροράς: *Ἰαν.Ἀρθρ.808, *Ἀριστφ.Λυσ.722 **τὴν δ' ἐκ τροχιάς ὄμ κατακυλοσπασμένην**, *Ἀρχηπ.Ἄνος· 1) **τροχιάσαι** ταῦτα καὶ **τοπέσις ἰσάσιον οὐκ ἀνευ νόμου**, Πολυδ.1, 22,5· || μφ. φρ. μετὰ τὸν τροχιάς μετ' εὐκόλως, εὐστροφως: *Ἀθην.587F· 2) νεώτ. ἀνατομ. ἄ. τροχαλία, διάθροσος, καθ' ἣν τὸ ἐν τῶν ὀστέων στρέφεται περὶ τὸ τροχλοειδές ἄκρον τοῦ ἑτέρου ὀστέου, ἄ. τροχίλιον, γωνιώδης γήγλυμος: τροχαλία τὸ ἀστραγάλλω.

τροχίλιον (τὸ) ἡ τροχιά βλλ.: Πλάτ.Πολ.397 **φόρους ἀξόνων καὶ τροχίλιων ἰδ. ἀνάγν. τροχίλιων**, Μισογλ.Ἀθην.5,208E **τούτους . . . διὰ τροχίλιων . . . λίθοι παρεβάλλοντο ἰδ.ἀνάγν.**

τροχίλιος (ὁ) κ. νεώτ. κ. τροχίλιος κ. τροχίλιος ἡ τροχιά βλλ.: Εὐστ.153,48· 2) ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κτηνική, ἡ κοιλὴ ἐσοχὴ ἢ μεταδῶ τῶν δύο σπειρών τῆς βέσεως τῶν ἰσκιῶν κινήων, ἄ. σκωτία: Βιτρ.3,3· 3) μικρὸν, ταχύτερον πτηνὸν παραουδάνιον, περὶ ὃ ἀναφέρεται ὡς ἐξάγει τὰς βδέλλας, τὰς ἐπιπόδες ἢ τοὺς κνέπιας ἐκ τοῦ στόματος τῶν κροκοδείλων, ἄ. κλαδορρύγχος κολόδριον: *Ἡρ.2,68, *Ἀριστ.Ζ1 9,6,6 **τῶν δὲ κροκοδείλων χασκόντων οἱ τροχίλιοι καθαίρουσιν εἰσπετόμενοι τοὺς ὀδόντας**, καὶ αὐτοὶ μὲν τροφῆν λαμβάνουσι, ὁ δὲ ὠφελοῦμενος αἰσθάνεται καὶ οὐ βλάπτει, *Ἀριστφ.Ορν.79, αὐτ.Ἀχ.876, Αἰλ.Ζ1,31, αὐτ.8,25· || μικρὸν τροχλοειδῆ πτηνὸν, ἄ. πρῶσβος, βασιλεὺς, ὁ τρυποφράχτης: *Ἀριστ.Ζ1 9,11,5, Πλιμ.8,37.

τροχιάζω-οις-εσ μγν. ὁ ἐν εἰδὴ ἢ ἐν σχήματι τροχιάς βλλ.: *Ορειδ.158, Γαλ.12,62, αὐτ. 12,63 ἰδ. γρ. τροχιάζωδης.

τροχιάζω (ὁ) σωρὸς λίθων: *Ἀριστφ. ἀπ. 694, Φωτ.· πρβλ. τροχάλα.

τροχιάζω (ή) νεώτ. γέφυρα δι' ἣς διέρχεται σιδηροδρομικὴ γραμμὴ.

τροχιογράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον ἐντὸς τορπίλλης, αὐτομάτως καταγράφει τὴν τροχίαν αὐτῆς.

τροχιοεἰσέτης (ὁ) νεώτ. μηχανισμὸς πηθέμενος εἰς τὸ πυθμένον βλήματος, δι' ὃ ἐπιτυγχάνεται ἡ φωτεινὴ διαγραφὴ τῆς τροχιάς αὐτοῦ.

τροχιοδρομικός-ὁ(ή) νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τροχοδρόμον καὶ τὴν κίνησιν αὐτοῦ: **τροχιοδρομικὴ γραμμὴ** || κ. ἐπὶ πρὸς **τροχιοδρομικός** ὑπάλληλος, ὁ ἀπλὸς τροχιοδρομικός ὑπάλληλος ἢ ἐργάτης ὡς ἐν τῇ ἡμερᾷ ἔπαρτα ἐκμεταλλουμένης τὴν κίνησιν τῶν τροχοδρόμων, τῶν τράμ: **σύνδεσμος** - ἀπεργία τῶν τροχοδρόμων.

τροχιοδρόμος (ὁ) νεώτ. ὄχημα κυλιόμενον ἐντὸς αὐλακωτῶν τροχῶν, ἐν γρ. διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιδατῶν εἰς βραχεῖας σχετικὰς ἀποστάσεις, ἰδίως ἐντὸς τῶν πόλεων ἢ εἰς τὰ πρόσπια αὐτῶν, τὸ τράμ: **ἡλεκτροκίνητος** - ἡλεκτρίνη τροχιοδρόμος - ἔπαρτα τροχοδρόμων.

τροχίον (τὸ) μγν. ὄνομαρ. τοῦ τροχός, ὡς τροχίλιος, μικρὴ ρόδα: *Ἡρών Αὐτομ.252,1.

τροχίος-ὁ(ή) στρογγύλος, περιφερικός, τροχός, ρόδα: ΑΠ 6,258 **τροχίον ἐν κανέω φθοῖα**.

τροχίος-ὁ(ή) ποι. ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἐπιγόμενος, τρέχων, ὁδ. ἀγγελιοφόρος, δρομεύς: Αἰσχ.Πρ.941 **εἰσαρῶ γὰρ τούτω τὸν Διὸς τρέχον, Σχολ.Λυκόφρ.1**

τροχίσκιον (τό) σχόλ. ὄνομα τοῦ τροχίσκου (βλ. λ.) ροδόλα, καρούλι, ροδόλα: Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 4,144 τὸ κινούμενον τροχίσκιον.

τροχίσκος (ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ. ὑσκαρ. τοῦ τροχός, μικρὸς τροχός ἢ κύκλος, μικρὴ ρόδα, καρούλι: Ἀριστλ. Μηχ. Προοίμ. ΙΙ, Ἐξοφρ. Φ1 9,9, Τζέτ. Χλ. ΙΙ, 585 τὸ ζῶον ἐκτεταμένον τὰς πλευρὰς ἐπὶ τινος τροχίσκου· 2) σφαιρῖδιον σάνωνος, σπυγγατός· || ὄμ. δικαίον καταποτίου: Γαλ. 2,87B· || νεώτ. ἐβδ. δικαίον ἐκ ζύμης εἰς ἣν ἀνεμειχθῆ ἡ κόπης φαρμάκιον μετὰ σκόρδαρος, παστιλία· 3) ἐνώπιον, σκουλαρίκι: ΠΔ Ἰεζ. 16,12 καὶ ἔδωκα ἐνώπιον περὶ τὸν μκτιρὰ σου, καὶ τροχίσκους ἐπὶ τὰ ὕψα σου· 4) μεταλλικὴ σφαιρα πλίκουσα ἐπὶ μεταλλίνῃ πλακῶς ἐν χρ. πρὸς σήμανσιν τοῦ χρόνου: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 2,16.

τροχίσκος-ατος (τό) νεώτ., ὄμ. κ. τροῦ· ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ τροχίσκου (βλ. λ. 5), ἀκόνισμα· 2) μτφ. ἐξάσκησης πρὸς ἀπόκτησιν δεξιότητος, εὐστοφία περὶ τὴν ἐπίτευσιν τινος: θέλει τροχίσκω ἄ νοῦς του γαὶ νὰ συνειδηθῆ.

τροχιστήριον (τό) νεώτ. κ. ὄμ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ τροχιστοῦ, ἄ. τροχεῖον· 2) ὄμ. -ἠρι ἐργαλεῖον σιδηρῶν, ἐπιμήκεις, ἰδ. λεπτὴ ρίλη, λίμα, ἐν χρ. διὰ προχερῶν ἀκόνισμα μεγάλων μαχαίρων, οἷον κρεοκόπιας, βυραοκόπιας κττ.

τροχιστήρι (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκὼν ὡς ἐπάγγελμα τὸ τροχίσειν, ἀκονιστής.

τροχιστικά (τά) νεώτ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ τροχιστοῦ, τὰ ἐξόδα τοῦ τροχιστάτου.

τροχμαλός (ὁ) μτγ. κ. μαν. [κατὸ παρὰλ. τοῦ λίθος λίθος στογγύλος καὶ λεῖος γενόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος]: Ἐξοφρ. Φλ. Ιτ. 3,4,4, Λυκοφρ. 1064 σχῆμα χρωστὸν τροχμαλὸν φαιρῶδες· || πλῆθ. τὸ τροχμαλί [ο] σπῶρος, αἰμασίαι ἐκ λίθων, φράχτης ἀπὸ λυθῶνα, ξερολιθιά: Εὐστ. 1259,33· || ὄμ. κτ. πλῆθ. κτ. οὐδ. τ. τροχμαλία (τό): Νικ. Ἐπρ. 143.

τροχοδότης (ὁ) νεώτ. ὁμοίωσις ἐν χρ. διὰ τὴν εἰς τὴν τροχοπέδην βλλ. μεταφορὰν τῆς ἐνεργείας τοῦ τροχοπεδοῦ.

τροχοδινούμαι-εομαι παθ. ποι. ἐπὶ τοῦ βλέματος, περιδινούμαι, περιστρέφομαι ὡς τροχός: Αἰσχ. Πρ. 882 τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἄλλήγαν.

τροχοειδής-οὐς-έης κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει, ἐν σχήματι τροχοῦ· κ. γεν. κυκλικός, περιφερικός, κυκλοτερής: Ἐξοφρ. 7 ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Ἀητώ... ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ, Ἰρ. 2,170, Χρυσ. μ. αὐτ. 7,140 λιμῶν φεῦθ' ἔσχατα γαίης δώματα καὶ πόλιος τροχοειδέος ἀκρα κάρνηα· 2) νεώτ. εἶδ. ἀνοτου, τροχοειδῆς διάθροσις ἢ καβ' ἦν ἡ κερτὴ ἀρθρική ἐπιφανεία ὅσπου τινος περιστρέφεται κυκλικῶς ἐν τῇ κοιλῇ ἐπιφανείᾳ ἐτέρου.

τροχοειδώς ἐπίρρ. μτγ. ἐν εἶδει, ἐν σχήματι τροχοῦ: Διοσκ. 3,117.

τροχοειδής-ενος-εσσα-εν μτγ. ποί. στογγύλος ἢ τροχός, γεν. περιφερικός, κυκλικός: Καλλ. Διλλ. 261 χρωστὸν δὲ τροχοειδέσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη, Νικ. Ἐπρ. 166 ὀκτώ δὲ τροχοειδῶσιν ἄκων εἰλίφτα γαίη, αὐτ. 332, Μακεδόν. Π. ΙΙ, 58,3.

τροχοκούρας-άδος-έης (ὁ) [τροχός, κεραιά] μτγ. ὁ στογγύλιος, κυκλοειδῶς κεκαρμένος, κουρεμένους ὀλόγηρα: Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. πρ. 9,412B.

τροχοκούρις-ίδος-ίος (ὁ, ἡ) μτγ. τροχοκούρας βλ. λ.: Χορ. Πλ. Ἰώσ. Ἀπὼν. Ι, 22 ἀρχαλοῖσι κορυφαί, τροχοκουρίδες.

τροχόλιθος (ὁ) νεώτ. ἐν τῇ ὀδοντιατρικῇ, τροχίσκος ἐκ αμύριδος δι' ὃν διανοίγεται ἡ πρὸς ἔμφραξιν, γὰ σφράγισμα, κοιλότης ὀδόντος.

τροχοπακτῶ-έω μτγ. διὰ τροχόν πακτῶ· πρβλ. Ξεν. Συμμ. 7,2· 2) ἐνεργὴ βαρυστατοσίας, ἰδ. μισθόθεν τὴν κλησὺν τὸν τροχῶν: Ἀρτεμίδ. Δωδ. 1,76· πρβλ. Ξεν. Συμμ. 2,22.

τροχοπέδη (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. δεσμός, μηχανισμός δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐπίσχεσις ἢ ἡ ἐπιδράζουσα τῆς κινήσεως περιστρεφόμενου τροχοῦ, φρένο: Ἀβθ. 3,99C.

τροχοπέδησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τροχοπεδῶ βλλ. λ.

τροχοπέδητής (ὁ) νεώτ. ὁ χειρίζομενος τὴν τροχοπέδην ὑπάλληλος σιδηροδρόμου, τροχοδρόμου.

τροχοπέδιλοδρομία (ἡ) νεώτ. ὁδός διὰ τροχοπέδων, πατινάρισμα.

τροχοπέδιλοδρομῶ-έω νεώτ. τρέχω διὰ τροχοπέδων, πατινάρω.

τροχοπέδιλον (τό) νεώτ. ξυλίνον ἢ μεταλλίνον προσδεόμενον κάττωμα φέρον μικροῦς τροχούς, ἐν χρ. εἰς τὴν ἐπιλοδρομίαν, πατίν.

τροχοπεδῶ-άω νεώτ. ἐπιδραδύω τὴν κίνησιν τροχοῦ, χρησιμοποιῶ τὴν τροχοπέδην, φρενάρω.

τροχοπεδῶ-έω ἔχω ὡς ἐπάγγελμα τὸ κατασκευάζειν τροχούς: Ἀριστφ. Πλ. 513

τροχός (ὁ) [π] νεώτ. κ. ὄμ. μικρὸσμων θηλασπικῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἄρκτων, φέρον ὄξύ ρύχκος καὶ καταστρεπτικῶν εἰς τὰ σπαρτά, ἄ. ὄμ. ἀσβός ἄρκκος: Ἀριστλ. Ζ1 3,6,6.

τροχός (ὁ) [2] ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμο: Εὐρ. Μήδ. 46 παῖδες ἐκ τρώων παλαμῆμοι στεῖχουσι, Ἰππ. 363,53, αὐτ. 368,23· 2) ἡ κυκλικὴ περιφορὰ, ἡ περιστροφικὴ, περιφερικὴ κίνησις, δθ. ποι. τρώοι ἡλίου αἰ ἡμέραι: Σοφ. Ἀντ. 1065 μὴ πολλοὺς τρώους ἀμύλιπτήρας ἡλίου.

τροχός (ὁ) [τρέχω] κ. μαν., νεώτ. κ. ὄμ. πᾶν τὸ κυκλικῶς, διακοειδῶς ἐστρογγυλεμένον, στογγύλιον, κυκλοτερὴς πλάξ: Ὁδ. Μ. 173 κρητο μέγαν τροχὸν ὄξει χαλκῶ... διαμύθηξας, αὐτ. Φ 138, -τροχὸς κρητοῖ [κυκλοτερὴς πλάξ ἐκ κρητοῦ μελισσῶν, τυδάρη]· || ὁ ἡλικιὸς δίσκος: Ἀριστφ. Ἄσμ. 17 ὀφθαλμῶν ἀντιμῆμον ἡλίου τροχῶ· 2) κ. νεώτ. κ. ὄμ. κυκλοτερὴς ὄργανον, περιστρεπτὸν περὶ ἄξονα, δι' οὗ κινουθαὶ τὰ δῆματα, αἰ μηχαναὶ κλπ., ἡ ρόδα, τὸ καρούλι: Ἰλ. Ζ 42 αὐτὸς δ' ἐκ δίφρουα παρὰ τροχὸν ἐξεκύλισθη, αὐτ. Ψ 394, Πινδ. Π 2,41, Σοφ. Ἀντ. 251 γῆ οὐδ' ἐπηρεαζομένην τροχοῖσιν, Εὐρ. Ἰππ. 1235 σύριγγας ἄνω τροχῶν ἐπενήδων, Ἀριστφ. ἄπ. 284· || ἐν φρ. τροχοῦσι μιμούμαι κάμπτω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὄπισθ ὡστε νὰ λάβῃ σχῆμα κυκλοειδέος, ἐν εἶδει τροχοῦ: Ξεν. Συμμ. 2,22· || μτφ. ἐπὶ τῆς τύχης: Σοφ. Ἀν. 713· πρβλ. ὄμ. παρῶμ. φρ θὰ γυρίσῃ κὶ ὁ τροχός· 3) εἶδ. τὸ ἐργαλεῖον τρυφαντικῆς τῶν κεραμῶν, τόνρος: Ἰλ. Σ 600 ὡς ὅτα τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἐξόμενος κεραμεύς Ἀριστφ. Ἐκκλ. 4 τροχῶ ἄλαβης λύνουσι πρβλ. τροχόλατος: Ἀντιφάν. Ἀφραδία. | τροχὸ ῥόμοσι τεκνιτά, Ξεν. Συμμ. 7,2 εἰσπεφῆρο τὸ ὄρχηστρίδι τροχός τῶν κεραμικῶν, ἐφ' οὗ ἐμαλεῖα θαυματουργήσιν πρβλ. Πλάτ. Πολ. 420B· 4) βασιοναστηρίον ὄργανον ἐν σχήματι τροχοῦ: Ἀνακρ. 19,9 Ἀριστφ. Πλ. 875 ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεῖ γὰρ σ' ἐκεῖ στρεβλόσμων ἐπιπλῆτ' ἀ πενασθόσμων, αὐτ. Εἰρ. 452 Ἀνδοκ. 6,44, Δημ. 856, Πλούτ. Η8,19B

οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τροχῷ προσηλώσασι ὅ ἐυρίπιδος περὶ τοῦ Ἰζιονοῦ, αὐτ. 509C, Λουκ. Θε. Δ 6,5· || ὄμ. βασιονασητικὸν ὄργανον ἐν χρ. κατὸ τὸν μεσαιῶνα, ἐφ' οὗ ἀπέθνησκεν ὁ κατάδικος, ἀφοῦ διὰ σιδηρὰ ράβδου τοῦ ἐβραδόντο τὸ μέλη· 5) ἡ ἐν χρ. εἰς τὴν παιδίαν κρηλικίαν χαλκὴ ἢ σιδηρὰ στεφάνη μετὰ πολλῶν κρλικῶν ἐλευθεῶσιν κινουμένων καὶ ἡσυχῶν κατὰ τὴν περιστροφὴν ταύτης ἐνεργουμένην διὰ ραβδίου φερόντος ξυλίην λοθῆν καὶ κερτῶν σιδηρῶν ἀκρων, καὶ ὄμ. περ. ἐκαλεῖται ἐκαστὴρ: Ζέτ. Εὐμ. Πυρρ. 1,106, Ἀντυλλ. η. Ὁρ. 61 πρβλ. Ὁρατ. Ἰδ. 3,24 Graecus trochus: 6) κτ.

νιτός κρίκος ἐπὶ τοῦ χαλινοῦ : Ξεν. Ἰνπ.10,6, Πολυδ.1,184. 7) κρίκος δι' αὐτὸ διήρχετο τὸ σχοινίον πλοίου, τὸ παραδόξασκον : Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.1, 567, Πολυδ.1,94.

8) κυκλιότερες περιτειχίμα, περιφράγμα τείχους, ὄχυρατομας : Σοφ.ἀπ.322 Κυκλιώπειος τροχός. 9) τιμῆον, ζώνη τῆς ἑρπύρας ἢ τῆς θολόσσης : Πλάτ.Κριτ.1131) θαλάσσης γῆς τὴ ἐναλλάξ ἐλάττους μελίσους τὴ περὶ ἀλλήλους ποίων τροχός, αὐτ.115,Κ, αὐτ.101Α, αὐτ.117,Κ, Πλούτ.Λοῦκ.39.

10) νεῦς, κ. δημ. ἐν φρ. λαβῶν τὸν τροχὸ ὠροδοκὸν ὑπάλληλον, ὀρμόδιον ὄργανον διὰ τὴν τοξαίαν ἐπέλεον, διεκπεραιώσιν ὑποβέσεως πινος. ἢ φρ. νεῦτ. ὁ πέμπτος τροχὸς τῆς ἀμάξης ὁ ἀσημαντος, ἐλάχιστα δυναμένως νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

τροχός-ἐ-άν ποι. ταχύς, γαργός : Πινδ.ἀπ.144 τροχόν μέλος.

τροχοφόρος (τὸ) νεῦτ. τὸ οὐδ. τοῦ τροχοφόρου βλλ. ὡς οὐσα, πᾶν ὄχημα διὰ τροχῶν κινούμενον. 2) εἶδ. τροχίλοιο ἀτύμβλοιο. 3) εἶδ. στρατ. ὄχημα τοῦ πυροβολικοῦ μεταφεύμενον τροχούς ἀντολλακτικούς καὶ ἀξίνας.

τροχοφόρος-ον νεῦτ. ὁ φέρων τροχούς, ὁ διὰ τροχῶν, μὲ ρόδες κινούμενος : τροχοφόρα ὄχηματα. ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, τροχοφόρον βλλ.

τροχώδης-ους-ες μτν. ὁ ἐν εἶδει, ἐν σχήματι τροχοῦ, τροχαιοῆδης : Ἀπολλ.Λεξ. Ὅν ἐν λ. ὀλοοίτροχος : Σχολ.Νικ.Θηρ.166.

τροχώσις-εως (ἡ) μτν. ἡ περιστροφή ἐν εἶδει τροχοῦ, κυκλικὴ κίνησις : Ἰω.Λυδ.λοσ.21.

τροχωτός-ή-ό(ν) νεῦτ. κ. δημ. ὁ ἐφοδιασμένος διὰ τροχοῦ ἢ τροχῶν, πού ἔχει ρόδες.

τρούθλιον (τὸ) κ. τρούθλιον πινάκιον ἢ ποτήριον, κόπυα > Ἀριστ. Ὀρν.77 τοτὲ μὲν ἐρφ φαγεῖν ἀφίας Φαληρικὰς τρέγῃ ἢ ἀφίας ἰγῶν λαβῶν τὸ τρούθλιον, αὐτ. Ἰνπ.650. κ. μ.φ. : αὐτ. Ἀγ.278 εἰρήνης ροφήσις τρούθλιον, αὐτ. Ἰνπ.905. 2) εἶδ. ἐν χρ. π. τοῖς ἱατροῖς ἐν ταῖς συντογαῖς, μέτρον χωρῶν ὅσον καὶ ἡ κοτύλη βλλ. : Ἰνπ.531,51, Γαλ.13,976, Γεωμ.7,36,1.

τρουαδόλιον (τὸ) ἀρχ. λεξ. ἀποθήκη ἐν ἡ ἐφυλάσσοντο οἱ ἑρπαι καρποὶ ἢ Ἡσ. ἐτραυαδόλια εἰς ἀ καρποῦς ἑρρῶς ἀπιτίθητο.

τρουγέανος (τὸ) μτν. ἀγκωνος ζῶον ἢ πτηνόν. 2) Ἡσ. ἐφάσματι ἐοικώς : Φιλῆ.μ. Ἀθῆν.13,590Α.

τρουανᾶ ὁ γρ. τοῦ θρυανῶ βλλ.

τρουαρός-ά-όν ὁ τρουώδους οὐσίας, ὄψης Ἡσ. ἐτραυαρός : τρυώδεις . . ὀξείας.

τρούνη (ἡ) πᾶς καρπὸς τρυμώμενος, συγκομιζόμενος, τὸ γεννήματα· εἶδ. ἐν χρ. περὶ τὸν δημοτικῶν καρπῶν, τὸ σιτηρῶ ἘΜ ἐτρούνη δὲ ὁ δημοτικῶς καρπός, Θεόγνωστ.Καν.24,20 ἐτρούνη σίτος : Ὑμν. Ὁμ. Ἀπόλλ.55 οὐδ' ἐκδῶν οὐ γ' ἔσσεσθαι δίαιμα οὐδ' εὐρηλον, οὐδὲ τρώνη οἴσις.

2) ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν : Φωτ. ἐτρούνη παντός καρποῦ συγκομιδῆς. ἢ εἶδ. δὲ τὸν σταφυλῶν, ὁ τρυπητός, τρύος : Ἰον.ἐν ΑΠ.1,409 τρύγας πάσας ἐξεφόρησε. 3) ἑρπότης σκληρότης : Νικ.Θηρ.367 ὅταν ὄσωρ 3) τρύος ἀξάνσι, τρύνη δ' ἐν πυθμῆνι λίμνης.

τρουηδόλιον (τὸ) δ.τ. τοῦ τρυαδόλιου βλλ. Ἡσ. τρούνημα-ατος (τὸ) κ. νεῦτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τρυῶ βλλ. ἡ τρύησις, ὁ τρύος γεν. ἐπὶ πάσης συγκομιδῆς : Ἀγικιστής ἐν Βιβλ.Μεδ.ερ.Βιβλ.κηκὲς εἰς Πιμᾶς πὸ τὸν κερῶν τρούνημα βλῖται ἐν λέγουσα. 2) νεῦτ. κ. δημ. εἶδ. ἡ συγκομιδὴ τῶν σταφυλῶν, τρύος. κ. μ.φ. νεῦτ. κ. δημ. ὁ δι' ἐπιτήθειον τράσου χρηματισμὸς εἰς βάρους πινός.

τρουήμιος-ον λεξ. κ. νεῦτ. ἐπὶ καρπῶν ὁ κατ'ἀλλοῦ δια νὰ τρυηθῆ, ὠριμος πρὸς συγκομιδὴν : ΕΜ 271,2.

τρούησις-εως (ἡ) μτν. κ. νεῦτ. συγκομιδὴ, συλλογὴ ὠριμῶν καρπῶν : Πλούτ. Ἡθ.646Β εἰ τὸν ἄνδρῶν ἀφαιρέσεις τρυήσιον εἰκόσαι.

τρουητήρ-ος (τὸ) ὁ ἐνεργῶν τὸν τρυητόν, ὁ συλλέγων, συγκομιζὸς τῶν ὠριμῶν καρπῶν : Ἡσίοδ. Α.293 οἱ δ' αὐτὲς ἐπὶ τῶν ἀφῶν ἀφῶν ἀπὸ τρυητήρων λευκοῦς . . Βότρυς.

τρουητήριον (τὸ) γλῶσσα. ὁ τόπος ἐνδᾶ ἐνεργεῖται ἡ τρυήσις, ὁ τρύος τῶν σταφυλῶν, ὁ ληνός, τὸ πατητῆρι.

τρουητήρις (ἡ) μτν., μον., νεῦτ. κ. δημ., δημ. πλῆθ. -τες κ. -ταδες δ. τ. τοῦ τρυητήρ βλλ., ὁ τρυητῶν : Πολυδ.1,122, ΠΔ Σοφ.Σερ.3,3,20. εὔστ.Πον.180,61.

2) ὄνομ. ὀστερισμαῖο πινος : Σχολ. Ἀρατ.91 ἀκτοφύλακα, βῶσῃν . . τρυητήν. 3) δημ. ὀνομ. τοῦ μινός Σεπτεμβρίου καθ' ὃν γίνεται ἡ συγκομιδὴ τῶν σταφυλῶν, ὁ τρύος.

τρουητικῶς-ή-όν γλῶσσα. κ. νεῦτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τρώησιν ἢ τὸν τρυητήν, ὁ τοῦ τρώου, ὁ πρὸς τρώον ἐπιτήθειος : τρυητικὸν ἐργαλεῖον.

τρουητικός (τὸ) (τρυῶ) κ. μον. κ. νεῦτ. κ. τρώητος (κτ. γρ.ματικῶς πινος διακρίτα ἢ σημασία ἐκατέρω τῶν τ. ἢ συγκομιδὴ τῶν γεννημάτων καὶ ὀπωρικῶν, ἡ τρώησις, ὁ τρύος; Θεόγνωστ.Καν.75 ἐτρώητος . . ἐπὶ καιροῦ λομβάνεται ἐπὶ γὰρ τὸν πράξων ὄξυνεται : Πλούτ. Ἡθ.671D ἀκμάζοντι τρυητῶ τρωήζας τὴ προτίθεν-τα παντοδαπῆς ὀπώρας, Λοκ.Φιλόφ.22 ἐτύγγα-νε μὲν ἀμφὶ τρυητόν τὸ ἐτος ὄν'. ἢ νεῦτ. ἰδ. ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν κ. ἰδ. τῶν σταφυλῶν : Οἰκμ.4,84 ὄλιγον πρὸ τρυητοῦ ἐστράτευον, Θεοφρ.Φ1.5,1,12 μετὰ τρυητόν καὶ ἀρκυτοῖρον, Γαλ.13,896 κατὰ τὸν τρυητόν ὄπερ ἐστὶ τὸ μέσον τοῦ θησινώριου, Θεοφύλ.Σ83 ὁ τρυητός ἤδη προκέκυψε, καὶ ὁ Βότρυς γλεύκου πεπληρωτῶ. ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ μέλιτος καὶ τοῦ ἐκ μελισσῶν κηροῦ, ἢ τὴ συγκομιδὴ τούτων ἀπὸ τῶν κυψελῶν καὶ τῆς συγκομιδῆς ἡ ἐποχὴ : Γεωμ.15,5,1 καιρὸς ἄριστος τρυῶν μῆλι καὶ κηρία ἐπιτολῆ πλειάδων· δευτέρως τρυητός ἀρχαῖον θησινώριον. 3) ἡ τρύη, ὁ συγκομισθεὶς καρπός, ἡ ἐσοδεία Ἀρχιδ.81,26 ἐτρώητος ὁ καιρὸς μονογεῶς, τρυητός δὲ τὸ τρυόμενον, Σουῖδ. «ὁ τρυώμενος βότρυς».

τρουητός (ὁ) ὁ τρυητός βλλ.

τρουητήρια (ἡ) θηλ. τοῦ τρυητήρ βλλ., γυνὴ τρυώσα ἀνελεον : Δημ.1313 πολλὰ καὶ τιτθὰ καὶ ἐρῖθοι κατ' ἐτρουητήρια γεγόνασ' ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, Δίον Χρ.7,1,260, Πολυδ.1,222,141.

τρουηφάγος-ον μτν. ὁ τρώων τρώην, γεννήματα καὶ ὀπώρας, ὁ σισαφάγος : Πλούτ. Ἡθ.733Β οὐτε σκάρων τρυηφάγων.

τρουηφάνιος-ον μτν. ἐπὶ οἴνου, ὁ λαμβανόμενος δεύτερος ἐκ τῶν στεφυλῶν, ὁ στεφυλικίτης, ἡ λάγερη, τὸ λάγκεν : Πολυδ.6,17 ὁ μῆταις δευτερίας, καὶ τρυηφάνιος ἐκαλεῖτο. ἢ κ. τὸ τρυηφάνιον ὡς οὐσα. Πολυδ.7,151 ἐτραυηφάνιον τὸ ἐκ τῶν στεφυλῶν πιεσθέντων ἀπορροισίαν.

τρουηφόρος-ος ὁ φέρων τρώην, γεννήματα καὶ ὀπώρας ὁ καρποφόρος, ὁ οὐλοφόρος : Ὑμν. Ἀπόλλ.529 οὐτε τρυηφόρος -οὐτ' εὐλεῖται.

τρουία (ἡ) μτν., μον. κ. νεῦτ., ἰων. -ἡ ἢ τρῶς βλλ. : Αρετ.Χρον.Νοῦσ.2,3 ὄξυν ὄξυνος τρυμῆ λέξη, Σχολ.Λυκόφρ.677 νεῦο οἶνον τῆν τρυίαν, Ἡσ.ἐν λ. τρυία οἶνου ἡ ἐλαίου.

τρουιάς (τὸ) μτν. κ. μον. ἐπὶ οἴνου, ὁ πλῆρης τρυός, καθιζήματος ὁ θολός : Χρυσῶν.Π.Πλούτ.295Β πτν' οἶνον τρυίαν. 2) ὡς οὐσα ἡ τρῶς ἡ ὑποστάθμη, ἡ λίσση τοῦ κρασιοῦ : ΠΔ Ψαλμ.74,8 πλῆν ὁ τρυίας αὐτοῦ οὐκ ἐξεκένωθ.

τρογίβιος-ον έσφ. γρ. αντί τρογίβιος βλλ. **τρογίβω** μτγ. όμοιάζω πρός τρύγα, καταπάτη: 'Αρετ.Χρον.Παθ.28 τρογίβζοντα .. διαχωρίζε.

τρογίβος-ή-όν κ. νεώτ. ό έκ τρογός κατεσκευασμένος, ό κωμωδικός: 'Αριστφ.Αχ.628 ΕΞ ΟΥ γε χοροστίν έφάστικεν τρογίκοις ό διδάσκαλος ήμών' 2) νεώτ. ό άνήκων ή άναπεφόμενος είς τήν τρύγα, ό περιέχων τρύγα: τρογίβον όδύ (τό έκ τής τρυγός του οίνου λομβουόμενον άσλακί.

τρογίβος-η-ον μτγ. ό έκ τής τρυγός παρασκευαζόμενος: Πλιν.Φι.35,25.

τρογίβος (ό) μτγ. έπάν. του Διός: 'Ηρωδιαν.Επιμ.137 ετρογίβος έπάνωνον Διός' τρυγίας ό του οίνου: τρύξ ό αυτός.

τρογίβος (ό) μτγ. ή άποστάθμη του οίνου, ή λάσπη του κρασιού, ή τρύξ, τό κατακάθι: 2) μτφ. τό έσχατον άθλιον έξεγόμενον, άπατέλεσμα κακού τρυός: 'Αθανάσι.1,851 τρογίω των κακών, αύτ. 1,852 τρυός πασών αίρεσων.

τρογίς-εως (ή) έσφ. γρ. αντί τήσ βλλ.

τρογίβος-ον έσφ. γρ. αντί τρογίβιος βλλ.: Πολύδ.6,27.

τρογυβάειμον-ονος (ό) αντί τρογυβάς, πη. ποιηδός έπι τού κακοθαίμων, κακομοίρης ποιητής: 'Αριστφ.Νεφ.296 ού μή σκωφός μηδέ ποιήσας άπερ οί τρογυβαίμονες ούτοι ισχόλ. ετήν τρύγα χρίόμενοι, ίνα μή γνώριμοι γένωνται, ούτω τά αύτών ήδον ποιήματα κατά τός όδούς, άμάξαις έπικαθήμενοι.

τρογυβάεις-εως (ή) (τρογυβάω) είδος ποιηδός, καθ' ήν έρριμμένον τί έντός τρυβλίου πλήρους τρυγός άνεοφίετο, άνεκρίτειτο, καί διά τών γελεύων λομβουόμενον έξεβάλλετο έκείθεν' Πολυδ.9,124 ή δέ τρογυβάεις τού γελοιού χάριν έξέρχεται' δεί γάρ τί ές τρυγός λεκάνην καταδεδικός, περιπαγόντα όπισω τώ χείρει, τώ στόματι άνελέσθαι.

τρογυβάμη (ή) νεώτ. χημ. ή βυβοζύμη βλλ. **τρογυβάς** μτγ. τρύβω βλλ.: 'Ηρωδιαν.έν'Αν. Βοροσ.3,263,3 ετρογυβείν, έπι τρυγώνων' τρύζειν.

τρογυβανός (ό) (τρούξ) (Ισοκ) όφασμα, δι' ού έκαθάρζοντο τόν οίνον άποχωρίζοντες αυτόν τής τρυγός, ήθητρίον, στραγισητήρ: 'Ησ. έν ψ' διηβούσι τήν τρύγα', Σουίδ. εύλιστήρ ό σάκκινος: 'Αριστφ.Ειρ.535 όζει κιττόν, τρυγίοινο, προβατίων βληχωμένων ισχόλ. εύλιστήρος ή πλέγματος, ένθα έκ του ληναύ ελώθασιν έκπέζειν', αύτ.Πλ. 1087 ούκοον τρύγοισιν ταύτα πάντ' ίσάσται.

τρογυβαίω λέξ. διηθώ, στραγιζώ' Σουίδ.ετρογυβαίω' τήν τρύγα ίνώ.

τρογυβαίβια (ή) λέξ.ά. τρογυβάβια βλλ.' Σουίδ.

τρογυβάνη (ή) δημ. ή θήλια τρυγών, τό τρυγόν. τρούβαν: Θεμιστ.Αδγ.22,273C φάτια τε καί τρυγόνια πιθασειόντες, Αlb.Ροδ.128 εις δένδρου κλώνων ήθηκα πουλία τρυγόνια δυο, Βυζιτην.Κσ τομήνσις 2), Πορφύρ.43,1: 2) μτγ. θαυπεπικόν όνομο κωροσίου: Φιλόδ.ΑΠ7,222,2 ένθάδε τής Τρυφείρας μαλακόν βέθος, ένθάδε κελτία τρυγόνια: 3) δημ. μτφ. έπι προσ., ό νεώθρος τήν διάνοισιν, ό βραδύνοισιν 4) βοτάνη τις, ά. περιστερεών: Ποι. Βοροσ.56.

τρογυβανός-ον μτγ. ό άνήκων ή άναπεφόμενος εις τόν θαλάσσιον ίχθύν τρυγάνη: Όππ.Αλ.2, 480 τρυγόνιου δ' όσθω τί κακώτερον έλεητο ήμα τρώματος.

τρογονοκράχτης (ό) δημ. τό πτηνόν έρωδιός, ά. τρυγονοκροίφρτης.

τρογονολόχορτο (τό) δημ. τό φυτόν άστράγαλος ό άπτικός.

τρογονοσέρτης (ό) δημ. ό τρυγονοκράχτης

τρογυβάς (ό) λέξ. νεώτ., δημ.κ. τρύγος (τό) ή συγκομιδή τών καρπών κ. ίδιω τών σταφυλών, ό τρυγητός: 'Ησ. ετρυγητός ό τρύγος': Κρυστ. ό Τρύγος 13 καί μέ τραγυβάς, μέ χαρίς, όταν άρχίζη ό τρύγος, - μηλήκα στον τρύγο (άρχισημε τόν τρυγητόν) 2) νεώτ. κ. δημ. ή έποχή τής συγκομιδής τών καρπών, του τρυγητού: παροιμ. θέρος, τρύγος, πόλεμος (κατά τās περιπτώσεις ταύτας άπατείται μεγάλη δραστηριότης).

τρογυβάφορος-ον μόν. ό πλήρης τρύγος, καθιζήτωνον οίνου: Νικ.Χων.Χρον.415C κύλικος τρυγοφόρου.

τρογυβά μτγ. κ. μσν. έθραινω' 'Ησ. ετρυγεί' έθραινείν: Θεόγλωσσ.Καν.24,20' // άμτβ. γίνουμι έθρός, έθραινομαι' Ζώναρ.Επιτ.'Ιστ.1752 ετρυγεί' έθραινέται.

τρογυβάω (τρογυβά) κ. νεώτ., δημ. -άω, άόρ. (έ)τρογυβάσ, παθ. άόρ. ετρυγύθην κ. δημ. (έ)τρογυθήσκα, μτχ. παθ. παρακ. ετρυγημένος κ. δημ. τρυγημένος, μτ. αίτ. του συγκοιζόμενου πράγματος συλλέγει, συγκοιζώ καρπούς, συνάγω: 'Οδ.Η 124 έτέρας δ' άρα τε τρυγώσιν ισταφυλόσι, Ξεν.Οιχ.19,19 βότρυς διδάσκει τρυγών έσυτήν' κ. άπολ. : 'Αριστφ.'Ορν.1698 θερζουσιν τε καί σπειροσιν καί τρυγώσιν, Πλάτ.Νόμ.844D πριν έλθειν τήν ώραν τήν ταύ τρυγάν' κ. παθ.: Γεωπ.1,11,11 οί στράβιλοι τρυγώνται' ίουνίω' // όμ. κ. μέσ. : Μόσχ.3,35 μέλι τρυγασθαι' κ. μτφ.: 'Αριστ.Ειρ.1341 τί δρασσομε αύτήν; τρυγασσομε αύτήν (εیرهνην), Μελέαγρ.ΑΠ 12,256,1, αύτ.Παράρτ. 98,6 άακρυχαρής Πλουύργου, τί τρυγός άμφακής ηλικίας'; κ. παθ.: Λουκ.Κατάδ.5 καί καθ' ώραν ετρυγημένοι (συνηγμένοι) κατά τήν προσήκουσαν έποχμήν' 2) μτ. του πράγμ. έξ όύ ό καρπός λομβώνεται καί συγκοιμίζεται, συλλέγει τους καρπούς έκ του δένδρου ή του άγρού γεναόμενος ώρισρος: 'Ιλ.Σ 566 ότε τρυγώμεν άλωήν, 'Ησιόδ.Α 292 οί δ' έτρώγων οίνος, όρανόσιν έν χειρίσι έχοντες, Βυζιτην.'Αγία Σοφία 59 όποιος μελίσιμα κι άν κρατή, να τά τρυγασθί' όλοι' κ. ηθλ.: Διόδ.3,62 τήν τρυγητήσαν άμνησιν' // παροιμ. έρήμος τρυγών (άμνησιν) συλλέγει σταφυλάς από άμνηλι άφύλλαστον, έπι έπιδεικνυόμενον τόλμην έκεί άπου ούδεις φόβος: 'Αριστφ.Ευκλ. 886, αύτ.Σφ.634 άλλ' έρήμας ψέθ' ούτος βροδίως τρυγασίεν (ισχόλ. έπεί τών άδεύς τί προτάντων, καί μηδέος άντιραπτόντων), 'Αριστειδ.2,77 ίνα μή μάτην ή παροιμία τās έρήμους τρυγών άγορεύθ' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. μτ. αίτ. προσ. χρηματίζομαι έκμεταλλεόμενος τήν άδυναμισιν, τήν αποργήν ενος άπομυζώ, Βυζιτών: Λουκ.'Εταιρ. Δ 1,2 καί νών τρυγώσιν αύτών.-Καί σό Γαυκέριον άλλον τρυγασίς, - τήν τρυγασί ό φίλος τής' 4) ρηματ.π. τρύγημα, τρύγησις, τρυγητήρ, τρυγητήριο, τρυγητής, τρυγητός, τρυγητήρια.

τρογυβάω 'Ησ ετρυγεί' έθραινείν.

τρογυβάεις-ους-ε ό όμοιος τρυγί, ό πλήρης τρυγός, ό όμοιος μέ λάσπη, ό βολερός: Πλούτ.'Ηθ. 693E τό ούνο του τρυγυβάς' 2) ό ηκτικός: 'Ιπν. 207C πτύσις αιμάλωσις ού τρυγυβάεις γενομένη, 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,12 πύον τρυγυβάς.

τρογυβάβια (ή) κωμωδία: 'Αριστφ.Αχ.400 αυτός' δ' ένδον άνεαδάθην ποιεί τρυγυβίον (ισχόλ. εκωμωβίον) διά τό τοις νικασί Κωμικός τρύγα διδοσθαι, νέον οίνου', αύτ.499, στίχ. 500.

τρογυβάβιος-ή-όν ό κωμωδικός: 'Αριστφ.Αχ.886 ήλθεσ παθίην μέν τρυγυβιόσις χαροσί.

τρογυβάδοιομορυσική (ή) ή τέχνη τής κωμωδίας: 'Αριστφ.άπ.313 ή μέγα τί χρήμ' έστιν ή τρυγυβαδοιομορυσική.

τρογυβάδος (ό) (τρούξ, ψήξ) ό τό γεύκος ή τήν τρύγα όδων, ίσως όιοπί οί όδόντες ήλειφαν τό

ἐαυτῶν πρόσωπα διὰ τρυφῆς ἐπὶ τὸ γελώτερον, ἢ διότι ὡς ἀμοιβὴν ἐλάμβανον γλευκός, ὁ κωμωδός· Ἀριστοφ.Σφ.650 χαλῆπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης καὶ μελιζῶνος ἢ 'πὶ τρυφωδῶσι, αὐτ.1537 ὀρχοῦμενον χορᾶν τρυφωδῶν.

τρυφωδῶ-έω Ἡσ. «τρυφωδῶν» κωμωδεῖν.

τρυφῶν-όνος ἡ [τρυφῶ] κ. μων. κ. νεώτ., ὄμη. τρυφῶνα πτηνὸν ὄρνιθον περιστεροειδές, τουρτοπόα, τρυφῶν· Ἀριστοφ.Όρν.302 κίττα, τρυφῶν, κορυδός, αὐτ.979 οὐκ ἔσκι οὐ τρυφῶν αὐδ' αἰετῶς, Εὐμάρθ.Υομ.94 καὶ ὄλον τρυφῶν ἐπὶ νεοπτοῖς ἀλλυμένους· ἢ παροιμ. τρυφῶνας λαλιώτερος [ἐπὶ] μεγάλης φιλοαρίας] ὄμ. π.Σουῖδ. ἐνοσηρὰ κατὰ τρυφῶνα φάλλει· ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς καὶ ἐπιπόδων ζῶντων. Καὶ γὰρ ἡ τρυφῶν, ἐπειδὴ πεπθί, τότε μάλιστα φάλλει· Ἀλεξ.Θρῶσ.1 σοῦ δ' ἐγὼ λαλιώτερον οὐπόποτ' αἰδῶν οὐτε κερκόκηνη, γύναι, οὐ κίττα, οὐ τρυφῶν, οὐ τέττιγα· 2) εἰδός θαλασσιῶν ἰχθύος ἔχοντος κέντρον κατὰ τὴν οὐρᾶν· Ἡσ. «τρυφῶν» ἰχθύος θαλάσσιος, ἢς τὸ κέντρον δηλητήριον· Ἐπιχ.4, Ἀνθοφῶν. Ἀθῆν.8,339B ἀφύδας δὲ λεπτάς τάσδε καὶ τὴν τρυφῶνα χωρὶς Θεσπιῶ δειρῦ ἔθικ' ἀντιρροῦστος Ἀριστ.Ζ11, 5,8, Γεωμ.20,36 τρυφῶνος θαλασσιῶ· 3) Θεόδωτος π ἀγνώστου εἰδούς· Ἀριστ.Ζ1 5,3.

τρυφώνιζω περικόπτω, κολοβῶν· κ. παθ. ἴ. Ἀμφ.58B τῶν ξηρανθεισῶν συκῆν ἀεκοφάντησαν λέγοντες ὡς τρυφώνιθεισῶν καὶ οὐκ ὡς δεσποτικῶς ῥήματι ξηρανθεισῶν ἰδ.ῤ. τρυφῶνται.

τρώξω κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. παρστ. τρώσκειον (Θεοκρ.7,140), ἄορ. ἐτρυξα (Σουπ. Ἀθῆν.14,653B), παρσκ. τέτρυγα (Κόιντ.4,248), ἀσήμεως καὶ γογγυστικός φθέγγωσι, ἐκβάλλω λιγυρῶν καὶ γογγυφῶν, μυριρῶξω, ὄλον ἡ τρυφῶν, ἡ χελιδῶν κ. ὁ πτηνᾶ· Φώτ. ἐτρώξω· φθιθυρῶσι· γογγύζει· ἀσήμεως λαλεῖ· παρ' ὁ καὶ τὸ τρυφῶν, ἐπὶ ἀσήμεως φθέγγει καὶ γογγυστικός· Ἐρωπιαν. ἐτρώξω, οἱ δὲ στρώξω· ἔσπ δὲ τὸ μετὰ ἀσήμεως φάσμου διαχωρεῖν· εἰρηται δὲ ἀπὸ τῆς τρυφῶνος, δη ἀσήμεως καὶ γογγυστικός φθέγγεται· Θεοκρ.7,140 ἂ δ' ὀλοκύνων τηλόθεν ἐν πυκνῆσι βάτων τρώσκειαν ἀκαθάρτα, Ἀρο. Ἀν.1,25,9 χελιδῶνα τρώξωμεν μεγάλα, Πολυδ.5,89, Νικ.Χων.Χρον.326C· 2) μῦθ. ἐπὶ προσ., γογγύξω, μουρμουριζῶ, γκρμάξω, ὡς ἐνδειξίς τῆς μὴ προθυμίας καὶ μὴ θελήσεως· Ἰλ.1 31 ὡς μὴ μοι τρώξῃτε παρήμονι ἀλλοθεν ἄλλος [ισχὺλ ἐγογγύζητε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τρυφῶνος]· 3) ἐπὶ τῆς κοκκοματίας τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων, ἐξέρχονται μετὰ τινος τρυμνοῦ, μὲ γοιμυρορητῶ· Ἰνπ.Προμ.40 εἰ δὲ εἴη ὄνυρον τὸ διαχωρῆμα, ἔμφωρεθ' ἢ μπε τρώξῃ μετὰ πυκνῶν τι εἶνας, αὐτ.647,34 τὸ ὄδρον τρώξει, αὐτ.662,43 τὰ ἐπιμήνια τρώζοντα.

τρώηλις [ὁ] ἂ. τρωήλις βλλ.

τρωήλις-ἰδος [ἡ] ἱτρώη μῦθ. ἐργαλειον δι' οὐ ἀνακκοῖστί τι, τρωήνη, χυλιάρια, κουτάλα· Λουκ. Ἀλεξ.7 τρωήλις μετουρρηγῆς ἀλάσθῃ ἔχουσα τὴν κέρκον· 2) Ἡσ. «τρωήλις» ζῶον ῥύσις ζωμήρουσις.

τρωήλις-ἰδος [ἡ] ἂ. τρωήλις βλλ.

τρώη [τὸ] ἱαλλ.1 ὄμη. τέχνασμα, τρόπος παραπλανητικῶς, ἐντεχνηνὸν πονήρημα.

τρω(α)ίξω μῦθ. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων, θρωαίξω· Ἰνπ.534,31 καὶ ἐκ τῶν στηθῶν καὶ πλευρόνων οἶον γαστήρ τραλαίξω· 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀργάνων, τρώξω, κελιδῶ· Πολυδ.5,89 ὀργυγας τρωαίξω· 3) Θεόδωτος. Καν.24,21 ἐτρωαίξω, ὀδύραται.

τρώλαος [ὁ] νεώτ. ἂ. τρώλαος βλλ.

τρώπα-ατος [τὸ] ἱτρώη μῦθ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ τριβῆς προελθούσα ὀνή, τρώπα· Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.447 «τρώπα καὶ τρώπα τὴν ὀνήν φασί»

2) Θεόδωτος.Καν.24,22 «τρώπα· πόνος· 3) νεώτ. καρυσσίδης ὄρηνη, ἢς τὸ ἐξωκάρσιον καὶ τὸ μεσοκάρσιον ἀποχωρεῖται ἀπὸ τοῦ ἔνδοκαρπιου.

τρώμαλιὰ [ἡ] ἱτρώη κ. μων., ἰων. -ιή ἡ τρώμη, ἡ ὄνη· Σωτ.π. Ἀθῆν.14,621A εἰς οὐχ ὄσην τρυμαλίην τὸ κέντρον ὄβησις, ΠΔ' ἡρ.13,4 κατακρυμνον αὐτὸ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς τρωμαλῆς τῆς πέτρας· ἢ ἴδιον ἐν συνεφορῇ ἢ. τοῦ ραφίς, ἡ ὄνη τῆς βελῶνος, ἔδοτ. ἐτρωμαλίην τὴν ὄνην τῆς βελῶνος· ΚΔ.Μάρκ.10,25 ἐκδοκώτερον ἔστι κάρηλον διὰ τρωμαλῆς ῥαφίδος εἰσελθῆναι ἢ πλοῦσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.188.

τρώμαλιτις-ἰδος [ἡ] Ἡσ. ἐπιθ. τῆς Ἀφροδιτίας.

τρώματιον [τὸ] λεξ. ὑποκορ. τοῦ τρώμα βλλ.· EM 752,52 τρωματία τοῦ ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ ὄρνυτον.

τρώμη [ἡ] ἱτρώη κ. σχόλ. ἡ τρωμαλία, ἡ ὄνη, ἡ τρώπα· Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ.447· 2) μῦθ. ἐπὶ προσ., ὄξος πανοῦργος, πολυμήχανος· Ἀριστοφ. Νεφ.448 περὶ τρωμα δίκων, κύρβη, κρόταλον, κίναδος, τρώμη, μάσθηλις [ισχὺλ. ἐὸ περιπεριμμένον ἐν τοῖς πράγμασι, ἐν ἡμῖς τρώπανον κολοβόμεν]· 3) Θεόδωτος.Καν.112,13 ἐτρώμη ἡ ταλαπωρία.

τρώνης Ἡσ. ἐκείπιον, στήμων.

τρώξ-τρώξος [ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. οἶνος μετὰ τῆς τρυφῆς γλευκός ἀδύθητος, νέο κρασί· Ἀνακρ.39 τρώξω πίνει μελιθεῖα, Ἀριστοφ. Νεφ.50 συγκατεκλινωμένη ἐγὼ δέων τρυφῆς [ισχὺλ. νέουσι οἶνον]· ἢ παροιμ. τρώξω· τρώξω κατ' ὄνυρον [γλευκός τὸ φθινόπωρον, εἰς ὄνυρον πράγμασι περὶ οὐδ' ἐν ἀπεφορσισθῇ εἰσέτι· Κικ. Ἀπ.2,12· 2) ὁ οἶνος, τὸ κρασί· Πολυδ.6,18 «τὸν οἶνον καὶ τρώγα ἐκάλοισιν· Κρατίν. Ὀρσι· 4· 3) ἡ ὑποστάθμη τοῦ οἴνου, τὸ καθέζημα, τὸ καταπάτι, ἡ τρωήνη, ἡ λάσπη τοῦ κρασιοῦ· Ἀρχ.14 οἶνον ἀπὸ τρυφῆς ἄρειε, Ἀριστοφ. Πλ.1085 εἰσιεὶ καὶ τὸν οἶνον ἔθουσι πίνειν, ξυκακωτέ· ἔστι σοὶ καὶ τὴν τρώγα, Θεοκρ.7,70 κελίκασι καὶ εἰς τρώγα χελῶς ἐφείδων [ὡς τὸν πάτον], Λουκ. Τίμ.19 ἐν τῇ τρωγῇ τοῦ πῖθου· ἢ γεν. κ. ἐπὶ ἂ. ὄνυρον, τὸ καθέζημα, ἡ μοῦρα· Ἡρ.4,23 ἀπὸ τῆς παχύτητος αὐτοῦ τῆς τρυφῆς παλάσας συνθεῖται, Νικ.Θηρ.933, Πλάτ. Ηθ.895C τρώγα ὄδατος, Πολυδ.1,245· 4) μῦθ. ἐπὶ μετᾶλλον, ἡ σκωρία· Νικ. Ἀλεξ.51 ἡ ἐσιδηρῶσσαν ἀπὸ τρώγα, τὴν τε καμίνων ἐντοσθεν χανδῶνα διχθὺ πυρὸς ἤλασφ λιγνός, Διοσκ.5,120 τρώγα χαλκαῦθ· 5) ὄλη τις ἐν τῷ ατομάχῳ· Ἰνπ.1159C· 6) νεώτ. στρώμα λιθῶδους ἰζήματος σχηματιζόμενον περὶ τοῦς ὀδοῦτος πορῆ· 7) μῦθ. ἐπὶ γέραντος, ὁ ἀνωστεωμένος· Ἀριστοφ. Σφ.1309 νεοπλοῦτῳ τρωγῇ κλητήρι τ' εἰς ἀχρῶνας ἀποδεδοράκωτι, αὐτ. Πλ.1086· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῆς ἡχοῦς· ἈΓιλ.155 φωνῆς τρώγα· 8) τρώγας στεμφυλιτιδῶς οἶνος ἐκδιβόμενος ἐκ τῶν στεμφυλῶν, ὁ στεμφυλιτικός, ὁ δευτερός, ἡ λάγκρη, τὸ λάγκιο· Ἰνπ.359,8 τρώγας στεμφυλιτιδῶς, Γεωμ.6,13,2 ἂ ἀπὸ στεμφυλῶν τρώξ· 9) κ. νεώτ. ἡ περυσμένη τρωγῆ οἶνου, ἡ ἀπομύουσα ἐπὶ τοῦ πυθμένου καὶ τῶν πλευρῶν οὐροφόρου πῖθου, ἡ φέκλι, κρεμοτάραρ· ἢ τρωγίσιος τρωγῆς καθαριστικῆς τρωγίσιος ἐκ περυσμένης τρωγῆς οἶνου χρησιμοποιοῦμενος ἀπὸ σπῆμονος· Θεοφ. Φαίτ.9,7,3 τρωγίσιος τρωγῆς ἢ ρυτιμῆσθ· 10) νεώτ. φαρμ. τρώξ ἐμβόραξ φάρμακον λαμβανόμενον ἐσωτερικῶς εἰς μικρὰς μὲν δόσεις ὡς διουρητικόν, εἰς μελζῶνος δὲ ὡς καθαρτικόν.

τρωξῶδης-ους-ες μῦθ. ἀντὶ τρωξῶδης βλλ.· Ἀλεξ. Τρωαλ.8,433.

τρώξω-σος [τὸ] ἱτρώη π. πόνος, κόπος, ἐργασία, ταλαιπωρία· Ἀνών.ποι. ἐν EM 94,42.

τρώπα [ἡ] ἱτρώη μῦθ. μων. νεώτ. κ. δὴμ. μῦθ. τρώπη, ὄμη. τρώπα, ἡ ὄνη· ἔδοτ.1069 τρωμαλίαι δὲ πάντως ἡ τρώπα, Ἡσ. ἐν λ. παραλασσοῦς ἀ τῶν αἰῶν τρώπαι, Πρόδρ.294 καὶ τὸ βρακίον

σπου φαίνονται από πενήντα τρύπας, - κοιτάζει από την τρύπα. || παροιμ. Έκαμε μία τρύπα στο νερό [έμταιοσπώνησι]. 2) σχισμή, όδη επί βράχου ή επί του εδάφους, ύπόγειος φωλεά ζώου, τρύπια: 'Ηρωδιαν. Έπιμ.89 μυσ(Γα ή του μύθος τρύπια, αὐτ.136 τρώγλη ή τρύπη, Πολιτ.'Εκλ.28,|| όρι, βουά, και τρύπες και λαγκάδια, γεμάτα ύναι φτωχούς και παλληκάρια, Ποπαντ. Άγ.'Όρ. 80 τó κελλί του είναι τρύπα σηλιάς. || παροιμ. ο παντικός ή ή άλεπούς στην τρύπα του ή της) δέν χώραγε και κολοκόθια μάζευε ή έσπερνει [έπί του έπιχειρουόντος άνωτερα των δυναμένων του]. 3) περιεφραγμένος χώρος, ένθα οι ποιητές φυλάσσουν τα μικρά άρνία ή έρφια προς άνάπτυξη. 4) όημ. μπφ. κατάστημα ή δωμάτιο μικρού χώρου: άνοιξε μία τρύπα και πουλάει φιλικά. 5) μπφ. Φρ. βουλλώνων τρύπες πληρώνω εις άπαιτητάς όφελιάς μου ή δι' άνάγκας μου έπιχειούσας.

τρυπαλώγη-εκος (ιδ. ή) μπφ. AB 64,24 εδ διά σπουριανήντα τρυπάν και έργάζεσθαι δυνάμενος.

τρυπάνη (ή) λέξ. κ. νεώτ. τό τρύπανον, τό τρυπάνι. 'Ησ. 'τρυπάνη' έργαλείων τεκτονικών.

τρυπάνη(ν) (τό) όημ. τό τρύπανον, έργαλείον εις χάλυδον, φέρον έλικωτόν στέλεχος καταλήγον εις αίτην, χρησιμοποιόν διά τό άνοιγμα οσών επί ξύλων ή μετάλλων, τριβέλλι, άριδα: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 53,20 πού όλα βουλιά τ' άρμενα με τρυπάνι.

τρυπάνια (ή) μπφ. ό ίδιος ό κατά την λαβήν του τρύπανου: Πολυδ.0,146 εν δε τί εν 'Όλυμπίσ στήλη άναγέρραται τρύπανα τρυπνιάς έγχρητα, ίσως την άριδα.

τρυπάνιζω τρυπώ διά τρυπάνου: κ. παθ. 'Ησ. 'τρυπάνιζέται' τρυπώσθαι πλήσσειται'. 2) ρημ. τ.π. τρυπάνισσε τρυπασίωσσε, τρυπνάσσω.

τρυπάνιον (τό) μσν. τρύπανον, τρυπάνη βλλς: Φώτ. εν λ.

τρυπάνισις-εως (ή) νεώτ. ή διάνοιξις όης ή ήρμόσος διά τρύπανον, τρυπανισιάς.

τρυπανισκος (τό) μσν. ύποκορ. του τρύπανον βλλ. : ASS Ματω 4,642P.

τρυπανισμα (τό) (τρυπανίω) όημ. τό άποτέλεσμα του τρυπνίω βλλ., ή τρυπανισία.

τρυπανισμός (ό) (τρυπανίω) μπφ. κ. νεώτ. ή διάτρησις, ή διάνοιξις όης ή ήρμόσος διά τρυπάνου: Ακάλ.Πδ 'Ησ.54,12 λίθους τρυπανισμού'. 2) νεώτ. Ισρ. εν τή χειρουόη ή κρανιοταμία βλλ.

τρυπανοειδής-οός-ές μπφ. κ. νεώτ. ό όμοιος προς τρύπανον ή προς την κίνησιν του: Πτολ.Τετράδ.19B τρυπανοειδούς κινήσεως.

τρυπανοειδής έπιρρ. μπφ. κατά τρήπον τρυπανοειδή βλλ.: Πτολ.Τετράδ.19C.

τρυπανοειδής-ακος (ό) νεώτ. ζωολ. είδος πτηνών Ήεροδικιών, κόραξ ό καρπολόγος.

τρυπάνον (τό) κ. νεώτ. έργαλείον τεκτονικών, κινούμενον δι' έμάντος τρυπάν, άριδα: 'Όδ.1385 ώς ότε τίς τρυπή όδου μύρον άνήρ τρυπάνω, Εδρ.Κύκλ.461 ναυπηγίαν ό' ώσει τίς άρμόζων άνήρ διπλοτόν χαλκινότιν τρύπανον κωπηλατεί, Λεω.21.Ταρ.ΑΠ 6,205 τρύπανα τ' εύδίνατα'. 2) χειρουόηκον έργαλείον όξύ και εύθύ εις διάτρησιν του κρανίου, κεφαλοτρήπανο: 'Ιππ.Κεφ.Τρωμ.911,7 φέριται τώ αίματι τρυπνύντα τό όστέον σμικρόν τρυπνών, Γαλ.Λεξ. τρύπανον όξύ και εύθύ'. || τρύπανον άδάπτιονν έτερον τί είδος, ού ή εις τό έν έγκέφαλον έκχώρησις έκωλύετο διά τινος ίδιοπαθής άμέσως μετά την όξείαν άκωκήν παχύτητα του: Γαλ.' || νεώτ. Ισρ. έργαλείον προς άνάτρησιν οστών. 3) τό εις άναφίη πυρός τριβόμενον ξύλον. 'Ησ. 'τρυπάνα άδάλκευτα' τά φούρα πυρείας: Σοφ.άπ.640'. 4) μπφ. κτ. ηλθ. τά τρύπανα επίπροσ, οι μηδέν δυνάμενοι

νά πράξωσι άφ' όεούτων, οι όργανα άλλων όντες, οι άνόητοι: Κράτ.π.Στοδ.55,43'. 5) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μυολακίων.

τρυπανόσωμα-ατος (τό) νεώτ. κ. τρυπανόσωμον πρωτόζωον ποροσιτόν εν τώ αίματι, προκαλούν θανατηφόρους νόσους.

τρυπανόσωμασις-εως (ή) νεώτ. Ισρ. νόσος προκαλούμένη υπό τό τρυπανόσωματος βλλ.

τρυπάνουχος (ό) [έχω] κ. νεώτ. τό σώμα του τρυπάνου, έφ' ού στερεούται ή κοπίς αυτού, ή λοδή: Πολυδ.7,113, αὐτ.10,146.

τρυπανώδης-οός-ες μσν. ό διατρητόν, ό διαπεραστικός: Ψελλ. εν 'Αν.Βοοσσ.1,219 τρ- πόνος.

τρυπή (ή) μπφ. ή τρύπα βλλ.: 'Ηρωδιαν. Έπιμ.136.

τρύπημα-ατος (τό) Ιτρυπώ] κ. νεώτ. κ. όημ. τό τετρυπημένον, ή όπή, ή τρύπα: Εϋλ. εν 'Αδ'Ηλ.44, Πλούτ.'Η8,389P) αλόου τρύπημα'. || έπί ραφίδος, ή όπή της βελόνης, ή τρυμαλιά: Κδ Ματθ. 19,24 εύκωπήτερόν έστι κωπηλόν διά τρυπήματος ραφίδος διαέθειν'. || έπί πλάσιου, ή όπή, ή κοιλότης εν ή έμβάλλεται τό ηηδάλιον: 'Αριστφ. Επ.1234 ίνα μη ή' άλλω τρύπημα κλέπτων της νεώς'. || κ. έπί οίσπράς σμν.: 'Αριστφ. Έκκλ. 624 προθεδολεύοιτα γού όπισ άν μηδεμιά ό τρύπημα κενόν'. 2) νεώτ. κ. όημ. κ. ή πράξις του τρυπώ, ή ένέργεια προς διάνοιξη τρύπας, όπής: τό τρύπημα των μετάλλων γίνεται δι' ειδικού τρύπανου, - τρύπημα των άφτιών [δι' ένώτια, γρό σκουλαρηκιά]. 3) όμ. ό δι' όξείας όργάνου ή πράγματος κυμρός, κεντηματιά: τό τρύπημα από άγκάθι- από σκληρότα συχνά κάνει φλόγωση, - ό διάσυνας θέλει τρύπημα νά βγθ τό έμπυο.

τρυπηματιον (τό) μπφ. ύποκορ. του τρύπημα, μικρά όπή, τρύπα βλλ.: 'Ηρών εν Αρχ.Μαθρημ.161 σφαιρίαν τετρυπημένον λεπτοίς τρυπηματιόις.

τρυπησά (ή) όημ. ή τρύπησις βλλ.: Θεοτ. μπφρ.Σαίτηρ Τρικυμία 128.

τρυπησις-εως (ή) κ. νεώτ., όημ. τρυπησά ή πράξις του τρυπάν, ή τρήσις, ή διάτρησις: 'Αριστλ. Η εύδ.7,10,4, 'Αριστοξ37D τήν τών αυλών τρύπησιν, τρυπητήρ-προς [ό] [τρυπώ] μπφ. κ. νεώτ. άγειόν χάλκινον ή πήλινον έχον πολλάς όπας, διάτρητον, τρυπητό, σουρωτήρι: Φιλ.Μηχ.Βελασ.90'. 2) νεώτ. βελονοειδές έργαλείον δι' ού πιέζοντες έλατήριον άνοήμον όπας έπί σασματον μικράς ή μετρίας σκληρότητας, οίον επί ναστοχάρτου, δερμάτος κττ., τρυπητήρι.

τρυπητήριον νεώτ. κ. όημ. έργαλείον προς διατρήσιν, τρυπητήρ.

τρυπητής (ό) (τρυπώ) κ. νεώτ. ό τρυπάν, ό διατρυπάν: Πλάτ.Κρατ.388D τώ τινος δε έργω ό τρυπητής καλώς χρίσεται'. 2) νεώτ. ζωολ. γένος μωιδών έντόμων.

τρυπητός-ή-ό(ν) Ιτρυπώ] μσν. νεώτ. κ. όημ. ό τετρυπημένος, ό φέρων τρύπας, όπας, ό διάτρητός, ό τρύπος: Νηκ.Λων.Χρον.361Α περί τον λεγόμενον τρυπητόν λίθον'. 2) νεώτ. κ. όημ. τό τρυπητό(ν) μαγειρίον σκεύος διάτρητον προς άποστράγγισιν φηγιτών, σουρωτήρι.

τρυπί (τό) όημ. ή μικρά τρύπα, ή τρυπίσσι: τό παντιλόιον σου έχει ένα τρυπί.

τρυπίος-ια-ιο όημ. κ. τρού-, ό έχων όπήν ή όπή, ό διάτρητος: ό ντεκνεκός είναι τρυπίος. 2) κτ. έπέκτ. ίδία επί ένδυματιών, ό έφθαρμένος εκ της συνεχούς χρήσεως: τρυπίο παντιλόιον.

τρυπίοσχηρός-ερα-ερισκο όημ. κ. τρου-, ό μη φειδωλεύόμενος τό χρήματά του, ό σπάταλος.

τρυπίσσις (ή) όημ. κ. τρυπίσσις, ύποκορ. του τρύπα, μικρά τρύπα, τρυπιόλοα, τρυπί.

τρυπαγάζι (τό) όημ. κ. τραυ-, είδος βελονιάς βλλ., αζούρ.

τρυποκάρυδο (τό) δημ. τὸ πτηνὸν αἰγίβαλος· 2) μῦθ. ἐπὶ προσ., ὁ δειλός, ὁ φοροδεής.

τρυπούλα (ή) δημ. μικρά ὄψι, μικρά τρύπα, τρυπίτσα.

τρυποφάχτης (ό) δημ. τὸ πτηνὸν τρωγλο-δύτης ὁ εὐρωπαικός.

τρυποαντρίτης (ό) δημ. ὁ περὶν εἰς κλωστήν χάντρας βλλ.· 2) μῦθ. ἐπὶ προσ., ὁ καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, ὁ ξηνοθαβελόνος.

τρυποχουλιάρα (ή) δημ. κοχλιάριον μέγα, διάτρητον, τρυπητὴ χουλιάρα· 2) μῦθ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ μὴ συγκρατῶν τὴν γλῶσσάν του, ὁ φλόρος, ὁ ἐπιπόλοιος.

τρυπῶ κ. μων., νεώτ. κ. δημ., παθ. -ώμαι, δημ. παθ. -άω. (ἐ)τρυπήθηκα, παθ. πορακ. τετρυπήμαι, δημ. μτχ. παθ. πορακ. τρυπημένος, ἀνοίγω εἰς τὴ ὄλην, τρύπαν· Ὁδ.1.384 ὅτε τις τρυπῶ δόρυ ἢ ἰον ἀνθρ. τρυπῶν, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσεύουσιν ἰμάντι, ἴππ.Κεφ.Τρωμ.911· κ. παθ.: ἴππ.680,19 τετρυπήσῃω τὸ πρῶν ἰάσ ἀνοισθὴ ὄλη, Σοφ.ἀν.737 δι' ὠτάς· τετρυπημένον ἰανοικτοῦ ὄπωσ ἀκούθῃ, Ξεν.Ἀν.31,31 τὰ ὠτα τετρυπημένοι (πρὸς ἐξάρτησιν ἐνωτίων)· || κ. παθ. ἐν φρ. φιλῶ τετρυπημένη ἢ τῆς καταδίκης, ἡ ἔχουσα ὄλην ἐν τῷ μέσῳ, ἀντιθ. πλήρης: Ἀλαχιν.179 τῶν φλόων ἡ τετρυπημένη, ὅτω δοκεῖ παρορνεύσθαι ἴπμαρχον, ἡ δέ πλήρης, ὅτω μὴ, τί ἀν. ἐφηφισα-σθε;· 2) κ. δημ. νόσσω, κεντῶ, πληγῶν: Λουκ.κλ.ΑΠ11,308 τὸν πόδα τῆ βελόνῃ τρυπῶν Κλε-δόνικος ὁ λεπίτας, αὐτὸς ἐτρυπήσων τῷ ποδὶ τὴν βελόνην· || κ. μτφ., μτ. διηλιθ. αἱ: Λουκ.Ἰκ.169 πόθεν με τρυπῶ τὸν πόδα κρυπτός πόνοσ;· || δημ. κ. ἀμτθ. εἰμὶ οἰχνηρός, ἡμωρόσ νά πληγῶσ: μὴν πίνονσ τ' ἀγκάθια, τρυπῶντε· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ αἰσχροσ σημ., οὐέωσ: Θεόδω.5,42 αἱ δέ χίμαιρα: αἶδεσ κατὰλχόντω καὶ ὁ τρά-γουσ αὐτάσ ἐτρυπή, ΑΠλ.243 τρυπῶν πάντεσ ἐπι-στόμεισ· || δημ. ἐπὶ ἀνδρῶν, διακορεῶσ· κ. παθ. ἐπὶ γυναικῶν: τῆ βριτικῆ τρυπημένη· 4) δημ. ἀμτθ. ἐπὶ πραγμ., γίνομαι διάτρητον, φθειρομαι, κἄνω τρύπησ: τρύπησ τὸ παντελῶσ μου· 5) ρημ. π. τρυπητέον, τρύπημα, τρύπησισ, τρυπητέον, τρυπητήρ, τρυπητόσ, τρυπητήρ, τρυπητήρι.

τρυπῶμα (τό) (τρυπῶν) δημ. ἡ πράξισ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τρυπῶν, ἡ παρεῖσθισ, ἡ σύγκρυφισ· 2) εἰδ. ἐν τῇ ραπτικῇ, ἀρασίον ράφισμον πρόχειρον, παραρραφέσ.

τρυπῶσα δημ., ἀφρ. (ἐ)τρυπῶσα, μτχ.παθ. παρακ. τρυπῶμενοσ, ἀποκορῆτωσ: τὸ πρῶ ἐτρυπῶσα τὰ τε-τρυπῶσασι;· 2) ἀμτθ. ἐμδοίωσ εἰς τρύπαν, εἰσ-δύομαι, κρύπτομαι κάπου: τρυπῶσαε καὶ ἔνν φα-ίνεται· || κ. μτφ.: Ζερβ.Τρακ.ΚΚ.66,15 τρυπῶ-ναισ οἱ ἥσαιοσ μᾶσ' στίσ ρηματίσ· 3) εἰδ. ἐν τῇ ραπτικῇ, ράπτω ἀρασί καὶ προσκαίρωσ τὴ διὰ τὸ συγκρατῆσσω τεμάχια ἢ πτυχάσ ἔωσ οὐ ραφῶσ ὀριστικῶσ, παραρράπτω· 4) ρημ. π. τρυπῶμα.

τρυπάνω (α) δημ. ὁ κατατρυπῶν, ὁ καταπονῶν, ὁ ἐξάντηλὸν ἀνδρα· Σοφ.Φιλ.209 ἀσδὲ με λάθει βαρετα τῆ ἀλλῶεν. αὐδὰ τρυσανῶν.

τρυπίδιος -ον (τρώ) ὁ κατατρυπῶν, καταπονῶν τὸν βίον: Ἀριστοφ.Νεφ.421 φεῖδωλοῦ καὶ τρυσι-δίου γαστροσ (σχόλ. «εκεκολασμένησ καὶ καταπο-νώσασ τὸν βίον»).

τρυπίμοχος -ον μτχ. ὁ μόχθοσ ὁ κατατρυπῶ-μενοσ, ὁ τεταλαιπωρημένοσ: Πολύβ.5,106,4 (β. γρ.) Ἐὐσί.1517,91 σημείον δὲ ἔγκασματοσ, ὄπερ ἐπλοῦεν ἐπὶ τῆσ ἰνδοῦσ εἰσ ἴπποσ ἀχρηστων ποδῶ ὄπηρ-εῖσαν τοῦ δημοσίου κατασάνατ: Εἰδ. Ἀδῆλ.17.

τρυπίσιος (ό) μων. Θεόγνωστ.Καν.24,23 ἐὸ τρύ-σιπποσ· ὁ γεγρακῶσ ἴπποσ, ὄλογο γέρικα.

τρώσις-εωσ (ή) (τρώ) ἡ ἐξάντησισ τῶν δυναμέ-ων, ἡ καταπόνησισ, ἡ τάλαιπωρία· Ἦσ. ἐτρώσις-νόσοσ πόνοσ·.

τρώσκω Ἦσ. «τρώσκει τρύχει. Ξηραίνεσ», τρωσμός (ό) (τρώσκω) μτχ. κ. νεώτ. ὁ γογγυ-σμός, ὁ μουροισμοσ: Γρηγ.Νοσ.3,127Α δού-λιον ἐν στομάτσεισ λαλοῦμενοσ... τρωσμόν.

τρωσι(σ)δῶ -όν ὁ εὐβρωτοσ, ὁ ἀδότωσ, ὁ μαλακόσ· Ἦσ. τρωσῶν· νοσερόν, λεπτόν, ἀσθε-νέσ, Θεόγνωστ.Καν.24,21 «τρωσῶν» ἀσθενέσ, τρωσῶμενοσ μων. Ζυγίωσ, ζυγοστατῶ: Εὐστ. Πον.123,74.

τρώσῃνη (ή) κ. νεώτ. ἡ γλωττίσ τοῦ ζυγοῦ καὶ γενικῶσ ζυγοσ πλάσθηξ· Ἀριστοφ.Σφ.39 ἔχουσα τρωσῃνη ἴσθρ... δημόν, Λουκ.Ἰστ.Συμφρ.49 ζυγο-στατεῖσ τότε ὄπερ ἐν τρωσῃνη τῷ γίνονεσ.

τρωσῃνίωσ μτχ. μων. δ. τρωσῃνεῶσ βλλ.: Ἰουλι. Ἐπιστ.77, Εὐστ.Πον.109,78.

τρωσθῆκη (ή) Σουδῶ. ἰδ. γρ. γρω-ί, κτ. συγκοπήν ἐντὶ τρωσθῆκοῦ, ἡ θήκη τῆσ πλάσθηγοσ.

τρωσφακτοσ -ον ἄ. δρωσφοκτοσ βλλ.: Ἦσ. εἰνοι διὰ τοῦ δ' ὄρωσ γάρ τὸ ἔζωλον.

τρωσφάλεια (ή) (τρίσ, φάλοσ, κτ. ἄ. τρώ) ἐπ. ἡ περιεφαλοία· Ἦσ.Γ.372 ὅσ οἱ ὄν' ἀνθερῶνοσ ὄχευεσ τέτατο λευκαλείωσ, αὐτ.Α.352, αὐτ.Τ.382, Ἀριστοφ.8δτρ.1016 τρωσφακτοσ τρωσφαλεσ·.

τρωσφάλη (ή) ἡ τρωσφάλισ βλλ.: Ἦσ. περιεφρα-λαία, τρεῖσ ἔχουσα λουροῦσ ἀστέρασ ἡ ἴλιουσ.

τρωσφαλισ (-ιδοσ) (ή) ἰδρωσφοσ μτχ. κ. τρωσφαλιεσ τεμάχιο, κομμάτι· Ἦσ. τρωσφολίδεσ, τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοσ τυροῦσ: Λουκ.Λεῖφρ.13 τρωσφαλίδεσ τυροῦ ἰδιοτρ. τρωσφαλιδεσ.

τρωσφάξ-ακοσ (ό) ὁ παραδεδομένοσ εἰσ τρωσφάξ, ὁ τρωσφάξ· Ἰπποδ.η.Σταθ.250,22.

τρωσφράδα (ή) δημ. ἡ τρωσφρότισ.

τρωσφραῖνοσ κ. δημ., παθ. ἀφρ. ἔτρωσφράνηθη, καθιστῶ τὴ τρωσφρῶν, ἀπολῶν· || κ. ἀμτθ. καθισταμι τρωσφρόσ; 2) παθ. γίνομαι τρωσφρόσ, διὰ τῆσ τρωσφῆσ διαφθειρομαι: Ἀριστοφ.Σφ.688 διακινηθεῖσ τῷ σώματι καὶ τρωσφραῖνεσ.

τρωσφραμνέχονοσ -ον ἐπὶ τῶν Ἴωνων, ὁ φο-ρών τρωσφρά, μαλακῶ ἐνδύματα: Ἀντιφῶν.Δω-δωνή1 ἢ τῆσ Ἴωνων τρωσφραμνέχονων ἀδρόσ ἡ-δυναθεῖσ ὄλογοσ ὄρηματα;

τρωσφρέεμα -ατοσ (τό) (τρωσφρεῶμαι) καὶ 22, ἡ ὀδρότισ, ἡ τρωσφῆ, τὸ ἐντρύφημα: ΑΒ.25,27.

τρωσφρεῶμαι μτχ. κ. μων. ἀφρ. τρωσφραι-νομαι βλλ., γίνομαι τρωσφρόσ: Πλ.Ἐσθ.15,3 (ἀπό-κρυφα), ΚΜανασα.Χρον.5627, Εὐστ.Πον.287,79· 2) ρημ. π. τρωσφρέεμα.

τρωσφρίδα (ή) μτχ. ἡ τρωσφρότισ: Ροῦφ.ἀν. 225, Ἀκόλ.ΠΔ.Γέν.18,12, αὐτ.Βασ.1,15,32.

τρωσφριβάνησ (ή) μτχ. εἶδοσ βοτάνησ ἰ. Στέφ. Μάγησ Ἑμπερικῶσ (κῶδ.) «μοίωσ πόντεσ καὶ τρωσφριβάνησ λεγομένην βοτάνην, τὴν διὰ τὸν πετρώφ φυσομένην, καὶ τεμνομένην βλίζουσαν γάλα, μετὰ γάλακτοσ βοείωσ.

τρωσφρίτσα (ή) δημ. ἐν φρ. βγήκε στήν τρωσφ-ρίτσα (ἐπὶ ἐφήβοσ, μόλισ εἰσῆλθε εἰσ τὸν κοινωνι-κὸν βίον, ἡ ἤρχεισ νά ἐρωστροπή)· || ἐπὶ ἰγυ-νοικοῖσ ἐν αἰσχρ. σημ., ἤρχεισ νά πορνεῖται.

τρωσφρόδιοσ -ον μτχ. ὁ διάγων βίον τρωσφ-ρόν, ὁ ζῶν τρωσφλῶσ, ἐν καθῆδυναθεῖσ, ὁ πολυ-τελέσ: Πρόκλ.Παρόφρ.223, Ἦσ.ἐν λ. ἀδρόσ βοίωων.

τρωσφρόκαροσ -η-ο δημ. ὁ ἔχων τρωσφρῶν καρδίον, ὁ εὐλασθητοσ.

τρωσφροπάροχοσ -ον μων. ὁ ἔχων παρειαὶ τρωσφράσ, ἀδρόσ: ΚΜανασα.Χρον.5,304.

τρωσφροπνελοσ -ον μων. ὁ φορών τρωσφρῶν, πολυτελῆ πέλονο, φορέματα: ΚΜανασα.Χρον.5934.

τρωσφροπρόσωποσ -ον μων. ὁ ἔχων τρωσφ-ρόν, μολακὸν πρόσωπον: ΚΜανασα.Χρον.3659.

τροφερός-ά-όν | τροφή ή κ. μον. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -ή, ὁ ἀπαλός, ὁ μὴ τροχὸς ἢ σκληρός, ὁ μαλακός : Βοηρολογ. 66 τροφερός σάτης, Εὐρ. Βάκχ. 150 τροφερόν πλοκαμον εἰς αἰθέρα βίπτων, Ἀριστ. Πλάτ. 255 (ἐπὶ ἀμυγδαλίαν, Ρουφίν.) Ἐπιγρ. ΑΠ 5,66 τὰς τροφεράς ἡμᾶς χερσὶν ὑπέξεδάκεν, Μελέαγρ. ΑΠ 5,151 θήρας ἀτεκνίαι τέκνονται τροφερῶ χρωτὶ χλαῖνι μόναι, Πρόδρ. 2,574 φιλομηλιφάσας τροφεράς, Σολωμ. Ῥηθρικός 160,8 τὸ τροφερό κλωνάρι μόνον νὰ ᾄω || ὁ δὲμ. παροιμ. ὅσα εἶναι βέργα, τὴ σάσις ὅπως βέλιος ἢ ἀγωγή τέλεσφορεῖ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν || τὸ οὐδ. **τροφερόν** ὡς οὐα. ἢ τροφερότης, ἢ μαλακότης : Ἀριστ. Ἐκκλ. 901 τὸ τροφερόν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἀπαλοταί μωροῖς || 2) ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἔξω τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἄβροδος, ὁ ἀβροδιατός : Καλλι. Κωμ. Κύκλωφ 2 ἢ τροφερά καὶ καλλιπράξεις Ἰωνία, Ἀντιστ. Ὀμ. ἠθρ. κλικον ὄργανον τῆς τροφεράς ἀπὸ ἔλαθου σεμνοπότου σταγόνων πλήρες ἀφρίων κ. σιγκρ. : Ἀριστ. Σφ. 551 τροφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον || τὸ τροφερόν ὡς οὐα. ἢ μολβακότης : Θουκ. 1,6 ἐς τὸ τροφερώτερον μετέστησαν || 3) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μελιχρός, ὁ στοργικός : Πλούτ. Κωμ. Φωάν 4 τροφεροῖσι τρόποις, Λοσκ. Μυστ. 9 τροφερά αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης || τὸ οὐδ. τροφερόν ὡς ἐπίρρ. μετὰ τροφερότητας, μελιχρός : Ἀριστ. Σφ. 169 εἶτα πλουσιώως ὡδὶ προσδός τροφερόν τὴ διασαλακίωσιν, Θεοκρ. 20,7 ὡς τροφερόν λαλέεις || 4) ὁ ἐρωτικός : ἔχουν τροφεράς σχέσεις || 5) ὁ λεπτοφυής, ὁ ἀδύνατος, ὁ σαφρός : Πλούτ. Φωκ. 2 φοφοδεις καὶ τροφερόν ἐστι δὲ ἄσθενεια, - τροφερά ἡλικία ἢ παιδική. **τροφερόσπερκος-ος** ἢ μτγ. ὁ ἔχων σάρκα τροφεράν, ἀπαλὴν : Ξενοκρ. Ἐνὸδρ. Τροφ. 1,30. **τροφεροστήμων-ονος-ον** ὁ σκόλ. ὁ ἔχων λεπτόν στήμονα ἢ ὄφην : Σχόλ. Λυκάφρ. 863 ἀβροπίνους τροφεροστήμονας. **τροφερότης-ητος(ή) κ. νεώτ. κ. δημ.** ἡ ἰδιότης τοῦ τροφεροῦ, ἡ ἀβρότης, ἡ ἀπαλότης, ἡ λεπτότης, ἡ μολβακότης : Ἀριστ. Ηθ. 2,3,4, Ἀθην. 12,544F περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων τροφερότητας διαλεγόμενος || 2) νεώτ. μτφ. κ. τληθ. τροφερότητες περιποθεῖς τρόποι, ἐρωτοτροπία. **τροφεροῦμαι-ομαι** ὁ σκόλ. τροφεροῦμαι βλλ. ἴωνισι τροφερός : Σχόλ. Ἀριστ. Σφ. 688. **τροφεροῦθαλιμος-ος** ἢ μτγ. ὁ ἔχων ὀφθαλμούς τροφεροῦς γλυκὰ μάτια : Ὀρεδ. 5,133. **τροφεροῦχειρ-ος(ή) μον.** ὁ ἔχων χεῖρα τροφεράν, ἀπαλὴν : ΚΜανασσ. Χρον. 4,32. **τροφερόχρως-ωτος(ή) μτγ. κ. -ως-ώτος** ὁ ἔχων δέρμα τροφερόν, ἀπαλόν : Διοσκ. 1,86. **τροφερότης-ος-ης** λεξ. ὁ τροφερῶς καὶ τροφιλῶ ὄμοιος, ὁ ἔχων κίλον εἰς τὴν καθηδονάθειαν καὶ ἀσέλειαν ἢ Ἦσ. ἐν λ. νοσκακέρως ἀσέλειος τροφερός μαλακός. **τροφερωδῶς** ἐπίρρ. λεξ. κατὰ τὸν τρόπον τροφεροδῆ βλλ. Φώτ. ἐν λ. νοσκακέρως ἐτροφερωδῶς μαλακῶδως νοσωδῶς. **τροφερωμα-ατος(ή) μτγ.** Ἦσ. τροφερωμα βλλ. **τροφερός** ἐπίρρ. κ. νεώτ. δημ. -ά τροφιλῶς, πολυτελῶς : Ἀριστ. Πολιτ. 2,9,6 ζῶσι γὰρ ἀκολάστως .. καὶ τροφερός || 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. κατὰ τὸν τρόπον τροφερόν βλλ. 3). **τροφή(ή) κ. νεώτ.** ἡ ἀβρότης, ἡ λεπτότης ὁ ἀπαλότης : Εὐρ. ἀν. 884,4 || 2) κ. νεώτ. ἢ μολβακότης, ἡ ἄνευθία : Εὐρ. Φοῖν. 491 σταλίδια κρεκόδεσαν ἀνίστασι τροφῆς || κ. κτ. πληθ. πολυτέλεια, ἄδουαθία : Εὐρ. Ὀρ. 1113 τροφῆς γὰρ ἴκει θεῶν ἔχουσα Τρωϊκάς αὐτ. Βάκχ. 970, Πλάτ. Ἀλκ. 1,122B εἰς πλοῦτους ἀποβλέπει καὶ τροφῆς

αὐτ. Νόμ. 637B || 3) ἡ ἀπόλαυσις, ἡ φιληδονία, ἡ ἀσέλεια : Ἀριστ. Λυσ. 387, Πλάτ. Γοργ. 492C τροφή καὶ ἀκόλασις, αὐτ. Πολ. 590B || κ. ἐν πρῶτῳ πον. : Ἀριστ. Ἐκκλ. 974 Τροφῆς πρόσωπον || 4) ἡ ὑπερηγανία, ἡ ἐπαρσία, ἡ ἀλαζονεία : Ἀριστ. Πλ. 818, αὐτ. Βάτρ. 21 εἴτ' οὐχ ὄβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὰ τροφῆ, Πλάτ. Γοργ. 525A ὄπδ ἐξουσία καὶ τροφῆς .. καὶ ἀισχροτάτους γέμουσαν τὴν φαγὴν εἶδεν, Ἀριστ. Πολιτ. 4,11,6. **τροφιλῶς-ή-όν** μτγ. κ. νεώτ. ὁ μαλακός, ὁ ἀπαλός τροφερός : Ἐπιγρ. ΑΠ 7,48 σάρκας δ' ἀβαλαίσις πυρὸς βίψισι τροφιλῶσι ληθεύθισαι || 2) νεώτ. ἐπὶ πρῶτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν μαλβακόν καὶ ἡδυπαθῆ βίον, ὁ ἐκδοτός εἰς ἀπολαύσεις, ὁ φιληδόνος || 3) νεώτ. ἐπὶ πρῶτ. ὁ πλῆρης τέρψων, ὁ ἀπολαυστικός : τροφιλῶς βίος. **τροφιλότης-ητος(ή) νεώτ.** ἡ ἰδιότης τοῦ τροφιλῶ βλλ. **τροφιλῶς** ἐπίρρ. λεξ. κ. νεώτ. τροφερωῶς μαλακῶς : Ἀρποκρ. ἐν λ. Ἰωνικῶς || 2) νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τροφιλῶν βλλ. 2). **τροφήμα-ατος(ή) ἀντικείμενον** εἰς ὃ πρὸς ἐντροφῆ, καμάρη : Εὐρ. ΙΑ 1050 διὸς λέκτρων τροφήμα φίλον || 2) εἶδος κοσμημάτων : Ἀριστ. ἀν. 309,7. **τροφηπτής(ή) τροφωῖ** ὁ μαλβακὸς διαιωμένος, ὁ ἐκδοτός εἰς τροφῆν, ὁ φιληδόνος, ὁ ἀκόλαστος : Διόδ. Ἐκλ. 549,82, Ἀθην. 1,7A ἐγένετο δὲ κατὰ τοῦς Τιβεριῖου χρόνους ἀνὴρ τῆς Ἀπικίας πλουσιώτατος τροφηπτής. **τροφηπτίας(ή) μτγ. κ. μον.** ὁ τροφηπτής βλλ. : Ἡρωδίου. Ἐπιμ. 137, ΚΜανασσ. Χρον. 6692. **τροφηπτικός-ή-όν** μτγ. ὁ ἐπιπρηπής εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἀσελγείας, ὁ φιληδόνος, ὁ ἀκόλαστος : Κλήμ. Ἀλ. 19,10,4 ἐρεθιστῶν τροφηπτικός. **τροφηπιώ-ατος** μτγ. ἐπαικτικὸν τοῦ τροφωῖ, ἐπιμαί τροφῆς καὶ ἀσώτίας : Κλήμ. Ἀλ. 325 ἀθλητῶσ ὁ τροφηπιώτης. **τροφοκαλάστρις-ιδος(ή) μαλακὸν** καὶ πολυτελὲς γυναικεῖον ἔνδυμα Ἦσ. ἐτροφοκαλάστρις ἔνδυμα γυναικεῖον : Ἀριστ. ἀν. 309,6. **τρόφος-ος(ή) μτγ.** ἐπιμαίον ἀπεσπασμένον, θρόμβον, κομμάτι Ἦσ. ἐτρόφος κλάσις ἄρτου, ἡ ζύλων καταδεδοσπασμένων : Ὀδ. Δ 508 τὸ δὲ τρώφος ἔμπεσε πόντω, Ἀπολλωνίδ. ΑΠ 6,105 τρώφος ἄρτου κ. κτ. πλθβ. : Ἡρ. 4,181 ἐν δὲ τὸ σφύρω ταῦτα μάλιστα διὰ θεῶν ἡμετέρων ὀδοῦ ἄλδος ἐστὶ τρώφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι, Φερεκρ. Μεταλλ. 1,5 ναυτῶν τρώφη, Χορῖλος π. Ἀθην. 11,464B χερσὶν ἰδθον ἐχω κύλικος τρώφος ἀμφὶς ἐγάθς. **τρόφω-άω** | τροφή κ. μον. κ. νεώτ. ζῶ τροφιλῶς, διάγω βίον μολβακότητος καὶ ἀπολαύσεων : Εὐρ. Ἰων 1376 ἐν ἀγάλλας μνηρὸς τροφῆσι, Ξεν. Ἀβ. 1,11 τρώφαι καὶ μεγαλοπρεπῶς διαίτασθαι, Ἰσοκρ. 2,52 τρώφα .. ἐν ταῖς ἐσθίαισι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κάσιαισι, Ἰβ. Ροδ. 2,144 ἔζων, ἐτρόφω, ἔχρισαν || κ. μτγ. ἔνεστ. ἐν χρ. ὡς ἐπιβ., ὁ τροφιλῶς, ὁ θηλυπρηπής, ὁ φιληδόνος : Ἀριστ. Νεφ. 49 σκηνῆν, τρώφωσαν, ἐμκεκοισυρμένην, Πλάτ. Νόμ. 901A τρώφωσαν ἢ ἀμείλιχ ἀργύτας, αὐτ. Μέν. 76B || τὸ τρώφω ὡς οὐα. ἢ τροφιλότης, τὸ τροφιλόν : Ἀριστ. Σφ. 1455 ἡ μέγα τὴ μεταπεσεται ἐπὶ τὸ τρώφω καὶ μαλακόν || 2) ἢ μτγ. ἔνεστ. ἐπὶ πρῶτ. ὡς ἐπιβ. ὁ ἄβροδος, ὁ λεπτός : Πλάτ. Νόμ. 695D βασιλικὴ καὶ τρώφωσα παιδεία, Ἀριστ. Φιλ. 2 τῶν θηρῶν κλικίων εὐκύκλωντων ἀσπίδα ἀνεπαφρίζουσαν, τρώφωσαν, Πολυδ. 7,23 αἰ Πλευραὶ δ' εἶσι τῆς ἄρται τροφῶντες || 3) ἢ μτγ. βίαν ἀκόλαστον, ὄσωτον : Εὐρ. Βάκχ. 969 τρώφω δ' ἀναγκάσει, Ἀριστ. Λυσ. 405 ὅταν γὰρ αἰθλί ἐμνησθῶμεθα γαῖσιν γυναιξὶ καὶ διδάσκωμεν τρώφω || 4) ἔξο-

δεύω, δαπανῶ πολλά, ἀντίθ. γλίσχρος ζῆν: 'Αριστλ. Πολιτ. 2,7, 7' 5) ἐπαίρωμαι, ὑπερηφανεύομαι: Εὐρ. 'Ικ. 214 ἀρ' οὐ τρυφώμεν... οἷσιν οὐκ ἀρεταί τὰδε...', αὐτ. 552, Πλάτ. Εὐθερ. II Β ἐπειδή μοι δοκεῖς οὐ τρυφᾶν (ὅτι εἶσαι ἀκατάδεκτος), Δημ. 98 ἐν τῷ ἐκκλησίᾳσι τρυφᾶν καὶ κατακευθεῖσθαι (ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτ. 402, 'Ἄλεξ. Τορναί. I, 14 τρυφῶσιν ἕτεροι πρὸς ἑτέρους ἐπὶ τῶν φιλοσοφῶν)... || μτ. ἐπομένης πρστ.: Πλάτ. Πρωτ. 327 Β νόν δὲ τρυφᾶς... ὁ δὲ πάντες διδάσκαλοι εἰσιν ἀρετῆς' 6) ρημστ. π. τρύφωμα, τρυφητής, τρυφητικός.

τρυφωμα-ατος (τό) ἄ. τρύφωμα βλλ.

τρυφάω-ατος α-ον 'Ἡσ. ἑρπυράρος, λεπτός.

τρυηλός-ή-ον ἔσφ. γρ. ἀντὶ τρυηρός βλλ.

τρυηρός-ά-ον ἐπὶ ἐνδοματ., ὁ ρακώδης, κυρλοιασμένος: Εὐρ. Τροχ. 496 τρυηρὰ περὶ τρυηρόν ἐμῆν χρᾶ πέλων λακισματα.

τρυήνας π-ον μτν. ὑποκορ. τοῦ τρύχου, ὁ ἐκ ρακῶν, ὁ κουρελιάρης: 'Ιωδ. Αἰ. 5, 116, 'Ἀκμ. φρ. 1, 36

τρυήλιον (τό) ὑποκορ. τοῦ τρύχου, ράκος, κουρέλι: 'Ἰνν. Ἀρθρ. 813, αὐτ. 837.

τρυήνιον (ή) σχόλ. ἄ. τρύχου βλλ., ἡ ἀγριομελίτζανα: Σχόλ. Θεοκρ. 10, 37.

τρυήνιον (τό) λεξ. ἡ τρύχου βλλ.

τρυήνος (ή) κ. στρύχνου Φώτ. ἐν λ. τρύχον ἐσὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμῶς εὐρον, εἶδος βοτάνης, ἡ ἀγριομελίτζανα: Θεοκρ. 10, 37 ἂ φωνά δὲ τρύχνας (σχόλ. «ἦγουν ἡ φωνή σου δὲ μαλακή, ἐοικυῖα τρύχου» τρύχου δὲ καὶ τρύχη εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγόμενη ἀγριομελίτζανα, ἰκωνῶς μαλακοῦ· καὶ λέγεται στρύχνος ὁ δὲ Θεοκρίτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχον εἰπών») || ἐν γρ. ὡς σύμβολον μελωδικῆς ᾠδότητος: Κωμ. Ἄνων. 236 μουσικώτερος τρύχου.

τρυήνω-ώ ἔσφ. γρ. ἀντὶ τρυῶ βλλ.: Γαλ. 'Ἰνν. Γλωσσ. Ἐξηγ. 580.

τρύχος-αυς (τό) κ. τρύχας ράκος, κουρέλι, ἡδύτρον τετρυμένον καὶ ρακώδες: Σοφ. ἀν. 843 τρύχας καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος, Εὐρ. 'Ἠλ. 501 τρύχει, πέπλων ἐξομορθεῖσθαι δάκρυα' || κ. κτ. πλῆθ. τὰ ράκη, τὰ κουρέλια: Εὐρ. 'Ἠλ. 184 τρύχη τὰδ' ἐμὸν πέπλων, αὐτ. Φοίν. 325 δυσσφραῖσα δ' ἄμφι τρύχη τὰδε σκάτι' ἀμείβομαι Ἀριστ. 'Ἀλ. 418 τὰ ποτα τρύχη', Ἀντιφ. Σιδ. ΑΠ 6, 109 γρηλαῖον νεφέλας τρύχος τὸδε' 2) οἰχίμα, ρήμα, κομμάτι: 'Αριστλ. Μετ. 3, 1, 11 δὲ' ἱματίων... οἷον τρύχη ἀποίσηεν.

τρύχων ἰων., παρατ. τρύχεσκον, καταναλίσκω, καταστρέφω: 'Οδ. Α. 248 τρύχεσι δὲ οἶκον ἰκονταλιόκους τὴν περιουσίαν, αὐτ. Π. 125, αὐτ. Π. 387, 'Ἡοιδ. Ἐργ. 303 οἱ τὲ μελιόσσα κῆμον τρύχουσι ἀργυροὶ ἐσθοντες' 2) μτφ. ἐνολῶδ., βασιανίω, ταλαιπωρῶ, στενωχωρῶ, κατατρυῶ: Θέογ. 909 τρύχειν βίον ἐν κακότητι, 'Ἰνν. 310, 34 τρύχει τὰ νουσήματα, Σοφ. ΟΤ 666 γὰ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, Εὐρ. Ἐλ. 286 μὴ 'εἰ τοῖς ἀνηγνύσι τρύχου σὺ σαυτήν, Ξεν. Ἐλλ. 5, 2, 4 εἰ δειπῶσι πόλιν χρονον τρύχειν ἀτρακτίεις τὴν τὴ πάλιν καὶ τοὺς συμμάχους' 3) κ. παθ. ταλαιπωροῦμαι, βασιανίζομαι, κατατρυῶμαι: 'Οδ. Α. 288 ἡ τ' ἐν τρυχῶδεν περ ἔτι τλαφῆς ἀνιούσθ, αὐτ. Β. 219, αὐτ. Κ. 177, Σοφ. Τρ. 110 εὐνάτης ἀνανδρώτως τρύχεσθαι, αὐτ. ΑΙ. 605, Ἀριστ. Ἀχ. 68 καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεθα διὰ Καυστρίων πεδίων ὀδοιπλανοῦντες, Θουκλ. 126 οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τὸ προσεδρία ἀπλήθει οἱ πολλὰ' || μτ. γενικ. βασιανίζω, ταλαιπωρῶ ἐνεκὰ τιος: Εὐρ. 'Ἰνν. 147 εἰ' ἄμφι τὴν πολύθηρον Δίκτυναν ἀμπακίαις ἀνίκερος ὀθῶτων πελάνων τρύχει' || κ. παθ. μτ. γενικ. κατατρυῶμαι, βασιανίζομαι ἐνεκὰ τιος: Ἀριστ. Ἐπρ. 989 οἱ σὺ τρυχόμεθ' ἤδη τρία καὶ δέκα' ἔτη.

τρυῶ-ω, ἄορ. ἐτρυῶσκα κ. παθ. ἐτρυῶσθην, παθ. παρακ. τετρυῶμαι, καταστρέφω, τρύχω: 'Ἡρώδιον. Στ. 3, 2 ἐτρυῶσσαν τὴν Ἑλλάδα' 2) παθ. καταπονοῦμαι, ἐξανθλοῦμαι, κατατρυῶμαι: Μῆν. 2, 12 οἶκος τρυχούται, 'Ἰνν. 592, 34 τρυχούθηται τὰ σώμα (ἐπὶ τῆς νδούου, Θουκ. 4, 60 θρῶν γυναικὶν ἡμᾶς τετρυχόμενος, Πλάτ. Νόμ. 807 Β τὸν σφῆδρα τετρυχόμενος μετὰ ἀνδρείας τε, Πολύδ. 1, 11, 2 τετρυχόμενοι ἰπὸ τῶν πολεμίων, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 44, Πλούτ. Πομπ. 10 πόλεις τετρυχόμενες' 3) ρημστ. π. τρύχαιος.

τρυῶστος-αυς (ή) ἡ ἐξάνθησις τῶν δυνάμεων, ἡ καταπόνησις, ἡ ταλαιπωρία: Μάξ. Τόρ. 34, 2.

τρυφίην (ή) νεώτ. ἄ. θρυφίην βλλ.

τρυῖν ἔπιτετ. τ. τοῦ τείρω, ἐν χρ. κτ. παθ. παρακ. τετρυῖμαι κ. ἐν μτφ. τετρυμένους ἰουηθ. ἄγρ. τετρυμένους, κατατρυῖν, κατοτρυῖν, βασιανίζω, ἐνολῶδ.: Ἄλξ. Πρ. 27 αἰεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθῆδων κακοῦ τρύχει σ'... || κ. παθ. κατατρυῶμαι, καταπονοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασιανίζομαι: 'Ἡρ. 1, 22 τὸν λέων τετρυῖται ἐς τὸ ἐσθῆτον κομῶ, αὐτ. 2, 124, αὐτ. 6, 12, Πλάτ. Νόμ. 761 D πόνοις τετρυμένα γεωργικὸς σώματα, Πολύδ. 1, 627, Ἀπολλ. Ρ. 1, 174 τετρυμένα γούνατ' ἔκαμφε, Ἀντιφ. ΑΠ 9, 549 δόκρουν Ἀγρικέλοια τετρυμένα, Ἄδαφ. ΑΠ 6, 228 ἀλακί καὶ γῆρος τετρυμένον ἔργατινον δοῦν' 2) ρημστ. π. τρύσις, τρυσαῖωρ, τρυτήν.

τρώα 'Ἡσ. ἀρπυκίδης.

τρωαῖαυός-αυος (τό) ἐκ Τροίας: Στέφ. Βυζ. Ἐτρώας ἡ χώρα τοῦ Πίου, τὸ ἐθνικὸν ἀναφερόμεν.

τρωαϊκός-ή-ον μων. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Τρωάδα: Ἐστ. 313, 27 Τρωαϊκῶν Ροίτιον.

τρωάς-αυος (ή) κ. νεώτ., δημ. τρωάδα κ. τρωιάς ὡς ἐπίθ. μτ. τοῦ γῆ κ. ἀνευ αὐτοῦ, ἀρχαία χώρα κτ. τὰ ΒΔ τῆς Μικρῆς Ἀσίας ἡ τρωικὴ χώρα: Στέφ. Βυζ. Ἐτρώας ἡ χώρα τοῦ Πίου: 'Ἡρ. 5, 122, Σοφ. ΑΙ. 819 πένηθ' ἐ' ἐν γῆ πολεμία τῇ Τρωαδί' 2) ἡ ἐκ τῆς Τροίας καταγομένη: 'Ἰλ. 105 αἰδέομαι Τρώας καὶ Τρωάδας ἔλκεσιπέλους' 3) δημ. ἐν φρ. τῆς τρωάδας τὰ κακὰ ἢ τὰ βάσανα (πολλὰ καὶ μεγάλα συμφορὰ), δη. φρ. τὰ κάματε τρωάδα ἱερ. ὄνομα, τὸ κάματε κεραμιδαρεῖο, τὰ κάματε θάλασσα κτλ.).

τρωγάλια (τά) (τρώγω) κ. νεώτ., ὀρωρικὰ καὶ ἄλλα ἐδέσματα τρωγόμενα ὡμὰ ὡς ἐπιδωροῖα, οἷον ἰσχάδες, κάρια, ἀμύγδαλα, φουτσόρια, στραγάλια, τρηγήματα: Ἀριστ. Ἐπρ. 772 δὲς τῷ φαλακρῷ τῶν τρωγαλίων, Πολύδ. 6, 79' || σπαν. ἐν τῷ ἐν: Πινδ. ἀν. 94, Πλούτ. 'Ἠδ. 133C.

τρωγαλλίω νεώτ. τρώγω τὴν μασάν, κατακόπτω αὐτὸ ἡλικρῶς διὰ τῶν ὀδόντων, ροκανίζω.

τρωγάλιος-αυος 'Ἡσ. ὁ τρωκτικός, ὁ ὡμὸς τρωγόμενος, ποὺ κρονοῖζεται.

τρώγη (ή) (τρώγω) κ. νεώτ. κ. δημ. διαθεβόμενον καὶ τετρυημένον μέρος τοῦ χιτοῦ ἡ ὤφωματος, φωλεὸς ζώου καὶ ἰδία μύθων, νοπηκότρυπα: Βατραχομ. 52 γαλέην... ἡ καὶ τρωγλοδοῦντα κατὰ τρώγηλιν ἀρετικῆν, Βάθρ. 3, 17' || γεν. κοιλότης, σπηλιά: Ἀριστλ. Ζ1 5, 20, 2' || νεώτ. κ. δημ. μτφ. κατοικία ἀνήλικου καὶ στενωχῶρος: μένεις σὲ μία τρώγη' 3) ὄνη, τρύπα εἰς ἐνδομα ἠδὲ μὲνός γενομένη: Βατραχομ. 184 πέλων μου κατέτρωσαν... καὶ τρωγάλιας ἀνεύδουσαν' || ὄνη ἐν τῷ ἐδέρματι: 'Ἰνν. 251, 17.

τρωγλιτής (τό) μτγ. κ. μων. εἶδος χελιδόνος φωλεῶν ἐχούσης ἐν ὄψει, πετροχειλίθου: Ἡρώδιον. Ἐπιμ. 281, 5, Ἐστ. 228, 35.

τρωγλιτής-ιδος (ή) μτγ. ἐν αὐνεκα. μτ. τοῦ σμύρνη, εἶδος σμύρνης: Ἄλεξ. Τραλλ. 1, 40 σμύρνα τρ.

τρωγλοδοῦν ἄγρ. τοῦ τρωγλοδοῦν βλλ.

τρωγλοδοτής (τό) ἰδῶς κ. νεώτ. ἐπὶ ἀλωπέκων καὶ ὄρεων, ὁ εἰσδύομενος εἰς τρώγλας, ὁ ἐν

τρώγλαις ἡ σπηλοῖσις κατοικῶν : Ἀριστλ.ΖΙ 9,128' ἢ ἐπὶ καρπῶν : σύτ.ΖΠ17,1' 2) κτ. πληθ. οἱ **Τρωγλοδῶται** αἰθιοπικὴ φυλὴ Ἰ. Ἄρσοκρ. εοφ ὁπὸ γῆν οἰκοντες : Ἡρ.4,183 οἱ γὰρ **τρωγλοδῶται** Αἰθιοπίας πόδας τάχιστοι ἀνθρώπων πάντων εἰσι, Ἀριστλ.ΖΙ 8,123' 3) νεώτ. (ζωολ. γένος πιθῆκων σπονδριῶν ἐκ τῶν ἀνθρωπομορφῶδων ὁ χιρπατῆς) 4) μτγ. κ. νεώτ. πτηνῶν τὸ ὄριον τῶ βασιλικῶ : Αἰετ. ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ξηροδακτικῶν πτηνῶν, ὁ τρωποφράκτις.

τρωγλοδυτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ (ζῶν ἐν τρώγλαις : Ἀριστλ.ΖΙ11,1,27 ζῶα τρωγλοδυτικά 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Τρωγλοδῶτας Αἰθιοπίας ὁδ. ἡ τρωγλοδυτικὴ κτ. παρὰλ. τοῦ χώρα : Στράβ.6,16,4,4' ἢ νεώτ. γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τρωγλοδύτην : τρωγλοδυτικός πολιτισμός' 3) τὸ θηλ. -δυτικὴ τρωγλίτις βλλ. : Διοσκ.1,77.

τρωγλοδυτικός ἐπίρρ. μτγ. δίκην τρωγλοδύτου βλλ.2) : Στράβ.17,3,7 τρ-οικεῖν.

τρωγλοδυτικός-ἴσος (ἢ) μτγ. ἄ. τρωγλίτις βλλ. : Γαλ.13,885, Διδό.Σ 1,30.

τρωγλοδυτισμός (ὁ) νεώτ. ὁ τρωγλοδυτικός βλλ. βιος.

τρωγλοδύτης-ος (ὁ) τῶν τρωγλοδυτικός βλλ.1) : Ἀριστλ.ΖΜ 4,11,9 τρωγλοδύτης ζῶα.

τρωγλοδύτης-έω βιῶν ἐν τρώγλαις : Ἀριστλ.ΖΜ 3,6,9, οὗτ.ΖΠ16,6 ἄφρον ὅ' ὅτι τρωγλοδυτὴ τὰ μὲν ἐν τοῖς τόμοις, τὰ δὲ καὶ τὰ βῆρ παντὶ ἰένει ὀφθοσκοῦντων ζῶων καὶ ἐπὶ σαυρῶν.

τρωγλοδῶν ἐν χρ. μ. ἐν μτγ. τρωγλοδῶων ἐπὶ μύς, εἰσόδμοι εἰς τρώγλαις καὶ κοιταῖω ἐν αὐτοῖς : Βατροχομ.52.

τρωγλοδύτης-ος-ές σγῶλ. ὁ ὄριος πρὸς τρώγλην : Σχδλ.Νικ.Θηρ.375.

τρωγλοδύριον (τὸ) μον. ὄνοκρο. τοῦ τρώγλη βλλ. : Θεόγλωσσ.Καν.126,27-πρδλ.Κόντ.Γλωσσ.Παροι.147.

τρωγλιτικός-ή-όν μτγ. μον. ὁ ἔχων ὄλην, τρῦπαν, ὁ διάτρητος : Ἀποφθην.Πατέρων 261.

τρώγμια-ατος (τὸ) (τρώγμ) συνήθ. κτ. πληθ., τὰ τρωγμία βλλ. : Φιλολ.Σ 3,11.

τρωγμῆς (ὁ) (τρώγμ) Ἦσα. τὸ ἐπιθέσθαι ἐν ὄλην τρωγμῆς (ὁ) μτγ.

τρωγμῶν δημ. τρώγω καὶ ὄλην, εὐχούμαι : τρωγμῶνιν σὲ μιά ταδέρνα.

τρώγω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μον. κ. δημ. τρώω, ὄρα. ἔτρωξα κ. β' ἔτρωχον [Φερρεκ.Κοριαν.1,5], μον. κ. νεώτ. ἔφαγον, δημ. -α, μον. κ. νεώτ. παθ. ὄρα. α' ἐπαγῶθην, δημ. -ώθηκα, β' ὄρα. ἔτρωχην, μέσ. μέλλ. τρώσωμαι [Ἀριστφ. Αχ.806], παθ. παρακ. τέτρωμαι, δημ. μτγ. παθ. παρακ. φαγωίμω, ρυκανῶ τὸ διὰ τῶν ὀδόντων ὅπως εἰτα μοσχοῦ καὶ καταπιῶ, ροκανίω, σίωσ ἐπὶ τῶν φυτοφάγων ζῶων, ἡμιόνων, μόσχων, δαμαλῶν, χοίρων κ. σπαν. κυνῶν : Ὄδ.Σ 90 ἡμιόνους . . σείων ποταμῶν παρὰ δινθέντα τρώγων ἀγρωσίτων μιν μελιπῆδα, Ἀριστφ. Αχ.801 χοίρε . . τρώγωσι ἀν ἐρεθίνθους μ. Σωτ.π.Στο6.528,20 [ἐπὶ κυνῶν], Ἐσθκρ.4,45 βάλλε κἀτωθια τὰ μοσχία τῆς γὰρ ἑλαίας τὸν θαλλὸν τρώγοντι, οὗτ.9,11 κόμαρον τρωγίσιος [ἐπὶ δαμολῶν] 2) ἐπὶ ἀνθρ., ἐσθίω ὡς τὸ χόρτα, ὄσπρια καὶ ἑρσοῦς καρποῦς AB 114,15 τρώγειν οὐ φασὶ δειν λέγειν τὸ ἐσθίειν, ἀλλὰ τὸ τρώγματα ἐσθίειν : Ἡρ.2,37 τοὺς γενομένους κυάμους αὐτε τρώγουσι αὐτε ἐφοντες πατέονται, αὐτ.2,92, αὐτ.4,177 οἱ τὸν καρπὸν μοῦνον τοῦ λυτοῦ τρώγοντες ζῴσαι, Ἀριστφ. Ἰνπ.1077 ὅτι βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις, Ἀναξίλ.Λυρον.1,3 βολδαὸς τρώγων, τυροῦς κἀπάνω ἢ ἐπὶ ἐπιθροῖσι, ἐσθίω ἑρσοῦς καρποῦς οἷον σῦκα, ἀμύγδαλα, καρθῶδια : Ἡρ.1,71 οὐ σῦκα δὲ ἔχουσι τρώγειν, Ἀριστφ.Εἰρ.1324 σῦκά τε τρώγειν, Ἀν-

τιφῶν λεπτ.1 μελίπηκτα . . τρώγοιμ' κ. ὄρα. : Δημ.462 πῖνα καὶ τρώγω' κ. παθ. : Ἡρ.2,92 τρώγεται δὲ καὶ ἀπαλά ταῦτα καὶ αὐτ' ἢ κ. μτγ. π. κωμ. : Ἀριστφ.Νεφ.924 ἐκ πηριδίου γνάμμας τρώγων Πανδελετῆλου' 3) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. μασώ καὶ καταπιῶ τρώφην, ἐσθίω : Ἐρωτόκρ.1,94, ὄτραγ. ζεστὸ φωμί δὲν ἔφαγα, ἰ γλυκὸ κρασί δὲν ἔλια, Κρυστ.Φίλημ.3 μὴν ἔφασας χαμοκίρρασα, μὴν ἔφασε βάτου μούρα ἢ μτγ. ἐν παροιμ. φρσ. ἔφασε ἔφαν ἔφαν περιδύρομ [κατὰ κόρην], - τρώει ὁ αὐτὸς (μὲ ὀδηφάγιον, λαμοργίαν), - ἡ μάννα τρώει καὶ τοῦ παιδιοῦ δὲν δίνει [ἐπὶ ἐκτάκτως νοστίμου φαγητοῦ], - τὸ τρώω καὶ μὲ τρώω (δὲν οἰσθάνομαι τὴν εἰς τὸ στόμα μου εἰσγομένην τροφὴν ἀπὸ τῆν ἀνοησυχίαν), - δὲν τρώει ἄχυρα [εἰναὶ εὐφύης, ἔξυπνος], - τρώει τὸ φωμί χαρμῆ [εἰναὶ ἀχρηστος ἀνθρώπος], - ἔφαγε τὸ φωμί του εἰναὶ γέρων, ἐγγίξει ἡ ὄρα τοῦ θανάτου του, - ἔφαγε τὸ χάπι ἔπεσε ἡ ὄρα τοῦ παιδιοῦ, - τρώει τὰ νύχια του γιὰ καγὰ [ἐπιθυμῶ μετ' ἀπορῶν ἐν φιλονικίῃ], - ἔφαγε τὰ λυσιακαὶ του αὐ' . . [προσεπέδησε παντὶ σθένει], - ἔφαγα τὰ σκῶτια μου [κατέβησαν πῶσαν προσθήσασθαι], - τρώει τὰ σίδερα [εἰναὶ ἀσυγκράτητος ἔξ ὄρα], - τρώει ἡ μανία, δὲν συγκρατεῖται, - τρώει τὰ λόγια [δυσκολεῖται εἰς τὴν ἀκριβή προφορὰν, δὲν προσφέρει καλῶς], - διαδρόντας τρώει τὰ μισὰ [παρалаίπει], παροιμ. οἱ γονιοὶ τρών τὰ δαμάσκηνα καὶ τὰ παιδιὰ μοιδιαῖζουσι [αμαρτία γονέων παιδεύονται τέκνα], αὐτ. ὁποῖος ἔχει γρόθο τρώει καρθῶδια, ἢ ὄποῖος μαχαίρη τρώει πεπῶν [ἢ δύνομος ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν], αὐτ. τρώει ὁ χοῖρος [ἢ ἀλεπού] τὰ χυράσια, μὰ σὺτὸ βγάλῃ καὶ τὰ βριακία [οἱ διὰ δαεινῶν ἀποζῶντες τὰ πληρόνουν ἐπειτα βαρῶς], - ἐπάγωμα τὸ βόδι καὶ ἀπόμειν ἡ οὐρά του [ὀλίγον μόνον ὑπολείπεται ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἐπιτελεσθῆν ἔργον], - τὸ ὄριον σῦκο ὁ χοῖρος τὸ τρώει [πὸς καλὰς νέας ἀνάγει πλοῦσοι νυμφεῖονται], - φάτε, μάτια, φάρια κ. ἡ κοιλία περιδύρομ [ἐπὶ τὸν διὰ τοῦ βλεμῶτος μόνον ἀπολαύουσιν], - τὸ μεγάλο φάρι τρώει τὸ μικρὸ [ὁ ἰσχυρότερος ἐπικρατεῖ], - ἔπασαν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὰ φαγαν ὁ χοῖροι [ἐπὶ εὐγένων, οἷφνες ἐξέλεσαν καὶ διασύρονται ἀπὸ τοῦς τυδαίους], - ἄς τρώω ἡ γριά κὶ ἄς μουρμουρίζῃ ὁ γέρος [ἐπὶ ἐγώστων], ἢ κ. ἀλληλοπαθῶς ἐν φρ. τρών τὰ σάλια τους εἰναὶ στενάς συνδεδεμένοι] ἢ παθ. εἰμὶ κατάλληλος πρὸς τρώφην, εἰμὶ ἐδῶδιμος, φαγῶδιμος : αὐτὰ τὰ πενήνια δὲν τρώγονται, εἰναὶ σάπια ἢ κ. μτγ. εἰμὶ ὁπισθον εὐείδης, σμιοβήδης, ὑποφειρτός : δὲν εἶναι δυσρφη, μὰ τρώγεται ἢ μτγ. εἰς παροιμ. φρσ. ἐν ἀρητ. ἐκρορῶ, εἰμὶ ἀνυπόφορος : μ' αὐτὰ ποῦ κάνεις δὲν τρώγεται,1,-μῆτε ὡμὰς τρώγεται, μῆτε φητός [εἰναὶ ἀσυμβίβαστοι] 4) νεώτ. κ. δημ. ὀρεσκοῖσι εἰς τὴ ἔδεσμα, τὸν τρώει τὰ μακαρόνια - τὰ σταφυλία 5) νεώτ. κ. δημ. καταλιγῶ νηστειῶν, κρεφωγῶ ἀντίθ. νηστεῶς : ἔφαγε τὴν καθαρὴ Δευτέρα' 6) νεώτ. κ. δημ. δάκνω, δαγκνῶω : τὸν ἔφαγε ἕνας σκύλος ἢ φρ. μαύρο φίδι ποῦ α' ἔφαγε ὄλιγνον σου τὴ χεῖρα τὰ πάθεις 7) νεώτ. κ. δημ. βιδρώσκω, φθειρῶ, τρίβω : ἔφαγε ὁ σκύρος τὴ φανέλια μου ἢ κ. μτγ. ἔφαγε τὰ νιάτὰ του στὰ ζένα' κ. παθ. : ἔχει φαγωθὲ τὸ παιτὸ του στὸν ἀγκῶνα, - τὰ παπούτσια του εἶναι φαγωμένα 8) καταναλίσκω, σπαταλῶ, ῥοδεῶω : ἡ σόμπα τρώει πολὺ κῶρβουνο, - ἔφαε πολλὰ λεφτὰ στὴν Ἀθήνα, - ἔφαγε τὴν περιουσία του στὰ χαρτὰ 9) καταρῶμαι : ἔφαγε τὰ λεφτὰ τῆς ἐκκλησίας [πὸς εισπραξίαι] 10) νεώτ. τήκομαι, λειώνω, ρέβω, οἶον ἐκ λύπης, ἀσθένειας,

σι) τὸ μέν. στρέφονται, γιρίζω πίσω : 'Ἰλ.Π.75 ἄλλα πάλιν τρωπᾶσθαι, ἤδη φάος ἐν νήεσσι βεῖθις, 'Ἰ.Ο.666, αὐτ.Λ.568 ἐρητύσασκε φάλαγγα, τρώων Ἰηποδάμων, ὅτε δὲ τρωπᾶσκειτο φεύγειν. **τρώσις**-εως ἴη (τρώω) κ. νεώτ. τραυμασιῶς, πλήγησις : Ἰππ.Κεφ.Τρωμ.826, Πλούτ. ΠΗ.208 τὰς Ὀμηρικὰς τῶν θένων τρώσιες ἢπ' ἀνθρώπων || τραυμασιῶς, πλήγησις, πλήγησις δένδρων, βλάδη οὐτῶν ἐκ πλήγητος ἢ ἀλλῆς οἰτίας : Θεοδρ.Φ.14,16,1 και γὰρ τούτων ἔλαττης, τερμίνωσις εἰς βάθος ἢ τρώσις και ἔλκωσις.

τρωσιμός (ἴ) ἐκτρωσιμός, πρόωρος γέννησις, ἀποβολή : Ἰππ.206D.

τρωτήριον (τῶ) μον. ὄργανον τρωτικόν : Καισάρ.1040 [ἐκδ.Μί.].

τρωτός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀποκείμενος ἢ ἐκτεθειμένος εἰς τρώειν : 'Ἰλ.Ο.568 τρωτός χρώς ὄξει χαλκῷ, Εὐρ. Ἐλ.810 αὐτῶν αἰθέρῃ τρωτῶν οὐκ ἔχει δέμας, Ξεν. Ἀν.3.1,23 οἱ ἄνδρες τρωτοὶ μάλλον ἡμών : 2) ὁχλὸς ὁ τετραμήνητος, πλεθωσιμός : Σχόλ. 'Ἰλ.Α.102. 3) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐμποδὴς ἀόφωτος, εὐπρόσβλητος : τὸ τρωτῶν σημειν ἢ μέρος (τῶ) ἀόφωτον μέρος ἢ τὸ εὐπρόσβλητον' 4) ὄμ. τὸ τρωτῶν ὡς οὐα. ἐλάττωμα, φεγάδι : ἔχει - τοὺ βρισκουν πολλά τρωτά.

τρωτήτης-πτος (ἴ) νεώτ. ὁ ἐν εἰνοί τις τρωτός : 2) στρατ. ἢ ἐπί τοις ἑκστῶν ἀπάλεια, ἢν ὄφιστατοι στρατός τις ἐκ τοῦ ἔχθρικοῦ πυρός.

τρωθῆμα-ατος (τῶ) ἔσφ. ἰων. τ. ἀντὶ τρωτός βλλ. **τρωθῆ**-ώ ἐπ. τ. τοῦ τρώχῃ βλλ., κολῆμα : 'Ἰλ.Ι.63 Ἰηποι βίβωα μάλα τρωθῆσι.

τρώω (ἴ) ριζ. τ. τοῦ πτρώσθαι βλλ. : 'Οδ.Φ.293. **τρώω** (2) ἔσμ. τ. τοῦ τρώω βλλ.

τσαγανός (ἴ) ἔσμ. κερκίσις, κάθουρας καδοῦρη : 2) ἡ κερκὶς ραπομηχανῆς.

τσάγδα (τῶ) ἔσμ. ὁ κληρός κορηός τῆς ἀμύδαλης, τὸ ἀνηκτὸν ἐπὶ ἀμύδαλον.

τσαγγάδα (ἴ) ἔσμ. κ. τσαγγάδι (τῶ) ἢ τσαγκάδι, ὀνόμας ἢ οἰζ. προφῶως στερηθῆσις τοῦ τόκου της.

τσαγγανός (ἴ) ἔσμ. ὁ ζαγανός.

τσαγγίλα (ἴ) ἔσμ. ὁ προφ. τοῦ ταγγίλα βλλ.

τσαγγός-ή-ό ἔσμ. ὁ γρ. τσαγκός ὁ ταγγός βλλ. 2) ἐπὶ ἄνθρ., δούτροπος, ἀσυμβίβαστος : μὴ μάς κἄνθρ τὸν τσαγγό.

τσαγιέρα (ἴ) ἔσμ. κ. τσαγιερά (τῶ) δοχεῖον διὰ τὴν παρασκευὴν και τὴν δόσιν τείου, τσαγιού.

τσαγκαρόδικο (τῶ) ἔσμ. τὸ κατάστημα τὸ ἐργαστήριο τοῦ τσαγκάρου, ἑποδηματοποιεῖον.

τσαγκάρης (ἴ) τσαγγίλη μον. κ. ἔσμ., μον. συν- ἦα. ἱσαγκάρης ὁ κατοικουσασθῆς ἑποδημάτων, ἑποδηματοποιός, ποιοποιός, πρὸς. τσαγγάριος.

τσαγκάρο (τῶ) ἔσμ. τὸ τσαγκαρόδοκο βλλ.

τσαγκαρόδευτῆρα (ἴ) ἔσμ. ὄργια κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Δευτέρας, ἢν ἐτήρουν παλαιότερον ὁ ἑποδηματοποιός : 2) σκῆπτρ. ἡμέρα ἐργασί- σμῃ, καθ' ἣν ἀργεῖ τις ἐκ φυγοανισθῆς.

τσαγκαρόπουλο (τῶ) ἔσμ. παις ἢ νεανίσκος βοθητευόμενος ἐν ἑποδηματοποιείῳ.

τσαγκαρσοῦδι (τῶ) ἔσμ. κ. τσαγκαρσοῦδλο κ. τσαγκαρσοῦδι κ. οὐγλο τὸ δῆπνον τῶν ἑποδηματοποιῶν, τὸ σοῦδι τοῦ τσαγκάρου.

τσαγκάτο (ἴ) ἔσμ. ἡ πρόδημα ἔχον τὴν ἀράην και τοῦς ὀπισθοφύς πόδας μέλασις.

τσαγκῆρα (ἴ) ἔσμ. κωνητικὸν ἄπλον με βραχὺ κόντιον και μίαν σόνην και μακρὰν συνήβ.κόννην.

τσαγκρουνιά (ἴ) ἔσμ. κ. τσαυγκρανιά ὀμυχὴ γρ' ὀμυχοῦ ἢ δι' αἰκμηροῦ ὄργάνου ἢ πράγματος, γρ'αῖουιά.

τσαγκρουνίζω ἔσμ. κ. τσαυγκρανίζω προκαλῶ ἀμυχὴν, γροτ'αυνίζω : με τσαυγκρουνίζεις, • τσαυγκρουνίστηκε στὰ βῆτα.

τσαγκρουνίσμα (τῶ) ἔσμ. κ. τσαυγκρανίσμα ἢ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τσαυγκρουνίζω, τσαυγκρουνιά, γροτ'αυνίσμα.

τσάτ (τῶ) ἔσμ., γενικ. τοῦ τσαγιού, τὸ φυτὸν τείου βλλ. 2) τσατὶ ἑλληνικὸ εἶδος φυτοῦ προσημοῦ πρὸς τὸν ἐλελησκανον, οὗ τὸ ἀφέφημα πίνεται ὡς θερμαντικὸν ποτόν' 2) ποτὸν ἐκ τῶν ἀπεξηραμμένων φύλλων τοῦ φυτοῦ τέλα παρασκευαζόμενον διὰ βρασμοῦ, τείον' 3) εἰς προσκεκλημένους φλασκὰ ποτοῦ τείου μετὰ διαφ. ὄργανων και γλυκουσιμάτων.

τσαίρι (τῶ) (τουρκ.) ἔσμ. λευμῶν, λίδαδι.

τσάκα (ἴ) ἔσμ. δόκανον, παγις' ἐν χρ. κ. μτφ. πιάστηκε στὴν τσάκα.

τσακάλ (τῶ) ἔσμ. τὸ ἄγριον ζῷον βῶς βλλ.

τσακαλόλυκος (ἴ) ἔσμ. εἶδος τι θωός, προσελθὸν ἐκ τῆς μείξεως θωός και λύκου, ἄ.λυκοτσάκαλο.

τσακί (τῶ) ἔσμ. κ. τσακάς (ἴ) πτυκτὸν μαχαίριδιον τῆς τοπέης, σουγιαξ.

τσακίδια (τῶ) ἔσμ. τὸπος εὐθα τις κρημνίζεται, τσακίζετο, ἐν χρ. μ. ἐν φρ. οὐρε ἢ ἀμε στα τσακίδια [οὔρε να τσακιστῆς, φύγε να μή σε βλέπω]

τσακίζω μον. ἔσμ. κ. τσακῶω βραῦμα, συντριβῶ, σπῶω : Ἐρωτόκρ.2,1076, αὐτ.3.280, ὁ τραγ. μῆνα μου, παραπάτησις και τὸ σταμνὶ μου τσάκισα, - ἑτσάκισα τὸ γυαλί - τὸ κλαρί - τὸ μπαστόνι : 2) πτῶσσω, συμπύπτωσω, διπλῶω

τσακίσε τὸ χαρτὶ στὰ τρία' 3) μτφ. καταπῶω, καταβάλλω, ἐξασθεῖν : τὸν τσακίσαν οἱ ἀρρώστεις - τὰ γερῶματα' 4) ἀμτφ. καταβάλλομαι, καταπίπτω : ἐτσάκισε ἀπὸ τὰ γηρατειά' 5) κ. ἀπολ. ἐτσάκισα κατεβλήθη, ἐλύμωσις, ἐγονάτισα' 4) ἐπιφῶρη πλήρη σωματικῆν κόπωση, ἐξάντηση, ἐξουθενῶ : Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.73,19 γιὰ να τσακίση γόνατα, γιὰ να τσακίση χέρια' || μτφ.

ἠθικῶς ἐξουθενῶ : πορομ. ἡ γλώσσα κόκκαλα δὲν ἔχει και κόκκαλα τσακίζει' 5) ἐπὶ φθόχου ἢ ἀνεμου, καταπίπτω, καταπαῖω, κοπάω : ἐτσάκισε τὸ κρῶσ - ὁ ἀέρας' 6) καταβάλλω, κινῶ, καταστρέφω : 7) φρ. τσακίζω τὴν καρδιά συνθρῦπτω, λυπῶ ὑπεράνω : τὰ λόγια σου μοῦ τσακίσαν τὴν καρδιά' 8) ἐτσάκισε ἢ καρδιά μου ἐλυθηθῆν πολὺ' 8) ἐπὶ στρατεύματος μαχημένου, ἐνεργ. κ. παθ. τρέπομαι, κίνωω, ἐνδίδωω, διασπῶμαι : τσακίσε ἢ ροσκίστηκε ὁ στρατός - ἢ ἔμυνα' 9) φρ. τσακίζω στὸ ζῦλο δερῶ ἀνηλεῶς : τὸν τσακίσε στὸ ζῦλο' 10) τσακίζομαι ἐν κῶχριστῆσῃ κῶνωω κάθε βυσίαν, δεικνύω ὄλην μου τὴν δραστηριότητα ἢ τέχνην διὰ νὰ εὐχριστῆσῃ τινὰ περιποίησιμος αὐτόν' 11) τσακίζω τὸ νερὸ μετριάζω τὴν ψυχρότητα τοῦ ὕδατος, σμυθῶμαι, κῶδω τὸ νερὸ' 12) ρηματ.π. τσάκισα, τσάκισμα, τσακιστός.

τσακίρης-ή-ό ἔσμ. κ. τσακίριος-η-ο ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν, ὁ φακός.

τσακίση (ἴ) ἔσμ. πτυχὴ ὑφάσματος' 2) τὸ σημεῖον τῆς πτυχῆς : ἢ τσακίση τοῦ παντελονίου.

τσάκισμα (τῶ) ἔσμ. ἡ ἐνεργεία και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τσακίζω, βρασιδῆς, βλάσις, κλάσις, σύντριψις, σπῶσιμος' 2) πτυχὴ, δίπλα, τσακίση : τὸ τσακίσμα τοῦ παντελονίου' 3) καταπόνησις, κρῆσπῶσις : κινῶω ἐνα τσάκισμα σ' ὄλο μου τὸ κορμί' 4) ἐπῶδωσ ἢ μελωδικῆ παρεμβολὴ εἰς ὄμοια, γύρισμα' 5) ἐν τῆ βυζ. μουσ. ἐν τῶν τεσσαράκοντα ἀφῶνων μετῶλων σηματοῦν τὸ ἀρχαῖον στενογραφικὸν συστήματος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς' 6) κτ. πλῆθ. τσακίσματα ἀσθὴ και ἄσμενα σχήματα, ἴδια γυναικῶν, ἀκίρισθῃ, θρῶφις, κωνήματα' || φρ. κῶνω τσάκισματα προσημοῦμαι ὁπὶ δὲν θέλω διὰ χαρακτηριστικὴν σημάτων ἢ κινήσεων, ἀκίρισθῃ, ὄφθητομα

τοσκιότη (ή) δημ. ναυτ. είδος η δειροού, ή δηκή βλ.λ. 2) ό ποδόδεσμος βλ.λ.

τοσκιότης-ή-ό δημ. ό τελασμένος, τεθραυσμένος, βλαστός, κονωστός : τοσκιότης έλιές (βαλαται έλαια, χλατσάδες): 2) ό έπιτυμένος, δηλωμένος εις πτυχήν 3) τό θηλ. τοσκιότη ώς ούα. βλ.λ. 4) φρ. τοσκιότη πεντάρα όσμαν-τόν κέρμα, τίποτε : δέν ένω τοσκιότη πεντάρα.

τοσκιότρα (ή) δημ. γυνή κόμνουσα τοσκιόμα-τα, δικιόζουμα.

τοσκιμάκι (τό) (τουρκ.) δημ. τεμάριον γάλυθος, όπερ προστριβόμενον έπι πυρίτω λίθω παράγει σπινθήρας μεταδιδόμενους εις όσκαν ή θρυαλλίδα 2) συνεκό, τό όλον συγκρότημα του χαλυβδίου έλάσματος και του πυρίτου λίθου, πυρεκόβλον, πυριόβολος.

τοσκιόζω δημ. κτυπό πυρίτην λίθον δια ό-δηριού, ώστε να άναφθή έναυσού τι : Κορκ.Λυγ.3 έτοσκιόζει τινάζουσα πλθός σπινθήρων.

τοσκιόκώπτρα (ή) δημ. ό πυρίτης λίθος ό έν χρ. δια τό τοσκιόμα βλ.λ. 2) γεν. ό πυρίτης λίθος, πυριόλιθος, σπουρνάρπιατρα.

τοσκόν (τό) δημ. τό κάρφος βλ.λ.

τοσκόντοούκαλα (τά) δημ. μικροπράγματα, παλαιά και άχρηστα άντικείμενα του σπιτιού, παρτάλια 2) χλευαστ. χροματισμός νεαρών προσώπων άναμειγυμένων εις σοδοράς ύποθέ-σεις, ιδ. μεγάλων.

τοσκιήνης-α-μιο (τουρκ.) δημ. κ. τοσχι-άνθρωπος, ιδία νέος, πονηρός, καταφρογής, κατεργάρης 2) ειδικώτ. ό επιδέξιός εις έρωτικός κα-τακτήσεις.

τοσκιονιά (ή) δημ. κ. τοσχι- πονηριά, κότεργαριά 2) άκριτος ζωηρότης.

τοσκρά (ή) δημ. τό φυτόν λεοντική ή λεοντο-πέταλος 2) τό φυτόν μήκων ή ροιάς.

τοσκώμα (τό) δημ. κ. τοσκώμος(ός) ή έέργεια του τοσκώμου, σύλληψις, παγίδευσις : τοσκώμα μιás άλεπούς στο δόκανο 2) μφ. έρις, φιλο-νικία, διαηληκτισμός : άρχισανε πάλι τό τοσκώ-ματα, - δέν ήμουν στόν τοσκώμο.

τοσκώνικο (τό) δημ. ό καρπός ποικιλίας τιπούς του φυτού άπδέα ή κονή.

τοσκώνικός-ή-όν νεώτ. δημ. τοσκώνικος-η-ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους Τοσκώνος ή την Τοσκωνία : τοσκι- διάλεκτος - γραμματική, τοσκώνικα κάστανα 2) τό τοσκώνικα ή τοσκώνικη διάλεκτος 2) έπίρρ. τοσκώνικα εις την τοσκωνικήν διάλεκτον.

τοσκώνω δημ. άδρ. (έ)τοσκώθηκα, μέσ. κ. παθ. τοσκώνομαι, παθ. άδρ. (έ)τοσκώθηκα, μτχ. παθ. παροκ. τοσκωμένος, πίνω στην τοσκά, παγι-δεύω, συλλαβάνω : τό δόκανο τοσκώσε την άλεπού, - τοσκώσε ή γάτα τόν ποτικί, - τόν τοσκώσε από τ' άστί κ. παθ. τοσκώνομαι συλ-λαβάνομαι, παγιδεύομαι 2) καταλοβάνω τινά πράττοντά τι, ιδία κακόν : τόν τοσκώσαν πού έκλεβε 2) φρ. τόν τοσκώσαν στα ήρσα έπ' αύτοφώρω 3) τό παθ. έρχομαι εις χειρας, φιλονικώ, διαηληκτίζομαι, έρίζω, συμπλέκομαι, πίνομαι : τοσκώθηκανε στη μοισαία - για τό τίποτα - στο δρόμο 4) είμαι τοσκωμένος με κάποιον εύρίσκομαι έν διαστάσει ένεκα έριδος, έχω περιέθει εις δυσορέσκια, εις έχθρότητα μετά τινός 5) ρηματ. π. τοσκώσω, τοσκωμός.

τοσάλοθας (ός) δημ. ό άπόρροετός εις την βάθισιν, ό εισερχόμενος εις τόν ηλδόν και κατα-σπόμενος 2) μφ. γεν. άπόρροετός, άτά-σθαλος περι τήν έργασίον του, τοσάτοούλης.

τοσάλοθημα (τό) δημ. τό να τοσάλοθής ης, βάθισις έντός ηλαού, έντός βορδόρου και κοι-σπώσις 2) γεν. άτάσθαλος έέργεια ή έργασία.

τοσάλοθω-άω δημ. έμβρόχομαι, βουτώ, βαδίζω εις τόν ηλδόν, τόν βορδόρον, την λάσπην 2) άνοταρώσω βορδόρον, λάσπην 3) μφ. έργάζομαι άτάσθάλως, άπορροετως, έπιπολιώως, τοσάτοούλικα.

τοσάλοκωμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα του τοσάλοκώου, ρίκνωσις, ζάρωμα, σούφρωμα : τοσά-λοκώμα του φόμετός - του πανταλοίου - του χαρτιού 2) μφ. κατορροκόσις, ήθιμός έξου-τελισμός, στραπόδω : έλαθε μεγάλη τοσάλοκώμα.

τοσάλοκώω δημ. άδρ. (έ)τοσάλοκώωσα, παθ. -ώνομαι, άδρ. (έ)τοσάλοκώθηκα, μτχ. παθ. παροκ. τοσάλοκωμένος, συνθλιώνω τή κάμων να χάσει την κανονικήν του ήφην, να πτωχιδή άκανονιστως, ρυτιδύ, ζαρώνω, σουφρώνω : τοσάλοκώω τά ρουχά μου, - τοσάλοκωμένο βιβλίο 2) μφ. κα-ταρροκόων, - έτελελιζώ ήθιμός, στραποτόδω.

τοσάλοπάτημα (τό) δημ. ή έέργεια και τό άποτέλεσμα του τοσάλοπατός, ή δια τών ποδών πάτησις, σύμβιβος 2) μφ. κακοπάθησις της λεχούς, μφ. ποιοδής ή νεονύφου κατά την λοικήν άντίληψή από «κακή ώρα».

τοσάλοπατώ-άω δημ. άδρ. (έ)τοσάλοπατώσα, παθ. τοσάλοπατέμαι, άδρ. (έ)τοσάλοπατήθηκα, μτχ. παθ. παροκ. τοσάλοπατημένος, κατοποτώ δια τών πο-δών, λακπατώ, ποδοπατώ έπιφέρων φθοράν ή πρόσ πτωρίαν : τοσάλοπάτησε τό παλιό μου, - τόν έβόλε κάτω και τόν τοσάλοπάτησε.

τοσάλοπατέινω (τό) δημ. τό πτηνόν έποφ, ά. κουκουλοπέτεινος.

τοσάλοπι (τό) δημ. τό φυτόν εύφόριον τό άπισεδές.

τοσάι (τό) δημ. τό φρύγανον.

τοσάιμι (τό) (τουρκ.) δημ. έπιδείξα κινήσι εις τόν χορόν, εις τήν πάλην τι. 2) γεν. τοσάι-κω, άκίωσιμος.

τοσάλοσκουπα (ή) δημ. σάρωθρον κατεσκευα-σμένον εκ κλάδων σαροβάμου.

τοσάμοδ (τό) δημ. άγριος κύων έπιθετικός 2) μφ. σκυλλί τοσάμοδ άνθρωπος ισχυρογώ-μων και πέτομων.

τοσάμοδούρα (ή) δημ. σημαντήρ, σημαδούρα.

τοσάμα (ή) δημ. κ. τοσάμακά τό τοσάικί βλ.λ.

τοσάμορδάρ ά μον. δημ. ροκένδουτος, κου-ρελιάρης : Έρωτάρκ.5.445.

τοσάμι (τό) δημ. τό φυτόν πεύκη ή χολέπειος.

τοσάμικος-η-ο δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τους Τασάμηδες, ό τών Τασάμηδων : τοσάμικος (χορός) ό άρδοπτικός 2) φρ. μφ. μάς έγινε τοσάμικος ταμνός (έγινε ύπεράγων άκληρός).

τοσάμια (τά) δημ. ύποκορ. του τασαμί βλ.λ. : ένα τοσάμια σταφυλά 2) τό φυτόν νάρκισ-σος, ζορμάκι.

τοσάμάλια (ή) δημ. κωδωνόσκοι τριγωνόσχη-μοι, κρεμύταιον από τόν λαϊνόν οίγων ή προδύτων.

τοσάμνι (τό) δημ. έστριμμένο πολύκλωνον νήμα, στριπτό κορόδι χρησιμοποιούμενον έπι τών έγχρωπίων ένδυμάτων. να συγκροτώνται ή προσδέονται περι τήν όσφύν τά πλάγια άκρα φόμετός.

τοσάμηδα (ή) δημ. ναυτ. κ. τοσάπηκ (τό) είδος τι στενού και έπιμκόως έξωληκτικού Ισοποδού τών χρόνων της Έλληνικής έπαναστάσεως μετά τριών Ιστών και λατινών Ιστών.

τοσάμη (τό) δημ. βότρυς σταφυλής, ή στα-φυλή άλόκληρη ως φυσικώς έχει : τό κλήμα έχει πολλά τοσάμη, - άγουρο-γινώμενο τοσάμη 2) συνεκό. ή λ. έπι βοτρυοειδών τό σχήμα προϊ-όντων ά. φυτών 2) κλάδικος της σταφυλής, έπιφύλλις, περιφύλλιδα : ένα τοσάμη σταφυλά.

τοσμουκαλιδικα (τά) δημ. κ. σαμλ. είδος τι συνθηματικός διάλεκτός τών κοκοποιδών.

σαμπούνα (ή) [ιταλ.] δημ. δακούλας βλλ. 2) τὸ φυτὸν καυλιθῶν 3) τὸ φυτὸν κῶνικου.

σαμπούνημα (τὸ) δημ. κ. σαμπούνημα τὸ παίξιμο τῆς σαμπούνας βλλ. 1) βοή συνεχῆς, κλαυθυσίσιος 2) μτφ. φλυαρία, μωρολογία.

σαμπουνίζω δημ. σαμπούνω βλλ.

σαμπούνισμα (τὸ) δημ. δ. τ. τοῦ σαμπούνημα.

σαμπούνω-άω δημ. κ. σαμπουνίζω παίζω τὴν σαμπούνα 2) μτφ. κλαίω, κλαυθμηρίζω, θαρραδῶ, φωνάζω διαρκῶς 3) ὄμ. μτφ. φλυαρῶ, μωρολογῶ: εἶ μὰς σαμπουνῶς αὐτὰ μτφ.

σαμπάρισι (τὸ) δημ. μικρὸν τσαμπί, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὸ κλῆμα μετὰ τὸ τρύγημα, καμπανὸς, καμπανάκι.

τσάμπορο (τὸ) δημ. ὁ σκελετὸς τοῦ βότρου, τῆς σταφυλῆς ὡς ἔχει μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ραγῶν: φρ. ἐσὺ τὸ σταμφάκι καὶ γὰρ τὸ τσάμπορο (πρὸς νοσφιζόμενον τὰ ὄφελι κοινῆς ἐπιχειρήσεως).

τσανάκι (ή) δημ. μεγάλο τσανάκι, ἠλιθὴ λοπάς χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν χωρικῶν, γαδάθα.

τσανάκι (τὸ) δημ. ἠλιθὸν πινάκιον, μικρὰ λοπάς ἠλιθῆ, χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν χωρικῶν, γαδάθι 2) μτφ. ἀνθρώπος ἀνήθικος ἢ ὀπισθοδροπε κακῆς διαγωγῆς, ἀχρεῖον ὑποκείμενον: εἶναι ἕνα τσανάκι 3) ὄνομ. ἐν Ὑδρᾷ κ. ἄ. νήσιος τῆς νόσου λεϊσμανίωσης, κολαζάρ.

τσανακογιλέφτις (ὁ) δημ. ὁ γλιεφὼν τὰ τσανάκια, παράσιτος, κῆτελις κλάζ.

τσάντα (ή) [τουρκ.] δημ. σακκίδιον διαφόρων σχημάτων καὶ πρὸς διαφόρους χρήσεις, πήρα: τσάντα κυρίας - κυνηγὸν - μαθάθι.

τσάντζαλο (τὸ) δημ. ράκος κρεμόμενον 2) ἐνδύμα καταφεραρμένο, κατερρακωμένο, κατακουρρασμένο, ἄ. τζάντζαλον βλλ.

τσανίνα (ή) δημ. σάκκος ἐκ μαλλίνου ἀραιὸ ὕφασμένον ὑφάσματος πρὸς ἀποστράγγισιν τοῦ τυροῦ, τυροσανίλα: τυρὶ τῆς τσανίνας [ινωδὸς τυροῦ μῆψω ἀλατισθεῖς] 2) συνεκδ. πᾶν ἀραιὸν, ἀραιὸς ὕφασμένον ὕφασμα πρὸς διήθησιν, ἄβυσος || κτ. ἐπέκτ. ἢ ἄν. χρ. ἐπὶ ὑφάσματος κακῆς ποιότητος.

τσαντίρι (τὸ) [τουρκ.] δημ. σκηνή, τέντα: γυφίτικα τσαντίρια.

τσαουλί (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς τσαουλιᾶς.

τσαουλιᾶ (ή) δημ. ποικιλία τῆς τοῦ φυτοῦ βερικοκκάς.

τσαούσης (ὁ) [τουρκ.] δημ., θηλ. τσαούσα, ἀνθρώπος οὐ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς κοσμεῖται ὑπὸ λορίου 2) βοθρὸς ὑπαγματικῶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἀντίστοιχος πρὸς τὸν τοῦ λοχίου: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 78,5 πᾶ ἐλασι, τσαούσης ὄλλορη, μᾶς τὰ παλληκάρια 3) παλαιὸς π. Τούρκος ἀξιωματικὸς πολιτικοστρατηγικῶν, διαγελεύς, σπαν. καὶ πολιτικὸς σύμβουλος ἀρχηγοῦ σῶματος ἐν ἐκστρατείᾳ ἢ καὶ διοικητῆς μεμακροσμένους ἐπιστράτας ἢ νήσου 4) κ. θηλ. -σα ἐν μτφ. χρ. ἀνθρώπος αὐθόβητος, θρασύς.

τσαούσι (τὸ) δημ. ποικιλία τῆς λευκοκάρπου τῆς ἀμπέλου, ὡς καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς.

τσαούσιος (ὁ) μον. κ. τζαούσιος ἀξιωματικὸν καὶ στρατιωτικὸν τῶν Βυζαντινῶν, ὄπερ κατέστη ἐν χρ. ἀπὸ τοῦ Ἰβου αἰ. κ. παρὰ τοῖς Τούρκοις, διαγελεύς.

τσαούμπασης (ὁ) [τουρκ.] δημ. ἐπιλογίας ἐν τῷ τουρκικῷ στρατῷ 2) παλαιὸς ἀξιωματικὸν ἀνάλογο, πρὸς τὸ τὸ τελευταῖον, εἰς δὲ ἀνετίθεντο ἑκτακτοὶ ἀποστολοὶ πρὸς ξένους ἡγεμόνας.

τγάπα (ή) [ιταλ.] δημ. εἶδος τῆς πλατείας σκαπάνης, μεγάλου τσαπί: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 49,4 τοπάνες, Ἐνάρια, γιὰ τὴ γῆς γιὰ τοὺς ἀγρούς δεκράνια 2) ναυτ. ὁ ζωστήρ, βλλ. 4).

τσαπατσούλης-σ-ικο [τουρκ.] δημ. ἀνθρώπος ἀκατάστατος, ἀνευ τῶν ἔξω καὶ συστήματος, ἐπιπολιώλης ἢ ἀτέχνως ἐργαζόμενος, δισσολος.

τσαπατσουλιᾶ (ή) δημ. τὸ νὰ εἶναι κανεῖς τσαπατσούλης βλλ. 2) ἐργασία ἐπιπολιώλης, ἀνευ τάξεως καὶ συστήματος ἢ ἀτέχνως γινουμένη.

τσαπατσούλικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος ἐν τῶν τσαπατσούλην βλλ.: τσαπατσούλικη δουλειά.

τσαπέλλα (ή) [ιταλ.] δημ. κ. τσο- ὄρμαθος ἑτηρῶν σκύλων, ἄτινα ἔχουσι διαπερασθῆ διὰ νήματος ἢ βούρλου.

τσαπί (τὸ) δημ. σκαπάνη μονόηλικος 2) γεν. σκαπάνη, τσάπα.

τσαπίω δημ. σκάπτω με τσάπαν, με τσαπί.

τσαπίσμα (τὸ) δημ. ἑκασκῶφ, σκάψιμο με τσάπα, με τσαπί.

τσαπουρνιά (ή) δημ. κ. τσαπουρνιά τὸ φυτὸν προύμη ἢ ἀκανθώδης 2) τὸ φυτὸν κράταιγος βλλ. ἢ μονόγυκος.

τσαπράζια (ή) [τουρκ.] δημ. ἄργυρὰ κοσμήματα, ἐνίοτε ἐπίχρυστα, μετ' ἀλυσιδῶν φερόμενα σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους συνήθη εἰς τὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 55,9 Κίτσο μου, ποὺ εἶναι τ' ἄρματα, ποὺ τὰ χεῖς τὰ τσαπράζια γ' 2) καθ' ἑνικ. ἐν φρ. Ἀγαθόσθρα τσαπράζι ὁ στραγγαλιόδεσμος βλλ. 3) κτ. πλῆθ. ἐν ἑπιφρ. χρ. λοζοειδῶς, σταυροειδῶς, σταυρωτά.

τσαπουρνιά (ή) δημ. δ. φροφ. τοῦ τσαπουρνιά.

τσάρα (ή) δημ. τὸ πτηνὸν κίχλη, ἢ τοῖχλα.

τσάρά (ή) δημ. κ. τσαρά δ. φροφ. τοῦ κυρά, κυρία 2) θεία, τσάτσα 3) μᾶμμη, κυροῦλά 4) ἐν ἁέσθφ ὄνομ. τοῦ σφύρνιου τῆς ζου.

τσαρβούλια (τὸ) δημ. κ. τσε- εἶδος τῆς τσαρουχῶν βλλ. ἐν χρ. εἰς ἀγροτικὰς περιοχάς.

τσαρδάκι (ή) [τουρκ.] δημ. κ. τσαρδάκι (τὸ) καλύβη ἢ σκιάς ἐκ κλωδῶν δένδρων, φροσάτσο, φροσάτσο 2) γεν. πρᾶξιον μέσον κατασκευαστικῶν ἢ στεγαστικῶν, παραθήγμα.

τσαρδελούδι (ή) δημ. τὸ φυτὸν πελαργόνιον τὸ ρυθινοῦν.

τσαρέβτις (ὁ) [ολαβ.] νεώτ. κ. δημ. ἄκλ. ὁ πρωτότοκος υἱὸς καὶ διάδοχος τσαρόου.

τσαρίνα (ή) [ρωσ.] νεώτ. κ. δημ. ἡ σύζυγος τοῦ τσαρόου τῆς Ρωσίας 2) ἡ βασιλεύουσα αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας.

τσαρισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ αὐτοκρατική ἐξουσία κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν περιόδον τῆς Ρωσίας, ἀλυταρχία.

τάρκα (ή) [ιταλ.] δημ. ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἰδ. ἢ σωματικῶ 2) ἐπιδρομὴ πρὸς ἀρπαγὴν λείας κτηνῶν || γεν. ἐπιδρομῆ 3) περιπάτησις, περιπάτος, βόλτα: Βυζάντιος τάρκα στὰ σκόκια τοῦ χωριοῦ || συνεκδ. ἀναζήτησις περιπέτειων 4) μέτρον χωρητικότητος τῆς Ρωσίας ἰσοδυναμοῦν πρὸς 0,1238 λίτρα ἢ 0,218 πίντ.

τάρκος (ὁ) [λατ.] δημ. περιφρασμο, μάνδρα δπου ἐγκλείονται ἀρνία ἢ ἐρίφια, σάσκια οἱ ἀμνάδες ἢ αἱ εἰς ἐνέργειαν οἰς τὴν βοσκὴν.

τσαρλατανιά (ή) [ιταλ.] δημ. ἀγυρτεία, ἀδάτη 2) ἐπὶ ἱατρῶν, κομπογιαντισμός.

τσαρλατάνος (ὁ) [ιταλ.] δημ. ἀγύρτης, ἀπατεῶν 2) ἐπὶ ἱατρῶν, κομπογιαντιστής.

τάρλ[ε]στον (τὸ) [ἀγγλ.] δημ. ἄκλ. εἶδος χοροῦ τῶν μοῦρων τῆς Β. Ἀμερικῆς.

τάρος (ὁ) [ολαβ., πρβλ. λατ. cvesari] δημ. τίτλος τῶν ἡγεμόνων τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὸν μεσαιῶνα 2) τίτλος τῶν αὐτοκρατορῶν τῆς Ρωσίας.

τσαρούλι (τὸ) δημ. ναυτ. τὸ ἐντροχον, μαστένα, τσαρουχάδικο (τὸ) δημ. ἐργαστήριον ἢ κατὰστημα πωλήσεως τσαρουχιῶν βλλ.

τσαρούχας [ο] δημ. κατασκευαστής τσαρούχων.
τσαρούχι [τό] [τουρκ.] δημ. είδος τι ελαφρού και χρηλού υποδήματος των ποιμένων και των χωρικών της ηπειρωτικής Έλλάδος και των ευζώνων εκ δέρματος ακατεργάστου η κατεργασμένου, λίγων πρόσ τα έμπρός εις δεξί άκρον φέρον θύσανον | φρ. με μισό τσαρούχι [έπί λέιν πιχωού] : Κορκ.δ.Λυγ.4) άναχωρήσας με μισό τσαρούχι από την πατρίδα του.

τσαροσί [τό] [τουρκ.] δημ. τόπος έξων μίαν η πλείονας οδούς, όπου έν καταστάμασιν, ίδ. μικρού χώρου, πωλούνται διάφ. έμπορεύματα, άγορά.

τάσκα [ή] [άραβ.] δημ. εύρύχωρον κύπελλον, φλυτζάνι. 2) συνεκδ. τό περιεχόμενον κυπέλλον : Άηια μιά τάσκα γάλα.

τάσταλο [τό] [τουρκ.] δημ.κ. ταστάλι [τό] χονδρά, διγαλωτή ράβδος. 2) συνεκδ. ροθιδίως μοστίλωσις, ξυλοκόπημα : έφαγε ταστάλο [έδδρη]. 3) μτφ. τρώω ταστάλο άκόμα άνειδιαιμούς, δέχομαι έπιπλήξεις.

τσατίζω δημ. διά λόγων πειράζω έρωτικώς. 2) γεν. πειράζω δι' ύπααιγιών.

τάτσιμα [τό] [τσατίζω] δημ. κ. τάντισμα διά λόγων πειραγμα ίδια έρωτικόν.

τσατιάς [ό] [τουρκ.] δημ. λεπτός τοίχος έκ δοκών, ών τα διάκενα συμπληρώνται διά πλίνθων, είτε διά ξυλινων πλέγων έπικαλυπτομένων δι' άσβεστοκαμάτους.

τάτσα [ή] δημ. προσγορία βελας κ. γεν. γραίος γυναικός. 2) η μάμη.

τσατάρα [ή] [ιταλ.] δημ. κ. τασάσα άραιόν κτένον διά την τακτοποίησιν, τό ζέπλεγμα της κόρης, διαλυστήρα.

τάχαλο [τό] δημ. μικρόν άχύριον, κάρφος : μαό ηλθε ένα ταχαλο στό μάτι.

τσαχιναριό [τό] δημ. ό τσακλίνης, π. τιнос ύποκορισμώ παικτικό : Κορκ.δ.Λυγ.27 τσαχιναριό του διαδόλου | έλεγον μεταξύ των.

τσαχινής-α-ικο δημ. ό. προφ. του τσακλίνης.

τσεθίζω, τσεθός, τσεθίδωσα, τσεθίδωμος δημ. δ.γρ. τού τσευδίζω κλπ.

τσεγυάλι [τό] δημ. δ. τ. του τσιγγέλι βλλ.

τσεκι [τό] [γαλλ.] δημ., γενικ. τσεκιού, πλθθ. -ια, τραπεζική έπιταή.

τσεκι [τό] [τουρκ.] δημ. τουρκική μονάς βάρους 1ση πρόσ 176 άκάδας.

τσεκιν[αν] [τό] [ιταλ.] νεώτ. κ. δημ. παλαιόν βετικόν χρυσοόν νόμισμα.

τσεκούρι [τό] [λατ.] δημ. κ. τσεκούρι πέλεκυς : Πολιτ. έκλ.Τραγ.73,18 σέρναι τσεκούρια στ' άλογα, τσεκούρια στ' αμαύλια.

τσεκούρια [ή] δημ. κήληρα με τσεκούρι, πληγμα διά πελέκως : με τρέπς τσεκούρια έπριζε κάτω τό δέντρο.

τσεκουρώνω δημ. κτυπώ με τσεκούρι, πελεκώ, πλτήτω, κατακόβω διά πελέκως. 2) μτφ. πιμωρό μετ' άστυκρότητος, ασθηρώς : τόν τσεκουρώνω δώδεκα χρόνια φυλακή. 3) όμ.μτφ. έπι μαθητών, άπορρίνω κατά τάς έξετάσεις.

τσελεμπίλης [ό] [τουρκ.] δημ. τίτλος άπονεμόμενος κατά τά πρώτα έτη της ιδρύσεως του Όθωμανικού κράτους εις τους ασυλτονομάχους και είτε εις τόν άνώτερον άρχηγόν του περιδικικού τάγματος τών Μεδλεθόδων. 2) μτφ. άρχων, αύθέντης, άρεντικό. 3) κτ. έπέκτ. προσγορία εύκαταστάτων προσώτων κττ.

τσελεμπίδικος-η-α δημ. ό άντικων η άναφερόμενος εις τσελεμπίη βλλ.2) κ. 3).

τσελίγγας [ό] δημ. άρχοπιμνίον, ποιμν ή κτηνοτρόφος, ιδιοκτήτης ποιμνίου : Κρυστ.Τραγ.Στδν. Περιδικωμάτα 10 ένώ είμαι κόρη του βουνού και τσελίγγα κοπέλλα.

τσελιγγάτο [τό] δημ. συντροφική και έταιρική μορφή οικονομικής και κοινωνικής όργανώσεως, ύφ' ην διεζέγγαιον έν Έλλάδι και έν ταις λοιπίσι βολκανοκράσι χώροις ή κοτ' ειδικόν έπάγγελμα άσκουμένη εκμετάλλεσις της νομαδικής κτηνοτροφίας, ίδια της προδοτοτροφίας, ή όποια ώς όσοο όχι) μόνως άκολουθεί την φυσικην ποώδη βλάστησιν, μετοπιστομένη κατά έποχάς.

τσελιγγοπόλα [ή] δημ. ή θυγάτηρ του τσελίγγα.
τσελικι [τό] [τουρκ.] δημ. κ. τσελίκι κ. τσελίκια [ή] χάλυψ βλλ. 2) μτφ. άνθρωπος ρωμαλέος, ύπέστατος. 3) μικρόν ραβδίον, δι' ού παίζεται όμώνωμος παιδιό.

τσεμπέλι [τό] δημ. πικιλία τις έλληνικού κηνού.
τσεμπέρι [τό] δημ. κ. τσι- κεφαλόδεσμος η έλευθερον, ριχτό κάλυμμα της κεφαλής των γυναικών εκ λεπτού ύφασματος έν χρ. εις τά χωρία.

τσεντέζμο [τό] [ιταλ.] δημ. τό 1/100 της νομισματικής μονάδος δραχμής, φράγκου, λιρέττας, ά. λεπτόν : φρ. είμαι χωρίς τσεντέζμο, - δέν έχω τσεντέζμο [έπί παντελώς έλλειψεις χρημάτων].

τσεντζερέδια [τά] δημ. δ.προφ. του τετζερέδιο.

τσεντζερός [ό] δημ. δ. προφ. του τέντζερης.

τσέπη [ή] [τουρκ.] δημ. κ. τζέπη θυλακίον ένδύματος : γέμισε τις τσέπες του καρδιού, - τσέπη του παντελονιού. 2) ποσότης χωρούσα έντός θυλακίου : μία τσέπη σταφίδες. 3) φρ. τό 'χω στην τσέπη [έχω εξησφαλισμένον, βέβαιον] : τόν διορισμό τόν έχει στην τσέπη.

τσεπράς [ό] δημ. μέλαν σίγμα φρούτων και ίδιατατα τών πορτοκαλλίων.

τσεπριάζομαι δημ., μτφ. ποθ. παρακ. ά-μένως, σπνίω, φέρω τσεπράδες, μέλανα σίγματα.

τσεπώνω δημ. εκθέτω η κρύπτω έν τώ θυλακίω μου, στην τσέπη μου, ένθυλακώνω : ό,τι βρει τό τσεπώνω. 2) συνεκδ. ώφελομαι, άποκομίζω ώφελεται και ίδια άδέχμιτον : τσεπώνω δέκα χιλιάρια για ματαια, - πόσα τσεπώνω άπ' αυτή τη βρωμοδουλειά;

τσερδέλλο [τό] [ιταλ.] δημ. ίδ. σκαμπ. ό έγγέφαλος, νούς, μυαλό, κεφαλή : δέν κόδει τό τσερδέλλο, - τού τινάζε τό τσερδέλλο [τά μυαλό στον άέρα], - τού σπώκωε τό τσερδέλλο [τόν κατεζώλισε η τόν παρέρωσε, τόν πορεπώνησε].

τσεργα [ή] δημ. είδος τι κλωσοκεπάσματος.

τσεργι [τό] δημ. τό φυτόν αόργον βλλ.

τσερνοβήκη [ή] δημ. θήκη διά τσεργες, έρμάριον ή άλλος χώρος, όπου τοποθετούνται πρόσ φύλαξιν οι τσεργες, τά κλωσοκεπάσματα.

τσερέκι [τό] δημ. ναυτ. τέταρτον ρόμβου του άνεμολογιου, τετροορομβίου.

τσερέκι [τό] [τουρκ.] δημ. στεφάνη βυτιου, βερελιού, έκ διχτοσμημένω κλάδω δένδρου είτε έκ σφιδραλάσματος. 2) πόν ξυλινώ ή μεταλλινον (ώστρον πρόσ σπερέωσι η συγκράτησιν, σίον κωθισίω, βυτιου κτ.

τσερλα [ή] δημ. δ. τ. του τσερλα βλλ.

τσερνίκι [τό] δημ. είδος τι όξυρρόμω και μονοσπλήκω Ισαιοφάρω φέρον μεγάλην σακκοειδήν, ης ή κεφαλή έχει μήκος 1σην πρόσ τό του σκάφους, άκάσων, ού ή κεροία είναι Ισομήκης πρόσ τό πλάτος του πλοίου, δολώνων και φωσώνων, ού ή κεροία είναι τό ήμισυ της του άκατιου.

τσερνοκι [τό] δημ. τό φυτόν θρας ή άμαχίου.

τσερότο [τό] [ιταλ.] δημ. κ. τσερότο κ. τσερότο έμπλαστρον φέρον έπίστρωμα κηρού, έμπλαστρον κεκρωμένω, κηρωτόν.

τσερού μπράντζυ [τό] [άγγλ.] δημ. άκλ. ήδωποτον από κεράσιον.

τσερσεβάς [ό] [τουρκ.] δημ. πλοίσιον θύρας, παραθύρου, κατόπτρου κττ. 2) ή ουδός της θύρας, κατώφλι.

τάσητες (τό) [άγγλ.] δημ. βελ. ειδός η αιολη-
ρού τυρού εκ γάλακτος αγελάδος.

τάσαι [ο] [τουρκ.] νεώτ., δημ. τάσητες όνομα-
σια Τούρκων άναγρών, οι όποιοι συγκεκριημέ-
νοι εις έθελοντικά έργατα ή συμμορίας άνετί-
χθισον έναντίον τού έλληνικού στρατού κατά τήν
εις Μ.Ασίαν έκστρατείαν (1919-1922).

τάστούλα (ή) δημ. Ευλάριον έπ' ου έσημειού-
το πολυότερον δι' έγκωπών αι έπι πιστάσει τα-
πόσοι άπολήφει τροφίμων, όσον άριστο, γάλακτος
κττ. || φρ. έκαστα τάστούλα δεν έπλήρωσα τού
άντίηρον προμηθειας ή άρεισθην έργασίας. || φρ.
μέ τήν τάστούλα τά 'μαθε τά γράμματα [έπι τών
άστοιχειώτων]. || κ. έν έπιφρ. χρ. τάστούλα άνευ
πληρωμής σελήμικα.

τάσ τάσ (τό) δημ. όνομ. τής μιας γλωσσικής
τής δακνοσης, φορέας τής νόσου τού άπνου.

τασούζω δημ. προφ. τού φευδίζω βλλ., είμαι
τασούδω, έχω έκπατριωτικην προφοράν, προσφέρω
κακός ώρισμένα σύμφωνα, τραυλιζώ.

τασούδιμα (τό) δημ. προφ. τού φευδίσμα, τού
νά είναι τις τασούδω βλλ.

τασούδω κ-ή-δ δημ. προφ. τού φευδός, ό έχων
τού έλάττωμα νά τασούδω, ό μη έχων κολήν άρ-
θρων, τραυλός, φελλός.

τασφλοιο (τό) δημ. δ. τ. τού τσάφλοιο βλλ.
φλοΐδα, φλοΐος, κέλυφος. Βιζυην.Ποιήμ.ΙΙ,19
[έκδ.Φέξη] κι αι άνέμοι . . . αν τασφλοιο τού 'πε-
τούσαν από κύμα.

ταή μον. δημ. τ. τού τής γενικ. θηλ. τού άρθρ. ό.
ταί μον. δημ. τ. τού τούς ή τας αιτ. πληθ. τού
άρα. κ. θηλ. τού άρθρ. ό βλλ.

ταϊάδα (ή) δημ. ναυτ. ή διατείνουσα τών με-
γάλων Ιστιοφόρων.

ταϊαδίερα (τά) δημ. δύο ίστια τετράγωνα τών
μεγάλων Ιστιοφόρων, τά όποια μέχρι τού τέλους
τού 19ου αι. ύποκαθίσταν τούς άρτέμονος.

ταϊή (τό) [τουρκ.] δημ. ζύλινον κορφίον ή γόμ-
φος, ζυλοκάφρι.

ταϊιέρα (ή) [γαλλ.] δημ. ειδός τι φορείου Ευ-
λίου προς μεταφοράν άσθενών ή τραυματιών ή
κ. ολιωδύποτε άντικειμένων.

ταϊιεράτο (τό) δημ. δ. προφ. τού σιγαρέτο.

ταϊιριζώ δημ. κ. ταυν- τηγανίζω ή περικώλω
τήν όλην έδέσματάς πινος πρό τού μαγειρείωσας,
καθουριδίζω, κοκκινίζω. **ταϊιριζώ** κρέας - κρεμ-
μύδι. 2) τού μέσ. έν τω φρ. βασανίζομαι διαρκ-
ώς, ταλαιπωρούμαι, ζώ βιον δύσκολον. **ταϊι-
ρίζομαστε** μέ τού ζουμί μας [ιδίωγομεν βιον πλήρη
στερησίωσι].

ταϊιρίσιμα (τό) δημ. ή πράξις κοί τού άπο-
τέλεσμα τού ταϊιριζώ, καθουρισμα, κοκκίνισμα.

ταϊιριστός κ-ή-δ δημ. ό ύποστάς ταϊιρί-
σιμα βλλ., καθουριστικός, κοκκινιστός.

ταϊιράο (τό) δημ. προφ. τού σιγάρην βλλ.

ταϊιραοθήκη (ή) δημ. προφ. τού σιγαροθήκη.

ταϊιραολόγος (ό) δημ. τού έντομον βυπτικισκος
τής Βετούλης.

ταϊιγανος (ό) δημ., θηλ. -άνα, κ. ταϊιγάνος
συγκεκριμ. τ. τού άτσίγανος βλλ.

ταϊιγέλι (τό) [τουρκ.] δημ. κ. ταϊιγέλι σιδηροθύν
άγκιστρον προς άνάρτησιν ίδιων σφαγίων ή κρέα-
τός άρνάγη. 2) σκευός σιδηροθύν μετά πολ-
λών άγκιστρών ή άρπαγών έν χρ. προς άνέλκυ-
σιν άντικειμένων και δι' ησούτων έντός φράγας. Πολιτ.
Έκθ.Τραγ.95,23 νά ρίξουμε ταϊιγέλια νά αέ
πάρουμε. 3) μτφ. φρ. μέ τού ταϊιγέλι τού παρ-
νης τήν κουβέντα - τού τά βγάξεις έπι άνθρώ-
πων βραδυγλώσσων, άλογόλογον ή έπι τών όμολο-
γούτων μετά δυακόλιας ή κατόπι έξαναγμοσού.

ταϊιγενάς (ή) δημ. κ. ταϊιγενάς, θηλ. ταϊιγιανού,
φ. φιλάρμυρος, φιλοχρήματος, ά. ταϊιγούνης.

ταϊιγουνεύομαι δημ., παθ. άόρ. (έ)ταϊιγουνεύο-
μαι, φιλοχρημεύομαι, φειδωλεύομαι.

ταϊιγούνης (ό) δημ., θηλ. ταϊιγούνα κ.-ισσα, φι-
λάρμυρος πρβλ. ταϊιγενάς.

ταϊιγουνιά (ή) δημ. τού γνώρισμα τού ταϊιγού-
νη, φιλοχρημία.

ταϊιγουνικός κ-η-ο δημ. ό μέ ταϊιγουνιά διδο-
μένος ή γινόμενος. **ταϊιγούνικη** πλερωμή - ζωή
|| έπιφρ. -α.

ταϊιγαλο (τό) δημ. δ. προφ. τού τσάγαλο.

ταϊιγανο (τό) δημ. δ. σκελετός τής στυφυλής
διαν άφορειθουν αι ράγες, τσάμπουρο.

ταϊιγέλι (τό) δημ. δ. γρ. τού ταϊιγέλι βλλ.

ταϊιγκλα (ή) δημ. σιδηρούς πήχης μεταβλητού
μήκους (έξάρημοσ του άργαλειού), διά τού όποι-
ου συγκρατείται έκότερωςθεν ή ούρια τού ύφαινο-
μένου παννίου.

ταϊιγκλάρα (τό) δημ. ό θρυκολόγητος βλλ.

ταϊιγκλά δημ. κ. ταϊιγκλάω έρεβίζω διά κέν-
τρου, κεντριζώ ζών. **μη ταϊιγκλάς** τού μουλάρι,
γιατί κλοσάφ. 2) μτφ. έρεβίζω πνά διά λόγων,
παράζω, τόν κών να θυμώσω ή να ποραφερθώ. **α-
στός** τών ταϊιγκλάς, και όμως τά 'χει μαζί μου.

ταϊιγογραφία (ή) νεώτ. κ. δημ. κ. ταϊιγοτυπία
μέθοδος κατασκευής έχαρακτών πλακών εκ φε-
υδαργύρου, χρησιμοποιουμένων έν τή τυπογραφία
προς άποτύπωσιν εικόνων.

ταϊιγκόνο (τό) δημ. διάλυσις θεικού φευδαρ-
γύρου, χρησιμοποιουμένη ως φάρμακον.

ταϊιγκός (ό) δημ. κ. τζίγκος ό φευδαργύρος.

ταϊιγοτυπία (ή) νεώτ. ή ταϊιγογραφία βλλ.

ταϊιγκρίζω δημ. δ. τ. τού ταουγκρίζω βλλ.

ταϊιγκρούάι (τό) δημ. τού πτηνόν έποφ, ό τσα-
λαπετειός.

ταϊικα (ή) δημ. κηπουσούριγξ τών χασισοποτών.

ταϊικάκι (τό) δημ. παιδικά κώ ήν οι παικται έπιδο-
ύκουν νά άναστρέφωσιν μεταλλικά νούμισματα κτυ-
πούντες ούτά διά λιθαρίον, τασοός, στομυθιά.

ταϊικάλι (τό) δημ. δ. προφ. τού ταουκάλι βλλ.

ταϊικαλοΐδα (ή) δημ. τά πτηνόν σεισοσηγής,
σουςουρόδα.

ταϊικλιτάρα (ή) δημ. δ. προφ. τού ταϊικλιτάρα.

ταϊικνα (ή) δημ. θυσαρέστος όσμη προερχομένη
εκ κούσεας, όσον φαγητού ένεκα έλλειψέως έπαρ-
κούς ύγρου. **πέρουσι κάνκε** και **φέτος βγήκ** ή
ταϊικνα του [έπι λίαν καθυστερημένης είδήσεως]
|| όσμη καιομένην τριχών, [ίδια περικαυσμένης,
καφалиζομένης κεφαλής σφαγίου ή καιομένου
μαλλίνου ύφάσματος. 2] κτ. έπέκτ. όσμη ούρων
έπι ένδυμάτων ή κληνοστρωμάτων.

ταϊικνιάς (ό) δημ. κ. ταϊικνιάς τού πτηνόν έρω-
διός ό λευκός. || όμ. έρωδιός ό πορφυρόχρους.

ταϊικνίδα (ή) δημ. δ. προφ. τού ταουκνίδα βλλ.

ταϊικνίζω δημ. περικαλώ τού άπε ν' άνοδιδθ
ταϊικνα βλλ. τού ταϊικνιάς τού κρέας. - τού φαί
είναι ταϊικνωμένο. 2) άνοδιδθ όσμη ταϊικνιάς. **τί
ταϊικνίει** εδώ μέσας. 3) μτφ. φρ. τά ταϊικνωσμε
περιήλθομεν εις δυσάρεσκεϊαν εκ φιλονικίας.

ταϊικνισμα (τό) δηλ. ή πράξις κοί τού άποτέλε-
σμα τού ταϊικνίω.

ταϊικνωπένη (ή) νεώτ., δημ. ταϊικνωπένη όνομ.
τής Πέμπτης τής β' έβδομάδος τών Άπόκριων.

ταϊικνώω δημ. ταϊικνίζω βλλ. ταϊικνωμένο κρέας.
2) περιχώρ φαγητόν μέ κοϋτην σάλτσον, ζεματώ.

ταϊικουδιά (ή) δημ. τού φυτόν πισοκία ή πο-
λασιτηνείος. 2) ολιγοπνευματώδες ποτόν εξ άπο-
στάξεως στεμφύλων, ρακή, τσιπούρα, στροφιλιά.

ταϊικουθ (τό) δημ. ό καρπός τής ταϊικου-
διάς βλλ.ι).

ταϊικουρί (τό) δημ. δ. προφ. τού τσεκούρι βλλ.

ταϊικρίκι (τό) δημ. ειδός τι διπλής ήλακότης

ταϊικα (ή) δημ. άποσάτημα πτηνός, κουσουλιά.

τσιλάω δημ. έπι πτηνών, άλοπατώ, κουτσουλών, κουτσουλίζω.
τσιληπούρθημα [τό] δημ. ή ενέργεια και τό αποτέλεσμα του τσιληπούρθω.
τσιληπουρθίζω δημ. κ. τσιληπουρθώ σιληπουρθώ βλλ.
τσιληπουρθώ κ. τσιληπουρθών δημ. τ. του σιληπουρθώ βλλ. 2) ρηματ. π. τσιληπουρθίω.
τσιλιξήθρα [ή] δημ. τό πτηνό σισισαυγίς ή λευκή, ά. σουσουράδα, κωλοσαύσα, τοικλιριδά 2) μτφ. έπι προσ. κ. ίδ. έπι γυναίκων, ό μικρόσωμος και κάπσιγος.
τσιλικί [τό] δημ. ά. τσελικί βλλ.
τσιλικος-η-ο δημ. έπι νομιματών, ό νεόκοπος ό στυλιανός.
τσιλικρωτά [τό] δημ. όνομασια των καλικαντζάρων έν Μάνη.
τσιλιφάκι [τό] δημ. είδος λεπτού έλικαιοειδούς κειμήλιου δια σερρητιού.
τσιλμα [τό] δημ. τό ποώδες έτήσιον φυτόν άμυρνα ή σόδα.
τσιμα [ή] [ιταλ.] δημ. τό τελευταίον άκρον, τό πέρας πράγματός τιος, ίδ. έν τή φρ. τσιμα τσιμα [άκρη άκρη] || συνεκδ. όμ. έν τή αύτή φρ., μετά πολλού κόπου, μετά πολλές δυσκολίας, μόλις και μετά βίας; τό φέρουμε τσιμα τσιμα [μόλις εξοικονομούμε τά πρόσ τήν ζήν].
τσιμάρω δημ., άόρ. [έ]τσιμάρισα κ. έτσιμαρα, μτχ. παθ. τσιμαρισμένος, άπομακρύνω τήν πρόφρον ηλικία από τής εύθείας τω άνώγει, επιδιώδω, πάω χυτά ή πόντις; η πορομ. του Σταυρού σταθμών και δένε, του Άη Γιωργίου τσιμαρίζε κι άμόλα [ώς έκ τής άκρατοσύνης κατ' Άπριλίον καλοκαιριάς] 2) ρηματ.π. τσιμαρίσμα.
τσιμαρίσμα [τό] δημ. ή ενέργεια του τσιμαρώ βλλ., ή επιδόσις βλλ.ιδι.
τσιμεντάρισα [τό] δημ. ή δια τσιμέντου βλλ. έπιστρωσις ή έμψαξις.
τσιμεντάριω δημ., άόρ. [έ]τσιμεντάρισα, έπιστρώω ή φράσω τι δια τσιμέντου βλλ.; τσιμεντάριε τήν σάλη - τό νεροχύτη 2) ρηματ. π. τσιμεντάριωμα.
τσιμεντοκονία [ή] νεώτ. κονίαμα έκ τσιμέντου και άμμου.
τσιμεντόλιθος [ό] νεώτ. όρθογώνιος τεχνητός λίθος κατασκευασμένος έκ σκυροκονιματος μετά τσιμέντου ή υδραυλικής άσβέστου.
τσιμέντο [ν] [ιταλ.] νεώτ. κ. δημ. είδος τεχνητής υδραυλικής άσβέστου ως και ή έκ ταύτης σχηματισμένη άμμοκονία || φρ. τσιμέντο νά γίνω [ώς άρά ή πρόσ δήλωναν πλήρους άδιαφορίας].
τσιμιά [ή] δημ. κ. τσιμινιά έστια, τίάκι.
τσιμινέρα [ή] [ιταλ.] δημ. ή κομποδόχος κ. ίδ. ή τών άτμοπαλιών.
τσιμοπανήλα [ή] δημ. κ. τσιμοπαννίτο] ύφαντή ή κεντητή μανήλα βλλ. || έν χρ. ως προπέτασμα τής έστιας, βραδύτερον δέ ως διάκοσμος του τοίχου τών οικιών έν τοις χωρίοις.
τσιμοπαννίτο [τό] δημ. ή τσιμοπανήλα βλλ.
τσιμορι [τό] δημ. τό δένδρον πυξός ή άειθαλής || τό ξύλον του δένδρου ποός ή άειθαλής.
τσιμοδιά [ή] δημ. έλαχιστή, άσθενεστάτη φωνή, έν χρ. έν τας φρς: δέν έβγαλε τσιμοδιά [έμενε άναυδοσι, - μη βγάλης τσιμοδιά [ήρησε άπόλυτον σιωπήν] || κ.ώς κέλευμα: τσιμοδιά λ.
τσιμούχα [ή] δημ. παρυσή ύφάσματος κ. ίδ. έριόχου, ή άθγια 2) μακρά λωρίς έκ τής παρυσφής ύφάσματος 2) τό είδος του σπάγγου εύσπόγγον τό άόριατικόν.
τσιμούμα [τό] δημ. ή ενέργεια και τό αποτέλεσμα του τσιμπώ, ή δια τών δακτύλων κ. ίδ. δια του άντίχειρος και τω δείκτου σύσθλιψις πτυχίς

τά δέρματα, ά τσιμπιά 2) νόξις κυρτός, κέντημα: τσιμνημα κουροσποιο- φύλλο- κοριού.
τσιμνηματιά [ή] δημ. τό έκ του τσιμνηματος άπομεινον [τυος, σημάδι από τσιμνημα βλλ. 2] ά τσιμνημα βλλ.ι.
τσιμπιά [ή] δημ. ά τσιμνημα βλλ.
τσιμπιάδα [ή] δημ. παντός είδος λαβίς κ. ίδ. ή πυράργα, ή πυρολαβίς, ά. μασιά || φρ. τών έπισας ή τσιμπιά [έπι συλληφθέντων κοκοποιών, ή έπι ύποστάντων δυσάρεστον τι, - τσιμπιά δέν τόν πάνω [έπι τών λαν ρυπαρών, κ. μτφ. έπι τών διεσφαρμένων], - μη τήν τσιμπιά πός [έπι τών έπιζητούντων έπιμόνας άφορμούς έρίδων].
τσιμπιάκι [τό] δημ. ύποκορ. του τσιμπιά βλλ.
τσιμπιά [τό] δημ. ύποκορ. του τσιμπιά, μικρά λαβίς, όλα τών τυπογράφων, χειρουργών κττ.
τσιμπιδολόγος [ό] δημ. ή τριχολαβία βλλ. 2) μετάθυσον ήμισυ, δι' ού γίνεται ή άποτριχώσις 3) μτφ. έπι λαποδυτών.
τσιμπλα [ή] δημ. κ. τζιμπλα ή λήρη βλλ. || τά μάτια του είναι γεμάτα τσιμπλας 2) ό κατά τήν βάση εκάστης κληματαίος άμπελου όφθαλμός 3) ή κούτρα του λόχου 4) ως θηλ. του τσιμπλας βλλ.
τσιμπλας [ό] δημ. κ. τσιμπλάς, τό θηλ. τσιμπλαύ κ. τσιμπλα, ά. τσιμπληράς, τσιμπλομάτης βλλ.
τσιμπλιάζω δημ., άόρ. [έ]τσιμπλιάσω, μτχ. παθ. παρακ. τσιμπλιασμένος, έχω ή κτώμαι λήμιας λήμω, κώνω τσιμπλας: τσιμπλιασαν τά μάτια του παιδιού 2) ρηματ. π. τσιμπλιασμα.
τσιμπλιάρης [ό] δημ., τό θηλ. -ρα, τό ουδ. -άρι-κο, ό έχων τούς όφθαλμούς πλήρεις λήμιας, που κώνω τσιμπλας τά μάτια του, ό λημώλεος.
τσιμπλιάρκος-η-ο δημ. ό τσιμπλιάρης βλλ.
τσιμπλιασμα [τό] δημ. ή εκτίσις λήμιας.
τσιμπλομάτης-α-η-ο δημ., θηλ. κ. -ατου, ό λημώλεος λημώλεος, ά τσιμπλιάρης, τσιμπλας.
τσιμπλό [ή] δημ. θηλ. του τσιμπλας βλλ.
τσιμπλόδημα [τό] δημ. τό έπανειλημμένον τσιμνημα βλλ.ι || 2) μτφ. ή λήψις χρημάτων ή και άλλων άντικειμένων κατά μικρές ποσότητες.
τσιμπλογώ-άω δημ. κ. -άω, άόρ. [έ]τσιμπλογώγησα, έπανειλημμένως τσιμπώ βλλ. || μτφ. λομβάνω έπανειλημμένως κ. σινεϊ κρυφίως μικρά ποσά: τσιμπλογάει τακτικά χαρτζιλίκι 2) μτφ. άποσπώ έπιτηδέσις παρά τίνος χρήματα: κάτι θά τσιμπλογάσωμε άπ' αύτή τή δουλειά 3) ρηματ.π. τσιμπλόγημα.
τσιμπόσι [ό] δημ. ισχυρόν τσιμνημα βλλ.ι, δυνάτη τσιμπιά.
τσιμπούκι [τό] [τουρκ.] δημ. είδος καννοσούριγγος μετ' έστιας 2) τό έπιστήθιον βλλ.
τσιμπούρι [τό] δημ. έντομον παράσιτον του δέρματος τών ζώων κ. ίδ. τών κινώων, ό κυνοροσπίτης, ό κρότων 2) μτφ. έπι προσ. ά. καθ' όπερ-βολήν άχληρός, ό λαν φορτικός, ίδ. έν τή φρ.: μάς έγινε τσιμπούρι [μας ένοχλεί έμμένωσι].
τσιπούσι [τό] δημ. άφρ. του τσιμπούσι βλλ.
τσιππώ κ. τζιππώ, δημ. κ. τσιππάω, άόρ. [έ]τσιππασα, παθ. άόρ. τσιππηθήκα, μτχ. παρκ. τσιππημένος, νύσω, κεντά, ίδ. δι' όξείας άντικειμένου: τήν έτσιππασα με μιά καρφέσια, - τόν τσιππασα τό κουνούπια - σι. φύλλοι - σι κοριοί 2) συν-βίβω πτυχίον δέρματος δια τών δακτύλων κ. ίδ. του άντίχειρος και του δείκτου: τήν έτσιππασα στο μπράσο και τής άκαμε σημάδι 3) έπι πτηνών, ραμφίως, λαμβάνω και τρώω τι δια τό ράμφου, ή ό κότες τσιμπούν τό χροτάράκι || κ. γεν. πλύττω δια τό ράμφου; Έφταλ. Έκλ. Σελ. 105, 2 φευκακιερνω τό πουλι στ' άγόβ δέ μένε | άμφ. γενεαίως, λατάρει, τσιμπιά και βγαίνει 4) έπι χιτώνων, άρπαζώ τό δόλωμα του άγ

κίστρου : τὸ μπαμπούι δάσκολα ταιμνάει·
 3) συνεκδ. ἐπὶ πρσθ., τρώγω προχειρῶς, λαμβά-
 νω ὀλίγην τροφήν : ταιμνήσαμε κατὶ βιαστικά·
 6) μτφ. ἀποσπῶ ἐπιτηδείως παρὰ πινος χρήμα-
 τα, ἰδ. εἰς μικρὰ ποσότητες: ἀπὸ τῆς γριᾶ ται-
 μοῦμε κάποτε κάποτε καμιά δεκάρα, ~ κατὶ θά
 ταιμνήσας ἀπ' αὐτῆ τῆ δουλειᾶ· 7) ρηματ. π.
 ταιμνησα, ταιμνηματιά, ταιμιά.

ταίνα (ή) δημ. ὄργη, ἐρεθισμός, ἐξέγερσις
ταίνας δημ. ἄ. ταινώ βλλ.

ταινιάρης (ή) δημ., τὸ θηλ. -ρα, ἐπὶ ὕποζυγιον,
 ὁ λακτιών, ὁ λακτιστής· 2) μτφ. ἐπὶ πρσθ., ὁ
 ὄργιλος, ὁ εὐερέθιστος, ποῦ εύκολα χολιδεῖ.
ταινιάρικος-η-ο δημ. ὁ ταινιάρης βλλ. : ται-
 νιάρικα μούλαρι.

ταινίμα (τό) δημ. ἐπὶ ὕποζυγιον, τὸ λάκτισμα
 βλλ.2) 2) μτφ. ἐπὶ πρσθ., ὁ ἐρεθισμός, ἡ ἐξόρ-
 γισις, ἡ δυσανασχετήσις.

ταινώλακα (ή) δημ. εἶδος πλακοπαγίδος
 πρὸς αὐλήφην μικρὰν πτηνῶν ἢ κ. ζώων.
ταινούρα (τό) δημ., συνήθ. κτ. πληθ. ταινίουρα
 αὐ βλεφαρίδες, ἄ. ματιούλουρα.

ταινώ-άω δημ. κ.-άω ἐπὶ ὕποζυγιον, πλήττω
 πινάσων τοὺς πόδας, λακτιζῶ, κλαισῶ· 2) ὄμ.
 ἐπὶ ὕποζυγιον, ἐρεθίζω, ἀγριεύω· 3) συνεκδ.
 ἐπὶ πρσθ., ἐξοργίζω, θυστερῶ, χολιδεῶ· 4) ὡς
 μτφ. ἐρεθίζω, ἐξοργίζω πινά, ἄ. ταιμνάω.

ταιουκάκι (τό) δημ. εἶδος σφύρας
ταιουκανίζω δημ. πλήττω, κτυπῶ μὲ τὸ ται-
 ουκάκι βλλ., σφυροκοπῶ.

τασοῦτικος-η-ο δημ. ὁ λίαν μικρὸς, ὁ
 μικροῦτατος.

ταίσι (τό) δημ. ἐν τῷ χαρτοπαγίῳ, ἡ μικροτέ-
 ρα ἀξία μάρκα εἰς τὸ πόκερ βλλ.

ταίσα (ή) δημ. λεπτὸς ὕμην περικαλύπτων τῆ
 2) λεπτὸς ἐπίπλατος σχηματίζομενος ἐπὶ τινῶν ὕ-
 γρῶν: τὸ καλὸ γάλα κάνει ταίσα· 3) ὁ ἐπὶ
 τῶν νεογνῶν ἀπομύων ἐνίοτε εἰς τὸ πρόσωπον
 λεπτὸς ὕμην ἢ προσωπίς· 4) μτφ. αἰδώς, σε-
 μονότης, ἐντροπή: αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος δὲν ἔχει
 ταίσα [ἄ. εἶναι ζεστοπαίσι].

ταίσιπλά (τό) δημ. ἄ. ζιπούι βλλ.

ταίσιπύρα (ή) δημ. ὁ ἀκανθοπεπεργίος ἰχθύς
 χρῆσφουρὸς ὁ ἐπίκρουσος.

ταίσιπυρα (τό) δημ., ἰδ. κτ. πληθ. ταίσιπυρα τὰ
 στέμφυλα· 2) τὸ ἐκ τῶν στεμφύλων οἰνοπνευ-
 ματώδες ἀπόσταγμα, τὸ στεμφυλόπνευσμα, ἄ. ρα-
 κή, ταικούδιά, στροφιμία.

ταίρακι (τό) [τουρακι] δημ. ὁ μαθητευόμενος ἐν
 τινι τέχνῃ· 2) συνεκδ. ὁ ἔχων τὰς αὐτὸς πρὸς
 τινὰ ἰδιότητας ἢ ὁ ἀκολουθεῖν τὰς μεθόδους ἢ
 τὸν τρόπον συμπεριφορᾶς πινος : εἶναι ταίρακι
 τὸν [ἔχει τὸ] μα ἐκείνου ἐλαττώματα, - τὸν
 ἔβγαλε ταίρακι [τὸν] ἔκομε δμοῖόν του.

ταιριγιώτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς τὸ ταίριον, τὴν νῆσον Κόθην, ἢ καὶ ὁ
 ἔξ αὐτῶ προερχόμενος.

ταιρίζω δημ. ἀντὶ ταιρίζω βλλ.

ταιριμόνια (ή) [ιταλ.] δημ. ἰδ. κτ. πληθ. αἱ λίαν
 ἐπιδεικτικαὶ περιποιήσεις, φιλοφρονήσεις.

ταιρίσι (τό) δημ. κ. ταίρισι εἶδος ἀμύλου ἐκ
 κονδύλων ἀσφοδέλου ἐν χρ. πρὸς παρρασκειν
 τῆς κόλλης τῶν ὑποδιποτισαίων· ~ καὶ ἐκ τοῦ
 ἀμύλου ἀσφοδέλων κόλλης τῶν ὑποδιποτισαίων.

ταίρακο (τό) [λατ.] δημ. κ. ταίρακος βλλ.

ταίρακος (τό) [λατ.] δημ. κ. ταίρακο τὸ ἰσοδρό-
 μιον, κυκλικὴ κωνίστρα ἐν ἣ ἐκτελοῦνται ἀκροβα-
 τικά κυρ. γυμνάσματα ἐπὶ ἱπποῦ ἢ γυμναστικῶν
 ὀργάνων κ. ἄ., ἐχουσιν περίεθρανα ἢ καὶ θεω-
 ρεῖα διὰ τοὺς θεατάς· 2) οὐταὶ αἱ ἐπιδείξεις
 γυμναστικῶν ἱππῶν, ἀκροβατικῶν καὶ ἄλλων ἐξη-
 γημένων ἢ ἀγρίων ζώων, συνοδεύονται ἀπὸ

παραστάσεις μῆμων ἢ ταχυδακτυλουργῶν καὶ ἄλλα
 συναφῆ διασκεδαστικὰ θεάματα· 4) ὁ ἐκτελῶν
 τὰς ὄνω ἐπιδείξεις καὶ παραστάσεις θίασος.

ταίριλα (ή) δημ. κ. τείριλα ὕδαρες ἀποπάτη-
 μα, διορροϊκὴ κόπρος τήλημα : τὸν ἔπισσε ἢ ἔ-
 χει ταίριλα [πᾶσαι ἀπὸ διάρροιας].

ταιρλιανί (τό) δημ. τὸ ποῦδες καὶ κονδυλόρ-
 ριζον φυτὸν εὐφώριον τὸ ἀμοιεδεῖς.

ταιρλιάρης (τό) δημ., τὸ θηλ. -ιάρρα, τὸ οὐδ. -ιारी-
 κος, ὁ πάσχων συχνάκις ἐκ διάρροιας· 2) συ-
 νήθ. ἐν μτφ. σημ. ὁ δειλὸς, ὁ φοβηταίραρης.

ταιρλιάρικος-η-ο δημ. ὁ πάσχων συχνάκις
 ἀπὸ ταίριλαν βλλ. 2) ἰδ. μτφ. ὁ ὑδαρὸς, ὁ νε-
 ροκλιωσόμενος : ταιρλιάρικα φρούτα.

ταιρλίλα δημ., ἄορ, ἐταίρισιον, μτφ. παθ. παρακ.
 ταίριλασιον, ἀποπατὸ ταίριλαν, τ' λῶ· 2) ρυ-
 παίνω διὰ ταίριλα βλλ.· 3) τὸ μέσ. ταίριλιζο-
 μαὶ ἀποπατὸ ταίριλαν βλλ. ἐνὸς τῆς περισκε-
 λίδος μου, ρυπαίνω τὸ πανταλόνι μου διὰ ταί-
 ριλας βλλ.· 4) ὄμ. τὸ μέσ. μτφ. βδύλλω, αἰσθᾶ-
 νομαι ὑπερβολικῶν φόβων, ὄρωμαι, τρομάζω :
 τὸν εἶδε καὶ ταίρλιστηκε· 5) ὄμ. τὸ μέσ. μτφ.
 αἰσθάνομαι ὑπερβολικῶν χαρῶν : παροῦμ ἀδρα-
 κος βρακὶ δὲν εἶχε, τὸ εἶδε καὶ ταίρλιστηκε
 [ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν χαρῶν ἐπὶ τῆ κτήσι
 κοινοτάτου ἀγαθοῦ]· 6) ρηματ. π. ταίριλασω.

ταιρλίμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ταίριλας,
 ἡ ἀποπάτησις ταίριλας βλλ.· 2) τὸ ἀποτέλεσμα
 τοῦ ταίριλας, ἡ ταίριλα βλλ.

ταιρλινέρι (τό) δημ. ἀλληγνή ἔχουσα ἄνωρ
 καθαριστικὸν τὸν ἐντέρων.

ταϊροδάκας (τό) δημ. τὸ ὠδικὸν πτηνὸν σουλ-
 δια ἢ τεφροχρῶς ἢ κοινῆ.

ταϊρομάτης (τό) δημ., τὸ θηλ. -ισσα, ὁ ὀξέθυ-
 μος, ὁ ὄργιλος, ὁ μικροχολος.

ταϊροπινά (τό) δημ. τὸ πτηνὸν πελοργός, ἄ.
 λελέκι.

ταϊρος (τό) δημ. κ. τζίρος ὁ ἀπεξηρμημένος, ὁ
 ταριχευμένος σκόμβρος· 2) μτφ. ἐπὶ πρσθ., ὁ
 κάπνιστος, ὁ λιπόσαρκος : ἔγινε ταϊρος ἀπὸ τῆν
 κακοπέρασση· 3) ὕδατωδες μέρος τοῦ γαλάκτος.

ταϊρότο (τό) [ιταλ.] δημ. κ. ταϊρότο κ. ταερότο
 εἶδος λεπτῶ ἑλακτίστρου ἔχον ἐπίστρωμα κηροῦ.

ταίσα (τό) δημ. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν νηπιῶν, ἡ
 οὐρρησις.

ταίτα (ή) δημ. τεμάχιον ξύλου, δι' αὐ κρατεῖ-
 ται π τεταμένον· 2) ξυλίην διαλυτὴν κατὰ τὸ
 ἔτερον ἄκρον ράβδος ἐν χρ. ὡς ὑποστηρίγμα
 τῶν σταφυλοφόρων κλάδων τῶν ἀμπέλων· 3) ξυ-
 λίνος πῆχυς κατὰ μήκος τῆς ὀρώσεως τῶν σπινθῶν
 τῆς ὄροφῆς· 4) ἐπίρρατος ἐξ ὑφάσματος,
 κενθήματος ἢ σειρήτιου διακοσμητικὴ ταινία πο-
 δογούρου, ἄ. φάσα, χρυσολούρι, τρέσσα· 5) ἡ
 κορφοβελόνη βλλ.

ταίτα ἐπίρρ., δημ. τεταμένως, ἐν ἐντάσει, τε-
 ντωτά : τὴν ἔκαμε ταίτα τὴν καλιὰ του [τὴν ἐστί-
 τωσε, ἔφαγε πολύ]· 2) ἀντὶ στρουμυχτά βλλ.·
 || ἰδ. ταίτα ταίτα μόλις κα μετὰ βίας.

ταϊτακιμός (τό) νεῖος, γρομῆ, ἡ ἀπαγγελία συμ-
 φωνικῶ πινος φθόγγου ὡς ται, ἰδ. τοῦ κ [γκ κ.
 γγ] πρὸ τοῦ ε καὶ ι, οἶον καιρός - τσαιρός, κερπ -
 τσερί, κίτρο - ταίτρο, κοιλιά - τσαιλιά.

ταίτι (τό) δημ. εἶδος βαυθακεροῦ ὑφάσματος
 ἀπλῆς ὑφάνσεως καὶ μὲ ἐγχρωμῶν διακόσμων, ἄ.
 μωσαῖς βλλ.1).

ταϊταμά (ή) δημ. τὸ ἐκ τῶν προσηπανθῶν
 φυτῶν παλλήνη ἄκανθῶδης ἄ. καρφοχοστο.
ταίτα (ή) δημ. ξύλινον ἢ ἔκ κοφύρου κολώνη-
 θης φορητὸν κυκλωτέρως δεχρίον στρουμύλων ἢ
 ἐν εἰσῆ πεπλατυμένης φιάλης, ἄ. τσάτρα, πλό-
 σα, φλασκί· 2) εἶδος κοφίνου.

ταίταζ (τό) δημ. ὁ κατασκευάζων ταίταζ βλλ

ταϊσπερόνε (τό) [Ιταλ.] δημ. δουλ. ειδικώς καταρτιμένους οδηγούς ξένων, προς όσον παρέχει πληροφoρία και εξηγήσεις περί των αρχαίων μνημείων, τών άξιοθεάτων μερών κττ. του τόπου του.

ταϊστί [τό] δημ. έν τή γλώσσας των νηπίων, τό κρέας και πών έδεσμα έν κρέατος.

ταϊστίδ έπίρρο. δημ. άνευ ούδενός ένδύματος, έν άδαιμαία περιβόη.

ταϊστίδος η-ο δημ. ό γυμνός, άλόγυμνος, ό άνευ ούδενός ένδύματος, συνηθέσ. όλοταϊστίδος: γύριζε στή άγμουδιά ταϊστίδα.

ταϊστίκος [τό] δημ. τζήζικος, τέτζε.

ταϊστυρίζω δημ. κ. ταϊστυρίζω έπί καιομένης σαρκός ή άλλης χυμώδους ούσίας, παράγω συριστικός ήον, ά. τσυρίζω' 2) μτφ. βασανίζω τινά βραδέως και έπιμόνω; 3) έπί των χελιδόνων τερετίζω: Κορκ.Λυγ.49 πρόσχαροι αι χελιδόνες έτοιστυρίζουν μέσα εις τας φαλέκας των' 4) ρημ.π. ταϊστυρίσμα, ταϊστυριστός.

ταϊστυρίσμα [τό] δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του ταϊστυρίζω βλ.λ.η, ό συριστικός ήος όν άποδίδει ή βραδέως καιομένη οσρέ ή άλλη τή χυμώδης ούσία.

ταϊστυριστός ή-ό δημ. ό παράγων συριστικός ήον, που ταϊστυρίζει.

ταϊτώμα [τό] δημ. κ. ταύ- ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τών ταϊτών, έντασις, διάτασις, τένωμα' 2) έντασις, υπερέντασις των δυναμένων.

ταϊτώνω δημ. κ.ταυ-, άόρ. [έ]ταϊτώμας, παθ.μτχ. παρ. ταϊτωμένος, έντείνω, διατείνω, τετίνω: φο. τήν ταϊτώμα [έντ. τήν κοιλία του, έφαγε κατά κόρον]' 2) άναγκάζω τινά όπως έντεινε τός δυναμεις, τός προσπαθείας αυτού: τόν ταϊτώσαν στή δουλειά' 3) ρημ.π. ταϊτώμα, ταϊτωτός.

ταϊτωτός ή-ό δημ. κ.ταυ- τεμαζόμενος, ταϊτωμένος.

ταϊψ ή σίφ [άγγλ.] νεώτ. άκλ. διένθης έμπορικός όρος σημαίνων ότι εις τό συμπολογηθέν τιμημα έμπορευμάτων τινος άποστέλλομένου από τίνος τόπου εις άλλον συμπεριλήφθησαν και ή διαπάνη άσφαλίσεως και τό έξοδα του ναύλου μέχρι του μένους της παραλαβής αυτού.

ταϊφλικός [τό] δημ. ό ταϊφλικός βλ.λ.

ταϊφλίκι [τό] [τουρκ.] δημ. μέγα άγρόκτημο καλλιεργούμενον δι' έπιμόρτον καλλιεργητόν' || κτ. έπέκτ. μέγα άγρόκτημα.

ταϊφλικόχος [τό,ή] νεώτ. ό έχων ταϊφλίκι, ό ιδιοκτήτης μεγάλου άγροκτήματος: οι ταϊφλικόχοι τής Θεσσαλίας.

ταϊφούτης α-ικο [τουρκ.] δημ., θηλ. κ. -τίτσας, εϊρων. ή περιφρονητ. 'εβραϊκό'. 2) μτφ. ό μικροσπελής, ό φιλοργυρός, ό γλισχρός, ό συμφεροντολόγος, ό μιζέρας.

ταϊφούτι [τό] δημ. ναυτ. έκαστον των ζώων των ύποστηρίζοντων τό πλοϊον έπί της ναυπηγικής κίνησης ή δεξιμενης, ό άιλας.

ταϊφουτιά [ή] δημ. ή ιδιότης του ταϊφουτή βλ.λ.2)' || ή πράξις ή ένέργεια ταϊφουτή, γλισχρήτης, μικροσπελής, υπερβολική φιλοργυρία.

ταϊφούτικος η-ο δημ. ό άνήνων, άναφερόμενος ή άρμόζων εις ταϊφούτην βλ.λ.

ταϊχλα [ή] δημ. τό φώδων πτηνό κίχλη' 2) μτφ. έπί προσ., ό κάτισσος' 3) διπλή ταϊχλα ειδός τι του πτηνού [εσθόρος ά. διπλόταϊχλα].

ταϊχλογέρακο [τό] δημ. τό πτηνό [εραός ό νίσος, ταϊχρός] δημ. τό φώδων άραβόσπεζ.

ταϊχόγι [τό] δημ. ά. ταουέγι βλ.λ.

ταϊχλάνι [τό] [τουρκ.] δημ. έπί τουρκοκρατίας, έλληνοποις ή και χριστιανόποις καλής οικογενείας διατελών εις τήν ύπηρεσιον των Τουρκων σουλτάνων' 2) μτφ. κιναιδός, διεσθόρμένος νέος, άλητόποις, πολιόπαιδο.

τασκάνι [τό] δημ. ά. τασκάν βλ.λ.

τασκάρο [τό] [Ιταλ.] δημ. ζώλιον ύπόδημα, ζυλοπέδιλον, κροσέζα' 2) συνεκ. εύτελής, χυδαία γυνή άρεσκόμη εις κακολογία, ά κουτσομπλά: μαζεύτηκαν όλα τα τασκάρα τής γειτονιάς και κουτσομπολεύοντα.

τασκολάτα [ή] δημ. ή σκολόατα.

τασλί [τό] δημ. κ. τασλί ή έπίτομα ή τάπηξ έξ εύτελούς ύφάσματος' 2) άνδυμα έξ εύτελούς ή έφθαρμένου ύφάσματος.

τασλιός [τό] δημ. ό φορών τασλία βλ.λ.2, έπί των εύτελούς ένδεδυμένων όρεσιδίων' 2) στρατιώτης εύζωνος βλ.λ.3).

τασμπανάκος [τό] δημ. τασμπάνης, τασμπανόσκυλλο κττ. αντί τασπανάκος, τασπάνης κττ. βλ.λ.3.

τασνι [τό] δημ. τό φώδων πτηνό απίαι ή άγαμος, ά. σπινας.

τασόντα [ή] [Ιταλ.] δημ. πρόσθετον τεμάχιον ύφάσματος έπιρραπιτόμενον εις φορέμα τι προς έπιμήκυνση ή έθρωνση ούτού' || πών πρόσθετον τεμάχιον εις ολονόηστος πρόγμα προς έπιμήκυνση ή έθρωνση αυτού, ά. άδιότισμα.

τασντάρω δημ. συρράπτω, προσθέτω τασντόν βλ.λ. 2) μτφ. συμπληρώ χρηματικό τι ποσόν, προσθέτω εις ποσόν τι, ίνα καταστή έπαρκές.

τασπανάκος [τό] δημ. μικρός τασπάνος βλ.λ., ά. τασπανόπουλος: ό. τραγ. τασπανάκος ήμυνας, προστάτια φύλαγας.

τασπάνης [τό] [Ιερσ.] δημ. κ. τασπάνος κ. τασμπάνης, -άνος, πληθ. -άνηδες κ. -αναραιοι, τό θηλ. -άνα κ. -ανισας, ό βοσκός, ό ποιμήν κ. [δ. προσβάτων κ. αϊών].

τασπανόπουλο [τό] δημ., τό θηλ. -ούλα, μικρός βοσκός, ά. τασπανάκος' 2) τέκνον βοσκού.

τασπάνος [τό] δημ. ό τασπάνης βλ.λ.

τασπανόσκυλλο [τό] δημ. ό ποιμενικός κύων, ά. μαντρόσκυλλο.

τασπέλοχος [τό] δημ. κ. -ας ποιμήν έχων μόνιμον κατοικίον, ασχολούμενος μάλλον εις τήν γεωργίαν.

τασρβάς [τό] [τουρκ.] δημ. ή τς., ύδαρές έδεσμα, σούπα, φρ. ό σεντάβς ζέν έν τσρβάς [ό έρως έχει δυσχερείος]' 2) μτφ. κωμικοσφύρισμα.

ταστρά [ή] δημ. έπιμηκές ζώλιον όρειστον οίνου ή κ. έδατος όμοιόζων προς τό ύδροδοχείον στρατιώτου, ά. ταίτια.

τασουδάλι [τό] δημ. μέγας κανθόνιος σάκκος προς έναπόθεσιν προϊόντων ή έμπορευμάτων, ά. σακκι: ένα τασουδάλι άλευρό, - τρία τασουδάλια πατάτες' || φρ. τών έβασαν στο τασουδάλι [τόν ήσπερειασαν να άνολόδη όπαχρώσεις, τόν εξηπάτησον, παροιμ. ό άντρας να κουδαλά με τό τασουδάλι και ή γυναίκα να τραβή με τό κουτάλι [ή συζύγος να είναι φιειδώλη, άσυνόληστος άφθονα και άν είναι τό ύπό του συζύγου εισκομίζόμενα]' 2) όσον δόναται να περιελθεί τό τασουδάλι, ή ποσότης του ύλικού ήν δόναται να χωρέσει ό σάκκος: όκα τασουδάλια [ζαχαρ].

τασουδαλιά [ή] δημ. όσον χωρεί ένα τασουδάλι.

τασουδαλιάζω δημ., άόρ. [έ]τασουδαλιάσσα, μτχ. παθ. παροκ. τασουδαλιασμένος, έν άναφορ. προς ύλικά, προϊόντα κττ., εισήγω, θέτω, συσκευάζω έντός σάκκου, βάλλω εις τό τασουδάλι: τασουδαλιάζω τό άχυρα' 2) μτφ. παραπειθώ, παρασύρω, παραπλανώ, εξαπατώ τινά: τών τασουδαλιασαν [ά. έν έβασαν στο τασουδάλι]' 3) ρημ.π. τα. τασουδαλιασμος.

τασουδαλιασμα [τό] δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του τασουδαλιάζω βλ.λ.

τασουγένι [τό] δημ. ά. τασιμένι βλ.λ.

τασουγκράνα [ή] δημ. έπιμηκός κτένιος, ά. διαλυτήρα, τασταράρα' 2) γεωργικόν έργαλείον εκ ζώλιου ή σιδιρού διαπήγματος φέροντος όδόντας, προσηρρασμένον εις τό άκρον κοινού

πρός άπομόκρυνση τών λιβαρίων έκ τού χώμα-
τος, ά κτέν'. 3) είδος Ξυλίνου πλέχως φέρον-
τος όπάς καί όμοιάζοντος πρός κτένση, δι' αύ
άποσυμπλέκεται, διασχιρίζεται τό νήμα'. 4) Ξηρά
κολοκύνθη, ά. νεροκολοκύθη, κρατύζουσα.

τσουγκρανιά [ή] δημ. κ. τσαγκρουνιά ή δια
τών όνύχων ή κ. δι' άχημής άμυγής, έκδορά τής
έπιδερμίδος, ά. γρατσουνιά.

τσουγκρανίζω δημ. κ. τσαγκρουνίζω κ. τσα-
γκρουνά άμύσσα, σήλω έκσφράζ τήν έπιδερμι-
δα δια τών όνύχων, ά. γρατσουνίζω'. 2) ρηματ.
π. τσουγκρανίσμα.

τσουγκρανίσμα [τό] δημ. κ. τσαγκρουνίσμα ή
ένέργεια καί τό άποτέλεσμα τού τσουγκρανίζω,
τσουγκρανιά, ά. γρατσουνίσμα.

τσουγκρίζω δημ. κ. τουργρίζω συγκρούω έλα-
φρώς δύο άντικείμενα : τσουγκρίσαν τό ποτήρια
των, - έλα νά τουργκρίσω τά άδά μας'. 2) συγκρούομαι, έρχομαι είς διάτασιν πρό τινα,
έρίζω, φιλονικώ, μάχώνω, έν φρ. πάντοτε μ. τού
τά : τά τουργκρίσαμε μέ τόν Χ, - τά τουργκρίσε
μέ τί λεγόμεν'. 3) ρηματ.π. τσουγκρίσμα.

τσουγκρίσμα [τό] δημ. ή ένέργεια καί τό ά-
ποτέλεσμα τού τσουγκρίζω, ή συγκρούσις : τό
τσουγκρίσμα τών αδών'. 2) μτφ. έκ φιλο-
κλήσις έρις, διάτασις, μάχωμ.

τσουδίζω δημ. καλώ κατ' έπιπολήν, κφαλίζω,
τσουρουφλίζω'. 2) ρηματ.π. τσουδίσμα.

τσουδίσμα [τό] δημ. ή ένέργεια καί τό άπο-
τέλεσμα τού τσουδίζω βλλ., περικαυσίς ά. κη-
φάλισμα, τσουρούφλισμα.

τσουμένι [τό] δημ. κ. τσουγενί ή ρίζα τού κο-
σμητικού καί φαρμακευτικού φυτού ασπυρόφυ-
τον τό φαρμακευτικόν έν χρ. πρός καθαρισμόν
μαλλίνων καί μεταξωτών ιδ. φρασμάτων.

τσουές δημ., άόρ. έτσουές, άόρ. έπιφέρω,
προκαλώ δριμύ καί φλογερόν μάχος ώς από έγ-
καύματος : μέ τσουέζουν τά μάτια μου, - τόν έ-
τσουές τό φάρμακο'. 2) μτφ. ένέργη ή συντε-
λώ είς τό νά αισθανθώ πς ήθικόν άλγος, θίγω ή
πληγώνω πνύ ήθικώς : οι βρισίεις τόν τσουέζουν
3) άόρ. είμαι δριμύς : τό κρύο τσουέζει, - τό
λώδιο τσουέζει'. ή κ. μτφ. τά λόγια τής τσουέ-
ζουν'. 4) έν άναφορά πρός τόν όλονν κττ. έν τ
φρ. τό τσουέζω ήνω, μεθύσκομαι : μαζεόονται
κάθε βράδυ καί τό τσουέζουν σ' ένα καπηλειό'
5) ρηματ.π. τσουέζωμ, τσουεκτήρός.

τσουκαλία [ή] δημ. μεγάλο τσουκαλί βλλ.

τσουκαλάδικο [τό] δημ. άγγειοπλαστέιον, τό
έργαστήριον τού τσουκαλό'. 2) πρατήριον πη-
λίνων σκευών.

τσουκαλάς [ό] δημ. ό άγγειοπλάστης, ό κατα-
σκευάζων τσουκαλία καί άλλα ήλινα άγγεία'.
2) ό πωλητής ήλινων σκευών

τσουκαλί [τό] δημ. πηλίνη ή κ. έκ μετάλλου
χύτρα'. 2) τό σφύροβροχίον.

τσουκαλιά [ή] δημ. τό περιεχόμενον ένός τσου-
καλιού βλλ.ή, όσον δύναται νά χωρήση ένα τσου-
καλί : μία τσουκαλιά φαί' πρβλ ήγναδιά.

τσουκάνα [ή] δημ. ά. τσουκάνη βλλ.ή.

τσουκάνι [τό] δημ. σφύρα ή τάκος βλλ. κ. γεν.
δριγανν, δι' αύ τύπτουσι, ά. τσουκάνη'. 2) ρό-
πρην, πληκτρον τού κώδωνος. 3) χονδροειδής
κώδων τών βοοκημάτων, ά. τσουκάν, τρούκάν'.
4) είδος όποτυπόδουδς άλμυσιτικής μηχανής συ-
ραμμένης ύπό όποχύλιον πρός τεμαχισμόν τής κα-
λήςς, τυκάνη.

τσουκανίζω δημ. πλήττω, κτυπώ μέ τσουκάνη
βλλ.ή'. 2) κραύω'. 3) συντρίβω, τριβώ :
τσουκανίζω πιπέρι'. 4) έν άναφ. πρός ζώα,
έκνωρίζω'. 5) κλωνίζω'. 6) άλωνίζω μέ τσου-
κάνη βλλ.ή'. 7) ρηματ.π. τσουκάνισμα.

τσουκάνισμα [τό] δημ. ή ένέργεια καί τό ά-
ποτέλεσμα τού τσουκανίζω, κτύπημα, τριβή δια
κτυπήματος'. 2) κρούσις'. 3) εύνουσμός'.
4) κλωνίσωμ'. 5) άλώνισμα.

τσουκλάδα [ή] δημ. κ.-άδι [τό] τό ποώδες καί
πολυτές φυτόν άλυπιν τό φρυγανώδες.

τσουκλάδι [τό] δημ. κ. τσουκλάδα βλλ.

τσουκλάδισμα [ή] δημ. τό ποώδες φυτόν ά-
καθως ή άκατανόηδες.

τσουκλί [τό] δημ. κ. τσουκλί δέσην νήματος.
τσούκνα [ή] δημ. είδος χονδρού μαλλίνου ύ-
φάσματος, ά. σφιάκ.

τσουκνιάς [ό] δημ. κ. τσουκνιάς ά. τσκνιάς βλλ.
πρβλ. κουνιάς'. 2) μτφ. ώς έπιθ. ό λιαν ίσχνός
άνθρωπος.

τσουκνίδα [ή] δημ. κ. τσκνίδα τό ποώδες καί
ζιζάνιον φυτόν κνιδή βλλ.

τσουκόπανο [τό] δημ. τεμάχιον ύφάσματος,
δι' αύ λοβόδενς άποσούρουσι, τά τσουκάλια βλλ.ή
έκ τής πυράς.

τσούλι [τό] δημ. τό τσόλι βλλ.

τσουλίτσα [ή] δημ. μικρός θύσανος, ά.φουντάκι.
τσουλούφι [τό] δημ. βόστρυχος, ίουλος τής
κόμης, ιδ. -περι τούς κρατόφους.

τσουμεδίτση [ό] γεώτ. όρυκτολ. βασικόν φω-
σφορικόν άλος τού μελόβδου καί τού χολκοθ.

τσουμής [ό] [τουρκ.] δημ. κ. τζ- μακρός
ένεδυτής πορροφερής πρός τόν τών κληρικόν.

τσούνα [ή] δημ.κ.τσουτσούνα τό άνδρικό μόριον.

τσούναφι [τό] [ισπαν.] γεώτ. διεβν. όρος,
δι' αύ δηλοϋται ό έκ τών σεισμικών δονήσεων
μέγας κωμωτισμός τού θαλασσίου βυθού, ό εκ-
σπών καταστρεπτικός επί τών παραλίων.

τσούνι [τό] δημ. έκαστον τών κωνοειδών τεμα-
χίων ζώλου άπνα χρησιμοποιούται κατά τό παί-
γιον τσοόνια βλλ.

τσούνι [τό] δημ. μίσχος, κοτσάνη φύλλου ή
καρπού'. 2) τό αϊδισόν μικρού παιδιού.

τσούνια [τό] δημ. είδος λαϊκού παιγιού σφαι-
ροβαλίας καθ' ό οι παικται προσπαθούσι νά κα-
ταρρίψωσι έξ άποστάσεως καί δια έλληνής σφαι-
ρας πέντε κωνοειδή τεμάχια ζώλου έσσημένα όρθι-
α ένός άλλήλων.

τσούντα [ή] δημ. κ. τζούντα ή τερβρία ύέρα
τών έπιδρυάνων καί τών ήμιόλων'. 2) γεν. τό τε-
λευταίον άκρον άντικειμένου πνός κ. ιδ. έπιμη-
καυς : ή τσοόντα τού μαυστακιοθ.

τσουτάρια [τό] δημ. κ. τζ- ή ένέργεια καί
τό άπατέλεσμα τού τσουτάρω, όρθωσις κεραίας.

τσουτάρω δημ. κ. τζουτάρω δημ. ναυτ.
συνάγω ή έλκω τήν τερβρίαν ύέραν πρός όρθω-
σις, όρθώ κεραίαν'. 2) ρηματ. τσουτάριαμα.

τσουτίνο [τό] δημ. ή ένέργεια καί τό άποτέ-
λεσμα τού τσοούζω, καυστικόν άλγος, πάνος
3) πόσις οίνου.

τσούπα [ή] δημ. κ. τσοούπα νεώης κορίτσι.

τσουπί [τό] δημ. μικρά τσοόνα βλλ., κορασίς
2) είδος χονδρού μαλλίνου ύφάσματος έν χρή-
σει κατά τό στύψιμον τού έλαιου'. 3) είδος
σταφυλής.

τσουπρά [ή] δημ. ά. τσοόνα βλλ.

τσουπράς [ό] δημ. ό δευτερίας, ό στεμφυ-
λίτης οίνος, ά. ταιπαυράς, ταιπουρίτης.

τσουράς [το] δημ. τό ποώδες φυτόν άλυπιο
τό φρυγανώδες.

τσουραπάς [ό] δημ. ό φρωών τσουράπης βλλ.
τσουράπι [τό] [τουρκ.] δημ. βραχύ άνδρικόν
μόλλιων περιπόδιον, κονή μάλλινη κάλτσα έγκω-
ρίου κατασκευής έν χρ. π. τοίς χωρικοίς ή καί'
έπέκ. π. έν είδος άνδρικών περιπόδιων.

τσουραποβελόνα [ή] δημ. βελόνη πρός πλέ-
ξιν τσουραπίων, ά. καλτοσβελόνα.

τυσούράκι [τό] [τουρκ.] δημ. είδος αφάρτου άρτου έξ άλευρου, βουτύρου, γάλακτος, σοσχάρεως, φών κττ.
τυσούρα [ή] [ιταλ.] δημ. & τυσούρο βλλ.
τυσούραρισμα [τό] δημ. ή ενέργεια του τυσούραρω, ή ναυτολόγησις του πληρώματος πλοίου.
τυσούραρω δημ., άδρ. τυσούραρισα, μη παθ. παρακ. τυσουραρισμένος, επί πλοίαρχου, καταρτίξω πληρώμα του πλοίου μου, κάνω τυσούρω, ναυτολογώ. 2) άμτθ. επί ναυτών, ναυτολογούμαι εις πλοίοι. 3) ρηματ. π. τυσούραρισμα.
τυσούρι [τό] [ιταλ.] μσν. κ. δημ. συγκράτημα άνδρών ναυτολογημένων διά πολεμικών πλοίων. 2) δημ. πλήρωμα έμπορικου πλοίου: κάνω τυσούριω [καταρτίξω] πληρώμα διά τή πλοΐον μου. 3) πλήθος άνθρώπων κ. ιδ. ποιδών: έχει ένα τυσούρια παιδιά. 4) κ. ώς έπίρρο: μά ήρσαν τυσούριω δέκα μουσικηράκι.
τυσούραθώ [σφρω-μαθώ] δημ. ή -θώα τίλλω, άποτίλλω τάς τριχάς της κεφαλής, τραβώ άπό τή μαλλιά, ά. σουροναλλιάζω, σουρομαθώ.
τυσούραφιλίζω δημ., άδρ. (έ)τυσούραφιλισα, παθ. άδρ. τυσουραφιλιστηκα, μη παρκ. τυσουραφιλισμένος, καθώ έπιπολιώεις περικόω, περιφλέγω, καθάλλω, τυσούζω. 2) ρηματ. τυσουραφιλισμα.
τυσούραφλισμα [τό] δημ. ή ενέργεια και τή άποτέλεσμα του τυσουραφιλίζω, περικάωσις, καθάλλισμα, τσούδισμα.
τυσούραφλις [τό] δημ. άνθρωπος άνόητος.
τυσούραυλιανός [τό] δημ. κορυδαλός ό λοφιοφόρος.
τυσούραύνα [ή] δημ. & τσούνα βλλ.
τυσούραύνι [τό] δημ. ύποκορ. του τυσούραύνα.
τυσούραυτός ή-ό δημ. ό έπιφώρων, ό προκαλών τσούδεμο βλλ.ι, ό θρημός, ό καυστικός, ό διαπεραστικός: τυσούραυτός κρύα, - τυσούραυτός πόνος. 2) μη. ό δηκτικός, ό διαπεραστικός: 3) τυσούραυτ λόγια έπίρρο. -ρα.
τυσούτρα [ή] δημ. είδος μικρού έντόμου, οδόντου τή νύκτα προκαλεί καυστικόν άλγος. 2) τή ζωφωτον άκαλλήφ. 3) μη. επί προσα, ό δηκτικός, ό σαρκαστικός.
τσάφλι [τό] δημ. κ. τσάφλι κ. τσάφλι κ. τσάφλιο κ. τσάφλιό τή κέλυφος: τή τσάφλι του άδγού - του καρυδιού - του φρουτοκόφου. 2) κτ. έπέκτ. φλοιάς καρπού, & φλοιάδα.
τσάχα [ή] [τουρκ.] δημ. είδος μονοκάρου έριούχου ύφάσματος, ή έρέα: μαύρη τσάχα 3) φρ. ούτε τήν τσάχα διά χάσω ούτε τή ραφήκα [όδν πρόκειται νά κοπιάσω ή νά χάσω τσάχα] όμ. τί πληρώνεις τήν τσάχα ή τή ραφήκα 3) επί λήφως πραγμ. άκόπως ή άδανάτως. 2) μη. έν φρ. επί προσα, ό ποιηρός, ό πανοήριος, ό κατεργάρας: σοθ είναι μία τσάχα.
τσοχανάρης [τό] δημ., πληθ. -ντάρης κ. -νταρσάι, άξίωμα έν τας αλλείας τών παλαιών Τούρκων ήγεμόνων αντίστοιχον πρός τή του πρωτοδεσπάρια των βυζαντινών αυτοκρατόρων.
τσόχινο π-ο δημ. ό έξ έρέας άπό τσάχα, ό κατασκευασμένος έρεοσις.
τσόχος [τό] δημ. τή ποώδη φυτά σόχος, ό λαχανώδης και σόχος, ό υμνώσιος.
τυγκριζώ δημ. & τυσούριω βλλ.
τυκλι [τό] δημ. & τυκούλι βλλ.
τυκνιάς [τό] δημ. & τυκνιάς βλλ.
τυκλι [τό] δημ. είδος παιδιός & τοξέλι βλλ.
τυμποςόσι [τό] [τουρκ.] δημ. συμπόσιον, εύχλια.
τυμπαρά [τό] δημ. τή διδυμα.
τυπαάδα [τό] δημ. κ. τυπαάδα ή ατυπόλεκτος άγκυρα.
τύπος [τό] δημ., ά. γρ. ταιπος τή στέπος της άγκυρας.

τυριζώ δημ. & τυτσουριζώ βλλ. 2) μη. επί βρεφών, έκβάλλω όρείσις κραιπάλας.
τσάφλι [τό] δημ. κ. τσάφλι[ο] & τσάφλι βλλ.
-τυ [μωρι.] έπιρρ. κατάληξις γ' προσα παθ. ρ. όριστ. κ. εύκτ. άντι- τή: έφρτίσασταν, γένετον. τυ ή [ωρ. όνομαστ. της προσωπ. άντων. του β' προσα. άντι σ' άβλλ.: Πινδ. Π 2,57 τή δέ σάφα νιν έχει. 'Αριστοφ. Άχ.777. 2) όωρ. αйт. της προσωπ. άντων. β' προσα. άντι σέ: 'Αριστοφ. Άχ.730 έπόθουον νυ και τόν φίλιον άσπρ μητέρα.
τύ [2] [βρωιτ.] 'Επιρρ. όνομαστ. πληθ. άρσ. άρθρου, άντι οί.
τύ [βρωιτ.] 'Επιρρ. όστ. έν. άρσ. άρθρου άντι τή.
τύβαρις [τό] μη. είδος διαρικού άρτύματος φυλλάδος έκ σέλινων έν όξερ' Πολυδ.6,71 'σέλινο έν όξερ'.
τυβάτωρ-ωρος [τό] μσν. ό σαλπικτής: Μουρική. Στρατηγ.π.Θεοσ.Στεφ.
τυβί [τό] μη. όνομασία χειμερινού μηνός των Αιγυπτίων άντιστοιχούσιος πρός τόν φθινόωτα Δεκέμβριον και άρχόμενον 'Ιανουάριον των Ρωμωίων. 'Πδοστ.'Η8 371D, Κλήμ. 'Αλ.Στραμ.408, Απ.983 τυβί δέ πορφόρων βουλήφωρον είμα πταίνας.
τυγάτριον [τό] όντι θυγάτριον βλλ., βορβαρισμός κ. 'Αριστοφ.Θεσμ.1184 κήπιου, ναίκι και, τυγάτριον, αύτ.1210.
τυγάνας κ. μσν. νεώτ., δημ. τυγάνα, έπ. παρστ. τυγάναω ('Οδ.Ε 231), μέλλ. τυγάσαι [π. 'Ομ.κ. Άττ., όμ. κ. ώς. μέλλ. του τεύχο], άδρ. β' έτυχων [κ. έν. έπ., συν., περι-, άπ-, παρ-, κατ-] κ.έν. τυχόν ['Ομ.], έπ. όποστ. τυχάωμ, - φσι ['Ιλ.Ε 243, αύτ.Λ 166], μηγν. κ. τεύχοσι [Μάριμ.577], μηγν. έν εύκτ. τεύχοιμη [Μαν.3,279], έπ.άδρ. σ' έτύχησα [π. 'Ομ., 'Ηοίοδ.άπ. 17 Μετεκείσθ], παροκ. τεύχουκα [άμτθ.'Ομ., 'Θουκ. 1,32, μτθ.έν.Σκ.Π 4,12 κ. έν., συν., άπαρ-, παρ-, περι-] κ. τεύχου [άδμ.563], ίων. ύπερα. έτετεύχε ['Ηρ.3,4], έσπ. τεύχου ('Ιώσ.Π 17,64), μέσ. άδρ. τεύχουσαι [ΠΔ Μακκ.2,157, 'Θμοιστ.161C], παθ.άδρ. σ' έτύχθην Πολοδ.35,6,ή παρκ. τεύχουμαι [κ.έν.: Πολιδ.6,53,2], βάλλων έπιτυχάωω τινά εις τί μέτρος εβρίσκω τόν στόχον, εύστόχω, βαρώ τή σημάδι ιδ. ό' όπλιον κττ. βολομένω, ριπιτομένω, γτ. αύτ. συνήθ. έν άναφορ. πρός άτύχα: 'Ιλ.Μ 394 'Αλκμάνα δουρί τυχάσας, αύτ.Ε 582, 'Οδ.Χ 7 κ. μτ. γενικ. συνήθ. έν άναφορ. πρός άτύχα: 'Ιλ.Ε 587 τύχε γάρ β' άμάθωσι βαθεία, Πλάτ.Νόμ.717Α έν τις. - σκοποθ τυγγάνω, Ξεν.Άν.3,2,19 κ. μτ. διπλης γενικ.: 'Ηρ.3,35 ει . . του παιδός του σοθ . . βάλων τύχω μέσος της καρδίης κ. έμπερο. [κατά τινά, όπό τινος: 'Ιλ.Ε 579 κατά κληθήα τύχης, αύτ.Μ 189 'Ιππάρχωον βάλε δουρί κατά ζωστήρα τυχάσας, αύτ.Δ 106 κ. άπολ.: αύτ.Ε 287 ήμροσσε, αύτ. έτυχας, αύτ.Η 243, 'Οδ.Χ 7] όμ ή μη τυχών σμν. μτ. τών ρημάτων βάλων, ούτάν κττ.: 'Ιλ.Ε 96, αύτ.Ν 371 βάλων θφι βιδάνα τυχών, αύτ.397' όμ. κ. τανάπλιον, μτ. μη εκπερούσης τή κυρίαν έννοιαν, μτ. π. Ισοδυναμούσι τότε πρός έπιρρ.: αύτ.Ο 581 θρηγίτη έτύχησε βάλων τίν έν έκτίπησης έπιτυχάει, 'Ηρ.3,35 2] κ. νεώτ. έν άναφορ. πρός πράγμ. κ. γεν. άτύχα, έπιτυχάω, άπολαυθάω, άξίωσαι τινος βρισκω, λαβαίω, κ. έν τινος παρηφ. χρόσις, κέκτημαι, έχω, κατέχω τ, μτ. γενικ.: 'Οδ.Ζ 290 όρα . . πομής και νόστοιο τύχης, Πινδ.Π 10,26 τυχόντα στεφάνων, Αισγ.Πρ.239 οίκτου τυγην, Σοφ.'Ηλ.364 τιμής τυχέιν, 'Αριστοφ.'Ορν.1223, αύτ.'Ιππ.112, Πλάτ. Πρωτ.342B όποιον άν τύχη τών λεγομένων [λόδς γνώνσι σθέν], αύτ.Μετ.Ε 234C ταφής. . μεγαλοπρεπούς τυγγάνει, Διοδ.Σ 3,9 τετυχένας τιμών, ΚΔ Λοικ.20,35, αύτ.Πρότ.27,3 έπιμειλίσις τυγέιν, αύτ.Τιμ.2,10 Ινα και αύτοί σωτηρίας τυχάωι, - έτυχε του πρώτου βαθμού - συγγνώμης -

της όβριστης τιμής - καλής όδοσολής· μεθ' Όμ. κ. μτ.αίτ.: Ήρ.5,23 έτυχε μισθόν, Αισχ.Χο.711, Σοφ. Φιλ.309, αὐτ.ΟΚ 1106 αἰτέει δα τέλειε' || όμ. κ. πθεμερής γενικ. προσ. μεθ' έκάτερον πτώσιν, έπι- τυγχάνω, λαμβάνω τί παρά ποσόν :: Σοφ.Φιλ.1315 ών δέ σοα τυχεῖν έφεμεαι, αὐτ.ΟΚ 1168 όστις άν σου τοῦτο προσάρογί τυχεῖν' κ. έμφορ. (παρά, έκ, όπό πνοαί :: Όδ.Ο 158 παρά έσοα τυχών φί- λώτατος, Θεογν.253 παρά σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδο- σάο, Αισχ.Εὐρ.856, Σοφ. Αντ.665 έπαινω τοῦσόν έξ έμοῦ τυχεῖν, Ξεν.ΚΠ 1,6 10 η' έλληων αἰδοῦς τεύειρ, Λουκ.10,50 αἰτήσας τήν θυγατέρα οὐκ έτυχε παρά σοῦ' κ. μτ. άποφρ.: Πινδ.Π.3,104 χρή έρετ μακρόσιν τυγχάνοντ' έῦ πασέμεν, Πλάτ. Φιλ.30D σμηκρά όμμαι σου τεύέσσαι μεδελναι με, Πλοῦτ.Πελ.33 έάν φασαι τίς τοῦ νεκροῦ τυ- χωμεν' κ. έπ. κακήσ. σμ.: Ήρ.9,108 βίης . . τευέμορην, Αισχ.Άγ.866 τραυματόσιν έτύγχανεν, Εὐρ.Έκ.1280 κακῶν . . τυχεῖν, Πλάτ.Γοργ.472D, αὐτ.Φαῖδρ.249Α, αὐτ.Νόμ.869B, Δημ.742 παρά τοῦ δήμου όργής έτύγχανον' πρόλ. κερθίασ. V. Valck εἰς Ήρ.7,208 || 3) κ. μον. άπολ. εύρίσκει τοῦ η- τωμένου φθώνος τόν σκοπόν μου, καταρθῶ, κατα- φέρνω :: Ήλ.Ψ 466 οὐκ έτύχησεν έλπίσας (βδν τῷ ηγχε καλῶς Πινδ.7,11 εἰ . . τῶχη τίς έρῶσιν, αὐτ.Π 10,61 τυχών ἰάντι σφαλόσιν, Εὐρ.Έκ.819 πείθεισιν . . τυγχάνεισιν θ' άμα, Σοκκ.4,63, αὐτ.3,39, Πλάτ.Εὐθ. 280Α όρθως πράττειν καί τυγχάνειν, Άριστλ. Παιη.6,7 τυγχάνουσι καί άποτυγχάνουσι, Άγασθ. ΑΠ 5,277 μήτε τυχεῖω' || 4) τοῦ τυχεῖν ἠ κ. μτ.: Πινδ.Ο 2,56 τοῦ δέ τυχεῖν περιόμοσιν άγω- νίστας παραλόσι δασφάροντ' || λαμβάνω τόν αἰ- τηθέν, έπιτυγχάνω τόν οἰουμένου :: Ήρ.1,213 δεα- βελς Κύρου εκ τῶν δεσμών λυθῆσαι έτυχε' || έν άναφ. πρός λόγον, λέγω τῷ θρῶδν, εύρίσκει ἠ έκείνο δίκαιον :: Αισχ.Άγ.123 τί τῷν καλοῦσιν . . τά- χου' άν, αὐτ.Χο.318, Σοφ.Φιλ.223, αὐτ.ΟΚ 1580 όμ. κ. π. Αισχ.Χο.950 δίκαια προσαγορεύουσιν τυ- χόντας καλῶς: 4) έχω τοιαῦτῶν ἠ τοισῦν τῶ- χην :: Ήλ.Ο 430 τῶν άλλῶς μέν άσποθῆσθω, άλ- λος δέ βιώτω, ός κε τῶχη' 5) κ. μον. έν άναφ. πρός πρόσ. συναντῶ τίνα κατά τῶχη, εύρίσκει τυχαίως, τυχαίνει ἠ άνταμῶσω :: Όδ.Φ 13 δῶρα τά α' έλνίος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχῆσας, αὐτ.Τ 291, Τζέτ.Χιλ.10,901 έλθόντας έτυχον όδρεμομένη κόρη, Κίναμ.26Α' κ. μτ. γενικ.: Αισχ.Άγ.1075 θρηνητοῦ τυχεῖν, αὐτ.172, Ξεν.Συμπ.9,7 άπλήλων πρόσ τάς έαυτῶν γυναικας, όπως τοῦτῶν τῶχοιν' κ. μτ. κατοχορουμεῖτο :: Πινδ.13(41,6) προφρόνων Μοισ- σῆσιν τῶχοιν, Σοφ.ΟΤ 1450, Εὐρ.Έλ.300, Λυσ.18, 23, Ξεν. Αν.5,15 έρωταίε δέ ασάτωσ όποιῶν τινῶν ἠμῶν έτυχον' || κ. νεώτ. ἠ μτ. άπορ. 0 τυχῶν, 0 τυχῶν, 0 τυχόντας 0 πρόστος έν συναντή τικ, όστις δήμοτ, 0 κομῶς, 0 συνήθης :: Ητοδ.Ο 973 τῷ δέ τυχόντι καί οὐ κ' ές χείρας ἱκταισι, Εὐρ. άπ.17 θν έξαιέσει πρόσφαις ἠ τυχοῦσ' όλον, Πλάτ.Νόμ.723B οἱ τῶν τυχόντα λόγον περαιοῦσιν, αὐτ.Πολ.539 D, Ξεν.Ανομ.3,9,10 τοῦσ όπ. τῶν τυχόντων αἰρεθέντας, Ίσοκρ.10,21 δα ταῦτα πρά- ξας' εἰς ἠν τῶν τυχόντων, Λυκοῦργ.152,34 αἰ τυ- χόντας φθοβί (μηδαιμοῖ φθοβί, Πλούδ.1,25,6 περί τῶς μικράς καί τυχοῦσας πράξις, - μιά φρόνημ κοπέλλα δέν κάνει παρτα τόν ἠρω- τῶνι τυχόντα, - δέν συνναστρέφεται τοῦς τυ- χόντας, - έχει μόρφωσισ οὐ τήν τυχοῦσασ' || 6) τοῦδ. τυχῶν οἰονθῶτες πράγμα, αἰνήσας καί τε- τριμμένον, ἰδ. π. Όμ. κτ. παρκα :: Πλάτ.Τιμ.46B: 61 άμτ. εύρίσκεισθαι ποσά τῶχη, εκ συμπτώ- σεωσ, συμβαίνει νά έμμαι κάπου τυχαίως, τυχαίω, λαχῶνι :: Ήλ.Π 61 εἰ πέρ τε τυχοῖσι μάλα σχε- δόν, αὐτ.Ρ 748, Όδ.Μ 106, αὐτ.Κ 88 πέτρα τετύχη-

κα διαμπερές έμφοτῆρωθεν' 7) όμ. άμτ. 61 η) γεγονότων κ. γεν. πραγμ., συμβαίωμ εἰς γινω, πηρω εἰς τήν μοίρον, τήν τῶχη πνός, μτ. δοτ. προσ. :: Ήλ.Α 684 οὐνεκα μοι τέχε πολλά νησ πολεμῶνδε κινῶνι (σοτ.Θ εἰοπίσ έτυχε μοι πολλά νησ όπελ- λῶντι εἰς τόν πόλεμο.), Αισχ.Πρ.346 θέλωμ' άν ώς πλείστοισι ημεμόσιν τυχεῖν,Σοφ.Φιλ.275 ο' αὐ- τοῖς τῶχοι, Εὐρ.Άκ.139, αὐτ.Έκ.628' κ. άπολ.: Αισχ.Έπτ.5, Εὐρ.Έλ.1290' || 8) έπ. έπ. έρῶμ, έπι- χειρῶσεσιν κτ., έκδοίειν, άποδοίειν καλῶς, έπιτυ- χάνει :: Όδ.Ξ 231 καί μοι μάλα τυγχανεσ πολλή' 8) όμ.άμτ. κ. μον.κ.νεώτ. άπορ. συμβαίνει κατῆ τῶχη, έπέχεται τυχαίως, τυχαίνει, λαχῶνι :: Εὐρ. Ήνα.929, αὐτ.Ήλ.1169 όστιν τῶχη, Ουκοκ.5,20, αὐτ.1, 142, Πλάτ.Φοῖδ.89B, αὐτ.Κρατ.430B, αὐτ.Ήνα.Ε 367Α, αὐτ.Κρατ.439C τοῦ δ' εἰ έτυθεν, οὐκ οὐτως έχει, Ξεν.Ανομ.3,9,13, αὐτ.Έλλ.3,119, αὐτ.Οικ.3,3, αὐτ.ΚΠ 8,4,3, Άριστλ.Κατ.7,34 εἰ ρῦθος έτυχε, Πολιδ. 2,56,3 δέλην τήν πραγματεῖαν εἰκῆ καί οὐς έτυθεν εἰρκε Ικ. νεώτ. συνήθ. φρ., χωρῖς σθένει, Πλοῦτ. Άλκ.28 έτυχε . . θυρωρο' , έπισπαστόν . . συγ- κρησας, Προκ.3,9,36 όσα δῆ γενεσθαι τετύχηκς, Πρόδρ.2,434 άν τῶχη νά τόν πέτυχα, - έτυχε ν ά- πουσιάζωσ έκείνη τῆ στιγμή από τῷ σπῆτι, - δέν έτυχε ποτέ νά τήν ἰδῶ μέ κανέναν, - θῶ τῶχη κάποτε νά σέ βρῶ μόνον' || φρ.π.Πλάτ.Φιλ.28D τῷ δη έτυχεν (όπλησ σύμπτωσης) 9) σμκν. π. τοῖς Άττ. μτ. πέτρος ρήματοσ, εἰς ἠν έγκλείουσιν τήν κυρίαν έννοιαν προσθέτει τήν προσδιοριστι- κήν έννοιαν τοῦ κατά τῶχη, κατά σύμπτωσησ, έρ- μινευομένης τότε τῆς μέν μτχ. διά τοῦ οικείου ρήματοσ (κατ' έγκλισην, χρόνον, πρόσ. κ. άριθμόν, κοθ' όν κείται το τυγχάνω), τοῦ δέ ρήματοσ, διά τῶσ έπιπρ. προσδιορισμοσ σηματοῦσας τῷ τυ- χαίως, κατά τῶχη, κατά σύμπτωσησ :: Πινδ.Ν 7,55, Ήρ.1,88 τά νεάων τυγχάνω, αὐτ.8,65 τυχῶν τῆτῶ έν άμα άμρωσάτω ἠν τῶχη τῆτε κατῆ σύμπτω- ση νά εἶναι, αὐτ.68, αὐτ.3,14, Σοφ.ΟΤ 757 μάχ όδομοσι τυγχάνει τάνσ παρῶν, αὐτ.Τρ.370, αὐτ. ΑΙ.742, Άριστφ.Σφ.336 τυγχάνει . . καθεῦδοι, Θεουκ.104 έτυχῶν . . στρατεῦόμενοι (εύρίσκονται κατά τῶχη εἰς έκτρατεῖαν), αὐτ.7,2, Πλάτ.Θεαιτ. 165C, αὐτ.Εὐθ.272B έτυχον καθήμεσ, Ξεν. Αν.1, 5, Β, Κέβητ.Θηδ.ΠινωΞ1 έτυγχανομεν περπατοῦν- τες έν τῷ τῷ Κρονῷ Ισρῶ, - όσοι έτυχον πα- ρόντες' || σμκν. όμως το τυγχάνω οὐδῶλοσ έρμηνεύεται, οἷον έν τῷ φρ. τυγχάνω άν άντι τοῦ άπλοῦ εἶμ: 'Ητοδ.άπ.22,11, Σοφ.ΑΙ.88 ἠθελον δ' άν εκτόρσ άν τυχεῖν, Άριστφ.Πλ.35, Πλάτ.Πρωτ. 313C' || κ. νεώτ. τῆς μτχ. παραλειπομένης συγ- χνῶσ, συμβαίνει νά εἶμαι κατά τῶχη: Αισχ.Έπτ. 320, Σοφ.Ήλ.46 δ . . μέλιστοι αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένωσ, αὐτ.1457, αὐτ.313, αὐτ.ΑΙ.9, ἰλιότ. Πρωτ.313B εἰ . . σῦ τυγχάνεισ έπιστάμων τού- των, αὐτ.Άγορ.502B, αὐτ.Πολ.369B' || κ. μον. κ. νεώτ. γεν. εἰσῶσι :: Πινδ.Π 4,5 όκ άπρόδωμ ἠ τυ- χόντος, Εὐρ.ΙΑ 730, αὐτ.Ανδρ.1113, Ξεν. Αν.2,2,17 ώς έτύγχανον έκαστοι ἠλλοίοντων, Άριστλ.Παιη. 6,3 δῶο μέρη τετύχηκεν, αὐτ.Τον.6,14, ΚΔ Λοκ. 10,30 άπλήλων σφέντες ἠμβαῖά τυγχάνοντα, Λουκ.Θε.Δ 17,1 έτυχε γυνή σθασ, Πρόδρ.1,23 δ τύπος τοῦ σταυροῦ τετραμερῆς τυγχάνει, αὐτ. 2,79, - τυγχάνει φίλος μου-γνώριμόσ μου' || έν τῶς κατωτέρω φρσ ἠ μτχ. νοείται εκ τῶν συμφρα- ζομένων :: Εὐρ. Ήνα.929 τῶν δ' όπως έτύγχανον ἰένν. έγουςα φωνῆν, Ουκοκ.4,26 άπαιρόντες από τῆς Πλασωνήωσ όπῶθεν τόχοιν (ένν. άπαιροῦ- τες), Πλάτ.Θεαιτ.179C, αὐτ.180C άνασφάοντι, όπό- θεσ άν τῶχη έκαστος, αὐτ.Πρωτ.353Α οἱ δ, τι άν τῶχοισ τοῦτο λέγουσιν ἰδ, τι δήμοτς παρρησια- σοῦ εἰς οὐτόσ, δηλ. 6, τι άν τῶχοισ λέγοντες, αὐτ.Κριτ.45D, αὐτ.Συμπ.181B' ένίστε το ρῆμα σμφ

φωναί κατά τὸ πρῶθ. ὅπου θά ἀνέμεινε πς ἀπρόα. φρῶση ἴως ἐν τοῖς δήλοις, δίκαιοι εἰμι, ἀντί δήλου, δίκαιοι ἐστί: Ψοικ.8,48 θουάκιον μάλλον ἢ μεθ' ὀπότερου ἀν τύχῃσι τοῦτων ἐλευθεῖρους εἶναι, αὐτ.3,43 πρὸς ὄργην Ἄν.τῆν' ἀν τύχητ' .. σφαλεῖντες [ἐνθα εὐκαλόωται εἶναι] μὴ ἀναπαθῆθ' τὸ τύχητ' μετὰ τὸν σφαλεῖντα, ἐνεκο τῆς ὄργης δι' ἄν αἰθῶν μὴ ἐπιδοθεῖ συμφορᾶν, κτ. ἄλλως προτιπιεῖται μὴ ἀπονοθῆ εἰς τὸ τύχητ' ἢ μτχ. ζημῶντες, παραλαβνυομένη ἐκ τοῦ ἔσμου ρήμ. ζημιουτε: πρδλ. σημειώσαι τοῦ Πλασιφίeld ἐν τὸνψ: 10] τὸ οὐδ'. τῆς μτχ. τυχῆν ἐν χρ. ἀπολ. ὡς τὸ ἔξόν, παρὸν κττ., ἀφοῦ εἶμχ, συνέδη κατὰ τύχην: Λουκ.2,μπ.43 ἡ δὲ ὄντως ἢ πρὸ τοῦ Ἐρωῶνος πιμελεστέρα, οὐτως οἶμαι, τυχῶν

1] κ. νεῶτ. κ. δημ. ὄμ. τὸ οὐδ'. μτχ. τυχῶν ὡς ἐπίρ. κατὰ τύχην, ἴσως: Πλάτ. Ἄλκ.2,140 ἀ σὺν τε δύο οκεπιτομένω τυχῶν ἐκέρησαν, Ξεν. Ἄν.6,1, 20, Ἀριστλ. Πολιτ.1326,18 οὐ κατὰ τὸ τυχῶν πλῆθος τοῦτο ποιητέον, Μέν. Γεωργ.1,3, Θερσίπ. Λόγ. 27,339C, μὴ τυχῶν καὶ δὲν ἔλλθρ. - ἀν τυχῶν ἔλλθρ. μὴ με περιμένη. ἢ ὄμ. μτ. τοῦ ἴσως, ἀντί ὀπλοῦ ἴσως ἢ τυχῶν: Πολυδ.2,58,9 τυχῶν ἴσως εἶποι τις ἀν, Λουκ. Ὡκ.76 τυχῶν ἴσως ἴσασμαι τὸ .. ἀλλαγ' 12] ρημ.ατ. τεῦγμο, τεῖξις.

τῶσα βοιωτ. ἀντί οἶδε: Ἐπιγρ. **τυ** ἴβρωι.ατ. Ἐπιγρ. ἀντί οἶδε. **τυ** ἴβ. ἠα. ἐώδε. κρήτες. 2] Ἐπιγρ. ἀντί οἶδλ. **τυῖδε** ἢ τυῖδε αἰολ. κ. δωρ. ἀντί τύδε, ἐνταῦθα: Θεόκρ.5,30 τυῖδ' ὁ τράγος οὐτός ἰοῖδρθ. ἀντί τῶ: 2] ἀντί τοῦ δευροῦ, μτ. ο. κινῆσθαι: Σοφ.1,5 τυῖδ' ἔλθθ' ἔλα ἐώδ', Θεοκρ.13,25 τυῖδε γὰρ πλῶον εὐώνων αἰτήματα παρ' Ἄλιος, Ἐπιγρ. **τύων** ἴβρωι ἐσφ. γρ. ἀντί τυῖων βλλ. Θεοφρ. Φ15,2,1.

τυκάνη [ἢ] μτχ., μον. κ. νεῶτ. εἶδος πρωτογόνου ἀλκωνιστικῆς μηχανῆς, τὸ τσοκάνη: Θεόγλωτ.Καν.24, Εὐστ. Ἰλ.967,18. 2] εἶδος κηπουρικῆς ἐργαλείου, δι' οὗ συντριβούσι τὰς βώλους Γλωσσ. ε τυκάνη, τὰς βώλους ἀφανίζουσα.

τύκη [ἢ] ὄργανον, ἐργαλεῖον τοῦ λιθοκόου: Εὐρ. Ἰων.206 ἐν τύκαιοι λαίνοισι Γιγάντων ἰοῖδρθ.ἀντί ἰγῆσαι: πρδλ. τύκαιομα.

τύκιζω ἴτοκος, μέλλ. ἄττ. -ῶ, κόπτω, ἔξω, καταργῶμαι λίθους, ἴδ. διὰ τοῦ τύκου βλλ. κ. γεν. πελεκῶ: Σουῖδ. ἐτύκωον, ἔξεσο, ἔκοπτος ἰ Ἀριστοφ. Ὀρν.1138 λίθους .. ἐτύκωον ὀ κρέκας τοῖς βόγγεσιν. 2] Εὐστ. Ἰλ.136,23 ἐξ οὗ καὶ τυκιζῶ τὸ κτίζω. 3] ρημ.ατ. τύκισμα.

τύκιον [ἢ] μον. ἄ. τυκιον βλλ.: Νικ.Χων.Χρον.4]B πτύα καὶ τύκια καὶ σκαπάνας.

τύκιον [ἢ] μτχ. κ. μον. ὀνοκορ. τοῦ τύκος βλλ., μικρὸς τύκος: Εὐστ. Ἰλ.136,23 τυκίον ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν.

τύκισμα-ατας [τὸ] [τυκιζῶ] ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τυκιζῶ βλλ.2], κίτσμα ἐκ λίθων πελεκυμένων ἢ γεγλυμμένων: Εὐρ. Τρω.812 κανόνων.. τυκισμοτα [τεῖχη ἐκ συμφοκοδομῶν διὰ τοῦ κανόνα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἀνεργαστα κυκλώπεια τεῖχη], αὐτ.ἀπ.124 λαίνων τυκισμάτων, Λυκόφρ.349 πρδλ. τύκη, τύκος.

τύκων [τὸ] οἶολ. κ. δωρ. τ. τοῦ οὔκων βλλ.: Στράτ.ἀπ.Φοινισ.3 ὀνομοῦζετε .. βέβρωσαν τὴν γέφυραν, τύκα δὲ τὰ οὔκα πρδλ.Λουκ.Δικ.Φων.8.

τύκος [ἢ] πρδλ. τεύχο] κ. νεῶτ. ἢ οἰθηρὰ σφύρα τῶν λατόμων καὶ τῶν λιθοξόων, σφυροειδὲς οἰκοδομικόν, λιθοξοικόν ἐργαλεῖον, τσοκάνη, τσοκάνη: Πολυδ.7,118 ἐτύκον, τὴν τῶν λατόμων σφύραν, αὐτ.10,147: Εὐρ. Ἰπρ.945 βάθρα .. κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένοι: πρδλ. τύκισμα. 2] εἶδος πολεμικοῦ πελέκειος: Ἰπρ.7,89 δόρατὰ τε ναυμάχα καὶ τύκοις μεγάλας ἴδ γρ. τύκος].

τυκτά [ἡρα]. π. Ἰπρ.9,110 βασιλῆων δεῖνον .. ὀνομα δὲ τῶ δεῖνον τοῦτω Περσιστὶ μὲν τυκτά, κατὰ δὲ τὴν Ἑλλήνων γλώσσαν τέλεον.

τυκτός-ῶν [πτεῦρ] κατασκευασμένον, ποιητός, ἄ. τευκτός: Ἰλ.Ε831 τυκτόν κακόν ἰπέτ τοῦ Ἄ.ρεως ὁ πλοσθεῖς κακός, ὁ ἐκ φύσεως κακός, ὁ ἀρρηκαποιός, Ὁ.Ἀ.Ρ.206 κρήνη .. τυκτὴν [κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ χερῶν ἀνθρώπων, τεγνητὴν, οὐχὶ φυσικὴν] ἢ γεν. ὁ καλὸς ἐξεργασμένος, ὁ μὲ τέχνην κατασκευασμένος, εὐτυκτός, ἐντυχτός Ἰλ.Μ105 τυκτῆσι βόσασιν ἰσάδλ. «ταῖς ἐργασμέναις βόρσας, .. ταῖς ἀσπίσιν», Ὁ.Ἄ.Δ.627 ἐν τυκτῶ δαπέφω [ισάδλ. «κατασκευασμένων καὶ λελειωμένων ἐσάφειν], αὐτ.Ρ.169, Θεοκρ.22,210 τυκτῶν μάρμαρον [ἐπὶ ἐπιτοαφίου λίθου], Ἀπολλ.Ρ.3,1325, **τυλαῖνιον** [τὸ] μτχ. ὀνοκορ. τοῦ τύλου, μικρὸς τύλος, κόλλος: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,9 τὸ μέτρον ἀλλο εἶδος ἐλαϊκῶν, τρηχά, ἀνώμαλα τυλαῖνια. **τυλάριον** [ἢ] πηλ. κ. μον. ὀνοκορ. τοῦ τύλη βλλ., μικρὸν στρώμα: Πάν., Λέων Σοφ.Διατ.15,48 πρὸς τοὺς κρούς ἀντικταῖνι τυλάρια καὶ σακκία γέμματα ἀχυρα καὶ φάμμον.

τυλάριος [ἢ] ὀνοκορ. τοῦ τύλου, ἄ. τυλάριον. 2] Ἦσ. ἐμάθηδακος.

τυλαρῶ ὡς Ἦσ. «τυλαρῶσας, μονδαλώσας». **τυλάς**-άδος [ἢ] μτχ. κ. μον. εἶδος κίχλης, ἄ. Ἰλάς βλλ.33, ἢ Ἰλάς βλλ.51: Ἀθην.2,65Α τυλὸν δὲ τρήτην .. Ἰλλάδα ὀνομάζουσαι οἱ δὲ τυλάδα λέγουσιν, Εὐστ. Ἰλ.947,10.

τυλέδρανον [τὸ] νεῶτ. τὸ σκληρὸν σαρκόχρον μέρος τῶν γλυπτῶν πλείστον εἶδον πηκῆς.

τυλεῖα [ἢ] μτχ. τὸ τυλεῖον βλλ.: Πολυδ.10,38 ἴδγρ. ἀντί τυλεῖαι.

τυλεῖον [τὸ] ὀνοκορ. τοῦ τύλη βλλ., μικρὸν προσκεφάλιον: Σοφ.ἀπ.754 λινοραραῖ τυλεῖον, Πολυδ.6,38 ἐπέσθω δὲ τὴ κλίνη τυλεῖα, κνέφαλα, δάπιδες, Ἀλ.Ζ1 211, Λοδὲκ.Φρόν.174.

τύλη [ἢ] κ. νεῶτ., δωρ. τὸλα τύλος, τὸλωμα, κυρ τὸ τυλωθὲν ἐκ τῆς πίεσεως μέρος τοῦ σώματος, οἶον ὁ ἄνωμος ἀχθοφόρος: Πολυδ.7,133 κατ' ἐπὶ τοῖς τραχηλοῖς τῶν ἀχθοφόρων ὑπὸ τὴν ἀχθὴν γινομένην τριδὴν: Ἀριστοφ. Ἀχ.860 ἔκαμον γὰ τὰν τύλαν κακῶς, αὐτ.954 ὀπέκνυτε τὰν τύλαν ἰσάδλ. ἐτύλαν, τύλον τὸν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορέιν γεγενῆ- μένον, ἢ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορέιν ἐν τῷ τραχήλω γινομένην σκληρότητον], Τηλεκλειδὸς ἀπ.18 ἔκαμον τραχήλου τύλαν ἢ κ. ἐπὶ τοῦ ὕδου τῆς καμήλου Ἦσ. ἐτύλη, τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἀκρον δέριμα: ἢ Ἦσ. ἐτύλοι, αἱ ἐν ταῖς χερσὶ φλέκτανται, ὡς περισάο τινο, καὶ τοῖς ὤμοις. 2] κ. νεῶτ. ὑπόστρωμα, ἐφ' οὗ φέρουσι τὰ βάρη οἱ ἀχθοφόροι, γαμαλικά: Ἀριστοφ.ἀπ.52, Διολ.Α 9,53 πρῶτος [ἢ] τρωαγῶρασι τὴν καλομένην τύλην, ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαστάζουσιν, ἐρέει. ἢ νεῶτ. ὑπόστρωμα τοῦ σάγματος ἢ σέλλος, στρώμα: 3] προσκεφάλιον, ἄ. τυλεῖον, κνέφαλον Ἦσ. ἐν λ. κνέφαλον, «τὴν δὲ ἡμεῖς τύλην, Ἀττικῶι τυλεῖον»: Σοφ.56 ἔγω δ' ἐπὶ μαθᾶκων τύλαν σολέας μέλας, Εὐδ.ἀπ.Κολάκ.21, Ἀνφ.ἀπ.ὀ.Φάων.1, Λοκικ.Α.Π.11,315, Ἀρμ.μικ.αὐτ.Π.14 τύλη ἐνεκλιθῆνη, ἢν ἀσπίς ὀφειεν.

4] σκληρὸν τὸ ὑπόστρωμα, στρώμαστο: Διδῶδ.Σ 13,84 ὀπίσθια φήρισμα περὶ τῶν ἐν τοῖς φυλακείοις διασκευαζομένων, ὅπως μὴ τῆς ἰχθῆς πλείον τύλας, καὶ περιστρωμάτος, καὶ κωδίου, καὶ θυοῖν προσεκαταλαίω.

τυλιγάδι [τὸ] δημ. ταλασσορμηκὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀναπήνιστον, ἀποτελούμενον ἐκ ξυλίνης ράβδου σχαλωτῆς κατὰ τὸ ἐν ἀκρον καὶ φεροῦσας κατὰ τὸ ἔτερον κἀθετον πασσαλίον, ἐφ' ἧς τυλίσσοιαι τὸ ἀναπηκόμενον νῆμα, τυλικτήρ. 2] εἶδος σκώληκος παρασίτου τῶν ἐλαίων.

τυλιγαβιάζω δημ., άόρ.-άδιασα, μγχ. παθ. παρ. ακ. τυλιγαβιασμένος, άνοηνηζώ νημα, τυλίσσω νημα εις τυλιγάδι· 2) ρημ.π.π. τυλιγάδιασμα.

τυλιγαβιάσιμα [τό] δημ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του τυλιγαβιάζω, άναπήσις.

τύλιγμα-ατος [τό] [τυλίωσα] 'Ήα. κ. νεώτ. κ. δημ. ή ένεργεια και τό άποτέλεσμα του τυλίσσω, περιέλιξις, περιτόλιξις: 'Ήα.έν λ. έλιξ, -τύλιγμα του νήματος - του παιδιού.

τυλιγγός [τό] [τυλίωσι] σχόλ. τό τύλιγμα βλλ.: Σχόλ.Αισχ.Πρ.881.

τύλιγω δημ. ά. τυλίσσω βλλ.

τυλικτής [τό] νεώτ. ό τυλίσσω, ό περιτυλίσσω.

τυλικτός ή-όν νεώτ. ό τυλίσσω, ό περιτυλίσσω. περιτυλιγμένος, τυλιγγένιος, κουβαριστός.

τύλιμος EM773,5. τυλιμός [ιαί], δερμάτινον βαλάντιον [δ.γρ. τύλιμος].

τύλιξις-εως [ή] ή ένεργεια του τυλίσσω, τύλιγμα, άναπήσις· 2) περιτόλιξις, περικόλιψις.

τύλισμα κ. μ.ον. κ. νεώτ., δημ. κ. τυλιγω, άτ. -τω, άόρ. έτόλιξα, παθ. άόρ. έτυλιχθη, κ. δημ. [έτυλιχθηκα, δημ. μγχ. παρ. ακ. τυλιγμένος, ιδ. έν άναφ. πρός νημα, ταινιον, ύφασμα κτ., συστρέφω συσσωρεύω τι περι έαυτού ή περί άλλο τι, σιγάγα τι διά περιστροφή περί έαυτού ή περί άλλο τ· περιέλισσα, κουβαριάζω, κουλουριάζω: Λυκ.: ρ.ι [κτ.σχόλ. έρευνώ], Σχόλ.'Οδ Ζ 53, Κρυστ. Τρογ. Αργαλειού 6 διασίδι, όνας σ' έτόλιγα' κ. παθ.: Έστ. 'Οδ.1735,55 άντιον, έν ώ τυλίσσεται τό έσπιναμένον, Παναδ.Χριστ.Τεμπ.14 τής έριφει μίαν άνεμόσκαλαν μεταξωτήν, τυλιγμένη σπειροειδώς· 2) νεώτ. κ. δημ. περιβάλλω τι διά κάλυμματος, περιτυλίσσω, περικαλύπτω: τύλιξε τα σά μιά έφημερίδα· 3) δημ. μγφ. έμπλεξω πνά εις πλεκτικήν, έξαπατώ πνά: πήγαυε μάς τυλίξου, αλλά δέν τα κατάφεραν, -τόν τυλίξε και τήν παντρούτικη· 4) κήρυγμα, λυγιών, τό παθ.: 'Θεοκρ.23,54 ούδ' έτυλιχησάν τήν ψυγάν [δ.γρ. άντί έμψυγή]· 5) ρημ.π.π. τύλιγω, τυλιγγός, τυλικτής, τυλικτός, τόλιξις.

τύλλος [τό] μγφ. κωδώνον: Δίων Κ 79,20 έμειλεν έξ τύλλον έμβληθεις έκδράναί τον.

τυλοειθής-ους-ές ό δημοσιός πρός τύλην ή τύλον βλλ.: 'Ήα.έν λ.ηλ.κάδες.

τυλόεις-εντος-όσσα-ον μγφ. ό τυλοειθής ή ό πλήρης τύλων: Νικ.Όμηρ.272 βλω έτιδόμενον, τυλόεν πέλει.

τυλόπους-πόδους-ου νεώτ. ζωολ. έπί ζώων, ό φέρων άγκυδες τυλώμα κατά τό όπισθιον άκρον του πέλαγος αύτου· || είδ. ζωολ. τό ούλ κτ. πληθ. τυλόποδα ώς ούσα οικόγεν. μαρκακιστ...άν θηλαστικόν περιπαθόνουσα μεγάλα ζώα.

τυλοπροσκέφαλιον [τό] γλωσσ. προσκεφάλιον πληρες πύλων [ισοθ. πλοηρη].

τύλος [τό] κ. μ.ον. κ. νεώτ. σκληρόν έξόγκωμα, άπερκατώσις του δερμάτος προερχόμενη έκ συνεχούς τοπικής πίσεως, κάλλος, ράκος, άτόλη· Σχόλ. Αριστ. Αχ.553 <νεκρωμένη σάρκα, άποσκίρωμα τών γονάτων>: 'Ήα. έτόλοι τα τών άχθοφρόων έπί τών ώμων τυλώματα: Ξεν. Απομν.1,2 54 άνυχάς τε και τρίχας και τύλους άφαιρούσαι, Νικ.Όμηρ.178, Πλοστ. 'Η8,906B τήν ύφραν, όταν τύλους έχη, Διοσκ.3,94, Δίων Χρ.2,27 έν ταις χειράσι τύλους έχοντα, Λουκ. Ένίν.6, Έύστ.Πον.43,67 γονάτων τύλους· || ό όθος, ή καρμποδρα τής καρμού· || όμ. έπί τού βουβάλλου· 2) γεν. πάν τώ προέξον δικην τύλου, οίον έξίκον ήλος μετά κεφαλής κατά τό έτερον άκρον, ζυλοκάρφη: Αριστ. Αχ.553 τώ κωριαν δ' άπό κωπέων πλατουμένων, τύλων φοφούτων, βαλαμίων τραπουμένων, Πολυδ.άπ.129' πρβλ γάμορος· 3) Φώτ. τύλος ό έξέχων ήλος, περι έν δεσμεύεται ό τρο-

πώτηρ. Τόλοι, σκαλμοί πλοίων· 4) κόμβος ή άγκος έπί ράβδου ή ροπαλού: Στράβ.16,4,17 ταις ροπαλάσι και τύλους προστιθέσαι σιδηρούς, Διδ.Σ 3,33· 5) νεώτ. νουτ. έξόλιον ή σιδηρούδιν έκέφαλον κατασκευάσιμον στερεωμένον έπί πλοίου πρός πρόσδεσιν καλωδίων, ό τάκος· 6) τό άνδρικόν μύριον 'Ήα., Πολυδ.2,176' πρβλ. μάνδαλος, πάσσαλος· 7) ή κεφαλή του κοχλίου βλλ.21: 'Ηλιόδ.Χειρ.π.Σοβαειδ.Εκλ.Ρηγ.467· 8) ή βλεφαρίδες: Πολυδ.2,50· 9) νεώτ. βοταν. ή μεταξύ τών διαχωριστικών τοιχωμάτων τών θημοριδών σωληνων του φυτού παρεπιθμένη μεμβράνα.

τύλοτάπηξ-πατος [τό] [τυλή] μγφ. δικούος τάπηξ, ά. άμφιπάηξ: Έύσ.Ψαλμ.25[5,113A].

τυλοφθόρος-ου νεώτ. ό φθειρων τούς τύλους.

τυλοφθόρον φάρμακον.

τυλοφάντης [τό] ό ύπαλιν τώλας βλλ.4), στρωματόπαιον: Ύπερβ.άπ.Πολυδ.7,191 έμιαθώσατο τυλοφάντις [δ.γρ. τυλοφάντας].

τυλώ-όω [τύλωσι] κ. νεώτ., δημ. τώνων [μ.ένεργι, παθ. άόρ. έτυλώθη, ποιω, καθιστώ τι τυλώδες σκληρώνα, τραγώνω: Ξεν. 'Ηπ.6,9 τυλοί τό στόμα ό χαλίον, 'Ιάμβλ.Πυθ.118 τυλώσαι τήν χείρα' κ. παθ. είμαι ή γίνωμαι τυλώδης, σκληρός: Αριστ. άπ.259 τετυλωμένης τής μήτρας, Θεοκρ.16,32 τετυλωμένον ένδοθι χείρας, Σχόλ.'Αριστ. Αχ.860 τώ ώμοι τό τετυλωμένον· || τό παθ. κ. μγφ.: 'Αρρ.'Επικτ.2,18,9 τολούται λοιπόν [τό ήμερονοκίον και τό άρρωστήμα, κλημ.'Αλ.137,2 τα τετυλωμένα άναλύων τών παθών· 2) έφοδιστήν τι διά τύλων βλλ.4), τό παθ.: 'Ηρ.7,63 ροπακα έζών τετυλωμένα σιδήρω [έχοντα τύλους ή άγκους και κόμβους έκ σιδήρου]· 3) ρημ.π.π. τύλωμα, τυλώσις, τυλωτός.

τυλώδης-ους-ές μγφ. κ. νεώτ. ό όμοιος πρός τύλον, τύλωμα, ά. τυλοειθής: Πλάτ.'Η8,46D ώσπερ έν σκληρή σαρκί και τυλώδει, - τυλώδες έξόγκωμα· || νεώτ. άνωτ. τυλώδες σώμα ό παχύτατος τών συνδέσμων, δι' ών συνδέονται πρός άλλα και τά δύο ήμισφαίρια του έγκεφάλου, ά. μεσολόβιον· || νεώτ. ό πλήρης τύλων βλλ.1]: τυλώδεις πόδες.

τύλωμα-ατος [τό] [τυλώ] μγφ., νεώτ. κ. δημ. τό άποτέλεσμα του τυλώ βλλ.1), σκληρόν έξόγκωμα τής έπίδερμίδος, σκληρώμα, ά. τάκος: 'Ήα.· 2) τό πέλαμα του ποδός: Πολυδ.2,198· 3) δημ. ή ένεργεια του τυλώνω βλλ.α, υπερπληρωσις.

τύλων-ωνος [τό] γλωσσ. ό έχων όδερμα πλήρες τύλων, τυλώδες.

τυλώνω δημ., άόρ [έ]τύλωσα, παθ. άόρ. [έ]τυλώθηκα, μγφ. παρ. ακ. τυλωμένος, πληρώ τι μέχρι έξόγκωσης και τάσεως, γερήω τι τελείωσι: φρ. τήν έτύλωσι (ένν. τήν κοιλία του) [έφαγε κατά κόρον, μέχρι διαρρηξείας]· 2) σπον. καθιστώ έγκυον, ά. γκαστρώσω· 3) ρημ.π.π. τύλωμα.

τύλωσις-εως [ή] [τυλώ] μγφ., μ.ον. κ. νεώτ. ή ένεργεια του τυλώ βλλ.1), σκληρόν έξόγκωμα τής σπιθόδος τής έπίδερμίδος, ή εις τύλον μεταβολή: Πολυδ.4,191 εκλώσις, ότον σκληρόν ή και λευκότερον ή υπερβέλιον του έλικος· 2) είδος τραχώματος Γαλ.2,390 εκλώσις έστιν όταν τα έν τοίς βλεφαρόσι τραχώματα διά παλαιότητα παχύτερα και λευκότερα και διασπασθητα ή, και διά τότο διασπώντιρα γίνονται: Παύλ.Αβ. 3,22· || νεώτ. Ιστρ. ή προκεχωρημένη μορφή τής βλεφαροδενιτιδός· 3) νεώτ. Ιστρ. τύλωσις γλωσσική, ά. λευκοακκία, λευκοκερτώσις βλλ.3.

τυλωτός ή-όν [τυλώ] ό πλήρης τύλων βλλ.4), ό έφοδισμένος με κόμβους, ρόζους: 'Ηρ.7,69 όφθαλα τυλωτά.

τυμβάζ-άδος [ή] [τύμβος] μγφ. κ. μ.ον. φαρμακεύτρια, μαγισσα, γόησσα: 'Ήα. έτυμβάζ γνή

τυμβάδας έλεγαν τās φαρμακίδας, από του περι τούς τύμβους διατρίβειν και τούς νεκρούς άκρωτηρίαζειν : Ψελλ.π. Ζωναρ.1756.

τυμβαύλης (ή) μγν. ό κατά τās κηδεύας αδών έπιτύμβια μέλη : Δίων.Χρ.2,251 τό καλεσθαι αδύλητάς τούς τυμβαύλησ Πτολ.Τετραβ.6,4,180 θρηνώδουσ, τυμβαύλησ, Γολ.7,95, Αλλ.Π1 12,43.

τυμβεία (ή) Σουιδ. ταφή, άνταφιασμός. **τύμβειος**-α-ον μγν. άτιμώδης βλλ.: Λυκόφρ.882. **τύμβειτης** (ή) μγν. άντι τυμβίτης : Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ7,198 ιδ.γρ. άντι τυμβίτης.

τύμβευμα-ατος (τό) [τυμβεύω] κ. μον. τύμβος, τάφος : Σοφ.Άντ.1220 έν δε λοισθίω τυμβεύματι τήν μέν κρησατήν αδύκωνσ κατείδουεν 2) κ. μον. τό πρός καύσην ή τσφήν πτώμα : Εύρ.Ίων 933 πόλεωσ θηροίν φίλον τύμβευμα, Εύστ.Ίδ.688,3.

τυμβεύω [τύμβος] κούω ή θάπτω νεκρόν, κηδεύω, άνταφιάζω : Σοφ.Α1,1063 σάμα τυμβεύσαι τάφω, Εύρ.Έλ.1245, Λυκόφρ.154 ού πάμπαν έτιμβευσεν τάφω κ. παθ. : Άριστ.Θεσμ.885 πού δ' έτιμβευθή τάφω, Λυκόφρ.413, Άπολλωνίδ.ΑΠ7, 378,3 2) φρ. χάρισ τυμβεύω τινί έπιπέδα ονομάς έπι τό τάφω πνώδ : Σοφ.Ίδ.406 3) άμυθ. κατακόω, άναπαύομαι έν τάφω, είμαι άνταφιασμένος : Σοφ.Άντ.888 είτε χρή θανάτι επί' έν τοιαύτη ζώσα τυμβεύειν στήν ιδ.γρ. άντι τυμβεύειν 4) ρηματ. π. τυμβεία, τύμβευμα.

τυμβήρης-ουσ-εσ κ. μον. ό έν τάφω θν, ό τεθνήσκων, ό άνταφιασμένος : Σοφ.Άντ.255 ό μέν γάρ ήφάνιστο, τυμβήρησ μέν οθ, ΚΜανασσ.Χρον. 529δ σάσαι τήν παρά μικρόν νεκράν τε και τυμβήρη 2) ό θμοιος πρός τύμβον, πρός τάφον : Σοφ.Άντ.946 κρυπτομένη δε έν τυμβήρει θαλάμω κατεζεύχθη, Άριστφ.Θεσμ.889 τάσδε τυμβήρεις θόρασ.

τυμβίαις-άδας (ή) μγν. ποι. θηλ. του τύμβιος βλλ.: Νόνν.π.Θησ.3,τεφ.

τυμβίσιος-α-ον ποι. άντι τύμβιος : Όρφ.Άργ. 575 τυμβίσιου έπ' άγώνωσ, αυτ.Ύμν.72 τυμβίσιην [δηλ. Άρτεμιν].

τυμβιον (τό) όνοκορ. του τύμβος βλλ. : ΑΒ 793,35 είσι δέ τὰ μέν παροξύτονα, οίον τύμβος, τυμβιον, ό τάφος.

τύμβιος-α-ον κ. τύμβιος-ον [Έπιγρ.] ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τόν τύμβον, έπιτύμβιος, έπιτάφιος, νεκρικός : Λυκόφρ.882 τυμβιον θ' ύπερ κρηπίθ' άνεστήλωσαν Άργώουσ θοράσ κλασθών πέτερον 2) τύμβιος-ον ό έν τό τάφω, ό τεθαμμένος : Έπιγρ. Κλεοπάτραν τύμβιον.

τυμβίτης (ή) μγν. ό του τύμβου, μνημιώτης : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,198 λάσας ό τυμβίτης άμμιν άπικρήματα ιδ.γρ. τυμβίτης.

τυμβογάρων-οντος (ή) κ. μον. ό λαν, ό καθ' ύπερβολήν γάρων, ό έξατογήςρος πού έχει τό ένα πόδι του στον τάφο : Φρόν.π.ΑΒ 66,6 ετυμβογάρων έπι τόν πάνω γρησάων, οίον ό δια μακρόν γήρας τάφος ών και ούκέπ άνθρακωσ, Ησα. έξατογήςρος και παρηγμένος τή διανοήσ:Κομ.Άδελ.οπ.31Β, Πολυδ.2,16,Σουιδ. ό δε Ίουστινιανός ό βασιλεύς τυμβογάρων ήν ήδη, ΚΜανασσ.Χρον.637,6.

τυμβόθεν έπίγρ. μον. εκ του τύμβουσ, από τόν τάφον : Φίλλεσ.2,305 [έκδ.Μιλ].

τυμβολάτης (ή) μγν., θηλ. -λάτης-ιδος, ά. τυμβολάτης βλλ. : Γρηγ.Ναζ.ΑΠ8,172, αυτ.184,2 τυμβολάτης παλάμη.

τυμβολάτης-ιδος (ή) μγν. θηλ. του τυμβολάτης βλλ. : ΑΠ 8,184,2 τυμβολάτης παλάμη.

τυμβονόμος-ον μγν. ό νεμόμενος ή διατρίβων περι τούς τύμβους, έν τοίς τάφοις : Συνέτ. Ύμν.4,47 κευθνομαχαρείσ και τυμβονόμοι.

τυμβοποιός (ή) μγν. ό ποιών τύμβους, ό άνοίγων ή σκάπτον τάφους, νεκροθάπτης : Άνάκ. π.

Galeam Orase.myth.706,10 ό τούινυ θάνατος τοίς μέν άποθανοθαί κακόν, τοίς δ' άνταφιοδώλαισ και τυμβοποιόσ αγαθόν.

τυμβορούκτης (ή) μγν. ό τυμβωρύχος βλλ. : Μάξ. έν Άν.Βοασσ.3,132.

τυμβορυκτώ-τω μγν. άντι τυμβορυκώ βλλ. : Έσφοί 5737 και τυμβορυκτειν, ει δέλοισ.

τυμβωρύχος (ή) μγν. έσφ. άντι τυμβωρύχοσ βλλ. : Γρηγ.Ναζ.ΑΠ8,183,2 τοίσι τε τυμβωρύχοι.

τύμβος (ή) (τύφω) κ. νεάτ. κυρ. ό τόπος, τό μέρος, έν ώ έκάη ή έπαφής νεκρός ης συνάθ, λοφοειδέσ θώμα, κωνοειδέσ σαρδς χώματος σχηματίζομενος ύπεράνω ταφέντος νεκρού ή τής περιεχοούσης τήν τέφραν αυτού κάληης, τούμα : Ίλ. Α 371 στήλη κεκλιμένωσ άνδροκμήτη έπι τύμβω Ίλου, αυτ.Β 604, αυτ.793 αυτ.Ψ 245, Όδ. Α 239, αυτ.Δ 584 αυτ. Άγαμέμνονι τύμβουσ, αυτ.Ω 80, Σοφ.Άντ. 1203 τύμβον ορθόκρονον οικείας χθονόσ χώσαντες 2) γεν. τάφος κ. Ιδ. έπίσημοσ, μεγαλοπρεπήσ : Πίνδ.Ο 195, Ηρ.1,45, Αλσχ.Χο.87 τύμβω χούσασ . . . χούσ, Πλάτ.Νόμ.872Β, Λοικ.Χάρ.22, Έπιγρ. στήλην στήσαντα παρά τύμβοις 3) φρ. έν Αλοχ. Χο.26 θρηνησ . . . πρός τύμβον μάτην ίένι του μηδόλωσ προσέχοντοσ και μη ύπιθυμομένοσ να άκούσθι, Άριστφ.Σφ.1370 ώσπερ από τύμβου πεσών ισάν άνδρομωσ ποραζολομένοσ, πού τό έχει χραμένη 3) λοφοειδέσ θώμα γής, λάσοσ : Κόιντ.1,328 γής τύμβος 4) έπίταφοσ πλάτ ή στήλη φέρουσα τήν εικόνα του τεθαμμένου νεκρού : ΑΒ 309,3 ετύμβον ού τόν τάφον λέγει, άλλα τόν τύπον τόν άπεικονίζονσ σάχτοσ, όπερ ήμεις έπιζήτωμα [έπισημα] λέγομεν' Εύρ.Άλκ.836 τύμβον κατόφει ζεστόν 5) μφ. έν τό φρ. γάρων τύμβος ό τυμβωγόνοσ βλλ. : Εύρ.Μήδ.1209 τής τών γέροντα τύμβον οφρανον σθεην τίθειν ισάχλ. έπληστον θανάτοσ όντασ], Άριστφ.Λυο.372.

τυμβοσύνη (ή) μγν. όνομ. τυμμάτοσ πνώσ του τέλοχοσ τής Κωνσταντινούπολεωσ έπισκοπεασθέντοσ δι' έπιτυμβίων Νίωσ : Ηακ.Μιλ.27,151 [εκδ. Mallet] ού δέ χάριν τυμβοσύνην τό τέλοχοσ έκάλεσαν.

τυμβόχοχος-ον (έξω) μγν. ό κατέγων τάφον ή ό έν τάφω κατακόων ή κεκλισμένος : ΑΠ7,154 είμι δε Κήρ τυμβούχοσ.

τυμβοφάντης (ή) μγν. ό φαίνων, ό δεικνύων τάφον Άν.ΟΕ.2,416 τυμβοφάντης, πομύ τό τύμβοσ και φαίνωσ.

τυμβοφόνος-ον μγν. ό φονεύων, έξολοθεύων ή ουλών τούς τύμβους : ΑΠ8,216 τ-παλάμεισ.

τυμβοφόντης (ή) μγν. ό τυμβοφόνος βλλ. : Γρηγ.Ναζ.2,202Δ.

τυμβοχόη (ή) (κ. ούη) γού, θρβλ. Λοδεκ.Φρόν.498) ή άνέργεια και τό άποτέλεσμα του τυμβοχουίν, ή άπισώρεσισ χώματος επί τάφωσ, τύμβοσ βλλ.Ι : Ίλ.Φ 323 οδδά τι μιν χρώσ έσαι τυμβοχόησ [δ.γρ. τυμβοχούσ] σάχλ. χρωστού τάφωσ].

τυμβόχοχος-ον (έξω) ό χών τύμβον, ό δι' έπιχώσεωσ έπισωρεούσεωσ χώματοσ επί νεκρού ποίωσ, κατασκευάζων τύμβον : Αλοχ.Έπτ.1022 τυμβόχοχα χειρώματα 3) τό άρα. κτ. πληθ. ώσ ούσ. νεκροθάπται : Γρηγ.Ναζ.ΑΠ 8,200,1 Αλξται, τυμβόχοχοσ . . . βέντοισ γαλήσ κούθειν τούσ φθιμένοσ.

τυμβόχοχος-έω κ. μον. χών τύμβον, έγείρω τύμβον δι' έπισωρεώσεωσ χώματοσ επί τάφωσ, σχημοτίζω τύμβον δι' έπιχώσεωσ : ΕΜ 771,39 τυμβόχοχοσ, θάπται χρωστού τάφωσ : Ίλ.Φ 323 ιδ.γρ. άντι τυμβόχοχοσ], Ηρ.7,117 έπιτυμβόχοχοσ δε πάσα ή στρατή.

τυμβόχοχος-ατος-ον [χών] μγν. κ. μον. ό δι' έπιχώσεωσ σχημοτισθείσ έν είδει τύμβου : Σοφ.Άντ. 848 πρός Κρυα τυμβόχοχων έρχομαι τάφωσ 2) ό έν τύμβω τεθείσ, ό άνταφιασθείσ : ΚΜανασσ. Χρον.3474 όμοσ δε φούβον άπαντασ τίθεισ τυμβόχοχοσ, αυτ.6382 τόν μικρό τυμβόχοχων.

τυμδδ-άω γλωσσα, μ. ἐν τῇ μτγ. παθ. παρακ. τε-
τυμδωμένος ὁ τυμδογέων βλλ.

τυμδωρύχια (ἰ) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ ἀνδρῶν
τάφου πρὸς οὐλήσιν τῶν μετὰ τοῦ νεκροῦ συν-
βαπτομένων ἀντικειμένων Κοιροβ.λ. Ἀν.Κρ.2,269,14
εὐμδωρυχία τὸ ὠ μέγα: ΑΠ 8,253. Ἐπιγρ. τυμ-
δωρυχία ὑπεοῦστος ἔστω ἐκ νόμου, αὐτ. τυμ-
δωρυχίας ἐγκλημα.

τυμδωρύχος (ἰ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὀρούσων,
ἀνοσκάπων τάφου πρὸς οὐλήσιν τῶν μετὰ τοῦ
νεκροῦ συνβαπτομένων ἀντικειμένων, ὁ διαπαρ-
τῶν τυμδωρυχίων Ἡσ. ελωποδύτης νεκρῶν: Ἀ-
ριστοφ.Βάτρ.1149 οὐτως ἐν εἰπ. πατρὸς τυμ-
δωρύχου, Λουκ. Ἀλ.14, αὐτ. Ζτραγ.52, Χοριτ 312,59,7
τυμδωρύχοι διορίζαντες τὸν τάφον, ἐκλεφαίνον
αὐτῆν || μον. συνενδ. ὁ προκαλῶν τὴν δυσ-
φήμισιν τὴν ἀνηλοκήσαν τῶν οικειῶν αὐτῶ νε-
κρῶν: Θεοφῶλ.Σ.Ἐπιστ.13 τυμδωρύχος τοῦθι τοῦ
πατρῶου τάφου γένόμενος: τῇ γὰρ κακία τὸς
ἐκείνου ὀρετάς καθυδριζεις. 2) ὁ ὀρούσων,
ἀνόλιων τάφου πρὸς ταφῆν νεκρῶν, νεκροθά-
πτης: Σέξτ.Ἐπιγρ.Μαθ.7,45,379 τυμδωρύχος λέγεται
καὶ ὁ ἐπὶ τῷ σκυλευθῆν τοὺς νεκρούς τοῦτο πρῶ-
των καὶ ὁ τύμβους τοῖς νεκροῖς ὀρόντων.

τυμδωρύχδ-άω κ. νεώτ. ὀρούσων, ἀνοσκάπων
τάφου πρὸς οὐλήσιν τῶν μετὰ τοῦ νεκροῦ συν-
βαπτομένων ἀντικειμένων: Διόδ.Σ.ἀπ.563,36 τυμδω-
ρυχισσάντες τὰ χρήματα διελοῦντο, Πλούτ. Ἠθ.
1128, ΑΠ Συμπληρ.204,5 δίκην ὑφέξης παρανό-
μους τυμδωρυχῶν, Ἐπιγρ. || κ. ἐπὶ τῆς οὐλήσιν,
ἣς ἀνορύσσοισα τὰ μνημάτῳ τῶν ὄρι. ἀποθα-
νόντων τρώγει τὰς σάρκας αὐτῶν: Ἀριστολ.Ζ1
8,5 τυμδωρυχεῖν δέ, ἐπιμένον τῆς σαρκοφα-
γίας τῶν ἀνθρώπων. 2) μτγ. Συνεθ.Ἐπιστ.143
ἐνοθανόντων λόγους κλέπειν ἢ θοιμάτῳ: ὁ κα-
λεῖται τυμδωρυχῶν. 3) νεώτ. συνενδ. δυσσημῶ
ἀποθανόντος, διαβάλλων τὴν μνήμην ἀποθανόντος.
τύμμα-στος (τῷ) (τόπτος) κ. μον. τὸ ἀποτελεσθὲν
τοῦ τύπτω, πληγῆ, πλήγμα, κτύπημα: Αισχ. Ἀγ.1430
ἀτίστον ἐπὶ σὲ χρῆ στερομένον φίλων τύμμα
τύμματι τέλεισιν, Ἀριστολ.Ζ1,9,40 φάρμακον . . τυμ-
μάτων καὶ τῶν τοιαύτων ἐμπνημάτων, Φιλιστ.ἠ. Ἀ-
θῆν.2,71A, Θεόκρ.4,55, Νικ.Θηρ.426, αὐτ.653, Ὀνη.
Ἀλ.250, Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 5,324, Ἄγαθ.αὐτ.11,352,15
τύμμαστα πλεουροθ.

τύμμα (ἰ) μτγν. κ. μον. σπαν. τ. τοῦ τύμμα βλλ.:
Ἀνώκλ.Σουδῆ. ἐν λ. τυμμαστὶς τυμμοῖς, πληγῶν
καὶ εἰπὸς τῆς εὐρεθείη τῶ ἠνωσῶσιν ὄρυκ κερχρ-
μένων, τυμμαῖς οὐ ταῖς τυμμοῖσι ἐβάλλετο.

τυμνια (ἰ) Στεφ.Βυζ. ἐξάνοις γὰρ τὴν ράβδον
τυμνῶν λέγουσιν.

τύμας (ἰ) κερκ. Ἐπιγρ. ἀντὶ τυμμοῦ: ματρὸς ἐγῶ
ἔστακ ἐπὶ τύμμα.

τυμπανάρις (ἰ) μον. ἄ. τυμπασιστής, ὁ τυμπα-
νοκρούστας: Στήλ.κ.Κορ. Ἀτ.1,170 καὶ ὡς τύμπανον
ἐγένετο καλλίστου τυμπανόρ.

τυμπανοῖστος αἰα-αἰον νεώτ. ὁ τεταμένος ὡς
τύμπανον || εἰδ. ἐπὶ ἐξογκθέντος πτόματος
2) ἐπὶρρ. -ως οἰολεῖ διὰ τυμπανοκρούστας.

τυμπανίας (ἰ) μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ τυμπα-
νοειδής, ὁ τυμπανοειδὴς ἰδ. τυμπανοῖστος (ἐνν. ὀρούφ ἢ
ὄδερκος) εἰδὸς ὄδερμος καθ' ὅν ἡ κοιλία ἐξορ-
δαίνεται, τὸ δὲ δέρμα ἐκτείνεται ἰσχυρῶς ὡς τὸ
τοῦ τυμπανοῦ, ἄ. τυμπανίας: Ἄρετ.Χρον.Ποθ.2,1
Γαλ.2,264 ὄδερμῳ τυμπανοῖστος ἐστὶν ἐπ' ὧ ἐν κί-
λις πλέον μὲν τὸ πνεῦμα, ὀλιγώτερον δὲ τὸ ὄ-
ργον ἐκρίσκειται, καὶ εἰ τις ἀφαιπῶ, ἦχος ἀποτε-
λεῖται, Ἀλέξ.Τραλλ.9,2,513, Ἄκτιουδρ.Ἰω.διαν.1,47.

τυμπανίζω (ἰ) τυμπανοῦ κ. μον. κ. νεώτ. μέλλ. -ισα,
κρούω, καίω τὸ τύμπανον, ὄπερ ἰδ. ἐγένετο κατὰ
τῆς λατρείας τῆς Κυβέλης: Εἰδ.ἀ.Βαντ.1 ὁς κα-
λῶς μὲν τυμπανίζε· διαβάλλει τριγῶνας,

Διόδ.Σ.8,29, Πολύδωμ.7,5 οἱ δὲ τυμπανίζοντες καὶ
κυμβαλίζοντες κ. παθ.: Στράβ.15,1,58 τοὺς βα-
σιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι
κατὰ τὰς ἐξόδους ἐξέρχονται συνοδουόμενοι
ὑπὸ τυμπαῶν κρουομένων, Εὐστ. Ὀδ.1624,12 μτ-
ραγυρτῶν καὶ τυμπανίζόμενος. 2) κρούω
τὴν δίκην τυμπαῶν: Πλδ Βασ.1,21,13 καὶ ἐτυμπα-
νίζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως. 3) μον. δια-
σαλλίζω, διατυμπαίνω: Ἰώφ.Ενεθ.Βασ.591) φη-
νὴ βριαρθ, Σταυρὸς νενίκηνεν, οἶον πολεμικῶς
ἐτυμπαίνωσιν. 4) κ. νεώτ. πλῆττω τῆ ράβδῳ
ἰσχυρῶς, ἔυλοκοπῶ ἀγρίως, ὄδρνω ὀλοπῆτα, ἰστυμ-
παίνω: Πλούτ. Ἠθ.60A ὡνόπῃτι δὲ χρωμένους
καὶ ὄβρει καὶ τυμπανίζοντος ἰδ.γρ. ἀντὶ ἀποτυμ-
πανοῖστος: κ. παθ. Ἡσ. ἐτυμπανίζεται, πλῆσσειται,
ἰσχυρῶς τύπεται, ἐκδέρεται: Κδ Ἐθρ.11,35 ἄλλοι
ἐτυμπανοῖσθησαν (Ἀθανάσι.2,334C ἄλλοι δὲ ἐτυμ-
πανοῖσθησαν, ἰάκωβον λέγει . . καὶ τοὺς λοιπούς,
ὅσοι ἀνεκεφαλίσθησαν τυμπανομοῖς γὰρ ὁ ἀπο-
κεφαλισμὸς λέγεται). 5) ἐπὶ ρητόρων, ποιού-
μαι χρῆσιν βιαίων καὶ ἄρημτικῶν κινήσεων καὶ
χειρονομῶν: Φιλιστ.520, ΑΠ 13,21. 6) ῥηματ.
π. τυμπανομοῖς, τυμπασιστής.

τυμπανικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πάχων τυμ-
πανίον, ὕδρωπα, ἄ. ὕδρωπικός: Ἀλέξ.Τραλλ.9,522
2) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τυμ-
πανον βλλ.λ.1, ὁ τοῦ τυμπαῶν ἢ ὁ διὰ τὸ τυμπαῶν:
Κισσάρ.Διαλ.2,103,606 τὰς κινυρικός χορδὰς καὶ
τὰς τυμπανικός δέρριεις. 3) νεώτ. ὁ ἡχῶν ὡς
ἀπὸ τυμπαῶν, ὁ ὄμοιος πρὸς τὸν ἦχον τυμπα-
νω: τυμπανικός ἦχος (ὁ κατὰ τὴν ἐπίκρουσιν ὠ-
ρισμένον μερῶν τοῦ σώματος ἀκουόμενος).
4) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τυμ-
πανον τοῦ αἵος: τυμπα-νεῦσθον ὄσάτοιν ἄντρον
-κόλλος -ὄμην -ἀκανθα -αὐλαξ -ἀκρολοφία.

τυμπαῖον (ἰ) μτγν. ὄσοκρ. τοῦ τύμπανον, ἐπὶ
καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἢ κεφαλοδέσμου: Στράβ.
3,4,17 ὅπου δὲ τυμπαῖον περιελασθαι πρὸς μὲν
τῷ ἰνῶν περιερείξαι καὶ σφίγγων τὴν κεφαλήν.

τυμπαῖνισμός (ἰ) (τυμπανίζω) κ. νεώτ. ἡ κρούσις
τοῦ τυμπαῶν, τυμπανοκρούσις γνωμένη ἰδ. κατὰ
τὸς ἱερωτελείας τῆς πρὸς τὴν Κυβέλην λατρείας
ὑπὸ τῶν εὐνοχῶν ἱερῶν αὐτῆς, τῶν Ἰάλλων: Ἀ-
ριστοφ.Λυσ.389 ἐξέλασθη τῶν γυναικῶν ἢ τρωφῆ
χῶ τυμπαῖνισμὸς χοῦ πυκνοῖ Σαδάξιος, Στράβ 15,
6,8. 2) συνενδ. κατὰ οὕτη ἡ ἱερωτελείσι πρὸς
τῆν τῆς Κυβέλης, ἄ. μτγρῶ ἱερὰ: Πλούτ. Ἠθ.
17B περιδρομαὶ καὶ τυμπαῖνισμοί. 3) νεώτ.
ὁ κατὸ τὴν δι' ἐπικρούσεως ἐξέσσισι ἀσθενοῦς
ἀροδιόδωμος τυμπανοικός ἦχος. 4) νεώτ. τὸ
διὰ ράβδου τύπεται, τὸ ἀγρίον ξυλοκόπημα.
5) Ἀθανάσι.2,334C ἐτυμπανομοῖς . . ὁ ἀποκεφα-
λισμὸς λέγεται: πρὸς ἀποτυμπανομοῖς. 6) νεώτ.
ἰορ. διδωκτικῆς τῆς κοιλίας ἐξ ὀφθῶντων συσσω-
ρεύσεως ἀέρων ἐν τοῖς ἐντέροις, ἐνίοτε δὲ καὶ
ἐν τῇ περιτοναϊκῇ κοιλότητι.

τυμπαῖνιστήριον (τῷ) Ἡσ. ἐτὸ τῶν ἀλιέων στα-
μῶν ἰδιόρρ. ἀντὶ τυμπαῖνιστήριον.

τυμπαῖνιστής (ἰ) (τυμπανίζω) μτγν. κ. νεώτ., θηλ.
τυμπαῖνιστρια, ὁ κρούων τὸ τύμπανον βλλ.λ.1, ὁ
τυμπανοκρούστας: Στράβ.15,1,52 τοὺς διακόνους
παρέχουσι τυμπασιστας, κωδωνοφόρους, Λουκ.
Ἀλέξ.9 ἀλητῆν ἢ τυμπασιστῆν ἢ κυμβαλίστα
κρατόντην || νεώτ. στρατ. στρατιωτῆς ἔχων
ὡς ἔργον τὸ κρούειν τὸ τύμπανον.

τυμπαῖνιστρια (ἰ) κ. μον. θηλ. τοῦ τυμπαῖνιστῆς
βλλ. ἰδ. ἱερεία τῆς Κυβέλης ἔουσα ἔργον τὸ
κρούειν τὸ τύμπανον κατὰ τὰς τελετάς: Δημ.320
Αἰσχινὸν τῷ Παισκοθέας τῆς τυμπαῖνιστριας, Λουκ.
Ἐυθύν.12 ὄρη τῶν Αἰσχίνων, ὅς τυμπαῖνιστριας
ἴσος ἦν: κ. γεν.: ΠδΨαλμ.67,26 ποσέφθασιν ἀρ-
χοντες ἐχόμενοι φαλλόντων, ἐν μέσῳ νεοῦσιν ἄν-

τυμναστριών, Ζωνορ.1715 τυμναστριών, με-
λωδουσών.

τυμνανίτης (ὁ) μτν. κ. νεώτ. ὁ τυμνανίτης βλ.λ.:
Γαλ.2,382, Ἀλέξ.Γραλλ.9,3,519 περὶ ἄσκιου καὶ
τυμνανίτου.

τυμνανιτικός-ή-ὸν μτν. ὁ πάσχω, ὁ νοσῶν
τυμνανίτη ὀδρωσὶν, ὁ τυμνανικός: Πλν.25,6(24),
Καίλ.Αὐρ.Χρον.3,8.

τυμνανίτης-ιτιδός (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὑπερβολικὴ
διάτασις τῆς κοιλίας ἐκ τῆς ἀναπτυξέως ἀερίων
ἐν τῷ ἐντερικῷ σάλυνῳ ἢ ἐν τῷ περιτοναίῳ κατὰ
τινας περιπτώσεις περιτονίτιδος. 2) εἶδ. κτη-
νατρ. ἡ ἐκ γαστρικῆς δυσπεφίας ἀνάπτυξις ἀε-
ρίων ἐντὸς τῆς μεγάλης κοιλίας τοῦ στομάχου
τῶν βοειδῶν καὶ τῶν προβάτων, δυσχεραίνουσα
τὴν ἀναπνοὴν μέχρι ἀσπληγμοῦ καὶ παρεμποδι-
ζουσα τὴν κυκλοφορίαν διὰ τῆς ἐπὶ τῶν σπυφώ-
δουσα ἀγγείων ἐξασκουμένης πίεσεως. 3) ὁμ. εἶδ.
Ιατρ. φλεγμονὴ τῆς αἰθούσης τοῦ τυμνανοῦ τοῦ
ώτος κατὰ τὴν μέσην ὠτίτιδα.

τυμνανώδουπος-ον ὁ τυμνάω κροτῶν, ὁ διὰ
τῆς κρούσεως τυμνάων ἤχων: Ὀρφ.Ἦμν.13,3
τυμνανώδουπε ἴραϊ.

τυμνανωειδής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς
τυμνανὸν βλ.λ. | Ἀριστ. Οὐρ.2,13,Πλούτ. ἡ8,895D,
Διογ.Α.9,30 2) νεώτ. ὁ Μίαν ἐξωγκωμένος, ὁ
πάρᾳ πολὺ φουσκωμένος.

τυμνανώεις-εντος-εσσα-εν μτν. ὁ τυμναοει-
δής: Νίκ. Ἀλεξ.342 ὀδρωφ τυμνανώεις ἰὸ τυμ-
νανίας βλ.λ.

τυμνανοκρουσία (ἡ) νεώτ. ἡ κρούσις τοῦ τυμ-
νανοῦ, ἄ. τυμνανοσμός. 2) μτφ. βορυθώδης
καὶ ἐπιδεικτικὴ διασφήμισις.

τυμνανοκρούστης (ὁ) νεώτ. ὁ κρούων τὸ
τύμνανον, ἄ. τυμνανίτης.

τυμνανώκρουτος-ος ὀν μον. ὁ οὗτω τεταμέ-
νος, ὥστε τὰ δυνάται τις να κρούσθαι αὐτὸν δίκην
τυμνανοῦ: Πρόδρ.1,360 κἀλλιον ἦτον να ἴτρωε
αὐτοῦτον τὸ μελάνι, παρά τῶν τυμνανώκρου-
των, τὴν σκατωτὴν λαδάρων.

τύμνανο[ν] ἰτόβ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. τούμνα-
νο εἶδος κρουστοῦ μουσικοῦ ὄργανου, ἀποτε-
λουμένου συνθῆ. ἐκ ξυλίνου ἢ μεταλλικοῦ κυλιν-
δρικοῦ κιβωτίου φέροντος κατὰ τὴν ἑτέραν ἢ καὶ
ἀμφότερας τὰς κυκλικὰς βάσεις εὐτόν καλῶς
τεταμένον θέρμα, ὅπερ κρούμενον διὰ πληκτροῦ
ἢ καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἀνοδοῖδε ἤχον, τὸ τομνοῦ-
ρο, τὸ νταούλι, ἐν χρ. κατὰ τὴν λατρείαν τῆς Κυ-
βέλης καὶ τοῦ Βάκχου: Ἡσ. ἐτύμνανα, τὰ δερμά-
τινα βρακίτηρα κόσκινα, τὰ ἐν τοῖς Βάκχαις κρου-
όμενα: Σίμων.191, ἡρ.4,76, Εὐρ.Κύκλ.65 τυμνά-
νων ἀλααγγαί, αὐτ.205, Ἀριστ.Σφ.119, Δημ.415
τὰ ἀλασαστοθῆκας γράφοντα καὶ τὰ τυμνανα,
Διδῶ.Σ.2,38, Πλούτ. ἡ8,56B, αὐτ.6,72B ὄρθρος καὶ
τύμνανα, Φίλιπ.Θεοσ.ΑΠ.6,94 ἀραεῖλερα. . τυμ-
νανα, Λουκ.Θ.ε.Δ.18,1 ἀπὸ τυμνανῆς καὶ ἀσάφ
καὶ κυμβάλοισ χορευῶν, στίχ. κ. Κορ. Ἀτ.1,170,
Ἐρωτόκρ.4,1970 μετ' ἀσπληγῆς μουγγῆς καὶ τυμ-
νανα σπασμένα, - ἐμπροσὶ κρατεῖ τὸ τυμνανον,
- ὄταν κρητήσῃ τὸ τυμνανον, - τυμνανον ὀρχή-
σαστος ἰτό ἔχον ἀντὶ στεφάνου εἰδοῦς τὴν ἡμισφαι-
ρικοῦ λέπτος ἐκ χάλυβος, - βασικόν τυμνανον
ἰτό νεφέη. 2) μτφ. πομπῶδης καὶ κενῆ ρητο-
ρίας μετὰ βιαίων χειρισμόν: ΑΠ13,21,8 εἰ θε
κ. ζῶεν, τυμνανον κ' ἐφύση' πρὸλ τυμνονίζω'. 3)
νεώτ. εἶδος ἐγγυρόνου μουσικοῦ ὄργανου τοῦ
μεσολάου ἀποτελουμένου ἐξ ἐπιπέδου ἡλείου
σχηματός τραπέζιου, φέροντος τεταμένους χορ-
δὰς ἐκ γάλυβος, αἰτινες ἐκρούοντο διὰ δύο μι-
κρῶν πληκτροῦ πρὸλ σαυτόρο. 4) κ. νεώτ. πᾶν
τὸ ἔχον σχῆμα τυμνανοῦ κ. εἶδ. ἀρχεκτ. ἢ ἐντὸς
τοῦ ἀετώματος βλ.λ. | τριγωνικὴ ἐπιπέφανσι, ἢ φέ-

ρουσα ἐπιγραφὴς ἢ ἀνάγλυφα, ὁ ταυμάς, κ.
συνεκδ. αὐτὸ τὸ ἀετώμα, ἐν λατ. μεταγραφῇ:
Βηρ.4,7,55 τυμνανον fastigat' 5) νεώτ.
ἀρχεκτ. κάθετος κυλινδρικός ἢ πολυγωνικός τοί-
χος ἐπ' οὗ στριζέται ὁ τροχόλος. 6) εἶδ. ἀρ-
χεικτ. ἢ ἐντὸς πλαισίου τετραγώνου σκεπῆ τῆς
θύρας, γέφυρα ἢ συνιδῶμα τῶν θυροφύλλων, ταυ-
μάς. ἐν λατ. μεταγραφῇ: Βηρ.4,6,48 τυμνανον
fortium' 7) νεώτ. γεν. ἐπιπέδου ἢ ελαφροῦς
κομπῶλος πινάξ ἐντὸς ἐγγύθου κύκλου ἢ κορυ-
νίδος εἰς ἐπιπλο κττ., ταυμάς ἢ καθρέφτης.

8) νεώτ. ἀνατ. τύμνανον τοῦ ὠτός ἢ ὀπισθεν
τοῦ τυμνανοῦ ὕμενος κολήτης τοῦ μέσου ὠτός,
ἢ ἐγκλειουσα τὰ ἀκουστικὰ ὀστέρια καὶ συγκοι-
νωουσα πρὸς τὸν φάρυγγα διὰ τῆς εὐσταχιαῆς
σάλλυγγος. 6) κ. νεώτ. ἀλόσωμος τροχὸς ἀ-
μάξης ἐξ ἐνὸς κυλινδρικοῦ τμήματος κορυμῶ δέν-
δρου, ἐν λατ. μεταγραφῇ: Βηρ.11,Γευρω.2,444

τυμνανα. 9) νεώτ. γεν. πᾶς κολπος περιστρο-
φόμενος ἢ καὶ κυκλικὸς δίσκος: τυμνανον προ-
βολέως - πρὸς μετὰδουιν κινήσεως. 10) νεώτ.
μηχιν. ὑδρῶνολογικὴ συσκευή ἢ κολπος τραχὺ φέ-
ροντος διάφραγμα πρὸς ἀνοψωσιν τοῦ ὕδατος
μέχρι τοῦ ὄζωνος τοῦ τροχοῦ. 11) νεώτ. τὸ κυ-
λινδρικὸν σῶμα τοῦ ἐμβόλου ἀπυρομηχάνης τὸ
κινούμενον παλινδρομικῶς ἐντὸς τοῦ κυλινδρικοῦ τῆς
μηχανῆς. 12) νεώτ. νοματ. ἄ. ἐργατόκρονον βλ.λ.

13) νεώτ. τυσογρ. ὁ περιστρεφόμενος κεντρικός
μεταλλικός κυλινδρὸς ταχυεικαστρίου, εἰς ὃν το-
ποθετοῦνται τὰ πρὸς ἐκτύπωσην φύλλα χάρτου, τὸ
κοζάν'. 14) συνεκδ. τὸ πληκτρον, τὸ ξύλον δι'
οὗ κρούεται τὸ τυμνανον κ. γεν. ροπαλόν, ράβδος,
μαστοκάκι Σουῖδ. ἐτύμνανα, βάλλα, παρά τὸ τῶ-
πεν' εἶλα ἐν οἷς ἐτυμνανίζω: Ἀριστ.Πλ.476

ὡ τυμνανα καὶ κύρμανος οὐκ ἀρήξετε ἰσχύλ.
εἴλα, οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τι-
μωροῦμενοι. 1) εἶδ. τὸ ροπαλόν, δι' οὗ πλητ-
τόμνοι ἐθαναστοῦντο οἱ εἰς θάνατον καταδι-
κοζόμενοι: ΠΔ Μακκ.2,6,19 τὸν μετ' αὐκείας θά-
νατον μάλλον ἢ τὸν μετὰ μύσεως βίον ἀναθε-
ξάμενος ἀσθαίρητος ἐπὶ τὸ τυμνανον προσήει,
αὐτ.28, Λουκ.Κατὰλ.6 τοὺς ἐκ τυμνανοῦ καὶ
τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. Σέξτ.Ἐμν.Μοθ.30,295
τινῶν μὲν εἰς δεσμητήριον, τινῶν δὲ ἐπὶ τυμνα-
νον ἀπαγομένων. 15) νεώτ. δίσκος διασφῶρον
ὄργανον ἀπνεωτῶς διαρημένος εἰς μοῖρας.

τυμνάσις (ὁ) μτν. κ. μον. ἀντὶ τυμνανο βλ.λ. |
Διοσκ.Ἐμπρ.ΑΠ.6,220,10 καὶ τίνος αἴρη δαίμωνος
ἐς τὸν ἐόν τυμνανον ἦκε χεράς ἰδ.γρ. ἀντὶ ἐκ
στονδεν τυμνανοῦ, Διγεν. Ακρ.1023 κιδάρας τε καὶ
φθρμινγας, σῆρηνγας καὶ τυμνανοσας.

τυμνανοκρηπής-οῦς-ές ἐπὶ τῆς Ρέου, ἢ ἐπὶ τυμ-
νανοκρουσίᾳ τεταμένη: Ὀρφ.Ἦμν.26,11.

τυμνανοτομία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. τὸμ ἢ παρακέν-
τησις τοῦ τυμνανοῦ ὕμενος τοῦ ὠτός.

τυμνανοτρίβης (ὁ) μτν. ὁ κρούων, παίζων τὸ
τύμνανον, ὁ τυμνανοκρούστης κ.μτφ. ὁ θηλυδρίας,
ὁ ἐκτεθλυμμένος, ὁ κιναιδός ἐπὶ τῶν εὐνούχων
ἱερῶν τῆς Κυβέλης, ἐν λατ. μεταγραφῇ: Πλάιτ.
Τρακ.2,7,49 τυμνανοτρίβης.

τυμνανοθμια-δομα μτν. προσβάλλομαι ἢ πά-
σχω ἐκ τυμνανοῦ βλ.λ.: Ἀθανάσ.2,234C τυμνα-
νωθεις ἀπάλετο.

τυμνανώφοροθμια-έομαι μτν. μεσ. φέρω
τύμνανον: Κλέαρχ. Ἰστ.π. Ἀθην.12,541B αὐτὸς δὲ
Διονύσιος τέλας μτναργυρῶν καὶ τυμνανοφο-
ροῦμενος οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεφεν.

τυμνανώδης-οῦς-ες μτν. συνηρ. τ. τοῦ τυμνα-
νοειδῆς βλ.λ. | Σωρ.Γυν.Ποθ.273A, αὐτ.287D.

τυμνανώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ἀερίων ἢ φλε-
γμονῆς ὑπερβολικὴ διάτασις τῆς κοιλίας, ἄ. τυμ-
νοσιός.

τυνθαλλισμός [ὁ] νεώτ. μέθοδος ἀναστροφῶσεως διὰ μικρῶς θερμάνσεως ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχην ἡμέρας καὶ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ διακεκομμένη ἀναστροφῆσι.
τύνη ἑκ κ. ζωρ. ἀντὶ τοῦ σὺ βλλῶς: Ἡσ. ἐτύνη. Δωρικὸν σὺ τύνη δὲ ἐποίησας οὐ δέ...: Ἰλ.Ε 485, αὐτ. 2.262.

τυννοτός-ή-ον δωρ. ἀντὶ μικρῶς βλλῶς, αὐτὸς μικρῶς, τόσον ὀλίγος: Θεόκρ.24,139 αὐτὰρ ἐπ' ἀμαρτὴ τυννοτὸν ἄνευ πυρὸς αἰντοῦ θόρνον, Καλλ.ἀπ.420 Μούσαι νιν εἰς ἐπὶ τυννὸν ἔθενον, Ἐπιγρ. τόνδε γὰρ ἢ τυννὴ δόξα κατ'ἡμῖ (ἴσι) τάφον, φρ. ἐκ τυννῶν ἰεὺ παιδῶν, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας): Σουῖδ.

τυννοτούς-ον ἰεὺ τυννοῦ αὐτὸς μικρῶς, τόσον ὀλίγος, τσοσούταικος: Ἀριστοφ.Θεσμ.745 ἀπέδουσε ὠνάσιχυντὴ τοῦ το παιδίου, τυννοῦτον δὲ συνῆθ. με. τοῦ δεκτικοῦ ἢ τυννοῦτοσι, -ον: αὐτ. Ἀχ.367, αὐτ. Ἰνν.122δ ὄμ. γενικ. κ. δοτ. τυννοῦτοῖ, -οῖ: αὐτ.Νεερ.392, αὐτ.Βάτρ.139.

τυνθαλλισμός [ὁ] νεώτ. ἢ τυνθαλλισμὸς βλλῶς.

τυνθαλάς ἐμβύλιμα ἢ πατὰ εἰς πηλόν, ἐργάζονται ἐν τῷ πηλῷ: Ἀριστοφ.Εἰρ.1148 Σχολ. «πηλοποιεῖν τόντιλος γὰρ ὁ πηλόσ»: || συνεκτ. περιεκτάτα, σκαλιζ(ω κληματα ἀμύλιος): Ἡσ. ετυνηκάζειν σκάπειν ἀμύλιος: Ἀριστοφ.Εἰρ.1148 οὐ γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον οὐδὲ τυνθαλάζειν, ἐπειδὴ παρδάκον τὸ χωρίον: 2) μετ. τοῦ ἐνεργ. παρῶσσω βλλῶς: Ἡσ.: || μέσ. ποιῶ τὸ οὐλὴ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον, δὲν γνωρίζω τὴ κάμην, βορυθούμαι: Σωσιπ.ἀκ.Κατοφειδ.1,35 ὁ δ' ἀγνώων ταυτ' εἰκότας τυνθαλάζεται [τὰ λασπῶναι, τὰ χάνει, τὰ κάνει θάλασσα]:

τύνηλας [ὁ] μετν. πηλόσ, βόρβορος, λάσπη: Σχολ. Ἀριστοφ.Εἰρ.1148 εὐντόλιος γὰρ ὁ πηλόσ, Μέν.ἀπ.392. 2) Φῶτ. εὐντόλιος γὰρ ὁ πηλόσ τῆς ὀνομαζ, Ζωαρ.1754. 3) Φῶτ. εὐντόλιος, κ. καὶ τάρσος.

τυνθαλάσσης-ος-εἰς μετν. ὁ πηλόσθης, ὁ λασπῶδης: Σουῖδ. 2) μετ. Φορῶν.π.ΑΒ 65,15 ετυνθαλάσσης καὶ ληρῶδης λόγος, οἶον ὁ πεπατημένος καὶ κοινὸς τύντιλος γὰρ ὁ πεπατημένος πηλόσ.

τύζεις-εως [ἡ] ἀντὶ τυζῆσις βλλῶς. Ἡσ. τυζῆιν τυζῆιν, παρασκευῆν: 2) τέχνασις, τέχνημα: Ἐπιγρ. τῆ δὲ Μενανδρείων ἐπέων δεδακτοῖα πάσας τύζιας ἐπέριος ἀγλαῶν ἐν θυμάλαις.

τυπάς [ὁ] τύπος[ι] μετν. κ. νεώτ., μέλλ. -άσσω, τυπῶ, προσβίδω τινὶ τύπον τινά, τὸ παθ.: Ὀσα.Κυν.1,458 καὶ πηλοῖσι μένει γετυπασμένα εἰκελα ταρασῶ: || νεώτ. εἰσάγων τὴ ἐν μήτρα προσβίδω αὐτῷ σχῆμα, καλουπῶνω, καλουσιπάζω: 2) νεώτ. κατασκευάζω τύπους πρὸς χύσιν τηκτοῦ μετάλλου ἢ πρὸς κατασκευὴν πλινθῶν: 3) τυπῆ[ι] τύπτω: Ἡσ. ετυπάζειν κόπτειν.

τυπάριον [τὸ] (τύπτω) ποι. τ. τοῦ τύπτανον (βλλ.1): Ἰγν.Ρ.ἑ.13,3 κροτάλυνα τυπῶνων τ' ἰαχῆ, Ἀλ.ἀπ. 55,10, Εὐρ. Ἐλ.1347 τύπανα... θυροσταθῆ, Διογ. Ἀθ. π. Ἀθῆν.14,635α, Ἀπολλ.1,1139 ρόμβος καὶ τύπανον. Φάλαξ.ΑΠ 6,165,5, Λουκκλ.αὐτ.11,160,2.

τύπανός [τὸ] πτηνὸν τὴ πιθ. εἶδος ὄρουσκαλόπτος: Ἀριστολ.Ζ1 9,1, αὐτ.17.

τυπάριον [τὸ] δημ. τ. τοῦ τυπάριον βλλ.
τυπάριον [τὸ] γλῶσσας, μων. νεώτ. κ. δημ. ὄνομα. τοῦ τύπου, ὁ εἰς τὰ νομίσματα τύπος, τὸ ἀρχέτυπον σφραγιστήριον: γλῶσσα, Βασιλικ. μονίτα, τὸ τυπάριον νομίσματος, Τζέτζ.Κιλ.11,473 τὸ σιδηροῦν τυπάριον εἰς σφαιρίων μαργάρων κρατῶν: 2) νεώτ. κ. δημ. ξυλίην ἢ μεταλλίην σφραγῆ πρός ἀποτύπων γραμμάτων ἢ σχημάτων ἐπὶ τῶν προφορῶν κτ., σφραγιστήριον: 3) νεώτ. κ. δημ. τεμάχιον κηροῦ λοδόν τὸ σχῆμα τοῦ εἰς ὃ ἐχθθῆ ἀγέλιου.

τύπας-άδος [ἡ] κ. νεώτ. σφύρα, ἔγκοπεός, σφυρί: Σοφ.ἀπ.743, Πλοῦτ. Η8 802Β ἐκ παρ' ἄκμωνι

τυπάδι βαρεῖα καὶ πηγαῖς ὄρακοῦσαν ὀλην ἀψυρον δημιουργούντες: || βαρεῖα σιδηρὰ σφύρα, ἡ βαριά: 2) νεώτ. σφύρα ἐκ μαλακῆς ὀλης χρῆσιμος διὰ τὴν ἀβλαβῆ λύσιν ἢ συνορμολόγησιν μηχανήματος: 3) νεώτ. ἢ ἐκ χονδρῶ καυλῶδικοῦ ἔξυλου σφύρα χρῆσιμος διὰ τὴν ἰσοπέδιωσιν τῶν γραμμάτων.

τύπατός [ὁ] μετν. τὸ τύπτεν τὸ στήθος ἐκ βλίφως, πένθους, ἄ. κοπετός: Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,67 κραυγῆς καὶ θρήνου καὶ τυπετοῦ γυναικείου τὴν οἰκίαν... κατασοχόντος.

τύπη [ἡ] τύφης, πληγῆ, κτύπημα, χτυπιὰ, ἰδ. ἐν τῷ πηλῷ. Ἡσ. ετυπῆσι, πηλοῖσι: Ἰλ.Ε 887 ἢ κε ζῶος ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν, Ἀπολλ.Ρ 3,648, αὐτ.4,1674, Νικ.Θῆρ.129,673.

τύπηξ [ὁ] λεξ. ὁ τύπτων, ὁ πλῆττων, ὁ κτυπῶν: Ἡσ. ἐτύπηξ πλῆκτηξ, Θεόγων.Καν.24,30, Ζωαρ.1754.

τύπιας [ὁ] μετν. ἐπὶ μετάλλων, ὁ σφυρήλατος, ἀντὶθ. τροχιάς: Πολυδ.7,195 ἐτροχίαν μὲν χαλκόν, τὸν χυτὸν χρῆ κολεῖν, τυπῆαν δέ, δὲ ἄν οἱ νῦν εἰποιεν ἐλοτόν.

τυπίδιον [τὸ] Ἐπιγρ. ὄνομα. τοῦ τύπου βλλ.

τυπικάρης [ὁ] μετν. κ. δημ. ὁ προϊστάμενος τοῦ τυπικοῦ, εἰδ. ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, μοναχὸς ἐφορευῶν ἐπὶ τῆς ποιητῆς τήρησεως τοῦ τυπικοῦ.

τυπικαριῶν [τὸ] δημ. ὁ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῶν μονῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους χῶρος, ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία.

τύπικογράφος-ον μων. ὁ ἐστὶν εὐλαί γεγραμμένων τυπικῶν βλλ.3): Βαλο.2813- κτητορικὸς τυπικογράφος πλάκας.

τύπικόν [τὸ] μετν. νεώτ. κ. δημ. διάταγμα, παράγγελμα, ἰδ. βασιλικόν: Νικ.Χων.1,σασά.2,6 ὅτι τὸ τυπικόν αὐτοῦ [τοῦ βασιλέως τῶν Βουλγαρίων] βασιλέως παρεδέξατο: 2) κ. νεώτ. ἐκκλ. λειτουργικὸν βιβλίον τῆς ὁρθοδόξου ἐκκλησίας περιέχον τὴν τυπικὴν διάταξιν τῶν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν καὶ ἱεροτελεσιῶν καθ' ἕνας τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους: Ἀλλάτ.π.Θησ.Στεφ. 3) μων. κ. νεώτ. ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τῶν μονῶν, ἄ. κτητορικὸν τυπικόν: τὸ τυπικὸν τῆς Κεχαριτωμένης: 4) μων. κ. νεώτ. λειτουργ. ἕκαστον τῶν ἀντιφῶνων τῶν φολλουμένων κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ πρὸ τῆς Μικρᾶς Εἰσόδου, κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς λοιπὰς ἑορτάς: πρβλ. Δουκαγγ. Μοντε.Ραίσαοτεν. 376,405.

5) νεώτ. γραμμ. τὸ ἐκτενέστερον καὶ σπουδαιότερον μέρος τῆς γραμματικῆς τῆς πραγματευόμενον περὶ τῶν τύπων τῶν λέξεων, ἴσιν περὶ τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, τῶν ἀντωνυμιῶν, τῶν ἀριθμητικῶν καὶ τῶν ρημάτων.

τύπικός-ή-ον μετν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀνήμων ἢ ἀναστροφένος εἰς τὸν τύπον, ὁ κατὰ τινά τύπον κατασκευασμένος, ἐξεργασμένος: Πλοῦτ. Η8 442C οὐ σκληραῖς καὶ ἀντιτύποις ἀγωγαῖς, ἀλλὰ τυπικῶν καὶ τὸ ἐνδόσιμον... ἀπάσης ἀνάγκης... ἐχούσας, - τυπικὸν εἶδος: 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελὸν τὸ κυριώδες, τὸ οὐσιώδες γινώσισμα ὁμάδος πνός: τὰ τυπικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κτηνῆς φυλῆς: 3) μετν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ συνδυάζων ἢ περιλοβῶντων, συγγενῶν τὰ τυπικὰ χαρακτηριστικὰ ὁμάδος πνός: Καίλ.Αυδ. Ὁξ. 1,14,110 οἱ νοσοῦντες τὰς λεγομένους τυπικούς, κατὰ τινά τύπον κανονικῶς ἐπερχομένους πυρετοῦς, - ἢ σεισοπιγῆ ἐναὶ τὸ τυπικὸν γένος τῶν σεισοπιγῶν πτηνῶν: 4) μετν. ὁ τροπικός, ὁ εἰκονικός ὁ συμβολικός: Γρηγ.Ναζ. π. Θησ. Στεφ. φῶς δὲ τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ἀποδεχομένοις ὁ γραπτὸς νόμος: 5) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τύπους ἢ ὁ συμψῶνως πρὸς τινά τύπον γινόμενος: τυπικὴ ἐπίσκεψις, - τυπικαί

εἶχα' || τὸ οὐδ. τυπικὸν ὡς οὐα. βλλ. 6) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τύπον, τὴν ἑξωτερικὴν μορφήν, οὐχί εἰς τὴν οὐσίαν, ὁ συμβολικός· τυπικὰ συζήσεις || ὁ ψυχρός, ὁ οὐχὶ ἐγκάρδιος· τυπικὸς χαιρετισμός· 7) μγν. ὁ ὅπλ τῆς συνηθείας ἢ κανονισμοῦ τινοῦ ἐπιβαλλόμενος· Θεοφύλ. Ἀντικλ. Ἰνσπ. 2,10,234 λέγων τινὰ θέματα τυπικὰ, αὐτ. 20,443, - τυπικὰ φιλοφρονησικ. - τυπικὰ λόγια· 8) νεώτ. ὁ συμμορφούμενος πρὸς τοὺς τύπους, ὄθ. κ. τακτικός, μεθοδικός· || ὁ ιδιαίτερός συμμορφούμενος εἰς τὰς κοινωνικὰς διατυπώσεις, ὄθ. κ. κήρυκός· 9) νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν προσληφθεὶς εἰς τοὺς τύπους, ὁ βέβαιον τοὺς τύπους ὑπερ τῆν οὐσίαν· 10) νεώτ. νομ. τυπικὸν ἀδικημα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅσιον δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπέλευσις ὀριζομένου ἀποτελέματος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς.

τυπικότης πτος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ τυπικοῦ βλ. λ. II, 5, 6, 97· 2) ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῶν τύπων, συμμόρφωσις πρὸς τοὺς τύπους

τυπικῶς ἑπίρρ., μγν. κ. νεώτ., δημ. τυπικὰ κατὰ τὸν τύπον ἢ τοὺς τύπους· Γρηγ. Νοζ. ἑ. Ἐπιστ. τερ. τὰ τῶν Ἑβραϊκῶν, τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνους τελοῦμενα, μυστικῶς δὲ ἡμῖν ἀποκαθιστάμενα.

τύπισ -ίδος (ἡ) μγν. κ. νεώτ. εἶδος σφύρας, ἄ. τυπός· Ἀπολλ. Ρ. 4, 762 ὄρθος ἐπὶ στελεχὲ τυπίδας βαρῶν ὤμων ἐρείσας, διὸ δ. Σ 3, 12, Θεοφ. γλωσσ. Καν. 24, 30· 3) νεώτ. σφραγὶς ἀποτυπώσις ἐντυπα ἢ ἐγγλυσα σχήματα ἢ γράμματα.

τυποβαφὴ (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ χρωστικῶν ὕλων ἀποτύπωσις τύπου τινοῦ ἐπὶ ὄψασματος.

τυποβαφικὴ (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς τυποβαφῆς.

τυποβάφω -ον νεώτ. ἐπὶ ὄψασμάτων, ὁ φέρων ἀποτυπωμένους τύπους.

τυπογραφείον (ν) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ τυπογράφου, ἐργαστάσιον ἢ κατὰστημα ἐνθα ἐκτυπῶνται βιβλία, ἐφημερίδες κτ.

τυπογραφία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔργον ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τυπογράφου, ἡ τέχνη τῆς διὰ πιεστηρίου καὶ ἀπὸ τυπογραφικῶν πλακῶν ἐκτύπωσως βιβλίων κτ.· || ἡ βιομηχανία τῆς διὰ πιεστηρίου ἐκτύπωσως βιβλίων κτ.· ἢ ἀνάπτυξις τῆς τυπογραφίας.

τυπογραφικός -ή -όν (ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄντιμον ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τυπογραφίαν ἢ τὸν τυπογράφον· τυπ. τέχνη - ἐργασία - ἀμοιβή - παροράματα· 2) ὁ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν χρῆσιμῶν· τυπ. μηχανήματα - πιεστήρια - στοιχεῖα | μεταλλικὴ ἢ καὶ ξύλινοι χαρακτῆρες, τυπ. δὲ συνιθεταὶ τὸ πρὸς ἐκτύπωσιν κείμενοι, - τυπ. χάρτης - μελάνη· || ἑπίρρ. - κῶς, δημ. - ἄ.

τυπογράφος (ὁ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ μετερχόμενος τὴν τυπογραφικὴν τέχνην· || εἰδικός, ὁ ἐργάτης στοιχειοθέτης· || ὁ διευστηρὴς ἢ ἰδιονόητος τῆς τυπογραφείου.

τυπογραφῶ -έω μν. κ. νεώτ. τύπος γράφω, ἐκτυπῶ, τυπῶν· Παχμ. Ρουσ. ἐν Ραββίς. Πηλ. Γρ. 6, 347.

τυποειδής -οὐς -ές μγν. ὁ παριστῶν τύπους καὶ μορφὰς· Ἰωσ. 2, 16, 3, 589· τυπογραφίας τυποειδής.

τυποκλονία (ἡ) νεώτ. λοβροτὰ ἀνατύπωσις ἔξω συγγραμμάτων ἢ τμημάτων αὐτῶ πρὸς ἀθέμιτον κερδοσκοπίαν.

τυποκλονικός -ή -όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τυποκλονίαν ἢ ὁ διὰ τῆς τυποκλονίας γενόμενος.

τυποκλόπος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ λαθροπῶς ἀνατυπῶσας ἀλλότριον σύγγραμμα ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὁ διαπραξέας τυποκλονίαν· || σπαν. ὁ λογοκλόπος.

τυποκλόψω -έω νεώτ. ἐνεργῶ, διαπραττῶ τυποκλονίαν βλλ.

τυποκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπερκεκτημένης τῆς ἀξίας τῶν τύπων, τῶν μορφῶν ἐναντι τῆς οὐσίας

2) εἶδ. ἐν ταῖς ἐπιστήμας, ἢ δοξασία, καθ' ἣν τὴν βάση τῆς προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὸ κριτήριον τῆς ἀληθείας ἀποτελεῖ τὸ εἶδος, οὐσίως ἡ καλλιέργειο εἶναι προϋπόθεσις πάσης ἐργασίας.

τυπολόγησις (ἡ) νεώτ., τὸ θηλ. -ίς -ιδος, ὁ λατρεῖν τοὺς τύπους, ὁ ὑπερ τὸν ὄριον προσληφθεὶς εἰς τοὺς τύπους, ὁ χάριν τῶν τύπων ἀδαφορῶν διὰ τὴν οὐσίαν.

τυπολόγησις (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἐκτύπωσως διὰ λοβρογραφικῆς πιεστηρίου.

τυπολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ἔρευσα τῶν τύπων καὶ συμβόλων· 2) ἡ ἔρευσα τῶν ἀνθρωπολογικῶν καὶ ψυχολογικῶν τύπων· 3) ἡ θεωρία, καθ' ἣν προεκκινῶνται ἐν τῇ Π. Διαθρήκῃ γεγονότα τῆς Κ. Διαθρήκῃ· 4) ἡ περὶ τοὺς κοινωνικοὺς τύπους ἐνοσχόλησις· || τὸ σύνολον τῶν ἐθιμοτυπικῶν κανόνων, ἡ ἐθιμοτοξία.

τυπολογικός -ή -όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τυπολογία βλλ.

τυπομανής -οὐς -ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς ἐπιθυμῶν νὰ ἐκτύπωνται τὸ ἴδιον ἔργον.

τυπομανία (ἡ) νεώτ. ἡ διάθεσις ἢ ἰδιότης τοῦ τυπομανοῦς, ἡ ἐμμανὴς ἐπιθυμία πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν ἰδίων ἔργων.

τυποπλάσματος (τὸ) νεώτ. πλαστικὸν μίγμα, ἐξ ὃ κατὰσκευάζονται οἱ πρὸς γύψιν τετυγμένον μεταλλῶν τύποι, καλοῦσινα.

τυποπλαστία (ἡ) μγν. ἡ πλάσις, ὁ σχηματισμὸς τύπων ἢ μορφῶν· Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. ἱερ. Ιδ. 2, 164 τὴν ἐμπύριον τυποπλαστίαν.

τυποποίησις -οὐς (ἡ) νεώτ. ἡ ὀργάνωσις τῆς βιομηχανίας κατὰ τῆσιν, ὥστε γὰ παραγῶνται εἰς μεγάλας ποσότητας προϊόντα ὀριζομένων τύπων.

τυποποιεῖν (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ τύπων, μητρῶν πρὸς ἀναπαραγωγὴν ὁμοιωμάτων πρωτότυπου τινοῦ.

τυποποιεῖν (ὁ) νεώτ. ὁ ἄσκων τὴν τυποποιάν.

τυποποιεῖω μγν. κ. μον. ποιῶ, σχηματίζω ἢ ποριστῶν τύπους, μορφὰς· Πτολ. Κριτ. Ιδ. ἰδιόθρ. ὄντι τυποποιεῖω, Ἀναστ. Σ. ἐν Μι. 89, 1236.

τύπος (ὁ) (τίπη) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τύφος, πληγὴ, κτύπος, κτύπημα· Χρησμ. ἠ. ἠρ. 167 τύπος ἀντύπος (ἐπὶ τοῦ κτυπήματος τῆς σφύρας καὶ τοῦ ἀκμονοῦ)· 2) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐπὶ τοῦ πλάγματος ἢ πύσσεως Ἰησοῦ ἡ σημεῖον· Κδ. ἰω. 20, 25 ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, Πλοῦτ. Αἰμ. 19 τὴν σάρκα φοινίζει τυφλῶ μῶλμων, πολὺν χρόνον διαφυλάττει τὸν τύπον, Ἀθῆν. 13, 585C τοὺς τύπους τῶν πληγῶν Ἰδοῦσα, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ. 6, 57, 5 αἰχμὴ δ' ἡμιθῶται τύποι μινουσιον ὀδόντων· || τὸ ἐντύπωμα ὀπερ ἀφάνει ἢ σφραγὶς ἀποτύπωμα σφραγίδος· Εὐρ. Ἰν. 862 τύποι γε ἄσηδονδῆς χρυσολάτου, Λυσ. ἄ. ἄ. 40, Πλάτ. Θεοτ. 192Α, αὐτ. 194B τὰ οἰκτα συνάγουσα ἀποτύπωματα καὶ τύπους ἀληθείας, Κικ. Ἀττ. 1, 103, Λοκ. Ἀλέξ. 2, Πολυδ. 9, 130 σφραγίδα καὶ τύπον· || σήμμα, σημεῖον ὃ ἐγκομῶσως· Λοκ. Ἀλ. 46 θ δὲ τόπος τοῦ καυτήρος ἔστω ἀλάμπη ἢ πύθη· || γεν. πᾶν σημεῖον ἢ ἀποτύπωμα διὰ πύσσεως ἢ ἐνδύψσεως· 2 σφ. Φιλ. 29 στίθος . . τύπος ἰδ. γρ. ὄντι κτύπος Ἰσμηνοῦ ἢ Ἰησοῦ πατήματος, Εὐρ. Γραμ. 1196 ἐν ἰορκασι σός κεται τύπος· || κ. μγρ.· Πλάτ. Πολ. 377B τύπον ἐνασημῆνασθαι ἐκάστω, αὐτ. 396B· || ἀποτύπωμα, οἶον ἐπὶ τῶν νομισμάτων, τὸ ἐχάρημα, τὸ ἐπίσημον τοῦ νομισματος, μτ. κ. ἀνευ τῆς λ. νομισματος· ἠ. ἄ. ἐν λ. Κυκλινοὶ στατήρες πρόσωπων δὲ ἦν γανακίος ὁ τύπος· || τὰ σημεῖα, οἱ χαρακτῆρες τῶν ἐπὶ λίθων ἢ ὀλλοχθῶ ἐνεκαγραφμένων ἢ ἐγγελυμένων γραμμάτων· Πλοῦτ. Ἀλέξ. 12 δέλετον . . χαλκῆν τύπου ἐξουσαν ὀρχαίλων γραμμάτων, αὐτ. 118, 577 ὁ τύπος τῶν χαρακτῆρων· || μγν. κ. μον. γεν.

σημείο, σημάδι: Μνηαί.521 'Απόλ. τοῦ Στραυροῦ σου τὸν τύπον ἐν οὐρανῷ θεασάμενος' 3) ἡ ἐπὶ τοῦ κύβου κοιλότης: Πολυδ.9,95 κύβος . . ἡ ἐν αὐτῷ κοιλότης, τὸ σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμή, τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων' 4) ἡ νόμης βλ.λ.131' Πολυδ.2,90 ἡ ἐν τῷ ὄνῳ κληθεὶς κοιλότης φίλτρον, ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω τύπος ἡ νόμης' 5) ἡ ἐπὶ τῶν ἀσθητηρίων ἐντύπωση: Θεόφρ.Αισθ.52' 6) ὁ τίπος τοῦ κτηνηριστοῦ ἤχος, κρότος: Ξεν.Ἰων.112 ὁ τύπος τῶν Ἰωνῶν ἢ κτύπος τῶν ὀπλῶν τῶν Ἰωνῶν' 7) τὸ διὰ σφυρηλάτησεως μέταλλου ἡ πελεκήσεως λίθου παραχθέν ἐργον τέχνης: Εὐρ.Φοίν.1130 σιδηρῶν τῶν δ' ἀσιδῶς τύποις ἐπὶν γίγας Ἰβερναρδ. Δ' ἀσθηρῶν τῶν τύποις, νοεὶ ἐνταῦθα τὸ σιδηρὸν ἀνάγλυφα κοικκιματα ἡ ἀπεικονίσματα τῆς ἀσιδῶς, Παισα, 2,197 πεποιμένα ἐν τῶν (ἐν ἀναγλύφῳ, ἐγγεγλυμμένῳ, αὐτ.8,31, ἐπὶ τύπων [πρὸς] ἔκτυπος) ἢ ὄθ, τὸ ὑπὸ ἀγαματοποιῶν εἰργασμένον, ἀγαλμα, ἀνδρῶς, εἰκών: Ἦρ.2,86 ποιεῖνται ἐξίλιον τύπον ἀνδρῶσι ποιεῖσθε, αὐτ.106, αὐτ.3,88 τύπον ποισάμενος λίθῳ ἐστιας, Εὐρ.Τρω.1074 χρυσῶν τε ἔξονων τύποι περιφερ. ὄντι χρῆσασθε ἔξονα, αὐτ. ἀπ.11 γραπτοὶ τύποι ἰσθ. κερχασμένα ἀγάματα, Ἰσοκρ.9,74, Πολυδ.9,10,12 πατρία . . γραφῆς καὶ τύποις . . κοσμοῦντας, Μελέογρ.ΑΠ 12,57,2. Πολυδ. Σιλ.αὐτ.5,27,3 ἔγωγ . . γραπτοὶν ἔγωγ φυχῆ σῆς τύπον ἀγλαῖας, Ἄγαθ.36,39' ἢ γεν. γλυπτοῖν, εἰδωλῶν, ὁμοίωμα: ΠΔ Αὐλ.5,26 ἀνελάδετε . . τὸ ἀστρον τοῦ θεοῦ ὁμών Ραφάν, τοῦς τύπους αὐτῶν ὄθς ἐποίησας ἑαυτοῖς, ΚΔ Πράξ.7,43 τοῦς τύπους αὐτ' ἐποίησασθε προσκυνεῖν αὐτοῖς, Ἰώσ. Α1,19,11' 8) γεν. τὸ σχῆμα, ἡ μορφή, ὄφ' ἦν ἐμφανίζετο τ: Αἰσχ.Ἐπ.488 ἴσημοῦσιν σχῆμα καὶ μέγας τύπος, αὐτ.Εὐρ.49, αὐτ.ἴκ.282 Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις, Σοφ.ἀν.239, Εὐρ.Ἠρακλ.858' 9) κ. νεώτ. τὸ διὰ πίεσεως, χαράξεως κτ. ἐπὶ στερεῆς ὕλης σχηματίζομενον ἀποτύπωμα, εἶς αὐ δύνανται να παραχθῶσιν ὁμοιώματα, ἄ. μήτρα, καλοῦσι, φόρμος' ἢ συνεκδ. τὸ σχῆμα, καθ' ὃ ἐπεξεργάζετο τίς τιν, ἀρχέτυπον σχῆμα ἡ μορφή τινος, τὸ πρωτότυπον: Πλάτ.Πολ.396Β αὐτὸν ἐκμάττειν . . εἰς τοῦς τῶν κακίωνων τύπους, αὐτ.443Β' ἢ ὄμ. κ. νεώτ. πρότυπον, ὑπόδειγμα, παράδειγμα, ὑπογραμμός: ΚΔ Πράξ.7,44, αὐτ.Θεοσ.1,17 γενέσθαι ὅμῳς τύποις πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν, αὐτ.2,39, αὐτ.Ἰων.1,4,12, αὐτ.Πέτρ.1,5,3, τύπος σκευῶν καὶ ἐργατικῶν νέων' φρ. νεώτ. ἐν ἀγαθῇ σημ. τύπος καὶ ὑπογραμμός τῆς ἀρετῆς - τιμιότητος - φιλεργίας - ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσυνειδήσιας' ἢ ὄμ. ἀντίτυπον, ἀντιγραφοῦν: Ἄριστ.Πολιτ.2,307 τύπος λόγιου Ἐρμού' ἢ ὄμ. κ. τὰ τέκνα λέγονται τύποι τοῦ πατρός' Ἀρτερίδ.Δαλδ.245 ἐτόπους δὲ ἐν τῷ συνθελαί καὶ τῷ δακὰ καλοῦμεν' 10) κ. νεώτ. ὁ γενικός χαρακτήρ, ἡ μορφή ἢ τὸ εἶδος προσώπου, ἡ πράγματις τινος: Πλάτ.Θεαίτ.171Β ἤρῃ, γλυκεία, πᾶντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου, αὐτ.Κράτ.432Β, αὐτ.Πολ.397C τύψω τῆς λέξεως Ἰσοκρ.15,186 ὁ . . τύπος τῆς φιλοσοφίας τιοῦτόθς τίς ἐστιν, - κενὰ διαφόρων τύπων' ἢ εἰδ. γραμμ. ἡ ἐξωτερικὴ μορφή λέξεώς τινος ἐξυπονοουμένης διαστολῆς πρὸς ἄλλην μορφήν: συνηρμένος - ἀσυναίρετος τύπος - ἰωνικός - δωρικός - αἰολικός τύπος λέξεώς τινος, - ἡ λέξις ντῶνυ εἶναι δημοτικός τύπος τοῦ ἐνόου' ἢ γεν. ἡ ἔννοια ἡ ἰδέα πράγματις τινος: Πλάτ.Πολ.379Α οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἀν εἰεν' ἢ ἔννοια ἡ περιεχόμενον χωρίον: ΠΔ Μακκ.1,15,2 ἰδ. γρ. ἀντι τρέπον, ΚΔ Πράξ.23,25 γράφας ἐπιστολῶν περιέχουσαν τὸν τύπον τούτου' 11) σχεδίασμα, σκιαγραφία, περιλήψις, βροχία καὶ οὐχὶ διεξοδική

παράστασις καὶ περιγραφή πράγματις τινος: Πλάτ.Πολ.403Β ἡμεῖς δὲ ὅσον τοῦς τύπους ὠρηγασάμεθα, αὐτ.Νομ.876ε, αὐτ.816ε ἐξηγήσθαι τύποις' ἢ ὄμ. τύψω ἢ ἐν τύψω τυπωθῶς ἐν περιλήψει, γενικός, καθόλου, πρὸς σχηματισμὸν γενικῆς ἰδέας περὶ τινος πράγματος: Ἰλάτ.Πολ.441Α ὡς ἐν τύψω, ἢ ἢ ἀκριβείας, εἰρησθαι, αὐτ.559Α Ἰνα τύψω λάδωμον αὐτάς, αὐτ.718Α, Ἄριστ.Ἠ Νικ.2,23 τύψω καὶ οὐκ ἀκριβῶς . . λέγεσθαι, αὐτ.1,11,2, αὐτ.2,7,5 τύψω καὶ εἰ κεφαλῶν, αὐτ. Πολιτ.6,8,24 ὡς ἐν τύψω, αὐτ.Τοπ.1,17 ὅσον τύψω μῦθον ἐν περιλήψει' 12) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μεκανονισμένη, ὑποδειγματικὴ μορφή ἢ Δημήτρ. 230 τύπος ἐπιστολικός, Λογγίν.ἀπ.6,3 τὸν τύπον τῆς γραφῆς, Φώτ.Βιβλ.κῶδ.86 τύπος ἐπιστολῆμαίος - τύπος ἐκφράσεως - συμβολαίου - ἐπιταγῆς - συναλλαγαιτικής' 13) μγν. κ. μων. δόγμα ἢ διάταγμα κ. ἰδ. τὸ ὄφραρον εἰς τὸν διδασκωνισμὸν θρησκευτικῆς τινος ζητήματος: Ἰουστίν. Νεαρ.113 τίτλ., Πλά., Μακάλ.113,22 ἴνα κατὰ τὴν ἐξῆς τύπος δοθῆ τίνι . . χρῆ δοθῆναι τὸ παλάδιον, Βολσ.Συν.Τρωλλ.Καν.38' 14) νεώτ. κ. δημ. μορφή ἐνεργείας ἢ τρόπος συμπεριφορῆς ὑπὸ τῆς συνθεσῆς ἢ κανονισμοῦ τινος ἐπιδολλόμενος, ἰδ. κτ. πλῆθ. τύποι λατρείας, - δικονομικοί - κοινωνικοί τύποι, - ἀνθρωπος τῶν τύπων (ὁ προσέχων εἰς τὴν τήρησιν τῶν τύπων)' 15) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἡ ἐξωτερικὴ μορφή, τὰ ἐπουσιώδη στοιχεῖα: διδεῖ περισσότεραν σημασίαν εἰς τοῦς τύπους παρά εἰς τὸν ὄσιον, φρὸς κατὰ τύπους [κατ' ἐπιφρασιν], ὄμ. διὰ τὸν τύπον ἰδίᾳ νὰ τηρῶνται τὰ προσήματα, νομ.φρ. εἶναι τύποις ἄκρον [τυπικός, ἀντίθ. κατ' οὐσίαν]' 16) κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ μορφή νόσου τινος: Γαλ.7,152' 17) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἰδιαζόντων εἰς ἀτόμου τὴν γεωμισμάτων' ἢ κ. ἐπὶ προσ. - ὁ ἰδιότυπος, ὁ ἐκκεντρωτός: περιεργός τύπος - τύπος ἀγύπτου' 18) ἀγωγὴ ἐνώπιον δικαστηρίου κατὰ διαστρόφον ὀφειλτού, δίκη ἐπ' ὀφειλῆ, π. Ἀτλ.λῆξις(1) βλ.λ.31' Πολυδ.8,29 κκαὶ δίκης μὲν, λῆξις εἶη ἄν ὁ νῦν καλούμενος τύπος, τὸ ἰδικωτικὸν ἀμφισβήτημα': Φιλῶστ.541 θεδάνεστο γὰρ παρ' αὐτοῦ χρήματα' καὶ ἐπὶ μὴ ἔθεράνευ, . . χαλεπὸν ἦν τὸ μερικόον, καὶ ἠεῖλαι τύπους' 19) νεώτ. μαθημ. ἀλγεβρικὴ παράστασις ὠρισμένης βασικῆς μορφῆς συνδύσεως ποσότητος καὶ ἐκφράζουσα τὴν μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουσαν σχέσιν: ὁ τύπος τῶν πρωτοδοβίμων ἐξισώσεων' ἢ ὄμ. κ. νεώτ. χημ. παράστασις ἐκφράζουσα τὴν σύστασιν τῶν χημικῶν ἐνώσεων τῆς βοηθεῖα τῶν συμβόλων τῶν ἀποτελοῦντων αὐτὰς στοιχείων: τὸ τῶνος τοῦ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακός εἶναι CO - τὸ ὕδατος εἶναι H₂O' 20) νεώτ. κ. δημ. ἡ δι' ἐκτύπωσιν ἀναπαράγωγὴ κειμένου, εἰκόων κτ., ὡς καὶ αὐτὴ αὐτῆ ἡ τυπογραφία: τὰ γράμματα τὸν εἶναι στρουγγυλά σὰν τοῦ τύπου, - ζυγαρωτά τοῦ τύπου' 21) νεώτ. κ. δημ. περιλήψις, ὁ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, ὡς καὶ αὐτῆ ἡ δημοσιογραφία: αἱ πρόσδοι τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, - αἱ ἐλευθερίαι τοῦ τύπου, φρ. θὰ ἀπαντήσω διὰ τοῦ τύπου [ἰδίᾳ δημοσιεύσεως εἰς ἐφημερίδα].

τυποτήλεγραφα (ἡ) νεώτ. τηλεγραφικὸν σύστημα, καθ' ὃ τηλεγραφοῦμενοι λέξεις ἐκτύπονται ἀπ' εὐθείας διὰ γραμμάτων καὶ οὐχὶ διὰ συμβολικῶν σημείων.

τυποτηλεγραφικός - ἡ - ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶμενος εἰς τὴν τυποτηλεγραφίαν.

τυπουργία (ἡ) μγν. κ. μων. κατασκευὴ, σχηματισμός, διαμορφώσις' Γρηγ.Κορ. ἐν Ρήτ.7,1126,14 ἔοτε γὰρ παραδοξολογούμεν, χρῆ καινουργίας παραδόξους λέξεις, ὡς τὸ Βουνοβρεπτον, καὶ ἡ τυπουργία καὶ ἡ τρεπουργία.

τυπόμαχος-ατος [τῷ] νεώτ. πυρμάχος ἀγυλίουχος ἄριστος, δι' ἧς κατασκευάζονται ἐν τοῖς μεταλλοχυτηρίοις οἱ τύποι, τὸ καλούμα.

τυπολογία [ἡ] νεώτ. πνευματισμ. ἡ κατά τὴν δοξασίαν τῶν πνευματιστῶν διὰ κτύπων τροπέτης κττ. συνεννόησις μετὰ τῶν πνευματικῶν νεωτέρων.

τύπος κ. μ. σ. κ. νεώτ., μέλλ. τύφω (Πλόν.44.160ι, κ. ἀπτ. τυπῆσαι [Ἄριστ.Νεφ.144, Πλάτ.ἸννΜ.292β], ἀόρ. ἐτύφα [Ἰλ.Μ.529, Ἰπρ.3.29, Θεοκρ.10.4, Ἀπολλ.Ρ.2.20, σπῶν. κ. Ἄττ. ἰ Αἰορ.Εὐμ.156, Λυσ.ἀπ.10.2], κ. ἐτύπησα [Ἄριστ.Πολιτ.1274β,20] [π. τοῖς δοκίμοις Ἄττ.δ ἀόρ. παρελαμβάνετο ἐκ τοῦ παῖθ ἡ πατάσσει, ἀόρ. β' ἐτύπων [μ. κ. Εὐρ.Ἰων767], παρακ. τέτυφα [Χαιροδ.Θεο.564.20], κ. τετύπηκα [Πολυδ.9.129], ἐπ. μτχ. τετυπῶντες ἰένεσται. σχηματ. ἐκ τοῦ παρακ. π. Κολλ.Ἄρτ.61], μέσ. ἀόρ. ἐτυφάμην [Λουκ.Ἰω.Α17.6,7], μέλλ. τυπῆσθεσσι ἡ τυπῆσθεσσι [ἐν παθ. σμ. ἰ Ἄριστ.Νεφ.1379], παθ. ἀόρ. ἀ' ἐτύφην [Πλουτ.Ἰδ.8.2], κ. ἐτυπῆσθην [Ζηνοδ.2.68], ἀόρ. β' ἐτύπων [μ. Ὁμ. Ἄττ.ποιητ. κ. μτχ. πεζογράφοι, παρακ. τέτυμμα [Ἰλ.Ν.782, Αἰορ.Επτ.889], ἀπαρφορ. τετύφθη [Ἰπρ.3.64], κ. τετύπηται [Λουκ.Δημ.ῶν.16, Ἀρχιλ.Τάτ.5.26] [π. τοῖς δοκίμοις Ἄττ.δ παρακ. ἐκ τοῦ πλῆσσω], πληττω, κτυπῶ, βορῶ ἰδ. διὰ ράβδου, ἀ. ποίω, εἰσβάλλω πληγὰς Μοιρ.373 τυπῆσθαι Ἄττικοι, ποίησαι Ἐλληνες], Ἰλ.λ.561 οἱ δὲ . . ποίησε τυπῶσιν ῥοπάλοισι [τῶν ξενῶν, Πλάτ.Νόμ.879Ε τυπῆσαι τῷ μῆστῳ τῶν δεινῶν, Πλουτ.Ἰδ.207D τυπῆσαι τὰς χερσὶν ἢ κτ. συστοίχ. οἱτ. ἰ Ἰ.Ε.830 τύφον [ἐν. πληγὴν] δὲ σχεδὶν ἰσχόλ. ἐκ τοῦ σπυγχεύει, Ἄντιφ.3.3, ἰ γ. ἀνόρα ὁμολογῶν τυπῆσαι τοὺς πληγὰς εἰς ὠν ἀπέθανεν κ. τὸ πλητῶμενον μέρος, κτ. αἱτ. ἰ Ἰ.Φ.180 γαστέρα γάρ μιν τύφε παρ' ὀμφαλῶν, Κδ Λουκ.22.64 ἔτυπον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, αὐτ.23.48, αὐτ.Μάρκ.15.19, αὐτ.Πράξ.23.2, κ. ἐμυροῦ. κατὰ, εἰς τινα, ἐπί τινα, τῖνοι: ἰ Ἰ.Ρ.313 μῆσθ κατὰ γαστέρα τύφεν (αὐτῷ), Ξεν.ΚΠ.5.4.5 τυπῆσαι . . αὐτῶν εἰς τὸν ὦμον, Πλάτ.Γοργ.527Α ἰσως τυπῆσθαι τις καὶ ἐπὶ κόρρης Πολυδ.2.33.6, Κδ Μαρτ.27.70 ἔλαβον τὸν κάλαμον καὶ ἔτυπον εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, αὐτ.Λουκ.6.29, αὐτ.Ἰδ.13, κ. ἀπολ. ἰ Ἰ.Φ.20 τυπῆσθ' ἐπιστραφάσθην, Ἄντιφ.3.16 τυπῆσαι τὴ καὶ νῖγων, Κδ Πράξ.18.17, κ. παθ. τύπτοιμα πληττοιμα, ποίησις: ἰ Ὁδ.Χ.309 κράτος τυπτοιμέων, Σοφ.ΟΤ.81, Εὐρ.Κοκλ.645 τῶν οὐδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτοιμέων, Ἄριστ.Νεφ.1341 καλὸν τὸν πατέρα τυπτεσθ' . . ὑπὸ τῶν υἱῶν, Ξεν.Ἀ.9.110, Δημ.537 τὸ τυπτεσθῶν τοῖς ἐλευθερίοις ἐστὶν δεινόν, Κδ Πράξ.23.3 κελεύει με τυπτεσθαι: κ. μτ. συστοίχ. αἱτ. λαμβάνω πληγὰς: Ἄριστ.Νεφ.972 τυπτοιμέων πολλὰς Αἰορ.1.139, ἰ π. Ὁμ. σὺνβθ. πλήττω, κτυπῶ διὰ πολεμικῶν ὀπλῶν κ. ἰδ. ἀρχεμῶν, μτ. δστ. ὄργαν. Ἰσραγιάνω, χαλκῶ, ὄσοι, ζῖποι, δομρί, ἔγχεσι: ἰ Ἰ.Δ.531 ἔφρασ οὐθ, τῷ ὄ γε γαστέρα τύφε, αὐτ.Χ.68, κ. ἐπὶ τηλεγραφῶν ὀπλῶν: Πολυδ.3.53.4 τοὺς δ' ἐκ χειρὸς τοῖς λιθίοσι τυπτωμας: κ. παθ.: ἰ Ἰ.Λ.206 δομρί τυπεις ἡ βλήμενος ἰφ, αὐτ.191, αὐτ.433, αὐτ.Ο.495, Πλνδ.Ν.9.26, Ἰπρ.3.64 τῆ καίρη [πληγὴ] τετύφθη ἰδ. γρ. καιρίνη, Ἄριστ.Ἄ.1194, κ. μτ. συστοίχ. οἱτ.: ἰ Ἰ.Ω.421 ἔλκεα . . ὄσοι ἐτύπη, ἰ γ. κρούω, πλήττω, κτυπῶ, μτ. δστ.: ἰ Ἰ.Ψ.764 ἰχθὴνα τυπτε πῶδεσσι ἰεθεῖνε ἐπὶ τὰ ἰχθ. αὐτοῦ, αὐτ.Ζ.117, αὐτ.Α.306 νεφεα Ζεφουρα . . λαίλαπι τυπτω, Ὁδ.Δ.580, αὐτ.Χ.86 ὄ δὲ χθόνα τυπτε μετώμω [ἔπεσε κατὰ γῆς]: 2) τὸ μέσ. τυπτοιμα τύπω μυστήν, κ. ἰδ. πληττοιμα τὸ στέρνα, κτυπῶ τὰ στήθη μου ἐκ θλίψεως, κόπτοιμα, ὄδορ, ἀπλοκαιοίμοι: Ἰπρ.2.61, αὐτ. 85, Ἰάσ.Α17,10,5 ἀνεκλόηστον τὸν ἰόν τυπτοιμέων

τά στέρνα ἰ μτ. αἱτ. θρηνώ, ἄλφα διὰ τῖνα: Ἰπρ.2.42, αὐτ.61 τὸν δὲ τυπτανται, αὐτ.132, πρβλ. Λουκ.Συρ.6 3) τὸ ἐνεργ. πλήττω διὰ κέντρον, κεντῶ, κεντρώω: Ἄριστ.Ζ1.5.21 οἱ βασιλεῖς μελλῆτων . . οὐ τῶντοσιν, Θεοκρ.10.4 ἄς τὸν πόδα κτάτος ἐτύφην, Ἀνοικρεῖντ.36(33)10 ὄσας μ' ἐτύφε μικρὰς: κ. παθ.: Ξεν.Ἐλλ.4.2.12 ἄνδρ. μὲν ἐκθίοντας τὰς σφάκας περιέρωνται θρηρῶν ὑπὸ πολλῶν τυπταμένους: 4) μτφ. πλήττω, κτυπῶ, πληγῶν: Ἰλ.Τ.125 τὸν δ' ἄχος οὐθὲ κατὰ φρένα τύφε βαθεῖαν, Ἰπρ.3.64 Καρῶσιν . . ἐτύφε ἡ ἀλφειή τῶν . . λόγων, Εὐρ.Ἰων767, Κδ Πράξ.23.3 ὄπτεσιν σε μέλλει ὁ Θεός κ. παθ.: Πλνδ.Π.1.53 ὄντας τυπεις Αἰορ.Εὐμ.509 ἔμφορφῶ τετυμμένω, Ἄλιστ.3.57, ἰ κ. ἐπὶ τῆς καρδίας, πόλλω ὀρημητικῶς, ἰδ. ἐκ φόβου: ΠδΒασίλ.1,18 ἰνατὶ οὐκ ἐσθεις: καὶ ἰνατὶ τύπτεσιν σε ἡ καρδία σου: ἰ νεώτ.φορ. με τύπτεσι ἡ συνειδήσις μου [με ἐλέγχει, με ἐπιμνησθ'] 5) σπον. ὡς τὸ βάλλω, ἐπὶ βέλων ἀκοντήων ἡ οἰωνοθητότα βλημάτων: Πολυδ.3.53, 6) ρηματ. π. τύπος, τύποιμα, τύφεις, τυπῶ-έω λεξ. κ. μ. σ. μ. τυπτο, πλήττω, κτυπῶ ἴσθ. τυπεις, πλῆσθαι: Ἄνδρ.Κρ.211Β αὐτὸς σε δι' ἐμοῦ τῷ σταυρῷ τυπῆσας, τυπῶ-όω κ. μ. σ. νεώτ., μέλλ. τυπώσω, διδω μορφήν τινα καὶ τύπον, σχῆμα τι, μορφῶ, σχηματίζω, πλάττω: Πλάτ.Πρωτ.320D θνητὰ γένη . . τυποῦσιν . . θεοὶ γῆς ἔδωον τὸ παθ. σχηματίζομαι κατὰ τινα τύπον, μορφοῦμαι, ἀντιθ. πρὸς τὸ γράφομαι: Πλάτ.Σοφ.239D τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυμμένα, αὐτ.Τιμ.50C, αὐτ.Νόμ.656Β, Πλουτ.Ἰδ.1024C τὸ τυποῦντος καὶ τυπομένου, ἰδων Κ56.37, Σχόλ.Θουκ.1,126 ἰ τὸ παθ. λαμβάνω τοῦτον ἡ ἐκείνου τὸν τύπον, ἴσθαι τὴν διαμορφῶσιν, ἐπὶ τοῦ ἀέρος: Θεοφρ.Αἰσθ.50, Πλουτ.Ἰδ.589C ἀρ. φθόγγος ἀνάβροσι τυπωθεῖς καὶ γενομένουσιν διόλου λόγος καὶ φωνῆ, Πολυδ.2.114 ὄμ. κ. ἐπὶ νόσων: Γαλ. 2) κ. μ. σ. τὸ μέσ. τυποῦμαι ἐν ἐνεργ. σμ. ἰ Μελέαγρ.ΑΠ.12.56.2 Κηπριδος παῖδα τυπωσάμενος, Ἀρχι.αὐτ.15.51,2,ΑΠλ.34.4, Νικ.Χλων.Χρον.3581) 3) τὸ ἐνεργ. ποιῶ, κόμω τυπῶν, σχηματίζω τὴ διαπίεσιν: Νόνν.Δ.6.21 κόνιν τυπῶν 4) σφραγιζῶ: Ἄππ.Ἄνθ.7, 5) τὸν δοκτύλιον αὐτοῦ περιέλω, ἐτύπωσεν ἐπιστολήν τῆ σφραγίδι τῷ Μαρκελλῶν: 5) κόπτοι νόμισμα, ἐνοσημίνωσασιν, τυπώσοι, ἐντυπώσοι, ἐντυπώσοισθασι: 6) μ. σ. ὀρίζω, διορίζω, διατάσσω: Μολάδ.Π.12.22 τυπώσοι τὴν ποσότητα τῶν χρημάτων, αὐτ.113.1, Θεοφάν.Συνεχ.265Α φόρους πολλοὺς ἐτίησας λαμβάνειν ἐτύπωσεν κ. παθ.: Μολάδ.Π.12.20 τυπώσομας χρημάτων 7) ρημ.π. τύποιμα, τύποιμα, τυπῶσις, τυπῶσις, τυπῶσις, τυπῶσις, οκισαγραφία, περιλήψην: Ἄριστ.Κδ.α.6) ὡς εἰς τυπῶσι μῆσθον ἴσον ἀνηκεῖ εἰς τὴν γενικήν καὶ ἐπιπλοῖσιν γωνίω, Κέλα.π.Ὁριμ.1,652D διὰ τῖνος τυπῶσος ἀλληγορίας, τυπῶσος ἐπίρρ. μτχ., συγκρ. τυπῶσδεστρον, ἐν περιλήψι, περιληπτικῶς, συνοπτικῶς: Κικ.Ἄττ.Α.13 τῖν παροῦσιν κατὰσασιν τυπῶσος, Στράβ.2.1, 23, αὐτ.5.1,3 τυπῶσος . . κηρται ἐπὶ τῆς . . Τραλίας: 2) σφάος, ἐμφωνικῶς καθαρά: Φιλ.2.49.7, αὐτ.553.51 ὀνογραφῶσθαι τυπῶσδεστρον, Πτολ.Τετράβ.178.14 ὡς ἄν τις τῖνος τυπῶσος, Διογ.Λ.7, 60 ἄδως τυπῶσος εἰσάγειν εἰς τὰ πράγματα, τυπῶμα-ατος [τῷ] [τυπῶ] κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τυπῶ, ἀποτύπωμα, ἀπεικόνισμα, τύπος, μορφή, σχῆμα: Σοφ.Ἰκ.54 τύποιμα χαλκόπλευρον [ἐπὶ] χαλκίνης κἀπῆς διὰ τὴν τέφρα τοῦ κόντος νεκροῦ], Εὐρ.Φοι.165 τύποιμα μορφῆς, Λυκόφρ.1299 [ἐπὶ πλοῦτος], Πολυδ.1,7 εἰκόσφα

το θεῶν, εἰκόνας, μῆματα, τυπώματα, Ἰω.Χρυσ. 1,789Α πᾶν τύπωμα θνητοῦ ἀπὸ τῶν τυπῶμα-
τος βέλαιμα ἐκαλεῖται: 2) ἡ ἐπὶ τῶν αἰσθη-
τηρίων ἐντύπωση: Πλούτ.'Ηθ.112C φάντασμα καὶ
τύπωμα: 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ὁπισθεσμία τοῦ τυπῶμα βλ.λ., ἡ ἐκτύπωση: χά-
λασε τὸ πιστήριον ἄπάνω στὸ τυπωμα, - καλὸ
- κακὸ τυπωμα.

τυπῶμα νεώτ. κ. δημ. ἄδρ. (ἐτύπωμα, παθ.ἄδρ.
ἐτυπώθη κ. δημ. (ἐτυπώθη), μητ. παρακ. (τε-
τυπώμενος, ἐκτύπω, ἀναποράγω, διὰ τοῦ τυπο-
γραφικοῦ πιστηρίου κείμενον, εἰκόνας κττ.: 2) συν-
εκδ. ἐκδιδῶ βλ.λ.3): ἐτύπωσε καὶ νέα συλλογὴ
τραγουδιῶν: 3) ἐγχαράτω σχέδια κττ. διὰ πίε-
σεως ἐπὶ μαλακοῦ σώματος, ἀποτυπῶ: 4) μητ.
δημ.: τυπῶμα τοῦ νοῦ μου - στὴ μνήμη μου κττ.
ἐγχαράτω, διατήρησεν ἐν τῇ μνήμῃ, ἐν τῷ νῷ.

τύπωση -εως (ἡ) [τυπῶ] κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέρ-
για τοῦ τυπῶν, διατύπωση, σχηματισμός, δια-
μόρφωση: Θεοφρ.Αισθ.53 ὄλιος δὲ ἄσπιος ἡ
τοῦ ἄερος τύπωση, Βασ.1,30C διὰ τῆς τοῦ ἄερος
τυπώσεως: 2) ἡ ἐν τῷ νῷ ἐντύπωση, ἀπεικό-
νωση: Πλούτ.'Ηθ.1084F φάντασμα τύπωση ἐν τῇ
φυχῇ, αὐτ.1085B: 3) πρότυπον, πρόπλασμα:
Πλούτ.ἑρ.οὐτ.37 κηρῶ μὲν... εἰκοίεν ἡ τύπωση
ψυχῇ δ' ἀνθρώπου τὸ πλατύστονον: 4) μορφή,
εἰκὼν: Σέξτ.'Επιμ.Μοθ.9,594 τῶν ἀνδριάντων
ἄλλους ἀρχὴν ἔχοντας τυπώσεως Γρηγ.
Νύκτ.163Α: 4) νεώτ., δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ
τυπῶμα, ἐκτύπωση, τυπωμα: τύπωση βιβλίου -
εἰκόνας - ἡ τύπωση δὲν ἔγινε καλῇ: 5) νεώτ.
φωτογραφικὴ μέθοδος, δὲ ἡς ἐκ τῆς ἀρνητικῆς
εἰκόνας λουθάνεται ἡ θετική: 6) νεώτ. ἡ διὰ
συμπλέξεως πρόσδεσης ὀρίσμενον ἀχηρᾶτων εἰς
τετραῖα μετάλλων ἡ ἄλλων πλαστικῶν οὐσιῶν.

τυπωτής [ἡ] [τυπῶ] κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. τυπῶτις
-ιδος, ὁ τυπῶν, ὁ προσδιδῶν μορφήν, ὁ σχημα-
τίζων, ὁ διαμορφῶν: Ὁρφ.ἀν.2,8 μόνον δ' ἐσέ-
ρα κέρμοιο τυπωτήν: 2) νεώτ. ὁ κατασκευα-
στής τύλων, καλουπιῶν, ἢ τυποποιός: 3) νεώτ.
κ. δημ. ὁ ἐκτελῶν τὴν τύπωση τεχνίτης.

τυπῶτικός-ή-όν [ἡ] [τυπῶ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τυπῶν, ὁ
διδῶν τὸν τύπον, τὴν μορφήν: Εὐρύφ.ἐπ.Σταθ.555,
50 τῶν λόγων τυπωτικός ἦεν κ. μητ. γενικ.: Σέξτ.
'Επιμ.Μοθ.7,383 τυπωτικῶν... τῆς αἰσθητικῆς δυ-
νάμεως, αὐτ.8,407, 'Αθην.9,392Α: 2) τυπικός, εἰ-
κονικός: Διον. Ἀρεοπ.121B: 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν τύπωση βλ.λ.4)
|| τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τυπωτικῶς ὡς οὐσα, ἡ δασίνη
τῆς διὰ τοῦ πιστηρίου ἐκτύπωσης βλ.λ.4), κτ.
ἐπέκτ. κ. τὸ σύνολον τῶν διὰ τὴν στοιχειοθεσίαν,
διόρθωσιν κλπ. δονωνῶν, τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα.

τυπῶτος-ή-όν [ἡ] [τυπῶ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
λαθῶν τύπον ἢ μορφήν, ἴδ. διὰ πείσεως: Λυκόφρ.
262 τόρμα τροχῶ τυπωτή.

τυραννῶν, τυράγιον, τυράγιον, τυράγιος δημ.
ἀντὶ τυραννῶν, τυραννία κττ.

τυράκιον [ἡ] δημ. τυροπάλειον.

τυράκιος [ἡ] εἶδος πλακοῦστος μετὰ τυροῦ, ἡ
τυράκιος: Φιλῶξ.3,17 τυράκιος τὸ γάλακτι καὶ
μελιουγκατάφυρτος ἢς ἄμυλος πλατανίας.

τυραννεῖον [ἡ] [τυπῶ] ἡ οἰκία ἢ ἡ κατοικία
τοῦ τυράγιου βλ.λ.1: Στράβ.13,1,67 Ἀταρῆς δ'
ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, διὸ δὲ 16,70,
Πλούτ.Τιμ.13 ἔφερον διὰ τῶν Διονυσίων τυραννε-
ῖων τότε κατασκευῆτων, Ἰώσα.Πι 5,4,3.

τυραννεύω, μέλ. τυραννεύω (ἑρ. ἤλ.877, Ἀ-
ριστ.Λυσ.632), ἄδρ. ἐτυράνευσα (Σόλ.33,6,
Θουκ.6,55), παρακ. τετυράνευσα (Ἰσοκρ.8,113),
παθ. ἄδρ. ἐτυραννεύθη (Θουκ.1,18, Πλάτ.Πολ.
575B, αὐτ.'Ἐπιστ.354Α), εἰμαι ἢ διατελῶ τυράνος
βλ.λ.), κυβερνῶ ὡς τύσανος, διοικῶ τυραννικός:

'Ηρ.5,62 Ἰννήφω τυραννεύοντας, αὐτ.92,5, οὐτ.1,14,
Θουκ.4,54, Ἐν.Ἑλλ.4,4,6 ὄρωντες... τοῦ... τυ-
ραννεύοντας, Ἰσοκρ.9,39, Ἀνν.Μιθρ.2B ἐδυνα-
στευσάν τε καὶ ἐτυράνευσαν: || μητ. γενικ. εἰ-
μαι τύσανος λαοῦ ἢ πόλεως τίνος, διοικῶ ὡς τύ-
σανος χάριν ἢ λαόν τινα: Σόλ.296 τυραννεύσας
'Αθῆνας, ἤρ.115 τυραννεύοντας Σαρδίους, αὐτ.
59, Σοφ.ΟΚ 449 τυραννεύει χθόνος, Εὐρ.Ἑλ.786,
αὐτ.'Ηλ.877, Ἀριστ.Λυσ.631: κ. παθ. διατελῶ ὄντο
τὴν διοίκησιν τυράγιον βλ.λ.1), ἄρχομαι, κυβερνεῖ-
μαι τυραννικός, δεσποτικός: ἤρ.5,55 ἐτυραννεύ-
οντο Ἀθηναῖοι, αὐτ.92,1, Θουκ.1,18, Πλάτ.'Ἰνν.229B,
αὐτ.'Ἐπιστ.354Α, Ἐν.'Ἐρ.2,11 τοὺς τυραννεύομε-
νους: 2) μητ. συμπεριφέρομαι ὡς τύσανος,
καταπέζω, καταβιβῶ, ταλαιπωρῶ, τυραννῶ, βα-
σανίζω: Πλάτ.Μέν.76B, αὐτ.Φαῖδρ.238B ἐπιθυ-
μία... περὶ... μέσας τυραννεύσασα: κ. παθ.: αὐτ.
Πολ.574B τυραννεύεις... ὄντο ἔρωτος: πρὸς τυ-
ραννῶν: 3) κρωτ., ὑπερέγω: Λιδῶν.Λόγ.61,9 ἡ
μορφή τῆς πόλεως τυραννεύσασα τῷ κάλλει
τῶν ὀμμάτων μίαν αὐτοῖς ἐργάζεται τάσιν τὴν
πρὸς αὐτήν: 4) μον. μητ. αἰτ. ἐπιφέρω πόλεμον
τιν: ΨΚωδ.239,6 (ἐκδ.Πreg.).

τυραννεύσις ἑρ.ετ. τοῦ τυραννῶ βλ.λ., ἐπιθυμῶ
νά τυραννεύω βλ.λ.1): Σόλ.π.Διογ.Α,1,65 τῶν μὴ
ἐπισθανομένων Πισιστρατον τυραννεύσιν.

τυραννία [ἡ] κ. νεώτ., δημ. κ. τυράννια κ. τυρά-
ννια (ἡ) κ. τυράγιον [ἡ] ἢ ἐξουσία τοῦ τυρά-
γιου, ἀπολυταρχία, αὐθαίρετος καὶ πιστική δια-
κυβέρνησις πολιτικῆς, ἢ τυραννίς: Σουίθ.ἐν λ.
τυραννεῖον ἔτυραννία δὲ ἡ τυραννίς: Ξενοφ.π.'Α-
θην.12,526B ὄφρα τυραννίς ἴσαν ἀνευ στυγερῆς
ἰδ.γρ. τυραννείης: 2) νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ.
κοιτοναγκασμός, κατάβληψις, καταπίεσις, βίασμο:
δὲν μπορεί νὰ ὑποφέρει τὴν τυραννία τοῦ ἀν-
δρός τῆς - τῶν παιδιῶν.

τυραννικός διακίεμαι εὐμενῶς πρὸς τὸν ἢ τοῦς
τυράγιους: Δημ.213 εἰποιεν ὅτι οἱ τυραννίζοντες
αὐτοί, οἷτι...

τυραννικός-ή-όν κ.μ.ων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνή-
κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυράγιον, ὁ τῶν τυ-
ράγιου, ὁ μονορχικός, ὁ βασιλικός: Αἰσχ.Ἀγ.828
ἀμτατος τυραννικός, αὐτ.Χο.479, Σοφ.ΟΚ 373
κράτους τυραννικός, αὐτ.Αἰ.749 τυραννικός κέ-
κλου (τοῦ κέκλου τοῦ τυράγιου τυραννικός, αὐτ.
Εὐρ.Μήδ.348, αὐτ.740 δόμος τυραννικός, αὐτ.
'Ανδρ.883, Δημ.22 ἐπὶ τὴν τυραννίαν οἰκίαν, Ἀ-
κολουθ.Μεγ.Τρίτης Ὀδ.8 τὸ δόγματι τῷ τυρανν-
κῶ οἱ ὄσιοι τρεῖς Παιδες μὴ πεισθέντες: 2) κ.
νεώτ. ὁ ἀρμόζων ἢ ἰδιόζων εἰς τὸν τυράγιον, ὁ δεσπο-
τικός, ὁ ἀπολυταρχικός: Εὐρ.ἀν.348 τυραννικός
τι... ἐπίστασθαι λέγειν, Ἀριστ.Σφ.507 φρονῶν
τυραννικός, Θουκ.6,60, Πλάτ.Πολ.338B τυρανν-
τικός [ἡ] ἡμῶν, αὐτ.Νόμ.722B τυραννικός ἐπίταγμα,
αὐτ.Πολ.574B, Ἐν.ΚΠ.1,3,18, Ἀριστ.Πολιτ.1313α,2
ἄλλον δὲ τρόπον τυραννικώτερον πειρωμένον
διοικεῖν, Θεοφρ.Ἀντικῆ.Ἰσπ.1,587 τυραννικός
τὴ φρονήσαντες, τυρ-πολίτευμα-διοίκισις: || τὸ
οὐδ. κτ. πληθ. τυραννικοί αἰ χρόνοι τῆς δεσπο-
τικῆς, ἀπολυταρχικῆς διακυβερνήσεως: Ἀριστ.
Πολιτ.1303α,38 Σπυρακόσιοι μετὰ τὰ τυραννικά
τοὺς ἔξινους... πολιτῆς ποιησάμενοι: 3) κ. νεώτ.
ἢ πρ.α., ὁ δεσποτικός βλ.λ.3), ὁ ἀπολυταρχικός:
Πλάτ.Πολ.574C τυραννικὸν ἰὸν τεύχον, αὐτ.575D
τυραννικώτερος γὰρ ἂν εἴη, αὐτ.576B, αὐτ.Φαῖδρ.
248E, Ἐν.Ἀπομν.1,256, Πλούτ.'Ηθ.597E ἄδικος
μὲν ἀνήρ καὶ τυραννικός: || ὁ ἀρμόζων εἰς δε-
σποτικὴν διοίκησιν, τυραννικὴν διακυβέρνησιν:
'Αριστ.Πολιτ.1287b,39: || τὸ ἄρ. ὡς οὐσα ὁ
προσκειμένος εἰς τοὺς τυράγιους, ὁ εὐνόων, ἀγα-
πῶν τὴν τυραννίαν βλ.λ.1), ὁ ὁμοῦς τῆς τυρανν-
δος, ἀντιθ. Δημοτικός: Ἐν.Ἑλλ.2,3,49 οἶου ἐγὼ

σὸν ταῖς δημοτικῆς ἢ τυραννικῆς τοὺς καλοῦς τε κάγαθους ἀποστρεφῆναι πολιτείας ἐπιχειρήσῃσ' 4) μὲν, νεώτ. κ. δημ. ὁ καταθλιπτικός, ὁ καταπιεστικός, ὁ βασιαντικός βλ.λ.3] : Ἰω.Χρυσ.3,171C πολέμων ἀπάντων ὁ τυραννικώτατος - τυραννικὴ βουλειά - ἀσθένεια.

τυραννικῶς ἐπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. τυραννικά, συγγρ. κ. -ωτέρως, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ τυράνου, δεσποτικός : Πλάτ.Πολ. 575A, αὐτ.'Ἐπιστ.349B, Ἰσοκρ.5,154 ἢν βασιλικῶς ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστάτης, Ἀριστλ. Πολιτ.5,10,3 Χαρίλαον τυραννικώτερον ἀρχοντα, Πλούτ.Πέρρρ.20, Λουκ.Ἐρωτ.20 τυραννικῶς βιασάμενος, Γρηγ.Νύσσ.2,321C, ΚΜανασσ.Χρον.187B τυραννικώτερος, Ἀναγν.101,58,-ἄρχη τυραννικῶς.

τυραννικός-ίδος (ἢ) κ. μιν. κ. νεώτ., κλητ. τυραννί (Σοφ.OT 380), ἡ ἐξουσία ἢ κυριαρχία τοῦ τυράνου, βασιλικὴ ἀρχή, ἀνωτάτη διακίση, δεσποτία : Πινδ.Π.2,86, αὐτ.11,53 μέμφομαι αἶσαν τυραννίδων, Αλκx.Πρ.10 ἀιδός τυραννίδων, αὐτ.357, Σοφ. OT 380' 2) συνηθέστ. δεσποτικὴ ἀρχή, διακυβέρνησις, ἐξουσία, ἢν ἐκδραμεῖ τις διά τῆς βίας ἢ δι' ἀπάτης : Ἀρχιλ.21, Σιμωνῶν.1, ἤρ.3,53 τήν. 5) τυραννίδα εἰς ἄλλους πεισθί, αὐτ.81, Θουκ.6,54 Πεισιστράτους . . . τελευτήσαντος ἐν τῇ τυραννίδι, Δημ.27 ὥσπερ ἐκ τυραννίδος ὄμων ἰως ἐάν ἴσως τυράνοισι σάσι' 3) εἶδος πολιτεύματος, καθ' ὃ ἡ ἀνωτάτη ἐξουσία ἥκειται ὑπὸ ἀνδρός κατὰ τρόπον αὐθαίρετον : Θουκ.1,13 τὰ πολλὰ τυραννίδες ἐν ταῖς πόλεσι καθεσταται, Πλάτ.Πολιτ.291B, αὐτ.'Ἐπιστ.352C, Ξεν.Ἀνομ.4,6,12 Ἰσοκρ.6,45 καλὸν ἐστὶν ἐντάττειν ἢ τυραννίς ἢ κ.π.Πρωκ.1, Δημ.10 ὄλωσ ἀπιστον . . . ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς, Ἀριστλ.Πολιτ.1315B,12 πασῶν ὀλιγοχρονιώτεροι τῶν πολιτειῶν εἰσιν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς, Λουκ. Τυρανν.8 ἢ μὲν τυραννίς ἡδὴ καθέρθη' 3) μτφ. καταδυναστεύσις, καταπίεσις : Πλάτ.Νόμ.863B 1) . . . τῶν ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα' 4) ταλπηῶρα, στενοχωρία, βύσσαν : Στοδ.Ἀνθ.67,1 μεγάλη τυραννίς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή' 4) μιν. ἐπαναστάσις, ἀποστασία, στάσις : Θεοφύλ. Ἀντικλῆν.Ἰνστ.3,1,13, Μαλδ.1,218,16, αὐτ.219,16 γνωσθεῖσις τῆς τοιαύτης τυραννίδος Ἀντινῶν καὶ τῆς Κλεοπάτρας ἐν τῇ Ρώμῃ, αὐτ.247,8 ὁ Ἰουδαῖοι τυραννίδα κατὰ Ῥωμαίων ἐμελέτων, Θεοφύλ.Σ 4,2,6 ἀνάσαιλαν τῇ τυραννίδι παρέχεσθαι [τῇ στάσει' 5) κτ. πληθ. συνεκ. τυραννίδες ἀντὶ ὁ τυράνοιο : ἤρ.8,137 ἥσαν δὲ τὸ πάσι καὶ αἱ τυραννίδες τῶν ἀνθρώπων ἀσθενέας χρήμασι' πρὸλ.Αλκx.Χο.973' 6) μτν. ὡς θηλ. τὸν τύραννον βλ.λ.' πρὸλ. βασιλῆς : ΠΔ'Ἐσθ.1,18 αἱ τυραννίδες αἱ λοιπαὶ τῶν ἀρχόντων Περαῶν.

τυραννικός (ἢ) νεώτ. ὁ μικρὸς ἢ ἀσημαντὸς τύραννος πρὸλ.βασιλικός, αστραπικός 2) μτφ. ὁ μικρὸς βασιανιστής.

τυραννισμέω-η-ο δημ. κ. τυρανν- ὁ ἀφιστάμενος ἢ ὑποστάς ταλαιπωρίας, κίβρις, βάσανα, ὁ πολλὰ παθῶν, ἀ. βασιανιστέω.

τυραννιῶ-ἄω μτν. κ. μιν. ὄλω τυραννίαις, φέρομαι ὡς τύραννος : Διογ.Λ 3,18 ὁ λῶγι ἀνο- τυραννισῶ, Εὐστ.Παν.254,20 κατ' ἔξωχον ἐνέρετον, σὴ μὴν τυραννιῶσαν' 2) ἀντὶ τυραννιστικῶ βλ.λ.' Σουῖδ. ἐπιθυμῶ τυραννιστοῖς.

τυραννοδαίμων-ανός (ἢ) ὁ τύραννος δμα δαίμων, πθ. ἐν ἀνοσφ. πρὸς τὴν Ἀσπασίαν' Ἡσ.επιρρωδολομονα, ἢν οὐκ ἄν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα : Κωμ.Ἀποσπ.2,149 ἰδέειν-εἶν, κ.κ.1.

τυραννοδιδάσκαλος (ἢ) ὁ διδάσκαλος τῶν τυράνων : Πλάτ.Θεάγ.125A, Δίων Κ 59,24.

τυραννοκτονία (ἢ) μτν., μιν. κ. νεώτ. ὁ φόνος ἢ ἀναίρεσις τυράνου : Πλούτ.Ἠθ.350C τῆς

Θρασυβούλου καὶ Ἀρχίου τυραννοκτονίας, αὐτ.'Ἀρατ.16, αὐτ.Πελ.34, Λουκ.Τυρανν.22, Λιδάκ.4, 799,2 Παχυμ.Προγ.2,34.

τυραννοκτικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυράνον τὸν ἢ τὴν τυραννοκτονίαν : Ἄνη,Ἐμφ.Πολ.4,94 γέγρα τυραννοκτικὰ ἐπέφρασαντο εἰναί.

τυραννοκτόνος (ἢ) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ φονεὺς ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυράνον τὸν ἢ τὴν τυραννοκτονίαν : Ἄνη,Ἐμφ.Πολ.4,94 γέγρα τυραννοκτικὰ ἐπέφρασαντο εἰναί.

τυραννοκτονῶ-έω μτν. κτείνω, φονεύω τύραννον : Πλούτ.Ἠθ.1128F μὴ τυραννοκτόνῃ, Λουκ. Τυρανν.21 ἀποφάσας, τυραννοκτόνησον, Λιδάκ. 4,807,7 κ. ποθ. φονεύομαι ὡς τύραννος : Λουκ. Τυρανν.20 περονάμεθα, τετυραννοκτομήμεθα.

τυραννοποίησις (ἢ) ἡ πώλησις τυράνων, ὁ τυράνων ποιητικός : Πλάτ.Πολ.572B θενοὶ μάγοι τῆς καὶ τυραννοποιίαι, Γρηγ.Νύσσ.2,502.

τυραννοπολίτης (ἢ) πώλησις τυραννοπολιτικῆς πόλεως : Σιδωνίσις Ἐπιστ.5,8 πρὸλ. τυράνων πόλιν ἐν τυράνωσι 6).

τύραννος (ἢ) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. τυράγνος, ἐπ. κ. δωρ. κραιφνος, ὁ ἀνώτατος ἀρχων, ἀπόλυτος κύριος, ἐξουσιαστής, δεσπότης, βασιλεύς : Ομ.'Υμν.7,5 Ἄρες, . . . ἀντιθίοι τύραννε, Ἄλκ. π. Ἀριστλ.Πολιτ.1285a,37, Πινδ.Π.3,85, Αλκx. Πρ.736 ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἰεπὶ τοῦ δαΐδι, Σοφ. OT 514 τῶν τυράνων Οἰδίπουν, Εὐρ.ἀ.π.ν. Ἀθήν. 13,561B ὡς τυράνον θεῶν τε κἀνθρώπων Ἐρωσ, Ἀριστρ.Νεφ.564' 2) γενικῶτ. ἀπόλυτος ἀρχων κατέγων διά τῆς βίας τὴν ἐξουσίαν καὶ διενεῶς κατοπιεῖται τῶν λαῶν, σκληρὸς καὶ ἀδικός βασιλεύς : Θεογν.223, Σοφ.OT 873 ὀβρις φτυεῖται τύραννον, Πλάτ.Συμ.177C, αὐτ.182B, αὐτ.Γοργ.510B ὄπου τύραννος ἐστὶν ἀρχων ἄγιος καὶ ἀσφιδεutos, αὐτ.Πολιτ.301C ὅταν μήτε κατὰ νόμον μήτε κατὰ ἔθῃ πράττη τις εἰς ἀρχων, . . . τότε τὸν τοιοῦτον . . . τύραννον κλητέον, Ξεν. Ἑλλ.6,5, 33, Ἰσοκρ.8,91, Ἀριστλ.Πολιτ.1285a,26, Πλούτ.Ἠθ. 551F ἐκ χρηστοῦ βασιλικῶς ἀγριον καὶ δρακοντιῶδη γέγονεμον τύραννον' 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ υἱὸς τοῦ τυράνου ἢ κ. ἢ πᾶν μέλος τῆς οἰκογενεῖας αὐτοῦ, πρὸλ. Σεβάτ. εἰς Σοφ.Τρ.316, Reisch Επατρ. εἰς Σοφ.ΟΚ 847'851] ἢ κ. ὡς θηλ. τύραννος ἢ γυνὴ τοῦ τυράνου καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἢ βασιλισσα καὶ ἡ πριγκίπισσα : Σοφ.Ἠθ.664 ἄρπει . . . ὡς τυραννίδος ἐστὶν (ἢ) τῆς Κλυτιμίστρας, Εὐρ.Ἀνδρ.204 αὐτῆ' . . . τύραννος ἢν Φρυγῶν, αὐτ.'Εκ.809, αὐτ.Μήδ.41, αὐτ.877, αὐτ.1356' 4) μτφ. ὁ ἀπόλυτος κύριος, ἐξουσιαστής : Σοφ.Τρ.217 ὡς τυράννε τῆς ἐμάς φρονέεις ἰεπὶ τοῦ Ἀπῶλωνος, Εὐρ.Ἰπν.538 ἔρωτα . . . τῶν τυράνων ἀνδρώων, αὐτ.'Εκ.816 πειθῶ . . . τὴν τύραννον ἀνθρώποιος μόνην' ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ δεσποτικός φερόμενος, ὁ καταπιεστικός, ὁ βασιανικός τῶν, ὁ βασιανιστής : δ. διστ. σάν τυράνωσι με τυραννέως καὶ σάν κριτῆς με κρινεῖς' 5) μιν. ὁ ἀποστατής, ἐπαναστάτης : Θεοφύλ. Ἀντικλῆν.Ἰνστ.3,1,13, Μαλδ.1,245,18 ἀπεκεφάλισαν ἀτόνως τὸν τύραννον' 6) εἶδος πτηνοῦ, πθ. τὸ ἐχον χρυσόν λοφον ὄμοιον πρὸς τὸν τροχίλον ἢ ὄρχιλον βλ.λ. : Ἀριστλ.Ζ1,592b,23 ηυρολόγιος . . . ολιστρος, τυράννης' ἢ νεώτ. ζωῶν γένος ἔχροντατικῶν τυραννίδων πτηνῶν 7) ὡς ἐπίθ. τυράννης ἀντὶ τυραννικός βλ.λ.1, βασιλικός : Αλκx.Πρ.761 τυράννα σκλητρά, Σοφ.

*Αντ.Η69 τυράνων σχήμα, Εύρ.Μήδ.1125, αὐτ.7ηπ. 843 τυράνων δῶμα (τὰ βασιλεια, τὰ ἀνάκτορα), αὐτ.Ἐκ.478 τυράνος δόμος (τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον), αὐτ.Ἀνδρ.3, αὐτ.Τρω.474 ἤμην τυράνωσιν κείθε τυράν' ἐψημάην' 8) κ. μων. ὄμ. ὡς ἐπίθ. ὁ δεσποτικός, ὁ ἀπολυταρχικός· Σοφ.ΟΤ 588 ἄγω. . αὐτ' αὐτὸς ἱεράων θρονυ τυράνωσιν εἶμαι μάλλον ἢ τυράνω δρᾶν,Θουκ.1,124 πόλιν τυράνων ἔχουσαν τυρανικὸν πολιτεύματα, Τζέτζ.Χιλ.5,228 τυράνων κράτος' 9) μων. ὄμ. ὡς ἐπίθ. ὁ στασιαστικός, ὁ στασιώδης· Σοφ.Πλ.Σ 5,7,9 ἔθνος φιλοδουρυβόν τε καὶ τυράνων.

τυράνωμαι-όμαι μτγν. κυβερνώμαι ὑπὸ τυράνω τοῦ τυρανικῶς, δεσποτικῶς· Χρησ.Σιτ.8, 189 τυραννώμεντες.

τυράνωφονος-ον μτγν. κ. μων. ὁ φονεὺς τυράνου, τυρανοκτόνος βλ.λ.1)· Βιάν.ΑΠ7,388, Διῶν.Κ 44,35, Παύλ.Σιλ.Ἄγ.Σοφ.137.

τυράνωφρων-ονος-ον μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ φρονῶν τὰ τῶν τυράνων, ὁ ἔχων τυρανικὰ φρονήματα ἢ διαθέσεις· Ἰω.Χρυσ.δ.533 [ἐκδ.Ρaris] ἢ νεώτ. ὁ κατὰ τὰ πολιτικά φρονήματα τεταγμένος ὑπὲρ τοῦ τυρανικοῦ πολιτεύματος.

τυράνω-έω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. τυρανῶω κ. τυρανῶω, μέλλ. τυρανῶω [π.Πλούτ.κ.Ἀππ.], ὄμορ. ἐτυρανῶω [Εύρ.Ἡρ.29, Ξεν.Ἐλλ.2,24, Δημ.213], δημ. κ. [ἐ]τυρανῶω, πορσκ. τετυρανῶω [Πολύδ.2,59,1], μέσ. μέλλ. τυρανῶσομαι ἢ εν πορσκ. μων.· Δημ.506, ποθ. μέλλ. τυρανῶθήσομαι [Σώφ.Ριτ.8,335], ὄμορ. ἐτυρανῶθην [Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,82], δημ. [ἐ]τυρανῶθηκα, πορσκ. τετυρανῶθημαι, δημ. μχ. τυρανῶμένος, τυρανῶμένος κ. τυρανῶσμαι, εἶμαι τύραννος, κυβερνώ ὡς τύραννος, ὁσὼκ' ἐξουσίαν τυράνω, ἐξουσιάζω ὡς ἀπόλυτος ἄρχων· Σοφ.ΟΤ 400 εἰ καὶ τυρανῶεις, Εἰρ.Φοιν.560, Ἀριστφ.Θεοσ.338, Ξεν.Ἱέρ.1,9, αὐτ.Ἐλλ.2,24 Διανούσιος. . ἐτυρανῶσι, [σοκρ.8,9], Δημ.213, Ἀριστλ.Ρητ.1357β.32 Πεισίστρατος. . ἐτυρανῶσιν (δ.γρ. ἀντὶ ἐτυράνωσαι) ἢ κ. μτ. γενικ. εἶμαι τύραννος, ἀπόλυτος ἄρχων λαοῦ ἢ χώρας πινός, διοικῶ τυρανικῶς λαὸν ἢ χώραν· Εἰρ.Ἡρ.29 τυρανῶσαι χθόνος, Εἰρ.δ.ἄπ.1035 τυρανῶνεν τῶν κακίωνων, Θουκ 2,30, αὐτ.1,13, Πλάτ. Πολ.580C, αὐτ.Νόμ.693Α, Δημ.213 ἐτυράνωον Μεσσηνίαν οἱ Φιλιάδου παῖδες, Ἀριστλ.Πολιτ.1305Α, ἔτυρανῶνεν. . τῶν Ναβίων, Πολύδ.2, 59,1 τετυρανῶνκτα. . Ἀργείων κ. μτ. αἰτ.· Δημ. 127 ἄρχουσι καὶ τυρανῶσιν, τοὺς τότε αὐξάνοντες ἑαυτοὺς, Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,34 τυρανῶσυντες τὴν πόλιν [δ.γρ. τῆς πόλεως], Λοικ.Ἐνάδ.3,2 κ. ποθ. ἄρχουσι, κυβερνώμαι τυρανικῶς, δεσποτικῶς· Ξεν.2,3,48 οὐτ' ἄλλων τυρανῶσθαι τὴν πόλιν, αὐτ.3,5β, αὐτ.Ἱέρ.6,14, Πλούτ.338D τὸν πόλεων αἰ μὲν τυρανῶνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, Δημ.506, Διόδ.Σ 3,32' 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιθόλομαι ὡς τύραννος, φέρομαι βίαιως καὶ βασιλεύς, καταβλήθω, καταπιέσω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω· Πλάτ.ἈΕ366B παιδαγωγοί. . καὶ παιδοτρίβει τυρανῶντες, αὐτ.Ἀλκ.1,135Α κ. μτ. γενικ.· Σοφ.ἀπ.678,15 Κύπρις αὐτὴ τυρανῶει πνευμάτων, Λοικ.Ὀνειρ.22 τυρανῶσιν τῶν πλουσίων, - τὴν τυρανῶσιν πολὺ τὰ παιδιὰ τας' κ. ποθ.· Λοικ.Ἀλέξβ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δουεῖν τοῦτον μεγατίον τυρανῶμενον, ἐλιπίδος καὶ φόδου ἢ δημ. παθ. μτφ. πορσκ. τυρανῶμένος ὡς ὄσορ. βλ.λ., & τυρανῶ[σ]μαι 3) μων. μτ. αἰτ. ἐπιφέρω πόλεμόν τι, πολέμῳ κατὰ πινός· Μακάλλ.21,12 Κίλικων τυρανῶσαντων τὸν αὐτὸν Πορμήνην, αὐτ.215,2.

τυρανῶλη [ἢ] ἄρχ. λεξ. εἶδος ἀπαλοῦ τυροῦ· Μαίρι.369 τροφαλὶς Ἄττικαί, τυρανῶλη Ἑλληνεσ' (πθ.γρ.).

τυράς [τό] δημ. ὁ τυροδότης.
τύρβη [τόρβη] ἐπιρρ. ἄνομιε, συγκεχυμένος, ἀνάκατος· Αἰσχ.ἀπ.32,8 ὄος ἢ. . θρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω ἢ Ἡσ. ἐμετὰ θρέπουσα' πρδλ. Φώτ. ἐν λ. συρβηεύς.

τυρβάξ-ει κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. -άσω, ἀνακικῶ, ἀνακικῶ, ἀναταρῶσσω, ἀνακατών· Σοφ.ἀπ.720 Ἄρης αὐδὸς προσώψη πάντα τυρβάξει κακά, Ἀριστφ.Σφ.257 τὸν ἡλιὸν ὡσηερ ἀτταγάς τυρβάσει βαδίζων [σολῶ. ἐταρβάσει] κ. ποθ.· Σοφ. ἀπ.928 ποῦδος δὲ πᾶλλος ἐκ πῆθων τυρβάξεται [ἐξέρχεται πυκνὸς ἐκ. .] 2) τὸ μέσ. τυρβάξομαι εἶμαι ἐν ταραχῇ καὶ θορύβῳ, συστωθῆμαι, στρωμῶνομαι· Ἀριστφ.Εἰρ.1007 καὶ περὶ ταύτας ἡμάδας ἄθροδος ὄφωνωδύτας τυρβάξομαι 3) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ μέσ. ἐμυρῶν. (περὶ τῆ ἀσχολοῦμαι μετ' ἐγὼν ἢ ἐπιεικτικῶς περὶ τι, καταγινομαι εἰς τι θορυβώδης, κῶνα φασορία· Κδ Λοικ.10,41 Μάρθα, μερινῶξ καὶ τυρβάξη περὶ πολλὰ, Δαρμασκ.1,175Α περὶ πολλὰ τυρβάξομαι ἢ μων. κ. νεώτ. κ. τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.· Εὔστ.Πον.129,95 μὴ τυρβάξην περὶ πολλὰς καὶ χυδαίας πράξεις 4) τὸ ἐνεργ. διασκεδάω, ξεφαντώνω, γκενῶ· Ἀλεξ.ἀπ.Ἀσωτοδοιδ.1,6 τυρβάξε, Μανῆ γαστροσ οὐδὲν ἄδιον 5) ρηματ. π. τυρβάσων, τυρβάσων, τυρβάσομος, τυρβάσῃς, τυρβάσις [ἢ] [τυρβάξω] & τυρβῆ βλ.λ.2) Πολύδ.4,104 ἐτυρβάσιον δ' ἐκάλουν τὸ ὄρχημα τὸ διθυρομυδικόν ἢ Ἡσ. ἐτυρβάσις χορῶν ἀγωγή τις διθυρομυδικῶν.

τύρβασμα-ατος [τό] (τυρβάξω) πάπ. κ. μων. τάρραγμα, σύγχυσις· Πάντ.Φιλίης 12,7 τὸ μητρικὸν τύρβασμα τιθεὶς ἐκ μέσου.
τυρβάσμος [τό] (τυρβάξω) μων. ταραχή, ὄχλησις, σύγχυσις· Πουγμ.Π Προγ.3,41 ὄχλησις καὶ τυρβάσμος, τυρβάσῃς [τό] (τυρβάξω) μων. ὁ τυρβάξων, ὁ ταρακτής, ὁ ἐμβάλλων εἰς ταραχὴν· Εὔστ.Πον.244, 50 τυρβάσαι πνευματικοί.

τυρβάστικός-ή-όν ὁ ταρασσων, ὁ ἐπιφέρων ταραχὴν, σύγχυσις· Εὔστ.Πον.258,5 τυρβάστικοί λόγοι 2) ὁ πλήρης ταραχῆς, ὁ ταρακώδης· αὐτ.130,6 βίου τυρβάστικοῦ μετέχειν.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

τύρβη [ἢ] κ. μων. κ. νεώτ. τάρραχος, ταραχή, σύγχυσις, ἀταξία, θορύβος, ὄχλαγωγία· Ἰππ.Ἀγμ.766B πᾶσαν. . ἂν τύρβην παρέχοι τῆσιν ἐπιθέσει, Ξεν.ΚΠ 1,23,3 ὄκρπ.15,130 ἢν δ' ἀναλογισθε τὴν τύρβην ἐν ἡ ζῶμην, Πολύδ.1,67,3 θορύβου καὶ . . τύρβης πλῆρης στρατοπέδων, Πλούτ. Ἡδ.1086B, Λοικ. Περειγρ.32, Εὔστ.Πον.214,11 τὴν τύρβην. . λιπόντες καὶ τὸν κατὰ βίον ἀγῶνα, - ἡ τύρβη τῶν πᾶσεων 2) βοσκική τις ἐσθρὴ καὶ ἢ κατ' αὐτὴν ὄρχισις· Παια.2,24,9 τῷ Διονυσίῳ δὲ καὶ ἐσθρὴν ὄγουσι καλουμένην τύρβην 3) κτ. Σουίδ. ἀπόλλυσις εὐθύμιο.

πανουργία, φαυλότης: Φρόν. ἐν ΑΒ 60,28 παλάμη και τύρευμα χρώ.

τύρρευσις-εως [ή] (τυρεύω) ή ἐνέργεια του τυρέυειν, ή ηήξις ή κατασκευή τυρού: 'Αριστλ.ΖΙ 522α,34 [γάλα] χρίσμον εις τυρέυειν, αὐτ.27.

τυρευτήρ-ήρος [ή] μγν. ο τυρεύων, ο ποιών, ο κατασκευάζων τυρών: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 9,744,3 'Ερηφ τυρευτήρη [ἐπιθ. του 'Ερημο] ἄθε θεοῦ τῶν ποιμένων και δοτήρος του αίγιου τυροῦ].

τυρευτής [ή] (τυρεύω) μον. ο τυρευτήρ || 18. μθρ. ο μηχανώμενος τι, ο δουλοπλήξ, ο μηχανορράφος, ο πανούργος: Κ.Μανασσ.Χρον.315δ ο τυρευτής δε τῶν κακῶν ἀπέτισε τὴν δίκην.

τυρέωμ (τυρόζ) κ. μον., μέλλ. -εύωσα, ηργνών γάλα κατασκευάζω τυρόν, κόμνω τυρῆ: ΑΒ 308,13' κ. παθ.: 'Αριστλ.ΖΙ 522β,1 τυρέυεται τὸ γάλα' κ. ἀπροσ.: αὐτ.3δ τυρέυεται' 2] ἀνομεινών τι σίσι μετὰ τυροῦ, ἀνακμῶ, τυρέάζω, συγγέω, ταράττω, ἀνοικιῶναι: 'Ἡσ. τυρέυειν κυκλῶν και ταράττειν: 'Αρχαίτ.π.Α84ν.7,31C αὐ. . ἐπίστανται χριστούς σκευάζειν ἰγθῶς ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἀπαντα δεξεί τε βαιώνντες ἄγραφ' || κ. μθρ.: Δημ.436 ο μὲν ἕκεν ἄγων τούς ζένους, ο δ' ἐνόδον ἐτύρευε, 'Ἰω.Χρυσ. 8,106δ συσκήσασαι βουλόδημον ἀπερ ἐνάδον ἐτύρευον' 3] μθρ. κ. μον. ἀνομεινών τι μετὰ δόλου και πανουργίας, μηχανώμαι πονηρῶ, τεχνάζωμαι πανούργως τρόπος: Τζέτζ.Χιλ.8,889 ἐκ τυρηνῶν τὸ πανουργεῖν τυρέειν ἄνωμασθε, εἰποιον ἀπὸ του γάλακτος, ἀπερ τυροποιῶμεν: Λουκ. 'Ον.31 κακῶν ἐμοι μετὰ τυρέωμ, Θεοφάν.Συνεκ. 155B θάνατον τῆ Βασίλειφ ἐτύρευεν μ. μθρ. οπρ.: Θεοδώρ. Ἐκκλ.'Ιστ.1,403 φρατριόζοντας ή κατασκευάζοντες τυρέουνας ἐπισκόπους, Νεπλ.Ἐπιστ.1,282, 104C, Νικ.Χων.Χρον.4,2 τυρέειν ἐπιβουλάς κ. ἐμπροσ. [κατὰ πινος]: Κ.Μανασσ.Χρον.445δ, Α85 Αἰγούστ.2,440B οὐκ ἐπαύετο. . τυρέουνας κατ' αὐτοῦ' κ. παθ.: Φιλ.2,66,14 ἂν ἐπ' ἐκείνω τυρευθεῖται ἐπιβουλή, Συνέσθ.108D τυρέυεται τὸ κακὸν ἐ: δύο γυναικωνίσιον, Εἰστ.Πιν.124,58' || μθρ. ἀπαφρ. ραδιουργῶ σκαπόδ εις τι: Εἰστ.Πιν.103,33 εἰ ἀμυναν ἐκείνω μελετῶ και τίσασθαι τυρέωμ και κακὸν ἀνταποδοῦναι κακοῦ' 4] ρημτ.π τυρέω, τύρευμα, τύρευσις, τυρευτήρ, τυρευτής.

τυρέφητός-ή-ἄν μον. ο μετὰ τυροῦ ὀπιθθεῖς, μαγειρευθεῖς: Κ.Πορφ. Ἐκθ.760 μετὰ τὴν εἰσοδον τῶν τυρέφητων ζῶμων.

τυρηβός [ή] νεώτ. ἄβμος τυροῦ, τσαντλα.

τυρι [τό] δημ. ο τυρός βλλ.

τυριανθίνος-ἡ-ον μγν. ο ἐκων ἄνθος, χρώμα τυρίας πορφύρας, ἐν λατ. μεταφράσει: Varietas in Martini vita 20,5 pallium tyrianthinum' || κ. τυριάνθινα [τό]: Μαρτῆλ.1,53,5

τύριθιον [τό] ὄσκορ, του τυρός βλλ., τυράκι: 'Επίφ.56 ὄρυσ, τυριθιον, κωλεοί, Διογ.Λ 6,36[Cobett].

τυριεῖρα [ή] δημ. τυροδόχη.

τυρικίλοι: 'Ἡσ. εἰσόλι καλῆμισα [ἰθρ. γρ.]

τυρίν [τό] μον. τὸ τυρῆ: Κ.Πορφ. Ἐκθ.268Α, Πρόδρ. 1,121 φέρος και βλάχικον τυρίν.

Τυρινή [ή] [ἐβδομάς] μον. κ. δημ. ή ἐβδομάς τῆς Τυροφάγου: 'Αν.Κομν.2,51 τὸ ἀβδδατον τῆς Τυρινῆς, Παχυμ.1,7,28,49Α, φος τὴν Τυρινή και τῶν Βαγιῶν νέφειται κατὰρα στό γιάδ.

τυρινή [ή] νεώτ. χημ. ἂν. καζέλη βλλ.

τυρηνίς-ιδος [ή] μγν. 'Αστ.15,95,15 εἰ δὴ τῶν λίθων ἔμπλοστρος τῶν Περσῶν ὀνομαζομένη τυρηνίς και πομαθῆς.

τύριον [τό] κ. μον. ἂν. τυριθιον βλλ.: Τηλεκλειδ. ἀπ.Πρυταν.3 τυρίον ἀπεθῆσαν, 'Αθῆν.14,647C, Σχόλ.'Ιλ.Ν 21, 'Αποστόλ.Μετ.Παροιμ.18,88.

τύρισθ ἀμφ. ὄμωρ. τ. του σπιρῶ βλλ.: Ἐσθέρ. 1,2 ἀδὸ δε και τὸ τυρισθῶ [δ.γρ. ἀντὶ σπιρῶδεσ].

τύρισκος [ή] μγν. ὄσκορ, του τυρός, τυρίθιον, τυρίον: Αἰλ.ΖΙ 8,5 μαντεύεσθαι τυρίσκος.

τύρμη [ή] 'Ἐπιγρ. Ἰη, οὐλαμάς: Ἰππικῆς τῆρμης **τυρναβητικός**-ἡ-ο δημ. κ. τουρμ- ο ἀνήκων ή ἀναφορῶμενος εις τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλίας Τυρνον ὡς κολ ἂν εἶ οὗτο προερχόμενος.

τυροαπόθεσις-εως [ή] μον. ἀπόθεσις, ἀποβολή του τυροῦ, ἰδ. ἂν μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Τυροφάγου ἐβδωμάς, καθ' ἡν οἱ ὀρθόδοξοί ἀρχοντα ἀπέχοντες του τυροῦ: Λαμβεσ.Βιβλ.Σαεσ.1,481C ἀρχὴν τῆς Τεσσαροκαστῆς ἀπὸ τῆς δευτέρας τῆς τυροαποθέσεως.

τυροβόλιον [τό] σχόλ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος καλαθίσκου ἐκ πλεγμάτων βρώδων πρὸς ἀποστράγγισον του τυροπλήγματος ἂν τάλαρος, ταίρισι: Σχόλ.'Αριστοφ.Βάτρ.560 τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια, Σχόλ.'Ἐσθέρ.11,37, αὐτ.5,86' 2] νεώτ. σκευδὸν τὸ τυροπλήγμα βλλ.

τυροβόλον [τό] μον. ἀντὶ τυροβόλιον βλλ.]]: Δουκάγγ ἐν λ. τοκράσις.

τυροβουτήριον [τό] νεώτ. εἶδος βουτύρου λαμβανομένου διὰ πίσεως του τυροπλήγματος τῶν σπληνῶν τυρῶν.

τυρογάλα-ακτός [τό] μον., νεώτ. κ. δημ., μον. κ. δημ. κ. τυρογάλον] [Μισοθῶν.101] ὄρος ἄγρον ἐκρηκνόμενον ἐκ του τυροπλήγματος μετὰ τὴν ἡξιν τῆς τυρηνῆς: Ιδελετ Ρηγν.2,259, αὐτ.261 λεπτύω ὀμοίως τὸ τυρογάλα.

τυρογλάφωσι [ή] κ. νεώτ. ο γλάφωσι, ο σκαλίζωσι, ο διακολλῶσι τῶν τυρῶν, ὄνομα μῦος: Βατραχομ.137' 2] νεώτ. ζῶφι γένος μικρῶν ἀκάρων, τῆς ὀμοιογενείας τῶν τυρογλαφιδῶν.

τυροδοχεῖον [τό] νεώτ. κ. τυροδόχη [ή] δοχεῖον με κάλυμμα ἐξ ὀάλινου κώδωνος πρὸς φύλαξιν του τυροῦ, τυριέρα.

τυροδόχη [ή] νεώτ. τὸ τυροδοχεῖον βλλ.

τυροεἰδήσις-οὗς-εἰς νεώτ. ο ὀμοιος πρὸς τυρόν, ἡ τυρηνή.

τυριεῖς-εντος-εσσα-εν, συνηρ. τυροεῖ-οθσα ὀων ο πλήρης τυροῦ ἂν ὀμοιος πρὸς τυρόν: Σώφρ.π. 'Αθῆν.3,110D ἄρτον γάρ τις τυρέουνα τοῖς παιδίοις ἴσθακ [δ. γρ. τυρόνητα] || ο τυρέος ἰδρωτὸς ή πλακοῦζή πλακοῦς μετὰ τυροῦ, τυρόπιττα: Ἐσθέρ.1,58 τυρέουνα μέγαν λευκοῦ γάλακτος, 'Ἰγῆμ.π.Α84ν.15,698P σμικρον τυροῦν' εἰσοδούσα.

τυροκλέφ [ή] μγν. ο κλέπτης ή κλέφας τυροῦ, ο τυροκόλλων: 'Αρκαδ.94,17.

τυροκλόπος-ον μον. ο κλέπτης τῶν τυρῶν, ὄνομα μῦος ἐν τῆ Γαλλεω. του Πρόδρ.

τυροκοπητικός-εως [ή] μγν. μικρὰ μάχαιρα, μοχλοῖρι, δι' οὗ ζέεται ο τυρός: Γαλ.19,112,10.

τυροκοπητικός-ιδος [ή] [ινάω] ξάστρα, δι' ἧς ζέεται ο τυρός, τυροζύστις: 'Αριστφ.Σφ.938, αὐτ.Λυκ.231, οὐ στήσομαι λειαν' ἐπὶ τυροκνητίδος αὐτ.'Ορν.1579, Πλάτ.Κωμ.π.Πολυδ.10,104 δοῖσθε βυθα, τυροκνητίς ἐσθάρα, Πλούτ.Δίων 58, Πολυδ.6,59, Σχόλ.'Οππ.Αλ.2,429.

τυροκόλλων [τό] μον. εἶδος κόλλας ἧς ἐν τῶν συστατικῶν ο τυρός ἐκ τυροῦ: Cod.Reg.3178,7.

τυροκομῆιον [τό] μγν. κ. νεώτ. δημ. τυροκομῆιο ἀγγεῖον τυροκόμου, ταραξὸς κωλοθῆκος πρὸς ἐναποθέσιν χλωροῦ τυροῦ: 'Ἡσ. ἐτάλαρος, ἐν φ ὁ τυρός ἐπιμελείας πυχνέειν: Πολυδ.1,251' 2] νεώτ. κ. δημ. μέρος ἐπῆθα κατασκευάζεται και διασπρῆται ο τυρός, κατὰσπον τυροκομῆιος.

τυροκομῆια [ή] μγν. κ. νεώτ. ή τέχνη τῆς μετατροπῆς του γάλακτος εἰς τυρόν και ή περαιτέρω κατεργασία και περιποίηση οὔτοῦ μέχρις ὀτου διὰ τῆς φριμῶσεως καταστῆ οὔτος πρῶτον ἐμπορεύσιμον: Χοιρῶθ. ἐν 'Αν.Κρ.2,266,12.

τυροκομικός-ἡ-ἄν νεώτ. ο ἀνήκων ή ἀναφορῶμενος εἰς τὴν τυροκομῆιον, ὁ ὀφθαλμὸς εἰς αὐτήν.

τυροκόμος (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων τυρόν, ζωοτέχνης ἀσχολούμενος εἰς τὴν τυροκομίαν.
τυροκομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. πηγνύω ἢ κατασκευάζω τυρόν ἐκ γάλακτος, τυροποιῶ : Πολυδ., 1,251, Σχόλ. Ὁδ.1,219.
τυροκόπητις (ὁ) νεώτ. ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἐκ σειράς ἐλασμάτων ἢ συρμάτων διὰ τὴν διαίρεσιν τῶν τυροπημάτων μετὰ τὴν πῆξιν τοῦ γάλακτος πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὄρου καὶ διεκδάλυσιν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τυροῦ.
τυροκοπιῶ-έω δημ. κατασκευάζω τυρόν.
τυροκόκιντος (τὸ) μτγν. εἶδος τῆ πλακοῦντος κατασκευασμένου κυρίως ἐκ τυροῦ, τῆς ὀνομασίας δοθεῖσης ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς οὗτοῦ : Κρήσι. Ἀθην.14,647P.
τυρολέξης-ητος (ὁ) νεώτ. χάλκινος λέβης διαφόρου χωρητικότητος καὶ σχήματος, κινητὸς ἢ προσαρμοσμένος ἐπὶ τῆς ἐστίας, χρησιμεύων διὰ τὴν πῆξιν τοῦ γάλακτος καὶ τὴν μετέπειτα γάλακτος τοῦ τυροπήματος.
τυρολέξικος-η-ον ἢ νεώτ., δημ. τυρολέξικος-η-α, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Τυρόλιον, ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος : τυρολέξικος καπέλλο.
τυρολόγος (ὁ) δημ. μικρὸς ἀσκὸς πρὸς ἐνθεσιν εἰδικὰς σκευαζομένου μαλακοῦ τυροῦ.
τυρολοιχίος (ὁ) μsn. ὁ λείπων τὸν τυρόν, ὡς κωμ. ὄνομ., μῦθος : Πράδρ.Γαλεομ.85.
τυρομαντικέως (ὁ) μτγν. ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντευόμενος : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.2,69, Αλ.Ζ18,δ.
τυρόνωτος-ον ὁ τὰ νῦστα ἐκ τυροῦ ἔχων, ἐπὶ πλακοῦτος, ὁ κεκολλημένος ἢ πεπασμένος διὰ τυροῦ, ὁ περιέχων τυρόν : Ἀριστφ.Ἀχ.1125 τυρόνωτων κύκλων πλακοῦτος.
τυροῦδος-ον (ἔξω) σχόλ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁ ἔξων τὸν τυρόν, τυροῦζέστης : Σχόλ. Ἰλ.Α.639.
τυροπήγια-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ στάλην βλ.κ.
τυροπηκτῆριον (τὸ) νεώτ. πιεστήριον ἀκλήρων τυρῶν πρὸς ἐκθλίψιν τοῦ πλεονάζοντος ὄρου.
τυρόπιττα (ἡ) δημ. εἶδος πῆματος ἐκ τυροῦ, φῶν, βουτύρου περιτυλιγμένου εἰς φύλλα ἐξ ὀλεούρου πίττα ἔχουσα κύριον συστατικὸν τὸν τυρόν.
τυροποίησης-εως (ἡ) νεώτ. μεταβολή, μετατροπὴ εἰς τυρόν ἢ τυροεῖδή ὄλην.
τυροποιία (ἡ) μsn. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ τυροῦ, ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς τυροῦ, τυροκομία : Εὐστ.620,10, Γεωμ.18,19.
τυροποικός-η-ον λέξ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τυροποιίαν, τυροκομικός : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὁμ. ἐν λ. τάλαροι.
τυροποιός (ὁ) μτγν. ὁ κατασκευαστὴς τυροῦ : Ἰώσα.Α15,4, Γαλ.4,632,11 οὐδεις τῶν τυροποιῶν.
τυροποιῶ-έω μτγν. κατασκευάζω τυρόν : Στραβ.3,54 τυροποιούσι τε πολλὰ ὄδασι μεζιάντες διὰ τὴν ποσότητα, Λογγ.3,33.
τυροπωλεῖον (τὸ) νεώτ. κατάστημα πωλήσεως τυροῦ, προτήριον τυρόν, τυρόπικο.
τυροπώλης (ὁ) κ. νεώτ. πωλητὴς τυροῦ, τυρός : Ἀριστφ.Ἰνν.854 τούτους δὲ περιαικοῖσι μελιτοπῶλαι καὶ τυροπῶλαι, Πολυδ.7,196.
τυροπῶλῶ-έω πωλῶ τυρόν ἢ τὴν τῶν τυρῶν : Ἀριστφ.Ἀχ.1369 ποιητῶν τυροπῶλῆσαι τέχνην.
τυρός (ὁ) κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. τυρί (τὸ) τροφή, τρόφιμον παρσκευαζόμενον ἐκ γάλακτος διὰ πῆξιν καὶ τῆς ἐπιθράσει τυπίος τῆς ἐν αὐτῷ ἐναεραχθῆσης τυρίνης : Ἰλ.Α.639 ἐπὶ δ' αἰγεων κνή τυρόν, Ὁδ.δ.88 οὐκ ἐπιθευθῆς τυροῦ, Σιμων.2) τυρός ἐξ Ἀχαΐας, Ἀριστφ.Σφ.896 τὸν τυρόν δίκειν ὅτι μῶνος κατάρθειεν τὸν Σικελικόν, Ἀντιφάν. Ἀδῆλ.1), -μαλακοί - σκληροί τυροί 2) τὸ μέρος τῆς ἀγοράς ἐνθα ἐπωλεῖτο τυρός : Λυσ.23,6 ἀκριθέστατα ἂν ἐφασάν με πούθεσσι ἐλθόντα εἰς τὸν κληρὸν τυρόν τῆ ἐνῆ καὶ νεφ.

τυροτάριχος-ους (τὸ) μτγν. ἔδεσμα τριχοειδές ἐκ τυροῦ καὶ παστῶν ἰχθύων : Κικ. Ἀττ.4,8Α.
τυροτάριχος (ὁ) μτγν. ὁ κτίων τυρόν : Σχόλ. Ἰλ.Α.639, Εὐστ.871,60 ἡ τυροτάριχος μάχαιρα.
τυροτριπτής (ὁ) μsn. κ. νεώτ., δημ. προφ. -τριπτής τυρόνωτος, μαγειρίων τῆς αἰκίας, διὰ τοῦ ὁποῦοι τριβεταί ἔξομενος ὁ τυρός : Cod.Reg.3178,7 λάβε τυρόν παλιόν εἰς τυροτριπτήν.
τυροφαγία (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ τρώγῃ τις τυρόν καὶ ὑπερβολήν ἢ ἡ σχεδὸν ἀποκλειστικὴ χρῆσις τυροῦ ὡς κυρίου ἐδεσματοῦ.
τυροφάγος-ον κ. νεώτ. ὁ τρώγων τυρόν, ὄνομα μῦθος : Βατραχομ.226 2) νεώτ. ὁ καὶ ὑπερβολὴν ἢ ἀποκλειστικῶς τρώγων τυρόν 3) μsn. κ. νεώτ. ἡ τυροφάγος (ἐβδουρά) ἢ μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποδόξεως ἔβδουράς καὶ ἂν ὁ Χριστιανὸς τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καταλύσει τυρόν, βούτυρον, γάλα καὶ φῶ, οὐχὶ δὲ κρέας, τυροφαγία, τυρινή : Θεοφάν.701, Στουδ.Θεοδ.25Α, αὐτ.1700B, Νικηφ.Κων.842, Σωμ.Θεοσο.57 ἡ τυροφάγος ἐβδουράς διὰ τοῦτο νευροθετάται ἢ Κυριακὴ τῆς τυροφάγος ἢ ἀμεως πρὸ τῆς Καθαρῆς Δευτέρας : Ἰω.Κερ.π.Λαμβ.Βιβλ.1.ves.5,131) ὁμιλία ῥηθῆσαι τῆ Κυριακῆ τῆς τυροφάγος.
τυροφροῖνον (τὸ) μτγν. ἔζλων, σάνις ἡ ράβδος ἰκανῶς παχεῖα, ἔζλων τῆ κατασκευασμοῦ ἐπιμηκῆς, ἐξ οὗ ἀνορτάνονται ὁ πλεκτοὶ τάλαροι κλωροῦ τυροῦ : Πολυδ.1,251, αὐτ.7,175.
τυροφύρος-ον μτγν. ὁ κατασκευασμένος ἢ πεπασμένος διὰ τυροῦ : πρβλ. τυρόνωτος : Θεοδωρίδ.ΑΠ.6,155,4 πλακόκεντα πατῆς Ἠγιοειδικοῦ ἰεπέθυσιν πίονα τυροφύρον.
τυροφύκτης (ὁ) μsn. μέρος, τόπος, ἐνθα φύκεται καὶ ἔφηραται τυρός, ὄθ. γεν. τυροκομοίαν : Μανουήλ Μοσχολ.ἐν Λεξ.Φιλοστράτου ταρσὸς λέγεται καὶ ὁ τυροφύκτης.
τυρρηναίος-α-ον μτγν. ὁ τυρρηνικός βλ.κ. Ἡρώδων Ἰστ.8,112 τυρρηναῖον πέλαγος.
τυρρηνιζέω μτγν. μιμοῦμαι τοὺς Τυρρηνοὺς ζῶ, φέρομαι ὡς οἱ Τυρρηνοί : Πολυδ.κ.8,8 ἐσθῆτο ἔχων Τυρρηνίδα καὶ τῆ φωνῆ τυρρηνιζέω.
τυρρηνικός-η-όν κ. νεώτ. κ. τυρρηνικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Τυρρηνοὺς ἢ τὴν Τυρρηνίαν : Αἰσχ.Εὐμ.567 ἂ τ' οὖν διάταρος Τυρρηνικὴ σάπλιγξ, Σοφ.Α1,17,Εὐρ.Ρῆσ.585, αὐτ.Ἡρωκλ.830,αὐτ.Κύκλ.11 γένος Τυρρηνικόν ἰσθμῶν, Πλάτ.Νόμ.738C κτ' οὖν Ἰθαυσίας Τυρρηνικός, εἴτε Κυπρίας καθέριων, Ἀριστ.Μετ.2,1), τυρρηνιθὸς - νότος - βάλασσα 2) νεώτ. διὰ τυρρηνικῆς (ἢ -ῶν) σάλπιγγος ἢ -ων) μτφ. μεταγοσφῶνας, ὄθ. ἐπιδεικτικῶς ἢ σανδάλια τυρρηνικὰ πολυτελῆ γυναικεῖα σανδάλια μετὰ πελμάτων ἐκ ἔζλου ἢ φελλοῦ καὶ ἐπιχρῶσαν ἰσθμῶν : Ἡσ. ἐκτύπτου τῆ ὑψηλὸν οὐτὼς καλεῖται : Κρατίν.π.Πολυδ.7,86 3) τυρρηνικός ἀνδρικός παροιμ. ἐπὶ ἐπιθροῦσι ἀνδρῶν, ὡς ὄντων τῶν Τυρρηνῶν πόλοι περιφθιμῶν ἀνδριαντοπῶν : Πλιν.Φι.34,7,οὐτ.16,34 4) τυρρηνικός ἔσμοι ἂν τῶν ἀφύκτως δεδεμένων καὶ ἐπὶ δυσκολοτάτων πραγμάτων : Σουίδ. 2) τὸ ἄρα, Τυρρηνικός ὡς οὐα, ἐπιγραφή λόγου τοῦ Δεινύρχου ἢ Τυρρηνικὸν (τὸ) ὡς οὐα, ἐπιγραφή συγγράμματος τοῦ Σωατράτου.
τυρρηνοκορυγῆς-οὐς-ές μτγν. ποι. ὁ κατὰ τὸν τυρρηνικὸν τρόπον ἐργασμένος : Κωμ. Ἀδελπ.π. Πολυδ.7,93 ἐκόλουσ δ' αὐτὰ τυρρηνοκορυγῆ ὤσπερ καὶ τὸ ἐμβαθρα ῥηνοκορυγῆ.
τυρρίδιον (τὸ) ἔμγρ. ὑποκορ. τοῦ τύρρις, μικρὸ τυρίσις, πυρρόκορος.
τύρρις-εως (ἡ) Ἡσ.ἐπύργος, ἐπαλις, προμοχῶν.
τύρρις-ιος (ἡ) κ. τύρρις-εως (Ἡσ.), αἰτ. τύρριν ἢ Πίνδ.0,278, Ἰνν. Ἀρβρ.808), ὄνομ. κ. αἰτ. πλῆθ.

τύρσαις γενικ. **τυράων**, δοτ. -ων (Ξεν. Αν. 4.4.2, αὐτ. Έλλ. 4.7.6, αὐτ. ΚΠ 7.5.10) αἰτ. κ. τύρσαις (Λυκόφρ. 834), πύργος : Πίνδ. Ο 2.78 ἔπειλαν Διὸς ὀδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν, ἴνπ. Ἀρθρ. 308 : || πύργος τεύχος, φρουρίου, οὐχύρωμα : Ξεν. Αν. 7.8.12, αὐτ. 4.4.2 ἐπὶ ταῖς πλείστας οἰκίας τύρσαις ἔπασσαν, αὐτ. Έλλ. 4.7.6, αὐτ. ΚΠ 7.5.10 2) τετεταρτημέτης πόλις, οἰκία τελεῖται περιβεβλημένη : Νικ. Ἀλεξ. 2.

τύρσας (ὁ) ἐπὶ ἐν ὕψει κωδοιμημένους.
τυρψάνθραξ-ακος (ὁ) νεώτ. ἡ τύρφη βλλ.
τυρψαπόδατος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπόδατος εἰς τὸν ὄποιον γίνεται χρήσις τυρψῆς πρὸς ἀνάμειξιν μετὰ τῶν ὀρων καὶ κοπράνων καὶ ἐξουδετέρωσιν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ὀσμῆς αὐτῶν καὶ καταστροφῆν τῶν μικροβίων.

τύρφη (ἡ) νεώτ. ὀρυκτὸς ἄνθρωπος προερχόμενος ἐξ ἀτελοῦς ἀπονηθρακώσεως φυτικῶν ὀργανισμῶν, ποσάνθραξ, τυρψάνθραξ.

τυρψόθης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς τύρφη 2) ὁ περιέχων τύρφην ἢ ἀποτελούμενος ἐκ τύρφης, ὁ πλήρης τύρφης.

τυρψώω-ώω μεταβόλλω, μετατρέπω εἰς τυρόν, πηζώ : Σχάλ. Θεοκρ. 5.86 τὸ γάλα τυροῦν 2) τὸ παθ. πηγνύμαι, συμπηγνύμαι, στερεοποιῶμαι, γίνεται σπῆν τυρί : Σώπατρ. π. Ἀθῆν. 3.101Α οἶα μήτρα καλλικαρπὸς ἐκόδοις διέφθα λευκανθεῖσα τυροτάσι δέμας : || κ. μῦθ. : Πλάτωνα. 118.70 ἐτυρώθῃ ὡς γάλα ἢ καρδίᾳ αὐτῶν 3) παρασκευάζω ἔδεσμα τι μετὰ τυροῦ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 1.72 πλακοῦντες τυρομήμονα 4) τυρεῖω βλλ. 3), ἀναμειγνύω μετὰ δόλου καὶ πανουριῶν, μηχανάωμαι, τεχνάζομαι : Ἀρχεστρ. π. Ἀθῆν. 7.311B διαφθεῖρουσι κακῶς τυρομήτας ἅπαντα 5) ἴσθ. ἐτυροῦμαι, ταράττομαι.

τυρψόθης-ους-ες (ἔδοσις) μῆν. κ. νεώτ. ὁ τυροειδής, ὁ πρὸς τυρόν ὁμοῖος : Πλούτ. Ηθ. 1.131B τὰ στερεὰ καὶ πολυτέρφα τῶν σπῆων, οἷον τὰ τυρώδη καὶ κρεώδη, Γαλ. 6.766.2 ἰούσαισι παχέαις τε καὶ τυρώδους.

τύρωμα-ατος (τὸ) μόν. τὸ τύρωμα βλλ. : Ίω. Γεωμ. ἐν Βαυδίν. Βιβλ. Μεδ. 1.65B.

τυρώω-ομαι-ον μόν. ὁ ἐκ τυροῦ λαθῶν τὸ ὄνομα : Ἀνν. Κομν. 1.98 τυρώωμυον Σάββατον (τὸ τῆς τυρινῆς ἔθδομάδος).

τυρωτός-ῆ-ὸν γλωσσ. ὁ τετυρωμένος, ὁ διὰ τυροῦ παρασκευασμένος, τυρωμένος μετὰ τυρί.

τύτκ ἑπίρρ. αἰολ. τ. τοῦ τε βλλ. : Ἀνν. Κρ. 1.64.5 ἐπαρὰ τοῖς Ἀλοεῖσι εὐρίσκομεν τὸ μόνος μῆγς τὸ τε, τὸ τε.

τυτθός-ὸν ποι. κ.-ῆ-ὸν ὁ μικρὰς ἡλικίας, μικρός, νεορός, νεογνός, τοσοῦτος, τοσοῦτᾶ : Ὀμ. συγκητ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ἰλ. Χ 480 δ μ' ἔτρεπε τυτθὸν ἔουσαν, αὐτ. Α 223, Ὀδ. Α 435, Ἰάκω. Ἀγ. 1.606 τυτθὸν ὄντ' ἐν ἀσπαργάνοις, Κολλ. Ἀργ. 64' κ. ἐπὶ ζώων : Ἀλογ. ἀπ. 401 ἀπτήσαν τυτθὸν, Θεόδωρ. 19.5 τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσαις, κ. ἐπὶ πραγμ. : Ἀπολλ. Ρ 4.832' 2) ἢ αἰτ. τοῦ αὐδ. καβ' ἐνικ. τυτθὸν ἐν ἐπιρρ. χρ. ὄλιγον, μικρὸν, λιγὰν ἰδ. ἐπὶ τόπου : Ἰλ. Ε 443 ἀνεχέζεται τυτθὸν ὀπίσσω, αὐτ. Ν 185, αὐτ. Η 334 τυτθὸν ἄσπερ νεῶν, αὐτ. Κ 345, αὐτ. Φ 604, Ἡσιόδ. Ὁ 62 τυτθὸν ἐπ' ἀκρατάτης κορυφῆς : || ὁμ. ἐπὶ μέτρου ἢ βαθμοῦ : Ἰλ. Χ 494 κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ ἰδίῳ, τῶσαν μόνον ὄσον, νὰ γευθῆ ἵκλ, αὐτ. Ρ 609, αὐτ. Τ 335 τυτθὸν ἐπὶ ζῶων ἰμβύλις ἐπὶ ζῶν, αὐτ. Π 302, αὐτ. Α 354, Ὀδ. 1.483' 3) ὁμ. παρ' ὀλίγον, πόλις, σχεδόν : Ἰλ. Ν 185 ἡλώσατο ἐχθρὸς τυτθόν, αὐτ. Ρ 305, αὐτ. Ο 628

κ. κτ. αἰτ. πληθ. : Ἰάκω. Πέρο. 564 τυτθὰ ἔεργεῖν 4) ἐπὶ φωνῆς, χαμηλοφώνως, ἡσυχῶς, σιγανὰ : Ἰλ. Ω 170 τυτθὸν φθέγγεσθαι 5) κτ. πληθ. π. Ὀμ. ἐν φρ. τυτθὰ διατέμνω τέμνω, κόττω, εἰς μικρὰ τεμάχια, σὲ κομματάκια : Ὀδ. Μ 174. **τυτῶ**-οἱ (ἡ) νεώτ. ἡλ. γλωσσ.

τυφαίμια (ἡ) νεώτ. μόνουσι τοῦ αἵματος διὰ τῶν βασιλίων τῶν τυφικῶν ἢ τυφοειδῶν νόσων.

τυφοειδής-α-ον μῆν. ἐπ. τ. τοῦ τυφοειδῆ βλλ. : Ἀπολλ. Ρ 120 Κωκάστω . . . Τυφοειδὴ ὄβη πέτρας.

τυφῶων-ωνος (ὁ) ἐπ. τ. τοῦ τυφῶν βλλ. : Ὑμν. Ἀπόλλ. 306, Ἡσιόδ. Θ 307.

τύφωδῶν (ὁ) (τύφος) ὁ τετυρωμένος, κοίφος, φλόρος καὶ μερλοῦδος, παιδιόδιδος ἀνθρωπος, μεγάλουχρος, εὐπασμένος, ἠλιθίος βλάξ : Ἀριστοφ. Σφ. 1364 ὡ σῶτος τυφωδῶν καὶ χοιροβλάξ.

τυφωδῶν-ωνος (ἡ) ἱγύφω καὶ σφί, γλώσσας, ἔμπρησις : Κολλ. π. Ἡρωδίων. 9.20 τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναιῶ, Τὰ νῦν δὲ πολλῶν τυφωδῶν λαχαινεῖς, ἔνεκα μέτρου τοῦ ἠ ἐφάλαξεν 2) πυροδός, λαιμός : Οἰνόμεν. Εὐσ. Εὐάγγ. Προμ. 234C.

τυφεκλήθρα (ἡ) νεώτ., δημ. (ἵγ)τυφεκίστρα ὄνομα εἰς τοῖχον ὀχυρώματος, ὁπισθεν τοῦ ὀποιου κρυπτόμενοι πυροβολοῦν οἱ ἐν τῷ ὀχυρωματι.

τυφεκίω νεώτ., δημ. κ. (ἵγ)τυφεκίω, μῆν. παθ. παρακ. τυφεκίζομαι, δημ. (ἵγ)τυφεκίζομαι, πυροβόλῳ διὰ τυφεκίου, τυφουφείω : συναλήθησαν, διότι ἐτυφεκίζον εἰς τὸν αἶρα 2) μῆθ. βόλλω τινά, κτυπῶ διὰ βολῆς τυφεκίου : ἐτυφεκίωμαι ἔνα τρυγόν. 3) φωνεῖω, βαρνωτῶν διὰ τυφεκιοῦ κατακόβω, κ. παθ. : ἐτυφεκίσθησαν οἱ συλληθρήντες κατάσκοποι.

τυφεκίον (τὸ) (τορκ.) νεώτ., δημ. (ἵγ)τυφεκί μακρόκανον φορητὸν ἐκθρόλον πυροβόλον ὄπλιον εὐεύτεροισ τροχιάς, τὸ κυριώτερον τοῦ ἀτομικοῦ ὀπλισμοῦ.

τυφεκίσμα-ατος (ὁ) νεώτ., δημ. (ἵγ)τυφεκίσμα τυφεκισμός βλλ.

τυφεκιοφόρος (ὁ) νεώτ. στρατιώτης ὄπλισμένος διὰ τυφεκίου : λόχος τυφεκιοφόρων.

τυφεκισμός (ὁ) νεώτ., δημ. (ἵγ)τυφεκισμός ἐκπυροσκόπητος τυφεκίου, πυροβόλλοις δι' αὐτοῦ, τυφουφείω : || ὁμ. περιηλπτ. συνεχεῖς πυροβολισμοὶ διὰ τυφεκίου, τυφεκοβόλισμα, τυφουφείω 2) θανάτωσις κατακόβω δι' ὀμαδικὸν πυροβόλισμὸν διὰ τυφεκίων ὑπὸ ἀποσπασματος.

τύφη (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. εἶδος νόσος πολυετοῦς ἐλογωροῦς ἐξ ἧς κατασκευάζεται σφιάθρα ἀντικείμενα ἢ πληροῦνται στρωμάτα ἀνακλιντῶν ἢ κλινωστρωμνῶν, φαβί, φάβα, πένα, ράπη : Θεοδωρ. Φ 1.5,3, αὐτ. Α 4.10.5, Στράβ. 5.29 τύφη κ. καὶ πᾶνυρος . . . κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ρώμην 2) μόν. εἶδος τῆς πύρας : Τζέτζ. Χλ. 8.307.

τυφήρης-ους-ες μῆν. ποι. ὁ πενομημένος ἐκ τύφης, ὁδ. λόγιος τυφήρης ὁ ἐνεπηρημένος, ἀνημνημένος κώλιος : Ἀντιπ. Θεοσ. Α 17.6, 249 λαμπράδα κηροχίτωνας, Κρόων τυφῆρας ἄλιχων.

τυφικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τύφον, ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν νόσον τοῦτην : τυφικὴ πάθησις - μολυσματικὴ - τυφικὴ βακτηρίδιον 2) τυφικὴ ὄσφια ὑπόλευκος ἢ ρυνορροῦχος ὄλη, ὀμιοιογενής καὶ στερρὰ ἢ πολυώδης, εὐρισκομένη ἐν τῷ ἰσθμῷ τῶν πεδερῶν ἠλακῶν ἢ καὶ μονήρην λερωροῖδων τοῦ ἐτέρου τυφικῶντος 3) ὁ πᾶσιχός ἐς τῆς νόσου τύφου.

τυφιδῶ-ῶ νεώτ. νοσῶ, εἶμαι προσβεβλημένος ὑπὸ τύφου βλλ. 5) : ἐν χρ. ἰδ. κτ. μῆθ. ὁ τυφιδῶν : ἀπενομήθησαν αὐ τυφιδῶντες.

τύφλα (ἡ) δημ. τυφώλης στραβομάρα 2) μῆθ. ὀδυσσιακὰ καὶ ἀποδοκιμασιακὰ χειρωνακία πρὸλ. μόνιτζα, φάσκελο : || ἔπιφω. τύφλα κ. καὶ μόνιτζες ἢ τύφλα ὀνειδιωτικῶς πρὸς σφάλματα, πρὸς

σκοντάπτοινα ή προς όβελίω, άπρασέκτωσ έτελοφόντá η· 3) φρσ. τυφλα νά 'χρ ό τάδε ή τό τάδε μπρόσ στό(ν) δέινα (οίτε καν παραβάλλετω, όλον είς άξιόν ή προσόντα, είναι άσυγκρίτως άνωτερος ή καλύτερος· όμ. φρ. είναι· ήταν άπό βλάσ στό μούσι (λίον, άλλωσ όόλο μβευσμενοσ).

τυφλάγκιστρον (τό) μγν., μον. κ. νεώτ. είδος ή χειρουργικό εργαλείου έχον σχήμα άγκιστρού άμβλός· 'Ορειδ.Ιβ.18 δαρύδιον τυφλαγκίστρου ή πλάτη μήλης, αút.38,50, Παοι.Αγ.6,77,12.

τυφλάγρα (ή) γλωσσ. τυφλότησ τυφλάγρα. **τυφλάγρα** (ή) όημ. τυφλότησ, τάφα β.β.λλ.ι, στρωδωμάρα.

τυφλατονα (ή) νεώτ. ίατρ. διασταλή του τυφλω όντέρου μετά κατόρρου του βλενογόνου και σπασμώσ τών περιττώτων, τυφλατονα.

τυφλατοσία (ή) νεώτ. ίατρ. ή τυφλατονα.

τυφλαπτερίτις-ιδος (ή) νεώτ ή τυφλίτισ β.λ.

τύφλη (ή) μγν. είδος ή ίχθύωσ του ποτομού Νείλου· 'Αθην.7,312B.

τυφλή (ή) σχόλ. ήπρά βλλ· Σχόλ.Θεόκρ.ΑΠ 3,820 «τυφλοφόρουσ δέ ... τούσ άγροίκουσ, έπειδή ήπρασ φοροούσ» ήπρά δέ· και τυφλή συνώνυμοσ.

τυφλικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκαν ή άναφερόμενοσ εις τό τυφλόν έντερον· τυφλικόσ βόθροσ (κόλωμα κάτωσ του πυθμένοσ του τυφλω έντέρου). **τυφλίτις** (ή) δ. τ. του τυφλίνοσ β.λ.· 'Αριστλ. ΖΙ.6,13,9 ώσπερ ό τυφλίνοσ άφεισ.

τυφλίτιδιον (τό) μγν. όνοκορ. του τυφλίνοσ β.λ.· Ξενοκρ. Ένόδορ.37.

τυφλίνοσ (όφικί (ό) νεώτ. κ.-ίνης είδοσ ή όφωσ τυφλώ έχοντοσ μικροτάτοσ όφθαλμούσ και ώσ εκ τούτου έκλαυδονομένου τυφλω, τυφλίτισ· 'Αριστλ. ΖΙ.8,24,7 τοίσ τυφλίνοσ όφει· 2) μγν. είδοσ ή ίχθύωσ του Νείλου· πρόλ. 'Ησ. είχθύσ Νείλωσ· Μάρκελλ.Σιδ.25.

τυφλίτις (ή) όημ. ό τυφλίνοσ β.λ.ι.ι.

τυφλίτις-ιδος (ή) νεώτ. ίατρ. όφελμονή του τυφλω έντέρου.

τυφλογονής-οός-ές γλωσσ. κ. νεώτ. ό εκ γενετήσ τυφλόσ.

τυφλογράφωσ (ή) νεώτ. άδοκαειδοσ όργανον έν χρ. διά τή συνθηματική γραφήν τών τυφλών.

τυφλοκομείν (τό) μσν., νεώτ. κ. όημ. νοσοκομείον, άσικόν τών τυφλών, ίδρυμα, έν φ διαβιοσ τυφλώ· 'Θαυμ.'Αναστ.Πέτρο.12, Δουκάγγ.

τυφλομαχία (ή) μσν. μάχη, συμπλοκή μεταξύ τυφλών· 'Αναστ.Σιν.'Οδ.18,25 ώσπερ έν νινυκτομαχία, μάλλον δέ τυφλομαχία.

τυφλομυα (ή) όημ. παιδιό τισ, καθ' ήν εις τών παικτών με κεκαλυμμένοσ δι' έπιδέσμου τουσ όφθαλμούσ προσπαθει νά οικλήθωσ οιοδώνητοσ όπό τουσ σημαϊκτασ αυτόσ, ύποχρεωμένοσ του όπώσ συλληφθέντοσ νά τόν άντικαταστήσ.

τυφλών (έντερον) (τό) νεώτ. ή άρχική ποίρα του παχέωσ έντερου, σχηματίσασα κάτωθεν τήσ έκβολήσ του λεπτοσ έντερου άδιέξοδοσ κόλωμα.

τυφλώσ-οος-ουν-ασον μσν. τυφλόσ τόν νοόν· Στουδ.Θεόδ.147C.

τυφλωσάνειον μσν. κ. όημ. τόν πανίον, ό έπίδεμοσ ό έπιβετόμενοσ εις πάσχητα ή πάσχητασ όφθαλμούσ· Δουκάγγ.

τυφλοσανάξ μσν. δι' έπίδέσμου, με τυφλοπάνη, καλύπτω τουσ όφθαλμούσ τινωσ· 2) δδ. άποκαλώσ τήν δρασιν· || συνεκδ. βολή τήν δρασίν τινωσ· 'Ανεκδ.Λεξ.κάδ.Παρισών 2062 καλαφίνεσ, νογμήν παλειν ... τυφλοσανάξειν, Δουκάγγ.

τυφλοσάσθησ (ή) μγν. ό πλάτων μαρά φεζόδη, γόσι, τερατολόγησ, θουασοσασίωσ· Φιλ.2,345, 29 τήσ μαγαίωσ ... και χλεύησ άξίωσ μαργαράφωσ ή μισολάωσ ή τυφλοσάσθησ τά μηδένοσ άξία σμυνοσιοδώντων μακράσ ρήσασ.

τυφλοσαστώ-έω μγν. πλάσσω τι τυφλώσ· Φιλ.1,521 καταφρονητικώσ έχειν τών δασ· αι κεναι δόξασ τυφλοσαστώσει (δ. γρ. τυφο-), αút. 654 (δ. γρ. τυφο-). 2) τό παθ. τυφλόσ πλάττωσι, γεννώμοσ, έπι τών νεογνών τών άρκτων· Σουίδ.Φωτ.

τυφλοσασίωσ-όν σχόλ. κ. μσν. ό ποιών, καθιστώσ τήν τυφλών· Σχόλ.Θεόκρ.10,19, Εύστ.1769,52 || έπι τοσ 'Έρωτοσ· Εύδοκ.'Ιω.11,158 ό 'Έρωσ τυφλόσ, ήγουσ τυφλοσασίωσ· ποιεί γάρ τούσ έρώτωντασ τό μή καλά, καλά ήγείσθα.

τυφλοσποντικώσ (ή) γλωσσ. όημ. τυφλοσποντικώσ κ. τυφλοσποντικώ (τό) ό άσπάλωσ βλλ.

τυφλόπουσ οδοσ (ή) ποι. ό τυφλόσ, πλανώμενοσ πόδοσ έχων· Εύρ.Φοίν.1549 ά πόδα σόν τυφλόπουσ θεραπέυμασιν αίέν έμάχθε.

τυφλόσ-ή-όν κ. μσν. νεώτ. κ. όημ. ό μη βλόμεν, ό έστερνημένοσ τήσ όρώσωσ, άόρματοσ, στροδόσ· 'Ιλ.Ζ 139 και μιν τυφλόσ έθηκε Κρόνοσ πατρ, 'Υμν.'Απόλλ.172, Σοφ.ΟΤ 454, αút.άπ.729, Θεόκρ.10,19 τυφλόσ δ' οίκ αυτόσ ό Πλάτοσ, - τυφλόσ νεασ, - μικρά τυφλή κόρη - τυφλών παιδίον· || κ. νεώτ. κ. όημ. τό άρω. ώσ ούσ, άνθρωποσ έστερνημένοσ τήσ όρώσωσ· Κροτίη.'Αρχ.3 αút μέν τοι παρ κωφών ό τυφλόσ έοικε λαλασσι, Πλάτ.Πολ.550D και τυφλώ γε όλων, ΠΙΔ 'Ησ.61,1 κηρύξει αιχμαλώτιωσ άρεσιν και τυφλοίσ ανάδελφιν, Κδ Λουκ.18,35 τυφλόσ τισ εκάθητο παρά τήν όδόν προσαιτών, αút.Ματθ.15,14' δδ. κ. παροιμ. όημ. τυφλόσ τυφλών ώδώνησ και ήδραν κι ό θυδ ό Λάκκο ή όμάθεια και ή άπειρία άνευ όδηγοσ ήμειρουσ όδηγεί εις Διετρον· || νεώτ. Κυριακή του τυφλω ή πέμπτη Κυριακή μετά τήν του Πάσχα, καθ' ήν τό Εύαγγέλιον όμιλεί περί τήσ ύπό του Χριστοσ Ιάσωσ του εκ γενετήσ τυφλω· || μτ. γενικ. τυφλόσ ώσ πρόσ τι· Ξεν Συμπ.4,12 τυφλόσ δέ τών άλλων άπάντων μάλλον δέξαιμιν άν είναι· || νεώτ. φρ. τυφλοίσ όμμασ με πλήρη έμπιστοσύνη ή ανεξέτάστωσ, με κλειστό τά μάτια, στά κοιτουρούσ· || όημ. στά τυφλά άνευ επιγνώσωσ, ειδή και ώσ έτυγε· 2) έπι μελών του σώματοσ τυφλόσ τινωσ· Εύρ. Φοίν.834 ώσ τυφλώ ποδί όφθαλμοσ ει σύ, αút.1699' || δδ. κ. έπι έξαρτημάτων χρησιμοποιουμένοσ ύπό τυφλών· αút.'Ιων.744 και τού τυφλών, όταν έγώ βλέπω βραχύ, αút.'Ηρ.199-

3) ό εις τό όπισθεν μέρος του σώματοσ εύρισκόμενοσ, ένθα όφθαλμούσ δεν έχομεν, δδ. τά τυφλά του σώματοσ τά νότα· Ξεν.ΚΠ 3,345' 4) μτφ. κ. έπι άλλων αισθήσων ή οισθητήριων ώσ και έπι τήσ διανοίωσ, του νοού, ό άμβλύσ τών νοών, άποκοιμισμένοσ, ό μη έξυπνοσ, μη έπιτήδειοσ, μη (κανόσ)· Πινδ Ν 7,23 τυφλόσ β' έχει ήτορ όμικασ άνδρών ό πλείστοσ, Σοφ.ΟΤ 371' τυφλόσ τά τ' ύτα τόν τε νοόν, τά τ' όμμασ' αút.389 τήν τέχνην έμ τυφλόσ 5) νεώτ. ό άναίσθητοσ εις τό φώσ, ό μη παρουσιάζων άντίστροον εις τό φώσ· τυφλή κηλίσ (ήδη ή του όπτικοσ νεύρου άναίσθητοσ εις φωτεινά έρεθιστοσ)· 6) μτφ. έπι προγμ., ό άνευ σμιοσιάσ άνευ άξίωσ· Εύρ.άπ.773 τυφλόσ δλδοσ, Φωτ.'Η8,28 φούσισ άνευ μαθησώσ τυφλών, αút.98Α τάχη ... ήν τυφλήν λοιδορούμεν, ΑΠ 9,289' 7) όμ. έπι προγμ., ό σκοτεινόσ, άόρματοσ, άσασφής άσπασητήροσ, άφανήσ, άγλυματοσ, άδολωσ· Αλογ.Πρ.250 τυφλόσ έν άούτοσ έλπιδάσ καψώσιασ, Σοφ.Τρ.1104, αút.άπ.685 τό δ' άβριον τυφλών αίέν έρπει, Πλουτ.'Η8,587C άσασφής και τυφλή όνόνοια' 8) ό εκερυμμένοσ, κρυφόσ· Πλάτ.Πολ.506C αι δει εν έπιτήμησ τυφλά δόξασ, Πλουτ.'Άλεξ.18, αút.'Η8,93D τυφλών πάυ και κρφοσιν, αút.Αλπ.19 τυφλόσ μάλωφ (εκερυμμένοσ τραυμασ)· 9) ό σκοτεινόσ, μέλασ, μαύροσ· ΑΠ 7,400 τυφλών κύμα, αút.12,156

10) ό σκοτεινόσ, μέλασ, μαύροσ· ΑΠ 7,400 τυφλών κύμα, αút.12,156

10) τυφλός ὄζος κλάδος ἄνευ ὀφθαλμῶν, ἀύχλι ὀφθαλμοφόρος : Θεόδωρ. Φιλ. 1, 84 εἰσι δὲ τῶν ὄζων αἱ μὲν τυφλοί, αἱ δὲ γόνιμοι. **11)** ὁ κεικλισμένος, ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον : Ἀριστ. ΖΜ 3, 14, 20 τοῦ ἔντρου τυφλὸν τι : || κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐν μόνον στόμιον, ὁ μὴ ἔχων διέξοδον : Σουδ. τυφλὴ ὄδός, - τυφλὸς δρόμος, πρὸβ. ὄμη. στραβδ. μονοπάτι - σοκάκι. **12)** ἐπὶ ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ὁ ἔχων τὸ στόμιον πεφραγμένον ἐξ ὕδατος ἢ ἄλλου τοῦς : Πλάτ. Σόλ. 2, 15 εἰς λιμνα τυφλὰς καὶ ἀλω-θεῖς ἀφανίζεται, αὐτ. Καίσι. 58. **13)** νεώτ. μφ. ἀκριτος, παράλογος, παράφορος : ἑπράξαι τοῦτο κινούμενος ἀπὸ τυφλὸν πάθος. **14)** ὄμ. ἀνεξέταστος, ἀπεριόριστος : τοῦ δείχνει τυφλὴν ὑπακοήν, - τοῦ ἔχει τυφλὴν ἔμπιστοσύνην.

τυφλοσ[α]ούρτης [ὁ] νεώτ. κ. ὄμη. ὁ σύρων ὁ καθοδηγῶν τυφλόν. **2)** μφ. προχείρον βοήθημα, δ' οὐ εὐρίσκετι τις τὸ ζητούμενον μηχανικῶς. **τυφλόστομα**-ατος [τὸ] μν. τὸ τυφλὸν στόμα, τὸ πεφραγμένον στόμιον : Εὐστ. Ἰλ. 16, 17 τυφλόστομα τοῦ Νεΐλου.

τυφλόστομα [ἡ] νεώτ. λατρ. διάνοιξις τοῦ τυφλοῦ ἔντρου πρὸς δημιουργίαν τεχνητῆς ἔδρας ἐπὶ ἐντέριχῆς ἐμφράσεως ἢ ἄλλης πόδησεως. **τυφλόστομος**-ος μν. ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἔχων τυφλὸν στόμιον, πεφραγμένον : Στραβδ. 4, 18 τυφλόστομον γινόμενον ἐκ τῆς προαγωγῆς.

τυφλοσύρτης [ὁ] νεώτ. ὁ τ. τοῦ τυφλοσούρτης. **τυφλότης**-ητος [ἡ] νεώτ. πάθησις τοῦ τυφλοῦ, τὸ νὰ εἶναι τις τυφλός, ἐλλειψίς ὀράσεως : Πλάτ. Πολ. 353C τυφλότητα γὰρ ἴσως λέγεις ἀντὶ τῆς ὀφθαλμῶς. **2)** μφ. ἐπὶ πραγμ. : Πλάτ. Ἠθ. 738C.

τυφλοφόρος-ος μν. ὁ τυφλὸν φέρων, ὁ ἄγων τυφλόν. **2)** ὁ φέρων τυφλὴν, ἄφρων, ὁ πηροφόρος : πρὸβ. τυφλῆ : Θεόδωρ. Σπρι. 1, 15, 21 τυφλοφόρος ἐρατὸν ἥμαρ.

τυφλω-ώ κ. μν. κ. νεώτ. κ. ὄμη. κ. ὄμη. τυφλῶν, ἄφρ. ἐτύφλωσα, παθ. ἄφρ. ἐτυφλώθη, ὄμη. ὠθηκα, μτγ. παθ. παρακ. [τε]τυφλωμένος, καθιστῶ τινα τυφλόν, στερῶ αὐτὸν τῆς ὀράσεως, στραβῶν : Ἠρ. 4, 2 τῶς δὲ δοῦλος αἱ Ἰκυθαί πάντας τυφλοῦσι τοῦ γάλακτος εἵνεκεν τοῦ πίτουρι, Εὐρ. Κύκλ. 470, οὐτ. Φοίν. 764, οὐτ. Ἰστανῶται ἐξεβρόνθισαν καὶ ἐτύφλωσαν τὸν αὐτοκράτορα κ. παθ. καθίσταμαι, γίνομαι τυφλός : Ἠρ. 2, 111, Εὐρ. Ἔκ. 1035 τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων, Πλάτ. Νόμ. 731B, - ἐτυφλώθη κατὰ τὸν πόλεμον. **2)** ὄμη. ἐπὶ ἰατροῦ φωτός, σκοτιζῶ τὴν ὄρασην : μάς τυφλώνει αὐτὸς ὁ ποσειδέων. **3)** μφ. ἀμβλύνω, ἀμαυρῶ, καθιστῶ ἀχρηστὸν καὶ ἀνωφελέα, ματιῶν : Κριτ. 1, 1 Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 9, 54 κ. παθ. εἰμαι ἀχρηστὸς καὶ ἀνωφελής, δὲν φέρω ἀποτέλεσμα : Πίνδ. 1, 41516 ὀφθαλμοὶ τετύφλωται μακρὸς μὸχος ἀνδρῶν, αὐτ. Ο 12, 9 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωται φροσὰ ἡ σοφία εἶναι τυφλὴ ὡς πρὸς τὸ μέλλον, ἦτοι ἀνωφελής, Πλάτ. Τιμ. 47B, αὐτ. Νόμ. 731B. **4)** νεώτ. κ. ὄμη. μφ. ἐπισκοπῶ τὴν κρίσην : ἡ κακὴ μου μοῖρα μ' ἐτύφλωσε κι ἔπεισα, - τὸν τυφλῶναι τὸ μένος. **5)** ποιητ. τι τυφλόν, ἀποφράττω, κλείω : Ἀν. Τακτ. 2 τυφλοῦν τὸς διόδοτος ἀμάξαις, Αἰλ. Ζ 1 3, 39 τυφλὸν τὸν μασθόν [κόμην] τὸν μαστὸν νὸν στερεοποιῆ, Νικ. Ἀλέξ. 340 αὐρ. τυφλοῦντα κ. μέσ. : αὐτ. 285 ἀφρὶ δὲ δισαῖς εἰκὴ ἐπιφροσάσσαμα πόρους τυφλώσατο νηδῦς ὕγρων τὲ βρωτῶν τ'. || ἐπὶ φωνῆς κόπῃ, ποιῶ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Πλάτ. Ἠθ. 722B ἡ φωνὴ τυφλοῦται. **6)** κ. μν. ἐπὶ ὀφθαλμοφόρων κλάδων φυτῶν, καταστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς φυτοῦ τινος : Εὐαπ. 5, 23 τυφλοῦν ὀφθαλμοὺς ἀμπελῶν κ. παθ. : Θεόδωρ. Φαῖτ. 5, 177 βλάστησις τυφλωμένη.

τυφλώθης-ους-ές μν. ὁ πρὸς τυφλὸν ὁμοίως ποῦ εἶναι οὐκ στραβδός.

τυφλώνω μν. νεώτ. κ. ὄμη. τ. τοῦ τυφλῶ βλλ. : Θεοφάν. 17 τυφλώνων, μινσκοπῶν, μάστιγι φαίνω. **2)** ὄμη. ἀνεῖδιστ. διδω τυφλῆς, μοναχίζω. **τυφλώω** ἐπιρρ. κ. νεώτ., ὄμη. -α κατὰ τρόπον τυφλόν, μετὰ μέγαθος προθυμίας : Πλάτ. Γοργ. 479A τυφλώω ἔχειν πρὸς τὸ ὠφέλιμον. **2)** νεώτ. κ. ὄμη. μετὰ πλήρους ἀφοσιώσεως, ἀσκητήθησι : πρὸβ. νὰ ὑπακοῦμεν τυφλὸς εἰς τὸ καλεῖσθαι τῆς πολιτείας. **3)** ἀνευ ἐπιγνώσεως, εἰκὴ καὶ ὡς ἔπαυε, κατὰ κουτοσύνην : Ἀντιφ. Στοδ. 418 τυφλώω καὶ ἀσκέπτως, Στραβδ. 9, 5, 21 ὄς τυφλώω καὶ οὐ γνωρίζω διασάφει.

τύφλωσις-εως [ἡ] κ. μν. κ. νεώτ., ὄμη. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τυφλῶ, ἀφαίρεσις, ἐξέλειψις τῆς ὀράσεως : Ἰσοκρ. 258A καταποντισμοῦ καὶ τυφλώσεως καὶ τσασάτας τὸ πλῆθος κακοποιῶν. **2)** τυφλότης βλλ. : Ἰνα. Ἄφρ. 1258 ἀπόληξιν τὸν σώματος ἡ ἀσπαρῶν ἡ μνήμη ἡ νόστιμος σηματοῦσιν, Φιλ. 1, 389, 10 Ἰσόδομα μὲν τὸν στείρωσι καὶ τυφλωσις ἐρημνεύεται, Σχόλ. Ἀριστ. Πλ. 115. **3)** νεώτ. ὀφθαλμῶσις λεκτικὴ μορφή ἀφασίας, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὰς γραπτάς λέξεις ἢ τυφλώσις μουσική ὄμ. ἡ καθ' ἣν ἀδυνατεῖ νὰ ἀναγνώσῃ τὰ μουσικὰ φθασγγοῦσιν. || ὄμ. τυφλώσις φυσικὴ ψυχροπάθεια, καθ' ἣν ὁ πάσχων δὲν ἀναγνωρίζει τὸ ἀντικείμενον.

τυφλωτικός-ή-όν μν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρει τυφλώσιν, ὁ τυφλῶν : Πέτρ. Σικ. Ἰστ. Μον. 20, 13 τυφλωτικός ὁ ἥλιος.

τυφλώτω μτγ. κ. νεώτ. εἰμαι τυφλός, τυφλοῦμαι : Πολύδ. 2, 61, 12, Λουκ. Νιγρ. 4 ἐλαλήθη τὴν θυχὴν τυφλωττοῦσαν περιήρω, - ὁ κινδύνος ἐπικράτῃται, καὶ ὁμοῦς οἱ πλείστοι τυφλωττοῦσι. **2)** ἐπὶ γραφῆς, εἰμαι ἀσάφης, δυσδιάγνωστος : Φλόστρ. Εἰκ. 1, 2.

τυφλώφω-ώσις [ὁ] [ὡ] μτγ. ὁ τυφλὸς τὸ ὄμμα, τυφλὸς, στραβδός : Ἀρκάδ. 94. **2)** ὁ παρέχων, διδων τὴν ἐντύπωσιν τυφλοῦ, ὄμ. ὁ ἔχων ἢ ὄψις τυφλῶν : Νικ. Ἐπιρ. 492 καὶ ἔτι ποῦ τυφλώφως ἀλήμαντοι φερόνται [τοῦ] καὶ καλοῦσθαι τυφλῶν οἱ καὶ πατοῦμενοι ἡρεμούσιν.

τυφοθακίλλωσις-εως [ἡ] νεώτ. λατρ. μορφή γεγροθεῖδος φυματώσεως, ἥς τὰ γενικά φαινόμενα ἐμφανίζουσι τὴν εἰκόνα τυφοειδούς πυρετοῦ.

τυφογενής-οῦς-ές νεώτ. ὁ προκαλῶν τυφοειδῆ νόσον, τυφογόνος.

τυφογέρων-ότητος [ὁ] [τῶ] μτγ. ὁ τυφλὸς τὸν νοῦν, ἀνόητος καὶ μακρὸς, οὐ ὁ νοῦς εἶναι ἔσκασιμένος καὶ συγκεχυμένος ἐκ τῆς ηλικίας, ξεκοβίτης, ξεκουπίτης, ξεκουτισμένος : Ἀριστ. Μεφ. 908 τυφογέρων εἰ κινάροσιντος, αὐτ. Αυτ. 335.

τυφογόνος-ος νεώτ. ὁ τυφογενής βλλ.

τυφοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ προσμοιάων πρὸς τυφόν, ὁ ἔχων μορφήν τυφοῦ, τυφωδής : τυφοειδής πυρετός [ὁ] κοιλιακός τυφοῦς].

τυφοειδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυφοειδῆ πυρετόν.

τυφοεωθής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐλάττυρον βλλ.

τυφομανής-οῦς-ές μν. ὁ ἐκ τοῦ τυφοῦ, τῆς ὑπερβαλλομένης ἀλόγιστικῆς οἰονεῖ μονόμενος, ὁ σφοδρὰ ὑπερήφανος : ὄμ. τὸ οὐδ, ὡς οὐσ. ἡ τυφομανία : Νικ. Χρον. 335C τὸ θῆν τυφομανές.

τυφομανία [ἡ] μτγ., μν. κ. νεώτ. ὁ μέχριρμανίας ὁ ὑπερβόλιον τυφοῦ, μανιάδης ὑπερήφανεία, ὀλαζονεία, μοταποφροσύνη : Πλάτ. Ἠθ. 830B σπικὴ τις ἀπὴ τυφομανία, Θεοφῶλ. Βουχ. 3, 584 Β συνιῶν δτι σοι τὴν τυφομανίαν ἡ πράξις ἐξέκαυσεν. **2)** νεώτ. λατρ. τὸ κατὰ τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν καὶ τὸν ἐξανθηματικὸν τυφόν παραλήρημα. **τυφόνιον** [τὸ] μν. ὁ ὑσκόριος : Ἀρλετιαν. 4.

τυφοπλαστό-τω δ. γρ. τοῦ τυφοπλαστό βλλ. **τύφος** [ὁ] [τύφω] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κανόν, ἀτύχος, ἀτύχος, ζόφος σκότος: ΑΠ 7,326² 2] ἐπορσις, κομπορημοσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερβάλλουσα ὑπερφανία: Ἀντιφάν.Προγ.12 τὸν τρόπον μὲν **ἀσάθω μοι** τὴν τύφον οὐκ ἐνατίω, Μέν.Ἰπποκ.1,7 3] μγγ. γεν. ἀνοσίχθα, μωρία: Πλούτ.Ἡθ.81C, σὺτ.Ε: 4] νάρκη καὶ λήθαργος ἐκ πυρετοῦ: Ἰππ.553² 3] νεώτ. κ. δημ. λατρ. βαρετα λοιμώδης νόσος σκοτιζουσα τὸν ἐγκέφαλον: Ἐξανθηματικός τύφος [τύφος χαρακτηρίζομενος δι' ἔξανθηματος εἰς τὸν θώρακα καὶ τὰ ἄκρα], -καλιακός τύφος [τύφει ἐμπύρετος νόσος, καθ' ἣν προσεάργχουσι τὰ ἀπὸ τῆς κοιλίας φαινόμενα, τυφοειδὴς πυρετός], -τύφος οὐλοστροφος [ὀλοστροφος πυρετός].

τυφοροξίνη [ή] νεώτ. ἡ τοξίνη βλλ. τοῦ τυφικοῦ βοκτριπίδιου.

τύφος, ἄορ. ἐτύφω [ἴσ., Σουῖδ.] παρακ. τέθυρα [Κρῶδ. ἐν Ἀπολλ.] παθ. μέλλ. τυφίσσμαι [Μέν. Φιλ.4 εκ.], παθ. ἄορ. ἐτύφην Ἰάριστη.Λυσ.221 ἐπ-], παρακ. τεθύμμαι [Αἰσχ.ἴκ.186, Πλάτ.Παῖδρ.230Λ ἐπ-], παράγω, ἐγείρω, σηκῶμαι κανόν: Ἡρ.4,196 **δουάντες ἐς τὰ πλοῖα τῶναι κανόν** 3] ἄπολ. καννίς: Σοφ.Ἀντ.1009 κηκίς . . ἐτυφε κἀνέντυε 2] μτθ. διὰ καννοῦ περιβάλλω, διὰ καννοῦ ἀποδιώκω, καννίς: Ἀριστ.Σφ.457 ὑπερ πολλῶν τῶ καννω [τοῦς σφήκας: κ. παθ.: Ἀπολλ.Ρ.2,134 [Μέλισσα] καννω τυφόμεναι 3] πληρῶ τὸ καννοῦ, γειμῶ τὸ μὲ καννοῦ, δθ. συνεκῶ, ζαλιζῶ, μορῶναι: Ἀριστ.Σφ.1079 τῶ καννω τῶναι ἄπασαν τὴν πλοῖα καὶ πυρπολῶν 4] μεταβάλλω εἰς κανόν, ἰδ. διὰ μικροῦ καὶ ἀδυνατοῦ πυρός κατά μικρὸν κατακίω, καταστρέφω ἐν καννω, καίω δι' ἠσχύου καὶ καννίζου πυρός, βροδέω καὶ δλίγων κατ' ὀλίγον καίω: Εὐρ.Κύκλ.659 ὑπερ ὧν, καίει ὧ τὸν Αἴτνας μηλονόμον, ἰδιόδ.Σ.3,29 κ. παθ. καίωμαι διὰ βροδέος πυρός, κρυφακίωμαι: Εὐρ. Τρφ.146 τῶται ἴλιον, αὐτ.Ἐκ.478 [ἰθὺν] καννω καταπέριπται τυφόμενα, αὐτ.Κύκλ.655 τυφείσθω Κύκλωφ 5] μτθ. ὑποκινῶ, ὑποδαυλιζῶ, ὑπεκκίω: Κρῶδ.Ἀπολλ.: κ. παθ. τυφόμενος πόλεμος [ὑποδαυλιζόμενος, ἄλλο μῆμα ἀρξάμενος: Πλούτ. Σόλλ.6 ὁ συμμαχικός πόλεμος πάλαι τυφόμενος 3] ὁμ. μτθ. ἐπὶ ὑποκριντομένου ἔρωτος: ΑΠ 12,63 πόθοις τυφόμενον γλυκὸ πῦρ.

τυφῶ-όω [τύφωσι] κ. νεώτ. ἄορ. α' ἐτύφωσα, παθ. ἄορ. ἐτυφῶσθην, μτθ. παθ. παρακ. τετυφόμενος, τύφον, κανόν προξενῶ, περιβάλλω διὰ καννοῦ, καννίς, ὀμῆχλ, ζόφος περιβάλλω, δθ. μτθ. πληρῶ τὴν κεφαλὴν τινος τύφω, ἀλαζονείας, ἐπισκοπῆς τὴν διανοίαν τινος, ἐρπῶιδ ὀλαζονείαν καὶ τύφον, καθιστῶ τινος ἀλαζονεία, ἐξηρμόνον, κενόδοξον: Πλούτ.Ἡθ.59Α, Ἡροῦδιαν.Ἰστ.6,5 τυφῶν τινά εἰς ἐπιθία μειζῶνον πραγμάτων 3] συν. ἐν τῶ παθ. παρακ. τετύφωμαι εἶμαι πλήρης τύφου καὶ ἀλαζονείας, εἶμαι ἔξαλλος, ἐκφρῶν ἐξ ὑπερφανίας, ἐκ τύφου, εἰς παρσφροσύνη, πορῶναιον περιπίπτω: Πλάτ.Ἰππ.Μ.290Α, Δημ.116 ἀπρεῖν καὶ τετυφῶσθαι, αὐτ.229 ὄθ δὴ ποίησω τούτῳ οὐχ οὕτω τετύφωμαι 3] κ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου ἢ ὀργάνου: Στράβ.15,1,5 τετυφωμένον ταῖς τασαύταις ἐτυφίαις, Λουκ.Νεκυμῶν.12 τῶν ἐπὶ πλοῦταις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων 3] εἰδ. ἐκ μέθης εἰς πορῶναιον κοβίσταμοι: Ἀριστ.Πρ.3,16.

τυφώδης-ος-ες [εἰδος] κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τύφον, πρὸς κανόν, [ζωφώδης, ζωφωρός 2] μτθ. ἐπὶ πυρεσσομένων, ὁ ἔχων παραλήρημα, παραλήρημα: Ἰππ.1120D 3] μτθ. κ. νεώτ. ἐπὶ πυρετοῦ, ὁ ἔχων μορφήν τύφου, τυφοειδής: αὐτ.1046, -τυφώδης κατὰστασις 4] νεώτ. ὁ πλήρης τύφου βλλ.2] οἰήσεως.

τύφωμανία [ή] ἡ μετὰ ληθάργῳ καὶ παροληρημάτων μανία, μεικτὸν τὶ φρενιτίδος καὶ ληθάργῳ πάθημα: Ἰππ.1122H, Γαλ.Ἰππ.ἴα.Ἐξ.582.

τυφῶν-ῶνος [ὁ] κ. μον. κ. νεώτ. τυφός βλλ., φοδερὰ λοιπαφ, κλύδων, θύελλα: Ἀναξ.ἐν Στοδ.Ἐκλ.1,592, Θεόδωρ.Ἀν.34 3] νεώτ. καταστρεπτικός κυκλῶν τῶν τροπικῶν 2] μτθ. ὁ τύφος βλλ.2: Πλούτ.Ἡθ.1119C 3] μτθ. εἶδος τὸ καμῆτου: ἴω.Λουδ.Μην.4,93, Ἀν.ὈΞ.3,406.

τυφωνικός-ή-όν μτθ. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυφῶνα, ὁ τοῦ τυφῶνος ἢ ὁ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ: Πλούτ.Ἡθ.421C 2] ὁ θεαλλώδης: Κδ.Πρόξ.27,14 ἀνεμος τυφωνικός ὁ καλοῦμενος Ἐροκλύδιον, Βλεμν.Ἐπιτ.Φυσ.138C ὁσοι δὲ τῶν ἀνέμων κατὰ θῆξιν γίνονται νέφους, εἰ μὲν καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους ποιοῦντο πρὸς ἑαυτοὺς, τυφωνικοί ὀνομάζονται.

τυφωνίος-α-ον μτθ. κ. τυφῶνιος [Φωτ.Βιβλ.335,40, Σουῖδ.] ὁ τυφωνικός βλλ.2: ΑΒ 308,10 τυφῶνιος πνεύματα μανίαν ἐρποῖει ἐμπεσόντα 2] τυφῶνιος [οἱ] ἀνθρωποι καιόμενοι ἐν Αἴγυπτο εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις: Μαν.π.Πλούτ.380E 3] ὁμ. ἀναίσθητοι, μορῶ: Ἐρμῆς ἐν Στοδ.Ἐκλ.1,7076.

τυφωνοειδής ἐπίρρ. μτθ. κατὰ τρόπον ὁμοιον πρὸς ἀνεμοτροβίλον, κατὰ τὸν τρόπον θεαλλής: Στράβ.5,4,9 τὸ δ' ἀπεφορῶν τῆς γῆς μετακωρισμῶν λαβῶν κατασκήφαί πάλιν τυφωνοειδῶς.

τυφώος [ὁ] ἀνεμος μετὰ καινίγιδος, ἀνεμοτροβίλος ἐκ τῆς γῆς βιαίως, μετὰ πολλῆς δυνάμεως ἀνευφόμενος, ἐγείρων νέφη κοινοῦτοῦ, θραύων δένδρα κ. ἀνατρέπων κίτματα, τυφῶν: Ἀλκαί.65, Αἰσχ.Ἀγ.656 αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βίη χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῳ, Ἀριστ.Φυσ.974.

τύφωσις-εως [ή] μον. κ. νεώτ. τὸ νᾶ εἶναι τὴς τετυφωμένος, μωρὰ μεταστροφουμένη, ἐπαρσις: Τζέτ.Χιλ.10,571 2] νεώτ. λατρ. πυρετικὴ κατάστασις κατὰ τὴν δευτερογενῆ περίοδον τῶν βαρυτάτων μορφῶν σφιλίδοσ.

τυχάοιον [τό] μ.σν. ὑποκορ. τὸ τυχεῖον: Εὐστ.1552,31.

τυχάομαι στοχάζομαι, εὐρίσκω τὸν στοχόν, ἐπιτυγχάνω: Ἰππ.Ἐρωτισμ.362.

τυχαῖον δημ., ἄορ. ἐτυχα, συναντῶ, ἀπαντῶ τινά κατὰ τύχην, συντυγχάνω: ἔτυχα ἕνα φίλο στὸ δρόμο 2] ἀμτθ. παρειαρισκομαι ἢ συμβαίω ἢ περιέρχομαι εἰς τινά κατὰ τύχην: ἔτυχα καὶ ἐγὼ στὸ γάμο του, -μοῦ ἔτυχαν πολλὰ βάσανα φέτος, τὸν ἔτυχε ἕνα ρολοῖ στὸ λῶτο 3] τριτοπορο. συμβαίω, ἐπέρχεται κατὰ τύχην: ἔτυχε νὰ μὴν ἔχω λεπτὰ ἐπάνω μου 3] παροιμ. τοῦ φαροῦτῆ τυχεῖται τὸ πασημάδι [παλλὰκις ὁ ἦπτον ἰκανὸς βαρῶνται διὰ τῆς δυσκολωτέρας ἐργασίας] πρὸλ. τυγχάνω.

τυχαῖον [τό] μτθ. νὰς τῆς τύχης: Εὐδῶρ.Ἐκκλ.Ἰστ.1,16,271B, Ἐπιγρ.

τυχαῖος-α-ο[ν] μτθ., μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τύχην γινόμενος, ὁ ὄνευ ὑπολογισμοῦ, ἀπρόβλεπτος, μὴ ἀκόμωμος: Πλούτ.Νομ.10 ἀκούσιον καὶ τυχαῖον καὶ οὐκ ἐξεπιγίθεις γενομένο τὴν ἀπάντησιν, τυχαῖα συνάντησιν, -τυχαῖον διατύχημα 3] τὰ τυχαῖα ὧς οὐα. τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα: Συνεὸ.166B 2] συνήθης, κοινός: Εὐστ.Πον.83,49 3] νεώτ. κ. δημ. ὁ τυχῶν, οἰσδοῖστος, ἀσήμαντος: δὲν εἶναι τυχαῖος γιατρός, -πρῶσε ὧς τοῦ μιλῶς, δὲν εἶναι κανεὶς τυχαῖος.

τυχαῖος ἐπίρρ. μτθ. κ. νεώτ., δημ. τυχαῖα κατὰ τύχην: ΑΠ 12,227, ἴωα.Α1,5,9,12.

τυχάρπαστος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τῆς τύχης, ἐκ τῶν περιστασῶν καὶ οὐκ ἐκ τῆς ἰκανότητος τοῦ ἀναδεχθεῖς.

τυχεῖον [τό] [τύχη] μτθ. κ. Βυζαντινῶν, νὰς τοῦ προσητάτου τῆς πόλεως δαίμονος: Βλαστ.Ἐρ.Γρ.55 2] κτ. πληθ. τυχεῖα ἐορτὴ τῆς ἐν Λαμφάκῳ Ἐπιγρ.

τυχερός-ή-ό δημ. δ. προφ. τοῦ τυχερός βλλ. **τύχη** (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., διαρ. τύχα (Πινδ.Ο 12,2), βοιωτ. τούχα (Έπιγρ.) πάν ὄνη συμβαίνει τῷ ἀνδρώπῳ, συντυχία, συμβῆναι, περιστατικόν, ἴδια τὸ ἀγαθόν, οὐ δέσονται τίς διὰ τῆς εὐνοίας τῶν θεῶν: 'Υγν.Ορμ.10,5 ὅδ' ὄμμι τύχην, εὐδαιμονίην τε, Θέογν.130, Πινδ.Ο 13,15 Ζεῦ τέλει, αἰδῶ δίδοι καὶ τύχην τερπνῶν γλυκεῖαν, 'Ηρ.7,10 εἰ ἡ τύχη ἔπιπαιτο, αὐτ.1,124, Αἰσχ.Χο.38, αὐτ.'Επ. 472, Σοφ.Φιλ.775, Εὐρ.'Ηλ.588, 'Αριστφ.'Ορν.1315 τύχη μόνον προσεῖπ', ἢ πληροτέρων, τύχη δαίμονος - θεῶν: Πινδ.Ο 8,67, αὐτ.Π 8,54' ἢ ὄθ. κ. θεῖα τύχη: 'Ηρ.1,26, Πλάτ.Πολ.592Α ἐάν θεῖα τις ἔμῃθ' τύχη' ἢ ἡ Τύχη ἔθεσπορήθη ὡς ἡ παρὰ Λατίνοις Fortuna: Πινδ.Ο 12,2 λίσσασθαι 'μέραν εὐσθεσθῆναι' ἀμφιόλεα, Σώτειαρ Τύχα, Αἰσχ.'Αγ.664' ἄλλα ἡ θεότης τῆς Τύχης δὲν ἐνεκράτησε πθ. ἐν τῇ θρησκ. πίστει, καθ' ὅσον ἡ φρ. Τύχη τυχεῖα κατέστη Μαν κοινή' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. σύμπτυκτος ἀπροσδοκῆτων γεγονότων ἢ συμβαίνων αἰσίων ἢ δυσσεσῶτων, κολῶν ἢ κακῶν ἀδικαιρίτως: 'Αρχιλ.14, Σίμων.97, 'Ηρ.1,118 τῆς τύχης οὐ μετιστασθήσῃ, Σοφ.ΟΤ 977, Εὐρ.'Αлк.785' ἢ νεώτ. ἐκ τύχης, νεώτ. κ. δημ. φρ. κατὰ τύχη(ν) κατὰ σύμπτωσιν ἀπροδοκῶν, τυχαῖως, χωρὶς τῶ τὸ περιεμῆν κανεῖ: τὸν συνήθησιν κατὰ τύχην χθές' ἢ νεώτ. εἰς τὴν τύχην δημ. στήν τύχη εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης, ἀνευ προμελέτης ἢ ἐπιλογῆς, τυχερά, κουτούροῦ: πῆρα στήν τύχη εἰς τὴν βιβλία ἀπὸ τὸ σωρῶ' κ. φρ. τὸν ὄφρα στήν τύχη του ἰτὸν ἐγκατέλειψεν ἀδόκητον' 3) ὄμ. εἰδικῶτ. σύμπτυκτος αἰσίων γεγονότων, καλοτυχία: Αἰσχ.'Αγ.755 ἐκ δ' ἀγαθῆς τύχης γένει βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν, 'Αριστφ.'Εἰρ.360, Πλάτ.Νόμ.640D, δημ.1487' ἢ συγχ. ἐν προσειχωτῆς ἡ ἐπὶ εὐχῆς: Σδλ.29 εὐχόμεσθα δι' . . θεσοῖς τυταῖσε τύχην ἀγαθὴν καὶ κέρδος ὄπασαι, 'Επιγρ.Δελφῶν' ἢ συγχ. ἐν ἑπιρρ. χρ. κτ. δοτ. ἀγαθὴ τύχη μὲ τὸ καλὸ: 'Αριστλ.'Ορν.675, αὐτ.'Εκκλ.131, Πλάτ.Νόμ.625C, Δημ.33 ταῦτα ποιεῖτε ἀγαθὴ τύχη' ἢ τυπικῶ ἀστ φρ. περιλαμβανόμεναι καὶ εἰς συνθέσιν καὶ εἰς ἄλλα δημόσια ἐγγράφα, πειθεμῆ συγχ. ἐν ἀρχῇ, δδ, ἀγαθὴ τύχη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ: 'Ψήφ.θ.Θουκ.4,118 Λάχης εἶνε, τύχη ἀγαθὴ τῇ 'Αθηναίων ποιεῖσθαι τὴν ἐκκεχεῖριαν' ἢ ὄμ. κ. ἐπ' ἀγαθὴ τύχη: 'Αριστφ.'Σφ.869, Πλάτ.Νόμ.757B' ἢ κ. μετ' ἀγαθῆς τύχης: αὐτ.813A' ἢ νεώτ. τύχη ἀγαθὴ εὐτυχῶς ἢ νεώτ. κ. δημ. ὄπολ.: εἶχε τὴν τύχη(ν) νὰ βρῇ ἰσχυροῦς προστατῆς' ἢ δημ. παροιμ. ὅταν ἡ τύχη δὲ βοηθῆ, ἡ γνώση δὲν ἀεῖζει ἢ τύχη ὑπερέχει τῆς γνώσεως, τοῦ νοῦ, - ἄν δὲν ἐρῶν μοναχὴ τῆς μὲν τὴν καρτερῆς τὴν τύχην ἰσθία ἀδύνατον νὰ ἐκδιδάσωμεν τὴν τύχη, ἢ ἡ τύχη καὶ τὸ γυαλὶ δὲ βαστοδὸν πολὺν καιρὸ ἢ ἐπιωφελεῖς εὐκαιρία παρέρχονται ταχέως, - τύχη νὰ χούν τὰ προικιὰ κ' εἰς ἀν' κ' ἀπὸ κροκιδία ἰσθία ἢ αλουσία προεῖ, ἀλλ' ἡ καλὴ τύχη φέρει τὸν καλὸν νυμφίον' ἢ παροιμ. φρ. χαρὰ στήν τύχη σου ἴσσο, εἶσαι ἢ θὰ εἶσαι πορροπλὸ εὐτυχῆς: χαρὰ στήν τύχη τῆς ποῦ ἔπεισε σὲ τῆτοια χεῖρα' 4) σπανιῶτ. κ. νεώτ. κ. δημ. σύμπτυκτος δυσσεσῶτων γεγονότων, κακοτυχία, δυστυχία, ἀτυχία: Εὐρ.'Ηρακλ.714 ἢν χρεῖσωνται τύχη, αὐτ.'Εκ.786, 'Ανδοκ.16,3' ἢ τύχη κατὰ κακὴν σύμπτωσιν: 'Αντιφ.141,21, αὐτ.130,4, αὐτ.128,43 ἡ τύχη τοῦ ἀρξάντος (τὸ δυστύχημα ἀποδοῖσται εἰς τὸν ἀρξέμενον τῆς ταρῆς ἢ τῆς συγκροτῶσεως, - τὴ τύχη νὰ εἶναι ὅσων καιρὸ χωρὶς δουλειὰ γ' 5) κ. ἀδιὰφῶρος ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ: ὄρχιγνομ. μηδὲν συμφορῶν ἀνεπίστας κοινῆ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ὄρατον' 6) κ.

νεώτ. κ. δημ. κλήρος, εἰμαρμένη, μοῖρα, ριζικὸ: Σίμων.59) εὐκλείης ἄ τυχο, Αἰσχ.Πέρο.438 τίς τύχη ἐχθίων τῆσδε ἄ Σοφ.Φι 109B, Θουκ.4,73 τύχη ἐν τύχη γιννεται σφαις, Ξεν.ΚΠ 2,2,3 τῆς οὐχὲς τὸ ἐμὲ τυχεῖαν (τὶ ἀτυχία ἐν τῷ ἐγῶ ἢ), - ἦταν τῆς τύχης του νὰ τὰ τραβῆξ δά' αὐτὰ' ἢ φρ. καλὴ τύχη ἢ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰδικῶτ. ὡς εὐχὴ πρὸς νεονίδη, εἶθε νὰ τύχης καλοῦ σοῦ ἄγου' ἢ τῆς τύχης τὰ γραμμῆνὰ τὰ ὄπθ τῆς μοῖρας προκαθορισμένα, ἢ εἰμαρμένη: ἢ παροιμ. τύχη Ἐθρῖνος Σουῖδ. ἐπὶ τὴν ῥόστα μεταδολλομένων καὶ ἀσταθμῶν ἀνθρώπων' ἢ δημ. παροιμ. ὄποδ' ἔχει τὴν τύχη γενῶ κ' ἢ πετινῶσ τοῦ ἢ τῆς καὶ ἀνέλιπτοτα ἐνίστε δίδει κέρδη, - ἄν ἔχῃς τύχη διάβαινε καὶ ριζικὸν περῆται: ἢ προπῆται) ἢ τυχερός ἔχει εὐδοκίμησιν' 7) κατὰστασις, περιστάσις τοιοῦτη ἡ τοιοῦτη: 'Ηρ.7,236, Αἰσχ.Πρ.375 ἔγω δὲ τὴν παροῦσαν ἀντήλωσά τύχην, Εὐρ.'Ορ.1024, Λιδόν.1,357 ἄ ἀμφοτέραι τύχη' ἢ συγχ. μετ. ἐπιθ. διαορ. ὡς περιφρ. ἰσὺν ἀναγκαῖα τύχη ἢ ἀνάγκη: Σοφ.Α1 485, αὐτ.803, Εὐρ.Α1 511' ἢ δούλειος τύχη ἢ δουλεία: Πινδ. ἀπ.244' 8) ἀδέσποτον ἀποτέλεσμα, ἀδεσποία, ἀόριστος ἐκδοσις: Σοφ.Τρ.724 ταρδὲν μὲν ἐργατῶν δειν' ἀναγκαιῶς ἔχει, τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρῆ τῆς τύχης κρίνειν πάρος, αὐτ.ΟΚ 1506.

τυχερός-ά-ον κ. μον. κ. νεώτ., δημ. τυχερός ἢ ἔχων καλὴν τύχην: Αἰσχ.'Αγ.464 τυχερῶν ὄντ' ἀνευ δικῶς παλιντυχεῖ τριβῆ βίου τίθει' ἄμαρῶν, 'Αριστλ.Πολιτ.4,11, - ἐστῆθηκε τυχερός στήν παντρεία του' 2) δημ. ὁ φέρων καλὴν τύχην, συμφορῶστος: τὸ πρῶτο μου παιδί ἦταν παλὸ τυχερῶ' 3) ὄμ. τοῦ οὐδ, τυχερῶ μετ. γενικ. προσ. ἄντων. γεγονὸς ἐξαρτῶμενον ἀπὸ τῆς τύχην πινός, κολοτυχίαν ἢ κοκοτυχίον: τυχερῶ του ἦταν νὰ διορισθῆ χωρὶς διαγωνισμὸ - νὰ τοῦ χαλάσῃ τὰ σπαρτὰ ἢ νεροπαντῆ - νὰ πάρῃ καλὴ γυναικῆ' 4) μετ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τύχην γινόμενος, ὁ κατὰ σύμπτωσιν, τυχοῖστος: Διον. Α1 Ρωμ.7,68 τυχερὰ πᾶθη, Πλούτ.'Ηθ.6Δ τὰ τυχερὰ ἀγαθὰ ἰτὰ τῆς τύχης ἀγαθὰ, - δια τὰ τυχερὰ ἀδελεῖς ἐκθῶνεται ἰδὸ τὰ μὴ προερχόμενα ἐξ ἀνδρωπῶν ἢ πασιπότητος' ἢ νεώτ. τυχερὰ παίρνια ἰὼν ἢ ἐκβασσις εἶναι δῶκε ἐκ τύχης καὶ οὐκ ἔξ ἰκανότητος ἢ ἀδεξιότητος τοῦ παίκτη' 5) νεώτ. τοῦ οὐδ. κτ. πλῆθ. τυχερῶ, δημ. τυχερῶ εἰς οὐσ. ἀπροῦδλεπτα, μετ. καθορισμένον κέρδη: κίττος τοῦ μοσθοῦ σου θὰ ἔχῃς καὶ τυχερῶ.

τυχερῶς ἐπιρρ. κ. νεώτ., δημ. τυχερὰ μετὰ τύχης καλοτύχως: 'Αριστφ.'Αχ.250 ἀγαγεῖν τυχερῶς τὰ κατ' ἀγροῦς Διονύσια, αὐτ.Θεομ.305.

τυχιόλης-ή-όν ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων, τυχοῖστος, συμφορῶστικος: Διον.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.137D, Πολ.δδ.9,6,5 ἢ κ. ἐπιρρ. -ικῶς: αὐτ.28,71 τυχιόλης πῶς συνεβῆ . . ποιήσασθαι τοὺς λόγους.

τυχησῶντες ἐπιρρ. γλωσσ. τυχοῖστος κατὰ τύχην.

τυχοδιώκτης (ἰ) νεώτ., θηλ. -ώκτις,-δος, ὁ ἐπιζητῶν τὴν τύχην, τὸν ταχὺν καὶ διὰ παντός μέσσω πλουτισμῶν, δ' ὁ καὶ ριπτόμενος εἰς ριφικῶνδύωνους ἢ καὶ ἐκνῶσους ἢ ἀνηθῆκους ἐπιχειρήσεις' 2) συνεκδ. ὡς ὕβρις, ἀνοητός.

τυχοδιωκτικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τυχοδιώκτην: τυχοδ-ἐπιχειρήσις - πολιτικῆ - πνευμῶ' ἢ ἐπιρρ. -ῶς.

τυχοδιωκτισμός (ἰ) νεώτ. τὸ νὰ ζῆ ἢ νὰ πολιτευθῆται πῆς τυχοδιωκτικῶς, ὡς τυχοδιώκτης.

τυχοθῆρας (ἰ) νεώτ. ὁ τυχοδιώκτης βλλ.1).

τυχολόγος (ἰ) μον. κ. δημ. ὁ λέγων ὁ πανευόμοιος τὴν τύχην, τὰ μέλλοντα, ὄθ. συνεκδ. μάγος: Salmas. Hist. A.eg.347P.

τυχὸν ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἐξ οὐδ. μετ. ὄορ. β' τοῦ τυγχάνω βλλ.1).

τυχόντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατά τύχην, τυχαίως: Ἀριστλ.ΗΝικ.4,3,22, αὐτ.ΖΓ 4,4,11.

τύχος ἰδί πτεχάη σοι. δ. προφ. τοῦ τύκος βλλ., οἰκοδομικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ οἱ λιθοβόλοι τοὺς λίθους τεύχουσι, παρασκευάζουσι: Θεόκρυστ.Καν. 24,32. 2) Ἦσ. ἐπιλή: 3) οὗτ. «σφήν».

τυχώνιος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Τύχωνα, ὁ τοῦ Τύχωνος: τυχώνκιον σύστημα (τὸ τοῦ φιλοσόφου Τύχωνος βραχίλιου).

τύφης κως (ἠ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τύφω, πλῆγμα, πληγή: Ἰωσ.ΑΙ 19,1,17. || τύμμα βλλ.: Νικ.Οηρ.921, αὐτ.933

2) νεώτ. μτφ. ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως: δὲν ἔχει κριμίαν τύφην δι' ὅσα κακὰ ἔπραξε.

τῷ ἄττ. τ. τοῦ τίου ὄστ. ἐν. τῆς ἀορ. ἄντων. πτ. **τῷ** κ. μων. κ. νεώτ. ὄστ. ἐν. ὄρα. κ. οὐδ. τοῦ ὄρρρ. ὁ βλλ.

τῷγαλμα ἰων. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ ἀγαλμα: Ἦρ.2,42.

τῷθάξω κ. μων., ὄωρ. τῷθασῶν, μέσ. μέλλ. τῷθάσσομαι | Πλάτ. Ἰων Μ 290Α1, ὄωρ. ἐτῷθασα (Ἀριστοφ.ἀπ.1362), μων. ἐτῷθασα (Γζζετ.), σκώματα καὶ μκκτηρισμούς ποιῶ, ἐμπαίζω, περπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, μκκτηρίζω: Ἦρ.2,60 αἱ δὲ τῷθασοὶ βοεῖσαι τὰς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ γυναῖκας, Ἀριστοφ.Σφ.1362, Πλάτ. Ἰων Μ 290Λ, Θεόκρ.16,9 πολλά με τῷθασοῖσαι || κ. παθ. μκκτηρίζομαι, χλευάζομαι: Πλάτ.Πολ.474Α. || ὄπολ. ἐμπαίζω, χλευάζω: Ἀριστοφ.Σφ.1368 οὐ δεῖνά τῷθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα τῶν ξυμποτῶν κλέφοντα γ' 2) Ἦσ. «κιοιδορῶ» 3) αὐτ. «ἐρεβίζω» 4) αὐτ. «κοκολορῶ» 5) αὐτ. «εἰωπεῶ» 6) αὐτ. «κατοκαυχῶμαι».

τῷθασμός ἰδί ἐμπαιγμός, μκκτηρισμός: Ἀριστλ. Πολιτ.7,17,10 εἰ μή παρά τισι θεοῖς τοσούτοις οἷς καὶ τὸν τῷθασμόν ἀποδίδωσιν οἱ νόμοι.

τῷθαστής ἰδί μτγν. ὁ τῷθάζων, περιπαίζων, χλευαστής: Πολυδ.6,29, αὐτ.123, αὐτ.9,149, Ἦσ. ἐν λ. κόβαλος καὶ κομφάν.

τῷθαστικός-ή-όν μτγν. ἐμπαικτικός, χλευαστικός, περιγελαστικός: Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,27 οὐ μόνον ἐκ τῆς . . κατεποδουδασμένης ὀρχηστικῶς τῶν χορῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς κερτόμου καὶ τῷθαστικῆς || ἐπίρρ. -ῶς: Διογ.Λ 4,2.

τῷθία (ἠ) μων. ὁ τῷθασμός: Διον. Ἀλεξ.η.Εὐσ. Εὐαγγ.Προπ.782C.

τῷθιάς κτ. ἰων. κράσιν ἀντί τοῦ ἀθιάς: Ἦρ.6,69.

τῶν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. γενικ. πληθ. τοῦ ὄρρρ. ὁ βλλ. 2) δημ. γενικ. πληθ. τῆς ἐγκλινομένης τριτοπροσ. προσ. ἢ δεκτ. ἄντων. τὸς βλλ.

τῶνθκ ἄντων. γενικ. πληθ. ἀρσ. θηλ. κ. οὐδ. τῆς δεκτ. ἄντων. ὄδε βλλ.

τῶνθκων γενικ. ἀολ. τ. ἀντί τῶνδε: Ἀλκαί.6,69.

τῶνι Ἐπιγρ. τοῦδε: Ἐπιγρ. Τεγέας τῶνι τῷ ἐπιζαμίω [τοῦδε τοῦ ἐπιζημίω].

τῶντι ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. τῶντις ἀντί τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ὄντως, πράγματι: τῶντι εἶχες δικαιοσύνην.

τῶπιν Ἦσ. «μέτρον δεκαοχθίμου».

τῶπό ἰων. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ ὄπό: Ἦρ.1,99.

τῶποθαῖνον ἰων. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ ἠροθαῖνον: Ἦρ.2,82.

τῶρα ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. τὴν ὄρον τούτην, οὕτην τὴν στιγμήν, νῦν: δ.τραγ. τῶρα Μαγιά, τῶρα ὄροσά, τῶρ' ἀνοιξη κι ἀπῶδονία' 2) εὐθύς ὁμέσως, ὄνευ ἀνοβολῆς: τῶρα θά σοῦ δείξω ἐγώ' 3) πρό ὄλιγου ἢ μετ' ὄλιγον: τῶρα δὲ μοῦ εἶπες πῶς θά φύγῃς, - τῶρα θά φύγῃς || φρ. ἀπὸ (τῶ) τῶρα ἀπὸ τοῦδε ἢ ἀπὸ τόσον ἐνωρίς: ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ζῆξί νά εἶσαι φρόνιμος, - ἀπὸ τῶρα θά φύγομε γ' || εἰς τῶρα μέχρι τοῦδε' || τῶρα καὶ ἄλλη μιά φορά ἐπ' πράγμα, ἢ γεγονότος σταντελοθέντος ἢ συμβάντος ἦδη: ἔχει πεθάνει ὁ παππούς του γ-τῶρα κι ἄλλη μιά φορά.

τῶρα Ἦσ. «εἰδὸ δῆ».

τῶργαίου ὄωρ. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ Ἀργαίου: Πινδ.1 2,15.

τῶρινός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τῶρα, τὸ παρόν, σημερινός ἢ ὁ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς: αἱ τῶρινοι νέοι - κοἰροί.

τῶρχαῖον ἰων. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ ἀρχαῖον: Ἦρ.1,73.

τῶς ἐπίρρ. ὄς, οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἀναποκριν. πρὸς τὸ ἐρωτημ. πῶς βλλ., κ. πρὸς τὸ ἀναφορ. ὡς βλλ.: Ἰλ.Γ 415 τῶς δὲ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἐκαγαλ' ἐπίλησα, Ὀδ.Τ 234, Ἦσ.οδ.Α 219, αὐτ.478, Ἐθ.ογν.894 τῶς γάρ αἱ φρασάτην, Παρυ.76, Αισγ. Ἐπτ.489, αὐτ.637, αὐτ.Ἰκ.69, αὐτ.670 2) ὄωρ. τ. ἀντί οὗ, ὄπου: Θεόκρ. Ἐπιγρ.4,1.

τῶτρεκές μτγν. κτ. κράσιν ὄντι τὸ ἀτρεκές: ΑΠ7,428,12 νῦν δὲ τῶτρεκές ἐφρασάμαν.

τῶθλιον ὄωρ. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ ὄθλιον: Θεόκρ.Π.12 ποτὶ τῶθλιον.

τυωτό ἰων. κτ. κράσιν ἀντί τοῦ αὐτό: Ἦρ 3,52.

Υ

Υ, υ κ. μον., νεώτ. κ. δημ. διπ. τὸ εικοστὸν γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου καὶ τὸ ἕκτον τῶν φωνηέντων, προελθὸν ἐκ τοῦ ἑκτου γράμματος τοῦ φοινικικοῦ ἀλφάβητου καὶ σηματούοντος τὸν ἡ- ῶν καλούμενον· κατ' ἀρχὰς ὄπλων ὕ: Καλλι.Κωμ. π. Ἀθην.10,453D ῥῶ, τὸ σῶν, ταῦ, ὁ παρών, Πλάτ. Κρατ.393D οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, πλὴν τεττάρων, τοῦ ε καὶ τοῦ υ καὶ τοῦ α καὶ τοῦ ω· ὁνομασθέν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν τῶν βυζαντινῶν χρόνων [τοῦ Χοιροδ. κ. ἄ.] ὁ φύλον [= ὁ ἀπλόου] πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς καθ' ἑαυτὴν ὁμοίαν τρόπον προφεραμένης διφθόγγου οἰ· || ἀρχικῶς προεφέρετα ὡς νῦν ἡ διφθογγος οὐ καὶ τὸ λατινικὸν υ, διετηρήθη δὲ ἡ προφορά αὐτῆ καὶ κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἐν τῇ βοιωτικῇ διαλέκτῳ, οἷον ἀσοῦλια, σοῦνδικοί, τοῦχη κτ., ἀντὶ ἀσουλία, σῦνδικοί, τῶχη κτ., [πρὸδλ. Keil. Inscr. Boeot. I, III], ὡς καὶ εἰς τινὰς ἀρχαιωτέρας νεοελληνικὰς διαλέκτους, οἷον τὴν τῆς Ἀλφειῆς Μεγάρων, Κύμης κ. ἄ., ἐν αἷς τὰ ἄχρονα, παραδορῆ, σοῦρω κτ., ἀντὶ ἄχρω, παραδορῆ, σοῦρω κτ., ὡς καὶ ἐν ποι λέξεσι τῆς δημοτικῆς, οἷον κουλι- λός, μουστάκι, ζουρίζω, τρούπα, τουλούπα, φτερούγα, Κοῦμη ἀντὶ κυλλός, μύσταξ, ζυρῆς, τρού- πα, τολῶπη, πτέρυξ, Κύμη· || ἀπὸ τοῦ ἑκτου ἡδὴ αἰῶνος π.Χ. τὸ Υ ἐξελικθὲν κατέστη φθόγγος ὁμοίος σχεδὸν πρὸς τὸ γαλλικὸν υ ἢ τὸ γερμανικὸν u· πρὸδλ. Διον. Ἀλ. Συμβ. 14 ὅτι u· περὶ οὗτὰ τὸ χεῖλον συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, νῦνιγεται κοί στανός ἐκλίπεται ὁ ἦχος, διατηρηθεὶς ὅτω πῆ, μέχρι τοῦ δεκάτου μ.Χ. αἰῶνος, ὅποτε ἐταύτισθη πρὸς τὸν τοῦ Ι, πλὴν τῶν ἐν ταῖς διαφ. νεοελληνι- καῖς διαλέκτοις ἀναφερθεῖσάν ἐξαιρέσεις· 2) τὸ ἑλληνικὸν υ ὡς καὶ τὸ λατ. υ ἀρχικῶς ἦτο φωνήεν [α] καὶ ἡμίφωνον [ν]· 3) ὡς φωνὴν προέρχεται ἐξ ἰσπετικῆς κληρονομίας, οἷον θυμάς, ὑπό, μύς, πῶς· 4) ἐκ τῶν διφθόγγων αὐ καὶ εὐ κατὰ με- τάπτωσιν, οἷον φεύγω, φυγή, ζεύγνυμι, ζυγός, ρεύ- μα, ρύσις· 5) ὅμ. ἐξ ἐνολλαγῆς πρὸς τὰ ἄ- τονα α, ε, ο παρὰ τὰ ἄγρα, οἷον πόλις, πῦλη, πέ- ραγον, πύργος, φύλλον, ἰστία, καλίξ, καλίξ, κολι- νδῶ, κυλινδῶ· 6) ἐκ κωφώσεως τοῦ τελικοῦ ἰδ, ο εἰς τινὰς ἀρχαίας διαλέκτους, οἷον ἄλλυ, ἀπύ κτ. ἀντὶ ἄλλο, ἀπύ κτ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, στόμα, ἀντὶ στόμα ἐν Λέσβῳ, γένοιτο, ἀντὶ γένοιτο ἐν Κύ- προ, ὁ βαλόμενος, ἀντὶ ὁ βουλόμενος ἐν Παιφου- λῳ, πρὸλ. Κοσα. Γρηγ. Κορ. 534· || ὅμ. ἐκ κω- φώσεως τοῦ ο εἰς τινὰς ἀρχ. κονηροφίτους λ, οἷον κόρη ἀντὶ τοῦ κούρη [ἀντίστοιχ. φανόμενον εἶναι καὶ ἡ ὡς οὐ προφορά τοῦ ἀτόνου ο ἐν ταῖς βορείαις νεοελληνικαῖς διαλέκτοις, οἷον αὐ Μήτρος ἀντὶ ὁ Μήτρος]· 7) ἐν τῇ λακων. δι- αλέκτῳ ὑπάρχει ὁ ἀντί ο, ὡς ἠθέρως, θυναρ- μόστρια ἀντὶ θου· || π.βοιωτικῶς ὅμ. Φυκία, τῆς πολυμάχου κτ. ἀντὶ οἰκία, τοῖς πολυμάχοις κτ.· πρὸλ. Keil. Inscr. III 24, ὡς ἐπίσης τὸ κοινὰς, ζυνάς, κοίρανος, κούριος· 8) π.βοιωτ. ὅμ. ὑπάρ- χει ὁ ἀντί ω, οἷον χελών, τέκτων, ἀντὶ χελώνη, τέκτων κτ.· πρὸλ. Βαστ. Γρηγ. Κορ. 586· || ὅμ. ἀντὶ ω ἐν τῇ βοιωτ., οἷον αὐτῶ, τῶ δάμυ, ἀντὶ αὐτῶ, τῶ δῆμυ· Ἐπιγρ.· 9) π.Αιολ. εὐρίσκαται ἐνίοτε υ

ἀντὶ ἄ, οἷον σάρξ, κατὸ κττ. ἀντὶ σάρξ, κατὸ κττ. πρὸλ. νύξ = σασοκρ. πακτία, δουξ = σασοκρ. πα- κταα· || π.βοιωτ. τάνανυλον, βανά ἀντὶ γυγή 10) ἐν τῇ αιολ. τὸ υ μεταβάλλεται εἰς ι, οἷον φῶω, φῶτω, φῶτω· πρὸλ. Battm. Λεξ. 2, 213· ὅμ. πρὸλ. μό- λυδος, μόλυθος, δρῶς, δρία, συς, σιαλος, θυιάς θιασος, λατ. Iabet Iibet· || ὅμ. π. Αιολ. κ. ἡ διφθογγος οὐ ἐτάπη εἰς οἰ, οἷον Μοῖσα, λέγοισα ἀντὶ Μούσα, λέγουσα οὕτως ἐνίοτε κ. ἐν τῇ αἰτ. πληθ. τοῦ ἀρα. τῶν δευτεροαίτιων, οἷον στρατι- ωτέρους ἀντὶ στρατιωτέρους· πρὸλ. [Γρηγ. Κορ. Αιολ. Διαλ. 50· 11) ἐν τῇ δημ. μεταβάλλεται ὁπως καὶ τὰ ἄλλα γράμματα τὰ δηλοῦντο τὸν φθόγγον ι, οἷον εἰς ε πρὸ τῶν ὑγράν, ὡς ἐν τοῖς λόκουρος) λῆγερο, λυγυρός) λυγρός, μύρηξ) μερμήγκι· 12) ὅμ. ἐν τῇ δημ. μεταβάλλεται εἰς ι πρὸ τοῦ ν, οἷον ἐλαῦνον) λάμνω, εἰνούχος) (εἰμνούχος) μου- νοῦχος· 13) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀποβάλλεται ὁλας ἐκ διφθόγγων, οἷον ἀτός) αὐτός, ἐαυτός, ἄτη) αὐτή, γέμα) γεῖμα, θάμα) θοῦμα, ἰγνέμο) νεῖμα, φέ- μα) φεῖμα· || δημ. ἐνίοτε τὸ εὐ μετα- ἄλλεται εἰς ἰ ἢ σί, οἷον γέμα) γεῖμα, νόμα) νεῖμα· 14) ἐν τῇ δημ. ὅμ. ἐκλίπεται τὸ ἀτο- νον υ ἐν ἀρχῇ λέξεως, οἷον ἰθίγαια, ἰθίφθακος κττ.· || ὅμ. ἐκλίπεται καὶ ἐν μέσῳ λέξεως εἰς τὰς βορείαις νεοελληνικαῖς διαλέκτους, οἷον μυλωνάς· 15) τὸν υ ὡς ἡμίφωνον παριστῶν τὰ ἀρχαῖον γράμμα δίγαμμα ἢ να (Ϝ) οἷον. ἐν ἀρχῇ λέξεως· πρὸλ. Curt. Gr. Et. 506, ἀλλὰ συνη. ἐν μέσῳ λέξεως· || ἐνίοτε ἀπελείπει τὴν διφθογγον αὐ, οἷον ἀδέρυσον ἀντὶ ἀμψίφθον, οὐαίκα ἀντὶ ἀμψίφθοι, αὐάτα [π.Παλ. 3] ἀντὶ ἀτάτα [ἴτη], καλα- ροφ ἀντὶ καλάροφ, τολάφριος ἀντὶ τολάφριος, τανοῦδος ἀντὶ ταναῖοδαός ὅμ. ἐστημάτισε τὴν διφθογγον εὐ, οἷον ἐθαδεν ἀντὶ ἐθαδεν, ἐθλη- ρα, λέω κττ.· ὅμ. κ. τὴν διφθογγον οὐ, οἷον βο- βοτῆαι, ἀκούω [ἀκούφῃ] κττ. ἐπίσης καὶ τὰς δι- φθόγγους υα, ου, ηε, ἐξ ὧν ἐν ταῖς νη, αυ, κ. εὐ ἀπὸ τοῦ τρίτου ἡδὴ αἰῶνος μ.Χ. ἤρχισαν προφερο- μένον ὡς σύμφωνον ἦτοι ὡς πρὸ φωνηέντος καὶ πρὸ τῶν συμφώνων β, γ, δ, ζ, λ, μ, ν, ρ· || πρὸ δὲ τῶν συμφώνων κ, π, τ, θ, φ, χ, σ, ξ, φ προεφέρετο ὡς φ· 15) ἐν τῇ δημ. πρὸ φωνη- ἔντος προφερέται ὡς j, οἷον ἰαλιονὶ γυαλί, ἰάρο- δα γυαράδα, ἀκίηκος γυοσίηθι κττ.· 16) τὸ υ ἐν ἀρχῇ λέξεως ὄσσοινο, διὸ καὶ μεταγράφεται συνήθ. ὅπὸ τῶν ἔξω ἐκ ἑλληνικῆς ἢ ἐλληνιστοῦσας λέξεις ὡς ἰγ· 17) κ. νεώτ. ὡς ἀριθμητικὸν δευ- τουοῦμενον ἄνωθεν ἰσοδουμένον πρὸς τὸν ἀριθμὸν τετρακτῆσια (400) καὶ τὸ τοκτικὸν καὶ τὸ ἐπίρρ. αὐτῶ· δευτουοῦμενον δὲ κάτωθεν ἰσοδουμένῳ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τετρακοσίου χιλιάδας (400.000) καὶ τὸ τακτικὸν καὶ τὸ ἐπίρρ. αὐτῶ· Μυρία, ΑΠ II, 67· 18) εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ Ὄμ. τὸ Υ ση- μαίνει τὴν εικοστήν ἡραφῶσιν τῆς ἴλ, τὸ δὲ υ τὴν εικοστήν τῆς Ὀδ.· 19) νεώτ. ἄστρον, τὸ Υ σημαίνει τὸ ὄψος ἀστέρος· 20) νεώτ. ἐν τῷ ἐμπορίῳ, τὸ Υ [υ] σημαίνει τὴν ἀγγλικὴν ἄρ- ρον Βλλ. ὁ ἦχος εἰς μίμησιν ἀνθρώπου ὄσφορομένου τῆς κίνησης ὀπταμένων κρεῶν· Ἀριστ. Πλ. 895.

ὀάγγη (ή) [ὄς ὄγγω] μτγν. κ. νεώτ. νόσος τοῦ λαοῦ τῶν χοίρων, φλεγμονή τοῦ βλεννογόνου τοῦ ὀπισθοῦ τμήματος τοῦ στόματος καὶ τοῦ λάρυγγος τῶν χοίρων. || γεν. θειός, ὀδύνηρος πόνος τοῦ λαοῦ ἢ κατάρρους, συνάγγη: Πλίν.ΦΙ,8,51.

ὀαγών-ῶνος (ή) κτ. Εἰστ. (842,53) ὁ ἀρχικός τ. τῆς λέξ. σιαγών· πρβλ. Ἀθην.3,94Ρ.

Ἰάβες (α) [ἴω] κ. νεώτ. ὄμας ἀστέρας παρὰ τὸν ἀστέρα Λαμπρῶν τοῦ ἀστεριανοῦ τοῦ Τούρου, θεωρουμένης ὡς προημιοντανῆς διὰ τῆς ἐπιτολῆς τῶν τῆν ἐνορῆν τῶν βροχῶν Τζέτ.εἰς Ἡσιοδ.Ἐργ.613 εὐάδες λέγονται ὡς τῶ ἐ στοιχείω εἰκοῖσι, ἢ ὡς δμῶων ποιητικαί: Ἰ.Σ 486 Πληθιάδας θ' Ἰάβας τε τὸ τε σθένος Ὁρίωνος Ἡσιοδ.Ἐργ.613· 2) νύμφη τῆς ἀρχ. Ἑλληνικῆς μυθολογίας θυγατέρας τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Αἰθρας, θανατοῖσι ἐκ θλίψεως ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Ἰαντος καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀστέρα: Ἡσιοδ.ἀπ.60· || δμ. ἐν τῇ μτγν. μυθολογία αἰ τὸν Βάκχον ἀναβρόφουσι νύμφη: Φερεκύδ.ἀπ.16,109.

ὀαινα (ή) κ. νεώτ. ὄριον σαρκόδορον θηλαστικὸν ἔχον αλλουροειδῆ κεφαλὴν, τραχεῖαν χαίτην δίκουσαν κατὰ μῆκος τῆς ράχους, λοχρατούς ὀδόντας καὶ λαμῶν λοχρῶν καὶ παχῆς: Ἡρ. 4,192 καὶ βασισάρια καὶ ἰαίρι καὶ βαιριν: Ἀριστοτ.Ζ1,8,52, Αἰλ.Ζ1,7,22, θαινα ἢ στικτὴ - ἢ ραδῶτα - ἢ καστονόχως· 2) εἶδος θαλασσίας ἰχθύος: Νουμῆν.ἠ. Ἀθην.7,326Ρ κασθαρίδα προφανέστατον ὀαινὰν τε τρίληγην τε, Αἰλ.Ζ1,13,27· 3) ἐν εἰδ. σμ. ὄμα. γυναικῶν μετεωροῦσάν εἰς τὸ ὄρημα τοῦ Μίθρα: Παρφ.Ἀποχ.4,16 ὡς τοὺς μὲν μετέχοντας τῶν αὐτῶν ὄρηων μύστας λέοντας καλεῖν, τὰς δὲ γυναῖκας ὀαινας.

ὀαινας-α-ον μτγν. ὁ εἰς τὴν ὕψην ἀνήκων ἢ ἀνοσπερμένος: Πλίν.ΦΙ,37,60.

ὀαινίς-ιδος (ή) θαλάσσιος τριχθῆς πρβλ. ὕψατα 2: Ἐπιχ.ἠ. Ἀθην.7,326Β ὀαινίδες βούργαυσοί τε.

ὀαίκεϊς Ἡσ. ἐβρέχει ἢ ὑπείξει ἢ οὐκ.

ὀακίνθια (τὸ) [ένν. ἰερά] μεγάλη ἔορτῃ εἰς τὴν τῆν τοῦ Ἰακίνθου, ἀγομένη ἐν Ἀμφίκλειας τῆς Λοκκοδαίμονος κατὰ τὸν Ἐκατομβαιῶνα ἢ Ἰακίνθιον μῆνα: Ἡρ.9,6, Θουκ.5,23, Ξεν.Ἑλλ.4,5,11, Ἡσ.

ὀακίνθις μτγν. κ. μον. εἰρη δρισος πρὸς ὀακίνθον: Πλίν.ΦΙ,37,5, Ἄνδρ.Κρ.993.

ὀακίνθιοβαφής-οὺς-ές ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὀακίνθου: Ξεν.ΚΠ 6,4,2 λόφον ὀακίνθιοβαφῆ, Ἄρρ.Ἄν.6,29,9 στολαί ὀακίνθιοβαφείς.

ὀακίνθιος-η-ον κ. νεώτ. ὁ τοῦ ὀακίνθου: Ὄδ.Ζ 231 οὐλας... κόμας ὀακίνθιων ἄνθε ὀμοίας Σαφφ 62, Ἑρπ.ΙΑ 1298 λαίμων... αὐ ροδῶντα ἄνθε ὀακίνθινά τε, Θεόδρ.ΙΙ,26 ἠνθεσ... βάλωι ὀακίνθιον φύλλα ἐξ ἄρεος δρέψασθα, Γαλλ.14,166,5 ὀακίνθιον σπέρματος· || Ἡσ. εὐακίνθιον ὕπερμολιζόν, πορφυρίζον.

ὀακίνθος [ὸ] Ἐπιγρ. ὄνομ. ἐν Ρόδῳ καὶ Θήρᾳ τοῦ μῆνος Ἐκατομβαιῶνος.

ὀακίνθος [ὸ] κ. νεώτ. μτγν. κ. θηλ. ὀακίνθορος [ή] βολθοειδὲς φυτὸν, λειριανθὲς ἔχον ὄριον ποικιλόχρου ἀνθος, ζουμπούλι: Ἰ.Σ 348 κρόκον ἢ δ' ὀακίνθον, πυκνὸν καὶ μαλακόν, Ἰγν.Δ.ἡμ.7 ὀακίνθον νάρκισσον τε, Θεόδρ.ΙΙ,28 καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ καὶ ἂ γρανπαὶ ὀακίνθος, ἀλλ' ἔμψαν ἐν τοῖς στεφανοῖσι τὰ πρῶτα λέγονται, Μελέαογρ. ΑΠ,5,146 ἐπιπλέξω δ' ὀακίνθον πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλεράστα ρόδα, Παλαμ.Τάφ.Α' Λόγ.Παρθειῶνος 108 σὺν κρινῶν καὶ σὺν ὀακίνθου λαυλοῦδι· || ὀακίνοειδὲς τὸ ἀνθοφόρον φυτὸν, τὸ γασσίνο· 2) εἰδ. ὀακίνθος πολύτμος λίθος χρώματος κισσοῦ [ἴθδ. ὁ σάφειρος]: Φιλ.2,148, Ἡλιόδ.Αἰθ.2,30 ὀακίνθιο... αἰ... ἀπεμμοσθοντο χροῖαν ἀκτῆς θαλαττίας, ΠΔ'Ἐξ.28,19 λήφονται

τὸ χρυσοῖν καὶ τὴν ὀακίνθον· || νεώτ. ὀακίνθορος [ὸ] ὀρυκτὸν ἀποτελοῦν διαφανῆ καὶ κηρινόρουθρον παραλλαγῆν τοῦ ζιρκονίου, καταστασόμενον δ' εἰς τὴν κατγγορῶν τῶν πολυτιμῶν λίθων.

ὀακινθῶδης-οὺς-ές Ἡσ. ὁ ἐν εἰδῶ ὀακίνθου.

ὀάλαος-α-ον [ἴθαλος] μτγν., ἔπιγρ. ὀαλοῦς ὁ ἐξ ὕδατος, ὕδατος, γυαλένιος: ΑΠ,6,33 ὕαλην οἰνοδόκον κόλλικα· 2) λαμπρός, διάφανος: αὐτ.12,249 παιδὸς ἐφ' ὕαλην ὄφιν.

ὀάλαται Ἡσ. ἐκωληκία.

ὀάληφης [ὸ] ὁ ἐφών, βράζων, κατασκευάζων ὀάλου, ὁ ὀαλοτήχνης: Ἡσ.

ὀάλη (ή) [ἰ] μτγν. κ.ἀρχ. λέξ. ἡ ὕαλος, τὸ γυαλί: Σουίδ. Φάτ., 2) συνεκὸ, μικρὸν ἀγγεῖον ἐξ ὀάλου: Διοσκ.Αἰ,170.

ὀάλη [ή] [2] Ἡσ. ἐκωληκία· πρβλ. ὕαλαται.

ὀαλίω μτγν. κ. ἀε. γυαλίω, εἰρη δρισος ὀάλω σπιδῶ, διαπεργῶ ὡς ὀαλος: Διοσκ.1,91, Ἡσ.

ὀαλίης Ἡσ. κ. ὀαλίους εἰκατος, βλοσυρός.

ὀαλικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, πρόσφορος εἰς τὴν κατασκευὴν ὕδατος, ὁ κατάλληλος νὰ κόμη κανεὶ γυαλί: Ἰώσ.ΠΙ,2,10,2 ἀναβόδωσιν [ὸ τόπος] τῆν ὀαλικὴν ὄψμον· 2) νεώτ. ὁ ἐξ ὕδατος κατασκευασμένος, γυαλένιος: ὄδ. κ. τὸ αὐδ. πληθ. τὰ ὀαλικά ὡς οὐσα. τὰ ἐξ ὕδατος οἰκικὰ σκευῶν, τὸ γυαλικὰ.

ὀαλίνας-η-ον κ. νεώτ. κ. ὕελίνος ὁ ἐξ ὕδατος κατασκευασμένος, γυαλένιος, γυαλένιος: Κόρινθ.36, Ἄριστο. Αχ.74 ἐπινομεν ἐξ ὕαλίνας ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων, Πανσ.2,27,3 μέθη, ἐξ ὀαλίνας φιάλης πίνουσα, Ἐπιγρ. σφραγὶς ὀαλίην, ὀαλίνας σκευῆ [τὸ ὀαλικά βλ. ἐν λ. ὀαλικός]· 2) ὁ σπιδῶν, διαφανὴς ἐξ ὕδατος: ΚΔ' Ἀποκ.4,6 καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου ὡς θάλασσα ὀαλίην.

ὀάλιον [τὸ] μον. κ. ὕελιον [Σουίδ.] τὸ κάτοπρον· πρβλ. ἡμ. τὸ γυαλί: Στουδ.δαμασκ.Ὀμ.1,25 ἔκαταίτσα εἰς τὸ ὀάλιον τὸ πρόσωπόν μου.

ὀάλιος Σουίδ. ἐπολέμιος, καὶ ἐναυτικός.

ὀαλίτης [ὸ] νεώτ. ὀρυκτὸν διοξείδιον τοῦ πυριτίου, ἀποτελοῦν παραλλαγῆν τοῦ ὀαλλίου.

ὀαλίτιν-ιδος [ή] μτγν. ἢ εἰς κατασκευὴν ὕδατος ἄρμοδι, πρόσφορος ὄλη: Στραβ.16,2,25 βινωδῆς αἰγιαλὸς ἐστὶν ὁ φέρων τὴν ὀαλίτιν ἄμμον, Θεόδρ.Λιθ.49· 2) νεώτ. λατρ. ὀαλοειδίτης βλ. ὀαλκάδα.

ὀαλκάδα Ἡσ. χηρός παιδῶνος.

ὀαλοδάμβαξ-ακος [ὸ] νεώτ. ἔλαφρα καὶ χαλαρὰς ὕψης μάζα ἐκ λεπτοτάτων ἰνῶν ὕδατος, ἐξαιρετικῶς προσμοιόζουσα πρὸς βμόδωκα ἐν χρ. διὰ βμόματα ἢ διήθησιν λοχρῶν ὀξέων.

ὀαλοδερνίκωμα-ατος [τὸ] νεώτ. ὀαλῶδες ἐπιχρισμα φαγεντιανῶν ἢ πηλίνων σκευῶν, δι' οὐ καθίστανται ταῦτα ὕδατοστεγῆ.

ὀαλοδερνίκωσις-εως [ή] νεώτ. ἢ δι' ὀαλῶδους ἐπιχρισματος ἢ γανωμάτων ἐπάδειφης τῶν κερματικῶν ἀντικειμένων.

ὀαλογάνωμα-ατος [τὸ] νεώτ. ὀαλῶδες ἐπιχρισμα ἐκ πυρρικών ὀλάτων, δι' οὐ διαποτίζεται καθισταμένη ὕδατοστεγῆς ἢ μάζα φαγεντιανῶν ἢ πηλίνων ἀγγείων.

ὀαλογράφημα-ατος [τὸ] νεώτ. τεχνούργημα ἐπιτευθὲν διὰ τῆς ὀαλογραφίας, εἰκὼν ἢ πορτάστιας συντηθεμένη ἐξ ἔγχρωμων τεμνηῶν ὕδατος συνδεθεμένων πρὸς ἀλληλα διὰ μολυβδίνων τοινηῶν· 2) παρδστοσία, διακόσμησης διὰ χαρδξῶς ἀποτυπωθεῖσα ἐπὶ ὕδατος.

ὀαλογραφία [ή] νεώτ. ἡ τέχνη τῆς συνθέσεως ὀαλογραφημάτων, ἢ διακόσμησης ὀαλίνας καὶ κερματικῶν ἀντικειμένων διὰ χρωμάτων· 2) τὸ ὀαλογράφημα.

ὀαλογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀαλογραφίαν βλ.· || τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ἀντὶ τοῦ ὀαλογραφία· || ἐπιρρ. ὡς.

ύαλογράφος (ὁ) νεώτ. τεχνίτης ειδικός εἰς τὴν ύαλογραφίαν, τεχνουργός ύαλογραφημάτων·
2) ὄργανον ἐν χρ. εἰς τὴν σχεδίασιν ἢ τὴν μεταφορᾶν σχεδίων ἐπὶ τῆς ύάλου.

ύαλογραφῶ-έω νεώτ. κατασκευάζω ύαλογραφήματα, διακοσμῶ δι' ύαλογραφίας.

ύαλόδοσκος (ὁ) νεώτ. λεπτός δόσκος ἐξ ύαλοχάρτου ἐκ τῶν ἐν χρ. εἰς τὴν ὀδοντιατρικὴν.

ύαλοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἀμοιάζων πρὸς ύαλον, ὁ ὡς οὕτη διαφανής διαφύγων, στίβων· Πλάτ., Ἀρέσκ. Φιλ. 2, 20, Γαλλ. 14, 712, 11 γύρῳ, τὸ δὲ ὕδατοςαἶδες, καὶ τὸ ύαλοειδής καὶ κρυσταλλοειδής·
2) εἶδ. ἐν τῇ ἀνατομ. ύαλωμαξές διαφανές καὶ σφαιροειδές σῶμα ὅπως τὸ ὀφθαλμικὸν φακὸν πληροῦν τὰ δύο τρίτα τῆς κοιλότητος τοῦ βολβοῦ· || ὁμ. ύαλοειδής χιτών· Πολυδ., 271' || ύαλοειδής ὄμην ὁ τὸ ύαλοειδές σῶμα περιβάλλων ὄμην·
3) τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ἱκτ. παρὰ τὸν λίβου· εἶδος τὸ πολυτιμὸν λίθου, πῆθ. τὸ ταπάζιον· Θεόφρ. Λιβ. 30' πρὸλ. Ὁρφ. Πι 3, 277.

ύαλοειδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ύαλοειδές βλ. 2) σῶμα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ύαλοειδίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. λατρ. φλεγμονή καὶ θλῶσις τοῦ ύαλοειδοῦς σώματος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ύαλόεις-εντος-εσσα-εν μγν. ὁ στίβων διαφύγων ὡς ύαλος, διάφανος· Ρουφίν. ἐν ΑΠ 5, 47 ὄμματα μὲν χρύσεια, καὶ ύαλόεσσα παρστί.

ύαλοθάσιον (τὸ) νεώτ. ὀαλόφρακτος προθήκη καταστάματος ἢ σκευοθήκη, βίτρινα.

ύαλοθάτης (ὁ) νεώτ. ὀαλόφρακτος ειδικός εἰς τὴν τοποθέτησιν ύαλοπινάκων, τζαριτζής.

ύαλόθετον (τὸ) νεώτ. τὸ ύαλόθεσιον βλ.

ύαλοκρυστάλλος (ὁ) νεώτ. ἡ λίαν διαυγής ἢ ἀνωτέρας ποιότητος ύαλος, τὸ κρυστάλλο.

ύαλόκτιστος-ον μον. ὁ δι' ὄψλων ἐπιμόσιος, φτιαγμένος ὅπῳ γυαλί· Λιβ. Βιβλ. 1519 [ἐνδ. Μαυροφρ.] ύαλόκτιστος φισκίνα [δεξαμένη γυαλίνοι]

ύαλόλιθος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκ συμπαγοῦς ύάλου τεχνητός λίθος.

ύαλονήφια (ἡ) νεώτ. λατρ. παλαιότερος τρόπος ἔγχειρσις τοῦ καταράκτου.

ύαλοξύστης (ὁ) εἶδος ὀσπρίου, ἀμοιάζοντος πρὸς τὸν βίκον· Φαβρίκ. Ἑλλ. Βιβλ. 12, 306.

ύαλόπαγος (ὁ) νεώτ. λεπτός καὶ ὀλισθηρὸν παγετώδες στρώμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ύαλοπίναξ-ακος (ὁ) νεώτ. κ. ύαλοπίναξ ὕαλινη πλάξ πρσαρμολομένη ἐντὸς τῶν πλαισίων θυρῶν, παραθέρων, γυαλί, τζάκι.

ύαλόπλασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ περιφερικὴ ύαλοειδὴς στίβος τοῦ κυτταρικοῦ πρωτοπλάσματος, ἄ. ἐκτόπλασμα, ἐξώπλοσμο.

ύαλόπλινθος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκ συμπαγοῦς ύάλου τεχνητός πλίνθος· πρὸλ. ὀλόλοθις.

ύαλοποιον (τὸ) νεώτ. ἄ. ύαλοργεῖον βλ.

ύαλοποιήσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικός ύαλοποιήσεως βλ.

ύαλοποιήσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εἰς ὄψλων μετατροπὴ, μετασχημάτις ὕλης τινός.

ύαλοποιία (ἡ) νεώτ. ἄ. ύαλοργία βλ.

ύαλοποιός (ὁ) νεώτ. ἄ. ύαλοργία βλ.

ύαλοποιῶ-έω νεώτ. μετατρέπω ὕλην τινὰ εἰς ὄψλον· **2)** ρηματ. π. ύαλοποιήσις, ύαλοποιία, ύαλοποιός, ύαλοποιεῖν.

ύαλοπωάειον (τὸ) νεώτ. κατάστημα πωλήσεως ὕαλων σκευῶν, ἀντικεμένων, γυαλόθικο.

ύαλοπῶλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλὼν ὕαλων σκευῶν, ἀντικείμενα ὅπῳ γυαλί, ὁ γυαλάς.

ύαλος (ἡ) κ. νεώτ. κ. ύαλος (ἱκτ. τοῦς γραμμωτικός ύαλος ὀπτικός ὕλος, ύελος δὲ ἑλληνικός· Μοιρ. 73. Οὐαμ. Μ 862. Φρόν. 309. ΑΒ 681. μγν. κ. ὡς ἀρα. ύαλος (ὁ) [Θεόφρ. Λιβ. 49], πᾶς λαμπρός στικπνός, διαφανής λίθος, ὡς ὁ ἀλάστρατος·

Ἱερ. 3, 24 περιστασί [τῷ νεκρῷ] στήλην ἐξ ὕελου πεποημένην κοίλην, Ἀχ. Τάτ. 2, 3 ὕελος ὄρωρυμμένη ἰδρυτικός κρυστάλλος· **2)** κ. νεώτ. στερεὸν σῶμα, διαφανές καὶ εὐθραστον κατασκευασόμενον διὰ συντήξεως ειδικῆς ὄμμου, μαρμάρου καὶ οὐδός, γυαλί· Πλάτ. Τιμ. 61 Β τὸ... περὶ τὴν ὄψλον γένος ἄπαντα τε λίθων χυτὰ εἶδη, Λοκκ. Ἱστ. Συγγρ. 25 ἐκπύματα ἄλλα, τῆς καλλίστης ὕαλου [ὀπὸ τὸ καλύτερον γυαλί], Ἀντιφίλ. ἐν ΑΠ 6, 250 ὅπῳ γλαυκῆς ὄψλου κλειόμενον στρίβων, ἄρυβρά· πρᾶσινη ὕαλος· **3)** εἶδ. ὀμφικυρτός καὶ κρυστάλλινος φακός ἐν χρόσῃ εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων πρὸς παραγωγήν πυρὸς διὰ τὴν ἀνάφλεξιν ὕλης εὐφλέκτου· Ἀριστοφ. Νεφ. 766 τὴν λίθον ταύτην ἑώρας τὴν καλήν, τὴν διαφανή, ὄφ ἄλος τὸ πῦρ ἄπτουσι· - τὴν ὄψλον λίαν· **4)** ὄψλον κρυστάλλου εἰς τὴν ἀπορροφητικ· Παῦλ. Αἰγ. 6, 22· **5)** νεώτ. ἀπὶ τοῦ ύαλοπινᾶξ βλ.· **6)** ἴσα. ἐβάρδος.

ύαλοσκεπής-οδός-ές νεώτ. ὁ ἔσπερατος, σκεπασμένος δι' ύαλοπινάκων, τζαριτζός.

ύαλοστάσιον (τὸ) νεώτ. ἐν συνόλῳ οἱ ἐντὸς πλαισιωτάτος προσηρμωμένοι ύαλοπινᾶκες.

2) διάφραγμα ἢ τοίχος φέρων πλαίσια μετ' ύαλοπινάκων, τζαμάκι, τζαμορία.

ύαλοτέχνης (ὁ) λέξ. κ. νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὄψλον· ἴσα. ἐν λ. ύαλέφης· || νεώτ. ὁ ύαλοουργός, ἴδ. ὁ τὰ κρυστάλλινά κότεργαζόμενος.

ύαλοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς καταργίας τῶν ὄψλων, ἴδως δὲ τῶν κρυστολλίνων εἰδῶν, ἀντικείμενων.

ύαλοτεχνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ύαλοτεχνίαν βλ.· || τὸ βηλ. ύαλοτεχνική ὡς οὐα. ἀπὶ τοῦ ύαλοτεχνία.

ύαλότοιχος (ὁ) νεώτ. τοίχος συγκείμενος ἐξ ύαλοπινᾶξ βλ.

ύαλότυπος-ον λέξ. ὁ ὀπὸ μορφῆν ὄψλου· Λεξικόν Μπ αρ Salmas. Ρεκερ. Ἱ. ἴα. 1031 Ε ἡλεκτρον χάλκινα καθάρων, ἡ ὀαλότυπον χρυσίον.

ύαλοουργεῖον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. κ. ύαλοουργεῖον ἐργαστήριον ύαλοουργοῦ βλ., ἄ. νεώτ. ύαλοποιεῖον· Διοσκ. 5, 182.

ύαλοουργία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. κ. ύαλοουργία ἢ τέχνη, ἡ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς ὄψλου ἢ ὀψλων σκευῶν, ἀντικείμενων, ἄ. ὀλοποιία· Παῦλ. Αἰγ. 106, 10 λαμβάνεται μὲν ἐκ τῶν ύαλοουργίων [ιδιόθρ.] ἐκ τῶν ὀλοουργεῖων·

ύαλοουργικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ύαλοργίαν βλ., εἶδ. ὁ χρόσιμος εἰς τὴν ύαλοργίαν· Γεωρ. 20, 17 κἀμνον ύαλοουργικόν· || τὸ βηλ. ὡς οὐα. ἡ ύαλοουργική ἱκτ. παρὰ τὸν τέχνην ἢ τέχνη τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς ἐπεξεργασίας τῆς ὄψλου, ἡ ύαλοργία· Γεωρ. 20, 7 ύαλοουργική ἔστι τέχνη καταγινομένη περὶ τὴν ὄψλον, Βλεμμ. Λογικά 11.

ύαλοουργός (ὁ) μγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων τὴν ὄψλον ἢ ὁ ἐπεξεργαζόμενος ταύτην πρὸς ἀποτέλεσιν ὀψλων σκευῶν, ὁ ὀλοποιός, ἡ ὁ ύαλοτέχνης· Στράβ. 16, 2, 25 εἶναι τινα καὶ κατ' Ἀτυπτον ὀαλίτην μγν.

ύαλοῦς-ή-όν μγν. κ. νεώτ. κ. ὀελοῦς [Ἰανόλ. π. Ἀθην. 1, 129 D, Κλήμ. Ἀλ. 191 συναρ. τ. τοῦ ὀάλεος βλ., ὁ ὀάλεος, γυαλέος· Στράβ. 4, 5, 3 ἐλεφάντινα φάλινα... καὶ θαλάσκειν, Λοκκ. Ἱστ. Συγγρ. 25 ἐκπύματα ὀαλό, Κλήμ. Ἀλ. 191 ἀρίδως ὀαλόθρ.

ύαλοφανής-οδός-ές νεώτ. ὁ ἐν εἶδει ὄψλου, ὁ ὡς ὄψλος φανόμενος ὀλοειδής· || τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ὀρυκτός τῆς ὑιάδος τῶν ἀστρίων, ἀποτέλειον παραλλογὴν τοῦ ὀρθοκλάστου.

ύαλοφυγική (ὁ) μον. βυρς, φεγγίτης ἐξ ὕαλου· Φιλώρ. κ. 1 [Πατριφ. 1333 [ἐνδ. Μαυροφρ.]]

ύαλόφραγμα (τὸ) νεώτ. τὸ ύαλοστάσιον βλ.

ὄδρικώς ἔπιρρ. μτγ. ὄδριστικώς, προσδλητικώς : Ίω.Χρυσ.4,360,Β.

ὄδριστοπάθεισις-εως(ή) μον. τὸ πάθειν ὄδρει, δεῖν ὑπὸ τινός : Παχυμ.Γ,228 (ἐκδ. Βόνν.).

ὄδριστοαθῶ-έω μτγ. ὄφισταμα ὄδρεις, προσδολαί, περιφρηνήσεις, κακοποιήσεις : Ρήτ. Walz. 3,181. 2) ρημ.α.τ. ὄδριστοπάθεισις.

ὄδρις-εως(ή) κ. νεώτ. γενικ. κ. ὄδρεις Ἰ'Αριστφ. Θεσμ.466, αὐτ.Πλ.1044, Εὐδοκ.Νανν.1,9, ἐπ. ὄδρεις, ἀλαζονική, προπετής συμπεριφορά, διαγωγή ηγάζουσα ἐκ πάθους ζωορῆ ἢ ἐκ τῆς συναισθησεως ὑπερβολικῆς δυνάμεως, αὐθάδεια, ἀναιδία ἰσθρ. ἐν τῷ Ὀδυσσεύῳ ἐπὶ τῶν μνηστῆρων : Ὀδ. Ο 327 μνηστῆρων, τῶν ὄδρεις τε βίη τε σιδήρεον σφάρον τέλει, αὐτ.Α 368, αὐτ.Δ 321, Ἰστοδ.Ἐργ. 215 δίκη ὑπὲρ ὄδρειν Ἰσχυι, Ἀρχιλ.79, Αλοχ.Εὐμ. 534 δυσσεβίας μὲν ὄδρεις τέκος. 3) ὡς κατηγορούμενον, ἐν χρ. πρὸς χαρακτηρισμὸν πράξεων, ἐνεργειῶν : Σοφ.ΟΚ 883 βρ' οὐχ ὄδρεις τὰς, Εὐρ. Ἰππ.874 ὄδρεις τὸς' ἐστὶ, κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλειν, Ἀριστφ.Νεο.1299. 4) ἢ δοτ. ἐν χρ. ἔπιρρ. ὄδρει κλυεστικῶς, ἀλαζονικῶς, προπετῶς : Σοφ. Ἰλ.881 κ. ἐμπροσ. : Εὐρ. Ὀρ.1581, Δημ. 526. 2) ἐν πλείονι συγκεκριμένη σμρ., προσδολή, κακομεταχειρίσις ηγάζουσα ἐξ ἀκολασίας, αὐθαδίας, ἀκράτου ἀλαζονείας : Ἰλ.Α 203 ἢ ἵνα ὄδριν ἴδῃ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαιος, αὐτ.214, Ὀδ. Κ 352. 3) μτ. ἐμπροσ. προσδोर. : Σοφ.ἀν.337 ἢ κατ' Ἀργελαῖος ὄδρεις, Εὐρ.Βάκχ.δ θάνατον Ἦρας μῆτρ' εἰς ἑμὴν ὄδριν, Ἡρωιδων.Ἰστ.24 ἢ πρὸς τοὺς δημότας ὄδρεις 3) μτ. γενικ. ἄντικμ. ὄδρεις τινός ἢ κατὰ τινος προσδολή : αὐτ.Ἰ8. 3) σφοδρὸ σορική ἐπιθυμία, ἀσέλιγος, ἀκολασία ἰκατ' ἀντιποστ. πρὸς τὸ σωφροσύνη : Θεόγμ. 379 ἦν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος, ἦν τε πρὸς ὄδριν 4) ἀσελγῆς πράξις : Πινδ.Π 2,28 ὄδρειν νιν ὤρσειν εἰς αὐτάων 5) εἶδ. ἢ μοιχείη, ἢ προσδάλουσα, αἰχμηνοῦσα τὸν σὺζυγον : Λυσ. 1,2 ταύτην τὴν ὄδριν ἅπαντας ἀνδρώων δεινοτάτην ἡγοῦνται, Πλούτ. Ἠ8 825C ὁ δὲ ἐκείνησ πάλη ὤσπερ .. ἀντιστοιδοῦσ ὄδριν, εἰλοχευσε τὴν γυναικίαν 6) ἡ πόσα πορνική, ἀσελγῆς κ. γεν. ἀσιχρὰ πράξις : Ἰσοκρ.4,114 παῖδων ὄδρεις καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, Δημ.440 γυναικίας δέου' ἡγαιεν ἐφ' ὄδρου, Ἀριστφ.Ρητ.1,12,25 γυναικῶν ὄδρεις ἢ εἰς αὐτοῦς ἢ εἰς υἱεῖς 5) εἶδ. ἐν τῷ ἀττ. δικ. γραφῆ ὄδρεις ἢ ἀγωγή ἢ εἰσαγομένη πρὸς τιμωρίαν πάσης βλάβης, προσδολαίς προερχομένης ἐξ ὄδριστικῆς ἐπιθέσεως, ἢ ἐνώπιον τῶν θεομοτεῶν ἐκδικηζομένη καὶ ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς τῆς δυναμένης να συνεισῆται ὡς τίμημα καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον : Ἰσοκρ.20,2, Αλοχίν. 3,14, Δημ.970. 7) Σουδῶ. ὄδρεις ἢ μετὰ προηλακισμοῦ καὶ ἐπηρησίας, αἰκία δὲ πληγῆ μόνον 8) ἐπὶ ζῶων, ἢ ἀγριότης, τὸ ἀτίθασον, ἀχαλινατόν : Ἡρ.1,189 ἐνθάστα οἱ τῶν τίς ἱρῶν ἱππων τῶν λευκῶν ὑπὸ ὄδρειας ἐσθῆς εἰς τὸν ποταμὸν ... Πινδ.Π 10,55 κνωδάλων ὄδριν ὄρθαν ὀρών ἄμυνεν 7) τρικυμία ἐν τῷ πελάγει συνεισπομένη κίνησιον διὰ τοὺς πλεόντας : Κδ Πρῶξ.27,21 εἴμι μὴ ἀνάγκησιν ἀπὸ τῆς Κρήτης κηροσάει τε τὴν ὄδριν ταύτων 8) ἐν προσηλ. : Πινδ.Ο 13,10 Ὑδριν Κόρου μῆτερα θρασυμόβων.

ὄδρις-εως(ή) ποι. ὁ ὄδριστής : Ἡστοδ.Ἐργ.189 κακῶν ἑκτέηρα καὶ ὄδριν ἀνέρα Ἰπράδιλ. ἐκακοῦργον καὶ ὄδριστὴν ἀνδρώωναν 2) ὄνομα σατύρου : Ἐπιγρ.

ὄδρις-ἴδος(ή) νυκτερινὸν σαρκοδόβρον ὄδρειον, πτό. ὁ ὄτος, δημ. μωσφρος : Ἀριστφ.Ζ 9,12,5.

ὄδρισθῶ ὄωρ. τ. τοῦ ὄδρις(ή) βλλ.

ὄδρισμα-ατος(ή) προσδλητικῆ, ἐξ ἀλαζονείας, αὐθαδίας ηγάζουσα ἐνέργεια, πράξις, προσ-

δολή, κοκομεταχειρίσις : Ἦρ.3,48 ὄδρισμα .. ἐς τοὺτους εἶχε ἐκ τῶν Σαρμῶν γεγόμενον, αὐτ.7, 160, Εὐρ.Ἦρ.18 τὸς' ὄδρισμα' ἐς ἡμᾶς ἤξιων ὄδρισμα, Δημ.540 τὰ τούτων ὄδρισματὰ εἰς ἐμᾶ 2) τὸ ἀντικειμενὸν τῆς προσδολαί, τῆς ὄδρειας φρ. ὄδρισμα θεσθαί τινὰ ἀντὶ τοῦ ὄδριζέαι : Εὐρ. Ὀρ.1038 ὄδρισμα θεμένοι τὸν Ἀγαμέμνονα γόνων 3) ἐν χρ. τὸ ἀφρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεριμένου : αὐτ.Ἦρ.181 τετρασελίως ὄδρισμα ἰάντι τοῦ τετρασελίως ὄδρισται, ἐπὶ τῶν Κενταύρων.

ὄδρισμός(ή) κ. νεώτ. ποι. ἢ ὄδρις : Αλοχ.ἀν.166 ὄδρις ὄδρισμός(ή) ἴσταισις.

ὄδριστῆρ-ηρος(ή) μτγ. ποι. ἀντὶ τοῦ ὄδριστής : Ὀπλ.Κυν.1,415, Νόνν.Δ 46,5, ΑΠ7,352.

ὄδριστῆροι δ. γρ. ἀντὶ ὄδριστῆ ἐν Ἰλ.Ν 633.

ὄδριστής(ή) κ.μον. κ. νεώτ. δημ. βριστής βλαος, αὐθάδης, θρασύς, ἀνοιδής : Ἰλ.Ν 633 ὄδρισται .. τῶν μόνος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ βῆνταιι φυλοπίδος κορέσασθαι, Ὀδ.Ζ 120 ὄδρισται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι ἢ φιλόδεκτοι ἰπερὶ τὸν μνηστῆρων, αὐτ.1175, αὐτ.Ν 204, Θεόγμ.775 στρατὸν ὄδριστὴν Μαιδῶν, Ἦρ.189, αὐτ.232 ἀνδρῶν δυναστῶν παίδας ὄδρισται, Σοφ.Τρ.1096 στρατὸν θηρῶν ὄδριστὴν ἰπερὶ τῶν Κενταύρων, Νικ.Κων. ἐν Σάβ.1,86 ἑξὼς μεγαλυνοτάτη ἀπάρκτων τὸν ὄδριστὴν ἀνασαστρέφω 2) ἀκόλαστος, ἀσελγῆς ἀντίβ. τῷ σώφρονι : Ἀριστφ.Νεφ.106δ, Ξεν. ΚΠ 3,1,21 εἰκοκας οὐκ οἴσεται τοὺς ὄδριστῆτας γινώσκειν τοὺς ἑαυτῶν σωφρονοτάτους 3) ἐπὶ ζῶων, ὁ ἀτίθασος ὀρμητικὸς, ἀνάταξτος : Εὐρ. Βάκχ.743 ταυροὶ δ' ὄδρισται κείς κέρας θυμοῦμενοι, Ξεν.ΚΠ 7,5,62 4) κ. ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, φαινόμενων, σφοδρὸς βλαος : Ἡστοδ.Θ 307 εἰκὼν δ' ὄδριστὴν τ' ἀνεμῶν .. Αλοχ.Πρ.723 ὄδριστὴν ποταμὸν ὄφουδωμυμον.

ὄδριστικῶς-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐκων κλίσις, τάσις, ὁ εἰς ὄδριν δεδομένους θρασύς, αὐθάδης βλαος, οὐδοίετος, δημ. προσδολήσας, ἐπὶ προσ. Πλάτ. Κρατ.396Β Κρόνου υἱὸν ὄδριστικόν 2) ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων, ὁ δι' οὐ ἐκδηλοῦται, ἐμφανίζεται διάθεσις ὄδρειως, προσδολαίς κατὰ τινος : αὐτ.Φαῖδρ.252Β, Αλοχίν.87 ὄδριστικὴ καὶ βάρβαρον ἐπιστάλλω, Ἀριστφ.Ρητ.2,8,6 - ὄδρ- τρόπος - συμπεριφορά 3) εἶδ. ὄδριστικὰ ἀδικήματα τὰ ἀδικήματα τὰ ηγάζονται ἐξ ὑπέρφρονος θρασεῖας διαθέσεως καὶ προσδάλουσα τὸ πρόσωπόν τινος : Ἀριστφ.Ρητ.2,16,4 4) τὸ οὐδ. πληθ. κτ. παρὰ τὸ οὐδ. ὁ προσδιορίζει ἐν χρ. κατ' ἔμπρ. πως τρόπον : Πλάτ. Πολιτ.307Β, Δημ.1101 ὄδριστικὰ καὶ θεὰν παθῶν 5) τὸ οὐδ. ἐν ὤσσοις, τὸ ὄδριστικὸν αὐθάδεια, θροσότης, ἀναιδία : Ξεν. Ἀνομν.3,10,5 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς ὄδριν, προσδολῆν τινος : Διον. Ἀλ.Δημ.11 ὄδριστικὴ διήγησις 4) ἐπὶ αὐτῶν, ὁ ὄργων μόνος αὐξήσιον ὑπέφμετρον : Θεόφρ.Φ 13,15,4 καὶ δια τῶν γενῶν ὄδριστικὰ, τοῦ ἄφρ. δεῖ τρηθῆναι 5) τὸ οὐδ. πληθ. τὰ ὄδριστικὰ οὗς οὐδ. ἐορτῆ ἀγομένη ἐν Ἀργεῖ κατὰ τὴν νέαν σελήνην τοῦ μηνός Ἐρμῆου εἰς ἱμῆνην τῆς Τηλεσπιδας, καθ' ἣν ἀνδρες καὶ γυναῖκες ἀντήλλασσον ἀμοιβοῦσιν τὸ ἐνδύματά των : Πλούτ. Ἠ8,245Β.

ὄδριστικῶς ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὄδριστικῶν βλλ., προσδλητικῶν, ὑπερφρονῶν, αὐθαδῶς ἀναιδῶς : Πλάτ.Χαρμ.175Β, Ξεν.ΚΠ 8,1,33, Πλούτ. Ἠ8,762C ὄδριστικῶς οὗς κέρηται καὶ πᾶν ὑπερφηγῶνας τὸ μαριόνον.

ὄδριστίας-ιδος(ή) θηλ. τοῦ ὄδριστής βλλ. : EM 595,38 2) ὄδρις : EM 597,56, Σουδῶ.

ὄδριστοδικαί(ή) οἱ κ. καταποτινῶτες τὸν νόμον δικασταί, οἱ δωροδοκούμενοι καὶ βοηθοῦντες τοὺς ἐγκληματίας, ἵνα διαφεύγουν τὴν δίκην, πτόκος κωμῆδας τοῦ Εὐλόδοδος.

ὄβριτος-η-ον ὄβριστικός, βρασις, αὐθάδης· Φερικράτ., Ἀδῆλ.23, Πλάτ.Κωμ.Πεισανδρ.2 ὄβριστον χρῆμα ἰγυήϊ ἐν· || κ. ἐν τῷ συγκρ. τ. ὄβριστώτερος· Ἡρ.3,81 ἰδ.ρ. ὄβριστικώτερος, Ἔν.ΚΠ.5,5,41, Πλάτ.Νόμ.641C || κ. ἐν τῷ ὑπερβ. ὄβριστάτος· Ἀριστ.Σφ.1294, Ἔν.Ἀν.5,8,22, αὐτ.Ἀπορν.1,212, Πλάτ.Κορ.8081.

ὄβριστος (ή) μτγν. κ. μαν. θηλ. τοῦ ὄβριστήρ βλ.λ.: ΠΔ ἱερ.27,31 ἰδοῦ ἐγὼ ἐπι σὲ τὴν ὄβριστριαν, λέγει κύριος· ἔτι ληϊε ἡμέρα σου, Μακάβ.Φιλαδελφ.178λ ὄβριστριαν· γλώσσαν, ὄβριμα-ατος (τό) ὄβρις, κέρωμα τῆς ράχεως, κομπούρα· Ἰησα.Ἀρθρ.808.

ὄβριτος-εως (ή) κέρτωςις, κώφωσις, κομπούρια-μα· Ἰησα.Ἀρθρ.616, Σχόλ.Θεοκρ.5,43.

ὄβλια (ή) νεώτ. δημ. κ. ὄβλια κ. γειά μτγν. τ. τοῦ ὄβλια βλ.λ.: Πολύδ.32,14,12, Ἐπιγρ.

ὄβλια (ή) ὄβλι. ἡ ὄβλια, ἄ. γειά.

ὄβλιδον (τό) μτγν. λατρ. εἰδός τι ἀλαίφης, κολυβρίου· Γαλ.13,443.

ὄβλιη (ή) ἰων. τ. τοῦ ὄβλια βλ.λ.: Πράκλ.Ἰγμ. εἰς Ἡλιον 22,44, ΑΠ Παράρτ.153.

ὄβλιοδότης (ὁ) μαν. ὁ διδοῦς, προσφέρων τὴν ὄβλιαν· Θ Λάσκ.770 ἐκδ.Μι.1.

ὄβλιολαγία (ή) νεώτ. ἡ φυσιολογία τοῦ ὄβλιου, ἡ περιγραφὴ τῆς λειτουργίας τῶν ὄβλιων ὄβλιου, φυσιολογικῷ ὄβλιου.

ὄβλιομοίον (τό) νεώτ. δηρῶσα ὕπνευσις παρὰ τοῖς λιμεναρχείοις σκοποῦσα εἰς τὴν ἀπὸ βαλάνσης προσφύλαξιν χώρας πινός ἀπὸ τῶν κοιμηθῶν νόσων (πανόλους, χολέρας, τύφου).

ὄβλιονομία (ή) νεώτ. δηρῶσα ὕπνευσις, ἐπιμελουμένη τῆς ὄβλινης καταστάσεως τῶν πολιτῶν.

ὄβλιονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄβλιονομίαν βλ.λ., γεν. τὴν ὑπὸ τοῦ κράτους παρεχομένην ὑπὲρ τῆς ὄβλιας τοῦ κοινοῦ πρόνοιαν· ὄβλιον-ἐπιτροπὴ τοῦ στρατοῦ ἢ μέτρα ὄβλιου ἢ ὄβλιων-ὄβλιων.

ὄβλιονόμος (ὁ) νεώτ. δηρῶσις λειτουργός, προϊστάμενος ὕπνευσις ὄβλιονομική.

ὄβλιονομοφύλαξ-ακος (ὁ) νεώτ. κατώτερος ἀπάλλων ὄβλιομοίον.

ὄβλιζω, μέλλ. ὄβλιασι, καθιστῶ τινά ὄβλιζα, θεραπεύω, γινασθῶ· Τιμ.Λοκρ.104D, Ἀριστλ.Πολιτ. 3,16,7 ἄρουνται τὸν μισθὸν τοῦς κἀμνύνοσι ὄβλιασιν, αὐτ.Τομ.1,3 || παθ. γίνομαι ὄβλις, θεραπεύομαι· Ἰησα.Ἀφ.1256, Ἀριστλ.Ῥητ.2,191, αὐτ.Α Ἰγμ.1,13,9, αὐτ.Φυσ.5,5,5, Ἀνώμ.π.Σουῖδ. ὄβλιασθεις τοῦ τραύματος || κ. μτφ. ἐπὶ ψυχικῆς διανοητικῆς ὄβλιας· Διόδ.Σ 17,112 τρωθέντος τὴν ψυχὴν καὶ τοῖς τῶν φιλοσόφων λόγους ὄβλιασθεις.

ὄβλιαν κ. νεώτ. μέλλ. ὄβλιαν ἱ Ἰησα.380,301, ἀδρ. ὄβλιαν ἰδμ.1256, ἰων. ὄβλιαν, παθ. ἀδρ. ὄβλιαν-θην (Ἰησα.3,43), ἔχω φυσιολογικῆς λειτουργίαν τὰ ὄβλινα τοῦ σώματος, εἶμαι ὄβλις, ἔχω τὴν ὄβλια μου, εἶμαι στὰ καλά μου· Ἡρ.1,153 τοῖσι, ἦν ἐγὼ ὄβλιαν, οὐ τὰ ἰώνων πλάξαι ἀστὴ ἔλλαχα, Ἰησα.567,13, Ἀριστ.Ὀρν.605 ὡς ἐπιθροσι κακῶς πρῶτον ἀτχνῶς οὐδεις ὄβλιανι, Πλάτ.Γοργ.505Α, Δημ.1256 ὄβλιανσι καὶ οὐδεις ὄβλιανι-ὄβλιαντε ἰσόμοιαιρεπιτήριος φράσις, ἡ προσφώνησις τοῦ πίνοντος εἰς ὄβλιαν πινόσι· Ἀριστ.Βάτρ. 165 νη Δία καὶ αὐτὸς ὄβλιαν, αὐτ.Ἐκκλ.447 || ἐδρ. ἐν τῇ μτφ. ὄβλιαν ἄντι τοῦ ὄβλις, ἐκείνου ποῦ εἶναι στὰ καλά του· Ἡρ.1,153 τοῖσι, 2) εἶδ. εἶμαι ὄβλις τὸν νοῦν, ἔχω σώας τὰς φρένας· Ὁμογ.255 κἀλλιστον τὸ δικαιότατον ἄψοντον ὄβλιανι, Ἀριστ.Νεφ.1275 οὐκ ἐσθ' ὄβλιαν σὺ γ' αὐτὸς ὄβλιανεις, αὐτ.Ὀρν.1214, Πλάτ.Λυσ.205Α οὐκ ὄβλιανι, ὅλλα ληρετ.καὶ μανίαντα 3) ὄβ. κ. ὄβλις, ὄβλις κρῖνον, φρονῶ καὶ τινος καταστάσεως, ζητήματος, ἔχω ὄβλι φρονήματα, εἶδ. ἐν

τῇ πολιτικῇ ζωῇ· Πλούτ.Ἡ8,12 οὕτω οἱ ὄβλιαντες (κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τοὺς ἐπινοαστάτας, τοὺς παραστάτας· Πολύδ.28,15,12 || κ. ἐπὶ φρονημάτων, ἐπὶ ἰδεῶν· Πλούτ.Ἡ8 ὄβλιαντες περὶ τοῦς θεοῦς δόξαι || τὸ οὐδ. μτφ. ὡς οὐα. τὸ ὄβλιαν ἡ ὄβλις μερίς· Ἡρ.7,157 τὸ δὲ ὄβλιανον τῆς Ἑλλάδος ὃ ὄβλιον· 4) ἐπὶ καταστάσεως, φαινομένων, εἶμαι ὄβλιανός βλ.λ. ὄβλιανός ὄβλιαν καὶ τεταγμένος ὄβλις, αὐτ.660F ὄβλια ἀπὸ καὶ ὄβλιανον· 5) ὡς μτφ. ἐν χρ. ἀπὸ τοῦ ὄβλιζω βλ.λ., θεραπεύω· Δικαιοαρχ.30 6) ρηματ. π. ὄβλιανσι, ὄβλιανός.

ὄβλιανσις-εως (ή) ὄβλιανσι κ. νεώτ. ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὄβλιας πινόσι, θεραπεῖα· Ἀριστλ.Φυσ. 5,4,6 ὄβλιανσις ἡ εἰς ὄβλιαν, νόσασιν δ' ἡ εἰς νόσασιν. μεταβολή, αὐτ.5,5,5, αὐτ.5,6,5, αὐτ.Μεταφ.10,12,5 2) ἡ μετατροπὴ τόπου, περιβάλλοντος νοσῶδους εἰς ὄβλιανόν, ἡ ἔξιμιασις.

ὄβλιαντός-ή-όν ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ὄβλιανού, ὁ δεκτικὸς ὄβλιανσεως, θεραπεῖας· Ἀριστλ.Φυσ.5,1,2.

ὄβλιανσις-ατος (τό) μέσον θεραπευτικόν Ἀδ 364, 12 ἐκέσματα ὄβλιανσιμα, ἰάματα.

ὄβλιαστήριον (τό) γλωσσ. θεραπευτήριον.

ὄβλιαστικός-ή-όν ὁ κατάλληλος, πρόσφορος πρὸς ὄβλιαν, θεραπευτικός· Ἀριστλ.Φυσ.8,5,14, αὐτ.Ψυχ.2,2,14, Σχόλ.Ἐρμογ. ἐν Walz.4,26,26 ἰατρός, κἀν μὴ ὄβλιανσι, ταῖς δὲ ὄβλιαστικαῖς χρήσασαι μεθόδους.

ὄβλιαστικός-ή-όν ρηματ. ἐπιθ. τοῦ ὄβλιζω βλ.λ., ὄν δυνατόν τις τὴν ἐπινοαστὴν εἰς ὄβλιαν, ὁ δεκτικὸς θεραπεῖας· Ἀριστλ.Φυσ.8,5,14, αὐτ.Οὐρ.4,3,7.

ὄβλιότης (ὁ) ὁ χορηγῶν, παρέχων ὄβλιαν, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου· ἈΒηλ.2,36B, Ἐστ.1624,37.

ὄβλια (ή), ἄπ.κ. ὄβλια (Ἀριστ.Ὀρν.604, αὐτ.731, Μέν.Μονοστ.522), μτγν. κ. νεώτ. ὄβλια, Ἐπιγρ. κ. ὄβλια, δημ. ὄβλια ἡ ἀρτία, φυσιολογικῆς κατάστασις τοῦ ὄβλιου, ἡ ἀρτιότης τῆς λειτουργίας τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων, σωματικὴ εὐεξία, γερουσίη Ἰουῖδ. ἐβλια ἐστὶ συμμετρία τῶν πρῶτων σωματικῶν δυνάμεων· : Ἡρ.2,77 ἐμπίστοι θεράμεινοι τὴν ὄβλιαν καὶ κλάσσαν, Σίμων.116, Πινδ.Π 3,128, Μέν.Μονοστ.19 ὄβλια καὶ νοεὶς ἀγαθὰ τῷ βίω δύο, Φιλῆμ.Ἀδῆλ.68, Ἀραβ.Μυθ.Καλ.1,10 ἡ περίστασις τῆς ὄβλιας μου δὲν ποῦ δίδει ἀδειαν νὰ λάδω τέτοιος ξεφρόντωσις, Καλλιγ.Θαν.Βλ.39 ἡ εὐσπικία του καὶ ἡ σφριγώσα ὄβλια του, μ' αὐτὸ τὸ φάρμακο βρῆκε τὴν ὄβλια του (ἐβλιασθῆ) || πληθ. ὄβλια ὄβλιαν κατὰστάσεις· Πλάτ.Πρωτ. 354B, αὐτ.Πολύδ.8B, αὐτ.Τιμ.87C πρὸς γὰρ ὄβλιαν καὶ νόσου, ἀρεταὶ καὶ κακίαι, Ἀριστλ.Ζ1 Β,18,1 2) ἐν χρ. κ. ἐπὶ τῆς ἀρτίας διανοητικῆς, ψυχικῆς καταστάσεως· Αἰσχ.Εὐμ.535 ἐν δ' ὄβλιαν φρονῶν ὁ πάμφιλος καὶ πολυεύκτορος ὄβλις, Ἰσοκρ.234B ἡ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὄβλια·

3) θεραπεῖα, ἰασις· Μέν.Μονοστ.522 ὄβλιαν δὲ πάσης ἐστὶν ὄβλια νόσου 4) φάρμακον, θεραπευτικόν τι μέσον· Ἀλέξ.Τραλλ.9,78, Θεοφάν.Νών.2,20 5) εἶδος πλοκομῆτος, ἐν χρῆσει κατὰ τὰς βυσίας· ΑΒ 313,13 μᾶλλον τὴν φαιστόδεις, ὄβλιαν εἰδίδωσι τοῖς θυομένοις· ἈΒηλ.3,115Α, Φῶτ. 6) νεώτ. κ. δημ. φρ. ἐν εἰδ. χρ. εἰς ὄβλιαν - στήν ὄβλια σὰς εὐκτῆριος προσφώνησις τοῦ πίνοντος πρὸς τοὺς συμπελάς ἡ τοὺς προσφρονῶντας || μὲ τίς ὄβλιανσι σου ἐπιφώνησις πρὸς πίνοντα ἡ φαγόνοτα καὶ πρὸς λουσθέντα κ. εἶρων. πρὸς ἀποτυχόντα, μὲ τίς ὄβλιανσι σου, καὶ τοῦ χρόνου· || μὲ ὄβλιανσι κ. δημ. μὲ γειά εἰχῆ πρὸς φροσέντα ἡ παραγγέλναινα νέον τὴν ἐνδομύ, φόρμα, πῖλον, ὄβλιανσι || γειά σου εἰχῆ πρὸς ἀπεργόμενον ἡ προσφώνησις κατὰ τὴν συνάντησιν οἰκείου προσώπου· γεν. ὡς χαιρετι-

σμός: **γιά σας - ὦρα καλή** 7) ἐν προσωπ. ἠοίσει ἡ θεὰ τῆς ὄγειας: 'Ἰνπ.12, 'Αρίφρ. ἐν *Lyx.Bgk.841, Παισι.1,23.4.*

ὄγεινά ἐπίρρ. δημ. κατά τρόπον ὄγεινόν βλ., συντελούτο εἰς ὄγειαν: τρέφεται - ζῆ ὄγεινά.

ὄγεινή (ἢ) νεώτ. κλῆδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην καὶ φαρμαγιάν τῶν μεθόδων δι' ἧν συντελεῖται ἡ προαγωγὴ καὶ διατήρησις τῆς παρὰ τὸ ἀνθρώπιν ὄγειας: **δημοσία - στρατιωτικὴ - σχολικὴ ὄγεινή** 1) κ. εἰδικώτ.: ὄγεινή τοῦ στόματος - τοῦ στομάχου.

ὄγεινολογία (ἢ) νεώτ. ἡ μελέτη τῶν μεθόδων καὶ τῶν κανόνων τῆς ὄγεινῆς.

ὄγεινολόγος (ἰ) νεώτ. ἱατρός εἰδικός εἰς τὴν ὄγεινολογίαν βλ.

ὄγεινός - ἡ-ὄ(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καλός, ὠφέλιμος εἰς τὴν ὄγειον, ὁ συντελεστικός τῆς διατηρήσεως ὄγειος ὀργανισμοῦ: 'Ἰππ.Αρ.1247, Ξεν. ΚΠ1,6,16 περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὄγεινῶν, αὐτ.'Απομν.1,6,5, 'Αριστ.Πολιτ.7,11 αὐτὸς πρὸς τὴν ἑὴν ἐγκλίσην ἔχουσαι, καὶ πρὸς τὰ νεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὄγεινόντα ἰένν. χῶραι, ὄγεινόν κλίμα, ὄγεινὴ τροφή κ. ὑπερθ.: [σοκρ.12Α τῶν σπῆτων τοῖς ὄγεινοτάτοις χραῖναι: 2) ὁ ἀνήκων, ἀναπερθόμενος εἰς τὴν ὄγειον: Γαλ.2,195 ἀπάσης τῆς ὄγεινῆς πραγματείας, αὐτ.6,83 ὁ τὴν ὄγεινήν τέχνην μετερχόμενος: 3) ἐπὶ προσ., ὄγεις, γερός: Πλάτ.Πολ.408B καὶ αὐτοὶ πάσαι νόστου κάμοιεν καὶ εἰεν μὴ πᾶν ὄγεινοί φασκε, αὐτ.Νόμ.728B σάμα . . ὄγεινόν . . || τὸ οὐδ. ὡς οὐα, τὸ ὄγεινόν ἢ ὄγειαι: 'Αριστ.Ρητ.1,2' 4) νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐα, ὄγεινή βλ.

ὄγεινός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὄγεινόν βλ., ἢ ἐν κολῆ γεινή καταστάσει: φρ. ὄγεινῶς ἔχω ὄγεινῶν, εἶμαι κατὰ σπῆν ὄγαι μου: Πλάτ. Πολ.407C, αὐτ.517D ὅταν δὲ ὄγεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν θῆνον ἴη' || ἄρ. ὄγεινῶς διαίτημα διαίτη συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς ὄγεινῆς: Ξεν.'Απομν.3,13,2' || φρ. ὄγεινῶς ποιῶ τὴ ἀποδέλνω εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ὄγειας: Πλάτ.Γοργ.522A. 2) ἄνευ βλάθης τῆς ὄγειας: 'Ἰππ.4,182,2 πολλοὶ μάλιστ' ἄνη καὶ εὐφρόως ἤνεκαν καὶ ὄγεινῶς τὴν κώφωσιν ἀκρι γήρωσ. 3) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὄγεινόντος ἀνθρώπου: 'Αριστ.Ἠθ.5,1 λέγομεν γὰρ ὄγεινῶς βαδίζειν, ὅταν βαδίζει ὡς ἄν ὁ ὄγεινῶν. 4) κ. παρὰ. συγκρ. ὄγεινοτέρως κ. ὄγεινοτερον: Ξεν. Λοκ.2,5 κ. ὑπερθ. ὄγεινοτάτα: αὐτ.4,7,9.

ὄγειες-εντος-εσσα-εν βιωτ. τ. τοῦ ὄγης βλ.: Πίνδ.Ο.5,53 ὄγεινα δίδον ἰσχύλ. ἐτην μεθ' ὄγειας εὐδαιμονίανσ).

ὄγειρός - ἡ-ὄν, ὑπερθ. ὄγειρότατος ('Ἡρ.4,187) κ. -έστατος ἰαὐτ.2,77, ὠφέλιμος εἰς τὴν ὄγειαν, ὄγεινός: Πίνδ.Ν.3,29' 2) ἐπὶ προσ., ὁ πλήρους ὄγειας ἀπολούων, ὄγης γερός: 'Ἰππ.'Αέρ.282.

ὄγειρῶς ἐπίρρ. ὄγως: 'Ἰππ.'Επιθ.1,942.

ὄγίης-οδς-ές κ.μον. κ. νεώτ., γενικ. ἀσυναρτ. ὄγίως, δοτ. ὄγίει, αἰτ. ὄγίη [Πλάτ.Φαῖδ.89D, αὐτ.Νόμ.875B], ἀττ. ὄγίη ('Θουκ.3,34), ἰαν. ὄγίη ('Ἡρ.1,8), δωϊκός ὄγίη [Πλάτ.Τιμ.83B, οὐδ. πλθθ. ὄγίη ('Θωμ.Μ.365), παρὰθ. ἀντίστροφ. ὄγίωστατος ('Επιφ.κ.'Αθῆν.2,59C), ὄγίωστρον. τ. ὄγίωτερος ('Σώφρ. ἐν EM.774,4), ὁ ἐν ὄγίαι, εὐεξία, ὁ ἔχων ἀριτεῖα λειτουργοῦντα τὰ θρυγὰν τοῦ σώματος, γερός: 'Ἡρ.3,130 εἰ μιν ὄγίαι ἐποίησα, αὐτ.3,133, Πλάτ.Νόμ.684C σφί καὶ τις . . δύναιτο εὐεκτικὰ τε καὶ ὄγίη σώματα ἀπεργάζεσθαι, Μινναί,8,4 Συνεῖ τούτους μὲν ἡ 'Αγία εὐεξαμένη . . ὀδωρ αὐτοῖς ἐπιχέουσα, κατῆσθαι ἐν ὄγίαις, 'Αραβ.Μισθ.Χαλκ.186 σπικώσου τῶρα, διὰ τὸ εἶδ' ὄγίη' παρομοι. αἰτὸν τῶν πᾶν ὄγεινόντων: 'Επιφ.κ.'Αθῆν.2,59C ὄγίωτε-

ρός θην ἐστὶ κολοκόντας πολὸν' || μτ. προσδιορ. δηλοῦντος τὸ ἐξ οὗ ἐβεραιεσθῆ, ἰσθῆ τις: Ξεν.'Απομν.1,3,13 μόλις ὄγης ἄν ἴσως ἐν τούτους χρόνῳ [τὸ δῆγμα] ἄγῃς γένοιο ἰμφ. περί τῶν πηλῶν τοῦ 'Ερωσίου: 2) τὸ οὐδ. τὸ ὄγίει ἐν χρ. ὡς οὐα, ἡ ὄγειο, ἡ ὄγίη κατάστασις: Πλάτ. Συμπ.186B. 2) γεν. ὁ καλός ἔχων κατὰ πάντα (ἐν φρ. μετὰ τοῦ σῶς: 'Ἡρ.4,76 ἦν σῶς καὶ ὄγίης ἀπονοστήσει ἐς ἑαυτοῦ, 'Θουκ.3,34 πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τέλος οὐάν καὶ ὄγισ'. 3) μφ. ἐπὶ ἠθικῆς, φυικῆς ὄγειας, σάφρων, συντετός, λελογισμένος: Εὐρ.Βάκχ.948 τὰς δὲ πρὶν φρένας οὐκ εἶχες ὄγίεις, Πλάτ.Πολ.372E, αὐτ.409D ἀπιστῶν παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὄγίεις ἦθος, αὐτ.Γοργ.526D. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λόγων, γλωσσῶν, ἐνεργειῶν, γεν. ἐπὶ ἐκδηλώσεων τοῦ χαρακτήρος, τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ ἤθους, φρόνιμος, σοφός, σωστός, ὅπως πρέπει: 'Ἰλ.Ο.524 μῦθος 3, ὅς μὲν τὸν ὄγίης, ἐπρηκμένος ἐστω, Πλάτ.Πολ.584E οἱ ἀπειροὶ ἀλβηταὶ περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὄγίεις δόξας ἔχουσι, - ἐμφορεῖται οὐδ' ὄγίεις ἀρχῶς - ἀντιλήψεις: 5) συνηθ. ἐν χρ. μετ' ἀρνησεως: 'Ἡρ.1,8 τίνα λέγεις λόγον οὐκ ὄγίει, αὐτ.6,100, Εὐρ.Φοῖν.201, 'Αριστ.Φορμ.636, Πλάτ. Φαῖδ.66B' || νεώτ. εἰδ. κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸν νοσηρὸν ἐπαναστατικόν, ὁ ἐπὶ τὸν δεοδοκισμένον ἀρχῶν, ἰδεῶν ἐρειδόμενος: αὐτ. ὄγίεις κατεβύβουσαι τῆς νεολαίας: 6) τὸ οὐδ. ὄγίεις ἐν ἐπίρρ. χρ. ἐν φρ. ὄγίεις φέθηγομαι δοικμάζω τι δι' ἐπικροτώσεων, ἐν ἀνίαι στερεῶν, γερὸ: Πλάτ.'Θεαιτ.179D.

ὄγιοζυγία (ἢ) σχόλ. ὄγίης ὀρθῆ συζυγία, ὀρθός συνδυασμός: Σχόλ.Αισχ.Πέρα.540.

ὄγιοπόσις-ποδός-συν ὁ ὄγίης τὸς πόδας: 'Ἡσ. ἐν λ. ἀρτίπου.

ὄγιοποιῶ-έω μ.γεν. καθιστῶ τὴν ὄγιδ, βεραιεῶν: Διόδ.Σ.ἀν.521,12, 'Ἰω.Χρυσ.9,951Α θγιάσας καὶ θγιοποιήσας.

ὄγιος-ὄν ὄγης: Γλωσσ.

ὄγιότης-πτος (ἢ) μ.γεν. τὸ ὀρθῶς ὄγίως ἔχειν, ὀρθότης: Σέξτ.Ερμ.Μοθ.8,118.

ὄγιά-ὄω κ.μον. καθιστῶ τινα ὄγιδ, βεραιεῶν: 'Ἡσ. εὐχόνον τὸ σαοῦν καὶ βεραιεῦσαι: 'Ἰππ.'Αρχ.'Ἰππ.11, Ἐσπ.Πον.153,30 θεοῦ . . τοῦ ἡμᾶς θγιοῦντος καὶ ὄγιάοντος: 2) κ. ἐπὶ διασημικῆς, ἠθικῆς ὄγειας: αὐτ.199,90 παλλὰ τῶν ἔθνων, πλεονεξίαν νενοσηκότα, ὄγιοῦτον σωφρονίζόμενα.

ὄγίως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν ὄγίαι: 'Αθῆν.2,46F καὶ πρὸς τὸν πυθόμενον ἦως ἂν ὄγίως τις διαίτη . . 2) ὀρθῶς, φρόνιμος, σωστός: Πλάτ.Πολ.409Α εἰ μέλλει καλὴ κἀγαθὴ οὐσα κρῖνειν ὄγίως τὰ δικαία, αὐτ.619D, Δημ.325 πᾶνθ' ὄγίως καὶ δικαίως πεπολιτεύματα, ὄγίως παλιτεύεται - φρονεῖ' Ἡσ. εὐχόνος ὀρθῶς, σώμας, διαλοκίμως ἐρρωμένως, καὶ εἰ τ ὀρμονα.

ὄγράζω κ. νεώτ. εἶμαι ὄγρός: 'Ἰππ.517,53 ὄγρᾶζοντος τοῦ σώματος.

ὄγραϊνω κ. νεώτ. διαδρέχω, καθιστῶ τὴ ὄγρον, νοτίως: Ξεν.Κυν.5,3' 2) ποι. ἐπὶ νοτομοίᾳ, ἀρδεύω, ποτίζω χώρον: Εὐρ.Τρω.230 ἐν θγραινεῖ . . ὁ ξανθὸν χαίταν πυρραῖον Κρᾶθις αὐτ.'Ελ.3' 3) ἐμβαπτίζω ἐντός ὑπρού, βρέχω: Εὐρ.ἀπ.368 πγραισιν οὐχ' ὄγραϊνοῦσαι πόδας, Γολ. ἐν Γλαδ.1 ἐν δε τοῖς λουτροῖς . . διαβρέξαι τε καὶ ὄγρᾶν τὸ σώμα' 4) κ. νεώτ. διαποτίζω, μουσεύω, νοτίως: Εὐρ.'Ἰων.679 βλεφαρον ὄγραϊνεὶ δάκρυον, - ἡ νυκτερινὴ δρόσος ὄγραϊνεὶ τὰ ἄσθη, φρ. ὄγρᾶνθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ [ἐδωκρυσέ] 5) παθ. εἰδ. συνάγομαι εἰς Μιννας ἡ δεζομενάς κ. ἐπὶ στερεῶν, ὀρμονοποιῶμαι: 'Αριστ.Μετ.4,6,1' 6) εἰδ. παθ. χυνοῦμαι ὑπὸ ἀσπλοῦς διαβρέσεως, ἐν φρ.: Νικ.Χου.Χρον.6,317 δροσώδης ὀ-

ρωμένη κὰν τῷ χαλκῷ καὶ ὕγρανομένη πρὸς ἔρωτα· 7) εἰδ. ἱατρ. σημ. προξενῶ εὐκαιλιότητα· ἴαν. Ἀφ.1247· || κ. παθ. ἐπὶ τῆς κοιλίας· αὐτ.1245 ὁκόσαιοι δὲ νέουσι ἐθούσι αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἶσι, τούτοιςαι πρῶτευτέροις γινόμενοις ὕγραίνονται· 8) ρηματ.π. ὕγρανοις.

ὕγρασις-εως (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὕγραίνω βλλ., βρέξιμο, νότισμα· Ἰατρ. Ὀνειροκρ.188.

ὕγραστικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν ὕγρασιον, ὁ πρὸς ὕγρασιον πρόσφορος· Διφιλ.Σ η. Ἀθην.2,59B· πρβλ. κλήμ. Ἀλ.215.

ὕγρασια (ἡ) ἰγρᾶζωι κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάσταση τοῦ ὑγροῦ, ὑγρότης· Ἀριστλ.Ζ1,5,31,3, - ἡ ὕγρασια τοῦ ἐδάφους- τοῦ τοίχου· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐν τῷ ἀτμοσφαιρᾷ παρουσία πολλῶν ὀδρατιῶν, ἀντιβ. ξηροσία· || κ. ἡ ὑγρότης ἐν οἰκοδομηματι, ἐν τοίχῳ κττ.; τὸ σπῖτι - τὸ δωματίον(ν) - ὁ βορεινὸς τοίχος ἔχει ὕγρασιον(ν)· 3) ἐν γρ. ὅπτι τοῦ ὑγρῶν· Ἄλεξ Λέβης,5,10 διεξέδουε, δι' ὧν τὴν ὕγρασιαν ἐκδέξεται· 4) νεώτ. τὰ ἐπὶ τῶν πόρων ἀγγείου ἡ τοίχου σταγονίδια ὕδατος.

ὕγρασιον-ατος (τὸ) ἡ ὕγρασια· ἴαν. Ἀρθρ.803.

ὕγρηπλαστρον (τὸ) μιν. ὑγρὸν ἕμπλαστρον· Πλίν.Φ1,34,36.

ὕγρηδων-όνος (ἡ) ἡ ὑγρότης· ἴαν.593,22.

ὕγραδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ βαίνων, διαπαιόμενος ἐν τῷ ὕδατι, ἐπὶ ἐνδῶρον ζῶων· Ἀθην.3,99B ξηροδοτικὸν τινα ζῶα καὶ ὑγραδοτικὰ ἄλλα··

ὕγραδοτῆ-ῶν μιν. βαίνω, κινῶμαι, διαίγω ἐν τῷ ὕδατι, ἐπὶ ἐνδῶρον ζῶων· ΑΠ 9,709 (πθ.γρ.).

ὕγραδοτής-οῦς-ές μιν. ὁ ἐν ὑγρῷ βεθαμμένος· Νόν.Δ 8,142, αὐτ.23,183.

ὕγραδοτός-ον μιν. ὁ ζῶν, διαίγων παρὰ τὸ ὕδωρ, οἷον ὁ ἀλιεύς· Νόν.Δ 13,75· 2) νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ἄ. ὑδροδότης βλλ.

ὕγραδωλεφαρίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. βλεφαρίτις προκαλούσα δακρυόρροια.

ὕγραδολός-ον ὁ προκαλῶν ὑγρότητα, ὕγραντικός· Εἰρ.ἀπ.836,3 ὕγραδολοὶ σταγόνες.

ὕγραδωλεως-ιτας-ων ΑΒ 67 ἐὸ ὑγρὸν καὶ διακεχυμένον γελῶν καὶ μὴ αὐτότρον μηδὲ βίσιον.

ὕγραδονος-ον μιν. ποι. ὁ γινόμενος ἐν τῷ ὕγρασιῳ ἡ ἐν τῷ ὕδατι· Νόν.Δ 14,145.

ὕγραδράμος (ἡ) νεώτ. αὐτογραφικὸν ὄργανον δι' οὗ μετρεῖται ἡ ἀτμοσφαιρική ὕγρασια.

ὕγραδοπάτος-ον μιν. ὁ ἐν τῷ ὕδατι διοικώμενος ὁ ὑγρόδιος βλλ.; Μαλάκ.1,358Α.

ὕγραδορως-ον μιν. ὁ ὕδατοδῆς· Ζώσιμ.35,3.

ὕγραδοθηρική (ἡ) μιν. ἡ τέχνη τοῦ θηρεῦεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀλιεία· Πολυδ.1,97.

ὕγραδομηής-οῦς-ές μιν. ποι. ὁ ὑγρός, ὁ μετ' ὑγρότητας καμπύμενος· Ἀνάκ.ἐν Ἀκ.Κρ.4, 325 ὕγραδομηεῖς γνάθοι ἱππων.

ὕγραδέλευθος-ον μιν. κ. μιν. ὁ ὑγρᾶν ὀδῶν ἔχων, οὗ αἱ ὀδοὶ εὐρίσκονται ἐντὸς ὕδατος, ἐντὸς τῆς θάλασσης, ὁ ἐν ὕδατι πορευόμενος ἡ διαβίων· Μόξιμ.Καταρχ.62 ὕγραδέλευθος ἰχθύος· 2) ὁ καταλεπών ἰχθυ ὑγρᾶ· Ποιητ.π. Ἀθην.1,63B· || κ. μθφ.· Ὀρφ.Ἰν.20,3 ὕγραδέλευθιο νεφέλαι.

ὕγραδέφθαλος-ος ὁ πάσχων ἐξ ὕδροκεφαλίας βλλ.· Ἀριστλ.Πρ.1,16,2.

ὕγραδέκλη (ἡ) μιν. ὕδροκέκλη βλλ.· Πολυδ.4,203 ἰδ.γρ.1.

ὕγραδέροσκήλη (ἡ) μιν. ἀνευρυσμός τῶν τρεφόντων τὸν βιβῶνον ἀγγεῖων καὶ ἀργῶ ὑγροῦ συλλογῆ κατὰ τὸ μέρος τοῦ δαχέου· Γαλ.3,58.

ὕγραδοκοιλίος-αν εὐκαίλιος βλλ.· Ἀριστλ.Ζ1 9,50,12.

ὕγραδοκλώστρια (τὴ) μιν. κλωστρία ἡ κλωστρία ὑγρᾶ· Ὀρφ.8,315 (ἐκδ. Matthe).

ὕγραδομός-ον μιν. ὁ δι' ὕδατος περιβάλλων, ὁ εἰς ὕδατα πλεούσις· Χρυσ.Σιδ.14,139.

ὕγραδέξυτος-ον μιν. ὁ ἐκ τῆς ροῆς τοῦ ὕδατος λουζευθείς· Φίλης Σφ.86,4,302.

ὕγρολογία (ἡ) νεώτ. πραγματεία περὶ τῶν χυμῶν ἥτοι τῶν ζωϊκῶν ρευστῶν τοῦ ὄργανισμοῦ.

ὕγροματός-οῦς-ές μιν. ὁ μονωδῶς, παραφόρος ἀγαθῶν τὸ ὕδωρ· Νόν.Δ 43,284.

ὕγρομάδων-οντος (ἡ) μιν. ποι. ὁ κύριος, ἀρχικὸν τῶν ὕδατων· πρβλ. ποιοτῶμενος· Νόν.Δ 31,57.

ὕγρομαλκία (ἡ) μιν. ὑγρότης μαλακότης ἡ εὐλυψία τῶν μελῶν· Ἰαδ.μ.Φωισιγρ.2,11.

ὕγρομαλής-οῦς-ές ὁ ἔχων ὑγρὰ μῆλη ἥτοι εὐλόγιστα, ἐκαμπῆτα· Ξεν.Κυν.5,13 ἐπὶ γὰρ ὕγρομαλή ὄντα ἐπισυρεται ὄλα ἐπὶ τῆς γῆς, Πολυδ.4,96.

ὕγροματρία (ἡ) νεώτ. μέθοδος δι' ἧς προσδιορίζεται ἡ ὕγρασις χυμῶν τινός.

ὕγροματρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑγρομετρίαν, ὁ τῆς ὑγρομετρίας· ὕγρ- ὄργανα.

ὕγροματρον (τὸ) μιν. κ. νεώτ. ὄργανον μετρήσεως, ἐλέγχου τῶν ὑγρῶν, ὅν κατὰ πόσον εἶναι ἀμνη· Γαλ.· 2) νεώτ. μετεωρολ. ὄργανον δι' οὗ βαθμομετρεῖται ἡ ἀτμοσφαιρική ἕγρασια.

ὕγρομάκτωπος-ον μιν. ὁ ἔχων ὑγρὸν, μαλακὸν μέτωπον, ὁ ἔχων τρυφερὰν ὄψιν· ΑΠ 5,36.

ὕγρομέθεος-ον μιν. ποι. ὁ ἐν ὑγροῖς ἥτοι ἐντὸς τῶν ὕδατων μαχόμενος· Νόν.Δ 39,83.

ὕγρομέτροφος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὑγρὰν, μαλακὴν, τρυφερὰν μορφὴν· Νόν.Δ 36,87.

ὕγρομυρον (τὸ) μιν. τὸ ὑγρὸν μύρον· Ἀέτ.

ὕγρόν (τὸ) ἰγρῶς(τ) νεώτ. κ. δημ. πᾶν σῶμα μὴ ἐν στερεῶν ἢ ἀέριον, ρευστὸν ὠρισμένου ὄγκου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀχῆμοτος· 2) πᾶν ὀδάρεις συστατικὸν τοῦ ὄργανισμοῦ· γαστρικὸν - ἐνάμιον ὕγρον.

ὕγρονόμος-ον μιν. ποι. ὁ ἐν τοῖς ὑγροῖς, τοῖς ὕδασι νευόμενος ἡ διαπαιόμενος· Νόν.Δ 3,37 Ἰβρίων ὕγρονόμοιο δισαχίμων πόρον Ἑλλᾶς.

ὕγρόνους-οος-οον-οον μιν. ὁ ἔχων ὑγρὸν, μαλακὸν, ἥτοι ἄστατον νοῦν· Πολυδ.6,126.

ὕγροπαγής-οῦς-ές (πλήγμων) μιν. οὗ τὸ ὕδωρ εἶναι πεπηγμένον, παγωμένον· Νόν.Δ 89,2· 2) ὁ ἔχων ὑγρὰν, ἀσθενικὴν σύστασιν, κρᾶσιν· ἀντιβ. σκληροπαρικός· Ξενοκρ.Ἐνυδρ.33, Γαλ.13,591.

ὕγροπίσσα (ἡ) μιν. μιν. κ. νεώτ. πῖσσα διατηρημένη καὶ ἐν ψυχρῷ εἰς ρευστὴν κατάστασιν· Γαλ.14,329,2, Γεωπ.18,8,2.

ὕγρόπισσον (τὸ) σχολὴ ὑγρᾶ, ρευστὴ πῖσσα· Σχολ.Νίκ. Ἄλεξ.116.

ὕγρόπλευς-οον-οον-οον μιν. ὁ ἐν ὑγροῖς ἥτοι ἐν τοῖς ὕδασι πλέων· Τζέτ.Ἐξήγ.11,34.

ὕγροποίησιμος-ον νεώτ. ὁ δυνατόμος νὰ ὀγροποιηθῆ.

ὕγροποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὕγροποιῶ, ἡ εἰς ὑγρὸν μετατροπὴ· ὀγροποίησις τῶν ἀερίων.

ὕγροποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ συντελῶν εἰς τὴν ὀγροποίησιν.

ὕγροποιός-ον μιν. ὁ ὑγρὸν τὴ ποιῶν, ὁ ἐπιφέρων ὕγρασιαν· Πορφ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.113Α.

ὕγροποιῶ-ῶν νεώτ. μεταβάλλω, μετατρέπω τὴ εἰς ὑγρὸν· ὀγροποιῶ ἀέριον.

ὕγροπόρευτος-ον μιν. κ. μιν. ὁ ὕγρακέλευθος βλλ.1) Ὀρφ.Ἰν.81,1 λαϊφθρὸν πῆδημα δι' ἧ ἕρος ὀγροπορευταν.

ὕγροπόρεος-ον μιν. ὁ ὀγροπόρευτος, ὀγροκέλευθος· Νόν.Δ 10,123 θαμισιον ὀγροπόρεος, σὺτ.23,182, αὐτ.25,67, ΚΜανασα Χρον.143, αὐτ.4057.

ὕγροπορῶ-ῶν μιν. πορευόμενος διὰ τῶν ὕδατων, εἰς τὸν ὕδροφόρον, ἐπὶ πλοῖαισι· ΑΠλ.221 καὶ νέες ὀγροπορεύω.

ὕγρορορῶ-ῶν μιν. ὁ εἰς ὕγρασιαν, εἶμαι ρευστός ἢ ὑγρός· Ἀριστλ.Πρ.1,33.

ὕψος-ά-ό(ν) κ. μων. κ. νεώτ., Δημ. θηλ. κ. -ή, Δημ. κ. ὕψος, συγκρ. ὑψότερος (Πλάτ. Θεαιτ. 162B). ὑπερθ. ὑψότατος (Ξεν. Ἰνν. 7,7), ρευστός, ὑδατώδης, ἀντίθ. πρὸς τὸ ξηρός· ἰλ. ψ 281 δ' ὁσφίην μάλα πολλὰκίς ὑπὸν ἔλασον χαιτῶν κατέχουε, Ὀδ. Ζ 79, αὐτ. Δ 458, αὐτ. Ε 478 ἀνέμων ὕπρον ἀέντες ἰνεόντες μεθ' ὑψασίας ἢ βροχεοῖ, κτ. ἀντίθ. πρὸς τοὺς ξηρούς καὶ καυστικούς ἀνέμους, αὐτ. Π 440, Ἡσίοδ. Ἐργ. 623, Ἐθον. 869, Πίνδ. Ο 7, 69. Βάστατε μὲν ἐξ ἄλδς ὕψος νάσος, αὐτ. Π 4, 40, ὕγρα πῖσσα - ὕπρον στοιχίον (ἢ θάλασσα) ἢ ὕγρα κέλευθα ποι. ὕγρα ὄρροισι, ἢ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης· ἰλ. Α 312 αὐ μὲν ἔπειτ' ἀναδάντες ἐπέλασον ὕγρα κέλευθα, Ὀδ. Γ 71 ἢ δὲ ὕγρα ἰή, ἰων. ὕρη ἢ θάλασσα· ἰλ. Ξ 308, αὐτ. Ω 341 τὰ μιν φέρον ἡμῶν ἐφ' ὕρην ἴδ' ἐπ' ἀπειρονα γαίαν ἢ τὸ ὕπρον ὡς οὐα. τὸ ὕδωρ, τὸ νερὸν· ἤρ. Α, 172, Πλάτ. Θεαιτ. 147C γὰ ὑγρῶ φουδαίσινα 2) ὁ ἐνέχων ὑρότητα, ὕψασιον, ὁ διαπεπαισμένος ὑπὸ ὕδατος ἢ ὁ πλήρης ὕδατος· αὐτ. Κριτ. 112A γενομένη νόξ ὕπρ διαφερόντως γῆς αὐτῆν φίλην περιτήξασα πελοῖσκε, - ὕγρας τόπος-καιρός - ὕπρον κλίμα - ὕπρ σπῆτ' ἢ τὸ ὕπρον κ. τὰ ὕγρα ὡς οὐα. ὑρότης, ὑψοσσία· ἤρ. 1, 142 3) μγν., νεώτ. κ. Δημ. διάθροχος, βρεγμένος, νοτισμένος· Γρουλ. Σκ. Τερρ 94, 10 περὶ ὅτι τὸ δάσος τὸ ὕπρ, - τὰ ροῦζα τὸ εἶναι ἀκόμα ὕγρα ἢ μγν., τὸ οὐδ'. ὕπρον ὡς οὐα. διάθροχος μέρος· Πλούτ. Ἠθ. 759C ἐφ' ὑγροῖς ζωγραφῶν (ζωγραφῶ ἐπὶ διαθρόχου ἐδάφους) κ. νεώτ. ζωγραφία ἐφ' ὕπρῳ [a fresco] νωπογραφία 4) μέτρα ὕγρα καὶ ξηρὰ μέτρο πρὸς μέτρων ὕπρῶν καὶ στερεῶν· Πλάτ. Νόμ. 746D μέτρα ξηρὰ τε καὶ ὕγρα καὶ σταθμὰ, Ἐπιγρ. τὰ ὕγρα μετρεῖν 5) ποι. ἐπὶ ζώων, ὁ ἐνυδρός· ΑΠ 9, 18 θηρες ὕγραί, Φιλόλοφ. 776 αὐ δρυϊθεοσ οἱ ὕγραί, ΑΠ 6, 43 ὕγρας αἰσίδος ἰὸ βάτραχος! 6) ἐν ἀναφ. πρὸς εὐκολιότητα, ὁ ὑδαρῆ, νερούλης· Ἰνν. Αφ. 1245 ὁκόσσιον νεοσι εἶδουσι αἰ κοιλίαι ὑπρ εἰσι, τούτῃσι ἀπονηρόσκεισι ξηραίνονται, Ἀριστ. Ζ 1, 9, 18 7) μτφ. μαλκόος, ἀπαλός, εὐκόλος ὕπαρχῶν, εὐκαμπτός, μεταθλητός, εὐλόγητος· Πίνδ. Π 1, 9 ὁ δὲ κούσῶων ὕπρον νότων αἰωρεῖ, Εὐρ. ἀπ. 935 ὕγρασι ἐν ἀγκάλασι, Πλάτ. Συμπ. 196A ὕπρος τὸ εἶδος ἰήλ τοῦ Ἐρωτοσί, Ξεν. Ἰνν. 10, 15, αὐτ. 5, 31, Ἀριστ. Ζ 1, 6, 35, 3 ὕγρας ἔστι καὶ πηδῶ πόρρω κ. ἐπὶ πραγμ., Ξεν. Κυν. 4, 1, Ἀριστ. ΖΜ 2, 9, 13 ὑπρότερον . . . εἶναι τὴν κίνησιν, Θεοκρ. 1, 55 παντὶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέταται ὕπρος κεινοσ αὐτ. 25, 206, Βάβρ. 1, 10 ἢ φρ. ὕπρος κέμιοσ εἶμαι ἐξηλλωμένοσ μετ' ἀνεσέας καὶ ἠουσίαι, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὴν θέσιν ἢ τὴν κατάστασιν τοῦ τετιμένου, τετιμένωσ καὶ δυσκόμητον· Ἰνν. Προγν. 37 ἢ τὸ οὐδ'. ὕπρον ἐν ἔπιρ. χρ. ὕπρος βλ. 24· Ἀριστ. Φ. 12, 123 ὕπρον χύτασιν οσαῦτόν ἰσχόλ. ἐδάλυσον οσαῦτον, ὕπρος ἀλφειοσ! 8) ὁ γαλαρός, ἐξησθημένος, ἀδύνατος, ἰδ. ἐπὶ ἀποθνήσκοντος· Σοφ. Αντ. 1239 ἐξ ὕπρον ἀγκῶνα μαθῶν, Εὐρ. Φοίν. 1439 κἀπιθείς ὕπρον χερα, Ἀρχιλ. 69 ὕπρον δέος 9) ἐπὶ οὐσίωσ, πλοδοσός, μαλβόρος· Ἀριστ. Ζ 1, 8, 13, 2, αὐτ. 2, 4 10) μγν. ἀπαλός, ραδιός, τρυφερός· Αἰλ. Ζ 1, 7, 9 ὕγραί νεοττοί, Νόν. Δ 1, 4 ὕπρον βρέφος 11) ὁ σίνα, μέθρ. βεβρημένος, οὐλόφωδ', κ. γεν. ὁ ἐν καταστάσει ζάλης, παραζάλης διατελῶν· Ἠράκλειτ. Α. Στοβ. 5, 120 ὕπρην τὴν ψυχὴν ἔχειν, Πλούτ. Ἠθ. 73A ἢ δῖονα ὕπρ γεγεννημῆ, Ὀππ. Ἀλ. 2, 412 ἀνδοσρηός, ὕπρον ἀείδων, οὐ μάλα νηράσιον 12) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τοῦ βλέμματος, ὁ ἐρωτικός πόθος ἐκφαινοσ, ὁ ἐρωτικός, ἰδ. περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὰ ἀγάλματα· Ἀνακρετ. 28, 21, ΑΠ 7, 27 ὕγρα δερκομένοσιον ἐν ὀμμασι,

ΑΠ 306 ἐπ' ὀμμασιν ὕγρα δερκομένοσ, Λουκ. Εἰκ. 6 τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὕπρον ἄμα τῷ φαίδρω ἢ νεώτ. ὕγρα ὀφθαλμοῖ ὁ δακρυόσ ἢ δακρυοσμένοσ ἢ οἱ ἔχοντες ὑρότητα τῖνα καὶ ἰόηνοτες ἢ ὕπρος πόθος ἐρωτικός, σφοδρὸ ἐπιθυμία· Ἰγν. Ὀμ. 18 33 13) ἐπὶ γλώσσῃ, ὁ λείωσ καὶ δουλόσ μέλων· Διον. Ἀλ. Δημ. 20 14) μτφ. κ. νεώτ. ἐπὶ πρσ. ἢ τῶν διαβέστων αὐτῶν, ἐκολοσ, ἐνοδικόσ τοὺς τρόπουσ, μαλκόόσ, ἄπισο· Πλούτ. Μῆρ. 28 ὕπρος τὸ καὶ θερμοτικόσ αὐτ. Ἠθ. 518 ὕπρος κόλαξ, κ. νεώτ. ἐν τῇ φρ. ὕπρος χαρακτήρ ἢ τὸ ὕπρον ὡς οὐα. ὁ εὐκόλοσ χαρακτήρ, ὁ τρόποσ· αὐτ. Περ. 5 15) μγν. ὁ ἐπιρρηόσ, εὐκατάφοροσ· Πλούτ. θροῦτ. 29, Ἰνν. Ἐμφ. Πολ. 5, 8, Ἄνωκ. Λ. Σουῖδ. 16) μαλβόκόσ, δὲ. πολυτελής, πολυδῶπανοσ, φηλόδοσ· αὐτ. Ἠθ. 751A, αὐτ. Σόλ. 3, Ἄλεξ. Πύρουν. 3 βίου . . . ὄν πάτορεσ κίωθασιν ὄνοσζαν ὕπρον 17) μγν. ἐπὶ φωνήτεσ, δίχασοσ ἢ ἀμφίβολοσ τῶν χρόνον· Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1, 100 18) νεώτ. γραμ. ὕπρ σύμφωνο ἢ ὀφθαλμοῖ λ. κ. ρ ὕπρσσινη 19) μγν. - μέτρον ὕπρον παρὰ Βυζαντινοῖσ ἰσοδωμάον μεν ἐπιχόλοσ ἐκτεῖσ βλ. ἄτοι θ. κ. 2/3 τοῦ μετρίμου· Εὐχολ. 833. **ὕπρσσασκαός**-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων σίναε ὕπρος σάρκασ, πλαδοσρόσ· Ἀριστ. Ζ 1 603b, 17 χαλαζώδεσ δὲ εἰσι τῶν ὄων αὐ ὕπρσσασκαοί. **ὕπρσσκαλή**-οὐσ-εσ μγν. κ. μων. ὁ ἔχων ὕπρ, εὐκαμπτοσ, εὐλόγητοσ σκέλεσ· Λιδάσ· Ἐπιστ. 585B Ἰπποσ ὕπρσσκαλή, Ἄνω. Κοιν. 119, Πρόδρ. ἐν Notitt. Μεσ. 8, 184. **ὕπρσσκοπία** (ἢ) νεώτ. ἡ ὕπρμετρία βλ. **ὕπρσσκοπικός**-ή-ὄν νεώτ. ἐπὶ οὐσίωσ, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῇ ὕδωρ ἢ ὕπρσσινα· τὸ ἄλασ εἶναι σῶμα ὕπρσσκοπικόσ ἢ ἐπίρρ. - ὡσ. **ὕπρσσκοπιοσ** (τὸ) νεώτ. ὄργανοσ δι' οὐ πρσδιορίζεται ἢ ὕπρσσια ἢ οἱ ἀδραστοί τοῦ ἀέροσ. **ὕπρσσιβήτοσ**-ον μων. ἐπὶ τῆσ θαλάσσης, ὁ ὕπρος στίβοσ ἔχων· Θεοφ. Κεραι. ἐν Μετ. 132, 852. **ὕπρσστομοσ**-ον μων. ἐπὶ εἴσοσ, ὁ ἔχων τὴν σίμην βεβρημένη, δὲ. ὁ δέξεται τέμνωσ, κοπτερόσ· Πρόδρ. 237 εἴσοσ ὕπρσστομοσ. **ὕπρσσαστικός**-ή-ὄν νεώτ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ σιχάδων ἐξ ἀπορροφήσεωσ ὕπρσσινα. **ὕπρστά**-άτοσ (ἰ) ὄρω. τ. τοῦ ὕπρστῆσ βλ. **ὕπρστῆσ**-ήσ (ἢ) ἰσρόόσ κ. μων. κ. νεώτ., ὄρω. - ὄτῆσ-άτοσ (ἰ) τὸ νὰ εἶναι τὸ ὕπρον, ὕπρσσινα, νοτία, ὕπρῃ ἢ ρευστὴ κατάστασιν, ἀντίθ. ξηρότῆσ· Ἰνν. Ἀρχ. Ἰπρ. 17, αὐτ. Ἀφ. 1248, Πλάτ. Φἰλ. 32A, ἢ τῆσ ὕπρστῆσ πῆξις Ἀριστ. Ζ 1, 10, 20, αὐτ. Μετ. 1, 14, 17, - ἢ ὕπρστῆσ τοῦ κλίματοσ - τοῦ δωματίου 2) μαλκόότιοσ ἐκαρπία, εὐλογοσ, ἀντιθ. σκληρότῆσ· Ἰνν. Ἀρθρ. 784, Ξεν. Ἄνω. 5, 8, 15 παρῆθε θερμσσιαν τῖνὰ καὶ ὕπρστῆσ, Ἀριστ. Ζ 1, 7, 3, αὐτ. Ζ 1, 8, 5, 3 ἢ κ. μτφ. ἐπὶ τῶν ποικίλων κινήσεων τῆσ φλογόσ· Εὐρ. Φοίν. 1256 ρῆξις τ' ἐνωμόων ὕπρστῆσ ἐναντίαν ἔκρναν τε λαμπάδ' 3) μγν. μτφ. νεωρότῆσ, χαλαρότῆσ, ἀδύνητοσ· Πλούτ. Κἀτ. Πρσδ. 20 τοῦ εἴσοσ . . . δι' ὕπρστῆσ χειρόσ ἐξολισθέντοσ 4) μτφ. ἐπὶ πρσ., μαλκόότιοσ τρόποσ, εὐκαρπία, εὐλογοσ διαβέσεωσ, προσημία, γλυκυθυμία· Λυκοβόρ. 152 τῆσ ὕπρστῆσ σῶτων τοῦ ἄροτοσ τοῦσ δακρυόσ εἰς ἄροτοσ προσαγέσθα, Ἀριστ. Ἀρετ. 5, 5, Πλούτ. Ἠθ. 680D 5) ὕπρστῆσ βίου τρυφήλοσ βίοσ· Κρῶδ. Ἀπομ. 11. **ὕπρστόκοσ**-ον μγν. ποι. ὁ τίκτωσ, γεννῶσ παρῶνοσ ὕπρσσινα, ὄρωσ· Νόν. Δ 22, 102 δέλεθρῶν ὕπρστόκοσ ὄδινασ αὐτ. 32, 295. **ὕπρστράχλοσ**-ον ὕπρον, μαλκόοσ, εὐκαμπτὸ τρῶχλοσ ἔχων, ὁ μετ' εὐκόλοσ λυγίῶν τῶν τρῶχλοσ· Ἀριστ. ὕπρστράχλοσ ζῶα. **ὕπρστροφικός**-ή-ὄν ὁ ἐπὶ ὕδασι τρεφόμενοσ, ἐνηρόδοσ, ὕδρόδοσ· Πλάτ. Πολιτ. 264D τὸ μὲν ἔ-

τερον ὑδροτροφικὸν ὀνομάζοντας τὸ δ' ἕτερον
ξηροτροφικὸν μ. Ἄθην.3,99B.

ὕδρουσία (ή) μον. πθ. εοφ. γρ. τοῦ ὕδρασια ἐν
Χαλκίδι. Πλάτ.Τιμ.36.

ὕδροφανής-οὐς-ές μτγ. ὁ ὑδρᾶν ὄφιν ἔχων, ὁ
φανόμενος ὑδρὸς ἢ Γαλδ.662, αὐτ.674.

ὕδροφθαλμος-ον ὁ ὑδρούς, μαλακός, εὐκινή-
τος ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς ἢ Ἀριστλ.ΖΜ 2,28 τὰ
μὲν ἐπι σκληροφθαλμῶν, τὰ δ' ὕδροφθαλμῶν.

ὕδροφθογγος-ον μτγ. ἐπὶ λαγύνην μετὰ στε-
νοῦ λαίμου, ὁ φθειγόμενος, παρῶν ἔχων τινα
προερχόμενον κατὰ τὴν ροὴν ἢ ἔκχυσιν τοῦ ὕδα-
τος ἢ Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 6,248 Κύπριδι κείσοι, λάγυνη
μεθυσφαλές, .. ὕδροφθογγε.

ὕδροφιλος-ον νεώτ. ὁ φίλων, ἀγαπῶν, ἀπορ-
ροφῶν τὸ ὕδρον, ὑδροσκοπικός ἢ ὕδροφιλος βάρ-
σαξ' 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ εὐδοκιμῶν ἐν τῷ ὕδατι ἢ
ἐν ὑδροῖς τόποις, ἐλάσιος ὕδροχαρής ἢ ὕδροφιλα
δένδρα - φυτᾶ.

ὕδροφλοῖος-ον μον. ὁ ὑδρῶν, νεοτέρον, μαλα-
κὸν φλοῖον ἔχων ἢ Γεωπ.9,6,2.

ὕδροφοῖνιξ-ικός ἰδί μτγ. εἶδος τι πτηνοῦ δι-
ωκάντος τὰ ὕδρα ἢ Αἰλ.Ζ1,12,24.

ὕδροφοῖτος-ον μτγ. ποι. ὁ ὑδροπόρος βλλ. ἢ
Λυκόφρ.88 ὕδροφοῖτος τόραγος.

ὕδροφρόπος-ον μτγ. ὁ ἐπὶ τῶν ὑδρῶν, ἐπὶ
τῆς ὕδρασιας φερόμενος, ὁ ποροσφύμενος ὑπὸ
τοῦ ὕδατος ἢ Νόνν.Δ 15,372, αὐτ.43,356.

ὕδροφρόρος-ον μτγ. ὁ ὑδροφόρος βλλ.Μάξιμ.
Κατάρχ.283 ὕδροφρόρος καὶ αἰσκηρικός Θεολ.
Ἀριθμ.48,13 ἢ τοῦ ὑδροφόρου ὕμενος σάστασις.

ὕδροφυής-οὐς-ές σχόλ. ὁ ὑδρὸς τὴν φηνή, ὁ
ὑδρὸς φύσεως, εὐκαμπος ἢ Σχόλ.Θεοκρ.1,47
παρθένος ὑδροφυής καὶ τρυφερά' ἢ ἐπίορ.
-ως ἢ Ἀριστοιν.1,1 τὰ ὄστᾶ ὕδροφυῶς λογίζεσθαι.
ὕδροφύρτος-ον μον. ὁ πεφυρμένος ὑδρῷ ἢ Φι-
λῆς 2,268 [ἐκδ.Μιλ.].

ὕδροφύρτος-ον μον. ὁ βίων, διάγων, ζῶν καὶ
ἐν τῇ ἕρᾳ καὶ ἐν τοῖς ὕδασι ἢ τῇ θαλάσσῃ, ἀμ-
φίσιος ἢ Πισιδ.411, ΚΜανασσ.Χρον.3933, αὐτ.5659.

ὕδροφύμων-ονος-ον μον. ὁ προχέων, χέων
ὕδωρ ἢ ΚΜανασσ.Χρον.150 ὑδροφύμωνας ροάς.

ὕδροχίτων-ωνος ἰδί μτγ. κ. μον. ὁ ὑδρῶν χί-
των ἔχων, ὁ περιβεβλημένος, ἐνδεδυμένος ὑδρῶν
ἐνδύμα ἢ Νόνν.Δ 23,112, αὐτ.311, Φιλῆς 2,386.

ὕδροχρύσος-ος-ου-ου μον. κ. ὑδροχρύσε-ων ὁ
ὑδρῶν ἐπιφάνειαν ἔχων ἢ Ἰω.Γαζ' Ἐκφορ.278.

ὕδροχτύος-ον μτγ. ὁ χέομενος, ρέων, κατα-
πίπτον ἐν ὑδρῷ καταστάσι, ὡς ὑδρῶν ἢ Νόνν.Δ 8,
275 ὑδροχτύος ὕδρωρος, αὐτ.1ω,2,46.

ὕδρων μτγ. ὕδραίνω βλλ. ἢ Κάσσ.Πρ.5 1πθ.
ἔμφ.γρ. τοῦ ὑδραίνω.

ὕδρωμα-ατος ἰδί νεώτ. ἱατρ. διαγκώσις ἐκ συλ-
λογῆς ὑδρῶν τῶν ἐπὶ τὸ δέρμα βλεννογόνων θυ-
λάκων, κυστεώδης ἄγκος.

ὕδρωπις-ιδος ἰδί μον. ἡ ἔχουσα ὑδρᾶν, τρυφε-
ρῶν, ἀπαλὴν ὄφιν ἢ Τζέτζ.Πρό Ὀμ.118.

ὕδρως ἐπίορ. μτγ. κ. νεώτ. ἐν ὕδατι ὄδωι, ἐν ὄ-
γρῳ καταστάσι' 2) μαλακός, εὐκάμπος, εὐ-
κινήτως ἢ Σχόλ. Ἀριστφ.Σφ.1213' 3) ἐρωτικῶς
περιπαθὸς μετὰ βλέμματος πλήρους ἐρωτικοῦ πά-
θους ἢ Φιλῆστρ. Ἐπιστ.24,10,19 τὸ βλεπτικὸν ὕδρως.
Ἄθην.11,479A ὕδρως ἀφραίνει τὴν ἄταγα.

ὕδρῶσις πο. ὕδραίνωμαι, βρέχομαι, εἶμαι βε-
δρεγμένος ἢ Αἰσχ' Ἀγ.1329 βολαῖς ὕδρῶσιων σπόγ-
γος ὄλεον γραφῆν.

ὕδαλιος-α-ον ἰδωρι ὁ ὑδατώδης, ὄδ. ὁ ὑδρω-
πικός, ὁ ἔχων ὑδρωπικίαν ἢ ἴπν.Προρ.84A ἀφρό-
σις καὶ ὕδαλιος, Παύλ.Αγ.45,16.

ὕδαλωδής-οὐς-ες μτγ. ὁ ὕδαλιός ἢ Ἰω. Ἀ-
κούορ. ἐν Ιδελ.Ρθγ.Γρ.2,376,6.

ὕδαλις ἴσα. ἐδρωπιῶν.

ὕδᾶν ἴσα. ἐάγορασθεῖσαν, ὕδρασθεῖσαν.

ὕδαρσις μον. ὕδαρες ποῖα, διαλύω, ὄδ. τὸ μέσ.
κάρνω ἐπιδείξειν, κομῆσᾶς ἢ Ἐπιφάν.1,1045B, αὐτ.
509D μὴ τῆς ὕδαρσομένου νομισμῶν.

ὕδαρης-οὐς-ές ἰδωρι κ. μον. κ. νεώτ. ὕδατῶ-
δης, ρευστός, νερούλιος ἢ ἴπν.Προγ.40 διαχώρημα
ὕδαρες ἢ Ἀριστλ.Ζ1 10,11,6 καταμήνια ὕδαρσετρα,
αὐτ.7,9,2 ἢ ὕδαρες φάρμακον, ὕδαρης οἶστρος

2) ὁ κεκομμένος, μεμειγμένος μεθ' ὕδατος, ὁ ἰσχυ-
ρῶς δὴ ὕδατος, νεωμένος ἢ ἴπν. Ἄερ.286, Φε-
ρεκρ.Κοριαν.4 ὕδαρῃ νῆχεν' σοι ἢ παντάσοι
μὲν οὖν ὕδωρ, Ξεν.Λακ.1,3 ἢ Ἄλεξ.Τιτ.1, αὐτ.Τοκ.1,
Ἀντιφῶν. Ἀκονη.1,4 κεράννυνται οὐδ' ὕδαρες
αὐτ' ἄκρατον, Λυκόφρ.Χαλκ.π. Ἄθην.10,420B κυλι-
κὸν ὕδαρες ὁ παῖς περιήγῃ, ὕδαρης αἰνός

3) μφ. ἀδύνατος ἐξσησθημένος, χαλαρός, πλα-
δαρός ἢ φευδής, ὑποκριτικός, προσηπιτός ἢ
Αἰσχ' Ἀγ.798 τὰ δοκοῦντ' εὐφρονες ἐκ θῆλαιας
ὕδαρεί σαινεῖ φιλάττηι, Ἀριστλ.Πολιτ.2,4,7, αὐτ.
Ποιητ.26,13, Κλήμ. Ἀλ.184, ὕδαρες ὄρος' 4) ἐν
ἀναφ. πρὸς χρώμα, ὕδατόχρονος, ἄχρος ἢ Ἀριστλ.
Ζ1 5,1,17 ὕδαρες ὄμμα προβάτων.

ὕδαροῖδης-οὐς-ές μτγ. ὁ ὑδρῶν ὄφιν ἔ-
χων, ὀδοτώδης, ὕδαρης ἢ Ἀλέξ.Τραλλ.643.

ὕδαροῖσιος-ον μον. ὁ ἔχων ὕδαρῃ βλλ.3ι
πστιν.

ὕδαρος-ά-ον μτγ. κ. μον. τ. τοῦ ὕδαρης βλλ. ἢ
ἴπν. De Hom.fabr.295,18 γρῶ δὲ τοῖς γλυκίσαι
καὶ ὕδαροις, Ἄθην.10,426D ἰωδῶι, Σουῖθ. ἐν λ.
Ἄγευστος θήσις τὰ ὕδαρᾶ τῶν ῥοφημάτων.

ὕδαροῖτης-πιος ἰδί μτγ. τὸ ναῖναι τὴ ὕδα-
ρες, νερούλι' ἢ ὄδ. μφ. μαλακότης, ἀδυναμία ἢ
Κλήμ. Ἀλ.169 ἢ Ἐπιφάν.1,917D, Παλλῶ. ἐν Βί. Ἰω.Χρυσ.
106,28 τῷ ὕδαροῖτητι τῶν λογισμῶν τὴν ἀκρατον
ἐξαφανίζων γνώσιν.

ὕδαρῶδης-οὐς-ές ὁ ὑδαρῶς τὴν φύσιν, ὕδατῶ-
δης, ὑδρὸς ἢ ἴπν. Ἀριστλ.Φ1 2,6,3 ἢ Ἀλέξ.Τραλλ.8,429.

ὕδαρῶς ἐπίορ. μτγ. διὰ μεζέως μεθ' ὕδατος,
νεωμένος Μασγ.3,5 οἶνω ὕδαρστέρωρ συγκε-
κραμμενῶ, Βασ.1,851A τὸν μὲν φοινικιοῦν ὕδαρῶς
περοῖνικταί' 2) ἀτόνωσ ἢ Ἐπιφάν.1,917B ὕδα-
ρῶς τὰ πάντα καὶ κακῶς εἰδίσασκε.

ὕδασιστεγής-οὐς-ές μτγ. ποι. τ. ὁ ὕδω ὕδατο-
στεγής βλλ., ὁ στέγων, κωλύων, ἐμποδίζων νὸ
εἰσελθεῖ τὸ ὕδωρ ἢ Φιλίππ. Ἐπισσ.ΑΠ 6,90 καὶ πλο-
νὸν ἀμφικρῆνον ὕδασιστεγῆ.

ὕδασιγυγός-άν νεώτ. ὁ ἀγών, φέρων τὸ ὕ-
δωρ ὑδασιγυγός γέφυρα ἢ ἡ βαστάζουσα ὕ-
δραγωγέον' ἢ τὸ ἄρα. ὕδασιγυγός ὄς οὐός.
ἀγυγός ὕδατος, ὑδροσολήν, ἀχετός.

ὕδασιρίων ἰδί νεώτ. χημ. τεχνητὸν καύσι-
μον ἀέριον λαμβανόμενον διὰ διαχετέως ὕ-
δρατινῶν ἀνοξείων ἀνημμένων ἀνθράκων, ὕδασιρίων.

ὕδασιναίω εἶμαι ὕδρωπικός, πάσχω ἐξ ὕδρωπος,
τὸ μέσ. ἢ ἴπν.1008C' 2) μτγ. ἐπὶ γυναικῶν, ἔχω
ὕδαρῃ τὰ καταμήνια' πρὸβλ.Γαλ. ἴπν.Πλωσσο. ἘΞγ.
582 ὕδασιναῖοσθισιν, ὕδερῶδισιν ἢ ἐξὺδατού-
σιαι τὸ αἶμα καὶ ὕδατῶδῃ κοιταρομεινίας.

ὕδασιναθρακούχος-ον νεώτ. χημ. ὁ περιέχων
ἐν τῇ συστάσει αὐτοῦ ὕδασιναθρακας.

ὕδασιναθρακούφος [ἀμοσῆ] ἰδί νεώτ. σθη-
ροδρομικὸν ὄχημα, ἀποτελοῦν ἐξέθρομα τῆς ἀ-
γματομάχης, φέρων τὰ διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς
ἀναγκασιῶτα ὕδωρ καὶ γαλιάνθρακας.

ὕδασιναθρακός-ακος ἰδί νεώτ. χημ., ἰδ. κτ. πληθ.
ὕδασιναθρακας ὄμας ἐνοργάνων χημικῶν οὐ-
σῶν, Μαν θῆλαδεδομένων ἐν τῇ φύσει καὶ ἀποτε-
λοῦσάν τὸ κῆριον συστατικῶν τῶν κητῶν.

ὕδασιποθλήκη ἰδί νεώτ. μέγα δοχεῖον πρὸς
ἐναπόθεσιν ὕδατος, νεποδίζου τὸ νεοῦ.

ὕδασιθρῶσις-εως ἰδί νεώτ. ἱατρ. ὕσος τῶν
ἀρθρῶσεων ἐξ ὑπερκοπώσεως καθ' ἣν παρῆτρ

ρείται ὑπερέκκρισις ἀρθρικοῦ ὕδατος καὶ συσπρέυσις αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ἀρθρικών θυλάκων.

ὕδατηγός-ὄν μτγν. ποι. ὁ ὕδαρ ἄκων, ὑδραγωγός, ἀντλίων, ἀντλητῆς ὕδατος: Καλλ.ἀν.42 φ-ὄν ὕδατηγός, Σχολ.Ἀριστοφ.Βάτρ.1332, Σουίδ. ἐν λ. Ἰμπίων ἄσμα.

ὕδατηγός-ᾶ-ὄν (ὕδαρ) κ. μν. ποι. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος, ὑδρῶρος ἢ Αἰσχ. ἀν.96 κρῆσσοῦς μῆτ' ὀληνροῦς μῆθ' ὕδατηγός (ὕδρις ἢ κάδοις μῆτε διὰ τὸν οἶνον μῆτε δι' ὕδαρ), Πολυδ.6,23. 2) μν. ὕδατηγός: Ἰζέτζ. Ἐξ.ἰλ.9,4 τὴν ὕδατηγρὸν τὴν ποταμῶν οὐσίαν.

ὕδαταιός ἡσ. ἐνευδρος, τὸν ὑδρόδοτος.

ὕδαταιικός-ῆ-ὄν νεώτ. λατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ὑδαταίους βλάστ. κώσταις. 2) ὁ πάσων ἐξ ὑδαταίων κώσταιων.

ὕδαταινική (ἡ) νεώτ. λατρ. ὄργανική τις οὐσία τῶν ὑδαταίων κώσταιων.

ὕδαταιοκήλη (ἡ) νεώτ. λατρ. κ. ὕδαταιώμα (τὸ) ὄγκος περιεχὼν ὑδαταίους κώσταις.

ὕδαταιώμα-ατος (τὸ) νεώτ. λατρ. ὕδαταιοκήλη.

ὕδαταιώσις-εως (ἡ) νεώτ. λατρ. ἐμφάνσις ὑδαταίων κώσταιων ἐντὸς ὄργανου πινός τοῦ σώματος.

ὕδαταιός-ῆ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ὕδατικός βλλ.: Θεόδωρ.Πυρρ.1,17 αὐτὸ μὲν ἐπιθίβει βρονταὶ πνεύμα σημαίνουσι, αὐτὰ δὲ μεσημβρινὰ ὑδαταίον σημαίον (σημαίον ὕδατος, βροχή), Σχολ.Ἀριστοφ. Πλ.52, Παύλ. Ἀλ.Ἀποτ.44,4 ὑδαταίων τόπων, Θεολ.Ἀριστοφ.45,26 τῆ ὑδατικῆ σφαίρα. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὕδαρ, ὁ τοῦ ὕδατος: ὑδαταίκα βουλεύει (αὐτὰ βουλεύει ἀδραργεῖν καὶ ἀντλήσασθαι).

ὕδατινος-η-ον κ. μν. κ. νεώτ. (ὑδατικός) ἐν διακτ. διωκ. στήλ. τὸ 0) ὁ ἐξ ὕδατος συγκλητικὸς ὕδατώδης, ἄγρος: Ἰππ.Ἀέρ.283 πνεύματα ὑδατινώτατα ἰδ.γρ. ὑδατινώταται, αὐτ.289, Θεόδωρ. Ἀν.57, αὐτ.ἀν.6,1, αὐτ.11, ὕδατιν σταγῶν. 1) ὕδατινός νεάριστος νεάριστος ὀδροσῶρος: Αἴψ Συμψλ. 120. 2) ὁ οὐδ. ὕδατινὸς ὡς οὐα. εἰδός τῆ ὕδατος ἔχον θεραπευτικὰς ἰδιότητες διὰ παθήσεις τῶν ὀφθαλμῶν: Γαλ.9,496 εἰς τε γὰρ ὀφθαλμῶν φαρμάκων κατασκευὴν ὕδατι τοιοῦτῶν χρωμάτων τὸ καλῶν ὕδατιν. 2) νεώτ. ὁ ἐξ ὕδατος παρασκευασμένος: ὑδατινὴ βαφὴ ἰδρῶν χρωμα, νερομπογιὰ. 3) μτγν. διοφανῆς ὡς τὸ ὕδαρ, ἐπὶ λεπτῶν μεμβρανῶν ἐνδυσμάτων ἢ ὅπως τὸ χρώμα τῆς θαλάσσης, κυανοῦς γαλάζιος: Καλλ.ἀν.295, Θεόδωρ.28,11 πολλὰ δ' οἶα γυναικεῖς φορέουσιν ὕδατινα βράκη. 4) νεώτ. ὕδατινα γραμμαί, -ὕδατινα σημεῖα διαφορικῆς διακριτικῆς γραμμῆς ἢ σημεῖα ἐν τῇ μάξῃ φύλλου χάρτου. 5) μτγν. ἄγρος βλλ.21, εὐλόγητος, εὐκομπος, εὐδοστροφος: Αἴψ 9,567 ὕδατινὸν βραχίονας.

ὕδατινότης κ. νεώτ. ὕποκορ. τοῦ ὕδαρ, μικρὰ ποσότης ὕδατος, ὄλιγον ὕδαρ, μικρὸν ρεῦμα ὕδατος, ποτάμιον, ρυάκιον, ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ: Πλάτ.Φαίδρ.229Α ῥέσαντο οὐδ' ὕπην κατὰ τὸ ὕδατινον βρέχουσι τοὺς πόδας Ἰνδοῦ, Ἀριστοτ.Λ.8,28,12. 2) μικρὰ, ὀλίγη βροχή: Θεόδωρ.ΦΑτρ.2,9,9 ὕδατινὸν ἐπιγιγνομένην.

ὕδατικός-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὕδατικός βλλ.1): Αἰν.Γαζ.Θεόδωρ.65,7, Κίμωνας.Χρον.43 τὴν παντοῦχταν φύσιν τὴν ὕδατιαν.

ὕδατις-ίδος (ἡ) κ. νεώτ. φυσικὴς πεληρωμένη, πλήρης ὕδατος: ἡσ.Φωτ. 2) μτγν. μν. οὐσία τῆς πηλωδῆς ἐμφανισομένη ὀπωκῆτος τοῦ ἀνω βλεφάρου ὡς ἀποτέλεσμα ὀφθαλμικοῦ νοσήματός: Παύλ.Ἀγ.6,14 ἐῖ ὕδατις οὐσία τίς ἐστὶ πηλωδῆς ὑπεστρωμένη τῷ τοῦ βλεφάρου δέρματι παρὰ-φύσιν· Γαλ.14,712,15 πημῆ, ἥτις ἐπὶ τὸ πᾶν πλεονόζουσα τὰς ὑδαταίους ποιεῖ. 3) μτγν. νόσημα τῆ τοῦ ἡπατος: αὐτ.9,323 ἐπιτηδεϊστάτων

ἐστὶ τὸ ἡπαρ ὑδαταίδια γεννήσας. 4) μν. εἰδός τῆ νόσου τῶν πτερόνων τοῦ Ἰπποῦ: Ἰππιατρ.205,23, αὐτ.229,5, οὐτ.230,16 πρὸλ. παράδηριμα, μελικήρις. 5) νεώτ. λατρ. ὕδατις κώσταις παθολογικὴ κώσταις, σηματοποιεμένη ἐντὸς ὄργανου τοῦ σώματος ἐξ ἐθνοκοκκίων. 6) μν. πολυήμιτος τῆς λίθου ὕδατοχόρου: Μαρτιαν.1,75.

ὕδατοικός (τὸ) μν. κ. νεώτ. λατρ. ἄχος ὕδατος, ὄγρῳ εὐρισκομένου ἐν τῷ κωλοπότη τοῦ σώματος, ἰδιοταία δὲ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἀνθρώπου πάθησις ἐξ ὕδατος: Καλλ.Ἀγρ.Χρον.5,8.

ὕδατοβαπτικός-ῆ-ὄν νεώτ. ἐπὶ φωνῶν μικροσκοπιῶν, ὁ ὕψ' ὄν παρεμβάλλεται, κατὰ τὰς παρατηρήσεις, σταγῶν ὕδατος.

ὕδατοδάτης (τὸ) νεώτ. ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ βαίνων: πετρέλιος ὁ ὕδατοδάτης (εἰδός τῆς νηκτικῆς πτηνῶν).

ὕδατοδαφής-οῦς-ἑς νεώτ. ὁ δι' ὕδροχρόματα βαφελῆς, βαυμένος μὲ νερομπογιᾷ.

ὕδατογόνο-ος-ον νεώτ. ἰδ. ἐπὶ ὕδενος φυτικῶν ὄργανων, ὁ ἐκέρχων ὕδαρ.

ὕδατογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδίως, τρόπος ζωγραφικῆς διὰ χρωμάτων ἀναπλαστέων ἐντὸς ὕδατος, ἀκουαρέλλιαν. 1) συνεκτ. καὶ εἰκῶν οὕτω διὰ χρωμάτων ὑδατιῶν ἐκτελεσθεῖσα.

ὕδατογραφικός-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδατογραφίαν, ὁ δι' ὑδατογραφίας ἐκτελεσθεῖς: ὕδατογραφικός πίναξ.

ὕδατογράφος (τὸ) νεώτ. ζωγράφος ἐπιδιδῶν εἰς τὴν ζωγραφικὴν ὑδατογραφίαν βλλ. ἀκουαρέλλιαν.

ὕδατογραφῶ-έω νεώτ. ζωγραφῶ δι' ὑδατογραφίας βλλ.1), εἶμαι ὑδατογράφος, ἐπιδιδῶμαι εἰς τὴν ζωγραφικὴν ὑδατογραφίαν βλλ.2).

ὕδατοδόχος-ος-ον κ. μν. ἐπὶ ἀγγεῖου, ὁ δεχόμενος ὕδατος, εἶδος ὕδατοδόχου ἀγγείου.

ὕδατοιδής-οῦς-ἑς κ. νεώτ. ὁ πρὸς ὕδαρ ὄμοιος, ὕδατώδης: Ἀριστοτ.Χρωμ.3,13, Διογ.Λ. 10,106 κατὰ πῆξιν μετριωτέρων, ὕδατοιδῶν τινῶν ὄμοιο ῥῆξιν, Θεοφάν.Νόν.272, Εὐδοκ.178Γ. 2) μτγν. κ. νεώτ. ὕδατοιδῆς ἴσχυρὸν τὸ ὑδατώδες ὕδρῶν τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ: Γαλ.16,712,11 τὸ τε ὕδατοιδῆς καὶ τὸ φαλοειδῆς.

ὕδατόεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ὑδατώδης: Αἴψ 9,327, Διοκ.Περ.782, Ἐπιγρ.Μυτιλήνης σοὶ πλάκ' ἀν' ἡμαρ ἀνῆκε κόρη διὸς ὑδατόεσσα Πηνί'. 2) διαφωνῆς ὡς τὸ ὕδαρ, λεπίτος: Αἴψ 6,270 ὑδατόεσσα καλύπτρα.

ὕδατοθρέμμα-νοσος-ον ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος ἢ ἐν τῷ ὕδατι τρεφόμενος, αἰθάνων, διαιδίων: Ἐπι. 130 ὕδατοθρέμμα ἰχθύς.

ὕδατοκλύσις-ος-ον μτγν. ὁ ἠπὸ ὕδατος κωλύδμενος ὁ ἐν ὕδασι πλυνόμενος, πλυθεῖς: Πλούτ. Ἠθ.134Β τὰ ὀθῶνα .. χαλαστραίσις πλυθόμενα, μάλλον ἐκπλύνεται τῶν ὕδατοκλύσιων.

ὕδατοκομία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντὸς ἰθίων χῶρων πρὸς πάλλαξισασίον καλλιέργεια ἰχθύων ἢ ἄλλων ὀφροδίων ζωϊκῶν ὀργανισμῶν.

ὕδατολογία (ἡ) νεώτ. ἡ ὀδοντολογία βλλ. ὕδατολόγος-ος-ον μν. ὁ ἐν ὕδασι λουόμενος ἢ λουοσθεῖς: Κίμωνας.Χρον.417 ὕδατολόγος ἢ ζωοθρέμων χέρσος.

ὕδατολόμα-ατος (τὸ) νεώτ. χημ. διάλυμα κολοειδῶν.

ὕδατομαντεία (ἡ) μν. ἡ δι' ὕδατος, διὰ παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος μαντεῖσις, μαντεία: Ἰζέτζ. Ἀλλγ. ἰλ.Σ 195, αὐτ.405, αὐτ.Υ.314.

ὕδατομήκιστος-ος-ον μν. κ. νεώτ. ὕδατομήγης βλλ.: Μονόλογ. εἰς Ἄγ. Παντελεήμονα.

ὕδατομετρία (ἡ) νεώτ. κ. ὕδατομέτρσις μέτρησης τοῦ διὰ τῆς πινός ἀγῶγῳ διερχομένου ὕδατος

ἐν τῇ μονάδι τοῦ χρόνου, ὑδρομέτρους 2] μέθοδος προσδιορισμοῦ τῆς σκληρότητας τοῦ ὕδατος ὑδρομετρία.

ὕδατομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδατομετρίαν.

ὕδατμετρον ἰσὶ νεώτ. ὄργανον δι' αὐτὸ ἐκτελοῦνται ὑδατομετρίαι βλλ.β.

ὕδατομητρα ἰσὶ νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐντὸς τῆς κοιλότητος τῆς μήτρας συλλογὴ ὑγροῦ μετ' ἀπόσφραξιν τοῦ στομίου τῆς αὐτοῦ ὕδρουμετρα.

ὕδατομητρο-ορος ἰσὶ μιν. μήτηρ ὕδατων ρεόντων, νερομάννα· Κ Μανασσ.Χρον.212 ὁ. πηγῆ.

ὕδατομηγής-οὐς-ές νεώτ. ὁ μεθ' ὕδατος μεμειγμένος, ὑδαρής, ὑδατομεικτός.

ὕδατομεικτός-ον μιν. κ. νεώτ. ὄγρ. τοῦ ὑδατομεικτός βλλ.

ὕδατοπαγής-οὐς-ές μιν. ὁ ἐξ ὕδατος πεπηγμένος, ἐπὶ τοῦ στερεώματος· Ἰω.ψΧρον.11,910C τὴν ὑδατοπαγῆ καμάραν.

ὕδατοπέδιον ἰσὶ νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς ποταμούς, τὸ σύμολον τῆς περιοχῆς, ὅθεν ποταμοὶ τις προσδέχεται τὰ ὕδατα αὐτοῦ.

ὕδατοπλήξ-ηγος ἰσὶ, ἡ μιν. ποι. ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος πληττόμενος· Ομπ.π.Κυν.2,142 ὀδ. ἀκραίς.

ὕδατοπόντιστος-ον μιν. ὁ ποντιζόμενος, ὁ βεβυθισμένος ἐν ὕδασι· Κ Μανασσ.Χρον.406 ὕδατοπονίστων δένδρων τὰ σταλέχη.

ὕδατοποσία ἰσὶ κ. νεώτ. ἡ ὑδροποσία βλλ.· Ἰπν.400,38, Λουκ.Ρητ.Διδ.9 πόνων δὲ καὶ ἀγρηνίαν καὶ ὑδατοποσίαν. ἀγαρητα φησὶ.

ὕδατοπότης ἰσὶ μιν. ὁ ὑδροπότης, βλλ.β]· Φρύν.π. Ἀθην.2,44D ἀνθρώπος ὢν ὑδατοπότης μινυρὸς ὑπερσοφιστής.

ὕδατοποτιώ-έω μιν. πίνω ὕδωρ· Ἰκαρομ.7 ὑδατοποτεῖν δὲ τοῦ ἀστέρως τὰ ἡλίου.

ὕδατοπιωτός-έω ποι. τ. τοῦ ὑδατοποτιώ βλλ.· Κρατίν. π. Πολυδ.4,184 οὐδ' ὑδατοπιωτῶν οὐδὲ κοιλοβαλεμῶν.

ὕδατορροία ἰσὶ μιν. ροή, κατακλυσμὸς ὕδατος· Κ Μανασσ.Χρον.476.

ὕδατορρύτος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ διαρρέομενος ὑπὸ ὕδατων· Ἐδσν.268,29 ἔχει δὲ ἔλα καὶ λίμνας καὶ ὑδατορρύτους ἔστιν.

ὕδατόσημον ἰσὶ κ. νεώτ. α. ὑδάτινον σημεῖον, παράστασις ἐπὶ φύλλου χάρτου δι' ὑδατίνων γραμμῶν ἡ σημεῖον, φιλικήρον.

ὕδατοσκοπία ἰσὶ νεώτ. ἡ ὑδροσκοπία βλλ.

ὕδατοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὑδροσκοπικός.

ὕδατοσταγής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἀπαέραςτος ὑπὸ τοῦ ὕδατος, στεγανός· ὑδατοσταγῆς βῦσμα' ἢ ἐπιρ. -ῶς.

ὕδατοσταγής-οὐς-ές ὁ οἰνεύειστος ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὁ περικυκλωμένος αὐτ' οὗτοῦ· Ἀρχ.ἔστρ.π. Ἀθην.7,302Α ἐρηπένει εἰς ὑδατοσταγῆς ἰσ. γρ. εἰς ὕδατος στεφανώσις.

ὕδατοστρόβιλος ἰσὶ νεώτ. στρόβιλος, εἴδη ὕδατος 2] μηχανικός στρόβιλος κινούμενος δι' ὕδατος, ὑδροστρόβιλος.

ὕδατοστρωμα-σας ἰσὶ νεώτ. στρώμα ὕδατος.

ὕδατοστρωτός-ον μιν. ὁ ἐν ὕδασι, ὁ δι' ὕδατων ἐστρωμένος, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ ὕδατων· Κ Μανασσ.Χρον.1050, Μηγαί.1.6 Ὀρβρ.ᾠδ.β.1 ἄνους τριστάνας Αἰγυπτίων ἐκρυφεν ὄρησιν, ὕδατοστρωτός τάφος.

ὕδατοσφαιρα ἰσὶ νεώτ. κ. ὑδατοσφαιρον ἰσὶ παιδιὰ παιζομένη διὰ σφαιρὰς ἐντὸς τῆς θαλάσσης, οὐδ' ἄλλο.

ὕδατοσφαιριστός-έως ἰσὶ νεώτ. τὸ παίζειν ὑδατοσφαιραν βλλ.

ὕδατοσφαιρον ἰσὶ νεώτ. ἡ ὑδατοσφαιρα βλλ.

ὕδατοσφρηγής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὑδατοσφρέμμων, ὁ ὑπὸ δι' ὕδατος ἢ ἐν τῷ ὕδατι τρεφόμενος ἢ

αἰζανόμενος· Ὁδ.Ρ.208 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγίρων ὑδατοσφρέων ἦν ἄλλως, Ἀθην.2,41Α.

ὕδατοστροφός-ον μιν. ὁ ὑδατοστροφῆς βλλ.· Κ Μανασσ.Χρον.192,409.

ὕδατοστροφός-ον μιν. ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος φερόμενος, παρασφρηγῆς, ὁ ἀγόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· Κ Μανασσ.Χρον.192,409 ὁ παρ' ὑδατοσφρότην τανικατὰ ζῶων.

ὕδατοσφράκτις ἰσὶ νεώτ. ὁ ὑδροσφράκτις βλλ.· οἱ ὑδατοσφράκται τοῦ Νείλου.

ὕδατοχάλαρος-ον ἰσὶ μιν. ὁ ἔχων τὸ κινεῖσθαι ἢ πρᾶσιν χρώμα τοῦ ὕδατος, νερογάλαρος· Γαλ.9,295 ἰδ. γρ. ὑδατοχάλαρος.

ὕδατοχάλαρος-ον ὁ ὑδατῶδης καὶ ἔχων τὸ χρώμα τῆς χολῆς, ἐπὶ περιττωμάτων· Ἰπν. Ἐπιδ.3,1096, Γαλ.9,295 ἰδ. γρ.β. Ἀκτουάρ.Οὐρ.1,4.

ὕδατοχάλαρος-οὐς-οὐν-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὕδατος μεγάλου ὄγκου, ἴσθι γλαυκός, ὑποπρασίνος· Ἰπν.986Α, αὐτ.110G.

ὕδατῶ-ὄω κ. μιν. κ. νεώτ. καθιστῶ τὸ ὑδατῶδες, ὑδαρές· Ροῦφ.135 τὸ ψυχρὸν ὑδατῶι κ. καθ. γίνονται ὑγρὸς, ὑδατῶδης, ὑδαρής· ΑΠ 9,709 πᾶσι

.. ἐν κώλοισι ὑδατοῦμενος, Θεοδόσ.Διάν. Ἀκρ. 270,167 πλησμονὴν ἀπειρον ὑδατοῦμενον 2] τὸ παθ. γίνονται ὑδρωπικῶς, παθῶναι ὑδρωπικία· Ἰπν. 1195Α 3] νεώτ. καθιστῶ τὸ ὑδατῶδες, ἀραιῶναι προσθέτων ὕδωρ, νερώων.

ὕδατῶδης-οὐς-ές κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς τὸ ὑδῶρ κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ τὸ χρώμα, ὑδαρής, νερούλης· Ἰπν.Προγ.40, Ἀριστ.Ζ1 586b,32

προέχονται οἱ ἰχθύες ὑδατῶδεις ὕδαρῶι ἰδ. γρ. ὑδαρῆσι, Γεωπ.7,15,4, - ὑδατῶδες ὑγρὸν 2] ὁ ἐξ ὕδατος ἀποτελούμενος, περιέχων ὕδωρ, ὑδαρός· αὐτ.Μετ.2,6,20, αὐτ.3,6,2 νεφῶς ὑδατῶδεστέρον

|| ὑδατῶδεις κρυστάλλοις ἐπὶ πάγου τικμοῦν· Ὁσικ.3,23 3] νεώτ. ὁ μεθ' ὕδατος, ὁ ἐνέχων ὕδωρ, νεροῦμενος 4] ὁ πλήρης ὕδατος· Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,19,2 τὰ μὲν χλωρὰ, τὰ δὲ ὑδατῶδη καὶ ἄγρὰ, αὐτ.Φ1 3,7,5 5] ὑδρωπικῶς· Ἰπν. 1195Α 6] μιν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὕδατος· Λουκ.Συρ.32 λίθοι οἱ μὲν λευκοὶ οἱ δὲ ὑδατῶδεις.

ὕδατῶδης-έως ἰσὶ μιν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὑδατῶ· ΘΒολα. ἐν Μί.119,189.

ὕδαίω ἐπ. τ. τοῦ ὑδῶ-έω βλλ.

ὕδαίριον πάσχω ἐξ ὑδέρου· Ἰπν.563,41.

ὕδαίριστος-έως ἰσὶ μιν. ὕδαρος, ὑδρωφ, ὑδρωπικία· Ἰπν.Παρ.135,9 παρέχουσιν καὶ ὑδαίριστος.

ὕδαίριστος-ή-όν ἰσοδύνη ὑδρωφ, ὑδρωπικῶς βλλ.· Γαλ. || τὸ ἄρ. ὑδαίριστος ὡς οὐσα, ὁ ὑδρωπικός· Ροῦφ.β.1, Ὀρειδ.271 ἐκδ. Μαθη.1.

ὕδαίριω ἔω ὑδερὸν ἢ ὕδρωπια, πάσχω ἐξ ὑδαίριστος, ὑδρωπικῶς· Τέλ.π.Στοδ.509,11, Α.Α.Ζ. 3,18, αὐτ.14,4, Ἀριστ.Ἐδ.2,408 ἰδ. γρ.β. Πολυδ.4,187, Γαλ.2,41,2 ὕδραγωγὸν δίδονται τοῖς ὑδαίριωσι.

ὕδαίριωσις-οὐς-ές ἐσφ. γρ. τοῦ ὑδαίριωσις.

ὕδαίριος ἰσὶ ἰσοδύνη ὑδρωφ, ὑδρωπικία βλλ. πρβλ.Μοίρ.377 ὑδρωφ Ἀττικῶι ὕδρωφ Ἐλληνες· Ἰπν.543,55, αὐτ.544,34, Ἀριστ.ἩΝικ.7,8,1 ἔοικεν ὑδέρω καὶ φθίσαι, αὐτ.ἀν.444 ὑδέρω, νοσήματα, Λουκ.Λεῖτ.17 ἔλασαν ἀν σε ὑδέρω μὲν ἐχόμενον 2] ὑδρωφ εἰς ὁμοίαν ἢ νόσος διαδοχῆς.

ὕδαίριος-οὐν ὁ ὑδρωπικός, ὁ ὑδρωπικός βλλ.· Ἰπν. π. Ἐρωπιαν.372.

ὕδαίριω-ὄω καθιστῶ τὸ ὑδαρῆς, ὑδατῶδες, ἐν χρ. τὸ παθ.· Ἰπν.611,45, Ροῦφ.14,32, αὐτ.44,283.

ὕδαίριωδης-οὐς-ές μιν. συνερ. τ. τοῦ ὑδρωπικού, ὁ ὑδρωπικῆς φύσεως, ὑδρωπικός· Ροῦφ.14, 32, αὐτ.44,283.

ὕδαίω μιν. ποι. ἐπ. ὑδαίω ὕδωρ, ὕμνω, ἐγκωμιάζω, καθιστῶ ὄνομαστῶν· Καλλ.Δια 176 ἀπὶ αἰτία χαλκήσεος μὲν ὑδαίωσιν Ἡραίοτοιο, αὐτ.ἀν.47 Νικ. Αλεξ.47,525 κ. καθ. ὕμνωμαι, ὀνομάζωμαι

ὕδραργυρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὑδράργυρον, ὁ τοῦ ὑδράργυρου· 2) ὁ δι' ὑδράργυρου γινόμενος· ὕδραργυρική ἐντρίβει, - ὕδραρ- θραπέια· 3) ὁ περιέχων ὑδράργυρον· ὕδραργυρική ἀλασίη (ὕδραργυρολασίη), - ὕδραργυρική σκευασία. **ὕδραργυρισμός** [ὁ] νεώτ. ἡ ὑδράργυρισις. **ὕδραργυρῖτις**-ιδος [ἡ] νεώτ. ἱατρ. φυσαλιδῶδες ἐξάνθημα ἐκ χρήσεως ὑδράργυρολασίης. **ὕδραργυρόλη** [ἡ] νεώτ. σκεύασμα ἀντιψυλινδικῶν περιέχων ὑδράργυρον. **ὕδραργυρος** [ὁ] μτγν. κ. νεώτ., δημ. διάργυρος, μτγν. κ. μ.σν. κ. ἡ ὕδραργυρος [Ἦρων Πνευμ.192,25, Ἀναστ.Σιν.42,28] ἄργυρος τεχνητῶς κατασκευασμένος δι' ἐξαγωγῆς ἐκ κινναβάρωος ἢ ὄνομασια προήλθεν ἐκ τοῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς τὸ τοῦ ἀργύρου, καὶ ἐκ τῆς ρευστικότητος, ἣν παρουσιάζει, ὁ δὲ φυσικός ὑδράργυρος ἐκαλεῖτο ἄργυρος χυτός]· Θεόφρ.Αἰθ.60, Διοσκ.Σ,110· 2) νεώτ. στοιχείον χημικὸν τῆς ομάδος τῶν μετάλλων, ἐν συνήθει καταστάσει ὑγρὸν, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου· ἰωδιούχος - κυανιοῦχος - νιτρικός - βροντιδῶδες ὑδράργυρος. **ὕδραργυρούχος**-ον νεώτ. ὁ ἔχων, περιέχων ὑδράργυρον· || τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. ὑδραργυρούχος ὡς οὐσ. φάρμακα ἢ σκευασία ἐξ ὑδραργύρου καὶ τῶν ἀλάτων αὐτοῦ. **ὕδραργυρῶμα**-ατος [ὁ] νεώτ. ἀμόλαγμα μετ' ἄλλου μεθ' ὑδραργύρου. **ὕδραργύριος**-εως [ἡ] νεώτ. ἐπιχρῖσις δι' ὑδραργύρου· 2) ὑδραργυρισμός, ὑδραργυρισις βλλ.ε. **ὕδραρθος** [ὁ] νεώτ. ἱατρ. κ. ὑδραρθρον [τὸ] συλλογῇ ὀρώδους ἴγρου ἐντός ἀρθρικής κοιλότητος ἐνεκα τραύματος ἢ φλεγμονώδους ἐπεξεργασίας. **ὕδραρπαξ**-αγος [ὁ] μτγν. εἰδός τῆς χρονομέτρου δι' ὁδοτος, κλεψύδρα· Συμπλκ.Οὐρ.2,127. **ὕδραρσινα** [ἡ] μτγν. ἡ δρυμωδός, ἀγρία κάννοβις· Ψδιοσκ.3,166. **ὕδραρτίος** [ὁ] νεώτ. ἀτύπος ὕδατος καὶ ἴσθα ὁ ἀνοδιόδομος ἐκ τῆς αὐτομάτου ἐξαπίσεως τῶν ὕδατων· ὑδραρτίο τῆς ἀποσφαιραξ. **ὕδραρταξ**-ακος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. αὐλαξ διὰ τοῦ ὁποῖου φέρεται ἡ ρεεὶ τὸ ὕδωρ, νεραῖλακο· Θησ.Στεφ. ἐν λ. **ὕδραρταξ** [ὁ] μτγν. ὁ παιζών τῆν ὑδραρταξ βλλ.· Ἀνών.Μουσ.35,2 ὁ ὑδραρταξ μόναις τοῦ-τάτος κέρηνηται. **ὕδραρταξ**-εως [ἡ] μτγν. ἡ ὑδραρταξ βλλ.· Συμπλκ.Φυσ.160. **ὕδραραλικός**-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοχέτευση τοῦ ὕδατος καὶ τὴν χρησιμοποίηση αὐτοῦ ἐκ μηχανικῶν ἔργων· Ἦρων Πνευμ.227, Βιτρ.10,13, EM 677,34 ὑδραραλική τέχνη ἢ κατανομένη περὶ τοῦσ αὐλοῦς, τοῦσ σωλῆνας, διὰ τῶν ὁποῖων ὀδηγεῖται καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τόπου εἰς τόν ἄλλο ἢ διὰ τῶν ὁποῖων τὸ ὕδωρ μὴ δύναμεισ κινεῖ μηχανήματα τί. - ὑδραραλικὰ ἔργα, - ὑδραραλικὸς τροχός [ὁ] κινούμενος διὸ τῆς ἐνεργείας ρέοντος ἢ πλίντων ὕδατος], - ὑδραραλικὸν πιεστήριον [μηχανήματα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιτυγχάνονται μεγάλαι πιέσεις πρὸς συνθλίψιν ἢ ἐλάττωση τοῦ σκυτοῦ διαφόρων σωμάτων]· || νεώτ. τὸ ἀρσ. ὑδραραλικός ὡς οὐσ. τεχνίτης ἀσχολούμενος εἰς ἔργα σχετικὰ μετ' τὴν διοχέτευση ἢ τὴν χρῆση ὕδατος· || σμ. τὸ θηλ. ὑδραραλική ὡς οὐσ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔχουσα δὲ ἀντικείμενον αὐτῆς τὴν μηχανὴν τῶν νόμων ἰσορροπίας καὶ κινήσεως τῶν ὑγρῶν, ἴσθα τοῦ ὕδατος καὶ τὴν ἐν τῇ μηχανικῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ αὐτῶν· 2) νεώτ. συνεκδ. ὁ ἀντέχων εἰς τὴν ἐπιδρασην τοῦ ὕδατος· **ὕδραυλ**-ασθεστος-κονισμα· 3) μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδραρταξ βλλ.·

*Αθῆν.4,174C νυκτερινὸν ποιήσαντα ὠρολόγιον τοικός τῷ ὑδραραλικῷ. **ὕδραραλις**-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. κ. ὑδραραλιος [ὁ] μέγα πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον, εὐρήμα κουρέως πινός Ἀλεξανδρῶος, ὀνόματι Κτισπιδίου, ἔχον πολλοὺς αὐλοῦς, ἐν ᾧ τὸ παράγον τοῦσ ἴχους ρεῖμα ἀέρος παρεχέται διὰ πίεσεως ὕδατος· Ἀριστοδ.π.*Αθῆν.4,174B ἀλλά μὴν καὶ τὸ ὄργανον τοῦτο, ἡ ὑδραραλις. **ὕδραραλις** [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ὑδραραλις βλλ.· Schneid.Ειλγο.Φυσ.30,197. **ὕδραραλιδὲς** [ὁ] νεώτ. ὁ εἰς τοῦσ αὐλωτοῦσ λέβητας χρησιμοποιοῦμενος χαλκῶδιδος σωλήν, ἐντός τοῦ ὁποῖου κυκλοφορεῖ τὸ πρὸς ἀτμοποίηση ὕδωρ. **ὕδραραχη** [ἡ] νεώτ. ζῶολ. ἀκοριοειδῆς ἐντομον παρασιτῶν ἐπὶ μαλακίων. **ὕδραρακεφαλία** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἄ. ὑδροκεφαλία. **ὕδραρακεφαλικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδραρακεφαλίαν· ὑδραρακεφαλικὰ κραυαὶ [ὀξεῖα κραυαὶ τῶν πασχόντων ἐκ φυματιώδους μηνιγγιτικῶσ παιδιῶν. **ὕδραρακεφαλοκλήη** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. εἰδός τῆς ἐγκεφαλοκλήης πεπληρωμένης ἐγκεφαλονωτιαίου ἴγρου. **ὕδραρα** [ἡ] ὑδρευσις, ἀντλήσις ἢ λήψις ὕδατος· Θεουκ.7,13 φρυγανισμὸν καὶ ὑδραρα, Πλάτ.Νόμ.844B ἔξιεν τῆς ὑδραρασις ταξάνεον παρά τοῖσ ἀγρονόμοις, αὐτ.Ἀε.371E· 2) διανομή ἢ παροχή ὕδατος, ὑδρευσις ἢ ἀρδρευσις, πότισμα· αὐτ.Νόμ.761C, Θεόφρ.Φι.2,81 φιλεῖ δὲ καὶ ὑδραρασι σφόδρα τὸ δένδρον, αὐτ.2,63· || κ. μτφ.· Πλάτ.Τίμ.78B ἢ ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβουσ ὑδραρα, αὐτ.77D· 3) μτγν. τόπος, πηγή ἢ κρήνη, ἐξ ἧς ὑδρευσις, λαμβάνουσι, ἀντλῶσι ὕδωρ· Πλούτ.Θεμ.9 περὶ τὰ ναυλοχα καὶ τὰς ὑδραρασι. **ὕδραρασι** [τὸ] [ὕδρευσις] κ. μ.σν. κ. νεώτ., ἱων. ὑδρη- ὦσιον, ἀγέσιον, καδικος, δι' αὐτὸ ἀντλοῦμεν ὕδωρ, ἀντήμα, κουβάς· Ἦρ.3,14 ἐξέπιμε ἐπ' ὕδωρ ἔχουσαν ὑδρηῶν, Ἀθῆν.8,360P· 2) μτγν. τόπος, ἐξ οὗ ὑδρευόμεθα, δεξαμενὴ ὕδατος· Πολύβ.34,2,6 Δαναὸν τὰ ὑδραρα τὰ ἐν Ἀργεὶ παραδειξαστα, Στράβ.1,230 τὸ ὑδραρασι ἐκλίπειν ὀδύνατον· || νεώτ. ναυτ. τόπος ὅπου ὑδρευονται τὰ πλοῖα· 3) μτγν. κ. μ.σν. χρονομέτρον δι' ὕδατος, κλεψύδρα· Ἦρων Πνευμ.145,11, Ὀραολλ.Ἰερωχλ.30,1 τὸ μὲν ὑδραρασι ὁμοιοῦντες καρδίη γλῶσσαν ἔχουσι. **ὕδραρασις** [ἡ] νεώτ. ἱατρ. διάστασις ἐξ ἀβρο- σείας, συσπυρρέσειας ὀρώδους ἴγρου, ὕδρωψ. **ὕδραρασιον** [τὸ] μτγν. κ. μ.σν. ὕδωρ μειγνόμενον μετ' ἐλαίου· Πλούτ.Ἠθ.666C ἐν ὑδραρασιῷ τῆν ἱατρικὴν ἀπολείπει, Διοσκ.2,10, Ἰπιατρ.106,14. **ὕδραρασις** [ἡ] νεώτ. ὑδραρσις ἐμετος. **ὕδραραροκλήη** [ἡ] μτγν. εἰδός τῆς ὑδροκλήης· Γαλ.2,275. αὐτ.396 [ἰδιορθ. ὑδραραροκλήη]. **ὕδραρασις**-ατος [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. τόπος, πηγή ἢ φέρον, ἐξ οὗ ὑδρευόμεθα, ὑδραρασι βλλ.2]· Πτολ.Γεωγρ.35,1 διὰ τὰς τῶν ὑδραραριῶν ἀπο- χάς, Ἀρρ.Ἐξ.14, Ἐπιγρ.· 2) σχόλ. κ. μ.σν. ὑδραρασις βλλ.2]· Σχολ.Πινδ.Π.4,303 ὡς ἐν Μωσίφ ἐξῆλθεν ἐφ' ὕδραρασι, Γεωπ.2,6,9. **ὕδραρασις**-εως μτγν. ποι. ὁ ὑδρευτής βλλ.· Μαν.4,251. **ὕδραρασις**-εως [ἡ] κ. μ.σν. κ. νεώτ. ὑδραρα βλλ.ἡ], ἀρδρευσις, πότισμα· Θεόφρ.ΦΑἰτ.3,9,5, αὐτ.24,1 τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ κοινὰ πᾶσιν· οἶον ὑδραρασις, κό- ρησις· 2) μτγν., μ.σν. κ. νεώτ. λήψις, προμή- θεια ὕδατος· Ἀχμ.Ὀνειρομ.152,21, Θεοφῶλ.Σ.Ἰστ.210,20 τὴν καταύχην τῆς ἀρδρευέως· 3) ὁμ. τὸ σύνολον τῶν ἔργων καὶ τῶν μέσων, διὰ τῶν ὁποῖων ἐπιτυγχάνεται ἢ παροχὴ τοῦ ἀναγκαίου ὕδατος εἰς πόλιν ἢ συνοικισμὸν. **ὕδραρατις** [ἡ] γλωσσ. ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, ἀντλήτης πότιστής, ἀρδρευτής.

ὄδρευτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ὄδρευσιν, ὁ πρὸς αὐτὴν χρῆσιμος : Ἄλεξ.Πολ.π.Εἰσ.Ελογγ.Προπ.432B τὰ ὄργανα τὰ ὄδρευτικά καὶ παλειμικά.

ὄδρευώ κ. νεώτ. ἀντλᾶ, λαμβάνω ἢ φέρω ὕδωρ : Ὁδ.Κ.105 κοῦρη δὲ ἔμυθλοτο πρὸ ἀσπετος ὄδρευουση, Θεόγ.264. ἢ συχτόν. ἐν χρ. τὸ μέσ. ὄδρευομαι ἀντλᾶ ἢ λαμβάνω ὕδωρ δι' ἐμουτόν, λαμβάνω ἢ προμηθεύομαι τὸ διὰ τὰς ἀνάγκας μου ὕδωρ, ἐφοδιάζομαι μὲ νερό : Ὁδ.Η.131 [κρήνη] ὄδεν ὄδρευοντο πολίται, αὐτ.Ρ.206, Ἦρ.7, 193, Θουκ.4,97 ὄδωρ ἀνασπείσαντες ὄδρευέσθαι, Πλάτ.Νόμ.844B, Ἀριστ.Ζ1.9,40,37 ἀπὸ τελεμάτων ὄδρευόνται αἱ μέλιτται, Λουκ.Ἐνὰ.Δ.6,1 -ἢ πόλις ὄδρευεταί ἐκ τοῦ ποταμοῦ· 2) ἀρδεύω, ποτίζω : Θεόφ.Φ1.2,6,3 δαί δ' ὄδρευειν κὺ μάλα κατὰ τῆς κόπρου.

ὄδρηγός [ὁ] Ἦσ. ἐν λ. ἀπώρυγος ἐύδραγγειῶν, ὀχετὸς ὕδατος.

ὄδρηλον [τὸ] ἰων. τ. τοῦ ὄδρειον βλλ. : Ἦρ.3,14.

ὄδρηλος-ή-όν [ὄδωρ] κ. μον. ὕδατῶδες ἐνυδρος, κἀθύργος, μαλακὸς ἐξ ὑγρασίας, νοτισμένος : Ὁδ.1.133 ἐν μὲν γὰρ λεϊμώνες ἄλας πολεῖοτο παρ' ὄδρας ὄδρηλοι μαλακοί, Ἦμ.Ἀπόλλ.4,1, Ἰνν.127b,39, Αἰογ.Ἰκ.793, αὐτ.Περσ.613, Ἐπρ.Κύκλ.89, αὐτ.Ἰκ.206, Γεωμ.2,5,7 τούτων δὲ τὰ λιβαν ἐμπηλα ὄδρηλότερα καὶ ἐπι μάλλον τούτων τὰ φιλικάροντα, αὐτ.13,1. 2) μτγν. ὄδρευτικός : Φιλ.1,40 ἢ εἰλιε τὸ ὄδρηλον ὄργανον.

ὄδρημερία [ἡ] μον. κ. ὄδρημερία μερισμός, διανομή ὕδατος : Παλάδ.Λαου.954D μάχονται γὰρ εἰς τὰς ὄδρημερίας.

ὄδρηνον [τὸ] μτγν. τὸ φυτὸν ἐρινος : Φάσιοσκ.4,29.

ὄδρηρός-ά-όν ποι. ὁ ὕδατηρός βλλ. : Αἰογ.η.Φωρ.ἐν ΑΒ 115,8 ὄδρηροί πῖθοι, Ποιητ.Στοδ.Ἄνθ.97,17 στήγειν θ' ὄδρηροῖς ὡστε θηρ ἀκί ποτόεις.

ὄδρηρός-ον ἄ. ὄδρηρός βλλ. : Εὐρ.ἀπ.884 Διμπερὸς ἀκτῆς πώματός θ' ὄδρηρόζου· 2) μτγν. ὁ ὄδρηξός ὡς οὐσα, ὁ ἀστεριώδης τοῦ ὄδρηξοῦ ἐν τῷ ζῳικῷ κόσμῳ : Πλάτ.Ἠθ.908C.

ὄδρια [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. ὄδρη ἄγγειον συνήθως ἠλθινὸν πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ μεταφορᾶν ὕδατος, λάγυμος, στάμιος, στάμνα : Ἀριστ.Σφ.926 ἐμοί δὲ γ' οὐκ ἐστ' αὐδὲ τῆν ὄδριαν πλάσαι, αὐτ.Ἐκκλ.678, Ἀπολλ.Ρ.4,1767 ἄγων . . ὄδριας πέρι, Μηναι.3,4 Σινεῖ.Ἀγ.Γερασίου αὐτὸς ἐπὶ τῶν ὤμων τὰς ὄδριας ἐρερε· ἢ παροιμ. ἐπὶ θύρασι τῆν ὄδριαν [ἐπὶ ἐργῶν] ἐγκαταλειπομένη τὴν στήμην τῆς περατώσεως αὐτοῦ : Ἀριστ.Ρητ.1,6,22. 2) οἰονόηστος ἄγγειον, οἶον πληρὸν ὄγγειον : Ἀριστ.ἀπ.183. 3) ἄγγειον πληρὸς νομισμάτων, πῖθος, πῖθου : αὐτ. Ὀρν.602 πάλω γαλοῦν, κτώμα σπινθήν καὶ τὰς ὄδριας ἀναρτύω. 4) ἡ κἀλλη τῆς φθοροφίας ἐν τοῖς δικαστηρίοις : Δημ.1155 ὄδριαν χαλκὴν ἀποφέρουσα, Πλάτ.Τ Γράκχ.1. 5) ἠλθινὴ κἀλλη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέρας τοῦ νεκροῦ : Ἀριστ.Ἐκκλ.678 τοὺς κρατήρας καὶ τὰς ὄδριας, Πλάτ.Φωλο.21, Ἀβημ.13,589B τάφον ἔχοντα ὄδριαν ληθινῶν.

ὄδριατις [ἡ] νεώτ. κ. ὄδριατρική ἢ ὄδρoβερoυσητικὴ μέθοδος ὄδρoβερoυσειαί.

ὄδριαφόρος-ον ὁ φέρων, κομίζων ὄδριαν, λάγυνον, ἰδ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν τὰν μετωικῶν, ἀπνεύς ἐφέρων ὄδριας κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων : Ἀριστ.Ἐκκλ.738 φέρε θεῖρο ταύτην τὴν ὄδριαν, ὄδριαφόρος, Πολυδ.3,55. 2) Ἦσ. ἐύδρησφόρος, μέτοικος.

ὄδρικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ὕδωρ, ἐνυδρος· 2) ὁποι. ὁ περιέχων ὄδρουγόνον.

ὄδριον [τὸ] ὄποιος, τοῦ ὕδριος, μικρὰ λάγυμος, σταμνίδια, στομίη : Ἰνν.49,53 [πῖθ. διόρθ. ὄδρηνοι, ὄδρις-ἰδος] ἡ Ἦσ. αὐτίς.

ὄδριακή [ἡ] μτγν. ὄποιος, τοῦ ὄδρια βλλ.ἢ : Πά Βοσ.4,2,20 ὄδριακην καὶνήν, Ἀβημ.10,438F.

ὄδριτικός [ὁ] νεώτ. χημ. πᾶσα χημικὴ ἐνώσις περιέχουσα ὕδωρ, οὐ ἡ ἀφοίρεσις δὲν μεταβάλλει τὸν χημικὸν χαρακτήρα τῆς.

ὄδρoαερικός-ή-όν νεώτ.ἰσπρ. ἐπὶ ἴχθυ, ὁ παραγόμενος ἐξ ἀνοκινήσεως ὕγρου καὶ ἀέρος ἐντὸς κολόφτης τοῦ σώματος.

ὄδρoδάμμα-ατος [τὸ] νεώτ. φαρμ. βάμμα ὕδατῶδες, κτ. ἀντλᾶ, πρὸς τὸ οἰκονομικῶδες.

ὄδρoδoρoμέτρον [τὸ] νεώτ. ὄργανον, διὰ τοῦ ὀπλοῦ προσδιορίζεται τὸ βάθος θαλάσσης ἐκ τῆς πίεσεως τοῦ ὕδατος.

ὄδρoδoφής-ους-ές ὕδωρ. ὁ βεθαμμένος εἰς τὸ ὕδωρ, βουτηγμένος στὰ νερό, ὑδροβαφής : Πολυδ.7,56 ὄδρoδoφής ἱμάτιον.

ὄδρoβιολογία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς βιολογίας ἐξετάζων, ἐρευνῶν τὰ ἐντὸς τοῦ ὕδατος βιοῦντα ζῶα καὶ φυτὰ.

ὄδρoβιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄδρoβιολογίαν.

ὄδρoβίος-ον νεώτ. ὁ βίων ἐντὸς τῶν ὕδατων, ὁ ζῶν καὶ ἀναπτυσσόμενος ἐν τῷ ὕδατι : ὄδρoβίος ὄργανοσυμιο, - ὄδρoβία φυτὰ - ζῶα.

ὄδρoβoλέυξ-εως [ὁ] νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. ἐν τοῖς χημικῶν ἐργαστηρίοις, διὰ τοῦ ὀπλοῦ ἐυχεροῖναι ἢ χρῆσιμοποιεῖσις ὕδατος ἢ ἄλλων ὑγρῶν κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν χημικῶν ἀναλύσεων.

ὄδρoβoλόξ-ον Ἐπιγρ. ὁ βάλων, ρίθων ὕδωρ, ἀρδεύων, ποτίζων : ὄδρoβoλόξοι ὄρσοι.

ὄδρoβρωῖον [τὸ] νεώτ. χημ. ἐνώσις ὄδρουγόνου καὶ βρωμίου.

ὄδρoβρωμικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ὄδρoβρωμῖον : ὄδρoβρωμικὸν δέξυ.

ὄδρoβάλα-ακτος [τὸ] νεώτ. διοτηρικὸν ποτόν ἐκ γαλακτος ἡραιομένου δι' ὀλίγου ὕδατος.

ὄδρoγαμία [ἡ] νεώτ. βοτ. ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ὄδρoβίων φυτῶν μῆσω τοῦ ὕδατος.

ὄδρoγαρον [τὸ] μτγν. γάρων μεθ' ὕδατος παρασκευασθὲν, ἡραιομένον δι' ὕδατος : Ἀέτ.3,84, Θεοφάν.Νόν.156, αὐτ.158.

ὄδρoγατόσφ-ορος [ὁ,ἡ] μτγν. ὁ ἐν τῇ σταγρὶ ὕδωρ, ὄδρoυλα ἔχων, ὄδρoυλικός : Μαν.1,55.

ὄδρoγίος-ον νεώτ. ὁ ἐξ ὕδατος καὶ γῆς συγκροτημένος δδ. ὄδρoγίος σφαῖρα κ. ἀπλῶς τὸ θηλ. ὄδρoγίος ὡς οὐσα, ἡ γῆνη σφαῖρα, ὁ πλανήτης γῆ.

ὄδρoγέρων-οντας [ὁ] μον. τὸ φυτὸν σπένχον τὸ κοινόν : Ἀπολλ.Βοτ.75.

ὄδρoγέφυρα [ἡ] νεώτ. εἰδὸς τι γεφύρος πρὸς δίοδον ὕδαταγωγῶν.

ὄδρoγνῶμων-ονος [ὁ] μον. κ. νεώτ. ὁ διακρίνων τὸς τόπους, ὑπὸ τοῖς ὀπλοῦς ὑπάρχει ὕδωρ πρὸς δρῶνιν φέρεισ, ὄδρoσκόςος : Γεωμ.10,6. 2) νεώτ. γνῶμων, μετρητικὴ καταναλώσεως ὕδατος.

ὄδρoγνᾶνδραξ-ακος [ὁ] νεώτ. χημ. γεν. ὀνομ. τῶν χημ. ὄργανικῶν ἐνώσεων τοῦ ἀνθρακός μεθ' ὄδρουγόνου : ὄργανικὸ ὄδρoγνᾶνδραξ.

ὄδρoγνικός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνάδλυσιν ὕδατος : Γεωμ.2,3,16 ὄδρoγνικὰ σημεία.

ὄδρoγνῶν [τὸ] νεώτ. χημικὸν στοιχεῖον ἐκ τῶν ἀερίων, τὸ ἔτερον ἐκ τῶν στοιχητικῶν τοῦ ὕδατος, τοῦ ὀπλοῦ τὰ μόρια ἀποτελοῦνται ἐκ δύο ἀτόμων ὄδρουγόνου καὶ ἐνὸς ἀτόμου ὀξυγόνου.

ὄδρoγνοσάχος ὀν νεώτ. ὁ περιέχων ἐν τῷ συστατοῖς τοῦ ὄδρουγόνου.

ὕδραγνωσης-εως (ή) νεώτ. χημ. προσθήκη ὑδρογόνου εἰς τινά οὐσίαν.

ὕδρογόναντες (αἰ) μιν. γοργόνες τῶν ὑδάτων: Φιλής.1.10 [ἐκδ. Mill].

ὕδραγραφα (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ναυτικής ἐπιστήμης ἀφορῶν εἰς τήν μορφολογίαν καί τήν φυσικήν κατάστασιν τῶν θαλασσῶν καί τῶν ἀκτῶν.

ὕδραγραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τήν ὑδραγραφίαν βλλ.: ὑδραγραφικός χάρτης. - ὑδραγραφική ὑπηρεσία.

ὕδραγράφος (οἰ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τήν ὑδραγραφίαν βλλ.

ὕδραβεικτής (οἰ) νεώτ. ὄργανον δεικνύον τήν ἐκάστοτε στάθμην τοῦ ὕδατος τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐντός λέβητος ἢ ὑδατοπθήκης.

ὕδραβόκη (ή) κ. νεώτ. δεξαμενὴ ὕδατος 'Αν. Βοασσ.3.61 εὐδροδόκη καὶ ὑδροχόη φιάλη τις ἦν τὸ σμῆνος: 2) νεώτ. ναυτ. ἀποθήκη ποσίου ὕδατος εὐρασκομένη ἐπὶ πλοῦν: 3) τὸ ἀτομικὸν τῶν ναυτῶν ὑδροδοχείον.

ὕδραβόκος-ον μγν. κ. ὑδροδόχος ὁ τὸ ὕδωρ δεχόμενος, κρατῶν, συγκρατῶν: Νόνν.1ω.2.36, Θεολ. Ἀριθμ.46.10 φύσει τινὶ μινεῶδει ὑδροδόκω· 2) Ἦσ. «ὕδροδόκος, λάκκος».

ὕδραβοχείον (τοῖ) μγν. κ. νεώτ. δοχεῖον ὕδατος, ἀγγεῖον δεχόμενον ὕδωρ, περιεκτικὸν ὕδατος, οἶον ὑδρία ἢ φιάλη ἐπιτραπέζιας: 2) νεώτ. μικρὸν φορητὸν δοχεῖον ὕδατος, συνήθως μετάλλινον, ὅπερ φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν οἱ στρατιῶται, κληγῶσι, ἐκδρομεῖς κ. ἄ., παγοῦρι.

ὕδραβόκος-ον μγν. κ. μιν. ὁ ὑδροδόκος: Νόνν.1ω.2.36, Σχόλ.Θεοκρ.13.46, Εὐστ.58.20.

ὕδραβόκος-ον μγν. ὁ τρέχων ἐν τοῖς ὕδασι, ὁ νηχόμενος, κολυμβῶν: Ὀρφ.Υγν.23.7.

ὕδραβυαμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ὑγρῶν φαινόμενα: ὑδραβυαμική πίεσις 2) τὸ θηλ. ὑδραβυαμική ὡς οὐσ. κεφάλαιον τῆς ὑδρομηχανικῆς, πραγματευόμενον τὰ φαινόμενα τῆς κινήσεως τῶν ὑγρῶν καὶ εἰδικώτερον τὸ ὕδατος.

ὕδροαιδής-αι-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς τὸ ὕδωρ, ὕδατοειδής, ὑδατώδης: Εὐρ.Ρησ.353 δς ποτε τὰς μελωδοῦ Μούσας δι' ἀκρητῶν δινηβίης ὑδροαιδής κόλληαν σάν ἐφύττευσεν ἦσαν 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. ἄ. ὑδροζῶμα βλλ.

ὕδροαις-εντος-εσσα-εν ποι. ὁμιλῶν, ἀγαπᾷ τὸ ὕδωρ, ὑδροχαρής: Εὐρ.Ἐκ.355 τὸν ὑδρόντι δόνακι χλωρόν Εὐρώταν.

ὕδροαλιόμετρον (τοῖ) νεώτ. ὄργανον χρήσιμον πρὸς προσδιορισμὸν τῆς εἰς ὕδωρ καὶ ἑλπίαν περιεκτικότητος ελαίων.

ὕδροαπιλοκλήλη (ή) νεώτ. λατρ. κήλη τοῦ ἐπιπλοῦ μεθ' ὑδρακλήλης.

ὕδρῶζα (τοῖ) νεώτ. ζῶολ. ὄμοιοτις κοιλεντερωτῶν ὑδραβίων ζῶων, ἄ. ὑδρομέδουσαι.

ὕδραβηλεκτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν τήν παραγόμενὴν διὰ μηχανημάτων κινουμένων διὰ τῆς ροῆς τοῦ ὕδατος: ὑδραβηλεκτική ἐγκατάστασις.

ὕδραβόλαμος (οἰ) νεώτ. χωρὸς ἀτμολέητος δεχόμενος τὴν πρὸς ἀτμολίπην πασότητα ὕδατος.

ὕδραβικός-ή-όν νεώτ. ὁ παραγόμενος δι' ἐνώσεως θείου καὶ ὑδραγόνου.

ὕδραβειον (τοῖ) νεώτ.χημ. ἀέριον εὐφλεκτον, δόσοισμον καὶ δηλητηριώδες, περιεχόμενον μεταξὺ τῶν ἀερίων τῶν θεοιδίων πηλῶν, παραγόμενον δὲ καὶ κατὰ τὴν σφῆν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν.

ὕδραβειούχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ὑδραβειον: ὑδραβειούχον ὕδωρ.

ὕδραβκραπεία (ή) νεώτ. ἡ πρὸς βραπειαν χρῆσιμοισης κοινοῦ ἢ μεταλλικοῦ ὕδατος εἰς πλύσεις, λουτρά, καταιονήσεις ἢ καὶ πόσιν.

ὕδραβραπνευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδραβραπειαν, ὁ τῆς ὑδραβραπειας: ὑδραβραπνευτική μέθοδος, - ὑδραβραπνευτικὸν σύστημα - κατάστημα 2) τὸ θηλ. ὑδραβραπνευτική ὡς οὐσ. κλάδος τῆς λατρικῆς ἀσχολουόμενος εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὑδραβραπνευτικῶν μέσων καὶ μεθόδων.

ὕδραβημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς βῆμας, ὁ τῶν ἰσχυτικῶν πηλῶν.

ὕδραβήκη (ή) μγν. κ. νεώτ. δεξαμενὴ ὕδατος, ὑδατοπθήκη, νεποζῆτο: Ἀθῆν.5.203.1 ἦν δὲ καὶ ὑδραβήκη κατὰ τὴν πρῶραν κλειστή: 2) νεώτ. ναυτ. τὸ σύνολον τῶν ἐντός τοῦ κύτους τῶν πλοίων δεξαμενῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐναποθηκεύεται τὸ πόσιμον ὕδωρ, στοίβα τῶν νερῶ.

ὕδραβήρας (οἰ) μγν. κ. μιν. ὁ θηρεύων ἐν τοῖς ὕδασι, ὄλιεος, φάρας: Αἰλ.Ζ1.14.19,Εὐστ.57.16.

ὕδραβήρια (ή) μγν. ἡ ἐντός τῶν ὕδατων θήρα, ὄλιεα, φάρεμα: Αἰλ.Ζ1.10, αὐτ.15.11.

ὕδραβηρικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἄλιαν: Αἰλ.Ζ1.14.24, αὐτ.15.1.

ὕδραβῶρας-ακος (οἰ) νεώτ. λατρ. ἡ ἐντός τῆς κοιλοτήτος τοῦ ὑπεζωκίωτος ὀδρῶσις ὀρώδους ὕγρου, ὑδροπλοῦριτις.

ὕδραβωδικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων ὑδροβωδῶν: ὑδροβωδικὸν ὄξυ.

ὕδραβωδιον (τοῖ) νεώτ. χημ. ἀέριον συγκείμενον ἐξ ἰωδίου καὶ ὑδραγόνου.

ὕδρακέλευθος-ον ἀμφ. γρ. τοῦ ὑγκέλευθος ἐν Ὀρφ.Υγν.20.3.

ὕδρακεφαλία (ή) νεώτ. λατρ. συσσωρεύσεις ὀρώδους ὑγροῦ ἐν τῇ κεφαλῇ, ὕδρωφ τὸ ἐγκεφάλου, ὑδρακέφαλος βλλ.2).

ὕδρακεφαλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδρακεφαλίαν 2) ὁ πάσχων ἐξ ὑδρακεφαλίας.

ὕδρακέφαλος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ὑδρακεφαλίας, ὑδρακεφαλικός βλλ.2: 2) τὸ ἄρ. ὑδρακέφαλος κ. οὐδ. ὑδρακέφαλον ὡς οὐσ. ὑδρακεφαλία, πάθος, νόσημα τῆς κεφαλῆς προερχόμενον ἐκ συρροῆς ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἱμάτων τρυγώδους κατὰ τὴ μέρος αὐτῆς: Γολ.2.29, Παῦλ.Αἰγ.86: 3) νεώτ. μγφ. ὁ ἔχων τὸ κύριον αὐτοῦ μέρος θυσανολόγως μέγα: ὑδρακέφαλον κράτος (τὸ ἔχον συγκέντρωσιν ἐξουσιῶν ἀνευ αὐτοδιοικήσεως πινος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις).

ὕδρακλή (ή) μγν. κ. νεώτ. λατρ. συσσωρεύσεις κτηνωποῦ ὑγροῦ μεταξὺ τῶν δύο πετάλων τοῦ ἐλυτροειδοῦς χιτώνος τοῦ ὄρχεως, ἄ. χρονία ὀρώδης ἐλυτροειδίτις: Διοσκ.1.74, Πολυδ.4.203.

ὕδρακλήλη-ή-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑδρακλήλην 2) ὁ πάσχων ἐξ ὑδρακλήλης: Γολ.2.396.6: 3) μγν., μιν. ὁ ἀρμόζων, ὁ κατ'ἄλλοις εἰς τὴν βραπειαν τῆς ὑδρακλήλης: Παῦλ.Αἰγ.6.62 ὑδρακλήλιον κοπάριον.

ὕδρακλήλειον (τοῖ) νεώτ. μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνισοβαρῆζεται ἡ ἔκφρα τῶν ὑδάτων εἰς τοὺς ὑδατοσφράκτις.

ὕδρακινήτηρ-ήρος (οἰ) νεώτ. κινήτηριος μηχανὴ λαμβάνουσα τὴν κίνησιν τῆς ἀπὸ τῆς πτώσεως ἢ ἀπὸ τῆς ροῆς ὕδατος.

ὕδρακινήτος-ον νεώτ. ὁ δι' ὕδατος κινούμενος: ὑδρακινήτος μέλος - μηχανή.

ὕδρακινήτρον (τοῖ) νεώτ. ὑδρακινήτηρ βλλ.

ὕδρακινιή (ή) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς συγγενὲς πρὸς τὴν κινιήν.

ὕδρακινρῶ-ᾶ μιν. κινρῶ, ὀνομαζομένη μεθ' ὕδατος, ἀνακατῶν με νερό: Τζέτ.Χιλ.5.133.

ὕδρακρισσοκλήλη (ή) μγν. κ. νεώτ. λατρ. κρισσοκλή μεθ' ὑδρακλήλης, ἀνευρυσιῶς τῶν ἀγγείων τῶν κατὰ τοὺς ὄρχεις καὶ συλλογῆ ὑγροῦ κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὄρχεου: Γολ.2.275.

ὀδροκλαστικός-ή-όν νεώτ. γεωλ. ὁ κοπιζήσας τῆ ἐπιθράσει τῶν ὕδατων.

ὀδροκλιτογομία (ή) νεώτ. βοταν. τὸ φαινόμενον κατὰ τὸ ὅποιον ὑδρόβια τινα φυτὰ αὐτογονιμοιοῦν τὸ ἀνθη τῶν, ἄν κοί το περιάνθιον αὐτῶν εἶναι κλειστόν.

ὀδροκοιλία (ή) νεώτ. ἱστρ. ὕδρωφ τῆς κοιλίας ἡ τῶν ἐντέρων.

ὀδροκολυμθται (οι) Πολυδ.7,137 «κολυμθται ὑφ' ὕδατος».

ὀδροκορίτης (ὸ) νεώτ. ἡ ὑψηλότερα κορυφογραμμὴ δρους ἀποτελοῦσα τὴν γραμμὴν διαχωρισμοῦ τῶν ὀμβρίων ὕδατων, νεωχωρίστρα ράχη.

ὀδροκριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὕδροκριτῆν, ὁ τοῦ ὕδροκριτοῦ || ὀδροκριτικὴ γραμμὴ πάσα γραμμὴ τοῦ ἐδάφους κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ὀμβρία ὕδατα διαχωρίζονται πρὸς δύο διαφόρους κατευθύνσεις, πρὸς δύο διαφόρους πεδίαδους ἢ ἀκτὰς, νεωδρομιά.

ὀδροκουακικός-ή-όν νεώτ. ὁ προερχόμενος ἐξ ἐνώσεως τοῦ κωνίου μετὰ ὕδραργῶν: ὀδροκουακίων ὀξὺ (τὸ ὀδροκουανίον).

ὀδροκουανίον (τὸ) νεώτ. χημ. ὕδρον ἀποτελοῦν ἐνωσιον ὕδραργῶν καὶ κωνίου, ὃν δὲ δραστικώτατον δηλητήριον, ἄ. πρωσικόν ὀξὺ.

ὀδροκόστωσις-εως (ή) νεώτ. κ. ὀδροκόστωμα-ατος (τὸ) κύστις περιέχουσα ὀρωδες ἕγρον.

ὀδροκόστωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ὀδροκυστις.

ὀδροκοτυαρίνη (ή) νεώτ. χημ. κοινῶδες οὐσία λαυδανομηνή δι' ἐπιθράσεως θεικοῦ ἢ ὕδροχλωρικοῦ ὀξέος ἐπὶ κυταρίνης.

ὀδραλαΐλαφ-ατος (ὸ) νεώτ. λεπτὴ βροχὴ μετὰ σφοδρῷ ἀνέμῳ, ὀδραλασις, ὀδραλασι.

ὀδραλάσθον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐν ἄρτασι φύομενον λάπαθον, νεραλάσθου. Πλιν. Φ1 20,21.

ὀδραλάσαι (οι) νεώτ. χημ. ἐν χύμα ἡ φυρμάτου διασπῶντα ὠρισμένως ἕλας εἰς ἀπυκνωμένους τῆ προαλλήεῖς ὕδατος.

ὀδραλήτης (ὸ) νεώτ. ὁ λαμβάνων ὕδωρ ἀπὸ πηγῆς ἢ ὕδραγωγείου, ὁ ὕδρευόμενος:

ὀδραλήφια (ή) νεώτ. λήψης ὕδατος ἀπὸ πηγῆς ἢ ὕδραγωγείου ἢ ἀπὸ κρήνης ἢ ὕδραστομίου.

ὀδραλίθος (ὸ) νεώτ. ὄρυκτον τῆς τάξεως τῶν ζεολίθων 2) ὕδραγονοῦσι ἀσβεστοί.

ὀδραλίπινσις-εως (ή) νεώτ. ἡ εἰς τὸ ἐδαφος ποροχὴ τῆς ἀναγκαιῶς ποσότητος ὕγρασιος διὰ τὴν βλάστησιν.

ὀδραλογίον (τὸ) μον. τὸ ὕδραλόγιον βλλ.: Ἄχιλλ. Τάτ. Εἰσ. 973D ἐν τοῖς μηχανικοῖς ὠρολογίοις καὶ ὀδραλογείοις.

ὀδραλογία (ή) νεώτ. ἐπιστήμην πραγματομενῆ περὶ τῆς κυκλοφορίας τῶν ὕδατων εἰτε ἄνωγειν εἰτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὕδατολογία.

ὀδραλογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕδραλογίαν ἢ τὸν ὕδραλόγον, ὁ τῆς ὕδραλογίας, τοῦ ὕδραλόγου.

ὀδραλόγιον (τὸ) μτγν., μον. κ. -γιον χρονόμετρον τῶ ὕδατος: Κλεομήδ. 2, Πτολ. Τετραδ. 108, 23, Πρῶν. Ὑποτ. 10, 8, 9 χρόνον ἐξ ὕδραλογίου χρονολάθω λαμβάνοντες, Ὁρανόλλ. Ἱερσολ. 25, 6.

ὀδραλόγος-ον γλωσσ. ὁ συλλέγων ὕδωρ.

ὀδραλόγος (ὸ, ἡ) νεώτ. ἐπιστήμην ἀσχολούμενος εἰδικῶς μετὰ τὴν ὕδραλογίαν.

ὀδραλοσία (ή) νεώτ. χημ. λύσις ἡ διάσπασις συνθέτου ὀργανικοῦ ἐνώσεως παραυσιῶ ὕδατος.

ὀδραλόσμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ὀδραλοσίας, ὁ δυναμένος νὰ ὑποστῇ ὕδραλοσίαν.

ὀδραλοσις-εως (ή) νεώτ. χημ. ἡ εἰς ἰόντα βλλ. 2) διάσπασις ὕδατος, ὀξέος ἢ βῆσεως πτωσ ἐν ἀραιῶ ἐταλῶσι εὐρισκόμενον.

ὀδραλοῦτος-ον νεώτ. ὁ ἐν ὕδατι διαλελυμένος ἢ ὁ δι' ὕδατος ἀποσυρθεμένος.

ὀδρόλυον νεώτ. ἐν ὄναφ. πρὸς συνθέτους ὀδασί, ὀδοβάλλω εἰς ὀδρόλυσιον βλλ. 2) ρηματ. π. ὀδρόλυσις, ὀδρόλυσις.

ὀδρομασία (ή) μτγν. ἄ. ὕδροφοβία βλλ.: Ἐπιφάν. 2, 233C.

ὀδρομαντεία (ή) μτγν. κ. νεώτ. εἶδος μαντικῆς καθ' ἣν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν κυματοῦν, τῆς διαφανείας, τοῦ χρώματος κτ. τοῦ ὕδατος ἄ ἐξ ἄλλων ἐν οὐτῶ παρατηρήσεων, ἐξάγονται συμπεράσματα περὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσιν: Αὐγουστίν. 7, 305 (188)B, πρβλ. λεκανομαντεία.

ὀδρομαντεύματα (τὰ) μον. τὰ εἰς τὴν ὀδρομαντείας βλλ. μαντεύματα: Τζέτζ. Ὀμ. Ἀλλ. Ὀδ. Δ 51, 64 ἐν Matr. Α. π. Gr. 2, 247.

ὀδρομαντευτική (ή) μον. ἡ τέχνη τῆς διὰ μαντείας εὐρέσεως ὑπογείων στρωμάτων ὕδατος: Γεωλ. 2, 61.

ὀδρομαντις-εως (ὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀσκῶν ὀδρομαντείας βλλ.: Μαν. 4, 212, Στράβ. 16, 2, 39 λεκανομάντιες καὶ ὀδρομάντιες.

ὀδρομάστωσις-εως (ή) νεώτ. ἡ διὰ γεωτρύπανου διάτρησις τοῦ ἐδάφους πρὸς ἀνεύρεσιν ὑπογείων πηγῶν ἢ λεκανῶν ὕδατος καὶ χρησιμοποίησις τῶ ὕδατος αὐτῶν.

ὀδρομαστωτής (ὸ) νεώτ. ὁ ἐπιχειρῶν, ὁ ἐκτελών ὀδρομαστωτικῆ (ή) μον. ἡ τέχνη.

ὀδρομαστωτικός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀδρομαστωτῆν: Γεωλ. 2, 61.

ὀδρομαστωτική (τή) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ ζητεῖν καὶ ἀνευρεῖν ὑπογείους πηγὰς ὕδατων.

ὀδρομέδουσα (ή) κ. νεώτ. ἡ μέδουσα, ἡ βασισκεύουσα τῶν ὕδατων, κύβ. ὃν, βατράχιον: Βατραχομ. 19 2) νεώτ. ζωολ. γένος κελεύθων εὐμετέων χελωνῶν τῶν ποταμῶν.

ὀδρομέλαθρος-ον ὁ ἐν τοῖς ὕδασι οἰκῶν.: Ἐπιφ. 225 ἰχθῶς ὀδρομέλαθρος.

ὀδρομέλι-ιτος (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ. εἶδος ποτοῦ παρασκευαζομένου δι' ἀνομίξεως ὕδατος καὶ μέλιτος Μοιρ. 254 «μελίκρατον Ἄττικαί» οἰνόμελι καὶ ὀδρομέλι Ἐλληνας»: Διοσκ. 5, 17, Γαλ. 6, 27, 14 δι' ὕδατος σκευαζόμενον, οὐ τοῦ ὀμβρίου, καθάπερ τὸ ὀδρομέλι, Σέξτ. Ἐπιφ. Μαθ. 6, 44, Γεωπ. 8, 28.

ὀδρημερία (ή) μτγν. δ. γρ. ὀδρημερία βλλ.

ὀδρημερία (ή) μτγν. κ. μον. ἡ διανοχὴ ὕδατος: Παλλὰδ. Λαυα. 954D μάχονται γὰρ εἰς τὰς ὀδρημερίας [εἰε] ἰδθ. διαφ. ἔρη. ἡμέρα παροχῆς ὕδατος, ὁλον πρὸς ὕδρευσιν συνιοικισμῶν ἢ ἀρδευσιν ἄγρων ἐκ περιτροπῆς].

ὀδρομεταλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ μεταλλικὰ ἢ λαματικά ὕδατα.

ὀδρομετέριον (τὸ) νεώτ. μετεωρ. ἰδ. κτ. πληθ. τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἐκ τῆς συμπυκνώσεως τῶν ὕδρατῶν σχηματιζόμενα φαινόμενα.

ὀδρομετρικός (ὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερῶν ὀδροδρομίων ἐντόμων κινουμένων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἡρέμων ρεόντων ἢ στασίμων ὕδατων.

ὀδρομετρική-εως (ή) νεώτ. κ. ὀδρομετρία ἡ μέτρησις ὕγρου ποσ. κ. ἰδ. τοῦ ὕδατος ἐν ποθ. ἢ ὕδατομέτρησις ὕδατομετρία.

ὀδρομετρητής (ὸ) νεώτ. μηχανήμα δι' οὐ μετρεῖται κατὰ καθ. μέτρα ἡ ποσότης τοῦ καταναλισκόμενου ὕδατος ἐν τῷ οἴκῳ, ἄ. ὀδρομετρον.

ὀδρομετρία (ή) νεώτ. ἡ ὀδρομετρική βλλ.

ὀδρομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀδρομετρίαν βλλ.

ὀδρομετρίον (τὸ) μτγν. εἶδος ἀγγελοῦ περιέχοντος ὕδωρ χρησίμου πρὸς ὀδρομετρικὴν κοταμέτρησιν: Θεῶν ἐν Πτολ. 5, 261.

ὀδρομετρον (τὸ) νεώτ. ἄ. ὕδατομέτρον βλλ.

ὀδρομέλιον (τὸ) μτγν. κ. μον. εἶδος ἀδυλοῦ παρασκευαζομένου δι' ἀναμίξεως ὕδατος καὶ μελίματος: Διοσκ. 5, 30, Θεοφάν. Νόνν. 1, 102.

ὕδρουμενγγίτις -ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. & οἰδηματώδης μνηγγίτις.

ὕδρουμεντρα (ή) νεώτ.Ιατρ.κ. ὕδρουμεντρα & ὕδατομήτρα βλ.α.

ὕδρουμενχανική (ή) νεώτ. μέρος τῆς ὑδρουμενικής ἔχον ὡς ὑποκείμενον τὴν μελέτη τῶν ὕδρων καὶ τὴν ἔρευναν τοῦ φαινομένου τῆς ἰσορροπίας καὶ τῆς κινήσεως τῶν ὑδρῶν, ἴδ. τοῦ ὕδατος.

ὕδροιός-οὐς-εἰς μτγν. κ. νεώτ. ὁ μεθ' ὕδατος μεμειγμένος, ὁ περιέχων ὕδωρ, ὁ ὑδαρής, ἄ. ὕδατομοῖος: Ἄρετ. Ὁξ.Νοῦσ.Ι.] ὕδρομυῖος γόλα.

ὕδρομυῖα (ὁ) μ.σν. ὁ κρήνηλος ὁ μειγνύων τὸν οἶνον μεθ' ὕδατος, ποῦ κερῶναι τοῦ κρασί: Νηστ. ἴω.93.

ὕδρομυγαλή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος τρωακικῶν μυιδῶν θηλαστικῶν.

ὕδρομυκία (ή) νεώτ. Ιατρ. πάθησις καθ' ἣν παρατηρεῖται διάτασις τοῦ κωπιαίου μυελοῦ ἐξ ὑπεραθροίσεως ἐνεφελονωπιαίου ὑγροῦ.

ὕδρομυλῆ (ή) γλωσσ. ἄ. ὕδρομύλος βλ.α.

ὕδρομύλιον (τὸ) μ.σν. ὁ ὕδρομύλος: Βασ.λι.κ.58, 19,10 (π. Δουκάγγ.).

ὕδρομύλον (τὸ) γλωσσ. ὁ ὕδρομύλος.

ὕδρομύλος (ὁ) ἴα. μ.σν. νεώτ. κ. δημ. μύλος κινούμενος διὰ ρεύματος ἢ πίπτοντος ὕδατος ὁ νερόμυλος: Ἄγμ. Ὀμηροκρ.169,27.Κεδρ.Γεωργ.295.

ὕδρομύστης (ὁ) μτγν. ὁ δία τοῦ ἀγιάσματος βλ.α.] ρανκίων ἐν τῇ εισόδῳ τοῦ ναοῦ τοῦ εἰσερχομένου καὶ ἐξερχομένου: Συνέδ. Ἐπιστ.121 Ἄναστασίω Ὑδρομύστη (ὁ.γρ. ὕδροκομιστή).

ὕδρομύφαλον (τὸ) μτγν. νόσος καθ' ἣν παρατηρεῖται συσπυρρῶσις ὑγροῦ περὶ τὸν ὀμφαλόν: Γαλ.19,444,υζ'.

ὕδρομύφαλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὕδρωνος κατὰ τὴν ὀμφαλικῆν χώραν πάσχων: Γαλ.2,359 ὕδρομύφαλοι: 2] νεώτ. Ιατρ. τὸ ἀρσ. ὕδρομύφαλος ὡς οὐσ. ὑδρὸς ὄγκος τοῦ ὀμφαλοῦ σχηματιζόμενος ἐκ συσπυρρῶσεως ὄρου ἐν τῷ σάκκῳ ὀμφαλοκήλης ἢ καὶ ἀνευ ὀμφαλοκήλης εἰς τὸν ὀμφαλικὸν συνδετικὸν ἴστυον ἀτόμων τινῶν ἐξ ἀσκήτου πασχόντων πρὸλ. ὕδρομύφαλος.

ὕδρομύφρον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. ἄ. ὕδρομύφρωσις.

ὕδρομύφρωσις-εἰς (ή) νεώτ. Ιατρ. διάτασις τῆς νεφρικής πυέλου, ἐνίστη δεκ καὶ αὐτοῦ τοῦ νεφροῦ ὑπὸ ἀσκήτων ὀδρῶν ἐν ἐπιστάσει.

ὕδρομυμελιν (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον τῆς ὕδρανομικῆς ἰληρεσίας ἢ στομίου ὕδρομυμελιν.

ὕδρομυμεῖς-ἔως (ὁ) νεώτ. ὑπάλληλος τῆς ὕδρανομικῆς ἰληρεσίας κονονίζων τὰ τῆς διανομῆς τοῦ ὕδατος, νεροκράτης: 2] δικλῆς ρυθμιζοῦσα τὸ ποσὸν τοῦ πορευομένου ὕδατος.

ὕδρομολῆ (ή) νεώτ. ἡ δι' ὀρθογώνων ἀσλήνων διανομὴ ὕδατος εἰς τὸς οἰκίας πόλεως, συν-οικισμοῦ κττ.

ὕδρονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕδρονομίαν ἢ τὸν ὕδρονομέα.

ὕδρονομήμα-έσμα μτγν. λ. πελοπιη. ὕδωρ διαμετρῶ, κανονίζω, ρυθμιζῶ διὰ τῆς κλεψύδρου: Λοκ.Λεξιφ.9 οὔτε ρησιμετρεῖν εἶχον οὔτε ἡμερολεγεῖδον ὡς ὕδρονομήσαι.

ὕδρορῆξιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἔνωσις ὀξείδιου τινὸς μετὰλλου μεθ' ὕδατος.

ὕδρορραστάται (ὁ) μτγν. κ. μ.σν. αἰρετικοὶ χριστιανοὶ ποιούμενοι χρῆσιν ὕδατος ἀντὶ οἴνου κατὰ τὴν τέλεσον τῆς βίαις εὐχαριστίας: Κλήμ. Ἄλ.Στρωμ.1,19. Ἐπιφάν.Αἰρ.30,16. Βασ.4,668B. Θε-ὄδωρ.4,369 ὕδρορραστάται δογματίζονται ὡς ὕδωρ ἀντὶ οἴνου προσφέροντες, Βαλτα.Καν.1.

ὕδρορραπρι-εως (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἐτήσιον ὕδρορραπρι φυτῶν πολέγων τὸ ὕδροπέπερι, ἢ ὄργισιπέρι: Διοσκ.2,191, Γαλ.13,238: ἢ νεώτ. βοταν. γένος πολυγονοειδῶν ποσῶδων φυτῶν.

ὕδρορπένας-αιος (ὁ) νεώτ. τὸ ἐτήσιον ὀπωροφόρον φυτὸν αἰὸς ὁ ὕδρορπένας, ἢ καρπού-ζιά: 2] ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ αἰὸς ὁ ὕδρορπέ-νας, τὸ καρπούζι.

ὕδρορπερατός-ή-όν νεώτ. ὁ εὐδιόδος, ὁ διαπερῶμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὁ δι' οὐ δύναται νὰ διέλθῃ ὕδωρ, ὁ μὴ στεγανός: ὕδρορπερατὸν ἀτρώμα γῆς: 3] τὸ οὐδ. ἐνάμβρωσ κ. ὡς οὐσ. ἢ ὕδρορπερατότης βλ.α.

ὕδρορπερατότης-πιτός (ή) νεώτ. τὰ νὰ εἶναι τὸ ὕδρορπερατὸν ἢ ἰδιότης σωμάτων τινῶν, κ. ἴδ. ὄρυκτων, νὰ εἶναι διαπεροτά ὑπὸ τοῦ ὕδατος ὡς ἐκ τῆς πορώδους συστάσεως αὐτῶν: ἢ ὕδρορπερατότης τῶν κροκαλοπαγῶν ἀτρωμάτων.

ὕδρορπερικάρδιον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ποροτηρεῖται συσπυρρῶσις ὄρῳδους ὑγροῦ ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ περικαρδίου ἀνευ φλεγμονῆς αὐτοῦ, ἄ. ὕδρωφ τοῦ περικαρδίου.

ὕδρορπεριτόναιον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ὑπάρχει συσπυρρῶσις ὄρῳδους ὑγροῦ ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ περιτοναίου ἀνευ φλεγμονῆς τοῦ ὄρῳγονοῦ ὄρους ἢ συμπίε-σεως τῆς πύλας φλεβῶδ, ὕδρωφ τοῦ περιτοναίου.

ὕδρορπητή (ή) νεώτ. χημ. ἢ κατὰ τὴν φύξιν τῶν ὑδροφυλλῶν κολλοειδῶν σχηματιζομένη ηηκοειδῆς μάζα.

ὕδρορπηρο(ν) μ.σν. κ. δημ. τὸ ὕδροπέπερι βλ.α. Ἄγὰλ.Γεωπ.144 ἐδ λέγουσιν οἱ ἴταλοι περι-σκήρια καὶ ἡμεῖς ὕδρορπηρέων.

ὕδρορπλάνο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. εἶδος ἀερο-πλάνου φέροντος πλατῆρας ἀντὶ τροχῶν καὶ δυ-ναμένου νὰ κατέρηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ἀφίπταται ἀπὸ αὐτῆς.

ὕδρορπλάνοφρόρο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μέγα πο-λεμικὸν πλοῖον, ἔμ' οὐ δύναται νὰ μεταβῆρονται, νὰ προσγειοῦνται καὶ ν' ἀπογειοῦνται ὕδρορπλάνο ἄ. ἀεροπλάνοφόρον.

ὕδρορπηριτικός-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἄ. ὕδρο-βήροξ βλ.α.

ὕδρορπηματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐνεργῶν, ὁ λειτουργῶν δι' ὕδατος ἄμα καὶ πεπεριμένου ἀε-ρίου: ὕδρορπηματικὴ μηχανή - τροχονέτη, ὕδρορπηματικὸν χαλινωτήριον.

ὕδρορπηματοθώραξ-ακος (ὁ) νεώτ. ἄ. ὕδρορ-πηματοθώραξ βλ.α.

ὕδρορπηματοκήλη (ή) νεώτ. Ιατρ. εἶδος κη-λικοῦ ὄγκου περιέχοντος ὑγρὸν ἄμα καὶ ἀέριον.

ὕδρορπηματολυτικὰ φαινόμενα (τὰ) νεώτ. γεωλ. τὰ εἰς τὴν ἡφαιστειώδη περιοχὴν προκα-λούμενα ὑπὸ ὑπερθέρμων διαλυμάτων καὶ ἀερίων ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἀνερχομένων.

ὕδρορπηματοπερικάρδιον (τὸ) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ περικαρδίου συσπυρρῶσιν ὑγρῶν, συνήθ. πυ-ώδες, καὶ ἀήρ, ἄ. ὕδρορπημπερικάρδιον.

ὕδρορπηματοθώραξ-ακος (ὁ) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ κατάσταση, καθ' ἣν ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ ὀπτεζωϊκότος συσπυρρῶσιν ὑγρῶν καὶ ἀήρ, ἄ. ὕδρορπηματοθώραξ.

ὕδρορπημοσία (ή) νεώτ. Ιατρ. νόσος τῶν πνευ-μόνων, ἄ. οἰδημα τρῶ πνεύμονος.

ὕδρορπημοσάρκον (τὸ) νεώτ.Ιατρ. εἶδος ὄγκου περιέχοντος ὑγρῶν, ἀέριον καὶ σαρκώδη μέρη.

ὕδρορπιδός-όν μτγν. ὁ ποῖων, παρῳδῶν ὕδωρ, ὁ πολυῦδρος: Πλάτ.Ἰδ.939B.

ὕδρορπιδός-ον μτγν. ὁ δι' οὐ περῶ. διέρχεται, διαχεῖται ἢ ρεῖι τὸ ὕδωρ, ἄ. ὑγροπόρος: Πορφ. π.Εύσ.Εύαγγ.145B ἡέρος ὕδρορπιδοιο, Νόνν.Δ.2,438 ἐκ ὕδρορπιδος χαρῶδρος.

ὕδρορπια (ή) κ. νεώτ. Ιωμ. -ή ἡ πόσις ὕδα-τος, τὸ νὰ εἶναι τις ὕδροπότης, ἄ. ὕδατοπία: Ἰνπ.Διατ.389, Πλάτ.Νόμ.674A ὕδρορπιασίς ξυγγλ-

γενεθαι, Ξεν.ΚΠ 1,5,12, Πλοκτ. *H8.132B, Λουκ.Δημ. Εγκώμ.15 εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὕδρονονταν.

ὕδρονότης [ὀ] [πίνω] κ. νεώτ. τὸ θηλ. -ότης-ιδος, ὁ πίνων μόνον ὕδρω, ἀντιθ. οἰονότης : Ξεν.ΚΠ 6,2,29 ἕως ἂν λάθωμεν ὕδρονόταν γενόμενος, Κλημ. ΑΑ.Παιδ.2,7,57, *Αθην.2,44C, Γρηγ.Νασθ.1,702C σήμερον οἰονότης, ἄθριον ὕδρονότης || νεώτ. ὁ πίνων πολύ ὕδρω :

2) μτγ. ἐν κωμ. φρ. εἰσι ἀνθρώπων δειλοῦ, κωθροῦ καὶ ἀεικτεροῦ, ἀνεπιτήθειου πρὸς πᾶσαν ἀφελότεραν ἔπιπνον : Ἀντίφ. Θεσα.ΑΠ 11,20 ὁ κρητῆρ ὁ δειχέτ' ὕδρονότας.

ὕδρονοτικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕδρονονταν ἢ τὴν ὕδρονόπτην βλ.1.)

ὕδρονοτῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. εἶμαι ὕδρονότης βλ.1.) πίνω μόνον ὕδρω : *Hρ.1,17 πρὸς δε

οὐκ οὐδὲ διαχρῆνται, ἀλλ' ὕδρονότους, Πλάτ. Πολ.561C, Ξεν.ΚΠ 1,5,12, Λουκ.Μαρκ.6,5 ὕδρονότειν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος τοῦτο σύμψαν, *Αθην.2,44C.

ὕδρονοτῶν-ονος [ὀ] νεώτ. εἶδος μηχανικοῦ πρῶτος κινουμένου ὑπὸ ὕδρακινητήρος.

ὕδρονότιδες [οἰ] νεώτ. βοταν. κατηγορία λεπτοσποριαγγέλων ὕδρονότων περιόδων.

ὕδρονοτητικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ περιέχων ὕδρονοτηρίον, ὁ ἔξ ὕδρονοτηρίου.

ὕδρονοτηρίον [τὸ] νεώτ. χημ. ἕνδρον πυρίτιου.

ὕδρονωλητής [ὀ] νεώτ. ὁ πωλητὴς ὕδατος.

ὕδρονωτῶ-έω λεξ. δ.τ. τοῦ ὕδρονωτῶ βλ.1.) Μοίρ. 380 ὕδρονωτεινὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ μεγάλου Ἀπτικῶ, διὰ τοῦ ο μικροῦ Ἑλληνες, Ἀμμων.114.

ὕδρονών-ιδος [ή] νεώτ. γένος ἐλοθίων ραλλιδῶν πτηνῶν, ὁ γνωστότερον εἶδος ὕδρονώνος ἡ μέλαινα, ἡ ἀγριοπουλάδα.

ὕδρονόδιον [τὸ] μτγ. κ. μον. τὸ μεθ' ὕδατος μεμιγμένον ἔλαιον τῶν ρόδων : Γαλ.14,388,7 *Αλεξ.Τρολλ.12,71, Ἐσωφάν.Νόν.2,70.

ὕδρονόη [ή] ΑΒ312,16 ὕδρονόη βλ.4.)

ὕδρονόσαστον [τὸ] μτγ. κ. μον. ροδόσταγμα, ροδόσταγμα, τριανταφυλλόνηρο : Ὀρειβ.84 [Ματθ.β.] Ἐσωφάν.Νόν.25,118,112.

ὕδρονόραχις-εως [ή] νεώτ. Ιατρ. συγγενὴς μυετικῆ διόγκωσις τοῦ κωτιέρου συνήθ. μέρους τῆς σπονδυλικῆς στήλης προερχομένη ἐκ διαστομῆτος περὶ τὴν ἀνάκλισην.

ὕδρονόρρα [ή] [ροή], ἀπ. κ.νεώτ. ὕδρονόρρα [λοθ.έκ.Φρόν.492] παντός εἶδους ρεῖθρον, σχετὸς δι' οὐ ρεῖσι ὕδρω, αὐλάς, δῶρυξ, κανάλι : *Αριστοφ. Αχ.922

2) κ. νεώτ. ἐν τῷ τ. ὕδρονόρρα ὁ κατὰ τὴν περιμετρον τῆς στήνης διηκων ἀγωγός, ὁ περισυλλέγων τὰ διηκρῶτα ὕδατα εἴτε πρὸς ἀπομάκρυνον αὐτῶν ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς εἴτε πρὸς ἀποταμίευσην : *Αριστοφ.Σφ.126 ὁ δ' ἔξειδι-δρασκε διὰ τῆ τῶν ὕδρονόρων καὶ τῶν ὀδῶν

κ. μ.φρ. : Εἰθουλό.Απ.Στεφανον.1,4 ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὕδρονόρρα δύο βροχίαι :

3) νεώτ. ναυτ. Ἰσχυρὰ διαμηκνὴς ζώστρα συνδέουσα καθ' ἄπαν τὸ μήκος τοῦ πλοίου τοῦς νομείς μετὰ τοῦ καταστρώματος, ἀπάνω κουρῆτο :

4) ΑΒ312,16 ὕδρονόρρα ὁ νῦν ὕδρωφ κακοῦμοτος :

5) πηθ. βραλοῦς πέτρα : *Αριστοφ. Αχ.1186 εἰς ὕδρονόρραν πετῶν [σχαλ. ὕδρονόρραν δε βραλον πέτρας].

ὕδρονόρρη [ή] ἀπ. κ. νεώτ. τ. τοῦ ὕδρονόρρα βλ.1. : Λοθ.έκ.Φρόν.492.

ὕδρονόρρα [ή] μτγ. ἀντὶ ὕδρονόρρα βλ.1.) : Πολυδ.6,4,57,8 διαδύς διὰ τινος ὕδρονόρρας :

2) νεώτ. Ιατρ. ὄψιθνος ἐκρηκτὸς ὀρώδους ὑγροῦ ἀπὸ τῶν ἀφθολομῶν ἢ τῆς ρινὸς προερχομένη ἐκ φλεγμονῆς βλενογονίου τινός.

ὕδρονόρρος [ὀ] [ρῶν] μτγ. ἀντὶ ὕδρονόρρα βλ.1.) : *Ακλιφρ.3,47 ὕδρονόρρον ἀνεκχώτα οὐκ εἰς βιάθος, *Hσ. ἐν λ. ὕδρονόρρους.

ὕδρονόρρα [ή] *Hσ. ἀμφ. τ. τοῦ ὕδρονόρρα βλ.1.) ηβλ.Λοθ.έκ.Φρόν.492.

ὕδρος [ὀ] [ἴδωρ] κ. νεώτ. τὸ ὕδρονόρον ἐρηπὸν τορπιδόνωτος βλ. ὁ φηφιδωτός, ἡ νεροπίδα :

*Ιλ.Β 723 ἔλακε μαχθίζοντα κακῷ ἀλόφρονος ὕδρου, *Hρ.2,76 τοῦ δε ὄψιος ἡ μορφή οἴη περὶ τῶν ὕδρων, *Αριστοφ.Ζι 487α,25 καὶ ἀποκῆ, σὶον ὕδρος, Φλόστρ. Hρ.702 ὕδρου ἐνακίφραντος αὐτῷ ἐς τὸν ποδᾶ :

2) νεώτ. ζωολ. γένος ὀριδίων ὕδρονόρων ἐρηπῶν περικαίθεον μετρίου ἢ μεγάλου μεγέθους ἀνοδοῦλους ὄψεις :

3) εἶδος μικροῦ τινος ὕδρονότου ζώου : *Αρτεμίδ.Δαλδ.4,56 τὰ δε μικρὰ, ὡς φαλόγητος καὶ ὄρροι καὶ σαύροι :

3) νεώτ. ἄστρον. μικρὸς ἀστερισμὸς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου.

ὕδροςσάλπιγγος [ή] νεώτ. Ιατρ. δ. ὕδροςσάλπιγξ βλ.1. -

ὕδροςσάλπιγξ-ιγγος [ή] νεώτ. Ιατρ. πῶθησις τῆς σάλπιγγος τῆς μήτρας, καθ' ἣν συσφραδεται ὁ ἀφθονος ὀρώδες ὑγρὸν ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ ὡγαγωγοῦ τῆς μήτρας, δ. ὕδρωφ τῆς σάλπιγγος.

ὕδροςσαρκοκλή [ή] νεώτ. Ιατρ. εἶδος σαρκώδους μεθ' ὕδρακίλης, ἐξόγκωσις τοῦ ὄρχεως κατὰ συλλογῆς ὀρώδους ὑγροῦ μεταξὺ τῶν δύο πετάλων τοῦ ἐλυτροειδούς χιτῶνος τοῦ ὄρχεως.

ὕδροςσαρκον [τὸ] νεώτ.Ιατρ. ὕδροςσάρκωμα βλ.1.

ὕδροςσάρκωμα-ματος [τὸ] νεώτ. Ιατρ. ὄγκος περιέχων σαρκώδεις μάζας μεθ' ὀρώδες ὑγρὸν ἢ οἰματώμα μετ' ἐλευθέρων θρόμβων.

ὕδροςσασκου [ὀ] νεώτ. ζωολ. γένος σαυροειδῶν ἐρηπῶν.

ὕδροςσκηλίτη [ὀ] μτγ. εἶδος τοῦ πολυτίμου λίθου σελήνιτου : Φωτ.8,6λ.349,34 τὸν ἐν τῷ ὕδατι τεγγόμενον, εἴτα ἐκβαρῶνται τὸν μῆνισκον, καὶ διὰ τοῦτο ὕδροςσκηλίτην καλοῦμενον.

ὕδροςσέληνον [τὸ] νεώτ. χημ. ἕνωσις σελήνιου καὶ ὕδρονόου.

ὕδροςέλιον [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἐλαχρότε ποῶδες φυτὸν σέλιον τὸ ἀγρίον, δ. ἐκίμοσέλιον, νεροσέλιον βλ.1., Διοσκ.3,75.

ὕδροςσκοπέιον [τὸ] δ. γρ. τοῦ ὕδροςκόπιου : Γρόκλ. Ὑποτ.42 || περὶ ὕδροςσκοπέιον τίτλος ἔργου τοῦ Ἡρώδους.

ὕδροςσκοπία [ή] νεώτ. ἡ ἀνοξήλιτος καὶ ὁ καθαρισμὸς τῆς θέσεως τῶν ὀδόντων ἀποθεμάτων.

ὕδροςσκοπική [ή] [έν. τέχνη] μον. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ὕδροςκόπιου, δηλ. τοῦ ἀνευρίσκου τῶν ἐνθα ὑπάρχοντων ὕδατα πρὸς ἀνούρηξ φρεάτων : Γεωπ.2,6,47.

ὕδροςσκοπικόν [τὸ] μον. σύγγραμμα ἢ πραγματεία περὶ τῆς ὕδροςσκοπικῆς : Γεωπ.2,4.

ὕδροςσκοπικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕδροςσκοπικὴ ἢ τὴν ὕδροςκόπιον :

2) τὸ θηλ. ὡς οὐα. ὕδροςσκοπική βλ.1.

ὕδροςσκόπιον [τὸ] μτγ. ἡ -πέλιον εἶδος ὕδροςσταπικῶ ὄργανου, ὡρολογίου οἰ' ὕδατος, κλεψύδρας : Σενέκ. Ἐπιστ.15.

ὕδροςσκόπος [ὀ] γλωσσ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα νὰ καθορίῃ τὰς θέσεις τοῦ ἐδάφους ὑπ' ἄς ἀπάρχοντων ὑδάτων ὕδατα πρὸς ἀνούρηξ φρεάτων, ἄ ὕδρωφάντης ηβλ. ραδὸσκόπος ραδὸδύμαντις, ὕδρονοντευτική.

ὕδροςσκόπου-ή-τομα μον. μέσ. ἐκτελῶ ἔργον ὕδροςσκόπου βλ.1., ἀνευρενῶ τὸ ἔδοφος πρὸς εἰδρῆσαν ὀψιγῶν ὕδατων : Γεωπ.2,6,42.

ὕδροςσῶδη [ή] [ἴδωρ, οσθῶ] νεώτ. ἐπιμηκες τεμάχιον ἐγγύου πηθέμενον ἐν εἰσὶ πλοισίου εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν φύλλων θύρας ἢ παραθύρου, ὡπως ἐμποδίζῃ τὴν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διεύθυνσην τῶν ὀμβρίων ὕδατων, νεροσώχητος.

ὕδροςσῶλη [ή] νεώτ. φαρμακ. εἶδος ρευστοῦ διολύματος ὕδρωφωτων κολοειδῶν οὐσῶν.

ὕδροςσπονδα [τὸ] [πείρα] θυσία, σπονδὴ ἐξ ὕδατος : Θεῶφρ.η.Πορφ. Αποχ.2,20.

ὁδροστάθμη ἡ| νεώτ. ἡ στάθμη τοῦ ἐν τῇ χώρῳ, ὅσον δοχεῖω, δεξομένη κτ., περιεχομένου ὕδατος· 2) τοπογραφικόν, χωροσταθμικόν ἐργολεῖον λειτουργιῶν δι' ὕδατος ἰσορροποῦντος ἐντὸς συγκοινωνούντων δοχείων, ἔ. ὁδροχωροστάθμη, ὁδροστάτης, νεοζύγι.

ὁδροσταθμητής (ὁ) νεώτ. ὁ διὰ τῆς ὁδροστάθμης βλ.λ.2) ἐκτελὼν χωροσταθμικὰ πορατηρήσεις πρὸς ἐξασκίβωσιν τοῦ ὕδατος τῶν ἀνωμολῶν σημείων πῶν τὸ ἐξάφωτος.

ὁδροστάσιμος-ον μτγν. ἐπὶ τόπων, ὃ ἔχων στάσιμα ὕδατα, ὃ πλήρης στασίμων ὑδάτων· Διοσκ. 3,133 τόπος ὁδροστάσιμος.

ὁδροστάσιον (τὸ) ἰατρῆσιν κ. νεώτ. μέρος κεκαλυμμένον ὑπὸ στασίμων ὑδάτων, μικρὸν τέναρον· Βασιλκ.58,21,1, Σουῖδ. παραμφάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὁδροστάσιον ἀφικοντα εἰς τὰς λίμνας· 2) δεξομένη· Ἄν.Ἐλλ.Ἰστ.131,12 ἐάν τὸ ὕδωρ κατέλθῃ, πάσῃ προθυμίᾳ χρήσαι, ἔστ' ἂν τὸ ὁδροστάσιον γεμισθῇ· || νεώτ. εἰδ. δεξομένη πλήρης ὕδατος ἐν ἣ ἐκτρέφονται ἰχθεῖς γλυκῶν ὑδάτων, ἰδ. κυπρίνοι.

ὁδροστάτης (ὁ) μτγν. συν. κ. νεώτ. τοπογραφικὸν ὄργανον, ἔ. ὁδροστάθμη βλ.λ.2 | Πρόκλ. Ἡιοδ.133B· 2) μν. εἶδος πυροσταθμητικῆς ἀντήλας· Βί.Στεφάν.Νεωτ.λ.Θησ.Στεφ. τοὺς ἐν τῷ τόπῳ Ἰσταμίους ὁδροστάτας τῶν ἐμπρησμών.

ὁδροστατική ἡ| νεώτ. τὸ μέρος τῆς φυσικῆς οὐ ἀντικείμενον ἢ ἐξέτασις τῶν νόμων τῶν διεπνόντων τὰ ἐν ἰσορροπίᾳ ὑγρὸ κ. ἰδ. τὸ ὕδωρ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ὁδροδυναμικὴν βλ.λ.

ὁδροστατικός-ἄ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰσορροπίαν τῶν ὑγρῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῶν τοικωμάτων τοῦ περιέχοντος ἀγγείου ἀσκουμένην πλῆσιν· || τὸ θηλ. ὁδροστατικὴ ὡς οὐσα. βλ.λ.

ὁδροστατοῦμαι-τομαι μσν. ἐπὶ τόπων, ἔχω στάσιμα, λιμνάζοντα ὕδατα, εἶμαι ὁδροστάσιμος· Ἀνάκλ.Σουῖδ.ἐν λ. ἀξιολογία τοῦς ὁδροστατοῦ-μένους τόπους γεφυρώσας.

ὁδροσταγῆς-οὔς-ες νεώτ. ἔ. ὕδατοσταγῆς βλ.λ.

ὁδροστόλος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ παρέχων, ὃ χορηγῶν ὕδωρ εἰς τὰ πλοῖα· Ἄρρ.Εὐξ.16]F ὁδρ-λίμνη.

ὁδροστόμιον (τὸ) νεώτ. στόμιον ἐκροῦσῆς ὕδατος κ. ἰδ. τοῦ ὁδραυλικοῦ δικτύου τῆς πόλεως πρὸς ὁδραυλίσιν διὰ κατάθρεγμα, σβέσιν πυρκαϊῶν κτ., βάνα.

ὁδροστροβίλος (ὁ) νεώτ. στρόβιλος κινούμενος δι' ὕδατος, ἔ. ὁδραυλικὸς στρόβιλος.

ὁδροσυλλέκτης (ὁ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς ἀτμομηχανῆς ἐνθα συλλέγονται τὰ ἐντὸς τῶν ἀτμογῶν σωλήνων καὶ ἀτμοκυκλῶν ἀναπυσσομένην σταγονίδια ὕδατος.

ὁδροσφραγίς (ὁ) νεώτ. δικλὴς διανομῆς ὕδατος, ἔ. ὁδρονόμος· 2) φυτὸν ἀετοραφίς.

ὁδρόσφαιρα (ἡ) νεώτ. γεωλ. τὸ ὑδάτινον στρώμα τὸ περιβάλλον τὴν γῆνιν σφαῖραν κατὰ τὰ 73 οἰο τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς.

ὁδροσφράντης (ὁ) μτγν. ὁ τὰ ὕδατα ὁσφραίνόμενος· Ἀλκίφρ.3,61 [ἔσφρ.ἀντὶ ἰδνοσφράντης].

ὁδροσωλήν-ῆνος (ὁ) νεώτ., ὅμη. -ήνας σωλήν πρὸς διαχέτουςιν ὕδατος, ἀναγωγὸς σωλήν.

ὁδροστακτισμός (ὁ) νεώτ. ἀντὶ ὁδροτροπισμοῦ.

ὁδροταχόμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος τοῦ ὕδατος.

ὁδροτεχνία ἡ| νεώτ. κ. ὁδροτεχνικὴ τὸ μέρος τῆς ὁδρομηχανικῆς, οὐ ἀντικείμενον ἢ διαχέτουςις καὶ διανομὴ τῶν ὑδάτων.

ὁδροτεχνική ἡ| νεώτ. ἔ. ὁδροτεχνία βλ.λ.

ὁδράτης-πτος ἡ| μτγν. τὸ ὑγρὸν, ἢ ὑγρότης, ἢ ὑγρόσις· Πρόκλ.Τετράδ.166,6.

ὁδρότοκος-ον μσν. ὁ γεννῶν, ὁ παράγων ὕδωρ· ψ Χρυσ.8,74 πηγὴν ὁδρότοκον, αὐτ.5,735B.

ὁδροτομία (ἡ) νεώτ. ἀνάτ. μέθοδος ἀνατομῆς πτωμάτων δι' ἐνέσεως ὕδατος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις πρὸς ἀδύσιν τῆς διαφανείας τῶν ἰστών.

ὁδροτριβή (ἡ) νεώτ. ἡ νεοτριβή βλ.λ.

ὁδροτροπικός-ἄ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὁδροτροπισμὸν βλ.λ. ὁδροτροπισκὰ φυτὰ.

ὁδροτροπισμός (ὁ) νεώτ. βιολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ὠρισμένο μέρος ὁδροβίων φυτῶν στρέφονται κατὰ τὴν ἀδύσιν αὐτῶν πάντοτε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ὕδωρ.

ὁδροτροχός (ὁ) νεώτ. εἶδος τροχοῦ ἐν χρ. πρὸς ἀντήλῃσιν ὕδατος δι' ἀρθευσιν κήλων.

ὁδροῦαλος (ὁ) νεώτ. ἔ. ὁδράλος βλ.λ.

ὁδρουρία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. εἶδος πολυουρίας βλ.λ. με οὐρα ἐλαχίστου εἰδικῶ βάρους.

ὁδροφάντης (ὁ) νεώτ. ὁ φανερώων, ὁ ἀνακαλύπτων τὰς θέσεις ὑπογείων ὑδάτων, ἔ. ὁδρομαστευτής, ὁδροσκοπὸς βλ.λ.

ὁδροφαντικός-ἄ-ὄν μσν. ὁ σχετικὸς με τοὺς ὁδρφάντας καὶ τὴν τέχνην αὐτῶν· Γεωπ.2,6,1 ἀποφαινοινται γὰρ ὁ περὶ τῶν ὁδρφαντικῶν τὴν ἐμπειρίαν εὐλαφότερα τὰ μὲν περὶ ἀναδρα ὑπάρχειν· || τὸ θηλ. ὁδρφαντικὴ ὡς οὐσα. βλ.λ.

ὁδρφαντική ἡ| ἰένν. τέχνη| συν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ὁδρφάντου βλ.λ., ἔ. ὁδρομαστευτική· Γεωπ.2,6,1 περὶ δὲ τῆς ὁδρφαντικῆς, ὑπὸ δὲ τι-νῶν ὁδρομαστευτικῆς λεγομένην, νῦν ἐρούμεν.

ὁδρφασιανός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ζηροδρατικῶν παριδίων πτηνῶν.

ὁδρφθαλίμη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ἔ. βουφθαλίμη βλ.λ.

ὁδρφθαλμος-ον νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ὁδρφθαλμίας βλ.λ.· 2) τὸ ἄρρ. ὁδρφθαλμος ὡς οὐσα. βλ.λ.

ὁδρφοβικός-ἄ-ὄν νεώτ. ἐπὶ χημ. ἐνώσεων, ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐνώσεως φθορίου καὶ ὁδρογάνου· ὁδρφοβικὸν οὐξ ἰδ. ὁδρφοβόριον.

ὁδρφοβρίον (τὸ) νεώτ. χημ. ἐνώσις ὁδρφογίου καὶ φθορίου, ἰσοχυρὸν καὶ καυστικὸν οὐξ προσδύλλον τὰ μέταλλα καὶ τὴν ἕσλαν.

ὁδρφοβίος-ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, ἔ. φιλυδρὸς· ὁδρφοβίος βῆμαδ' εἰδικῶς φαρμακευτικὸς ἀπορροφητικὸς βῆμαδα πρὸς ἱατρικὴν χρῆσιν· 2) ἐπὶ φυτῶν, αὐτῶσις ἢ ἐπικονίασις τελεί-τοι διὰ μέσου τοῦ ὕδατος.

ὁδρφίς-εως (ὁ) νεώτ. γένος ὁδροφιδῶν ἐρπε-τῶν περιλαμβόνων πολλὰ εἶδη μεγάλων ἰσοδῶν ὄφειων τῶν θολασσῶν.

ὁδροφλογασία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἔ. ὁδροφλόγως βλ.λ.

ὁδροφλόγως-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ προκαλοῦσα ἐξέθρῳσιν ἀροῦ.

ὁδροφθόος (ὁ) μτγν. ἡ ὁδροφθία βλ.λ.· Πλούτ. Ἰ8,73]B οὐ μόνον τὴν ἐλεαφάντινον, ἀλλά καὶ τὸν ὁδροφθῶαν, αὐτ.732A· πρβλ.Λοθέκ.Φρύων.639.

ὁδροφθὴ (ἡ) μτγν. κ. ὁδροφθῆ ἡ ὁδροφθία βλ.λ.· Γρηγ.Νύσσα.1,310B τῷ πάθει τῆς ὁδροφθῆς.

ὁδροφθία ἡ| μτγν. κ. νεώτ. τὸ φθοεῖσθαι τὸ ὕδωρ, νοσηρὸς φθόος τοῦ ὕδατος ἢ καὶ παντὸς ὑγροῦ, ἰδ. ὡς σύμπτωμα παρατηρούμενον ἐπὶ πρῶσῶν πάσχοντων ἐκ λύσσης· Κέλλο.Ἰατρ.5,27· 2) κ. ἐπὶ τῶν οἰνοπότην· Μέν.ἀπ.503.

ὁδροφθικός-ἄ-ὄν μτγν., συν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὁδροφθίαν βλ.λ. | Διοσκ.7,2 ὁσπερον δὲ εἰμποιεῖ πάθος τὸ καλοῦ-μενον ὁδροφθικόν (τὴν ὁδροφθίαν, Θεοφάν. Νόων.271· 2) ὁ θεραπεύων τὴν ὁδροφθίαν· Γαλ.14,208,3 καταπότιον . . ὁδροφθικόν· 3) κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ὁδροφθῆς· Κάσσο.165,5.

ὁδροφθιά-ἄα μτγν., μελλ. -ἄσα, πάσχων ὁδροφθίαν, εἶμαι ὁδροφθικός βλ.λ.3 | Διοσκ.7,2.

ὕδροφοδος -ον μγν. κ. νεώτ. ὁ φοβοῦμενος τὸ ὕδωρ, ὁ πάσχων ὑδροφοσίᾳ (βλ. II): Ἀρρ. Ἐπικτ. 4,4,20 ὡς λυσσώδη ὑδροφοδὸς εἶναι: 2) τὸ ἄρα, ὑδροφοδός ὡς οὐα. ἄ. ὑδροφοδία βλ. II: Διοσκ. 7 Πρσίσι. μήλω περιπεπρωκότων ὑδροφώδων πρβλ. Γολ. Ὀρ. Ἰοτρ. 2,262.

ὕδροφοδῶ -ῶ μγν. ἀντὶ ὑδροφωδῶ βλ. I: Γρηγ. Νύσσ. I,310B αἰ ὑδροφοδῶντες, αὐτ. 340A.

ὕδροφορα (ή) ἴδημ. ἡ ὑδροφόρος βλ. II, ἄ. νεροκαυθαλίτρα.

ὕδροφορεῖον (τό) νεώτ. εἰδικὸν ὄχημα πρὸς μεταφορᾶν ὕδατος, ὑδροφόρον ὄχημα.

ὕδροφορησις -εως (ή) (ὕδροφορῶ) μγν. κ. μον. τὸ ὑδροφορεῖν, ἄ. ὑδροφορία: Εὐστ. I,323,59.

ὕδροφορία (τά) μγν. [ἐνν. ἐρα] ἐρατή ἐν Αἴγῳ πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος: Σχόλ. Πινδ. N,5,8f. 2) ἡ κατά τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἀνθεστηρίων βλ. I, τελουμένη ἐν Ἀθῆναις ἐρατή εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατὰ τὸν ἐπί Δευκαλιωνος κατακλισμένων ἀπολεσθέντων ἀνθρώπων: Σουίδ. «ὕδροφορία» ἐρατή πένθος Ἀθῆναις ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ κατακλισῶ ἀπολομένοις, ὡς Ἀπολλωνος.

ὕδροφορία (ή) κ. νεώτ. ἡ μεταφορὰ ὕδατος, τὸ νεροκούβλημα: Λοκ. Ἐνάλ. Δ. 6,2 καιρὸς τῆς ὑδροφορίας, Ἐπιγρ.

ὕδροφορικὸς -ή-ὸν λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφορὸν ἢ χρῆσιμος εἰς τὴν ὑδροφορίαν βλ. I: Σουίδ. ἐν λ. κρωσῶς ὑδροφορικὸν ἀγγεῖον, -ὕδροφορικὸν ὄχημα - σύστημα.

ὕδροφορίον (τό) νεώτ. μέγα ὑδροχόρον ἀγγεῖον πρὸς μεταφορᾶν ὕδατος, νεροδύρελλο.

ὕδροφόρος -ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων, μεταφέρων ὕδωρ ἢ ὁ δι' αὐτὸ μεταφέρεται ὕδωρ: Ἦσ. «ὕδροφόρος» ὑδροφόρος: Πλούτ. Θεμ. 31

ὕδροφορον κέρην, Πολυδ. 8,66 ὑδροφόρον ἀγνίου, Παρρ. Ἀποχ. 157, ὑδροφόρος παρθένης, Μηναί. 3,4 Συνεξ. I τὸν ὑδροφόρον ὄνον, -ὕδροφορον βυτίαν - ὄχημα, - ὑδροφόρος σωλήν.

2) κ. νεώτ. τὸ ἄρα. ἡ θηλ. ὑδροφόρος ὡς οὐα. ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὴν μεταφορᾶν ὕδατος, ὁ ἀκῶν ὡς ἐπάγγελμα τὴν ὑδροφορίαν, ὁ νεροκουβαλιτής: Ἦρ. 3,14 παρὰ μθοσῶσαν δε τῶν ὑδροφόρων, Ξεν. Ἀν. 4,5,10. ΠΔ Δευτ. 29,11 ἀπὸ ἑλωκόπου θῦναι καὶ εὖος ὑδροφόρον θῦναι, Λοκ. ΒΠρ. 7 εἰ μὴ σκαπανεῖα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον, Γρηγ. Νασζ. Πιοήμ. II, 186. || κτ. πληθ.

ὑδροφόροι (αἱ) γυναῖκες ἠπρεπεύουσαι ἐν τῷ νεώτῳ τῶν Βραχυδῶν ἐν Μιλήτῳ: Ἐπιγρ. || ὄμ. κτ. πληθ. ὑδροφόροι ὄνομασία τραγωδίας τινὸς τοῦ Αἰσχ. ἰόν. 219f, ὡς κ. τοῦ Σοφ. ἰόν. 571f || νεώτ. τὸ θηλ. ὑδροφόρος ὡς οὐα. ὄχημα, πλοῖον κτ. πρὸς μεταφορᾶν ὕδατος.

ὕδροφωδῶ -ῶ κ. μον. φέρω, μεταφέρω ὕδωρ, κουβαλῶ νερό: Ξεν. Ἀν. 4,5, φέρω ὑδροφωδῶσας. . . γυναῖκας, Ἀριστλ. Ζ1,9,40, Λοκ. Ἐνάλ. Δ. 6,2 πολυδίψῳ δε τὸ Ἄργος, . . ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφωρεῖν, Ἀθῆν. 10,456P, ASS Σεπτεμβρ. 3,148B ὑδροφωρον καὶ μαγειρεῖων, Γεωμ. 15,2,4. 2) ρημ. π. ὑδροφωρίσις, ὑδροφωρία, ὑδροφωρος.

ὕδροφωράκτης (ὁ) νεώτ. οὐνόλον τεχνικὸν ἔργον πρὸς συλλογὴν ἢ συγκράτησιν ὑδάτων ρεόντων μονίμως ἢ ὀμβρίων σχηματίζόντων χειμῶν, φράγμα ὕδατος, ἄ. ὑδροφωράκτης.

ὕδροφωλάξ -ακος (ὁ) μγν. κ. μον. ὁ φύλαξ ἢ ἐπόπτης κοινῶν ὑδροτεχνικῶν ἢ ἀρδευτικῶν ὕδατων: Ἰουστίν. Πανδ.

ὕδροφυγής -οδς-εζ νεώτ. ὁ φεύγων τὸ ὕδωρ, ὁ μὴ ἠπρερεύμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἢ τῆς ὑγρασίας: ὕδροφυγής βερνίκιον.

ὕδροφυλλοῦν (τό) νεώτ. φύλλον ἑυδρῶν, ἦτοι βεβυθισμένων ἐν τῷ ὕδατι: 2) εἰδ. βοταν. γένος ὑδροφυλλοειδῶν ποσῶδων φυτῶν.

ὕδρoφyτα (τά) νεώτ. βοταν. τὰ ἐντὸς τῶν ὀδάτων ζῶντα φυτὰ, ἄ. ἐνδῶρα ἢ ὑδρόβια φυτὰ.

ὕδρoφyτογρoφία (ή) νεώτ. ὁ ὑδροφυτολογία τὸ μέρος τῆς βοτανικῆς τὸ ἔχον ἀντικείμενον τὴν μελέτην καὶ κατὰ τὴν τῶν ὑδρoφyτων.

ὕδρoφyτων (τὸ) νεώτ. εἶδος τηλεφωνικῶ δέκτου ὅστις βυθίζομενος ἐν τῷ ὕδατι καθιστῶ ἀκουσθὸν πάντα ὑποβύθιον ὄρυον παραγόμενον ἐντὸς ὠρισμένης ἀκτίνας ἀπ' αὐτοῦ.

ὕδρoφyταιηλoν (τό) μγν. τὸ βρεθασμένον τοιαύτην βλ. I: Ἀλέξ. Τραλλ. 12,735.

ὕδρoχάρης -οὖς-ές μγν., μον. κ. νεώτ. ὁ χάρων, ὁ ἀγοπῶν εἰς μέγον βαθμὸν τὸ ὕδωρ: Εὐστ. 254,11 ὄρυον ὑδροχαρές || ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐν τῷ ὕδατι εὐδοκίμων, ὁ ὑδρόβιος: Εὐστ. 1619,28.

ὕδρoχαρῖς -ιτος (ή) κ. νεώτ. ἡ ὑδροχαρῶς ὡς κύρ. ὄνομ. Βατρῶνον: Βατρῶνομ. 229. 2) νεώτ. βοταν. γένος ὑδροχαρῖτειδῶν ποσῶδων φυτῶν τῶν γλυκίων ὕδατων.

ὕδρoχoῖον (τό) Σουίδ. ἐσφ. ἀντὶ ὑδροχοῖον βλ. I.

ὕδρoχλῖδῶν -οδης (ή) νεώτ. γένος νηκτικῶν μακροτέρων λαριδῶν πτηνῶν.

ὕδρoχλωρικὸς -ή-ὸν νεώτ. ἐπὶ χημ. ἐνώσεων, ὁ ἐκ τῆς ἐνώσεως ὕδρο ὄνου καὶ χλωρίου: ὕδροχλωρικὸν δέξυ (ιδιόλυμα ὑδροχλωρίου ἐν τῷ ὕδατι, σπῆρτο τοῦ ὀλατος) - ὑδροχλωρικὴ κινίνη.

ὕδρoχλωρίον (τό) νεώτ. χημ. ἡ μεθ' ὀρυγόνο ἐνώσις τοῦ χλωρίου, ὅσοσ ἀέριον ἄδρουν μεθ' ὀσην ἀποπνεύμων καὶ καυστικῶς ἰδιότητος.

ὕδρoχλῶς (ή) μγν. ἀντὶ ὑδροχλῶ βλ. I: Μοίρ. 381 «ὕδροχλῶ» Ἄττικοι ὕδροχλῶ Ἕλληνας.

ὕδρoχλοῖον (τό) μγν. δεξιμένη, φέρω, βρέσι: Μέν. Ἐφ. 374 [ἐκδ. Nieb.] ὀλκὸν τὸ ὕδατος ἐπισκευῶσας, καὶ ὕδροχλοῖα ἐπιπόνησέ τοι γρ. I.

ὕδρoχλῶς -εως (ὁ) μγν. ὑδροχλῶς: Ἀρατ. 389.

ὕδρoχλῶ (ή) μγν., μον. κ. νεώτ. ὀλοῦς, ὀχετός, ὑδροχλωτός, ἀμάρα: Ὀρειδ. 8 [ἐκδ. Matth. I] Θεόδ. Ὑρτ. ἐν Ἀν. Βασσα. 3,6f. 2) νεώτ. εἶδος δοχείου ὀλοῦσι πρὸς ὕδριον, εἴς ὃ χεῖρσιν ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην τοῦ ναπίρος, ἄ. πρόχως, κανάτα.

ὕδρoχλοῖα (ή) μον. χύσις ὕδατος: Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 187 φήμην ἀνάλογον τῆς ὑδροχλοῖας.

ὕδρoχλῶν (τό) μγν. ἀντὶ ὑδροχοῖον βλ. I: Κλημ. 10,1,26, αὐτ. II, I.

ὕδρoχλοῖος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τρωκτικῶν μυδῶν θηλαστικῶν.

ὕδρoχλῶς (ὁ) [χῶ] μγν. κ. νεώτ., ὄστ. ὑδροχλοῖ [ὡς εἴς ὄνομαστ. ὑδροχλοῖς, π. Ἀρατ. 389, ΝόνωΔ. 23,315f, ὁ χῶν, χῶνιν ὕδωρ] || ἰδ. ὄστ. ὄνομαστ. τοῦ ἐνδεκατόου ἀστερισμοῦ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου: Πλούτ. Ἦρ. 908C, Στράτ. ΑΠ 12,199 ἄλλα κ. ἄρα βλῆκω κηλή τὸν ὑδροχλῶν, Χρυσ. π. Ζωσ. 220,4 Ζεὺς ὄστις εἰς πλατὺ τέρμα πῆλα κλυετοῦ ὑδροχλοῖου. 2) νεώτ. ζωολ. γένος κολοπέριον ὑδροφιλῶν καυθάρων.

ὕδρoχλῶ -ῶ μγν. χῶν ὕδωρ, χῶν νερό: Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 187 καυκαλίη ἀεὶ μὲν ὑδροχλοῖ τῷ λαφ.

ὕδρoχρῶμα -ατος (τό) νεώτ. χρωστικὴ οὐσία διαλυτὴ ἐν ὕδατι, νερομήνη: 2) γαλκταῖα ὀστέουσι κεχρωσμένον πρὸς κοίτασιν.

ὕδρoχρῶματῖω νεώτ. χρωματῖω δὲ ὑδροχρωμάτος βλ. I. || πρβλ. χρωματῖω 2) χρωματῖω μεθ' ὑδροχρωμα βλ. 2f. 3) ρημ. π. ὑδροχρωματῖσμος, ὑδροχρωματῖσμός, -ποτής.

ὕδρoχρωματῖσμος -ατος (τό) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑδροχρωματῖω βλ. I. κ. 2).

ὕδρoχρωματῖσ (ὁ) νεώτ. ἄ. ὑδροχρωματῖσμος, ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑδροχρωματῖω βλ. I.

ὕδρoχρωματῖσ (ὁ) νεώτ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὸ ὑδροχρωματῖω βλ. I.

ὕδρoχῦτος -ον ὁ χῶν, ἔχων ὕδωρ: Εἰρ. Κόκλ. 66 κρήναις παρ' ὑδροχῦτος.

ὕδρωμα (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὑδροχόρου, ἡ διὰ τοῦ ὕδατος διαδόσασ ὑπερμάτων ἢ τῶν καρπῶν ἐνὺδρου πινῶς φυτοῦ.

ὕδρωμος-ον νεώτ. ἐπὶ ὑδροπλάτων φυτῶν, ὁ διαοιδῶν τὰ σπέρματα αὐτοῦ διὰ τοῦ ὕδατος.

ὕδρωμοσταθμ (ἡ) νεώτ. τοπογραφικὴ ὑδροσταθμὴ βλ.λ.2.

ὕδρωφαλις-ιδος (ἡ) νεώτ. γένος ξηροβατικῶν πτηνῶν.

ὕδρωφυγιον (τὸ) γλωσσα. φυκτῆριον ὕδατος.

ὕδρωφυχὴ (ἡ) νεώτ. γένος νεοπτερίων ἐντόμων.

ὕδρωφαλος (ἡ) νεώτ. εἶδος ἐπιτήκτου ὑδατοῦδος μάχης τελειῶς διαλυτῆς ἐν ζῶντι ὕδατι, παρασκευασμένης δὲ διὰ συντήξεως πυριτικῆς ἄμμου μετ' ἀνθρακῶς καὶ σόδας ἢ ποτάσσης καὶ κοτεργασίας τοῦ μεγέθους μετ' ὕδατος ὑπὸ πίεσιν καὶ ἀνοτάραξιν ἐξ ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν.

ὕδρω-ῶα λεξ. ἀντ' ὑδροῦ βλ.λ. Μαίρ.377 ὑδρω- καὶ ὑδρῶν Ἄττικοι, ὑδρωφ καὶ ὑδρωπιῶν Ἑλληνες, Ἡσ.

ὕδρωθης-ου-ες, υτης, ὁ θμωκὸς πρὸς ὕδωρ, ὑδατώθης, ὑγρῶς, νοτερός· κ. συγκρ.· Θεόφρ. Φαιτ.5,12,3 ὡς ὑδρωθετέραν τὴν ἀναθυμίασιν γινώσκων διὰ τὸ ἀπὸ ἀέρος.

ὕδρωθησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὕδρωσις ἢ ἀσκουμένη ὑπὸ ὕδατος ὀρθμητικῶς πόντος.

ὕδρωμα-ατος (τὸ) ἔπιγρ. κ. νεώτ. ὕδρευμα, ὑδρεῖον· Ἐπιγρ.· 2) νεώτ. λατρ. κωστωδῆς ὄγκου πλήρης ὕγρου.

ὕδρωμ-ῶνος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ μὴ τὸ ἀστερισμὸν ὕδροχόου· Πτολ.Μεγ.Σύντ.9,7· 2) νεώτ. γχι. κυανῶν συνθετικῶν χρωμάτων ἀναγωγίς.

ὕδρωπιῶν νεώτ. πάχωμ ἐξ ὑδρωπικῶν ὑδρωπιῶν.

ὕδρωπιῶσις-εως (ἡ) ἰδρωπιῶν λεξ. ἡ νόσος ὑδρωφ βλ.λ.· Λεξ.Χερουργ. ἐν Οσπ.Αιστ.159.

ὕδρωπικα (τὸ) θημ. ὁ ὑδρωφ βλ.λ.

ὕδρωπικία (ἡ) νεώτ. κ. θημ. ὁ ὑδρωφ βλ.λ.

ὕδρωπικῶς θημ. ἀντ.β. κ. ὑδρωπικῶς προσδύλλομαι ὑπὸ ὑδρωπικῶν, ὑδρωπικῶς· 2) ρηματ. λ. τὸ ὑδρωπικισμα.

ὕδρωπικισμα (τὸ) θημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑδρωπικῶς, ὁ ὑδρωφ, ὁ ὑδρωπικῶς.

ὕδρωπικός-ἄ-ῶν ἰδρωπικῶς κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ὑδρωπικῶν, ὁ ὑδρωπιῶν· Ἰνν.Ἀφ.1246, Ἀριστλ. Πρ.3,5,7· || κ. μτφ.· Νίκαρχ.ΑΠ II,332 ὕδρων ναῦς ὡπτα ὑδρωπικῶν· 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν ὑδρωπῶν, ὁ ἐξ ὑδρωπικῶν προερχόμενος· Ὁρειδ.293,343 ὑδρωπικαὶ ἐκδηλώσεις· 3) μτγν. τὸ ὑδρωπικῶν ὡς οὐσ. ὁ ὑδρωφ, ὁ ὑδρωπικῶς· Λογγίν.Υφ.3,4 οὐδὲν γάρ φασι ξηρότερον ὑδρωπικῶν.

ὕδρωπικός-εως (ἡ) ὄγρ. τοῦ ὑδρωπικῶς βλ.λ.

ὕδρωπισμός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑδρωφ, ὁ ὑδρωπικῶς· Καλλ.Ἀθρ.Ὀξ.1,14· 2) νεώτ. λατρ. ἡ ἐκ τοῦ ὑδρωπικῶν παθολογικὴ κατάσταση· 3) νεώτ. λατρ. ἡ πρὸς ὑδρωπῶν καὶ οὐδὲν ἀπὸ ἐπιπέσεια.

ὕδρωπις-ιδος (ἡ) νεώτ. λατρ. ὑδρωπικῶς ὄρου ἐν τῇ κοιλίῳ τῶν τυμλῶν τοῦ ἄνδρος.

ὕδρωπι-ῶα κ. νεώτ. ἀντ.β. πάχωμ ἐξ ὑδρωπικῶν, ἐξ ὑδρωπικῶν, ὑδρωπιῶν· Ἰνν.Ἀφ.1260, Ἀριστλ.ΖΓ 5,8,13· 2) ρηματ. ὑδρωπικισμα.

ὕδρωθης-ου-ες, υτης, ὁ θμωκὸς πρὸς ὑδρωπῶν, ὁ δεικνὼν συμπτώματα ὑδρωπικῶν, ὁ ὑδρωπικῶς· Ἰνν.Κωακ.190· 2) τὸ οὐδ. ὑδρωπιθῆς ὡς οὐσ. ὁ ὑδρωφ, ὁ ὑδρωπικῶς· Ἰνν.167,κ. αὐτ.185B.

ὕδρωπιθῆς-ου-ες, υτης ὁ ὑδρωπιθῆς βλ.λ.· Ἰνν.537,32· 2) τὰ ὑδρωπιθῆς ὡς οὐσ. ἐκφράσεις ὑδρωπικῶν· Ἰνν.606,2.

ὕδρωφ-ωνος (ὁ) ἰδρωφ κ. νεώτ. λατρ. κ. ὑδρωφ Ἰν.γρμμ.1) συλλογὴ ἀφθόνων ὀρθῶδους ὕγρου ἐντὸς τῆς κοιλίτης ὀρογῶν ἢ ὀρογῶν τῶν σῶματος ἢ τῶν ὑποδορίου συνθετικῶν ἰσῶν, ὁ ὑδρω-

πικῶς, ἡ ὑδρωπικία· Ἰνν.Ἀφ.1248, αὐτ.1249 ὑδρωφ ξηρός - ὑδρωφ ἀσκήτης (ἐγκωσις ὀρθῶδους ὕγρου ἐντὸς τοῦ περιτοναίου προκαλοῦσα διόγκωσιν τῆς κοιλίας)· 2) μτγν. ἡ νόσος διαθετῆς· Γολ. Αἰτ.Συμπτ.3 ἐκαὶ ὁ καλούμενος ὑδρωφ εἰς ἀμύδα· τινὲς δὲ διαθετὴν αὐτὸν ὀνομάζουσιν· 3) πᾶσιν τοῦ σώματος ἀκάθαρτος ρεῦσις, οἷον ἡ πρὸ τοῦ τοκετοῦ ρεῦσις τοῦ ὕδατος· Ἀριστλ.Ζ1 7,9,4· 4) ἐπὶ πρῶσ, ὁ πάσχων ἐξ ὑδρωπικῶν ὁ ὑδρωπικός· Γολ. εἰς Ἰνν.Γλωσσα.Ἐξηγ.582 ὑδρωφ, Διοσκουριδῆς ἐν δευτέρῳ τῶν Ἐπιόδησῶν, ἐξυτόνωσ ἀναμφωμῶν, καὶ δηλοῦσθαί φησι τὸν ὑδρωπικῶδη· Ἰνν.557,50.

ὕδωμ λεξ. μ. κτ. ἀπορφ. ὕδωμ, ὁ. τ. τοῦ ὑδέω βλ.λ.· Σουῖδ, Ἐγούδ.

ὕδωρ-ατος (τὸ) [πυθ. ὕω] κ. μων. κ. νεώτ., βρωτ. ὑδωρ, ἐπ. δοτ. ὕδρι (Ἡσίοδ.Ἐργ.61), ἐξ οὗ ἐπλάσσε τὸ ὕδωρ ὁ Καλλίμαχος (π. Ὀμ. κ. τοῖς Ἐπ. τὸ ὑ εἶναι μακρὸν συνήθ. ἐν πᾶσι ταῖς πτώσεσιν ἐν ὄρει, σώμα ὕδρον ἐν γέυστωσ καὶ ὄσμῃ, ἄχρονον, ἀποτελοῦν τὸν θαλάσσιον, τοῦσ ποταμοῦσ, τὰς λίμνας, τὴν βροχὴν κτ., νερό· π. Ὀμ. σπαν. ἐπὶ τὸν θαλάσσιον ὕδατος· Ἰλ.8,825 πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰθιοπία, αὐτ.Γ 270 ἀτὰρ βασιλεύοντι ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν, αὐτ.Ο 369, αὐτ.Ψ 282 λούσασσ ὕδατι λευκῶ, Ὀδ.Α 110 οἱ μὲν οἴων ἔμπαγον ἐνὶ κρήτησ καὶ ὕδωρ [ἐπὶ ποσίμω], αὐτ.Α 147 τοῖσι δὲ κήρυκα μέν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν, αὐτ.Γ 300 τὰς πέντε νέας, Ἀλγύθω ἐπέλασσο φέρων ἀνεμῶσ τε καὶ ὕδωρ [ἐπὶ θαλάσσιου], Θουκ.4,26 ἐπίνοσ δ' ἦν τοῖς Ἀθηναίοσι ἡ φυλακὴ σίτου τε ἀπορία καὶ ὕδατος· κ. μτ. ἐπὶ· Ὀδ.1 227 ἀλμυρὸν ὕδωρ, Θουκ.4,26 ὕδατι ἀλμυρῶ χρωμένωσ, Θεόφρ.Φ1 2,2,11 ὕδατος πλῆθος ρυτοῦ, ὕδωρ πηγαῖον - θαλάσσιον - φρεατίον - ποσίμων - ἀλμυρὸν - ὕφάλμυρον· || κ. κτ. πλῆθ. ἀποφ. π. Ὀμ.· Ὀδ.Ν 109 ὕδατ' αἰετώοντα, Πηδ.Ο 14,1 ὕδατα Καρφία, Σοφ.ΟΚ 1599 ῥυτῶν ὕδατων, αὐτ.ἀν.265 ὕδασιν τοῖς Ἀχελῷοσι· || παροιμ. γράφειν τὴ εἰς ὕδωρ ἢ ἐν ὕδατι ἢ καθ' ὕδατος ἐπὶ ἀνάξιον παροδικῶν πράγματων ἢ διαρρέοντων ἢ ἀναξίωσ πίστεωσ· Σοφ.ἀν.694, Μέν.Μον.25, Πλάτ.Φαῖδρ.276C οὐκ ὄρα σπουδῆ αὐτὰ ἐν ὕδατι γράφει μέλαν σκελετὸν διὰ καλῶμω, Λουκ.Κατὰπλ.91 καθ' ὕδατος, γράφεισ παρὰ Μικύλλωσ τινὰ ὀδῶλον προσδωκῶν· || ὄμ.π. Ἀριστλ.Μηκμ.7,2,10 ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγη, τὶ δεῖ ἐπιπίνειν· | ἐπὶ καταστάσεωσ μὴ ἐπιδεχομένησ ἐπιπρόβωσι· 2) νεώτ. γενικὸν ὄνομα χαρακτῆριζόν τὴ διάφορα χημικῶ, φαρμακευτικῶ ἢ ὀρωματικῶ λεπτότερευστα ὑγρά· θευγονοῦσιν ὕδωρ ἰτὸ ὄζυ[εν], - ὕδωρ Κωλινίας ἰκωλῶν, - Βασίλειον ὕδωρ ἐκ Βασιλικῶν βλ.λ.201· 3) ὁ ἑρὸς, ἡ βροχὴ· Ἰλ.ΖΓ 385 ἔτε λαδρότατον χεῖσ ὕδωρ Ζεύσ, Ἡρ.1,82 ὕδασι ὕδατι, Ἀριστφ.Νεφ.1280 Ζεύσ ὕδωρ ἔσι, αὐτ.Σφ.261, αὐτ.Β,12 ἐγένετο ὕδωρ ἀπλετον, Ὀμ.2,5 τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆσ νεκλετοσ, αὐτ.2,77 ὕδωρ ἐξ ὀρανοῦ, αὐτ.6,70, Ἔεν. Ἐλλ.1,6,28 ὕδωρ ἐπέγενετο πολὺ, Δημ.1379 ὕδωρ γὰρ γενόμενον τῆσ νεκτοσ, Θεόφρ.Φ1 2,6,5 τὸ ἐκ διὸσ ὕδωρ· κ. κτ. πλῆθ.· Πινδ.Ο 10|11,22 ὕδατα ὄρησ, Πλάτ.Νόμ.761A τὰ διὸσ ὕδατα, Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,19,3 ἐάν πλείωσ ποῖσ ὕδατα, Πλούτ.Ἡθ.664F κρεατῖνα ὕδατα [ποῖσ παγδασι]· || κ. παροιμ. φρ. βρέχεται ἐν ὕδατι βρέχομαι ἐν ἰδρωπῇ, ἰδρωπῶν, γίνωμαι λούσασ στὸν ἰδρωπ· Ἡρ.3,104 αὐτῶσ ὡσ ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦσ ἐστί βρέχεταισ τηνικαῖτα· πρδλ. βρέχομαι· 4) π. Ἄττ. ρητ. τὸ χυνόμενον εἰς τὴν κλεφθῆζον, δι' οὗ ἐμέτρουν τὸν χρόνον τοῦ ἐνάπιον τοῦ δικαστηρίου ἀγορεύοντες· Δημ.274 ἐν τῷ φῶμ ὕδατι [καθ' ὄν ἐγὼ χρόνον ἀγόρευω ἐν τῷ δικαστηριῳ,

τόν διὰ τὴν ἐμὴν ἀγόρευσιν ἐν τῇ κλεψύδρῳ ὤρισμένοι, αὐτ.Β17 οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὄδωρ εἶπειν ἰδὲν δύναται πὺς καὶ εἴη τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ, αὐτ.Β47 ἐν μικρῷ μέρει τοῦ παντός ὄδατος ἰεὺς μέρος τὸ μικρὸν τῆς ὄλης ἀγορεύσει, αὐτ.1094 ἐάν τὸ ὄδωρ ἐγχερῶ ἰάν ἐπαρκῆ δ' χρόνος, αὐτ.1103 ἐπὶ λαβῆ τὸ ὄδωρ ἰεμύδοσει αὐτὸ καὶ ρέει ἐκ τῆς κλεψύδρας, ὅτε ὁ λόγος διεκόπητο κατὰ τὴν κλίσην τῶν μορτῶρων ἢ κατὰ τὴν ἀνάγκωσιν νόμων ἢ ψηφισμάτων, αὐτ.1116 οὐχ ἱκανὸν μοι τὸ ὄδωρ· κ. γεν. : Πλάτ.Θεαιτ.201B πρὸς ὄδωρ σμικρὸν διδάσκειν 5) πᾶν ὄγγρον : Ἀριστλ.Μετ.4,5,6 ὄδατος εἶδη τὰ τοιάδε· οἶνος, αἶθρον, ὄρος· 6) ὄνομα. ἀστέρων τῶν τοῦ ἀστερισμοῦ Ὑδροχόου, ποριστανόντων τὸ χεόμενον ὄδωρ : Ἀρατ.399· 7) κτ. πληθ., ὄνομα τόπων ἐχόντων θερμὰ ἢ μεταλλικά ὄδατα : Πτολ.ὄδατα Νεπολιτανά· πρόβλ. Στεφανίδην ἐν Ἀθηνῶ 13,327.

ὄδ Σουίθ, ἀπειλητικὴ λέξις βραδυνόντων καὶ ἀνονηγόντων κλεουόντων.
ὄεικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς χοίρους, ὁ χοίρειος, ὁ υἱικός : Πολυδ.δ.55 κρέας ὄεικόν· || κ. ἐν φρ. ὄεικόν τι ποιεῖν ὄνειν βλλ. : Τμ.Λεξ.ἐνλ.
ὄειος-α-ον ἰδίε ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χοίρους, ὁ οἰεός, ὁ χοιρινός : Ἀριστφ.Ἰππ.356 κοιλίαν ὄειαν καταδροχίσιος, Φιλέτ.Λαμπ.1 σαρκὸς ὄειας κρέας, Ἀλεξ.Πον.4 θεός κρεσκοῦ, Ἀριστλ.Ζ1,12,5 θεοὶ τριχέες, αὐτ.116,17· || κ. μ.φθ. θηριον ὄειον τῆρος ἐσχάτης ἀμαθείας : Πλάτ. Πολ.535B ὄωπερ θηριον ὄειον.

ὄειός ἰδίε Ἐπιγρ.βοιωτ. τ. ἀντὶ υἱός βλλ.
ὄεις Ἐπιγρ.κ. υἱεὶς ἀνώμ. αἰτ. κληθ. τοῦ υἱός βλλ.
ὄελκος-α-ον κ. συναρ. ὄελοός μγν. τ. ἀντὶ ὄελοός βλλ.
ὄελαφός ἰδίε (ἔφω) ἄσος, ὁ ὄελοποιός, ὁ κατασκευαστής ὄελων ἀγγεῖων, ἄ. ὄελεφός.
ὄελαφός ἰδίε μγν. κ. συν. κ. ὄελλοφός Ἰ' Ἡρωδίας.
ὄελοφός κ. ὄελοφός (Πλυκ.272D) ὄελεφός βλλ.
ὄελαίω μγν. ἰων. τ. ἀντὶ θαλκω βλλ.
ὄελαίω-η-ον μγν. ἰων. τ. ἀντὶ ὄελοός βλλ.
ὄελαίτης ἰδίε μγν. ἰων. τ. ἀντὶ ὄαίτης βλλ.
ὄελογραφία ἰδίε ἢ ὄελογραφία βλλ.
ὄελοσφός ἰδίε μγν. κ. μων. ὁ ὄελεφός βλλ. : Βλεμμ.Καθ.2329,159 εἰς κμῖνον ὄελοσφού.

ὄελομινάθ-ακος ἰδίε ἄ. ὄελομινάθ βλλ.
ὄελαος ἰδίε ἄ. ὄελαος βλλ.
ὄελοστέχνης ἰδίε ἄ. ὄελεφός βλλ.
ὄελοουργεῖον ἰδίε, ὄελοουργικός-ή-όν, ὄελοουργός, ἄ. ὄελοουργεῖον, ὄελοουργικός, ὄελοουργός βλλ.κ.
ὄελοός-εος-ή-οον ἄ. ὄελοός βλλ.
ὄελοφός-ή μγν. ὁ ὄελεφός βλλ. : Ἡρωδίας. Ἐπιγρ.138.

ὄελωθής-ους-ες ἄ. ὄελωθής βλλ.
ὄελω-έω ἐσφ.φρ. ἀντὶ ὄελω βλλ.
ὄεις-εως ἰδίε ἄ. ἐσπλθ. Πάφισια.
ὄεσάκα ἄ. ἐμιατισμός.
ὄετης ἰδίε ἄ. εἰσποτῆς (ἀμφ.ε.
ὄετια ἰδίε μγν. βροχερός καιρός : Πτολ.
ὄετιζω μγν. ποῖα ὄετων, βρέχει : Πλ.Ἰερ.14,22 καὶ ἔστιν ἐν εἰδωλοῖς τῶν ἐθνῶν ὄετιζων, αὐτ. 1ῶδ.38,26 τοῦ ὄετισα ἐπὶ γῆν οὐ οὐκ ἀνήρ· 2) ρηματ.π. ὄετισαι.

ὄετιος-α-ον κ. νεώτ., ἰων. θηλ. -η, ὁ ἐπιφέρων βροχὴν, ὁ συνονομούμενος ὑπὸ βροχῆς ὁ βροχερός, ὁ ὄετωδής : Ἀριστλ.Πρ.26,7 ὄετιοι ἀνεμοὶ, Αντιπ.Σιδ.ΑΠ7,398 ἀλλά τῆ ὄρησιν εἰμαινοὶ μεθ'ὼν ἀτραπὸν ὄετιν· κ. συγκρ. : Θεοφρ.Ἀν.7 ἐπιώτερος νότος· κ. ὑπερβ. : Ἡρ.2,25 ἀνέμων πολλῶν τῶν πάντων ὄετιώτατοι ἰδιόρθ. ἀντὶ ὄετώτατοι· || ἐπιώτ. τοῦ διός, ὁ φέρων τὰς βροχάς : Ἀριστλ.Καθ.7,2 Ζεὺς ὄετιος· 2) ὁ ἀνή-

κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄετόν, ὁ ἐκ βροχῆς προερχόμενος ὄμβριος, βροχίονος : Πλούτ.Ἠθ. 911P ὄετια ὄδατα.

ὄετιος-εως ἰδίε (ἰετιζω) μων. ὁ ὄετός, ἢ βροχή : Λέων Δ.69,8 βροχάια .. ὄετιος.
ὄετογράφος ἰδίε νεώτ. ὁ βροχογράφος βλλ.
ὄετιόεις-εντος-εσσα-εν μγν. ἐπὶ τῶν Ἀπόλλωνος, ὁ ἐπιφέρων βροχάς : Ἐπιγρ.ΑΠ9,525,2.
ὄετόματις-εως ἰδίε ἢ ὁ προαιετιώων ὄετόν, βροχή; ἐσφ.φρ.ἀπ., Θεοφρ.Σμ.1,16 καιρὴν ἢ .. περιεπισημῆ ὄδωρ ὄετιον προσημαίνω.
ὄετόμετρον ἰδίε νεώτ. ὄργανον πρὸς καταμέτρησιν τῆς καθ' ὄρισμένον χρόνον καὶ τόπων πιπτούσης βροχῆς.

ὄετός ἰδίε (ὄει) ἢ βροχή : Ἰλ.Μ.133 αἴ τ' ἀνεμον μινουσι καὶ ὄετόν ἤματα πάντα, Ἡοσόδ.Ἐργ.543 ὄερ' ἐπὶ νύκτωρ ὄετοῦ ἀμφιβάλλη ὄλεην, Ἀριστφ. Σφ.263 φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ὄ, ποιεῖν ὄετόν μάλιστα, Πλάτ.Ἐπιγρ.979Α ἀνέμων καὶ ὄετών γινόμενων οὐκ ἐξαιτίων οὐδέ ἀμέτρων· || ἰδίε ἢ ραχάια, ἢ ὄρητικὴ βροχὴ, πλεόν ἢ ὄμβρος : Ξεν.Κυκλ.5,4 Ἀριστλ.Μετ.1,9 δ' κ. κτ. πληθ., Ἀριστλ.ΖΜ 2,7,12· 2) καὶ ὄετιθ. ἐν τῷ ὑπερβ. ὄετώτατος ὁ βροχερώτατος : Ἡρ.2,25 ἀνέμων πολλῶν τῶν πάντων ὄετώτατοι ἰδιόρθ. ὑπεώτατοι.
ὄετώθης-ους-ες μγν. ὁ βροχερός : Ἰ.σ.Α1,1,1.
ὄηγία ἰδίε μων. ἄ. ὄηγία βλλ. : Δομάσκι.ἐν Φωτ. Βιδλ.347,17, αὐτ.350,17.

ὄηγικός-εως ἰδίε λέξ. ἐπὶ προσ., ὁ σκαιός, ὁ ὄηον ἀγροικός, ὁ κτηνώδης : Ζωνορ.Ἐπιτ.1στ.1764.
ὄηγία ἰδίε κ. μων. ὄηγία, ὄηρ. ὄηγία ἢ σκαιότης, ἢ ἐξ ἀπαίδευσις ἰλιαν ἀγροικός συμπεριφορά, ὁ χοιρώδης τῆρος τοῦ ζῆν : Ἀριστφ.Ἐίρ.928 ἴνα μὴ γένηται Θεαγόνοιο ὄηγία· 2) ἢ ἐξ ἐσχάτης μέθης κτηνωδία : Εἰλιξ.98 ἐκ κώμου δ' ὄηγία.
ὄηνος-η-ον ἰδίε κ. ὄηνος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν χοίρον, χοιρινός, χοιρινώδης : Πλάτ.Νόμ.819B οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὄηνον τινων εἶναι μάλλον θρεμμάτων· 2) μ.φθ. Φώτ. ὁ σκαιός, ὁ ἀμαθής.

ὄηνω-έω (ὄηνω) πράττω ἢ διόγω ἢ φέρομαι ὡς χοίρος, σκαιός καὶ ἀμαθής ἀναστρέφομαι, συμπεριφέρομαι : Πλάτ.Θεαιτ.166C ὄξ δὲ δὴ καὶ κωκεφαλοῦς λέγων οὐ μόνον αὐτός ὄηνηξ.
ὄησις-εως ἰδίε ἐσφ.φρ. ἐν ΕἰΜ 549,3 (ἀντὶ τῆς διορθ. Εἰστ.)

ὄησον ἄ. ἐσάλευσον.
ὄηλημα-ατος ἰδίε (ὄηλω) γλωσσ. κτ. κληθ. ὄηλος, λήρημο, φλυαρία.
ὄηλομανῶν-έω μων. ἐν χρ. μ. μγν. ἐνεστ. ὄηλομανῶν, ἔγω μανίον εἰς ὄηλους, φλυαρίας : Μάξ. Ὁμολ.ἐν Μ.91,69 τοὺς ἐξ ἀπάτης τε καὶ ἀνοίας ὄηλομανῶντας τε καὶ ὄηλομανῶντας.
ὄηλομῶθ-έω μων. λέγω ὄηλους βλλ., φλυαρία, μωρολογία : Κλμανασ.Χρον.130.
ὄηλορρῆμων-ονος-ον μων. ὁ λέγων ὄηλους : Ρητ.3,678, Τρετ.Κ.κλ.4,375.

ὄηλος ἰδίε κ. μων. ἢ φλυαρία, μωρολογία, φληναφία, ἀνοησία ἄ. φλυαρία, μωρία, κηρολογία, φληναφία : Πλάτ.Ἀδ.221D ὄηλος τῆ ἦν, αὐτ.Θεαιτ.176E ταῦτα γὰρ ἔστιν ὁ λεγόμενος γραιὼν ὄηλος Δημ.931 ἠγοράται εἶναι τὴν συγγραφήν ἄλλως ὄηλον καὶ φλυαρίαν κ. κτ. πληθ. : Πλάτ.Πολ.336D ἐάν ὄηλους .. λέγης.
ὄηλω-έω λέγω ὄηλους βλλ., ὄη, σκευδ. ἀνοηταῖων : Ἀριστφ.Νεωρ.783 ὄηλες ἀπερρ', οὐκ ἐν διδαξαίην σ' ἐτι, Ἐπιγρ.Πλειστατοῖ 1 τισαὸθ' ὄηλων δεσπεῖ καὶ ζή· 2) ρηματ.π. ὄηλημα.
ὄηλα ἐπ. τ. αἰτ. ἐν τῷ υἱός βλλ. ἀντὶ υἱόν : Ἰλ.Ο.419 αἶα Κλυτῖοιο Καλήτορα, Ὀδ.Υ.35.

ὄηραχία ἰδίε ἰσλός μγν. ἢ ἀρχή, ἢ ἐξουσία τοῦ υἱοῦ : Διον. Ἀρεοπ.645C.

υἱός ἑπ. τ. δοτ. πληθ. τοῦ υἱός βλλ. ἀντί υἱοῖς. **υἱόφιον** (τό) γλωσσ. ὄσκαορ. τοῦ υἱός βλλ. θαυευτ. **υἱοθεός**-εως (ἰ) κ. υἱοθεός ὁ υἱός τοῦ υἱοῦ, ὁ ἔργονος: Ἰσαορ. Ἐπιστ.β. **υἱοθεῖ** (ἡ) μτγ. θηλ. τοῦ υἱοθεῖ, ἡ θυγάτηρ τοῦ υἱοῦ, ἡ ἔγγονη: Πολυδ.3,17. Ἰσα.

υἱοθίων (τό) || κ. υἱοθίων ὄσκαορ. τοῦ υἱός, μικρὸς υἱός: Ἀριστ.Σφ.1356 τοῦ γὰρ υἱοθίων τρεπεί με. **υἱοθίων** (τό) (2) ὄσκαορ. τοῦ ὤσ. χαριθίων, αὐθίων: Ξεν. Ἀπομν.1,230 ἐπιθυμῶν Εὐθυδῆμα προσκλήσθαι ὡσπερ τὰ υἱοθία τῶν λιθοβ. ἰδιοθ. ὀθιῶν. **υἱοθεός** (ἰ) | υἱοθεῖ κ. υἱοθεός, θηλ. υἱοθεῖ, ὁ υἱός τοῦ υἱοῦ, ὁ ἔγγονος: Ξεν. Ἀν.5,6,37 Ἀλήτου δὲ υἱοθεός ἐτύγγαν βασιλευσάντων, Πλάτ. Νόμ.925Α μέχρι μὲν ἀδελφοῦ υἱοθίων (ἰ) γρ. υἱοθίων. Δημ.1075 Καλλίστρατος, Εὐθυδῆλιδου μὲν υἱός ὢν, Βουαίου δ' υἱοθεός.

υἱοθεῖς ἀνώμ. ὄνομ. πληθ. τοῦ υἱός ἀντί υἱοῖ. **υἱοθεῖς** ἄφρ. ὄνομ. ἔξ ἧς σχηματίζονται ἀνωμαλῶς αἱ πλάσιαι πτώσεις τῶν ἐνικῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦ υἱός βλλ.

υἱοθεῖν ἰδί μτγ. ἐπί χοίρων, γρῦλλίζω: Πολυδ.5, 87. 2) ρημ.τ. ὄνομ.

υἱοθεῖν (ἡ) ἴσα. ἡ ἀναθεῖνός ἀμπελος, ἡ κληρονομία.

υἱοθεῖς (ἰ) ἄ. υἱοθεῖς βλλ.

υἱοθίων (τό) ἄ. υἱοθίων βλλ. (1).

υἱοθεός (ἰ) ἄ. υἱοθεός βλλ.: Πλάτ. Νόμ.925Α μέχρι μὲν ἀδελφοῦ υἱοθίων, Ἀριστ. Ζ17,6,6, Πουα.4,15, ἔξ Ζευθεδρον υἱοθίων ὄντα ἡ Θεοπόμου περὶ ἠλθεν ἀρῆν.

υἱῖ ἑπ. τ. δοτ. ἑν. τοῦ υἱός βλλ. ἀντί υἱῶ: Ἰλ. Β 20 Νηληϊῶ υἱῖ τοῖκός.

υἱοθεός-ἡ-ὄν (υἱοθεῖ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν υἱόν: Διον. Ἀρεοπ.167. ἢ νεώτ. γεν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τέκνα: υἱική στοργή, - υἱικὸν καθήκον.

υἱοθεῖς ἑπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον, τὴν διαγωγὴν υἱοῦ: Βασ.2,833Α.

υἱοθεῖς-ἡ-ὄν ἰδίε. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς χοίρους, χοιρινός, γουρουνήσιος: Ἀξίν.2 δὲ ἔσσμα ὄθικον γουρουνότομο, γουρουνόπαισι: || κ. ἐν φρ. πάσχω τὸ ὄθικον πάσχω τὸ ἀνήκον εἰς τὴν φύσιν τοῦ χοίρου, χυδαῖον, πασιδόν, πρόσχω: Ξεν. Ἀπομν.1,230 τοῦ Εὐθυδῆμου εἶπεν ὅτι ὄθικον αὐτῷ δοκοῖ πάσχειν ὁ Κριτίας.

υἱοθεῖν λεξ. μτγ. ἀγροίκος, χυδαῖος, γουρουνήσιος Ζωνορ.1764 εἶνον, σκαῖων καὶ ἀμαθῶν.

υἱοθεσία (ἡ) μτγ., συν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ υἱοθεῖν, ἡ κατὰ τὰς ὁλο τοῦ νόμου ὀριζόμενα διατυπώσεις γνωμῆς ἐπίσημος ἀναγνώρισις ξένου τέκνου ὡς ἴδιου υἱοῦ ἡ θυγατρὸς, υἱοθετήσις: ἴσα. υἱοθεσία: ὅταν τις θετὸν υἱὸν λοβῶσθαι: Ἐπιγρ. Πυθόδορος Κλεοφάδου, καθ' υἱοθεσίαν δὲ Φιλοφάντος, Κδ Ρωμ.β,23 ἡμῖς αὐτοῖ ἐστυθίσι στενωδῶν υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, Διογ. Α 4,53 νεανίσκων υἱοθεσίαν ποιησθαι, - συγγένεια ἐξ υἱοθεσίας (ἡ προκλιπτοῦσα σχέσις συγγενείας μετοῦ τοῦ διὰ πράξεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καθισταμένου θετοῦ πατρὸς καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως καθιστάμενον θετὸν υἱὸν καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ) 2) νεώτ. μτγ. ἡ ἀναγνώρισις οἰουδιῆσι ξένου πρόγονος ὡς ἴδιου, ὁλον ἔργου, γνώμης, εὐθύνης κττ.: 3) μτγ. συν. ἐκλ. ἡ λ. ἐν γρ. κ. ἐπὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, δι' οὗ ὁ βαπτίζόμενος γίνεται πνευματικὸν τέκνον τοῦ ἀναδάτου.

υἱοθετήσις-εως (ἡ) υἱοθετήσις μτγ. κ. νεώτ. ἡ υἱοθεσία βλλ.: Αἰκλ. Σουθ. ἔν. λ. υἱοθεσία.

υἱοθετισμός (ἰ) νεώτ. χριστιανική αἵρεσις ἐν Ἰσπανίᾳ, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς εἶναι υἱός Θεοῦ καθ' υἱοθεσίαν.

υἱοθετιστής (ἰ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ υἱοθετισμοῦ.

υἱοθετός-ον (ἡ) μτγ., συν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τόπον υἱοῦ ληφθεὶς ὁ υἱοθετηθεὶς, ὁ θετός υἱός: Κλήμ. Ἀλ.977, Θωμ. Μ 362 υἱοθετός τέκνον.

υἱοθετῶ-ῶ μτγ., συν. νεώτ. κ. δημ. ὄνομ. υἱοθετήσις κ. καθ. υἱοθετήθην, δημ. -ἡθηκα, μτγ. ποθ. παρακ. υἱοθετηθῆναι, δέχομαι ἐπίσημος καὶ ἀνακηρύττω εἰς θετὸν μου τέκνον τὸν πατέρα: Εὐσ. 1,528,3, Γρηγ. Νύσοσ.2,425Β, Δαμασκ. 1,1253,1. - τὸν υἱοθετῶν ἡ θεσία του 2) νεώτ. μτγ. ἐγκρίνω ἔργον ἡ γνῶμην ἄλλου πινός ὡς ἴδιου, ἀναδεχομένου καὶ τὴν σχετικῶν εὐθύνων: ἡ κυβερνήσις υἱοθετήσις τὴν πρότασιν 3) ρημ.τ. π. υἱοθετήσις. **υἱοκτόνος**-ον (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀποκτείνων τὸν ἑαυτοῦ υἱόν: Ρητ.3,675. ἢ νεώτ. γεν. ὁ φονεὺς τοῦ ἴδιου τέκνου, ὁ παιδοκτόνος. **υἱόν** (τό) ἡ ἄγρια ἀμπελος, ἡ ἀναθεῖνός: ἴσα. **υἱοπατήρ**-τρὸς (ἰ) ἄ. υἱοπατῶρ βλλ.

υἱοπατορία (ἡ) μτγ., συν. κ. νεώτ. ἐκκλ. χριστιανική αἵρεσις, καθ' ἣν τὸ θεο πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατῆρ καὶ Υἱός, συνευθύνται εἰς ἓν, τὸν Πατέρα ἐνανθρωπήσαντος ἐν Χριστῷ: Κοισάρ.861, Κόριλλ. Σκυδ.4,8.

υἱοπατῶρ-ορος (ἰ) μτγ. κ. συν. ἐκκλ. συνήθ. κτ. πληθ. ὁ κηρύσσων τὴν ταυτότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ: πρβλ. υἱοπατορία: Σαθέλλιος π. Ἀθανάσι.1,204, αὐτ.2,709, Εὐσ.6,829C.

υἱοποίησις-εως (ἡ) υἱοποιοῦμαι μτγ. ἡ εἰς τὸν υἱόν υἱοῦ ἀναδοχὴ παιδός, ἡ υἱοθεσία: Ἀθανάσι. 1,540, αὐτ.2,340C.

υἱοποίησις-ον (ἡ) υἱοποιοῦμαι μτγ. ὁ υἱοποιηθεὶς υἱοθετηθεὶς, ὁ υἱοθετός: Διον. Ἀλ. Δευ.12.

υἱοποιοῦμαι-έσμαι μτγ. κ. συν. μέσ. υἱοθετῶ: Πολυδ.37,3,5, Διόδ. Σ 4,60. 2) ἐκκλ. καθιστῶ τινα πνευματικὸν τέκνον μου διὰ τοῦ βαπτίσματος. 3) ρημ.τ. π. υἱοποιήσις, υἱοποίησις.

υἱός ἑπ. τ. γενικ. τοῦ υἱός βλλ. ἀντί υἱοῦ: Ἰλ. Ν 522 υἱός εἶσο πεσόντος ἐνὶ κρατερῷ ὄμνιον.

υἱός (ἰ) κ. συν. κ. νεώτ., συν. κ. δημ. γ(υ)ἱός κ. ὄγιός (Ἐρωτόκρι.175) κ. θαυευτ. γ(υ)όσας, Ἐπιγρ. ὄσας κλινοῖτο καὶ ἀνωμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίνην ἐξ ἄφρ. ὄνομαστ. υἱοῖς, γενικ. υἱόσας κ. υἱέσας μτγ. κ. ὄγιός (Ἐπιγρ.) κ. ἐπ. υἱός (Ἰλ. Ν 522) κ. υἱήσας (Ἀπολλ. Ρ 1074), δοτ. υἱέι κ. υἱέι κ. ὄγιω (Ἐπιγρ.) κ. ἐπ. υἱῖ (Ἰλ. Β 20) κ. υἱήι (Ἀπολλ. Ρ 1119, Ἐπιγρ. Α Π 8,88), αὐτ. υἱέα (Ἰλ. Ν 350) κ. ἐπ. υἱα κ. υἱία, θυϊκός ὄνομαστ. κ. αἰτ. υἱέα κ. ἐπ. υἱα, γενικ. κ. δοτ. υἱέων, πληθ. ὄνομαστ. υἱέας κ. ἐπ. υἱέας (Ἰλ. Α 162) κ. υἱέας, γενικ. υἱέων κ. υἱῶν, δοτ. υἱέσι (Ἰσοφ. Ἀντ.57) κ. υἱέσι (Αἰκλ. Ζ19,9) κ. ἐπ. υἱοῖσι (Ἰσοφ. 418) κ. υἱοῖσι κ. υἱέσων ἡ Ἀντίπ. Σιδ. Α Π 9,23), αἰτ. υἱέις κ. ἐπ. υἱέσας κ. υἱήσας ἰοί τῶσι υἱέα, υἱέας ἀποδοκιμαζόνται ὡς μὴ ἄπικτοι, κ. πρ. ὄντες π. ἴσα. Α 18,2,4, Πλούτ. ἠβ.109C ἐν ἀπολλ. Θωμ. Μ 866), τὸ ἄρρεν τέκνον: Ἰλ. Ζ 130, αὐτ.47 Ἐκτρο, υἱέ Πριάμοιο, αὐτ. Ρ 575, ὄδ. Α 270 Ἐμφιτρίωνος υἱός, Ἰσοφ. Ἀντ.571 κακός ἐγὼ γυναικας υἱέων στυγῶ, Ἀριστ. Νεφ.1001, Δημ.796 υἱέσις ἀνδρες ἰπῶ ἀνδρωθέντα ἄρρενα τέκναι, Ἀπολλ. Ρ 2,1094, Ἀντίπ. Σιδ.5,23 εἴπε τῶδ' υἱοῖσιν, ΠΔ Γεν. 42,32 δῶδεκα ἀδελφοί ἔσμεν, υἱοῖσι υἱοῦ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, Ἐρωτόκρι.1,77 εἶχεν καὶ αὐτὸς ἓνα ὄγιό πολλά κανακεμένο, παρομ. κατὰ μάνα κἀν κέρη κατὰ γιὸ καὶ θυγατέρα ἰδίε τὰ τέκνα παρουσιάζουσι τὰ ἐλαττώματα τῶν γονέων, φρ. εἰ- ναι γιὸς τοῦ πατέρα του ἵεχαι τὸ ἐλαττώματα τοῦ πατρὸς του: ἢ νόθος υἱός (υἱογενήσις).

- θετός υἱός (ἡ) υἱοθετήσις: ἢ σπον. ἐπὶ ζῶου: Κδ Ματθ.21,5 ἐπιθεθῆκοσ ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον υἱὸν ἀποζυγίου: ἢ ὄμ. ἐν φρ. υἱὸν τῶν Ἀγαθῶν αἰ Ἀγαθοῖ: Ἰλ. Α 162 δῶσαν δὲ μοι υἱέας Ἀγαθῶν: ἢ ἐκλ. ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὄμ. κ. υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς: Κδ Ματθ.20,28 ὡσπερ

δ υιός του ανθρώπου υός ήλθε διακονηθήναι' όμ. κ. άπολ. Πατρή, υός κ. Άγιον Πνεύμα' || νεώτ. έν φρ. σωτας υιός έκ τής εσολογημένης παραβολής, δ καταποταλίχως τήν πόρτιον περιουσίαν, δ σωτας

υιότης-πτος (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ή υιότης, ή κατάστασις του υιού, αντίθ. πατρότης || μτγν. κ. μον. έκκλ. ή θέσις του Υιού έν τή 'Αγία Τριάδι: 'Αρχι.1,484, 'Αθανάσι.2,788C, Βασ.1,637.

υιοτοκία (ή) (ή) τιμάτ) μον. δ τοκετός, ή γέννησις υιού: Νικ.Χων.Χρον.109.

υις ή έπίρρ. 'Επιγρ. Δωρ. άχρι, έως: οί κα βώλωνται ήως άν βούλωνται.

υίς-Ιδός (ή) ή θυγάτηρ του υιού: 'Ησ. εΐδεις θυγάτρεις, ή υιών θυγατέρες (πθ.έσφ.γρ.).

υϊσμός (οί) (οί) μτγν. ή κραυγή του χοίρου, δ γρυλλιομός, τό σφούρισμα: Πολυδ.5,87.

υϊσ-ώ υιός (οί) κ. μον. μτ. αιτ. υιοθετώ Φώτ. υιώσις τών παιδών: υιόν ποιήσαι ατόν βετόν... κοί υιόσαστο, άντί του, υιόν βετόν έποίησαστο... ή χρήσις παρ' Αλιωνή πολλή: 'Αν.775,29 || όμ. κ. μέσ.: Νικόλ.Δαμ.108' 2) ρηματ.π. υιωσις

υιωνεύς-έως (ή) 'Ησ. υιωνεύς υιόν υιεύς.

υιωνή (ή) μτγν. κ. μον. θηλ. του υιανός βλλ.: 'Ίωσ.Π1,122,1, 'Θωμ.Μ.850.

υιωνός (οί,ή) υιός (οί) κ. μον., θηλ. υιωνή δ υιός του υιού, δ έγγονος: 'Ιλ.Β.666 άπειλησαν γάρ οί άλλοι υιεύς υιωνοί τε βίης 'Ηρακλείης, αút.Ω.514' || μον. θηλ. κ. υιανός ή θυγάτηρ του υιού, ή έγγόνη: Νικ.Χων.Χρον.330C.

υιωνοσία (ή) γλωσσ. ή έργονή, ή υιανός. **υιωσις**-εως (ή) υιός (οί) μτγν. ή υιοθεσία: Αλλ.π. Σαυιδ. έν λ.

υκελόν 'Ησ. 'υγιές' πθ.έσφ.γρ.

υκελος-ον γλωσσ. δ υής' πρβλ. υκελόν.

υκέτας (οί) 'Επιγρ. Βσιων. τ. άντί οικίτης βλλ.

υκης (οί) κ. υκης κ. υκος κ. υκος, θηλ. υκη δ ήχθός έφρυθιόν, λυθρίν' 'Σηλυβόντος δέ φησι Κυρηναίους τόν υκην κακείν έφρυθιόντος: 'Ησ. 'υκος' έφρυθιόν: 'Αντιμ.7,304F υκη ή Ιππον ή άν κίχλην καλέουσιν, Νουμίν.'Ηρ.π.'Αβήν.7,327B, Φύλτ.αút.7,327C ούδ' υκης ήχθός έκαχτοσ έξέφυον, Καλλ.αút.327A τόν υκην Καλλιμαχος έν έπιγράμμασιν Ιερόν ήχθόν καλεί δια τούτων θεός δέ οί Ιερός υκης

υκης (οί) ά. υκης βλλ.

υκος (οί) ά. υκης βλλ.

υκίας 'Επιγρ. γενικ. έν. του οικία βλλ.

υκωσις (οή) Μαν.π.'Ίώσ. 'Αν.1,14ετ σήμεν Αιγυπτίων έθνος υκωσις, τούτο δέ έστι βασιλείς ποιμένες' τó γάρ κω καθ' Ιερών γλώσσαν βασιλέα σημαίνει, τó δέ σως ποιμήν έστι, καί ποιμένες κατά τήν κοινήν διάλεκτον, καί ούτω συντιθέμενον γίγνεται υκωσις. Τινές δέ λέγουσιν ούτους 'Αρβας έννοια.

όλαγμα-ατος (τό) (όλακτώ) ή όλακή, τό γούρμισμα του κυνός: Εύρ.Π.293 ήλάσαστο φοσγάς τε μύσων καί κυνών όλάγματα' || κ. μτφ.: Αισχ.'Αγ.1631 σό δ' έξορίνας υπιστός όλάγμασιν έσει' 2) όμ. μτφ. κτ. πλθ. άσπροί λόγος, όμιλία: 'Οππ.Κυν.2,456 ματαίον τώνδ' όλαγμάτων.

όλαγμός (οί) (όλακτώ) τό όλαγμα βλλ., τό γούρμισμα: 'Ιλ.Φ.575 ούδδ' φοβείται, άπει καν όλαγμόν άκούσθ, 'Αριστ.Ζ1,4,10,2' || ένιστε σιγνίπεται μετά του κλαγγή: 'Ξεν.Κυν.4,5.

όλαγνυία (ή) μτγν. τό όλαγνυίν βλλ.: Πολυδ.7,109.

όλαγνυός-όν μτγν. δ όλαγνυών βλλ.: Πολυδ.7,101.

όλαγνυθ-έω άω θλην, μεταφέρω, κουσβάλω: Έόλα: π. 104f έξ όνω, όλαγνυός, Πολυδ.7,109.

όλάσκη (τά) μτγν. έλδος σίκων: 'Αβήν.3,78A οΐσα δέ και άλλα σίκων όνόματα λεγόμενα... θλάσκη σαρκελάφεια λαφύρια πικράδια.

όλάεις-εντος-εσσα-έν δωρ. ύλεις: Εύρ.'Εκ.1303.

όλάζομαι άποθ. συνάω Έόλα 'Ησ. εΐλάσασθαί Έόλα συναγαγείν: Πολυδ.7,109.

όλασία (ή), λων. -οίη θηλ. του όλασιός βλλ.

όλασις-α-ον (ή) κ. νεώτ. δ όνηκν ή άναφερόμενος εις ήλην, δάσος, δ έν δάσει εύρισκόμενος, ζών, δ άγριός, δ δασοβίος: Θεόδωρ.23,10 οΐα θηρ όλασις ύποτακείσιν κυναγώς, Αλλ.Ζ1,16,10 όλασα ήθη ιτά τών δασοβίων, 'Αγαθ.ΑΠ.1,365 μηδέ τιν όλασιν τέταται άνωσθαισιν (ισάν του δάσου) || όνομα κυνός: 'Ξεν.Κυν.7,5' || ή 'Υλασία άς έν. κύνιον, γάρτα δασοώδης παρά τόν βορρσβήνη ποταμόν: 'Ηρ.4,9 ές τήν όλασιν καλεομένην γην 2) δ όλακός, δ έξ ύλης, δ σωματικός: Πρβλ. 'Υμν.3.

όλακή (ή) κ. νεώτ. ή φωνή, ή κραυγή του κυνός, τό γούρμισμα, τό άόχηγμα, έν χρ. κ. μτφ.: Πλάτ.Νόρ.967D τούς φιλοσοφούντας καί ματαίσις όπεικάζοντάς χρωμίνοισιν όλακασί, Πλούτ. Κίμ.Ιβ. 'Αγορ.ΑΠ.6,167' σοί γάρ καστορίων όλάκω και τριστοσων αιχμή έόδοε.

όλακισμός (οί) μον. ή όλακή βλλ.: ΚΜονασσ.9,59.

όλάκεις-εντος-εσσα-έν μτγν. δ όλακτών, δ γαυγίζων: 'Οππ. Αλ.1,721 όλακείσ χόλος.

όλακισμός-ον δ συνεχώς διαρκώς όλακτών: 'Οδ.Σ.29 όλακώμωροι κύνες, αút.Π.4, Νών.36,197.

όλάκτις (οί) (όλακτώ) μτγν. δ όλακτιτής βλλ.: Γρηγ.Ναζ.3,1100.

όλακτιότης (οί) (όλακτώ) μτγν. δ όλακτών, δ γαυγίζων: Θεοδωρ.δ.ΑΠ.7,479 θειαν όλακτιτήν όθρου έχουσα κύνε.

όλακτικός-ή-όν δ έπιρρηθής, δ κίνων πρδς τό όλακτείν: 'Αριστ.Φυσιογν.2,15' || κ. μτφ. επί κυνικών φιλοσόφων: Λουκ.Δίς Κατ.33 τειλευταιον δέ και Μένιππον τινα τών παλαιών κυνών μάλα όλακτικών εύ δοκεί.

όλακτιώ-όω μτγν. έπ. μτγ. ένεστ. όλακτιώντες, όλακτώ-γαυγίζω: Κότιν.2,375 κύνες δ' έπικαγαλώσων, πυκνών όλακτιώντων.

όλακτώ-έω κ. νεώτ. άμτθ. έν χρ. κ. κτ. ένεστ. κ. πορστ., άποε κτ. άορ. όλακτία (Ιουκ.Νεκυμο.101, έκδύλλω φωνών, γαυγίζω, άλμυθ, ιδ. επί κυνών, άλλα κ. μτφ. επί άνθρ., 'Ιλ.Σ.586 ιστάμενοι δέ μά' άγγύς όλάκτων, 'Αριστφ.Σφ.904 άγαθός γ' όλακτείν και διαμειχειν τάς χύτρας, Εύρ.Πόλις.8 όλακτεί περιτρεχών, Ξεν.Κυν.3,5,9 όλακτεί περι τά ίχνη (δ θηρευτικός κύνω) || κ. μτθ. κ. αιτ., γαυγίζω τινά: 'Αριστφ.Σφ.1409 θρασεία και μεθόση τις όλάκτει κύνω, 'Ισοκρ.1,29 έκείναι τε γάρ τούς διδόντας άωπερ τούς τυχόντας όλακτούσιν' 2) μτθ. άμτθ. επί πάλιω ή βοής καρδίαις άνθρώπων έν άργή όντος: 'Οδ. Υ.13 καρδίη δέ αί ένδον όλακτεί' 3) όμ. μτφ. επί κενού στομάχου, ζητώ τρσφην: Μοικ.ΑΠ.6,89 όλακτούσση πνύδωσ λυσίμην' 3) μτφ. μτ. συστ. αιτ., επί προσ., έκφέρω άνοισχόντων κύνος, βωθ σοφορώς και άπρεπώς, άς τό ζήρ, γαυγίζω: Σοφ.'Ηλ.299 τισάδ' όλακτεί, Εύρ.'Αλκ.760 άμουσ' όλακτών Ιγυαυγίω τού έκεενα του άμουσ' 4) μτθ. κ. αιτ., μετοχειρίζομαι γλώσσασ άνπρηθ και άνόητον πρδς τινά, ύβριζώ δι' άπρεπών κραυγών, προσδύλλω τινά' άντιθ. κολακάζω: Πολυδ.16,24,9, Δίαν.Κ.66,13 κύνε άλακτούσται (εί το του κυνικού Δημητρίου) 4) ρηματ.π. όλακτιτής, όλακτής, όλακτωρ, όλαγμα, όλαγμός.

όλακτιώμωρος (οί) μτγν. δ όλακτών' || όνομ θηρευτικού κύνος του 'Ακταίωσος κ. 'Οδιδ'.

όλάκω-όω μτγν. έν. μ. έν έρ. μτθ. όλακώωντες, όλακτώ, γαυγίζω: 'Οππ.Κυν.3,281.

όλακωΐδης-ους-ες μτγν. δ όμοιος πρδς όλακην βλλ. πού μοιάζει με άόχηγμα, με γούρμισμα: Γρηγ. Νύσα.1,825B όζεια και όλακωΐδης ή φωνή.

όλαΐ-ακος (οί) μτγν. δ όλακτιτής: Δράκ.51,10.

ὀλέγχιος-ον μτγν. ὁ ἄρχων τῆς ἄλλης, ὁ κυβερνῶν αὐτήν: Ξενόφ. Ἐνάνθ 140B.

ὀλάσκι |ή| Ἐπιγρ. ἡ συλλογὴ ἄλλης, ζῶλων.
ὀλάσκω, ἄορ. ὀλάξα (ὀλάσκ K63,23), ὀλακτώ, γαυγίζω: Αλογ.ΐκ.877

ὀλάσκω μτγν. κ. μον. ὀλάσκω βλλ.: Χαριτ.6,4. Ἐόστ.1791,64.

ὀλασθής |ὸ| λεξ., θηλ. ὀλαστρία, ὁ ἄλλης φοκέλου συγκομιζών, συλλέγων ἔλαια Φώτ.

ὀλαστρία |ή| λεξ. θηλ. τὸ ἄλασθής βλλ. Φώτ.

ὀλάτης |ὸ| λεξ. ἐπών. ταῦ ἐν ὕλῃ τῆς Κύπρου λατρευομένου Ἀπόλλωνος: Στεφ.Βυθ.

ὀλατόμος-ον δωρ. τ. ἀντὶ ὀλητόμος: Θεόδωρ. 17,9 ἴδαν ἐς πολυδένδρον ἀνήρ ὀλατόμος ἐνθάω.

ὀλαίωτης |ὸ| μτγν. ἐπιθ. τοῦ Πανός, ὁ ἐν ὀλαίαι ζών, ὁ δασύδοξος: Διόδ.Ζων.ΑΠ6,106 ταῦτο σοί, ὀλαίωτα, κατ' ἀγριόδοξον πλατάνοιο δέρμια λυκοροαίστες ἐκέρμυσαν Τελέσων.

ὀλη |ή| ἰξή τοῦ οὐλή, συγγ. λότ. κοιταίη κ. μον. νεώτ. κ. δημ. σιδενόρος τῶτος, δασώδης ἐκτοπικ. δασός, λόγος (τὸ κατ. ἀγία): Ἰ.Ε.52, οὐτ. K184 θηρός . . . ὅς τε καθ' ὀλην ἔρχεται δι' ὀρεσφι, αὐτ.Μ.148 ἀγγυτον ὀλην προμυθὴν ἐκτάμωντες, Ὀδ.Ε.398 ὡς Ὀδυσσεὺς ἀσπατόν ἐπιτόνο γαίη καὶ ὀλη, Ἦρ.4,21 γίνθ δασέων ὀλη παντοίη 2) τόπος θαμνώδης, λόγμυ, λαγκοδιό, συστάς θάμνων, ἀντιθ. δένδρα: Ξεν.Ἀν.1,51 εἰ δέ τι καὶ ἄλλα ἐνθ ὀλης ἡ καλὰ ἰομοί, αὐτ.Οικ.16,13 3) τὸ κεκομμένον ἔλαιον, τὸ πρὸς οἰκοδομήν ἢ υποψηγιὰ ἢ πρὸς καθῶν ἐπιτήδεωσιν, ζυλεια: Ἰ.Λ.Η.41B νεκάτω τ' ὄγμεν, ἔπειρο δέ μεθ' ὀλην, αὐτ. Ψ.50 ὀλην τ' ἀζέμενα, αὐτ.Π.11, Ὀδ.1,234 φέρε δ' ὄβριμον ἀχθος ὀλης ὀζάλης, Ἦρ.4,16 ὀλην περὶνήσος ὁ Ἀρκεσίλειωσ ἐπέπρησε, αὐτ.6,80, Ἔουκ. 4,69 κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὀλην ἀπασταύρου, Πλάτ.Νόμ.705C ναυπηγησίης ὀλης ὁ τόπος ἡμῶν τῆς χώρας πῶς ἔχει: Ἰ.Ε.Φ.Φ.15,7,1 ὀλως δὲ πρὸς ποία τῆς ὀλης ἐκάστη χρῆσιμῃ καὶ ποία ναυπηγησίως καὶ οἰκοδομικῇ 4) δέσμη θάμνων: Ἔουκ.275 ὀλην ἐς χῶμα 5) γεν. πλῆθος ἔλαιον ἀκατεργάστων, ζυλεια ἀνεπεξεργάστος: Ὀδ.Ε.257 πολλὰν δ' ἐπεκράτοσ ὀλην 6) ὄμ. περιήλητ. ζυλεια κατεργασμένη, κερεστάς: Ἦρ.7,36 ποιήσαντες δέ ταῦτα ὀλην ἐπεκρόρησαν, Ἔουκ.275 ἐφόρουσ δέ ὀλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν ἡ ὡς ἄνω σμυ. ἐξ ἄνωφ. πρὸς τὰ προηγ. ἐξέλα μὲν οὐδ ἐτέμνοντες 7) εἶδ. κτ. ἐπέκτ. τὰ πρὸς σύμνηξιν φιλικάς μεταγόμενα ἀπὸ πτηνοῦ κλωνία, κλαδοκία: Ἀριστοτ.Ζ1,6,15, αὐτ.9,81 8) κ. μον. κ. νεώτ. γεν. τὸ ὀλικὸν ἐξ οὗ κατασκευάζεται τι, ἡ συμπλήξις, ἀμορφος κατεργάσιμος οὐσία μεταί. πατερίαι: Ἀριστοτ.Μετ.φ.6,7,2 τὸ ἐξ οὗ γίνεται πῆ: Σοφ.ἀν.724 οἱ παρ' ἀκμωνί . . . ὀλην ἀφύγον δημιουργούστας, ἀ) πρῶται ὀλαι εἰσάγονται ἐξ Ἐθρώπης 9) φίλος, κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ οὐσία, τὸ ὀλικὸν στοιχεῖον, τὸ ἔχον ἔκτασιον, ὀνοπίητον ἀμέσως εἰς τὰς αἰσθησίαις ἡ ἐμμέσως ἐξ ἐπιστημονικῆς ἐρεῖνης καὶ ἐξ οὐκρινδῶσεως αἰσθητὸν ἡ ὡς αἰσθητὸν νοσημένον, ἀντιθ. δύνωσις καθ' ὀρισμὸν τοῦ Ἀριστ. εἰλη μάλιστα μὲν καὶ κυρίως τὸ ὀνομαζόμενον γενέσκει καὶ φθορὰς δεκτικόν (Ἀριστ.Γεν.Φθορ.1,4,7) κτ. κτῆ ὀλιστικὴν δοξασιαν ἡ δύνωσις εἶναι ἀγρίωστος ἰδιότης τῆς ὀλης 10) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ὀδόθεσις, τὸ ἀντικείμενον, περὶ οὗ πραγματεύεται βιβλίον ἡ ἐπιστήμη: Ἀριστοτ. ΗΝικ.1,31 ὀνοκείμεθ ὀλη, Πολύβ.2,16,14 ὀλη τραγική, ἔργον - βιβλίον φιλοσοφικῆς ὀλης 11) λατρικὴ ὀλη ἰπὸ σύνολον τῶν θεωμάτων τῆς λατρικῆς: Γαλ. 11) τὰ ἐπιμέρους στοιχεῖα συνθέσεως τινος πρὸ τῆς ἐπεξεργασίας γραφικῆ ὀλη (τὰ πρὸς γραφὴν χρεῖωδη), τυπογραφικὴ ὀλη (τὰ πρὸς τύπωσιν παραρτιδόμενα χειρογραφαί, - ὀλη ἐφ-

μερίδος (τὰ ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενα) 9) νεώτ. κ. δημ. ἐκμίμητο τὸ σῶματος φυσιολογικὸν ἡ παθολογικόν: ἡ πλῆθῃ βγάει ὀλη (τὸ πούνη) 10) νεώτ. ὁ ὀλικὸς κόσμος καὶ αἱ σορρικαὶ ἀπολοάσεις, ἀντιθ. πνεῦμο, φύχῃ: εἶναι προσκεκολλημένους εἰς τὴν ὀλην 11) ἡ βῆσις, τὸ καθίχημα, τὸ κατακόψισμα: Ἀριστοτ.ἀν.697, Σχολ.Ἀριστ. Πλά.108B 12) νεώτ. ζωολ. γένος ὀμφιδίων ἐκ τῶν ὀλικῶν.

ὀληβάτης |ὸ| κ. ὀλιβάτης ἔσφ.γρ. ἀντὶ ἡλιβάτος βλλ.: Ἀνοσ.Πλ. Ἀδθν.9,374F.

ὀληβλαῖος |ὸ| δωρ. τοῦ ὀλόδοξος βλλ.

ὀληγενής-οδς-ές ὁ ἐξ ὀλης ἦτοι ἐκ ζυλοῦ κατεσκευασμένος 1) κτ. δ. ἔρη, ὁ ἐν δάσει γεννηθείς: Ξενόφ. Ὑμν.3,4.

ὀληέικς-εντος-εσσα-εν |ὀλη|, δωρ. ὀλαέικς συνηρ. οὐδ. πλῆθ. ὀλάντα, ὁ δασώδης, ὁ ζυλώδης, ὁ σιδενόρος: Ἰ.Λ.Α.246 Δουλιχίμω τε Σάμῃ τε καὶ ὀληντι Ζακύνθω, Ἡσίοδ.Ο.484 Αἰγαίω ἐν ὄρει, πελυκασμένω, ὀληντι, Σοφ.Α.1,1218 ἴν' ὀλάνε ἐπεσι πόντου πρόβλημα, Εὐρ.Ἐλ.1303 ὀλάντα νάπη |δωρ. ὀλάνται, βιάν.ΑΠ.10,22 πῆ πόδα γυμνὸν ἔρασεσ δι' ὀλάσσων ἀπαρῶν Αἰγύπτου |ἰδία μέσοι δάσους| 2) ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ ἐν δάσει κοιτώων: ΑΠ.9,524 ὀνοφοδῆσιν, ἔαγρον, ὀμνηθῶν, ὀληνται.

ὀληκοίτης |ὸ| ὁ ἐν λόγμοις, ὁ ἐν δάσει τὴν κοιτὴν ἔχων, ὁ κοιτώων: Ἡσίοδ.Ἐργ.527 κερασί καὶ νῆκεσι ὀληκοίται . . . ἀνὰ δρῦα φεύγουσιν.

ὀλημα-ατος (τὸ) |ὀλη| μτγν. φρόνητον, θάμνος, χαροκλάδο, ἰδίω ὡς ὄνομ. περιλήτικῃ τῶν φυτῶν ὅσα εἶναι μετεξὺ θάμνων καὶ βοτανῶν: Θεόδωρ. Φ1,6,2 ἐν δέ τοῖς θαμνώδεσι καὶ ὄλως τοῖς ὀλημάτων οἶον καλῶμε τε καὶ νάρθηκι καὶ τοῖς τοιοῦτοις εἶναι, οὐτ.4,5,1 μάλλον τῶν ὀλων ἀλημάτων ἔνια ἄ τοῦς φυχορῶς ζητεῖ τῶσους καθάπερ κενταύροισ ἀφίνθιον 7) ἐνίοτε συνάπτεται τοῖς φρυγανικαῖς καὶ θαμνώδεσι: αὐτ.Φ1, 5,3 περὶ δέ τὰ φρυγανικά καὶ θαμνώδη καὶ ὀλω καὶ ὀληματα καὶ ἄλλας τις δὴ λάβοι διαφορὰς, αὐτ.4,4,5 ἀχεδὸν γὰρ ὡς γε δῆ τινές φασιν τοῦθ ἐν ὄλω τῶν δένδρων αὐτὰ τῶν ὀλημάτων ἰσῆνθ. δένδρα ποῶδη|.

ὀλημανθ-έω δωρ. ὀλομανθ βλλ.

ὀληματικός-ή-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔξην τῶν ὀλημάτων βλλ.: Θεόδωρ. ΦΑθ.6,110 καὶ ἐνίοτε ὀληματικὸν ὄνο μὴ πρόηξαι γλυκεταὶ τὰ δέ ὑπὲρ γῆς οὐχ ὄμοια.

ὀληνόμος-ον μτγν. ὁ ζῶν ἐν τοῖς δάσεσιν, ὁ ὀλόνομος: Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,56.

ὀληουργία |ή| ἀμφ. ἡ ὀλουργία βλλ.

ὀληουργός-όν μτγν. ποι. τ. ἀντὶ ὀλουργός: Ἀνακλ.Ρ.280.

ὀληοσκόπος-ον μτγν. κ. ὀλοσκόπος ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ ἐποπτεύων τὰ δάση: Φίλιππ.Θεσσα.ΑΠ.6, 107 ὀλαοσκόμω με Πανί . . . Γέλων ἐθηκε λόγχην.

ὀλήτης |ὸ| Ἦσ. εἰοῦσι εἶδος.

ὀλητόμος-ον μτγν. δωρ. τ. ὑλατόμος, ὁ ὑλατόμος: Θεάκορ.17,9.

ὀληφόρος-ον ἄ. ὀλοφόρος βλλ.

ὀληφορῶ-έω ἄ. ὀλοφορῶ βλλ.

ὀληφωρής |ὸ| μτγν. ὁ ὀλώδης βλλ.: Νικ.Θηρ.55 ὀληφωρής ἐνάτω.

ὀληφωρῶς-ον |ὀληφωρῶς| μτγν. ἐπών. τοῦ Πανός, ὁ φυλάσσων τὴν ὀλην, τὰ δάση, ὁ ἐπιστάτης τῶν δασῶν: Λεοντίδ.Ταρ.ΑΠ.9,337 κάμῃ τὸν ὀληφωρὸν ἀπὸ κρηνοῦτο δάσων Πανῶν 7) ἐπών. τῶν Νυμφῶν: Ἀπολλ.Ρ.1,1227.

ὀληφα |ή| τὸ πῆλω, ἡ πατοῦνα χονδρὸβ ὀδοδημάτω: Ἦσ. ἐκαρπῶτον ἀγροπικὸν ὑπόδημα μονόδερμον 2) κτ. πλῆθ. Ἦσ. ἐὰν πρὸς κοττάμωσι δέρματα.

ὀλιβάτης |ὸ| δ. ὀλιβάτος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἡλιβάτης

ὀλιβατός ἰδί ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἠλιβατός βλλ.
ὀλιγενής-οὐς-ές μτγν. ποι. τ. ἀ. ὀλιγενής βλλ. : Παρθ. Ἐρωτ. Παθμ.ἰ (ἐσφ.γρ. ἀντὶ ὀλιπενή).
ὀλιγε-γνος ἰή | Ἡσ. «ἐλόχη». **ὀλιζω** [κτ. τούτ. γραμματ. ἐκ τοῦ ἀρχ. ὀλις κτ. μεταβέσιν ἀντὶ ἰλις] καθίσταμαι, στραγγίζω ἀπὸ τῆς ἀκαθαρσίας, ἰδίως τὸν κοτακαθίρατος, βιολίω κ. παθ. : Πλούτ. Ἠθ.897B τὰ διὰ τῆς τέφρας ὀλιζομαι, Διοσκ.Ι,9 δι' ὀδιον, διὰ τῆς τέφρας ὀλιζομαι. 2) ἐπὶ τῆς ρινόσ, ἀπομύτη, σπιγιζώ : Παυδ.2,78 ὀλιζε τὰς ῥίνας. 3) ρηματ.π. ὀλιστής, ὀλιστήρ, ὀλιστήριον, ὀλιστός, ὀλιστός. **ὀλικός**-ή-δ(ν) [ὀλη] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀλην, ὁ ἐξ ὀλης συγκείμενος, ὁ ἔχων ἀνωτικήν ὑπόστασιν, ὁ σαρματικός, ἀντίθ. ἄλλος, πνευματικός : Ἀριστ.Μεταφ. 7,4,1 ὀλική οὐσα, αὐτ.8,7,7, αὐτ.ΖΜ1,20 ὀλική ἀρχή, - ὀλικά ἀγαθά. 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ σαρματικός, ὁ αἰσθησιακός : ὀλικαί ἀπολαύσεις. 3) τὸ οὐδ. ὀλικόν ὡς οὐσα, τὸ ἐξ ὀδ συνίσταται τὴ ἡ κατασκευάζεται ται : Ἀριστ.ΖΜ6,10,5, - τραχίον ὀλικόν ἰπῶν ὅτι ἀποτίπεται διὰ τὴν λειτουργίαν σπινθηροδρόμου, - καλὰ ὀλικά, - ὀλικόν πᾶλλον ἰπὸ διὰ τὸν πόλεμον χραιώδη, - ἐμφυχον ὀλικόν ἰπὸ σὺλονον τῶν ἀνδρῶν στρατοῦ ἢ στόλου, ἀντίθ. ἀφυχον ὀλικόν [ὀλη], πλοία, μεταφορικά μέσα κτ.). 4) μτγν. κ. μων. ἐκκλ. κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐγκόσμιος, ὁ κοσμικός. **ὀλικότης**-πτος ἰή νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλικοῦ. **ὀλικός** ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὀλικόν βλλ.ἰ, ἀντίθ. τῆ ἐντελέχεια : Ἀριστ.ΖΜ12,3,12, Γρηγ.Νόσας.1,4. **ὀλιμη** ἰή | Ἡσ. «ἐλόχη» κτ. ἰπῶ. ἐσφ. ἀντὶ ὀσμηνί. **ὀλιμουρτός**-όν ἐσφ.γρ. ὀλουρτός βλλ.: Εὐρ. Ἠρ.241. **ὀλισκόπος**-ον ἐσφ.γρ. ἀντὶ ὀλοσκόπος βλλ. **ὀλισμός** ἰδί [ὀλιζώ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ διήθησις, τὸ στοάγημα : Εἰρη.Ἀπ.14,8, Κλημ. Ἀλ.Παθ.ἰ,11' 2) νεώτ. φιλοσ. φιλοσοφική θεωρία δεχομένη τὴν ἐξ ὀλης μόνον σύστασιν τοῦ συμπαντος ἦτοι τοῦ τε αἰσθητοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου. **ὀλιστήρ**-ηρος ἰδί [ὀλιζώ] μτγν. τὸ διωλιστήριον, τὸ στραγισητήρ Φρύν.303 «ὀλιστήρ» τρύγονον τοῦτο καλοῦσιν οἱ δοκιμῶς διαλεγόμενοι : Διοσκ.2,123, Ὁρει6,54. **ὀλιστήριον** [τὸ] σχόλ. ὁ ὀλιστήρ βλλ. : Σχόλ. Νικ. Ἀλεξ.493. **ὀλιστής** ἰδί [ὀλιζώ] νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ὀλισμοῦ βλλ.2) 2) ὁ ἐκδοτός εἰς τὰς ὀλικὰς ἠδονὰς, τὸς ἀπολαύσεις. **ὀλιστικός**-ή-όν γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀλισμόν ἢ τὸν ὀλιστήρ βλλ.: ὀλιστική διδασκαλία - θεωρία, - ὀλιστική ζωή' κ. ἐπίρρ. -ὠς'. 2) γλωσσ. τὸ ὀλιστικόν τὸ ἀνήκον εἰς τὸν ὀλιστήρα. **ὀλιστός**-ή-όν [ὀλιζώ] μτγν. ὁ διωλιστός ὁ στραγισητός : Διοσκ.Εἰθ.2,34. **ὀλιστριον** [τὸ] σχόλ. ὁ ὀλιστήριον, ὁ ὀλιστήρ βλλ. : Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.493. **ὀλιπενής**-οὐς-ές μτγν. διόρθ. τοῦ ὀλιγενής βλλ. **ὀλλος** ἰδί μων. ὁσπορ. τοῦ ὀδρος, μικρός ὀ-δρος, μικρὸ νερόφειδο : Πισιδ.Γ. **ὀλοβαρά**-έω μων. ἐπιδασμῶν με ὀλην ἀκάβατον : Βί. Ἀγ.Παχουμ. ἐν Α88.Μαίτου 3,69,31. **ὀλοβάτης** ἰδί μτγν. ποι. ὁ ἐν ταῖς ὀλας βαίνων, περιπατῶν, ὁ φοιτῶν, συχνάζων εἰς τὴν δόσιν : ΑΠ6,32, Θεαιτ.Α Πλ.233. **ὀλόβδιος** ἰδί μτγν. ὁ ἐντός δασῶν βιών ἢ τρεφόμενος ἀπὸ καρπῶν τοῦ δάσους δδ. ὀλόβδιος ἰδί ὀνομασία μίθς ἐρημιτῶν ἀρέσεως τῶν Σαρματῶν ἐν Ἰνδίασι ὅσοι οὐτε πόλιες ἔχουσιν οὐτε ἀπὸ στέγην κατοικοῦσι : Μεγασπ.Β.Στο6,713. **ὀλογενής**-οὐς-ές μτγν. ὁ ὀληγενής βλλ. : Ποιητ. ἰ. Ἀθῆν.2,63B, Ὁρφ.ἀν.2,36.

ὀλογραφία ἰή μων. ἡ ἐν ἐξὼφ εἰκῶν, ζωγραφία : ΚΠορφ. Ἐκθ.29,93 εἰκονισμένος ἐξ ὀλογραφίας ἀρχαίως. **ὀλογραφός**-ον μτγν. ὁ ἐπὶ ἐξὼφ ζωγραφῶν, ὁ γράφων ἐπάνω εἰς ξύλον : Μαν.4,312. **ὀλογραφῶ**-έω μων. ζωγραφῶ ἢ γράφω ἐπὶ ξύλου, ἐν χρ. τὸ ποβ. : Ἐπιφ.Βυζ.47,25 εἰκόνα εἰς μάρμαρον ὀλογραφουμένην. **ὀλοδαίτατος**-ον μτγν. ὁ ὀλόβδιος βλλ. : Συνετα. Ὑμν.3,381, αὐτ.730. **ὀλοδοξία** ἰή νεώτ. ὁ ὀλισμός βλλ. **ὀλοδρόμος**-αν ὁ ἐντός δάσους τρέχων, ὁ διατρέχων τὰ δάση : Ἀριστοφ.Θεσμ.47 θῆρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὀλοδρόμων. **ὀλοζῶμα** ἰή νεώτ. ὁ ὀλοζώσιμος βλλ. **ὀλοζωικός**-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀλοζώϊαν : ὀλοζωική θεωρία. **ὀλοζωισμός**-ἰς νεώτ. φιλοσοφικόν δόγμα καθ' ὃ ἡ ζωὴ εἶναι ἰδιότης τῆς ὀλης, ὀλοζωία. **ὀλοζωιστής** ἰδί νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ὀλοζωισμοῦ, τῆς ὀλοζωίας. **ὀλοκαίτοιος**-ον γλωσσ. ὁ εἰς τὰ δάση κατοικῶν, κάτοικος τῶν δασῶν. **ὀλοκομος**-ον ποι. ὁ κεκαλυμμένος ἀπὸ δάση, δρυμώδης, δασώδης, πλήρης φυτῶν, δένδρων : Εὐρ. Ἄνδρ.283 ὀλόκομον νῆος ἡλυθον. **ὀλοκοπή**-ῆς κόπτης τὴν ὀλην, τὰ δένδρα : Ἀριστ.Ζ19,17,1 ἡ δὲ . σίττη . τῆ ὀλοκοπούσα. **ὀλοκορός**-όν ποι. ὁ κείρων τὴν ὀλην, ὀλοτόμος : Λυκόφρ.1111. **ὀλομανής**-οὐς-ές ὁ ἀγαπῶν σφόδρα τὴν ὀλην, τὰ δάση, συχν. ὁ ἐν δάσει ζῶν : Ἡσ. 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ βλαστῶνων παλλοὺς βλαστοῦς, ὁ πολλὰ βλαστήματα φυτῶν : Θεοφρ.Φ13,5,7. **ὀλομανία** ἰή μτγν. μεγάλη ἀνοήτωςτος ἀδελγία καὶ συμπνεύσιος φυτῶν, πολυκλαδία, πολυδενδρία : Ἐπιφ.Ἰν.1,845A. **ὀλομανῶ**-έω κ.νεώτ. φύω πολλοὺς βλαστοὺς καὶ φύλλο, ἀεζῶν ὑπερβολικῶς, ἔχω τὰσιν πρὸς αὐτέσιν ταχεῖαν : Θεοφρ.ΦΑ1τ.3,1,5, Στρά6,14,684 τῶν πεδίων ὀλομανῶντων ἴσταν αἱ πεδιάδες καλύπτανται ὑπὸ πυκνοῦ δάσους, Κλημ. Ἀλ.320' κ' νεώτ. ἐπὶ λίαν συνδένδρον τόπου. 2) μτφ. ἐπὶ προσ., γλώσσης κτ., ἀκολασίαν, αὐθαδιάζω : Wytte. Εἰς Πλούτ. Ἠθ.15P. **ὀλομαχῶ**-έω μτγν. μάχομαι ἐντός δασῶν, ὑπερρασιζῶ ἐμαυτὸν κατοφεύων εἰς δάσος καὶ μαχόμενος ἕκείθεν : Ἀπ.Μ.Βρ.103. **ὀλομήτρα** ἰή | Ἡσ. ἐεῖδος σκώληκος τῆς ξύλων. **ὀλονόμος**-ον ὁ νεύμενος, ὁ βίων, ὁ βῶσκων εἰς τὴν δόσιν : Σίμων.191 ὀλονόμος θῆρ, Ἀριστ.Ζ19,40,20, Ὁρφ. Ὑμ.51,9. **ὀλοποίησις**-εως ἰή νεώτ. ἡ μετατροπὴ, μεταβολὴ πτωσ εἰς ὀλην' 2) πνευματ. ἡ μεταβολὴ τοῦ ψυχικοῦ ρευστοῦ τοῦ μεσάζοντος εἰς ἐπιτόλαισμα. **ὀλοποιῶ**-έω νεώτ., ἀφρ. ὀλοποίησα, μεταβάλλω ἀπὸν ἐν εἰς ὀλικόν. **ὀλοσκόπος**-ον μτγν. ποι. ὁ ἐπαπτεῶν τὰ δάση, φύλοξ τῶν δασῶν : ΑΠ6,107. **ὀλοστατική** ἰή νεώτ. ἡ δασαστατική βλλ. **ὀλότης**-πτος ἰή μων. τὸ νὰ εἶναι ἢ ὀλικόν, ἢ ἰδιότης τῆς ὀλης : Ἐρμ.Τρισμ.23,49, αὐτ.35,18. **ὀλοτομία** ἰή κ.νεώτ. ἡ κοπή τῶν δένδρων ἐν τῷ δάσει, κοπή ξύλων : Ἀριστ.Πολιτ.1,11,4, Αδ.Ζ1,32; Πρὸς κ.Σχόλ. Ἠσίοδ. Ἐργ.805 2) νεώτ. ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν δασῶν. 3) ὄμ. συνεκδ. τὸ ὀλοτόμιον βλλ. **ὀλοτομικός**-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀλοτομίαν βλλ.ἰ, ὁ ἐπιτήθειος εἰς αὐτήν, δδ. ἡ ὀλοτομική ἰτέχνη ὡς οὐσα, ἢ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀλοτόμου, τοῦ ἐυλοκόπου : Διαγ.Α 3,100 ἡ μεταλλευτική καὶ ὀλοτομική.

ὀλοτόμων [τό] μτγκ. κ. νεώτ. τὸ μέρος τοῦ ὄσους, ἐνθὸ διενερνέεται ὀλοτομία, τόπος ἐνθα τέμνεται καὶ πωλοῦνται ἔλαια ἢ ζυλαιοί : Στράβ.Ι3,1, 51 καὶ ὁ Ἀσκανιάς [φοῖα] τὸ ὀλοτόμιον τῆς Ἰδαίας ὄλης.

ὀλότομος-ον ποι. ὁ ἐν τῇ ὄλῃ, ἐν τῷ ὄσῳ τμηθεὶς, ὄθ. τὸ ὀλοτόμοσ ὡς οὐα. εἰδός τι φυτοῦ τμηθεὶς ἐν τῷ ὄσῳ, ἐν ἰσραὶε δὲ ὡς βελκίτηριον : Ὑμν.Δήμ.229 φέρτερον ὀλοτόμοιο.

ὀλοτόμος-ον κ. νεώτ., δημ. λατόμος ὁ τέμνων τὴν ὄλην, ὁ κόπων τὰ δένδρα τοῦ ὄσους, ζύλα, ζυλοτόμος, ζυλοκόπος : Ἰλ.Ψ 114 οἱ δ' ἴσαν, ὀλοτόμουσ πελέκας ἐν ἔραϊν ἔχοντες, Πά Σοφ.Σαλ. 13,11. || τὸ ἄρ. ὀλοτόμος ὡς οὐα. ζυλοτόμος, ζυλοκόπος : Ἰλ.Ψ 123, Ἡσιοδ.Ἐργ.85, Σοφ.Ἠλ. 98 ὥστε ἄρῶν ὀλοτόμοι σμίζουσι κῆρα φωνίω πελέκει· 2] νεώτ. ὁ ἀνολοθάνων τὴν ἐκμετάλλειαν ὄσους πινός· 3] γένος κολεοπέτρων τευθρηδινιδῶν ἐνόμων.

ὀλοτομῶ-έω κ. νεώτ., ὄορ. ὀλοτόμωσα, ποθ. ὄορ. ὀλοτομήθη, μτκ. παθ. πορακ. ὀλοτομημῶς τέμνω τὴν ὄλην, κόπω δένδρα εἰς τὸ ὄσος διὰ τὴν μετατροπὴν των εἰς οικοδομήσιμον ἢ κοσμίον ζυλείαν : Ἡσιοδ.Ἐργ.420 τῆμος ἀρ ὀλοτομῶν μεμνημένους ὦριον ἔργον, Διον.Ἀλ. Ρωμα.444, Ζερβ.Ἰστ.1.62 ὀλοτομοῦσαν διὰ τὰ κτεθρία τῶν πεθόμενων.

ὀλοτραγῶ-έω μτγκ. τρώγω ρίζας καὶ καρποὺς ἀγρίους, ἐπὶ ζῶων πινῶν τῶν Ἰνδιῶν, ἀναφερομένωσ ὡς πορευομένων Σατύριος : Αἰ.Ζ1 16.21.

ὀλοτραφεῖς-ους-ές μτγκ. ὁ δι' ὄλης τρεφόμενος, ὀλικός : Πρόκλ.Ὑμν.Μοῦσ.9.

ὀλοτροφῶ-έω μων. τρέφω τι, ἰδία πυράν δι' ὄλης, διὰ ζύλων : Γερμ.Α Cod.Coisl.378,22 1.

ὀλουρηγία [ή] μτγκ. ἡ τέχνη τοῦ ὀλοτροφῶ, ζυλοουρηγία : Πολυδ.7,101.

ὀλουργός-όν μτγκ. κ. μων. ὁ ὄλην, εἶλα ἐργαζόμενος : Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,73. || τὸ ἄρ. ὀλουργός ὡς οὐα. ὁ ζυλοουρηγός ὁ τέκτων, ὁ λεπτοουργός : Ἰώσ.Α1.8,2, Εἰσ.Ἐκκλ.Ἰστ.241.

ὀλουργῶ-έω μτγκ. ὀλοισμῶ βλλ. : Αἰ.Ζ1 7,22.

ὀλοργάος-ον ὁ ἐν τοῖς θρυμοῖς τρεφόμενος : Ἡσιοδ.Ἐργ.591 βοῦς ὀλοργάοιο κρέας ἢ μίλω τετοκίης ἰσομάδος ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου· 2] ὁ τῆς ὄλης τῆς βλαστήσεως τὰ ὀπαλά, τὰ τρυφερά μέρη σπρούμενος : Ἀγαθόχ.ἐν Φώτ.Βιβλ.452,12.

ὀλοσφορδός-όν [σφ]ρομαίη ποι. ὁ ἐν ὄλαις ἐν θρυμοῖς τρεφόμενος : Εὐρ.Π1 261 ἐπει τόν· ἐσπρόντα διὰ Συμηληγάδων βοῦς ὀλοσφορδός νότον εισεβάλλομεν.

ὀλοσφόρος-ον, ἄπτ. κ. ὀλσφόρος-ον [Ἀριστ. Ἀ.272] ὁ φέρων, κομίζων ζύλα, ζυλοφόρος, ζυλοκουδοσιτήης : Λεων.Τρα.ΑΠ9,335. || ὀλοσφόροι [οἱ] ὡς οὐα. τίτλος δρόμοσ τοῦ Ἀριστάρχου· 2] μτγκ. ἐπὶ ὄρους, ὁ ἀποσφένω, παράγων ζυλείαν : Πολυδ.3,559.

ὀλοσφορῶ-έω μτγκ. κ. ὀλσφορῶ-έω [ΑΒ 67] ὀλαγωγῶ, φέρω ὄλην, κουβαλῶ ζύλα : Φρ.2,86.

ὀλοσχαρῖς-ους-ές μων. ὁ ὀλομονῆς βλλ. : Νικ. Χων.ἐν Σαβ.1,103.

ὀλοσχαρῶ-έω μτγκ. ὀλομονῶ βλλ. : Ἀκάλ.ΠΔ Ἡο.35,2.

ὀλοσρηστική [ή] νεώτ. κιάδος τῆς δασολογίας προματευόμενος περὶ τῶν τεχνικῶν ἰδιοτήτων τῆς ζυλείας καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν ὀλοσφρομένων δένδρων καὶ τῶν δασικῶν προϊόντων.

ὀλώ-έω ριζ. τ. τοῦ ὀλακίω βλλ. ἐν γρ. π. ποιητ.κ. μ. κτ. ἐνιστ. κ. παραστ., ὀλακίω, γαυγίωσ : Ὀδ.Π9 κύνες οὗχ ὀλάουσι, ἀλλὰ περισσάουσι, αὐτ.Υ 15 κύνων . . ἀνδρ' ἀγνοήσασα' ὀλάει· κ. μείσ. : αὐτ. Π 162 κύνες οὗχ ὀλάουσα· || μτκ. μτ. αἰτ. ὀλακίω, γαυγίωσ κατὰ πινός αὐτ.5 Τηλέμαχον δὲ πε-

ρίσασιν κύνες ὀλακόμοιοι, οὐδ' ὄλαον, προσίοντα, Θεοκρ.25,70. 2] μτκ. ἐπὶ ἀνθρώπου, βιάω, φωνάζω δυνατὰ· προβλ. ἐν τῇ αὐτ. σμν. δημ. γαυγίωσ : Σοφ.ἀπ.58 ἡ μάνη ὀλώ.

ὀλώδης οὐσ-ές κ. νεώτ. ὁ δασώδης, σὺδενδρος, ὁ ὀπὸ ὄλης, δασώδης κεκαλυμμένος : Θουκ.4,8 ὀλώδης τε καὶ ἀγρίης πᾶσα ὀπ' ἐρημίας ἦν, αὐτ.29. Πολυδ.3,18,10. || τὰ ὀλώδη ὡς οὐα. δασώδεκ τόποι, κεκαλυμμένοι ὀπὸ δασῶν : Ξεν.Κυν.5,7 ἐν δὲ τοῖς ὀλώδῃσι μάλλον ἢ ἐν τοῖς φιλοῖς δζει· 2] μτγκ. ὁ ἰλὸν ἔχων, ὁ πλήρης ἰλικῶς, βοκός, ηηλώδης, ἀκάθαρτος : Διοσκ.5,8,7, Πλουτ.Πύρρ.21 πρὸς χωρία δασίπνα καὶ ποταμῶν ὀλώδη καὶ τραχύν, αὐτ.Βροῦτ.51.

ὀλώος-α-ον μτγκ. ὁ ὀλικός : Ὀλυμπ.Ἀγκ.19.

ὀλωρική [ή] νεώτ. κιάδος τῆς δασολογίας ἀσχολούμενος μὲ τὴν προστασίαν καὶ διαφύλαξιν τοῦ δασοῦσ ἀπὸ πάσης φθοράς.

ὀλωρός [οἰ] κ ὀλσρωρός [Σουιδ.], πθ.ὀλσρωρός [προβλ. ἰωρράς], φύλαξ τῆς ὄλης, τοῦ δασοῦσ ἢ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἐκκοπίσεως ζυλείας : Ἡσ. εἰς τὴν ὄλην φυλάσσαντες· || εἰδ. ἄρχων τίς ἐπὶ τὸν ἔχει ἀνατεθῆ ἢ φύλαξ καὶ τὸ τῆς νομῆς τῶν δασῶν τοῦ δημοσίου, δασονόμος· Σουιδ. ἐν λ. ὀλσρωρός· εἰς τὰ διὰ τῆς ὄλης ἐργα ἐν φροντίδι ἐστί· ἰσέβει δὲ τοὺς φύλακας τοῦ δροῦσ : Ἀριστ.Πολιτ.1321b,30 καλοῦσι δὲ τοὺς ἀρχοντας τοῦτοῦσ οἱ μὲν ἀγρονόμοιοι, οἱ δὲ ὀλωροῦς.

ὄμα-ατος [τό] μτγκ. ὄσμα, βρέγμα, πᾶν τὸ βεδρεγμένον Ἐρωπιαν.370 εἴσματα ἀπὶ τοῦ ὄμασ, ὁ ἐσπ βρέγματ' ἕνω γὰρ τὸ βρέχειν· τέταται δὲ ἢ λέξις ἀπὸ τοῦ ὀετοῦ.

ὄμα ἐπίρρ. αἰολ. τ. τοῦ ὄμασ, ὄμα, ὄμοσ : Θεόγωστ.Καν.158,30.

ὄμας αἰν. πληθ. τῆς προσ. ἀντων.β' πρὸσ.σθ βλλ. **ὄμεθασιός-ή-όν** μτγκ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ ὀμετέρου ἐδάφουσ, τῆς ὀμετέρας χώρας, ὁ συντοπῆσος : Ἡσ., Σουιδ.· 2] γεν. ὀμετέρος, ἰδικός σος : Κλήμ. Ἀλ.35 Φώτ. συνηγένης.

ὄμεις ὄμοσ, πληθ. τῆς προσ. ἀντων. β' πρὸσ. σθ.

ὄμηλη [ή] Σουιδ. «στεῖρα, ἄγονος».

ὄμέν ἀνώμαλ. κλητ. τὸ ὄμην βλλ. : Καλλ.ἀπ.461.

ὄμεναϊκόσ μέτρον [τό] μτγκ. τὸ μέτρον τὸ ἀποτελούμενον ἐκ δακτυλικῶν διμέτρον ἀκατολήκτου : Servius ἐν Gram. Lat. ed. Keil.4,460.

ὄμναιος [οἰ] [ὀμνη] κ. μων. νεώτ. κ. δημ. αἰολ. ὀμνήδος [Σοφ.9,3, Ἐπιγρ. ἐπιγάμιοσ φῶδη, γαμικῶν, γαμήλιον ἄσμασ, φῶδόμενον ὀπὸ τῶν συνοδεύοντων καὶ συνοδευοσῶν τὴν ὀμνην, ὄτε ἔφερον αὐτὴν ἀπὸ τῆς πατριεῆς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ, νυμφικῶν ἄσμασ : Ἰλ.Σ 493 πολὺς δ' ὀμναιος ὄρρωι : ἰσχλ. ἐπιγεήτερο πλείστη γαμήλιος φῶδη], Ἡσιοδ.Α 274, Γίνω.Π 3,17 ὀμναιων ἰσάφ παμφῶτων, Εὐρ.Ἀγκ.922. 2] συνεκδ. ὁ γάμος : Σοφ.ΟΤ 422, αὐτ.Ἀντ.813, Εὐρ.Ἰων.1475 οὗχ ὄπὸ λαμιάδων οὐδὲ χορευμάτων ὀμναιος ἐμός, αὐτ.ΙΑ 123, ὁ ὀμναιος ἤνωσε τὰς δύο ἐκλεκτάς ἰσάρεξ· 3] ὁ ὕμνη, ὁ θεὸσ τοῦ γάμου, πρὸς τὸν ὀπισον ἀνεπιμένοντο αἱ γαμήλιοι φῶδοι : Εὐρ. Τρα.311 ὕμνη ὄ ὕμναι ἀναξ, αὐτ.314, αὐτ.381. Ἀριστφ.Εἰρ [335, αὐτ.Ὀρν.1736, αὐτ.1742, Θεοκρ. 18,58 ὕμν ὄ ὕμναισ.

ὀμναιῶ-ὄω ποι. φῶδ τὸν ὀμναιον βλλ.Π, τὸ γαμήλιον ἄσμα : Αἰσχ.Πρ.557 καὶ λέχοσ σὸν ὀμναιων ἰσάτι γάμου, Ἀριστφ.Εἰρ.1076 πρην κεν ἰλοῦσ ὄν ὀμναιον, αὐτ.1112.

ὀμνησικός [οἰ] μτγκ. προσωμῖα τοῦ Βάκχου ὡς θεοῦ τῆς γαρῶς : ΑΠ9 5,24,21.

ὀμνηνίη [ή] νεώτ. οὐσία, ἐκκρινομένη ἀπὸ τῶν φυτῶν καὶ σχηματίζουσα τὴν ἐπιδερμίδα αὐτῶν.

ὀμνίνοσ-η-ον μτγκ. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀμνέος ἢ ὀμνέων συγκείμενος, δερμάτινος : Ἀθην.2,61ς.

όμενιον [τό] κ. νεώτ. ὄνομα. τοῦ ὄμην, ὄμεν-
σκος : Ἀριστλ.Ζ1,17,17, αὐτ.4,4,19· 2) νεώτ.
βοταν. τὸ σποριοσπῆρον στρώμα τοῦ κορποῦ τῶν
μυκήτων· 3) νεώτ. ὄνομα. ὄμενια σπερματο-
ζωαρίου τῶν νημάτων αὐτοῦ.

όμενιον ἴσθ. «όμενώδες, λεπτό». **όμενισκος** [ό] νεώτ. μικρὸς λεπτός ὄμην. **όμενιτις-ιδος** [ή] νεώτ. λατρ. φλεγμονή τις τοῦ πορθνευκοῦ ὄμενος.

όμενογενής-ους-ες νεώτ. ἄνατ. ὁ ἐξ ὄμενος δια-
απενπλασμένος, διαπλασθεὺς, ὡς τὰ ἔσθια τοῦ θό-
λου τοῦ κρανίου.

όμενογενόν-ον νεώτ. ὁ γενῶν, σχηματίζων
ὄμενάς· 2) λατρ. ὁ παράγων ὄμενώδεις ἐξιδρώμα.

όμενοειδής-ους-ης κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος κατὰ τὴν
φύσιν ἢ τὴν μορφὴν με ὄμενα : Ἰην.59,54I, αὐτ.
1013P, Ἀριστλ.Ζ1,3,15,1.

όμενοζῶμη [ή] νεώτ. εἶδος τις ζῶμης παρα-
γόμενον κατὰ τὴν κατεργασία τοῦ ζῶθου.

όμενοκαρπος [ό] νεώτ. γένος ποσῶδων φυτῶν.
όμενόδημα-ατος [τό] νεώτ. γένος συνθέτων φυ-
τῶν· ὄμενόδημα τὸ ἐλλανθικὸν [ή] ἀντραλίδα.

όμενοπλαστική [ή] λατρ. πλαστικὴ ἐχειρησίς
πρὸς ἀνάπλασιν ραγέντος παρθνευκοῦ ὄμενος.

όμενόπτερος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμενοειδής
πτερά, ὄμενώδεις πτεράγας ἔχων : Στράβ.15,1,37
ἀλλάχου δὲ διηγήσεις θεαίς ὄμενοπτεροῦς ὡσπερ
αἱ νυκτερίδες, Λουκ.Μυί.Εγκ.1· 2) νεώτ. ζωολ.
ὄμενόπτερα [τό] ὡς οὗς. τὰς ἐντόμων ἔχοντων
ὄμενώδεις πτεράγας, εἰς ἣν ἀήκουν αἱ μέλισσαι,
αἱ σφήκες, αἱ μύρμηκες κ. ἀ.

όμενόστρακος-ον μτγν. ἐπὶ ἄγγελου, ὁ ἔχων
ὄμενώδεις, λεπτόν ὡς ὁ ὄμην ὄστρακος : Λουκ.
Λεζιφ.7 ὄμενόστρακα ποτήρια.

όμενοτομία [ή] νεώτ. λατρ. τομὴ ἐνεργουμένη
εἰς πορθνευκῶν ὄμενα, ὡσάκως οὗτος τυγχάνει ἄ-
τητος ἢ ἀτελῶς διάτρητος.

όμενώ-όω κάρμω ὄμενα, μεταβάλλω εἰς ὄμενα,
ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἰην.236,14.

όμενώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὄμενοειδής, ὁ
σύστατος ἢ ὄμην ὄμενός ἔχων : Ἀριστλ.Ζ1,3,4,2
όμενώδεις πόροι, αὐτ.ΖΜ 3,6,7· 2) ἐπὶ ὄργῶν, ὁ
πλήρης ὄμενοειδῶν ὀλῶν ἢ ἰῶν : Ἰην.Κωακ.123.
όμες ὄμω. τ. τοῦ ὄμεις ὄνωμ. πληθ. β' προσ. τῆς
προσ. ἄνωγ. σὺ βλλ.

όμεταρόνδε ἐπίρρω. πρὸς, εἰς τὸν ὄμετερον ὀ-
κον : Ἰλ.Ψ 86.

όμετέρος-α-ον [όμεϊ] κτητ. ἄνωγ. κ. νεώτ. ὄμω.
κ. ἐπ. ὄμος ὁ ἀνήκων εἰς ὄμος ἢ ὁ ἐξ ὄμων
προερχόμενος, ἰδιώκας σασ, συνη. π. ἄλλης ἄνωγ.
τιθεμένης κτ. γενικ. : Ἰλ.Ρ 226 ὄμετερον ἐκάστου
θυμῶν ἰτό μένος ἐκάστου ἐξ ὄμων, Ὀδ.Β 138 ὄ-
μέτερος αὐτῶν θυμὸς [ή] ἰδία θυμὸν καρδίᾳ, Πλάτ.
Νόμ.836C τὰς ὄμεταίρας πόλεις, ἢ ὄμεταίρα πα-
τρίς, αἱ ὄμεταίρα αὐτασίαι, ὄλωες ὄμετέρος
ἰδίας ἀφωσιωμένος εἰς ὄμας· || τὸ ὄμετερον
ὡς οὗς, τὸ ἰδιόν σας μέρος, ὡς πρὸς ὄμας,
ὄμας: Ἰρ.8,140 ἠν μὴ τὸ ὄμετερον ἄντιον γένηται,
Θουκ.1,70 τὰ δ' ὄμεταίρα πράξιαι ἰδιώκας σας χαρι-
κτῆρ εἶναι νά.· || τὰ ὄμεταίρα πράγματα ἢ κτήματα
ἀνήκοντα εἰς σας : Ξεν.ΚΠ 3,2,12 τὰ μὲν γὰρ ὄμε-
ταίρα ἀσφαλῶς εἶχε· || ὄμεταίρα ἐλπίδες ἐκεί-
ν. αἱ ὄμεις παρέτετε : Θουκ.1,69· 2) σπαν.
κ. π. ποιετ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ σός βλλ. : Σόλ.11,2
Καλλ.Δηλ.204, αὐτ.228, ΑΠ 5,293, ἢ ὄμεταίρα σύ-
στασις-σούζυγος.

όμεν-ένας [ό] κ. νεώτ. λεπτότατον ὄμω, μω-
δῶνα, πέτσα, ὅσα ἢ περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ περὶ
τὴν καρδίαν : Ἀριστλ.Ζ1,1,6, αὐτ.3,13,2 αὐτ.ΖΜ 3,
11,1· || ὄμην περικάρβιος τὸ περικάρβιον κ.
περιτάνιος ὄμην τὸ περιτάνιον : Πολυδ.2,217,
αὐτ.224· || ὄμην ὄγρος ὁ κατὰ τὰ νῆα τοῦ ἰχθύος

ἀντοκαίου μέγας τένον, ὁ ὄποιος ζηραπόμ-
ενος ἠδόνωτο νά χρησιμοεση ὡς μάστις : Αἰλ.Ζ1 14,
26· || μεμβρόνα τις τῶν πτηνῶν : Ἀριστλ.ΖΜ
2,13,1· 2) νεώτ. ἄνατ. λεπτός καὶ ἐλαστικὸς ἱστός
ὅπερ μορφήν λεπτοῦ φύλλου ἢ λεπτὸν περιόδημα·
βλενογόνος-παρθνευκὸς ὄμην, ὁ θένεις τοῦ
φωῦ· 3) περικάλυμμα τὸ τοῦ σπόρου τῶν φυ-
τῶν : Θεόφρ.Φ11,11,2· 4) μτγν. λεπτὴ πλῆξ με-
τάλλου : Ἀθῆν.2301· 5) μεμβρόνα τις ἐν χρ.
ὡς γραφικὴ ὄλη : Ἀριστέ.3,5· 6) μτγν. ὄμεναίος
βλλ.11, ὄμα γομήλιον : Πολυδ.3,37.

όμενάος [ό] αἰολ. τ. τοῦ ὄμεναίος βλλ.

όμεν ὄωτ. πληθ. τῆς προσ. ἄνωγ. β' προσ. τοῦ σὺ.

όμεας αἰολ. τ. τοῦ ὄμεις.

όμεες αἰολ. κ. ἐπ. τ. ὄνωμ. πληθ. τοῦ σὺ βλλ.

όμεν[ν] αἰολ. τ. ἀντὶ τοῦ ὄμην, ὄωτ. πληθ. : Ὀδ.Ρ
211, αὐτ.Χ 62.

όμεος-α-ον αἰολ. τ. τοῦ ὄμος βλλ., ὄμετερος :
Ληρην.Δ 110,126.

όμενογάρδος [ό] μτγν. ὁ φῶν, φάλλον ὄμωος,
ὄμωφός : ΑΠ 9,525,21.

όμενοειδής [ό] μτγν. ὁ ὄμωφός : Ἀρκάδ.86,24.

όμενείω ἐπ. τ. τοῦ ὄμνῶ βλλ. : Ἡσίοδ.Ἐργ.2

όμενηγορία [ή] μτγν. ὄμωλογία, ὄμα, ἐπαι-
νος : Ἐπιφάν.2,769.

όμενηγρός-ον μτγν. ὁ ὄμωλόγος, ὁ ἐξυμνη-
τής : Ἐπιφάν.2,761D.

όμενηγορῶ-ῶ μω. ὄμωλογῶ : Πρόδρ.ἐν No-
titt. Miss 6,226, αὐτ.7,249.

όμενηπόλιος-ον λεξ. ὁ ὄμωπολιός, ὁ περὶ ὄμωος
ἀναστρεφόμενος, ποιετῆς ὄμωος : Σουίδ.

όμενηπολύ-ῶ ὄμω. τοῦ ὄμωπολιός βλλ.

όμενησολός-ον μτγν. ὁ ὄμνητός βλλ. : Αἰλ.Ζ1 12,5.

όμενησις-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ
ὄμνῶ, ἐξυμνήσεως, ἐπαινος : Διόδ.4,7 διὰ πολλῆς ὄ-
μνήσεως ἐπιφανῶς κατασκευάειν.

όμενηστρα [ή] μτγν. θηλ. τοῦ ὄμνητήρ βλλ. : Γρηγ.
Νοξ.Ἐπιστ 8,35 ὄμνηστρα γλάσσσα.

όμενητῆρ-ηρος [ό] μτγν. ὁ ὄμνητής βλλ. : Ὀππ.
ΑΚ.37, ΑΠ.17,1.

όμενητήριος-ον μω. ὁ ὄμνητικός βλλ. : Εὐ-
δοκ.ἐν Ἀν.Βλλ.1,122.

όμενητής [ό] κ. νεώτ., θηλ. μτγν. ὄμνητρίς, νεώτ.
ὄμνητρίς, ὁ ὄμωος ὄμωον, ἐπαινώσης φύλλων,
ἐκφωνῶν, ἐγκωμισιαστῆς, ἐνθουσιώδους ἐπαικέτης :
Πλάτ.Πολ.56811 αὐτοῦς εἰς τὴν πολιτείαν σὺ πα-
ραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὄμνητάς.

όμενητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ γινόμενος ἢ
κατάλληλος πρὸς ὄμνησιν, ἐπαινετικός, ἐγκωμια-
στικός : Στράβ.10,3,10 καὶ Ἰ Μοῦσαι θεαὶ καὶ Ἀπόλ-
λων μουσηγητῆς καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα ὄμνητική·
|| κ. ἐπίρρω. ὡς : Διον. Ἀρεοπ.244,7.

όμενητός-ή-όν ὁ ἐξυμνωμένος, ἐπαινωμένος :
Πινδ.Π10,22 ἄνηρ κώδιμασ καὶ ὄμνητάς.

όμενητρίς-ιδος [ή] μτγν. θηλ. τοῦ ὄμνητής βλλ. ἢ
ὄμνωσσα, ὄμωσσα ὄμωος : Πολυδ.1,35.

όμενητρω-ορος μω. ὁ ὄμνητῆρ, ὄμνητῆς βλλ. :
Μηχ.2ὄγκ.ἐν Ἐγκώμ.Διον.355 1ἐκδ. Παρ.1.

όμενωάσασσα [ή] ποι. ἢ ἀνασσα τῶν ὄμωων·
Βοηχ.111(2) ὡσεὶ κυβερνήτας σοφῆς, ὄμνωάσασσα·
Εὐθυμ.Ε κλεισίον ἠν φένας ὄμνητάς.

όμενογραφία [ή] νεώτ. τὸ νά ὄμωογραφῆ τις,
ἢ δι' ὄμωων ἐξῴμνησις, ὁ ἐγκωμισιασμός με ὄμωος.

όμενογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνοσπερμένος
εἰς τὸν ὄμωογράφων ἢ τὴν ὄμωογραφίαν.

όμενογράφος ὄμω. κ. νεώτ. ὁ γράφων ἢ
συνθέτων ὄμωος καὶ ἰδία ἐκκλησιαστικός : Φιλ.
2,605 μαρτυρεῖ δὲ μω τῶν ἄδω ὁ ὄμωογράφος.

όμενογράφω-ῶ νεώτ. γράφω ἢ συνδέτω ὄμωος.

όμενόθετρα [ή] ποι. ἢ ὄθετρα τῶν ὄμωων :
Ὀππ.Ἰγμ.27.

όμενοθετήρ-ηρος [ό] ὁ ὄμωοθέτης : ΕΜ 177,25.

ὀμνοθέτης ἰὸν μτγ. ὁ συνθέτης τῶν ὕμνων, λυρικός ποιητής: Θεόδωρ. Ἐπιγράμ. II, ΑΠ7,428,16, αὐτ.12, αὐτ.4,1,2, αὐτ.12,257 μὴ ὀμνοθετῶν.

ὀμνωλογημα-ατος ἰτόν μων. ἔγκωμισμα, ἑταιρευτικὸν ὄσμα: Ἄνδρ.Κρ.144Α τὰ ἐξόδια προσεφθέντα ὀμνωλογήματα.

ὀμνωλογία ἰήν μτγ. ὕμνος ἔγκωμιστικός, φῶδι ἑπαινετική: Σύμμ.ΠΔ Ἰαδ33,26, αὐτ. Φολμ.64,9, Διον. Ἀρεοπ.6,30, αὐτ.96, αὐτ.111.

ὀμνωλογικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀμνωλόγον βλλ.: Ἄθαν.2,275.

ὀμνωλόγιον ἰτόν νεώτ. συλλογὴ ὕμνων, βιβλίον περιέχον ἐκκλησιαστικούς ὕμνους.

ὀμνωλόγος-ον μτγ. μων. κ. νεώτ. ὁ λέγων, ὁ φάλλων ἢ ὁ συνθέτων ἐκκλησιαστικούς ὕμνους: Διον. Ἀρεοπ.182, Ἄνδρ.Κρ.132,144.

ὀμνωλόγος-έω μτγ. μων. κ. νεώτ. λέγων ἢ φάλλων ὕμνους, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιᾶζω: Σύμμ.ΠΔ Φολμ.55,11, αὐτ.64,9, Γρηγ.Νύσσ.3,243, Κύριλλ. Ἀλ.5,509Β.

ὀμνωλόκος-ον μων. κ. νεώτ. ὁ πλέκων, ὁ συνθέτων ὕμνους: Ἰαίδωρ.Θεσσα.ἐν Μί.139,17.

ὀμνωποιός-όν ποι. ὁ ποιῶν ὕμνους, ὀμνωλόγος, ὀμνωλόκος, ὀμνωδός, ἐγκωμιστής: Εὐρ.Ρῆσ.651 τῆς ὀμνωποιοῦ παῖδα Ὀρφικὸν θεῶς Μοισῆς: || κτ. ἐπέκτ. τὸ ἄρα. ὀμνωποιός ὡς οὐσα. γεν. ὁ ποιητής: αὐτ. Ἰκ.180 τὸν ἦν ὀμνωποιοὶ αὐτὸς ἄν τικτη μέλα χείρατα τίνετιν.

ὀμνωποιοῦμαι-έομαι μτγ. ποιῶ καὶ ὄδω ὕμνους, δι' ὕμνον ἐγκωμιᾶζω: Σύμμ.ΠΔ Φολμ.55,11.

ὀμνωπολεῖω μτγ. περὶ ὕμνους ἀναστρέφομαι, ὀμνῶ, δι' ὕμνον ἐγκωμιᾶζω: Συνεσ. Ὑμν.8,50.

ὀμνωπόλος-ον ὁ περὶ τοῦ ὕμνου ἀναστρέφόμενος, ὁ ἀσχολούμενος με ὕμνους ἢ ὁ ἐπιδοδόμενος εἰς οὗτους: Φάλαρ. Ἐπιστ.19, Σαυιδ. || τὸ ἄρα. ὀμνωπόλος ὡς οὐσία, ὁ ποιητής ὁ δι' ὕμνον ἐστρέφω: τ. Ἐπι.457, Συμωκιάδ. ΑΠ7,18.

ὀμνωπολέ-έω μτγ. κ. ὀμνωπολέω (ΑΠ, Φώτ.) καταγινομαι εἰς τὴν σύνθεσιν ὕμνων: Ἠσ.1,123.

ὀμνος ἰήν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὄψις ἄδορμένη εἰς τὴν θεοῦ, ἠρώος ἢ ἁγίου, ἴδια ἐκκλησιαστικῶν, πανηγυρικῶν χαρακτήρων ὄσμα πρὸς τιμὴν θεῶν ἢ ἠρώων ἢ ἁγίων: Πλάτ.Νόμ.700Β κκαὶ τι ἦν εἶδος φῶδης εὐχαί πρὸς θεοῦς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλούντο: οἱ ὕμνοι ἐνίοτε ἐγράφοντο ἐν ἐπικῷ μέτρῳ ὡς οἰ ὀμηρικῶι καὶ οἰ ὀρφικῶι, ἀλλὰ καὶ ἐν λυρικῷ μέτρῳ ὡς οἰ τοῦ Ἰω. Πυθάρου ἰσρβλ. Ἀριστοφ. Ἰπν.530: οἱ λυρικοὶ κωιδῶες ἤδοντο πρὸς κίθαρσιν, χωρὶς δοξαῖων (Ἰσρόκλ. π. Φώτ.523): Ὁδ. Θ 429 δαίτι τι τέραται καὶ αἰοῖδης ὕμνον ἀκούων, Ἡσιόδ. Ἐργ.655 ὀμνω μῆκισσαντα φέρειν τρίποδ', Ὑμν. Ἀπόλλ.160 ἀνδρῶν τε παλαίων ἠδὲ γυναικῶν ὕμνον αἰδέουσαν, Πίνδ.Ο.13 ὀδεν ὁ πολέφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται, αὐτ.Ν.8,50, Αἰσχ. λσ.475, Εὐρ. Ἰπν.56, Πλάτ.Νόμ.801D, Δημ.530 τοὺς χοροὺς . . . καὶ τοὺς ὕμνους θεοῖς παιστέας, Σολωμ. Ὡδὴ στή σελήνη 7: || νεώτ. κ. δημ. ἐθνητικός ὕμνος ἴδιον ὄσμα καθιερωμένον ἐπισημῶς παρ' ἐκάστου λαφ ὡς σύμβολον τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος: || ἐπισημῶς ὕμνος γαμήλιος φῶδι, γαμήλιος ὄσμα: Σοφ. Ἀντ.814 οὗτ' ἐπισημῶς ὕμνος με τὴν ὕμνος ὕμνησαν: 2) κ. μων. σπαν. θρηνητικὸν ὄσμα, θρηνητικὴ φῶδι ἀπευθυνομένη πρὸς θεὸν ἢ ἠρώα: Αἰσχ. Ἐπι 867 τὸν Ζυσεκλασθὸν θ' ὕμνον Ἐριῶς ἀχίην, αὐτ. Πέρσ.520, αὐτ.625, αὐτ. Εὐρ.331, Εὐρ. Ἄлк.447 ἐν ἀλάρισ κλέοντες ὕμνος, Ἀκολούθ.Μ.Σαββάτου Ὁρβρ. Ἐγκώμ.3 ὕμνος ἐξοδίου προσιόσασεν τῷ Κρίστῳ: 3) ὕμνος φῶδον προσωμῖα ἀπὸ τοῦ Φρυγικοῦ τοῦ μουσικοῦ ἢ Ἀλμυρῶν, ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι αὐτοῦ ἴσαν ὁ θάνατος: Ἀθῆν.241D: 4) μων. κρησμός, λόγιον, μαντεία, ὡς οὐσης καὶ τῆς συνθέσεως τοῦτον ὄμοιας πρὸς τὴν τῶν ὕμνων: Εὐστ.Διον.Περ.481

5) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐνθουσιώδης ὄσμους, ἐγκωμιῶν: τὸ ἄρθρον τοῦ εἶναι ὀμνος εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλοξενίαν - ὀμορφία.

ὀμνοθηαί Ἡσ. τσῦνοδοι τῶν ἐπ' ἔτος γεγραμμένων.

ὀμνοτόκος-ον μτγ. ποι. ὁ τικτών, γεννῶν, παράγων ὕμνους, μουσικός: Νόνω.Δ 26,204.

ὀμνω-έω ἴμνος/κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ὀμνωίω Ἡσιόδ. Ἐργ.21, δωρ. γ. γ' ἠληθ. ὀμνωεῖσι ἴ' Ὑμν. Ἀπόλλ.190, β' ἐν προστ. ὕμνη Ἀριστοφ. Λυσι.1321, θηλ. κω. ὀμνωεῖσα Ἡσιόδ.Θ.11, λακων. ὁμνωεῖ, ὀμνωεῖς ἰαὐτ.1305, ἄδω, φάλλω ὕμνον, ἀμυμνῶ, ἐξυμνῶ, εὐφημιζῶ, ἐγκωμιᾶζω, μτ. αἰτ. τοῦ ἐξυμνωμένου προσ. ἢ τοῦ πράγματος: Ἡσιόδ.Θ.11, αὐτ.23, Ἡρ.4,35 παρὰ δὲ ἀγ-ων μαθόντας νησιώτας τε καὶ Ἴωνας ὀμνωεῖν Ὡπίν τε καὶ Ἀργην, Σοφ. Ἀντ.815 οὗτ' ἐπιμυθῆσαι πω με τὴς ὕμνος ὀμνωεῖν, Σεν. Ἀπομν.4,2,23, Ἀκολ.Θ Λεπ. Σὲ ὀμνωθεῖν, Σὲ εὐλογοῦμεν, Ἰσὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε κ. μτ. διπλήσι αἰτ.: Θουκ.2, 42, ἀ τὴν πόλιν ὀμνωσά κ. μτ. συστολῆ, αἰτ.: Αἰσχ. Ἀγ.1191, αὐτ.1474, Εὐρ. Ἡρ.688: || παθ. ὀμνωμομαι, ἐξυμνωμομαι, ἐγκωμιᾶσσομαι: Ἡρ.5,67 Ἀργεῖοι . . . τὰ πᾶσα πάντα ὀμνωέσασαι, Σεν. Ἐλλ.7,1,38, Ἀριστλ.ΗΝηκ.10,10,6 αἱ ὀμνωόμεναι φίλαι κ. ἀμτδ.: Θουκ.1,21 ὡς ποιεῖται ὀμνωεῖσαι περὶ αὐτῶν, Σεν. Ἀγχα.11,2 ὀμνωῶν οὐλοῖ ἐληγεν: 2) συνη. π. ποιητ. συνῴπεται μτ. λ. ὀμνωσῶν λυπηρῶν τὴ ἢ κακῶν, ὀθ. ἀποδοτέα ἢ φρ. διὰ τοῦ ὀδοδύρομαι, μέρφομαι: Σοφ. Ἡκ.382 ἐν κατηρῶται στέγγ . . ὀμνησικὴ κακά, Εὐρ.Ρῆσ.976, αὐτ.Μήδ.423 τὰ ἐμάν ὀμνωεῖσαι ἀπιστοῦσαν, Πλάτ.Πολ.329Β ὀμνωεῖσι τὸ γῆρας, ὄσων κακῶν αἴτιον ἰστῆρ' κ. ποθ.: Αἰσχ. Ἐπ.7 Ἐτεοκλῆς ἄν . . ὀμνωῖται . . φρομισίος πολυρρόθοις: 3) μτγ. μων. κ. νεώτ. φάλλω ἐκκλησιαστικὸν ὕμνον, ἀμυμνῶ, δοξολογῶ τὸν θεόν: Κδ Μαρτ.26,30 καὶ ὀμνωέσαστες ἐξήλθον εἰς τὸ ἄρθρον τῶν Ἐλαιῶν: 4) ὀμνωῶ, ἴδ. κατ' ἐπανόληφιν διηγοῦμαι, λέγω ἐπαινετικῶς, ἐπαινωλόβωζω: Πλάτ.Πρωτ.317Α, αὐτ.Πολ.549Β, αὐτ.364Α πάντες γὰρ εἰς ἔνος στόματος ὀμνωοῖσι, οὗτ.Θεοαἰ.174Β, κ. παθ.: Σοφ.Αἰ.292 ὁ δ' εἰπε πρὸς με βαί', ἀεὶ δ' ὀμνωόμενα ἰσολυβύληται: || φρ. τὸν νόμον ὀμνωῶ ἐπαινωλόβωζω ἢ ἀπαγγέλλω τὸν νόμον τοῦ νόμου: Πλάτ.Νόμ.870Β: 5) ἡχώ, βομβῶ: Πλάτ.Πολ.463D αὐτὰ φημίαι . . ὀμνωέσασιν εὐθῶς περὶ τὰ τῶν παίδων ὄτα.

ὀμνωδῆς-ους-ες μτγ. ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὕμνου γενόμενος, ὁ ἄν ἐκ τοῦ εἰδούς τῶν ὕμνων: Φιλῶστρ.Εἰκ.204.

ὀμνωδία ἰήν κ. μων. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ὀμνωῶ, ὄσις ὕμνου, φάλμωδία: Εὐρ. Ἐλ.1434 ἠδ-ασαν δὲ χρῆ γαῖαν βοδασθαι μακαρισίος ὀμνωδίασιν Ἐπιγρ.: 2) μτγ. ὕμνος, λυρικὸν ποίημα: Λουκ.Φιλόθ.26, Ἀρτεριδ.Δαδλ.1,56: || μων. κ. νεώτ. ἐκκλησιαστικός ὕμνος, ἐκκλησιαστικὸν ὄσμα:

3) νεώτ. συλλογὴ ὕμνων ἐκκλησιαστικῶν, βιβλίον περιέχον ἐκκλησιαστικὰ ὄσματα: Ἰερά ὀμνωδία: 4) κρησμοφῶδι, προφητικὴ φῶδι: Εὐρ. Ἰων.632 τίν' ἐκρησας ὀμνωδίασιν.

ὀμνωδικός-ή-όν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀμνωδία: Εὐστ.Πον.52,77, αὐτ.152,2.

ὀμνωδογράφος-ον ἑσφ.φρ. τὸν ὀμνωγράφος.

ὀμνωδός ὄν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὕμνος, ὄσμα ἐγκωμιστικὸν ἄδων, φάλλων, ὀμνωλόγος: Εὐρ. Ἡρ.394 ὀμνωδὸν τε κορᾶν ἠλυθεν Ἐσπεριδῶν εἰς ἀλλάν, Διογ.Τραγ.π. Ἀθῆν.14,636Α σοφῆν θεῶν ὀμνωδόν: || νεώτ. τὸ ἄρα. ὀμνωδός ὡς οὐσία, ὁ συνθέτων ἢ φάλλων ὕμνος, ὀμνωλόγος: || σπαν. ὁ χορὸς δράματός πνος ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὀμνωδούς: Ἐπιγρ.: 2) νεώτ. ὀμνωγράφος: 3) ὄμ. κτ. ἄ. πέκτ. ἐγκωμιστής, ἑταιρευτής.

ὀμνυθῶ-έω κ. νεώτ., ὄμρ. ὀμνυθῆσα, ὄμνυθον, φδῆν ἐγκομιστικήν, ἐπανητικὸν ἄσμα: Πλάτ. Νόμ.682Α. || γεν. ἴδιω: Αἰσχ. Ἀγ.990 τὸν δ' ἄνευ λύρας δῶρας ὀμνυθεῖ θρήνον Ἐρινύας αὐτοδιδάκτους ἐσῶθεν θυμῶς || συν. κ. νεώτ. φάλλυθον ἐκκλησιαστικόν || χρίσματος ὄμνυθ: Εὐρ. Ἴων 6 Ἴν ὄμνυθον μέσον καθίζων Φοῖβος ὀμνυθεῖ βροτοῖς τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλαντα θεοπέζων ἀεὶ || 3) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐγκομιστάω, ὄμνυθ, ἐξυμνῶ: αἱ ὀμνυθούμεναι τὸν Κύριον.

ὀμνυθῶ ὀμνυθ. συν. καθ' ὀμνυθίας βλλ.Πε Στεφ.δικ. ἐν Μι.100,1076.

ὄμοι ἐπίρρ. Ἐπιρρ. ὄμοι, τ. τοῦ ὄμοι βλλ. ὄμοιος-α-ον μτγν. ὄμοι, τ. τοῦ ὄμοι βλλ.:Θεοκρ.29,20 φίλοι δ', ἄς κε ζῶσθε, τὸν ὄμοιον ἔχειν ἀεὶ || ἐπίρρ. ὄμοιος: Ἐπιρρ.

ὄμοδ-ή-ον ἐπ. δωρ. ἰθλ. -ά, ὄμπερος βλλ.: Ἰλ. Ε 489, αὐτ.Ν 815, Ὀδ.Α 375 ὄμα κτήματ' ἐδόντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκουσ, αὐτ.Β 140, Ἡσιόδ.Θ 662 || 2) ὁ σὸς βλλ.: Πίνδ.Π 7,17 ὄ-Μεγάκλειες, ὄμοι τε καὶ προγόνων, αὐτ.Β.66.

ὄμω γενικ. πλῆθ. ἴθς προσ. ὄντων. β' προσ. σθ. **ὄνέθηκα** δωρ. τ. τοῦ ἄνέθηκε, γ' ἐνικ. πρόσ. ὄ-πιρρ. σθ. τοῦ ρ. ἰθλμν. βλλ.: Ἐπιρρ.Κύπρου, ὄ-πιρρ. Ἐσάρτης ἡ Ἠλιδος.

ὄνι/ονι(τό) νεώτ., δημ. κ. γυνί δ.γρ.τοῦ ὄνιον βλλ. **ὄνι**ορριπτικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄνιν βλλ.2) ἄμα καὶ τὴν ρίνα.

ὄνις-εως ἰθι μτγν. κ. νεώτ. ὄνιον βλλ., τὸ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ἄρτρου οἰσθρον τὸ ἀνασκάπτου τὴν γῆν: Βάβρ.37 σύροντι .. ὄνιν || 2) νεώτ. ἀνατ. ὄστον τετραγώνον ἢ πεντάγωνον σχηματίζον τὸ ὀπίσθιον τριτημόριον τοῦ οἰκτικῆ διασφράγματος.

ὄννης(ὀ) ἡ ὄνις βλλ.Πε: Σχολ.Ἡσιόδ.Ἐργ.425,Ἡσ. ὄννιμαχος-ον μτγν. ὁ δῖα τοῦ ὄνιου μαχόμενος, ὁ ἀσπριαῖν γεωργός: Μάξ.Τυρ.30,6.

ὄνι/ωνι(τό) νεώτ., δημ. κ. γυνί κ. γενί τὸ ἀνασκάπτου τὴν γῆν τριτημοσθεῖς οἰσθρον ἄκρον τοῦ ἄρτρου, ὄνις: παροιμ. βροῖκε ἡ νόψη μας τὸ ὄνι πῶρα ἀπὸ τὴν πῶρα ἰεῖται τῶν νομζόντων ὅτι ἀνεκάλυφον πράγματα φανερώτατα.

ὄνως ἐσφ.γρ. τὸ ἴνωσ.

ὄντως Ἡσ. «συμμορῆσαν».

ὄων Ἡσ. «εὐδῆθησαν».

ὄοσασκός(ὀ) ὁ χοιροβοσκός: Ἀριστ.Ζι 8,21,2.

ὄοσασκῶ-έω μτγν. εἶμαι ὄοσασκός βόσκω χοίρουσ, εἶμαι χοιροβοσκός: Μοίρ.355.

ὄοσότης Ἡσ. εὐδοσασκός.

ὄογλωσσικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ μυθῶν, ὁ συνδέων τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ ὄσειδὲς ὄστον.

ὄσειδῆς-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ στήμα τοῦ γράμματος Υ, δθ. ὄσειδῆς ὄστον τὸ τοξοειδὲς ὄστον κατὰ τὴν μέσην χῶρον τοῦ τραχήλου: Γαλ. 18,2 || ἐπίρρ. -ῶς: Ὀρειδ.127.

ὄσπηλιωτικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ συνδέων τὴν ἐπιγλωττίδα καὶ τὸ ὄσειδὲς ὄστον.

ὄοθυροσειδῆς-οὐς-ές νεώτ. ἀνατ. ὁ συνδέων τὸν θυροσειδῆ χόνδρον καὶ τὸ ὄσειδὲς ὄστον.

ὄοκπορς(ἡ) γλωσσ. κηρός ὄος χοίρου.

ὄολλός(ὀ) Ἡσ. «τόπος συνὸν βοροδοῖησ».

ὄομενία Ἡσ. «ἐσθρῆ ἐν Ἀργεί».

ὄομουσία(ἡ) χοιρονομική, χοίρην πρὸς μουσικήν διδάσκει, ὄπαιδευσία: Ἀριστφ. Ἰππ.986.

ὄοπόλοσ(ὀ) μτγν. ὁ χοιροβοσκός: Πολυδ.7,187.

ὄοπῶρος-αν μτγν. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων πρῶρον σιμὴν ὡς τὸ ρύχος ταῦ χοίρου: Πλούτ.Περρ.26 ναὺς ὄοπῶρος τὸ σίμμηα || 2) Ἡσ. ἐν λ. σάμιαι-να «εἰδος ἐκῶς, ὄος ἔχουσα προτομήν».

ὄοσειρίδης-ιδος ἰθι μτγν. τὸ φυτὸν κενταύριον τὸ μικτόν: Πλίν.Φι 27,64.

ὄοσπρίδης(ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν συνθέτων.

ὄοσκήνη(ἡ) νεώτ. ἡ σκοπαλιμῆ βλλ.

ὄοσκαυμινή(ἡ) νεώτ. φαρμ. ἀλκαλοειδὲς τοῦ ὄοσκυδρου.

ὄοσκαυμίνος-η-ον μτγν. ὁ ἐξ ὄοσκυδρου λαμβανόμενος: Διοσκ.1,42 ὄοσκαυμίνον ἔλαιον.

ὄοσκάμορος(ὀ) κ. νεώτ. εἶδος τὴ δηλητηριώδους φυτοῦ ποώδους ἐκ τῶν σαλινακιδῶν, ἀδύσκαμος, γέροντας γέρος, γερούλι, δαιμονιά, δοντόχορτο, μηλόχορτο, στρουμύρα: Ξεν.Οικ.1, 13 τὸν ὄοσκαμινον, ὄφ ὀσὶ ὀ φωνῶντες παραπλήγες γίνονται, Πλούτ.Δημῆτρ.20, Διοσκ.4,69.

ὄοσκαυμῶ-ῶω μαθηματι φασγὼν ὄοσκαυμῶν Ἡσ., Σουίδ. «ὄοσκαυμῶν μεμνημένων, παραπαισῶν»: Φερρερ. ἐν Κοριων.7.

ὄοστασία(ἡ) μτγν. ἡ τῶν χοίρων παταίσις συσφῆρσιον, χοιροστάσιον.

ὄοθικα(ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν λεριοειδῶν: θοθικα ἢ ραγοφόρος (φυτὸν οὐ αἶ ἴνες τῶν φύλλων γίνονται κλωστική ἄλη πρὸς κατασκευὴν οὐχιῶν).

ὄοθβαλμορος(ὀ) συν. τὸ φυτὸν ὄσθρ βλλ.Πε ὁ ἀπτικὸς τὸ νεκρολόουδοσ: Ἀπουλ.Βορ.61.

ὄοσφορβιον(τό) γλωσσ. χοιροστάσιον βλλ.

ὄοσφορβιον(τό) μτγν. συσφῆρσιον, ἀγέλη συῶν, χοίρων: Στράβ.4,4,3 οὕτως δ' ἐστί θαφίλη καὶ τὰ ποίμνια καὶ τὰ ὄσφορβια, αὐτ.5,1,12.

ὄοσφορδός(ὀ) μτγν. χοιροδοσικός: Πολυδ.7,187.

ὄοσχημινή(ἡ) νεώτ. ἀφροδισιακὸν τι φάρμακον.

ὄπά πρόσ. αἰολ. τ. τῆς ὑπὸ βλλ.

ὄπαγανικῶ-έω μτγν. ἐπὶ τῆ ὄλιγον ἀγανακτῶ: Διον.Ἀλ.Δημ.54, Ἡρωιδων.Ἰστ.27.

ὄπαγανῶ-ῶω μτγν. κρυφίως ἡ ὄλιγον τ ἀγανακτῶ: Ἰωσ.Αι 12,4,6 ἰδ.γρ. ὑπεραγαπῶ.

ὄπαγγέλλω μτγν. κρυφίως ἀγγέλλω, κατοδεῖδω, προδίδω: Μουσατ.106 νεύμασι λαθριδισίαισιν ὄπαγγελλούσασα Λεῶνδρω.

ὄπαγγελλος-ον ποι. ὁ ὄπ' ἀγγέλου, μνηστὸ εἰδοποιηθεὶς ἡ προσκληθεὶς, ἀντιθ. ἀπόρσιπλητας: Αἰσχ.Ο 838 ἴκω μὲν οὐκ ἀκλητος, ἀλλ' ὄπαγγελλος, Σοφ.Τρ.39λ.

ὄπαγγελλοσ-ον λεξ. μτ. δοτ. ὁ κρυφίως διαβημιόμενος εἰς τινα ἢ προδοούμενος: Σουίδ. ὁ δὲ καταρωδῆσας μὴ γενόμενος ὄπαγγελλοσ τοῖς Ρωμαίοις κινδυνεύσθρ.

ὄπαγκάλιδος-α-ον συν. ὁ ὄπαγκάλιος βλλ.: Κ Μανασσα.Χρον.1445 βρέφος ὄπαγκάλιδιον.

ὄπαγκάλιζω, μέλλ. -ῖσω κ. -ῖω, περιβάλλω διὰ τῶν βραχόνων, περικυβιζω ἐν τῆ ἀγκάλῃ μου, περιτύσσομαι, ἀγκάλιάζω: Εὐρ.Κύκλ.498 φίλον ἀνδρ' ὄπαγκάλιάζων || τὸ παθ. ἐν μτθ. γρ.: αὐτ. Ἡροκλ.42 ἡ δ' αὐτὸ ὄθλη παιδὸς Ἀλκμήνην γένος .. ὄπαγκάλισμένη σώζει.

ὄπαγκάλιος-ον μτγν. κ. μσν. ἐπὶ τέκνου, ὁ ἐν ταῖς ἀγκάλιασ φερόμενος βασταζόμενος: Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,67 ἰδ.γρ. ὄπαγκάλιος, Κ Μανασσα.Χρον. 3702 παῖδες ὄπαγκάλιοι.

ὄπαγκάλισμα-ατος ἰθι ποι. τὸ εἰς τὸς ἀγκάλιασ λαμβανόμενον, τὸ ἀντικειμένον τοῦ ἐναγκλισματος ἀγαπητὸν πλάσμα, ἐπὶ τέκνου, συζύγου ἡ ἐρωμένης: Σοφ.Τρ.540 δὴ οὐσαι μίμνημον μίσησ ὄπ' χλαίνης ὄπαγκάλιασ, Εὐρ.Τρω.752 ὄ νέον ὄπαγκάλισμα μητρί φίλιαν || κ. ἐπὶ κώλησ περιεχούσης κόνιν ἀγαπητὸν νεκρῶσ: αὐτ. Ἰων 1337 ὄρῶσ τὸ δ' ἄγχοσ χερῶσ ὄπαγκάλισμ' ἐμῆσ.

ὄπαγκάλιστός-ή-ον συν. δ.γρ. τοῦ ὄπαγκάλιδος ἐν Κ Μονασσα.Χρον.1445.

ὄπαγκάλιος-ον μτγν. ὁ ὄπαγκάλιος βλλ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,67 ἰδ.γρ.Π.

ὄπαγκανίζω μτγν. βέτω τὶ ὑπὸ τῶν ἀγκῶνασ, στήριζω τ ἢ ἐπὶ τῶ ἀγκῶνος: Ψελλ.Που.1497 διαγρμυνοῦντες .. καὶ μηδ' ὄσον τὴν χεῖρα ὄπαγκανίσαντες.

ἄπαγκωνιος (τό) *μην. κ. νεώτ.* τὸ ὄπὸ τὸν ἄγωνα πηθόμενον προσκεφάλαιον, τὸ ἐφ' οὗ ἐρείδεται ὁ ἄγων τινος ἢ κατακλιῖται: Πολυδ.δ,10, Γαλ. 12,2fB, Σύμμ.ΠΔ 'Ιεζ,13,18.

ἄπαγνῶμν *μην.* ἀποκατάνηθεν συντριβῶν, θραύων ἢ χωρίζω εἰς διαμερίσματα, ἔν χρ. τὸ παθ.: Ὀπν. 'Αλ.4,653 εἰλεθαι νεπόδων δειλῶς στήγας εἰς ἔνα χῶρον... κειθθῶμιν ἀπαγνῶμνον θαμέεσσιν.

ἄπαγορεύω [η] *μην.* ἀπαγορεύει, ὑποβάθην, νοθεύσσει, συμβουλήν: Ἀμφιλοχ.159fB, αὐτ.55A πρὸς ἠν ὁ Συμεὼν ἄπαγορεύει ἐντίθετα φράσων, Γεώργ. 'Αλ. ἐν Βί. 'Ιω.Χρυσ.8,223,1. 2) 'Ησ. εἰσκήρησι, μακρὰ διάλεξις.

ἄπαγορεύεις-κας [η] *μην. κ. νεώτ.* παρόρμησις, παρακλήσις, παρακλύσις: 'Ἰώσ.Α1 17,4,3 ἀφικετὸ δὲ γράμματα παρὰ τῶν ἐν Ρώμῃ φίλων τῷ Ἡρώδῃ, γνώμη καὶ ἀπαγορεύσεις 'Αντιπάτρου' || νεώτ. παρακλήσις, ἐπιτομή: α) ἀπαγορεύσεις τοῦ καθήκοντος τῆς στοιγῆς - τῆς φιλοπατρίας 2) *μην.* ὑπόδειξις, εἰσαγωγὴς, ὀδηγία, συμβουλή, νοθεύσσει, ὑποθήκη: αὐτ.19,1,2, αὐτ.3,8,8 κατὰ τὴν ἀπαγορεύειν τοῦ θεοῦ, Κλῆμ. 'Αλ. 102 καὶ ἀπαγορεύσει μὲν τῶν πρακτέων, ἀπαγορεύσει δὲ τὸν ἐναντίον. 3) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπαγορεύει, ἀπαγγέλλει τινος εἰς ἐπίκουρον ἄλλου ὀρκιστῆ, τὸ γράφη ἢ τὸ ἐπαιναλῶδες προσφορικός: γράσει καθ' ἀπαγορεύειν. 4) *μην.* ἐπὶ συγγράμματος, ἢ καθ' ἀπαγορεύσει εἰς ἀντίγραφον ἐκδοσις Σωκρ. 'Ἐκκλ. 'Ιστ.79,32 ἐν τῇ πρώτῃ ἀπαγορεύσει.

ἄπαγορευτής (ὁ) *μην.* ὁ ἀπαγορεύων, ὁ ἀπαγγέλλων τὴν εἰς ἄλλον, ἢ τὰ ὁ ἐπινοοῦν, ὁ Νικ.Κων. Χρὼν.140D ὁ τοῦ γράμματος ἀπαγορευτής.

ἄπαγορευτικός-ή-όν *μην.* ὁ κατάλληλος ἢ κωνὸς εἰς τὸ ἀπαγορεύειν, ἀπαγορευτικός, ὁμομημητικός, ὑποδεικνύων: Σέξτ. Ἐργ.Μαθ.495 τὸ δὲ ἐνδεικτικὸν σημεῖον ἐκφράσως ἀπαγορευτικὸν εἶναι δοκοῦν τοῦ σημειωτοῦ.

ἄπαγορεύω κ. νεώτ. κ. ἡμ., ἄορ. β' ὑπαγορεύω, ἄορ. ἄορ. β' ἀπελθῶν, ὄημ. ὑπαγορέφω, παρακ. ἀερίκη, παθ. ἄορ. ὑπαγορεύω, παθ. ὑπαγορεύομαι, *μην.* παθ. παρακ. ὑπαγορευόμενος, ἀπαγγέλλω τὴν εἰς ἐπίκουρον ἄλλου τινος, ὅπως τὸ γράφη ἢ τὸ ἐπαιναλῶδες προσφορικός: ἀπαγορεύει τὸ ἔγμα - ἐπιστολὴν - ἔγγραφο, ὁ δικαστὴς ἀπαγορεύει τὸν ὄρκον εἰς τὸν μάστιγα' κ. παθ.: Ξεν.Οικ.15,7 δεῖ γράμματα ἐπιστάσθαι τὸν μέλλοντα δυνηθεῖσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν, 'Αριστλ.Τομ.δ,5,2, Δημ.219, - ὑπαγορεύει τὸ θέμα. 2) *μην.* προτείνω, ὑποδεικνύω: Στράβ.1,2,32 οἱ δ' ἕκτος καὶ πόρρω βάραροι οὐδέμιν τοιαύτην ὑπαγορεύων ἐλεπίδα. - Πλούτ.Μάρκ.ελλ.29, κ. *μην.* ἀπαφω: Διον.'Αλ.Θουκ.19' || νεώτ. ὑποδεικνύω, συμβουλευτικὸς ἐπιτακτικός, παρακινῶ εἰς τὴν ἐπιθάλω: θά παράξω, εἰ τι συνειδέσθαι μου μοῦ ἀπαγορεύει, - ἢ κατὰστάσις ἀπαγορεύει τὴν λήφιν σοδαρῶν μέτρων. 3) *μην.* σημαίνω, πρὸς τοῦτο, προσεῖ: Ἀπολλ.Δῶσκ.Συντ.70,277. 4) ὄμ. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ: Ἀρτοκρ.,ΑΒ 407.

ἄπαγορεία [η] 'Ἡσ. εἰσαγορεύσεις νοθεύσσειας.

ἄπαγορευτικός *μην.* ὁμιλῶ δὲ ἄγορικός, φερόμαι ὡς χωριστάς: Γρηγ.Νόστα,2,295D.

ἄπαγορικός-ον ὁ ὀλιγὸν τὴν ὀπωσιὸν ἄγορικός, χωριστάς: Ἀριστοφ.δπ.552 ὑπαγορικοίτερά διαλέκτος, Σέξτ. Ἐργ.Μαθ.6,50.

ἄπαγορῆνυκος-ον ὁ οὗλ' ὀλιγὸς ἀγορῆνυκος, ὁ ἐν ὀπηλίᾳ ὦν: 'Ἰλλ.Κωικ.146.

ἄπαγορῆνυξ-ίω ἀγορῆνυξ κατὰ πρῶτον ὥστε μόλις δύνομαι νὰ ἀνέβω εἰς τὸν ὕψον: Σουίτ.

ἄπαγν κ. *μην.* κ. νεώτ., μέλλ. ὑπάξω, ἄορ.β' ὑπάγανον, παθ. ἄορ. ὑπάγηνον, *μην.* παθ. παρακ. ὑπάγμενος, ὄγω, φέρω, ὀδηγῶ τὴν ὑπακτόν: 'Ἰλ.Π 148 ὀπαγε ζυγὸν ὠκίας Ἰπποῦ, αὐτ.Ψ 261' || κ.

ἀπλῶς ὀπάγησι: 'Ὀδ.Ζ73' 2) *μην.* φέρω νῆα ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου, ὑποτάσσω: 'Ἡρ.8,106 οἱ θεοὶ ὀπάγηον εἰς ἐς χέρους τὰς ἔρας, Λουκ.Μισθ. Συν.3' || κ. μέσ. φέρω νῆα ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου: Θουκ.7,46 ἐς... Ἀκράγαντα... πεντεκάδικα νηαὶ Σικανῶν ἀπέστειλαν, ὅπως ὀπάγησαν τὴν πόλιν, Λουκ.Θε.δ.18,1. 3) νεώτ. τάσσω, θέτω τὸ ὑπὸ ἄλλο ἢ εἰς ὄρισμένην κατηγορίαν: ὀπάγηται δὴλας τὰς ὀπηρεσίας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του' κ. παθ.: ὀπάγομαι εἰς τὴν κλάσιν τῶν κληρωτῶν τὸ 1932. 4) φέρω τὸν ὑπόδικον ἄνθρωπον τῆς ὑψηλῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, ὡστε οὗτος νὰ ἰσταται χαμηλότερον, ἔναγν τιὰ ἐἰς τὸ δικαστήριον, δθ. ἔναγν τιὰ ὑπὸ τῆσιν ἐνάγν εἰς Δίκην, καταγγέλλω, κατηγορῶ: 'Ἡρ.9,93 ὀπαγόντες μὲν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν, Θουκ. 3,70, Ξεν.Ἐλλ.2,3,28, αὐτ.33' || ὄπαγν τιὰ θανάτου ἐγκαλῶ τὴν δι' ἐγκλημν, οὐ ἢ ποιητὴ εἶναι θάνατος: αὐτ.2,3,12 συλλαμβάνοντες ὄπηγον θανάτου, αὐτ.5,4,24' || ὄπαγν τιὰ θανάτου ὑπὸ τὸν δῆμον ἐγκαλῶ τινι ἄνθρωπον τὸν ὄημον ἐντὶ ἐγκλήματι, οὐ ἢ ποιητὴ θάνατος: 'Ἡρ.6,136' κ. ἐν τῷ μέσ. κ.: Εὐρ.'Ἡλ.155 παλιρρους δὲ τάνδ' ὄπαγεται Δικα' || *μην.* *μην.* ὄτ. ὄτ.: Λουκ.Ἄρα.11'

5) βραδέως ὀδηγῶ, ὄγω πρῶτον, πρὸς τὰ ἐνάγν, βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν προάγω: Ξεν.Κυν.5,15 λαμβάνειν δὲ τοῦ λαγῶ τὰ γην ὄνάγοντα τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων ἀνωθεν, αὐτ.10,4. 6) κ. νεώτ. ἄμτδ. πορεύομαι, βαδίζω, μεταβαίνω, πληθαίνω, πάω: Εὐρ.Κύκλ.53 ὄπαγ' ὦ, ὄπαγ' ὦ, Ἀριστοφ.Βοτρί.174 ὄπαγέθ' ὄμας τῆς ὁδοῦ, ΚΔ Μαθ.4,10 ὄπαγε ὀπίσω μου, Σατανά! 7) ἐπὶ στρατῷ, ἐπέρχομαι βραδέως ἢ κατὰ μικρὸν: Ξεν.'Αν.3,4,48 καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὄπαγειν παρκελευέτο. 8) πανοῦργως, κρυφίως ἐλάλω, φέρω νῆα εἰς τὸν σκοπέον μου, ἔξαπατῶ, ἀποπλοῶ, φέρω νῆα εἰς τὰ θέλημάτα μου: 'Ἡρ.9,94 ταῦτη δὲ ὄπαγοντες εἰρώτων τινα Δίκην ἄν ἐλοιτα' || ἐλάω, παρασύρω: Εὐρ.Κρόκ.505 ὄπαγε μ' ὁ χόρτος εἴθωρον ἐπὶ κῶνον ἦρος ὄρισις, Πλάτ.Εὐθγρ.14C τὸν ἐρωτῶντα τὰ ἐρωτῶμεν ἄκολουθεῖν... ὄπη δν ἐκείνος ὄπαγν, Ξεν.Κ11,1,6,37, αὐτ.3,2,8, 'Αριστλ.Ζ1 9,8,6 ἔδον πέριξ' ὄπη ἄνθρωποι ποθθ' ὄπη τῶν ὄμων ὑπάνει ταῦτον ἵτον ὄπαγει, τὸν ἀπομακρόνει ἐπὶ τῶν ὄων τῆς φεύγουσαι' κ. *μην.* ἀποφω: Εὐρ.'Ανθρ.428' || μέσ. ὄγω, φέρω ὑπὲρ ἐμαυτὸν δι' ἀπάτης πρὸς ἴδιον συμφέρον ἢ ὀδηγῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ: 'Ἰων.η'.Αθῆν.13,604D, Ξεν.Αν.2,4,3 καὶ νῦν μὲν ἡμᾶς ὄπαγεται μένειν διὰ τὸ δικαιοῦσθαι αὐτῶ τὸ στρατέυμα. 9) τὸ μέσ. προτείνω ἢ προβάλλω τὴν εἰς τινα ὡς δέλεαρ, ὅπως ὀδηγῶσι οὗτον ἐπὶ ἔπαιθον τὴν, ἄλλοιχοῦ σου: Εὐρ.'Ανθρ.906, Ξεν.Αν.2,11,8 ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὄπηγασα βουλούμενος καὶ αὐτὸν τὸν παρὰ βασιλέως πρεσβέοντα συμβουλεύσας μὴ παραδοῦναι τὰ ὄπλα' κ. παθ.: Δημ.59 ἔλιπσι καὶ φανακισμοῖς ὄπαγεσθαι, αὐτ. 29, αὐτ.1262. 10) ὄπαγν τιὰ κερδοῦσαν, κερδίω, φέρω αὐτὸν τὸ μέρους μου: Δημ.105 ὀπαδαίωσι τὰ νῦν ὄπαγν τὴν βιωτικὴν αὐτοῖς παραδοῖς' κ. παθ.: σὺτ.: 11) ὑπεκφέρειν, ὑπεξάγω: 'Ἰλ.Λ.163 Ἐκτορα δ' ἐκ βαλέων ὄπαγε Ζεὺς, Ἀρχ.κην.'Ἡρ.3 ὄπαγε τὰς ἀκροβελίδιας' κ. παθ.: Θουκ.2,76 ὄπαγομένου τοῦ χῆματος. 12) ἀποσύρω: αὐτ.4,127 τοιαῦτα ὄ βρασιδέας παραινέσας ὄπαγε τὸ στρατέυμα' || κ. ἄμτδ. βραδέως ὀπηρεγοῦμαι, ἀποσφάρομαι: Θεογ.921 ὄπαγν φρένα τρέφας' || ἐπὶ στρατῶς, ἀποσύρομαι, ἀποσυρῶμεθα βραδέως ἢ ἡσυχῶς: 'Ἡσ.4,120, αὐτ.122, Ἀριστοφ.'Ὀρν.1017, Θουκ.4,126. 13) *μην.* ἐκνεῶ κάτωθεν, πρὸς τὰ κάτω φέρω, καθαρῶς: 'Αρετ.'Οξ.Νηὸς.1' || κ. ἄμτδ. κοιλιὰ ὄπάγομαι

ἀπλῶς ὀπάγησι: 'Ὀδ.Ζ73' 2) *μην.* φέρω νῆα ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου, ὑποτάσσω: 'Ἡρ.8,106 οἱ θεοὶ ὀπάγηον εἰς ἐς χέρους τὰς ἔρας, Λουκ.Μισθ. Συν.3' || κ. μέσ. φέρω νῆα ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου: Θουκ.7,46 ἐς... Ἀκράγαντα... πεντεκάδικα νηαὶ Σικανῶν ἀπέστειλαν, ὅπως ὀπάγησαν τὴν πόλιν, Λουκ.Θε.δ.18,1. 3) νεώτ. τάσσω, θέτω τὸ ὑπὸ ἄλλο ἢ εἰς ὄρισμένην κατηγορίαν: ὀπάγηται δὴλας τὰς ὀπηρεσίας εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του' κ. παθ.: ὀπάγομαι εἰς τὴν κλάσιν τῶν κληρωτῶν τὸ 1932. 4) φέρω τὸν ὑπόδικον ἄνθρωπον τῆς ὑψηλῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, ὡστε οὗτος νὰ ἰσταται χαμηλότερον, ἔναγν τιὰ ἐἰς τὸ δικαστήριον, δθ. ἔναγν τιὰ ὑπὸ τῆσιν ἐνάγν εἰς Δίκην, καταγγέλλω, κατηγορῶ: 'Ἡρ.9,93 ὀπαγόντες μὲν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν, Θουκ. 3,70, Ξεν.Ἐλλ.2,3,28, αὐτ.33' || ὄπαγν τιὰ θανάτου ἐγκαλῶ τὴν δι' ἐγκλημν, οὐ ἢ ποιητὴ εἶναι θάνατος: αὐτ.2,3,12 συλλαμβάνοντες ὄπηγον θανάτου, αὐτ.5,4,24' || ὄπαγν τιὰ θανάτου ὑπὸ τὸν δῆμον ἐγκαλῶ τινι ἄνθρωπον τὸν ὄημον ἐντὶ ἐγκλήματι, οὐ ἢ ποιητὴ θάνατος: 'Ἡρ.6,136' κ. ἐν τῷ μέσ. κ.: Εὐρ.'Ἡλ.155 παλιρρους δὲ τάνδ' ὄπαγεται Δικα' || *μην.* *μην.* ὄτ. ὄτ.: Λουκ.Ἄρα.11'

5) βραδέως ὀδηγῶ, ὄγω πρῶτον, πρὸς τὰ ἐνάγν, βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν προάγω: Ξεν.Κυν.5,15 λαμβάνειν δὲ τοῦ λαγῶ τὰ γην ὄνάγοντα τὰς κύνας ἐκ τῶν ἔργων ἀνωθεν, αὐτ.10,4. 6) κ. νεώτ. ἄμτδ. πορεύομαι, βαδίζω, μεταβαίνω, πληθαίνω, πάω: Εὐρ.Κύκλ.53 ὄπαγ' ὦ, ὄπαγ' ὦ, Ἀριστοφ.Βοτρί.174 ὄπαγέθ' ὄμας τῆς ὁδοῦ, ΚΔ Μαθ.4,10 ὄπαγε ὀπίσω μου, Σατανά! 7) ἐπὶ στρατῷ, ἐπέρχομαι βραδέως ἢ κατὰ μικρὸν: Ξεν.'Αν.3,4,48 καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὄπαγειν παρκελευέτο. 8) πανοῦργως, κρυφίως ἐλάλω, φέρω νῆα εἰς τὸν σκοπέον μου, ἔξαπατῶ, ἀποπλοῶ, φέρω νῆα εἰς τὰ θέλημάτα μου: 'Ἡρ.9,94 ταῦτη δὲ ὄπαγοντες εἰρώτων τινα Δίκην ἄν ἐλοιτα' || ἐλάω, παρασύρω: Εὐρ.Κρόκ.505 ὄπαγε μ' ὁ χόρτος εἴθωρον ἐπὶ κῶνον ἦρος ὄρισις, Πλάτ.Εὐθγρ.14C τὸν ἐρωτῶντα τὰ ἐρωτῶμεν ἄκολουθεῖν... ὄπη δν ἐκείνος ὄπαγν, Ξεν.Κ11,1,6,37, αὐτ.3,2,8, 'Αριστλ.Ζ1 9,8,6 ἔδον πέριξ' ὄπη ἄνθρωποι ποθθ' ὄπη τῶν ὄμων ὑπάνει ταῦτον ἵτον ὄπαγει, τὸν ἀπομακρόνει ἐπὶ τῶν ὄων τῆς φεύγουσαι' κ. *μην.* ἀποφω: Εὐρ.'Ανθρ.428' || μέσ. ὄγω, φέρω ὑπὲρ ἐμαυτὸν δι' ἀπάτης πρὸς ἴδιον συμφέρον ἢ ὀδηγῶ πρὸς τὰ ἔμπροσ: 'Ἰων.η'.Αθῆν.13,604D, Ξεν.Αν.2,4,3 καὶ νῦν μὲν ἡμᾶς ὄπαγεται μένειν διὰ τὸ δικαιοῦσθαι αὐτῶ τὸ στρατέυμα. 9) τὸ μέσ. προτείνω ἢ προβάλλω τὴν εἰς τινα ὡς δέλεαρ, ὅπως ὀδηγῶσι οὗτον ἐπὶ ἔπαιθον τὴν, ἄλλοιχοῦ σου: Εὐρ.'Ανθρ.906, Ξεν.Αν.2,11,8 ὁ δὲ Κλέαρχος ταῦτα ὄπηγασα βουλούμενος καὶ αὐτὸν τὸν παρὰ βασιλέως πρεσβέοντα συμβουλεύσας μὴ παραδοῦναι τὰ ὄπλα' κ. παθ.: Δημ.59 ἔλιπσι καὶ φανακισμοῖς ὄπαγεσθαι, αὐτ. 29, αὐτ.1262. 10) ὄπαγν τιὰ κερδοῦσαν, κερδίω, φέρω αὐτὸν τὸ μέρους μου: Δημ.105 ὀπαδαίωσι τὰ νῦν ὄπαγν τὴν βιωτικὴν αὐτοῖς παραδοῖς' κ. παθ.: σὺτ.: 11) ὑπεκφέρειν, ὑπεξάγω: 'Ἰλ.Λ.163 Ἐκτορα δ' ἐκ βαλέων ὄπαγε Ζεὺς, Ἀρχ.κην.'Ἡρ.3 ὄπαγε τὰς ἀκροβελίδιας' κ. παθ.: Θουκ.2,76 ὄπαγομένου τοῦ χῆματος. 12) ἀποσύρω: αὐτ.4,127 τοιαῦτα ὄ βρασιδέας παραινέσας ὄπαγε τὸ στρατέυμα' || κ. ἄμτδ. βραδέως ὀπηρεγοῦμαι, ἀποσφάρομαι: Θεογ.921 ὄπαγν φρένα τρέφας' || ἐπὶ στρατῶς, ἀποσύρομαι, ἀποσυρῶμεθα βραδέως ἢ ἡσυχῶς: 'Ἡσ.4,120, αὐτ.122, Ἀριστοφ.'Ὀρν.1017, Θουκ.4,126. 13) *μην.* ἐκνεῶ κάτωθεν, πρὸς τὰ κάτω φέρω, καθαρῶς: 'Αρετ.'Οξ.Νηὸς.1' || κ. ἄμτδ. κοιλιὰ ὄπάγομαι

έκκενομένη, έχουσα εύκολότητα : Ίππ.396,27-14) πτήσω, χοιμηλώνω, ζορώω : *Αριστλ.Ζ1,5,2,6. **όπαγωγός**-έως (ό) πετακόν, οκοδομικόν ή έργαλειον, ζυστήρ, πλατὸν σιδήριον, διά τοῦ ό-ποιου ζύουσι τὸν πλῆθ' Σχόλ.Αριστφ.Όρν.1149 έργαλειον οκοδομικόν γ' άπειθάνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ καὶ παράζυστον καλοῦσι : *Αριστφ.Όρν.1149 άνω δὲ τὸν όπαγωγός έπένοτον έχουσαι κατόνην 2) *Ήσ. επὸς πλίνθων οκοδομήν ηλίδος· 3) μτγν. εύλινον κινήτων ήμισφαιρικοῦ σχήματος όπαστήριγμα, ή γέφυρα τῶν έχθόρδων όργάνων : Νικιδρ.Άρρον.18.

όπαγωγή (ή) κ. νεώτ. τὸ άγεῖν, τὸ φέρεῖν υπό, όποκότω, ένδον ή πρὸς τή, βαθμιαία προσαγωγή : Ξεν.Κυν.6,12 σάτων δὲ τούς κύνας λαβόντα ίένα πρὸς τήν όπαγωγήν τὸ κύνηγατος 2) μτγν. κ. νεώτ. ή κατάταξις υπό τή ή εἰς τισ καταγορίας : *Απολλ.Δύσκ.Συντ.206 τήν έν τρισ γένεσιν όπαγωγήν 3) άπάτη, πανουργία : Δημ.444 τήν μέν .. ειρήνην ταύταις τας έλίαισι καί τας όπαγωγας έβροντον παρ' ήμῶν άνευ Φωκῶν έν δ. γρ. έπαγωγαις, Πολυδ.4,50, Φώτ. 4) μτγν. κινήσις τής κοιλίας, εύκολιότης, διάρροια : Διοσκ.3,30 5) όπαχώρησις, άπαχώρησις : Θεοκ.3,97 καί ήν επί παλῷ τοιαύτῃ ή μάχη, διώξεις τε καί όπαγωγαι' 6) Φώτ. 'προσδέρμησις' 7) πηίδις, χοιμηλωμα, ζορώμα : *Αριστλ.Ζ1,6,29,1 όδειαν ποιείσθαι έξ όπαγωγής' 8) Φώτ. εή ταις ναυσί σκέπηη.

όπαγωγός-ή-όν μτγν. ό κατά μικρόν πλατυμόνος ή ό κατά μήκος τεταμένος, ό έχων πλατεισαμούς : Διον.Άλ.Δημ.4' 2) έκυστικός, πιεστικός : αὐτ.Συνδ.4.

όπαγωγός-όν μτγν. ό δύναμενος άγεῖν, κινείν όποκότω, ό προζώνων κένωσι : Διοσκ.2,35, *Αρετ.Όξ.Νουσ.1,2 κοιλίης όπαγωγός' || άπολ. καθαρτικός : Γαλλ.1,250 διά κλισματος,όπαγωγού. **όπαγωνιά**-ώ μτγν. εύρισκομο εν τή άγωνία, είμαι κάπως έν άγωνία, άγωνιά πωσ : Φλέγ.Τρόλλ.Όσσυμ.3,42 όπαγωνιώντες καί εκπεληγήμενοι.

όπαδεδρόμικαν αλολ. τ. του δεδρόμικαν γ' έν παρακ. του ρ. ύποτρέχω : Σαοφ.2,10.

όπαδύγνια (τά) *Επιγρ. δ. προφ. του ύποδύγνια : *Επιγρ.Όλυμπίας.

όπαδω κ. νεώτ. φάλλω επί τή, συνοδεύω δι' ό-σματος, δίδω έν συμφωνία πρὸς τή μουσικόν όργανον, συνοδεύω δίδων, άκομπανάρω : *Ή.Σ 570 Λίνον δ' υπό καλόν άδειδεν ίτη φόρμιγγι, *Όδ.Φ 411, *Αριστφ.Βάτρ.874 ταις Μούσαις τή μέλος ήδύσατε' || κ. άνευ αιτ. συνοδεύω διά τής φωνής μου : αὐτ.366, Λουκ.Όρχ.30.

όπαείω μτγν. τ. του ήφάτω βλλ. : Καλλ.Άρτ. 242, αὐτ.Δήλ.304.

όπαέριος-ον μτγν. ό έν τῷ άέρι ζών, ό εύρισκόμενος εἰς τόν άέρα : Αλ.Ζ18,26.

όπαέτος (ό) κ. νεώτ. κ. ύπαετός τὸ άρπακτικόν πτηνόν γυλάετας βλλ. : *Αριστλ.Ζ1,9,32,3.

όπαί πρόθ. ποιητ. τ. τής υπό βλλ.

όπαίω *Επιγρ. όλιγον ή επί τή οιάζω, στενάζω. **όπαίδειζοικα** έπ. τ. του ύποδεδόικα : *Υμν.Έρμ.165.

όπαίδιος οίκος (ό) ό υπό τῷ "άδην εύρισκόμενος, ών : *Επιγρ.Σ.Πάρτης.

όπαίδομαι-έομαι δεικνύω σεβασμόν τισα, αίδομαι, σεβασμαι κάπως, ντρέπομαι λίγα : Ξεν.Έλλ.5,3,20 πρὸς δὲ τούτοις καί ήλθάετο αὐτόν έν τῷ συσκήφῃ.

όπαίω (ό)δ, ύπαί) ήλίρω, κατ' εύθείαν, άνήκρω, ήμροσθεν, ημροστά : *Ή.Ό 520 ύπαίωσι λίανσθ, αὐτ.Υ 275, αὐτ.Χ141 ή βλλ (πέλειαι ύπαίωσ βαβαίται κήπτοισα ή ή παλιός φεύγει' 2) πρόθ. μτ. γενικ. ύποκότω τινός : αὐτ.Σ 421 αί μέν ύπαίωσ

άνακτας ήόπιπνοιν (αί άμφιβολοί) ήύεσπήριζον αὐτόν παραπλερώς άσθμαίνουσαι, αὐτ.Φ 255 ύπαίωσ δὲ λίανσθεσις φεύγ' (ηλαγίως δὲ έκκλίνας έφευγε).

όπαίθριος-ον κ. -αον κ.νεώτ. ό άν ή ό γνόμενος εἰς τὸ ύπαίθριον, εἰς άνοικτόν καί άσκεπή χώρον, οὐχί υπό στέγην : Πίνδ.Ό 6,61, *Ήρ.4,7 δς δ' άν έ-χων τὸν χρυσόν τὸν ίρόν έν τῷ όρθῷ ύπαίθριος κατακοιμήθη, Θεοκ.1,134' κ. ήλι πραγμ. : *Ήρ. 2,62 ύπαίθριος λύχνα καίειν, Αλογ.Άγ.335 τῶν ύπαίθριον πάγων δρόσον γε, αὐτ.Πρ.113 ύπαίθριος δεσμοισι πασσαλευτός άν ίδ.γρ. προυσελοόμενος, Εύρ.Άνδρ.227, Πλάτ.Κριτ.117Α δεξαμενάς τε .. ύπαίθριους, - ύπαίθριον σχολετον, - ύπαίθριος ζῶη - έργασια.

όπαίθρος-ος(α) κ. νεώτ. κ. όρημ. ό υπό τῶν ούρανῶν, ό εἰς άνοικτόν καί άσκεπή χώρον, ύπαίθριος : Ίππ.Διαγρ.391 ύπαίθρος εὐνή, Πολυδ.3,8,2 ύπαίθρος παραγεμισία, αὐτ.1,62,14, Διον.Άλ.Ρωμ. 6,22, Βάθρ.12,14 ύπαίθριον όλην λείπει' 2) τὸ οὐδ. ύπαίθριον ως οὐσ. χώρος ύπαίθριος : Άντιφ.130, 29, Ξεν.Ανομ.2,1,6, αὐτ.Όικ.7,19 ή θίαιτα τοῖς άνθρώποισι αὐχ ώσπερ τοῖς κτήθεσιν έστιν έν ύπαίθρω, Λουκ.Συμμ.20 τὸ ύπαίθριον τῆς στήλης - έργάζομαι - κοιμῶμαι έν ύπαίθρω 3) μτγν. στρατ. τὰ ύπαίθρια ή άναπεταγμένη χώρα κατ. άντιθ. πρὸς τὰ άφυρωμένα μέρη : Πολυδ.1,12,4, αὐτ. 40,6, αὐτ.17,3,4 μάχεσθαι έν τοῖς ύπαίθριος, αὐτ. 9,3,6 τῶν ύπαίθρων έκχωρῶ ήπασσοόροισι εκ τής ύπαίθρου χώρας καί κλειομαι έν τοῖς πόλεσιν, αὐτ.6,12,5 ή έν ύπαίθριος οίκονομία, αὐτ.10,3,4' 4) μτγν. κ. νεώτ. ή ύπαίθρος ήχώρη ώς οὐσ. οί άγροί καί τὰ χωρία, τὰ έξω τῶν πόλεων μέρη καί άνηδοιστολήν πρὸς τὰς πόλεις : Διον.Άλ.Ρωμ.8,63, αὐτ.9,6, - οί κάτοικοι τής ύπαίθρου είναι άλιγώτερον εκτεθειμένοι εἰς τὰς έναερίους επίδρομας' 5) μτγν. ό άνευ όροφής, ό μή έχων στέγη, άνοικτός : 8ηπρ.1,2,27, αὐτ.5,9,67' 6) ύπαίθρος(ινος) (ό) δς οὐσ. ναός άνευ στέγης, άνοικτός άδωθεν : αὐτ.3,1,22.

όπαίθω ποι. ύπαίκαω : Σοφ.Τρ.1210 καί πάς ύπαίθω πωσ' άν ήμῶν τὸ σόν γ' || μτφ. επί τῷ έρωτος καταφέλω, κατακαίω : αὐτ.άπ.312.

όπαίκαλλω μτγν. άρωρ. ή αντί ύπασσάω βλλ. : Αλ.Ζ1 4,45, *Ανών.η.Σουδ.

όπαίλιχάζω *Ήσ. ύποχωρῶ εκ πέτρας.

όπαίλιχος (ό) νεώτ. ή πράξις καί τὸ άποτελεσμα του ύπαίλισσομαι, συγκεκαλυμμένη έκφρασις περί τινος : τόν έβηξέ δι' ύπαίλιχῶν άναφερομένων εἰς τόν ιδιωτικόν τῶν βίαν.

όπαίλισσομαι κ. νεώτ. άπ. ύπαίλιπτομαι, άδρ. όρηγίχθην, ύποδρῆλῶ τή κεκαλυμμένως ολίγιστοιμην πλιγώς, κάμω ύπαίλιπνον, ύποδεικνύω τή χωρίσ μέν νά τὸ άναφέρω ρητῶς άλλ' εἰς τρόπον όστε νά νοηθῃ : Δημ.348 όρηγίχθω δ' οὕτω καί παραδῆλου τῶν Ξρωπῶν, Πλάστ.Ρωμ.8, - όρηγίχθῃ τῆς εκδουλεύσεις, τῶν ύπασας άλλοτε τῶν παρῆσχε' 2) *Ήσ. εάλιμιατωδῶς έμφαλοσ' 3) μτγν. άποδῆλωσ : Διον.Άλ.Ρητ.9,7.

όπαίρω-έω ίων. προφ. τῶν ύπαίρω βλλ.

όπαίρω μτγν. ήρέμα, ήσυχώς καί βαθμυδόν αίρω, σπῶκῶν, δθ. βαθμυδόν καί κατ' όλιγον παραινῶ, έξέγειρω, ξεσοκῶν : *Ήσ.Χρυσ.8,191C.

όπαίρθάνομαι μτγν. σιθάνομαι έννοώ όλιγον, καταλαβαίνω κάπως, άσπίτασ : *Αριστλ.2,5.

όπαίρθησθαι(ή) νεώτ. ή λαττωμένη άσπιτακίτης.

όπαίρσω, άπ. -φασω όρμῶ όποκότω τινός, ύφαρῶ, κινούμαι κάτω, παρεδωκον ταχέως κάτω : *Ή.Ό 126 θρώσκων τις κατ' κύμα μέλαιαν φηίχ' ύπαίρει ήθῶσ' 2) κάθειεν έξέρχομαι, πηδῶ : αὐτ.Β 310 βρωμῶ ύπαίρξας' 3) γεν. έξέρχομαι δρομωίως όρμῶ έξω : Σοφ.Α1.311 θ- διά θυρώσ

ὄπαισχος-ον γλῶσσα. δυσειδής πως, ὄλιγον τι ἢ κήπος ὄσχημος.

ὄπαισιγόμοιοι ὄλιγον τι, κήπος ἀοιχόμενοι, ἐντρέπομαι: Πλάτ. Λόγ. 179C ταῦτα δὴ ὄπαισιγυόμεθα τὰ ταῦτα καὶ αἰτιώμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν.

ὄπαισιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐν αἰτία ὢν, ὁ διατελών ὑπὸ κατηγορίαν, ὄπλοσος, ὄπειθυσος: Ἀντιφ. 117B, αὐτ. 125, 34, Ξεν. Ἀπομν. 2B, 5, αὐτ. Ἄω. 31, 5 ὄπαισιος, μὴ τι πρὸς τῆς πῶλεως ὄπαισιον εἶη Κύρω φίλον γενέσθαι [ἰδ. γρ. ἐπαισιον] 2) νεώτ. αἰσος κοκοῦ πινος, ὄπειθυσος: οἱ ὄπαισιοι τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

ὄπαισιότης-τος [ἴ] νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ὄπαισιος, αἰσος διὰ τι: ἔξ ὄπαισιότητος ἰδικῆς του δὲν ὄδρεῦθι ὀκλήμ ἢ ὀλίε.

ὄπαισιως ἑπίρρ. μτγ. ἐν αἰτία, ὑπὸ κατηγορίαν: Φιλ. ἐν Εὐσ. Εὐσφ. Προν. 387A, Πολυδ. 3, 139.

ὄπαισιονισμ ἑπ. τ. τοῦ ὄπαισιονισμοῦ βλλ.

ὄπακάνθιος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ὑπὸ τὴν ἄκτανθον τῆς ὤροσλητῆς ἐπιρροκόμενος.

ὄπακμάς-ω ἑσφ. γρ. τὸ ἄπακμάς βλλ.

ὄπακοή [ἴ] μτγ. μσν. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ νὰ ὄπακοῦ τις, ὄπαταγή, ἐπιπέθειτα: ΚΑ Ρωμ. 5, 19 διὰ τῆς ὄπακοῦς τὸ ἐνός δικαιοῖ κατασταθῆσιν οἱ πολλοί, ὄφελόμενον ὄπακοῦν εἰς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας: 2) μτγ. κ. μσν. ἐπαφός ἡ ὄρος: Μεθόδ. 208C, Ἀθανάσ. 3, 37B, Ἰω. Χρυσ. 5, 131B 3) μσν. κ. νεώτ. ἐν τῇ λειτουργικῇ ὄπακοῇ κανόνος τροπῆριον ἀναγνωσκόμενον ἢ φολλόμενον ἐν τῷ τέλει τῆς τρίτης ὄδος τοῦ κανόνος.

ὄπακολωθ-έω ἀκολοθῶ ὄπισθεν πινος, πηγαῖνα κοινά, ἀποπίσσω: Ξεν. Ἑλλ. 5, 12 [ἰδ. γρ. ἐπακ-], Ἀριστ. Ζ1, 21, 15 οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιόν, ἀλλ' ὄπακολωθεῖ, Φιλ. 1, 224.

ὄπακοῦς-ος Ἐπ. γρ. τ. τοῦ ὄπακοῦς βλλ.

ὄπακοῦγιος-ος ὄμ. ὁ ὄπακοῦν, ἐπέθετός: ὄπακοῦ παιδί, ὄπακοῦς ἀνθρώπος.

ὄπακοῦός [ὀ] μτγ. ποι. ὁ παρὰ πινος ἄλλου ἀκοῦσος, πληροσφρηθῆς τι: Ἀπολλ. Ρ. 4, 1381.

ὄπακοῦσις-εως [ἴ] μτγ. τὸ ὄπακοῦσθαι τῆς ὄπακοῆς: Διόδ. 2, 15, 10.

ὄπακοῦμαι κ. νεώτ. κ. ὄμ., μέλλ. ὄπακοῦμαι, ὄδρ. ὄπακοῦσα, προσέχω, δίδω προσέχη, ἀκούω μετὰ προσέχης: Ἰ. Θ. 4 θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἀκούουσι, Ὄδ. 3, 485 ὁ δ' ἀρ' ἐμπαπέεσ ἀπάκουσεν, Ὑμν. Ἀφρ. 181, Εὐρ. Ἄλκ. 400 ὄπακουσάν, ἀκούουσι, ὡ μῆτερ, ἀντιάζω σ' ἐγώ: || μτ. πινος πτάσ. ἢ ἐμπροθ. ὄμορ. προσέχω, δίδω προσέχη ἐς τι: Ἀριστφ. Σφ. 319 τίκαμοι μὴ πάσαι διὰ τῆς ὄπης ὄμων ὄπακοῦναι, αὐτ. Νεφ. 263, αὐτ. Λυσ. 87B, ὄμωκ. 59B, Πλάτ. Νόμ. 896C, Ἀριστ. Πολιτ. 7, 14, 9: || κ. μτ. γενικ. δίδω προσέχη ἐς τι: Πλάτ. Θεαιτ. 162C, Ξεν. ΚΠ 8, 1, 20 2) καλοῦσιν ὄπακοῦμαι, δίδω ἀπάντησιν: Ὄδ. Δ. 283 ἢ ἐξεκλῆθμεναι ἢ ἐνδοθεν αἰφ' ὄπακοῦσαι, αὐτ. Κ. 83, Ἄνδοκ. Μυστ. 112 ὁ κήρυξ ἐκάρυττε τίς τὴν ἱκετηρίαν καταθεῖη καὶ οὐδέ τις ὄπακοῦναι, Ἀριστ. Τον. 8, 11, 6 ἐρωτῶμενοι τάναντία. . . πολλὰς ἐπιήκουσαν 3) ἐπι-θυροῦσθαι, ὄπακοῦσθαι ἐς τὴν κρούσθαι καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν: Πλάτ. Κρίτ. 43A θαυμάζω, ὡπως ἠθέλησεν ὁ σὺ τοῦ δεσποτηρίου φάλαξ ὄπακοῦσθαι: κ. ἀπολ.: αὐτ. Φαιδ. 59B, Θεόδρ. Χαρ. 4, ΚΑ Πράξ. 12, 23 κρούσαντες δὲ αὐτὸν τὴν θύραν τὰ πυλῶντος προσήλθε παιδείκα ὄπακοῦσαι: || ὁ ὄπακοῦσθαι ὁ θυροῦσθαι: Ξεν. Συμπ. 1, 11, Δημ. 1149 4) ἐπι-δικαστῶ, δίδω ἀκρόασιν εἰς παράνοια: Ξεν. ΚΠ 8, 1, 18 ὁ δὲ Κύρος πολὺν μὲν χρόνον οὐκ ἐπαχόλας τοῖς τοιαῖστοις ὄπακοῦσεν 5) ἐπι-κρινόμενῶν, κατηγοροῦμεν ἢ τῶν συνηγορῶν αὐτῶν, ὄπακοῦσι εἰς δικαστικὴν κλήσιν. ἐμφανίζομαι ἐς τὸ δικαστήριον: Ἰσαί. 49, 25, Δημ. 423 ἠτίμας ὄπακοῦσαντά τιν'

αὐτοῦ κατηγορῶν, αὐτ. 434, Ὑπερείδ. Εὐξ. 19 6) ὄπακοῦμαι, ὄπατοῦσθαι ἐς τινα, μτ. γενικ.: Ἦρ. 3, 101 καὶ Δαρείου βασιλέος ὀδῶμα ὄπακοῦμαι, αὐτ. 4, 56, αὐτ. 6, 82: κ. μτ. ὄστ.: Ἀριστφ. Νεφ. 360, ὄμωκ. 2, 61: || κ. νεώτ. ἀπολ. ἀκούω μετὰ σεβασμοῦ ἐπιπαθῆναι τινα καὶ συμμορφοῦσθαι πρὸς αὐτήν: Ἦρ. 3, 148, αὐτ. 4, 119 καὶ ἡμεῖς ὄπακοῦσάντες τῶντο ἄν ὄμιν ἐπαρῶσομεν, ὄμωκ. 1, 29, αὐτ. 140, Ξεν. ΚΠ 2, 2, 3: || ὄπακοῦμαι τινός τι ἢ τὴν τι ὄπατοῦσθαι ἐς τινα ὡς πρὸς τι πράγμα: ὄμωκ. 1, 26, Πλάτ. Νόμ. 774B: || νεώτ. γεν. εἶμαι εὐπειθῆς, ὄπακούος: || ὄμωκ. ὁ μέλλ. ὄπακοῦσεται λαμβάνεται ἐν ποθ. σμγ.: ὄμωκ. 6, 69 εἰ βῆον αὐτοῖς ὄπακοῦσεται ἰδὲν ἢ εἰς αὐτοῦς ὄπακοῆ εἶναι εὐχερῆστερα: || ὄπακοῦμαι ἐς τινα, συναίνω, συγκοτονέω: αὐτ. Πολ. 459C, Δημ. 426: || ὄπακοῦμαι τῷ ἐμμορφῶ πινός συναίνω, συμφωνῶ πρὸς τὸ συμφέρον πινός: ὄμωκ. 5, 98: || δειπνῶ ὄπακοῦμαι δέχομαι πρόδοκον εἰς δειπνον: Ἀθῆν. 6, 247D 7) μτγ. ἀναπακοῦσθαι πρὸς τὰς προσδοκίαις πινός, ἐπιτυχίαν, πετυχίαν: Λοῦκ. Ἰκαρομ. 10 ὄπακοῦμαι τὸ πρῆγμα 8) μτφ. ὄπακοῦμαι: Πινδ. Ο. 3, 44 τούτων ἔδοξεν γυμνῶσιν αὐτῷ κῆπος ὄρεῖλαις ὄπακοῦμεν αὐγαῖς ἄλιου ἱούτων, δηλ. τῶν δένδρων, γυμνῶσιν ἐσάνη ἐς αὐτόν ὁ κήπος, δηλ. ὁ χῶρος ὁ ὄπακοῦμενος αἰετῆς τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, Θεόδρ. Φαίτ. 1, 151, αὐτ. 5, 4, 2 9) ὄπακοῦμαι εἰς συζήσιν, ἐνδοθῶ, παρακῶρῶ τι ἀμφοισθητόμενον: Ἀριστ. Τον. 8, 11, 15: || ἐπι-νόσω, ὄπακοῦμαι ἐς τὴν ἱαματικὴν ἐργεσίαν φαρμάκου πινός: Ἰνν. 1086B: κ. ἀπολ.: αὐτ. 112A: || μτγ. κ. μτφ.: Πλούτ. Ὁσπ. 1 τὸ μυθῶδες ὄπακοῦμαι λόγῳ 10) κοινὸν ὄπακοῦμαι ἐννοῶ ὄπὸ τὸν ὄρον κοινῶν: Πλάτ. Φιλ. 31C 11) μτγ. γραμμ. νοῶ ἔξωθεν λέξιν παραληρησμένην: Ἀπολλ. Διδσκ. Συντ. 27: || μτγ. κ. μσν. ἐκκλ. ὄπακοῦμαι βλλ.: Μεθόδ. 208C, Εὐσ. ἐν Βι. Καν. 73B, Ἀθανάσι. 1, 67b, Ἰω. Μοσχ. 3045.

ὄπακος ὁ ἐγγὺς τὸ ἀκροῦ, σχεδὸν ἀκρότατος ἐντέλεστατος, ὄψιστος: Πλάτ. Ἀνι. 136C φέρε δὴ γνῶμεν. . . ποῦ καὶ χρῆσμοι ἦναι εἰσιν οἱ ὄπακοι οὗτοι: αὐτ. 138E, Λογγίν. Ὑφ. 34, 1.

ὄπακροῦμαι-όμοιοι μσν. κρύφα ἢ μάλιν ἀκούω, μισαφοκροῦμαι, μισακοῦμαι ἢ κρυφακοῦμαι: Μπ. Ἄκομ. 2, 27, 16.

ὄπακροῦς-η-όν μτγ. κ. νεώτ. ἐπι-φαρμάκου, ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν ἤλιαν κάθαρσιν: Μνησιθ. Ἀθ. π. Ἀθῆν. 3, 2B ὡρὰ μὲν ἐπιθίμενα κοιλίας ἐστὶν ὄπακτικά διὰ τὴν ἀλυκότητα.

ὄπαλαθ-έω μτγ. μικρὸν ὄλιγος αἰσθάνομαι, ἔχω ὄντως: Ἀλ. Ζ1 2, 43 [ἑσφ. γρ. τοῦ ὑπεραλθ-έω].

ὄπαλαῖνον μτγ. ὄλιγον, κήπος ἢ βαθυδὸν βερβανίον, σποροεσταῖνον, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἀλ. Ζ1 15, 12 τὰ βόδα πρὸς τὴν εἰλην ὄπαλαῖνενα καὶ ἐκκόφοντα τῶν καλῶν.

ὄπαλεμματα-ατος [ἴ] μτγ. ὄλεμμα: Διοσκ. 1, 30.

ὄπαλείπτος-ος μτγ. ἂν δονάται τὴ νὰ ὄπαλείφῃ: || τὸ ὄπαλείπτον ὡς οὐσ. ἔχρηστιον φάρμακον, ὄλασιφ: Γαλ. Ἰνν. Πλ. ἜΕ. 582.

ὄπαλείπτος [ἴ] ὄμ. ὄπαλείπτον [τὸ] βλλ.: Ἰνν. 263, 36.

ὄπαλείπτον [τὸ] ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς ἐπιθεσίαν ἢ ἐντροπὴν ἀλασίφης: Γαλ. Ἰνν Πλ. ἜΕ. 582 ἐλασματόν, ὄ ἄν τις ὄπαλείψαντο τοὺς ὄφθαλμοῦς: Ἰνν. 661, 32, αὐτ. 788B.

ὄπαλείφω κ. νεώτ. κάτωθεν ἢ ἐπιπολαῖω μετ' ἀλασίφης ἔγχυμι, ἀλείφω ἐκασφῶς ἐπιπολαῖω, ἐν χρ. τὸ μετ.: Πλάτ. Λόγ. 185C ὄπαλείφωσθαι φάρμακον, Ξεν. Οἰκ. 10, 5: κ. παθ.: Ἀριστ. Πρ. 38, 3, 3 ὄπαλείφειν ἔλαιον 2) γεν. ἐπιχρῶν Ἰνν. Ἀφρ. 799 ὄπαλείφω κῆμον τὴν γνάθον, Ἀριστφ. Ἀχ. 1029 ὄπαλείφω ἐρίην με τῷ φθαλμῷ

ταχύ, || ἐν τῷ μέτ. τ. ἐπιχρόμοι, ἀλείφονται: Ἰνν.406, Ἀριστοφ.Εἰρ.897, Κωμ. ἐν Πλοῦστ.Πομπ.53 ἄτεραι πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται κ. παθ.: Ἀριστοφ.ἀν.181 ὑπαλειφόμενος παρ' ἱατρῶν || ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπαληθιμένοι κ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἰσχυρότερον: Ξεν.Οἴκ.10,6' 3) μον. μτφ. ἐν τῷ παθ. ποτίζονται, πληροῦνται: Ἰγνάτ.Ἐπιστ.19Α ἐμὲ κ. ἔδει: ὄψ' ὄρων ὑπαλειφθῆναι πιστεύω. ὁμοιοψῆ. **ὑπάλειφίς**-εως (ή) κ. νεώτ. ἱατρ. τὸ ὑπαλείφειν, τὸ χρίειν, ἰδ. χρίσις ἐπάλειφίς τοῦ σώματος ὑπὸ τὰ ἐνδύματα: Ἰνν.689,41, Ἐσέφρ.15ρ.39.

ὑπαλευόμεαι, ἐπ. ἀόρ. μτφ. ὑπαλευόμενος, ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, ἐκκλίνω καὶ φεύγω: Ὀδ.Ο 275 τῶν ὑπαλευόμενος θάνατον καὶ κήρα μέλισσαν φεύγω, Ἡσίοδ.Ἐργ.758 ὑπαλευέω φήμην.

ὑπαλλαγῆ (ή) κ. μον. κ. νεώτ. μεταλλαγῆ, ἀνταλλαγῆ, ἐναλλαγῆ, ἀλλαγῆ, μεταβολῆ: Εὐρ.Ἐλ. 294 γάμοιο ἐλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς ἰδ. γρ. ἀπαλλαγάς, Ἐσέφρ.ΦΑἰτ.2,19,6 ἰδ.γρ. παραλ-1, Φιλ.1,13' 2) μτγν. κ. μον. λεκτικός τρόπος, σχήμα λόγου, καθ' ὃ μέρος τινὰ τῆς περιόδου ἐναλλασσόμενοι μετ' ἀλλήλων Ζευαίειν Ρήτ.8,689,24 ἐναλλαγή ἐστιν ὅταν ἐπιτηθέσαστες τῶ πρώτῳ μεταβαίῃ ἕτερον προστάθμενος, οἷον: οὐκ ἐστὶ τοῦτο φιλοανθρωπία, ἀλλ' ἔρωσ, καί: οὐκ ὀργίζετο ἀλλ' ἔμειναιτο: Διον.Ἀλ.Συνθ.3' 3) νεώτ. κ. δημ. λεκτικὸν σχῆμα, καθ' ὃ κατὰ συνεκδ. ἢ μετωνυμίαν λέγεται τὸ ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, οἷον ἐκάθηκε ἢ ἀσφάλεια ἰαντί ἢ πρὸς ἔλασφάσιον ἡλεκτρικὸν κυκλώματος συσκευῆ, ἢ τὸ περιέχον ἀπὸ τοῦ περιεχομένου, οἷον τὸ βράδι- τρωγὰ μόνον ἔνα πιάτο ἰαντί ἐν φαγητόν, ἢ ἔφαγε ἓνα ταφί μακαλαβάδες, ἢ κύριον ὄνομα ἀπὸ τῆς ἰδιότητος, ἢ τοῦτο ἔχει ἢ δίδει, οἷον ὁ φίλοι τοῦ Βάχκου ἰαντί τοῦ οἴνου' 4) μτγν. ἀλλαγῆ, μεταβολῆ τοῦ γένους: Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.209' 5) ὁμ. ἐπιμήμησις: Ρήτ.8,486.

ὑπάλλαγμα-ατος (ή) τὸ ἐναλλασσόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον, γεν. τὸ χρομήμιον εἰς ἀνταλλαγῆν: Ἀριστοτ.Ηἠκ.5,5,|| νόμιμα ὑπάλλαγμα τῆς κρίσεως ἴως ἐπέχον ἐν τῇ ἐμπορίᾳ τὸν τόπον τῆς ἀμοιβασίας κρίσεως καὶ διευκολύον αὐτήν: 2) ΑΒ 423 ἐνέχυρον || πρὸβλ.Φρόν.306 ἐμάρωθός τιμές ἀπὸ τοῦ ἐνέχυρον].

ὑπαλλακτικός-ή-ὄν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὑπαλλαγῆν, ἢ ὁ δυνατόν νεὸ ἀνταλλαγῆ, ὃν δυνατόι τις νὰ ὑπολλάξῃ, νὰ ἀνταλλάξῃ || ὁβ. ἐπίρρ. -ὄς: Ἀμμών.103, Σχόλ.Ἰλ.Ο 52 **ὑπάλλαξις**-εως (ή) μτγν. ἡ ὑπαλλαγῆ βλ.1.1, μεταλλαγῆ, ἐναλλαγῆ, ἀλλαγῆ: Γαλ.3,69D.

ὑπάλλασσω μτγν. ἀτ. -άττω, ἀσπρφ. παθ. παρὰ ὀνηλλάθαι (Ἀριστοτ.ἀν.539), ἀντάλλασσω, μετατρέπω, μεταβάλλω: Πολυδ.5,8,9' β' τὸ μέσ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. διαρ.: ΦΔ.1,37' || κ. μτ. αἰτ. κ. δοτ.: Ἰώστ.Α1 15,3,2' 2) μεταβάλλω πρὸς ὄλιγον, ἐλαφρώς: Πλάτ.Ἠθ.930B' 3) μεταβάλλω τὸν τρόπον μου: Σουῖδ., Φώτ. ἐν λ. Κωμικαίος' 4) ἀντιθ. βαθμυδὸν μεταβολάμοι, ὀφίσταμαι βαθμίαις μεταβολάς: Πολυδ.2,10' 5) τὸ μέσ. ἀλλάσσω τὴν θέσιν μου: πρὸβλ.αὐτ.6,194 ἐπολλάττεισθαι, ὑπανέμαι, ὀφίστασθαι, ὑπεξίστασθαι.

ὑπαλληλάκος (ή) δημ. ὁ ὑπολληλάκος βλ.1. **ὑπαλληλία** (ή) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ἐπ' ὀλίγον τεταγμένος, ὑπογωγῆ: ὑπαλληλία ἑνωσῶν 2) ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπαλληλίου βλ.2, τὸ νὰ εἶναι τις ὑπαλληλος: θέλω νὰ κέρω δική μου δουλειά, βαρῆσθαι τὴν ὑπαλληλία 3) περιήλπ. τὸ σύνολον, ἢ τὰς εἰς τῶν ὑπολληλῶν βλ.2.

ὑπαλληλικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὑπαλληλίον, ὁ τοῦ ὑπαλληλίου βλ.2.

ὑπαλληλικός (ή) νεώτ. ὀνοκρ. τοῦ ὑπαλληλίου βλ.2, μτ. μειωτ.σημ., ἀσημάντος ὑπαλληλικός

ὑπάλληλος-ος κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου τεταγμένος, ὁ ὀνηγμένος ὑπὸ τὸν ἄλλον, ὁ ὑπὸ ἕτερον, ὁ ὑποκειμένος εἰς ἕτερον: Ἀριστοτ.Μεταφ.4,10,4-ὑπάλληλος ἔνοια ἰέν τῆ λογικῆ, ἢ περιλαμβανόμενῃ εἰς τὸ πλάτος ἑτέρος ἑνώιας' 2) νεώτ. κ. δημ. ὑπαλληλικός (ή) εἰς οὐσ. ὁ ἐκτελὼν ἔργασίαν τινὰ μὴ γερωνικαυτήν ὑπὸ τὰς διαταγὰς προϊσταμένου ἢ ἄλλης ἀνετέρας ἀρχῆς: δημόσιος - ἰδιωτικός - τραπεζικός ὑπάλληλος.

ὑπαλληλί (ή) Ἐπιγρ. ἢ ὑπαλειφίς βλ.1. **ὑπάλλησις**-α-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τὰς ἄλλεις κειμενος ὁβ. τὸ θηλ. ὑπαλλησία ἰχώραί ὡς οὐσ. τὸ ὑπὸ τὰς ἄλλεις τμήμα τῆς Ἱταλίας: Πλούτ.Μάρκ. κελ.3 αἰ δὲ τὴν ὑπαλλησίαν νεόμενοι τῆς Ἱταλίας ἴνισσῶδες.

ὑπάλλησις-εως (ή) ἰσπαλάσσω) ἐκκλισις, ὑπεκφυγῆ, διαφυγῆ: Ἰλ.Χ 270 οὔτοι ἐτ' ἐσθ' ὑπάλλησις, Ὀδ. ψ 287 κακῶν ὑπάλλησις.

ὑπάλλησις ἐπ., μέλλ. ὑπαλόξω (Ἀπολλ.Ρ 3,336), ἀόρ. ὑπάλλησις (Ἰλ.Α 451), ἐκκλίνω, ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, ἐκφεύγω: αὐτ. φθῆ σι τέλος θανάτοιο κίχθμενον οὐδ' ὑπάλλησις, αὐτ.Μ 113 ὑπὸ κήρας ἄλῃσας, Ὀδ.Δ 512, αὐτ.Ε 430, αὐτ.Τ 189, αὐτ.Φ 355 χήριος ὑπαλόξας ἰσπεφυγῶν τὸ κήρας ἀπολάγει αὐτοῦ ἀνευ καταβολῆς, Ἡσίοδ. Α 304, Ἐσέφρ.β15.

ὑπαμυρόσσομαι μτγν. ἐπ. κάτωθεν ὑπολόμω: Ἀπολλ.Ρ 4,178.

ὑπαμβλύς-εος-ετα-ὄ, ὀρθότ. ὑπαμβλύς, μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον τι ἀμβλύς, ὁ μετρίως ἀμβλύς: Ἀρχ.Μοθ.65' || νεώτ. εἰδικὸς προκειμένου περὶ τοῦ ἴχου τῆς ἱατρικῆς ἐπιπροσώπου.

ὑπαμειβῶ μτγν. ἀλλάσσω, μεταβάλλω, μετατρέπω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Γρη.Νύσσ.3,246D τὸ θεηκνός τῆ καὶ κείμενον εἰς θανάτου φούσι ὑπαμειβήσομαι: 2) τὸ μέσ. ἐν φρ. πόντον ὑπαμειβόμενοι ἀντάλλασσω τὴν ἔξαρτᾶ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἦτοι ἐπιδιδόχομαι πλοιοῦ καὶ ταξιδεύω: Ὀππ.Ἀλ.1,651.

ὑπαμμοσῶν ὁ ὑπαμμοσῶν: Ἐσέφρ.π.Αθῆν.2,62B.

ὑπαμοισθῆ (ή) νεώτ. ἐναλλαγῆ, διαδοχῆ, ἰδ. εὐχρ. ἐν φρ. εἰς ὑπαμοισθῆς ἐκ περιγραφῆς. **ὑπάμπελος**-ον μον. ὁ πεφυτευμένος δι' ἀμπέλων, ὁ ἔχων ἀμπελῶνας: Λέων Σοφ.Νεαρ.169, Ἄνω.Κομν.275.

ὑπαμπελῶς μτγν. ἔχω, τηρῶ, κρύπτω τι ὀνοκάτω τῆς ἀμπελῶνος, κάτω τὸν ἐνδύματος, ὁβ. γεν. ὀνοκρύπτω: Πλούτ.Ἠθ.5,62B.

ὑπαμπίβολος-ον μτγν. ὁ ὄλιγον τι, ὁ κῆπως ὀμπίβολος: Φιλ.2,30.

ὑπαμψέννυμαι μτγν. ὑπενδύομαι: Αἰλ.Ζ 16,15 ὑπαμψέννυται ὡς εἰπεῖν ἐκ ταύτης πάγου τινὰ χιτῶνα ὑπόλευκον.

ὑπαμψῶ-δω μτγν. κάτωθεν βερίζω, ἀνοκῶπτω: Νικ.Ἐπρ.901.

ὑπαναβάλλω μτγν. ἀρχίζω νὰ βλέπω ὄλιγον κατ' ὄλιγον, βουθυδὸν καὶ κατ' ὄλιγον ἀναλαμβάνω τὴν ὄρασιν μου: Αἰλ.Ζ 3,25.

ὑπαναγνώσκω κ. μον. εἰς ἐπήκον πόντον ὡς ἐν προλόγω, εἰσαγωγικὸς ἀναγνώσκω, προαναγνώσκω, διοκῶπτιον τὸν λόγον ἀναγνώσκω τὴν διδασκῶ: Ἰωσ.83,19, Αἰσχίν.42,26, Ἰγερειδ.Εὐξ.34 ἀναγνινύσκωσιν τὴν εἰσαγγέλιαν || μτγν. κ. μον. ἰδ.ἀναφ. πρὸς ἐκκλησιαστικὰ κείμενα εἰς ἐπήκον πόντον, ἐνώπιον ἄλλων ἢ δημοσίως ἀναγνώσκω: Βασ.1,464C, Γρηγ.Ναζ.3,1397, Ἄναστ.Στ.152, Στουδ.Θεοδ.83C.

ὑπαναγνώσκω βίαιως ἐμβάλλω τὸ ὑπὸ τὴ ἢ ἐν τῆ: Ἰνν.Ἀρθρ.782.

ὑπαναγνώσις-εως (ή) μτγν. ἢ εἰς ἐπήκον πολλῶν ἀνάγνωσις, μάθημα: Γρηγ.Ναζ.3,1398.

όπαναγνάστης [ό] μτγν. ὁ πρὸς διδασκαλίαν ἀναγινώσκων ἐνοπίων πτωχῶν : Γρηγ.Νοα.Ι,632Β.
όπαναγναστικόν [τό] Ζουίδ,ἐνλ. κομμονιτόριον ἐπίσημηστικόν.
όπανάγω μτγν. κάθωθεν ἢ κρυφίως φέρω : Ἰωσ.ΑΙ 4,4,5. 2) δόληγ βοθηθῶν ὄπισω, κατ' ὄλιγον ἐπαναφέρω : Ἱεροκλ.134 [δ.γρ.1.
όπανάθουμαι μτγν. λάθρα, κρυφίως ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ πινος κρυφίως ἀνεπισθῆτως ἐκκίλων, βοθηθῶν προσπάθω νὰ ἐπεκφῶγ : Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,13.
όπαναθλίω μτγν. θλίβω ἐκ τῶν κατω πρὸς τὸ ἄνω : Πλουτ.Ηθ.90ΙΔ.
όπανακαίω μον. ἀνάπτω, καίω κατόπι, θναίω βοθηθῶν : ΚΜανασσ.Ἀριστ. κ. Καλλιθ.1,40 καὶ σθένεισι τὴν φλόγα, ἄλλην δὲ πάλιν κάμινον καὶ πῦρ ὀπανακαίει.
όπανακείμαι μον. ἀνάκειμαι ὑποκάτω : Ψελλ. ἐν Φοδρ.κ. Ἰλλ.Βιδ.ΙΙ,699.
όπανακινῶ-έω ὄμτδ. ἀνίσταίμενος κινούμαι πρὸς φύλην, ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι : Ἀριστ.Φ. Ἐκκλ.1165 ὡ φίλοι γυναικες, ἐπερ μέλλομεν τὸ χρέμα δρᾶν, ἐπὶ τὸ δειπνον ὀπανακινεῖν.
όπανακλίω κ.-ομαι γλωσσα. κίλνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω.
όπανακόπη μτγν. ὄλιγον τι, ἀνεπισθῆτως ἀνακόπη, ἐμποδίζω : Λιδθ.4,803.
όπανακουφίζω μον. ὄλιγον τι, ἀνεπισθῆτως ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω, ἐγείρω, ὑφώνω τι κάτω : Πλον.Ὀδιδ.Μεταμ.14,577.
όπανακόπη μον. ὄλιγον τι ἢ ἀνεπισθῆτως ἀνοκίπτω, ἐγείρομαι κάτωθεν : Παχυμ. ἐν Ρήτ.1,579.4 ὄρη τῶν Περσικῶν πόνων ὀπανακόφαντι.
όπαναλίσκω, ὄορ. ὀπανήλσκω, καταναλίσκω, διαπαύω, βοθηθῶν καὶ κατ' ὄλιγον, ἀνορατηρήτως : Ἰπν.527,26, Ὁουκ.3,17 κατ' τὸ χρέματὰ τοῦτο μάλιστα ὀπανήλσκω, Πλουτ.Σερετ.13.
όπαναλύω μτγν. βοθηθῶν, ἀνεπισθῆτως ἀναπίπτω, ὀπισθοχωρῶ : Ἀθανασ.2,272Δ.
όπαναμέλω μτγν. ἀνομέλω πως, ὄλιγον : Αἰλ.ΖΙ 14,5.
όπαναμνήσκω μτγν. βοθηθῶν καὶ κατ' ὄλιγον ἀναμνήσκω, ἀνασκαλῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην τινός : Ἀθανασ.2,339C.
όπαναξαίνω μον. ἀναξαίνω πως, ὄλιγον, ἀνανεώω βοθηθῶν : ΚΜανασσ.Ἀριστ.κ.Καλλιθ.5,15 ὀπαναξαίνουσα τὸ ἐν ἐκείνῃ πάθος.
όπαναπιπλάσμαι μτγν. πληρούμαι ὄλιγον κατ' ὄλιγον, βοθηθῶν : Αἰλ.ΖΙ 17,13 ὀπαναπιπλάσεις τὸ σῶμα ἰκτερού τις.
όπαναπλέω μτγν. ὄλιγον τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πλέω, ὑφῶμαι καὶ ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας : Φιλ.1,550, οὐτ.2,174.
όπαναπνέω μτγν. ἀναπνέω πάλιν, ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτὸν : Εὐστ.Εὐαγ. Αη.274Β.
όπαναπτόσω μτγν. ἀναπτόσω, ἐξήγω, ἐρμηνεύω πως : Ρήτ.1,471 τις ὀπαναπτόξει τὸ στήνυμα : Ἐυστάθ. μον. ἀνάπτω ὑποκάτω, κάτωθεν : Εὐστάθ.Πον.170,40, οὐτ 178,10.
όπαναρθῶ-όω ἐπιστολῶς ἄροτριῶ : Ζουίδ,ἐνλ. ὀποφαιμότερος ὀπανήρως τὸν τόπον ἰδιόρθ. προήρωςαι.
όπανάστασις-εως [ή] τὸ νὸ ἀνίσταται τις, νὰ σηκῶνεται ἀπὸ τὴν θέσιν του, διὰ νὰ παραχωρήσῃ σὺτῆς εἰς ἄλλον, διὰ νὰ κάμῃ τόπον νὰ καθίσῃ ἄλλος : Πλάτ.Πολ.425Β, Ἀριστ.ΗΝικ.9,29 ὀπαναστάσει τιμᾶν τοὺς πρεσβυτέρους.
όπαναστοιβάζω μον. ὄλιγον τι πρὸς τὸ ἄνω ἢ τὸ ὀπίσω στοιβάζω, κατὰ μικρὸν ἐμφράττω, ἀναστῆλλω : Νικ.Χων.Χρον.81Α.
όπαναστρέφω ἐπὶ νόσου, μετ' ὄλιγον ἀναστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπανεμφανίζωμαι : Ἰπν.464,46.

όπανατέλλω μτγν. κάτωθεν ἀνατέλλω, δδ. συνεκδ. ἐμφανίζομαι, ἀνοδρῶω : Αἰλ.ΖΙ 15,4 πηγή -όπανατέλλουσα' 2) τὸ μέσ. ἀνεγείρομαι, ἀνοφονοίμαι ἀνεπισθῆτως : Γρηγ.Νοα. Ὁδ.3,304.
όπανατρέφω μτγν. κρυφίως ἢ ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἀνατρέφω : Ἀρετ.Χρον.Νοσ.1,3.
όπανατροπιάζω μτγν. ὀποτροπιάζω, ὀπαναστρέφω βλλ. : Πολιδ.3,107.
όπαναφέρω μτγν. μον. πλάγιως ἀναφέρω : Σωζορ. Ἐκκλ.1στ.1,19,51.
όπαναφλέγομαι μτγν. κατὰ μικρὸν, ὄλιγον τι ἀναφλέγομαι, ἀνάπτωμαι, θερμαίνομαι, ἐν μτφ.χρ. : Αἰλ.Π1 [4,4] ὄπὸ τοῦ ὄνου ὀπαναφλέγόμενος καὶ ὑπεξασπόμενος.
όπαναφύω μτγν. κ. μον. κάμνω τι νὰ ἀνοφῆ : Φιλῆς 38,6. 2) τὸ μέσ. ἐξοικονομῶμαι, φουσκῶνω κάτωθεν ἢ βοθηθῶν : Αἰλ.Π1 14,7, οὐτ.ΖΙ 4,21.
όπαναχώρησις-εως [ή] μτγν. κ. νεῶτ. ἡ κατ' ὄλιγον γινόμενη ὑποχώρησις ἢ βοθηθῶν ἢ κρυφία ὀπισθοχώρησις ἢ ἀποχώρησις : Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,19. 2) νεῶτ. νομ. μονομερῆς διάλυσις 'συμφωνίας' ἢ ἐκ μέρους τοῦ ἐνὸς τῶν συμβαλλομένων γινόμενη μονομερῆς δόλιωσις, δι' ἣς ὁ ἄλλος ἀφίσταται εἰς τὴν συναφθείσῃ ἀμοιβαίᾳ συμβῶσεω' 3) νεῶτ. κ. γεν. ἢ βοθηθῶν κ. ἰδ. δι' ἐμμέσου ἐκφορᾶσεως ἐγκοτἀλειψῆς, ἀποκίρησις ὑπὸ πινος ἀποκρινῶν δασύσων ἢ γυνῶν αὐτοῦ, ὅς πρότερον ὑπεστήριξεν.
όπαναχωρῶ-έω κ. νεῶτ., ὄορ. ὀπανήκωρον, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι βοθηθῶν ἢ ὀνοει λοθραίως, μετ' τρόπον : Ὁουκ.1,51 ὀποστησάντες [οἱ Κορινθιοὶ] ἀπ' Ἀθηνῶν εἶναι, οὐχ ὅσας ἐώρων, ἀλλὰ πλείους ὀπανήκωρον, Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,8 ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀπανήκωρον, Σέξτ. Ἐρμ.Μαθ.9,293. 2) νεῶτ. νομ. διολύω μονομερῶς συμφωνίαν ἢ σύμβασιν' 3) ὄμ. νεῶτ. κάμνω ὀπαναχωρήσιν βλλ.3ε.
όπαναφύω μον. κατ' ὄλιγον ἢ ἀνεπισθῆτως ἀναφύω, ὄροσίζω : Νικ.Χων. ἐν Ἀν.Βοασσ.5,373 τοῦ λότου τὸ θάλασσ ὀπαναφύων.
όπανδραποδίζω μον. βοθηθῶν καὶ κατ' ὄλιγον ἀνδραποδίζω, ὑποδουλώνω, βοθηθῶν κατακυριεύω : Φωτ. Ἐπιστ.332,37.
όπανδρεία [ή] νεῶτ., δημ. παντρεία ἐπὶ πανικός τὸ νὰ κατασταθῇ ὀπανδρῶς, νὰ λάθῃ σύζυγος : ἀπέτυχεν εἰς τὴν ὀπανδρείαν τῆς ἐλεῖ τὸν γάμον τῆς, - φρ. κορίτσι τῆς παντρεῖς [εἰς ὄραν γάμου], ὄμ. φρ. μετ' τὸ ζῆρῖ παντρεία [ἐπὶ πράγμ. ἐπιδολλόμενον διὰ τῆς βίαις].
όπανδρεῦω μον. κ. νεῶτ., δημ. παντρεύω, ὄορ. ὀπάνδρευσα, δημ. [ἐ]πάντρεφα, παθ. ἐν μέσ. σημ. ὄορ. ὀπανδρεῖσθαι, δημ. [ἐ]παντρεύεσθαι, μτγν. παρακ. ὀπανδρευέσθαι, δημ. παντρεύεσθαι, διὰ γάμου συζευγνῶν, συνενῶ, ὀπιδω εἰς γάμον : ὀπανδρεῖω τὴν θυγάτηρα μου·τὴν ἀδελφήν' ἢ κ.μετά. κ. νεῶτ. ἐρχομαι εἰς γάμον κοινωνίαν, λομβῶν σῶζυγον, νυμφεύομαι : Νομοκάνων Cotelier 334 ἢ ὀπανδρευθῆ τὸ ἐν μέρους, - ὀπανδρεῖσθαι πέρισυ' κ. ἀλληλοπαθ. : παντρεύεσθαι ἀπὸ ἐρωτᾶς' ἢ ἢ μτγ. παθ. πορὰκ. ὄσα ὄσα. ὁ παντρεύεσθαι ὁ ἐργασμός' 2) νεῶτ. γεν. μεσιτεύω πρὸς συνομολόγησιν γάμου πινός, ἐξευρισκῶ γαμβρὸν ἢ νύμφον διὰ τινος : ὀπάνδρευσε τὸν ἀνεψίον του μετ' ἰψαν πλουσίαν' ἢ πορέχω τὰ μέσα νὰ ἔλθῃ τις εἰς γάμου κοινωνίαν, νὰ λάθῃ σύζυγον, ἐξευρισκῶ γαμβρὸν ἢ νύμφην : θὰ τὴν ὀπανδρεύσῃ ὁ θεός τῆς φρ. παντρεύει καὶ μητροπολίτη [ἐπὶ ἰψαν ἐπιτηδέου]' 3) ἐπὶ ἐρωτῶς, ἐπισκόπου ἢ καὶ τοῦτο παρανύμφου, ἀναλλάσσω τοὺς γαμηλίους στεφάνους, στεφανώνω : τοὺς ὀπάνδρευσε· ὁ ὀπουργός - ὁ Μητροπολίτης.
όπανδρία [ή] μον. ἡ ὀπουδρεία, γάμος παντρεία : Νομοκάνων Cotelier 332, οὐτ.462.

ὕπανδρος-ον μτγ., μον. κ. νεώτ. ἐπὶ γυναικός, ὁ ὅσθ' ἀνδρὰ ὡς σφύζον τελέων, ὁ ἔχων σφύζιον, ὁ ἐλθὼν εἰς γόνυ, ἔγγαμος : Πολυδ.10,26,3 ὕπανδρος γυναικας· Ἀθην.:288C· || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἀνδρός, ἔγγαμος, συνεξευμένως, παντρεμένος· 2) μτγ. ἐπὶ γυναικ., ὁ ὅσθ' ἀνδρὰς τελέων, ἀχρεῖος, ἀσάτος : Πλουτ.Πελ.9 γυναικα ὕπανδρα ἰγναίκες ἀχρεῖα καὶ παραλελυμένοι, ἀσάτωι καὶ μοιχαλίδεσσι· 3) μτφ. ἐκτεθλιμένος, ἀνανδρὸς, γυναικώδης : Διόδ.Σ' Ἐκλ.520,38 ἀγαγὴ αἰκουρός καὶ ὕπανδρος.

ὕπανδρῶνομαι μτγ., κατὰ μικρόν, βαθμηδὸν αὐξάνω : Γρηγ.Ναζ.1,721.

ὕπανεμμένος ἔπιρρ. μτγ., ὄλιγον τὸ ἄτόνω, ἀνεμμένος, ἀσθενῶς, χαλαρῶς : Δισκοι.183.

ὕπάνεμι μτγ., κατὰ μικρόν, ἀνεπιστάθως ἀνέρχομαι, ἐπέρχομαι βαθμηδὸν, ἀπανερῶμαι : Λοκκ.Μισθ.Συν.39 τὴν ποδᾶγαν δὲ ὑπανοῖσαν.

ὕπανεμῶ-ὄω μτγ., πνέω ἥλιως, ἐπιπέτω, ἐν μτφ. χρ. : Λιδάιν.4,1072 καὶ πωσ ἔρωτι τῶς πορείας ἀπνημῶς (δ.γρ. ὑπνημῶς).

ὕπανκρῶξ μτγ., βροδέω, κατὰ μικρόν ἢ κρυφίως ἐρνύω πρὸς τὰ ἄνω, βραδέως καὶ ἀνεπιστάθως ἀνερῶμαι, ἀνέρχομαι, ὑπάνεμι, ἀπανέρχομαι : Αἰλ.Ζ1 5,3.

ὕπανέρχομαι μτγ., ἡρέμα, μικρὸν κατὰ μικρόν, βαθμηδὸν ἀναλαβάνω ἐκ νέου : Γολ.1, 149,6 ὕπανήλαθε τῆς πυρετικῆς θερμότητος.

ὕπανέω μον. κρατῶ εἰς ὕψος, ὀφθαλμ. κἀνωθεν, ἀπὸ κάτω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Εὐστ.Πον.300,87 ὕπανεχόμενος ὡς ἐπὶ τιμῆ ἔβαιναν ἀδρός ἔσω.

ὕπανηρόε-όν ὁ ὄλιγον τὴν ἀνδρῶς, ὁδ. ὁ ἐλαφρῶς κερματισμένος δι' αἵματος : Ἰππ.1012D ἐπτευεν ὕπανηρόν.

ὕπανήτοιος (ὁ) νεώτ. ὑποτιμητικός, ὁ στερομένοιο στοιχειώδους ἀνθρώπινοιο, ἀνθρώπινοιο κατωτέρου ἠθικοῦ.

ὕπανθῶ-έω μτγ., ἄρχομαι ἀνθῶν ἢ θάλλων, ἀρχίζω τὰ βυζῶα λουλοῦδια : Φιλόστρ.809 τὸ ἔρευθος οὐδὲ ἐπιβεβλήσθαι φάσις, ἀλλ' ἔνδον ἀπνηθῆκεναι, Λόγγ.3,12, Πολυδ.1,60, Σουῖδ.

ὕπανήμι μτγ., χαλαρῶ ὄλιγον, μετριάζω κατὰ τὴ, κῆπος : Πλουτ.Διών.7 ἢ τυραννίς τὸ λιαν ὕπανήρωπον ἀπνήκεν, Ἰώσ.Α1 2,51 ὕπανεῖσι τῶν δεσμών· κ. παθ. : Φιλόστρ.90,19 φιλοσοφία ἔμμετρος καὶ ὕπανεμένη· κ. ἀμτθ. : Πλουτ. Α1μ.23 τοῦ φόβου μικρὸν ὕπανέντιος.

ὕπανήτται μον. ὄλιγον τὴ, ἐλαφρῶς, μόλις ἀνίσταται : Εὐστ.Διον.Περ.8.

ὕπανήστημι, ἀόρ. β' ὕπανήστην, παρακ. ὕπανήστηκα, ἐν χρ. τὸ μέσ. κ. παθ. ἀνίσταμαι αἰφνιδίως, σηκώνομαι ἀξαφνα : Θέογγ.485· 2) ἐπὶ θηράματος, ἐκπύσσομαι, ἐκπύθω ἔμραροθεν τινος αἰφνιδίως, ζεπέται : Ξεν.ΚΠ 2,4,19 πορευόμενός δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἐπανίσταται λαγῶς· 2) ἐπὶ ἐδάφους γῆς, ἢ μη. πορακ. ὕπανένταός δ' ἐγειρόσσομαι ἢ ὑφοδόμενος ἡρέμα ὑπέρνω πεδίοδος : Φιλ.2,510· 3) γείρομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἴνα παραχωρήσω τόπον εἰς ἕτερον, προσκηκώομαι εἰς ἐκείνην σεβασμῶ : Ἦρ.2,80 τοῖσι πρεσβυτέροισι· ἢ ἐξ ἄλλης ὕπανίσταται, Ἀριστφ.Νεφ.973 τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὕπανίστασθαι, Ξεν.Λοκ.15,6, οὐτ' Ἰέρ.7, 2· || κ. μτφ. : Καλλιστρ.905 θυμὸς ὕπανίστατο καὶ πρὸς λήθη διᾶδεναι μετέβαινε ἢ εἰκόων.

ὕπανίσω μτγ., ὕπανέω, κ. ἀμτθ. ὕπαναίλω : Αἰλ.Ζ1 11,10 ὕπανισχοῦσας τῆς σελήνης, Φιλόστρ. Ἀπολλ.99,20· 2) ὕπανίσταμαι, βγαίνω ἔξω : οὐτ' 95,6 ἀκρῶς νυκτὶα πετρῶν ὕπανισχοῦσι τοῦ ὕδατος.

ὕπανιθῶ-άω ἄνω, στενωρόθω κῆπος, κατὰ τὴ, πι- κρῶνω, λυπῶ ὄλιγον τὴ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀριστφ. Νεφ.1195 ἔωθεν ὕπανιθῶντο τῆ νουμηνίφ.

ὕπανοῖγνυμι 3. τ. τοῦ ὕπανοίγω βλ.λ.

ὕπανοίγω κ. μον. ἢ -γνυμι ἀνοίγω τὴ κάτωθεν ἢ ὀλίγον τὸ παθ. : Ἐρην.ἀν. Ἐρθ.6,1,2 βίκοις τις ὕπανοίγνυτο· || κ. μον. γν. ἀνοίγω : Γρηγ. Ναζ.1,354A, Ἀθανάσ.2,449B, Ἀνδρ.Κρ.171A ἢ τοὺς καταρράδακας ἦν τὴν θείων αἰκτιρῶν ὕπανοί- ζασα· 2) ἀνοίγω τὴ λάθρα, κρυφίως : Δημ.887 εἰ γράμματ' ἔκλεπτεν· ἢ εἰ ὕπανέργεν· Λοκκ.Νο. 13 ἢ δὲ τὸ δωρητῶν ὕπανοίζασα κριεῖται τὴν νου- ξίδα· 3) ρηματ. ὑπάνοιγις.

ὕπάνοιξις-εως (ἡ) ὑπάνοιξις μον. ἢ ἐνέργεια τοῦ ὕπανοίγει βλ.λ.ἡ· ὁδ. συνεκδ. βοθμῖα ἐπι- δεῖξις φανερώσεως : Εὐστ.Πον.153,30.

ὕπαντάξ ἴδιον ἐπίρρ. ἔξ ἐνοσίφια, ἀπέναντι· Ἦσ. ἐπαντάξ ἔξ ἐναντίας ἀντί τοῦ ὕπάνοιόσος, συναντήσας : Ἀριστφ.ἀν.534.

ὕπαντᾶλεια Ἦσ. ἐχολακὸ ἀγγεῖο, κῆδος.

ὕπαντᾶτω μον. ἀντὶ ὕπαντῶ βλ.λ. : Θεοφάν.328,18.

ὕπαντή (ἡ) μον. ἢ ὕπαντή ἀντὶ ὕπάντησις βλ.λ.ἡ : Εὐστ.Πον.248,6 προποδῖοσι εἰς ὕπαντήν, Δούκ. Ἰστ.57C ὕπάντη· 2) ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπανότης βλ.λ. : Βλ' Ἠλία Νεωτ.186,5 (Combe).

ὕπαντήσις-εως (ἡ) (ὕπαντῶ) μτγ., κ. νεώτ. τὸ ὕπαντῶν, προὔπαντῆσι, συνάντησις : ΚΔ Ἰω.12,13 ἐλαβον τὰ βαφα τῶν φοινίκων καὶ ἐξήλαθον εἰς ὕπάντησιν αὐτῶν, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,6, Γρηγ.Ναζ.1, 390B τιμῶν τε καὶ ὕπαντῆσιον· 2) μτφ. ἀπάντη- σις, ἀπόκρισις : Σέξτ.Ἐμν.Μαθ.2,278 πρᾶξερος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς τοὺς ἀπάντησις.

ὕπαντητικός-ή-όν μτγ., ὁ ὕπαντῶν, ὁ προὔ- παντῶν, ὁ ἀρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὕπάντησιν : Πτολ.Τετραβ.6,14,12.

ὕπαντιάζω, μέλλ.-άσω, πορεύομαι ἢ ἐρχομαι πρὸς ὕπάντησιν, πηγαίνω νὰ συναντήσω κάποιον, ἀπαντῶ, συναντῶ τινα· Ἦσ. ἐπαντιάζει, ἀπαντᾷ, ἀπολ. : Ἰλ.Ζ 17 πρόθεεν ὕπαντιάζασα, Πινδ.Π 4,135 τῶν δ' ἀκούσιας αἰσθῆς ὕπαντᾶσεν, Αἰοχ.Πέρσ. 407, Ξεν.Ἀν.6,5,27 ὕπαντῆσεν ἢ φάλαγγε, οὐτ.ΚΠ 4,2,18, Πλούτ.Μάρκελλ.7 παύθ' ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἐ- ξελάσας τοῦ Ἰππιδου ὕπαντῆσεν, Λοκκ.Ἄλ.Ἰστ.1,37 κ. μτ. ὁστ. : Πινδ.Π 8,10, Αἰοχ.Πέρσ.834 ὕπαντιάζε παιδί, αὐτ.850, Ξεν.ΚΠ 3,5,9 ὕπαντιάζομαι μοι· κ. μτ. αἰτ. : Πινδ.Π 5,44, Ἦρ.4,121 ὁ Σκύβαι· ὕπαν- τῆζον τῆν Δαρειοῦ στρατῆν, Πλουτ.Πομ.71.

ὕπαντιάζω-άω μτγ., ἀντὶ ὕπαντιάζω βλ.λ. : Ὀππ. Ἀλ.2,565 ὕπαντιόσσομαι ὁμίλῳ.

ὕπαντῆλιον (τὸ) λεξ. ἄ. ὕπαντῆλιον βλ.λ.

ὕπάντλησις-εως (ἡ) ὑπάντῶ) μτγ., ἐσφ.φρ. ἀντὶ ἐπάντλησις βλ.λ. : Διόδ.Σ 2,10.

ὕπάντλησις (τὸ) λεξ. χολκῶν ὀψέων, κῆδος πρὸς ἀντῆσιν ὀψέος ἐκ τῶν φρεάτων ἈΒ 411, Ἦσ.

ὕπαντῶ-έω μτγ., ἀντῶν κάτωθεν : Φιλόστρ. Εἰκ.2,13 τὰ δὲ ὕπαντῶν τῶ στέρων· 2) ρηματ. π. ὕπάντλησις.

ὕπάντωται μτγ., μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. ἀντὶ ὕπαντῶ βλ.λ. : Ἠρωδῖαν.Ἰστ.4,11,2 οὐκ ἀναμέναις . . ὕπάντῶται αὐτῶν ἐν τῷ πρὸ τῆς πόλεως πείλιω.

ὕπαντρός-ον (ἴντρον) ὁ ἔχων ἄντρα, σπλήνα κάτωθεν κ. γέν. ὁ πλήρης σπληνῶν : Ἀριστλ.Μετ. 2,8 ὕπαντρός κ. χυρῶ, αὐτ.Πρ.23,5 ὕπαντρός γῆ, Στράβ.9,216 ἄπαντρός δὲ καὶ παραγῶδες οὐσῆς κατὰ βθέσους τῆς γῆς, Κορινθ.Φίσ.Θε.27, 243 ἄπαντρός καὶ παραγῶδες τόποι, Βασ.1,52C· || συνεκδ. κ. ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης : Αἰλ. Ζ1 16,17· 2) ὁ ὕπὸ τὴν γῆν κειμένος, ὁ ὕπνοιστος : Αἰλ.Ζ1 12,38 οἰκοῖ ὕπαντρός· 3) Ἦσ. ἔπαντρός οἰπὸ τὸ σπλήναον.

ὕπαντῶ-άω κ. μον. κ. νεώτ., ἰων.-έω (ΑΠΛ.4,101) μέλλ. ὕπαντῆσομαι [Σέξτ.Ἐμν.Μαθ.10,6], ἀόρ. ἀπλήθητος, πορεύομαι ἢ ἐρχομαι πρὸς συνάντησιν τινος ὡς φίλος ἢ κ. ὡς ἐχθρός, ἀπαντῶ, προὔπαν- τῶ : Ξεν.ΚΠ 3,3,2 πάντες ὕπάντων ἠδόμενοι τῆ εἰ-

ρήνη κ. ὡς πολέμιος· αὐτ.1,422 τοῦς.. πολέμιους ἢ ὀπανώντας· Ἀππ.Λιβ.104 εἰσαίνειαι αὐτοὺς ὀπώντων κ. μ. δοτ.· Πινδ.Π.8,59, Ξεν.ΚΠ 6,315, ΚΑ Ἰω.11,20 ὡς ἤκουσαν ἃτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται, ὀπώντων αὐτῶ, Ἀππ.Ἰλλυρ.28 ἄγρομένω.. ὀπώντων κ. μ. γενικ.· Σοφ.Φιλ.719 ἄνδρῶν ἀγαθῶν παίδος ὀπώντας κ. ἔμφορῶ· Ὑαερειδ. Εὐξ.34 ὀπαντῶν εἰς τὰς ὁδοὺς, Πλάτ.Ἀρατ.34 ὀπώντες τῆ πόλει πρὸς χρεῖαν κ. μ. αἰγ.· Αἰδ. Ροδ.438 εὐθὺς ὡς μὲ ὀπώντησαν ἄρξαστο νὰ μὲ λέγῃ· ἢ μὴν. τὸ μέσ. ὀπαντῶμαι ἐν τῇ σὺτῇ σμ. μ. δοτ.· Ἡρωδ.Ἰων.1ατ.2,5,5 ὀπαντῶμενος αὐτοῖς· 2) εὐρίκομα κατὰ τὴν μ. συναντῶ, μ. δοτ.· ΚΑ Ματθ.8,28, αὐτ.Λουκ.8,27 ὀπώντησαν αὐτῶ ἄνηρ τις, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.2,68· 3) μτφ. συναντῶ, συμφωνῶ εἰς τι· Ποσειδών.η.Ἀθην.5,213B πᾶσα.. πόλις ταῖς ὄπαρ ἀνθρώπων τιμαῖς ὀπαντῶσα κατακαλεῖται θεὸν τὸν Βροσιλῆ· 4) ὄμ. μτφ. ὀπνίπειν, ἀνπλέγειν, φέρω ἀντίρρησην· Εὐρ. Κη.398 ὀπαντῆ τοῖς ἐμοῖς βουλευμένοι ἰδῶν ὄπαντα· κ. ἔμφορῶ. ἵπρος τι· Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.10,105 πρὸς τοῦτο ὀπαντῶντες φασίν ἰδι· 5) ὄμ. μτφ. ἐπὶ ἰδῶν, σκεφένω, διανοητικῶν κττ., ἐπέργουμαι ἐν τῷ, εἰς τὸν νοῦν τινας, μ. δοτ.· Λογγίν.16,4 κἀπαθήηερ ὀπῆντα τῶ ῥήτορι· ἐλέγεις ἴπταν· ὄμ. ρηματ.π. ὀπῆντας.

ὀπάνωμα ἴσθ. ἐπανῶσθαι ὀπουργεῖν.

ὀπαξιωματικός ἰδί νεῦτ. κ. δημ. στρατιωτικός βαθμοφόρος ἔχων βαθμὸν ἐνδιεκόσμου μεταξὺ τοῦ ὀπλίτου καὶ τοῦ ἀνθυποσπιστοῦ.

ὀπαξιόνος-ον μτν. ὁ ὅπῃ τὸν ἄξονα εὐρισκόμενος, κλειμένος· Καλλ.Λουτρ.Πολ.14 συρίγγων αἴω φθόνγον ὀπαξιόνος.

ὀπασιβεύτος-ον λεξ. ὁ ὄλιγγος, ὁ κατὰ τι ἀπαίδευτος, ὁ κῆπος ἀμαθῆς, ἀξέστος· Φρύν.ΑΒ.69,13 ἐὸ μὴ τελείως ἀπαίδευτος.

ὀπασιφῶ μτν. ὀπασιφῶρ κατ' ὄλιγγος ἢ ἀπεργουμαί λάδρα· Γρηγ.Νοῦ.7,750Α τῶν μὲν παραγιναμένων, τῶν δὲ ὀπασιφόντων.

ὀπαναντή (ἠ) κ.μ.ον. κ.νεῦτ. ἀντὶ ὀπάντησης, προ-ὀπάντησης, ὀποδοχῆ· Ἐπιγρ.· 2) μτν., μον. κ.νεῦτ., δημ. Παναντή, ἡ ὑπὸ τοῦ Συμμεών γενομένη εἰς τὸν Χριστὸν ὀποδοχῆ ἐν τῷ ναῷ τῆς τεσσαρακαστην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννησῶς του καὶ ἠ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου ἀγομένη τὴν 2ον Φεβρουαρίου, ἑορτῆ· Ἰω.Χρυσ.Ὀμιλ.137 τίτλ. εἰς τὴν ὀπαναντήν τὸν Σωτήρος· Ἄναστ. Πιν.1287Α, Στουδ.Ἐοδδ.1696ς, Θεοφάν.345,14, παροιμ. φρ. τῆς Παναντῆς ἐχίνουσι κατὰ παντοῦ ἑσάνη, κατὰ παντοῦ ἐξῆθακε ἰκαθῶσι κατὰ τὸν Φεβρουάριον, ὅτε ἡ εορτῆ τῆς Ὑποαντῆς, ἡ χιών δὲν εἶναι διαρκής, ἐπειδὴ ἐπικεῖται τὸ θορι.

ὀπαναντήσιως (ἠ) ἰσοπαναντῶ· Ἐπιγρ. ἀντὶ ὀπάντησης βλλ.· ἰσοπαναντῶ δὲ καὶ τὴν ὀπαναντήσιν τοῖς ἱεροῖς ἐν ὀλοκίς.

ὀπαπαντῶ-ῶ μτν. ἀντὶ ὀπαντῶ βλλ.ἠ· Διόδ.Σ 6,628,68 τῶν ὄλων ὀπαπαντῶντων, Ἐοδουτ.π. Κλημ.Ἀλ.799· 2) ἀντιπελῶ, ἀπαντῶ, ἀπακρίνωμαι· Σωκρ.Σχ.1,5 γοργῶς ὀπαπῆντες πρὸς τὰ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου λεχθέντα· 3) ρηματ.π. ὀπαπῆντας.

ὀπαπειλῶ-ῶ ὄλιγγος τὴ κρυφίως ἀπειλῶ· Ξεν. Ἐλλ.4,6,3 ταῦτα δ' ἔλεγον ὀπαπειλοῦντες τοῖς Λακεδαιμονίους.

ὀπαπέμμι [εἰμι] ἀναχωρῶ βραδέως ἢ κρυφίως, ὀπαχωρῶ, ἀπαχωρῶ· Ἔουκ.5,9 τοῦ ὀπαπέμμι πλῆον ἢ τοῦ μένοντος, αὐτ.3,111 ἐξελθόντες ἀπαπέσαν κατ' ὄλιγγος, Λουκ.Ἰκαρ.14 κατ' ὄλιγγος ὀπαπέμμι ἢ κ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων· Γρηγ.Νοῦ.1, 200Α ἐν τάξει φαίνομεν τε καὶ ὀπαπέμμι, αὐτ.447Β· ἢ μτφ. ὀπαπέμμι τὴν ἡλίαν· Φιλοστρ.230 ἀρήθου ἀρτι ὀπαπέμμι.

ὀπαπέργουμαι μτν. ἀπέργουμαι βραδέως ἢ κρυφίως· Αἰλ.Ζ1,11,33.

ὀπαποδύομαι μτν. ἀποδύομαι τὴ κατὰ μικρὸν, ἐγκαταλείπει τὴ βουθιπῶδον· Γρηγ.Νέσσ.3,29D τὴν ἱατρικὴν ὀπαποδύομαι.

ὀπαποκινῶ-ῶ ἀρτι. ἀποσφουραὶ βραδέως ἢ κρυφίως, ἀπομακρύνουμαι κατ' ὄλιγγος, οἰσῶ σιγῶ, φεύγω ἀγάλλ' ἀγάλλω, μ. γενικ. τόπου· Ἀριστοφ. Ὀρν.1011 κἀμὶ πιδόμενος ὀπαποκινῶ τῆς ὁδοῦ.

ὀπαποκρίπτω μτν. ὀπαποκρίπτω τὴ ὑποκρίπτω πινός· Αἰλ.Ζ1,5,40 ὄλιγγος ἐαυτὴν ὀπαποκρίπτειν.

ὀπαπολείπεται μτν. παθ. ὀπαλείπεται, μένω ὀπίσω· Αἰλ.Ζ1,10,43 ἰχθύος.. ὀπαπολείπεται ἐν ἰλίῳ βραχείῳ.

ὀπαποτρέχω τρέχω εἰς τὸ ὀπίσω κατ' ὄλιγγος, ἀποτρέχω κρυφίως, ἐκφεύγω τρέχων· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.284 ὡς εἰπῶ· ἐκεῖ τοῖς μὴ παροῦσι μὲ ἀθροῖς ἐς τὴν πίκνα ὀπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πᾶτταλον ἰοχθλ. ἐπίσω τρέχων).

ὀπαποφύγω μτν. ἀποφύγω, ἀποφύγω βαθυπῶδον· Αἰλ.Ζ1,3,47 ὀπαποφύχουσα ἡ χελιδὼν τῶ ῥάβμει ἰδὸν πλῆνον τὴν.. οἰκοδομῆαν χειροργεῖ.

ὀπάπτω ἰων. τ. τοῦ ὄπατος βλλ.· Ἡρ.1,176 ὀπάφαν τὴν ἀκρόπολιν.. κἀισθαί.

ὄπαρ (τό) ὄκλ. ἰόλλῳ γενικ. ὄπαρος, κτ.ΕΜ 491,30, Χοιροδ.Θεο.381,ἠ πραγματικῆ ἢ αἰσθητῆ ἐμφάνισης παρουσιαζομένη ἐν καταστάσει ἐργηθρόσεως, ὄπαρος ὄπαρ βλέπει τις ἐργηθρόσεως, πραγματικότης, ἀλήθεια· ἀντιβ. ὄπαρ· Φῶτ. «ὄπαρ· ἀλήθεια· οὐκ ἐν ὄνειρω», αὐτ. «ὄπαρ.. ὄπασις ἀλήθης»· Ὀδ.Τ 547 ὄπαρ ὄπαρ, ἀλλ' ὄπαρ ἐσθλόν, ὁ τοῖ τετελειωμένον ἐσται ἰδῶν ὄπαρον, ἀπάτη, ἀλλὰ πραγματικότης, αὐτ.Υ 90, Πινδ.Ο 13,67 ἔξ ὄνειρου δ' αὐτῆκα ἦν ὄπαρ, Αἰσχ.Πρ.486 κἀκρίνα πρῶτος ἔξ ὄνειράτων ἄ χρῆ ὄπαρ γενέσθαι, Πλάτ.Πολιτ.278Β ἴνα ὄπαρ ἀντ' ὄνειράτος ἡμῶν γίγνηται· 2) ὄπαρ ὡς ἐπίρω. εἰς κοινὸν ἐργηθρόσεως ἐν ἐργηθρόσει· ἀντιβ. ὄπαρ βλλ.31· ἴππ.2,31 καὶ ὄπαρ καὶ ὄπαρ ἰνὲν ἐργηθρόσει καὶ καθ' ὄνουσι, Πλάτ.Πολιτ.277D κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος ὄλον ὄπαρ εἰδῶς ἀπαντα αὐ πάλιν ὄπαρ ὄπαρ ἀγνοῦν, αὐτ.Πολ.476C ὄπαρ ἢ ὄπαρ ὄπαρ σοὶ ἄνω, αὐτ.382Β, αὐτ.Ἐοικ.153Β, αὐτ. Φιλ.36Β αὐτε δὴ ὄπαρ ὄπαρ ὄπαρ ἰοῦτε στῶν ὄπαρ αὐτε στῶν ἔσπνοι, αὐτ.Νόμ.800Α, Ἀριστοφ.Πρ.30,14,4 ὄπαρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἰάνθη, ἐν τοῖς ὄπνοις, Πολυδ.10,5,5, Σέξτ.Ἐμ.409 ὄπαρ δὲ καὶ οὐ καθ' ὄνους· ὄμ. κ. μ. τῆς κατὰ, καθ' ὄπαρ· Φρύν.421 ἐσπερ καθ' ὄπαρ οὐ λέγεται, ἀλλ' ὄπαρ, οὐτως οὐδὲ κατ' ὄπαρ· 3) ὄπαρ, πράγματι, πραγματικῶς, ἀληθινῶς· Πλάτ.Πολ.520C ὄπαρ ἡμῶν, ἢ πόλις οἰκίσταται, ἀλλ' ὄπαρ ὄπαρ, αὐτ.574Β.

ὄπαρ Ἐπιγρ.Πομφυλίας, ἀντὶ ὄπαρ βλλ.

ὄπαράσω μτν. κ. μον., ἀττ. -πτω ἀράσω, πλῆττω κἀποβεν, κτυπῶ ὀπακῶτα, τὸ παθ.· Ἄνων. π.Σουῖδ. Ἰππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὀπαράσμενης.

ὀπαρήγειν-εντος-εσσα-εν μτν. ὁ ὄλιγγος, ὁ κατὰ τι ἀργῆς βλλ.ἠ, ὁ ὀπαλέυκος· Νικ.Ἐθρ. 663 βίττα ἀπαρηγέσσα.

ὀπαρήγιστος-ος ὁ ὄλιγγος, ὁ κῆπος ἀργιλώδης βλλ.· Θεοφρ.Φί 9,4,8 γῆν ὀπαρήγιστον καὶ πλακῶδη.

ὀπαργυμάτος [τό] μτν. κ. πλῆθ. ὀπαργυμάτα τὰ ἀπαρχάτου, ἢ ὄσα βλλ.ἠ· Πορδ.1,1, αὐτ.8,2 ἐξπαργυριστὸ μέρος τῶν ἀπαργυμάτων.

ὀπαργυρεῖσθε κως[ῆ] ἰσοργυρεῖσθε ἡλκωσο. ἢ σὺνσφῆς χρεῶν, τὸ νῶ εἶναι τίς κατὰχρεος.

ὀπαργυρέω μτν. ποιῶμαι χρεῖαν κἰδῶλῶν νομισμάτων ἰδίφ. ἔμ. περιπίπτω εἰς χρεῖν, καταχρεῶννομαι· Πλάτ.Ἡθ.328Α δασμολογούμενος, δουλοκτονεῖ, ἀπαργυρεῖσθε 2) ρηματ. π. ἀπαργυρεῖσθε.

ὀπαργυρίζω μον. ἔχω πως ἢ ἀρχίζω καὶ ἔχω τὸ χρῶμα ἀργύρου: Νικ.Χων.173D τὴν ὀπαργυρίζουσαν τῷ χρόνῳ τρίχα.

ὀπαργύρος-ον κ. μον. ὁ ἔχων κάτωθεν ἀργυρον, ὄθ. ἐπὶ πετρῶν, γῆς κτ., ὁ περιέχων ἀργυρον, ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου: Εὐρ.Καὶλ.294 ὀπαργύρος πέτρα, αὐτ.Ρησ.970 ἐν ἄντροις τῆς ὀπαργύρου χθόνος, Ξεν.Προσ.1,5, αὐτ.4,2 ὀπαργύρων ἁφῶν· 2) ἐπὶ μετάλλων, ὁ μεμεικμένος μετ' ἀργύρου· || κ. 10. μτφ. ἐπὶ προσ.: Πλάτ.Πολ.415C καὶ ἂν αὐτὸ ἐκ τούτων τις ὀπαρχυοῖς ἢ ὀπαργύρος φυῆ· πρὸλ. ἠποσιδηρος· 3) ἐπὶ σκευῶν, ὁ κατασκευασμένος ἐξ ἀργύρου καὶ ἐπίχρυσος: Ἐπιγρ. κρατῆρ ὀπαργύρος ἐπιττακτός, αὐτ. Σακτύλιοι ὀπαργύροι· || κ. ἐπὶ χρυσῶν νομισμάτων, ὁ κίβδηλος: Πολυδ.7,104, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.230 τὰ ὀπαργύρα χρυσία· 4) κ. μον. ὁ δι' ἀργυρίου πωληθεὶς ἢ μισθωθείς, ὄνιος, μισθωτός: Πίνδ.Π.11,42 εἰ μισθοτο συνέδω παρεχίν φωναν ὀπαργύρον, 1 Τέτ.Λιθ.8,828 λέγων ὀπαργύρον πᾶσαν γραφήν ἐποίησεν, πρὸλ. καταργυρῶ· 3) ἐπὶ πράγμα, ὁ ἔχων ἀξίαν ἴσων πρὸς τὸ βάρος αὐτοῦ εἰς ἀργυρον· Ἡσ. ἀπαργύρον τὸ κινῶμενον, πρὸλ.Σαλμας. εἰς Hist. Aug. 2,546.

ὀπαρῶν σχολ. κ. μον. ἀρῶν, ποτιζῶν ἡρέμα, βαθυπῶν καὶ κατ' ὄλιγον: Σχόλ.Νικ.Ἀλεξ.139 γάλα... ὁδὸς ἐνεμα διὰ τῆς ἔδρας, ὅπως ὀπαρῶς τὴν γαστέρα· || μον. τὸ μέσ. ἐν ὄρ. συμ.: Φώτ.Ἐπιστ.327,40 νοτίδες ἀφανῶς ὀπαρῶμεναι.

ὀπαρίθμησης-εως (ἡ) ἰσοριθμῶν μτν. ἡ εἰς τὴν ἡμετέραν ἢ μεταξὺ ἄλλων καταριθμησης, συγκαταριθμησης: Γρηγ.Νύκτα.2,891C ἐν τῷ τοῦ Ἰσραὴλ ὀπαριθμῆσαι, Ἀθανᾶσ.1,380.

ὀπαριθμῶ-έω μτν. καταριθμῶ τινα εἰς τινα τὰ ἐν ἡμετέρῳ ἄλλων: Γρηγ.Ναζ.1,431A προαριθμοῦντος ἐναριθμοῦντος, ἀπαριθμοῦντος, Ἰω. Χρυσ.5,666 κ. παθ.: Ἀθανᾶσ.2,216α ἐκ τοῦ ὀπαριθμηθῆναι αὐτῶ· 2) ρημ.π.α. ὀπαριθμῆσαι.

ὀπαρτικός-ῆ-όν μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀπαρξιν, ὁ ὀπαρχὸν ὄντος, ὁ πραγματικός: Γαλ. 19,530,1 ὀπαρτικὴν εἶναι τὴν μαθηματικὴν ἐπιστήμην, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.8,249 οὐδὲ διαθεβασιόσθαι περὶ αὐτῆς δόναται τις δι' ἑστίν ὀπαρτικῆ· πρὸλ. ὀπαρτικός· 2) μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπαρξιν: Ἀπολλ. Δάσκ.Συντ.7,123 ὀπαρτικὸν ὄλημα ἰοία τὸ εἶμ, ὀπαρχο, ὑφισταμοί, Εὐστ.1457,43, Θωμ.Μ184ᾶ ἐπίστρο· κ-ώς: Βλεμμ.828 (ἐκδ.Μ1) ὀπαρτικῶς θεωρούσθαι (κατὰ τρόπον ὀπαρτικῶν).

ὀπαρτικός-ον μτν. ὁ πρὸς ἀρκτον, πρὸς βορρᾶν, ὁ βορείος: Πλούτ.Μάρ.11 τῶν ὀπαρτικῶν κλιμάτων, αὐτ.Σεπτ.17.

ὀπαρτός-ῆ-όν (ὀπαρχῶ) μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀπαρξιν, ὁ ὀπαρχὸν, ὁ ἀφιστάμενος, ἀντιβ. ἀνυπαρκτός: Ἐπικ.π.Διογ.Α.10,135 μαντικὴ λέξι ἀνυπαρκτός, εἰ δὲ καὶ ὀπαρτικὴ (ἴδ. γρ. ὀπαρτικῆ), Ποσειδῶν.π.αὐτ.7,91 ὀπαρτικὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν, Φιλ.1,584,3 ἑστὶ μὲν ὀπαρτικὸν πρᾶγμα σοφία, Πλούτ.Ἡθ.1046C, Ὀμη.Κέκλ.4,223· 2) νεώτ. κ. ὁ δυναμέμενος μὴ λάθῃ ὀπαρξίν· 3) τὸ οὐδ., κτ. πλθθ. ὀπαρτικὸς ὡς οὐσ. ἀντὶ ὀπαρξίν: Πλάτ.

ὀπαρνος-ον ὁ ἔχων ὄφ' ἐαυτὸν ἄρνα, δηλ. ἡ θηλοῦσα σῆνόν κ. μτφ. βρέφος: Εὐρ.Ἀνδρ.557 οἶδ' ἀουοί εἰς καὶ παῖδ' ὀπαρνος γὰρ τις ὡς ἀπόλλυσας, Καλλ.Ἀπολλ.53 οἶες οὐδ' ἀκουθοί, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὀπαρνοί· 2) Ἡσ. εἰπαρνος ποίμνη ἄρνας ἔχουσα.

ὀπαρξίς (ἡ) δημ. τ. τοῦ ὀπαρξος βλλ. **ὀπαρξίς**-εως (ἡ) (ὀπαρχῶ) κ. νεώτ. δημ. -ῆ τὸ ὀπαρχον, τὸ ἀφιστάσθαι, ὀδύσασθαι ἀντίσθη, ἀντιβ. ἀνυπαρξία: Ἀριστ.Φυτ.1,216, Πλούτ.Ἡθ. 1067C τὸ μὲν κακοῦ νόσην εἶναι, τὸ δὲ ἀγα-

θοῦ καὶ ἀπαρξίν, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,21 ὀπαρξίς ἡ ἀνυπαρξία, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,44 ἔχει ἐν συμμειγρῶ κρᾶσι τὴν ὀπαρξίν τὸ ἀνθρώπου σῶμα· || εἰδ. ἐν τῷ λογικῷ ὀπαρξίς ἀντίσθη: Ἀμμων. ἐν Brandis Σχόλ.51α,47· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου: δυστυχισμένη εἶναι ἡ ὀπαρξίς του· || οὐτός ὁ ὀπαρχός, ὁ ἀνθρώπος: δυστυχισμένοι -εγένεστι ὀπαρξίς· 3) ἡ οὐστάσις, ἡ ὀδύσασσις, ἡ οὐσία: Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,129 ἢ τοῦ κέρματος ὀπαρξίς· 4) μτν. οὐσία, περιουσία, τὸ ὀπαρχοντα: Πολυδ.6,17,11 ὀπαρξίς... ἐκᾶστοις ἡνθρέμματα καὶ χρυσός, Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,48, Διόδ.Σ.20,71, ΚΔΠρόξ.2,45 τὰ κτήματα καὶ τὰς ὀπαρξίς ἐπίπρασσον, Πλούτ.Ἡθ.226C, Ἀρτεμίδ.Δαδ.3,23.

ὀπαρπάξω ἰων. τ. τοῦ ὑφαρπάξω βλλ. : Ἡρ.5,50 **ὀπαρσίς**-εως (ἡ) μον. ἡ ἀνούφισσις: Ἰωσηφ. ἐν ASS Ἰουλίου3,95,47 ἰεσοφ. γρ. ἀντὶ ἑπαρσίσι. **ὀπαρτώω** μον. ἀρτώω, παροσκευάζω, ἐτοιμάζω τὴ κρυφίαν: Πρόδρ. φσηγῆν ἐαυτῷ ὀπαρτώω.

ὀπαρτώ-ᾶω μτν. ἔξαρτώ κάτωθεν, ἀναρτώ, κρεμῶ ἢ δένω ὑποκάτω: Αἰκ.Ζ1,57.

ὀπαρχή (ἡ) κ. νεώτ. ἀρχή· Ἀριστ.Φυσ.7,3,24 ἐν τῇ τῆς ἀπιστήμης ὀπαρχῆ· || κ. νεώτ. σχεδὸν ὀνομαστικῶς, ἐν φρ. μὲν τῷ φρ. ἐξ ὀπαρχῆς ἐξ ἀρχῆς: Σοφ.ΟΤ.132 ἐξ ὀπαρχῆς αὐθίς, Ἀριστ. Πολιτ.4,6,5, αὐτ.13,214 ἢ ἐξ ὀπαρχῆς γένεσις· || ὄμ. κ. νεώτ. ἐν τῷ φρ. ἐξ ὀπαρχῆς ἐκ νέου, πάλιν: Δημ.103 οὕτοι δὲ πάλιν ἐξ ὀπαρχῆς λαχῶνασι μοι τὰς δίκας, Ἀριστ.Ψυχ.2,1 ἡ πάλιν ὄψαπερ ἐξ ὀπαρχῆς ἐπανέμεινε, αὐτ.Ρητ.1,115.

ὀπαρχήσος (ἡ) νεώτ. ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν ἀρχηγόν, ὁ κατέχων θέσιν ἀμέσως μετὰ τὸν ἀρχηγόν καὶ ἀνακλητῶν αὐτόν: ὀπαρχήσος τοῦ ἐπιτελείου - κόμματος πρὸλ. ὀπαρχος, ὑποδιοικητής. **ὀπαρχηκτικῶν**-ονος Ἐπιγρ. ὁ ὄπὸ τὸν ἀρχιπέκτονα, ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν ἀρχιπέκτονα.

ὀπαρχοντα (τὰ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνάρβηρος, πλθθ. οὐδ. μτν. τοῦ ὀπαρχῶ ὡς οὐσ., πᾶν ὄπ. τὸ ὀπαρχεῖ εἰς τινα, τὰ ὄνομα, ἡ περιουσία, τὰ κτήματα: Ἰσοκρ.4,57 κινυθουέουσι περὶ τῶν ὀπαρχόντων, Δημ.18, αὐτ.1403, ΚΔ Ματθ.19,21 πώλησον σου τὰ ὀπαρχοντα καὶ δός τῷ πτωχῷ, αὐτ.Κορινθ.1,13,3, Πλούτ.Αλμ.4, Δίων.Κ.59,14.

ὀπαρχος (ἰ) κ. νεώτ. ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν ἀρχοντα καὶ ἀνακλητῶν αὐτοῦ, ὁ ὄπὸ ἄλλων ἀρχων, διοικῶν, ὀπαρχήσος, ὑποδιοικητής: Σουῖδ. «ὀπαρχος, ὁ ὄφ' ἑτέρου ἀρχόμενος, ὁ ὑποτεταγμένος ἑτέρῳ, ὁ μὴ ὄν ἀυτοκράτωρ»: Σοφ.Α1. 1105 ὀπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἑπλευσας, οὐχ ὄλων στρατηγός, Εὐρ.Ἐλ.1432 φράσων ὀπαρχοίς ταῖς ἐμοῖς, Λοκ.Νεκρ.Δ.122 ὀπαρχος ἄν τῷ ἀδαλεῶφ· || ἐν τῷ στρατῷ, ὁ ἀντιστρατήγος, ὁ ἐπιστρατήγος: Ἡσ. «ὀπαρχος» οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός: Ξεν.Ἐλ.7,4,19 Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ ἡλείος ὀπαρχος (ἴδ. γρ. Ἰπαρχος)· || νεώτ. νουσ. ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν κυβερνητὴν ἀξιωματικὸς συγχρόνως πολεμικοῦ πλοίου· 2) ὁ διοικῶν ἐξ ἀντιπροσώπου τοῦ κυβερνητοῦ, ἐπίτροπος ἀντιβασιλεὺς: Ἡρ.3,70, αὐτ.4,166 τῆς Αἰγύπτου ὀπαρχος ὄπὸ Καρθάγου κατεστῆώς, αὐτ.7,6, Ξεν.ΚΠ.8,3,19· || ὁ ὀπαρχος ἱραελετᾶς provincialis: Λιδᾶν.Λόγ. 59,164, Ἐπιγρ.· || ὀπαρχος τῆς πόλεως ὁ πραεφακτας arbis: Ζῶσ.2,9,3· || ὀπαρχος τῆς ἀλλῆς ὁ praefectus praetorio: Ζῶσ.2,10· 3) ὁ ὀνοκλειμένος, ὁ ὑποτεταγμένος εἰς τινα: Πολυδ.7,9,5 τὰς Καρχηδονίων ὀπαρχους.

ὀπαρχότης-ητος (ἡ) μτν. τὸ ἀξίωμα τοῦ ὀπαρχοῦ βλλ.: Ἰουστιν.Νεαρ.70 Προσίμ.

ὀπαρχός κ. μον. νεώτ. κ. δημ., παρὰ. πηλῶν. κ. δημ. ὀπαρχα, ἴδιωμ. ὀπαρχα, μέλλ. ὀπαρχέω, ἀόρ. ὀπαρχεῖ κ. δημ. ὀπαρξαι, παθ. παρσκ. ὀπαρχμαι, ἰων. ἐν τῇ δατ. πλθθ. μτν. ὀπαργμένοισι

[ἀντί ὑπαρχόμενοι, Ἦρ.7,11]. ποιοῦμαι ἐναρξιν, κάμνω ὄρχην, ὄρχομαι, ἀρχίζω, ἀπόλ., ὀδ.Ο. 286 ὅστις ὑπάρξῃ ἰσοῦσι κόμη πρώτος ὄρχῃ, Εὐρ. Φοιν.1223 Ἐρεοκλῆς δ' ὑπάρξ' ὄφ' ὀρθίου σταθείς πύργου, Λυσ.24,18 τὸς δὲ ἀσθενέων οὐκ ἔστιν οὐτὲ ὑβριζόμενοι ἀμύνασθαι τοὺς ὑπάρχοντες, Πλάτ.Γοργ.456B ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντες, Ἰσοκρ.16,44, Δημ.1350 τιμωρίζεσθαι τὸν ὑπάρχοντα (τὸν ἀρξάμενον τῆς ἐριθείας), Μέν. Ὀιδύμ.2 ὡς οὐκ ὑπάρχον ἀλλά τιμωρόμενος' συνήθ. κ. γενικ.: Ἦρ.1,5 ὑπάρχοντα ἀδικῶν ἐργῶν, αὐτ.4,1 ὑπάρξαν ἀδικίας, Εὐρ.Φοιν.1522 πολλῶν κακῶν ὑπάρξαν ἰδῶν, καθήρξενί. αὐτ.' Ἀνδρ. 274, Θουκ.2,74, Ἀνδοκ.1,142 ὃ ὑπάρξαν τῆς ἐλευθερίας ἀπάσθ τῆ Ἑλλάδι, Πλάτ.Μένξ.237B, Δημ. 1345, Πλούτ.Θησ.33 ὅπασε βίαις ὑπάρχοντι' κ. μτ. αἰό.: Δημ.431 τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὁμῆτις ὑπάρξατε Ἄμυνθ, Μέν.ἀδ.256 ὑπάρχοντες τοῦτο (ἐνν. τὸ παρακαλεῖν) κ.μτ.μτ.: Ἦρ.7,8,2 ἀμὲ... ὑπάρξαν ὄρθια ποικόντες, αὐτ.9,78, Σεν.Ἀν.2,23,23 ὁμ. κ. παραλοποιήσας τῆς μτ.: Θουκ.12,67 τοὺς αὐτοῖς ἀμύνασθαι ὁπισθε καὶ Ἀλακεδαιμόνιοι ὑπάρξαν ἰσχυρόμενοι' κ. παθ.: Ἦρ.7,11 σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαρχόμενοις ἐξ ἐκείνων, Ἀριστοφ.Λυσ.1159 ὑπαρχόμεν... πολλῶν κ' ἀγαθῶν, Ἀντισφ.5,58 αὐδὲν μοι τοιαῦτον ὄνηρκο εἰς αὐτὸν, Λυσ.21,25 ἀνδρία... τῶν εἰς ὅμῆτις ὑπαρχόμεν, Δημ.12 τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπαρχόμεν, Ἀριστοφ.ΗΝΙΚ. 8,14 ἄξιον τῶν ὑπαρχόμεν (ἰσοῦμενον πρὸς ὅσα εἶχον προχθῆ δι' αὐτῶν): Πλάτ.Τητ.41C σπείρας καὶ ὑπαρξόμενος ἐγὼ παραδώσω, Αἰλ.Ζη.12,41 κ. μτ. γενικ.: αὐτ.1,20 ὑπαρχεσθαι τῆς ἀκμῆς, αὐτ.4,34 βαδίζουεσ ὑπάρχοντα... τὰ... βρέφη' κ. μτ. ἀπαρκ.: αὐτ.14,11' || τὸ παθ. ὡς ἀπόρο. ἐν φρ. ὄνηρκο αὐτό εἶχε γίνε ἐναρξίς, ἀρχή αὐτότε: Θουκ.1,93' 2) ἀμτθ. μ. ἐνεργ. ὄρχομαι ὑπάρχομαι, ἀρχίζω νὰ ἀναφαινωμαι: Αἰσχ.Χο.1068 πασιδῶροισι... ὑπάρξαν μυχθοῖ, Σοφ.Φιλ.704 ἔδωκ ἐμάριε' ὄπαρχοι πόρου' 3) κ. νεώτ. κ. ὄμθ. ὡς ὑπαρξῆν, ὑπόστασιν, ὄφιστομαι: Ἦρ.7,144 αὐταί. αἱ νέες τοῖσι Ἀθηναίοισι προσηγορίαισι ὑπάρχομεν (ὄνηρχον ἦδη, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰς ἄλλας, ἃς ἐμελλὼν νὰ ναυπηγήσωσι), αὐτ.215 εἰ τόνων σφι χῶρη γε μηδεμία ὑπάρξῃ, Εὐθ.Χρυσ.ἀπ.3 ἔδει πρώτων μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσχυροῖαν, Ἄντισφ.5,60 ταῦτ' ὑπάρχεν αὐτῶν... ὁπερ ἐμοί, Θουκ.5,9 ὄμιν... ἐλευθερίαν τὴν ὑπάρχειν, Σεν.Ἀγασθ.1 ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, ΚΔ Πράξ.Ε.28,7 ὑπάρχε χωρίων πρὶ πρώτῳ τῆς νήσου, αὐτ.Πέτρ.2,18 ταῦτα... ὄμιν ὑπάρχοντα, Πλάτ. ὑπάρχομαι αὐτῆ οἰκίας... τῶν κ. μτ. γενικ.: Αἰσχ.Ἀγ.961 στικοῖς δ' ὑπάρχει τῶνδε ἰερίσικεταί ἀρκετὴ ποσότης τοῦτων ἐν τῷ οἴκῳ, Σεν.ΚΠ.1,55' συνήθ. κτ. μτχ.: Ἦρ.5,124 λέγων ὡς ἄμεινον σοῖσι εἴη κρησαυγέτην τὴν ὑπάρχον εἶναι ἰυδάρχει, Θουκ.2,92 τὰ ὑπάρχοντα ἀμαρτήματα, Σεν.ΚΠ.6,44 τῆς φύσεως ὑπαρχούσης (τοῦσης ὁσοῖα εἶναι), Ἰσοκρ.1,28 τίμα τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, Δημ.926 ἐξέστω... ἀποδοῦσά τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς [εἰς τὴν τρέχουσαν τιμῆν], αὐτ.324 τοὺς ὑπάρχοντας... πολίτας ἐξαναπύωντες ἴτους προσηγοριαντικαί. Πιολθ.10,17,12 τοὺς ἀνδρας ἐκάστω σκάπει βραχύ τὴν λείπειν τοὺ δὲ διπλοῦσαν εἶναι τοὺς ὑπάρχοντας τῶν προγενομένων, ΚΔ Πράξ.Ε.19,40 μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντες, Πλάτ. τὰς ὑπαρχούσας αὐτῶ ἀρούρας... τὸ ὑπάρχον ὄλικόν' || τὸ οὐδ. μτχ. κτ. κληθ. ὑπάρχοντα ὡς οὐσ' βλλ. 4) κ. νεώτ. κ. ὄμθ. ὡς τῆς ὄφιστομαι, ἐχω ὑπαρξῆν, ὑπόστασιν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φαίνεται: Ἀριστοφ.Οὐρ.2,14, αὐτ.17, αὐτ.Μεταφ.8,2, αὐτ.3, αὐτ.Γεν.Φορ.1,2 ἀθεωρητοῖ τῶν ὑπαρχόντων, - ὑπάρχει θεός - φυχή, -

νοῦ ἄρα ὑπάρχω' 5) κ. μ.σ. κ. νεώτ. Ἰσοδόμενον τοῦ εἶμαι, διατελῶ: Αἰσχ.Ἀγ.1656 πληθύνης ἄλις δ' ὑπάρχει, Σοφ.Ἀντ.932 τολίην ἀγαυοῖσι κλαύμαθ' ὑπάρχει' κ. μτ. κατηγορούμενον: Εὐρ. Ἔκ.1229 θησαυρὸν ἄν σοι παῖς ὄνηρξ' αὐμός μέγας, Θουκ.4,4 τὸ... πλῆτον τοῦ χωρίου... καρτερὸν ὄνηρξῃ, Σεν.Οικ.21,11 παιδείας δέν φημι τῷ ταῦτα μέλλουσι δυνήσασθαι καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὄνηρξαι, Δημ.33, Φιλῆμ.ἀπ.15 κἀν σοφὸς ὄνηρξῃ, ΚΔ Λοσκ.8,11 αὐτὸς ὄρχων τῆς συναγωγῆς ὄνηρξῃ, αὐτ.11,13 αἰ οὐν ἄμειτε, ὑπάρχοντες ποιητῶν, αὐτ.Πρόξ.14,8 χωλὸς... ὑπάρχων, Πλάτ. τὴν ἐσομένην ἔραδον ἀκυρον ὑπάρχων, αὐτ. ἰατρὸς ὑπάρχων τὴν τέχνην, Πλάτ. ἀνήρ βίαιος ὑπάρχων, Πρόδρ.2,50 ἔξαρξας τὰ συχνὰ λουτρά, καλόγερος ὑπάρχει, αὐτ.253 φιλασθενος ὑπάρχω, αὐτ.371, αὐτ.477, - ὑπάρχει πάντοτε πρότυπον αὐτόγυο καὶ μπερσας, - ὑπάρχει κἀποτε συμμάθηται' ὄμ. κ. ἐν ἄ. φρ.: Σοφ.Ἠλ.919 ἡ δὲ νῆν ἰωας πολλῶν ὑπάρχει κύρος ἡμέρα καλῶν ἰκυρῶσινε πολλὰ καλὰ, ΚΔ Λοσκ.16,23 ὑπάρχων ἐν βασάνοις, Πλάτ. ἐν παλλῆ μέρην καὶ θάλφιαι ὑπάρχω' || μτ. γενικ. προσ. εἶμαι ἀπόγονός τινος, κατόγυοι αἱ κτ. πινος: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,65' 6) σπαν. μτ. μτχ., σχεδὸν ὡς τὸ τυγχάνω βλλ.: Ἦρ.1,192 τοιαῦτα μὲν τῷ ἀρχοντι... ὄνηρξῃ ἐόντα, Δημ.30 ὄνηρχον... δύνωμιν τινα κεντρήμενοι, αὐτ.326 ὄμ γὰρ ἐχθρὸς γ' ὄνηρξεν ὧν' 7) εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοφ. ὑπάρχειν ἡ ἐν τῷ ὀνοκειμένῳ ὑπορξῆ ἰδιότητα φυσικῶν ἡ τυχαίων: Ἀριστοφ.Μεταφ.4,30,1, αὐτ.1,1,3 ὄνηρξεν τινί [κατηγορεῖσθαι τινός, αὐτ.Ἐρμ.2,3 ὄνηρξεν ἐπί τινος αὐτ.Τοπ.2,1,3 ὄνηρξεν τινί ζῶψ ἰδίποδι εἶναι' 8) ὀνοκειμαι ὡς θεμελιον, ἀποτελῶ τὴν βάση, λαμβάνωμαι ὡς δεδομένος: Πλάτ.Συμν. 198D τοῦτο... ὑπάρχειν [βεβίη], αὐτ.Πολ.458A οὐτότε οὗς ὑπάρχον εἶναι δὲ βούλομαι, αὐτ.Τημ.30C τοῦτοῦ ὑπάρχοντος' 9) ἀνήκω τινί, εἶμαι τινος: Ἦρ.6,109 ὄνηρξῆ τοῖ τῶν ἐγὼ κατέλαβα ἀγαθῶν τὰ ἀναντία, Θουκ.2,64 τὸ μισοῦσθαι... ἄσαι... ὄνηρξῃ, αὐτ.6,86 τῶν ὑπαρχουσῶν ἀν' ἀλλήλων ἀμφοτέρους (σωτηρίαν), Πλάτ.Φιλ.58C τῷ μὲν ἐκέλευτο ὑπάρχειν τέχνη διδούς' 10) ἐπί προσ., μτ. δοτ. προσ. δίδικμαι εὐνοϊκῶς πρὸς τιν, εἶμαι ἀφοσιωμένος τινί: Σεν.Ἀκλ.1,4 Παρθύσαστι με δὴ ἡ μήτηρ ὄνηρξῃ τῷ Κόρῳ [Βερναρδῶ.Γρηγ. εἶθο ἐξ ἀρχῆς, τὸ ὡς βάσις, ὡς πρώτη ἀφεταιρία, ὡς στήριγμα εἰς τὸν Κόρον, δὲθεν ἦτο μὲ τὸ μέρος του, διέκετο εὐμένως πρὸς αὐτόν], αὐτ.5,6,23, αὐτ.Ἑλλ.7,55, Δημ.358, αὐτ.377 καθ' ὄμιν ὑπάρχειν ἐκέλευ ἰβῆ εἶναι μὲ ἐκείνων κα ἐναντίον σαρξ' 11) ἀπροσ. ὄνηρξῃ εἶναι βέβαιον ἡ πιθανόν, ὄνηρξῃ πιθανότης ἡ βεβαιότης, μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Σοφ.Ἠλ.1340 ὄνηρξῃ γὰρ σο μὴ γυνάμαι τινα, Ἀριστοφ.Ζι.37,2 ὡς ὄνηρξῃ τοῦ ἐχειν ἴως συμδαινίε τὸ πρᾶγμα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔχειν: 11) ἐν ὡς συγκεχωρημέναν, εἶναι δυνατὸν, ἐπιτρέπεται, μτ. δοτ. κ. ἀπαρφ.: Θουκ.7,63 ὄνηρξῃ... ὄμιν... ἐπικρατεῖν, Πλάτ.Φαῖδ.81A ὄνηρξῃ αὐτῷ ἐδοξέμει εἶναι' κ. ἀνευ δοτ.: Ἰσοί.66,3' κ. ἀπόλ.: Θουκ.3,109 ὡσπερ ὄνηρξῃ ἰδον ἡτὸ δυνατὸν' 11) τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ὑπάρχον ὡς τὰ ἐξόν, πορὸν κτ., ἀφοδ ὄνηρξεν ἡ εὐκαίρια, ἡ ἀφοδ ἦτο δυνατὸν: Θουκ.1,124 ὄνηρχον ὄμιν πολεμεῖν, Πλάτ.Συμν.217A ὡς ὑπάρχον μοι χρισισιμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκούσασ' 12) εἶμαι ὑπαρχῶς βλλ.): Διον.Κ 36,19 τοῖς ὑπάρξῃ ἐκείνων μέλλοντας, αὐτ.71,34 τῶ... Ἀντιωνίω... ὄνηρξας' 13) πθ. ἀρχω, διοικῶ, κυβερνώ, ἐξουσιάζω: Θουκ.6,87 ἐν παντί... χωρίω, κἀν ὡς μὴ ὑπάρχον μτχ.ἀπ. ἐν πάσῳ γῆ, καὶ ἔξ οὐκ ἀρχομενοι' 14) ρηματ.λ. ὑπαρκτός, ὑπαρξίς.

ὄπαρχω-έω μτγν. εἶμαι ὄπαρχος βλλ.2: ἴ-
ουστιν.Πανδ.1,1,3 τοὺς ἡμῶν ὄπαρχοῦντας

ὄπαρχῶ-ῶ ἀρά καὶ ἐπιπαλὴν τὴν γν: Θεόφρ.
Φ1,8,11,8 διὰ καὶ οὐχ ὄπαρχοῦντες σπείρουσι, βλ.
Φαιτ.3,21,8, Πολυδ.7,145.

ὄπαρχωτάζω μτγν. ἀμτβ. δρωματίζω βλλ.2)
ὄλιγον τ, ἔχω πῶς ἀρωματίζω ὁσμὴν ἢ γεῦσιν:
Δισκ.3,8 ὄπαρχωματίζουσα, βαρῶσομον.

ὄπαρθευῶ-έω λεξ. ἀσθενῶ ὄλιγον τ, ἀρχομαι
ἀσθενῶν: Φρύκ.ἐν ΑΒ 69,5 ἐπαρθευεῖν τὸ ἀπαρ-
χεῖσθαι ἀσθενεῖν καὶ μῆπω κατέχεσθαι φανερώς
ἀπὸ τῆς νόσου.

ὄπασκῶ-έω μτγν. ἀσκῶ, γυμνάζω πνθ μικρόν,
ὄλιγον τ: Νικόλ.Ρητ.270,3 Ἰωαίμ.1 τοὺς μὲν ὄλιγοι-
ζόμενοι ὄπασκεῖ τῷ κερπῷ, τοὺς δὲ κινώτους
στεφανοῖ τῷ θαλάμῳ.

ὄπασιδίος-ον ἰσπίλις ὁ ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, ὁ κά-
τωθεν ἀσπίδος, ὁ κεκαλυμμένος διὰ τῆς ἀσπίδος,
π.Ὀμ.μ.κτ.αιτ.πληθ.αὐδ. ὄπασιδίος ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ
ἴπ' ἀσπίδι: ἴκ.Ν 158 κοῦρα ποσὶ προδιδῶς καὶ
ὄπασιδία προποδίζων ἴπ'α: κύβη τὴν ἀσπίδα τι-
θεῖς τοὺς πόδας καὶ οὕτως προβαίνων), αὐτ.807,
αὐτ.Π 609' κ. π. Αττ. ποιητὰς ἐκ ἐπίθ. : Ἄσι.2,6
ὄπασιδίον πολεμιστῶν, Σοφ.Α1.1408 ὄπασιδίον
κόμοον ἰτὸν θώρακα καὶ τὰς κνημῖδας τοῦ Α1,
Εὐρ.Ρῆσ.740 τὸν ὄπασιδίον κοίτην λαοὶ κοιμά-
ται μετὰ τῶν ὄλων.

ὄπασιζῶ φέρω τὴν ἀσπίδα τινός, εἶμαι ὄπασι-
στῆς τινος, μτ. δοτ.: Πινδ.Ν 9,34 Χρομῶν . . ὄπα-
σιζων, Εὐρ. Ἰρακλ.216 ὄπασιζων πατρὶ' κ. ἄπολ:
Φιλ.1,504,13 ὄπασιζόντων ἐκατέρωθεν, Ἰω.Χρυσ.
3,943C ἀπαντώντας καὶ ὄπασιζόντας' 2) ρη-
ματ.η. ὄπασιστήρ, ὄπασιστής.

ὄπασιστήρ-ηρος ἰθὶ ἀ. ὄπασιστής βλλ.11:
Αισχ.ἴκ.182 ὄχλον . . ὄπασιστήρα.

ὄπασιστήριον ἰθὶ νεώτ. τὸ γραφεῖον ἢ ἡ
ἔδρα τοῦ ὄπασιστοῦ βλλ.2.

ὄπασιστής ἰθὶ κ. νεώτ. ὁ φέρων τὴν ἀσπίδα
τινός, ὄλοφορος θερῶπων, ἰθ. ἀκόλουθος βασί-
λεως, ἡγεμόνος κτ., ὡς δορυφόρος καὶ σωματο-
φύλαξ αὐτοῦ, ἀ. ἀσπίδοφόρος, σκουατήρος ἴα.
ἐπασιστής' βοηθός, δορυφόρος, ἀπερίτης':
Ἰρ.5,11 ἦν γὰρ οἱ ὄπασιστής γένος μὲν Κάρ,
Εὐρ.Ρῆσ.2 τῆς ὄπασισταῶν ἀγρυπνοῦ βασιλέως
ἰσχόλ. ἐδ ὄπασιστής ἴδιον ὄνομα σύνεγγος παρ-
οσιζῶν βασιλέως), Ξεν.Ἑλλ.4,5,14, αὐτ.Ἀν.4,2,
20 Ξενοφῶνα δὲ ὁ ὄπασιστής ἔχων τὴν ἀσπί-
δα ἀπέλειπε, Πολιδ.5,27,3, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,18
2) γεν. βοηθός, προστατής, ἀντιλήπτορ: Εὐρ.
Φαιν.1213 ἔρημος παῖς ὄπασιστοῦ σέβην 3) νεώτ.
ἀξιωματικός τοποθετημένος ὡς ἐμπιστος ἀκόλου-
θος ἢ γραμματεὺς βασιλέως, ἀρχηγὸς στρατιωτι-
κῆς μονάδος, στρατιώτ. Ἰδρύματος κτ.: ὄπασι-
στής τοῦ βασιλέως - τοῦ πρωθυπουργοῦ - συν-
τάγματος' 3) κτ. πληθ. ὄπασισταί ἐλεκτικὸν
σῶμα τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ εἰς ὁ ἀνήκον οἱ
περὶ αἰματοφυλῶνες, κληθεῖσθε δὲ οὕτω ἐκ τῶν
ἀσπίδων ὡς ἔφερον: Διόδ.Σ 19,40 τῶν δὲ πεζῶν
πρώτους μὲν ἔταξε τοὺς ὄπασισταίς.

ὄψασσω ἀττ. ἀντὶ ὄψασθω βλλ.: Σοφ.Α1.301 τέ-
λος δ' ὄψασθαι διὰ θυρῶν οὐκί τιτι λόγους ἀνέ-
στα τοὺς μὲν Ἀτρεΐδων κάτω.

ὄπαστράπτω μτγν. ἀστράπτω, λάμπω ὄλιγον
δι' ἀνακλάσεως: Φιλδοστ.77,8, Γρηγ.Ναζ.2,164β

ὄπατρος-ον ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα, ὁ ὑπὸ τῶν ἀ-
στρων ὀδηγούμενος ἢ ἐξαρτώμενος, ὁ ὑπὸ τὴν
ἐπίρροιαν τῶν ἀστέρων: Αισχ.ἴκ.393 ὄπατρον
δὲ τοῖ μῆχαρ ὀρίκομαι γάμου . . φωνῆ Ἰβερνορδ.
Γρ. ἐδρίκω ἐμαυτὸν φυγὴν ὄπατρον ἰσθλ. φυγὴν
ἐν μακρινῶς καὶ ἐρήμῳ τόποις, ὄπαυ μὲν μὴ ἔχω
ὄλιγον ὀδηγὸν παρὰ τὰ ἀστρα ὡς ἀλέξημα ἐναν-
τιον τοῦ . . γάμου.

ὄπατυνόμεος ἰθὶ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀμέσως μετὰ
τὸν ἀστυμόνον καὶ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ' 2) εἰδ.
βαθμὸς ἀστυνομικοῦ ὑπολλήλου τοῦ σώματος
τῆς ἀστυνομίας πόλεως, ἀπσιστοῦν πρὸς τὸν τοῦ
ἀνθυπομαρτῶρχου καὶ ὄπαμορτῶρχου: ὄπατυνόμε-
ος α' τόξωος - β' τόξωος.

ὄπάτεια ἰθὶ ἰσπατέω) μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡ
ἀρχὴ ἢ τὸ ὄξωμο τοῦ ὄπατου, ἡ ἔπατος ἀρχὴ
ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ: Πλούτ.Πολλ.10 κληρονόμος
ὄπατείας μηδὲν αὐτῷ προσηκούσης, Ἰρῳδιων.
Ἰστ.Ε.8,4, αὐτ.7,3,3 ὄπατείας τιμὴν, - ἡ ὄπατεία
τοῦ Κικέρωνος' 2) ἀ. ἀνθυπατεία βλλ.: Ἄπν.
Ἰ8ηρ 83 Ῥωμαῖοι τὸν Αἰμίλιον παρέλυσαν στρα-
τηγίας τε καὶ ὄπατείας' 3) νεώτ. ἀνωτάτη ἐ-
ξουσία ἐν Γαλλίᾳ διαδεχθεῖσα τὸ διεθυβητήριον
μετὰ τὴν ἐπανόστασιν τοῦ 1799' 4) νεώτ. ὁ
χρόνος καθ' ὃν διετέλεσεν τῆς ἔπατος: ἐπὶ τῆς
ὄπατείας τοῦ Σόλλα' 5) μτγν. κ. μον. νομίματα
ριπτόμενα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ὄπατων εἰς τὸν λαόν
ἐπὶ τῆ ἐγκραθιδοῦσιν αὐτῶν εἰς τὸ ὑπατικὸν ὄξω-
μα, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου κατὰ
τὴν ἀνάρρησιν αὐτῶν, ἐπίσης δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἐπι-
φανοστῶτων βλλ.6) κατὰ τὴν ἡμερᾶς τῆς εἰς
αὐτοὺς ἀπονομῆς τοῦ τίτλου: Σωμρ.Σχ.229,24,
Μολ.ἄλ.1424,21, Θεοφάν.325.

ὄπάτωος ἰσπατος) μτγν., μον. κ. νεώτ. εἶμαι
ἔπατος, κατέχω ἢ ἀσκῶ τὴν ὑπατικὴν ἐξουσίαν:
Πλούτ.Πολλ.3 ἀδελφιδὸτ Κολλατίου τοῦ ὄπατέω-
τος, Ζώα.2,4,2, τὸ τέταρτον ὄπατεύοντος' ἢ ἡ
γντ. παρακ. ὄπατευκῶς ὁ διατελέσας ἔπατος, ὁ
ὑπατικός (κατ.σασαλαίως): Ἀθῆν.5,213Β Μάνιος . .
Ἀκύλλιος ὁ ὑπατευκῶς, Ἰρῳδιων.Ἰστ.2,6,8 καὶ
αὐτὸς ἀνὴρ τῶν ὑπατευκῶτων' 2) μον. ρήτωρ
ὄπατεῖον βλλ.5): Θεοφάν.310, Θεοφάν.Συνεχ.256'
3) μον. αἰρῶ ἢ ἀναρτῶ ὑψηλὰ κεφαλήν ὄπατε-
τημένην ἐκ τοῦ σώματος: Θεοφάν.389' πρὸλ.
Πδ Βασ.4,25,27' 4) ρηματ.η. ὄπατεία.

ὄπάτη ἰθὶ ἰσπατῆ) ἡ ὕψιστη ἢ μέγιστη κατὰ
τὸ μήκος χορδῆ τῆς λύρας, ἀλλὰ καὶ ἡ κατωτάτη
κατὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ τόνου ἐκ τῶν τριῶν χορδῶν
τῶν ἀποτελοῦσῶν τὴν ἐλληνικὴν μουσικὴν κλίμακα'
Σουδ. ἐπάτη, χορδῆ μουσικῆ βουρῶν φθογγῶν
ἀποτελοῦσα': Πλάτ.Πολ.443D τρεῖς ἄρμονιαι
ἀτεχνῶς νεώτες τε καὶ ὄπάτης καὶ μέσης, Πλούτ.
Ἰ8,1136 ὄπάτη ὄπατων, αὐτ.1138E ὄπάτη μέσων.

ὄπατήριος-ον μτγν. ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ὄπατου, τὸ
θῆλ. κ. ὄπατήρι-ἴδος (ΑΠ1,4): Νόνν.Δ 41,366 υἱέας
Λάσωντων, ὄπατῆρα φέγγεας Ῥώμης.

ὄπατήρι-ἴδος ἰθὶ μτγν. θῆλ. τοῦ ὄπατήριος βλλ.:
ΑΠ1,4 ἐλὼν ὄπατῆρα ῥάδδον.

ὄπατία ἰθὶ μον. ἡ ὄπατεία βλλ.5): Κεδρ.Γεωργ.143.

ὄπατία ἰθὶ μτγν. ὄγρ. ἀντὶ ὄπατεία βλλ.11: Ἄδα-
νά.1,616, Ἐπιγρ.

ὄπατικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν ὄπατον, ὁ τοῦ ὄπατος: Διόδ.Σ
20,91 ἐν Ῥώμῃ δὲ τὴν ὄπατικὴν ἀρχὴν διεδέ-
ξαντο, Πλούτ.Κάμ.1 ὄπατικός ἀρχαίρεσις, Διον.
Κ 60,8 ὄπατικά τιμαί, Ἰρῳδιων.Ἰστ.7,74 πρῆξις
- . . ἀπατικός - ὄπατικὸν ἀξίωμα, - ὄπατικὴ ἐξου-
σία' 2) ἐπὶ προα, ὡς οὐα. ὁ ὄπατευκῶς, ὁ δια-
τελέσας ἔπατος: Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,96 τῶν ὄπατικῶν
εἰς, Πλούτ.Σερτ.27 ὄπατικὸν ἀνδρῶν.

ὄπάτιος-ἰα-ἰον μτγν. ἀντὶ ὄπατικός: ΑΠ7,591.

ὄπάτισσα ἰθὶ Ἐπιγρ. κ. μον. ἡ γυνὴ τοῦ ὄπα-
του: ΚΠορφ.Ἐκθ.67,29.

ὄπάτινος ἴα. ἐδοῶλοι, ὄπαυροί,

ὄπατριζομαι μτγν. κοιμόμενος κάτωθεν ἀνα-
πέδω ἀτμίδια κελνοῦ: Δισκ.3,27(30)' 2) κ. νεώτ.
δέχομαι κάτωθεν ἀτμίδια: 3) ρηματ.η. ὄπατρισιμός.

ὄπατρισιμός ἰθὶ ἰσπατρισιμός) μτγν. κ. νεώτ. τὸ
ὄπατριεῖσθαι βλλ.2): Δισκ.3,26 καὶ ὁ ὄπατρι-
σιμός δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος.

θπατρός [ιδί] μον. ὁ ἐκ τῶν κάθεν ἐρχόμενος ἄνωγ, ἀγός· Παύλ.Αιγ.6,75 χρῆσθαι θπατμοῖς ἐν χῆρα ἰδ.θρβ. ἀντὶ ἰσπατμοῖς.

θπατρός-οὐς-ες μτγ. εἰδ. μουα. ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἠπάτης, ὁ ὁμοῖος τῆν φύσιν πρὸς τὴν ἠπάτην βλλ.· Ἀριστειδ.Κ.28 μελοποιία ἠπατοειδής, Ἀνών.Μουα.33,2 (ἐκδ. Βελλετμ.), αὐτ. 76,11 τόποι φωνῆς τῆσαρας ἠπατοειδής, μεσοειδής, νητοειδής, ἠπερβολοειδής.

θπατορός-ον ὄλιγον τὶ ἄποπος ἀπρηπής, ἀκομορ· Ἀριστλ.ΖΜ.664α,35 ταῦτ' ἄστ' ἔστιν ἠπατόρην καὶ μακρόν τὸ περὶ ἐκάστον λέγειν χωρὶς.

θπατος-η-ον κ. μον. κ. νεώτ. κ. θπατος-ον ἰσπερβ. ἐκ τῆς προθ. ἠπέρι, ἀντὶ ἠπερτοτος, ὁ μέγιστος, ὁ θῆσιος, ὁ ἀνώτατος· Ἦα. κ.πατος, ὠφῆλος, ἔντιμος, πρῶτος, διαφέρων τῶν ἄλλων, ἐξοχώτατος· π. Ὄμ. ὡς ἐπῆθ. τὸ διός· Ἰλ.Ε.756 Ζῆν ἠπατον, αὐτ.Θ.22 Ζῆν ἠπατον μῆτωρα Ἰἠα. ἐτόν ἐν τῷ βουκέσασθαι σφροτίων, αἰὼν πρώτων·,

αὐτ.31 Κρονίδη, ἠπατε κρείωντα, αὐτ.Τ.258 ἠπατος ἠπατος, αὐτ.Ρ.339, Πινδ.Ο.1,43 ἠπατον... δῶμα ἠπατος, αὐτ.Ν.10,32 ἠπατον... τεθύρην, Εὐρ.Ρῆο.456, αὐτ.703 τὸν ἠπατον θεῶν, Διη.531 εὐχέσθαι ἠπάτη, αὐτ.1072 καλλιερέην Διη.μῆτορ, Ἀθηνῶν ἠπάτη, Καλλ.Δηλ.166 Σαωτήρων ἠπατον γένος, Ἀπολλ.Ρ.4,146, ἀνήλθεν εἰς τὰ ἠπατα ἀξιώματα τῆς πολιτείας, - ὁ Ὀμηρος εἶναι ὁ ἠπατος τῶν ποιητῶν, - ὁ ἠπατος τῶν φιλοσόφων· κ. μτ. γενικ.·

Αἰσχ.Αγ.509 ἠπατος τὴ χωρὰς Ζεὺς ἰδνώτατος ἐπὶ τῆς χωρᾶς, αὐτ.51 ἠπατοὶ λέχωνται στροφιδινοναῖα ἰσφῆλῶ ὑπερ τὴν φαλεῖν, Τιμ.Καρ.100Α καθάπερ ἠπάτη τῷ σκάνος ἀπατος· || κτ. πληθ. ἠπατοὶ οἱ ἄνω θεοὶ, ἀντὶθ. χθόνιοι· Αἰσχ. Ἀγ.89 πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνομένων, ἠπάτων, χθονίων, αὐτ.55 ἠπατός τις ἴθεός τις ἐκ τῶν ἀνω· || νεώτ. ἠπατος ἀρμωστής ἀνώτατος ἄρχων ἔχων εὐρωτήριον δικαιοδοσίαν ἀπορρέουσαν ἐκ διεθνῶν συνθηκῶν ἢ ἐκ τῶν νόμων τῆς χώρας· ἠπατος ἀρμωστής Κρήτης-Σμῦνης· 2) τὸ ἄρα. ἠπατος ὡς οὐα. βλλ.· 3) ἐπὶ τόπου, ὁ ἀκρότατος, ὁ ὠφῆλοτατος, ὁ ἀνώτατος· Ἰλ.Φ.165 ἐν δὲ περὶ ἠπάτην θέσαν εἰς τὸ ἀνώτατον ἀκρον, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς πυρᾶς. Καλλ.Δηλ.126, Ἐπιγρ.π.διοδ.Σ.115 ἠπατον ὄρος· || τὸ θηλ. ἠπάτη ὡς οὐα. βλλ.· 4) ὁ κατώτατος· Ἀπολλ.Ρ.3,1213 ἠπατοὶ κευθοί· 5) ὁ ἀπώτατος, ὁ ἔσχατος· αὐτ.4,282 ἠπατον κέρας Ὀκεανοῖο· 6) ἐπὶ χρόνου, ὁ θστατος, ὁ ἔσχατος, ὁ τελευτατος· Σοφ. Ἀντ.1332 φανήτω μόρων ὁ κάλλιαι· τῶμων... ἠπατος, ΑἰΠ7,233 ἠπάτη νοῦσος· 7) ἐπὶ εἰρήσῳ, ὁ κάλλιαι, ὁ ὄριστος· Πινδ.Ο.1,103 τὸ δ' αἰεὶ παρμόρων ἠπῶλον ἠπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ· || φρ. ἠπατος πρὸς ἀρετὴν κατ' ἐξοχὴν ἐνάρετος, τὰ μᾶλα διακρινόμενος ἐπ' ἀρεταῖς· αὐτ.Π.6,43 ἠπατος ἀμφὶ τοκεῖον ἔμην πρὸς ἀρετάν.

θπατος [ιδί] μτγ. μον. κ. νεώτ. ὡς οὐα. ὁ ἔτερος τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ πολιτείᾳ [κατ. consilii] Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,76 «τοὺς δὲ ἀρχοντας τοῦτους ἔτασαν καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἐπιούτων θιάλεκτον Κωνσταντίου» τοῦτο μετρημύοιμον εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν ταύνομα, συμβολοῦσθαι ἢ προδολοῦσθαι δύναται δηλοῦν· κωσθίλια γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὸς συμβουλοὺς κολοῦσιν, ἠπατοὶ δὲ ὕφ' Ἑλλήνων... ἀνομασθήσαν ἀπὸ τοῦ μετῆλοῦς τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τὴ ἀρχοῦσι καὶ τῆ ἀνωτάτω χωρᾶν ἔχουσι· Πολύδ.1,52,5, αὐτ.6,14,2, αὐτ.18,46,5 τίτος... στρατηγὸς ἠπατος, Πλοῦτ.Σὺλλ.8 ἀπαρῆς δὲ διὰ ταῦτα τῶν ἠπατων φησισσάμεναι, αὐτ.Κικ.19, αὐτ.Κοῖα.58, Μακεδ.ΑΠ.15,53, Πρωκ.3,159,21 || νεώτ. τίλοτος τὸ ἀνώτατον ἀρχοντος ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τοὺς πρὸ τῆς πρώτης αὐτο-

κρατορίας χρόνους· 2) ἀνωτάτος βλλ.· Ἀπν. Ἀνιδ.48 Φοῦλθιος Ρωμαῖον ἠπατος Ἐρδανίαν ἐπολιόρκει· 3) ὁ ἠπατικός, ὁ διατελέσας ἠπατος, ὁ ἠπατικός· Ἀν.Βοκφ.3,164 Σαῦθρον ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίνον ἀπὸ ἠπατων ἐπιστολῆς· 4) ἀντὶ τοῦ ἐπιθ. ἠπατικός, ὁ τοῦ ἠπατος· Πολύδ.3,40,9 ὁ τῶν ἠπατων ἀρχὴν εἰληφώς, ΑἰΠ.Ραβρτ.285 τὸν ἠπαταν ἀρχῶν ὄμ. κ. κτ. παραλειφθὲν τοῦ ἀρχῆ· Δίων.Κ.62,23 πρὶν στρατηγῶσαι, τῆν ἠπατον λαβεῖν.

θπατικίζω μτγ. μιμοῦμαι ὄλιγον τὶ τὸ ἀπικόν ἰδίωμα, ἀπικίζω πως· Γρηγ.Νέσος.3,34Β πᾶνυ σοδαρωῶς τῇ λέξει, τῶν εἰσφρασάντων, ἠπατικίσις **θπατικίος-ή-ον** μτγ. ὁ ὄλιγον, ὁ σχεδὸν ἀπικόν· Τίμων Φλν.Διογ.Α.2,19 ἠπατικός εἰρωνευτής, **θπατόφρος-ον** μτγ. ὁ ὄλιγον τὶ ἀτυφός βλλ., ὁ ἀνευ μεγάλου τύφου, ἀλαστονίας· Τίμων Φλν. Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.1,224 Ξενοφάνης ἠπατοφρός.

θπαυγάζω μτγ. κ. μον., μελλ. -άσω, αὐγάζω κάτρωθεν, καταβῶμαι, ἀσπράττω ἠπακάτω· Φιλόδοτ. 564 χρυσοῦ φῆγμα ποταμῶ ἀργυροῦσιν ἠπαυγάζω, αὐτ.823 οἱ μαζοὶ ὄρθοι ἠπαυγάζουσι· 2) ἀρχομαι αὐγάζων, ἀρχίζω τὸν φωτίζω, καὶ φέγγω· Λοσκ.Ἀλ.Ἰστ.2,47 ἐπει μῆρα ἀπηνάγας, Πολύαιν.1,39,1 ἐπει ἠπαυγάζην ἑως, αὐτ.7,8,2· 3) μτθ. καταυγάζω, φωτίζω· Ἀπολλ.Ρ.3,1378 πυρὸς ἀναπῆλλεται ἀσπῆρ ὄλικον ἠπαυγάζων, Δαμοσκ.π. Φώτ.Βιδ.339,31 φωτὸς ἦδη τὴν γῆν ἠπαυγάζοντος· 4) μον. ὄμ. μτθ. μτφ. συντελεῖν, κάμνω καὶ λάμνη τὶ· Φώτ.Ἐπιστ.14,39 τὴν λαμπρότην ἠπαυγάζειν, Νικ. Δαυδ.Π.Παράφρ. Γρηγ. Ναζ.104,11, [Πρωκ.] τὴν ὄδξαν ἠπαυγάζει.

θπαυγος-ον μτγ. ὁ ἠπὸ τὴν αὐγῆν, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν λάμνην, ἰδ. οὕτως ὡστε τὸν προσήγητ' ἐπ' αὐτοῦ τὸ φῶς, ὄθ. ὁ ἀντανακλῶν φῶς· Χρησμπ.Ἰω.Αυθ.Μην.3,8,2 καὶ χθόνιοι κόλοιοι τε καὶ ἡέριοι καὶ ἠπαυγῶν· || εἰδ. ἀστρων, ἐπὶ ἀστέρος· Παύλ.Ἀλ. Ἀποστ.4,1,23 «ἠπαυγὸς ἐστὶν ἀσπῆρ ὅταν ἐντός τὴ μοιρᾶν ἢ πρὸς τὸ ἠλιον».

θπαυλις-εως [ιδί] πᾶν. ἀντὶ ἠπαυλις βλλ., μισθῶ τῆς ἠπαύλεως.

θπαυλοῦς-ον [ισαύλη] ὁ ἠπὸ τὴν αὐλὴν ἢ ἐν τῇ αὐλῇ, μτ. γενικ.· Σοφ.Α.1,796 σκηπῆς θπαυλοῦν ἰσὺ τὸν σκηπῆν·

θπαυλῶ-τω συνοδεύω διὰ τοῦ αὐλοῦ μουσικῆν, παίζω τὸν αὐλὸν ἐν μουσικῇ συμφωνίᾳ· Ἀλκμ.66 ἀμῖν θ' ἠπαυλῆσι μέλοσ, Πισσειδῶν.Ἀθην.6, 252Β λυσιφθοῖς ἠπαυλοῦντα, Μάξ.Τῆρ.28,4, Λοσκ. Ἀρμ.1 ἠπαυλῆσαι τῇ Πανδιονίῳ, αὐτ. Ὀρχ.83, Δίων.Κ.ἀπ.39,36, αὐτ.74,5 πένθιμον τὶ ἠπαυλοῦντων, Κλημ.Ἀλ.192.

θπαυστηρός-ά-ον μτγ. ἡ ἠπαυστηρος-ον ὁ ὄλιγόν τὶ οὐσπῆρος βλλ.11, ὁ ἠπόσιος· Διοσκ.4,55 γεμισμένω... ἐν τῷ γλυκεῖ ἠπαυστηρόν ἰδ.γρ. ἀπασπῆρην, Γαλ.6,583,4 ἠπαυστηροὶ φαίνονται ἰεπὶ σταφυλῶν.

θπαυχένιος-α-ον μτγ. κ. μον. κ. -ος-ον ἠ' Ἠλιδ. Αἰθ.3,41 ὁ ἠπὸ τὸν αὐχένια, ὁ κάτωθεν τοῦ αὐχένιος· Ἠλιδ.Αἰθ.3,4 κῶμα... παλλὴ καὶ ἠπαυχένιος... ἐπεκυρμαινε, Γρηγ.Ναζ.1,769Β, ΑἰΠ.4,3,47 ἠπαυχενίον ἰσπῶν ζωσπῆρα λεπᾶδων, αὐτ.6,41,2 θῆσαν ἠπαυχενίον, Φωκ.Ἰω.Περικρ.Πολισστ.23 ἠπαυχένα φέρουσι δύο Ἐυδάρια· 2) τὸ οὐδ. ἠπαυχένιος ὡς οὐα. τὸ ἠπὸ τὸν αὐχένια τίθεμον προσκεφάλαιον· Λοσκ. Ὀνειρ.11 νεανίσκοι... ἠπαυχένα περιβύσσαντες αὐτῶ πάντοθεν, Γαλ.18,1, 420,15 προσκεφάλαιον ἡ ἠπαυχένιον ἢ τὸ τοιοῦτον.

θπαυχένιον-τῶ μτγ. τὸ κάτωθεν, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ αὐχένιος· Ἀρατ.487 ἠπαυχένιον ὀρθίνομεν, αὐτ.524 Ἰππείη κεραλὴ καὶ ἠπαυχένιον.

θπαυχημας-εντος-εσσα-εν μτγ. ὁ ὄλιγον τὶ ἀύχημας, ἀύχηρῶς Νικ.ἀπ.5 ἠπαυχημας σταφυλῶνος.

ὕψαφάνιζω μτγν. ἔξασφάνιζω τὴ βαθμηδὸν : Αἰ. Ζ1,26 μῦθος ἦσπαρ . . πάλιν ὑπαλλήγει μειουμένου τοῦ μῦθος τὸν τσόν λαδὸν ὕψαφάνιζον.

ὕψαφῆτορες ἴ.να. ἐδοτεταγμένοι.

ὕψαφιμῖ μσν. ἀφιμῖ κατά μικρόν, ἀφίμω κατ' ὀλίγον, τὸ παθ. : Συμ. ἐν ASS Ἰουνίου 5,276 Δ πνεύματος ὀπισθεν ὕψαφιμῖου.

ὕψαφίσταται παθ. ἴ.νφ. ὄρ. β' κ. παρακ. ἐνεργ. κατά μικρόν ἀφίσταται, ἀποχωρᾷ κατ' ὀλίγον, ἀποσύρεται βαθμηδὸν Ἰ.Αντίφ.1,41 τὴν σπουδὴν τῶν κατηγορῶν φουδθίεις, ὕψαφίστα, Μέν.Σαμ. 153 μικρόν ὕψαφίστασαι κ. ἐμπροθ. [ἐκ τινοῦ : Θολ.π.Διαγ.1,44 ὕψαφίστας ἐξ Ἀθηνῶν κ. μτ. γενικ. : Αἰ. Ζ1 2,25 πεφισμένους ἀλλήλοις ὕψαφίστανται τῆς ὁδοῦ.

ὕψαφρίζω μτγν. κ. μον. ἀφρίζω ὀλίγον τὴ ἢ ἀρχίζω τὰ ἀφρίζω : Εὐστ.586,9.

ὕψαφρος-ον ὁ ὀλίγον τι, ὁ κάπως ἀφρόδης ἢ ἄσπαρον τὸ ὄγροσιν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρώ : Εὐρ.Ρήσ.711 ἄσπαρον ὄμῃ ἔχων [βεβρωμένος ἢ τεθολωμένος ὑπὸ δακρύων κτ. σχόλ. ἄσπαφος ὁ μὴ φανερός, ἐκ μεταφορᾶς τὸ ὑπ' ἀφρον νηγομένην ἢ τῶν φθάλων πετρῶν, αἷς ἐπανθεῖ ὁ ἀφρός], Σχόλ. Ἰλ.16 πλάγος ἄσπαρον ἢ ὄχων ἀφρός κότερον, ὑποκάτω : Ἰπ.δ.37 καὶ τοῦτων οὐδὲν ὄτι οὐχ ἄσπαρον ἔστι καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάσμας ἢ πρὸλ. ἄσπαφος ἢ 3] μτφ. ἴ.να. ἔσπαφρον τὸ μὴ φανερόν ἄσπαφρον λέγουσιν. . . ἐναι κ. ῥῥίσιον καὶ ὄσπουλον τὸ ἄσπαφρον : Φωτ.Λεξ.620,19.

ὕψαφρων-ονος ἰδ.ἢ ὁ ὀλίγον τι ἀφρων βλλ.ἢ : Ἰπρ.4,95 κακοδῖων τε ἐάντων τῶν Ἐθρῆων καὶ ὑψαφρονεστέρων.

ὕψαφωνας-ον ὁ ὀλίγον τὴ δυσοδιόγητος, ἀσφής, ἐπὶ τῶν συμπρωμάτων νόσος : Ἰπρ.Προορ.36, αὐτ.Κωκ.1697 ὕψαφωνας ἰόςος.

ὕψαφλωμαι ἴμγν. παθ. καλύπτωμα βαθμηδὸν ὑπ' ἀόχλους, καθίσταται μικρόν καὶ μικρόν ἀχλωδῆς σκιοεινός : Κόιντ.1,67 ἠηληλάτων . . ὄσρανός.

ὕψαισι ἰων. ἀντὶ ὕψαισι γ' ἠηλθ. τοῦ ὕψαιμι βλλ. ἴ.να. ὑψέσασιν, ὑψηλάθησασιν : Δ1,204.

ὕψαίπραχον ποι. ὄρ. β' τοῦ ἄρ. ὀσποδράσσω, ποιῶ κρότον, ἦχώ : Κόιντ.

ὕψαιρησις-εως (ἦ) νεώτ. ἐγγύσης διδομένη δι' ἔτερον ἐγγύσιον πρὸς μεζίονα ἔξασφάλισον τοῦ δανειστοῦ, ἢ μετεγγύσης.

ὕψαιρως-ον κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ ἐγγύην, ἐγγύσιον, κ. ἰδ. ἐπὶ πρῶσ. ὁ δίδων ἐγγύσιν, ὁ γενόμενος ἐγγυητής. δθ. ὁ ὑπόλοχος ὁ ὑπεῖθυνος, ὁ εἰς ποιητὴν ὑποκειμένος : Ἰπρ.5,71 ὕψαιρως πλὴν θανάτου ἰσποκείμενος ὡς ἐγγυητὴς εἰς στανθόποτε ποιητὴν πλὴν τοῦ θανάτου, Αἰσχ.Χο.38 κριταί . . τῶνδ' ὀνειράτων θεοῖεν ἄλακον ὕψαιρως ἰσποκίχρσαι, ὡς τοῖς θεοῖς ἠσφαλισμένοι διὰ τῆς ἐπικλησεως τῶν θεῶν ὡς μαρτύρων κ. μτ. δοτ. : Εὐρ. Ἐκ.1029 τὸ γὰρ ὕψαιρως ἄδικα καὶ ἄκοισιν οὐ σμυνίται [τὸ ὑπεῖθυνον εἰς τὴν θέλειν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην κτ. σχόλ. ὁ ἠσφαλισμένος τῆ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖσι] : 2) ἐπὶ πρῶμ. ὁ νόμιμος : Πολυδ.3,34 γέμος ὕψαιρως [ἀντιθ. ἀνεγγύσι] ἢ νεώτ. ὄμ. ἐπὶ πρῶμ. ὁ παρεχόμενος, ἐκχωρούμενος εἰς ἐγγύσιν, ὁ χριστομένος ὡς ἐγγύσιος πρὸς ἐκλήρωσιν ὀσχωρούμενος τινος : ὕψαιρως πρῶσοδο [αὶ παρεχόμενοι εἰς τοῦ δανεισταῦ κράτους τινος πρῶσοδο πρὸς ἔξασφάλισον τῶν δικαιομάτων αὐτῶν] ἐπίρρ. νεώτ. ὡς.

ὕψαιρως-ητος (ἦ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τὸ ὑψαιρῶν βλλ.3], ἢ ἰδιότης τοῦ ὑψαιρῶν βλλ.3] : ἢ ὕψαιρῶς τῶν πρῶσοδῶν.

ὕψαιρως μτγν. ἐγείρω τὴ κατά μικρόν ἢ ὀλίγον τὴ : Φιλῶστρ.851 ὕψαιρῶν τὸ οὐς, αὐτ.799 2) οὐ-εγείρω .κατὰ μικρόν, παροξύνω βαθμηδὸν : αὐτ.

519 ἐαυτὸν ὕψαιρῶν καὶ τοὺς ὄσρωμῆους, Αἰ. Ζ1 6,1 ὁ λέων τῆ ἀκαίφῃ ἐαυτὸν ὕψαιρῶν μαστίζων.

ὕψαιρως ἐγκλίω τὴ κατά μικρόν, στρέφω τὴ ὀλίγον τὴ ἢ βαθμηδὸν : Ὀρφ. Ἀργ.1203 σκαῖον ὕψαιρῶς ὀλίγον.

ὕψαιρως μσν. ἐχθαίρω, ἐχθάσσω βλλ. ὀλίγον τὴ : ΚΜονασσα.Χρον.131.

ὕψαιρως μτγν. μέλλ. ὕψαιρῶς, ἐγγίτω τὴ κατά μικρόν ἢ βαθμηδὸν : Πλάτ. Ἀντίφ.75 τοὺς οἰκέτας ἐκέλευεν ὕψαιρῶν καὶ προθυμότερον εὐχῶσιν αὐτὸν [δ.γρ. ἀντὶ ὄσπειν].

ὕψαιρῶς-ους (τὸ) νεώτ. τὸ ὑπὸ τὸ καλλιερῆσιμον ἔδαφος εὐρισκόμενον στράμα ἐδάφους.

ὕψαιρῶς ἐπ. ἀντὶ ὑπέδεισαν, γ' πλθβ. ὄρ. α' τοῦ ὑποδείδω βλλ.

ὕψαιρῶς ἢ γ' ἐν. ὄρ. β' τοῦ ὑποδέχομαι βλλ. : Ἰλ.1 476, Ὀδ.Β 387.

ὕψαιρῶς γ' ἐν. ὄρ. τοῦ ὑποδύομαι βλλ.

ὕψαιρῶς-ός (τὸ) ἰέν. ὄμῃ νεώτ. ἀνάτ. ὄρ. ὄρ. ὄμῃ τῆς θαυματικῆς καλότητος διαίρων οὕτης εἰς τρία θαυμαρίσματα, ὧν τὰ δύο πλάγια περιλαμβάνουσι τοὺς πνεύμονας, τὸ δὲ μέσον τὴν καρδίαν.

ὕψαιρῶς ἐνεργ. ὄρ. τοῦ ὑποτίθειμι βλλ.

ὕψαιρῶς μέσ. ὄρ. ἰώσ. ἐξ ἐνεστ. ὑπέδομαι, ἀπαφ. ὑπέδοσθαι κ. ὑπέδοσθαι, μτφ. ὑπέδομενος κ. -ειδομένος, θεωρῶ κάτωθεν, παρατηρῶ : Εὐρ. Ἰκ.694 κινῶντα δ' Ἰπποκῶς ὑπέδοται στρατὸν Κρέων τὸν ἐνθῆνδ' 2] μτφ. θεωρῶ νισα ὕποπτον, ὕποπτεύω, δυσπιστῶ, ὑποφίξομαι : Εὐρ. Ἰων 1023 ἄρ' ὑπέδοι τοῦδ' ὁ κάμ' ἐσπρχεται, Πολυδ.1,66,δ τὸ μὲν πρῶτον ὑπέδομαι τὸν ὄχλον, Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,30 κινῶντων νισα ἐκ τῶν δημοτικῶν ὑπέδοται, Διόδ.Σ 1,61, Πλούτ. Ἠθ.487 κ.

ὕψαιρῶς ἀπαφ. ὄρ. β' τοῦ ὑπέκω βλλ., εὐκτ. ὑπέκδομαι [Σοφ. Ἠλ.36], Πλάτ. Ἀπολ.32Α, ἐπ. πρῶτ. ὑπέκασθε [Ὀρφ. Ἀργ.709], μτφ. ὑπέκασθην ἰ.Ὀρφ. Ὑμν.5,500].

ὕψαιρῶς-ή ὁ εὐκόλως ὑπέκω, ὀσχωρῶν, ὁ ἐνδοκίμος, ὁ ὀσχωρητικός, ὁ ἐνδύσιμος : Ἀριστλ. Γεν.Φθορ.1,8, αὐτ.16.

ὕψαιρῶς κ. μον. κ. νεώτ. ἢ ἐπὶ ὀσπείω μτ. παρατ. ὀσπείωμι γ' ὄμῃ, μέλλ. ὕψαιρῶς [Αἰσχ. Ἀγ.1362, Σοφ. ὈΤ 625, Ξεν. Ἰλ.5,4,45, Δημ.198] κ. ὕψαιρῶμαι [Ἰλ. Α 294] κ. ἐπ. ὕψαιρῶμαι [Ἰλ.ψ 602, Ὀδ.Μ 117], ὄρ. α' ὑπέκω [Πλάτ. Ξεν.], ἐπ. ὑπέκω [Ἰλ.Ο 227], ὄρ. β' ὑπέκω [βλλ.], ἀποχωρῶ, ἀνοχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνωμαι, μτ. γενικ. : Ἰλ.Π 305 νεῶν δ' ὑπέκω ἀνάγκη, Ὀδ.Π 42 τὸ δ' ἔθρος ἐπὶναι πατῆρ ὑπέκωσι Ὀδυσσεῖς [εἰς αὐτὸν . . παρεχώρησε τὴν θέσειν τοῦ ἀποχωρήσας, Ἰπρ.7, 160 ἠρείε τὴ ὑπέκωσιν τοῦ ἀρχαίου λόγου ἰθὴ ἐκτραπόμεν, ἀπομακρυνόμεν ὀλίγον ἐκ τοῦ . .], Ξεν. Ἰων.2,3,16 ὀκρῶν ὑπέκω τὴν [ἀφῶμω τινὰ νὰ ὀμλήσῃ πρῶτος, αὐτ.ΚΠ Β,7,10 ὁδῶν καὶ ὀδῶν καὶ λόγων ὑπέκωσι] ἢ ὀσχωρῶ, ποροχωρῶ, μτ. δοτ. : Σοφ. Ἀλ.670 τιμαῖς ὕψαιρῶς [δ. γρ. ἐτοιμαί ἰσχυαίρετε εἰς τοὺς ἐν νισθ ὄσταις, Ξεν. Ἀν.7,7,31 μπῆν οὐδὲ πλῆθει γε ἡμῶν λειοθέντες ὕψαιρῶσαι κ. ἀπολ. ἐπὶ ναύτου : Σοφ. Ἀντ.716 αὐτῶς δὲ ναὸς ὄσταις ἐγκρατὴ πῶδα τίνας ὕψαιρῶς μπῆν κ. ἐπὶ πρῶμ. : αὐτ.713 ὄσα ἐσθῶρων ὕψαιρῶς, Ξεν. Ἰπρ.7,6, αὐτ.ΚΠ Β,8,16 ἀλλ' ὕψαιρῶσι αὐτὸ δῆπιδες μέλαινα μολακαὶ καὶ ὀσχωρῶσιν, Ἀριστλ. ΖΜ 4,12 ἐν ὕψαιρῶσι [εἰς αὐσίαν μαλακὴν καὶ ὀσχωρῶσιν, αὐτ.Πρ.32,13 πρὸς ἀντιπλοῦτον . . καὶ εὐ πρὸς ὕψαιρῶν] ἢ τὸ οὐδ. μτφ. ὕψαιρῶν ἀντὶ ὁ ὕψαιρῶσις : Εὐρ.Π 327 αὐτῆς τὸ νῦν ὕψαιρῶν ἠρῶσσον πέτρῶσι 2) ὕψαιρῶς χείρας ἐκφείρω τῶν χείρων : Ἰλ.Ο 227 νεμισσομένης ὕψαιρῶν χείρας ἔμας [ἐξέφευγε τῶν χείρων μου, κτ.

Εὐστ. χειρὰς νεμεσηθησί· 3) κ. μον. κ. νεώτ. μτφ. ὀπωρῶ, ἐνδίδω εἰς τινα, ὀπατάσσομαι· Ἦσ. «ὀπειθε ὀπακούει. ὀπωραῖ. ὀπατάσσειται, ὀπ. ἐπέειθε σοι» ὀπωρῶσά σοι, μτ. δστ. προσ.: Ὀδ.Μ.117 οὐδέ θεοῖσιν ὀπειθεῖαι, Αἰσχ.Ἀγ.1362, Εὐρ.Ια.140 γήρα μπάδν ὀπεικον, Πλάτ.Νόμ.717D θυρομύμοις. ὀπεικεῖν δεῖ, Κδ. Ἐβρ.13,17 πειθεσθε τὰς ἡγουμένους ὁμων καὶ ἡγεμόνας, Μκρ. Ἀτ.τοκ.ἐν 2.σά.1,6 οἱ μοναχοὶ τῆ κληρονόμου μου, ὀπατάσσομενοι καὶ ὀπακύνοντες ἔσονται κ. μτ. δστ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ.: Ἰλ.Α.294 εἰ δὲ σοὶ πᾶν ἔργον ὀπεικόμεν (ἰδὲ ὀπωρῶσά εἰς σέ ἐν παντὶ ἔργῳ), αὐτ.Δ.62 κ. ἄπολ.: Ἰ.Ο.211 νῦν μὲν γὰρ νεμεσηθεῖς ὀπειθεῖς, Σοφ.Α.1,371 ὀπεικε καὶ φρόνησον εὐ, αὐτ.Ο.Τ.625, Ὀουκ.1,127 οὐκ εἶτα ὀπεικεῖν, Θεμιστ.Λόγ.1,163 ὀπεικεῖν καὶ ἐνδιδόναι κ. μτ. ἀπορφ.: Σοφ.ΟΚ.1184 νῦν ὀπεικα τὸν κασίγνητον μολεῖν (ἐπιτρέφον νά. .), Ἀπολλ.Ρ.4,1676 ἀπόκειθε θαμνῆν (ὀπέκυθε νά θαμνασθῆ), αὐτ.408 οὐδ' ἂν ἐγὼ Κόλλωνιν ὀπειζῶ μὴ πολυμήνιν (ἰδὲ νά ὀπωρῶμαι, δὲν θά παύσῃ νά. .) 4) ρημ. π. ὀπειεῖς.

ὀψιληγμένον μτχ. παθ. παροκ. τοῦ ὀπολαμβάνω βλλ.

ὀψιληφα ἐνεργ. παροκ. τοῦ ὀπολαμβάνω βλλ. **ὀψιλοσσω** μτχ. ἀντὶ ὀψιλοσσω βλλ.

ὀψιλοσθῶμαι-έομαι μτχ. παθ. ὀψιλοσθῶ, ὀποδύομαι, χώνισαι ὀποκάτω : Αἰλ.Ζ1,57 οἱ δὲ ὀψιλοσθῶσι τινα πέτραν (ἰδ. γρ. ὀποδύονται).

ὀψιλλῶ μτχ. ἀντὶ ὀψιλλῶ βλλ. Ἐρωτιαν.378 «ὀψιλλεῖ, ὀποστρέψει».

ὀπειμι ἠ|πειμι ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ ὀπέρχομαι βλλ., εἰσέρχομαι, προσέρχομαι λάθρα, εἰσχωρῶ πλησιάζω κρυφίως παρεισχύω ἢ καταλαμβάνω πινάδι ἐξέλιπν, μτ. αἰτ.: Ἀριστφ.Σφ.465 ἢ τυραννίως γὰρ λάθρα γ' ἐλάμβαν' ὀπισθῶς μτ, Πλούτ.Τιτ.12, Ἀριστ.Εἰλ.425, αὐτ.448, Πανσφ.7,17 τῶν δὲ ἰώνων τούτους βασιλέας ἠπῆε δέος, μῆ, αὐτ.10,42 σπαν. μτ. δστ.: Πλούτ.Ἠβ.652B πρῶτον ὤψηθ' μοι τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν ἱστανῶν 2) ἐπὶ προσ. μτ. αἰτ. ἐρχομαι λάθρα, ὀπειδύομαι εἰς τὴν ἐνδοῖαν πτωσ : Πλούτ.Κικ.45 οὕτω γὰρ ὤψηθ' ἐπὶ μετρίκων αὐτόν 3) ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον, βραδέως ἢ κρυφίως : Ἠρ.4,120 ὀπειρόντες δὲ καὶ ὀψελεῦοντες τὰ φρέατα τὰ παρεβρίονεν αὐτοὶ καὶ τὰς κρήνας συγχρόν.

ὀπειμι 12) ἐπειμι κ. μον. εἶμαι, εἰδρίσκωμαι κάτωθεν, ὀποκάτω, μτ. δστ.: Ἰλ.1,204 φίλτατος ἀνδρὸς ἔμφθ' ὀπείσαι μελάθρῳ εἶμαι ὑπὸ τὴν στήνην μοι, Ἠ-οιάδ.Α.266 μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖραςιν ἀπῆσαν 1) ἰδ. ἐπὶ θηλάζοντων ζώων : Ἰλ.61 ὀπλιήσθ' . . πῶλοις ὀπῆσαν (ὀποκάτω εἰς πολλὰς φορὰς δὲ ὀπῆρχον θηλάζοντες πῶλοι). ἢ ἐπὶ ἴππων, εἶμαι ὑπὸ τὴν ζυγόν, ἐξευμένους εἰς ὄρμα : Ἠρ.7,86 ὀπὸ δὲ τῶν ὄρμασι ἀπῆσαν ἴπποι καὶ ὄνοι 2) εἶμαι ἢ κείμαι ὀποκάτω : Ἠρ.2,27 ὀπεται οἰκλήματα ὀπὸ γῆν, Ξεν.Ἀν.3,47 κρηλῖς ὀπῆν λιθίνῃ 1) κ. μτφ. Ἀισχ.Πέρσ.815 κοῦδῆπω κακῶν κρηλῖς ὀπεται ἱβερναρδ.Γρην. καὶ οὐδένα ὀποκῆται (ἠλθρῆς ἢ κρηλῖς τῶν κακῶν) 3) ὀποκῆμαι, ὀπιπῆμαι : Εὐρ.Ἠλ.1036 ὀπόντος τοῦδε (ἰστούτου τεβέντος, δαδένεζοι) 4) ποραμένους ἐνεδρόμεν, διαμένω κεκρυμμένος, κρύπτομαι : Ξεν.ΚΠ.1,423 δεισάντες μὴ καὶ ἐνδράσι τις . . ὀπείη 5) κ. μον. ἐπὶ πράγμ., εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν ἢ τὴν χρῆσιν πτωσ, ὀπολεῖσθαι, μένω, ὀπάρχω : Ἠρ.3,31 βίαις ἄρκευον ὤπην (ὀπῆρχον ἀρκετὰ χόρματα), Σοφ.Ἠλ.479 ὀπεται μὴ θρᾶσος, Ὀουκ.8,36 χρήματα . . ὤπην τοῖς στρατιώταις αὐτ.6,87 διὰ τὸ ἴστανιν ὀπῆσαι ἐπιδῶσι, τῆ μὲν δν τ. τυχεῖν, Δημ.237 διὰ τὴν τὸδ' ὀποῦσαν ἀπέχθειαν, αὐτ.330, Πλούτ.Ἠβ.689F τὰ ἀνόητα σι-

τία, Θεοφύλ.Σ.172Α δασός τεμνοῦσ ὀπόντος εἰς τὸ ἀντιπέρασ τοῦ ποταμοῦ κ. ἐπὶ προσ. : αὐτ. 170D μὴ ὀπόντος τοῦ δορυφοροῦντος τίνος 6) ἐν φρ. ἐπὶ μοι, ὡς . . μοὶ ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν, μὴ καταβαίνει στὸ μυαλό νά. . : Πλάτ. Ἐπιστ.339B αὐτῷ δὲ μοι ὤπην, ὡς 7) ὀπῆκειμαι, ὀποτάσσομαι : Εὐρ.Ἰκ.443 ὀποῦσιν ἄστοις ἤδετα κενναίε.

ὀπειναι ἰων. ἀντὶ ὀφείναι, ἀπαρφ. ἀορ. β' τοῦ ὀφίμη βλλ.

ὀπειεῖς ἐως|ἠ| ὀπεικῶ|μὴ| τὸ ὀπεικεῖν, ὀπωρῶρης ἐνδῶσις, ὀπατάγῃ : Πλάτ.Νόμ.727Α λόγους ἢ δῶροις αὐτὴν ἀρεῖν ἢ τισιν ὀπεικεῖν, αὐτ.815Α κ. μτ. δστ.: Πλούτ.Ἠβ.751D ἢ τοῦ θῆλεος τῷ ἀρκενὶ ὀπειεῖς.

ὀπεινον ἀορ. β' ἄνευ, ἔνεστος, ἐν χρ. (ἀνθ' οὐ ἐν χρ. ὁ ἔνεστος ὀπαγορεύω|μὲλλ. ὀπέρω, παροκ. ὀπέρηκα, λέγω τι πρὸ ἄλλου πτωσ, ὀπαγορέω τῷ π : Ἀριστφ.ἀν.479 ἐγὼ δ' ὀπέρω τὸν ὄρκαν 2) λέγω ὡς πρόλογον, ἐν εἰδει προοίμιου, προ-λέγω, προτινῶ : Εὐρ.Ἰκ.1171 παῖσιν β' ὀπεινον τοῖσδε τοῦς αὐτοῦς λόγους, Ἀριστφ.Σ.55 ὄλιγ' ὄπ' ὀπεινον πρῶτον αὐτοῖσιν ταβί, Ὀουκ.1,35 ὄπῃερ ἐν ἀρχῇ ὀπεινομεν, Πλάτ.Ἄρετ.37711 τοιοῦτος . . ἂν ὀπεινας, Δημ.245, αὐτ.637 οὐδέν ὀπεινὸν πῶς, ἂν τῖς ἀποκτεῖνῃ (χωρὶς νά ὀποδεικνῆ εἰς πῶλας περιστάσεις ἢ ἀνθρωποκτονία δύναται νά δικαιολογηθῆ) κ. ἐν φρ. ἀκοῆν ὀπεινον (προειπῶνι ἀναφορομένη εἰς τὰς λέξεις τῆς προκράζουσ, ἀκούετε, λέφ) : Εὐρ.Ἠρ.962 κ. παθ. : Ἰσοί.11,12 καθάπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς ἦν ὀπῆρημεναι 3) λέγω προσεῖ, πρὸς τοῦτοις, προτίθημι : Ἀριστφ.Πθ.997 ὀπεινούσῃς . . ὅτι ἐς ἔσπεραν ἤξαι-μῃ, Δημ.797 τὸν ἐχθρόν . . ὀπεινον τὸν αὐτοῦ (προσθέσας τὸ ὄνομα τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἐχθροῦ) 4) ὀποδεικνύω, ὀποδολῶ ἐξήγησθαι τινα, ἐξηγοῦμαι, ἐρμηνεύω : Σοφ.Α.1,213 ὡστ' οὐκ ἂν ἀδρις ὀπείσῃσι ἱβερναρδ.Γρην. ἐώπτε ἐν πλήρει γνώσει θῆλεας ὀποδειξεῖ, θῆλεας ὀποδῶλε, τὸν λόγον σου), Πλάτ.Πρωτ.343B οὕτωσι πῶς ὀπεινόντα τὸ τοῦ Πιττακοῦ.

ὀπειρ ποι. ἀντὶ ὀπέρ βλλ. τιθεμένη πρὸ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνέντος καὶ ὄπου ὀπῆρῆς ἀνάγκη μακρὰς συλλαβῆς, ὄπον ἐν Ἰλ.Ψ.227 ὀπειρ ὄλα.

ὀπειράλιος-ον μτχ. ἐπ. τ. τοῦ ὀπειράλιος βλλ., ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης : Διον.Περ.851 κειθὶ δ' ἂν ἀθρησῆσαι ὀπειράλιον πτολιερόν.

ὀπειρεσία ἠ|πὴ ὄσαλ. ἢ κωνηλασία Σχόλ. Ὀδ.Κ.78 «ὀπηρεσία ἢ δουλεία» ὀπειρεσία δὲ ἢ κωνηλασία : Ὀρφ.Ἀργ.670 ἀπφ. γρ.1.

ὀπειρέω ποι. ἀντὶ ὀπέρω βλλ. : Ἰλ.Β.426 σπᾶγῃ-χνα δ' ἄρ' ἀμπερῶντες ὀπειρέχον Ἠφαιστοῖο.

ὀπειροστέον ἰων. ἀντὶ ὀπέρωχος βλλ. : Ἰλ.Ζ.208 αἰέν ἀριστευόν καὶ ὀπειροχον ἔμμεται δάλλων.

ὀπειρω συνάπτω κάτωθεν : Ἰνν. Ἀρθρ.799 ὀπειρω τὸς δακτύλους.

ὀπείς ἰων. ἀντὶ ὀφείς μτχ. ἀορ. β' τοῦ ὀφίμη βλλ.

ὀπεισάγω μτχ., μον. κ. νεώτ., ἀορ. ὀπεισάγων, παθ. ἀορ. ὀπεισάχθην, μτχ. παροκ. ὀπεισάγονος, εἰσάγω λάθρα ἢ βωθυμδόν, ἀνεπαίσθητος : Βασ.1,12C τὴν συνερειστικὴν δύστανιν ὀπεισάγειν, ASS Σεπτεμβρ.δ.330B εἰς δουλείαν ὀπεισάγειν τῆς τῶν μεταδιν εἰδῶλων λατρείας.

ὀπεισας ἰων. μτχ. ἀορ. ο' τοῦ ὀφίμη βλλ.

ὀπεισῶντων μτχ., νεώτ. ὀπεισῶδω, εἰσῶδω οἰο-εἰν λάθρα, ἀπαρτηρητός ὀπεισῶρῃτος EM 290, 13 : Ἐπιφ.ἀν.1,981C ὀπεισῶδω, αὐτ.1061B.

ὀπεισθῶμαι μέσ. μτ. ἐνεργ. ἀορ. β' ὀπεισῶδην, εἰσῶδω πο κρυφίως, εἰσέρχομαι πῶ ἀπαρτηρητός : Ἠρ.1,12 ἀναπαυομένη Κανδαυλῆς ὀπεισῶς τε καὶ ἀποκτείνας οὐτόν (ἰδ. γρ. ὀπεισῶδῃ

|| εἰσέρχονται κατὰ μικρόν, ἐρβαίνω κατ' ὄλιγον· Ἀριστλ. Γεν. Φθορ. Γ, 8, αὐτ. 9.

ὀνεισιδῶν νεώτ., ὄσφ. ὀνεισιδῶσα, ὄ. ὀνεισιδῶνα. **ὀνεισιχομαι** [εἰμι] κ. μαν. εἰσεμι, εἰσερχομαι ποὺ λάθρα, κρυφίως· Θεοφιλ. Ἀντικίη. Ἰνσιπ. 1, 6, 104 μηδενὸς ὀνεισιδόντας τὴν τοῦτου κληρονομίαν· 2) ἐπέρχεται βαθυδῶν ἢ ἀνεπαισθητῶς· Γρηγ. Ναζ. Ποιητ. 1, 660 ὀνεισιταὶ τὴν κάμω δόκμον· 3) ἐπέρχεται τὴν εἰς τὸν νοῦν τινος· Ἀγλλ. Τάτ. 8, 17 ὀνεισιταὶ τί τινος, Ὁριγ. 3, 556 B, Ἀθανάσ. 2, 206 B ὀνεισιταὶ δὲ με παραβολῇ.

ὀνεισιθέλεισις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ὀνεισιθερθεσθαι || εἰδ. νομ. ἢ ὑπὸ τοῦ κληρονόμου ἀποδοχῆ τῆς ἐπιχοθήσεως εἰς αὐτὸν κληρονομίας.

ὀνεισιθρομαι κ. μαν. κ. νεώτ., ὄσφ. ὀνεισιθῶλον, εἰσερχομαι ποὺ κρυφίως, εἰσιδῶσα ποὺ ἀποροτήρητος, ὀνεισιδῶ· Πλάτ. ἈΞ. 367 B εἶτα λαθὼν ὄληθαε τὸ γήρας, Σχολ. Σοφ. Φιλ. III 3 οὐ δόλω ἀνεπαελαθόντες· κ. μτ. αἰτ.· Θεοφιλ. Ἀντικίη. Ἰνσιπ. 1, 25, 342 ὀνεισιθρομαι τὴν τοῦ πατρὸς τάξιν, αὐτ. 349 τὴν τοῦτα ἐπιτροπὴν ὀνεισιθελεῖν· κ. μτ. δοτ.· Μαλὰλ. 1, 439, 19 ὀνεισιθελεῖ τὴν κληρονομίαν ἐμπατεῖσθαι, λαμβάνει τὴν κληρονομίαν· || νεώτ. νομ. ὀνεισιθρομαι εἰς τὰ δικαιώματά τινος ὑποκαθιστῶ τινά εἰς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, ἰσοποιεῖμαι αἰκιοποιεῖμαι τὰ δικαιώματα τινος· || κ. ἐπὶ φυγικῶν διαθίσεων· Λιδόν. 4, 126, 7 οἴκτος αὐτὸν ὀνεισιθλεε τῶν λόγων, αὐτ. 605, 6, Sebald. Γρηγ. Κορ. 375 ὀνεισιθρομαι με θεος καταλαμβάνει κατὰ μικρόν· 2) ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος· Λοκ. Μισθ. Συν. II ὀνεισιθρομαι γὰρ ἐκώστας τὸ μηδ' ἄν' ἄλλωσιν ἀν καταθεθῆναι· 3) ὑπόδομαι, ἀναλαμβάνω· Μέν. ἀ. π. 67 πρόσιν ἀχμῆν' ἐπεισελάθω· 4) ρημ. π. ὀνεισιθευσις.

ὀνεισιρῶν μτγ. μέλλ. ρησιρῶσαι, εἰσέρω βαθυδῶν, ἀνεπαισθητῶς· Λογ. I, 1 διελλήπται ἢ πόλις εἰρήσιος, ὀνεισιρῶσις τῆς θαλάττης.

ὀνεισιρῶω μτγ. εἰσιρῶω κατ' ὄλιγον ἢ κρυφίως· Κλήμ. Ἐπιστ. Πέτρ. 133.

ὀνεισιρῶω μτγ. εἰσιρῶω κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν· Ἐπιφάν. 1, 263 A, αὐτ. 77 C.

ὀπέκ κ. πρό φωνήεντος ὀπέξ [ὀπδ-ἐκ] ποι. πρόθ. μτ. γενικ. κἀτωθεν, ὑποκάτω, πρὸς τὰ ἔξω· Ἰλ. Θ 504 Ἰπποῦς ἰάσαθ' ὀπέξ ὄχεων, οὐτ. N 89, αὐτ. P 461, αὐτ. 581, Ὀδ. M 107, Λεωνίδ. Ταρ. ΑΓ 68 σκώληκες ὀπέκ σποροῦ ἀγᾶγονται, Ἀπολλ. P, I 166 τυτθὸν ὀπέκ Φρυγίης παρεμύτρων, Νικ. Ἀλεξ. 295.

ὀπεκβαίνω μτγ. κ. μαν. μέλλ. ὀπεκβήσομαι, ἐκβαίνω κἀτωθεν, ἐξέρχομαι κρύφα· Γαλ. 2, 793, 7 ὀπεκβαίνει ἐκτός, Ἀνωθ. Ν. Σουίδ. ἐν λ. κἀτα ἐπειδὴν ὀπεκβάντας ποιεῖσθαι τὴν ὄρμην, Ἀγαθ. 268, 15, [ἰοαπ.] ὀπεκδὸς τοῦ δευματοηρίου.

ὀπεκβάλλω μτγ. ἐκβάλλω κρυφίως, ἀποροτήρητῶς λάθρα· Πλούτ. ἸΗ. 530 I) μηδ' ὀπέκβαλλε πιστεῖταιν δοκοῦντα, Ρουφίν. Ἐπιγρ. ΑΠ 5, 66 ταῖς τρυφεραῖς ἡμάς κερσὶν ὀπέκβαλεν.

ὀπεκβόχομαι μτγ. ἐκβόχομαι ὄσφ' ἐμαυτὸν, δέχομαι, ἀναλαμβάνω ὑποκάτω μου, Ἀντίφ. Σιδ. ΑΠ 9, 722 δάμαλις . . . μαστῶ ὀρπῖν ὀπεκβόχεται.

ὀπεκβιδράσκω μτγ., ὄσφ. ὀπεξέδραν, ἐκβιδράσκω, ἀποβιδράσκω, δραπετεύω, μτ. γενικ.· Πλούτ. ἸΗ. 642 B· κ. ἐμπροθ. ἰεκ τινος· αὐτ. Φλομ. 20 ἐκ Καρχηδῶνος ὀπεκβιδράς· κ. ἀπολ.· Διον. Κ 36, 7.

ὀπεκβιδῶμι μτγ. κ. μαν. ἀντι ἐκβιδῶμι βλλ.· Τιμόθ. Πρεσβ. Κων/πόλεως 36.

ὀπεκδρῶμι (ἡ) [ὀνεκτρέπω] μτγ. ἢ κρυφίως, λαθραία ἐκδρῶμι, ἔξοδος, ἐπέξοδος· Καμεν. Θεσα. 4) τὴν ὀπεκδρομὴν τομῶς ποιεῖσθαι, Συμ. ἐν Ἀν. Βασασ. 5, 481 τὰς ἀτάκτους αὐτῶν ἀναστῆλῶν ὀπεκδρομάς.

ὀπεκδρομῶ-έω μτγ. ἀντι ὀνεκτρέω βλλ. Γρηγ. Ναζ. 2, 219.

ὀπεκδῶνω μτγ. ἀντι ὀπεκδῶμαι βλλ.· Βάθρ. 4, 4 ὀπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου.

ὀπεκδῶσαι μέσ. μτ. ἐνεργ. ὄσφ. β' ὀπεξέδυν, παρκα. ὀπεκδέδουκα, -ἐκβάλλω ἐμαυτὸν κρυφίως ἔξω, ἀπομακρύνω λάθρα, ὀπεκφύω· Εὐρ. Κόλλ. 347 πρόνος . . . Τρωικὸς ὀπεξέδυν θαλασσοῦτος τῆς, Πλούτ. ἸΗ. 170 P ὀπεκδῶσαι τὸν λίθον ὑπερμαρτυροῦμενον· κ. μτ. γενικ.· Πλούτ. Διμ. 9 ὀπεκδῶσαι τῆς πανηγύρεως, Φλόστρ. 801 ὀπεκδῶσαι τὸν σπαργάνων· κ. ἀπολ.· Ἡρ. I, 10 ὀπεκδῶσαι ἐγώρεε ἔξω· κ. ἐμπροθ. [ἰα τινος· Πλούτ. Ἀρατ. 9 ἐλάθε διὰ τινος ὀνομάτων ὀπεκδῶσαι· κ. μτ. ἐμπροθ. Μέν. Ἐπιγρ. 425 ὀπεκδέδουκα δεῖρ' ἔξω λάθρα· 2) ρημ. π. ὀπεκδῶσις.

ὀπεκδῶσις-εως (ἡ) [ὀνεκδῶσαι] μτγ. ἐκφυγῆ, ὀπεκφυγῆ· Ὀμπ. Ἀλ. 3, 395 τῆ δ' αὐτῆς ὀπεκδῶσις ἐστιν εἰσιμῆ.

ὀπεκδέσιμος-ον Ἐπιγρ. Κρήτ. ὑπὸ τὸν τ. ὀπεκδέσιμος ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ὄσφ. ἀποκεῖμαι, καταθετῆμενος πρὸς ἐξαγωγήν πάλιν· κατὰ θαλάσσιον ἔσπας ἐξαγωγῶν τῶν ὀπεκδῶσιμων.

ὀπεκδέσις-εως (ἡ) [ὀνεκτέθειμι] μτγ. τὸ ὀνεκτέθεισαι, ἢ κρυφία ἐκθεσις· Ἰωσ. Α' 4, 7, 2 εἰς τὴν ὀπεκθεσὶν κτήσεως ἐν πολέμῳ βουατῆς καὶ σωμάτων ἀσφάλειαν· 2) Ἡσ. ἐπέκθεσις· ὀπόθεσις· 3) νεώτ. φωτογρ. ἢ κατὰ τὴν φωτογράφησιν ἀνεπαρήκτως ἐκθεσις τῆς φωτοποθοῦς πλακόσ.

ὀπεκθέω ἐκθέω κρύφω ἢ ἐκτρέφω, ἐκφέρω κατὰ μικρόν, βαθυδῶν· Ἐπιγρ. 363 πνεύματος ἐρηπτονοτος ὀπεκθεῖται· ἀξέμον ὄδωρ, Πλούτ. Πομπ. 80 πνεῦμα λαμπρὸν ἐδοθεῖ πελαγίσις ὀπεκθεῖσθαι. **ὀπεκκαθαίρω** ἐκκαθαίρω, ἐκκαθαρίζω κἀτωθεν, τὸ παθ.· Ἰππ. 612, 16 ἢν συλλάθῃ τὴν γονὴν καὶ κηφῶν, ὀπεκκαθαίρεται.

ὀπεκκαίω κ. νεώτ., μέλλ. ὀπεκκαῖσω, ὄσφ. ὀπεξέκασσα, καίω ἀνάπτω κἀτωθεν ἢ βαθυδῶν καὶ κατ' ὄλιγον· Θεοφρ. Πυρ. 63 τὸ εἶλον τὸ ὀπεκκαῖω ἔχει σύγγενες ἐν τῷ πυρὶ· 2) μτγ. κ. νεώτ. μτγ. ἐξάπτω, διεγίρω, ὀποκίω, πορορμῶ ἐπιηθῶσις· Πλούτ. ἸΗ. 616 B τὴν φιλοτιμίαν ὀπεκκαίωμαι καὶ ἀναστυραῖωμαι, αὐτ. Διδ. 22, Λοκ. Περιγρ. 26 ὀπεκκαίωμαι τὴν γνῶμην· 3) ρημ. π. ὀπεκκαίωμαι, ὀπεκκαίωσις, ὀπεκκοῦστρια.

ὀπεκκάκωτης-ητος (ἡ) μτγ. ὀπουλος καὶ δομα κακότης, κακία· Γρηγ. Ναζ. 3, 525 (πθ. γρ.).

ὀπεκκαλύπτω μτγ. ὑποκάτω ἢ ὄλιγον τὴ ἐκκαλύπτω, ξεσκεπάζω, ἐν χρ. τὸ παθ.· ΑΠ 7, 480 ἤδη μευ τέτριπται ὀπεκκαλυμμένον ὄστω.

ὀπεκκαλυμ-ατος [τὸ] τὸ δι' οὐ ἀνάπτυε τις πύρ, ἔναυσμα, προσόνομα, καύσιμος ὄλη, ἔξω· Ξεν. ΚΠ 7, 522 ἀσφάλτω δὲ ὀπεκκαλύπτει κεχρικέναι, Ἀριστλ. Πολιτ. δ., αὐτ. Μετ. I, 4, 4· 2) μτγ. ἢ τροφὴ ἐκ παρήγορας ζωῆν ἠερυρότητα· Ἰππ. Ἀφ. 1243, Πλούτ. ἸΗ. 694 P· 2) ὄμ. μτγ. τὸ πορικινοῦν, τὸ προτρέπον τῶν εἰς τὴν ἐλατήριον, ἔναυσμα· Ξεν. 2, 2μν. 4, 25, Μέν. Θεοσ. 2 πολλάς ὀπεκκαῖω· ἐστ' ἔρωτος μουσικῆ, Ἀριστλ. Πρ. I, 7, Πλούτ. Λυκ. 15 ὀπεκκαῖω πάθος . . . ἐναπολείποντας ἀλλήλους.

ὀπεκκαίωσις-εως (ἡ) μαν. τὸ ὀπεκκαίω, ὄμ. μτγ. τὸ ἐξάπτειν ἢ παρακίωσιν, πορορμῶσι· Μεθόδ. Κων/πολ. 77 B τὴν ὀπεκκαίωσιν εἰς συνουσίαν. **ὀπεκκαῖστρια** (ἡ) μτγ. ἢ κἀτωθεν ἀνάπτουσα, ἰδῆ τὸ πρὸς θυον ἀπ. ἐπὶ ἱερίας τῆς Ἀθηνῶν ἐν Σόλοις· Πλούτ. ἸΗ. 292 A ἢ παρὰ Σόλοις ὀπεκκαῖστρια.

ὀπεκκείρα κείρω ἐν τόπῳ ἀσφαλεῖ, ἔξω κινδύνου, ἐπὶ πρῶσ.· Ἡρ. 8, 416 εὐ δὲ σφῆ πάντα ὀπεξέκειτο, αὐτ. 60 Σαλαμίς . . . ἐς τὴν ἡμῖν ὀπεκκείται τέκνα· || κ. ἐπὶ χρημάτων· Θουκ. I, 137· || ὄμ. ἐπὶ πραγμ., εὐρίσχομαι, εἶμαι ἔξω ποὺ καταθετῆμενος πρὸς φθορίαν· Θουκ. 8, 31 καὶ ὄσα ἐξέκειτο αὐτῶν τῶν Κλαζομένων.

ὀπεκκενῶ-ῶ μτν. ὑποκάτω ἔκκενῶ, κενῶ, καθιστῶ τὴν κενῶν, ἀδειάζω κάτωθεν, ἐν χρ. τὸ παθ.: Δίων Κ 69,4 μετέωρον αὐτὸν καὶ ὀπεκκενωμένον γενέσθαι ἐχρήν.

ὀπεκκλάπτω μτν. κρυφῶς καὶ ἀδορυδῶς ἐκκλέπτω: Ὀππ. Άλ.4,48, Ἰώσ.ΑΙ 14,11 Β' κ. παθ.: Πλούτ.Θεμ.25 τῶν δὲ χρημάτων αὐτῶ πολλὰ μὲν ὀπεκκλαπέτῃα διὰ τῶν φίλων.

ὀπεκκλίω κατὰ μέρος ἐκκλίνω, κυτῶν ὑποχωρῶ, ἐκφεύγω, διαφεύγω: Ἀριστφ. Ἰπν.273 Ἄν δ' ὀπεκκλίω . . δευρί, τὸ σκέλος κερπιάσει || μτ. αἰτ. ἐκτρέπομαι, ἀποφεύγω: Πλούτ.Καρ.18 τὸ δὲ δεξιὸν ὀπεκκλίαν τὴν ἐπιφθονὸν ἐκ τοῦ πεδίου πρὸς τοὺς λόφους ἦπτον ἐξεκάππ.

ὀπεκκομίζω, μέλλ. ἄττ.-ιά, ἐκφέρω ἐξω ἢ μακρὸν κρυφίως: Θουκ.4,123 ὀπεκκομίζει ἐς Ὀλυμπον . . παῖδας καὶ γυναικας τῶν Σικωνέων || τὸ μέσ. ἐκκομίζω, ἐκφέρω τὴν κρύφα, μυστικῶς διὰ τῶν ἄλλου: Ἡρ.9,6 ὀπεκκομισαυτὸ τε πάντα καὶ αὐτοὶ διέδσαν ἐς Σαλαμίνα.

ὀπεκκόπτω μσν. κρυφίως ἢ ἐπ' ὀλίγον ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, πελεκῶ: ΚΜνασσα.Χρον.82.

ὀπεκκρίνω μτν. ὑποκάτω ἢ διὰ τῶν ἀποχωρημάτων τῆς κοιλίας ἐκβάλλω, ἐκκρίνω ἀνεπισθήτως, ἐν χρ. τὸ παθ.: Διογ.Λ 97,6 καὶ αὐτὰ ὀπεκκρίνεταί καὶ ἐξαπόλλυται.

ὀπέκκρουσις-εως (ή) μσν. κρυφία ἢ κατ' ὀλίγον γινουμένη ἀπόκρουσις: Εἰρην.Ι 13,280.

ὀπεκκρούω μτν. ἀνεπισθήτως ἢ κατὰ μικρὸν ἀποκρούω, ἀπωθῶ, ἀθῶ πρὸς τὰ ἔξω: Ἰουστ.Ι 8,6.

ὀπεκκλυδῶν κρυφίως, λάθρα λυκλυδῶν καὶ ἐκβάλλω ἐξω: Εὐρ.Ἡρ.597 ἄλλα φθαίνει νιν ἢ τάλιν· εἰσω δόμων μήτηρ ὀπεκκλυδοῦσα.

ὀπεκκλιπῶ κατὰ μικρὸν ἐκλείπω, σθῆνω: Θεόφρ.Πινρ.55 (πβ.Ι, Γολ.8,13 φουμῶν ἀνώμαλος καὶ ὀτακτος καὶ ὀπεκκλιπῶν.

ὀπεκκλώω κατὰ μικρὸν, βαθμιαίως ἐκλύω, χαλαρῶ ἢ ἐξασθενῶ, ἀνοστιγίω τὴ: Πλούτ.Νικ.14 αὐτὰ τε τὴν γνῶμην ὀπεκκλώω, Ἰώσ.ΠΙ 7,8,5 τὴν σφοδρότητα τῆς ἐμβολῆς ὀπεκκλίω, Σχόλ.Ἰλ.Ζ 260, || παθ. κατὰ μικρὸν παύομαι, λήγω, καθίσταμαι, γίνομαι συνεχῶς ἀσθενέστερος: Ἰπν.600, 26 παλμοὶ ὀπεκκλωμένοι, Σχόλ.Ἀριστφ.Σφ.151, Σέξτ.Ἐπι.Μαθ.ΙΙ,214.

ὀπεκκμισθῶ-ῶ νεώτ. κ.-ώνω, ὀδρ. ὀπεκκμισθῶσα, ἐκμισθῶ τὸ ἴπ' ἐμοῦ μισθωθῆν ἐς ἄλλον μισθωτὴν, ὀπενοικιάζω.

ὀπεκκμισθῶσις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπεκμισθῶ θλλ., ὀπενοικίασις.

ὀπεκκμισθῶτης (ὀ) νεώτ. ὁ ὀπεκμισθῶν τι, ὀπενοικιάζων.

ὀπεκκίμνω κρυφίως πρὸς τὰ ἔξω ἀποκίμνω, ἀποστῆλλω: Εὐρ.Ἐκ.δ, αὐτ'.Ἀνδρ.47 ὅς δ' ἐπὶ παῖς μὴ μόνος ὀπεκκίμνω . . δῆλους ἐς οἴκου, Θουκ.4,8' κ. παθ.: Σοφ.Ἡκ.1350 οὐ τὸ Φωκῆων μέδον ὀπεκκίμνησθαι σὴ προμηθεῖα χερσίν.

ὀπεκκπαρῶ-ῶ μτν. περῶ, διαπερῶ, διερχομαι λάθρα, ἀνεπισθήτως ἢ βαθμυδόν: Ὀρφ. Ἀργ.68, Κόιντ.5,246 πόνταν ναυαῖα ὀπεκκπαρῶσιν.

ὀπεκκπῶδ-ῶ μτν. πηδῶ, ἀναπηδῶ ἐκπηδῶ, κάτωθεν ἢ κρυφίως: Ἀριστοτ.2,5,26 ὀπεκκπῶδ μοι ποικίλα τῆς ἀνοιγῆς κινήματα.

ὀπεκκπαιῶ μτν. κρύφα ἐκπαιῶ: Γολ.Προτ.9,4.

ὀπεκκπλέω μτν. κρυφίως ἐκπλέω, ἀποπλέω: Πλούτ.Λυσ.ΙΙ ὀκτῶ ναυσίν ὀπεκκπλέωσα.

ὀπεκκπνέω κατὰ μικρὸν, ἐλοφρῶς ἐκπνέω, ἐξοστρίβομαι, σθῆνω: Πλάτ.ἈΕ 365C περικτῶ λόγῳ ὀπεκκπνεοῖσι λεληθῶτως καὶ ἀτιμυδόνται.

ὀπεκκποθῶ-ῶ μτν. ὑπὸ τινα ἢ τῆ ἐντολῆ, τῆ διαταγῆ τῶν ἔκκενῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τὴ: Πολυδ.9,110 ὅταν ὀπρητής εἶναι λαχῶν πᾶν τὸ προσταχθέν ἐκποθῶ.

ὀπεκπροθῶ ἐπ. πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἐμπρὸς τρέχω, ὀπεκτρέχω, προτρέχω: Ἰλ.Φ 604 τρέφας πᾶρο ποταμὸν βαθυδιήνεντα Σκιάμανδρον τυτθὸν ὀπεκπροθῆντα, Ὀδ 0 125' 2) ὀπερβάλλω εἰς τὸν ὄρθρον, πικῶ στὸ τρέξιμο: Ἰλ.1 506 Ἄτη . . πᾶσαι τῆς Αἰτιάς παλλὸν ὀπεκπροθῆαι.

ὀπεκπροθῶσθῶ μτν. μτχ. ἄορ. β' ὀπεκπροθῶσθῶν, κάτωθεν ἐκπηδῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἀνατινάσσομαι ὑποκάτωθεν τινος: Ὀππ.Κυν.4,160 ὁ γε ἀπλήγῳλος ὀπεκπροθορῶν ἄλιωτος.

ὀπεκπρολύω κάτωθεν τινος λύων ἐξάγω τὴ: Ὀδ.Ζ 88 ἡμιόνους μὲν ὀπεκπρολύσασ ἀπῆνης ἰσχόλ. ἐὴ μὲν ὀπεκ τὴν ἀπόξευξιν δηλοῖ, ἢ δὲ πρὸ τὴν εἰς τοῦμυρσοθεν ἔλθασιν τῶν ἡμιόνων βλ. κ. Εὐστ.217,20 ἐὴ ὑπὸ τὴν κάτω σχέσιν, ἢ δὲ ἐξ τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρὸ τὴν ἐμπροσθεν ὑπαγορευεῖται.

ὀπεκπρορέω ρέω ἀπὸ τινος βάθους, κάτωθεν, πρὸς τὰ ἐμπρὸς: Ὀδ.Ζ 87 παύθ δὲ ὕδωρ καλὸν ὀπεκπρορέει Ἰεῦστ. κέν τῶ ὀπεκπρορέειν ἢ μὲν ὑπὸ τὴν κάτωθεν ποθεν ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ ὕδατος, ἢ δὲ ἐκ τὴν ἔξροδον αὐτοῦ, ἢ δὲ πρὸ τὴν αὐτοῦ πρόδοσιν].

ὀπεκπροτάμνω ἰων. μτν. προβαίνω, ἐξέρχομαι, πλέω ἐξω καὶ τέμνω τὴ: Ἀπολλ.Ρ 4,225 ὀπεκπρὸ δὲ πάντων ἔταρνα ναῖς ἰσχόλ. ἐὴ ναῖς ἰσχησὶν βιαία ὀρηγὴ τὸν πλοῦν ἤνευσεν].

ὀπεκπροφύγω κρυφίως ἀπὸ κινδύνου ἀπαλαττόμενος ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω εὐκόλως ἢ ἐπιτηδεῖως, ὀπεκφεύγω: Ἰλ.Υ 147, αὐτ.Φ 44, Ὀδ.Υ 43 πῆ κεν ὀπεκπροφύγοιμι γ' κ. μτ. αἰτ.: αὐτ.Μ 113 εἰ πως . . ὀπεκπροφύγοιμι Χάρυδδῶν, Ἡσιόδ.Α 42 ὄτ' ἀνήρ ὀπεκπροφύγοι κακόητοια.

ὀπεκπροχέωμαι μτν. ἐκχέομαι κάτωθεν τινος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ἔξω: Κόιντ.13,57.

ὀπεκπύροσ-ον μτν. ὁ ὀλίγον τι ἐκπύρος, πεπυρωμένος, καλὸν: Ὀρφ.Λιθ.140 ὀπεκπύρον ὄζον.

ὀπεκρέω, μέσ. μέλλ. ὀπεκρήσομαι, παθ. ὄζωρ. β' ὀπεκρῆσθην, ὑποκάτωθεν ἐκρέω: Φιλίστρ.Εικ.782' 2) μτν. ἐπὶ πρῶσ., ἐκδοῖνω, ἐξέρχομαι κάτωθεν τινος: Πλούτ.Πορμ.3 ὀπεκρέωσις τῆς σκηνῆς' 3) μακρὸν παρέρχομαι: Πλάτ.Συμπ.203Β, Ἀριστοτ.Γεν.Θθρ.1,5,22' 4) μτν. μτφ. ἐκφεύγω, διαφεύγω: Πλούτ.Μάρ.64 τοῦς δὲ ἀμνηστας καὶ ἀνοήτους ὀπεκρέφει τὰ γινόμενα μετὰ τοῦ χρόνου' 5) ἐμ. φθειρόμαι, ἀφανίζομαι, τήκομαι, λείνω, καταστρέφομαι: Ἰώσ.ΠΙ 1,33,2 τὸν βασιλέα ταῖς ἀθυρίαις ὀπεκρέοντα καὶ τῆ νόσφ.

ὀπεκρηγνυαῖ μτν. κατὰ μικρὸν κερήννυμαι, ὑφίσταμαι ρήξει, ρήγματα: Πλούτ.Κάμ.3 ὀπεκρηγνέτος ἀπὸ τοῦ πλῆθους καὶ βάρους.

ὀπεκρίπτω μτν. κάτωθεν ἢ κρυφίως ἐκρίπτω τὴ ἔξω: Πλούτ.Σύγκρ.Ποιμ.κ. Ἀγισ.Ι.

ὀπεκπῶδ-ῶ μτν. κατ' ὀλίγον ἢ κρύφω ἀποσπῶ τὴ κάτωθεν τινος: Πορφ. ἐν Αἰιατ.Εσα.300.

ὀπέκτασις-εως (ή) μσν. τὸ ἀφίστασθαι τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐκ τῆς στάσεως ἢ θέσεως γάρην ἄλλου παραμέρισσι: Εὐστ.Πον.329 θρόνων παραμῆρσις καὶ ὀδῶν ὀπεκτάσις.

ὀπεκσῶζῶ ἀπὸ τινος κρυφίως ἢ ἀνεπισθήτως σῶζῶ, σῶζῶ ἀποσύρω μακρὰν ἀπὸ τινος: Ἰλ.Ψ 272 ἀτὰρ ἀπὸν ὀπεξεσῶσεν Ἀπόλλων, Αἰσχ. Πέρσ.453 φίλους δ' ὀπεκσῶζοιεν ἐνοσίλων πόρων.

ὀπεκτανῶ μσν. ἐκτανῶ κάτωθεν, ὑποκίτωθεν: Πουλύ.Σιλ. Ἀμφ.54(83) γῆ δὲ γε κύκλων βασιδὸν ἀποπλαγγθέντας ὀπεκτανῶσασιν ἔλιγγρούς.

ὀπεκτανῶ μσν. κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον ἐκτείνω: Φώτ.Ἐπιστ.147,43 τὰς βλάστας ὀπεξετείνων.

ὀπεκτελῶ-ῶ μτν. ἐκτελῶ, ἐπιτελῶ κρυφίως: Κόιντ.1,204 καὶ τὸ μὲν ὄς ἤμελλον ἐτήτυμον ἡματὶ κείνῳ Κίρας ὀπεκτελεῖν.

ὀπεκτήκω κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν ἐκτῆκω, ἀναλύω, ἢ φθειρώ: Ἀλέξ.Τροαλλ.8,139 τὸν οὐλῆαν

ὀπεκτίκει κ. παθ. : *Inn.298,33 ὀπεκτίκονται αἱ σάρκες, Γολ.14,51f,11, αὐτ.574,9.

ὀπεκτιθεμαι κρυφίως φέρω τὸ ὑπάρχοντα μου καὶ τίθεμαι εἰς μέρος ἀσφαλές, φέρω ταῦτα μακρὰ τοῦ κινδύνου, ἴδια ἐπὶ πρῶσ, καὶ πραγμ. μεθ' ὧν τις ἐκφεύγει τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου, φυγοδεύω, ἀπομακρύνω καὶ φέρω εἰς ἀσφαλὴ τόπον : *Hp.8,4 ἐστ' ἄν τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκίας ὀπεκτέωνται, αὐτ.41, Σοφ.*Hl.297 ἐκ χειρῶν ἐκλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ἐπέεθου, Εὐρ.*Ανδρ.69, Θουκ.1,89, Ξεν.ΚΠ 6,1,26 ἕλενας ὡς ὀπεκτιθεῖτο ἤδη τὰ χρήματα κ. παθ. : *Hp.5,65. 2) κατατίθεμαι, καταβάτω εἰς ἀσπίδην πᾶσι ὅπως ἐκ νεύου ἐξγάγω : *Επιγρ. εἰ δὲ τί κα. . ὑπέχθηται.

ὀπεκτρέω κατ' ὄλιγον καὶ κρυφίως ἐκτρέπω τι : Σοφ.Τρ.549 τῶν δ' ὀπεκτρέπει πόδα κ. μέσ. : Πλάτ.Φαιδ.108B ταῦτην μὴ ὄπως φεύγει καὶ ὀπεκτρέπεται ἰσθρέφων τὰ νότα ἀποσύρεται, ὅπως μὴ συναντήσῃ αὐτήν κ. μτ. ἀπαρφ. : Σοφ.ΟΚ 566 ὥστε ζήνων γ' ἂν οὐδέν ὀπεκτραποίμην ἢ σὺ συνεκώζειν.

ὀπεκτρέω, μέσ. μέλλ. ὀπεκδρομοῦμαι, ἀδρ. β' ὑπέξεδραμον, κἀθῶθεν ἐκ τῶν ἐντός τρέχω, ὀπεκτρέω ἀπὸ τινος, ἀποφεύγω, φεύγω : *Hr.1,56 ἦν τὸ παρεόν ὀπεκδράμωσι, Σοφ.*Αντ.1086 θάλασσα οὐχ ὀπεκδραμεῖ, Εὐρ.Μηδ.524, αὐτ.Φοῖν.873, Πλούτ.Εὐμ.7 κ. μτ. ἀπαρφ. : Εὐρ.Ανδρ.338 ἦν ἐγὼ μὴ θανεῖν ὀπεκδράμω : 2) τρέχω, ἔξω, πέρα ὅριου τινὸς καθωρισμένου : Σοφ.Τρ.167 ἢ τοῦθ' ὀπεκδραμόντα τοῦ θρόνου τέλος.

ὀπεκτροπή ἡ] ἡ βαρυνθὼν, κατ' ὄλιγον, γνωμὴν ἐκτροπή, ἡ πασιδίοχον ἀνατροπή : Εὐρ.Αὐτολ.6.

ὀπεκτρώω μτν., ἀδρ. β' ὀπεξέτραγον, κρυφίως, λάθρα τρώω : Μάχ.π.*Αθην.13579D μὴ μου προσπεσοῦσης τομυλάκιον ὀπεκτράγγε.

ὀπεκτώω ἴσος. «ὀπεκταῖω».

ὀπεκταίνω μτν. κρυπτόν τὸ φαῖνο, φανερώω κ. ἢ χρ. τὸ παθ. κἀθῶθεν ἡ ὄλιγον τὴ ἐκφαίνωμαι, ὑποψάσκα, ὑπολόγιμα : Φιλῶστρ.Εικ.799.

ὀπεκφέρω ὄλιγον τὴ ἡ ἥρατα φέρω πρὸς τὰ ἔξω : *Ιλ.Θ 268 ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπέξέφερον σάκος. 2) ὑποκίτα, κρυφίως ἔξω, ἀπομακρύνω κρυφίως ἐκ τινος κινδύνου : αὐτ.Ε 319 φίλων μὴν ὀπεξέφερον πολέμου, αὐτ.Ο 628 τυτθὸν γὰρ ὕπεκ θανάτιο φέροντας. 3) ἀπομακρύνω, ἀποσύρω : *Οδ.Γ 496 τοῖον νᾶρ ὑπέκφερον ἄκεές ἱπποι, *Απολλ.Ρ 1,1264, Πλούτ.Λοκῆ.17. 4) ἀπὲξ. προπορεύομαι, προτρέχω, προηγοῦμαι : *Hr.4,125 ἐντυχῶν δὲ ἐδίωκε ὀπεκφερόντας ἡμέρας δόδω.

ὀπεκφεύγω κ. νεώτ., ἀδρ. β' ὀπεξέφευγον, φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω κρυφίως : *Ιλ.Θ 243 αὐτοὺς δὲ πρὸ ἔσσαν ὀπεκφεύγειν καὶ ἀλόεθαι, αὐτ.Υ 191, *Οδ.Ψ 320, Σοφ.*Αντ.553 οὐ φθονῶ σ' ὀπεκφεύγειν, Πλάτ.Εὐθ.291B. ἢ μτ. αἰτ. διαφεύγω, ἀποφεύγω τι : *Ιλ.Ζ 57, Σοφ.*Αντ.776 ὄπως μίσημα πᾶσ' ὀπεκφύγη πόλις, Θουκ.2,90. 2) νεώτ. φεύγω ἐπιτηδύως, διαφεύγω σιωπῆ δ' ἔλημμοι : ἡ χάρις ὀπεξέφυγε τὸν κινδύνον τοῦ πολέμου. 4) ὄμ. ἀποφεύγω ἐπιτηδείως νὰ πράξω τι.

ὀπεκκράζω μν. κατ' ὄλιγον καὶ ἡμέρα, ἡσυχῶς ἐκ πράξω, διηγοῦμαι : Εὐστ.1957,33.

ὀπεκφυγάνω ὀπεκφεύγω : *Inn.466,5.

ὀπεκφυγή ἡ] μτν. κ. νεώτ. λαθραία ἐκφυγή, διαφυγή : Παρῶρ.*Ιλ.Χ 270. 2) νεώτ. ἐπιτηδεία ἐκφυγή, διαφυγή σιωπῆ δ' ἔλημμοι : Καλλ.Θεαν.82 οὐοὺς τοὺς ἐμχανάτος ὀπεκφυγᾶς, -μοῦ ἀπῆλυτσε μὲ ὀπεκφυγᾶς.

ὀπεκφύω μτν. κατὰ μικρὸν, ἀνεπαίσθητως ἐκ τινος ἐκφύω, φυτρῶναι : Φιλῶς 2,214f γρόφ' .. ὅπως ὀξείη τῶν ποδῶν ὀπεκφύη κ. παθ. κατὰ μικρὸν φύομαι ἡ αὐξάνομαι ἐκ τινος : Φιλῶστρ. Εικ.786 ὀπεκφύομενον τῶν κροτάφων κέρας.

ὀπεκχαλῶ-ᾶω μτν. χαλῶ κατὰ μικρὸν, κρυφίως, ἀνεπαίσθητως : ΑΠ11,200 ἰδ.γρ. ὑπεργολῶ.

ὀπεκχεῖ μτν., μέλλ.-χεῶ, κἀθῶθεν ἡ ἐλασφῶς, ἡμέρα ἐκχεῶ : *Απολλ.Ρ 3,705 τὸ δὲ ὀπεκχεῖται σάτικα δάκρυ. 2) μτφ. ἀπαλλάττομαι ἐκ τινος : Πλούτ.*Hr 78B ὄταν ὀπεκχεῖς φθόνου.

ὀπεκχώρησις-εως ἡ] ἡ κἀθῶθεν ἐκχώρησις, ἀποχώρησις δ' ἐμφοιότητος : *Inn.408,7 ἡ κοιλίη ὄδοταν ὀπεκχώρησιν μὴ ποιῆθ τὴν μετρίαν.

ὀπεκχωρῶς-ή-δον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ὀπεκχώρησιν, ὁ κατάλληλος εἰς αὐτήν, κινήσις : *Inn.420,52, αὐτ.421,3 ἐν τούτῳ δὲ τὰ ὀπεκχωρητικά φύσει στάσιμον ποιῶσιν ἐν τῇ κοιλίῳ.

ὀπεκχωρῶ-ῶω κἀθῶθεν ἡ κρυφίως καὶ βαθυμῶδον ἐκχωρῶ, φεύγω, ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι ἡσυχῶς ἀπαρατήρητος : *Hr.9,13 ὀπεκχωρᾶς ἐμνήσασ τε τὰς Ἀθήνας, Πλάτ.Νομ.785B τοὺς ὀπεκχωροῦντας τοῦ βίου. 2) μτ. δοτ. προσ. ἀποσύρομαι παραχωρῶν τὴν θέσιν μου εἰς τινά, παραμερίζω δι' ἄλλον : σὺτ.Φαιδ.103B. 3) ἀποφεύγω, διαφεύγω : αὐτ.106B τὸ δ' ἄθανατον, σὼν καὶ ἀδιόφθορον οἰχεῖται ἄπιόν. . ὀπεκχωρῶσαν τῶ θανάτῳ.

ὀπέλαιον [τὸ] ἤα. «ὑποστᾶθμην ἐλαιου, γλασσο», ὀπέλατι ἡ] μτν. τὸ θαμνώδες φωτὸν χαμαὶ-δόσμη : Πίν.Φι 15,39.

ὀπελαῖνω ἐπὶ τὰ κάτω, ἐνδον, πρὸς αὐτὸν ἐλαύνω, ἐλαύνω μετὰ συστολήν τινος : Ξεν.Αν.1,8,15 ὀπελάσας ὡς συναντήσαι.

ὀπέλαφορον ὁ ὄλιγον τὴ ἐλαφρὸς : Σέξτ.*Εμπ. Μαθ.1,6 ὥστε τοῦτο μὴ ὀπέλαφορον.

ὀπελαφρόνω μν. ὄλιγον τι, εἰς βαθμὸν ἀσημοντον ἐλαφρόνως : Κ Μανουσα.*Ερ.4,10 τὸ γὰρ πολὺ τῶν περασμῶν ὀπελαφρόνως βάρος φίλη φυγῶν συμβέβησις καὶ τὸ σὺζῆν ἀλλήλοισι.

ὀπελέγω μν. ὄλιγον τὴ ἐλέγω, ἐρωτῶ, ἀνακρίνω : ΐω.Λυδ.Ρωμ.2,26.

ὀπελίσω μτν. κ. μν., ἀπτ. -ίττω κατ' ὄλιγον ἡ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐλίσσω, συστρέφω, περιστρέφω : Νεβ.628B, *Αχλλ.Τάτ.1,6 αἰ κατά τὰς θύρας γενοίμην ὀπελίττων κἀθῶθεν.

ὀπεμῖνω μτν. ἐμβολῶ ἀπροσώπως, κρύφα προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι : Γρηγ.Νύσσο.3,27A κατ' εὐθείαν ὀπεμῖνωσι τοῖς μνημονευθεῖσιν.

ὀπεμβάλλω μν. κρυφίως, κἀθῶθεν ἐμβάλλω, παρεμβάλλω κἀθῶθεν ἡ κατόπιον-Γρηγ.Καρ.387.

ὀπεμβολαῖος-α-ον μτν. ὁ κρυφίως μεταξὺ ἄλλων βαλλόμενος, ὑποβολήσιμος : Σινέσι.1585A.

ὀπεμβυλῶ-ᾶω ἔγκυον, ἐγκύμων ποῖα, γγαστρῶν : ΨΙ Σοφ.κ.Κλήμ. Αλ.Στρωμ.716.

ὀπεμνῶκε γ. ἐν. παρακ. τοῦ ρ. ὑψηλῶς βλ.κ., κλίνω πρὸς τὰ κάτω, γέρνω, σκύπτω, εἶμι σκυφτός : *Ιλ.Χ 491 πᾶσι δ' ὀπεμνῶμυκε, δεδωκνῶνται δὲ παρῖαι ἰθαρκῶς ἐχει τὸ κεφάλι σκυφτό.

ὀπεμνιλαίωμα μτν. κατ' ὄλιγον ἡ κρυφίως ἐμπήλαμα, πληροῦμαι, γεμίζομαι : Ρήτ.1,430.

ὀπεμνιρῶ μτν. ὑποκαίω, θέτω ὑποκαθῶθεν νῆρ : ΐωσ.Πι 2,19,4, Δίωκ Κ 62,16 ἐν ποὺ καὶ δύο καὶ πλείονα, ἄλλα ἄλλοθι ὀπεμνιρῶ.

ὀπεμφοίλω μτν. κ. νεώτ. ὄλιγον τὴ κρυφίως ἐμφοίλω, δηλώ, φανερώω : Σέξτ.*Εμπ.Μαθ.1,4, Γαλ.19,556,4 τὴν ἐν βάσει θερισίαν ὀπεμφοίλωτα. ἢ ἀπὲξ. ὄλιγον, ἐν μέρει εἶμαι φανερός : *Απολλ.Περγ.7,2. 2) νεώτ. ἐμφοίλω ἐμμένω, ὑποδηλώ, φανερώω, ἀποκαλύπτω μὲ τρόπον.

ὀπεμφοσις-εως ἡ] μτν. ἀποδηλώσις, ὀνομηγός : Ἀθανάσι.1,814, αὐτ.2,396B.

ὀπεναντίας-α-ον κ. νεώτ. ὁ κελμενος ὀνόνητος, ἀνηκεμνος : *Hoiδ.Α 347 Ἴπποι ὀπεναντίας ἀλλήλοισι. 2) ἐν ἐχθρίῳ σημ. ὁ ἀντιθέμενος, ὁ ἀντιμέτωπος ἴδια ὁ πολιτικὸς ἐντιπλοῦς : Θουκ. 2,2 βουλευόμενοι. . ἄνδρας τὸ τῶν πολιτῶν τοὺς

οσίων ὀπεναντιότης διαφθεραία || ὁ ὀπεναντιότης ὀ αντίθετος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, πόλεμος, ἔχθρος :: Ξεν.ΚΠ1,6,38 ταῦτα γὰρ μάλλον καὶ ἐξαπατῶν δύνανται τοὺς ὀπεναντιότης || ὁ ἀντικείμενος, ἐναντίος, ἀντίθετος :: Πλάτ.Πολιτ.306β :: || νεώτ. λογ. ὀπεναντία κριτικὴ ἀντίθετο κριτικὴ τὸν ὅποιον ἢ μὲν μερικὰ καταποικητικὴ ἢ δὲ ἐπὶ μερῶν ἀποφατικὴ :: || συνητ. μ. ὁστ. ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντίθετος πρὸς τι :: Ἦρ.7,50 ὁ ὀπεναντία τοῦτοισι λέξας, Πλάτ.Θεοτ.176α, αὐτ.Νῆμ.810δ, Ξεν.Ελλ.4,8,24, Ἀριστ.Πολιτ.7,9,3 :: || τὸ ὀπεναντίαν πέφυκε τὸ ἀντίθετον συνήθως συμβαίνει :: Ἦρ.3,80 3) ὁ ἔχων ἀντίθετος ἰδιότητας :: Ἰνν.Ἀρχ.Ἰηρ.13, Ἀλεξ.Μονδρ.1,2 ὀπεναντιωτότης . . . πλείστοις χρόμοις ἔχοντα πλείστας ἐναντίας ἰδιότητας, πλείστον ἀντιμαχομένους πρὸς ἀλλήλας), Διοσκ.Κωμ.Συντρ.1,37 ἐξ ἰχθύων ὀπεναντίων αὐτοῖσι.

ὀπεναντιότης-πτος(ή) μτην. ἐναντιότης, ἀντιλογία, διαφωνία :: Ἐπικ.κ.Διογ.Λ10,77 τὸν μέγιστον τάρχαον ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῆ ὀπεναντιότης παρσακεύσει, Ἰωσ. Απ.1,25.

ὀπεναντιοῦμαι-όμοσι πρῶτω πόν τὸ δυνατόν ὅπως ἐναντιωθῶ :: Ἰνν.Επιδ.1,948 ὀπεναντιοῦσθαι τὸ νοουσθαι μετὰ τοῦ ἡτρωθῆ :: 2) μτην. κρυφῶς ἐναντιοῦμαι, ἀντιτάσσομαι :: Πλούτ.Περ.34 εἰ μὴ τὶ δαιμόνιον ὀπεναντιώθη ταῖς ἀνθρωπίνους λογισμοῖς, αὐτ.Καίσι.1 3) τὸ ποθ. ἀντικείμεν, εἰμαι ἐναντίας, ἀντίθετος :: Ἀριστ.Η Εὐδ.7,6,1.

ὀπεναντιώμα-ατος(ή) τὸ(ή) ὀπεναντιώμα βλλ. :: Ἦρ.422,17 οὔτε νοσῶσι οὔτε ὀπεναντιώμα προσηφρομένων (τῶν σπιῶν) γίνεται, αὐτ.1245β, Ἀριστ.Ποιητ.25,22 2) ἀντίφασις πινος πρὸς ἑαυτὸν :: αὐτ.Σοφ.Ἐλεγχ.30,2 Πλούτ.Ἠθ.1042δ.

ὀπεναντιῶς ἐπίρρ. κατὰ τὴν ὄψιν ἐναντίον πρὸς τι :: Αἰσχιν.54 ὀπεναντιῶς τῶ νόμῳ, Ἀριστ.ΖΓ1,12,1. **ὀπεναντιώσις-εως(ή) ὀπεναντιώσις, ἐναντιώσις** :: Ἰνν.Ἀσορ.1245, Ἀριστ.Σοφ.Ἐκ.12, αὐτ.Ψυχ.1,5,5, Δημ.1405 τοσαύτας ὀπεναντιώσις πρὸς ἀλλήλα λαδοῦσα ἢ τῆχη, Πλούτ.Ἠθ.20C, αὐτ.661C ἡολοκαί . . ποιότητες ὀπεναντιώσις ἔχουσαι.

ὀπεναντιῶν μων. δάκων ὀλίγων ἢ κρυφίως :: Εὐστ.Πον.276,91 τὸν θυμὸν ὀπεναντιῶν. **ὀπεναντιῶμι** ὀλίγων τι, κατὰ μικρὰν, βαθμῆδον ἐνδίδω, ὀποχωρῶ :: Οοικ.2,64 ἦν καὶ νῦν ὀπεναντιῶμέν ποτε 2) Ἐπιρρ. μτ. ἀπαρφ. κ. ὁστ. ἐπιτρέπω εἰς τῶα νὰ πράξῃ τι.

ὀπένανθεν ἐπίρρ. μτην. κάτωθεν, ἀπὸ τῶν ἐνδον πρὸς τὰ ἔξω :: Ἐρωτιαν.376.

ὀπένανσις-εως(ή) μτην. κ. μων. τὸ ὀπεναντιόμομεν, ὀποχώρησις :: Ἀθην.984Α, Εὐστ.186,20 φυλάττεσθαι τὴν ὀπένανσιον.

ὀπένανσις-ατος(ή) μτην. τὸ ὑπὸ τὴν κυρίαν ἀσθητα ἔνδυμα, ἐσωτερικὸν ἔνδυμα :: Μάρκ.Ἀργ. ΑΠ6,201 λεπτὸν ὀπένανσις τοῦτο χιτῶνος.

ὀπένανσις-εως(ή) μων. κ. νεώτ. τὸ ὀπεναντιομεν, ἐνδυσισ τῶν ἑσωτερικῶν ἔνδυμάτων :: Σταυδ.Θεόδ.1748 2) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ὀπενανθῶ βλλ., ἐνδυσισ ἐκ τῶν ἑσω, ἐσωτερικῆ, ποδοπόρησις || ὁρ. κ. ἐπὶ μετῶλλων ἢ ἄλλης ὄλης :: ὀπένανσις δι' ὀπένανσι (κοπλάμα), - διὰ λεπτοῦ φύλλου χρυσοῦ.

ὀπεναντιότης(ή) μτην. κ. νεώτ. ὀπένδυμα, ἐσωτερικὸν ἔνδυμα, ἐσώφρουρον :: Στραβ.15,3,19 ὁ ὀπεναντιότης μὲν λευκός, ἀνθινός δ' ὁ ἐπάνω 2) νεώτ. τὸ ἀμέσως ὑπὲρ τὸν χιτῶνα φερόμενον βροχὸ ἀχειριδῶτον ἔνδυμα, κολλῶδες, γελέκι, η-λέκο 3) ὁμ. βοταν. ἢ ἐπιδερμὶς ἢ καλύπτουσα τὰ σποριγγία τῶν περιτρίων καὶ προσφλῶντουσα ταῦτα ἀπὸ τῶν καιρικῶν ἐπιδράσεων.

ὀπενανθῶ κ. νεώτ. ἐνδῶς κάτωθεν, ἐσωτερικῶς :: Ἀλεξ.Ἰασστ.1,11 ὀπενανθῶ ἐραμμένῃ αὐτῆν || κ. μέλας:Δημόφ.Πυθ.31ὀπενανθῶσαι τῶ θῶρακι χιτῶνος

κ. παθ. :: Πλούτ.Αἰμ.18 ὀπενανθῶμενοι χιτῶνας ἰένδῶμενοι χιτῶνας ὑπὸ τὸν ὀλισμὸν τῶν || νεώτ. ἐπενανθῶ ἐκ τῶν κάτω ἢ ἐσωτερικῶς, ποδοπόρη.

ὀπένανμι Ἐπιρρ. ἐνυπόρχω ὀπό τι, ὑποκάτω πινός :: Ἐπιρρ.Σμόρην.

ὀπένανθῶ(ή) ἐπίρρ. ὑποκάτωθεν, κάτωθεν, ὑποκάτω :: Ἰλ.Δ186 Ἐωστῆρ . . . ἢ δὲ ὀπένανθε ζῶμα τε καὶ μίτρη, αὐτ.147, αὐτ.Ρ386, Ὀδ Μ242, Ἀριστοφ.Βάτρ.1067 χιτῶνα γ' ἔχων . . ὀπένανθε :: κ. μτ. γενικ. διὲ μὲν ἡγουμένη, διὲ δὲ ἐπιφερομένη ὑποκάτω, κάτωθεν :: Ἰλ.Β150 ποδῶν ὀπένανθε, Ὀδ.Γ172 ὀπένανθε Χίσιον, Ἡσιοδ.Α418 ὀπένανθε γενείου, Πίνδ.Ν10,164, Ἀριστοφ.Νεφ.977 τοῦμφολοῦ ὀπένανθε, Πλάτ.Θεοτ.173β 2) ὀπό τὴν γῆν, ἐν τῷ Κάτω κόσμῳ, ἐν τῷ Ἄδῃ :: Ἰλ.Γ278 Πάταροι καὶ Γαῖα, ὁ ὀπένανθε καρμόνας ἀνθρώπωνς τίφουσιον, αὐτ.Υ61 :: || ὀπένανθε ἢ ἐν τῷ Κάτω κόσμῳ, ἐν τῷ Ἄδῃ, ἐν ἀντιθ. ποδὸς τοῦς οὐρανίουσι :: Πλάτ.ἈΕ371β, Ἀπολλ.Ρ2,259.

ὀπενανθῶ Ἡσ. «εἰς τετάρτην».

ὀπενανθιζῶ νεώτ. ὀρρ. ὀπενανθίσιμα, φέρω τι εἰς τὴν μνήμην πινός, τὸν κάμνω νὰ ἐνθυμηθῆ, ἐνθυμιζῶ, ὑπομνησκώ :: σοῦ ὀπενανθιζῶ ὅτι ἀσθιο λῆγει ἢ προσημῖα.

ὀπενανθίσις-εως(ή) νεώτ., ὁμν.-η ἢ πράξις καὶ τὸ ὀπενανθίσιμα τὸ ὀπενανθιζῶ, ὀπνμνησις.

ὀπενανθῶ ἔω μτην. ἔχω τι ἐν τῷ πῶ κρυφίον κεκρυμμένον, διανοοῦμαι κρυφίως :: Αἰλ.Π14,8.

ὀπενανθιάζω νεώτ. ὑπεκμισθῶ ἢ ὑπομισθῶ.

ὀπενανθιάσις-εως(ή) νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ὀπενανθιάζω τὸ ὀπενανθιάσις βλλ., ὑπεκμισθῶσις, ἢ ὑπομισθῶσις.

ὀπενανθισθῆ(ή) νεώτ. ὑπεκμισθῶσις ἢ ὑπομισθῶσις.

ὀπενανθίρω μων. κρυφίως ἐνσπείρω :: Νικόλ. Στ.893δ.

ὀπενανθιγάνω μτην. μεσολαθῶ, ὑπολαμβάνω τὸν λόγον πινός, παρεμβάλλουμαι, μεσιτεύω κρυφίως :: Γρηγ.Ναζ.1,599: αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν ἐνσπείρωσις.

ὀπενανθιτάρχη(ή) νεώτ., ὁμν. ὀπενανθιτάρχη ὁ μετὰ τὸν ὀπνίτην, χωροφυλάκος, ὑποζωμιατικὸς τῆς χωροφυλακῆς ἔχων βαθμὸν ἀμέσως κατώτερον τοῦ ἐνωμιατάρχη.

ὀπεξάγω κ. νεώτ. κρυφίως, λαθραίως ἐξάγω, ἴδω ἐκ πινός κινδύνου πρὸς ἀσφάλειαν :: Ἰλ.Υ300, Ὀδ.Σ147 ἀλλὰ σε δαίμων σίκαδ' ὀπεξάγαγοι κ. μέσ. :: Ἦρ.8,40 ἴνα . . παῖδας καὶ γυναικας ὀπεξάγαγῶνται ἐκ τῆς Ἀττικῆς 2) μτην. ἐξάγω κάτωθεν :: Ἀρετ.Ὀξ.Νουθ.2,6 :: || φρ. ὀπεξάγω κοιλίαν προεξέω κένωσις τῆς κοιλίας :: Πλούτ.Ἠθ.635Β 3) ἀμτβ. ἀποσπείρωμαι βοθηθῆν καὶ κατ' ὄψιν, βροδέωσι ἀποχωρῶ :: Ἦρ4,121 ἡμέρησ καὶ τοῦτοισι δὲφ προέχοντος τῶν Περσέων ὀπεξάγειν, Ξεν.ΚΠ3,3,60 4) ἐκφεύγω, διαφεύγω :: Ἀριστ.Πρ.5,21 ὅταν οὐ μὴ δύνηται ὀπεξάγειν διὰ τὸ πλῆθος, Μάρκ.Τὸρ.3,1 ἢ δὲ φεύγουσα ὀπεξάγει καὶ καταδύεται εἰς θρυμνὸν Βαθῶν.

ὀπεξάγω(ή) μτην. μων. κ. νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπεξάγω βλλ.31, ἀπομακρυνσις :: Μάρκ.Αὐρ.5,21, Ἰησοῦ.Α18,6,8 τῆς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὀπεξάγωγῆς, Εὐστ.304,50 2) νεώτ. λαθραία ἐξάγω(ή), ἀφαιρέσις: ὀπεξάγω(ή) ἐγγράφων.

ὀπεξαιρέω μτην. κάτωθεν ὀρρω, ἐξέρω, σηκῶνω :: Ὀπν.Ἀλ.2,5 ὑπέκ πινός ἴχνος ἀείρει.

ὀπεξαιρέσις-εως(ή) μτην. μων. κ. νεώτ., ὁμν.-η ἢ ὑποκάτωθεν ἐξαιρέσις, ἢ κρυφίως ἢ βαθμῆδον κατ' ὀλίγον γινομένη λήψις ἢ ἀφαίρεσις πινός, ἢ κατὰ μικρὰ ἀπομακρυνσις :: Ἐπικ.π. Πλούτ.Ἠθ.1068C ὄρον τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν ἰεῖναι τὴν παντός τοῦ ἀλγούντος ὀπεξαιρέσειν, Διογ.Α2,89 ἢ δὲ τοῦ ἀλγούντος ὀπεξαιρέσεις . .

δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονή" || μτγ. μεθ' ὀνεζαίρεισας μετὰ τινος κρυφῶς ἢ βαθύτατος ἐξαιρέσεως: Μάρκ. Αὐρ.4,1 || κατ' ὀνεζαίρειον βαθυθῶδεν καὶ κατ' ὄλιγον: Σαβ. Ἐπιμ. Μαθ.8,479, αὐτ.595,41' 2) νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀνεζαίρω, οἰκιοποίησης ἔξενου πράγματος ὑπὸ προαίτου διακατέμενος καὶ φυλάσσοντος αὐτό: ὁ ταμίς κατηγορεῖται ἐπὶ ὀνεζαίρεισεν 3) μτγ. ἐν τῷ ρητ. διαπραγματεύεσθαι τινος ὡς ἐξαιρέτικῶν καὶ ἰδιαίτερου, πρώτους τοῦτου: Ρήτ.8,437.

ὀνεζαίρω κἀνωθεν ἢ κατ' ὄλιγον ἐξαίρω, ἀνυψῶναι: Ποιητ.π. Σουῖδ. ἐν λ. ταύρος εἶτα δὴ τὸν αὐχένα κυρτῶς ὀνεζαίρωντι" || τὸ παθ. ἀνυψοῦμαι: Ἀριστ. Ἀρετ.7,5.

ὀνεζαίρω-έω κ. νεώτ., ἀόρ. α' ὀνεζαίλω, νεώτ. ὀνεζήρεσα, παθ. ἀόρ. ὀνεζήρηθην, ὀνοκῶτα ἢ κρυφίως ἐκβάλλω: Σοφ. Ἠλ.1420 παλιρτων γὰρ αἴμ' ὀνεζαίρωσσι τῶν κτανόντων οἱ πόλις θανόντες" 2) κρύφα, λάθρα ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, καταστρέφω κρυφῶς ἢ κατὰ μικρόν, βαθυθῶδεν: Εὐρ. Ἰνπ.633, Πλάτ. Πολ.567B ὀνεζαίρειν δὴ τοῦτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον" || παθ. ἐξαφανίζομαι: Θουκ.8,70 ἐπιτήδειοι ὀνεζαίρεισθησι" 3) φέρω, βάλλω κατὰ μέρος, ἐξῶ τινος, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἦρ.7B τούτων ὀνεζαίρεισμένων ἰσθ' οὐ ταῦτα εἶναι ἐξῶ τὸ ζήτηματος" || τὸ μέσ. θέτω κατὰ μέρος, ἐξαίρω, ἀποκλείω: Πλάτ. Θεαιτ.151C, Πλούτ. Κἀτ. Νεώτ.21 κατηγορήσιν... ἐνα ὀνεζαίμενος δὲ δικαιοῦντα" || ὀνεζαίρω πρόφασιν κἀνωθεν ἐξοίρειση, παραδέχομαι: Θεόπομ. Ἰστ.133' 4) ἀπολάττω πῶτα τινος: Θουκ.4,23 ἐδίδοσκον αὐτὸν μὴ ὀνεζαίειν τῷ Περδικῷ τὰ δεινὰ" 5) τὸ μέσ. λαμβάνω, παίρω κρυφίως τι δι' ἑαυτοῦ, οἰκιοποιῶμαι, ἀφαιρῶ ἀλλότριον πράγμα, τοῦ ὁποῦ τοῦ δικαιοκλή καὶ διαφύλαξιν μὲ ἔχον ἐμιστευθῆ: Ἰλ.Π 353 ὕπεκ μῆλων αἰρῶμενοι ἰβρανος καὶ ἄριφουσι" || νεώτ. ἐν τῇ σμ. ταῦτὸ τὸ ἐνεργ.: 6) ἐν τῷ ρητ. πραγματεύομαι τι ὡς ἐξαιρέτικῶν καὶ ἰδιαίτερον, πρώτους: Ρήτ.8,675, αὐτ.699' || κ. μέσ.: αὐτ.437' 7) διοτηρῶ, βάλλω κατὰ μέρος, ἐξαφαλίω: Δημ.365 ὡς ἀρ' ὀνεζαί τῶν ἰδίων τι κτηνάτων ὀνεζαίρουσμεν.

ὀνεζακρίζω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρην, τὴν κορυφὴν δρῶς ἐκφέρω: Εὐρ. Βάκχ.678 βοσκῆματ' ἀρτι πρὸς λέπας ὀνεζακρίζων.

ὀνεζαλέωμαι ἐπ. ἀπαφθ. ἀόρ. α' ὀνεζαλέασθαι, ἐκφεύγω κἀνωθεν τινος, ἀποφεύγω: Ἰλ.Ο 180 σὲ δ' ὀνεζαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας.

ὀνεζαλύξω-εωσι ἢ Ἐνιερ. ἀποχωρήσις: Ἐνιερ. Θράκης ὄχιος ὄχιος ὀνεζαλύξωσι.

ὀνεζαλύσκω, ἐπ. μελλ. ὄσιω, ὀνεζαλέωμαι βλλ: Ἡσιόδ. Ο 615 τοῖτ' ἡ' ὀνεζαλύξω βαρὸν χέλον.

ὀνεζαναβαίωμαι μτγ. κἀνωθεν κρυφίως ἢ ἐκρυφῶς ἀναβαίω: Θεόδωρ.22,197 φάσανον δὲφ φέροντας ὀνεζαναβάσσι ποδὶ Κἀστωρ οκαῖω" 2) ἀνοβαίω κατὰ μικρόν, βαθυθῶδεν: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.6,7,58 λείπεται τοῖνων ὀνεζαναβάστας ἡ-μας καὶ τὸν τοῦτων διδασκαλον ποθεῖν.

ὀνεζανάγωμαι ἀνάγωμι, κρυφίως ἐκ λήμενος ἀποκλείω, ἐξέρχομαι κρυφίως εἰς τὸ πῆλοσ: Θουκ.3,74 ἢ Κορινθία νὰς ὀνεζανάγω.

ὀνεζαναθύωμαι, ἀόρ. β' ὀνεζανέθω, κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν κἀνωθεν ἐξέρχομαι πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐξεξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφανέω, παρουσιάζομαι αἰφνιδίως, ἀνακάλω: Ἰλ.Ν 352 Ἀθήρη ὀνεζαναθύς πολιῆς ἀλός, Θεόδωρ.22,123 ἄλλ' ὄγ' ὀνεζανέθω κεφαλῇ ἰσπαρμεῖρας τὴν κεφαλὴν ὀνεζέφευγε τὸ κτύπημα καὶ ἀνεύφητο.

ὀνεζανάντω μον. ἐξανάντω, ἐξάπτω κατὰ μικρόν ἢ κρυφίως: Πισιδ. Γ Ἀδορ. Πόλ.267 ἡμᾶς τῷ φορῷ τῶν γραμμάτων ὀνεζανάντην.

ὀνεζανίσταμαι μτγ. ὀπνίσταμαι, ἐγείρομαι καὶ ἐξορῶ: Πλούτ. Πάρρ.Π Πύρρος δὲ τούτους ὄσα ὀνεζανίστασθαι ἐπὶ βέροισιν ἄλκων, Λοκ. Μισθ. Σει.39' 2) μτ. δοτ. προσ. προσήκοντομαι ἢ κἀνωθεν εἰς τινά: Πισιδ. Λυκ.20 ὀνεζανίστασθαι πρὸςυτέρω, Λοκ. Δημ.68' κ. παθ.: αὐτ.39 διαβολὴ ὀνεζανίσταται πρὸς ἀνδρα.

ὀνεζαντλό-έω κἀνωθεν ἐξαντλώ: Εὐρ. Ἰων 927 κακῶν... κἀμ' ὀνεζαντλῶν φρονί.

ὀνεζάντω μτγ. κρυφίως ὀνοκῶτα ἢ κατὰ μικρόν ἐξάπτω: Αἰλ. Ζ 14,20 ὄνερσ οἱ Ἰπνοκάμποι αὐτοῖς ὀνεζήπτων" κ. παθ.: αὐτ. ΠΙ 14,41 ἄλλὰ καὶ ἐκ -οῦ οἴνου... ὀνεζαντόμενος ἔγινετο φονι-κώτερος.

ὀνεζαφύομαι μτγ. ποι. ἐπὶ ρυάκων, ὧν τὰ ὄβια ἐκίλειον ἐντὸς τῆς ἀμμου, κατὰ μικρόν ἐξαντλοῦμαι, ἐκλείω: Ἀπολλ. Ρ 2,983 πολέες δὲ πόροι νύκτωμοι ἐσσιν ὀνηη ὀνεζαφύονται.

ὀνεζαγέωμαι μτγ. κρυφίως ἢ κατ' ὄλιγον ἐξεγείρω, ἐρεθίζω: Ἀνώ. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.5,16.

ὀνεζέωμαι ἐξέρχομαι, ἀπερχομαι κἀνωθεν κρυφίως ὄλιγον κατ' ὄλιγον ὀπισθοχωρῶ: Ἦρ.4,120 ὀνεζέοντες δὲ καὶ ὀνεζελαούντες τὰ φρέσας, αὐτ.7,21, Ἀνώ.π. Σουῖδ.' || κ. μτ. δοτ.: Δημ. 775' 2) ἐπὶ πυρὸς ἢ χύδος, ἐκλείω, χάνομαι ὄλιγον κατ' ὄλιγον: Πλάτ. Φαιδ.103D, αὐτ.106Α' 3) ἐξέρχομαι εἰς συνάντησιν τῶν ἐναντίων τινος: Ἦρ.1,176 ὀνεζέοντες καὶ μαχόμενοι ὄλιγοι πρὸ πολλοῦς ἀστάς ἀπεδεικνύωντο ἰδ. ἀνάγν.

ὀνεζέωμαι ἰων. ἀντὶ ὀνεζέρω βλλ.

ὀνεζελαῶν κἀνωθεν ἐξελαῶν, ἐλθῶν ἐξῶ κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, κατ' ὄλιγον: Ἦρ.4,120 ὀνεζέοντες καὶ ὀνεζελαούντες τὰ φρέσας" 2) αὐτ. ἀπερχομαι, ἀποσπάρω, φεύγω: αὐτ.130.

ὀνεζελευσις-εως ἢ ἰλη μον. Σουῖδ. ὀνεζελευσις, πτωχίας βασάνος ἐφευρῆσις: Πισιδ. Γ π. Σουῖδ. ὁ δὲ Χοσρόης ὀνεζελευσῆς ποικίλος ὀφίστατ' ἐμόνοσος ἰδιόθρ. Σαῖνιερ ἐνεζελευσῆσι' Ἰωα. Γενεθ.9C προστάζει τὸν ὀνεζωνον ἑλευθερίσσει τὰς αὐθῶρου ὀνεζελευσῆς.

ὀνεζέλω μον. ἐξέλω, ἀποσπάρω κρυφίως ἢ κατ' ὄλιγον: Πλαν. Μετρ. Ὀβί.13,136 ἀνεκίσεια ἐ-αυτὸν ὀνεζελεύσασσι τῶν τῆς ὄδοσ... πόνων.

ὀνεζερεύω μτγ. κατὰ μικρόν ἐξερεδῶ: Νίκ. Ἀλεξ.257 ὄφρ' ἂν ὀνεζερεύσοι σαμαζόμενος χερὶ λῶθην.

ὀνεζέρω, ἰων. ὀνεζερίρω ἐξέλω, ἀποσπάρω κἀνωθεν τινος, ὄσ. ἀποσπάρω κρυφίως: Ἦρ.7,225 ὀνεζερίσασσι καὶ ἐπὶφροντο τούσ ἐναντίους τα-πράξις κ. μέσ.: Ἀπολλ. Ρ 2,1184 ὡς μὲν γὰρ πα-τέρ' ὄνην ὀνεζερίτω φόνιο μητριῶσι.

ὀνεζέρχομαι κἀνωθεν ἐξέρχομαι, ἐξέρχομαι λά-θρα, ἀποσπάρω, ἀποσπάρω κρυφίως, μὲ τρόπο: Θουκ.4,74 εἰδότες δτι ὄψθησαν αὐθὸς ὀνεζέλλθων, αὐτ.8,70, Ἀνώ.π.3,10 Δημ.1380, Πλούτ. Πανλ.7' || ἀπον. μτ. προσ. ἀποσπάρω ἐκ τινος ἐκφεύγω: Θουκ.3,34 οἱ δὲ ὀνεζελλθόντες τοῦτους καὶ δυτες φυγάδες τὸν Πάγητα ἐπά-γονται" 2) μένω μακρόν, ἀποφεύγω π: Πλάτ. Νόμ.865B' 3) ἐγείρομαι καὶ ἐγκαταλείπω τὴν κατοικίαν μου, μετοικίω: Ἦρ.1,173, αὐτ.8,36 οἱ δὲ ἐ' Ἀμφισσιν τὴν Ἀκροδίω ὀνεζέλλθων" 4) ἐξέρ-χομαι πρὸς ἀπάντησιν: αὐτ.1,176 ὀνεζελλθόντες ἄβαντον ἀπάντες Σάνθιοι μαχόμενοι.

ὀνεζερίσκω μτγ. ἐξερίσκω, ἀνακαλύπτω κατὰ μικρόν: Βασ.1,308D.

ὀνεζέω ἀμτ. ἀποσπάρω, ἀπαχωρῶ κρυφί-ως: Ἦρ.5,72 Κλεισθένει μὲν αὐτὸς ὀνεζέω.

ὀνεζηγητικός-ή-όν μον. ὁ ὄλιγον τι, κατὰ τινά τρόπον ἐζηγητικός, σσηνητικός ἢ ὁ ὡς ἐζηγησις χρησιμεῖον: Εὐστ.584,30 ὀνεζηγητικὸν ὄστι κατὰ ὄνηρικὴν συνθήσαν.

ὄπερ ἴσμεν ἴσο ὄπερ τὸς δυνάμεις τοῦ
 11) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀριθμῶ ἢ ποσῶ, περισσότεροσιν ἀπό, πλέον τοῦ: Ἦρ.5,64 ὄπερ τεσσαράκοντα ἀνδρας, Ξεν.Ἐλλ.5,4,13 ὄπερ τὰ τετταράκοντα ἔτη, αὐτ.ΚΠ.1,2,4, αὐτ.3,3,47, -οὶ θεαταί ἴσαν ὄπερ τοῦς πεντακασίαισιν, - ἔχει περισσότεροσιν ὄπερ τὰ τρία ἑκατομύρια· 12) νεώτ. εἰς ἀνώτερον βαθμόν, ἐπέκεινα, πέρα, πλείοτερον: ὄπερ πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν τὴν ἔργασαν· 13) ἐπὶ χρόνῳ, πρό, πρῖν, προτῶ: Θουκ.1,41 ὄπερ τὰ Μηδικὰ πόλεμοσ, Πλάτ.Τιμ.23·C· 14) ἐπὶ ποσοβάσεσ, ἐναντίον, παρά τι: Ἰλ.Γ 59 ἐπεί με κατ' αἰσαν ἐπέκεινασ, αὐδ' ὄπερ αἰσαν, αὐτ.Ω 336, αὐτ.Υ 30, αὐτ.Ρ 327, αὐτ.Γ 299· 15) σπαν. ἐν ἐπιρρ. χρ. παραπολὺ ὑπερμέτροσ, καθ' ὑπερβολήν: Εὐρ. Μῆδ.627 ὄπερ μὲν ἄγαν· 16) μτγ. ἐν χρ. κ ἀντὶ κατηγορουμένου: Κδ Κορ.2,11,23 δίκαιοσι Χριστοῦ εἶσι· ὄπερ ἐγὼ γέγω περισσότεροσιν αὐτῶν· 17) ἢ ὄπερ δύναται βᾶ ἐπιτάσσει, ἀλλὰ τότε πάντατε κτ. ἀναστροφῆν: Ἰλ.Ε 339 προμυῶ ὄπερ θάνατοσ, Ὁδ.Τ 450 ὃ δὲ μιν φέμενοσ ἔλασαν αὐσ εἰσ γούνοσ ὄπερ· 18) ἐν συνθέσει ἢ ὄπερ σημαίνει ἐν τοπ. ἐνν. ὑπεράνω, πέραν, οἰον ὑπεράνω, ὑπέργειοσ, ὑπερβαλίωσ, ὑπερπόντιοσ· ἢ ὄμ. ὑπερρασιον, βοήθειαν κτ., οἰον ὑπερμαχῶ, ὑπερσπισχῶ, ὑπεραλγῶ· ἢ ὄμ. ὑπερβολήν, τὸ ὄπερ τὸ μέτρον, οἰον ὑπεραγαθῶ, ὑπερμεγέθησ, ὑπερφάσασ, ὑπερφύλακοσ, ὑπερπένδοσοσ, ὑπερπάλτοσ· ἢ ὄμ. ὑπερβασιον, οἰον ὑπερβάλλωσ, ἐπέμειροσ.
ὄπερα ἰτὰ ἠγία βλλ.· 2) εἰδῆ κάμηλοσ, σκωλήκων: Ἀριστλ.Ζ1 5,199.
ὄπερα ἰθὶ ὑπέρι τὸ ὑπεράνω κείμενον οἰονίον, τὸ ἀνάτατον οἰονίον τοῦ κέρατοσ τοῦ ἰστού δι' ὃ ἀνάγεται καὶ κατὰγει εἰσ τὸν ἰστόν τὸ κέρασ, ἐν χρ. ἰδ. κτ. πληθ. τὰ οἰονία τὰ προσηδευμένα εἰσ τὰ ἀκρα τῶν ἐκπικρῶν δι' ὧν τὰ ἰστία μετεκινῶντο κατὰ τὴν φορᾶν τοῦ ἀνέμοσ: Ὁδ.Ε 260 ἐν δ' ὄπερατ εὐ κάλουσ τὸ πόδοσ τ' ἐπίδραση ἐν αὐτῶ, Λουκ.Νεκρ.Δ 4,1, καλῶδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὄπεραν ἐποίησασ· ἢ παροιμ. ἀφείψ τὴν ὄπεραν τὸν πόδα διώκει· ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαίτερα καὶ περὶ τὰ φαύλα διατριβόντων: Ὑπερβαλ.ἀπ.181· 2) Ἦσ. «ὑπέρα, τὰ ὄπερα».
ὄπεραδέλτεροσ-α-ον κ.-οσ-ον ὁ ὄπεράν ἀδελτεροσ, ὁ ὑπερμέτροσ ἰωρόσ, ἀνόητοσ: Δημ. 1178 ὡστε ὑπεραδέλτεροί εἰσιν αἱ προφασείσ καὶ αἱ αἰτίασ, Ἰδόν.4,143,12 ὑπεραδέλτερον γυναικα.
ὄπεραδυσσοσ-ον μσν. ὁ ἀμέτροσ βάθοσ, ὁ ἀμέτροσ βαθὺσ: Ἰδετερι Φυσ.2,229,11.
ὄπεραγαθοσ-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ λαν, ὁ καθ' ὑπερβολήν ἀγαθὸσ: Ψιδιον.Ἀρεοπ.640 ὄπεραγαθον θεότατα, Ἀντ.Μον.1436·C.
ὄπεραγαθότησ-ησ ἰθὶ μτγ. ὑπερμέτροσ ἀγαθότησ: Διον.Ἀρεοπ.1,5,382 ἢ τῆσ ὄπεραγαθότησ ἠραεῖσ.
ὄπεραγάλλομαι μσν. ὁ ὑπερβαλλόντασ ἀγάλλομαι: Ἰγνάτ.Ἐπιστ.6,130, Ζωνορ.Χρον.2,197.
ὄπεραγάμαιοσ ὑπερογάλλομαι, ἐδραστοῦμοι, ἀρέσκομαι ὑπερβαλλόντασ: Πλάτ.Συμπ.180Α ὑπεραγαθόντεσ οἱ θεοὶ διαφερόντεσ αὐτόν ἐτίμησαν· 2) μτγ. ὑπερβαυμάζω, θυομαζῶ ὑπερβαλλόντασ: Λουκ.Δημ.Ἐγκ.33, Αδ.Π1 1,21.
ὄπεραγῆροσ ἐπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. εἰσ ἄκρον, ὑπερμέτροσ, σφόδρα: Πδ Μακκ.2,10,34 ὄπεραγῆροσ ἐβλασφήμοσ, Αδ.Ζ1 3,38 ἐνθα νωπίωτεροσ ὁ ἀπρ ὄπεραγῆροσ, Εὐσ.Βλ.Κων.1,14, Προκ.Ἰστ.561D, ὁ ὑπεράγαν φιλόφρων.
ὄπεραγανακτῶ-έω ὑπερμέτροσ, καθ' ὑπερβολήν ἀγονάτω: Πλάτ.Πολ.535B ἢ ἀν (ψυχή) .. ἔτερον φευδομένοσ ὄπεραγανακτῆ, Αἰσιων.9,13· κ ἠπολ. : Ἀριστλ.ἀπ.157, Αδ.Π1,8,9 ὄπεραγανακτῆσ διέθευρεοσ τὸν Ἀργεῖλοσ,

ὄπεραγαθῶ-άω κ. νεώτ. ὑπερμέτροσ, καθ' ὑπερβολήν, λαν ἀγαθῶ: Δημ.686 οὐ χαλκαὸσ ἴσασαν .. οὐδ' ὑπερρηγάπων, Ἀριστλ.Ἠἠκ.9,7,3 ὄπεραγαθῶσιν οἱ ποιηταὶ τὰ οἰκεία ποιήματα, Ἠρωδιον.Ἰστ.1,17,16, οὐτ.4,7,5, Λουκ.Θε.Δ 15,2, Ἀριστλ.Ἐπιστ.1,19 ὄπερηγάθα δὲ τὸ βρέφοσ, Καλλ.Θαν.Βλ.59 ὄπερηγάθα τὸν πατέρα τῆσ.
ὄπεραγῆροσ-α-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπερβαλλόντασ ὁ λαν ἀγοσ: Δαρμακ.1780C, Εὐστ.Πον.235,70, Ἀνδρ.Κρ.115 ἢ ὄπεραγῆροσ θεότατοσ.
ὄπεραγῆροσ-ησ ἰθὶ μτγ. ἔξαιρετικῆ, ἔξασ ἠρόητησ: Γρηγ.Νύσσ.2877C τῆσ τοῦ πρωτοτάτου κάλλουσ ὑπεραγῆροτήσ.
ὄπεραγῶσ-ον μτγ. κ. μσν. ὁ καθ' ὑπερβολήν ἀγρόσ, ἀνόητοσ: Ἰουλ.178 ἂν θεοὶ τοῖσ ὑπεράγῶσιν παρακλυεούμενοι τῶν θεωρουμένων καταπαγγέλλοντασ, Εὐστ.Πον.153,1, Ἀνδρ.Κρ.42.
ὄπεραγῶσ-ον μτγ. κ. μσν. ὁ ὑπερβαλλόντασ, καθ' ὑπερβολήν, πᾶν ἀγαστοσ: Διον. Ἀρεοπ.2,4,418 τῆσ ἐπαρηροτήσ καθ' ὑπεραγῶσιν οἰον μοιμήτοησ, αὐτ.1,4,382, Ἀνδρ.Κρ.1108Α, Θαλάσσο.182B ἀκρα δὲ γνώσει τῶ ὑπεραγῶσιν παρῖσταιν· ἢ ἐπιρρ. ὡστωσ: Ἀνδρ.Κρ.135.
ὄπεραγονασταί ἰθὶ Ἦσ. «εἰσμερμένοι κρόκοι οἰον ὑπερατημένοσ» (ἐσφ.)·
ὄπεραγόντωσ ἐπιρρ. μτγ. ὑπερβαλλόντασ, καθ' ὑπερβολήν: Πδ 2,7,20 ὑπεραγόντωσ θαυμαστό· 2) Ἦσ. «ἐσάτοσ ἀκροσ»·
ὄπεραγοροῦσ ἀγοροῦσ, ὀμιλῶ ὄπερ πνοσ: Ἀριστλ.Οἰκ.2,21 καὶ συναναγῶν ἐκκλήσιν πολλὰ τοῦ κεκομμένοσ νομίσματοσ ὑπερεῖπεσ.
ὄπεραγρυνῶ-έω μσν. κ. μσν. ἀγρυνῶ ὄπερ πνοσ, μὲνα χροῖν πνοσ ἀγρυνῶσ: Αἠλ.Ζ1 8,25, Εὐστ. 119,13, Ἀνῶν.Βλ.Ἰω.Χρυσ.8,337,33 τῶν ψυχῶν ὄπεραγρυνείν.
ὄπεραγροσ Ἦσ. «ὑπερήφανοσ» ἰθὶ ὑπέροχοσ.
ὄπεραγῶσ μτγ. ἔξυφῶ, ἀνεψῶ: Ἀππ.Ἐμφ. Πολ.4,92 τὴν ἠγεμονίαν ἐσ ἐκδοσιμονίαν ἀκραν ὄπερηγάγεσ καὶ τοῦσ ἀξίουσ ἐτίμησε· 2) ὑπερέχω, ὑπερβῶσιν, ὑπερβάλλω, ὑπερτεροῦ: Πολυδ. 11,13,5 τὰ ξενικά .. τῶν μισθογοροῦντων εἰκόσ ὑπεραγείν καὶ διαφερίν, Διδ.δ.Σ 3,35· ἢ μτγ. ὄπεραγῶν ἐκτακτοσ, ἔξοχοσ: αὐτ.13,90.
ὄπεραγῶσ ἰθὶ νεώτ. ἠλεκτρ. ἀγωγόσ, ὁ ἐμψυδνισθη ἢ ἠλεκτρικῆ ἀντίστασει ἔνεκα πτώσεωσ τῆσ θερμωκορῆσ.
ὄπεραγνῶρομαι μτγ. κ. μσν. ἀγνῶρομαι, μάχομαι ὄπερ πνοσ, ὑπεροσπισόμενοσ πνοῖσ: Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.1,96 ὄπερηγνῶροσιν αὐτοῦ καθ' ὑπεραγῶσιν. Ἰωσ.Π1 2,12,17,Ομοῖστ.Λούτ.2,37Α ποταμόσ .. ὑπεραγνῶροται καὶ διαμαχεται ὄπερ βασιλέωσ Σχάλ.Οππ. Ἀλ.1,37.
ὄπεραγνῶσθησ ἰθὶ μσν. ὄπερασπισθησ, ὑπερμωχοσ: Κύριλλ.Κατ.16,9,185.
ὄπεραγνῶρομαι ὄμ ὑπερ πνοσ, χάριν πνοῦσ δικαιοτέρομαι ὄμ ἄγωνίασ, διατελῶ ἀγωνίωσ, ἀγωνίω ὄπερ τὸ δέον, σφόδρα: Πλάτ.Εὐθ.300C καὶ μοι εἰδοκα ὄπεραγνῶρομαι .. διὰ τὰ παιδικά, Δημ. 1410, Ἰωσ.Α1 16,4,1 ὄπεραγνῶρῶσιν αὐτοῦ, Ἠμῶδ. Α19,2,18, Γρηγ.Ναζ.1,307Α παῖσ ἐκονουστῶτων ἐμοὶ καὶ φιλάτων καὶ ὄπεραγνῶρῶσιν.
ὄπεραεῖρω μτγ. ποι. τ. τὸ ὑπεράεροσ βλλ., παθ. ἀόρ. ὑπερηέρθησ, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰαθ. ΑΠ 5,299.
ὄπεραεῖροσ-ον μτγ. ὁ ὑπεράρωσ τοῦ ἄεροσ ὄν: Διδμ.5,78,37 ὄμωρ ὑπεραεῖροσ ποιεῖ.
ὄπεραῆσ-οῦσ-έωσ ἰθὶ μτγ. ὁ πνέων ἰαχυρόσ μεθ' ὑπερβολικῆσ σφοδρότητοσ ὄμωθεν: Ἰλ. Α 297 ἐν δ' ἔπεσ' ὄμωσιν, ὑπεραῖ ἰασ δ' ἄλληλ.
ὄπεραεῖρω Ἦσ. «ὄπεραγῶν κατὰ τὴν πνοήσ»·
ὄπεραεῖτω-έω μτγ. ἀθετῶ, κοταφρονῶ ὄλωσ, παντελῶσ: Ἀκὼλ.Πδ Ψαλμ.88,39.

ὄπεραθλῶ-έω μτγν. κ. μον. ὄπεραγωνίζομαι : Ίω.Χρυσ. π. Φώτ.Βιβλ.512,2, Σταυθ.Θεόδ.25,18 ὡς ὄπεραθλῶν ἐσεβδὸν θεασπιμάτων, Ἀχμ.Ὀνεικρ.11,34, Ἀκραπ.Γ ἐν ASS.Μαΐου.784P.

ὄπεραθδουαί-έομαι μτγν. ὄπερμέτρως καθ' ὀπερβολήν αἰδοῦμαι, αἰσθάνομαι πολλὴν αἰδῶ, μεγάλην συστολήν ἐνώπιόν τινος, κατέχομαι ὑπὸ πολλοῦ σεβασμοῦ πρὸς τινά, σεβόμαι λίαν τινά : Ἄπολλ.Ρ.3,978 τῷ μὲν λίαν ὄπεραῖδεο, κούρη.

ὄπεραίσι (ή) νεώτ. Ιστρ. ἄβροσ συρροῆ αἱματος εἰς ὄργανον ἢ μέτρον ὄργάνου τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. 2) γεν. πληθώρα αἱματος.

ὄπεραϊκός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄπεραίσιαν, ὁ τῆς ὄπεραϊσῆς. 2) ὁ πάσχων ἐξ ὄπεραϊσῆς : ὄπεραϊκός πνευμῶν.

ὄπεραϊσσοφαιρία (ή) νεώτ. Ιστρ. αἰθῆσις τῶν αἱμοσφαιρίων τοῦ σώματος ὕπερ τοῦ κανονικοῦ μέτρου, πλεονασμός τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων ἐν τῷ αἵματι.

ὄπεραϊσσο-όω κ. νεώτ. πάσχω ἐξ ὄπεραϊσῆς, ἔχω πορὰ πολὺ αἷμα : Ξεν.Ἰππ.4,2 τὸ σῶμα ὄπεραϊσσοῦν δεῖται θραπέλαις.

ὄπεραϊσσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. πληθώρα αἱματος, ὄπεραϊσσις : Πολυδ.1,209.

ὄπεραϊνατός-ή-όν μτγν. ὁ λίαν ὄπερμέτρως ἢ ὁ παρὰ μέτρον αἰνετός : Πλάτ.Ἰων.3,29 ἴδμν. τριῶν παιδιῶν εὐλογημέντος τὸ ὄνομα τῆς δέξης σου, τὸ ἅγιον καὶ ὄπεραϊνατόν.

ὄπεραϊνώ-έω μον. λίαν ὄπερμέτρως ὀπερβολολόντως ἀνώ, ὀνώ, ὀπεραϊνωτός : Ἀνώ.βί.Ίω.Χρυσ. 8,31,29 ὄπεραϊνός καὶ ἐξεθιαζέω.

ὄπεραϊολόσιος μτγν. εἰς τὴν ἐπὶ μουσικῶν τρόπων : Ἀνώ. περὶ Μουσ.37 οἱ δὲ ἀάλητα ἰορμόζονται τρόποις ἐπὶ ὄπεραϊολίῳ ὄπεραϊσσίῳ.

ὄπεραϊκῶ κ. νεώτ. ὑπέρ, ὀπεράων αἰρω, ὀψήνω, σηκώνω ἀπάνω ἀπὸ . . : Πλάτ.Φαίδρ.248A ὀπεραῖον εἰς τὸν ζῆλον τόνον τὴν τοῦ ἡνιόχου κεφαλῆν, Λουκ.Ἐρατ.54 κ. μέσ. αἰρωμαί, ὀψοῦμαι ὀπεράων : Ρήτ.1,632. || μτγν. τὸ ἐνέρι. μτ. γενικ. ἐν τῷ αὐτῷ σμ. : Φιλῶστρ.Εἰκ.746. || φρ. ὀπεραῖω τὸ φθῆμα αἰρω τὴν φωνὴν μεγάλην, ὀφῶνω πολὺ τὴν φωνὴν : Λουκ.Νεκρ.Δ.9. 2) μτγν. κ. νεώτ. τὸ μέσ. μτφ. ὀψοῦμαι, ἀψοφῶμαι, ἐπαίρωμαι, ὀπερφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι : Κλέκρ.2, 12,7 ἐδόθη μοι . . ἀγγελοῦ σάταν ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὀπεραῖρωμαι. 3) μτγν. τὸ μέσ. ἐγείρωμαι, ἐπανίσταμαι : αὐτ.Θεοσ.2,2,4 ὁ ἀντικείμενος καὶ ὀπεραῖωμένος ἐπὶ πάντα λεγόμενον θεόν. 4) μτδ. μτ. αἰτ. βαίνειν ἢ πηδῶ ὀπεράων τινός, ὄπερ τὴν περὶ ὄνωθεν τινός : Ξεν.Ἰππ.8,3 οἱ δὲ γε (Ἰπποὶ) δεοδιδαγμένοι τε καὶ εἰθισμένοι τάρρους διαπηδῶν καὶ τεχνία ὀπεραῖρουν, Πολυδ.2,23,1, αὐτ.1,47,2. 5) μτγν. ὀπεραῖρω τὸ πέλαιω διαπερῶ, διέρχομαι τὸ πέλαιω, διαπέλω : αὐτ.1,28,1, αὐτ.25,8. 6) μτγν. ὀπεραῖρω ὄπερ τὴν ἐκτείνωμαι πέρα τινός : Ἀρρ.Τακτ.12. 7) ὄμ. μτ. αἰτ. διέρχομαι πέραν, περικαμπύω, ὀπερκαμπύω : αὐτ.54,7, αὐτ.25,8 κάμφαντες δὲ τὸν Πάχωνον ὀπεραῖραν ἐπὶ ἔκνονον κ. μτ. γενικ. : Φιλῶστρ.Εἰκ.115. 8) ἐν στρατ. σμ. κυκλῶ, περικυκλῶ δι' ὀπερφαλαγγίσεως, ὀπερφαλαγγῶ : αὐτ.50,6, αὐτ.3,737. 9) ἐν γρ. κ. ἀνευ τῆς ἐν. τῆς κινήσεως, ἐγείρωμαι, ἀψοφῶμαι ὀπεράων, ὀπεραῖνω : Θεόδρ.Φ14,8,10, αὐτ.Φαίτ.5,14,9 ὀπεραῖρουν τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου. || μτ. γενικ. ὀπεραῖνω, ὀπερβάλλω, εἶμαι περισσότερος ἢ μεγαλύτερος ἄλλου : Πλάτ.Νόμ.717D μὲθ' ὀπεραῖροντα τῶν εἰθισμένων ὄγκων μίτ' ἄλλεσσιναν ἰδ.γρ. τὸν εἰθισμένον ὄγκον, Διδῶ.Σ.20,91, Διον Κ 75,13. || τὸ ὀπεραῖρον ὡς οὐσ. ἢ ὀπερβολή : Πολυδ.16,12,9. 10) χωρὶς πέρα τινός, ὀπεραῖνω, ὀπερακοντιζῶ : Αἰσχ. Ἀγ.786 οὐθ' ὀπεράρας, οὐθ'

ὀπεράκμας καιρῶν, Ἄριστ.Πολιτ.2,7,5 ὀπεραῖρε τῆς οὐσίας τὸ μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμῶς, Θεόδρ.Φ1 4,6,8 μικρὸν ὀπεραῖρον, Πολυδ.27,16,2. 11) μτφ. ὀπερέρω, ὀπερέχω : Δμν.301 αὐτ. τασοῦθ' ὀπερέρω βῶμω καὶ τόλμω, αὐτ.798 μτγν. κ. μτ. γενικ. : Δίον Κ 37,8 τοσούτου δὲ δὴ ἐν τοῖσις ὀπερέρων (ἰδ.γρ. τοσούτου). 12) καταβάλλω, νικά : Δμν.1395 ὁ τῶν ἐναντιῶν ἡγεμόν ὀπερέρω τοὺς ἐπὶ τοῦτ' ταχέντας, Φιλῶστρ. Εἰκ.305. 13) ὀπερκελιζῶ, πλημμυρίζω : Ἄριστ.Θαυμ.67. || ἀπολ. ἐπὶ ποταμοῦ : Δμν.1274 τνηκοῦτα τοῦτ' εἰς τὰ χωρία ὀπεραῖρουν ἀναγκαῖον ἡδῆ. 14) νεώτ. μτφ. ὀπερέρω, ὀπερραῖνω.

ὄπεραισθησία (ή) νεώτ. Ιστρ. ὀπερμέτρως πύξημένη εἰσαίσθησις τοῦ δερμάτος ἢ τῶν βλεννογόνων ὀμμένων, ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ προσφάσει.

ὄπεραισθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνίκανος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄπεραισθησίαν, ὁ τῆς ὄπεραισθησίης. 2) ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς.

ὄπεραισθητός-ή-όν νεώτ. ὁ ὑπέρ τὸν αἰσθητὸν κόσμον, ὁ μὴ προσιτός εἰς τὰς αἰσθητάς, ὁ διὰ τοῦ νοῦ μόνον συλλαμβανόμενος.

ὄπεραιστος-ος-ον ὁ ὑπερμέτρως, ὡς ὄπερ τῆν αἰσάν, ὄπερ τῆν μοῖραν ἀντ' : ΑΒ.539, Σουῖδ.

ὄπεραιστρος-ον ὁ καθ' ὀπερβολήν, ὁ λίαν αἰσχροῦ τὴν μορφήν ἢ τὸ ἥθος, λίαν ἀνθήσκων ἢ λίαν ἀσχηρῶς : Ξεν.ΚΠ.2,2,28 σύνδειπνον καὶ παρακλίτην ηἰκαιομένον ἄνδρα ὀπεραῖστρον καὶ ὀπεραῖστρον, Πλούτ. Ἠθ.632Α, Φώτ.Ἐπιστ.39,10 ὀπεραῖστρον καὶ μιανόν.

ὄπεραισχύνομαι κ. μον. καθ' ὀπερβολήν, ὀπερμέτρως, λίαν αἰσχύνομαι : Αἰσχίν.3,151 ὀπεραῖσχνυθέντες οἱ ἐν ὄλθαις χρόνιτες, μὴ δόξωντες ὡς ὄλθωδός εἶναι προδόται, Φώτ.Πον.162,40 τῶν ὀριστῶν ὀπεραῖσχνυόμενοι. || μτ. μτφ. αἰσχύνομαι λίαν πράττων ἢ : Δρόμ. ἐν Ψάλτρ.1.

ὄπεραῖσσις-εως (ή) ἡ ἀνωθεν αἰώρησης, τὸ ἐπικρέμασθαι ἀνωθεν : Ἰππ.Ἀρβρ.795C ἐξ ὀπεραῖσσις ἐμβάλλονται.

ὄπεραῖσσις-εως κρατῶν τὴν ἐξ ὀψέως αἰωρούμενων, κρατῶ ὀψήλα, ὀπεράων, κρεμῶ τὸ ὀπεράων, δθ. κρεμάμαι ἢ αἰωρούμαι, ἐκτείνωμαι ὀπεράων : Ἠρ.4,103 φασὶ δὲ τοῦτους φυλάκους τῆς οἰκίης πάσης ὀπεραῖσσεσθαι, Ἰππ.Ἀρβρ.795, αὐτ. Ἀγμ.777. 2) ἐγείρω, κρατῶ ὀψήλα : Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.1,3 ὀπεραῖρει τὴν κεφαλὴν κ. παθ. : Ἰππ.Ἀρβρ.833 ὀπεραῖρωται ἢ κεφαλῆ τὸ μικρὸν ὄπερ τῆς κατάληξ ἰθόφουται ὀπεράων, αὐτ. Ἀγμ.761, Πλούτ.Μόρκελλ.15 ταῖς ναυσὶν ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἀνευ ὀπεραῖρωμένων κερατῶν. 3) ἐν τῷ αὐτ. γλώσσ. μτ. γενικ. τοπ. ἀκυροβολῶ ἐπ' ὄλιγον εἰς τὰ ὄνοικτὰ τῆς θαλάσσης τόπου ἢ λιμένους τινός : Ἠρ.6,116 τῆσι νηυσὶ ὀπεραῖρωθέντες Φαλήρου, Πλούτ.Ἠθ.862B.

ὄπερακμάζω κ. μον. καθ' ὀπερβολήν ἀμμάζω, ὀπερβάλλω, ὀπεραῖνω εἰς ἀκμὴν ἢ ἀνθηρότητα, ὀπερέρω κατὰ τὴν ἀκμὴν, τὴν δύναμιν, τὴν ἰσχύν : Μόρ.π. Ἀθην.13,657D εἰ τινες ὀπερακμάζοιεν τὴν οἰκητικὴν ἐπιφάνειαν. 2) μον. ἔχω ὀπερδῆ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος : Ἐπιφάν.1,510B ὀπερακμάζουσα περικλιπὸν πορνεῖα.

ὄπερακμάζω-ος μτγν. κ. μον. ὁ ὑπερβάς τὸ ἐπὶ τῆς νεανικῆς ἀκμῆς ἢ δυνάμειος, ὁ ὀπερακμάσας, ὑπερβάς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος : Κλέ Κορ.1,7,36 εἰ δὲ τινὲς ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζε, ἐάν ἢ ὀπερακμάς . . ὁ βλεῖται ποιεῖται, Εὐστ.Πον.203,53, ΚίΜανασα.Χρον.3330. || ἢ αἰτ. τοῦ ὄδου, κτ. πλθθ. ὀπερακμα ἐν ἐπιρρ. χο. : Εὐστ.Ὀδ.1915,20.

ὀπερακάνθιος-ος νεώτ. ἀνάτ. ὁ ὑπέρ, ὀπερακάνθιος τῆς ἀκάνθης τῆς ἀμοληθῆς κείμενος : ὀπερακάνθιος μύς.

ὀπερακοντιζῶ κ. μιν. κ. νεώτ., ἄττ. μέλλ. -ῶ, ἄορ. ὀπερικόντισα, ἄκοντιζῶ πέρα, εἰς μεγαλύτερά ὀπίσασιν τῶν ἄλλων, ὄθ. μῖφ. ὀπερδῶ, ὀπερβῶ, ὀπερτερός: Ἄριστ. Ὀρν.363 ὀπερακοντιζέεις σὺ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς, αὐτ. Ἰπν.659, Λοκ. Ἀποιδ.14 αὐτὸν σὺ ὀπερικόντισε τῆ ἀναδείξῃ, Ἀθῆν.Ιν.4, αὐτ.6,225A, αὐτ.7,295F, Ἰω.Χρυσ.Εὐα.Εὐαγγ.Προν.68C ποῖαν αὐτὴν ὀπερικόντισεν ὀπερῶν ἀσεδεία, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ.178, Εὐστ.125,30, ὀπερικόντισε τοὺς συμπατριῶτάς του κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν κ. παθ. ε. Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ.2 τὸ Ἀσκληπιῶ δῶρον πασῶν τῶν . . . χρεῶν ὀπερικόντισθῃ κατὰ τὴν ἀξίαν.

ὀπερακοῦς μῆν. Ἰαν. καθ' ὀπερβολήν, ἐξαιρέτως ἀκούα: Φρῶν. ἐν AB 69,24.

ὀπερακριθῆς-οὗς-έξ μῆν. ὁ ὕπερ τὸ μέτρον, καθ' ὀπερβολὴν ἀκριθῆς: Λοκ. Ἐρμῶτ.54.

ὀπερακρίω ἀναβαίνει καὶ ὀπερβαίνει, ὀπερηθῶ: Ξεν. Ἰππαρχ.6,5 τῶν φρουρῶ ἀσφαλῶς περὶν καὶ τεῖχια ὀπερακρίων 2) προέχω, προεξέχω, ἐξέχω, ὑπερέχω εἰς ὕψος: Εὐρ. Ἰκ.988 ἡ τῶνδε δόμων ὀπερακρίεις.

ὀπερακρίων-ον ἰάκρια ὁ ἐπὶ τοῦ ὕψους ἡ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων κείμενος, ὁ ὑπερ τὸ ἄκρον, ὀπεραῶν τῶν ἄκρων ἄν, ὄθ. τὰ ὀπεράκρια ὡς οὐα, τὰ ὕπερ τὴν πεδιάδα ὑψάματα, τὰ ὄρεινα μέρη: Ἦρ.6,20 τὰ δὲ ὀπεράκρια ἴδουσαν Κασσι Πηδασαοῖσι κεκτίθησθαι 2) οἱ ὀπεράκριοι ἐν τῇ Ἀττικῇ οἱ πένθητες κάτοικοι τῶν λόφων καὶ τῶν ὄρειων τόπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς πλουσιωτέρας τάξεις τῶν πεδινῶν καὶ παραθαλασσίων, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο πεδάσιοι καὶ παρῶλιοι: αὐτ. 1,59 τὰ λόφω τῶν ὀπερακρίων προστάς μηχανάται τοιάδε, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,13.

ὀπερακρός-ον ὁ πέραν τῆς ἄκρας, ὁ ὀπερβαίνων τῆς ἄκρας, τὴν κορυφήν, ὁ ἐπέκεινα ταύτης, ὁ Ἰαν ὑψηλός: Αἰλ. Ζ1 14,16 2) ἐπίρρ. ὀπερακρός ἐν μῖφ. χρ. πέρα τοῦ μέτρου: Δημ.1415 τὰ δὲ ταπεινώτα, τὰ δ' ὀπερακρῶς ἔξιν προσηρμένον.

ὀπερακρινῶς-ἡ-όν μῆν. ὁ ὀπερβαλλόντως ἀκρινῶς, ὁ ἐν ὀπερβάλλοντι ἄλγει διατελών: Ἄριστ. Ἰδ.1,305.

ὀπεραλγῆς-οὗς-έξ ὁ ὀπερβαλλόντως ὀπερμέτρως, ἄγαν ἄλγανός, ὀδυνηρός, λυπηρός: Σοφ. Ἦλ.176 ὦ τὸν ὀπεραλγῆ χόλον νέμουσα 2) μῆν. ὁ ἄλγαν ἡ πάσχων ὀπερβαλλόντως, πλήρης πόνου: Πολύβ.3,79,12.

ὀπεραλγῆς μον. ἀλύγῃ ὀπερβαλλόντως, ἴαν: Φιλῆς 1,287 ἰέκδ. Mill.

ὀπεραλγῶ-έω ὀπερβαλλόντως, ἴαν ἀλγῶ, αἰσθάνομαι ὀπερμετρον ἄλγος, πόνον διὰ τ: Σοφ. Ἀντ.630 ἀπάτας λέγειν ὀπεραλγῶν ἰβληδόμενος ὀπεράγων διὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἴαμου του, Εὐρ. Ἰπν.260, Ἄριστ. Ὀρν.466 2) θλιβομαι, λυπούμαι καθ' ὀπερβολήν, ἴαν: Ἦρ.2,129 τὸν δὲ ὀπεραλγῆσάντῃ τε πῶ περιεπαιθῶκες πρήγματι, Ἄριστ. Ρητ.2,3,17, Λοκ. Ὀν.38 κ. ἄπολ.: Εὐρ. Μῆδ.118, Ἄριστ. Ρητ.2,6B 2) ὀπεραλγῶ φροντιδῶ θλιβομαι τὴν ψυχὴν: Εὐρ. Ἠρακλ.619.

ὀπεραληθῆς-οὗς-έξ μῆν. ὁ ἴαν ἀληθῆς, ἀληθέστατος: Ἄναστ. Σιν.72,17 ἐκ τῆς ὀπεραλθεῖος πατρικῆς ἀληθείας 2) ὄθ. ἐπίρρ. -ὡς ἴαν ἀληθῆς, ὄντως: Διον. Ἀρεοκ. Ἐπιστ.1,280.

ὀπεραληθῆς-οὗς-έξ μῆν. ὁ καθ' ὀπερβολήν, ὀπερμέτρως, ἴαν ἰσχυρός: Πλοῦτ. Πομπ.65 τῆσους ἔδρας τοῖς στρατοπέδοις ὀπεραληθῆς ἐχούσας **ὀπεράλλομαι** ἄλλομαι, ηὐδὲ ὀπεράνω ἡ πέρα πινός, ὀπερηθῶ, ηὐδὲ ἀπὸ πᾶνω, μτ. γενικ.: Ἰλ.Ε 138 ὄν ρά τε ποιήν ἀνὰ φῶν ἐπ' ἐπιρῶνικας ἔδουσι χρᾶσθαι μὲν τ' ἀλλῆς ὀπεράλλομαι κ. μτ. αἰτ.: αὐτ.Υ 327 πολλὰ στίχας ὀπεράλωτο, Ξεν. Ἀν.7,4,17, αὐτ. Ἰπν.84, Ἄριστ. Ζ1 9,48,4

ὀπεράλλομαι πλοῖων μεγάλων ἰστούς, Πλοῦτ. Ἦθ.1071B τὴν σκιδὴν ὀπεράλλεσθαι τὴν ἑαυτῶν 2) μῆν. μῖφ. ηὐδὲ ὑψηλός, εἰς ὄψηλὴν θέσιν, ἀνέρχουμαι, ἀναβαῖνω ὑψηλῶ: Πλδ Σοφ. Σειρ.39,33 ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ ὀπεραλοῦνται.

ὀπεράλλος-ον ὁ ὑπερ τοὺς ἄλλους, ὀπεραῶν τῶν ἄλλων, ὁ καθ' ὀπερβολήν, ὀπεράγων μέγας: Πινδ. Ν.3,33 ὀπεράλλον αἰχμᾶν ταμῶν.

ὀπεράλας-ατος (τῶ) μῆν. ἄλμα, ἡλθῆμα ὕπερ τι, ὀπεραῶν πινός, ὀπερηθῆμα, ὀπερηθῆσις: Ἀρτεμίδ. Δοδ.1,55.

ὀπεράλειος-ον μῆν. ὁ ὑπερ τὰς Ἄλπεις, ὁ πέρα τῶν Ἄλπεων, ἐπέκεινα οὐτῶν κείμενος: Στράβ.4,2,3 ἢς ἐφάπτονται καὶ Ραιτοὶ καὶ Οὐίνδολικοὶ τῶν Ἄλπειων καὶ τῶν ὀπεραλείων.

ὀπεραλαίς-εως (ἡ) μον. ὀπερηθῆσις βλλ.: Ποχμ.1 ἐν Βί. Ἰω. Παλ. 105C ἡ ὕπερ τὸ ἑκακαμμένον ὀπεραλαίς.

ὀπεραμειβῶ μῆν. μον. ὀπερβαίνω, διερχομαι, προσηρνώ, περνώ: Σωζομ.Π.Θσα Στεφ. ἐν λ. περιπρονήριον ὀπεραμειβῶ τοῦ νεοῦ τὸν οὐδόν.

ὀπεραμειβῶ μον. περιεῖχω κείμενος ὀπεράων: Τιμ.8,3 ὁ ὀπεραμειβῶν οὐρανός.

ὀπεραμεισθητῶ-έω μῆν. ὀπερμέτρως ὕπερ τὸ δέον ἀμφοσθητῶ, φιλονικῶ: Πολυδ.5,165.

ὀπεράμων-ον μον. ὁ καθ' ὀπερβολήν, ὁ εἰς τὸν ὑπέριστον βαθθὺν ἄνωμος, ἐν χρ. ὡς ἐπιθ. τῆς Θεοτόκου: Ἄνδρ. Κρ.132.

ὀπεραθαίνω μον. ἀναβαίνω ὕπερ τι, περῶ ὀπεράων τῶν ὀπερβαίνων: Ζώσιμ.2,53 ὀπεραθαίνειν τὴν Ἄλπεις 2) μῆν. ὀπερβαίνω, ὀπερτερός, εἶμαι ἀνώτερος, μτ. γενικ.: Κλημ. Ἀλ. 455 2) μον. κ. μτ. αἰτ.: Εὐστ.18,26 2) ἄπολ. εἶμαι ἐξοχος, ὑπέροχος: Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ.7,445 κριτήριον τὴν ὀπεραθεθικός.

ὀπεραναβλύω μον. ἀναβλύω ὀπεράνω πινός: Θεοφ.δ. 2) Ἐπιστ.52,62 ὅταν ὁ χρυσαῖος ὀπεραναβλύῃ τῶν σῶν ὀψασαῶν.

ὀπερανάω μῆν. ὕπερ τι, ὀπεράνω ἀνάω, ἐκφερώ: Ἰω.Χρυσ.1,228C ἀν μῖ τις ἑαυτὸν τῆς συνθέσις ὀπεραναγῆ τῆς κοινῆς.

ὀπεραναιδουμαι-έομαι ὀπερβάλλω, ὀπερβαίνω πινά κατὰ τὴν ἀνάδειξαν, ὄθ. ἐν χρ. τὸ ποθ ἡτῶμαι, εἶμαι κατώτερος πινος κατὰ τὴν ἀνάδειξαν Σουίδ. ἐπεραναιδεσθῶσομαι, τῆ ἀναδείξῃ, κηθησσομαι, οἶον ἀνοιδεσθῆτος μτ. φανῆσαι: Ἄριστ. Ἰπν.1206 αἴμοι κακοδουμου, ὀπεραναιδεσθῶσομαι ἰδ.γρ. ὀπεραναιδεθῶσομαι.

ὀπεραναισχυρόν-ον ὁ καθ' ὀπερβολὴν ἀναίσχυτος, ὁ εἰς τὸν ὑπέριστον βαθθὺν ἀναίδης: Δημ.1071 ὀπεραναισχυτόν δὴ οὗτοι κατασκευάζουσι πράγμα.

ὀπεραναίκεται μῆν. ὀπεράνω ἐτέρου ἐν τῇ τραπέζῃ ἀνάκειμαι, κείμαι: Διογ. Λ.7,17 δοῖν δ' ὀπεραναίκεται ἐν πτόφω.

ὀπεραναμονή (ἡ) νεώτ. ἡ ὕπερ τὸ ὄριον ἀνομοσύνη 2) νεώτ. ἡ πέρα τῆς καθαρσιμῆνης προθεσίης παραμονῆς πλοῖου εἰς λιμένα πρὸς φῶρτων ἡ ἐκφῶρτων, σταλῖα.

ὀπεραναληθῶ-ὄω μον. ἀναληρῶ ὀπερμέτρως: Ἰω.Κλημ.75.

ὀπεραναρῶ-άω μον. ὀπεράνω πινός ἀναρῶ, κρεμῶ: Πρόδρ. ἐν Νοτίτ. Μασ.8,2,142.

ὀπεραναρχος-ον μῆν. κ. μον. ὁ ἴαν, ὄλιος ἀναρχος, ὁ ὑπερ πᾶσαν ἀρχὴν ἄν: Διδ. Ἀλ.324,4.

ὀπεραναίσης (ἡ) Ἦσ. μετανάστῃς, μεταίδης 2) ὀπεραναίσομαι μῆν. ἀνοίεσθαι, ἐκτείνεσθαι πρὸς τὰ ἄνω, ὑψοῖσθαι, ἀνομοσύνη ὀπεράνω, σηκῶσθαι ἴαν ὑψηλῶ: Λοκ. Εἰκ.13 τοῖ βραχυτέρου ὀπεραναίεσθαι μόνου.

ὀπερανατέλλω μῆν. ἀνατέλλω ὕπερ τι, ὀπεράνω πινός: Ἀπολλ. Ρ.1,776.

ὕπεραντιθεμαί μτγν. ἀντιθεμαί ὑπέρ τῆ, ὑπεράνω τινός : Ἰωσ.ΑΓ.3,7,7.

ὕπεράνωμι μτγν. ἀνέρχομαι ἢ βασιζέω ὑπεράνω τινός : Γρηγ.Νύσσι.Ακτ.55 Μαίου 2,770,51 τὰς ἀκρατάς ὁροφάς ὑπεραννέντες.

ὕπερανέρχομαι μον. ὑπερβαίνει, ὑπερβάλλω, ὑπερτεροῦ : Φώτ.Β.βλ.202,19 τὴν πᾶσαν πάσας ἀρετάς ὑπερανειλαθῶσαν.

ὕπερανέχω μτγν. κ. μον. ὑφῶομαι ὑπεράνω τινός : Εὐστ.1020,27 ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει δρος τὸν αὐτοῦ ταπεινότητα 2) μτγν. μτφ. ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ὑπερτεροῦ : Πρόκλ.Ἀλκ.1,137 βούλονται πλείστον ἄρχειν καὶ ὑπερανέχειν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

ὕπεραννίζω μον. προφ. ἀντί τοῦ ὑπεροκνίζω : Πρόδρ.2,193 ὑπεραννίζον ὀλιγὸν καὶ πέμνον εὐδοσίαν.

ὕπεραννίζομαι μτγν. ὑπερμέτρως ὑπερβολόντως ἀνθρώπος γίνομαι, ἔχω χρῶμα λαυρῶν : Γρηγ.Νύσσι.1,769Α.

ὕπερανθρώπιος ἡ-ὄν μον. ὁ ὑπὲρ τὸν ἀνθρώπων, πλεόν ἢ ἀνθρώπων : Οἰκουμ.Ἰν.Ἀποκ.32,2 τοῦ ὑπερανθρώπιου θρασυασηρίου.

ὕπερανθρώπος ὄν μτγν, μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὑπὲρ τὸν ἀνθρώπον, ὁ πλεόν ἢ ἀνθρώπος, ἀνώτερος τῆς ἀνθρωπίνης συνάμεως : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,35, Λοκ.Κατάκλ.16 ὑπερανθρώπος τις ἀνὴρ καὶ τρισόλιθος, - ὑπερανθρώπος ἄγων, - ὑπερανθρώπου προσπάθεια 1) νεώτ. ἑπίρρ. - ὡπως 2) νεώτ. τὸ ἄρα. ὑπερανθρώπος ὡς οὐσ. ὁ ἀνώτερος, ὁ ἰσοκῆς ἀνθρώπος : ὁ ὑπερανθρώπος τοῦ Νίτσε.

ὕπερανθῶ-έω μτγν. κ. μον. ἀνθῶ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν : Φιλῆς 58 2) μτγν. ὑπερμέτρως ὑπερβαλλόντως, ὑπεράνω ἀνθῶ : Πολυδ.3,71, Γρηγ. Νύσσι.2,994D.

ὕπερανθῶω μον. ὑπὲρ τὴ ἀνιούρα, τοποθετῶ εἰς ὑψηλότεραν θέσιν, ἐν χρ. τὸ μέσ. : Θεοδ. Μελιτ. ἐν Fabric. Bibl. Gr. 9,200.

ὕπερανιστάμαι μτγν. κ. μον., μτ. τῶν ἀμτθ. χρ. τοῦ ἐνεργ. ἴσταμαι ὀρθῶς, προεἶχεω ὑπεράνω τινός, ἀνεφύομαι ὑπὲρ τοὺς δάκρυα μτ.γενικ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,15, αὐτ.9,68 κ. ἀπολ. : αὐτ.3,68, Λοκ.Ἰκορμ.12 ὑψηλά καὶ ὑπερανιστάκητα 2) μον. ὑπερέχω, ὑπερτεροῦ : Ἀρέθ.Λ.Θεσ. Σεφ. ἐν λ. θνητῶν φύσεων ὑπερανιστάκηκ 3) εἰμαι πεφουσημένος, ἀλαζονικός, ἀλαζονεύομαι : Φιλόστρ.Εἰκ. 724 τῶς ὑπερανιστάκηκ 1) τὸ οὐδ. ὑπερανιστάκηκ ὡς οὐσ. ἐπαρισκός : αὐτ.730 τὸ τῆς γνώμης ὑπερανιστάκηκ.

ὕπερανίστω μτγν. κ. μον. ὑπερανέχω βλλ.1) : Ἰωσ.ΠΙ 7,6,1 κορυφῆ ὑπερανίσχουσα, Εὐστ.1020,28 2) μτγν. ὑπερβαίνει, ἔξερπνῶ : Κύριλλ ἐν Ἰω.13 τοῦτο καὶ αὐτὴν ἡμῶν ὑπερανίστει τὴν διάνοιαν. **ὕπεραννοικίζομαι** μον. ὑπεράνω, παραπάνω κατοικῶ : Γρηγ.Θεσ. Ὀμ.77,9.

ὕπεραντάλοξ-ὄν ἐπὶ πλοίου, ὁ ὅλας πλήρης ὕδατος, ὁ ὑπὸ εἰσορμῶντος ὕδατος καταπλημμυρισμένος : ΑΠ 5,204, Πλούτ.Λοκ.13 πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βεραία καὶ ὑπεραντάλοξ γενόμενης, Πολυδ.1,92 1) μτφ. ἐπὶ τοῦ σκάφους τῆς πολιτείας : Διον Κ 52,16 ὄρθς γὰρ τῶς ὑπεραντάλοξ ἐστὶ 2) ὑπερεκχειλίζων, ἔχειλος : Θεριστ.221B ὑπεραντάλοξ σιτοθῆκη 1) ὁ μτ. μον. κ. ἐπὶ προσ. : Διφλ.Ζωγρα.2,12 φορτὶ ἔξερρῶ ὑπεραντάλοξ γενόμενος 3) ὁ καταπεπλημένος ὑπὸ ὑπερμέτρων ἀτυχιῶν καὶ θλίψεων : Εὐρ. Πη.767 χαλεπὸ ὑπεραντάλοξ οὐσα συμφορὰ 4) μέγας καὶ ἀνυπόφορος : Δοκ.Τιμ.4 ὑπεραντάλοξ ὄρθς 5) ὑπερβολικός, πλήρης : αὐτ.18 6) Ἦσ. ἐπαλδός.

ὕπεραντάλοξ-έομαι μτγν. κ. μον. καθίσταμαι, γίνομαι ὑπεραντάλοξ, κάνω πολλὰ νερά, γμψ-

ζομαι, ὑπερπληροῦμαι : Λοκ.Μισθ.Συν.2 ὑπεραντάλοξ ἔχει τὸ σκάφος τῆ ἄλμυρ 2) μον. μτφ. πληροῦμαι, κατέχομαι : Εὐστ.Πον.339,82 ὑπεραντάλοξαι εὐτυχίας.

ὕπεραντῶ ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀνωθέν τινος, ὀψηλότερον, ἀπὸ πάνω, παραπάνω : Λοκ.Θε.Δ 4,2 ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος : συχη. μτ. γενικ. : Ἀριστλ.ΖΙ 3,3,17 ὑπεράνω τούτων (τῶν μορίων) σχίζεται [ἢ φλέβη], αὐτ.Φυτ.2,2,10, Γιλῶτ.Ἦθ. 98B, αὐτ.6C, Διογ.Λ 7,128 ἀντάρσις ἐστὶν ἡ μεγαλοφύλα πρὸς τὸ πᾶντων ὑπεράνω μαιών, - ὑπεράνω τῆς στέγης, - ἔβασε πάντοτε τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ὑπεράνω τοῦ συμμέροντος του 1) φρ. ὑπεράνω γίνομαι τινος ὀπισκῶ τὸ ὀψηλότερον μέρος, ὑπερτεροῦ, κινῶ, ὑπερκαῶ, καθίσταμαι κέρως : Τελ.π.Στοθ.524,51 τῆς ὄρθης ὑπεράνω γίνεσθαι, Πλούτ.Ἦθ.10B 2) μτγν. οἱ ὑπεράνω πλεονασμοὶ οἱ ὑπέριμτροι, οἱ ὑπὲρ τὸ δέον ἄφθονοι πλεονασμοί, οἱ ὑπερβολικαὶ ἐπαυλῆφεις : Πολυδ.12,24,1.

ὕπεραντάω ἐπίρρ. ὑπερβεν, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέρους ἐπὶ τὰ κάτω : Ἦσ. ἐν λ. ὑπερβεν, Σουτῶ. 2) μτ. γενικ. δνω : Αἰσαπ.

ὕπεραντῶ-ορος [ὁ] ἄμρ. τ. τοῦ ὑπερήνωρ βλλ. **ὕπεραξία** [ἡ] νεώτ. ἡ ἐπὶ πλεόν ἀξία 2) οἰκονομολ. τὸ περίσσευμα τῆς ἀξίας τῆς παραγομένης ὑπὸ ἐργάτου ἐπὶ πλεόν τῆς ἀξίας τῆς ἐργατικῆς συνάμεως.

ὕπεραξίως-α-ὄν μον. κ. νεώτ. ὁ πλεόν ἢ ἀξίως, λίαν ἀξίως, ἀξιώτατος : Ἰω.Κλήμ.52,30.

ὕπεραπατῶ-έομαι μτγν. ἀπατῶμαι καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως, λίαν : ΑΠ 9,761.

ὕπεραπειροῦ-ὄν μτγν. κ. μον. ὁ πλεόν ἢ ἀπειρος : Διον. Ἀρεοπ.241, Νικ.Χων.Χρον.282B 1) μον. κ. ἐπίρρ. ὑπεραπειροῦ : Ανδρ.Κρ.144B.

ὕπεραπλοῦ-έομαι μτγν. ὑπὲρ τινα, ὑπεράνω τινός ἀπολοῦμαι : Ἰαμβλ.Μυστ.7,2.

ὕπεραποδίδωμι μτγν. μετὰ μεγίστης προθυμίας ἀποδίδομαι, ἐγκολποῦμαι λίαν προθύμως : Ὄριγ. κτ. Κέλσ.3,135.

ὕπεραποδίδωμι μτγν. ἀποδίδωμαι, πληρώνω ὑπὲρ τινος, δίδω τὸ ἀντ' ἄλλου : Φιλόστρ.Εἰκ.583, Ἐπιγρ. οὐκ ἐχόντων λύσασθαι . . αὐτοὺς ὑπεραποδοῦς τοῖς χρυσοῖς εἰλάσσο.

ὕπεραποθνήσκω ἀποθνήσκω ὑπὲρ τινος, μτ. γενικ. : Ξεν.Κυν.1,14 τοῦ πατρός ὑπεραποθανῶν κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Πλάτ.Συμπ.208D κ. ἀπολ. : αὐτ.179B, αὐτ.180A.

ὕπεραποκρίνομαι ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ὑπὲρ τινος, ὑπερασπίζω τινά : Ἀριστοφ.Σφ.951 χαλεπὸν . . ἐστὶ διαθεβλήμενον ὑπεραποκρίνομαι κινῶς. **ὕπεραπολαύω** μτγν., ἀπολαύω εἰς ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως : Βοα.1,112C.

ὕπεραπόλλυμι σχόλ. ἀπόλλυμι, καταστρέφω καθ' ὑπερβολὴν, λίαν : Σχόλ.Εὐρ.Ἀλκ.1082 2) παθ. ἀποθνήσκω ὑπὲρ τινος, ὑπεραποθνήσκω : Σχόλ. Πίνδ. Ο 6,29 ὑπεραπόλλετο τοῦ πατρός.

ὕπεραπολογεῖσθαι-έομαι ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τινος, συνηγορῶ ὑπὲρ τινος ὑπερασπίζομαι τινά, μτ. γενικ. : Ηρ.6,136 προκειμένου δὲ αὐτοῦ ἐν κλίην ὑπεραπολογεῖσθαι οἱ φίλοι, Ξεν.Ἑλλ.1,7,16.

ὕπεραποπείσκει-εως [ἡ] Ἦσ. ἐμπερίεστις.

ὕπεραποφαντικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ προσέτι, ὁ μῖον ἐφ' ὀρθῶν ἀποφανόμενος, λίαν βεβαίωv τῶ : Διογ.Λ 7,69 ἰδ.γρ. ὑπεραποφαντικός.

ὕπεραποφατικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ διττῶς ἀποφατικός, ὁ λίαν ἀρνητικός : Διογ.Λ 7,69 ἰδ.γρ.1.

ὕπεραποχρῶ-ά-ω μτγν. φθῶν πλείοτερον τοῦ ἀναγκασιόντος, εἶμαι πλεόν ἢ ἀρετικός : Πολυδ.1, 236, αὐτ.6,149.

ὕπεραποχρῶντως ἐπίρρ. μτγν. πλεόν ἢ ἀρκούντως : Πιολυδ.9,154.

ὀπεραρέσκυ μτυν, νεώτ. κ. κ-ίρω ὑπέρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλόντως ἀρέσκω, ἀρέσκω ὑπερβολικῶς, ποραπολύ: Ἄντ. Ἐμφ. Πολ. 2, 1.

ὀπεράριθμος-ον μτυν, μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὸν ὀρισμένον, ἀπαιτούμενον ἢ συνήθη ἀριθμὸν πλεονάζων: Πρωκ. Ἀνέκθ. 24 ὀπεράριθμοι ἀγοραρίων, ὀπεράριθμοι ἐργάται· ἀπεκλύθη ὡς ὀπεράριθμος: 2) μσν. ὁ ὑπὲρ πάντα ἀριθμὸν: Ἄναστ. Σιν. 36B.

ὀπεράρρητος-αν μτυν. ὁ πλέον ἢ δρητος πλέον ἢ ἀνέκφραστος: Διον. Ἀρεοπ. Θ. Ὀνομ. 24, 41B. || κ. ἐπίρρ. -ήτως: αὐτ. 1, 4, 381.

ὀπεραρωδέω λων. τ. τοῦ ὑπερορωδῶ-έω βλ. λ., εἶμαι ὑπερμέτρως, πεφοβισμένως, φοδοῦμαι ὀπὲρ τὸ θέον: Ἡρ. 8, 72 ὁ βωθηθῆσσαντες καὶ ὑπεραρωδέοντες τῆ Ἑλλάδι κινδυνευούσας.

ὀπεραρισ-εως (ἡ) μτυν. ἡ ὑπερνω πινὸς ἄρισ, ὕψωσις, ἐπαρισσις: ΠΔ Ἐεζ. 47, 11 ἐν τῷ διεκβολῆ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἐπιτροφῆ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ὑπεράρσει αὐτοῦ.

ὀπεραρχαίος-αν σχολ. ὁ λιαν ἀρχισ, παραπολὸ πωλαίος: Σχόλ. Ἰλ. Γ. 144.

ὀπεράρχιος-ον μτυν. ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἀρχὴν ὄν, ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς ὑπάρχων: Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱεραρχ. 7, 71.

ὀπερασθαιῶς-ους-ές ὁ ὑπερβαλλόντως εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀσθενῆς: Ἀριστ. Πολιτ. 4, 11, 5.

ὀπερασθαίνω μτυν. ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως ἀσθμαίνω: Ἀρρ. Κυν. 14, 3.

ὀπερασθίος-ον ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀσθμαίνων, ὁ πολὺ ἀσθμα ἔχων: Ξεν. Κυν. 10, 20 τὸ γὰρ θρησον... ἀπαγορεύει ὀπερασθίον γιγνόμενον, Πολυδ. 5, 80, αὐτ. 84.

ὀπερασκησιτικός (ὁ) νεώτ. ὁ μεθ' ὑπερβολῆς ἀσκησιμὸς: Παναν. Ἄγ. Ὀρ. 9B.

ὀπερασμενίζω μτυν. ὑπερβαλλόντως ἀσμενίζω, τὰ μέγιστα ἐυφραίνωμαι, εὐχόριστοῦμαι εἰς τι, μτ. σοτ.: Πλάτ. Ἠθ. 1094C ὀπερασμενίζεις ταῖς ἡδυσπαθείαις.

ὀπερασπάζομαι καθ' ὑπερβολὴν, λιαν ἀσπάζομαι, ἀγαπῶ: Ξεν. Συμμ. 9 αἰς δὴν προσέλαθω ὑπερασπάζονται με, Πλούτ. Ἠθ. 229B.

ὀπερασιζῶ μτυν, νεώτ. κ. δημ., ἀδρ. ὑπερήσια, δημ. ὑπεράσια, μέτ. ὑπερασιζομαι, παθ. ἀδρ. ὑπερασισθην, δημ. -ιστικα, καλύπτα, προστατεύω διὰ τῆς ἀσπίδος, διὰ τῶν ὀλων, ὑπερομύνομαι, ὑπεραμά τινος, μτ. γενικ.: ΠΔ Γεν. 15, 1 ἐγὼ ὑπερασιζῶ σου, Ἀρρ. Ἄν. 2, 28, 6' κ. μτ. αἰτ.: Πολυδ. 6, 39, 6, ἀιδδ. Σ. 17, 99 τὸ περικὸν ὑπερήσιασε γενναίως τὰς θέσεις του' || νεώτ. γεν. προστατεύω, ὑποστηρίζω: ὑπερασιζῶ τὰς ἰδέας μου - τὰς συμφέροντά μου, - ὀλοιο λένε πᾶς ἐσὺ ἑπταίως, μονάχα ἐγὼ σὲ ὑπερασιπτικα' 2) νεώτ. κ. δημ. νομ. συνηγορῶ ὑπὲρ τινος: τὸν ὑπερασιζοῦμαι δύο σπουδαῖοι δικηγόροι' || ὄμ. κ. ἐπὶ δικῆς: ὑπερασιζεῖ τὴν ὑπόθεσιν πολὺπαιρος δικηγόρος.

ὀπερασιτικός-εως (ἡ) μσν. κ. νεώτ., δημ. -ης, ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑπερασιζέω, προστασία, ὑποστήριξις: Ἠθ. Πρωκ. 1016A. 2) νεώτ. κ. δημ. νομ. συνηγορία ἐπὶ δικαστηρίου' 3) ὀμνεώτ. συνεκδ. ὁ συνηγορος ἢ τὸ σύνολον τῶν συνηγορῶν ἐν δικαστηρίῳ ἢ ὑπερασιτικός εἶχει τὸν λόγον.

ὀπερασιμῶς (ὁ) μτυν. ὑπεράσιασις, προστασία: ΠΔ Φολμ. 17, 36 ἔδωκάς μοι ὑπερασιμῶν σωτηρίας μου.

ὀπερασιπιστή-ηρος (ὁ) μτυν. ὁ ἴ. τ. τοῦ ὑπερασιπιστής βλ. λ.: ΠΔ Φολμ. 17, 38, αὐτ. 7, 11.

ὀπερασιπιστής (ὁ) μτυν. κ. νεώτ., θηλ. ὑπερασιπιστρια, ὁ κρατῶν τὴν ἀσπίδα πρὸ καὶ ὑπὲρ τινος, προστατής, πρόμαχος, ἀμύντωρ: ΠΔ 17, 2 ὑπερασιπιστής καὶ κέρως σωτηρίας μου, αὐτ. 31.

ὀπεράστιος-ον μτυν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐπιχαρῆς ἢ ἀστείος: Ἀθην. 6, 250B.

ὀπεραστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ πέρα τῆς περιοχῆς τοῦ ἀστεως, τῆς πόλεως: ὑπεραστικαὶ γραμμαί, ὑπεραστικὴ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία (ἡ μετὰ τὴν περικύρωσιν ἡ μερακισμῶν ἐκ τοῦ κέντρου πόλεως).

ὀπεραστικῶν μτυν. ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, ὑπερόγαν ἀστράπτω, λάμπω: Ἀρρ. Κυν. 4, 5.

ὀπερασγάλω μτυν. ὑπερβαλλόντως ἀσγάλω, καθ' ὑπερβολὴν δωραστοῦμαι, ὑπεραγαπῶ: Ἀριστοειδ. 1, 555.

ὀπερασθιμῶ-έω μτυν. ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως ἀσθιμῶν, φέρομαι λιαν ἀπρεπῶς, δεικνύω πωλόγη ἀσχημοσύνην: Πλούτ. Ἠθ. 45F.

ὀπερασώματος-ον μτυν. ὁ πλέον ἢ ἀσώματος, ὄλος ἀσώματος: Διδ. Ἀλ. 332C, αὐτ. 740A.

ὀπερατλαντικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὑπὲρ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν πλοῦν, διαπλοῦν: ὀπερατλ-πτήσις - ταξίδι' 2) ὁ ἐκείθεν τὸν Ἀτλαντικὸν κείμενος.

ὀπερατιμῶ-οῦ μσν. μεταβάλλω, μετατρέπω τὰ πάντα εἰς ἀτίμητο, ἀτίμν: Πρόδρο Ροδ. 1, 101.

ὀπερατιμικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἔξω τοῦ ἀτόμου, ὁ μὴ ἐξαρτώμενος ἀπὸ τῆς βουλήσεως τοῦ ἀτόμου ὄλος: ὑπερατιμικὰ ἄξια (αἱ κοινωνικὰ ἄξια) αἱ προκύπτουσαι ἐκ τῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων.

ὀπερατόσιος-ον ὁ ὑπερμέτρως, λιαν ἀτοσιος: Δημ. 213 διὸ καὶ πῶς σοχ ὑπερατόσιαν.

ὀπερατροπος-ον μτυν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ ὄλος ἀτροπος: Διον. Ἀρεοπ. 913B.

ὀπεραττικῶ μτυν, μσν. κ. νεώτ. ὑπερβαλλόντως μοιροῦμαι τὴν ἀτίμητον διάλεκτον ἐν τῷ ὄμεικῃ ἢ τῇ γραφῇ: Φιλόστον. Εἰκ. 21' κ. παθ.: Φώτ. Βιβλ. 35, 8 λιαν ὑπεραττικισμένας καὶ ἀρχαιοτρόπους διώκων συντάξεις.

ὀπεραττικιῶς (ὁ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ὑπεραττικεῖν, ὑπερμέτρως ἡμίσει ἐν τῇ ὄμεικῃ ἢ τῇ γραφῇ τῆς ἀτίμητης διολέκτου.

ὀπεραττικός-ἡ-ὄν μτυν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀτίμητος, ὑπερμέτρως μοιροῦμενος τὴν ἀτίμητον διάλεκτον ἐν τε τῷ ὄμεικῃ καὶ τῇ γραφῇ: Λουκ. Λεζιφ. 25 || κ. ἐπίρρ. -ὴς: οὐτ. Δημ. 26.

ὀπεραυγάζω μσν. ὑπερμέτρως αὐγάζω, φωτίζω διὸ λαμπροτάτω φωτῶς: Εὐστ. 7, 29, 22.

ὀπεραυγᾶς-ους-ές μτυν. ὁ ὑπερβαλλόντως ὑπερμέτρως ὑπεράγαν λαμπρῶς: Λουκ. Ἀλ. 1στ. 1, 26.

ὀπεραυγᾶ-ω μσν. ἔχω λαμπρὸν φῶς' πρβλ. ὀπεραυγάζω: Εὐστ. Διον. Περ. 189.

ὀπεραυγᾶος-ον μτυν. ὁ ὄλος ὄλος, ὁ πλέον ἢ ὄλος, ἐν χρ. τὸ ἐπίρρ. -ὄλος: Φιλ. 1, 103.

ὀπεραυθῶν κ. νεώτ. αὐθῶν τὴν ὑπερμέτρως ὑπερβολικῶς, ὄθ. τὸ παθ. αὐθῶνομαι ὑπερβαλλόντως ὑπερμέτρως: Γαλ. 14, 226'. || ἐν ὄμ. σμ. κ. τὸ ἀμτβ. ἐνεργ. λαυθῶν ὑπερβολικῶν, ὑπερμετρον ὀθῆσιν: Καλλιστ. π. Στοβ. 10, 14, ΚΔ Ὄσσο. 2, 1, 3 ὑπεραυθῆσαι ἢ πιστις ὄμων καὶ πλεονάζει ἢ ἀγάπη' 2) τὸ παθ. αὐθῶνομαι ὑπεράνω: Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1282 κάλαμοι ἐνίστοι ριζοβολήσαντες ὑπεραυθῆσονται τῶν ἀμπελων' 3) μτφ. καθίσταμαι, γίνομαι λιαν ἱσχυρῶς, πανίσχυρος: Ἄνδοκ. 32, 23, Δίων Κ 79, 15 κἄν τοῖς νυκτερινῶς ἑροῖς, εἰτι καὶ μᾶλλον ἐλῶν ἀσόντων, ὀπεραυθῆσθαι.

ὀπεραυθῆμα-ατος (τὸ) μτυν. ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως πλεονάζουσα αὐθῆσις: Γαλ. 3, 671.

ὀπεραυθῆσις-εως (ἡ) μτυν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπεραυθῆσῶν, ὑπερβάλλουσα, ὑπερβολικὴ αὐθῆσις: Φωδωρ. τὸ τὰς ὀπεραυθῆσαι τὸν ὄνυχον ἀπαίρειν.

ὀπεραυχῆς-ους-ες μτυν. ὁ ὑπεραυχῶν, ὁ ὑπεραυχῶς βλ. λ.: Τρωφιδ. 671.

ὀπέραιχος-ον ἰαχῆ, ὁ ὄπερ τὸ δέον οἰχῶν, ὁ ὑπερμέτρως κοιμηριατὸς ἢ ὑπερρήφανος: Αἰσχ. Ἐπ.483, Σοφ. Ἄντ.1351 μεγάλοι δὲ λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ὀπέραισαντες γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδασαν, Ξεν. Ἄγαστ.11,11.

ὀπεραχθῆ-ἔω καθ' ὑπερβολὴν κοιμηραῖα, εἶμαι ἴσως ὑπερρήφανος: Θουκ.4,19 πρὸς δὲ τὰ ὑπεραυχόντα καὶ παρὰ γυνῶν διακινῶνθευτε.

ὀπερῶφανος-ον ὄμω, τ. τοῦ ὑπερρήφανου βλλ. **ὀπεραφθονία** ἢ) νεώτ. ὑπερμέτρος, ὑπερβολικὴ, μεγίστη ἀφθονία.

ὀπερῶφθονος-ον νεώτ. ὁ ὑπερμέτρως ὑπερβαλλόντως ἀφθονος.

ὀπερῶφραστος-ον μτγ. ὁ πλεόν ἢ ἀνέκφρατος: Ἀμφιλ.49.

ὀπεραφρίζω ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως ὑπερῶσαν ἀφρίζω: Εὐδοκ.Κυδ.1, Ἀριστοφ.Φιλων.1.

ὀπεραχθῆς-οὐς-εἶ μτγ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν, λίαν περιστρωμένος, ὑπερῶσαν βεβαρημένος: Θεόκρ. 11,37 ταραπὶ δὲ ὑπεραχθῆς αἰε, Νίκ.Θηρ.342.

ὀπεράθημαι ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολὴν ἄχθουμαι, λυποῦμαι πολὺ, ὑπεραχθῶ: Ἡρ.6,21 τῆ Μιλτιάδου ἀλώσει ὑπεραχθούθωντα: 2) ὀργίζουμαι, χαλεπῶς ὑπερμέτρως κατὰ τινος: Σοφ. Ἠλ.177 μεβ' οἷς ἔχθαιροῖς ὑπεράχθω.

ὀπεράχραντος-ον μων. ὁ εἰς ὑπεράταν βαθρόν ἀχραντος, ἀμύλων, ἀροσηγορία τῆς Θεοτόκου: Μιχ. Ἀτταλ.ἐν Σαθ.1,18 τὴν ὑπεράχραντον δέσποιναν ἡμῶν καὶ Θεοτόκον.

ὀπερῶθμιος-ον μτγ. ὁ πέρα τοῦ βοθροῦ κείμενος, ὁ ὑπερβαίνων τὸ καταφθινόν, δδ. μτφ. ὁ ὑπερβαίνων τὰ ἐπιτροπόμενα ὄρια, παραδολίως ταῖτα: Ἀμμών.Κατ.15,1,6 2) ἀτακτος, ἀπρεπῆς Σαυιδ. «ὀπερῶθμιον πῶδα ριπῶν ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως ἀπρεπῆς διαπραττόμενος».

ὀπερῶθρα-ἰη νεώτ. γέφυρα τοποθετημένη παραλλήλως καὶ ὑπερῶσα τῷ καταστρώματι καὶ συνδέουσα δύο ὑπερεταγόμενα.

ὀπερῶσαι κ. μων. κ. νεώτ. μέ, μέλλ. ὑπερβήσομαι, ἀόρ. β' ὑπερβῆν, ἐπ. ὑπερβῆν, ἐγ. γ' πλθθ. ὑπερβῆσαν Ἰλμ.469, βῶινω, περὶ ἐπιάνωθεν τινος, ὑπεράνω τινός: αὐτ.468 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιέμενος καθ' ὄμιλον, ταίχως ὑπερβαίνει, αὐτ.469, Ὀδ.80, Ἡρ.6,108, αὐτ.4,25, Εὐρ.Βακχ.654, αὐτ.Φοῖν.1187, αὐτ.Μήδ.382 εἰ ἠεφθήσομαι δόμουσ ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη ἰσοπέδουσα τὸν αὐδὸν τῆς οἰκίας, αὐτ.Ἰων.514, Θουκ.2,96, Δημ.609 ἢ τάγος ὡς τοῦς γείτονας ὑπερβαίνω, - ὑπερβαίνω τὸ ὄρας: κ. ἀπολ.: Πλάτ.Πολ.587C, Ξεν.Ἐλλ.5,4,59 2) ἐπὶ ποταμῶν, ὧν τὸ ὄδωρ ὑπερβαίνει τὰς δεξιὰς, ὑπερκειμήλιζω, πλημμυρῶ: Ἡρ.2,13 [ὁ ποταμὸς] οὐκ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χθῆρον, αὐτ.14, αὐτ.99 3) μεθ. ὑπερβάλλω, θέτω ὑπεράνω: Ξεν.Ἰων.7,2 ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς τὴν κνήμην 4) ὑπερβαίνω τὰ ὄρια, παραδολίως: Πινδ.ἀν.4 ὄμην καὶ δίκαν ὑπερβαίνω, Ἡρ.3,83 νόμουσ ὀκ ὑπερβαίνουσα τὰς Περσέων, Σοφ. Ἄντ.481, αὐτ.663, Πλάτ.Πολ.373B 5) ἀπολ. παραβαίνω τοὺς νόμουσ: Ἰ.1501 ἐκε δὲν κτεῖν τὴν ἐπερβῆ καὶ ἀμάρτη, Πλάτ.Πολ.366A 5) παραβήσομαι, παραβλέπω: Ἡρ.3,89 καὶ ὑπερβαίνω τοὺς πρόσχεμασ 6) παραβλέπω, ἀφῶνω: Πλάτ.528D ἀπερῶς αὐτὴν μετὰ γεμυετρίαν ἀστρανομίαν ἔλεγον, Δημ.51, αὐτ.1398, Ἀριστ.Λ'Υατ.2,5,2 7) κ. νεώτ. προχωρῶ, περῶ, ἐξυνοῦμαι πέρα τινός: Πλάτ.Νόμ.755A πλεῖον ὑπερῶδασ ἔτη, Πολύδ.2,15,6, - ὑπερβῆ τὰ ἐνεκλήματα ἢ) μτγ. ἀπολ. εἶπε ὑπερβαίνοντες ὑπερῶριμα ἡμεῖρα τοῦ ἡμερολογίου: Μακροδ.Σατ.1,13 7) νεώτ. φη. ὑπερβαίνει τὰ ὄρια - πᾶν ὄριον ἐξικνίστασι πέρα τῶν ἐπιτροπόμενων ἢ ἀνεκτῶν ὄριων: ἢ ἀν-

αἰδεῖται τοῦ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια: 8) νεώτ. ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω: Πλάτ.Τιμ.24D πάσθ - πάντας ἀνθρώπουσ ὑπερβάλλει ἀρετῆ, αὐτ. Πολιτ.478C, - ὑπερέβη τὸσ συναγωνιστάσ του, - ἢ ἐφετην συγκομιδῆ ὑπερέβη πᾶσασ τὰσ προσδοκίασ, - τὸ ἔργον ὑπερβαίνει τὰσ δυνάμεισ εἰς τὰ ἀνώτερον αὐτῶν: 9) μτγ. βῶινω ἀνωθεν τινος, ἐπιστοχῶ, προστατεύω, ὑπερασιπίζω τινά: Ὀππ.Ἀλ.1,710 τεκτεῖον ὑπερβεῶτα λέοντα: 10) μεταβῶν εἰς τὸν πλησιέστατον κληρονόμον, οἶον ἐν διαθήκῃ: Ἰσακ.43,34.

ὀπερῶκαχέω μτγ. ὑπερμέτρως βακχεύω, ἐπισωρεύω, ἐξογκῶμαι καθ' ὑπερβολὴν: Φιλῶστρ. Σοφ.2,28[61] τὰσ πανηγυρικὰσ ἐννοίασ οὐχ ὑπερβακχεύων.

ὀπερῶβαλλόντως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐκ μτγ. ἐνεστ. τοῦ ὑπερβάλλω, καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως, πυροπολῶ, ὑπερβολικῶ: Πλάτ.Πολ.492B τὰ δὲ ἐπανωσίον, ὑπερῶβαλλόντως ἑκάτεροσ, - ὑπερβαλλόντως ἀφέλιξ - ἀγαθὸσ.

ὀπερῶβαλλω κ. μων. κ. νεώτ. μέλλ. ὑπερβαλῶ, ἰων. -ἔω, ἀόρ. β' ὑπερβαλῶν Ἰλμ.ϕ 637, νεώτ. κ. ἀόρ. α' ὑπερβαλεῖα, παθ. ἀόρ. ὑπερβέλληθην, μτγ. παθ. παρακ. ὑπερβέλημηνος, βάλλω, ριπῶ τὴ πέρα σημείου τινός, ξεπερνῶ ἔνα σημάδι, ὑπερακοντιζῶ: αὐτ.843 ὑπερβαλε σήματα πάντων, αὐτ. 847 τόσσον παντὸσ ἀγῶνὸσ ἰσημιατὶ ὑπερβαλεῖ κ. μτ. αἰτ. προσ.: αὐτ.637 θουρι δ' ὑπερβαλῶν Φυλάη: 2) ἀμτβ. τρέχω περοίτερω, πορατρέχω, παραδολίω, ξεπερνῶ: Ξεν.Κυν.6,20 ἐάν δὲ μὴ πρὸσ αὐτοῖσ ὡσὶ τοῖσ Ἰχθυοῖσ, ἀλλ' ὑπερβαλῶσαι: 3) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, νικῶ ἐν τῆ σταδιοδρομίῃ: Σοφ. Ἠλ.716 ὡσ ὑπερβάλλω χνόασ τισ αὐτῶν καὶ φρουγάμθ' Ἰππικῶ: 4) γεν. ὑπερακοντιζῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, ὑπερσχοῦμαι, ξεπερνῶ, νικῶ, καταβάλλω: Εὐρ.ἀν.462,5 δέδοικα κῆ πρὶν πόναισ ὑπερβάλλη με γῆρασ: κ. μτ. γενικ.: Πινδ.ἀν.133, Αἰσχ.Πρ.923 βροντῆσ ὑπερβάλλοντα κτύπον: 5) ὄμ. κ. μέσ.: Ἡρ.5,124, αὐτ.8,24 εἰ ἠλιπσιν τὴν βασιλείασ δόναμον ὑπερβαλέσθαι, Ἀριστοφ.Ἰππ.758, αὐτ.Νεφ.1035 6) ὑπερβάλλω τινά τινι ὑπερβαίνω πᾶσ εἰς τὴν: Εὐρ.Ἰππ.924, Ἀριστοφ. Πλ.109 7) ὄμ. κ. μέσ.: Σοφ.Τρ.584 φίλτρασ δ' ἐάν πως τῆσ ὑπερβαλῶμῶσα, Εὐρ. Ὀρ.691 κ. μτ. ἔμπροθ. θιορ.: Πλάτ.Νόμ.734B 8) τὸ μέσ. ἀπολ. εἶμαι νικητῆσ, νικῶ: Ἡρ.6,9 καταρῶθισαν μὴ σά δυνατόι. γένωνται ὑπερβαλέσθαι 9) κ. νεώτ. ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, εἶμαι ἀνώτερος, ξεπερνῶ: Ἡσιόδ.Ἐργ.491 μῆτ' ὄρ' ὑπερβάλλων βοὸσ ὀπλήμ μῆτ' ἀπαλείνων, Θεόγ.479, Πλάτ.Πολιτ.283C, Ξεν.Ἰέρ.48 ὡστα τὰ μὲν ὑπερβάλλαντα τὰ ἰκανά παλλά ἔσσι, - ὑπερβάλλει τοὺσ συναδέλφουσ του πῆσ μῶρθησιν, - ὑπερβάλλειν ἑαυτὸν [ἀνεκείχη] ὑπέρτεροσ ἑαυτοῦ, ἐπροξῆ τὴ ἀνώτερον ἢ καὶ χειρότερον τῶν ὄρων εἶχε πράξει μέχρι σήμερον: 10) ὄμ.κ.τὸ μέσ.: Ἡρ.2,175, Ἀριστοφ. Ἰππ.409, Πλάτ.Κριτ.115D, Δημ.451 κ. μτ. γενικ. ἀντὶ αἰτ.: Πλάτ.Γοργ.475B λόγη ὑπερβάλλω τὸ ἀδικεῖν τοῦ β' ἀδικεῖσθαι, αὐτ.Νόμ.734A, Ἀριστοφ. Πολιτ.313,21 11) κ. μτ. 3ατ. τοῦ τρόπου ἢ τῆσ ἀναφορὰσ: Ξεν.Ἐλλ.7,3,6 τοιοῦταν πάντασ ἀνθρώπουσ ὑπερβέλληκασ τόλμη τε καὶ μαριὰρ, Δημ.317 κ. μτ. ἔμπροθ. θιορ.: Πλάτ.Νόμ.945C 12) τὸ μέσ. ἀπολ. ὑπερέχω: Ἡρ.1,61, αὐτ.9,71, αὐτ. 3,21 ὑπερβαλλόμενος πλῆθθ: 13) κ. ἐπὶ χρόνου: αὐτ.23 ἔτα μὲν ἐξ ἐκίκοισι καὶ ἐκατὸν τοὺσ πολυλοῦσ αὐτῶν ἀπικνεῖσθαι, ὑπερβάλλειν δὲ τῆμασ καὶ ταῦτα 14) ὑπερβάλλω τὰσ τρεῖσ ἡμέρασ βραβῶν πλεόν ἢ τρεῖσ ἡμέρασ: Ἰππ.Κρασ.937 15) ὑπερβάλλω τὸν χρόνον εἶμαι πολὺ ἀργῶ, βραδύνω πολὺ: Ξεν.Ἐλλ.5,3,21 16) κ. ἐπὶ ἀριθμῶσ: Πλάτ.Νόμ.734B 6) ὑπερβαίνω πᾶν ὄριον, εἶμαι

ὀπερβολικός: Πινθ.Ν.7,67 ὄμμιτι δέροκομαι λαμπρόν, οὐχ ὀπερβαλὸν βίαια πάντ' ἐκ παδὸς ἐρύσαι, Αἰσχ.Πέρσ.291, Εὐρ.Βάκχ.785, αὐτ.Ἄλκ.1077, Θουκ.7,67, Πλάτ.Θεαίτ.180Α, Δημ.ἀδ.60, Ἀριστλ.Η Νικ.2,8,2 αἰ μέσαι ἔξεις πρός μὲν τὰς ἑλλείψεις ὀπερβάλλουσι ἰσπαροβαλλόμενα πρὸς τὰς ἑλλείψεις φαινόνται ὀπερβολαί' || κ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου: Ἀριστοφ.Πλ.109, Πλάτ.Θεαίτ.192κ, Ξεν. Ἄπομν.4,3,7, Δημ.93' || νεώτ. ποριστῶ, ἐμφανίζω τι ὀπερβολικῶς, μεγαλοποιῶ, τὰ παραλέω: εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ὀπερβαλῆ τὰ πράγματα' κ. ἀπολ.: μὴν ὀπερβάλλῃς μὴν εἰσαι ὀπερβολικός' || κ. νεώτ. ἢ μτχ. ὀπερβάλλω-ουσα-ον ὁ ὀπερβολικός: Αἰσχ.Πρ.923 βροντῆς ὀπερβάλλω κτύπος, Πλάτ.Πολ.402Ε, οὐτ.Φαῖδρ.240Ε, αὐτ.Νόμ.899Α, Ξεν.Ἱέρ.11,2 - βλάτω τὰ πράγματα με ὀπερβάλλουσα αἰσιοδοξίαν' || τὰ ὀπερβάλλοντα ἢ ὀπερβαλλόντως ὑψηλὴ κατάστασις: Εὐρ.Μηδ.127' || νεώτ. τοῦ οὐδ. τὸ ὀπερβάλλω ὡς αὐτὰ τὰ πέρα καθωρισμένου τινὸς ὄριου, ἀλέκωσασα' 7) προσφέρω ἀνωτέρω τινῶν: Ἦρ.5,51 προβαίνει τὰ ἰσχυρὰ ὀπερβάλλω, Θουκ.8,56 θει τοσαύτα ὀπερβάλλω, Λυσί.165,1 τούτων ὀπερβαλλόντων ἀλλήλους' || ὁμ.κ.μέσ.: Πλάτ.Φαῖδρ.232C, Ξεν.ΚΠ.5,3,32' 8) κ. νεώτ. βῶλω ὄπερ τι, περὶ ὄπερ ἴω, διαβαίνω, ὀπερβαίνω: Αἰσχ.Ἄγ.307 Σαρωνικῆ πορθμοῦ κάτοπον πρῶν' ὀπερβάλλει πρῶσω φλέγουσαν, αὐτ.Πρ.722, Εὐρ.Ὀρ.443' κ. μτ. γενικ.: αὐτ.Ἰων.132' || ἀπολ. διέρχωμαι, περὶ ὄπερ, διαβαίνω: Ἦρ.8,137, Ξεν.Ἀν.7,5,1, αὐτ.6,5,7' 9) ἐπὶ πλοίων, ὀπερκόμην, περικόμην: Ἦρ.7,168 ὄπε δὲ ἱπποίων ἀνέμων ὀπερβαλεῖν Μαλέων οὐχ οἷοι τὸ γενέσθαι, Θουκ.8,104' 10) ἐπὶ ὄδατος, ὄφραβιαι καὶ χύμασι ἀνωθεν, ὀπερχειρίζω: Θέογν.873 ὀπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμειψτέρων τοίχων' || ἐπὶ ποταμοῦ, ἀλημυρά, καλύπτω διὰ τὸν ὄδατον μου: Ἦρ.2,111 ὡς ὀπερβαλε τὰς ἀρούρας' || ἐπὶ λέητος, ὀπερχειρίζω, εἰμαι ἔχειλος: αὐτ.59 λέητας, .. κρέων ὄντης ἐμπλοεὶ καὶ ὄδατος, ἀνευ πυρὸς ἔξωσαν καὶ ὀπερβαλαν' || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης: Εὐρ.Τρω.686 ἦν δ' ὀπερβάλη πόντος' 11) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, εὐρισκόμενον εἰς τὸ ὄψιστον αὐτοῦ σημειῶν ἢ τὴν μεγίστην θερμότητά: Ἦρ.4,184 οὗτοι τῷ ἡλίῳ ὀπερβάλλουσι καταρρύνονται' 12) ἐν τῇ μτχ. παρὰκ. θεοπεδῆλημένος-η-ον ἔξωτος, λαμπρός: Εὐρ.Ἄλκ.153 ὀπερβελημένη γυνή, Πλάτ.Πολ.558B' 13) ἀναβάλλω: Ἦρ.4,9 ἐκείνη τὸ δὴ ὀπερβάλλεσθαι τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἱππῶν' 14) ὁμ. βραδύων, μὲν ὄπισω, ἀργοπορῶ: αὐτ.3,71, αὐτ.76, αὐτ.7,206 ἦν αὐτοῦς πυνθάνωνται ὀπερβαλλομένους, Ἰνν.Ἀρθρ.811, Πλάτ.Φαῖδρ.254D' 15) Ἦσ. ἐπαρβαίνω ἢ ἐπαναφέρω εἰς συμβουλίαν.

ὀπερβαρής-οὐς-εἰς ὁ καθ' ὀπερβολὴν βεβαρημένος, φορτωμένος, ὄθ. μτφ. βεβαρῆτος: Ἰνν. Ἀρθρ.811 Ἰδιορθ. ὀπερβαρής, Αἰσχ.Ἰλ.1175 τῆς σε κακοφρονῶν τήθησι δαίμων ὀπερβαρής.

ὀπερβαρῶν γλωσσῶν καθ' ὀπερβολήν, ὀπερμῆτως βαρῶνα.

ὀπερβαρῶ-έω Σουῖδ. ἐν λ. ταλαντομένην εὐπερταλαντῶν': ΕΜ 744,16.

ὀπερβασία (ἡ) κ. νεώτ., ἰωκ. -ἴη ἡ ὀπερβασίς ἴα. παράβασις νόμου, ἀμάρισμα, ἐπινομή: Ἰλ.Γ 107 ὀπερβασίη Διδε ὄρκια δηλήσασθαι, Ὁδ.Γ 206 τίσασθαι μνηστῆρας ὀπερβασίης ἀλεγεινῆς Σοφ. Ἄντ.675' 2) ἡ ἐφορτὴ τοῦ Πάσχα παρ' Ἰουδαίων: Ἰώσ.Α12,14,6 κρημαίνει δὲ ὀπερβασία ἰπὸ Πάσχα, διότι καθ' ἐκείνην τὴν ἐπέερον ὁ θεὸς αὐτῶν ὀπερβῆς Αἰγυπτίους ἐνάκρηψε τὴν ἰσάσιν.

ὀπερβασίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀπαιτέλεσμα τοῦ ὀπερβαίνω, ἢ ὀπερβῶν τινὸς

διάβασις: Κλήμ.Ἄλ.854' || ἴδ. διάβασις ὄρεων: Στρόβ.4,6,10 τέτταρας δὲ ὀπερβάσας ὀνομάζει μόνον' || διάβασις ὀπερβῶν τινὸς, ὀπερβῶν, διὰ μέσου ἐρήμου: αὐτ.16,2,30 ἐνταῦθεν δ' ὀπερβασίς ἄγετασι χίλων διακοσίων ἐξήκοντα σταδίων' 2) μεταστάσις ὄρθρου τοῦ δακτύλου: Ἰνν.Ἀρθρ.839' 3) κ. νεώτ. μτφ. τὸ νὰ γινῆται τι πέρα τῶν ἑπιπροσέμενων ἢ καθωρισμένων ὄριων, παρὰβασις: Θέογν.1247-ὀπερβασίς ἀμύνης ἐνέργεια ὀπερβαίνουσα τὰ μέτρα ἀμύνης, -ὀπερβασίς καθηκόντων - δικαιομάτων - ἀρμοδιότητος - ὀπερβασίς ἀσπανῶν κ. ἐν φρ. καθ' ὀπερβῶν: εἰσῆχθη καθ' ὀπερβῶν τὸ ὄριον μόνον ἀριθμοῦ τῶν εἰσακτέων.

ὀπερβατήριον-ον μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀπερβῶν, ὄθ. ἐπὶ θύσας, ὁ δι' ὀπερβῶν, διὰ διάβασιν τελούμενος: Πολύαιν.1,10,1 ὀπερβατήρια θύειν.

ὀπερβατήριος-ἡ-ὄν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀπερβῶν, ὁ καθ' ὀπερβῶν, ὄθ. ὁ ποιοῦμενος πολλὴν χρῆσιν ὀπερβῶν ἰσχυμάτων, ὁ πλήρης αὐτῶν: Μαρκελλίν.Β1.Θουκ.50' 2) νεώτ. ὀπερβατικὴ φιλοσοφία φιλοσοφικὴ θεωρία, καθ' ἣν κρινόνται ἐκ τῶν προτέρων ὁ ὄρθο, διὰ τὸν ὄποιων καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐμπειρία' 3) ὁμ. παθ. ὀπερβατικός ἀριθμὸς ἀριθμὸς ὅστις δὲν εἶναι ρίζα ἀλγεβρικής ἐξισώσεως πεπερασμένου βαθμοῦ.

ὀπερβατικός ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ὀπερβατικός, καθ' ὀπερβῶν, δι' ὀπερβῶσας: Εὐστρ. 1179,16 ἴσται δ' ἐνταῦθα κάλλιον ὀπερβατικῶς ἀναγνόνται.

ὀπερβατόν (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. λεκτικὸν σχῆμα, καθ' ὃ χρίαν τὸ ρυθμὸ ἢ τῆς καλλιπέρας γίνεται μετάθεσις λέξεων ἢ προτάσεων ἀπὸ τῆς κανονικῆς τῶν θέσεως: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.306.

ὀπερβατός-ἡ-ὄν κ.-ὄς-ὄν κ.νεώτ. ὄν δύναται πῆς νὰ ὀπερβῆ, νὰ διαδῆ: Θουκ.3,25 ὀπερβατόν ἦν τὸ τέχισμα, -ὀπερβατός χειμάρρος' 2) ἐπὶ λέξεων, ὁ μεταπυθέμενος: Πλάτ.Πρωτ.343B ὀπερβατός δεῖ θείναι... τὸ ἀλάσθεως, Ἀριστλ.Ρητ.Ἄλ.26,1' || κ. ἐπὶ νοημάτων: Διον.Ἄλ.Θουκ.52 νῆσας ὀπερβατοὶ νοήματα ἐκπερβόμενα ἐν ἀντιστρόφῳ φράσει: || ἐπίρρ. -ὄς καθ' ὀπερβατόν, ἐν ἀντιστρόφῳ τάξει: Ἀριστλ.Ρητ.Ἄλ.31' 3) ὄν παρέρχεται τὴς ἐν παρῶδῳ ἢ διὰ βροχῶν ὄθ' ἐπίρρ. -ὄς συντόμος, διὰ βροχῶν, ἐν παρῶδῳ: Ἰνν.7,31' 4) ἐνεργ. ὁ ὀπερβαίνων, προχωρῶν πέρα ἢ περαιτέρω: Αἰσχ.Ἄγ.428 τὰ δ' ἐστι καὶ τῶνδ' ὀπερβατότερα' 5) ἐκτακτός, ἀσυνήθης: Ἀριστλ.Μαντ.1,12 τὰ ὀπερβατὰ ἐνύπνια πάντα καὶ ὡν μὴ ἐν αὐτοῖς ἢ ἀρχή.

ὀπερβῆσας-α-ὄν νεώτ. ὁ ἐντελὸς ὄλιος βέβαιος, βεβαιότατος.

ὀπερβῆλημένος ἐπίρρ. ὄπερ πᾶν μέτρον, ὀπερμῆτως, ὀπερβολικῶς: Ἀριστλ.ΗΝικ.3,10,4.

ὀπερβερταίος (ὁ) μτγν. ὁ τελευταῖος μὴ τοῦ ἔτους πορὰ Μακεδόσι κ. Περγημονεῖς ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου: Γαλ.4,263,3 ἐπερὶ τὴν ἐπιπολὴν τοῦ ἀρκιτοῦρος ὄστις καιρὸς ἐν Ρώμῳ μὴ ὁ καλούμενος μὴ ἐστὶ Σεπτεμβρίου, ἐν Περγῶν δὲ παρ' ἡμῖν ὀπερβερταίος: Ἰώσ. Α18,4,1' 2) Σουῖδ. ὀπερβερταίος παροιμία ἐπὶ τῶν ὀπερκροίων.

ὀπερβῆρτος (ὁ) ὄνομα μνηστῆ ἐν Κρήτῃ ἀντιστοιχούντος πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπὸ μέσων Ἰουλίου μέχρι μέσων Ἰουλίου: Ideler. Chrest.1,426.

ὀπερβιάζομαι βουανίζω εἰς ὀπερβῶν βαθμῶν, καταδουναστέω, κατατρωῶμαι: Θουκ.2,52 ὀπερβιάζομένον... τοῦ κακοῦ, Φιλ.328.

ὕπερβιόζω μγν. κ. νεώτ. βιόζω ὑπέρ, ὑπεράνω, μεταβιόζω ἀνωθέν πνος : Πολυδ.β.3,36,9 ὑπερβιόζειν τὰς ναυὰς ἐπὶ τῷ λιμνῶσι εἰς τὴν νότιον πλευράν, Λοκ. Ἀλ. Ἰστ.242 2) νεώτ. διαβιόζω, μεταβίωσι πέρα πινός 3) μγν. μεταβίωσι τὰ γράμματα ἢ τὸν τόνον λέξεως πνος : Πλοῦτ.βι.Ὀμ.9, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.66.

ὕπερβιόσις-εως ἴη) μγν. μεταβιόσις, διαβιόσις ὑπέρ τι, ὑπεράνω πινός : Πολυδ.7,19,8 ἢ τῶν λιμνῶν ὑπερβιόσις ἰδ. ἀνάγν. ὑπερβιόσις.

ὕπερβιόσιμος ἰοί μγν. κ. νεώτ. ἢ μετάβισις γράμματος ἢ τόνου : Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ.315,10,19

|| νεώτ. ὑπερβιόσιμος χρόνος ἀντιμετωχώρησις, **ὕπερβιόσιτικῶς** ἐπίρρ. μων. καθ' ὑπερβιόσιαν, διὰ μεταθέσεως : Εὔστ.980,44.

ὕπερβιη ἴη) Σουῖδ. ἐσθίκαλα,

ὕπερβιόν-ον ὁ ὑπεροβλικὴς δυνάμειος, ἰσχύος ὧν, ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχὺν ἢ δυνάμιν : Πίνδ.Ο 10||11,20 τράπε δὲ Κικίνα μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἰρακίλα 2) συχν. ἐπι κακ. σπμ, παράνομος, δυναστικός βίσιος, ἀνόσιτος, ἀνόλαστος : Ἰλ.Σ 262, Ὀδ.Α 368 μπτρός ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὄβριν ἐχόντας 3) ἢ οἴτ. τοῦ οὐδ. ὑπέρβιον ἐν ἐπίρρ. χρ. : Ἰλ.Ρ 19, Ὀδ.Μ 379.

ὕπερβιόν-ῶ μγν. ἐπιζῶ : Πολυδ.δ.23,18,3 χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιόσιον τὰ νόσος.

ὕπερβιως σχόλ. ἄγαν βιόσιως Σχολ. Ἀπολλ.Ρ 4,1523.

ὕπερβλαστάνω καθ' ὑπερβολὴν βλαστάνω, ἐν ὑπερβολοῦσῃ ἀκμή καὶ ζωηρότητι βλαστάνω : Θεόφρ.Φαίτ.1,20,6 ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενή, ταυθ' ἤκιστα ὑπερβλαστάνω.

ὕπερβλαστής-οὐς-ές ὁ καθ' ὑπερβάλλουσαν ἀκμὴν βλαστάνων, ὁ μετ' ὑπερβολοῦσας ζωηρότητας βλαστάνων : Θεόφρ.Φαίτ.1,20,6

ὕπερβλάτω Φώτ. εὐπερβλώω,

ὕπερβλήθην ἐπίρρ. ὑπεροβλικῶς ὑπερμέτρως ὑπεράγαν : Ὀρφ. Ἀργ.255.

ὕπερβλημα-ατος ἴοι μγν. ἐπιφάνεια ἐξέχουσα πέρα δεδομένης γραμμῆς, ἢ εἰς τὸ σχῆμα ὑπὲρ τὴν γραμμὴν ἐξέχουσα ἐπιφάνεια : Ἀρχμ. ὑπερβλήζω μγν., μελλ. -ύσα, ἀναβολὴ καθ' ὑπερβολὴν, ὑπέρ τὸ σύνθετον, ἐκχειρίζω, πλημυρίζω : Κόιντ.5,324 κ. μτ. αὐτ. : αὐτ.1,192

2) μγρ. ὑπερβόλιον, παραβολὴν : Κλήμ. Ἀλ.167 θί-ατα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβόλιουσα.

ὕπερβλοσις-εως ἴη) κ. μων. ὑπερεβλυσίος ἀξίωσης καθ' ὑπερβολὴν, εἰς μέγαν βαθμὸν : Σουῖδ. ἐν λ. Καλλιμαθῆνος ὑπὸ φθιρῶν ὑπερβλυσίως καὶ ἐκδρασίως τὸν βίον καταστρέφει 1) μων. ἀφθονία, πληρονομία, πληθώρα : Φώτ. Ἐπιστ.92,2

ὕπερβλύω μων. ἄτ. τοῦ ὑπερβόλιου βλλ. : Κλήμ. Ἀλ. Ὀμ.809,11.

ὕπερβλόδη ἐπίρρ. ὑπερβαλλόντως ὑπερμέτρως : Θεόγν.484 μὴ πτν' ἰνὸν ὑπερβλόδη.

ὕπερβλοταξ ἰοί μγν. κ. ὑπερβλοταξ ἴη) ἸΦιλ.Ι, III) ὁ ἀνόσιτος τόνος εἰς τὴν ἐκ τεσσάρων καὶ πέντε τετραχόρων συντεθειμένην ὀλιγκα τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς : Φερεκρ.Χείρ.1,24, Πλοῦτ. ἸΗ.1029Α καὶ συνημμένον καὶ διεζευγμένον καὶ ὑπερβλοταξ.

ὕπερβλοτι ἴη) κ. μων. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὑπερβάλλω, τὸ ὑπέρ τι, ἐπέκειναι τὸς βάλλει, ρίφει, βολῆ πέρα τοῦ σημείου εἰς ὃ ἐφθασαν ἄλλοι, ἢ πέραν μετάβισις, ὑπέρβασις : Φιλόστρ.Εικ.842 δίσκων ὑπερβλοταξ 2) ὑπέρβασις, διάβασις ὑπεράνω πινός, ἰδ. ὄρατος, λόφος κττ. : Ξεν.Ἀν.1,225 ἐν δὲ τῷ ὑπερβολῇ τῶν ὄρων τῆς εἰς τὸ πᾶσιδον δύο λόγους ταῦ Μένωνος στρατεύματος ἀπώλοντο, Πολυδ.β.3,34,6 - ὑπερβολῇ ὄρατος 3) τὸ μέρος ὄρους, λόφος, ποταμοῦ, ὅπου γίνεται ἡ διάβασις, πᾶροδος ἰδία ἐπὶ τὰς κορυφὰς ὄρους, ζυγός : Ξεν.Ἀν.3,5,18 τῶν

γὰρ ὑπεροβλήν τῶν ὄρων ἐδεδοίκεσαν μὴ προκαταληφθεῖν, αὐτ.4,1,21, αὐτ.4,4,18, Διδόδ.Σ 1973 ἢ κατὰ τὸν Αἴμον ὑπερβολῇ 4) μγρ. ὑπεροχὴ, μεῖζων δύναμις, ἰσχύς : Εὐρ.ἀπ.437 χερῶν ὑπερβλοταξ, Θουκυδ.31 ὁ στόλας οὐχ ἥσσον τολμῆς .. περιδότητος ἐγένετο ἡ στρατιὰ πρὸς οὐς ἐπῆσαν ὑπερβολῇ 5) κ. νεώτ. ὁμ. μγρ. μέγας ἢ ὑπερίστος βαθμὸς πραγμάτων πνος, τὸ ὑπέρμετρον, τὸ ἀσυνήθες, τὸ ἐκτακτὸν, τὸ νὰ εἶναι π ὑπεροβλικῶν, πέρα τοῦ κανονικοῦ, τοῦ τεταγμένου ἢ τοῦ ἀνεκτοῦ ὄριου κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐλαφθις, ἐνδεος : Πλάτ.Πρωτ.356Α, Ἀνοκ.27,34 ὑπεροβλήν τῆς ἐπιθυμίας ἔχειν, Ἀριστλ.ΖΜ 3,5,15 ὑπεροβλή δισσά, - τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, ὁ -περοβλή ἐσθίβις - αὐστηρότης 6) ὁδ. ἢ λ. ἐν χρ. εἰς πλείστας φρ., οἷον ὑπεροβλή χρημάτων ὑπεροβλικὴ τιμή : Εὐρ.Μήδ.232 ὅς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπεροβλή πῶσιν πρίσθαι 7) ὑπεροβλή τὸ καινοῦσθαι ἢ ὑπεροβλικὴ τάσις πρὸς νεωτερισμὸς, πρὸς μεταβολήν, ὁδ. μγρ. πρὸς στάσις : Θουκυδ.3,82 ἐπέμερον τὴν ὑπεροβλήν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προδῇ, νὰ φθάσῃ παραπέρας : Δημ.553 κ. μτ. γενικ. : αὐτ.609 οὐ τοῖσι τοῖνον τασάτην ὑπεροβλήν ἀποίησιντα ἐκεῖνων τῆς αὐτοῦ βδελυρίας ὥστε... εἰς τασάτον ὑπεροβλικὸν βαθμὸν ἤγαγεν τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν πέρα τῆς ἐκείνων, ὅλη τῆς τῶν Τριάκοντα, ὡστε 7) φρ. ὑπεροβλήν ποιῆ τῆς τιμῆς αὐξάνω, ὀφῶν τὴν τιμὴν : Ἀριστλ.Πολιτ.1,11,11 || ὑπεροβλικὸν δωρεῶν ὑπερμέτρως, μεγάλας δωρεαί : Δημ.500 τασάστας ὑπεροβλοταξ δωρεῶν παρέσχηται 8) κ. μτ. πρὸθ. ἐν ἐπίρρ. χρ., οἷον εἰς ὑπεροβλήν ὑπεροβαλλόντως, ὑπεροβλικῶς : Εὐρ.ἀπ.497 εἰς ὑπεροβλήν ἀμεινον, Ἀνφάν.ἐν Διδόμ.211 ἀγοσθὸς εἰς ὑπεροβλήν κ. μτ. γενικ. : Εὐρ.ἀπ.284,6 κτήσασαι ἂν ἄλλων εἰς ὑπεροβλήν πατρός 9) ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. ἐξ ὑπεροβλικῆς : Πολυδ.δ.8,17,8 10) κ. νεώτ. καθ' ὑπεροβλήν πέρα τοῦ κανονικοῦ, τὸ τεταγμένου ἢ τοῦ ἀνεκτοῦ ὄριου, παραπολὸ, ὑπεροβλικῶς : Ἀριστλ.Πολιτ.4,11,6 καθ' ὑπεροβλήν ἐν ἐνδεσίᾳ εἶναι ἐν ἐσχάτῃ ἐνδεσίᾳ, αὐτ.Ηθικ.7, 8,4 αἰ καθ' ὑπεροβλήν ἠθοναί, -εἶναι καθ' ὑπεροβλήν οὐδ' ὀφθαλμοῦ - ἀγαθός 11) φρ. καθ' ὑπεροβλήν τοξεύω τοξεύω ὀφθαλμῷ, μεθ' ὑπεροβαλλούσης τεξοῦστος : Σοφ.ΟΤ 1199 12) κ. ἢ ὁστ. ἐν ἐπίρρ. χρ. ὑπεροβλή ὑπεροβαλλόντως : Μέν.Ἀ 674,137 εὐτελής ὑπεροβλή, Φιλήμ.Μετ.1 ἄμην τελευτῆ καὶ παχέη ὑπεροβλή, Ἀριστλ.ΣΤ 9,40,27 ὑπεροβλή ἀγαθός 13) τὸ ἀνάστατον, τὸ ἐσχάτον ὄριον : Δημ.825 ταῦτα τὰχ' οὐδ' ὑπεροβλή 14) φρ. ὑπεροβλήν ποιοῦμαι ἐξηνόμισαν, φθῶν εἰς τὸ ἐσχάτα : αὐτ.447 15) πταν. ἢ λ. σημαίνει ὑπεροβλήν, τελειότητα, τὸ ἔξοχον ἀνεὶ τῆς ἐν. τοῦ ὑπεροβλικῶς : Ἀριστλ.Ηθικ.7,1,2 θ' ἀρετῆς ὑπεροβλήν, αὐτ.Ρητ.1,9,29 αὐτ.Πακτ.3,13,13 16) ἢ ὑπεροβλή τῆς φιλίας τὸ δριστην καὶ εὐγενέστατον εἶδος φιλίας : αὐτ.Ηθικ.9,4,6 17) φρ. ἢ καθ' ὑπεροβλήν φιλία ἢ καθ' ὑπεροχὴν : αὐτ.Ηθ.6, 7,31 18) νεώτ. τὸ νὰ ἐμφανίζῃ τίς τὴν ἐπὶ τὸ ὑπεροβλικότερον, μεγαλοποιήσις τῶν πραγμάτων : αὐτὸ εἶναι ὑπεροβλή - θὰ εἴχῃ, χωρὶς ὑπεροβλήν, πειρασσάν διακοσίων ἀκατομμυρίων 19) φράσις ὑπεροβαίνουσα τὸ μέτρον : Ἰσοκρ.58D, αὐτ. 43A οἱ πρὸς ὑπεροβλήν πεποιημένοι λόγοι 20) κ. νεώτ. ὡς τρόπος φραστικῆς φράσις ὑπεροβαίνουσα τὸ ἀληθὲς χάρην ἐμφάνεως : Ἀριστλ. Ρητ.3,11,15 21) τὸ καθ' ὑπεροβλήν ὁ ὑπεροβλικὸς βαθμὸς, ἐν τοῖς ἐπιθότοις : αὐτ.Τομ.5,5,6 10) ἐκ ταῦ μέτ. ἀναβολή, ὑπέρβασις, ἀρτοπορία πρὸλ. Φώτ. ὑπεροβλήν τὴν ἀναβολὴν καὶ ὑπέρβασιν ἐν τῷ περὶ Στεφάνου Δημοσθένους :

Ἦρ.8,112 και τοι Καρυστοῖσι γε οὐδὲν τούτου ἐνεκεν τοῦ κακοῦ ὀπερβολὴ ἄνετα, Δημ.235, Πολύδ.14,9,8 1) τὸ ὄψα ἀστέρος ἐν τῷ αὐροῦ Ἰ. Ἀριστ.Μετ.1,6,2 12) μῆν. κ. νεώτ. γεωμ. ἐπιπέδος καμυλῆ, μᾶ τὸν κωνικὸν τομῶν, ἢς αἱ ἀποστάσεις τῶν σημείων ἀπὸ δύο ὀρισμένων σημείων τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἔχουν σταθερὰν διαφορὰν πρὸς παραβολὴν ἴδι. ὁ ὀπερβολία (ἢ Ἦα. «ὀπερβολία» 2) πύτ. «κόρος» 3) αὐτ. «ἔδρις».

ὀπερβολικός-ή-όν μῆν., νεώτ. κ. Δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπερβολήν, ὁ ἐνεχων ὀπερβολήν, ὁ μετ' ὀπερβολῆς γινόμενος ἢ λεγόμενος: Πολύδ.18,29,13 δοκούσης δὲ τῆς εὐχαριστίας ὀπερβολικῆς γενέσθαι, -ὀπερβολικαὶ φιλοφρονήσεις - ἀξιώσεις, -ὀπερβολικὴ ἀφήγησις 2) νεώτ. κ. Δημ. ὁ ὀπερβαίνων τὸ σύνθετος, τὸ κανονικὸν ἢ τὸ ἀνεκτὸν ὄριον: ὀπερβολικὴ ζῆσις - κρῶσις 3) ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ λέγων ὀπερβολάς, ὁ μεγαλοποιῶν τὰ πράγματα μὴ εἰσαε ὀπερβολικὸς ποτέ 4) ὄμ. νεώτ. μαθ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωμετρικὴν ὀπερβολήν ἢ ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ταύτης: ὀπερβολικὴ γεωμετρία (ἢ σφαιρικομένη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καθ' ἑν ἐκ σημείου ἐκτὸς εὐθείας κειμένη ὄντων πρὸς τὴν εὐθείαν δύο παραλλήλων καὶ πλῆθος εὐθειῶν κειμένων μεταξύ τῶν δύο παραλλήλων καὶ μὴ τεμνουσῶν τὴν εὐθείαν), -ὀπερβολικὴ ἔλιξις - ὀπερβολικῶς κάτοπτρον.

ὀπερβολικῶς ἐπίρρ. μῆν. κ. νεώτ., Δημ. -ᾶ συγκρ. -ώτερον, ὀπερβολιόντως ὀπερβλήθη, καθ' ὀπερβολήν, ἴσων, παραπλοῦς: Πολύδ.2,62,9 ὀπερβολικῶς ἀποκρινόμενος, αὐτ.5,32,2, αὐτ.7, 12,8 μικρῶ ὀπερβολικώτερον εἰπεῖν, -ὀπερβολικὰ φιλάργυρος, -μὰς τὰ παρῆσις ἐπὶ τὸ ὀπερβολικώτερον.

ὀπερβολιματός-α-ον Σουῖδ. ἐδ ἐν ὀπερβολῇ ὦν ἢ ὁ ὀπερβολαῖς χρωμένως.

ὀπερβολιμος-ον σχολ. ὁ ἀπερπιθέμενος ὁ ἀναβολῆν ἐπιδοχόμενος: Σχολ. Ἀριστοφ.Σφ.592 δίκη ὀπερβολιμος (ἀπόφασις δικαστικὴ ἀναβαλλομένη).

ὀπερβολοειδής-αδ-ές μῆν. χαρακτηρισμός ἐνός τῶν τεσσάρων τόπων τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς, ὁ ὕψιστος: Ἄνωμ.Μουσα.76,11 τόποι φωνῆς τέσσαρες, ὀπταοειδής, μεσοειδής, νητοειδής, ὀπερβολοειδής 2) νεώτ. μαθ. ὁ ὄρισος πρὸς γεωμετρικὴν ὀπερβολὴν βλ.12.

ὀπερβορειανταλικός (ἢ) νεώτ. ἀνεμος πνέων μεταξύ τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ βορειανταλικοῦ σημείου τοῦ ὀριζήοντος, μεσηπληγῆς βλ.

ὀπερβορειοδυτικός (ἢ) νεώτ. ἀνεμος πνέων μεταξύ τοῦ δυτικοῦ καὶ βορειοδυτικοῦ σημείου τοῦ ὀριζήοντος, σκιρνωσέφυρος, πονητομαστρός.

ὀπερβορέος-ον κ. νεώτ. ἰων. ὀπερβορέος-η-ον ὁ ἄγυς ταῦ βορείου πόλου, εἰς βορειοτόνον τὸν πόν τῆς γῆς κείμενος ἢ κατοικῶν, ὄθ. ὀπερβόρ(η)σις (ἢ) ὡς-οῦα. φανταστικὸς τις λαὸς τῶν βορειοτῶνων χωρῶν διακρινόμενος ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ: Ὑμν. Ὀμ.δ.29, Πίνδ.Π 10,30 ναυαί δ' ὄσα πεζός ἰων ἐν εὐροῖς ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματῶν ὄδων, Ἦρ.4,32 ἢ παροιμ. τύχη ὀπερβορέος ἐπὶ ἐκτύχως μεγίστης ἢ ἀσυνήθους καὶ ὑπὲρ τὰ ἀνθρώπινα: Αἰολ.Χα.373.

ὀπερβορέϊος-ιδος (ἢ) μῆν. ποι. θηλ. τὸ ὀπερβορέϊος, γυνή, κόρη ἐκ τῶν ἔθνους τῶν ὀπερβορέων: Διαν. Ἀλ.Ρωμ.1,43.

ὀπερβράζω μῆν. βράζω κτ καθ' ὀπερβολήν, εἰς ὑπὲρ τὸ κανονικὸν βαθμῶν: ΑἰΠ 11,248 πῖσσα ὀπερβραθεῖσα πυρὸς φλογί.

ὀπερβραχυκεφαλία (ἢ) νεώτ. ἢ ὑπὲρ τὴν κανονικομένην διάστασιν μήκους τοῦ κρανίου βραχυκεφάλων βραχυκεφαλία.

ὀπερβραχυκέφαλος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὀπερβραχυκεφάλων βλ.

ὀπερβριθής-ου-ές ποι. ὁ ὀπερβριθής, παραπλοῦς φορτωμένος, κατάφορος, βερίστατος: Σαρ.ΑΙ.951 ἄγαν ὀπερβριθῆς ἄδρος ἦνυσαν.

ὀπερβρωμαί-ομαι μῆν. καθ' ὀπερβολὴν βρωμαίωσι: Ἰρωςφῶδ.310.

ὀπερβρωμῆ μῆν. βρῖθω καθ' ὀπερβολήν, εἶμαι ὀπερβολῶντων πλήρης, ἔχω ὀπερβρωμῶντων τῶς: Λοκ.Ρητ.Διδ.δὸ τῆς Ἄγαλθεῖας κέρας . . παντοίοις καρποῖς ὀπερβρωμῶν.

ὀπερβρώω μῆν. καθ' ὀπερβολήν, παραπλοῦ βῶω, στουπῶω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Εἰσα. κτ. Μαρκέλλ.77C ὀπερβρωεῖσθαι τὸ ὦτα.

ὀπερβρώια (ἢ) ἐπὶ Ἐπιγρ. ὄνομασις κρητικῆς τιπὸς ἐορτῆς: ἀνογεινοσκόντων ἔδ τὰν στάλων . . ἐν τοῖς ὀπερβρωίοις.

ὀπερβράζωμαι, μέλλ.-ᾶσσιμα, ἐργάζομαι τὴν γῆν παρασκευάζων αὐτὴν πρὸς σποράν, προεργάζομαι: Ξεν.Οικ.1,6,10 τῷ σπέρῳ νῶν ὀπερβράζεσθαι, Θεόδωρ.Φ13,1,6, Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,17 2) καταβάλλω, ὀπερνωκ, ὀπτοσάσας: Εὐρ. Ἰππ.504 ὀπερβρασεῖς φυχὴν ἐρωπῆ 3) κρυφαῖος ποῖδ, ὀπνοκρυμμένους ἐνεργῶν: Πλάτ.Γ.ἀδ.9 4) ὀπρητῶν: Εὐρ.Μήδ.871 ἐπὶ νῶν πόλλ' ὀπερβράσται φίλα.

ὀπερβρακτία (ἢ) νεώτ. ὀπερβρωεῖς ἐκκρισίς γάλακτος ἀπὸ τῶν ἀδένων τῶν μαστῶν, ὀφειλομένη εἰς διάφορα ἰσοσυγκρασιακὰ καὶ διαητικὰ αἷμα.

ὀπερβραμία (ἢ) Φώτ. ἐσθίσιμα.

ὀπερβρωάνω μῆν. μεγάλως, ὀπερβρωλόντως χαίρω, ἀγάλλομαι: Φιλῶστρ.Εἰκ.1,1,6.

ὀπερβραγαλιζῶ μον. ὀπερβρωλόντως, πάρα πολὺ γαργαρίζω: Εὐμᾶθ.3,7 (δ.γρ. ὀπαραγαργίζω).

ὀπερβρωεός-ον (ἢ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ὄν, ἀντίβ. τραχυδοτυκός: Ἀριστ.Ζ1 1,1,27 ἢ μῆν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν, κτ. ἀντίβ. πρὸς τὸ ἐπιγειος, ὀπώγειος: Πολυδ.5,150 ἢ μον. ὁ ὑπὲργειος κτ. ἀντίβ. πρὸς τὸ ἀντίποδες: Εὐστ.Πον.89,88 ἢ ἐπίρρ. ὀπερβρωεῖως ὑπὲρ τὴν γῆν: Σάφρ.3441C.

ὀπερβρωόσιος-ον ὁ ὑπερβρωεῖτος γελοῖος: Δημ.406 καὶ τὸ πρᾶγμα ἢ ὑπερβρωόσιος.

ὀπερβρωμῶω κ. νεώτ. ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὀπερβολήν γεμίζω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ξεν.Προα.4,39 μὴ εἰ ἄγαν πολλὰ κησάτω ἢ πόλις ἀνδράποδα, ὀπερβρωμῶθ τὰ ἔργα.

ὀπερβρωμῶω γέμω ὑπὲρ τὸ δέον, εἶμαι ὀπερβρωλόντως πλήρης πράγματις τιος: Ἄλεξ.Ἐπ.1 γόγγυρος δ' ὄμοδ σμωρευτὰ πιεμῆς μέλι ὀπερβρωμῶντα, Πολύδ.4,75,8 κ. ὄπολ. Ἄλεξ.Συντρ.1 ὡς ἠδὲ πᾶν τὸ μέτρον οὐδ' ὀπερβρωμῶν ἀπέρχομαι νῶν οὐτε κενός.

ὀπερβρωεῖσις-εως (ἢ) νεώτ. βιολ. ὀπερβολικὴ, ἀνώμαλος ἀδείξις ὀργανισμοῦ τιος ἢ ὀργάνου.

ὀπερβρωεῖσθαι-ομαι Ἦα. «ὀπερβρωεῖσθαι».

ὀπερβρωεῖσις (ἢ) νεώτ. κ. ὀπερβρωεῖσις-εως παθολογικὴ ἀδείξις τῆς αἰσθητικῆς τῆς γεύσεως ἐξ ὀπερβρωεῖσεως τῶν γευστικῶν νεύρων.

ὀπερβρωήτω μῆν. ὀπερβρωλόντως ὀπερβρωεῖται χαίρω, ἀγάλλομαι: Εἰσα.Εἰσγρ. Ἀπ.270B.

ὀπερβρωόσκω μῆν. ὀπερβρωεῖται, ὀπερβρωεῖται, καθίσταμαι ὀπερβρωεῖται, πρὸς γέμων: Απολλῶδ.Διον.Α 8,52 ἢ γὰρ οὐκ ἐπ' ἦν ἢ παντελῶς ὀπερβρωεῖται, Πολυδ.9,18.

ὀπερβρωήριος-ον σχολ. ὁ τοῦ ὀπερβρωῖου βλ.11: Σχολ.Λυκάφρ.18.

ὀπερβρωεῖσις κ. νεώτ. ὀγρ. τὸ ὀπερβρωεῖσις βλ. ὀπερβρωεῖσις-ων κ. νεώτ. ὁ ὑπερβρωεῖσις ὁ πάνω γέμω, ἐσχατόγρηρος: Βάδρ.47,1 Λοκ.Νεκρ.Δ 27,9 Ζηνοδ.Παροιμ.6,18 Τίθωω γέμω ἐπὶ τῶν πολυχρησίων καὶ ὀπερβρωῖων τότεται 2) τὸ ὀπερβρωεῖσις ὡς οὐα, τὸ ἔσχατον γέμω, τὸ βα-

θιά γηρατιά : *Αισχ.* Άγ.79 τὸ θ' ὀπεργήρων φυλ-
λάδος ἤδη κατακαρφομένης.

ὀπεργίνωμα μτγν. ἐπὶ πλῆθον γίγνασι ὀπερά-
φθοδος εἶμι, ὀπερπλεονάζω : *Ἐπιφάν.* 2,178C διὰ
τοῦ ὀπεργίνοσσι τὸ τέτατον τοῦ μοδίου.

ὀπεργίνομαι μον. γίγχομαι καθ' ὀπερβολήν,
σφόδρα ἐπιθυμῶ : *ΚΜανασο.Χρον.* 1,307 ὀπεργε-
λιχτο .. συντίνα τοῦτ'.

ὀπερπλεονάζω μον. εἶμιαι ὀπερβαλλόντως γλυ-
κός : *Πισιδ.* Γ' Ἐσαήμ.422.

ὀπερπυλαίωμα (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ πέρα τοῦ φυ-
σολογικοῦ ὄριου αἰξίσης τοῦ ποσοῦ τοῦ στο-
φυλοσκαχάρου ἐν τῷ αἵματι.

ὀπερρολαθία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπὸ ἐργαλάθου ἀνά-
θεσις τῆς ἐκτελέσεως ἀναληφθέντος ἀπὸ αὐτοῦ
ἔργου ἡ τμήματος αὐτοῦ εἰς ἄλλον ἐργαλάθου.

ὀπερρολάθος (οἱ) νεώτ. ὁ ἀναλαμβάνων ὀπερ-
ρολαθίαις.

ὀπερρομος-ον μτγν. ὁ ὑπὲρ τὸ δέον πεφορ-
τωμένος, παραπολὺ φορτωμένος : *Στράβ.* 17,1,50
ἀν μὴ τίς ὀπερρομον ποιῆσθ τὸ πορρβείαι, *Ἐπι-
φάν.* 2,178C ῥόδιος ὀπερρομος.

ὀπερρονία (ἡ) μτγν. ὀπερρολική, μέγιστη γονιμότη-
ς : *Φιλ.* 2,526 τῆς πεδιάδος ὀπερρονώτατον ὀπερ-
ρονίας τὸν τοῦ οἴτου καρπὸν ἀναγοῦσις.

ὀπεργράφω μον. γράφω, ζωγραφῶ ὑπὲρ τι,
ὑπεράνω πινός : *Θεοφάν.* 273.

ὀπεργυήσις-ον (ἡ) *Ἦσ.* «ὀπερμῆκς».

ὀπερδοπάνη (ἡ) μον. ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὀπερδο-
λική δοπάνη : *Εὐστρ.* 2345B.

ὀπερδοσῆς-ος-υ (ὁ) καθ' ὀπερβολήν δασυς, τρι-
χῶδης λάσπης, παραπολὺ μολ्लीρός : *Ξεν.* ΚΠ.2,2,
28 ἄνδρα ὀπερδοσῆν τε καὶ ὀπερδοσῆρον 2) ἐπὶ
φύλλῳ, ὁ λίαν πυκνώφιλλος, ὁ ἔχων πυκνώτατον
φυλλώμα : *Αἰλ.* Ζ1,7,6 κίττων ἄγριον τοῖς φυτοῖς
ἐπέροπνα καὶ ὀπερδοσῆν.

ὀπερδοσῆς-ος-ος-ος (ἡ) *Ἦσ.* αἰτ. ὀπερδοσῆ
ὁ ὑπεράνω παντὸς φθοδῶν ἄν, ἄφοδος ἀτρύνητος :
'*Ἰλ.*Ρ.330 ὀπερδοσῆ δῆρον ἔχοντας 2) *Ἦσ.* «ὀ-
περδοσῆς ἐνδεής ἡ ἐλάσσων κατὰ δύναμιν».

ὀπερδοσῆ μον. φοδομαὶ ὑπὲρ τιος, διὰ τινά : *Αισχ.*
'*Ἐπ.* 292 ὄρακοντα .. τέκνον ὀπερδοσῆοικα, *Σοφ.*
'*Αντ.* 82 ὡς ὀπερδοσῆοικα σασ 2) φοδομαὶ ὀπερ-
δοσῆτων, αἰσθάνομαι ὀπερτρονον, μέγαν φθο-
δῶν : *Θεμίστ.* 138C 3) ἀπόλ. διατελῶ ἐν μέγιστῳ
φθῶν : *Ἦρ.* 8,94 ἐκπλαγέντα τε καὶ ὀπερδοσῆσαντα.

ὀπερδοσῆσαι μον. φοδομαὶ ὑπερμέτρως, λίαν :
'*Ἦρ.* 5,19 οἷα ὀπερδοσῆσαντες τοὺς Πέρσας.

ὀπερδοσῆς-ον ὁ καθ' ὀπερβολήν δεινός, φοβε-
ρός, καταπηκτικός ἡ ἐπικίνδυνος : *Δημ.* 551 τὸ
πράγμα μὴ εἰς ὀπερδοσῆνον περιέρτα, *Λουκ.* Τίμ.
13 2) μτγν. ὁ λίαν δεινός, ἐπιδοξίος, ἰκονώτατος :
Δίων. Χρ.2,215, *Πολύβ.* 4,20 ὀπερδοσῆνας ρήτωρ.

ὀπερδοσῆνῶ-ῶ *Ἦσ.* «ὀπερδοσῆνῶ».

ὀπερδοσῆκαπλάσιος-α-ον μον. πλῆθον ἡ δεκα-
πλάσιος : *Εὐστ.* 190,11 ὀπερδοσῆκαπλάσιους εἰς
τῶν Τρώων τοὺς Ἑλληνας.

ὀπερδοσῆκατάλαντος-ον ὁ πλῆθον ἡ δέκα τα-
λάντων ὄξιος πλείοτερος τῶν δέκα ταλάντων :
Φόλιωρ *Ἐπιστ.* 113 ὀπερδοσῆκατάλαντος Βλαδῆν.

ὀπερδοσῆσιος-ον ὁ κερμενον ὑπεράνω καὶ δεξιὰ
πινός : *Ξεν.* Ἄν.4,8,2 εἶχον ὀπερδοσῆσιον χωρίον ..
χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριστεράς .. ποταμόν 2)
ὁ ὑπεράνω, ὀψηλότερον τῶν κερμενων : αὐτ.
3,4,37 καταλαμβάνουσι χωρίον ὀπερδοσῆσιον αἰ
βάρβαροι, αὐτ.5,7,31 κ. μτ. γενικ. : *Πολύβ.*
30,7 ἄφοδος ὀπερδοσῆσιος τῶν πολεμίων, αὐτ.10,30,7
κ. ἐπὶ ποταμῶν : *Στράβ.* 13,1,22 ἐστὶ θε ἡ Ση-
τός .. ὀπερδοσῆσιος τοῦ ῥοῦ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἰκεταῖαι
ἀνωτέρως τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ 3) ἢ φρ. ἐξ
ὀπερδοσῆσιου - ἐξ ὀπερδοσῆσιου ἀνωθεν : *Ξεν.* Ἐλλ.7,4,
13, αὐτ.4,2,14, *Πολύβ.* 3,4,3,3 εἶχον δὲ τὴν μὲν ἐξ

ὀπερδοσῆσιου καὶ παρὰ τὸ βέσμα τῶν οἱ λέμβοι,
Λουκ. Τίμ.45 3) μτγν. μφ. ἄνωτερος, προέχων
ἐν τινι, ὀπερτερος : *Πολύβ.* 5,102,3 ὀπερδοσῆσιος τῶν
πολέμων 4) μτγν. ὄμ. νικητής : *Πλάου.* Νουμ.20
ὀπερδοσῆσιον τῆς κτικίας τὴν ἀρετὴν κατασπῆσαι.

ὀπερδοσῆσιος μον. δέομαι ὑπὲρ τιος : *Διον.*
Ἄρεον. Ἐπιστ.8,446,4.

ὀπερδοσῆ μτγν. δέων τὸ ἐπάνω εἰς τι ἡ ὀπερά-
νωδεν δέων, ἀπανωδένος : *Αἴτ.* 6,166 τοῖς μμοῖς
αὐτὴν ἰτὴν κλήνη γὰρ ὀπερδοσῆσιος ἐκλομάδα.

ὀπερδοσῆσιος μτγν. ὑπὲρ τιος, περὶ τιος
διαλέγομαι : *Λουκ.* Φιλοσφ.38 τοῦ ἥρωος ὀπερδο-
σῆσιος δῆ. ἀνάγν. ὀπαρ διαλεχθέντος.

ὀπερδοσῆσιος ὀπερ τὸ μέτρον διατεινόμενον,
τεντώνομαι, ἀγωνίζομαι φωνάζων, ὀμιλῶν : *Δημ.*
770 ἐν δὲ θεαδύμοκα ὄρων ὀπερδοσῆσιος ὀμιλῶν,
αὐτ.501 ὀπερδοσῆσιος ὀμιλῶν κῆριον παιήσαι τὸν
νόμον, *Λουκ.* Ἐργότ.25.

ὀπερδοσῆσιος-ητος (ἡ) νεώτ. κατάστα-
σις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καθ' ἣν τοῦτο διε-
γείρεται ὑπερμέτρως εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἐρεθισμὸν.

ὀπερδοσῆσιος-ως (ἡ) νεώτ. ἡ ὀπερδοσῆσιος
νευρική ἡ φυσιολ. διεγείρισις.

ὀπερδοσῆσιος μτγν. ὀπερροσῆσιος τινα ἐν δι-
καστηρίῳ, συνηγορία : *Ἀκρίλ.* ΠΔ Φολμ.9,5.

ὀπερδοσῆσιος ὀσὸν καθ' ὀπερβολήν δικαιοῦ,
πρωτῶ μετ' αὐστηρότητος : *Σχόλ.* Πινδ. Π.10,68.

ὀπερδοσῆσιος-ον ὁ εἰς τὸν ὑπεράνω βαθμὸν δι-
καίος, ὁ σφόδρα αὐστηρὸς : *Πινδ.* Π.10,44 φη-
γόντες ὀπερδοσῆσιος νέμειν κ. ἐπὶ προγμ. :
Σοφ. Αἰ.1119 τὰ σκληρὰ γὰρ τοι, κἂν ὀπερδοσῆσιος ἡ
δάκνην 3) ἔπιρρ. -ἰκος : *Αισχ.* Ἄγ.1396 2) ὀσὸν
ὁ συνηγορῶν ὑπὲρ τιος ἐν δικαστηρίῳ, συνηγο-
ρῶς πινός *Ἦσ.* «ὀπερδοσῆσιος συνηγοροῖ αἱ τὸ δι-
κῆριον ὀπερδοσῆσιος» : *Σχόλ.* Πλάτ. Φαιδ.86B.

ὀπερδοσῆσιος-ῶ ἐν δικαστηρίῳ ὑπὲρ τιος ὀμιλῶ,
συνηγορῶ ὑπὲρ τιος, ὀπερδοσῆσιος ἐν δικῆ τινά :
Αισχ. Εὐμ.652 πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὀπερδο-
σῆσιος, Πλάτ. Φαιδ.86E, *Δίων.* Κ 38,10 ὑπὲρ αὐτοῦ
τότε .. ὀπερδοσῆσιος κ. ἀπόλ. : *Πλούτ.* Ἦθ.694E.

ὀπερδοσῆσιος μτγν. ρίπτω τὸν δίκον πέρα
τοῦ σημείου εἰς ὁ ἄλλος τίς ἐξίκετο, ὑπερτεροῦ
τινα εἰς τὴν δικασκοσίαν 68. μφ. ὀπερδοσῆσιος
ὑπερκακῆσιος : *Κλημ.* Ἄλ. Στρωμ.834 ὀπερδοσῆσιος
.. τὴν ἐπιτομήν τῆς σωτηρίας.

ὀπερδοσῆσιος-ῶ ὀπερδοσῆσιος βλά. ἐν μφ. ἐνν. :
ΑΒ 67,2 ὀπερδοσῆσιος κακῆσιος πάντας.

ὀπερδοσῆσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ λέ-
ξεων, ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς δύο συλλαβάς, πολυσυ-
λλαβός : *Ἀρκάδ.* Π, Δράκ.47,20.

ὀπερδοσῆσιος-ον μον. ὁ ὀπερβαλλόντως διψῶν :
'*Ἰπποστρ.* 177,6 ὡστε αὐτὰ ὀπερδοσῆσιος ποιεῖν.

ὀπερδοσῆσιος-ῶ μτγν. κ. μον. διψῶ ὀπερδοσῆσιος,
κατέχομαι ἐξ ὀπερδοσῆσιος διψῆς : *Γαλ.* 4,569
2) μφ. σφόδρα, ὑπερμέτρως ἐπιθυμῶ : *Γρημ.*
Νόσο. 1,269B ὀπερδοσῆσιος τοῦ Βελτιανος, *ΚΜανασο.*
Χρον. 61,22 τὴν μοναστήριον ζῆλον .. ὀπερδοσῆσιος.

ὀπερδοσῆσιος μτγν. διώκω, ἐπιδιώκω λίαν, μετὰ
σπουδῆς μετὰ ζήλου : *Γρημ.* Νακ.1,912C τὴν τοῦ
βίου ρσῆσιν ὀπερδοσῆσιος.

ὀπερδοσῆσιος-ον μτγν. ὁ καθ' ὀπερβολήν, ὁ
ὀπερδοσῆσιος δόκιμος : *Ἰπποστρ.* Φιλοσοφούμ
3259 ἐκδ. Μ.1.

ὀπερδοσῆσιος-ῶ μτγν. νομιζῶ τὸ θετικώτατον
καὶ τὸ ἀποδοχόμενον ἐν γρ. μ. ἀπρος. : *Φιλῶστρ.* Π
Στεφ. ὀπερδοσῆσιος ταῦτα.

ὀπερδοσῆσιος-ομαι μτγν. δοροδομαὶ οἰκο-
δοροδομαὶ ὑπὲρ τι, ὑπεράνω πινός : *Ἰώσ.* Π. 6,3,2
ὡς ἡ συνάποτσοσα γυνίαι τῆς φάραγγος .. ὀπερ-
δοσῆσιος.

ὀπερδοσῆσιος μτγν. κ. μον. ὀπερβαλλόντως
λίαν δοσῆσιος, ἔπεινῶ, μεγάλως ἐξυμνῶ : *Ἰγνάτ.* Π.

λόκ.) ὡς ἐπὶ πέτραν ἀκίνητον ὑπερδοξάζω, Εὐστ. Πον.256,13 ἄλλ' ἔνδοξος ὑπερδοξάσαι σε.

ὀπερβουλος -ον μγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν δοῦλος, πλεόν ἢ δοῦλος: Ἄπολλ.Διασκ.Συντ.305, αὐτ. 310,13 πρόβηλον γάρ ὅτι τὸ σύνδικος, σπῆδοῦλος, ὑπερβουλος.

ὀπερβοχῆ (ή) μγν. ἡ ὑπερμετρος δοχῆ, εὐωχία, ἡ πλεόν ἢ δοχῆ: Φώτ.Ἐπιστ.256,9 τὸν δοχάς ἤμην καὶ ὑπερδοχάς περιέβημον.

ὀπερβρέωνται (τὸ) νεώτ. κ. Δημ. & ὑπεντρένωνται βλ.λ.

ὀπερβριμυ-κος-υ σχόλ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν δριμύς: Σχόλ.Λοικ.Θε.Δ.7,3.

ὀπερβρόμων-ωνος (ος) νεώτ. ναυτ. ὑπερωκεάνιον Ἰσπιοφόρον μὲ τρεῖς ἢ πλείονας ἀρθίους Ἰστούς.

ὀπερβύναμαι μγν. εἶμαι ὑπερβύναμος, ἔχω δύναμιν, ἰσχὴν ὑπερβολικὴν: ΨΔιον.889D.

ὀπερβύναμος -ον μγν. ὁ ὑπερέκτος κατὰ τὴν δύναμιν, ὁ ὑπερμέτρος, ὑπερβαλλάντως ἰσχυρός: Ξεριστ.Λογ.1,88 ὑπερβύναμον δύναμιν.

ὀπερβύναμ-ᾶ μγν. ὑπερισχύω, ἐλικρατῶ ἐναντίον πνός: ΠΔ Ψαλαμ.64,3 λόγοι ἀνόμωμ ὑπερβύναμῶσαν ἡμᾶς: 2) Σουῖδ. «κατοδυναστεύω».

ὀπερβύναστεύω μγν. ὑπερβύναμῶ βλ.λ. 2): Ἡρόκλειτ. Ἄλληλ.25.

ὀπερβύριος -ον μγν. ὄνομα μουσικῶν τόνων, ὁ ὑψηλὸς δῦριος: Ἄνων.Μουσ.38,1 οἱ τῶν ὀρηστικῶς προσηκόντες μουσικοὶ ἐπτά τούτων χρώματι ὑπερβύριος, αὐθιγῶν.

ὀπερβόθουμνοναέτης (ός,ή) Ἐπιρρ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν ἔδουμνοκτῶν ἐτών.

ὀπερβύγμω-ᾶ μγν. ὑπερβαλλόντως λῖαν ἐγγυῶ, τὰ μάλιστα συνάτω ἀρροβώνας: Φιλ.2, 311 ὅταν ὁμολογῆ μὲν ὑπερβύγμωμην.

ὀπερβύγγορα μγν. παρακ. τοῦ ὑπεργεῖρω μτ. σμη. ἔνεσθ. ἐργηγορῶ, ἀγρυπνῶ ὑπὲρ πνός: Φλόστρ.Εικ.356.

ὀπερβίω μγν. κ. μον. ὄλιγον τὴ ἐρεβίω, διγεγίρω: Βάδρ.95,65, Ἄνν.Ἐμφ.Πολ.2,94 ὁδῶν ἀσπῶν ὑπερβίωζεν ἱεὶ δεικόμενος, Θεοφύλ.Σ.48,11.

ὀπερβίωος -ον μγν. ὁ ὑπὲρ τὸ εἶδος ᾧν: Ὀλυμπ.Φιλ.241 πρῶτα ἐκίνα (τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν) καὶ ὑπερβίωσα.

ὀπερβίωον ᾠδρ. β' τοῦ ὑπερορῶ βλ.λ.

ὀπερβίω κ. νεώτ. μέλλ.-σω, παθ. παρακ. ὑπερβήρησαι (Ἄριστλ.ΖΜ 4,12,33) κ. ὑπερβήρησαι (Ἰδιῶδ. 1,47), ὑποβάλλω ὡς στήριγμα: Πιδ.Ν 8,47 πάτρα ὑπερβήρησαι λίθων Μοισαίων, Πλάτ.Φαιδ.99β' κ. παθ.: Ἄριστλ.ΖΜ 4,12,33 τοῖς τετραπύσι πρὸς τὸ βάρος σκέλη ἐμπερόσθη ὑπερβήρησαι: 2) μγν. κ. νεώτ. ἐρεβίω, στριζῶ, ὑποκίτασθαι, ὑποστήριζω: Πλούτ.Ρωμ.28 τὸν ὑπερβίωσαν τὴν ὀρηθὴν κίονα πατάξαντα τῆ χειρὶ κλάσαι μέσων, αὐτ.Μαρκέλλ.14, Ἡρωδιαν.ἱστ.2,3.

ὀπερβίωος (ή) (ἑρεβικῆ) μγν. κ. ὑπερβίωον (τὸ) (Ἰνικ.Ἀλεξ.δέλε) εἶδος τὴ φρυγανοειδούς θάμνον ὑπερβίωον, ἔχοντος ἀνόθος ὄμοιον πρὸς τὸ λευκόν, τὸ ὅμοιον διατρυβόμενον ἐκκρίνει χυμὸν αἰματώδη, δ. ἀνδροσασμῶν: Διοσκ.3,161 (171).

ὀπερβίω μγν. κ. μον. ὑπερτέρος εἶμι, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερέκτος, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω: ΨΔιον. 865, αὐτ.953C, Ἰω.Λυδ.Μην.3, ΕΜ 664,20 ὑπερέστε μὲν ἐν τῷ βουλεύειν καὶ περὶστέ ἐν τῷ μάχῃ.

ὀπερβίωειν, ᾠδρ. τοῦ ὑπερβίωω, εἰπεῖν εἰς ὑπερβίωσιν πνός, συνηγεῖν ὑπὲρ πνός: Ἄριστλ. Οἰκ.2,21,4.

ὀπερβίω, ᾠδρ. β' ὑπὴρβιναν, ὑποσκήπτω τῆ ἰδίᾳ ἀφορῶν κάτωθεν τὸ ὑποστήριγμα αὐτοῦ διὰ τὸ πῆσθ. καταρρίπτω, κατακρημνίζω: Πλούτ.Ἡθ. 71B τὸ ἀπτεσθαι τοῦ ἀμαρτάναντος ὑπερβίωει καὶ διεργάζεται τὴν κακίαν: κ. παθ. ἀνατρέπωμαι, ἀναποδογμίζομαι: αὐτ.Παρμ.74 ὑπερβίωομαι

καὶ περιπίπτουσιν, αὐτ.Ἄντων.82: 2) ᾠδρ. ἐν τῷ ᾠδρ. β' καταρρίπτω, καταδοθίζομαι: Ἰω.Λυδ. 691 αὐτοῦ γὰρ ὑπὴρβινος φαίδιμα γυία.

ὀπερβίωομαι μον. ἐπάνωθεν εἰσερχομαι ἢ εἰσερχομαι ὑπὲρ τὸ δέον βοθέως: Λεόντ.Νεαρ. 172) ὑπερβίωηθεν εἰς τὴν θάλασσαν.

ὀπερβίωος-εως (ή) μγν. ὑποστήριξις: Ἐπικλ. Διογ.Λ 10,44 τὴν ὑπὲρβινον οὐχ οἷά τε οὖσα ποιεῖσθα.

ὀπερβίωομα-τος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ὑποκάτω πράγματός πνός τῖβέμονον ἔρεωσα, ὑποστήριγμα: Ἄριστλ.ΖΜ 2,9,10 τοῖς μεγάλοις ἰζώεις ἰσχυροτέρων δεῖ τῶν ὑπερβίωμάτων, Πλούτ.Ἡθ.132Α.

ὀπερβίωικός-ή-ον μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὑπέρβειρον, ὑποστήριξιν: Οἰκομυ.Ἀποκ. 336,4: ἢ ἔπιρρ.-ὡς: Εὐστ.236,14.

ὀπερβίωικός μγν. ὑπεράνωθεν ἐκβίωζω, ὑπερκεχίλω: Γρηγ.Νίσσα,1,302D.

ὀπερβίωικός-εως (ή) μγν. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον ἐκδίκησης: Εὐάγγρ.203Ββ.

ὀπερβίωικός-έω μγν. λαμβάνω ὑπερβόλλουσαν ἐκδίκησην χρίν πνός: Ἰωσ.Αι 6,1,2 ὡς ὑπερκεκδοῦσθαι αὐτὴν τοῦ θεοῦ.

ὀπερβίωικίνα ἔπιρρ. μγν. κ. μον. ἀπέκνη, πέσαν: ΚΔ Κορ.2,10,16 εἰς τὰ ὑπερβίωικίνα ἄνωμ εὐαγγελλισσασθαι, Εὐστ.Πον.193,10.

ὀπερβίωισσάμενος διὰ βεριοπίστων ὑπερβολικῶν ἐπιζητῶ νὰ ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω τὴν εὐνοίαν πνός: Αἰσχμ.2,154 ὑπερβίωισσάμενος αὐτὸν καὶ προσαγαγόμενος.

ὀπερβίωισσός-εως (ή) νεώτ. φωτισγῶ, ἡ πέρα τοῦ κοινολογικοῦ ἐκθεσις εἰς τὸ φῶς τῆς φωτοπαθοῦς ἀποκός.

ὀπερβίωικαίω μον. καθ' ὑπερβολὴν ἐκκαίω: Μιχ.Νηφ.π.Τατ.Ε. De Thessalon. 355, ΒίΜάρθ. ἐν SS Μοῖσθ. 5,415,29 ταῦ ἡλίω ὑπερβίωικαίωμαι.

ὀπερβίωικαίω-ατος (τὸ) μον. μέγα ἐκκαίω: Δουμοσκ.1,77Α.

ὀπερβίωικαίω μγν. ὑπεράνω τῶν ἄλλων κείμεν, ἐξέχω: Πλούτ.Ἡθ.1066C ἰδιόρθ. ὄμορ ἐκκειμαι.

ὀπερβίωικός-ᾶ μγν. ὑπεράνω ἢ ἐπάνωθεν καὶ ἐξω κρεμῶ, ἐν χρ. τὸ μέο.: ΑΠ 5,92 ἴω ποτε καὶ στεφανῶνος προθύρων ὑπερκεκρεμῶσμαι.

ὀπερβίωικός μγν. κ. νεώτ. καθ' ὑπερβολὴν ἐκκρίνω, ἐκχωρίζω: Διαγ.Λ.

ὀπερβίωικός-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. ὑπερβολικὴ ἐκκρίσις: Ἀλέξ.Τραλλ.3,204 κατὰ τὰς καλουμένους ἰδίως παρὰ .. ἰατροῖς ὑπερκεκρίσεις.

ὀπερβίωικός-εως (ή) μγν. πλήρης δολιχέτης ἐξαπάτης: Ἐπιφάν.1,248C χουανδῶν αὐτῶν τὴν γνώμην καὶ ἐπιτήθειον εἰς ὑπερκεκρῶσιν.

ὀπερβίωικός μγν. κ. μον. ὑπεράνω ἐκκύπτω, ἐγείρομαι καὶ ἐκκύπτω, ἐξέρχομαι, ἀναφοίνομαι: Εὐα.Εὐαγγ. Ἀν.129D, Μεθόδ.173,20 εἰς τὸν ὑπερβίωικῶν τόπον ὑπερκεκῶσμαι.

ὀπερβίωικός μον. ἐκλύπω μὲθ' ὑπερβολοῦσας λαμπρότητας, καθ' ὑπερβολὴν ἐκπέμνω λάμψην: ΚΜανασ.Χρον.328) ὑπερκεκλύπωι γὰρ φαίδρῶς .. ἄλλος ἡλῖος γίγας.

ὀπερβίωικός-ᾶ μγν. σφῆδρα ἐκκόω, κικητῆς ὑπέρτερος ἀποδάνω, κατανικῶ ὀλοσχερῶς: Εὐστ.Ἐκκ.Ἰστ.8,14.

ὀπερβίωικός μγν. ὑπεράνωθεν κτυπῶ ἢ δθ. μτφ. ὑπερτέρω, ὑπερβίωω: Κλήμ.Ἄλ.239,17 ὑπερκεκίπαικεν ἡ τρυφή καὶ τὴν ὄνομασιν.

ὀπερβίωικός μγν. ὑπερβολικὴν πνός περιέσσειαν ἐξω καὶ ἐκθῆλω: Ἰω.Χρυσ.11,653Α.

ὀπερβίωικός ἔπιρρ. μγν. κ. μον. ὑπερκεκρῶσθαι ἢ ἐκθῆλω: ΚΔ Ἐφ.3,20, αὐτ.Θεσο. 1,3,10 ὑπερκεκρῶσθαι δεικόμενοι εἰς τὸ ἵδεν ἠμῶν τὸ πρόσωπον, Εὐστ.Πον.220,1, αὐτ.230,20.

ὀπερκερισσός ἑπίρρ. μγλ. ὀπερκερισσού βλλ. : Κλημ. Ρωμ. 1, 20.

ὀπερκεκλήτω μγλ. μέσ. μέλλ. -σούμαι, πέρα τοῦ σκοποῦ ἢ ἐπέκεινα ἐκλήτω, ὀπερβαίνω, ὀπερπερῶ: Πλούτ. Ἦ8.877 Α τῶν δάκα ὀπερκεκείσται, Γαλ. 4, 93. 2) ὀπολ. χωρῶ πέρα παντός ὀρίου, ὀπερβαίνω τὸ μέτρον: Λουκ. Ἐρμῶτ. 67 ὀπερξέπιπτες ἀποκηκῶν τὸ πρῶμα, αὐτ. Ὀρχ. 83.

ὀπερκεκλήω μον. ἐπάνωθεν ἐκκλήω ἢ ἐπέκεινα σμηθεῖ τινός ἐκκλήω: Πιρόδρ. Ροδ. 5, 253.

ὀπερκεκλήτοσ-ον μον. ὀ περκεκλήτοστος: Λαυρέντ. Βι. Διομηδ. Act. Aug. 3, 269, 25 ξένου τινά τρόπον καὶ ὀπερκεκλήκτων.

ὀπερκεκλήτωσ ὀπερμέτρως ἐκκλήσσω, τὰρσσω τινά, τρομάζω: Ἰωσ. ΑΙ 8, 64 κ. παθ. ἐκπλήττωμαι καθ' ὀπερβολήν, ὀπερ πᾶν μέτρον, διατελῶ ἐν μεγίστῃ ἐκκλήσει: Ξεν. ΚΠ 1, 4, 25 πρόσθεν τινῶν αὐτῶν τότε ὀπερξέπληκτο ἐπ' αὐτῶ, Διμ. 19, Πλούτ. Ἦ8.523 D, αὐτ. 870 B.

ὀπερκεκλήτωσ-εωσ(ή) μγλ. ὀπερμέτροσ ἐκπῶσισ, ὀπερβολή: Λογγίν. Υφ. 15, 18 τὰ παρὰ ταῖσ ποιηταῖσ μυθικωτέρων ἔχει τὴν ὀπερκεκλήτωσιν.

ὀπερκεκείνω μγλ. κ. μον. ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος ὀπερ τὸ μέτρον ἐκτείνω, τευνῶνω: ΚΑ Κορ. 2, 10, 14 ὅσ γὰρ ὡσ μὴ ἐπιχωρῶμενοι εἰσ ὄμωσ ὀπερκεκείνωμεν ἑαυτοῦσ κ. παθ. ἐκτείνομαι ἐπέκεινα, πέρα τινός: Εὐστ. Πον. 102, 60.

ὀπερκεκίμῶ-ᾶσ μον. ὀπερβαλλόντωσ, ὀπερμέτροσ ἐκίμῶ: Ἀκρον. Γ Ἐγκ. Δαμασκ. Ι Α88 Μαΐου 2, 750, 44 ὀπερκεκίμῶ τὰ ἐντελή ἐξεπίτηδεσ.

ὀπερκεκίμωσ μγλ. ἐκίτω ὀπερ τινος, πληρῶνω δι' ἄλλον: Λουκ. Νεκρ. Δ 222 εἰ μέλλω γε καὶ ὀπερκεκίμω τὴν νεκρῶν.

ὀπερκεκίτωσ-εωσ(ή) Ἦσ. «ὀπεραπότισ».

ὀπερκεκίτωσ(ή) μγλ. ὀ περκεκίτωσ, πλουσιπαρῶτωσ ἀναποδοῖδων τῇ ἢ πληρῶνω ὀπερβαλλόντωσ ὀπερ τινος: Βασ. Ι, 165 D Θεὸν δὲ ὀπερκεκίτωσ τῶν πτωχῶν.

ὀπερκεκίτρωμαι μγλ. ὀπερ τὸ μέτρον ἐκτρέπωμαι, ἐκφεύγω διὰ παντός τρόπου: Ἀρετ. Χρον. Ποβ. Ι, 5.

ὀπερκεκίτωσ ἐκφεύγω, διαφεύγω πλέον ἢ ἐπέκεινά τινος: Ἰνν. 482, 14 κινδυνεύει δὲ καὶ ἐν τῆσι ἐπιτά ἢν δὲ ταῦτα ὀπερκεφύγω ...

ὀπερκεκίλιζω κωβ. ἐπὶ ὄργω ἢ τοῦ περιέχωτοσ αὐτό, ἐκχεμίζω ὀπερ τὸ δέον, ὀπερβολικά: ὀπερξεκίλεισεν ὀ ποταμόσ.

ὀπερκεκίλειτωσ-εωσ(ή) κωβ. ἢ πράξισ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπερκεκίλιζω βλλ.

ὀπερκεκίω μγλ. ἐκχέω ἐπάνωθεν, ὀπερκεκίμω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Διόδ. Σ II, 89 οὐτε ὀπερκεκίται τὸ ὄργον αὐτε ἀπολείπει, ΑΙλ. ΖΙ 124, 1.

ὀπερκεκίνομαι μγλ. ὀπερκεκίνομαι, ἐκίνομαι ἀνωθεν ὀπερῶν τινός: ΚΑ Λουκ. 6, 38 μέτρον καλόν, πεπισμένον . . . καὶ ὀπερκεκινόμενον.

ὀπερκεκίτωσ-εωσ(ή) μγλ. ἢ ἐπάνωθεν τινος, ὀπερ τὸ δέον ἐκίμωσ, ὀπερκεκίλειτωσ, πλημμυρα: Πλούτ. Ἦ8.731 C τὰ μέτρα τριετ τοῖσ πᾶσιον ὤσπα ἢ θάλασσαισ ταῖσ ὀπερκίτωσισι, Ἦ8.108, 1, 5.

ὀπερκεκίτωσ-εωσ(ή) ὀπερθέσισ ὀπερβολήσ.

ὀπερκεκίλωσ μγλ. κ. μον. πέρα, ἐπέκεινα ἢ ὀπερῶν ἐλαθῶν: Κόνιν. Ι, 330 ἦμος δ' ὀκκανοῖτο βοδὸσ ἀπερῆλασαν. 2) μον. μτφ. ὀπερβάλλω, ὀπερτερῶ: Φῶτ. Ἐπιστ. 321, 22 πάντας τῆσ σπουδῆσ ὀπερκεκίλωσεν, Μετοχ. Θ Σόμμ. 804 πάντας ὀπερκεκίλωσεν ἢ τοῖσ ὀπερ τῆσ πατρίδοσ γῶσ.

ὀπερκεκίλωσ-ον ὀ καθ' ὀπερβολήν, ὀπερμέτροσ ἐλαφρόσ: Ξεν. Κυν. 5, 31 ὀπερκεκίλωσεν τεκμήριον δὲ ὡσ ἐλαφρόσ ἐστιν.

ὀπερκεκίλω-ῶσ ὀπερμέτροσ ἐμῶ, ὀδ. ὀμτ. ἐπὶ φλεβῶν ἐλεγκωμένωσ ἐξ ἀματῶσ καὶ διαρρηγνομένων: Ἰνν. 467, 23 ὀπερκεκίλωσεν τὰ φλέβια τὰ

αἷματα τὰ περὶ τὸν ἐγκέφαλον, αὐτ. 32 ἢν ὀπερκεκίλωσαιν αἰ φλέβεισ ἐξ τῆν κεφαλῆν.

ὀπερκεκίλημαι ὀπερ τὸ δέον ἐκίλημαι, γεμίζω: Γρηγ. Νακ. Ι, 757 Α μὴ ὀπερκεκίλωσ τὴν ἑαυτοῦ γαστήρ κ. παθ. εἰμαι εἰσ ὀπερβολῆν πλήρησ: Ξεν. ΚΠ 1, 6, 17 πρῶτον μὲν ἢν Δία περῶλω μὴ δέποτε ὀπερκεκίλησθαισ, Λουκ. Συμμ. 35, ΑΙλ. ΖΙ 14, 25.

ὀπερκεκίλωσ γλωσσ. ἐπάνωθεν ἐκίλωσ.

ὀπερκεφοροῦμαι-ῶμαι μγλ. ἐμφοροῦμαι ὀπερ τὸ μέτρον, φορτῶνωμαι ὀπερβολικά: Λουκ. Ἐταρ. Δ 6, 3 οὐτε ὀπερκεφορεῖται τοῦ ὄφου ὀπερκεκόλωσ, αὐτ. Κρον. 32.

ὀπερκενδοξοσ-ον μγλ. μον. κ. κωβ. ὀ περκεκίλωστωσ, ὀπερῶν ἐκνδοξοσ: ΠΔ Δαν. 3, 30 ὀπερκεμνητῶσ καὶ ὀπερκενδοξοσ εἰσ τοῦσ αἰῶνασ, Ψιδιον. 241 B. Ἀκολ. Μικροῦ Ἀποδείλωσ Εὐχῆ ἐπὶ Θεοτῶκ. ὀπερκενδοξοσ, ἀειπάροθεν, εὐλογομένη Θεοτῶκ.

ὀπερκεναυτιζῶ μγλ. διορκω περισσότερον τοῦ ἑαυτοῦ, ὀπερ τὸ ἔτοσ: Ἰουλ. Ἐπιστ. 24, 392 μόνω δὲ τῶ σῶκω καὶ ὀπερκεναυτιζέω ἐξέσται.

ὀπερκενοῦμαι-ῶμαι μγλ. εἰμαι πληρῶσ, ἐντελῶσ ἠνωμένοσ ἐπ' ἐν: Ψιδιον. Ἀρσπον. 637 A, Γρηγ. Νακ. Ι, 6, 1 ἡν-μωσ καὶ ὀπερκενωμένη θεοτῆτα.

ὀπερκενῶσ-εωσ(ή) ἢ κωβ. ὀπερβολικά ἐντασισ: ὀπερκενῶσισ δυνάμωσ - προσπαθισασ, ὀπερκενταῖωσ κωβ. ἐντελῶσ καθ' ὀπερβολήν.

ὀπερκεντελήσ-ουσ-ῆσ μγλ. πλέον ἢ ἐντελής, παντελῶσ ἐντελής: Διδωνκ 47, 17 οὐδὲ ἐξήρακι σφισιν αὐτε ἢ μισθοφορία, καὶ ὀπερκεντελήσ οὐσα.

ὀπερκεντευτιζῶ-εωσ(ή) Ἦσ. ἐντευξίσ, δέξισ, συνηγορία, μετισταῖ ὀπερ τινος: Γρηγ. Νακ. 2, 168 C.

ὀπερκενῶσ-ον μον. ὀ εἰσ τὸ ἐπακρον ἐντιμωσ: Φίλησ 2, 85 ἐκδ. Mill. I.

ὀπερκεντυφῶ-ᾶσ μγλ. ἐντυφῶ ὀπερ τὸ μέτρον, ὀπερβαλλόντωσ, φερόμαι λιαν ἀλαζονικάσ πρὸσ τνα: Ἀλκιφρ. 1, 37 ὀπερκεντυφᾶν ἡμῖν, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 281 ὀπερκεντυφῆσαντες τῆ καθ' Ἠσακλίτωσ λαϊδορίσ.

ὀπερκεντυγῶνω μγλ. μεπιστεῖω, δέομαι ὀπερ τινος: ΚΑ Ρωμ. 8, 26 αὐτό τὸ πνεῦμα ὀπερκεντυγῶνεσ ὀπερ ἡμῶν, Κλημ. Ἀλ. 126. *

ὀπερκενῶσ-εωσ(ή) μγλ. ἢ πληρῶσ καὶ τελεία, ἢ παντελής ἐνωσισ: Πρόκλ. Παρυ. 920.

ὀπερκεξῶω μγλ. ἐξῶω ὀπερ τὴν ὀπερβαίνω, ὀπερβάλλω, ὀπερτερῶ, κωβ. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10, 8, 5, αὐτ. 8, 12, 5 ὡσπερ εἰ ἀγῶνασ βραβεῖοισ ἀλλήλωσ ὀπερκεξῶνεσ διαμιλλῶμενοι.

ὀπερκεξίρω κ. μον. ἐξίρω ὀπερ τὸ δέον, ὀφῶνω, σηκῶνω καθ' ὀπερβολήν, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἰνν. ΙΙ 33 D, αὐτ. 332, 13 ὀμάλον τὴ ὀπερκεξῶρμένοσ τῶν ὄπῃ τὸ περιεφίρωσ ἐχόντων. 2) μον. ἐξίρω, ἐπαίνω, ἐξυμῶ, ἐγκωμιάζω εἰσ ὀπερβολήν, Μαν. Εὐστ. Ι 265, 25.

ὀπερκεξικισίλωσ-αια οἱ ὀπερβαίνοντεσ τὸν ἀριθμόν ἐξ χιλιάδοσ: Δημ. 1375, Ἰωσ. ΑΙ 17, 2, 4.

ὀπερκεκίνω-τω μγλ. ἐξάνωθ, ἀνώθ ὀπερ τὸ δέον, παραπολῶ, ἐν πλησμονῇ: Πολυδ. 6, 54 πᾶν τὸ ὀπερκεκίνωσθεσ, ὀπερ τὸ ἐκκεκαυληκόσ καλοσισ.

ὀπερκεκαπατῶ-ᾶσ μγλ. ἐξεπατῶ ὀπερβαλλόντωσ, παραπολῶ: Πλούτ. Ἦ8. 166 B.

ὀπερκεξάτω μγλ. κ. κωβ. ἐξάτω, ἀνώθω εἰσ τὸν ὀπερῶταον βαθμόν, ὀπερμέτροσ: ΑΙλ. ΖΙ 9, 20.

ὀπερκεξάρχω μον. κρατῶ τῆν ἀνωτάτην ἐξουσίαν εἰσ χεῖράσ μου, εἰμαι ἀνώτατοσ ἀρχων, κ. κωβ. κ. ΚΠαρφ. Πρὸσ υἱόν Ρωμ. αν. 201, 8.

ὀπερκεξίφωσ-εωσ(ή) μον. κ. κωβ. ἐπὶ τὸν ὀπερῶταον βαθμόν ἐξάφωσ, ἀναμωσ: Φιλῶν. Ἰω. Κοσμοσ. Ι, 12, 13 ὀπερβολή καὶ ὀπερκεξίφωσ πυρόσ.

ὀπερκεξίφωσ-ον μγλ. ἐξέρχωμαι πέρα, ἐπέκεινά τινος: Ἀθανάσ. Ι, 444 C.

ὀπερκεξέχω μον. ἐξέχω ὀπερ τνα, ὀπερτερῶ εἰσ ὀπερβολήν: Κάλλιστ. ἐν Febr. Bibl. Or. 10, 441.

ὀπεραζήκοντάτης-ους-ες ὁ ὄπερ τὰ ἐξήκοντα ἔτη γαγονός : Ἄριστ. Ἐκκλ.982.

ὀπέρετις-ως (ἢ) ἔξις ἡ ἰδιότης ὑπερβολῆς, ὀπέρετις : Πλάτ. Πυρ.87B ὡς ἂν ὀπερακέτις ἢ καί τινα ἑτέραν ὀπέρεξιν.

ὀπερασιχόμεν πον. ἰσχῶς τὰ μέγιστα, εἶμαι ὑπερβαλλόντως ἰσχυρός : Μεθόδ.207,28.

ὀπεροτρόπος-ον μτν. ὁ ὀπέρετρος εἰσαδόγητος εὐρήτης : Ἐπιφάν.2,277D αὐτὴ ἡμῶν ἢ πασῶν τῶν ἑορτῶν ὀπεροτρόπος.

ὀπεραπινώ-τω κ. νεώτ. ἐπιανῶ ὑπερβαλλόντως, ἴλιαν : Ἡρ.1,8 καὶ τὸ εἶδος τῆς γυναικῆς ὀπεραπινώων, Ἄριστ. Ἰνν.680 οἱ δ' ὀπεραπινώων... με ἄπαντες, Πλάτ. Εὐθ.303B.

ὀπεραπαιρῶ μτν. ἐπαίρω, ὀφῶμαι ὑπερμέτρως, ὁδ. μτφ. ὑπερεκθειάζω : Ἄνθ. Καρχ.42 τὸν κίνδυνον τοῦ παρόντος ἀγῶνος ἀκότερος τοῖς ἰδίοις ὀπεραπείρην, αὐτ. Ἐμφ. Πολλ.11.

ὀπεροῦρασις-ως (ἢ) μτν. τὸ ὀπεραῖρασθαι, ὀπερμετρος ἔπασις : Ἀκούλ. ΠΔΦαλυ.47,4.

ὀπεραπέφω μτν. ὑπερμέτρως ἐπιέγω, βιάζω : Ἄνθ. Ἐμφ. Πολλ.2,114, Δίων Κ 59,21 αἱ δαπάναι ὀπεραπέφωον αὐτῶν.

ὀπεραπιθωμώ-τω ἐπιθωμῶ ἴλιαν, ὀπερμέτρως : Ξεν. ΚΠ 4,3,21, αὐτ.6,1,5.

ὀπεραπικλίω μτν. ἐπικλίω ὄνωθεν, ἐπακουμῶδ : Ἰάμβλ. Προτρ.350 εἰ μὴ ἀρα τὴς ὑπεραπικλίω αὐτὰς ἀναστρέφω.

ὀπεραπιστήμων-ονος-ον ὁ ὑπερίστωρ, ὀπερμέτρως ἐπιπρεος, ἐπιστήμων : ΑΒ 312,29.

ὀπεραπιστικός-η-ον σχολ. ὁ ἴλιαν ἐπιπαιτικός ἢ ὁ διπλὴν ἐπίτασιν σημαίνων : Σχόλ. ἸλΞ 271.

ὀπεραπιτεῖνω μτν. ἰταίνω, τεταίνω, ἴλιαν ἰσχυρώς : Φιλῶστρ. Εἰκ.20 ἢ δ' ἀκριδὴς καὶ ὀπεραπιτεῖνους, Ἄρτεμιδ. Δαδλ.3,59 κἀνναθὶς ὀπεραπιτεῖναι τὰ σημαίνοντα.

ὀπερέτω ὑποκάτωθεν ἐρέπτε, κάτωθεν τρώγω, κατατρώγω, παρασώρω, ἐπὶ πατωρῶν ἢ ρυακῶν ὑποτρώγοντος τὴν ἑαυτοῦ κοίτην καὶ παρασώροντος τὴν ἑαυτοῦ ἴλιαν : ἸλΦ 271 κοίτην ὀπερέπτε ποδῶν. 2) μτφ. ἐπὶ πάθους, κατατρώγω κρυφίως : Κόιντ. 7,377 λαγαρὰ δ' ὀπερέπτον ἄνισα.

ὀπεραρεθίζω μτν. ἐρεθίζω ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολὴν : Βασ.3,457.

ὀπεραρηνευτική (ἢ) νεώτ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν χροῖσις τῆς ἠρμηνευτικῆς εἰς θρησκευτικὰ ἴδια κείμενα διὰ τὴν ἀνεύρεσιν ἀλληγορικῶν ἐνοσιῶν.

ὀπεραρρωμένως ἐπίρω. μτν. ὑπερβαλλόντως, ἴλιαν ἐρρωμένως, ἰσχυρότατα, ζωηρότατα : Πολυδ. 4,89 Ἄγλασις ἀλλήγη ὀπεραρρωμένως ἐχρήσασα.

ὀπεραρουθοκτύτωσις-ως (ἢ) νεώτ. ἡ πέρα τοῦ κανονικοῦ αὐξήσεως τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων τοῦ αἵματος, ὀπεραρουθραμία, πολυερυθραμία, πολυερυθροκτυτταραμία.

ὀπερερχομαι ἐρχομαι, περὶ ὄνωθεν, ὑπερβαίω : Ξεν. Αν.4,4,3 μέχρι ὀπερῆλθον τὰς ἀγῶας τοῦ ἴγρωτος ποταμοῦ, ΑΔ.Ζ1 16,21 ὀπερῆλθόντι τὰ ὄρη, Ἰώσ.Α1 3,1,5 θρονοῦν τὴν θαλάτταν ὀπερῆλθόν, αὐτ.11,8,3. 2) ὀπερέχω, εἶμαι ἐκαρπής ἐν τινι : Πινδ. Ο 13,20 ἀκριας ἀρεταῖς ὀπερῆλθόντων ἱερῶς ἐν ἀίθροις.

ὀπεραρῶ-τω μτν. ὀπερμέτρως ἐρῶ, ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς : ΑΔ.Π1 12,1 ὀπεραρῶσθε ταύτας.

ὀπεραρῶθω, μέλλ. ὀπερῶμαι, εἰς ὑπερβολὴν ὄσιν ἐσθῶ, παρατρώγω : Ξεν. Ἀσμου.1,2,4 τὸν ὀπεραρῶσθαι ὀπερῶνται ἀπεδοκίμαζε.

ὀπερασις (ἢ) δημ. τ. τοῦ ὀπερασιῶτα βλλ.

ὀπερασιώω μτν. κ. ὀπερέτω βραδέως ἡσυχῶς ἐράσσω, κωπηλατῶ, πρᾶσσω κοινῶν σιγῶν : ΑΔ.Ζ1 13,2 ὀπερασιῶται δὲ οἱ παῖς ἡσυχῶ, προμαθῶν τὴν ἐλάσσωσιν τὸ σχολασίον (καὶ) ὀπερασιῶ. **ὀπερασιχέσθω** ποι. ἀόρ. β' τοῦ ὀπεραχῶ βλλ.

ὀπεράτης (ἰ) δημ., θηλ. ὀπεράτρια κ. ὀπεράτρα, ὀποκορ. ὀπερατικός, ὄντι τοῦ ὀπερήτης βλλ. : Χατζόγ. Ὑπερῶνθρ.26 ἴτανε περὶσσορὸν σὺν κόρη τοῦ σπυτιῶ, παρὰ σὺν ὀπεράτρια. **ὀπερατῶ-τω** δημ. τ. τοῦ ὀπερατῶ βλλ.

ὀπέρω ἐπίρω. κἀλλιστα, ἐξοπέρτω καλά, ὠρανότατα : Πλάτ. Θεοίτ.185D ὀπέρω ἀκολουθεῖς (μετὰ παραπάνω καλά) : Ξεν. Ἰέρ.6,9 ὀπέρω μοι δοκεῖς λέγειν, Δημ.288 ὀπέρω πεπολιτῆμασι.

ὀπερυσισθησία (ἢ) νεώτ. ἡ εἰς ὑπερβολὴν βαθῶν ἀνεπτυγμένη εὐασθησία.

ὀπερυσισθητός-ον νεώτ. ὁ ἴλιαν, ὁ εἰς ὑπερβολικὴν βαθῶν εὐασθητός.

ὀπέρευω μτν. ἐπιτετ. τ. τοῦ ἐγῶ βλλ. Ἡσ. ἐπίερευε ὑπερῶντος : Λουκ. Πάρα.9.

ὀπερευγενής-ος-ες κ. νεώτ. ὁ εἰς μέγαν βαθμῶν, ὁ ἴλιαν ἐγγήνης : Ἄριστ. Πολιτ.4,11,5.

ὀπερευομαι μτν. ἐκ τῶν ἔνδον ἐρεῖγομαι κ. ἐπὶ ποταμῶν ρεῦματος, ρέω, τρέχω : Ἀπολλ. Ρ 2,984 ὁ δ' ὄψεσθον ἄμμιγα παύροισι Πόντον ἐς Ἄξινον κυρτὴν ὀπερευομαι ἀκρην (σχολ. ἐκ δὲ Ἰφανερῶς) ὅπε τὴν κυρτὴν ἀκρην συμπεριμένως τοῖς ἄλλοις εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον δεῖται). **ὀπερευοπιθώ-τω** εἶμαι ἴλιαν εὐτυχῆ, μακάριον, ἀπολαύω μεγάλης, πλήρους εὐδαιμονίας : Ἄριστ. Ρητ.2,8,3, Λουκ. Ὀνειρ.20 ἐγέλας ἐν ἐπὶ σαυτῷ πρώτον οἰσθῆναι ὀπερευοπιθῶναι αἰ τὸν πλοῦτον (ἰ.γρ. ὀπερευοπιθῶναι εἶναι).

ὀπερευοπιθῶν-ονος-ον μτν. ὁ ἴλιαν εὐδαιμον, πανόλιος, πανευτυχῆς, τριευτυχημένως : Λουκ. Ὀνειρ.20 (ἰ.γρ. πρὸς ὀπερευοπιθῶν-ῶν).

ὀπερευοκομιώ-τω κ. νεώτ. ἴλιαν εὐδοκίωμ, ἐπιτυχῶν εἰς τὴν ζωὴν, πῶς μῆρος, προκόβω παραπολῶ : Λυσ.8,7 αὐδ' αὐτὸς μὲν ὀπερευοκομιῶντας, ἐμαυτὸν δὲ διαδεδαιμένον, Σχόλ. Δημ. 348 ὅτι ὀπερευοκομιῶνται οἱ φενακίζοντες.

ὀπερευοκομιῶν-ῶμαι μον. ἀποθ. σφόδρα εὐαρεστοῦμαι ἐπὶ τινι, μτ. δοτ. : Σουῖδ. οἱ δὲ Ρωμαῖοι ὀπερευοκομιῶνται κατὰ πάντα τρόπον τῆ τοῦ Σκιπιοῦτος ὀμολογίῃ.

ὀπερευοκῶζω-τω μον. ὀπερέω ὡς πρὸς τὴν δόξαν, τὴν καλὴν φήμην : Μετοχ. Ὁ Σάμμιτα 398 ὄχι ὀπερηνουτεῖν, αὐδὲ ὀπερευοκῶζειν.

ὀπερευοκός-ος-ες μτν. ποι. ὁ ὑπέρυβρος, κοκκινωτός : Ἄρατ.867, Ὀππ. Ἀλ.3,167.

ὀπερευόμαι μαν. λαμβάνω ἐρυθρὰν πωρ χροιάς, παίρω ἐλαφρὰ κόκκινον χρώμα, ροδίζω : Εὐστ. Παν.308,20 ὀπηνικά δισκος ἡλίου χρυσοῖς ὀπερευόται νεφέσαι.

ὀπερευόμως ἐπίρω. μτν. ἴλιαν εὐθῶμω, με μεγάλη εὐθυμία, διάθεσις : Πολυδ. 5,125.

ὀπερευοκαίρω-τω εἶμαι ἴλιαν εὐκαίρος ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἴλιαν πρόσφορος ἀρμόδιος, κατόληλος : Ἰνν. Ἐπιστ.127,33 οἰκίστας δὲ τὴν ἔμην οἰκίαν ὀπερευοκαίρουσας.

ὀπερευοκαθής-ος-ες μον. ὁ εἰς μέγαν βαθμῶν εὐλαθής : Γερμ.Κ/πόλεως 369B.

ὀπερευοκαθομαι-ῶμαι μτν. εἶμαι εἰς μέγαν βαθμῶν εὐλαθής, εὐσεβής : Εὐνόπ. Β1.Σοφ.67.

ὀπερευολογομαι-ῶμαι μτν. κ. μαν. ἐκκλ. δέχομαι τὴν ὑπερήταν, τὴν ἀφίστην εὐλογίαν : Βασ. 2,683, Ἰω.Χρυσ. Λειτουργ.6,985 τὴν ὀπερευολογίαν ἐνδοξῶς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, Θεοδ. Ὑρτ. ἐν Ἀρ.Βασσα.3,1.

ὀπερευολογῶς ἐπίρω. σχολ. ἴλιαν ἐκπρεπῶς, κοσμιώτατα : Σχόλ. Σοφ. Ἀντ.696.

ὀπερευόστας-ον μτν. ὁ καὶ τὸν πονηρὸν Εὐρύδατον ὀπερευόστας : Φρόν. ἐν ΑΒ 67,23.

ὀπερευόμενος καθ' ὑπερβολὴν εὐρώνω, πλάτωνω, παθ. : Μέγ. ἀν. ἐν Βεκ. Μαίη 359.

ὀπερευτήρια (ἢ) μτν. ἡ ἴλιαν μεγάλη, ἡ τελετα ἐτύχια : Ρουφῆν. ἐν ΑΠ 5,67.

ὀπερῶφμος-ον *μτν.* ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐπαινούμενος, ὁ λίαν ἀγαθῆς φημὸς ἀποκαλῶν: ΨΔιον.913Α, αὐτ.913Β.

ὀπερῶφμῶ-έω *μτν.* καθ' ὑπερβολὴν εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ἔγκωμιάζω: Νεβλ.113Β.

ὀπερῶφραίνομαι *μτν.* εὐφραίνομαι, χαίρω ὑπερβαλλόντως: Λοκκ.Ίκαρ.2, αὐτ.Ἐρωτ.5 οὐδ' ἀν εἰλεῖν δυνάμην ὡς ὀπερῶφρανθῆν ἰαυτε μωρῶ νά νά τὸ πόσο εὐχαιριστήθηκοι Γρη.Ναζ.Ι.516C ταῦς θλιβόντας ὁμῶς ὀπερῶφραίνεσθαι' || *μτ.* ἔμνηρθ, προσδοῖν χαίρω ἐπὶ τινι, γὰρ κἀτι: Ἰώα.Π17,1,3 ὡς ἂν ὀπερῶφραίνόμενός τις ἐπ' οὐκείως κατορθώσωσιν.

ὀπερῶφραίστῶ-έω *μτν.* ἀναπέμνω μεγάλῃ βοήθειᾳ εὐχαιριστίας' *μτ.* δοτ. προσ.: Εὐσ. Ἐκκλ.Ίστ.7,11,11 μεγάλη τῆ φωνῆ τῷ τῆλικαῶτων αὐτῶν ἀξιώσαντι κυρίῳ ὀπερῶφραίστων.

ὀπερῶφχομαι *μτν.* ἀποθ. εὐχομαι, προσεύχομαι ὀμῆρ πῖνος, *μτ.* γενικ.: Γρη.Ναζ.Ἐπιστ.23, Διον. Ἄρεσα.Ἐπιστ.8,4627, Ἐπιγρ. κ. *μτ.* γενικ. τοῦ πράγμ. : Ζουίδ. ὀπερῶφχομαι σου τῆς ἀποδημίας' 2) ἐνθερμῶς προσεύχομαι, ἀπευθύνω προσευχὴν πρὸς τινά, *μτ.* οἰτ.: Ἰώα.ΙΑ.11,4,3 τοῦ-τῶν ἰένν. τὸν Θεοῦ ὀπερῶφχομεθα.

ὀπερῶφώνος-ον *μτν.* ὁ καθ' ὑπερβολὴν εὐδωνος, ὁ πάμφορος: Αἰλ.Π14,44 χωρίον ὀπερῶφώνων πρῆσσαι.

ὀπερῶφθαίρω ἔχθαίρω, μισῶ ὑπερβαλλόντως: Σοφ.Ἄντ.128 Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὀπερῶφθαίρει.

ὀπερῶφθαίρω *μτν.* διακίεμαι λίαν ἐχθρῶκῶς ὑπερῶφθαίρω βλ.λ.: Πτολ.Τετραδ.64,65.

ὀπερῶφόντως ἔμνηρ *μτν.* κ. *μν.* κατ' ἐξοχῆν, ἰδίως: Ἰαμβλ.Προτρ.136,6 ὀπερῶφόντως τῆς ἐν τῆ γῆ τάξεως, Εὐστ.4,13 εἰ τις εἰρη ὁ ρήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὀπερῶφόντως ἐνόηθη.

ὀπερῶφ κ. *μν.* κ. νεώτ., ἐπ. ἀπειρέχως, παρατ. ὀπερῶφον, ἐπ. ὀπερῶφον (Ἰλ.Β.426, αὐτ.Ε.433), ἀορ. β' ὀπερῶφον ἰσάτ.1420, Ὀδ.Σ.184, ποιητ. ὀπερῶφον (Ἰλ.Α.735,Ω.374), ἔχω, κρατῶ ὀφηλά, ὑπερῶφον: Ἰλ.Β.426 σπλῆγνον δ' ἄρ ἐμπεραντες ὀπερῶφον Ἠφαιστῖα κραιτοῖσαν πάνω ἀπ' τῆ φωτιά, Ἀριστ.Ὀρν.1508 τοῦτὶ λαθῶν μου τὸ σκιάδιον ὀπερέω, αὐτ.Ἰνν.1176, Ἀριστ.Ζ1.4,10,11 ὁ δελφῖς δὲ καὶ φάλασσα, καὶ θσα σάλλον ἔχει, ὀπερῶφοντα τὸν σάλλον καθεῶδει τῆς βαλῆσσης' 2) εἰδ. φρ. ὀπερέφω χεῖρά (ἢ χεῖρας) πῖνος κρατῶ τὴν χεῖρα ὑπερῶφον πῖνος, προστοεῦμα πῖνά, σκένω: Ἰλ.1420 μάλα γὰρ ἔδεν εὐρύσασα Ζεὺς χεῖρα ἐκν ὑπερέφω, αὐτ.Ω.374, Ὀεῖον.757 Ζεὺς πῖνος πόλιος. ὀ. ὑπερέφω χεῖρα' *μτ.* δοτ. πρσ.: Ἰλ.Ε.433 οἰ. ὀπερέφω χεῖρας Ἀπόλλων, αὐτ.Δ.249 εἰ κ' ὄμην ὑπερέφω χεῖρα Κρονίην' πρδλ.Ὀδ.Σ.184' 3) ἀμῖθ. ἐξέχω, ὑρόμοι: Ἦρ.592 ὄκως τινά ἴδω τῶν ἀσταχῶτων ὀπερέφοντα' || εἰδ. ἐπὶ ἀστερῶν, ὀφθομοι ὀπερῶφον τὸν ὄριοντα: Ὀδ.Ν.93 εὐτ' ἀστρο ὀπερέφω φάσματος' || ὄμ. ἐν εἰδ.σημ.ὀφθομοι ὑπερῶφω τῆς γῆς, τοῦ ἐδάφους Ἦρ.2,41 τὸ κέρασ τὸ ἔτερον ἢ καὶ ἀμφοτέρω ὀπερέφοντα' κ. *μτ.* γενικ.: αὐτ.7,35, Εὐρ.Φοῖν.1384 ἴτυος ὄμν' ὀπερέφον, Θουκ.7,25 (ἰαυροῦδοι οὐχ ὀπερέφοντες τῆς θαλάσσης). 4) ἐν στρατ.σημ. ὀπερῶφραγιῶν, κυκλῶ: Σεν.Ἐλλ.4,2,18 ὄπως ὀπερέφωικεν τῷ κέρατι τῶν παλεμίων' 5) εἰμοι ἀνώτερός τῶος, ἐξέχω, ὀπερῶφω, *μτ.* γενικ. τοῦ πρσ. κ. αἰτ. τοῦ πράγμ.: Αἰοχ.Πέρο.709 ὄμ βροτῶν πάντων' ὀπερέφων ὄδωος ἀτυχεῖ λόγμ' || ὄμ. *μτ.* δοτ. τοῦ πράγμ.: Εὐρ.Ἰνν.1365 ὁ σωφροσύνη πάντας ὀπερέφων, Πλάτ.Τίμ.24C πάντων ὀπερέφων μεγέθει καὶ ἀρετῇ, Σεν.Ἐλλ.6,1,4 ὄστε πελαστικῶ ὀπερέφωκιν τὴν ἡμετέραν δύναμην, Ἀριστ.Πολιτ.4,12,2' || *μν.* κ. νεώτ. κ.

ἔμνηρθ.: Μπ.Ἄτταλ.ἐν Σάθ.1,37 ἴνα προτιμαῖται ἔτερος ὁ ὀπερέφωκιν ἐν ἀρετῇ καὶ βίου λαμπρότητι, ὀπερέφωκιν κατὰ τὴν δύναμην - τὴν ἀντίληψιν - τὴν μόρφωσιν' 6) ἀπολ. ὀπερέφωκῶ, ἐπικρατῶ, ἐπιβάλλομαι: Θέον.202 θεῶν ὀπερέφωκῶος, Καλλίη.Θου.Βλ.64 ἀλλ' ἡ φιλοδοξία ὀπερέφωκῶ στυνδοδεμένη μετ' ἀνδραίας' || ὄμ. ὀπερέφωκῶος οἱ ἰαυροῦδοι, οἱ ἐπικρατέτεροι: Αἰοχ. Πρ.213' || παθ. ὀπερῶφωροῦμαι: Πλάτ.Φαῖδ.102C οὐδὲ κ. ἄπο Φαῖδωνος ὀπερέφωκῶος, αὐτ.Παρμ.150D, Ἀριστ.Πολιτ.3,9,15' || εἰδ. οἱ ὀπερέφωκῶος ὁ ἐν ὄρχῳ, ἐν ἀζώμιαθ ὄντες: Διογ.1,6,7B' 7) ὀπερῶφωκῶος, διαβολῶν ἀνωθεν, *μτ.* αἰτ. τῶν.: Θουκ.3,23 ἡ νῦξ πολὺ τὸ ὕδωρ ἐπιποικίω, ὁ μόλις ὀπερέφωκῶος ἐπερῶφωθησαν' 8) *μτ.* γενικ. τοῦ πράγμ. ὀπερέφω, δύναμαι γὰ ὀμνηρῶν, ἂ ὀμνηρῶ: Ἀριστ.Ἐπ.17 αὐτ γὰρ ἔθ' ὀδός τ' ἐμ' ὀπερέφωκῶος τῆς ἀντίτας, Διόδ.Σ.480 τῆ δαφιλία τῆς ἐμπορίας ὀπερέφωκῶος τῶν ἀναλωμάτων' 9) ἐν εἰδ.σημ. ἐν τῇ λογικῇ, ἔχω μεῖζον πλάτος, πλεῖστον περιλομβῶνα: Ἀριστ.Ἄ.Ἰστ.2,17,4' πρδλ.αὐτ. Ρητ.1.7,2' 10) ρηματ.π. ὀπερῶφωκῶος, ὀπερέφωκῶος.

ὀπερέφω *μτν.* ἔφω ὕπερ τὸ δέον, βράζω μὲ τὸ παρανόνα: Ἀλέξ.Ἄορ.Προδλ.77,22.

ὀπερέφωσις-εως ἡ) κ. *μν.* ἡ ὑπερβάλλουσα ζεῖσις, τὸ ὕπερ τὸ μέτρον βράσιον, τὸ παραβράσιον: Ἀριστ.Πρ.24,6' 2) *μν.* μτφ. ἐν χρ. ἐπὶ παθῶν ὑπερβαλλόντως ἐξημμένων: Πισιδ.Γ Ἐσαῖμ.607 τῶν παθῶν ὀπερέφωσις.

ὀπερέφωστος-ον ὁ ὑπερβαλλόντως ζεῖσας, ὁ παραβρασμένος: Ἀριστ.Κόα.4,27.

ὀπερέφω ὑπερέφωκῶος ζέω, θερμάνομαι, παραβράζω: Ἀριστ.Ζ1.3,18 οἶον ὀπερέφωκῶος ποιεῖ τὴν γρητότητα τὴν ἐν τοῖς φωτῆ' || κ. *μτφ.* ἐπὶ τῆς ἐξάφωκῶος πάθους, ζωηροῦ συναίσθημῶος: Ἀριστ.Ἰνν.920 ἀνήρ παρλάζει, παθε παθ' ὀπερέφωκῶος, Ἀριστ.Πρ.1,19, Ἄθωνας.2,381Α ἡ τῆς ὄργης κίνησις ὀπερέφωσας.

ὀπερέφωγῶ-έω *μτν.* ὑπερβαλλῶ, ὑπερβαίνω Γρη.Ναζ.3,1057Α.

ὀπερέφωος-ον *μτν.* κ. *μν.* συνηρ. ὀπερέφωκῶος ὀπερέφωκῶος τῆς ζωῆς, ὁ αἰώνιος: Διον.Ἄρεσα.640, 857, Πρδλ.Στοιχ.Θεολ.168 πῶος θεός ὀπερέφωσιός ἐστι καὶ ὀπερέφωκῶος, Ἀντίοχ.Μον.1436C.

ὀπερέφωος-ον *μτν.* ὁ ὑπερῶφῶς: Γολ.19,489,6.

ὀπερέφωδομαι ἡ) *μτν.* ἀναγορεύω ὕπερ πῖνος, ὑπεράσπισσις: Θωμ.Μ.750, Νικ.Χων.Χρον.235C.

ὀπερέφωθῶ-έω *μτν.* κ. *μν.* ἀγορεύω ὕπερ πῖνος, ὑπερασπίζομαι τινά, *μτ.* γενικ.' Σουιδ. ὑπερῶφωθῶν ὕπερ αὐτοῦ λαλῶν': Δαμοσῖος.1.Σουιδ. ἐν λ. ὁ δὲ Ἰσίδωρος ὀπερέφωθῶν τοῦ Σωκράτους, βαθύτερον ἢ κατ' ἀκροτάς διαλέγετο.

ὀπερέφωθῶ ἔμνηρ. λίαν εὐχαιριστῶς: Σεν.ΚΠ.1,6, 21 τούτμ οἱ ἀνθρώποι ὀπερέφωθῶος πείθονται.

ὀπερέφωθῶος-ον *μτν.* κ. *μν.* ὑπερῶφ. τοῦ μὴ ὄντος ἐν χρ. ἐπὶ ὑπερέφωκῶος ὁ ὑπερβαλλόντως ἠδῶος ὁ λίαν ἐπιβρατῶος: Λοκκ.Τίμ.4,1 χρεῖσιν ἢ τῆς πρὸσφιν ὑπερέφωθῶος, αὐτ.Κατάκ.15 τὸ ἰσχυρῶνα πῖσασιν εἶναι ὑπερέφωθῶος ἐμοὶ γούθ ὄκε' || τὸ οὐδ. ἐν χρ. ἔμνηρ. κτ.πλθ.: Λοκκ.Θε. Δ.9,1' ὄμ. καθ' ἐνικ.: Μην.3,9 Συνεῖ μέγα τε καὶ ὑπερέφωθῶος ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ υἱοῦ ἀκρίφωσας.

ὀπερῶδομαι ὑπερβαλλόντως ἠδύνομοι, ἠδύμοι, ἀγάλλομαι καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερχαίρω ἐπὶ τινι, *μτ.* δοτ. τοῦ πράγμ.: Ἦρ.1,54 ἐπεί τε δὲ ἀνεκίμῶχθεν τὰ θεοπροπία ἐπύθετο ὁ Κροῖτος, ὀπερῶφωθη τε τοῖσι χροστηρίοι, οὐτ.3,22' κ. *μτ.* μτχ.: Σεν.ΚΠ.3,1,31 ταῦτα ἀκούων ὀπερῶφωθῶος' || *μτ.* ἔμνηρθ. προσδοῖν.: Ἦρωδιαν.Ίστ.5,2,2 ὑπερῶφωθοντὸ καὶ πανθῆμα ἔμωρταον ἐπὶ τῷ Ἄντωνίνω ἀπαλλαγῶ κ. *μτ.* πλαι. προτ.: Σεν.ΚΠ.8,3,50 ὀπερῶφωθῶος ὄτι ἐξέτομο αὐτῶ.

ὀπερηῆμα μτν. προκαλὸν ὀπερδῶλλουσαν τέρψην, ἡδύνα το παράπαν, μτ. αἰτ. : Βασ.3,474Β καὶ ἡ μὲν εὐχρησά σε το χρυσὸν ὀπερηῆζει' || κληρ. ἐν τῷ μέσ. ὀπερηῶμαι βλ.βλ.

ὀπερηκοία (ή) νεώτ. ἡ ὀπερβολικὴ ὀξότης ἡ ὀπερυσισθία τῆς ἀκαχθ.

ὀπερηῆμα μτν. ἐξικνούμαι, φθάνω πέρα τινοῦ : Γαλ.2,46f,4 κἀν ὀπερηῆκ τὸν πρώτον σπόνδουλον ἡ κεφαλὴ πρῶτον.

ὀπερηλιξ-ικός (ή) κ. νεώτ. ὁ προβεδρικός τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος : Λουκ.Έρωτ.10 ἀνδρῶν οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μὴ τί που νῆπιον ἢ γέρον ὀπερηλιξ .. ὀφθειν, Άπκ.Καρϋ.14,Ήσ.ἐν λ.δουλλῶ.

ὀπερημαί μτν. κἀθημαι, βῆνω ἐμαυτὸν ὀπερᾶν τινοῦ, μτ. γενικ. : Άπολλινάρι.μτφρ.Ψαλμ.131,25 τειξ ὀπερημένον ἔδρας.

ὀπερημακῶμα μν. ὀπερδᾶν τὴν τοχθεῖσιν, τὴν ὠρισμένην προβεσμίαν : Θεόδ.Υγρτος.Έμστ. ἐν Νοτίε.Μεσ.5,733 ταῦτην φαιτο ἐπανήξειν ὀπερημακῶμας δ' ἐξ θαυρο προσαντάται.

ὀπερημαρῆσιος-ον μν. ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν : Στουδ.Θεόδ.817C.

ὀπερημαρία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὀπερδᾶσις τῆς τοχθεῖσιν προβεσμίας διὰ τὴν ἐκλήρωσιν ἀναληφθεῖσιν ὑποχρεώσεως : Δημ.1154 μελλοῦσης μὴ ἦδη ἐξήκειν τῆς ὀπερημαρίας (προκειμένης τῆς παρελεύσεως τῆς προβεσμίας, αὐτ.17' || εἰδικῶτ. νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ ἐξ ὑπασιότητος τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ ὀφειλέτου μὴ ἐμπρόθεσμος ἐκτέλεσις τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐπιδηληθεισῶν ἐκάστῳ τούτων ὑποχρεώσεων : ἐν περιπτώσει ὀπερημαρίας τοῦ δανειστοῦ, ὁ ὀφειλέτης παύει ἐθυθύνόμενος καὶ δι' ἐλαφρᾶν ἀμέλειαν, - ἐν ὀπερημαρίᾳ ὁ ὀφειλέτης φέρεται τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς ἢ τῆς χειροτερουσίως τοῦ πράγματος' 2) εἰδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὡς συνέπεια τῆς παρελεύσεως τῆς πρόσληψης τῆς προβεσμίας κατάσχισι καὶ πάλαισι τῶν ὑπαρχόντων : Δημ.817 οἰκίτην .. ἐν ἔλασθον κατὰ τὴν ὀπερημαρίαν ἐκ τῶν Ἀφῶδου' || φρ.λαμβάνω τὴν ὀπερημαρίαν παραλογισίαν μὴ μετὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως: αὐτ.894 οἱ χρήσται κατήκεινον αὐτὸν ἄσαιτοῦντες καὶ ἐνεδᾶτουεν εἰς τὴν ναῦν, εἰληφῶτες τῆ ὀπερημαρίαν' || ὀπερημαρίαν πράττω ἐμφανίζω ὡς ὀπερημαρίαν, ἐνάγω δι' ὀπερημαρίαν, ἐνεργῶ κατάσχισιν : Θεοφρ.Καρ.10,10 δεῖνός δὲ καὶ ὀπερημαρίαν πράξει καὶ τόκον τόκου.

ὀπερημαρῶμα-ον κ. νεώτ. ὁ ὀπερδᾶς τὴν νόμον προβεσμίαν πρὸς ἐκτέλεση ὑποχρεώσεως τινοῦ, ὁ ἐν ὀπερημαρίᾳ βλ.βλ. || διατελών : Δημ.518, αὐτ.927 καθάπερ δίκην ὠφελήσων καὶ ὀπερημένων ὄντων' οὕτω κ. μτ. γενικ. ἐν φρ. ὀπερημαρῶμα γίνομαι τινοῦ, αὐτ.1116' || ὀπερημαρῶμα λαμβάνω τινά ἔχω τὸ δικαίωμα ὡς ἐνεργῶμα κατάσχισιν κατὰ τινοῦ, ὡς συνέπεια τῆς μὴ ὑπ' αὐτοῦ ἐμπροθέστου ἐκτέλεσεως ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναντι ἐμοῦ : αὐτ.540 λαβὼν δ' ὀπερημαρῶμα καὶ ἔχων οὐδενὸς ἠφάρμη πῶ τὸν τεῦτόν κ. παθ. : Άχ.Τάτ.4,42 ὀπερημαρῶμα ἐλάω' || κτ. Άρποκρ. ἐν λ. ὀπερημαρῶμα οἱ δίκην ὀφλόντες ὀποιουσαν καὶ τὰ ἐπιτήματα τοῖς ἐλαοῖσι μὴ ἀποιδόντες' || εἰδ. νεώτ. νομ. ὀπερημαρῶμα ὀφειλέτης ὁ ὀφειλέτης ὁ κοίτηρ ἀχληθεῖ ἐν καταλλήλῳ τόπῳ κ. χρόνῳ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ, μὴ ἐκαυθόμενος ἐγκρίσας ὑποχρεῖσιν ἀναπητίν, μὴ ἐξαρτημένην ταυτέστιν ἐκ προβεσμίας ἢ ἀφρασεως ἢ μὴ ὑποκειμένην εἰς ἐνστασίαν τινά' || ὄμ. νεώτ. νομ. ὀπερημαρῶμα δανειστής ὁ ἀδικολογήτως ἀποκρούσας τὴν πρὸς αὐτὸν ὀπὸ τοῦ ὀφειλέτου προσφορᾶν, οὖσαν πλήρη καὶ γεννημένη ἐν εὐθέτῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ' 2) γεν. ὁ ὀπερδᾶς τὸν ἀρμόδιον κοῖρον διὰ τὴν ἐπιτέλειαν πράγματος

τινος : Άναξάνδρ.Άδῆλ.17 ὀπερημαρῶμα μοι τῶν γάμων αἰ παρθένῳ (περάσσειν πιά τὸν καιρὸ τῆς παντρείας διὰ κορίσιον μοι, Φιλῶστρ.Έμστ.14 ὀπερημαρῶμα τῆς ἀκροάσεως μεγάλου πιά γιὰ μαθητεύσει' 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ μὲν βροδῶς ὄφημος : Φιλ.2,169' || ὀπερημαρῶμα τοῦ βίου ὁ διαρκῶν πέρα τοῦ βίου τινοῦ : Λογγίν.Υφ.14,3, Λουκ.Έρωτ.67 τ' ἀλλοθῆ ὀπερημαρῶμα γίνεσται τοῦ βίου ἰπποκρίτων τὰ ὄρια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. **ὀπερημαρῶμα**-ος-ου ὁ πλεον τοῦ ἡμίσεος : Ἡρ.7,40,αὐτ.7,156 τοῦτο δὲ .. ὀπερημαρῶμα τῶν ἀστών τωτὸν .. ἐποίησα, Ξεν.Άνδ.6,2,10.

ὀπερημαρῶμα-ον μτν. ὁ δίδων τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐρημίας τῆς ἐγκατολιέφωας : Πλουτ.Ποπλ.4 οἶκος ὀπερημαρῶμα καὶ σκοτιώδης, αὐτ.Άμ.8.

ὀπερημαρῶμα-ον μν. ὁ ὑπερ τὸν ἀνεμον διαπερνῶν, ἐξερχόμενος : Ίω.Φιλῶλ.Κοσμοπ.148,10.

ὀπερημαρῶμα (ή) μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀπερημαρῶμα βλ.βλ., ἀλαζονεῖα, ἀεργαλία, περρηφάνεια, αὐθάδεια : Άπολλ.Ρ.3,65.

ὀπερημαρῶμα-ος-ον μτν. δ. τ. τοῦ ὀπερημαρῶμα βλ.βλ. : Θεοκρ.29,19.

ὀπερημαρῶμα-οντος (ὁ) κ. λαν ἀρρενωπὸς Σουδῖ, ἐπερημαρῶματον, ὀπερημαρῶμα τῆς θανάμει : ἐν χρ. ἰδ. ἐπὶ κακῆς σημ., ὁ καθ' ὀπερημαρῶμα δίαζωμ, ὁ οὐθάδης καὶ βίσιος : Ίλ.Δ.176, αὐτ.Ν.258 ἀσιβῶ Διηφόδοιο βαλῶν ὀπερημαρῶματον, Ὁδ.Ζ.5 ἀγαθὸ Κυκλωπῶν ἀνδρῶν ὀπερημαρῶματον ἰβαιοπραγόντων' || ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα σπν. ὡς ἐπίδ.τῶν μνηστῆρων : αὐτ.Β.226, αὐτ.Δ.766' ἰδ. ὀπερημαρῶμα. Ἡσ.) 2) ἐν κωμ. φρ. ὁ νομίζων αὐτὸν ὡς ἐξέχοντα μεταθ' τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὀπερᾶνθρωπον : Άριστοφ.Εἰρ.33 καὶ τοῖσιν ἀνδρῶσιον .. καὶ τοῖς ὀπερᾶτοῖσιτε ἀνδρᾶσι .. καὶ τοῖς ὀπερημαρῶμασι.

ὀπερημαρῶμα (ὀπερημαρῶμαί μτν. ἐπίρρ. ἐν πληρῇ ἐνότῃ : Ψ Διοσκ.644Α, Γρηγ.Κόπρ. π. Βασ.άστ.Ιμπ.Οτ.2,644,34.

ὀπερημαρῶμα-ορος (ὁ), δημ. ὀπερημαρῶμα τ. τοῦ ὀπερημαρῶμα βλ.βλ., ἴω. ὀπερημαρῶμα ἐξφυγῶς, ἀνδρείος, δῆρσιτης ὀπερηκῶν, ὀπερημαρῶμα παρᾶνομος ὁ ὀπερηκῶμα κατὰ τὴν ἀνδρείαον : Ἡσιόδ.Θ.995 στονατέας ἀέθλου, τοῖς πολλοῖς ἐπέταλε μέγας βασιλεὺς ὀπερημαρῶμα ἱερί τοῦ τυράννου Πελίου' κ. ἐπὶ θηροῦ : Ὁρφ.Άργ.942 θέλαξ ὀπερημαρῶμα θήρα' 2) ἐπὶ φυγικῶν ἰδιότητων, ἡ ἀνδρείαον, εὐφυλίον, ὀφλοφορῶμα ἐνεχουσα, φανερούσα : Εὐρ.Φοῖν.185 σὺ τοι μεγαλαγορίαν ὀπερημαρῶμα κοιμείεις.

ὀπερημαρῶμα (ή) νεώτ. ὀπερημαρῶμα ἀξίσησι κατ' ἀρῶμῳν ἢ ζωτικότητι τῶν ἠθικῶν κυττάρων.

ὀπερημαρῶμα (ὁ) νεώτ. ἀ. ὀπερημαρῶμα βλ.βλ.

ὀπερημαρῶμα-οσῶμα ἐπίρρ. μν. λαν ἐκτεταμένως, ἐξηλεκμῶμα : Γρηγ.Κόπρ.

ὀπερημαρῶμα (ή) νεώτ. ὀπερημαρῶμα βλ.βλ., ὀπερημαρῶμα, ἀλαζονεῖα, περρηφάνεια' 2) ἐν καλῇ σημ. ὀφλοφορῶματον.

ὀπερημαρῶμα μτν. κ. νεώτ., δημ. περρηφάνεια, ἀόρ. ὀπερημαρῶμαθην, δημ. ὀπερημαρῶμαθῆκα, ἀλαζονεῖα, φερόμα ἀεργῶμα, ὀπερημαρῶμα : ΠΔ Ψαλμ.9,23 ἐν τῷ ὀπερημαρῶμαθῆκα τὸν ἀσέβῃ ἐμυρῶζεται ὁ πτωχῶς, αὐτ.Σοφ.Σερ.1,9,αὐτ.Τωβ.4,13,αὐτ.Ίωβ.22,29, - ἔκωμα λαπτά καὶ περρηφάνεια' 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ καλῆς σημ. σημνῶμασι, τὸ γ' ἰω γὰ καμῶρ ὀπερημαρῶμαθῆκα διὰ τὸν πρῶτον τῶν παιδίων του - διὰ τὴν καταγωγήν του - γιὰ τὴν ἐντυμ φτώχεια του' 3) ῥηματ. π. ὀπερημαρῶμα.

ὀπερημαρῶμα-ος-ον Σουδῖ. ἐνάντι τοῦ καταπερημαρῶματος παρὰ τινοῦ.

ὀπερημαρῶμα (ή) κ. νεώτ. ὀπερημαρῶμα συμπερημαρῶμα, ἀλαζονεῖα, ἐπαρσις οἴσης, περρηφάνεια :

Ἄνωθ.30,37, Πλάτ. Συμπ.219C δικασταί γάρ ἐστε τῆς Σικρατόου ὀπερηφάνειαι, Μέν.Κανηφόρ.1 || κ.μ.τ. προσδιορ. κτ. γενικ. : Ξεν.ΚΠ.5,2,7 ὀπερηφάνειαν πολλὴν τινα τοῦ τρόπου, Δημ.559 τὴν ἀσέλγειαν καὶ τὴν ὀπερηφάνειαν τοῦ βίου || ὁ μ. τ. προσδιορ. κτ. γενικ. καταφθόντισι πρὸς τὴν ἡ διὰ τ. : Πλάτ. Πολ.391C ὀπερηφάνειαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Δημ.577 ἐπὶ μὲν τοῦ βίου τασαύτης ὀπερηφάνειαι πλήρη ὄν.

ὀπερήφανος(-η)-αἴν] κ. νεώτ., δημ. κ. κερήφανος ὁ θέλων; ὁ ἐπιτήρην ἴνα φαίνεται καὶ τοὺς ἄλλους; τὸ πλείστον ἐπὶ κακῆς σημ., ὀπεροπτικός, ἀλαζών, ἀγέρωχος, οὐλητίας, φαντασμένος ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐκδηλώσεων : Ἡσιόδ.Θ.149 Κόττος τε Βοιράεωσ τε Γύης θ', ὀπερήφανα τέκνα, Πινδ.Π.2,52, Αἰσχ.Πρ.402 ὀπερήφανοι θεοὶ τειτὲ πάρος ἐνδείκνυμι αἰχμῶν, Δημ.42 ἄλλ' ἀπειλεῖ καὶ λόγουσ ὀπερηφάνουσ ὡσ φσαι λέγει, Ἀριστ.Ρητ.2,16,1 ὀβρισταὶ καὶ ὀπερήφανοι, - ὀπερηφάνοι ἀνθρώποι - τρόποι - λόγοι - αὐχρη : Ἀριστ.Ρητ.2,17,6 ὀπερηφάνους καὶ ἀλαοισιότεροι || 2) κ. νεώτ. κ. ἐπὶ καλῆς σημ. κ. λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῆς, ὑψηλόφρων, εὐγενής : Πλάτ. Συμπ.217B ἔπειτα θανάσιαι Σικρατόουσ ἔργων ὀπερήφανον, αὐτ.Φαίδ.96Α, Πλούτ.Φάβ.26 πράξεις ὀπερηφάνοι τοῦ μεγέθουσ, - ἡ ὀπερήφανος ἀπάντησι τῶν πολιορκουμένων.

ὀπερηφανῶ-έω ἐπ. ἐν χρ. π. Ὁμ. μὲν. ὁμαξ ἐν τῷ μτχ. ὀπερηφάνεων ὀπερήφανος, ἀλαζωνικός : Ἰλ.Λ.694 ὀπερηφάναντες Ἐπειοί || 2) μτχ. συναρ. φέρομαι ὀπερηφάνως : Πολύδ.δ.10,8 τῆς βασιλείας κυλωμένησ ὀπερηφανῶν διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ θήμου φόδον || 3) κ. μτθ. μεταχειρίζομαι τινα ὀπεροπτικός, ἀλαζωνικός, καταφθόνος, μτ. ἀπ. : Διόδ.Σ' Ἐκλογ.504,53 ὠν ὀπερηφάνησε τὴν ἀτυχίαν, Λουκ.Νηρ.31 τὸ μὲν παράκαιρον ἀγαπήντες, τὸ δὲ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτέλεισ ὀπερηφανόντες || κ. μ.τ. γενικ. : Θμιστ. Λόγ.2,249B ὀπερηφάνουσ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. || 4) ἐξάρω ἐμαυτὸν, ἐπαίρομαι : Πολύδ. 5,33,8 χάριν τῆς ἀλαζονείας τὸν ὀπερηφανούνην ἐαυτούσ καὶ τὰς ἰδίαισ πραγματείαισ.

ὀπερηφάνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀπερηφάνον βλ. ἀγέρωχος μὲ ἀλαζονεῖσαι, κερήφανα : Πλάτ. Πολ.399B, αὐτ.Θεαιτ.175B, Πολύδ. 14,34,6 ὠμίλησαν ὀπερηφάνως || εἰδ. φρ. ὀπερηφάνως ᾧ διαγῶ βιον ζαπανηρόν, ἄσπυτον : Πλάτ. Νόμ.691Α βασιλείων ὀπερηφάνους ζώντων δια τρυφῆσ || 2) σπαν. κ. ἐν καλῇ σημ. λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς : Πλούτ. Ἀγησ.34.

ὀπερηφερῆσ-οἰδῆσ ἐσφ. γρ. ἀπὶ ὀπερφερῆσ : Λοξέκ. εἰς Φρὸν.699.

ὀπερηχθεῖσ-εντοσ-εσσα-εν τὸν. ἐπιτετ. τ. τὸ ἤχησ βλ. : Κόνιτ.2,1 αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφεῖσ ὄρων ὀπερηχθέντων λαμπρόν ὕπερ φάσθ ἤλεδν. - ἡ ἰσοιο ἰδ. ἀνόν. ὀπερ ἡχθέντων.

ὀπερηχθτικός-ἡ-όν νεώτ. φουσ. ἐν χρ. ἐπὶ κυμῶτων ἡχητικῶν συνήθητοσ ὀπερδανοσῶσ τὴν τῶν δικουστων ἡχων.

ὀπερηχῶ-έω ὀπεροτῶ κατὰ τὸν ἵχων : Ἀριστ.είδ.1,123,3 οἱ δ' ἐφέροντο ὀπερηχούντες τὸν Ἀγίανον, Γρηγ. Νόσσι.1,97D.

ὀπερθεσ αἰολ. τ. τοῦ ὀπερθεν βλ.

ὀπερθελασσιδίοσ-ια-ον ἐπὶ ἑδαφῶν, ἐκτάσων γῆσ, ὁ ὀφύομενοσ ὀπερθεσ τῆσ παρὰ τὴν θάλασσαν γῆσ, τῆσ ἀκτῆσ : Ἡρ.4,159 τῶν ὀπερθελασσιδίων χωρῶν.

ὀπερθελασσιόσ-ον μτχ. ὀπερθελασσιδίοσ βλ. : Ἀλκίφρ.2,4,6.

ὀπερθερμῖαινε κ. μαν., ἰαν. -θερμῖαινε, μέλλ. -θαμῖαινεσ μτχ. Ἰουκ.Εἰκ.181, θαμῖαινε, ἐκλήθητοσ εἰς μέγαν βαθμόν : Ἡρ.3,3,3 πολλῶ ἐχράτα τφ ἐπαίνω

ὀπερθερμῖαινεσ, Λουκ.Ἰστ.1,34 || μτ. σπ. θαμῖαινε τὸ μέγλωσ : Ἀθην.12,523C, Λουκ.Ζεοῖ.3 ὀπερθερμῖαινε τὴν τέχνην, Ποχμ.Γ.90,5 ὀπερθερμῖαινε τοῦτον.

ὀπερθερμῖαινεσ-ον μτχ. κ. μον. ὁ ἴαν θαμῖαινεσ : ΑΠ.15,16 ὀπερθερμῖαινεσ κόσμου ζουλοτῆσ, Σχολ.Πινδ.Ο.9,98, Εἰστ.Πον.352,10, ASS Ζεπτ.8,47,45 ὀπερθερμῖαινεσ τε καὶ παρὰδολῆσ τερῶστα.

ὀπερθε δ. τ. τοῦ ὀπερθεν βλ. : Ἰλ.Ε.503, Αἰσχ. Ἐπτ.228.

ὀπερθερῖαινε μτχ. ἐκθειάζω, ἐξάρω τὸ ὀπερθερῖαινεσ : Φιλιστοργ.588Α.

ὀπερθερῖαινεσ ο μτχ. δ.τ. -τοῦ ὀπερθερῖαινε βλ. : Νόσ. ἐν ASS Μαίφου.12,770,22 τῆσ ὀπερθερῖαινεσ καὶ μακρῆσ Τριάδοσ.

ὀπερθερμῖαινεσ-ατοσ(τῶ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐν δημοπρασίαισ, πλειστηριασμῷ ἀνωτέρα προσφορά : Δουκόγγ.ᾠ.πρδ.1 ὀπερθερμῖαινεσ βλ.2).

ὀπερθερμῖαινεσ μον. κ. νεώτ. βῶινω πέρα τοῦ θέματοσ, τῆσ ἐπαρχίαισ : ΚΠφρ.Νεορ.280ᾠ.2) μον. κ. νεώτ. προσφέρω ἀνωτέρων τιμῶν ἐπὶ πλειστηριασμῶδ, δημοπρασίαισ, πλειοδωτῶ : Δουκόγγ.ᾠ.3) νεώτ. κ. μ.φ. ὀπερθερῖαινεσ ἐπὶ πλέον τῶνζωσ : ὀπερθερμῖαινεσ τῆσ ἐπαίνωσ.

ὀπερθερμῖαινεσ ἰδὶ μον. κ. νεώτ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτελεσμά τοῦ ὀπερθερμῖαινεσ βλ. || 2) ἡ ἐν πλειστηριασμῷ προσφορά μείζονοσ τῆσ ὑπὸ τῶν ἄλλων προσεχθεῖσῆσ τιμῆσ || 3) εἰδ. δὲ τὸν νομ. τὸ ἐπὶ ἀγοραπωλησίαισ συναντημένοσ ἔγγραφοσ, δι' οὗ ὁ συμβαλλόμενοι ἐπιφυλάσσονται ἐ-αυτοῖσ τὸ δικαίωμα νὰ θεωροῦνται ἐπὶ τὴν ἀγοραπωλησίαισ μὴ καταρτίσεισσαι, ἐὰν τρίτοσ προσφέρῃ κρείττονασ ὄρουσ.

ὀπερθερμῖαινεσ ἰδὶ μον. κ. νεώτ. ὁ ὀπερθερμῖαινεσ βλ. ἐν δημοπρασίαισ.

ὀπερθερμῖαινεσ κολήσῆσ ἰδὶ ΑΒ.67,20 ἐὸ ὕπερ Θεμιστοκλέη τῆσ σοφίαισ.

ὀπερθε ἐπίρρ. κ. ὀπερθεσ [ὀπερθε' : Ἰλ.Ε.503, Αἰσχ. Ἐπτ.228], αἰολ. ὀπερθεσ (Ἀπολλ.Δούκ. Ἐπίρρ.606), ἄνω, ὀπερθεσ : Ἰλ.Μ.4 τάρφασ καὶ ταίχασ ὀπερθεσ || κ. ἐπὶ τοῦ σώματοσ κατὰ τὰ ἄνω μέρη : αὐτ.Β.218 ὀπερθεσ φαῖδοσ ἐπὶν κεφαλῆν, αὐτ.Ν.75, Πινδ.Π.2,88 τὰ μακροῦθεν μὲν κάτω τὰ δ' ὀπερθεσ πατόρσ || σπαν. π. κ. ὀπερθεσ : Ξεν.Ἄν.1,4,4, αὐτ. Ἀνομ.1,4,1, Ἀριστ.Κόσ.2,2' || 2) ἀνωθεν, ἐκ τοῦ ἀβρανοσ, ἐκ τῶν θεῶν : Ἰλ.Η.101, Ὀδ. Ω.344 ὀπότε δὴ διὰσ ἔωρα ἐπιβρίσαιεν ὀπερθεσ, Ὑμν.Ὀμ.δ.174,33' || 3) ἐπὶ συγκρίσεισ, βαθμοῦ : Σοφ.ΟΚ.1745 τοτ' μὲν ἀπορα, τοτ' δ' ὀπερθεσ (χερτόρα ἀκόμοι) || 4) μτ. γενικ., πλέον : Πινδ.Π.4,342, Αἰσχ. Ἀγ.232' || φρ. ὀπερθεσ γίγνομαι τινοσ ἀναδεικνόμενοι ἀνώτεροσ πνοσ, νικῶ, καταδῆλωσ τινὰ : Εὐρ.δῶν.904' || γεν. ἐκ ἀνώτερον βαθμόν : αὐτ.Μηδ.650 μὲχθων δ' οὐκ ἄλλοσ ὀπερθεσ ἡ γὰσ πατρώοσ στέρησαι ἰδὲν ὑπάρχει μὲ μέγλωσ κατηρῶσ ἀπὸ ... ||

ὀπερθεσ-ον κ. μον. ὁ συγκυτερῶν τῶν ὀφίστην, τὴν ὀπερτάτην θετικὴν δύναμιν : Μέν.Μονοσ.243, Γρηγ.Νόσ. ἐν ASS Μαίφου.2,770,22 τῆσ ὀπερθεσ καὶ μακρῆσ Τριάδοσ, Φώτ. Ἐπιστ.1,23, Εἰστ.Πον.252,40 ὀπερ πᾶσαν λαγοπραγίαν καὶ δια τῶτα ὀπερθεσ.

ὀπερθεδοτῆσ-τοσ(τῆ) μτχ. ἡ ἰδιότησ τοῦ ὀπερθεσ βλ. : Διον. Ἀρεοπ.π.Θεῖων Ὀνομ.13,4,16,4.

ὀπερθερῖαινεσ μτχ. περιποίησι εἰσ μέγων βαθμόν, περιβῆλοσ : Πολυδ.4,9, Ἡμιῶδ.Α18,1,9 τῆ τε ὤρησ τὸν κερῶσθην ἐπαγομῆσ καὶ τῶτα ὀπερθερῖαινεσ.

ὀπερθερμῖαινεσ θερμῖαινεσ εἰσ ὀπερθερμῖαινεσσ βαθεμῖαινεσ, παρακεταλῖαινεσ : Ἰνν.446,39, αὐτ.447,4, Γαλ.4,77,6,4 πυρετόσ δὲ σφοδρόσ ὀπερθερμῖαινεσ κ. παθ. : Ἀριστ.Πρ.1,12,2.

ὕπερθερμασία (ἡ) κ. νεώτ. ὑπερβολικὴ θερμὰσία, μεγάλος, ὑψηλὸς πυρετός· Ἰνπ.462,24 περιγράφει ὑπὸ τῆς ὑπερθερμασίας τῆς κεφαλῆς.

ὕπερθερμανσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὑπερθερμίνω βλ.κ. || εἰδ. ἐν τῇ μεταλλοτεχνίᾳ, ἀλλοίωσις τῶν ἰσότητων τῶν μετάλλων, ἰδίως δὲ τοῦ χάλυβος, ἐπερχομένη ἐκ παρατεταμένης θερμάνσεως ἐπὶ ὑψηλῶν θερμοκρασιῶν, διορθουμένη δὲ δι' ἀνωπταίεως.

ὕπερθερμαντήρ-ἡρος (ἰ) νεώτ. μηχανολ. ἐξέδρημα τῶν ἀπαιχθῶν ἀποτελοῦμενον ἐκ μικρῶν σωλήνων ἐν οἷς διαχεόμενος ὁ κεκορασμένος ἀτμός γίνεται λίαν θερμὸς ἵσπερθερμῶς διὰ τῆς λίαν ἰσχυρᾶς καὶ συνεχοῦς θερμάνσεως τῶν σωλήνων τούτων ὑπὸ τῶν θερμῶν ἀερίων τῶν καθ' αὐτὸν ἐκ τοῦ κυρίου λέβητος ἐπερχομένων.

ὕπερθερμία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὁ ὑπερθερμασία ἡ ὕψιστος τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος ὑπὲρ τῆν φυσιολογικὴν κ. ἰδ. ἡ ὑπὲρ τοὺς 39 βαθμούς.

ὕπερθερμος-αν μ.ν. κ. νεώτ. ὁ ὑπερμέτρως θερμὸς, ὁ ζεστός μὲ τὸ παραπάνω· Γεωμ.δ,81 μῆτε ἐφυγμένης τῆς πίσεως μῆτε ὑπερθερμης.

ὕπερθερμος-ον μ.ν. ἔκκλ. ὁ ὑπερθερμένος, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν τελοῦμενος δὲ ὑπερθερμῶς ἰέν. νηστειᾷ ὡς ἀς· Εὐάγρ.2477B, Ἰω. Κλμ.δ,65C, Αεξ.Σοφοκλ.

ὕπερθεσις-εως (ἡ) ἰσπερτίθημι μ.ν. κ. νεώτ. διάθεσις, διαπεριστάσις ἀπὸ τοῦ ἀνέχοντος, τοῦ κυριῶ ὅρουσις τίνος, ἀπὸ τοῦ διατέω· Στρατ.β,16,2B χωρίον ἐρυμνόν κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τοῦ Ἄμανοῦ.

2) ῥητορ. μετάθεσις, μετατόπισις λέξεων ἢ προτάσεων· Ἐρμολ.3,287 καὶ τὸ ὑπερθετόν δὲ εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γίνεται, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ· 3) ἰδ. ῥητορ. ὑπερβολή, ὑπέρθεσις· Σχολ. Π.ε.344 τρίτος δὲ [τρόπος καθ' ὃν πᾶσα ποίησις θεωρεῖται] ὁ καθ' ὑπέρθεσιν τῆς ἀληθείας καὶ φαντασίας, Ἐσάτ.Πον.141,50 || δδ. κ. γραμμ. ὁ ὑπερθετικός βαθμὸς τὸν ἐπιβ· Φρόν. ἐν ΑΒ 3,5 κατὰ σύγκρισιν ἡ λέξις προσφέρεται καὶ ἐν ὑπερθεσί, Πολυδ.5,106, Ἐμ.5,23 σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ οὐδὲ ὑπέρθεσιν ἱπ. τῆς λ. ἀγαθός, αὐτ. Πό,19 τὰ εἰς ἣς λήγοντα τριτογενῆ ὑπέρθεσιν δέχοντα καὶ σύγκρισιν· 3) τὸ ἐπὶ τοῦ μείζονο ποιεῖν ἢ ἐμφανίζειν τι, τὸ ἐξαιρεῖν, ὑπερβάλλειν ἐν τινι, περὶ τινος· Πολυδ.6,30,5,10 βουλόμενος κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τῆς ἐπιβολῆς ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἐπινοίας τῶν δυσχερέε τι διανοουμένων περὶ τῆς πόλεως, Διόδ.Σ 17,144 ὥστε μὴ μόνον τὰς προγεγενημένους· τὰ φῶς ὑπερβάλλεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπομεινωμένοις ὑπέρθεσιν καταλείπειν 4) ἡ θέσις ἡ τοποθέτησις πράγμ. τινος ὑπὲρ ἄλλο· || δδ. καθ' ὑπέρθεσιν καὶ ἀνοήτως κλμκα· αὐτ.19,34 περὶ τὸν τράχηλον ὄρμηαν πλῆθος τῶν μὲν ἐλασσόνων, τῶν δ' ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον αὐτὸ καθ' ὑπέρθεσιν μείζονων· 5) χρον. τὸ μεταστέεν, ἀναβάλλειν εἰς χρόνον μεταγενέστερον, ἀναβολή, ἀργονορία· Ἡσ. κὺπερθεσίεσσι ἀνοδοκαί, ὑπερθεσίεσσι· Πολυδ.2,517 ὑπέρθεσιν ἔσχε τοῦ διαδοῦσιν [ἀνελέθη], αὐτ.23,9,12 εἰς ὑπέρθεσιν ἤγαγε τὸ διαδοῦσιν [ἀνεβαλεῖν] ὄμ. ἐν φρ. ὑπέρθεσιν ἐλαθεν, ὑπέρθεσιν ποιεῖν κ. ἀπολ. Πλούτ.Κικ.7 τὴν δίκην ὑπέρθεσσι καὶ διακροσάσι πολλὰς εἰς τῆν ὑστάτην ἐκβαλλόντων 6) μ.ν. κ. μ.ν. εἰδ. ὑπέρθεσιν νηστειᾶς παρὰ τὸς, προέκτασις ἢ ἐπέκτασις· Εὐάγρ. ἔκκλ. ἱστ.1,21 αὐτὸν ἀλλὰ κίς τὰς καλοῦμενας ὑπερθεσίεσσι ἡμέρας πρᾶττονος, διήμεροι καὶ τριήμεροι τὰς νηστειᾶς ἐκτελοῦντες, Ἰω. Κλμ.β,204,26 ὑπέρθεσιν σε ποιεῖν, Δουκᾶγ.

ὕπερθετής (ἰ) ὁ ὑπερνωθέων λ' ἀπάνωτα κ. μ. Κ.Ν.ΕΜ 779,18 πρὸς παραγωγήν τοῦ ὑπερθετικῶς.

ὕπερθετικός-ἡ-ὸν(ι) κ. μ.ν. νεώτ. κ. δημ. γρομμ. ὁ ἀνώτατος βαθμὸς παραθεσεως, τὸ

κατὰ σύγκρισιν ἢ καὶ ἀπολ. θλητόν τὴν ὑπὲρ τὸ συγκριμένον ἢ ὑπὲρ πῶν ἄλλο ἀνωτερότητα τοῦ κατὰ τὸν τύπον τῆς ὑπερθεσεως ἰ-ότατος, -ιατος, -οτάτως, -ιωτάως ἔκφερομενον, οἷον σωφώτατος ἀνδρῶν, ἀριότατος, πρώτιστος, πρωτίτατος κτ.

ὕπερθετικός ἐπίρρ. κατὰ βαθμὸν ὑπερθετικῶν.

ὕπερθετικός-ον μ.ν. κ. νεώτ. ὑπέρθετος· Σχολ. Ὁδ.Γ,55 || νεώτ. ὁ ὑπερνωθ' τεθεμένος, ὑπερκεμένος· ὑπέρθετος εἶναι πλᾶξ ἐνεπιγροφας.

ὕπερθετός, μέλλ. ὑπερθετούσμαι, τρέχω ὑπερνωθ' τινός, τρέχω ὑπερθετούσμαι ἢ πλεον ἄλλω τινός· Ἡσ., Σουῖδ. κὺπερθεόντες, κὺπερτρέγοντες· Εὐρ. ἀν.232 οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κώματος ἀκραν δυνατό μωσθ'· 2) συνήθ. μ.φ. ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, εἶμαι ἀνώτερός τινος, ὑπερτερά, ὑπερκατά· Αἰσχ. Εὐμ.562 τὸν οὐσάτ' ἀμαχόντα ἀμαχῶνα· Δίσις λαπαθῶν, οὐδ' ὑπερθετόνα ἀκραν, Πλάτ.Νόμ. 648D τὴν δύναμιν ὑπερθεῖν καὶ κρατῶν κ.ἀπολ. Εὐρ. Ἀνδρ.195 τυχρ' δ' ὑπερθεῖ καμ' ἐλευθέρων ὄφρ'· 3) τρέχω πέρα τινός· || εἰδ. ἐπὶ πλοῦι ἐν ἀναφ. πρὸς παρολίαν, νῆσον ἀκρατήριον, παρακάμπτη, παραμεθῶ, κοβατζᾶροι· Λοκκ. Ἐρωτ.7 εἰχόμεθα τοῦ Παιμφυλλίου κόλλου, Χαλδωνεῶς ὑπερθεθῆναι οὐκ ἀμοχθαί.

ὕπερθεμα-ατος (τὸ) μ.ν. ὁ ὑπέρθεμα βλλ.

ὕπερθετός-ου(ς) λεξ. ὑπερθετός, ἀλαζών, μὴ παρὰ τὸς καὶ παθῆναι μὲ τὸ τινος, ὁ καθ' ὑπερθεθῶν εὐθικός· Σουῖδ.

ὕπερθετικός-εως (ἡ) νεώτ. μηχανολ. ἡ ὑπὲρ τὴν κοινονικὴν θλιψίς πίεσις ἀτμοῦ ἢ ἀερίου.

ὕπερθετικός ἀποθνήσκω ὑπὲρ τινος, πεθαίνω γὰρ τὸ χροτὶ κἀποίου· Εὐρ. Ἄлк.682 ὄφειλω δ' οὐκ ὑπερθεθῆναι σθένε ἰδὲ χρωστώ νὰ πεθῶν γὰ σένοι, αὐτ.Φοίν.998, αὐτ. Ἀνδρ.499, Γρηγ.Ναζ. Γαμ.β,18,678 Θεῶν ὑπερθεθάνοντος, ὡς ὡσησ πόλι, Πρὸδρ.129 κ. ἀπολ.· Εὐρ. Ἄлк.155.

ὕπερθετός, ἀποφρ. ἰων. ὑπερθετέων (Ἡρ.2,66)· ἀφρ. τοῦ ρ. ὑπερθετικός βλλ.

ὕπερθετοῦθ-ἔω λεξ. κ. νεώτ. ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερθεθῶν θορβῶν, κῆμνα, προκαλὸ πῶλιν θορβυθον· 2) νεώτ. κ. τὸ παθ. μ.φ. λίαν θορβυθόμεναι, ταράσσομαι.

ὕπερθετόνομαι μ.ν. θρασύνομαι εἰς μέγα βαθμὸν· Δίων Κ 41,28.

ὕπερθετικός μ.ν. θρησκείω, λατρεύω μετ' ἐξαιρετικῶ (Ζήλω· Κέλ.κ.ν. Ὀμηρ.1,533A.

ὕπερθετός-ον μ.ν. ὁ ἐπὶ ὑψηλοτέρου βρόνου καθήμενος· Γρηγ.Νοκ.3,1255A ἐξεσθαι δοκέσκον ὑπέρθετός.

ὕπερθετικός, μέλλ. ὑπερθετούμαι, ἐπ. -θαρέομαι, ἀφρ. ὑπερθεθον, ἀπαφρ. ὑπερθετέων, ἰων. -θαρέειν, ηηδῶ ὑπερνωθ. ὑπερθηθῶ· Π.Α 179, αὐτ.1,476 ὑπερθεθον ἔρικον ἀλλήξ, Ἡρ.δ,134, Αἰσχ. Ἄγ.297 λαμπρῶς . . ὑπερθεραύσα πέθον Ἄωσαποθ' || ἐκροσύω, διαφερέω τ· οὐτ. ἱκ.874 βδρον οὐκ ὑπερθερεῖ· κ. μ.ν. γενικ.· Εὐρ. Ἔκκ.823 κανὸν πόλεως τῆσθ' ὑπερθερῶσανθ' ὄρω.

ὕπερθεμία (ἡ) νεώτ. ψυχιατρ. οὐδέσις τοῦ νευροφυκτικῶ τόνου συννοουμένη ὑπὸ εὐριστοῦ ἀπηχέωσος τῶν ναιτισεῶν σιγνηκίσεως, καὶ ὑπὸ οἰαθῆματος ὑπερβαλλούσης εὐεξίος.

ὕπερθετός-ον ὁ ἔχων γενωσὸν φυχήν, μεγαλόφυχος, μεγαθύμος· Π.Α Β 746 υἱὸς ὑπερθετός· Π.Α 179, αὐτ.1,476 ὑπερθεθον ἔρικον ἀλλήξ, Ἡρ.δ,134, Αἰσχ. Ἄγ.297 λαμπρῶς . . ὑπερθεραύσα πέθον Ἄωσαποθ' || ἐκροσύω, διαφερέω τ· οὐτ. ἱκ.874 βδρον οὐκ ὑπερθερεῖ· κ. μ.ν. γενικ.· Εὐρ. Ἔκκ.823 κανὸν πόλεως τῆσθ' ὑπερθερῶσανθ' ὄρω.

ὕπερθετός (ἡ) νεώτ. ψυχιατρ. οὐδέσις τοῦ νευροφυκτικῶ τόνου συννοουμένη ὑπὸ εὐριστοῦ ἀπηχέωσος τῶν ναιτισεῶν σιγνηκίσεως, καὶ ὑπὸ οἰαθῆματος ὑπερβαλλούσης εὐεξίος.

ὕπερθετός-ον ὁ ἔχων γενωσὸν φυχήν, μεγαλόφυχος, μεγαθύμος· Π.Α Β 746 υἱὸς ὑπερθετός· Π.Α 179, αὐτ.1,476 ὑπερθεθον ἔρικον ἀλλήξ, Ἡρ.δ,134, Αἰσχ. Ἄγ.297 λαμπρῶς . . ὑπερθεραύσα πέθον Ἄωσαποθ' || ἐκροσύω, διαφερέω τ· οὐτ. ἱκ.874 βδρον οὐκ ὑπερθερεῖ· κ. μ.ν. γενικ.· Εὐρ. Ἔκκ.823 κανὸν πόλεως τῆσθ' ὑπερθερῶσανθ' ὄρω.

ὕπερθετός (ἡ) νεώτ. ψυχιατρ. οὐδέσις τοῦ νευροφυκτικῶ τόνου συννοουμένη ὑπὸ εὐριστοῦ ἀπηχέωσος τῶν ναιτισεῶν σιγνηκίσεως, καὶ ὑπὸ οἰαθῆματος ὑπερβαλλούσης εὐεξίος.

ὀπερθύμως ἐπ'αρ. ἐν ὀπερβαλλούσῃ ἀργῇ· προβλ. ὑπερθύμως 3: | *Αλφ.Εὔμ.824 μῆδ' ὀπερθύμως ἄγαν θεαί βροτῶν σπῆται δυσκλιον χθόνα* 2 | προθύμως, ἐκθύμως· Ἐπιγρ.

ὀπερθυροειδοίαις (ἰ) νεώτ. Ιατρ. σύνθετον συμπτωμάτων ὀφελόμενον εἰς τὴν πύξησιν λειτουργοῦν τοῦ θυροειδοειδοῦς αἰθέρος.

ὀπερθύριον (τό) κ. νεώτ. ἡ ἀνω φιλία θύρας ἢ πύλης, τὸ ἀνώφλι· *Ὁδ.Η90 ἀργύριον δ' ἐφ' ὀπερθύριον, χρυσεὶ δὲ κορῆν ἰσχυρὰ ἐπὶ ὑπερκειμένον τὰς θύρας, εἰς δ' οἱ δὴν ἀσπρόφυγγες ἐναρμόζονται*, *Ἡσίοδ.Α 271 ὀπερθύριος ἀραρυταὶ ἐπὶ πύλαι·* 2 | κ. μ.φ.· *Δαμοσκ.Ι 2584C τὸ ὀπερθύριον ἀναφαίρετον τῆς ἀγέλας.*

ὀπέρθυρον (τό) κ. νεώτ. ὑπερθύριον βλ. Ιεψρ. τ. π. πε(σ)ρ(φ)οίαις· *Ἡρ.Ι.179 πύλαι χάλκκαι πᾶσαι καὶ σταθμοὶ τε καὶ ὀπέρθυρα ὡσαύτως*, *Πλούτ.Ἡ8.634Α, Ἐπιγρ.* | τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν γειτσίον· *Βιργ.Α.6.*

ὀπέρθυρος-ον νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν κειμένος· | τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ὀπέρθυρον (τό) βλ.

ὀπερθύω ἐπὶ ποτηρίῳ, ἐχειρίζω, ὑπερβλύω, ξεχειρίζω· **Ἀλεξ.π. Ἀδῆν.Π.471F μεστὴν ἀκράτου θηρικλιον ἑποαεσ κοιλην ὀπερθύουσαν.*

ὀπερθυμάζω ἰων. τ. τοῦ ὀπερθυμαζέω βλ.· *Ἡρ.3,3.*

ὀπερτίστας-ον μουσικὸς τις τρόπος· *Boeckh. Metz.Πιδ.3,8.*

ὀπερτιάω μτγν. ἐκπέμψω ἰσχήν ζωηροτέρων, ἰσχυροτέρων, μτ. γενικ.· **Ἀντίκ.2ιδ. ἐν ΑΠλ.305 νεδρῖαισ ὀπόσον ἀλήγιγ ὀπερτιαν σάλων.*

ὀπερτιεῖν ἀπαφρ. ἀορ. β' τοῦ ὀπερτώω βλ.

ὀπερτιδρῶν μτγν. κ. μ.φ. ἰδρῶν, τοποθετῶ ὀπεράνω· *Πρόλλ.Παρμ.678' | ἐν χρ. ἐν τῷ παθ. τοποθετοῦμαι, λαμβάνω θέαν ὀπεράνω· Διον. Ἀρεοπ.η.Θεῖων Ὀνομ.2,10,532 πάσης ὀπερτιδρῶμεναι καὶ ἀρχῆς καὶ τάξεως [περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ], Δομοσκ.Ι,132Α, Φώτ. Ἐπιστ.192,44.*

ὀπερτιδρῶσις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὑπερβολικὴ ἐκκρίσις ἰδρῶτος φυσιολογικῆς ἢ παθολογικῆς, ὀφειλομένη εἰς ὑπερβολικὴν μισκίην κόπωσησ, εἰς παχυσαρίαν, φυματίωσησ ἢ εἰς νευρικόσ παθήσεισ.

ὀπερτιάω μτγν. κθάρην ἐπὶ τινος ἠ ὀπεράνω· *Νόκν.Δ 41,308 ὀπερτιανεν ἠθᾶδος ἔδρης*, *Ἰώα ΑΙ 3, 5,2 νεφέλη ὀπερτιανεν τοῦ παντός στρατοπέδου.*

ὀπερτιῆμι, μέλλ. ὀπερῆσω, ρίπτω μακροτέρων, βάλω εἰς μέγιστον ἀπόστασιν, ὑπερβάλλω· *Ὁδ.Θ 198 οὐ τις Φαιήκων τὸν γ' ἔρεται οὐδ' ὀπερῆσει* 2 | μέσ. ὑφ'ομοίω, ἀνέρχωμαι· *Ξενοφ. ἐν Ἡρακλ. *Ἄλληγ.44 ἠέλιός θ' ὀπερτιέμενος.*

ὀπερτινοῦμαι-έομαι προθυμοῦμαι να φθάσω που· *Εὔστ. Ὁδ.1936 ταχέως ἀνὸν ὀπερτινοῦντο, ὁ ἔστι παρεγίνοντο ἰὼς ἐρμ. τοῦ ὀπερτικαίνοντο*, *EM 779,9 ἡ δασύνεται ὡστε εἶναι ὀπερτινοῦντο*· προβλ. ὀπερτικαίνομαι.

ὀπερτικόν (τό) ἄ. ὀπερτικῶσ βλ.· *Διοσκ.3,171.*

ὀπερτικόν (τό) νεώτ. βοταν. βότανος πολυετής, πολλήκλωνος, μικρόφυλλος, περὶ, βόλσαμόχορτο, σαπόχορτο, λειχνόχορτο, σταρίδα.

ὀπερτικαίνομαι ἐπ. κινούμαι μετ' ὑπερβαλλούσεισ ταχύτητος· *Ὁδ.Ψ 3 γούνατα δ' ἐφράσσαντο, πόδες δ' ὀπερτικαίνοντο.*

ὀπερτιάσσομαι μτγν. ὀπαθ. βλάσσομαι, ἰκετεύω ὑπὲρ τινος μετὰ προθυμίας, ἐκθύμως· *Εὔσ. Ἐγκώμ.Κωνσταντ.Ι.*

ὀπερτιμείρομαι μτγν. σφᾶδρὸ ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι· *Ἐπιφάν.Ι.232C.*

ὀπερτιεῖσις-εως (ἡ) βραία ἀπαότησις· *Ἰνπ.424,10.*

ὀπερτινος-ον Ιατρ. ὑπερκεκοσθμένος, ὁ διὰ χρήσεωσ καθαρτικῶσ φαρμάκωσ σχῶν ὀπερτιεῖται ἐκίεμωσιν· *ΑΒ 69,15 ὀπερτινος ὑπερκεκωμένος διὰ καθάρσεωσ, ἵνασθαι γάρ τὸ καθαιρε-*

σθαι καὶ ἔξεμεναι· *Ἰνπ.1185B, Θεόφρ.Φί'9,14,2 φησὶ δὲ μόνον ἡ μάστιξ ὀπερτινον ἄνω πασιγ τὼν φαρμάκωσ* 2 | ἐπὶ ζῶων καὶ ἐπὶ φυτῶσ, ὁ ἐκ τῆσ παράγωγις ἡ τῆσ καρποφορίας ἐξαντλούμενος· *Ἀριστ.Ζι.3,1,16 ὀπερτινοὶ γάρ γίνονται καὶ οἱ ὀρπιεῖσ καὶ τὰ φυτὰ.*

ὀπερτινοῦμαι-έομαι κ.-έομαι ὄφιστοιμα ἰσχυρόν διὰ καθαρτικῶσ κέωσιν· *Γολ.εἰς λεξ.'Ἰνπ.4, 179 ἐξίεμωσιν ἡ κομφῆδα τὸν κεκασθμένον, .. τὸν δ' αὐτόν καὶ ὀπερτινοῦμένον φασὶ καὶ ὀπερτινοῦν*· *Πολύδ.4,179.*

ὀπερτινίδης (ὸ) πατρωνυμ. ὁ υἱὸσ τοῦ Ὑπερτινοσ βλ., ἐπιθέτων τοῦ Ἠλίου· *Ὁδ.Μ.176, *Ἰνπ.Ὀμ. Δῆμ.74, Ἡσίοδ.Θ 1011.*

ὀπερτινίς-ιδος (ἡ) πυθαγόρειος ὄνομαστιά τῆσ μονάδος· *Ἰω.Λυδ.Μην.2,5.*

ὀπερτιπέω μ.φ. ἰππεύω ἐπὶ, κοβαλλῶ ἐπάνωσ· *Πρόδρ.Ροδ.233.*

ὀπερτιπία (ἡ) Ἡα. ἐκόγν τις παρθένωσ.

ὀπερτιπταῖα μτγν. κ. νεώτ. τ. τοῦ ὀπερτιεῖταισ βλ., ἴστωμαι, πετᾶ ὀπεράνω· *Ἀριστ.Ἄουμ.81,2, Πλούτ.Νομ.8 καὶ γάρ ἐκεῖνοσ ἀστόν τε δοκεὶ πρᾶσ'να φωνάσισ τισιν ἐπιστήσασ καὶ καταγὰγῶν ὀπερτιπταίνωσ, Λουκ.Ρητ.Διδ.7.*

ὀπερτισθίμω μτγν. ἐπὶ πλοίων, μεταφερῶ ὑπὲρ τὸν ἰσθμόν, ἦτοι διὰ ἐπιρᾶσ μετακομίζω ἀπὸ τῆσ μιάσ ὀχθρῶσ τοῦ ἰσθμοῦ εἰς τὴν ἑτέραν· *Πολύδ.4, 19,9, αὐτ.5 101,4 τὰ δὲ λοιπὰ τῶν πλοίων ὀπερτισθίμασ ἐν Λεχαίωσ παρήγιελλα πᾶσιν ὀρμειν.*

ὀπερτισταῖα· παθ. μτ. ἀορ. β' κ. παρσκ. ἐνεργ. ἴστωμαι ὀπεράνω τινός, μτ. γενικ.· **Ἡερ.17 ἠἠεὶ ὁ κατανηυμένωσ τῶσὶ δένδροισν .. ὀπερτισθὸν δὲ τοῦ Ἀρταβάνου* 2 | ἴστωμαι ὀπεράνω τινός, ὡπωσ ὑπερρασιπῶσ αὐτόν, προστατεύω, μτ. γενικ.· *Σοφ.Ἡλ.185 εἰς φίλοσ οὔτισ ἀνήρ ὀπερτισταῖα* 3 | ὀπερτισθῶμαι, ὀπερτιεῖταισ· *Ἰώσ.ΠΙ 10,5,3* 4 | ἐπι- κειμαι· *Εὔστ.Παν.201,32.*

ὀπερτιστω-ορος (ὸ) ὁ καλῶσ γνωρίζων π, μτ. γενικ.· *Σοφ.Ἡλ.850 κἀγὼ τοῦδ' .. ὀπερτιστω.*

ὀπερτισχω-ον μτγν. κ. μ.φ. ὁ λῖαν ἰσχυρῶσ, πολὺ ἀδύνατοσ· *Ρητ.Βαλζ.3,394, Εὔστ.Παν.147,7.*

ὀπερτισχωρός-ον ὁ λῖαν ἰσχυρός, πανίσχυροσ· *Ξεν.ΚΠ 5,2,2 καὶ ὄρῶσιν ὀπερτισχωρόν τε τὸ ἐρμια* κ. ἐπὶ προσ· *Ἀριστ.Πολιτ.4,11,5.*

ὀπερτισχωσις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἀστέλεσμα τοῦ ὀπερτισχω βλ., ἐπικρατήσις, ἐπιβολή.

ὀπερτισχύω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι, ἀνοδοικεῖνωσιν ὑπερβολλόντιωσ ἰσχυρός, ἐπικρατῶ· *Πδ Βασ.2,24, 4 καὶ ὀπερτισχωσεν ὁ λόγωσ τοῦ βασιλέωσ πρὸσ Ἰωδῶσ*, ὀπερτισχωσεν οἱ συντηρητικώτεροισ | ἔγωσ ὑπερβάλλωσιν ἐντασιν· *Θεόφρ.Πυρ.10, Ἰώσ.ΑΙ 11,3,2' | ἐπὶ δένδρωσ, ὄργη κατὰ βλάσπισησ*· *Θεόφρ.ΦΑη.3,18,2.*

ὀπερτισχῶ ἔγωσ, κρατῶ ὀπεράνω· *Πολύδ.3,84,9 τὸ δὲ πολὺ πλῆθος .. εἰσ τὴν λῖγνην ἔμνεσ τὰσ κεκασθῶσ αὐτὰσ ὑπὲρ τὸ ὄργον ὀπερτισχῶ* 2 | ἀμτβ. ὀφθῶμαι ὀπεράνωσ· *Θεόφρ.ΦΑη.2,19,4* 3 | μτφ. ὑπερέγω· *αὐτ.1,15,9 ὀπερτισχωσιν τῷ ἰσχυεῖν* 4 | μτ. γενικ. ὑπερτισχύωσ τινός, ἐπικρατῶ· *Ἡσίοδ.Ἐργ.215 Δικη δ' ὑπὲρ θέρεισ ἴσγει*, *Ἀρετ.ὉΞ.Παδ.2,12 τὸ πάθος ὀπερτισχει τὴν αἰδῶ* 4 | ὀπερτισχω· *Μνασκόδ. ἐν ΑΠ 6,268,2 κρᾶτα σὺ δ' εὐθέρωσ τοῦδ' ὀπερτισχει ρίου.*

ὀπερτισθῆ (ὸ) νεώτ. χημ. ὄργον ἄσωσησ, ζῶον εἰσ λῖαν ὄφηλόν βαθύνωσ (216), ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν συν- ἠσθθ θερμοκοσμῶσιν ἀνοδιθῶν ἀτμῶσ προσβάλλοντασ ἐκπινδύνωσ τὸ ἀνώτερον τμήμα τοῦ ἀνα- πνευστικοῦ συστήματοσ, ἰδιαιτότα δμοσ τὸ δέρμα, ἐφ' ὃ ὄρασ πῆσῶσ μετὰ τὴν ἐπίδρασησ ἐμφανίζον- ται δυσίασ ἐγκαύματα.

ὀπερτισθῆσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μάστιξ ἐδαφικῆσ τινος περιοχῆσ δι' ὀπερτινω βλ.

ὀπεριώθης-ους-ες νεώτ. χημ. ἔν χρ. περι ὀσράτων ἄκτιων, ἐκτεταμένον ἐν τῷ ἠλιακῷ φάσματι πέρα τοῦ ἰώδους χρώματος.

ὀπεριωθικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὄρ. ἐν χρ. περι ὀρέας πινός τοῦ ἰωδίου καὶ τῶν ἑξ αὐτοῦ σχηματιζομένων ἁλμάτων · ὀπεριωθικὸν ὄξύ.

ὀπεριών-ονος [ὀ] κ. νεώτ. κατά τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν μυθολογίαν εἰς ἐκ τῶν Ἰτιάων, ὅστις συμπευθεὶς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Θέτιαν ἐγέννησεν ἑξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον [πρβλ. Ἰπεριονίδης, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἥω · Ἡοιδό.Θ 134, αὐτ.374] ἢ π. Ὀμ. ὄνομ. ἀποδιδόμενον εἰς αὐτὸν τὸν Ἥλιον · Ἰλ.Ο 480, Ὀδ.Α 8 · 2] νεώτ. ἄστρων. ἄριμφορος τοῦ πλανήτου Κρόνου, ἄγδρος κατὰ σειρὰν ὀποστάσεως ἀπ' αὐτοῦ, φαινόμενος ὡς ἀστήρ δεκάτου πῆμτος μεγέθους.

ὀπερκαγχάω μτγν. καγχάζω μεγάλη τῆ φωνῆ · Διογ.Λ 7,185.

ὀπερκαθαίρωμαι ποθ. εἰδ. Ιατρ. ἔγω ὀπερμέτρους κενώσεις · Ἰπν. Ἀφορ.741, Γαλ.18,144,8 ἀπαιεῖ τοὺς ὀπερκαθαίρωμενους σάκ ἀγαθὸν ἢ λύγξ **ὀπερκαθαρός-ον** μσν. ὀ ἐν ἀπολύτῳ καθαρότητι, ὁ τελείως ἄγνος · Εὐστ.Παν.235,70 τὸν ὀπερκαθαρόν καὶ ὀπεράγιον θεόν.

ὀπερκάθαρος-εως [ῆ] κ. νεώτ. Ιατρ. ἡ ὀπερμέτρος καθάροσις, κένωσις αερισμάτων · Ἰπν. Ἀφ. 1252, Διοσκ. Ἀλεξ.Φ.33.

ὀπερκαθέζομαι μτγν. κ. μσν. καθέζομαι ἐπί, ὀπεράνω, ἐπικάθημαι · Ἰώσα.Α 19,8,2, Γρηγ.Ναζ. 1,703D, Θεοφύλ.Σ'Ιστ.104,19 [ἐκδ.Βόνν.] ὀφλήξ ὀπερκαθέζετο πέτρας.

ὀπερκαθεύω μτγν. κοιμῶμαι ὀπερ, χάριν πινός · Φιλόστρ.356 οὐ θαυμάξω τελευσιαν ὀπερκαθεύσαντα· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὀπερκαθηγορέ μου πάλα.

ὀπερκαθήμαι [κυρίως ποθ. παρακ. τὸ ὀπερκαθέζομαι βλ.β.] κἀθημαι ἐπὶ τινος, ἀπάνω · Ξεν. Ἄν.5,21 ὀπερκαθήνητο ἐπὶ τῶν ἄκρων, Πλωτίν. 522Α ὁ δὲ [θεός] ὀπερκαθήσεται καὶ ὀπερρίθεται ἐπὶ καλλῆς ὀδῶς ὀπὸν κρηπίδος· ἢ κἀθημαι εἰς ὀφελότερον σημείον, κατοπτεῶν πινά · Ξεν. Ἄν.5,19 ὀπερκαθήνηται ἡμῶν.

ὀπερκαθίζω μτγν. κ. μσν. κἀθημαι ὀπεράνω· ὀδ. κ. προϊσταμαι, προσδραβεῖν, ὄρω, μτ. γενικ. · Νικ.Χων.Χρον.32B κορυφῆς ὡς εἰσὶν τῶν ὄσει Ῥωμαίων ἐκ τοῦ τῶν Κορινθίων γένους ὀπερκαθίσαν· κ. ἀπολ. · Ἀντίλ.Κορ.99.

ὀπέρκαίρος-ον ὁ ὀπερ τὸν προσηκόντα καιρόν, ὁ πέρα τοῦ προσηκόντος καιροῦ, ὁ πέρα καιρός · Ξεν. Ἀγησ.5,1 [κἀδ. ὀπερ καιρόν] 2] ὁ ἀφόμενος ὀπερ τὰ χρονικά ὄρια, ὁ αἰώνας, παντοτινός · Ἰγνάτ. Ἐπιστ.14,29 τὸν ὀπέρκαίρον προσδῶκα, τὸν ἄχρονον.

ὀπερκαίω μτγν. ἢ καὶ φθορῶς εἶμαι ὀπερβερμς · Φιλόστρ.Γυνμ.20,5 ἄγορῃ τῆ εἰσι καὶ ὀπερκαίοντες ἢ ἐπὶ τόπου, ἔγω ἴαν θερμὸν κλίμα · Πολυδ.5,110 ὀπερκαίον χερσῶν ἢ παθ. κ. μτρ. ὀπερ φέγουσι ἀπὸ πάθους ὀπὸ ζωροῦ συναισθημάτων· μτ. ὄστ. · Νικηφ.Βασίλ. ἐν Waitz. Ρήτ.1,519,28 ὄλην αὐτῆ καρδίαν ὀπερκαίει τῷ ἔρωτι· κ. μτ. γενικ. · Εὐστ.Παν.125,60 ὀπερκαίεται μοι τῆς αὐτῶν ἐπιτυχίας ἢ φυγῆ.

ὀπερκακῶ-έω εἶμαι ἴαν δυστυχίᾳ, καταποθημένος· Ἡσ. ἄπερκακίης· ὁ νῦν ἑκκακίης.

ὀπερκαλλῆς-ους-ες ὁ καθ' ὀπερβολὴν καλὸς, εὐμορφος · Ξεν.ΚΠ5,118, Δίων Κ 11,37, Δαμασκ.1 1,175A ἐν τῷ θεοτότῳ χώρῳ καὶ ὀπερκαλλεῖ.

ὀπερκαλός-ον ὀπερκαλλῆς βλλ., πάγκαλος, πανώροτος · Ἀριστ.Πρ.4,11,5, Πολυδ.3,71, Βασ.2,190C τὸ ὀπερκαλόν τοῦ ἀργεῦστος θέματος.

ὀπερκαλῶς ὀρωπίστα· Ἡσ. ἐν λ. ἐπέραγε.

ὀπερκαμῶν πάθος, ὀποδόλομοι εἰς κόπους χάριν πινός, μτ. γενικ. · Εὐρ.Βακχ.903 ὀλέως τῆσδ'

ὀπερκαμῶνς, αὐτ.ΙΑ 918· ἢ κ. ἀπολ. ὀπερβολῶντως κοπιᾷ · Σχολ.Σοφ.Τροχ.791.

ὀπερκαμῶν νεώτ. κἀμῆταν ἐπὶδρομοι, ἑσπερῶ · Καλλιμ.Θάν.Βλ.86 ὄμα ὄμας ἐξήλων εἰς τὸ πέλαγος ὀπερκαμῶντες τὴν ἐσχατίαν τῆς Εἰβοίας, **ὀπερκαπταλισμός** [ὀ] νεώτ. ὀπερκερφαλοισκροσία βλλ.

ὀπερκαρῶ-έω μτγν. ὀπερμέτρος καρποφόρα, ἐπὶ δένδρων · Θεόδωρ.Φαιτ.2,11,2 ὀπερκαρῆσαντα τὰ δένδρα δι' ἀσθένειαν ἀφραυσθη.

ὀπερκαρδαίω κ. μσν. καταβοῶνω ὀπερδάλων τι, κοτεβοῶνω φηλὰ ἀπὸ . . . Ἰλ.Ν 50 τοὶ μέγα τεῖχος ὀπερκατέθεισαν ὀμίλω, Νικ.Χων.Χρον. 803,22 τὴν Οἶταν ὀπερκαταίω· κ. μτ. γενικ. · ΑΠ 9,533 ὄγεγρομένω δὲ . . . θηρὰς ὀπερκατέθειαν ἐξοστρέπεισι πόδαςαι.

ὀπερκατάγλαστος-ον ἐπιτέτ. τ. τοῦ κατὸ γέλαστος βλλ. · Αἰσχίν.81,29, Πλούτ.2,44 ἐπεὶ νῦν γε τὸ γινόμενον πολλοὺς ὀπερκατάγλαστον ἐστὶ.

ὀπερκατάκειμαι μτγν. παθ. κείμαι, κἀθημαι στρεψόμενος ἐπὶ τινος · Πλούτ.Μάρ.3 ὀπερκακέρωτον τοῦ Μαρίου τῆ χειρὶ τὸν ὄμων ἥματα πατάξας ὁ Σικελίων, αὐτ.Σερτ.26, Λουκ.Συμπ.31.

ὀπερκατάληκτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, στίχος ἐκ τῶν κατὰ ἰσοδοῖν μετρομένων, ἔχων ἐπὶ πλεόν τοῦ τελευταίου μέτρου μίαν ἢ δύο συλλαβάς · Ἡρασιτ.4,25, Δρῆκ.134,26.

ὀπερκατεργάζομαι μτγν. τελείωσις κατεργάζομαι, ἐν παθ. σμν. · Γολ.4,255,16 ὀπερκατεργασθέντος τοῦ αἵματος.

ὀπερκατηφῆς-ους-ες μτγν. ὁ καθ' ὀπερβολὴν κατηφῆς, τεθλιμμένος ἔχων τὸ ὄρος · Λουκ. Ἐρωτ. 52 ἔωρων γὰρ ὀπερκατηφῆ τὸν Χαρικλέα παρὰ μικρὸν ὄξ θανάτου κατόκρινον· κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἴαν θλιβερός, λυπηρὸς· αὐτ.Νεκρωμ.10 τὸ ὄξ πράγμα ὀπερκατηφῆς ἦν καὶ σκουρῶπιον.

ὀπερκαυκάσιος-ια-ον νεώτ. ὁ ὀπερ τὸν Καύκασον, πέρα τοῦ ὄρους Καυκάσου.

ὀπερκαυμα-ατος [τὸ] μτγν. ὀπερμέτρον, ὀπερβολικὸν καίωμα · Δαμασκ.1,117.

ὀπερκαχάω μτγν. ὀπερκεχάω· ἢ μτρ. · Λουκ. Ἐνδ.Δ 11,2 αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὀπερ χλάσαι ποιήσας κ. μτ. γενικ. · Φιλόστρ.Νεώτ.Εἰκ.3,11.

ὀπερκεῖσαι κ. μσν. κ. νεώτ. παθ. κείμαι ὀπεράνω, εἰς ἀνώτερον στράω· Ἀριστ.Φυτ.2,224 τὸ γλυκὸ ὄδωρ τοῦ θαλαττίου ὀπερκεῖσαι· ἢ ἐπὶ τόπου, κείμαι ὀφελότερον · Πολυδ.10,3,2 τὰ ὀπερκεῖμενα κρημνά, Διόδ.Σ 4,50 τὴν ὀπερκεμῆν τῆς θαλάττης ὀκοπήν· κ. μτ. ὄστ. · Ἀριστ.Θουμ. 26 ἐν τινι ὀπερκεμῆσι αὐτοῖς νησιδίω ἢ ὄβ. κατακίω εἰς ὀφελότερον σημεία · Πολυδ.4,29,1 ὀ ὀπερκεμῆσι τῆς Μακεδονίας Βάρβαροι· 2] μτρ. κατέγω ἀνώτερον, ὀφελότερον θέων, μτ. γενικ. · Γρηγ.Ναζ.· ἢ ὀπερέω, ὀπερτέρω, μτ. αἰτ. · Πά Ἰεζ.16,4 κατὰ μικρὸν ὀπερκεῖσαι αὐτὰ ἐν πᾶσαις ταῖς ὄδοσι σου· 3] ὀπερδοδύνομα, ἀναδόλομοι · Λουκ.Δίε.Κατ.23 ὀπερκεῖσται αὐτῆ ἡ δίκαι· πρὸλ. ὀπερτῖθμι.

ὀπερκενοῦμαι-όμοι μτγν. παθ. κενούμαι ὀπερδολῶντως, ὀπερμέτρος, ἐντελώς · Φρίων ἐν ΑΒ 69,15 ὀπερνός, ὀπερκενωμένος, Γαλ.7,206 ἀποπρῆα τροφῆς, ὡς ἐν τοῖς ὀπερκενωθεῖσιν.

ὀπερκερασις-εως [ῆ] ὀπερκερῶ μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς ἐπικτάσεως τοῦ ἑτέρου κέραςτος κύκλωσις ἐχθρικοῦ στρατοῦ ἢ στόλου ἐκ τῶν ὄκρων, ὀπερκαλόγησις βλλ. · Πολυδ.1,27,5 ἔχων ἐπίλωλον καὶ κεντῆρας . . . ταχυνοταύσας πρὸς τὴν ὀπερκερασιον, Ἀφρικαν.Κεατ 310,21 διὰ τὰς ὀπερκερασις τε καὶ ὀπερκαλόγησις.

ὀπερκερασταί [οἱ] νεώτ. τὰματα Ἰππικὸν ἐν τῷ βυζαντινῷ στρατῷ, ὄπται ὀποσάμενα ἐν τῷ ἐξ μάχης εἰς ἀπόστασιν τῶ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς πέτρου.

γος τῆς πρώτης γραμμῆς, εἶλον προορισμὸν νὰ προστατεύσῃ τὴν πέφυκα ἀπὸ ὀπερκερμίας ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ, ὡς καὶ νὰ ἐνερῶσιν ὀπερκερτίας κατά τῆς ἐχθρικής παρατάξεως.
ὀπερκερτίασις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. παθολογικὴ σκλήρυνσις καὶ πόνησις τῆς κερνίτης σπιδάδος τῆς ἐπιδερμίδος. 2) ὀπερτορμίας τοῦ κερατοειδοῦς ὁμίον τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ ὀπερκερτίασις.
ὀπερκερτίασις-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἢ ὀπερκερτίασις βλ.2.

ὀπερκερτίασις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ ἐκ τῆς ὀπερκερτίας βλ. προερχόμενον κέρδος τοῦ ἐργοδοτοῦ.

ὀπερκερτιά-ω μτγ. κ. νεώτ. στρατ. περικικιῶ ἐχθρικήν δύναμιν δι' ἐπεκτάσεως τῶν κερμάτων βλ.14, ὀπερβάλλω, ὀπερβαίω τὸ κέρμα τοῦ ἐχθροῦ, τὴν ἐχθρὴν πτέρυκα, ἢ ὀπερφαλαγγῶ· Πά Μακκ.1,7,46 ἐξήλθεν ἐκ ποσῶν τῶν κωμῶν τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν καὶ ὀπερκερτίων ταύτου, Πολυδ.11,23,5 ὀπερκερτὸν ἐπιερῶντο τοῦς παλαιμοῦς, Πλούτ.Βροῦτ.41 καταβολόντες ἀπ' ἡλλοῦς, ἄλλ' ὀπερκερτάντες. 2) μτγ. ἐκτείνωμι πέτρα τῆς· Ἀρρ.Εὐξ.21,24 [Ἐβαίαι τῆς ἡλείου ἐκ τῆς ἀνατολῆς ὀπερκερτῶσις] ἢ κ. ἐπ' ὕδατος, ὀπερκερτοῦμαι, ὀφθόμενος ἐκρέω, ἐξέρχομαι· Σχολ. Ἀριστ.Εἰρ.17 ὡς ὀπερκερτάντος ὕδατος τῆς ἀπ' ἡλίου. 3) ρημ.ατ. ὀπερκερτῶσις, ὀπερκερταῖοι.

ὀπερκερτιά-ων μτγ. ὁ ἐχὼν ὑπερμετρα, παρμενέθ κέρμα τ· Πολυδ.5,76 ὑπερκερτῶσις ἔλαφας.

ὀπερκερτίασις-εως (ἡ) μτγ. κ. μιν. ὀπερκερτίασις βλ.· Ἀγοθ.45D, αὐτ.164D, Κεδρ.Γεωργ.633B.

ὀπερκερφαλοκρατίασις (ἡ) νεώτ. ὁ ἀπὸ τοῦ [Ἰ] σίωτος καὶ ἐντέθεν ἀνωανεθῆτως καλλιερῶμενος κεφαλοκρατορικός.

ὀπερκερφαλοκράτις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἀδρῆσις τῶν κεφαλαίων ἐπιχειρήσεως πῶς ὑπὲρ τὰς πραγματικὰ αὐτῆς ἀνάγκας, ἡ ὑπερμετρος ἀδρῆσις τῶν κεφαλαίων ἐπιχειρήσεως πῶς.

ὀπερκερτιά-ω μτγ. ὑπερμετρώς κηλ βλ.11, τὸ παθ.· Ἰουκ.Ἐρωτ.1 τοῖς Μιλησιακοῖς λόγιος ὀπερκερτιόμενος.

ὀπερκερτιόμενος μτγ. κ. νεώτ. κινδυνεύω ὑπὲρ πῶς, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον πρὸς ὑπερκερτίασιν πῶς· Ἰω.Χρυσ.4,362 ἦδη γὰρ τις καὶ ὀπερκερτιόμενος τὸ ἐχθροῦ.

ὀπερκερτιό-ω μτγ. ὀπερκερτιῶζω, πλημμυρῶ, ἐπὶ ὕδατος πλημμυροῦντος ἐν κορφῷ σπαιμοῦ· Χρησ.Σιδ.4,126 Κύπρον ὅταν περικλυστον ὀπερκερτιόη μέλαν ὄσθωρ.

ὀπερκερτιῶζω μτγ. ὀπερκερτιῶζω, πλημμυρῶ· Στράβ.9,519 πρὸς τῆ λίμνη . . . εἰς τὴν ὀπερκερτιῶζων ὁ ποταμὸς κ. παθ.· αὐτ.10,215 ταπεινὸν ἰσθμὸν ποιεῖ ὡστ' ὀπερκερτιέσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. 2) ρημ.ατ. ὀπερκερτιῶσις.

ὀπερκερτίασις-εως (ἡ) [ὀπερκερτιῶζω] μτγ. πλημμυρο, ὀπερκερτιῶσις, κατακλυσις· Εὐνάθ.8' ἰαμ.βλ.15 ἐπὶ τῆς κρηπίδος κατὰ τὴν ὀπερκερτίαν καθήμενος.

ὀπερκερτιόσις-ων νεώτ. ἄνατ. ὁ ὑπερπῶν τοῦ ἀφθαλμικοῦ κόγχου κείμενος· ὀπερκερτιόσιον σκίσημα. ὀπερκερτιόσιος ἐντομή.

ὀπερκερτιό-ω μιν. ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι ὑπερπῶν τῆς κοίτης, ὀπερβαίω τὴν κοίτην, ὀπερκερτιῶζω, πλημμυρῶ· Τέτις· Ἐξην.Ἰα.π.Θησ.Ἐταφ. ὀπερκερτιόσιος ὁ Σκόμανδρος.

ὀπερκερτιόκερτώ κολακεύω τινὸ ὑπερβολῶντως, ὑπερμετρώς· Δημ.391 ἐνδοκινόμενοι καὶ ὀπερκερτιόκερτῶντες ἄκλινοι, Δίων Κ44δ.

ὀπερκερτιῶζω μτγ. κομιῶς ὀπερπῶν, φέρω ἀντιπῶρον, διαπεραῶ, τὸ παθ.· Στράβ.2,115 τὸν Ἰνδικὸν φόρτον ὀπερκερτιῶσιντα εἰς αὐτὸν.

ὀπερκερτιόσις-ων κυρ. ὁ θορυβῶν ὑπερμετρώς, Ἰδ. ὁ ὑπερβαλλόντως κομῶντις, ὁ σφόδρα κομῶντις κενόδοξος· Αἰσχ.Ἐπιτ.391 ταῖς ὑπερκερτι-

ποις σαγῶσις αὐτ.404 σῆμ' ὀπερκερτιόμην τόδῃ, αὐτ.Πέρα.827 κολαστῆς τῶν ὑπερκερτιόμην ἄγαν φρονημάτων [δ.γρ. ὀπερκερτιῶν, αὐτ.831, Μέν.Λευκ.2] τὸν ὀπερκερτιόμην θρωσῶ φῶν· ἢ ὁ ὑπερμετρος, ὁ ἐκτακτός, ὁ ἐξείριστος μτ. δοτ. τρόπου ἡ τοῦ κράτη π· Αἰσχ.Πέρα.342 αἰ δ' ὀπερκερτιόμοι τάχει [ἴνης].

ὀπερκερτιῶσις ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὀπερκερτιῶν, κομῶντις, κομῶστικῶς· Ἦσα. εὐπερκερτιῶσιν.

ὀπερκερτιῶσις νεώτ. ἢ ὀπερκερτιῶ βλ.

ὀπερκερτιῶ-ω νεώτ. ἄδρ. ὀπερκερτιῶσις, κοπιῶ ὑπὲρ τὸ θεόν, κοπιῶζω καθ' ὀπερβολὴν, ὑποβάλλομαι εἰς ὑπερβολικὸς κόπους.

ὀπερκερτιόσις-ων [κόπη, πρβλ. παράνομος] κυρ. ὁ ὑπερβαίνων πῶν μέτρον, ὄριον, ὄθ. ὁ ἀκρατής, ὁ ἀγαλνιώτης, ὁ θροαστός, ὁ οὐδῶδης, ὁ ἀλαζονικός· Αἰσχ.Ἐπιτ.455 πωλικῶν θ' ἐδῶλιν ὀπερκερτιῶσιν ὄρι ποτ' ἐκλαπάσθαι, Σοφ.Αἰ.127 ὀπερκερτιῶν μηδὲν ποτ' εἴησις αὐτοῖς εἰς θεοῦς ἔπος. 2) κ. νεώτ. ὁ σφόδρα κεκοπιῶστος, ὁ κατάκοπος, ὁ καταπεινημένος· Ἀριστ.Ἰ.Θαμ.δ.1 ἴνα προσαλαομένη καὶ ὀπερκερτιόσις γενομένη ὄτ' αὐτὸν παραλυθῆ καὶ ὀχερτίος γέννηται, Πολυδ.5,84 ὀπερκερτιόσις ὄνος.

ὀπερκερτιῶσις ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὀπερκερτιῶν, ὑπερμετρώς, κομῶντις, οὐδῶδης, ὑπερφθῶσις· Αἰσχ.Χο.136 αἰ δ' ὀπερκερτιῶσις ἐν τοῖσι σοῖσι ποῖνοισι χλυσιῶν μέγα, αὐτ'.Αγ.467 τὸ δ' ὀπερκερτιῶσις κλύειν εὐ βαρῶ.

ὀπερκερτιῶσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ κόπηση, κούρασις, μέγας κόματος ἢ ἡ ἐκ τῆς ὑπερκοπιῶσεως ἐξάντησις τῶν δυνάμεων, νοσηρὰ διαταραχὴ τοῦ ὄργανου.

ὀπερκερτιόσινυμι κ. μιν. κ. νεώτ. κ. -εννῶν, ἄδρ. ὀπερκερτιῶσις, παθ. ἄδρ. ὀπερκερτιῶσθην, μτγ. παρκα. ὀπερκερτιῶσμένως, κορῆνυμι βλ.11 καθ' ὀπερβολὴν, χορτάζω ὑπὲρ τὸ θεόν· Θεογ.1158 οὕτε γὰρ ἂν πλοῦτου θυμὸν ὀπερκερτιῶσιν· κ. παθ.· Πολυδ.7,23 ἢ μιν. κ. νεώτ. γεν. ὀπερπληρῶ, μείζω μὲχρι τοῦ ἀκρότατου ὄριου ἢ Αἰσχ.Μαίου 5,411, τὸ ὅτιον μιν ὀπερκερτιῶσθην τῆς σοφίας, - ἀτύσσομαι ὀπερκερτιῶσμένη ὄσρατῶν - ἡλεκτρισοῦ. 2) ρημ.ατ. ὀπερκερτιῶσις, ὀπερκερτιῶσθην, ὀπερκερτιῶσθην, ὀπερκερτιῶσθην.

ὀπερκερτιῶσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ὀπερκερτιῶσις (ἡ) ὁ ὑπερμετρος κορῆσις, χορτασμός· ἢ κ. ἐπὶ διαλυμάτων ἡ ἀτύμω, ἡ μείγιστη συμπύκνωσις.

ὀπερκερτιῶσις (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπερκορῆσις βλ.

ὀπερκερτιῶσις-εως (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἢ ὀπερκερτιῶσις βλ. ἢ Δίων Κ60,34 ὀπερκερτιῶσις μέθης, Ἰπ.πιατρ.30,11 ἴππον ἀλῶν ὀπερκερτιῶσις ἐποίησι.

ὀπερκερτιῶσις-ων μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὑπερβαλλόντως κεκορῆσις, ὁ ὑπερμετρώς πεπληρωμένος, ὁ ἐπερβῶς τὴν κατάστασιν τοῦ κόρου βλ.11· Πολυδ.5,151, ἈΒη.10,438F ἐγὼ σέ . . ὀπερκερτιῶν τοῦτου ποῖσις ἐπίρρ. -ὄρωξ· Πολυδ.5,151.

ὀπερκερτιῶσθην -ὄμοι μιν. αἰρῶμαι ἡ ἀφοῦμαι ὑπὲρ τὴν κορυφὴν πῶς· Εὐστ.Ποιν.18,3 ἀεὶ γὰρ ὀπερκερτιῶσθην ἡμῶν. 2) ρημ.ατ. ὀπερκερτιῶσθην.

ὀπερκερτιῶσθην-εως (ἡ) [ὀπερκερτιῶσθην] ἡ ὀπερκερτιῶσις κορυφῆ, τὸ πρῶτον σημεῖον ἡ ἄκρον· Ἰπ.πιατρ.61 ὀπερκερτιῶσθην ἔχον δύο, ἢς καλεῖται πύλας.

ὀπερκερτιῶσις-ων κ. -α-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὸν ἀσθητῆν κόσμον, ὄθ. ὁ οὐράνιος, ὁ θεῖος, ὁ ὑπερφυῆς· Ἦσα. εὐπερκερτιῶσθην ὡς ἄγγελος καὶ τὰ μέλλοντα ὑπὲρ τὸν κόσμον· ἢ Κλημ.Ἰ.Αλ.240,156 [Σylb], Ἰω.Χρυσ.5,882,40, Συνεστ.97B ἄλλο γένος θεῶν ὀπερκερτιῶσθην, Εὐστ.Ποιν.226,20 ὁλόγη ἢ τε κατὰ κόσμον καὶ ἡ ὀπερκερτιῶσις ASS Ἰουῖου 4,477,16 ὀπερκερτιῶσθην ἀνάπαυσις ἢ νεώτ. μετὰ

φια, ὁ πέρα, ὁ ἔπερα πάσης δυνατῆς ἐμπειρίας, ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὄρια τῆς ἐμπειρικῆς γνώσεως, ἀντίβ. ἔμμοσας, ἐγκόσμοσις.
ὀπερκοσμίαις ἐπίρρ. μνη. κ. μων. κατά τρόπον ὑπερκοσμίον, ὑπερκομῆ, θεῖον: Γρηγ.Ναζ.Λόγ. 38,614C [Boisac], Ἐφραίμ Σταυρ.474A.

ὀπερκοσμος-ον μνη. ὁ ὑπερκοσμίος βλλ. : Δαρδάν. Ἀρχ.308, αὐτ.333.

ὀπερκοτος-ον ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ σφόδρα ὄρημος ἄλιος, Ἄγ.522 πάθος ὑπερκοτος ἔσπερ-ἔσπεθα ἰδ.γρ. ὑπερκοτόσι· ἐπίρρ. -ότως: Ἐφρ. Ἡρ.1086 τί παῖθ' ἤχθησας ὡδ' ὑπερκοτόως τὸ σόν.

ὀπερκράζω μνη. ὑπερβάλλω τῶ ἐν τῷ κράζω, κατά τὴν κραυγὴν: Φιλόστρ.Εἰκ.335,32 φιλοτιμαμένοι ὄντι ὑπερκράζονται τὸν πῆλας.

ὀπερκράτης-ος-εῖς ὁ ὑπερκοτῶν, ὑπερκοκῶν, ὑπερκοτύων Ἡσ. ἐν λ. ὑπερμνεαί τῷ .. τῆ ἰσχυῖ ὑπερκραταί.

ὀπερκρατῶ-ῶ μνη. κ. μων. ὑπερκοκῶ, καταβάλλω, ὑπερβάλλω, ὑπερσιγάω, κυριεύω, μτ. σι. : ΠΔ Βασ.3,16,22 ὁ λαὸς ὁ ὢν ὀπίσω Ἄμυθῖ ὑπερκρατῶσας τὸν λαόν τὸν ὄπισω Ἰσραὴλ κ. μτ. γενικ. : Ἰσά.Α1 ἱ1,3 κερύσω τὸν οἶνον ὑπερκρατῶσαι πάντα κ. ὀπάλ. : αὐτ.6,10,2 τοῦ πάθους ὑπερκρατοῦντος, Βασ.2,1159B τῆ προδοσίᾳ τῶν θῆθεν ὑπερκρατοῦντων, Ἀνδρ.Κρ.183,185.

ὀπερκρέμασι νεώτ. κρέμασι ὑπερράνω, ἀνωθεν πνος, ἄ. ἐπικρέμασι.

ὀπερκρέμνυμι κ. μων. κ. νεώτ. μ. ἐν τῷ παθ., κρεμάννυμι, κρεμῶ, ἀναρτῶ ὑπερῶν πνός: Πινδ. Ο1,58 πατήρ ὑπερκρέμασ' .. αὐτῷ λίθον κ. παθ. : Ἐσάγ.1022 ὄπλα κεφαλῆς γήρας ὑπερκρέμασι, Χριστ.Πάσχ.166 κῶς ἀριστῶν σφῆων ὑπερκρεμασθεῖς.

ὀπερκρίνομαι μνη. κρίνομαι ὡς ἀνώτερος, ὑπερτάω: Ἀκάλ.ΠΔ Ψαλμ.50,5 κ. παθ. : Φρόν. ἐν ΑΒ 69,3 ὑπερκρίθησι κατά κάλλος, κατά βητορικὴν, κατά φιλοσοφίαν.

ὀπερκρύπτομαι ἐσφ.γρ. ἀντὶ ὑποκρίνομαι: Γρηγ. Νύσσ.1,350C τοῖς ἐνδόν ὑπερκρυπτομένοις.

ὀπερκρήσις-εως ἡ [ὀπερκρύπτω] μνη. ἡ ὑπερμετρος κησις, πρόσκησις: Ἐσάτ.Πον.222,50 εἰ μὴ ἔξαπορρέειν μέλλοι τὸ τῆς ὑπερκρήσεως ὄδωρ, αὐτ.231,24.

ὀπερκτυπῶ-ῶ μνη. ὑπερβάλλω ἐν τῷ κτυπῶ, κατά τὸν κύτλων, θόρυβον, ἦχον: Γρηγ.Ναζ.2,3B βοὰς .. ὑπερκτυπῶσας κυμάτων πολλὸν ῥόθον.

ὀπερκτώμαι-όμοι κ. μων. κτώμαι προσκτώμαι πλείονα τοῦ δένοντος: Σοφ.Ἡλ.217 πολλὰ γὰρ τὴ κακὸν ὑπερκτώσας, Ἐσάτ.Πον.230,3 ἀνάγκη ὁ ὑπερκτώσθαι σέ ποτε, ὡς καὶ περιουσιεῖν πρὸλ. ὑπέρμωρον 2) ρηματ.κ. ὑπερκτώσις.

ὀπερκυκάνεος-ον ὁ ὑπερκτώσας κυανοῦς, γλαυκοῦς Ἡσ. ἐπικυκάνεον· λίαν κυκάνεος.

ὀπερκυδιστῶ-ῶ μνη. ριπτόμαι μεθ' ὀρηκῆς εἰς τὸν κινῶντα, ριφοκινῶντας ὑπερκυκίπτας: Πολύδ.28,6,6 τοῦς δὲ ὑπερκυδιστῶντας καὶ διὰ τῶν κοινῶν πραγμάτων ἰδίαν χάριν ἀποτιθέμενους.

ὀπερκυθάω μνη. κυθαίνω ὑπερβαλλόντως ὑπερμέτρως, ὑπερδοξάζω, ὑπερπαύω: Μιχ. Ἀκουμ.Ἐγκ.10, Ἰσ. Ἄγγελ.8 κ. παθ. : αὐτ.34,52,7 ὑπερκυθαίνόμενος παρὰ τὴ βασιλεί.

ὀπερκυθῶς-αντος ἰδί [κυθός] ὁ ἦχον μέγα κῶδος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐνδοξος, ὁ λίαν εὐκλεῆς, ἀνδρείος, ἀφελόφρων Ἡσ. ἐπικυθῶντας ὑπερ-ἔχοντας τὴ δόξα, ὑπερνεδοξῶσας γενουμένοις, μ. κτ. σι. : ἱλ.Δ δά, αὐτ.71 ὡς κ. τρώες ὑπερκυθῶντας Ἀχαιοῦς ἰσχυρῶ. ἐπικυθῶντας ὑπερράνωτας τὴ δόξα διὰ τὴν τὸ Μενελάω κίνησ', Ἡσίοδ.Ω 510 ὑπερκυθῶντα Μανθίοην [κατὰ πινος εἰς ὄρω. συνηρ. τ. τοῦ ὑπερκυθῶσις-θῆς ε. δωρ.κυθῶς, ὑπερκυθῆντος-θῆντος δωρ. -δάντος,

πρὸλ. ἀργίλις ἄκ τοῦ ἀργίλις κ. δωρ. ἀργίλις κτ.' ἄλλα τότε γροπτόν ὑπερκυθῶς-άντα-άντας' πρὸλ. βριτζ. ἐπὶ ἱλ.Δ 66).

ὀπερκυκλος [εἶ] νεώτ. γεωμ. ὑπερκυκλος α' εἰδους ὁ γεωμετρικὸς τόπος τῶν σημείων ἐπιφανείας πνός, ὡν αἰ γεωδαισιακῶ ἀποστάσεις ἀπὸ τυχόντος σημείου αὐτῆς εἶναι ἴσαι, ἄ. γεωδαισιακὸς κύκλος α' εἶδους. || ὑπερκυκλος β' εἶδους πᾶσα καμπύλη τῆς ἐπιφανείας ἔχουσα εἰς ἕνα τὰ σημεία αὐτῆς τὴν ἰδίαν γεωδαισιακὴν καμπυλότητα.

ὀπερκυκνέσιος-ον μων. ὁ ὑπερβάλλων τὸ ἴσος τῶν κύκλων: Θεοφύλ.Βουλύ.Ἐπιστ.82 ὑπερκυκνέσιος μέλη ἰσχυκότερα τῶν τοῦ κύκνου.

ὀπερκυκνος ὀν μων. ὑπερκυκνέσιος βλ.ῶς: Θεοφύλ.Βουλύ.Ἐπιστ.44,58 ὑπερκυκνέσιος μελωδία.

ὀπερκύπτε κτύπη ὑπερκόνησον, προβάλλω τὴν κεφαλὴν ὑπερῶν πνός ἴνα ἴσω: Ὀμ.Ἐπιγράμμ. 14,22, Πλάτ.Εὐθ.271A ὑπερκύπτε μῆνοι καταδύων, Λουκ.Πέδ.β16 τοῦ στομίου ὑπερκύπται || ἐξέγω, προέγω: Νικόστρ.Κλίν.ἀπ.1,2 ναοτάς .. τὸ .. πάθος ὑπερκύπται τοῦ καναθ'. 2) ὑπερβαίνω, υπερβάλλω, ὑπερτερῶ, περισσεύω: Ἀντίφ.Θεσσ. ΑΠ6,250 φημι δὲ πολλῶν ὀλοσῶν ὑπερκύπτεται τὸν σόν ἀπὸ κραδίης, Φιλ.1,23 πᾶσαν τὴν ἀπιστήνην ὀλοσαν ὑπερκύπτεται.

ὀπερλύλω-ῶ μνη. κ. μων. λαλῶ πολλὰ, φιλαρώ, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν λόγος: Φιλόστρ.Ἐπιστ.916 ὑπεραπτηκτικῶν καὶ ὑπεραλαῶν 2) λαλῶ, ὀμῶλ ὑπέρ πνος: Ἐσάτ.2,14.

ὀπερλαμπής-ος-εῖς μνη. ὁ ὑπέρλαμπρος βλλ.: Γρηγ.Νύσσ.2,188D ὑπερλαμπεῖς λόγος.

ὀπερλαμπρος-ον κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λαμπρὸς, ὁ λαμπρότατος: Ἀριστοφ.Νεφ.571 ὑπερλαμπροῖς ἀκτιῶν 2) μπερδῶς νηπτικῶς τίλος: Ἐπιγρ. ὑπέρλαμπρος καὶ ἐξοχώτατος 3) εἶπ ἦχος, ὁ λίαν καθαρός, εὐκρινῆς, σαφῆς εὐχῆος: τὸ οὐδ', ὡς ἐπίρρ.: Δημ.313 ἀλαλύζειν δ' ὄσθ ὑπέρλαμπρον.

ὀπερλαμπρόνομοι λαμπρόνομοι καθ' ὑπερβολὴν σκευνοῦνται ὑπερμέτρως διακρίνομαι ὑπερβαλλόντως, κύκλω λίαν λαμπρὸν ἐπίδειξιν: Ἰσά. Π1 28,6 κόσμος τοῦς ὑποσταγμένους ὑπερλαμπρόνεσθαι 2) δευτικῶν ὑπερβολικῶν σπουδῆν ἡ προθυμίαν, εἶπ ἠθρευτικῶν κινῶν: Ξεν.Κυν.3,7 ὑπερλαμπρόνομοι εἰς ὄπῃ ἐν τῷχοσ.

ὀπερλάμπω μνη. κ. μων. λάμπω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως: Πολυδ.9,20, Γρηγ.Νύσσ.2,887D τῷ ὑπερλάμποντι φωτὶ 2) μων. ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ κατά τὴν λαμπρότητα: Ἀνδρ.Κρ.43C Ἄγλαφαν τοσοῦτον ὑπερλάμπουσαν τοῦ φαινομένου, Βρυέν.Ν37C λίθος ὅς λαμπρότητι τοῦς διαυγίης ἀπαντας ὑπερλάμπων.

ὀπερλαπτός-ον μνη. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτός, λεπτομερῆς, τρυφερός: Φιλόστρ.Εἰκ.229 τοῦς Σπρας ὡν τὰ ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὀρατά.

ὀπερλευκαίνω μνη. κ. μων. λευκαίνω βλλ.2) καθ' ὑπερβολὴν, φαίνωμαι ὑπερμέτρως λευκοῦς: Γρηγ.Νύσσ.1,531B τῷ μὲν γὰρ ὑπερλευκαίνεται μνηταί τὴν τῆς σαρκὸς ἰδιότητα κ. παθ.: Ἐσάτ. Διον.Περ.248 διὰ τὸ κάλλιστος εἶναι καὶ ὑπερλευκαίνεται τὴν χροιάν.

ὀπερλευκοκυττάρωσις-εως ἡ [εἶ] νεώτ. ἡ ὑπὲρ τὸ φυσιολογικὸν ὄριον ἀδελφῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων τοῦ αίματος, ἄ. ὑπερλευκοκύτωσις βλλ.

ὀπερλευκοκύτωσις-εως ἡ [εἶ] νεώτ. ἄ. ὑπερλευκοκυττάρωσις βλλ.

ὀπέρλευκος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ λίαν, ὁ καθ' ὑπερβολὴν λευκός, ὁ κατάλευκος, ὁ λευκοτάτος: Ἰπν.638,36, Λουκ.Ἐρωτ.4 τὴν ὑπέρλευκον ὠτῶν καὶ πίνω χροιάν, Ἐσάτ.Πον.230,90.

ὄπερλιαν ἔπρρ. μτγν. κ. μον. καθ' ὄπερβολήν, ὄπερμέτρον, ὄπεράγων, σφόδρα: Κδ Κορινθ.2,11,5 μηδὲν ὄστερκεναι τὸν ὄπερλιαν ἀσπασθῶν, αὐτ.12,11, Εὐστ.1396,46, αὐτ.1184,19 τὸ ὄπερλιαν.

ὄπερλιώσις-εως (ή) ἰδρ. ἰατρ. ὄπερλιώσις ἡ ἀδύσχηστος τοῦ λιπώδους ἰστού ἐν μέρει ἢ καθ' ὅλην τὴν ὑπό τὸ δέρμα καὶ περὶ τοὺς μύς καὶ τὰ σπληνὰ ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος ἢ ἀναρμείων τῶν ἰστών ἀρριμμένοι πῦος ὄργανοι ἢ καὶ σχηματισμοὶ λίπους ἐν αὐτῷ τῷ κυτταρικῷ πρωτοπλασματι βλλ. || ἀλγικὴ ὄπερλιώσις ἡ συμμετρικὴ ὑπὸ τὸ δέρμα ἐμφάνισις μεγάλων σκληρῶν μαζῶν λίπους εἰς γυναικίαις προεκχωρημένης ἠλικίας προκαλοῦσας αὐτομάτους πόνους.

ὄπερλοφος-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἔχων ὄπερχονο- ἴον λόφον, ὁ μεθ' ὄψηλόφου, ὁ ὑπερόψηλος: Νόνν.Δ.28,219 ἑλάτη . . ὄπερλοφος, Πρόδρ.Ροδ. 73,2,2691 ταῖχων κατασπῆδν ἑρχάσις ὄπερλόφου.

ὄπερλούσιος-ον μτγν. κ. νεώτ. τρόπος τῆς ἀρχαίας μουσικῆς κατὰ ἐν τετραχορδῶν ὀξέτερος τοῦ λυδίου: Ἀνών.Εἰσα.Μουσ.86,93 ἑξ. Βελλερ.1.

ὄπερλυποῦμαι-έομαι κ. μον. λυποῦμαι σφόδρα: Ἦρ.8,30 οἷα ὄπερλυποῦμένους τε καὶ πάντας αἰτιώμενος, Εὐστ.111,34.

ὄπερμαγανκός-ή-ον νεώτ. ἐπὶ χημ. ἐνώσεσιν, ὁ παράγωγος τοῦ μαγανίου: ὄπερμαγανικὸν κάλιον - ὄξω.

ὄπερμαζώ-ω (μάζω) μτγν. κ. μον. εἶμαι ὄπερκεροσεύμενος, ὄπερληροσεύμενος μάστιγος βλλ.1,1, θροοῦμαι ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, τρυφῶ καθ' ὄπερβολήν, ὄπερτροφῶ: Ἀθην.15,663Β ἐτρυφῶν καθ' ὄπερβολήν ὄπερμαζών, Λοσκ.Πλ.15 ὄπερμαζὼν γάρ . . καὶ ἐς τὸν κόλον, ἀπὸ πτύεσι, Δίων Κ 57,22 ἐπὶ τῷ ἀεὶματι ὄπερμαζώσις, Ἀλκίφρ.1,18, Ἄναστ.Σκ.Ζη.84,17 πρδλ. κριθῶν || μασζοί ἐχω τοὺς μαστούς ὄπερληροσεύμενος γάλακτος καὶ ἀπαργώνας ἢ ἐχω μεγάλους μαστούς: Συνέσ. Ἐπιστ.4,168 αὐταὶ γὰρ ὄπερμαζώσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στήνων.

ὄπερμαινομαι κ. μον., παρ. μέλλ. ὄπερμανού- μαι, ὄπρ. ὄπερμάνω, παρκα. ὄπερμάνω, μόνωι καθ' ὄπερβολήν, εἶμαι ἢ γίνωμι σφόδρα βρονχίως, καταλογίζονταί ὑπὸ ὄπερβολικῆς μα- νίας: Ἀριστφ.Βότρ.776 οἱ δ' ἀκρωμένωι τῶν ἀντιλογίων . . ὄπερμάνωσαν, Εὐστ.Πον.154,90 ἡ δάλασσα ὄπερμάνηεν.

ὄπερμάκης-ους-ες ὄπρ. τ. τοῦ ὄπερμῆκης βλλ.: Πινδ.Ο.7,37 ἀλάλαξεν ὄπερμάκι βοῆ.

ὄπερμάλιστα ἔπρρ. μον. λιαν, ἰλέον ἢ μάλιστα, πάρα πολὺ τῷ ὄντι: Εὐστ.Που.146,10 ποβαίται ὄπερμάλιστα τὸ εὐαγγελικὸν μέλι.

ὄπερμάλλω ἔπρρ. Σουίδ. «ἐκ περισσοῦ».

ὄπερμαντέομαι μέσ. μοντέομαι βλλ.4 ὄπέρ, χάριν πῦος, μτ.γενικ.: Εὐρ.Ἴων 431 φιλοσά γ' ἢς ὄπερμαντέεται ἴδρ. ὄπρρ. μαντέεται.

ὄπερμαργός-ον ὁ καθ' ὄπερβολήν μάργος βλλ.1,1, μ. τὸ συγκρ. -ότερος: Σουίδ. ὄπερμανόμενος.

ὄπερμαρσία (ή) νεώτ. ἀνστ. ἢ ἐνεκα ἀνωμάλου διαπλάσεως ὄπαρτις πλειόνων τοῦ κανονικοῦ ἀριθμοῦ μαστῶν ἐπὶ ἀνδράσιν ἢ τῷ ζώου.

ὄπερμαρξισ-εως (ή) ἰπέρμαρχοι μτγν. κ. μον. τὸ ὄπερμαρξί, ἡ ὑπερραρξία, ἡ ἀμυνα: Σύμμ. ΠΔ Ἔξ.12,11, ΕΜ 89,4, Εὐστ.Ἰλ.Ε.623.

ὄπερμαρξητικός-ή-ον μτγν. ὁ ὄπερμαρξῶν τρι- ὄς, ὁ ἀρμόδιος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ὄπερμαρξί: Πλούτ.Νομ.16 τῆς πολεμικῆς εὐτολίμιας τὸ μέν ὄπερμαρξητικὸν τοῦ οἰκείου διαίτημι καὶ παρῆσι, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.20,188 Ἄρεια (ἐκλήθη ἢ Ἀθηνά) διὰ τὸ εἶναι . . ὄπερμαρξητικὴ τοῦ δικαίου.

ὄπερμαρξίω λεξ. ἀντὶ ὄπερμαρχῶ βλλ.: Λεξ. κωδ. F.εἰς 345, fol.134 προστατεύουσα . . ἢ προστασι- ζουσα, ἡ ὄπερμαρξίωσα.

ὄπερμαρχομαι μάχομαι ὄπέρ τινος, χάριν πῦος, ὄ. ὄπερμαρχῶ, μτ. γενικ.: Σοφ.ΟΤ 265 ὄσπερελι τοῦ- μοῦ πατρός, ὄπερμαρχοῦμαι ἰθὺ ἀγωνισθῶ ὄς ὄπέρ τοῦ πατρός μου, Πλούτ.Κάτ.Νεωτ.53 τῆς ἐλευθερίας ὄπερμαρξεται, Δίων Κ 65,15, Κύριλλ.5, 5661 ἐπὶ φεύδου ὄπερμαρχόμενοι.

ὄπερμαρχος-ον μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ ὄπερμαρ- χῶν τινος, ὁ πρόμαχος, ὁ προστατῆς, ὁ ὄπεραρ- σιστής: ΠΔ Σοφ.Σαλ.16,17 ὄπερμαρχος γάρ ὁ κό- σμος ἐστὶ δικαίωσι, Ἀντίφιλ.Α17,7,147 μόνους ἐναρ- μομένωι ὄπερμαρχο ἀσιδα τείνας, Γρηγ. Θαυμ.70Β, Ἰω.Χρυσ.1,295,4, Ἰω.Λουδ.Ρωμ.8, Ἀκο- λουθ.Ἀκαθ. Ἰγνου Κοντάκ. τῷ ὄπερμαρχῷ στρα- τῆγῷ τῷ νικητῆρια.

ὄπερμαρχέ-ω (μάχη) κ. νεώτ., ὄπρ. ὄπερμαρχέ- σα, μάχομαι, ἀγωνίζομαι ὄπέρ τινος, προμάχο- μαι, ὄπερραρξίζομαι ἴνα, μτ. γενικ.: Ἦσ. «ὄπερμαρ- χῆσαι, βοηθῆσαι»: Σοφ.Ἀντ.194 ὄς πόλεως ὄπερ- μαρχῶν δὴλωε τῆσε, αὐτ.Ατ.1346 σὺ ταῦτα . . τοῦδ' ὄπερμαρχῆς ἐμοί, Εὐρ.Φοῖν.1252 σὺ πόλεως ὄπερμαρχεῖς, Πλούτ.Σαλ.30 ὄπερμαρχειν τοῦ Πει- ρισιστράτου, αὐτ.Κάτ.Νεωτ.61: κ. μτ. ὄστ.: Σύμμ. ΠΔ Δευτ.33,7 αἱ χεῖρας αὐτοῦ ὄπερμαρχήσαν αὐτῷ, Γρηγ.Νύσσ.1,558Β τοὺς ὄπερμαρχήσαντας ἡ- μιν, Βασ.1,608C κ. μτ. αἰτ.: Λοσκ.Ἀλ.23 ὁ κοινὸν ἀπαντες ἔχοντες, τοῦτο ὄπερμαρξέ κ. ἀπολ.: αὐτ.ΖΤραγ.17 τὰ ἡμέτερα . . ἐφρόνοι καὶ ὄπερ- μαρχει' || ρηματ. π. ὄπερμαρξήσις.

ὄπερμαρξήθη-εως-ες ἰων. τ. τοῦ ὄπερμεγέθης βλλ.: Ἦρ.4,191 ὁ ὄπρις αἰ ὄπερμαρξήθης.

ὄπερμαρξάλω μον. μαρξάλω καθ' ὄπερβολήν, τὸ παθ.: Ἰω.Μον.Μετ.103Β ἴνα ὄπερμαρξάλωθῃ.

ὄπερμεγας-άλη-γα κ. μον. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὄπερβολήν, ὁ σφόδρα μέγας, ὁ ὄπερμεγέθης: Ἀριστφ.Ἰππ.158 ὄν νῦν μέν οὐδέεις, ἀριον δ' ὄ- πέρμεγας, Δίων Κ 76,2 μέγας . . καὶ ὄπερμεγας ἐγγόνει, Αθλ.Ζ.6,3, Ζχάλλ.Διον.Φρ. ἐν Α8 793,9 μεγαλίον τὸ μέγα λιαν ἦται τὸ ὄπερμεγα, Κ Μονασ.Χρον.459 ὄπερμεγας εἰς Θάβος, Εὐστ.Πον. 220,80, Πλαν.15,8 (Weber.) ὄπερμεγα σφετέρων τε φαινε τεραῖς.

ὄπερμεγέθης-ους-ες κ. νεώτ., ἰων. -όθης, ὁ ἔχων ὄπερβολικὸν μέγεθος, ὁ ὄπερμεγας: Ἦρ.2,175 λι- θους . . ὄπερμεγέθεις, αὐτ.4,191, αὐτ.7,126, Δημ. 330 εὐεργεσίας . . ὄπερμεγέθεις, αὐτ.1059, αὐτ. 684, Πλούτ.Ρωμ.16 ὄπρρ. ἔτεμεν ὄπερμεγέθι, Διογ.Λ.6,102 ὄπερμεγέθεις πῶγων, Πλάτ. ἀκανθέας ὄπερμεγέθεις ὁ καθ' ὄπερβολήν βορῶς, ὁ ὄπρρ. τὸ δῆον δυσχερῆς, ὁ δυσκολλητικός: Ξεν. ΚΠ1,6,8 συνεδόκει καὶ ἐμοί ὄπερμεγέθεις εἶναι ἔργον τὸ καλῶς ἀρχειν.

ὄπερμεγέθω ἔπρρ. μτγν. κ. μον. κατὰ τρό- πον ὄπερμεγέθῃ, λιαν, σφόδρα μεγάλως: Φίλ.1, 103,40 ὄπερμεγέθως καί . . ὄψηλῶς νοεῖν, Ἀνών. ἐν Ἦρακλ.Πάν.1,60 ὄπερμεγέθως κολάζονται.

ὄπερμεγίστος-η-ον νεώτ. ὁ ὄπρρ. τὸν μέγιστον, ὁ πέρα τοῦ μέγιστου: ὄπερμεγίστα ἐρεθίσματα ἰτὰ ὄπερβαίνονται τὸ ἀνώτατον ὄριον πέρα τοῦ ὄπουου παθεῖ ὄψισταμένη ἡ ἀντίστοιχος αὐξήσις τῆς συστολής τοῦ μυδῆ.

ὄπερμεμβόσκω, ὄπρ. ὄπερμεμβόσθη, μεθύ- σκωμαι ὄπέρ τὸ δῆον, εἶμαι καθ' ὄπερβολήν με- θυσμένος: Ἦρ.2,121,4 τῷ ποτῷ χρῆσαμένους τοὺς φυλάκους ὄπερμεμβόσθησαν, Ἦρακλ.Κωμ.π. Ἀθην.4,145 ὄπερμεμβόσθητας ἀπέρχονται.

ὄπερμελόμαι ἔπρρ. ἔχω ὄπερβολικὴν φρον- τίδα, μέρμιον περὶ τινος.

ὄπερμενέθης (ὀ) ποι. ἀντὶ ὄπερμενῆς βλλ.: Ὀμ. Ἰγμ.7,1 Ἄρξ ὄπερμενέτα.

ὄπερμενέων-οντες (ὀ) ἴμενος κ. ὄπρρ. ὄπερ- φιλοῖοι, ἀλοχόνες, ὄπερποικίαι: Νηδ.7 62 ἐνθεν ἀρ' ἀνδρες ὄπερμενέοντες ἐπινον.

ὀπερμηνής-ους-ές [μνος]: ὁ καθ' ὀπερβολὴν ἰσχυρὸς, ὁ Μαν κρατικός, ὁ παντοδύναμος, ἢ ὁ ὑψηλόφρων, ὁ μεγαλόφρων· Ἦα. «ὀπερμηνής» μεγάλων ἑων Ἰαγών, ὡς ἐπιθ. τοῦ ἄλλου: Ἰλ.Β.116, αὐτ.350, αὐτ.403 ὀπερμηνὲς Κρονίων, Γαλ.14,145 [3] ὀπερμηνέα Κρονίων· κ. ἐπὶ ἄλλων: αὐτ.Θ.236 ὀπερμηνέων Βασιλῆων, αὐτ.Ρ.362 ὀπερμηνέων ἐπικούρων, Ὁδ.Ν.205, Χρησ. Σιδ.2,174 [Ιατ.ε.] ἀρξουσιν ὀπερμηνέων ἀνθρώπων, κ. ἐπίρρ. -νέως: Ἄπολλιν.Α.Μετροφ.Ψαλμ.34,2.

ὀπερμῆσι [ή] μνος. ἡ τρίτη χορδὴ τοῦ Πυθαγορικοῦ ἐπιγαδῶδου: Παχυμ.Γ.Α.Α.Η.Η. Vincent. Νοτ.16,2,1407,11.

ὀπερμῆστος-ον μγν. ὁ Μαν μεστός, ὁ καθ' ὀπερβολὴν πλήρης, ὁ ἀπερχεῖλης: Φιλ.2,533.

ὀπερμῆσθ-ώμ μνος. εἶμαι πέρα τοῦ μέσου, ὀπερβαίνω τὸ μέσον, τὴν μεσημβρίον: Ζωναρ.1, 272 [ἐκδ.Βοσπ.] ὀπερμῆστος ἡμέρας.

ὀπερμητομόρφωσις-εως [ή] νεώτ. βολ. τὸ φαινόμενο, καθ' ὃ ἐντομὰ τινὰ ὑψίστανται περισσότερα τῶν συνηθῶν μεταμορφώσεως ἀντικαθίστασας τὸ στάδιον τῆς νυμφώσεως.

ὀπερμητοχῆ [ή] μγν. τὸ ὑπόλοιπον, τὸ πλεονάζον μέρος πράγματός τιος: Ἄντιλλ.π.Ὀρειδ. 185 [Μαί.] τὰς μετὰ τὸν δὲν διαρῆσεως τῆς σαρκὸς ὀπερμητοχῆς ἀποξίωσεν.

ὀπερμητοχῆ [ή] μγν.κ.μνος. τὸ νὰ εἶναι τὸ ὑπέριτρον, ἢ ὑπέρβασος παντός μέτρον, ὀπερκεχέλιος: Πτολ.Τετραδ.84,13 ποταμῶν ὑπερμητοχῆ: 2] μνος. παράβασος τῶν μετρικῶν κόνων: Εὐστ.353,35.

ὀπερμητρος-ον κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, ὁ ὑπερβατικός: Πλάτ. Νόμ.864D γῆρα ὑπερμητρον εὐνεχόμενος, Πλούτ. Ἦ89.9 ἄνοους... ὑπερμητρος Πολυδ.4,170, Σχόλ. Πινδ.4,213 ὑπερμητρος χαρὰ: 2] κ. νεώτ. μετρικ. ὁ παραβαίνων τῶν μετρικῶν κενώσας ἢ ὁ κατὰ παράβασιν τῶν μετρικῶν κόνων γινόμενος: Ἦφαιστ.35 τῶ πενταμῶν κλίπερ ὄντι ὑπερμητρον, Λοκ.Ζ.Τραγ.6 διασθερῶ τὸ κήρυγμα ἢ ὑπέριτρον ἢ ἐνδὲ ἀ ξυνεῖον.

ὀπερμητρο-έω λεξ. ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, εἶμαι ὑπέριτρος (βλ.11): Ἦσ. ἐν λ. ὑπερχεῖλὲς ὑπερμετρημένον.

ὀπερμητροπία [ή] νεώτ. Ιατρ. ἀνωμαλία τῆς διαθλάσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθ' ἣν αἰ ἐπ' αὐτοῦ προσπίπτουσαι ἀκτίνες ἐνούται διασθεῖ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ ὄρασις ἐξασθενεῖ καὶ θολοῦται.

ὀπερμητρον ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὑπὲρ τὸ μέτρον, πέρα τοῦ δέοντος, καθ' ὀπερβολὴν, ὑπερβολικά: Εὐρ.ἀπ.422 μῆδ' ὀπερμητρον ἄλακι, Πολυδ.9,19, καὶ ὀπερμητροφ-ῖνος[ῖ] νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ὑπερμετρωτικῶς βλ.

ὀπερμητωπίος-αν λεξ. ὁ ὑπερβάων τὸ μέτρον, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον: ΕΜ.212,12 βρέγμα, τὸ ὑπερμητωπίον μέρος.

ὀπερμητικός-ους-ες [ή] μκος ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν ἢ μκος, ὁ καθ' ὀπερβολὴν μακρὸς: Ἦρ.8,140,2 ἢ βασιλεὺς ἐστὶ καὶ χεῖρ ὑπερμητικής δυνάμεως ὑπὲρ ἀνθρώπων ἰσθάνει εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Αλοχ. Πρ.591 ὑπερμητικὸς δρόμος: 2] ὁ καθ' ὀπερβολὴν ὑψηλὸς, ὑπερῶφελος: Ἦρ.7,128 ὄρα... ὑπερμητικῶ: 3] ἐπὶ ἤχου, βοῆς, κττ., ὁ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἐξικνούμενος, ὁ Μαν ἰσχυρὸς: Πινδ.Ο.7,37 ἀλάλοξεν ὑπερμητικῶ βαθ.

ὀπερμητικίζομαι μνος. ὑπερμηκύνομαι: Νικ.Χών. Χρον.351C ὀπερμητικίζετὸ καλοῦσμενον Δεύτερον ἢ τοῦ πυρὸς ἐρωί.

ὀπερμητροσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνῆκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὑπερμητροσκοπικόν βλ.

περμητροσκοπία [ή] νεώτ. εἰδος μικροσκοπίου βλ., χρησίμου πρὸς ἐξέτασιν καθ' ὀ-

περβολὴν μικρῶν ἀντικειμένων μὴ ὁρατῶν διὰ τοῦ κινῶν μικροσκοπίου.

ὀπερμηξολύθιος-ον μγν. μνος. ἐπὶ ὄρονος, ἢ κλίμαξ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς ἢ κατὰ ἐν τετραγώνου δευτέρου τῆς μελωδίου βλ.21: Φρύν. ἐν ΑΒ.15,20, Πτολ. Αρμ.2,10,71, Ἄδην.14,625D ὀπερμηξολύθιον ὄρονον.

ὀπερμησθ-έω μσῶ καθ' ὀπερβολὴν, ὑπερβολώτως, σφεδρα: Λυσ.31,19 τὸ πρὸ ὑπερμησθατε.

ὀπερμησια [ή] νεώτ. Ιατρ. ἢ κατὰ τινὰς ἔμφεραλικὰς ἀνωμαλίαις καὶ ἀσθενείας παρατηρούμενη ὑπερέντασις τῆς μνήμης.

ὀπερμησιόλη [ή] νεώτ. νομ. τὸ ὑπὲρ τὴν κανονικὴν μοῖραν δίκαιωμα συγκληρονόμου ἐπὶ τῆς διανομῆς τοῦ ὑπολοίπου τῆς κληρονομίας.

ὀπερμηρορα ἐπίρρ. ὁ ὑπέριτρον βλ. Ἦσ. εὐπέριτρορα ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπὲρ τὸ καθήκον, ὕπερμερον, ὁμοίως: Ἰλ.Β.155 ἐνθα κεν Ἄργεῖοισιν ὑπέριτρορα νάστος ἐτύχθη.

ὀπερμηρορον ἐπίρρ. παρὰ τὴν μοῖραν, τὴν εἰμαρμένην, πέρα τοῦ ὄπδ τῆς μοῖρας ὄρμησεν: Ἰλ.Φ.517 μὴ Δαναοὶ πέρισσαν ὑπέριτρορον ἡματι κείνω [δ.γρ. ὑπὲρ μοῖρον], Ὁδ.Α.34, αὐτ.35.

ὀπερμηρορον ἐπίρρ. ὁ ὑπέριτρον: Σχόλ.Ἰλ.Υ.30.

ὀπερμηρομα μγν. νέμομαι ὑπερβάων τιος, βόσκω ἐπάνω: Φιλόστρ. Ἄπολλ.5,1 τὴν... τῆς Αἰδύης ἄκραν λόντων ὑπερμηροματι.

ὀπερνηκολά-έω ἑσφ.γρ. ἀπὶ ὑπερνεωλκῶ βλ.: Πολύδ.8,36,12.

ὀπερνηκελος-ον μγν. μνος. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὁ ὑπερβάων τῶν νεφελῶν, ὁ ὑπερνεφῆς, ὁ ὑπερνεφῆς: Λοκ.Ἰκαρ.2 ἄπιστεν θυεῖονην ὑπερνεφέω ἀνδρῖ, Εὐστ.Πον.316,20, Γρηγορ.Ν.1,73,11.

ὀπερνηφός-ους-ές [ή] νεώτ. μγν. κ. μνος. ὁ ὑπὲρ τῆς νεφελῆς κείμενος ἢ ὑδαθήμενος, ὁ ὑπερνεφῆς: Κλήμ. Ἄλλ.Παίδ.1,9,125, Ρήτ.1,439, Σαυδ.ἐν λ. Ἄλπειον, ΚΜανασσ.Χρον.459, Εὐστ.127,23: 2] μγν. Γρη.Ναϒ.1,105C θεωρίας ὑπερνεφῶς [μετῶρου].

ὀπερνηφῶ-έω μγν. κ. μνος. εἶμαι ἢ γίνομαι ὑπερνεφῆς, ἀλωροῦμαι ἢ ἀνυφοῦμαι ὑπερβάων τῶν νεφελῶν: Γρη.Ναϒ.2,581Α, αὐτ.1,361Α ὑπερνεφῶν καὶ μῆδεν γινώσκων ὁμόμων, Εὐστ.Πον.352,50 ὑπερνεφῆ τε καὶ οἷον ἀεροβατεῖν, αὐτ.60.

ὀπερνήω σχόλ. νέω, νήχομαι ὑπερβάων τιος ἢ ὑπερβάων πινά κολυμβῶν: Σχόλ.Λοκ.Ἰκαρ.47.

ὀπερνηκλήσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ὑπερβάων λαιμῶ, λαιρῶς ἔρηρας χωρίζουσας δύο θαλάσσας μεταφορὰ πλοίων.

ὀπερνηκλώ-έω μγν. νεωλκῶ πλοῖον ὑπερβάων ἔρηρας: Πολύδ.8,36,12 ὑπερνηκλήσιντας τὰς νῆας εἰς τὴν ἐξω θάλασσαν· κ. παθ.: Στράβ. 6,31 ἐπὶ χερσονήσῳ κείσθαι τὴν πλοῖον καὶ τὰ πλοῖα ὑπερνηκλήσθαι βροδίως ἐκατέρωθεν ταινικῶν ὄντος τοῦ αὐχένος: 2] ρημ.π. ὑπερνηκλήσις.

ὀπερνηκμο κ. μνος. νήχομαι ὑπερβάων, κολυμβῶ ἐπὶ τινος ὑπερνήω: Ἀριστ.Φυτ.2,2,10 ὑπερνηκμοῖσι τοῦ ὄδουτος, Θεόδωρ. Ἐρμην.Ψαλμ.1, 92,43 τὸ κλύδωνος ὑπερνηκμοῖσι: 2] μγν. κ. μνος. ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερπερῶ, ὑπερέω Ἦσ. εὐπερνηκτα, ὑπερέω, ὑπερβαίνω: Κύριλλ. εἰςἸεϒ.674 τῆς ἐν μητρῷσι φιλοστοργίας ὑπερνηκμοῖσι τὸ τοῦ θεοῦ ἐκείνω, Σχόλ.Ἰω.Κλημ.19,13.

ὀπερνηκνός-εως [ή] νεώτ. τὸ ὑπερνηκνόν βλ.2, ἢ ὑπερλήσις.

ὀπερνηκῶ-έω μγν. μνος. κ. νεώτ., ὄρο. ὑπερνηκμο, κυρ. εἶμαι πλοῖον ἢ νικητῆς, ὑπερπερῶ, κατὰ πολὺ θριαμβεῖω κατὰ τινος ὑπερλήσις, κοτανικό, ἐπιρρωτ.: Κδ. Ρωμ.8,37 ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνηκμοῖσι διὰ τὸ ἀνηπάσαντος ἡμῶς, Σωκρ.Σχ.3,21 νικῶν καλῶν, ὑπερνηκνόν δ' ἐπινοῶσιν, Θεοφύλ. Σ Ἐπιστ.25, ΚΜανασσ.Χρον.4007, Ἄδην Σοφ.14,25

2] νεώτ. αἰρω ἡ ἔξουθετέρω τὰς διασχερέας ἡ τὴν ἀντίτασιν, ὑπερβάλλω: ὑπερνήκισα πᾶσαν δυσκολίαν· 3] ρηματ.π. ὑπερνήκισις.

ὑπερνήσις-εως (ἡ) (ὑπερνώ) ἡ γνῶ. τὸ ὑπερνωεῖν βλ.λ., ἡ ὑψηλότερα νόσις Πλατίν.Δ.8,16,751D [137,5 Β. C.] αὐκ ἄλλω δυνος τῷ ἔγρηγοροτάτος ἐγρηγορος καὶ ὑπερνήσις αἰεὶ οὕσα.

ὑπερνώ (ἡ) ἡ γνῶ. ἡ ὑπερνώσις βλ.λ.: Ίω.Χρυσ. εἰς Ματθ.322Α θεοπροφητὴ τὴν ὑπερνώσιν ἔχων.

ὑπερνωε-ον ἡ γνῶ. ὁ ὑπὲρ τῶν νόμων, πέρα τῶν νόμων, ὁ παρανόμος: Χοσρὴ.Ν.1 ἐν Ἄν.Βοσσ.2,45 ὑπερνωεον ὡς ἄν τις εἴποι προαίρεσιν.

ὑπερνωσά-τω νοσά καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι ὑπερβολικὰ ἄρρωστος: Ἰνν.419,30.

ὑπερνότης-ον κ. μων. κ. -ια-ιν (διον.Περ.151) ὁ πέρα τοῦ νότου κείμενος, ἀντίθ. ὑπερβόρειος: Ἦρ.4,36 εἰ δὲ εἰσι ὑπερβόρειοι τινες ἀνδρωποιοί, εἰσι καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι, Στράβ.1,3,22, Διον. Περ.151 δῖα . . . κολώνια, ἡ μὲν ὑπερνότης . . . ἡ δὲ βορειότερη, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.2,677, Εἰστ.1386,25.

ὑπερνωε-ουε-ουαν ἡ γνῶ. ὁ ὑπὲρ τὸν νοῦν, τὴν νόσην, ὁ ἀκατάληπτος: Πρόκλ. Στοιχ.Ἐσολ.115,168 πᾶς θεός ὑπερνωεός ἐστι καὶ ὑπέρβιος καὶ ὑπερνωεός, Νικώλ.Μεθ.23,43.

ὑπερνωά-τω νομά σκέπτομαι ἐπὶ πλεον. ἡ ἀνώτερα πράγματα: Σοφ.ΟΚ.171 τὴ δὴδ' ὑπερνωεῖς [δ.γρ. ἀντὶ ὑπερνωεῖς].

ὑπερνηρέννωτ (τὸ) νεώτ. δικλ. μέγα θαυρηκτικὸν πλοῖον τύπου νηρέννωτ βλ.λ., ἔχον ἐκτόπισμον ἀνα τὸν 30,000 τόνων καὶ ὀλίσιμον Βαρθέων πυροβόλων, διαμέτρου ὄψε τὸν 32 δοκτιλίων.

ὑπερνηθίζω ἡ γνῶ. κ. μων. ἰαν.ενθίζω (βλ.λ.)31, εἶμαι πάρα πολὺ ἔξανθός: Εὐστ.975,61 φαεινοῦς δὲ πλοκάμους . . . τοὺς ὑπερνηθίζοντας.

ὑπερνηθός-ον ἡ γνῶ. ὁ πλεον. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔξουθός: Ροφ.β.2,222.

ὑπερνηξος-ον ἡ γνῶ. ὁ πλεον. ὁ εἰς ἄκρον ἐξ ὄψε βλ.λ.10, ὁ ἐπιτελής πρωτοφάνης, παράξενος. Δασιακ.1,2835,1 βρασιλικὴ καὶ ὑπερνηξος ἔορτή.

ὑπερνηραῖος ἡ γνῶ. ὁ πλεον. ὁ ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβολιχόντας: Ἰνν.364,30, αὐτ.365,25· κ. ποβ.: Ἀριστ. Μετ.1,14,10, Γολ.4,192, αὐτ.1,4,31 ὑπερνηραθέντα, αὐτ.48 τὸ μὲν ἔπειρον μέρος ὑπερνηραθίσεται, Γρηγ.Νύσσ.2,861C ὁ ἰαν ὑπερνηραθέντες τῶν ἀσταχύων 2] ρηματ. π. ὑπερνηραθίσαι.

ὑπερνηρασία (ἡ) ἡ ὑπερβολικὴ ἔπρασσις: Ἰνν. 460,2 τοῦτο πᾶν ἔκκαει ἀπὸ τῆς ὑπερνηρασίης.

ὑπερνηρος-ον ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἔπρος, ὁ κατῆγορος: Ἀριστ. Ἀναμ.1,4,7, αὐτ.Ζ1 10,3,16, διασκ.2,106.

ὑπερνωκία (ἡ) ἡ γνῶ. τὸ νῶ εἶναι τὸ ὑπέρογκον, ὁ ὑπερβολικός ὄγκος: Λαοιβ. Στῆθ.526.

ὑπερνωε-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὑπερμετρον, ὑπερβολικὸν ὄγκον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης: Ξεν.Ἐλλ.5,4,58 γενομένης . . . τῆς κνήμης ὑπερνωεου, Λουκ.Πι.15 ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίημι καὶ ημιελὴς καὶ ὑπερνωεου, Ἀλιφ.β.ρ.1,39· 2] κ. μων. κ. νεώτ. συνικέ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν μέγας, ὁ ὑπερμετρος, ὁ ὑπερβολικός: Ἦσ. εὐπέρνογον, μέγα, ὑψηλὸν ὑπὲρ μέτρον: Γλατ.Ἐπι.στ.317C τὰς μεγάλας ἀσάτας καὶ ὑπερνωεου, αὐτ.Νόμ.728B τὰ μὲν ὑπερνωεα . . . ἐκείτων τοῦτων ἔχθρας καὶ στάσεις ὑπερνωέζεται τὰς πόλεις . . . τὰ δ' ἑλλειπτικά δουλείας, Διμ.46 θῆναιμι . . . ὑπερνωεον [ἀντὶθ. τοπεινή], Ἀριστ. Ἀκουστ.43 τὸ ὑπερνωεον τῶν βελῶν, Πλούτ.1,98,820P μεγάλοι καὶ ὑπερνωεου . . . τιραί, αὐτ.Αἰμ.34 μεγάλοι καὶ ὑπερνωεου . . . ἐπιτυχιῶν, Λουκ.Νεκρ.Δ.23,2 τὸ δὲ πράγμα ὑπερνωεον ἦν, Πρδδρ.2,633 οὐ γὰρ ὑπερνωεου ζητῶ, ὑπερνωεου ἀξιώσεις· σα-πάρι, ὑπερνωεου βλάθι [πρδλ. βλάθι 3]· 3] ἐπὶ ὄψος, ὁ μετὰ ὑπερμέτρον κόμπου καὶ στόμφου,

ὁ ἰαν μεγαλοπρεπῆς, πομπώδης, κομψαστικός, ὁ ὀγκώδης: Πλούτ.1,98,7Α ἡ μὲν γὰρ [λέξις] ὑπερνωεου, ἀπολιτύνει ἐστὶν ἡ δὲ ἰσχυρὰ, ἰαν ἀνέκπληκτος· ἢ τὸ αὐτὸ ὡς ἐπίρρ.: Ἰδμδλ.Προτρ. 226 ὑπερνωεον φρονεῖν· μων. κτ. πληθ.: Λαοιβ.526.

ὑπερνωεομαί-ομαι ἡ γνῶ. πλεον. πλεον. ὄγκομαι, αὐτόξανομαι εἰς ὄγκον καθ' ὑπερβολήν: Πολυδ.4,187.

ὑπερνωε-τω εἶμαι ἡ γίνομαι ὑπέρογκος, καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης: Ἰνν. Ἀρθρ.819 φαυμένη ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ κατὰ τὸ πρῖνον ὑπερνωεοῦσα ἐθδλοῦ ἐστι.

ὑπερνωε-ω ἐπίρρ. ἡ γνῶ. κ. νεώτ. μεγαλοπρεπῆς, πομπώδης, κομψαστικός: Ἐπιφάν.1, 471Α ὑπερνωεως θαυμάζειν, Πλαν. Ὁμίθ.Μετ.8, 396· ἢ ὑψηλοφρόνας, ὑπερνηφάνως: Φιλ.1,103,35 ὑπερνωεως καὶ μεγαλοπρεπῆς λογιζόμενος.

2] νεώτ. εἰς μέγαν βαθμόν, καθ' ὑπερβολήν, ὑπερμέτρως: αἱ δασάται ηὐξήθησαν ὑπερνωεως.

ὑπερνωεώδ-τω ἐσφ. ἀντὶ ὑπερνωεώδων: Ἰνν.1175C.

ὑπερνωεῖδης-ουε-εξ κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ὑπέρου βλ.λ., ὁ ὄμοιος μὲ ὑπέρον: Ἰνν. Ἀρθρ.782, Γολ.18,1,336,3 ἔξυλου τινὸς ὑπερνωεῖδους.

ὑπερνωεῖδης-ουε-εξ καὶ Φωτ. κ. Σουίθ. ἐπὶ ὑπερνωεομένου, ὑπερνηφανεομένου: πρδλ. ὑπερνωεομαι.

ὑπερνωεῖδης ἡ γνῶ. ὀλιγαῖνα καθ' ὑπερβολὴν φουσκώων ὑπερβολικὰ: Ρουφίν.Ἐπιγρ.ΑΠ.5,69 τὸν . . . ὑπερνωεῖδωντα κατόκειον . . . χεῖρ . . . Εὐρώταν, Γρηγ.Νύσσ.2,820Α ἀδυσσοί τῶν ἰδίων ὄρων ὑπερνωεῖδωνοσσαι· κ. μφ.: αὐτ.141Β καρδῖαν ὑπερνωεῖδωνοσαν.

ὑπερνωεώδ-τω ἡ γνῶ. ἰων. -τω ἀμτδ. οἰδῶ ὑπερβολιχόντας, ἐξογκοῦμαι, πρῆσσομαι ὑπερβολικὰ: Λουκ.Ἐρωτ.53 μαστοῦς ὑπερνωεῖδωντας, Πολυδ.8, 79 ὑπερνωεῖδης.

ὑπερνωεοθωμά-τω ἡ γνῶ. οἰκοδομῶ ἐπὶ, ὑπερνωεώ τινός, τὸ ποβ.: Ἰώσ.Α1,159,6.

ὑπερνωεός-ον ὁ κατοικῶν ὑπερνωεὴν ἡ πέρα τινός ἡ γνῶ. κ. μφ.: Ἦρ.4,7 τῶν ὑπερνωεων τῆς χώρας.

ὑπερνωεοτῖρος ἡ γνῶ. οἰκίτρω καθ' ὑπερβολήν, εἰς μέγαν βαθμόν: Κλημ. Ἀλ.68.

ὑπερνωεο-τω κατὰ τὸ ὑπερνωεώ τινός, ἡ γνῶ. κ. μφ.: Ἦρ.4,13 Ἰσσηθῶν δὲ ὑπερνωεοῖσι Ἀβριμασποῦς ἀνδρας, αὐτ.21 ὑπερνωεοῖσαι . . . Ἰσσηθῶν, αὐτ.37, Στράβ.6,1,2 οἱ ὑπερνωεοκύντες τὸ Ταρναντινοῦ κόλπου· κ. μφ. αἰτ.: αὐτ.7,113 ὑπερνωεοκύντας . . . τὸ Πάγγαιον, Λουκ. Ἀλεξ.9 ὑπερνωεοκύντες τὸ τὸ Ἀδωνίου τοίχου, Παισ.4,35,5 τὴν Ἠπειρον ὑπερνωεοκύντες.

ὑπερνωεο-ον ἡ γνῶ. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ ὑπερμέτρως ἀγαπῶν τὸν οἶνον, ὁ σφόδρα φίλωνος: Πολυδ.8,25,1 φύσει τὸ Κελτικὸν ὑπερνωεον.

ὑπερνωεομαί λέξ. ἀποθ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν οἰηματικός, ὑπερβολικὸς φαντασμένος: Ἦσ. εὐπερνωεοσάμενοι ὑπερνωεοκύντες.

ὑπερνωεοστάω ἡ γνῶ. δίσταω πέρα ἡ ὑπερνωεώ τινός, ὑπερνωεώ τινος εἰς τὸ δίσταωμα, τὸ τόξωμα, ὑπερνωεοκύντας: Εὐστ.146,46.

ὑπερνωεοσῖμος ἡ γνῶ. τὸ ὑπερνωεώ βλ.λ.

ὑπερνωεοσῖος-ον ἡ γνῶ. κ. μων. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὀλιγός, ὁ ὑπερμέτρως πλοῖσιος, εὐτυχής, ὑπερπλοῦτος, εὐτυχεστάτος: Ἄν.Βοσσ.3,450,1 καὶ τὸν ἐξαφῆμ ὑπερνωεοσῖωτέρα.

ὑπερνωεσθρία (ἡ) ὁ ὑπερμέτρος θυμὸς, ἡ ὑπερβολικὴ βροχία: Ἀριστ.Ζ18,197· συνήθ. κτ. πληθ.: αὐτ.Μετ.2,8,6,10,39, Θεόδωρ.Φ.Αἰτ.5,3,7.

ὑπερνωεογένεια (ἡ) νεώτ. ζυωλ. ἡ ὑπὲρ τὴν ὀμοιογένειαν βλ.λ.21 ὀμοιογένειος τῶν ζῴων.

ὑπερνωεομοίος-ον ἡ γνῶ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὄμοιος, ὁ πλεον. ἡ ὄμοιος: Ἐπιφάν.1,94C τὸ υἱὸς ὄμοιος ὄντος τῷ πατρὶ καὶ ὑπερνωεομαι.

ὑπερνωεοτῖ ἡ γνῶ. ὁ ὑπὲρ βλ.λ.: Ἰνν. Ἀρθρ.782 Πολυδ.1,22,7 ὑπερνωεοτῖ ἀποῦσιν ὄντων.

ὄπερόντως ἑλίρρ. μγν. - πλέον ἢ ὄντως, πραγματικῶς· Πλωτίν.749B πρώτως αὐτός καὶ ὄπερόντως αὐτός.

ὄπερο(ε)ῖδιον κατὸ νεώτ. γμν. ὄξειδιον μετάλλου τῆος περιήιον κατὰ μόριον δύο άτομα μετάλλου καὶ δύο ὄξειδίου.

ὄπερο(ε)ία-υ κ. νεώτ. ὁ καθ' ἑπεροβλήν ὄξυς, ὁ ὑπερβαλλόντως σφοδρός, ὁ σφοδρότατος· Ἰππ. Ἀγμ.739 πυρετοὶ ὑπεροξέες.

ὄπεροεύς ἴσα. «ὄπεροείτης» 2) αὐτ. κφεδοστής) ἴεσφ. ἀντὶ ἡπεροειάει.

ὄπεροεῖω ἴσα. «ὄπεροεῖαι, φεδοεῖται) ἴεσφ. ἀντὶ ἡπεροεῖω).

ὄπεροληγεί-εντος-εσσα-εν ἐπ. τ. τοῦ ὑπεροπλος βλλ., ὑπερβ. ὄπεροληγέστατος· Ἀπολλ. P 2.4

ὄπερολησῆαι ἴσα. «ὄπεροληναι, ὑπεροληθῆσαι) ἴπθ.γρ. ἀντὶ ὑπερολησαι).

ὄπερολα ἴη κ. νεώτ. τὸ νὰ ἐναί τις ὑπεροπλος, ἢ ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλῶν ὑπεροβλικῆ καὶ ἀλαζονικῆ πεποιθῆσαι, ἀλαζονεῖα, ὑπεροφία, αὐθάδεια, θρασυότης ἴσα. «ὄπερολατικός, ὑπεροφιαίαις, ὑπεροφροσύνας»· Ἰλ. A 205 ὅς ὑπεροπλοιστὶ τὰχ ἄν ποτα θυμὸν ὀλέσσει, Φιαν.λ. Στοδ.4,34, Γρηγ.Ναζ. Ποιημ.58,113 ὑπεροπλοιστὶ θεός κοτῆς μεγάλαςιν 2) ἐπὶ καλῆς σημ., γενναϊότης, μεγαλοψυχία· Θεοκρ.25,139 τῶν μὲν τὸ προφερεῖα βίηφι τὸ καὶ σθένει ὡς ἄδ' ὑπεροπλη. Φεδων 3) νεώτ. ἢ ὑπεροχὴ ὡς πρὸς τὸν ὀπλισμὸν ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τοῦ ἐχθροῦ· οἱ σὺν μαχοὶ ἔχουσι τὴν ὑπεροπλοῖαν κατὰ θάλασσαν.

ὄπεροπλοισμοί ἰδηλίζω. ὑπεροπλοισμοί, ὄπεροπλῶ, ὑπεροπλοῦ δια τὸν ὀπλῶν, κινῶ, δ. ἐρμ. φέρομαι ὄπεροπλοῦ, περιφροσῶ· Ὁδ. P 268 οὐκ ἄν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλοῖσασα ἴερμ. Ἀριστοτ. κηρήσεις, ἐρμ. Σχολ. ἄπεροπλοῖσασα, ἥδη ὑπεροπλησῆσαι, ἢ εὐχέρως ἐπιδοουεῖσασα, πρὸς Ἀπολλ. Στοφ.Λεξ. Ὀμ.675).

ὄπεροπλος-ον ὁ ὑπεροπλοῦς πεποιθὸς τῆ δυναμεί τῶν αὐτοῦ ὀπλῶν, δὲ. ὄπεροπλικός, θρασυός, ὑπεροπλοῦς, ἀπειλητικός, βίαιος, τολμηρός· Εὐστ.84,28 «αὐθόδοξ, ὁ διὰ θρασυότητα ὄπερ τὸ θεὸν ὀπλοῦ χρώμενος», οὐδέποτε ἐπὶ πρῶτ. π. ἀρχαίως ποιηταίς· Ἰλ. O 185 ἢ β' ἀγαθὸς περ ἑὼν ὄπεροπλον ἔειπεν ἰδηλῆσεν ὄπεροπλικός, ἀθαδῶς, αὐτ. P 170, Ἡοιάδ. O 516 ἡγορήεις ὄπεροπλοῦ, αὐτ. δ.19, αὐτ.670 βίην ὑπεροπλοῖαν, Πίνδ. Π.648 ὄπεροπλον ἔβαν ἰσχύλ. «ἀλαζονικήν» κ. ἐπὶ πρῶτ. αὐτ.9,14 Ἀσπιθῶν ὄπεροπλῶν 2) ἐπὶ καταστάσεων, ὁ ὑπεροβλικός, ὁ τρομερός· Πίνδ. O 1,57 ἄταν ὄπεροπλον, Φωκυλ.53 ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὄπεροπλῶν 3) ὁ ὑπερμεγέθης, ὁ πελώριος, ἐπὶ ἰχθύων· Ὀππ. Ἀλ.1,103.

ὄπεροπότης ἰδηλ. ἰδηλ. ὄπεροπότης κ. μων. κ. νεώτ. τὸ βηλ. -όπτης-ἴδος, ὁ ὄπεροπλῶν, ὁ καταφροσῶν, ὁ καταφρονητής, μτ. γενικ.· Σοφ. Ἀντ.130 χρυσοῦ καναχῆς ὄπεροπτα ἰδηλ. ὄπεροπλοῖαις Ὀουσ.3, 38 ὄπεροπταί... τῶν εἰλωθότων, Πλούτ. Πύρρ.4, Ποχμ.Γ. ἐν Ρητ.1,559,6 τὴν ὄπεροπτητα Λυώνη ἢ ἀπολ. ὁ ἐπηρημένος, ὁ θρασυός, ὁ αὐθάδης, ὁ ἀλαζόν, ὁ ὑπερπλοῦς, ὁ ἀγέωργος, ὁ ἀκατάδεκτος· Ἀριστοτ. Ἠθικ.4,3,19 ὄπεροπτα καὶ ὄβρισται, Ὁμόερ.22,58 ἄγριος εἰ, πρὸς πάντα παλιγκάτος ἄδ' ὄπεροπτης Λουκ. Νευκίμ.14 βραπτεῖς ζῆτες καὶ ὄπεροπταί, Φωτ. Β.δλ.180(125,2) ὄπεροπτης ἐν οἷς οὐ δεῖ.

ὄπεροπότης-εως ἴη ἰδηλ. ὄπεροπότη) μγν. ἢ ὑπερμετρος, ὑπεροβλικῆ ὀπτησις· Γαλ.9,57,6,16.

ὄπεροπτικὸς-ἄ-όν κ. νεώτ. ὁ εἰλωθὸς ὑπεροπρὸν τῶν ἄλλων, ὁ ἔχων τὴν ἔξην ἢ τὴν κλίση νὰ περιφροσῆ τοὺς ἄλλους, ὁ καταφρονητικός, ὁ ἀγέωργος, ὁ ἀκατάδεκτος, ὁ ὑπερπλοῦς· Ἰσοκρ. 1,30 τὸν μὲν γὰρ τῶν ὄπεροπτικῶν θγκον μόλις

ἀν οἱ δοῦλοι καρτερήσασιν, αὐτ.12,24 Ἰσοκρ. ἴδας β' ὄπεροπτικὸς καὶ πολέμικος καὶ πλακωνέτας, Δημ.218, Λοκ. Νηρ.1 καὶ ὄλας ὄπεροπτικὸς τινι εἰκοῖς κ. μτ. γενικ.· Πλάτ. Ὀρ.416α εἰδικία ἔξει ὄπεροπτικὸν νόμον, Σοκρ. Ἐπιστ.56,15 ὄπεροπτικὴ παντός οὔσα τοῦ πλείονος 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφροσῶνος ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν ὄπεροπτην, ὁ ἀλαζονικός· ὄπεροπτικὴ ἀπάντησις - ὄπεροπτικὸν λόγος 3) νεώτ. ἀνατ. ὁ ὑπερῶν τοῦ ὀπτικοῦ χημάτος κείμενος, εὐροσκόγιμος· ὄπεροπτικὸν κώλυμα.

ὄπεροπτικῶς ἑλίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. -ώπερον, ὑπερβ. -ώπτα, κατὰ τρόπον ὄπεροπτικόν, καταφρονητικῶς, ὄβριστικῶς, περιφρονητικῶς· Ξεν. Ἑλλ.7,118 ἀναχωροῦντες... ἐκείθεν μάλα πάντων ὄπεροπτικῶν τῶν ἐναντίων, Πολυδ.5,46,6 ὄπεροπτικώτερον χρεῖσται τοῖς φίλοις, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,9 ὄπεροπτικῶς ἐχρώντο τοῖς πελάταις, Στράβ. 8,6,23 πρὸς Ῥωμαίους ὄπεροπτικῶς εἶχον, Πλούτ. Ποιημ.55, Λοκ. Τίμ.β, Δίων Κ 49,7 ὄπεροπτικώτατα σφίσι χρῆσάμενος.

ὄπεροπτικῶς-ἴδος ἴη ἢ ὄπεροπτης μων. κ. νεώτ. βηλ. τοῦ ὄπεροπτης βλλ.1) Ποχμ.Γ. ἐν Ρητ.1,559,6 τὴν ὄπεροπτητα Λυώνη.

ὄπεροπτος-ον ἰδηλ. ὄπεροπτομῆ ὁ ὄπεροπθεις, ὁ καταφρονηθεις, ὁ περιφρονηθεις, ἀλλὰ κτ. ἴσα. «ὄπεροπτος μέγα καὶ ὄπερ τὸ μέτρον, καὶ τὰ ὄμια» ἴπθ.γρ. ὄπεροπτος 2) ὁ ὄπεροπτός, ὁ ὄπεροπτικός, ὁ καταφρονητικός· Στράτ. ΑΠ 12,186 ταῦτην τὴν ὄφουα τὴν ὄπεροπτον, αὐτ.193, Κίριλλ. εἰς Ψαλμ.1,260,7 ἔξ ὄπεροπτον φρονήματος ἢ τὸ οὐδὲ, κτ. πλῆθ. ὄπεροπτα ὡς ἑλίρρ. ἀντὶ ὄπεροπτικῶς βλλ.· Σοφ. ὉΤ 883 εἰ δὲ τις ὄπεροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται.

ὄπεροπτοῦ-ἄω μγν. ὄπτῶ ὄπερ τὸ θεόν, ὑπεροβλλόντως, παραφῆως· Γαλ.2,137,2 ὄπεροπτηθὲν ἐσχάτως, αὐτ.130,6 τὸ συγκαταμένον καὶ οἷον ὑπεροπτηθῆναι ἐν τοῖς χυμοῖς, Πολυδ.7,23 φθεῖαι ὄπεροπτοῦμενα 2) ρηματ. π. ὑπεροπτοῦσης.

ὄπεροπτικῶς ἑλίρρ. μγν. ὄπεροπτικῶς, καταφρονητικῶς ὄβριστικῶς· Πολυδ.9,147.

ὄπεροπτικός-εως ἴη ἰδηλ. ὄπεροπτικός. ἢ ἐνέργεια τοῦ ὄπεροπλῶν, καταφρονησις, περιφρονησις· Πλάτ. Ἀρ.22,30 μὴ ὑπεροπρῶσαι ἐπιδοροῦσα ἐπιπλοῖσασαι οὐτως, Μάρκ. Αὐρ.8,26 ὑπεροπρῶσαι τῶν αἰσθητικῶν κινήσεων.

ὄπεροπρῶτικός-ἄ-όν μγν. ὁ ὄπεροπτικός, ὁ καταφρονητικός· Πολυδ.9,147.

ὄπεροπρῶτομῆ μγν. κ. μων. ὄβριζομαι εἰς μέγαν βαθμόν, ὑπεροβλλόντως, ὑπερμετρῶς, σφοδρῶ· Δίων Κ 50,25 πῶς οὐκ ἄν εἰκότως ὄπεροπρῶθῆιται, Φωτ. Ἐπιστ.91,35 ὄπεροπρῶτομῆ κατὰ τῶν ἀμωρτανότων.

ὄπεροπρῶντως ἰδρυγῆ ἑλίρρ. λεξ. μετὰ μεγίστου ὄργασμου, σφοδρῶς ἐπιθυμῆσαι ἴσα. ἐν λ. περιόρως Ἰερδ. Αἰσχ. Ἀγ.215).

ὄπεροπρῶτος μγν. μέτ. ὄβριζομαι μεγάλως, ἐπιθυμῶ σφοδρῶ, διακακῶς, μτ. γενικ.· Πολυδ.5,165.

ὄπερορία ἴη κ. μων. κ. νεώτ. βηλ. τὸν ὑπεροπρῶτος ὡς οὐσ. ἰεγκήλ. ἢ μερῶν, ἢ πέρα τῶν ὀριων κράτους τῆς χώρας, ἢ ἔξην χώρα, ἢ Ἐνεῖται· Ἄνδοκ.3,36 τὰ γὰρ ἴδια τὰ σφέτερον αὐτῶν ἢ ἐκ τῆς ὑπερορίας οὐκ ἀπολαμβάνειν, Λυσ.31,8 ὅτι τῆς ὑπερορίας οἱ μὲν εἰς τὰ ὄστα... συνελεύουσι, Πλάτ. Φαῖδρ.230D εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδῶμεν. Ξεν. Ἀν.7,1,27 ἀπὸ τῶν ἐνδῶμων καὶ τῆς ὑπερορίας, Πλούτ. Ἠθ.508Α. ἢ ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι τὸν θυγατράδων ἰκὴ τῆς χώρας εἰς ἢν ἦτο ἐξέροιστι, Ἀλκιφρ.1,11 2) μγν., μων. κ. νεώτ. ἢ ἐκτός τῶν ὀριων ἐπικρατεῖται μέτ. ἀναγκαστικῆ ἀπομάκρυνσις προσώπου τῆος, φυγῆ, ἀπέλασις, ἔξορία· Δίων Κ 67,3 φόνους τε καὶ ὄπερο-

ὀπτικός, αὐτ.735 ὁ ἀπεροφίας 'ἰσοφίη' || τὸ οὐδ' ὀπεραιοσύναι ὡς οὐα. ἡ ὀπεραιοσύνη: Δαμασκ.Ι,15 ὀνόματα θλαστάτα τὸ ὀπεραιοσύναι. 2) μόν. ὁ ὀπεραιοσύναι, ὁ πάλιν πλοῖστος, ὁ ζῆλοστος: ΚΠορφ. Πρὸς υἱὸν Ρωμ.14,48 ἔγνετο περιφανῆ καὶ θγον ὀπεραιοσύναι. 3) Ἡσ. ὀπεραιοσύναι ἀγαπητός, περιηλημένος.

ὀπεραιοσύνη -πτος(ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἐκκλ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀπεραιοσύναι βλλ.: Διον. Ἀρεοπ.375 τῆς ὀπρ λέγον., καὶ οὐσίαν αὐτῆς ὀπεραιοσύναιπτος, αὐτ.382 τὴν ὀπεραιοσύναι τὴν θεαρχικὴν.

ὀπεραιοσύναι ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὀπεραιοσύναι βλλ.: Διον. Ἀρεοπ.382 πάντων ὀπεραιοσύναι ἐξηρημένον, Δαμασκ.Ι,1,228C, αὐτ.2,858Α, αὐτ. ὀπεραιοσύναι καὶ ὀπεραιοσύναι.

ὀπεραιοσύναι (τὸ) μτγν. εἶδος μηχανῆς: Φθ. Μηχ.Μοθ.97 τὰ μηχανήματα εἰς τὰ ὀπεραιοσύναι καὶ περιεκτα κατασκευάζων (βγρ. ὀπεραιοσύναι).

ὀπεραιοσύναι μον. εἰμ ὀπεραιοσύναι σκυθροπός, ἡ ὀπεραιοσύναι: Νικ.Χων.Χρον.352C ὀπεραιοσύναι ζομένη προσώπων καὶ ὀπεραιοσύναι βλέμματι.

ὀπεραιοσύναι (τὸ) μον. κ. νεώτ. τὸ ὀπρ τὰς θορῆς μέρος τοῦ μεταλλοῦ: Εὐτεκν. εἰς Ὀπν. Κυν.1,181, - ὀπεραιοσύναι τῶν.

ὀπεραιοσύναι-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ὀπρ τὰς θορῆς κείμενος || τὸ ὀπεραιοσύναι ὡς οὐα. βλλ.

ὀπεραιοσύναι-ομαι μον. ἀποθ. ἀνασπὸς τῶς θορῆς ὀπεραιοσύναι, ἐπαίρομαι: Θεοφύλ.Σ' Ἐπιστ.60 ἀνδρα προεδότην πολίων, αἰδέομαι, ὀπεραιοσύναι αἰ σμντόπτι.

ὀπεραιοσύναι-ουσ-υ κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀπεραιοσύναι τὰς θορῆς, ὁ ἐπηρμένοσ, ὁ ὀπεραιοσύναι, ὁ ἀλαζών: Ὑπερείδ.π.Σουίδ.ἐν.λ, Γρηγ.Νοσ.9,7 ὀπεραιοσύναι, οὐχ ὀπεραιοσύναι Δαμασκ.Ι,2,859Α ὁ ὀπεραιοσύναι τῶν σῶν, Εὐστ.Ποι.11,60 πᾶν τὸ περὶ αὐτὸν ὀπεραιοσύναι, Κ Μανασα.Χρον.3679 ὀπεραιοσύναι τὸ στρατεύμα.

ὀπεραιοσύναι (ἡ) [ὀπεραιοσύναι κ. μον. κ. νεώτ. ἡ προεξοχῆ, τὸ ἄκρον: Ἐπιπν.Γρηγορ.2 αὐ κίση κροῦσι βινός ὀπεραιοσύναι ἀκρας ...] || ἐπὶ ἀρέων, ἡ κορυφή: Πολύβ.10,10,10 βουάνων ὀπεραιοσύναι, Πλούτ. Ἡ8,936Α τῶν ὀρῶν τὰς ὀπεραιοσύναι || κ. ἀποθ. θῶμα τ Πολύβ.3,104,3 οὐσῆς νινός ὀπεραιοσύναι μεταξὺ τῆς στρατοπεδείας. 2) κ. νεώτ. μτρ. τὸ ὀπεραιοσύναι τὸ εἶναι ἀνώτερον, ἄριστερον: Ἀριστ. Ρητ.2,12,6 ὀπεραιοσύναι γὰρ ἐπιθυμῆ ἡ νεότησ, ἡ δὲ νίκη, ὀπεραιοσύναι τις, αὐτ.Πολιτ.4,13,10, αὐτ.4,8,4 τὴν ὀπεραιοσύναι ἀπονέμειν τοῖς ἀρίστοις, αὐτ.4,6,5 διὰ τὴν ὀπεραιοσύναι τοῦ πλῆθος κ. κτ. πλθθ. 'Αριστ.Πολιτ.7,1,5 διαπεραιοσύναι ἐν τῷ ποσῷ καὶ ἐν ταῖς ὀπεραιοσύναι. 3) ἡ ἀπεραιοσύναι, ἡ ἀμετρία, ἀντιθ. Ἐλλειψίς: Ἀριστ.Μεταφ.3,2,18 ἐπάθος ἀριθμοῦ ἢ ἀριθμοῦ: αὐτ.ΖΜ,4,2 διαπεραιοσύναι καθ' ὀπεραιοσύναι, αὐτ.Ἡθικ.1,7,14 ἡ κατ' ἀρετὴν ὀπεραιοσύναι κ. κτ. πλθθ. ἢ Πλάτ.Νόμ.711D κατὰ πλοῦτων ὀπεραιοσύναι, Ἀριστ.Πολιτ.4,11,6 οἱ ἐν ὀπεραιοσύναι εὐτυχημάτων ὄντες || νεώτ. μαθ. ὁ ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως προκύπτων ἀριθμόσ, ἡ διαφορῆ, τὸ ὀπλολοισιν || νεώτ. νομ. τὸ μετὰ τὴν ἰκανοποίησιν τῆς ἀπαιτήσεωσ τοῦ ἐνεχυροσύναι δανειστοῦ ὑπόλοιπον (τὸ ἐπὶ πλῆον, λατ. superfluitas) τοῦ ἐκ τῆς πωλήσεωσ τοῦ ἐνεχυροσύναισθέντοσ πράγμασ προκρίφοντοσ τιμημάτοσ. 4) ἡ ἀνωτέρωσ θεσίσ, τὸ ἀξίωμα: Ἀντιφᾶν.Παρεκδιδουμένη τὴν Σελᾶκου τὸ βρασιλικὸσ ὀπεραιοσύναι, Διδό.Σ,4,41 οἱ ἐν ὀπεραιοσύναι νεανίσκοι. 5) π. Βυζαντ. τίλοσ ἀξίωματοσύναι, οἶον παρ' ἡμῶν ἡ ἐξοχότησ Δουκάγ. 6) ἐπὶ γήκωσῆσ ἡ περιφρασῆσ ἡ μακρολογία, ἀντιθ. ἡ Ἐλλειψίς: Πλάτ.Πολιτ.283C μήκοιτς τὸ πᾶρ καὶ βραχυτήτοσ καὶ πάσοσ ὀπεραιοσύναι τὸ καὶ Ἐλλειψίωσ, Λογίγν.Υφ.38,3 ἡ τοῦ πάθοσ ὀπεραιοσύναι καὶ περιφρασῆσ.

ὀπεραιοσύναι-εωσ(ἡ) [ὀπεραιοσύναι] μτγν. τόποσ ὀπ. λέγων, προεξέχων, ὁ πρόδομοσ Σόμ.Πλάτ.ε,40,21. **ὀπεραιοσύναι**-ή-ον μον. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπεραιοσύναι εἰς τὴν ὀπεραιοσύναι ἢ τὸν ὀπεραιοσύναι, ὁ ὀπεραιοσύναι, ὁ ἔξωχοσ, ὁ ἐξαιρέτοσ: Δαμασκ.Ι,1,449D, Εὐστ.1384,45 τὸ ὀπεραιοσύναι τοῦ Διόσ, αὐτ.1384,49 τὸ τῆς λέξεωσ ὀπεραιοσύναι.

ὀπεραιοσύναι ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ὀπεραιοσύναι βλλ., ἐξαιρέτωσ, ἔξωχοσ: Δαμασκ.Ι,147C πάντων ὀπεραιοσύναι τῶν ὄντων ἐξήρηται, Συμ. Θεοσ.128B ὀπεραιοσύναι τῶ κατὰ μετὰ φαντασίωσ.

ὀπεραιοσύναι-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ἰων. ὀπεραιοσύναι, ὀπεραιοσύναι, ὁ ἔξέχων, ὁ θαυρομένοσ ὀπρ τοῦσ ἄλλοιουσ, ὁ ἔξωχοσ, ὁ θαυρομένοσ: Ἰλ.2,208 αἰὲν ἀριστετεῖν καὶ ὀπεραιοσύναι ἐμμεῖναι ἄλλων, αὐτ.Α,784' κ. ἀποθ.: Ὑμν.11,2 Ἥρην.. ὀπεραιοσύναι εἶδοσ ἔχουσαν, Πινδ.Ν 3,40 θηρέσ ἐν πελάγοσιν ὀπεραιοσύναι, Ἡρ.5,927 ὡσ ὁ ἀπέλιθοσ Θεασούδοιοσ τοῦσ ὀπεραιοσύναι τῶν ἀστῶν φανεύειν, Αἰοσ.Πρ.429 ὡσ αἰὲν ὀπεραιοσύναι σθένεσ κραταιὸν γὰρ ἀδράνῶν τὸ πῶλον νωτίωσ ὄχων στενάξει, Σοφ.Τρ.1096 ὀπεραιοσύναι βίωσ, Ὀπν.Κυν.3,52 ὀπεραιοσύναι ἐπεκρίη νύξ, ὀπεραιοσύναι χαρακτῆρ, - ὀπεραιοσύναι κοριτῆ - γαλέντι κ. ὀπεραιοσύναι: Πινδ.Π 2,38 εἶδοσ γὰρ ὀπεραιοσύναι πρῆπεν Οὐρανιδᾶν θυγατέρι Κρόνου, Πλούτ.Ἡ8,11Β τοῦσ ὀπεραιοσύναι τῶν βασιλείων || Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. ὀπεραιοσύναι ὡσ ἐπίρρ. ἔξέχωσ, ἐξαιρέτωσ, ὀπεραιοσύναι || νεώτ. ἐπιρρ. -ὄχωσ δημ. -α.

ὀπεραιοσύναι-όω μτγν. ὄχωρὸσ π λαν, καθ' ὀπεραιοσύναι: Κλήμ.Α,Λ331.

ὀπεραιοσύναι-έω φέρω ὀφηλά, ἀνέγω, ὀπαστηρῶ: Ἰππ. Ἀγμ.764 μτροσ κεραλή ὀπεραιοσύναι τὸ ἄπεραιοσύναι τὸ σῶματοσ, Ἰώσ.Α1,3,5 (β.γρ.Π' 2) ἄπ.μ.π. ὀπεραιοσύναι.

ὀπεραιοσύναι ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ὀπεραιοσύναι, ἐξέχωσ, θαυρομένοσ.

ὀπεραιοσύναι (ἡ) [ὀπεραιοσύναι] κ. νεώτ. μτ. γενικ. ἡ ἐμπεραιοσύναι, ἡ ὀφηλοφροσύνη, ἡ περιωρῆσῆσ, ἡ καταφροσύνησ: Θουκ.1,84 ἐδουλοῖται δὲ ἀμαθεστων τῶν νόμων τῆς ὀπεραιοσύναι παιδείωμνοσ, Ἰσοκρ.8,96 τὸ δὲ κοινὸν τῆς πόλεωσ ὀπεραιοσύναι μὲν τῶν συμμάχων, Ἰώσ.Π1,3,7,33 τὴν πρὸσ τὰς κολασείσ ὀπεραιοσύναι. || κ. νεώτ. ἀποθ. ἡ ἔπαρτοσ, ἡ οἰσῆσ ἡ ἀλαζονεία: Αἰσ.12,93 εἰς τοσοῦτον ὀπεραιοσύναι ἐλθόντοσ, Ἰσοκρ.12,242 τὴν τε γὰρ ὀπεραιοσύναι σμντόπτισ μετῆκεν λέγοσιν, Πλούτ. Ἀλεξ.52 ὄδοσ ἐπληθῶσ ὀπεραιοσύναι.

ὀπεραιοσύναι-εωσ(ἡ) [ὀπεραιοσύναι] μτγν. ὀπεραιοσύναι βλλ.: Πλάτ.Λευ.20,4 ἐάν δὲ ὀπεραιοσύναι ἐπιραιοσύναι οἱ αὐτόθρονοσ τῆς γῆσ.

ὀπεραιοσύναι μελλ. τοῦ ὀπεραιοσύναι βλλ. **ὀπεραιοσύναι**-έω λέξ. προσηγορῆσ μεγαλυτέροσ τιμῆν, κλειστοῦ ἐν τῷ ἀγορῶ τῶν ὄφων AB 67,32 ἐμπεραιοσύναι τὸ ἀγορᾶζονόσ τιωσ ὄφον ἔπερον τῆ τιμῆ ὀπεραιοσύναι ἀνείκοθασ. **ὀπεραιοσύναι**-οσ-έσ || τὸ οὐδ' ὀπεραιοσύναι ὁ ὀπεραιοσύναισ παγετόσ || τὸ οὐδ' ὀπεραιοσύναισ ὁ ὀπεραιοσύναισ παγετόσ τὸ ὀπεραιοσύναισ φῆκοσ: Σεν.Κιν.8,2.

ὀπεραιοσύναι-οσ-έσ μτγν. κ. μον. ὁ καθ' ὀπεραιοσύναι τεθυρμένοσ, λυπημένοσ: Φιλέγ.Θουμ.119,3 πάντοσ ὄντοσ ὀπεραιοσύναισ καὶ θρηνοῦντοσ, Κλήμ. Ἰλ.52, Τ'εῖς Χιλ.1,784.

ὀπεραιοσύναι-έω κ. μον., συνηθ. κτ. ὄδορ. ὀπεραιοσύναισ, πάστω, ὀπεραιοσύναι ὀπεραιοσύναι, ὀπδομοῖσ μεγάλωσ: Εὐρ.Φοίν.1456 ὀπεραιοσύναισ ἤρσοσ ἢ κερῶν ἐξοσ κἀπαρξῆσ θεινώ, Ἰώσ.Α1,7,21.

ὀπεραιοσύναι ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ὀπεραιοσύναι βλλ.: Εὐστ.Ποι.253,61.

ὀπεραιοσύναι, συνηθ. κτ. παρσικ. ὀπεραιοσύναισ κ. ὀπεραιοσύναι. ὀπεραιοσύναισ, μτ.γενικ. κτῶν ὀπεραιοσύναι.

ἄνω, ὀπερβάλλω, ὀπερτέρο· Ἄριστος, Ἐκκλ.1113 πολὺ δ' ὀπερτέρισαιεν αὐ τοῦταν ἀπάντων τῷ Θάσῃ ἀμφοτέρωδ' κ. μτ. αἰτ.· Δημ.127 τοσοῦταν... ὀπερτέρισαικα πλοῦτω τοὺς ἄλλους, Πολυδ.14,5,14 τὸ γεγονός ὀπερτερισάμεν τῆ δεινότατι πάσας τὰς προαρημένας πράξεις, Λουκ. Εἰκ.9 ὄλιος μέγα τι θάρσος καὶ θέαμα πάσαν τὴν ἀνθρώπων ἐμφορσιν ὀπερτερισάκος, Εὐα.Εὐαγγ. Προν.792Α ὀπερσαι μωρὰ τὰ ὑπὸ Λύκωνος εἰρημένα, Εὐατ.Που.153,20 ὡν ἕκαστον αὐτὸς ὀπερτοῖαω τῷ τοιαύτῳ χάρτι.

ὀπερλαῖω μτγν. κατοπλάωω, νικῶ εἰς τὴν πόλιν· Εὐα.Εὐαγγ.Προν.792Α ἰδ γρ. ὀπερλαῖω.

ὀπερπάλωω μτγν. ἐπιτάσσω, πασιπάλωω, ἀκορπίζω ὀπανάω· Σάτωρ, Ἐπιγρ.ΑΠ.10,11 ἰδ.γρ.1.

ὀπερπαρᾶγῃ (ἡ) νεῦτ. παραγωγή προϊόντων βιομηχανικῶν ἢ γεωργικῶν ἀνωτέρα τῆς ἐπιζυτουμενῆς ἢ τῆς προδεδωμένης.

ὀπερπαρᾶνῃ (ἡ) μων. ἡ ὕπερ τὴν παρᾶνῃν χορδῆ, ἡ ἕκτη χορδῆ τοῦ Πυθαγορείου ὀκταχορδου· Ψελλ.116,337,11.

ὀπερπαρᾶνῃ (ἡ) ἡ ὕπερ τὴν παρᾶνῃν χορδῆν, ἡ πέμπτη χορδῆ τοῦ Πυθαγορείου ὀκταχορδου· Γρηγορ.Ν.284,25.

ὀπερπᾶω κ. μων. πάσχω ὕπερ πνοῦ· Πτολ. Τετραδ.118,7, Ἐπιφᾶν.1,736Α, Εὐμαθ.Υμοδ.6,230 μὴ συνεκπέδουσαι, μὴ συμνησᾶσαι σοι, μὴ συμπαθεῖν καὶ ὀπερπᾶσθαι.

ὀπερπαφλάω παφλάωω ὕπερ τὸ δένει καὶ χύμωνος ἔξω, ἀνασηδῶ, ὀπερκοχλάωω· Λουκ.Μετξ.8 ὁ μέντοι ἰννολιέτης ὀπερκοφλάων ἐς κεφαλῆν ἡμῖν ἐπέτρειπε τοὺς ἀνθρώκας.

ὀπερπᾶνωμαι μτγν., μων. κ. νεῦτ., μέσ. παθ. ὄρ. ὀπερπᾶνχύνθην, γίνομαι ὀπερβαλλόντως παχὺς παραπαχίωω· Θεόφρ.Φαιτ.5,11,3 ἔοικε παραλλῆσθον τὸ συμβαίνον καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, ὅταν ὀπερπᾶνχύνθων, Ἄλων.Φιλ.197,31 ὅταν αὐτὸ ὁ δασκος ὀπερπᾶνχύνθῃ.

ὀπερπᾶχως-ατος-ατι-σ κ. νεῦτ. ὁ καθ' ὀπερβολὴν παχὺς, ὁ τετρατάλακος· Ἰηρ.Ἀερ.290, αὐτ. Διοτ.385, Αἰ.Π.114,7 κ. ἐπὶ πλοίων· Δίων Κ 49, ὀπερπᾶχῃ τῷ γὰρ καὶ ὀπερμεγέθη κατασκευάσθη (τῷ σκάφῃ).

ὀπερπᾶθωμαι μτγν. πειθῶμαι καὶ πολὺ μάλα, μὴ τὸ παραπάνω· Πολυδ.5,152.

ὀπερπᾶνωμαι μτγν. ὀπαθ. κείμαι, εἰμαι ὀπερᾶνω πνοῦ· Ἀπολλ.Ρ.4,1637 Κρήτην, ἢ τ' ἄλλων ὀπερπᾶλετο εἰν αἰὶ νήσων.

ὀπερπᾶνω μτγν. κ. μων. πέμνω, βάλλω ἀνωθεν ἢ πέρα τοῦ σημείου ἢ σκοποῦ, ὀπερκορνίζω· Γρηγορ.Ναζ.1,903Α οἱ τοξόκοντες, ὅν τε εἰσὼ πέμνωσιν, ὅν τε ὀπερπᾶνωσιν, Ἄνω.Κομ.297.

ὀπερπᾶνωθ-έω μτγν. αἰτ. πᾶνω ὀπερβαλλόντως θρηγῶ ἀπαρηγόρητα· Φιλότηρ.656.

ὀπερπᾶνωμαι λεξ ὀπαθ. πᾶνωμαι ὕπερ τὸ δένει, ὀπερρωμιᾶω, παραγιγᾶμαι Ἄπολλ.Σαρ. Λεξ.Ἰου. ἐν λ. πέπων, Εἰμ.661,55.

ὀπερπᾶνω μτγν. τ. τοῦ ὀπερπᾶνω βλλ. ὀπερπᾶνω ἐπίρω. νεῦτ. πᾶνω τὸ τάρσος, εἰς τὴν ἄλλην ζώνην ἢ συνήθ. γρ. τοῦ ὄρθου τὸ ὀπερπᾶνω ὡς οὐα. δὴλ. ὁ πᾶνω τοῦ τάρσου κώσμος, ἡ μετασπᾶστικὸς ζωῆ.

ὀπερπᾶνικῆ (ἡ) μτγν. ὁ ἀνώτερος τοῦ Περιπέλου· Φρόν. ἐν ΑΒ.67,21 πρὸς ὀπερπᾶνικῆς.

ὀπερπᾶνωμαι μων. ὁ καθ' ὀπερβολὴν λαμπρὸς· Ἄνω.Κομ.181D ὁ ἐν ὀπᾶτεροις ὀπερπᾶνωμαι τιμηθεῖς.

ὀπερπᾶνωσῶω κ. μων. κ. ἄττ. -πᾶνωσῶω περιπέσωω, πλεονάζω καθ' ὀπερβολὴν· Μοσχ.Γιν.Παθ. 6,13 ὀπερπᾶνωσῶω τὸ αἶμα, ΚΑ Ρωμ.5,20 οὐ δὲ ἐπλεόωνσεν ἢ ἀμαρτία, ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἢ χάρις, Δοθ.Ἰστ.Βυζ.78B τοῦτο τὸ νελέκτων σὺν-

ταγμα καθ' ἕκαστον ἔτος ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἔστω κ. παθ.· Πισθ.1 Βλ.Ἄναστ.306,44 ἢ ὁ μ. κ. μέσ.· ΚΑ Κορινθ.2,7,4 ὀπερπᾶνωσῶωσιν τῷ χαρῶ ἐπὶ πάσῃ τῇ θύμῃ ἡμῶν.

ὀπερπᾶνωσῶωσιν ὀπᾶω. ὁ ὀπᾶω τὸ περιπέσωω, ὁ ὀπερπᾶνωσῶω ὁ ὄρθου ὄρθου.

ὀπερπᾶνωσῶω ἐπίρω. μτγν. ὀπερπᾶνωσῶω ὀπερβαλλόντως καθ' ὀπερβολὴν, πάρα πολὺ, παραπάνωσῶω· ΚΑ Μάρκ.7,37 καὶ ὀπερπᾶνωσῶω ἐκπλήσσωσιν λέγοντες.

ὀπερπᾶνωσῶω μων. ἐπὶ σταφυλῶν, περπᾶνωσῶω ὀπερβαλλόντως, λαμβάνω ὀπᾶω τὸ δένει τὸ μελανόστικταν χρώμα τῶν ὄρμημαζουσῶν σταφυλῶν, ὀπερρωμιᾶω, παραγιγᾶμαι· Εὐμαθ.Υμοδ.7,4 αὐτ. 216 ὅταν τὸν βότρουν ἴδῃς ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἰδ. γρ. περπᾶνωσῶω.

ὀπερπᾶνωσῶω κ. ἄττ. -πᾶνω μτγν. πέτωω, χωνεῶω πολὺ ταχέως· Ἰηρ.422,19.

ὀπερπᾶνωμαι μτγν. ποι. ὀπᾶω. ὀπερπᾶνωμαι βλλ.· Στράβ.ΑΠ.12,249 πᾶνω μελί τοῦμῶν ἰσοῦσα παδόος ἐπ' ὀπᾶωσιν ὀπᾶνωσῶωσιν, Παυλ. Σὺ.ΑΠ.5,259 ἄλλου παντός ὀπερπᾶνωσῶωσιν.

ὀπερπᾶνωσῶω μτγν. μέλλω ὀπερπᾶνωσῶω, ὀπᾶω, ὀπερπᾶνωσῶω κ. παθ. ὀπερπᾶνωσῶωσιν, ἐκτείνω, ἀπλώνω ὀπερπᾶνω· Δίων Κ 43,24 παραπάνωσῶωσιν ὀπᾶω αὐτῶν σπᾶω ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἢ παθ. ἀπορροῦμαι ὀπερπᾶνω· Διδό.Σ.4,51 ἐπὶ δρακόντων δ-χορμῆσιν τὴν Ἄρτεμιν δι' ἀέρος ὀπερπᾶνωσῶωσιν πολλὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, Λουκ.Ρητ.Διδ.ὸ ὡς οὐδὲν ἐς κωλύσῃν ἡδὴ ῥήτορα δοκεῖν μίση οὐδὲ ὄλιος ἡμέρας ὀπερπᾶνωσῶωσιν τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον.

ὀπερπᾶνωσῶω ὄρ-ἄς ὁ πετόμενος ὀπερπᾶνω, ὀπᾶω, ὀπᾶωσιν· Πολυδ.18,13,3 βέλῃ ὀπερπᾶνωσῶωσιν τῶν πρωτοστατῶν φερόμενα ἰσπερπᾶνωσῶωσιν ὀπερπᾶνωσῶωσιν τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, Διδό.Σ.14,23 τὰς τῶν τῶν βολῶν καὶ τῶν ἄλλων βελῶν ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἰσοῦσα ποιήσῃσιν, Στράβ.6,5,4,5 τοὺς ὄρμῃσιν τοὺς ὀπερπᾶνωσῶωσιν γινόμενος καταπίπτει τὸν τοῦ ὄρθου ἢ τὸ ὀπερπᾶνωσῶωσιν πᾶνω ὅσπερ τεταται ὀπᾶωσιν· αὐτ.15,1,38 ἄτρωι... ὀπᾶωσιν ῥοφητικὸ τοῦ ὀπερπᾶνωσῶωσιν 2) μτγν. ὁ μεταρροσόμενος· Λουκ.Υπ.Εἰκ.17 ὅτι μὴ δέν ὀπερπᾶνωσῶωσιν μᾶθῆ τῶν μᾶθῶν ἐνεσπᾶνωσῶωσιν οἱ παρῶν ὄγκος τῶν πραγμάτων 3) ὁ ἐκτείνωμενος ὀπᾶω πᾶνωσῶωσιν, ὁ ὀπᾶω τὴν κεφαλὴν ἀνυψόμενος· Πολυδ.6,3,4,4 ὀπερπᾶνωσῶωσιν θωρακίσις σκεπάσῃσιν, Διον.Ἄλ.Ρωμ.9,11 ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἡ δυνάμειν τῷ ἐπιπέρω κώκωσιν κ. μτ. γενικ.· Διδό.Σ.17,7 ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἄκρα τῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς ἢ κ. συγκρ. ὁ ὀπᾶωσῶωσιν· Στράβ. 16,4,16 τὴν κορυφὴν δὲ πολὺ ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἔχει τῆς κορυφῆ.

ὀπερπᾶνωσῶω κ. ὀπερπᾶνωσῶω, ὀπᾶω, μέλλω. ὀπερπᾶνωσῶωσιν, ὀπᾶω. β' ὀπερπᾶνωσῶωσιν κ. ἐπ. ὀπερπᾶνωσῶωσιν κ. παθ. ὀπᾶω. ὀπερπᾶνωσῶωσιν, ἐπὶ δὲ ὀπᾶωσῶωσιν φερόμενα ἀνωθεν μετὰ τοῦ ὀπᾶωσῶωσιν πᾶνωσῶωσιν· Ἰηρ.Ν.408 τὸ δ' ὀπερπᾶνωσῶωσιν χάλκεον ἔγχοωσιν αὐτ.Χ.275, Ὄδ.Χ.280 κ. ἐπὶ πᾶνωσῶωσιν· Σοφ.Αντ.113 κείνος δ' ὄξια κλάζων αἰετὸς εἰς γᾶν ὡς ὀπᾶωσῶωσιν, Ἀριστ.Ζι.5,5,13 ὀπερπᾶνωσῶωσιν περπᾶνωσῶωσιν, Δίων Κ 47,48 ἀετοὶ δὲ ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἰδ. γρ. ὀπερπᾶνωσῶωσιν ἢ κ. μτ. αἰτ. πέτωωμαι ὀπερπᾶνω, πᾶνω· Ὄδ.Θ.192 ὁ δ' ὀπερπᾶνωσῶωσιν πᾶνωσῶωσιν πάντα, Ἀριστ.Ζι.8,12,4 ὅταν ὀπερπᾶνωσῶωσιν τὸ ὄρος [οἱ πλεόντες] κ. μτ. γενικ.· Ἄπολλ.Ρ.2,1252, Πλοῦτ.Πομπ.25 ὡστε ὀπερπᾶνωσῶωσιν κῶρακα τῆς ἀγορᾶς τυφωθῆσιν.

ὀπερπᾶνωσῶω ἄττ. τ. τοῦ ὀπερπᾶνωσῶω βλλ. ὀπερπᾶνωσῶω (ἡ) νεῦτ. ἰσπρ. παθολογικὴ ἐπίτασῶωσιν τοῦ χημιστοῦ ἢ γαστρικῆς πέψεωσιν.

ὀπερπᾶνωσῶω μων. ὁ καθ' ὀπερβολὴν ἐξυμῶωσιν ἢ δογματικὸν κατασκευάσῃσιν ὀπερπᾶνωσῶωσιν κωροῦ πᾶνωσῶωσιν

κατασκευάσματος" || νεώτ. ναυτ. τὸ ἄνωθεν τοῦ καταστρώματος πολεμικοῦ πλοίου περιέλειστον διαμέρισμα, ἰδ. μεσόστημα, ἐν χρ. ὡς πυροβολεῖον ἢ πρὸς ἐνδοιαστὴν μέρος τοῦ πληρώματος.

όπερηλήνυμαι παθ. μθ. ἐνεργ. παρακ. όπερηλήνυα, ἐπηγόμαι όπεράνω, στερεώνομαι όποράνω· ἴνπ.175B λαθόνομος πασσάλου άκρου όπερηληγύγας εἴχεται.

όπερηλήθεις-εως (ή) όπερηλήθῃ μτγ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ όπερηθῆν (βλ.λ., τὸ όπεράνω τινός πῆδημα· Γ.Ποῦτ.Ἰ8.371B τὴν πολλήν αὖναστροφὴν καὶ πάλιν όπερηλήθεις· όπερηλήθεις τάφρου" || νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ, πῆδημα όπεράνω γυμναστικοῦ τῶνος άργανοῦ, χωρίς νά ἐγγίσῃ ὁ όπερηθῶν τὸ άργανον ἢ καί με στήριξιν τῶν χειρῶν ἐπ' αὐτόν· 2) νεώτ. μτφ. ἡ όπερηλικσις ἐμποδίου τινός· όπερηλήθεις δυσχεραίων.

όπερηλήθῶ-ῶ κ. μον. νεώτ., μέα. μέλλ. όπερηλήθουμαι, άόρ. όπερηλήθησα, παρακ. όπερηλήθηκα, πηδῶ όπερανώθην τινος, διαβαίνω, όπερβαίνω δι' ἐνός πηδύματος· Ἰ.Αριστ.ἴνπ.675 εἰθ' όπερηλήθων ταῦς δρυφακτάτους πανταχῶ" || όμ. κ. μέα. ἐν ἐνεργ. συβ.· Ἰουκ.Ἰ.Αἰαῖδ.3 καὶ όπερηθήσεται μὲν τὸν ποταμόν· 2) άπόλ. θέρμομαι άνωθεν μετ' όρμης, μετὰ ταχύτητος· Ἰ.Αριστ.Μεταφ.5.3.3'· 3) μτφ. ἐκφεύγω, διαφεύγω· Σοφ. άπ.666 θεοῦ . . πλῆθυν ὄχ όπερηλήθησε βροτός" || νεώτ. διαφεύγω διὰ τῆς ἰκανότητός μου, όπερηκῶ· όπερηλήθησα πολλὰς δυσχερίας· 4) μτφ. όπερβαίνω, διαβαίνω, δέν λαμβάνω καθόλου ὄπ' ὄφιν μου· Δημ.644 δικαστήρια καὶ νόμιμα εἰς κανόνος τοῦ χρόνου παραδεδομένα ὄτως άναίθως όπερηλήθηκιν, Ἰ.Υπερίδ.Λυκούρ.12 όπερηλήθησα άπαντας τοῦς νόμους· 5) μτφ. όπερητῶ· Γ.Πλάτ.Νόμ.677B πῶλό γάρ ὄμιν όπερηλήθησά τῶ μηχανήματι τοῦς ἔμπαντας, Αἰλ.Ζ1 6.25 τὰς ἄλλας όπερηλήθησε σωφροσύνη" || νεώτ. παραγκώνιζω· προήχθη όπερηλήθησας τοῦς άρχαίλοις του"· 6) ρηματ. π. όπερηλήθους.

όπερηλήσῃ μτγ. πρὸς τοῦτας ἔλαμβάνομαι, πινάω, άρπάζω προσεῖτι· Γ.Γρη.Νέστωρ.1775B ὄν όπερηλάζει διὰ τῆς λυκτικῆς.

όπερηλιών μτγ. παχύνω τὴ εἰς όπερβολήν, παροποιῶν τὴ· Γαλ.2.13C όπερηλιόντες τε καὶ διασάφηντες, θασ.3.180A, αὐτ.329D όπερηλιώνων ὁσούτων καὶ κατασαρκῶν· κ. παθ.· αὐτ.340C όπερηλιονόμενον καὶ κατασαρκόμενον.

όπερηλισις-εως (ή) (πέλιζ) νεώτ. μτγ. ἡ πῆρα τῆς κανονικῆς πηέσεως άπειρου, άπότ κττ. πηέσις ἢ όπερβλησις· 2) ἱατρ. ἡ όπέρτασις ἢ όπερτονια· όπερηλίσις άρθριτική.

όπερηλικρός-ον ὁ καθ' όπερβολήν, παροπολὸ πικρός· 2) μτφ. ὁ λίαν άσπιδρός· Αἰαχ.Πρ.944 σὺ τόν σοφιστήν, τόν πικρόν άπέρικρον.

όπερημιζα (ή) νεώτ. ἡ λιπώδης πολυσαρκία.

όπερημιζμη, παθ. άόρ. όπερημιζήσαι, παθ. παρακ. όπερημιζομαι, πληρῶ μέχρις ἐκχειλέσεως, όπερηληρώ, παραγιγνώμ' Αἰλ.Ζ1 16.12 τῶν δὲ όπερημιζάντων τῶς ποταμοῦς ὕδατων" || παθ. όπερημιζοῦμαι· ἴνπ.536 ὄπότεν παχυνθῆ καὶ συσπαθῆ καὶ όπερηληθῆ τὰ φλέβια, Ἰ.Αριστ.Ζ1 9.40, 29 διὰ τὸ όπερημιζήσθαι ὄθ δόντασι πέτρεσθαι, αὐτ.Η.Νικ.3.11, 3 πέντε ἄνω ὄν όπερηλησθῆ" || παθ. μτ. γενικ.· Σοφ.ΟΤ 779 ἄνω όπερηλησθῆς μέθης [καθ' όπερβολήν μεθυσμένος], αὐτ.874 ὄβρις εἰ πολλῶν όπερηλησθῆ.

όπερηίνω πινά ὄπερ τὸ μέτρον, πάρα πολύ, παραπίνω· Ξεν.ΚΠ.8,10 νομίζαντες τὸ μὴ όπερηίνων ἵππων ἄν καὶ ὄβριστα καὶ γινώσκουσφάλλεν.

όπερηλάω, άόρ. β' όπερηλέσθαι, ἐπὶ ὄδατος πίντω, πρῶ ἄνωθεν· Πολυδ.4.39, 8 τὸ προσγιγνώμενον καὶ πλεονάζον όπερηλίτων ὄπορρῆν (ὁ-

δωρ)· 2) ἐπὶ βελῶν ἢ τοξευμάτων, θέρμομαι όπεράνωθεν καὶ πίντω πέρα τινός· Αἰν.Τακτ.32' || γεν. πίντω ἐπέκεινά τινος· Ἰ.Αριστ.Πρ.26.44'· 3) ἐπὶ χρόνου, ἠαρέχομαι, περῶν· Ἰ.Ηρ.3,71 ἴσπε ὄμιν ὅτι ἦν όπερησή ἢ νῦν ἡμέρη· 4) πρὸξω, όπερηλάω· Στράβ.2.2, 22 όπερηπύουσαν ἑκατέρωθεν τῶν τροπικῶν εἰς τὸ ἑκτός καὶ πρὸς τὰς ἑκάρτας.

όπερηλάξω μτγ. περιγῶ, κινῶ κατὰ τὸς διαφόρους διεκθινόντες όπεράνω, ὄφληλα· Εὐφρο. π. Στοδ.59,16 ζῶην δὲ μέτ' ὄδατος ἔμβραλε πῶσαν χεῖρας όπερηλάξω.

όπερηλασις (ή) νεώτ. ἱατρ. ἄ. όπερβλησις όπερβολική, όπέρμετρος ανάπτυξις άργανικοῦ τινος ἴστω ἢ πολλοπλασιασμόν τῶν κυττορικών αὐτοῦ στοιχείων· θεματικαὶ όπερηλασιαι.

όπερηλασιάζω μον. όπερβαλλόντως ἴαν πολλοπλασιάζω· Δαρμασκ.2,908D όπερηλασιάζει καὶ όπερηλήθησα.

όπερηλέκομαι, μον., παθ. άόρ. β' όπερηλέκην, πλέκομαι όπεράνωθεν τινος· Ἰ.Ανών.βλ.Μάρθ. ἐν ASS Μαλου.5,41,10 στέφανος όπερηλέκων τῇ κεφαλῇ σου.

όπερηλεονάζω καθ' όπερβολήν πλεονάζω, όπερπερισσῶ· Ἰ.Ηρώμ.Πνευμ.165,40 τὸν όπερηλεονάζοντα ἄερα, ΚΔΤη.11,14 όπερηλεονάζου δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης.

όπερηλεος-ον μον. ὁ όπερηλεως, ὁ όπερηληρης· Τζέτ.Κλ.8,664 εἰς όπερηλέω" || τὸ όπερηλεω ὡς ὄσο. τὸ περίσσευμα· Εὐστ.Πιν.201,80 ὄκ ἤβρατε τῇ κόμῃ χορηγεῖν τὸ όπερηλεω.

όπερηλέω μτγ., μον. κ. νεώτ. πλέω όπεράνω, πέραν· Ἰ.ἰω Χρυσ.2,568D όπερηλέουσα τὸν χειμῶνα, Γ.Γρη.Ναϒ.1,366C κιδούτων τῶν αἰρετικῶν όπερηλέουσαν, Πρόδρ.Ροδ.6,253'· 2) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ ἴστωφόρου πλοίου ἐν ναυμαχίᾳ, φέρω προσπέντως πρὸς τὸ ἀντιμαχόμενον, προσημεοῦμαι, παίρω σοδρόν.

όπερηλέω-ών μτγ. κ. νεώτ. μον. όπερλεος ὁ καθ' όπερβολήν πλήρης, ὁ όπερηλήρης, παραγεμάτος Ἰουκ.Ἰ.Ερωτ.42 ἐπίσθιν γάρ όπερηλεω γίνονται τὰς παρ' αἰσῆσις γαστριμαργίας"· 2) ὁ μερλουμένος· Πολυδ.4,186.

όπερηληθῆς-ος-ές κ. μον. κνεώτ., ἄγρ. όπερηλήθης ὁ ἐν ἀπείρῳ πλήθει ὄν, ὁ πολυπληθέστατος, ὁ άφθονώτατος· Νικοχ.π.Ἰ.Αθῆν.7,328B τριχίος δὲ καὶ τὰς πρημνάδας τὰς βυννίδας ἐπὶ δελπίνων ἡκούσας όπερηληθεῖς, Δημ.802 όπερηλήθη δ' ἄξιμαρτηκότα ἰπρόξαντα κακὰ άναριθμητοῖ, Ἰ.Αν. Κομ.172A πολλοσπῆρος πρὸς όπερηληθεῖς.

όπερηληθυσμός (ὁ) νεώτ. όπέρμετρος ὀθεισις τὸ πλῆθοςμὸν δυσανάλογος πρὸς τὰς ἐπικρατούσας οικονομικάς συνθήκας ἐν τῇ χώρα ἢ κ. γεν. ἐν τῷ κόσμῳ.

όπερηληθῆς λεξ. εἰμὶ όπερηληθῆς βλ.λ.

όπερηλημύρω μον. κ. γλωσσ. ἐπὶ ποταμῶν, λιμνῶν, ρυάμων κττ., όπερηλημύρω, πλημμύρω ἐν άφθονίᾳ, ζεχελιάζω παραπολὸ· Νικ.Χων.Κροκ.43D χειμάρρους αἰφνιδῶν όπερηλημύρωσ.

όπερηλημύρω-έω γλωσσ. κ. νεώτ. ἄ. όπερηλημύρω βλ.λ.· 2) νεώτ. κ. μτφ. ἐν άνοφοπρὸς γεωργικά, κτηνοτροφικά, βιομηχανικά προϊόντα ἢ ἄ. πράγματα, εἰμαι, ουσωσμεύομαι πού ἐν μεγάλῃ άφθονίᾳ όπερηλημύρωσ ἢ άγορὰ ἀπὸ κωποῦς καρποῦς - ἀπὸ μὲθληλα.

όπερηλήρης-ους-ες μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐντελῶς πλήρης, ὁ ὄρα πολύ γεμάτος· Πλάτων.5,21.

όπερηλήρῳτης-ητος (ή) μτγ. όπέρμετρος πλῆρωσις, τὸ παραγιγνώσκα· Διον.Ἰ.Αρεοπ.248.

όπερηληρῶ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. άόρ. όπερηλήρωσα κ. παθ. άόρ. όπερηληρῶσθαι, μτφ. παθ. παρακ. άπερηλεπληρωμένος, πληρῶ ὄπερ τὸ μέτρον, όπερχειλιζῶ, γεμίζω ὡς ὄπάνω, παρα-

γερμίζω : Ξεν.ΚΠΒ,222 ἄ οἷτε κατασπίναται οὐτε ὕπερληροῖντα λυμνίεται, ΚΜανασσ.Χρον.3326' || κ. καθ. εἰμὶ ὕπερληρης, πληροῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, περισσώγῃ : Ξεν.Αλκ.5,3 σίτων ὡς μὴ ὕπερληροῦσθαι, Ἀριστ.Ζι.5,5,5 ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἄσπει· δύναιται γὰρ διὰ τὸ ὕπερληροῦσθαι, αὐτ.Ζι.2,4,8' || μτφ. ἐν φρ. ὕπερληρωθήθαι τὸ πατριον (ἢ ἀνοχή) μὴ ἐφάσκειν εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον· 2) ρηματα. ὕπερληρωσις.

ὕπερληρως ἐπίρρ., μτγν. μον. ἑκκὼ ὑπερμῆτρως, καθ' ὕπερβολήν· Λειτουργία Ἰακώβου 3B.

ὕπερληρωσις -εως (ἢ ὕπερληρωή) μτγν.κ.νεώτ. ἢ ὑπερμετρος πλήρωσις, ἢ ὑπερκεχλεύσις, τὸ παραγομόμοιο : Γολ.4,756 ἀπολήψεις δὲ φιλῶν τὰς ὕπερληρωσεις εἶπεν, Ἀετ.Ι.6.

ὕπερληρῶσα ἐσφ.γρ. ἀντὶ ὑπερκεκλήσασα βλλ. ὕπερλοῦσιος· οὐ ἀπὲρ πάντα ἄλλων πλοῦσιος, ὁ βαθύπλοκος : Ἀριστ.Πολιτ.4,11,5.

ὕπερλοῦσιος -ος (ἢ ὕπερλοῦσι) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὕπερβολήν πλοῦσιος ὁ πλούσιος, ὁ βαθύπλοκος : Αἰσχ.Πρ.466 ἀγαλαθὴ τὴν ὑπερλοῦσιον χλιδῆς, Πλάτ.Πολ.352B αἰ μὲν ὕπερλοῦσιον ἴσαν, οἱ δὲ παντάσῃ πάντες, Ἐσὺτ.Πον.256,1.

ὕπερλοῦσῶ -ω κ. νεώτ. ἀμθ. εἰμὶ ὑπερβολλόντως πλοῦσιος εἶμαι βαθύπλοκος : Ἀριστ.Φιλ.354 τὸ τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν οὕτως ὑπερλοῦσεται, Λουκ.Φαλ.2,9 αὐτὸ εἰς ὑπερβολήν πρῆξται τὰ κερῶν καὶ ὑπερλοῦσεται ἐν τοῖς ἀναθήμασι.

ὕπερλωτής (ἰ) γλῶσσα, ὁ πλεονάζων.

ὕπερνώμῃ μτγν. νέμω, φωσὸ πέρα, ἐπέκεινα : Φιλόστρ.339 ἀνέμους θέλειαι τὴς φώρας ὑπερνωμάσαντας· 2) μτφ. μτ. οἰ., ἀνωφὸς ἔμαυτον ὑπερνωμῶς, ὀφά ἔμαυτον ἢ ἄλλων ὑπερνωμάς : Φιλόστρ.587 τὸ μὲν δὴ προσίμιοι τούτῳ ὑπερνωμόντος ἦν τούτῳ Ἀθηναίους.

ὕπερνηγής -οδς-ές μτγν. ὁ ὑπερσφομος βλλ. : Ἀνώκ. π. Σουῖθ. ἐν λ. ἐκτραχηλίζω κ. ὑπερνηγής ἴπποι ὑπερνηγῆς γενόμενοι, οἱ δὲ ὑπερνοιοὶ ἐκ τῆς ἀγαν ἱππηλασίας.

ὕπερνοθῶ -ῶ μτγν. ποθῶ, ἐπιθυμῶ ὑπερβολλάντως, ἀμέτρως, παρα ποθῶ : Ἀριστ.Ἠθ.Ι,36,12 ὑπερνοθοῦσιν ἐδωκας ἡμῖν οἷον ἐκ πλεόνους··· λιμένως λαθέσθαι, Σχολ.Πινδ.Ο Β,81 δόξαν ποθεῖν οὐσίτην, τούτῃσι ὑπερνοθουμένην.

ὕπερνοθῶς μτγν. πλημυρῶ, ὑπερκεχλεύω : Στράβ.Ι,3,6 ἐπειδὴ δὲ ὑπερπόλασεν ἢ ἐνότος, βιάσασθαι καὶ ἀπερῶσαι τὸ πλεονάζον.

ὕπερπολλος -η-ον Ιωμ. τ. ἀντὶ ὑπερπολως βλλ. : Αἰσχ.Πέρσ.794.

ὕπερπολις -πόλλη-πολις κ. νεώτ., Ιων. ὑπερπολιος-η-ον ὁ ὑπὲρ τὸ δέον πολὺς, ὁ λίρα πολὺς : Ἰνν.ΙΟΙ583, Αἰσχ.Πέρσ.794 κτείνουσα πύργῳ τούτῳ ὑπερπολλος ἀγαν, Ξεν.Ἑλλ.3,2,26 ὑπερπολλα μὲν κτήνη, ὑπερπολλα δὲ ἀνδρῶποδα ἡλικτοτο ἐκ τῆς χώρας Δημ.ΙΟ73 ἀργύριον ὑπερπολι. **ὕπερπονήρως** -ον μον. ὁ καθ' ὕπερβολήν πονήρως, ὁ πομπήρως : Ἐσὺτ.Πον.282,1.

ὕπερπονήσας -ον μτγν. ὁ καταθεδωμένος ἐκ τῶν ὑπερμέτρων κόπων· Πλούτ. Ἀλέξ.61 διὰ γήρας ὑπερπονήσας γενόμενος.

ὕπερπονήσιος -ον κ. -α-ον κ. νεώτ., Ιων. ὑπερπονήσιος-η-ον ὁ ὑπὲρ τὸ δέον πολὺς, ὁ εἰς μακρινὴν χώραν, ἀπ' ἧς μὴς χωρίζετ θάλασσαν : Αἰσχ. Ἀγ.414 πόθῳ δ' ὑπερπονήσιος φάσμα δοῖται δόμων ἀνάσσει (ἢ τῆς Ἐλένης), αὐτ. ἰκ.42 νῦν δ' ἐπικεικλόμενα Διον πόρτιν ὑπερπονήσιον τῆσάρ, Σοφ. Ἀντ. 785 ποίτης δ' ὑπερπονήσιος ἐν τ' ἀγρόνοις ἀφ' ἑλας, ὕπερπονήσιος ἑκτρατεία· 2) ὁ ἄλλοθολός, ὁ ἔνοος : Πινδ.Π,5,7 γλῶτταν ἐπέεσιν ἀπέκεικεν ὑπερπονήσιαν.

ὕπερρονθῶ -ῶ ἐργάζομαι, κομῶ, κοπάζω ὑπερρῶνως : Ξεν. Απομν.Ι,24 τὸ μὲν οὖν ὑπερρῶσιον·

τὰ ὑπερρονθῶ ἀπεδοκίμαζε, αὐτ. Ἰννορη.4,1, Πλούτ.Νικ.21 ὡς καὶ νῦν ὑπερρονθῶντων τῷ πολέμῳ· 2) ὁπρῶμος, ὁσφῶρος ὑπὲρ ἄλλων : Σοφ.ΟΚ 345 φῶς δ' ἀντ' ἐκείνων τὰμὰ δυστήνου κατὰ ὑπερρονθῶντων, Πλάτ.Νόμ.717C ὑπερρονθῶντων ὄδωνας παλαίαις ἐπὶ νέαις δακτυλοθεσίαις || ὁμ.κ.μ.εσ. μτ. γενικ. ἀναλομοθῶντες εἰς ἐμωτὸν κόπους ὑπὲρ τῆσος, διὰ πνα : Σοφ.Αι.1289 τούτ' ὑπερρονθῶμῃ βασιτεν.

ὕπερροτάομαι ἐπ. ὑπερροτάομαι βλλ. : Λυκόφρ.47. **ὕπερροτάξιον** (τὸ) Ἐπιγρ. ὑπερροτάξικὴ καὶ ἄνομος φορολογία : τὴν ἐν τοῖς ὑπερροτάξιοις αὐτῶν πλεονεξίαν.

ὕπερροτῶν μον. εἰσπρότῳ ὑπὲρ τὸ νανομισμένον : Τουσιν.Νεορ.17,4.

ὕπερροθῆσος -ον λεξ. ὁ ἐκπρόθεσμος, ὁ ὑπερήμερος· Σουῖθ. ἐσπέρημερος ὑπερροθῆσος ἢ ἐκπρόθεσμος·

ὕπερροθουμοῖα -τομαί γλῶσσα, ἀποθ. προθυμοῖα μεγάλας, ἔγω σφοδρὸν ἐπιθυμία.

ὕπερροφῶγῳ ἐσφ.γρ. διορθ. ὑπεκρροφῶγῳ ἐν Ἰσίοδ. Α.42.

ὕπερρῶτατο γ' ἐν. ὄσο. τοῦ ὑπερρῶτατο βλλ. : Ἰν.Ν.40B ὑπέρρῶτατο χράκεον ἔγχος.

ὕπερρῶσιος -εως (ἢ) ὑπερρῶσιος μτγν. ἡ ἔκδοσις, ἢ ὑπερβολή, ἀντὶ δ. ἑλλειψίς : Γρηγ.Νύσσ.Ι, 315D, αὐτ.Ι.612Α κατὰ πλεονασμὸν καὶ ὑπέρρῶσιον, αὐτ.2,716D.

ὕπερρῶσιος -ος ὁ καθ' ὕπερβολήν πτωχός, ὁ πῆμυτος : Ἀριστ.Πολιτ.4,11,5.

ὕπερρῶσιος -ον γλῶσσα, ὁ καθ' ὕπερβολήν πικρός, ὁ παρα πολὺ πικρός.

ὕπερρῶσιος -ω AB 69 «ὕπερρῶσιος» ὑπερρῶσιος, ἐκλήθησθαι, παρα τὸ πῆμυτος, ὁ ἐστιν ἐπίρρημο θουμασμοῦ : Ἀριστ. Ἰνπ.680 αἰ δ' ὑπερρῶσιος ἀνερεπῶσιος τὴ μὴ ἀπαιτεῖται.

ὕπερρῶσιος (ἢ) νεώτ. πυρετός λίαν ἐντονος, καθ' ὅν ἡ θερμότησας ὑπερρῶσιος τοὺς 40 βαθμοῖς.

ὕπερρῶσιος κοκκία (ἢ) μον. ἀποδιαιρέσις τῆς τῶν ὑπερρῶσιον βλλ. : Βασίλειο 2,5.

ὕπερρῶσιος (τὸ) ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ ἢ πυρῶδους αὐτοῦ χρώματος | μον. κ. νεώτ., Δημ. πέρπου κ. πέρρηρο π. Βυζαντινῶν, χρυσαῶν νόμισμα, ἀξίσησποικιλότησος κατὰ τὰς ἐσῶχας : Δουκῆγ, Πρῶδρ.Ι,66.

ὕπερρῶσιος -ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολήν πυρῶδης ὁ διάπυρος : Ἀριστ.φ.Αναπν.Ι,4,7, Θεόφρ.ΦΑιτ.Ι,21,5 τὰ γὰρ ὑπέρρουσ τὴν φύσιν ἄγειν εἰς τὸ ὑγρὸν· 2) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς τεθειμένος ὄν : Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,31 ἀσφαρὰ ὑπέρρῶσιος, αὐτ. 6,15· 3) μον. κ. νεώτ. τὸ οὐδ'. ὑπέρρῶσιος ὡς οὐσ.

ὕπερρῶσιος -ῶ μτ. γενικ. γίνεται πυρρός κόκκινος, κοκκινῶς : Ἀριστ.φ.Βάτρ.308 ὁ δὲ δὲ δέισις ὑπέρρῶσιος σού.

ὕπερρῶσιος -ος ὁ ἔξω ἀφθόνους πάλους Ἰππου· Σχολ. «πολύισπος» : Αἰσχ.Πέρσ.794 (διόρθ. ὑπερρῶσιος).

ὕπερρῶσιος -εως (ἢ) μτγν. ἰσπρ. πυρῶδης ἐκφυσις συντηρημένου ὄσπου ἢ μέλους, ἡ ὑπερσώκωσις : Παυλ.Αιγ.23 περὶ ὑπερρῶσιος καταγμάτων.

ὕπερρῶσιος κ. ὑπερρῶσιος ποι. τ. ἀντὶ ὑπερρῶσιος βλλ. : Θεόφρ.Ι,5,120.

ὕπερρῶσιος ὁ ἐν τῇ ζωγραφικῇ, σχολῇ σκοποῦσα τὴν ὑπέρβασιν τοῦ πραγματικοῦ καὶ αἰσθητοῦ κόσμου διὰ τῆς ποαστασείας τῶν ὑποσυνειδῶτων ἐνεργειῶν τῆς φύσις καὶ τῶν οὐκ οὐκ οὐκ αὐτῶν ἐντυμῶσεων ἀνευ τῆς ἐπέξεργασίας αὐτῶν ὑπὸ τοῦ κρησποῦ πνεύματος.

ὕπερρῶσιος μτγν. παθ. ἴδω. β ὑπερρῶσιος, πῆμα, τρέχω ὑπερρῶσιος, ἐκχεύω κ. καθ. : Πλούτ. τιν.494 ὑπερρῶσιος καὶ τὸ ὑπερρῶσιος αὐτοῦ πλοητικὸν ἄλλο.

ὀπεροτερηκός-ή-όν μιν. ὁ διπλασιώσας ἢ τριπλασιώσας οπερηκός: Εὐστ.985,16 ἄλλα ὀπεροτερηκόν ἰσό πλέον ἢ στερητικόν, τὸ διπλασιώσας ἄρητικόν.

ὀπεροτελής-οὐς-ές μιν. ὁ πεπληρωμένος μέρησι στεφάνης, ὁ παραγομένος: Θεοδ.Υγρ. ἐν Μια 5,730 βρωτῶν ὀπεροτελής ἢ λινοί.

ὀπεροτίλβη μτγ. στίλβη καθ' ὀπεροδολήν, λάμπω ὀπεροδικά: Πολυδ.3,71.

ὀπεροστράτης ἰοί μιν: βυζαντινὸν ἄξιωμα, πιβ. ὁ μονοστράτης: Μολυβδόβουλλαν ὀπεροστράτης Ὁρακησιών.

ὀπεροστρέφω μιν. ἔσφ. γρ. ἀντί ὀπεοστρέφω Βλλ.: Ἐπιφάν. Ἀγιοπ.53,31 ὀπεροστρέφαν εἰς τὴν ἄνω Φρυγίαν.

ὀπεροστράννυμι μτγ. στρώνω ὀπερώνω πινός, σκεπάζω ὀποπάνω: Ὀλυμπ.625,2.

ὀπεροτῶν-έω μιν. μισθὸν ὀπεμέτρως, εἰς τὸ ἔπακρον: Πλαν. μτγρ. Ὁβιδ.Μεταμορ.1,483,8.

ὀπερουσαντιῶ-ῶς ἔσφ. γρ. ἀντί ὀπαρ συναντιῶ.

ὀπερουστικός ἰοί μτγ. κ. νεώτ. γραμμ. κ. ὀπερουστικὸς μτ. τοῦ χρόνος ἢ ἄνευ αὐτοῦ, χρόνος ῥήματος ἄλλων τὸ τετελεσμένον ἐν τῷ παρελθόντι πρὸ ἄλλου ἤδη τετελεσμένου: Ἀπολλ. Δοσκ.Συντ.278 κατὰ χρόνον τὸν ὀπερουστικόν ἰδγρ. ὀπερουστικὸς, ΕΜ463,51. || ὄμ. ὡς ἐπιθ.

ὀπερουστικὸς-ή-όν ὁ πρὸ ἄλλου τετελεσμένου τετελεσμένος: Ἀπολλ.Δοσκ.Συντ.76,23 εἰς παρατακτὴν διάθεσιν ἢ εἰς ὀπερουστικὴν.

ὀπερουστικῶς μιν. εἰς χρόνον ὀπερουστικόν: Βλλ.: Εὐστ.5,289.

ὀπερουσνιθεῖμαι μιν. ἔσφ. γρ. ἀντί ὄσπερ συνιθεῖμαι: Γρηγορ.Ν387Α ὁμολογεῖν τῇ φύσει ὀπερουσνιθεῖσθαι ἰγγραφέως.

ὀπεροσφριγῶ-ῶς μτγ. σφριγῶ καθ' ὀπεροδολήν, αἰσθάνω τωροδοράτην ἐπιθυμῶν πρὸς π: Γρηγ.Νύκτα.1768D ὅτε σὺ ὀπεροσφριγῶσιν αἱ χεῖρες πρὸς κίνησιν.

ὀπεροσχεῖν ἐλ. ἀπαφρ. ἄορ. τοῦ ὀπερέχω Βλλ. **ὀπερόσχω** γ' ἐν. ὀσοτ. ἄορ. β' τοῦ ὀπερέχω Βλλ.

ὀπεροσχίζω μτγ. διασχίζω ὤπερ τὸ μέτρον, διαχωρίζω. || κ. μέσ. Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. ὀπερικαίνοντα ἔνοι δὲ ἐτυμώμενον ὀπεροσχιζοντο κατὰ τὴν πορείαν ἰοί πόδες.

ὀπερουστολία ἰῆ) νεώτ. κ. ὀπερουστολή ἡ πύξημένη ἐπατ' δυνάμιν συστολή τῆς καρδίας ἢ συστολικὴ ὀπεροσθένια, ἀντιθ. ὀπουστολία.

ὀπεροσχοί γ' ἐν. εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ ὀπερέχω Βλλ. **ὀπερουσκρατής** ἰοί μτγ. ὁ ὀπεροκρατίζων τὸν Σωκράτη, ὁ ἀνώτερος αὐτοῦ: πρβλ. ὀπερθεμεριστοκλής: Φρόν. ἐν ΑΒ 67,22.

ὀπερτάλειω ἔσφ. γρ. ἀντί ὀπερτάλειω Βλλ. **ὀπερτάλειος** ὁ νεώτ. ὁ πέρα πάσης ἠθικῆς ἐπιτογῆς τελοῦμενος, ὁ ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῆς ἐνοίας τῆς τελειότητος: ὀπερτάλεια ἔργα ἰπράξεις ἀνωτέρας ἠθικῆς τελειότητος.

ὀπερτάλειαντῶς μτγ. ἄ. ὀπερταλάντω Βλλ.: Ἰω.Κρυστ.6,119 ὀπερταλάντευσε γὰρ παρὰ Κυρίω ἡ τάτης βραχεία προσφορά τὸν χρυσὸν βεβληκότων πλουσίων.

ὀπερτάλειαντίω μτγ. παθ. παρακ.-τεταλάντιομαι, ὀπερταλάντω Βλλ. τὸ παθ.: Ἐπιφάν.1,985D ὀπερταλάντιοται τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἔπερου.

ὀπερτάλειαντῶ-ῶς λεξ. ἄ. ὀπερταλάντιω κ. ὀπερταλάντιω, ἔχω περισσότερον βάρος ζυγίζω πῶ πολὺ: ΕΜ744,15.

ὀπερτασιός-ή-όν νεώτ. ἰσφ. τὸ πάσχωn ἔξ ἀρτηριακῆς ὀπερτασιώσεως Βλλ., ὁ περτασιώσας.

ὀπερτάσιος εως(ἡ) μτγ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ὀπεροδική, ὀπερμετρος τῆσις, ἐντασις: Ζωναρ. Ἐπιτ. Ἰστ.1,39, ἡ ὀπερτάσιος τῶν νεύρων, ἡ ὀπερτάσιος προσαθείας. || μτ. τῆς προθ. ὀπερ κ. αἰτ., ἢ

ὀφωσις ὀπερώνω πινός: Μάρκ. Αὐρ.10,8 τὸ δὲ ὀπερρον, τὴν ὀπερτάσιον τοῦ φρονούντος· μορίου ὀπερ λέγειν. 2) νεώτ. ἰσφ. ὀπερτάσιος ἀρτηριακὴ ἢ προσκορῖος ἢ μόνιμος αὐξήσις τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις, ἡ ὀπερτεσις, ἡ ὀπερτοσία.

ὀπερτατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπερτάσιον, ὁ προκαλῶν ὀπερτάσιον Βλλ., ὁ ὀπερτοσκόκος.

ὀπερτάτος-ον κ. μιν. κ. νεώτ., ὀπερβ. τῆς προθ. ὀπερ, κ. ὀπερτώτατος (Πλινδ.Ν,8,73) κ. ὀπερτος, ὁ ἀνώτατος, ὁ βῆσιμος, ὁ ἐξῆς ὀπτατος ἐν τινι σειρά: ἸλΜ.381 κείτω μέγας παρ' ἑπαλξιν ὀπερτάτος, Ἡσιόδ. Ἐργ.8 δὲ ὀπερτάτα δώματα ναῖε, Πλινδ.Ο,2140 πόσις ὁ πάντων ῥέας ὀπερτάτων ἐχόσιος θρόνον, Αἰσχ.Πέρσ.155 ὡ βαθυζώνων ἀνασσα Περιοῖδων ὀπερτάτη, Σοφ. Αντ.338 θεῶν τὴ ὀπερτάτων, Ἀριστοφ. Ὀρν.1765 ὡ δαιμόνων ὀπερτάτε, - ὀπερτάτος κριτής κ. ἐπίπρογμ.: Πλινδ.Π,3,89 λέγονται μὲν βρωτῶν ὄλων ὀπερτάτων ὁ σφελιν, αὐτ.Ν,3,33 ἀνορέακις ὀπερτάτης, Σοφ.ΟΚ 105, αὐτ.Φιλ.402, αὐτ. Αντ.684 πῆγνυν δὲ ἐπὶ κτημάτων ὀπερτάτων, αὐτ.1138, ὀπερτάτος βαθμός - ἀγαθόν - εὐδαιμονία. 2) ἐπὶ ἡλικίας, ὁ προετότατος: Πλινδ.Ν,6,24 δὲ ὀπερτάτος Ἀγροισμῶ γυῖον γενετο.

ὀπερτάτως ἐπίρρ. κ. σφδλ. καθ' ἔξοχην, ὀπερβαλλόντως: Αἰσχ.Ἰκ.673 Ζῆνα μέγαν αἰδούτων, τὸν Ξένιον δ' ὀπερτάτως, Σχδλ.Πλινδ.Ο,1,1.

ὀπερτάτως-ον Ἡσ. εὐπερώνω τῆς στήθεος.

ὀπερταῖω κ. νεώτ., ἄορ. ὀπερταῖω, παθ. παρακ. ὀπερταῖω, ἐκτείνω, θέτω ὀπερώνω πινός, ἀπλῶνως ὄνωθεν: Ἡρ.4,71 ἔνευεν τοῦ νεκροῦ ἔξολα ὀπερταῖωσιν, Αἰσχ. Ἀγ.96/ σκιάδων ὀπερταῖωσιν σπειρῶ κινός. || ὀπερταῖω χεῖρα μτ. γενικ. ἐκτείνω τὴν χεῖρα ὀπερώνω πινός πρὸς προστασίαν: Εὐρ.ΙΑ 916 Ἄν δὲ τολμήσῃς σὺ μοι χεῖρα ὀπερταῖω, οὐκ ὀσέμεθα. || ὄμ. ὀπερταῖω πόδα ἄκτης ἐκτείνω τὸν πόδα μω ὀπερώνω τῆς ἄκτης, διέρχομαι ἀκτὴν: Εὐρ.Μήδ.1,288 ἀκτῆς ὀπερταῖωσιν πονίτας πόδα. 2) ἐκτείνω εἰς μέγαν βαθμόν, ὀπερτείνω, παρατείνω: Ἰώσ.Α1 4,6,1 τὴν πρὸς τοὺς πολέμους ἐπιθυμίαν ὀπερτείνεν, Πλούτ.Πολιτ.12 μέτριον ἐν τῷ μετρίω τὴν τιμωρίαν ὀπερτείνεν. || ἡ μτγ. παθ. παρακ. εἰδ. ἐπὶ ἔφους τὸ ὀπερτεταμένον τὸ βεβιασμένον κοί ὤπερ τὸ δέον ἔντενον: Λογγίν.Υφ.10,12.

3) ἀμτ. τεῖνωμαι, ἐκτείνωμαι ὀπερώνω πινός: Θουκ.2,76 ἀπὸ τῆς τοιγῆ ἐκατέρωθεν ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεικλιμένον καὶ ἑκατέρωθεν ὤπερ τὸ δέον ἀνεκλύσασται ἔγκαροισι, Ξεν.Κυρ.9,15.

4) ἐκτείνωμαι ἀπλοῦμαι, ἀναπτόσομαι, μτ. αἰτ.: Ξεν.Ἑλλ.2,19 ὀπερτεῖναι τὸ κέρας ἵετῖνον τὸ κέρας πέρα τοῦ κέρατος τῶν πολεμίων. 4) ἀμτ. μτγ. μτ. γενικ., βαῖνω ἐπέκτεινα, ὀπερβῶναι τὸ μέτρον ἢ τὸν ἀριθμὸν, ὀπερτερω: Δημ.1406 ἢς μὲθ' ἄτεχνον πεποιτία τῶν ἔργων τοῖς ἀρίστοις δημοιοργεῖς δύναται ὀπερτεῖναι, Ἀριστοτ.Πολιτ.4,17. || ὄμ. μτ. αἰτ. τεῖνω ὤπερ τὸ μέτρον, πορραδιάζω: Ἀριστοτ.ΗΗΝικ.3,17 ἄ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὀπερτεῖναι κ. μτ. δοτ. κ. αἰτ.: Ἀριστοτ.Πολιτ.7,10,6 ὀπερτεῖναι τοῖς χρόνοις τὴν Νῆω βασιλείαν. || κ. μτ. δοτ. τρόπον, ὀπερτερω πνα κατὰ τι ἢ εἰς τι: οὐτ.4,6,11 ὅταν τῷ πλῆθει ὀπερτεῖναι οἱ ἀποροῖ, αὐτ.ΗΗΝικ.9,25.

5) εἰδ. ἐν τῇ λογιῇ, ὀπερβῶναι, ὀπερέχω, περιέχω πλῆθ. ἢ, οἷον τὸ β ὀπερτεῖναι τοῖ Α' ἀντιθ. ἀντιστρέφει: Ἀριστοτ.ΑΠρ.1,4,7.

6) ρηματοπ. ὀπερτάσιος ὀπερτατικός.

ὀπερτάλεια ἰῆ) σφδλ. ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς τὸ πολυπληθέστερον: Σχδλ. Ἰλ.Β 289 τὴν ὀπερταλείαν τῶν πολεμίων.

ὀπερτέλειος-ον (τέλειος κ.α.-ον κ. νεώτ. ὁ ὀπερτεῖνος πᾶσαν τελειότητα εἶδ. Ἀθην.4,176P ἐπερὶ οὐλοῦς εἰσι μουσικῶτατος, οὐ μόνον τοὺς παρθενοῦς καλουμένους καὶ παιδικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνδρείους, οἵτινες καλοῦνται τέλειοι τε καὶ ὀπερτέλειοι; Πολυδ.4,81 οἱ δὲ ὀπερτέλειοι προσηγγέγοντο ἀνδρῶν χοροῖς. 2) ὁ τέλειος ἐν πᾶσι, ὁ τελειότατος: Ἀνώκ ἐν Βε' Ἰω.Χρυσ.8,309,5 ὁ τέλειος τοῦ ὀπερτελείου Βουλ' θεραπευτῆς. 3) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ ὀπερτέλειος βλ.

ὀπερτελειότης-ητος(ή) ηται. τελειότης ἀνωτέρα πάσης ἄλλης, ἡ ἀπόλυτος τελειότης: Ἐπιφάν.1,839C τῆς ἐκείνου τελειότητος καὶ ὀπερτελειότητος γέννημα γνήσιον τοῦ υἱοῦ τελειότης.

ὀπερτελής-αός-ης κ. μου κ. νεώτ. ὁ ὕπερ τὸ τέρας, ὁ πέρα τοῦ σκοπεύομενου ἐξικνουμένου: Ἦσα. «ὀπερτελής ὕπερ τέλος ὄψικουμένη»: Ἀισχ. Ἀγ.286 ὀπερτελής τε, πόντον ὡς τε νώτισαι (ἐπὶ τοῦ φρυκτοῦ), Εὐστ.Πον.74,20 Ἰνα ὀπερτελεῖς ὀρετῆς λάφῃ γένεται. 2) μτ. γενικ., ὁ ἐγείρομενος, ὁ φωνόμενος ὑπεράνω τῆος: Εὐρ. Ἰων.1549 τίς οἶκον θυσῶδων ὀπερτελής ἀντάλιον πρόσωπον ἐκράναι θέων; 3) ἐν συγκριφ. μτ. τοῦ ἀλλων, ὁ κατορθώσας πρὸ φθᾶς εἰς τὸ τέλος τῶν ὁγῶνων: Σοφ.Τρ.36 νῦν δ' ἠνίκ' ἄλλων τῶνδ' ὀπερτελής ἐφυ. 4) ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ ἄν μικρότερος τοῦ κεφαλαίου, τῶν ἀεραίων μερῶν ἢ πλικῶν αὐτῶν, οἷον ὁ 12, οὐτινος πολλαστά καὶ ἀεραία ηλλικα εἶναι 6+4+3+2+1=16, ἀντιθ. Ἑλληνῆς βλ.λ.57 Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.87 ὀπερτελής ἀριθμὸς ἐστὶν ὁ ὕπερ τὰ προσήκοντα αὐτῷ καὶ ἐπιβάλλοντα μέρη ἔχων ἕτερα πλείονα. ὁ ὀπερτελής γὰρ τὴν τῶν τελειοῦ πρὸς τὰ ἐαυτοῦ μέρη συμμετρίαν οἷός ἐστιν ὁ ἰδ' ἡμιοῦ κ' τρίτον δ', τέταρτον γ', ἕκτον β', δωδέκατον α', ὕπερ ὁμοῦ πάντα συγκυφαλαιωθέντα ποιεῖ κ', ὅς πλείων ἐστὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἰβ' τὰ ἄρα μέρη αὐτοῦ πλείονα τοῦ ὅλου ὑπάρχει. 5) νεώτ. βσαν. ὁ ὀπερτελής γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἐκώμοσειδων.

ὀπερτέλλω κ. μον., ἀόρ. ὀπερτέλλω, ἀναφαίνομαι ὑπεράνω, ἀνατέλλω Ἦσα. ὀπερτέλλων ὑπερανάτελλον, ὑπερφανόμενος τῶν ἄλλων ἀστρῶν: Ἦρ.3,104 ὀπερτέλλω μέχρι ὁ ἀγορῆς διαλαύσιος [ἡλιος] ἵατε ἀνεφάνη καὶ ἀνωφῆθι εἰς βίος τὴ ὑπεράνω τοῦ ὀριζοντος, Εὐρ.Φοίν.1007 ὅς τοὺς ὀπερτελλάντας ἐκ γαίας πατὲ σπαρτοῦς ἀνακτας τῆσδε γῆς ἰδρωσάντο ἰάναηδησάντας ἐκ τῆς γῆς. 2) κ. μτ. γενικ., φαίνομαι ὑπεράνω νινός: Εὐρ. Ὀρ.539 φαρέων μαστῶς ὀπερτέλλων ἢ ἐπὶ λιβου, κρέμαται ὕπερ τῆς κεφαλῆς τῆος: αὐτ.ὁ Τάνταλος κορυφῆς ὀπερτέλλαντο δειμαίων πέτρον ἀέρι ποτᾶται κ. μτ. δοτ.: ΑΠ 9,656 οἶκος Ἀναστασίας. ὁ μούσος ὀπερτέλλω. ὁ δσποτι κ. μτ. αἰτ.: αὐτ.8,178 ἢ ὄμ. κ. μέσ.: Ὀππ. Ἀλ.5,126 εἰ. ὁ πόντιος κυλιόμφομενον. ὀπερτέλλοιτο ἰσχυρῶ. «ἐνατέλλοιτο, ἀνατέλλοιτο».

ὀπερτελῶ-ῶ μτ. αἰτ. ὀπερτελῶ τὸν τέρας, ὀπερτελῶ: Ἀισχ. Ἀγ.359 ὡς μέγα μέγαν μῆτ' οὐνα νεορῶν τιν' ὀπερτελῶσαι μέγα δουλείας γάγγαμον ἄτης ναυαλῶτου.

ὀπερτελής-αός-ης ὁ τεταμένος ὑπεράνω, ὁ προεξήκων ἐπὶ τῆος Ἀισχ.ἀπ.127C χαλκῶν ἀβέρτων ἀπείδος ὀπερτελής. 2) ἀπολ. ὁ ἐκτεταμένος θηλά, εἰς ἕθος: Ἀπολλ.5,1,4,2 κρημῶσας τὸν Μαρσῶν ἐκ τῆος ὀπερτελής πίτυς.

ὀπερτερόω μον. ὑπερτέρω: Καμιν. Ἄλωσος Θεσσαλονικῆς 7,324A τὸν ἄλλον πόλεως ἀσυκρίτως ὀπερτεροῦσα.

ὀπερτερώτερος-α-ον π. Ἦσα. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὀπερτερώτερος βλ.

ὀπερτερία (ή) κ. μον., ἰων. -ίη τὸ τετράγωνον ἀσινδῶμα, τὸ ἀποταλοῦν τὴν ἀνωτάτην ἐπιφάνειαν

τῆς ἀμάξης, ἐφ' ὃ τίθενται τὰ φορτία, ἀντιθ. τὸ μέρος τοῦ συγκελεμον ἐκ τοῦ ἄξονος καὶ τῶν τροχῶν Ἦσα. ἐπὶ ἀνωθεν τῆς ἀμάξης ἐπιπέθεμενον, Εὐστ.1344,39 ἐπερῶμενον πλῆθυν τῶ ἄξον ἐπιπέθεμενον. Ὀδ.Ζ 70 ἀπὸρ τοῦ δῶμας ἐφορῆλασσαν ἀπῆνυ ὀφθῆλην ἐκυκλον, ὀπερτερίη ἀραρυταν, Πλάτ.Θρατ.207Α τροχοί, ἄξων, ὀπερτερία, ἀντιπυξ, κυγῶς. 2) ἡ ὑπεροχή: Ἐθλογ. 418 ἐς βᾶσανον δ' ἐλάθον παραστρίβασιν ὡστα μολιθῶν χρυσᾶ, ὀπερτερῆς δ' ἄμυν ἐνεστί λόγος. 3) Ἦσα. «ὀπερτερῆσιν νεωτερισμοῖς ὀπερθερασίαις».

ὀπερτερός-α-ον κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. τῆς προθ. ὕπερ, ἐπὶ τόπου, ὁ κείμενος ὕπερ ἄλλον, ὑψηλότερόν τῆος ὁ ὑψηλότερος, ὁ μᾶλλον ἐξέχων: Ὀδ.Γ 65 ὄπησαν κέρως ὀπερτερά ἰτὰ εὐριακόμμενα εἰς τὸ ἔξωτερον μέρος τοῦ βῆματος, ἀντιθ. τὰ σπλάγγνα, τὰ ἔγκατα, οὐτ.Υ 279, Ἀριστ.Π.Λυσ. 772 τὰ δ' ὀπερτερά νεπτερά θῆσαι Ζεύς ὀπερτεμέτης. 2) μτρ. ὁ ὑπερέκων κατὰ τὴν ἰδιότητα, ὁ ἀνώτερος, ὁ ἐυγενέστερος, ὁ ἐξοχώτερος εἰς τι: Ἰλ.Λ 290 τὴν ὀπερτερον εὐχῶς ἀρησῆσ, αὐτ.786 νεφὲ ὀπερτερος (εὐγενέστερος τοῦ γένου), αὐτ.Μ 437 Ζεύς κῆδος ὀπερτερον Ἐκτορι δῶκεν. 3) ὁ ἰσχυρότερος ἢ ὁ ἀνώτερος: Σοφ. Ἦλ.455 ἐξ ὀπερτερός χειρὸς ἰσχυρᾶ «μετὰ δυναμείας μεϊσόνος». 4) μτ. γενικ. ὁ νικητῆς: Πίνδ.Ν 4,62 σφοδρῶς δόξομεν δαίων ὀπερτεροί ἐν ἑσάει καταδαινέει, Ἀισχ.ἀπ.257 ἡμῶν γ. Νέμειος ἐσθ' ὀπερτερά, Εὐρ.Μήδ.921 Ἰδοίμ δ' ὄμας ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὀπερτερός. 5) ὁ ἀνώτερος, ὁ βεβαίωτερος, ὁ καλύτερος: Ἀισχ.Χο.105 λέγειος ἄν, εἰ τι τῶνδ' ἔχεις ὀπερτερον ἰκαλότερον ἢ βεβαίωτερον τοῦτον, Σοφ. Ἀντ.16 οὐδὲν οἷδ' ὀπερτερον ἰδὼν ἐζῶ τιποτε περαιοσότερον; ἢ τὸ ὀπερτερον ὡς ἐπίρρ. «ἄλλον»: Σοφ. Ἀντ.631 τὰ χ' εἰσόμεθα μόντερον ὀπερτερον ἰκαλότερα ἀπὸ τῶς μάντις. 6) ἐπὶ χρόνου, ὁ μακρότερος: Αἰλιῶν.Μεθ.166 Ζῶην γὰρ Ζῆσω δορκόδος ὀπερτερον.

ὀπερτερόω ἐπίρρ. μτν. κ. ὀπερτερόω εἰς ὀπερτερον θεῶν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄ., σὲ ἀνώτερον ἄζωμα: Ἐμειστ.Λογ.1,152C τὸν Ἰππαρχον καὶ τὸν Νέζαρχον καὶ ὅστος τοῦτων ἐστὶν ὀπερτερόω.

ὀπερτερός-ῶ μτν. κ. μον. ὀπερτερόω, εἰμὶ ὕπερτερος, ἀνώτερος: Ἐμειστ.13,170Α ὁ θεὸς δυναμίς πάντων ὀπερτερεῖ καὶ ἀρετῆ, Εὐστ.55,16 ἀνάγκη κρείσσονος αἰ ὀπερτεροσσαι καὶ κρατυαί, οὐτ.Πον.19,70 πάντας ἀνθρώπους ὀπερτερεῖν τὴν κατὰ τὴν. ὁ τοῦ παλαιοῦ νόμου τύπῶσιν, Ἰσχυρ.Λοικ. Ἀπολ.12 ὁσον βασιλεὺς ἰδιῶτα, εἰς τύχη ὀπερτερεῖ.

ὀπερτερός ἐπίρρ. μτν. κ. μον. ὁ ὀπερτερόω βλ. Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ' Ὀμ. ἐν λ. ὀπερτερά ἐπὶ ὑπεράνω τῶν ἐνὸς κρέα' ὁ δὲ ὀπερτερός ἀπῆρημένος: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.217,22 ὀπερτερός δοξα-σθῆσται, ASS Τρωικῶν 3,568,14 ὀπερτερός δια-τρεῖν (δ. γρ. ὀπερτερούς).

ὀπερτερώτερος-α-ον συγκρ. τὸ ὀπερτερός βλ. Ἀισχ.ἀπ.351 ἰδῶσθ. ὀπερθεατώτερος. ὀπερτερωτέριος-η-ον μτ. παθ. παρακ. τὸ ὀπερτερίω βλ.

ὀπερτερωστικός-ησίοι-α-α μτν. πλείονες ἢ τετρασχοσμία: Ἰώσ.Α1,18,15.

ὀπερτερχενος-ον ὁ λῆν, ὁ ἐξῶχος ἐντεχνος ἢ Ἦσα. «ὕπερτερον σπουδαίου».

ὀπερτερός μτν. καθ' ὀπερβολὴν τῆμα, λέγων, παραλειπῶν: Στράβ.3,2,8 ὁ δὲ ἀνθρώπος ἀναναλί-σκει πολὺ ὀπερτερον τὴ σφοδρότητι. κ. παθ.: Πλδ Μακκ.4,7,12 Ἐλεάζαρος διὰ τὸ πορὸς ὀπερ-τερόμενος οὐ μετῆρᾶν τὸν λαγισμῶν.

ὀπερτηρία (ή) ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὀπερτηρία βλ.

ὀπερτήριον (τὸ) ἢ ὀπερτηρία βλ. ἰσφ.β.

ὑπερτίθημι κ. μων, ἀόρ. ὑπερέθηκα κ. μέσ. ὑπερέθηκα, θέτω, τίθημι, βάζω ὑπεράνω, ἀποπάνω· Πλούτ.Ρωμ.11 ὅπου δὲ πύλην ἐμβαλεῖν διναοῦνται, τὴν ὀνιν ἐξελόντες καὶ τὸ ἄστρον ὑπερέθεντες διέλειμμα ποιοῦσιν· 2) μετατίθημι, μεταφέρω· Πουσ.3.13,3 ὑπερέθεντες τὸ βῶ κατὰ δεξιὰ τῶν ἀρχαίων· 3) πτ. αἰρ. τόπου, διαβαίω ὑπεράνω· Πολύδ.34,34,4, Στράβ.14,4,3 τοὺς δὲ λαοὺς μετὰ Μόφου τὸν Ἰατρον ὑπερέθεντας ἢ ὄμ. κ.μέσ.: Διόδ. Σ 13,3 ὑπερέθεσθαι τὴν ἄκρον πᾶσι πλεῖστον γῶρα ἀπὸ τὸ ὑπερέθειον· 4) μέσ. θέτω τὸ ὑπεράνω πινὸς πρὸς ὑπεράνωσιον· Ἐπιφρ.ΑΠ 6,280 τὸ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα Τιμαρείου θεκόμενα σώζουσιν τὸν ὄσιον ὄσιος· 5) μτφ. θεωρῶ τὸ ὑπεράνω παντὸς ἄλλου, ἀποδίδωμι πῶν τὴν ἀνωτάτην δύναμιν· Πινδ.Π.5,26 παντὶ μὲν θεῶν αἴτιον ὑπερέθεισεν ἰαχὼλ, ἐπὶ παντός πράγματι δει, φησὶ, τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπεινε· 6) κοινοποιῶ πρὸς ἕτερον, ἀνακοινῶ· Ἦρ.3,155 εἰ . . . τοι ὑπερέθειθα τὰ ἐμῆλλον ποιήσῃς ἢ κ. μέσ. πτ. δοτ. κ. αἰτ. κοινοποιῶ, ἀνακοινῶ πρὸς τὴν ἑσά, ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ αὐτῶ· Ἦρ.1,2 τὰ σπουδαίεστερα τῶν πραγμάτων ὑπερέθειτο ὁ Κανδούλης, αὐτ.1,107 ὑπερέθεμενος δὲ τῶν μύθων τοιοῦτον ὁμορολόγιον, αὐτ.3,71 ἐπεὶ ἐμὸν ὑπερέθεισθε τοῖσται ἢ μέσ. παραπέμω· Πολύδ.18,30,9 ὑπερέθεισθαι τὸ διαδοῦσθαι ἐπὶ τὴν σύγκλητον ἱεραπέμειν εἰς τὴν σύγκλητον· 7) μέσ. θέτω ἐμαυτὸν ὑπεράνω, ὑπερτεροῦ, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω πῶν· Πολύδ.2,63,3 τὸν Πτολεμαῖον αὐτὸν ἐδόντο ταῖς χαρηγίας ὑπερέθειον, αὐτ.17,17,3· 8) ἐπὶ χρόνῳ, διαρκῶς πέρα ὤρισμένου χρονικοῦ σημείου, ὑπερβαίω· Στράβ.16,4,12 τὰ γὰρ τετταράκοντα ἔτη σπανίως ὑπερέθεισάν· ἢ ὄμ. κ.μέσ.: Ἠλιόδ.Αἰθ.1,10 μόνη τὴν νύκτα ὑπερέμενη ἰάφρησσα νὰ περάσῃ· 9) μέσ. παρατίθει τὸν χρόνον, ἀναβάλλω· Πολύδ.5,29,3 παρείλικον ὑπερέθειμενος τὴν ἐπὶ τὸ Ἴριον ταχθεῖσαν ἡμέραν, Ἐπίφρ.Εγμ.50,2 ἵνα εἰς ἐκείνην ὑπερέθῃ τὴν ἐπανόρθωσιν ἢ κ. παθ. ἀναβάλλομαι· Γεωγ.2,49,1 ἢ τῶν ἐργαλείων χρῆσις συνεχῶς ὑπερέθεισας ἢ κ. ἀπολ. αὐτῶ. ἐπιθροδῶν, ἀργονορῶ· Πολύδ.4,30,2 τοῖστας . . . δίκαιον ἦν συγγνώμην εἶχειν, ὑπερέθεισας καὶ καταμείλιωσιν· 10) Σουῖδ. ὑπερέθεισαι· οἰκοδομήσεις· 11) ρηματ. π. ὑπερέθεσθαι, ὑπερέθετος.

ὑπερτίθημι-ον ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον τίμιος, ὁ πολυτιμώτατος· Ἀριστλ.Οἰκ.2,34 ἀκκιώσις ἐστὶ τὰ ἀγροσάματα αὐτὸν ὑπερτίμησι ἠγορακάνει.

ὑπερτίθημι-ατος ἰστί (ὑπερτίμη) νεώτ. ἡ ἀβέβαιος ἀξίως πράγματος ἢ προσόδου ἕκ πράγματος· αὐτόματον ὑπερτίμημα ἢ ἡ ποσότης καθ' ἣν αὐτάνει ἡ ἀγοραία τιμὴ ἀντικείμενον πινὸς ἀπὲρ τὴν συνήθη ἢ προτέρου αὐτοῦ τιμῆν· 2) εἰδ., ἡ ἐπὶ πλῆον διαφορά μεταξύ τῆς ὄνομαστικῆς ἀξίας ἐνὸς τίτλου ἢ τῆς πραγματικῆς ἀξίας ἐνὸς νομίσματος καὶ τῆς τρεχούσης τιμῆς του.

ὑπερτίθημι-εως ἰστί (ὑπερτίμη) νεώτ. ἡ πέρα τοῦ δένοντος, ἡ ὑπερβολικὴ ἐκτίμησις· 2) ἡ ἀβέβαιος, ἡ βέβαιος τῆς τιμῆς, τῆς ἀξίως εἰδὼν ἐμπορευμάτων, ἀντίθ. ὑποτίμησις· ὑπερτίμησις τῆς σταφίδος - τῶν σίκων.

ὑπερτίθημι-ον μων. κ. νεώτ. ὁ πολύτιμος· Διοσκ.1,2,871Α, Ἄνδρ.Κρ.185C πάσας, ὡς ἐν θησαυρῷ χρυσῶν τοὺς λίθους . . . τῆ ψυχῆ τὰς ὑπερτίμησις τῶν ἀρετῶν ἀναπέθει, Φωτ.Ἐπιστ.357, 10' 2) ἐκκλ. ὁ ὑπερτίμος τίτλος τιμητικῆς προσόδου εἰς τοὺς μητροπολίτας, ὠριμένους μητροπολίτων τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας· Ἰουστίν.Χρυσόδουλ.1149C τῶν μητροπολιτῶν, τίνες αὐτῶν λέγονται ἔξωροι καὶ ὑπερτίμοι, τίνες ἕρπνητοι μόνον, Μόε'.Ομολ.2,288Α.

ὑπερτιμῶ-άω κ. μων, νεώτ. κ. δημ. τιμῶ καθ' ὑπερβολὴν, ἐκτιμῶ ὑπερβολικῶς, πέρα τοῦ δένοντος· ἀντίθ. ὑποτιμῶ· Σοφ.Ἀντ.284 πότμον ὑπερτιμῶντες ὡς ἐκτρέψτην ἐκρυπτον αὐτόν, Φιλ.1,112 μηδὲν τῶν μετὰ θεὸν ὑπερτιμῶν, - ὑπερτιμῶ δὲ δυνάμεις του - τὴν ἰκανότητά του, Δαμασκ.1,110D τοῦτους δι' εὐταξίας ὑπερτιμῶντες ἢ κ. παθ.· Λουκ.ΖΤρ.48 ἱεροσόλων ὑπερτιμῶμενον· 2) νεώτ. κ. δημ. αὐξάνω, ὠφώνω τὴν τιμὴν παλουμένων πραγμάτων, ἀκριβαίνω· κ. παθ.· ὑπερτιμῶνται καθημερινῶς τὰ τρώφια - ὑπερτιμῶθησαν τὰ ἐνοίκια· 3) ρηματ. π. ὑπερτίμημον, ὑπερτίμησον ὑπερτίναξ-ακος ἰστί, ἡ) μων. πινθ. ὑπέριτονος ὑπερτεροῦ, ὑπερδύναμος, ὑπέριμχος· Μιχ.Σύγκ.ἐν Β' Στουδ.Θεοδ.249 ὑπερτίναξ κραταῖος.

ὑπερτιμῶ-έω μτγν. ἐπὶ κυμάτων, ὑπερβάλλω τὰ τοιχώματα, τὰ πλευρὰ ἰστί· Γρηγ.Ναζ.2,3B.

ὑπερτιμῶ-έω μτγν. ἐπὶ ζῶων, πικτω, γεννῶ πολλὰς ἢ πολλὰ· Θεόφρ.ΦΑἰτ.2,11,4 τὰ ὑπερτιμῶσιντα πολλὰς ἀπόλλυται ἰζφα).

ὑπερτιμῶ-ον (τόλμα) κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ ἀγατ τοιμηρὸς, ὁ παρὰτόλμος· Αἰσχ.Χο.595 ὑπερτιμῶν ἀνδρὸς φρόνημα.

ὑπερτιμῶ ἰστί μτγν. κ. νεώτ. τὸ ὑπέριθρον, τὸ ἀνώφουλον θέρος, παραδούρου· Πολυδ.7,122.

ὑπερτιμῶ ἰστί νεώτ. λατρ. ἡ ὑπέρισις βλλ., ἡ ὑπέρισις· 2) εἰδ. ἐν τῷ σφαθαμολογίῳ, ἡ ἀβέβαιος τὸ ἐνδοσφαθαμίου τόνου, τῆς πίστεως τοῦ περιεχομένου τοῦ Βολθδῶ ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων.

ὑπερτιμῶ-ή-όν νεώτ. λατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπερτιμῶν, ὁ ἔχων ὑπερτιμῶν βλλ.2) ὑπερτιμῶς ὀφθαλμός, - ὑπερτιμῶς διαλύματα ἰστί ἔχοντα μεγαλυτάτων ἰσασμωτικῆν πίσυν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὄρον τοῦ αἵματος.

ὑπερτιμῶ (τὸ) λέξ. κ. νεώτ. ἡ εἰς τὸ μέσον τῆς στήθης δοκός, ἡ μεσόδμη· EM 576,16 κρέλαθρον κυρίως λέγεται τὸ μέσον τῆς στήθης ἔξωλον, τὸ ὑπέριτονον καλούμενον.

ὑπερτιμῶ-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ λίαν τεταμένως ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔντονος, ἰσχυρότατος· Αἰσχ.Εδμ.569 ὑπέριτονον γήρυμα φαίνεται στρατῶ, Ἀριστοφ.Νεφ.1154 Βοσάσμαι τὰρα τὰν ὑπέριτονον Βοσάν, - ὑπέριτονον σάλασιμα· ἢ μτφ.· Πλούτ.Φοδ.19 ὠπερ ἀθλητικὰ σώματα τῆς δυναμικῆς ὑπέριτονον γενομένης καὶ καταπόνου, Γρηγ.Ναζ.Παιήμ.58 ὑπέριτνα τοξέουσιμον· 2) νεώτ. τὸ συμπληγῆς, πικνὸς· ὑπέριτονον διάλυμα· 3) τὸ οὐδ', ὑπέριτονον ὡς οὐσ. βλλ.

ὑπερτιμῶ-έω μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ίωως προσοδῶ ὑπερβάλλουσιν τόνωσιν, τόνωων, δυναμικῶων πέρα πολλῶ· ὑπερετόνωσε τὸν ὀργανισμόν· 2) ρηματ. π. ὑπερτιμῶνται, ὑπερτιμῶντικῶς.

ὑπερτιμῶ-εως ἰστί (ὑπερτιμῶ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπέτελεσμα τοῦ ὑπερτιμῶ, ἡ ὑπερβολικὴ τόνωσις, ἐνδυμῶσις· ἢπ- τοῦ ὀργανισμοῦ.

ὑπερτιμῶ-τικῶς-ή-όν νεώτ. ὁ λίαν τωνωτικός, ὁ πολὺ δυναμωτικός· ὑπερτιμῶντικῶν φάρμακων.

ὑπερτιμῶ-ξέουσιμος-ον ὁ δυ δυνάτοσις τὴν ὑπερτιμῶσιν, νὰ ὑπερβῶ· ἢ κ. μτφ.· Αἰσχ.Ἰκ.473 μισαμ' ἐλεξας οὐδ' ὑπερτιμῶξέουσιμον.

ὑπερτιμῶ μτγν. κ. νεώτ. τοξέω ὑπερδῶν, ὑπερτιμῶνίζω· Αἰθ.Τακτ.

ὑπερτιμῶ-γίξω μτγν. τραγίω καθ' ὑπερβολὴν, ὄξω ὡς τράγος· Διοσκ.1,6 ὑπερτιμῶγίξει τῆ ὄσμῃ.

ὑπερτιμῶ-νοῦμαι-δομαι μτγν. γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν τρανῆς, σπαθῆς· Πρόδρ.ἐν Νοεῖτ.Μεσ.6,561 οὐ ὑπερβάλλεσθαι μὲν τοὺς πόδας, ὑπερτιμῶσθαι δὲ τὴν γλῶσσαν εἰκός.

ὑπερτιμῶ-οῦς-ός-ε μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὸ δένον, ὁ λίαν θερμομέμεος ὁ εἰς ἄκρον εὐτραφῆς· Φηλοσώφρ.'Ἐκκλ.Ἰστ.1,4,468 διὰ τὸν σαρκὸς ὑπερτιμῶς ὄγκων.

ὑπερτρέχω, μέλλ. ὑπερδράσθαι κ. σπασ. ὑπερδραμῆ ἢ ὑπερτρέψω, ἀόρ. β' ὑπερέδραμον, ὑπερβαίνω, περὶ εἰς τὸ τρέχειν: Ἐφ. Ἐκ.1524 οὐ γὰρ ἔλιπιδων εἶπω βέβηκα μὴν ὑπερδραμῆν χερα τοσοούδε ναύτας· 2] ἐκφεύγω, διαφεύγω, νικῶ: Θέογν.620 ἄκραν γὰρ πενήν οὐχ ὑπερδράσμεν, Ἐφρ. Πόν.973 πῶς τὰ κρείσσον θνητὸς οὐδ' ὑπερδράμω; 3] ὑπερέχω, ὑπερισχύω, ὑπερτερῶ: Ἐφρ. Τρωφ.930 εἰ θεός ὑπερδράμει κάλλιε, αὐτ. Φοίν.578 ἢ δ' αὐ κρατήθησθε καὶ τὰ ταῦθ' ὑπερδράμω; 4] παραβλέπω, παρατρέχω τι, δθ. παραβαίνω: Σοφ. Ἄντ.455 ὠστ' ἀγραπτα κάσφαλλθ θεῶν νόμιμα ὀδύσασθαι θνητὸν ἐνθ' ὑπερδραμῆν, Ὀππ.Κυν.1,227 καὶ φύσιος θεομοῦς ὑπερέδραμε.

ὑπερτρέσθαι ἢ **ὑπερτρέσθαι**-ον μτγν. ὁ ἔχων πλείονας τῶν τριῶν σιλλάβων: Ἀρκάδ.43,11, EM 459,48.

ὑπερτριχοφυθία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ αὐξησης τῶν τριχῶν τῶν σφραγῶν.

ὑπερτριχως-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμφάνισις ἀφθῶν τριχῶν ἐπὶ τοῦ ἡμοῦς δέρματος, ἰδίᾳ εἰς μέρη οἷου φυσιολογικῶς δὲ φύνονται.

ὑπερτρομάζω μον. τρέμω, τρομάζω καθ' ὑπερβολήν, κατατρομάζω: Πλαν. Ὀδιδ.Μεταμ.15,33.

ὑπέτρωνα (τά) μτγν. μουσικός ὄρος, ἀναφερόμενος πθ. εἰς ἐνδιόμαρον ἀλλήλων τρόπον ἐν μουσικῇ συνθέσει: Πτολ. Ἀρμ.1,16.

ὑπερτροφία (ἡ) νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ὄνω στραβισμός βλλ.

ὑπερτροφία (ἡ) νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ αὐξησης τῆς θρέψεως ὀργάνου πινθῆς ἢ μέρους αὐτοῦ, κατ' ὄγκον καὶ βάρος, μετὰ ἢ ἀνευ ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων τῆς ὑφῆς αὐτοῦ, ἡ ὑπερλοσσία: ὑπερτροφία τοῦ ἥπατος - τῆς καρδίας.

ὑπερτροφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὑπερτροφίαν· 2] ὁ πάσχων ἐξ ὑπερτροφίας, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀνεπτυγμένος, ὁ ὑπερτροφικός: ὑπερτροφικὴ καρδία.

ὑπερτροφικῶ-ἔω νεώτ. ἀμτθ. εἰμὶ ὑπερτροφικός, πάσχω ἐξ ὑπερτροφίας.

ὑπερτροχάζω μτγν. ὑπερτηνῶ, πορατρέχω: Φιλ.1,173,8 ὑπερτροχάζοντες τὰ ἐν γενέσει.

ὑπερτροφικός-ον μων. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ λίαν τρυφερός: Ἑρμωνικ. Ἰλ.2,556.

ὑπερτροφῶ-ἔω μτγν. τρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, κατὰ κόρον, ἡδυσπαθῶ ἀμέτρως, παραγλιεῶ: Λουκ. ΖΤρωφ.48 ἐν ὄσσις δὲ ἀγαθὸς Καλλιὰς καὶ Μειδίας καὶ Σαρδανάπαλλος ὑπερτροφῶντες, Δίων Κ 62,28 ἡ Σαβίνα οὕτως ὑπερτροφῶσιν ὡστε τὰς ἡμιόνας τὰς ἀούσιας αὐτῆν ἐλίχρυσαι σπαρτία ὑποδείξασθαι.

ὑπερτριβέω μτγν. κ. μων. ὑβρίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβολικῶς κακομεταχειρίζομαι: Δίων Κ 59,4, Πολυδ.β,75, Ζωναρ. Ἐπιπ. Ἰστ.2,177.

ὑπερτριβήω ἡρατοῖω καθ' ὑπερβολήν, ποικίλ' κάθυσρον, καταδριχέω: Ἰνπ.454,53· || κ. καθ. γίνονται κάθυσρος: Ἀριστολ.Μετ.2,7,6, Γαλ.4,775,6 ὑπερτριβέντος τοῦ ἐγκεφάλου.

ὑπερτριβήω μτγν. ὑπερτερῶ τὸν ὕδραργυρον, διάσημον κλέπτην ἐπὶ Τέτιζου, εἰμι μεγάλος κλέφτης: Τέτιζ.Χιλ.8,446 ὡς... ὑπερτριβήωσιν τε καὶ πάντα νικῶν κλέπτην, Ἄν.Κρ.3,371 νικῶν καὶ τὸν ὕδραργυρον, δθ. κλέπτης ἢ ἐν χρόνῳ Τέτιζου τοῦ συγγραφέως.

ὑπερτροβή (ἡ) νεώτ. γημ. ἄχρουν ἡγρὸν στροπιώδες, ἐν χρ. ὡς ξανθὴ βαφὴ τριχῶν.

ὑπερτροβή-ον ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πλήρης ὕδατος, ὁ λίαν ὑδρωμικός Γαλ. Ἰνπ.Πλωσσ. Ἐξηγ.584 ὑπέτροβον ἄγαν πλήρη τοῦ παρακεχυμένου ὕδατος.

ὑπερτροχλωρία εἰς-εως (ἡ) νεώτ. ἰστρ. ἡ ὑπερχλωρία βλλ.

ὑπερτριβήω μτγν. κ. μων. ὑβρίζω ὑπὲρ τοῦ ἔμετρον, ὑπερβολικῶς: Μεθόδ. Συμπ.231,17 ὑπερτριβήωσιν αὐτῆ τῆς ὄψεως αἰδοῦ, Χορικ.283.

ὑπερτριβῶ ὡς ὑβρίζω ὀλίγον τι, ὑπερβολικῶς: Ἀριστοφ. Πλουτ.702 Ἰασώ... ὑπερτριβῆσαι χη Πανδύου· ὑπερτριβῶ.

ὑπερτριβήω-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ κλίων πρὸς τὸ ἐμπερὶν χρώμα, ὁ ἐμπερῆσθαι, ὁ κοκκινισθῆναι: Ἰνπ.Προγν.40, αὐτ. Ἀρθρ.840, Θουκ.7,49 τὸ σῶμα αὐτ' ἄγαν θερμὸν ἦν οὕτε χλωρὸν, ἀλλ' ὑπερτριβόν, Πλάτ. Πλάτ.617Α ὑπερτριβὸν χρώμα, Λουκ. Τιμ.41 ἀλλὰ μὴν χρυσοῖον ἐστίν ἐπισημον, ὑπερτριβόν, βαρὸ καὶ τὴν πρόσφιν ὑπερῆριστον, Θεοδῶς.Διάκ. Ἀρ.5,17,4.

ὑπερτριβῶ-ἔω μων. ὑλοκτῶ καθ' ὑπερβολήν, παραγαυγίζω: Θεοφύλ. Βουλγ. ΠΒ 3,678.

ὑπερτριβήω-ον ἡπερμυμῶσιν κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὑπερμυμῶμενος, δι' ὄν προήκει ὑπὲρ πῶν μέτρον βηματισ: Δαμασκ.1,273D, Ἐδστ. Πον.167,10.

ὑπερτριβήω-ον ἑσφ. γρ. ἀπὶ ὑπερκόκκιντος, ὁ ὑπερκόκκιντος βλλ.

ὑπερτριβῶ-ἔω μων. ἐξάριον διὰ μεγίστων θυμων, ἐξηνιὸν μεγάλως: Εὐστ. ἐν Μαί.5,340· 2] ρημ.π. ὑπερτριβήω.

ὑπερτριβήω-εως (ἡ) μτγν. ὑπαρξίς ἀνωτέρα πάσης ὑπαρξίως: Διον. Ἀρεοπ.382 τὴν τῆς ὑπεργαβήτοτης ὑπερτριβήωσιν.

ὑπερτριβήω (ἡ) μτγν. μων. μουσ. ἡ ἄτερ τῆν ὑπάτην βλλ. χορδῆ· Ἀριστοτ.δ.Κομμοσ.10 εὐποτῶν ἐναρμόνιος, χρωματικὴ τε καὶ διάτονος.

ὑπερτριβήω-ον μων. ὁ καθ' ὑπερβολήν ὑπερτροφικός βλλ.: Ἀδασκ. Θεοδ.768.

ὑπερτριβήω-εως (ἡ) νεώτ. ἰστρ. ἡ ὑπερμετρος αὐξησης τῆς λειπομυρίας τῆς ἀποσπαστικῆς βλλ., ἢς ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ μεγαλοκαρία.

ὑπερτριβήω-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ λίαν ὑψηλός, ὁ παυσιφύλακ· Ξεν. Ἄν.3,57 ἐνθεν μὲν γὰρ ὄρη τὴν ὑπερφύλακα, Ἀρρ. Ἄν.1,5,12 τῆ δὲ ὄρος ὑπερφύλακον ἢν καὶ κρημινὸν πρὸς τοῦ ὄρους ΔίωνΚ 37,2 ἔνθεν ἀρὰ ὑπερφύλακα, Πολυδ.9,20, Γρηγ. Νοζ. Λογ.1751· 2] μτφ. ὁ πετόμενος ὑψηλὰ: Εὐστ. Πον.184,7, αὐτ.326,50.

ὑπερτριβήω-ον κ. μων. κ. νεώτ. δημ. -ῶνω, ὄσο, ὑπερφύσσω κ. παθ. ἀόρ. ὑπερφύσθην, ὑψῶ τι ὑπερῶνα πινθῆ ἢ ὑπὲρ τὸ δέον, καθ' ὑπερβολήν, ἀναδιόρθω εἰς μέγα ὕψος· 2] μτφ. ἐξάρω, ὑπερπαινώ, ἐκβεβήω: ΚΑ Φιλ.2,9 διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερφύσσω, Συνέσ. Ἐπιστ.225Α ὑπερφύσσω τὸ ὑψηλόν, καὶ τὸ ταπεινὸν ἐταπεινώσω, δοῦκ.

Ἰστ. Βιζ.ἐκστ.50B τὸν πιστὸν ὑπερφύσσωσι καὶ ἀναδιόρθωσι κ. παθ.: ΠΑΒολμ.36,35 εἶδον τὸν ἀσεβῆ ὑπερφύσσωμενον, καὶ ἐταπεινῶμενον ὡς τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου, αὐτ.76,9 σφόδρα ὑπερφύσθης ὑπὲρ πάντας τοὺς θεοῦ, Ἀνδρ.Κρ.316, Μιχ. Ἀκομ.54,2 ὑπερφύσσωμενος καὶ ἐταπεινῶμενος·

|| φρ. μων. κ. δημ. καὶ ὑπερφύσθωσι ἰεῖωνα ὑπερρακίτων, μὲ τὸ παραπάνω· 3] ρημ.π. ὑπερφύσσωσι, ὑπερφύσσωμα.

ὑπερφύσσω-ατος (τὸ) ὑπερφύσθω μων. ἡ ὑπερφύσσω βλλ., ἡ ἀνόψωσις: Λεόντ. ἐν Μαί.9,536.

ὑπερφύσσω-εως (ἡ) ὑπερφύσθω μτγν. μων. κ. νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ φώσις, ἀνόψωσις· 2] μτφ. ἡ ἔξαρσις, ὁ ὑπερβολικός ἐπαυρος: Γρηγ. Νισσα. 2,160C, Ἀθανάσι.168, Δομασκ.1,1,285B, αὐτ.286C ὑπερφύσσωσι καὶ χριστῶν, Ἐδστ. Πον.91,1 εἰς ὑπερφύσσωσι φιλικῶν.

ὑπερφύσσω-ος-εως μτγν. κ. μων. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ σφόδρα φαεινός, λαμπρός ἢ ἐνδοξός: Διον. Ἀρεοπ.103, αὐτ.385 ὑπερφύσσωσι καὶ ὑπερφύσσωσι ἀγαθότητα ἰεῖω τοῦ Θεοῦ, αὐτ.707, Ἀνδρ. Κρ.134Δ τῆς ὑπερφύσσωσι ἐκτείνωσιν φωσφαναίας.

ὑπερφύσσω-ος-εως μτγν. κ. μων. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ σφόδρα φαεινός, λαμπρός ἢ ἐνδοξός: Διον. Ἀρεοπ.103, αὐτ.385 ὑπερφύσσωσι καὶ ὑπερφύσσωσι ἀγαθότητα ἰεῖω τοῦ Θεοῦ, αὐτ.707, Ἀνδρ. Κρ.134Δ τῆς ὑπερφύσσωσι ἐκτείνωσιν φωσφαναίας.

ὑπερφύσσω-ος-εως μτγν. κ. μων. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ σφόδρα φαεινός, λαμπρός ἢ ἐνδοξός: Διον. Ἀρεοπ.103, αὐτ.385 ὑπερφύσσωσι καὶ ὑπερφύσσωσι ἀγαθότητα ἰεῖω τοῦ Θεοῦ, αὐτ.707, Ἀνδρ. Κρ.134Δ τῆς ὑπερφύσσωσι ἐκτείνωσιν φωσφαναίας.

ὑπερφύσσω-ος-εως μτγν. κ. μων. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ σφόδρα φαεινός, λαμπρός ἢ ἐνδοξός: Διον. Ἀρεοπ.103, αὐτ.385 ὑπερφύσσωσι καὶ ὑπερφύσσωσι ἀγαθότητα ἰεῖω τοῦ Θεοῦ, αὐτ.707, Ἀνδρ. Κρ.134Δ τῆς ὑπερφύσσωσι ἐκτείνωσιν φωσφαναίας.

ὀπερφαίνω κ. μον. ἀποκ. μ. ἐν τῷ ἔνεργ., ἀειπότε ἐν τῷ μέσῳ ἐν τῷ αὐτῷ σημ., παθ. ἀάρ. β' ὀπερφαίνω, φαίνομαι ὀπεράων, παρέχω ἔμουσι τὸν φανερόν· Νικ.Θηρ.177 δόσι δ' ἐν ακανύοισιν ὀπερφαίνομαι μετώπιον αἰα τυλοῖ· || ὄμ. κ. μέσ.: Θεουκ.4,93 καί ἐπειδὴ καλῶς αὐτοῖς εἶχεν, ὀπερφήσανον τοῦ λόφου, Πλούτ.Ψ8.196B πάλιν ἡ ὀπερφαίνετο ναός Ἀφροδίτης, αὐτ.Πόρρ.16, Φιλόστρ.Ψρ.164,14 ὄρος δὲ τοῦτο θηήλον ὀπερφαίνεται τῆς Λέσβου· κ. μτ. αἰτ.: Πλούτ. Δίων 39 πολέμιον ὀπερφαίνομενον τὰ τέχνη· κ. ἐμπροσθ.: Ἀριστλ.Ζ1.5,18,9 παλλάδος ὀπερφαίνετο πρὸς τῆ γῆ τὸ κύτος τῆς σπῆρας· || κ. ἀπολ. φαίνομαι ἐφ'ἡλὰ ἐν τῷ ἑσπέρ.: Ἀριστλ.Ζ1.9,34,4' 2) μτφ. εἶλη, γίνομαι ἀνώτερος· Θεμιστ.Λόγ.1,11,4 οὐχ ὀφείλος ἕκλινος δε, ἀν μὴ καταβάλλ τούτ πλησίον, οὐχ ὀπερφαίνεσαι.

ὀπερφαλλάγγισις-εως (ἡ) [ὀπερφαλλῶ] μτγν. κ. νεώτ. κ.-άγγισις κ.-άγγισις (Αἰλ.) κ.-γῆνισις ἡ πρόξρις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπερφαλλῶ, ἡ ὑπερβολή, ἡ κύκλωσις τῆς ἀντιπάλου φάλαγγος, ἡ ὑπερβόρσις Σουίδ. «ὀπερφαλλάγγισις» ὅταν ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχουμεν τὴν πολυμίαν ἰδ.γρ. ὀπερφαλλάγγισσις· Ἀρρ. Τακτ.29,9, Ψελλ.124,5.

ὀπερφαλλῶ νεώτ. ἄ. ὀπερφαλλῶ βλλ. **ὀπερφαλλάγγισις**-εως (ἡ) ὀπερφαλλάγγισσις. **ὀπερφαλλάγγισσις**-εως (ἡ) μτγν. κ. ἄγρ. ὀπερφαλλάγγισις ἡ ὀπερφαλλῶσις βλλ.: Ἀνών.ἐν Ἀν.κρ.3,163.

ὀπερφαλλῶ-έω [φάλαγγι] κ. νεώτ. ἐκτείνω τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος μὴ τοσοῦτον, ὥστε τὸ κέντρο νὰ εἶται ἐκτός τῶν κεράτων τῶν πολέμιων, ὀπερκαῖ· Ἀρρ.Τακτ.29,10' || γεν. κυκλῶ τὴν ἐξθρίμην παρατάξιν, περικυκλώω· Ξεν.ΚΠ7, 1,5 ἐκατέρωθεν ὀπερφαλλῶσιντες· κ. μτ. γενικ.: αὐτ.6,3,20 ἰδοῦσατε γὰρ ὅτι πλείστον ὀπερφαλλῶσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος· κ. ἐμπροσθ.: Ἀρρ.Τακτ.25,9' 2) ρημ.π. ὀπερφαλλάγγισις.

ὀπερφανής-οῦς-ές [ὀπερφανομαι] ὁ ὀπερφανόμενος ὁ ὀπερκενὸς τοῦ ἄλλου κατα τὸ ὄψος· Ξεν.Ψπασχ.5,7 καὶ τοῦς μὴν πρό τῶν παλεμιῶν ἰστέα ὄρθα τὰ δάρατα ἔχειν, τοὺς δ' ἄλλους τοπεκίνα καὶ μὴ ὀπερφανῆ ἰδ.γρ. π.Θησ.Στεφ. ὀπερφανῆ· 2) ὁ ὀπερφαής βλλ.: Πολυδ.5,150 γράμματα ὀπερφανῆ, αὐτ.9,20 πόλιν ἐπιφανῆ ὀπερφανῆ, ὀπερφάμουσαν.

ὀπερφασίς-εως [ἡ] [εφημί] Ἡσ. ὀπερφασίαν, μεγαλορρημοσύνην.

ὀπερφασος-η-ον [εφημί] ὁ ὀπερ λόγος ἀνεκφραστός, ὁ ἀφαστός, ὁ ἀνεκφραστός· Πινδ.Ο 9,98 ὀπερφον ἄνδρα νομῶν καὶ ἐργασίαι, αὐτ. ἀπ.74,8 νικητοῦ σθένος ὀπερφασον.

ὀπερφάγισις [ἡ] [εφέλασι] μτγν. τὸ ὀπερκερῶν, τὸ ἀπλετον φέγγος, φῶς, ἡ μεγάλη λάμψις· Ἰσίδ.βλ.Πυθ.138 διὰ τὴν τῶν ἀκτίων ὀπερφάγισιν.

ὀπερφασιδωδός-η-ον νεώτ. ὁ καθ' ὀπερβαλίη, ὁ λίαν φειδωλός φιλόδημος τοηγοῦσις.

ὀπερφάρεσις [ἡ] [ὀπερφάρησι] μτγν. ἡ ὀπερφασία, ἡ ὀπερφασία, ἡ ἀφλοκροσύνη· Ἀκόλ.ΠΔ Παροιμ.16,19, αὐτ.166,37,4.

ὀπερφάρης [ἰ] μτγν. ὁ ὀπερ πάντας ἀνώτερος, ὁ ὀπερτάτος, ὁ παντοκράτωρ· Διον.Ἀλ.Ρωμ. 2,34 ὅτι πάντων ὀπερφεκί καὶ πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιεβλεπε τὴν τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν.

ὀπερφάρης-οῦς-ές [ὀπερφάρησι] μτγν. κ. μον. ὁ ἀνώτερος, ὁ ἐξαιρέτος, ὁ διάσπρος Σουίδ. «ὀπερφάρης» μέγα, ὀπερκενὸν ὀπερ φύσιν, ἡ ὀπερδόνος, ἔδωτ.178,15 καὶ τὸ ὀπερφάρην καὶ ὀπερφάρεσσι, καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὀπερφάρης, τόπω ἰσως ἡ ἐνδοξότητι· ΠΔ Δον.2,31 καὶ ἡ πρόσφεις αὐτῆς

ὀπερφάρης· Ἀκόλ.ΠΔ Ψακμ.46,5, Σχολ.Ψλ.Α 420' κ. συγκρ.: Ἐπιφάν.1,103D τῶν λοιπῶν αὐτοῖς ὀπερφάρεστέρους εἶναι· κ. ὀπερβ.: Δαρμακ.1,2,795Α ὄρων ἅπαντων ὀπερφάρητοσιν.

ὀπερφέρος, ἀόρ. β' ὀπερφέροσιν κ. παθ. ἀόρ.α' ὀπερφέρεθην, φέρω ὀπεράων τινός, μεταφέρω Ἡσ. ὀπερφέρεσις ὀπερφέλλεισις· Θεουκ.3,81 καὶ ὀπερκενυκόντες τὸν Λευκοῦδιον ἰσθμὸν τὰς ναῖς· κ. παθ.: αὐτ.4,8 ναῖς ὀπερκενυκείσαι τὸν Λευκοῦδιον ἰσθμὸν, Ξεν.Οικ.18,7 ὀπερκενυκθῆναι τὸ ἀγχερα ὄπερ τὸν ἀστῶνα εἰς τὸ κενόν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,56 οὐ δυνθάνετες ὀπερκενυκθῆναι τὰς θίνας, Πλούτ. Ψ8.510B νυκτός ὀπερφέρεσθαι λαθῶνδοντας (ἐν τῷ Ταύρον) || κ. ἀπολ. μεταφέρομαι, μεταφευτέομαι· Πτολ.: 2) ἀμτβ. φέρομαι ὀπεράων, πρέχω, ἐξέχω· Ψπ.1230C δῆρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο μαλθακὸν ὀπερφέρειν αἰε, Πλούτ.Ψ8.591B ἡ ἀεληνη φεύγει τὴν Σίτωνα μικρὸν ὀπερφέρουσα· 3) ἀμτβ. μτφ. ὑπερέχω, ὑπερτεροῦμαι, ἔχω τὰ πρωτεῖα· Ἡρ.8,138 ὄδμη τὸ ὑπερτεροῦν τῶν ἄλλων [ἰδούσι], Ἀριστρ.Ψπ.584 ἀψάσων πολέμῳ τε καὶ ποιηταῖς δυνάμει β' ὀπερφάροσις - - - γῆρας, Θεουκ.1,81 τοῖς ὄπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλῆθει ὀπερφάροσιν· κ. μτ. μ. γενικ.: Σοφ. ΟΤ 381 τέχνη τέχνης ὀπερφέρουσα τῷ πολυκλήλῳ βίῳ, Ξεν.Λακ.15,8' || μτ. μ. ὄστ. τὸν τρόπον· Ἡρ.8,144 οὐτε χωρὴ κάλλει καὶ ἀρετῇ μέγα ὀπερφέροσιν, Ξεν.Λακ.15,3' κ. μτ. αἰτ. ἀντὶ γενικ.: Εὐρ.Ψραοῦλ.554 ὀπερφέρεσις τὸλμη τε τὸλμαν καὶ λόγῳ χρῆσθῶ λόγον, Ἰσοκρ.4,60 τῷ μὲν ὀπερκενυκόντι τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, Ἐρατοσθ.Κατ.40 δικαιοσύνη ὀπερνεγκᾶσι πάντας ἀνθρώπους Πλούτ.Ρωμ.7 ὀπερφέροι μεγατέρι πάντας, Ἀριστ.ιδ.1,267,7 τὰ πάντα ὀπερφάροσιν πόλις· κ. ἀπολ.: Σοφ.ΟΚ 1007 εἰ τις γῆ θεοῦς ἐπίσταται τριπλῆ σκεῖλεν, ἄδε τοῦθ' ὀπερφέρε, Ξεν.Ἀπομν.3,5,13 ὄσπερ καὶ ἀθλητὰς τινεὶς διὰ τὸ πολὺ ὀπερνεγκεῖν.

ὀπερφεύω ἐπίρρ. καταπληκτικῶς, ὑπερμέτρως, παραπολῶ· Φρονέεν ΑΒ 69,17 εἰπέρε τὸ φεῖ· ὄλον ὀπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς τὸ γὰρ φεῖ ἐπὶ ἐκπληκτικῶς τίθεσται, Ἡσ. «ὀπερφεύω» ὀπεραγόντως· Αἰσχ.Ἀγ.377 φλεόντων σωματῶν ὀπερφεύω, αὐτ. Πέτρο.820 οὐχ ὀπερφεύω θνητὸν ὄντα χρῆ φρονεῖν, Εὐρ.Φοῖν.550 τί τὴν τυραννίαν τιμῆς ὀπερφεύω, ὀπερφεύω ἐκπέδω, διαφεύγω πέρα, ξεφεύγω, γλυτώνω· Ψπ.468,18 ἦν τὰς ἐπὶ τὰς ἡμέρας ὀπερφεύω, αὐτ.483,51' || κ. ἐν τῆσιν: Αἰσχ.Πέτρο.100 τὸθεν οὐκ ἔστιν ὄπερ θνατόν φυγεῖν.

ὀπερφῆμος-ος μον. ὁ ὀπερ πάντας, ὁ λίαν περιφηρός, πεσημιασμένος· Ἀχιμ.Ονειρ.κρ.228,21 κάρησι ὀπερφῆμον ὄνομα ἐν πᾶσιν.

ὀπερφθέγγισις μτγν. κ. μον. ἀποβ. φθέγγισις καθ' ὀπερβολὴν ἡ περισσώτερος, φωνάδω δυνατώτερα· Πλούτ.Ψ8.160Ξ μάλλον δ' ἀερακτῶν τοὺς νέους τοῦτους διδურφύδους ὀπερφθέγγόμενον ἄν θηκίς λόγον ἡμῶν κομίζων· 2) μτφ. ὀπερφέω, εἶμαι ἀνώτερος· Δουκ.Τόξ.35 καὶ μάλιστα ἐπειδὴ τὰ ἔργα ὀπερφθέγγεται τοὺς λόγους· || κ. μτ. ὄστ. τοῦ κατὰ τὸ ὀπερέχω· Πλούτ.Ψ8.396D τῶν Ἡσίοδον καὶ τὸν Ὀμήρον εὐκεία ὀπερφθέγγεσθαι· || κ. μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τ.: Σέξτ.Εμπ.189 ὀπερφθέγγομενων τὴν ἀνθρώπων φύσιν καὶ ἐχθροῦμένων μάλλον ἡ τάληθῃ λεγόντων, Νικ.Χων.16,242.

ὀπερφθίνωμαι ἀποβ., παθ. παρκα. ὀπερφθέγισις κ. ὀπερπῶν. ὀπερφθῆμην, ἀποθνήσκω ὄπερ τινος· Πινδ.Π 6,30 ἀς ὀπερφθῆτο πατόρ.

ὀπερφθίλος-ος [ὀπερ, φθῆλη] κ. νεώτ. συνθῆ. π. Ὀμ. ἐπὶ προσ., ὄλον ἐπὶ τῶν Τρώων, Κυκλωπῶν, μνηστήρων, ὁ ἀλαζώβης, θρασυός, αὐθάδης, ὀβρισητής, βίαιος· Ἡσ. ὀπερφθίλος ὀπερφθῆνος.

ὄβριστης, παρόνομος: *Ιλ.Γ 106 ἐπέοι οἱ παῖδες ὁπεριφαίαι καὶ ἀπιστοί, αὐτ.Ν 621 Τρώες ὁπεριφαίαι, *Ὁδ.Α 134 ὁπεριφαίαι μεταλθών [ἐπὶ τῶν νηυστῆρων], αὐτ.Β 310, Πλῶ.Π 4,11 ὁπεριφάλως ἀγεμόνος δέισαντες ὄβριον [ἐπὶ Κενταύρου] κ. γενικ.: *Ιλ.Ο 94 οὐα ἐκείνου βαμῆς ὁπεριφάλας καὶ ἀπηνήϊ, *Ὁδ.Δ 503 εἰ μὴ ὁπεριφάλας ἐπος ἐκβάλε καὶ μέγ' ἀάσθη, ὁπεριφαίαι ἀξιώσεις, *Ἀπολλ.Ρ 2,54 ἐπη ὁπεριφαίαι || κ. ἀνευ κατῆς σημ. ὁ μέγας, ὁ ὑπερβάλλων: Πλῶ. Δ. 93 κέρην μὲν Αἴτωνα θεοῦς ὁπεριφάλας.

ὁπεριφάλας ἐπίρρο. κ. νεώτ. ὁπερφυῶς, ὁπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικῶς: Ἔστ. 1829,21 ὁπερφαλάς· μεγάλας ὁπερφυῶς: *Ιλ.Ν 293 μὴ πού τις ὁπεριφάλας νεμώση, αὐτ.Σ 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὁπεριφάλας ἀνάξιος, *Ὁδ.Ρ 481 οἱ δ' ἄρα πάντες ὁπεριφάλας νεμώσαν, αὐτ.Φ 285, Κόρυλλ.5,689D ὁπεριφάλας ἐπιτιμᾶν: 2) ἀγερώχως, ὑπερφάνως, αὐθόδοξος, ἀλαζονικῶς: *Ὁδ.Α 227 γὰρ τέ μοι ὑβρίζοντες ὁπεριφάλας δοκίμουσιν δαίνεσθαι κατὰ δῶμα, αὐτ. 663 ὁπεριφάλας ἀτελέσθη.

ὁπερφίλων(α)ικῶ-έω σχλδ. φιλικῶς ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβολικά, ἢ κτ. ἀ. ζηλοτυπῶς μεγάλως: Σχόλ.Λοκ.Εὐν.2.

ὁπερφιλοσοφῶ-έω φιλοσοφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καθ' ὑπερβολήν: *Ἰνπ.Ἐπιστ.1279,38 ὁ δὲ Δημόκριτος μετ' ἀκριδείης τότε ὁπερφιλοσοφεῖ.

ὁπερφιλοτιμῶς ἐπίρρο. μτην. ὑπεράγαν, Μαν φιλοτιμῶς: *Ἀθην.12,531C ἐπιγχανον γὰρ ὁπερφιλοτιμῶς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους.

ὁπερφιλῶ-έω φιλῶ ὑπερμετρῶς, ὑπεραγαπῶ: *Ἀριστοφ.Πλ.1072, Ξεν.ΚΠ 1,4,6, αὐτ.3,1,36 ὁ δὲ ἐτύγχανε νεώταμος ὢν, καὶ ὁπερφίλων τὴν γυναῖκα, αὐτ. Ἐλλ.7,13 ὁπερφίλων τὸν Λυκομήδη, *Ἀριστ. ΗΗΝικ.9,1 ὁ ἐραστής ἐγκαλεῖ ὅτι ὁπερφίλων οὐκ ἀντιφιλεῖται.

ὁπερφλεγμῶναι φλέγομαι καθ' ὑπερβολήν, εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν: *Ἰνπ.41,4, αὐτ.407,50 ὅταν ταῦ σώματα ὁπερφελεγμῆναι τας αἱ σάρκες ἀνοϊθίσωσιν.

ὁπερφλέγω μτην. κ. μων., παθ. ἀόρ. ὁπερφλέθη, φλέγω, φλογίζω καθ' ὑπερβολήν, καταφλέγω, κατακαίω: Πρόδρ.Ροδ.230 ὁπερφλέγματος τοῦ θυμοῦ τὴν καρδίαν, κ. παθ.: Γαλ.19,54,12 ὅταν ἐν ἡλιοκαθῶ ὁπερφελεθῆι ἡ κεφαλή.

ὁπερφλοῖος-ον ὁ ἔχων χυμὸν πολλόν, χυμώδης, ὁ πῆλῆρης χυμοῦ, ὁ ζουμερός: *Ἐμν.287 ὁπερφλοῖα μῆλα [Πλούτ. *H6.683D ἐπί τὸ τοῦ μῆλου φλοῖος ἐντός ἐσσι κολλώδης κτῆσι καὶ λιπαροῖς, ᾧ περιτοχεται τὸ σπέρμα] τὸ δὲ ἐδῶδιμον ἐξυθεν αὐτῷ περιελκόμενον εἰκότως ὑπερφλοῖον ἀνομοῖσσαι.

ὁπερφλωρῶ-έω μτην. φλωρῶς καθ' ὑπερβολήν, παραπολύ· Φρύν. ἐν ΑΒ 68,27 ὁπερφλωραρεῖν σφόδρα φλωραρεῖν.

ὁπερφλώζω ὑπεροκχλάζω· Ἦσα. ἐπερφλώζει ἀνορορεῖ, ἐκφωρᾷ.

ὁπερφοβοῦμαι-έομαι φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικά: Ἀλογ.Ἐπ.238 ἔκπλας ἰσθί μῆδ' ἄγαν ὁπερφοβοῦ, Ξεν.ΚΠ 1,4,2 ὁπερφοβεῖτο μὴ οἱ ὁ πάππος ἀποθάθῃ, αὐτ.Οικ.8,17.

ὁπερφοβος-ον κ. μων. παθ. ὁ λίαν, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον περοδημένος, ὁ ἐμφοβος, ὁ δειλότατος: Ξεν.Ἰνπ.3,9, Δίων Κ 53,6, Πολυδ.1,198 ἴππος ὁπερφοβος, *Ἰνπιατρ.262,24 ἀνόπτας φύσας καὶ ὑπερφοβούς: 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιμῶν μάλιστα φόβου, ὁ λίαν φοβερός, ὁ δεινότατος: Μέν.Φαν.3 λέγειν τὰ φαλά μείζω καὶ δεῖν' ὑπερφοβᾷ.

ὁπερφορά [ἡ] μων. ἡ ἀνύφωσις ἀντιβ. καταφορά: Πρόδρ. ἐν Νοτιτ.6,564 οἱ τε τῆ καταφορᾷ αὐτῆς πυρπολούμενοι, καὶ τῆ ὁπερφορᾷ ψευτιζόμενοι.

ὁπερφορτικῶς νεώτ. φορτικῶς, φορτώνω π ἵπρ τὸ μέτρον, παραφορτώνω.

ὁπερφορτικός ὀν μων. κ. νεώτ. ὁ λίαν πεφορτωμένος, ὁ κατάφορτος, ὁ παραφορτωμένος: || τὸ ὁπερφορτον τὸ ὑπερβολικόν, τὸ παραπολύ βαρῶς φορτίον: Ἔστ.Ποι.209,30 οὐτε γὰρ ἔκιντος ἐπιστάτῃ ἄν τὸ ὁπερφορτον.

ὁπερφορτοῦμαι-ομαι μων. παθ. νεώτ. κ. δημ. ἐνεργ. ὁπερφορτώνω βλλ., φορτώνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολύ, παρασφορτώνομαι: *Ἀντιοχ. Μον.1032Β εἰκοε νηὶ ὁπερφορτοῦμεν.

ὁπερφορτώνω νεώτ. κ. δημ. ὁπερφορτικῶς βλλ., παραφορτώνω· πρδλ. ὁπερφορτοῦμαι.

ὁπερφορῶ-έω φέρω ὑπεράνω τινός, ὑπερφέρω: Ξεν.Κυκ.8,4 τὰ πνεύματα ὁπερφορεῖ τὴν χῶνα ὑπὲρ τῶν τοιοῦτων [δ.γρ. ὑπερφέρει].

ὁπερφορῶ μτην. κ. μων. φορτίω, φοβοῦμαι ὑπὲρ τὸ μέτρον: Λοκ.Ζ' Ἐπιγ.4 ὑπερφέρριτον μεταῦ ἀκούων τῶν ἐπάν [δ.γρ.], Πλων.Ὁδδ.Μεταμ.13,877 ἡ δ' Αἴτνη τῆ βοῇ ὑπερφέρειν.

ὁπερφορνήσις-εις [ἡ] ἵδερφορνώτῃ μτην. κ. μων. ἡ περιφροσύνη ἐξ ἀλαζονείας, ἡ καταφροσύνη: Πλούτ. *H8.238Β, Πολυδ.9,146 ὑπερφορνήσις θανάτου, Στουδ.Ἐοδδ.21C.

ὁπερφορνήτης [οἱ] ἵδερφορνώτῃ μων. ὁ ὑπερφρονῶν, ὁ περιφρονῶν, ὁ καταφρονητής: Χοῦμ. Ν ἐν *Ἀν.Βοασσ.5,340.

ὁπερφορτικῶς μτην. φροντικῶς ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολύ, ἔχω πολλὰς φροντίδας: *Ἡλυδ. Α18,10,29 ὄμωσ δ' ἀνὴς τί σοι κοινησι πρὸς τὸν ἀνδρα, δι' ἦν οὕτως ὁπερφορτικῶς.

ὁπερφορῶ-έω ἵδερφορνώτῃ κ. νεώτ. φρονῶ ἀφῆλδ, ἔχω ὑπερφάνως ἀταχομοῖς, περιφροσεῖμαι: Ἀλογ.Ἀγ.1039 μῆδ' ὑπερφορῶν, Πολυδ.6, 18,7 οὐδὲν εἰδείει τῶν μερῶν οὐδ' ὁπερφορνεῖ, Κδ Ρωμ.12,3 ὁπερφορνεῖ παρ' ὁ δὲ φρονεῖται, ἀλλὰ φρονεῖ εἰς τὸ σφωρνεῖν: || μτ. δοτ. τῆς αἰτίας, ὁπερφορνεῖσθαι διὰ τῆ: *Ἡρ.1,199 πολλὰ δὲ καὶ οὐκ ἀξιεύμενα ἀναμειγέσθαι τῆσι ἄλλοις αἰα πλοῦσι ὑπερφορνεοσθαι, Πλάτ.Ἀλκ. 1,104α τὸν δὲ λόγων, ᾧ ὁπερφορνεοσθαι, ἐθέλω δικεῖσθαι: 2) μτ. αἰτ. πῶς τινὰ ἄλιον ἐξ ἀλαζονείας, περιφρονῶ, καταφρονῶ: Ἀλογ.Πῆρα.825 ὁπερφορνήσας τὸν παρόντα δαίμονα, *Ἀριστοφ. Νεφ.226 ἔπειτ' ἀπὸ ταραοῦ τούτῃ θεοῦς ὁπερφορνεῖς, Ἔουκ.3,39 πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ἀνθρώπος τὸ μὲν θεραπέσθαι ὁπερφορνεῖν || κ. παθ. περιφρονοῦμαι, καταφρονοῦμαι: Ἔουκ.6,16 ἐν τῷ ὄρει τῆ ἀνεκτέσθαι καὶ ὑπὸ τῶν εὐπράγούτων ὁπερφορνεόμενος: 3) μτ. γενικ. κρίνω μετ' ἔλαφροτήτος, ἐπιπολιότητος, περὶ πινος: Εὐρ.Βάκχ.1325 εἰ δ' ἐστιν ὅστις δαίμωνιον ὁπερφορνεῖ, *Ἀριστοφ.Νεφ.1400 τὸν καθεστῶτων νόμων ὁπερφορνεῖν δύνασθαι, Πλάτ.Φαῖδρ.258Β δὴλόν γαρ ὅτι οὐκ ὡς ὁπερφορνεόντες τοῦ ἐπιτηδεύματος: 4) μτ. αἰτ. κ. δοτ. ὑπερτερῶς τινὰ εἰς τῆ: Ἀλογ.1,141 ὁπερφορνεόντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον [διδράθ. περιφρονεόντες]: 5) μτ. αἰτ. εἰμὶ ἐξόχως συνειτός, προαεκτικῶς εἰς τῆ, περὶ τῆ: *Ἰνπ. 1279,28 οὐκ ἀρεκτικὸς Δημόκριτος, ἀλλὰ πάντα ὑπερφορνεῖ καὶ ἡμῶς ἔσοφρονεῖ: 6) ρημ. π. ὁπερφορνήσις, ὁπερφορνήτης.

ὁπερφορῶνως ἐπίρρο. μτην. ὁπεροπτικῶς, ἀγερῶχος, ὁπερφορῶνως: Δίων Κ 37,5, αὐτ.37,49.

ὁπερφορσῶν[η] [ἡ] μτην. κ. μων. ὁ ὑπερφορνήσις, περιφρονησίς, ἀγερῶχια, ἀλαζονεία: Πλούτ. *H8.191D ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ἐκτορος ὁπερφορσῶσις καὶ μεγαλοχίτης, αὐτ.827Α, Μετοχ.Γ 337.

ὁπερφορσῶν-ον μτην. εἰδ. ἐν τῷ μουσικῷ μουσικῶς τρόπος κατὰ ἐν τετραχορδῶν ὀκτώτερος τοῦ φρυγίου βλλ.: *Ἀθην.4,625D οὐκ ὄρω γὰρ οὐτε τὴν ὑπερφορῶν ἴδιον ἔχουσαν ἴδω.

ὁπερφορσῶν ἐπίρρο. μτην. ὁπεροπτικῶς, ἀγερῶχος, ὁπερφορῶνως: Δίων Κ 37,5, αὐτ.37,49.

ὁπερφορσῶν[η] [ἡ] μτην. κ. μων. ὁ ὑπερφορνήσις, περιφρονησίς, ἀγερῶχια, ἀλαζονεία: Πλούτ. *H8.191D ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Ἐκτορος ὁπερφορσῶσις καὶ μεγαλοχίτης, αὐτ.827Α, Μετοχ.Γ 337.

ὁπερφορσῶν-ον μτην. εἰδ. ἐν τῷ μουσικῷ μουσικῶς τρόπος κατὰ ἐν τετραχορδῶν ὀκτώτερος τοῦ φρυγίου βλλ.: *Ἀθην.4,625D οὐκ ὄρω γὰρ οὐτε τὴν ὑπερφορῶν ἴδιον ἔχουσαν ἴδω.

ὄπρρωον-ος-ον ὁ λαν ὄπρρῳονος, ἀλαζόν, ἀγέρωχος ἢ Ἀλαγ. Ἐπτ.387 ἔχει δ' ὄπρρῳον σὴν ἐπ' ἀσιπίδος τῶδε, αὐτ.410 τῆνδ' ἀνὰ καὶ στυγροῦνθ' ὄπρρῳονος λόγους, Εὐρ. Ἡρακλ.388 τῶν φραννμάτων ὁ Ζεὺς καλαστῶν τῶν ὕαν ὄπρρῳον || τὸ οὐδ', ὄπρρῳον ὡς ἐπῆρ. λαν ἀγέρωχος, ὄπρρῳονος ἢ Σοφ. Αἰ.1236 ποῖσα κέ-κραγας ἀνδρῶς ὡδ' ὄπρρῳονος || 2) ἐπὶ καλῆς σμ., ὁ γενιοφόρων, ὀφθαλφῶν, ἀντίτερος μικρολογίας ἢ Θουκ.2,62 τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὀρίας τόχης ἡ ἔννεσις ἐκ τοῦ ὄπρρῳονος ἐχυρῶταρον παρ᾿ ἔχεται | ἐκ συνοσιθλήσεως ὄπερρῳή, Δίων Κ 45,3 ὡσπερ τοὺς οἰκίτας τοὺς ἀποδιδρασκοντας καὶ μετιήσι καὶ καλᾷζειν ἐκ τοῦ ὄπρρῳονος.

ὄπρρῳή-ος-ες [ὄπρρῳή] κ. μ. κ. νεώτ., ἀττ. αἰτ. ὄπρρῳή [Ἀριστ. Ἰαν.14], οὐδ. πλθ. ὄπερρῳή [Πλάτ Γογ.467Β] κ. ὄπερρῳή [Ἀριστ. Βάτρ.81], ὁ φυόμενος, ὁ ὄπερρῳω τοῦ ἐδόδρου ἢ Λοκ.Λεξιφ. ἄρχανα τὰ τε ὄπρρῳα καὶ τὰ ὄπερρῳή || μ. γεν. κ. φυόμενος καὶ αὐξανόμενος ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων ἢ Διογ. Αἰ.1,100 αἰ ὄπερρῳή τῶν ἀσπαχῶν || 2) ὁ καθ' ὄπερρῳήν ἠδὲ ἠμένως, ὁ ὄπερρῳος ἢ Ἦρ.2,175 λίθους τε ἄλλους ἐς ἐπισκευὴν ὄπερρῳή τῶ μεθαδὸς ἐκ.229, Αἰσχ.Ὀν.226 ὄπερρῳή σμῖθος, Ἀριστ. Εἰρ.20 ὅτι θυσίαν ὄπερρῳα ὄπερρῳή τὸ μεθαδὸς ἐισπνέγκατο, αὐτ. Πλ.734, Ἀριστ. Οὐρ.2,9-3) ἐπὶ κολλῆς κ. κατῆς σμ., ὁ ὄπερρῳος, ὁ ὄπερρῳεγέθης, ὁ πελώριος, τεράστιος, ἐξάριστος, θαυμασιός ἢ Ἦρ.9,78 ἔργον ἔραστοι τοῖ ὄπερρῳεῖς μέγαθός τε καὶ κάλλος, αὐτ.Β.116, Ἀριστ. Νεφ.76 μίαν εὐρον ἀτραπὸν διαπνέουσιν ὄπερρῳή, αὐτ. Ἰαν.14], Δημ.848 καίτοι πῶς οὐκ ὄπερρῳεῖς | ἰδὲ ἐνταῦθα παρὰδόντων κ. ὄπερρῳή ἢ Ἀριστ. Θεσμ.81 ἐν δ' ὄπερρῳεστάτων || συχνῶς συνάπτεται μ. ἀσπορικό ἢ Ἀριστ. Πλ.750 ἄλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὄπερρῳήσας, Πλάτ. Γογ.477D ὄπερρῳεῖ τινὶ ἀρα ὡς μελλᾷ βλάθῃ καὶ κακῶ θαυμασιῶ ὄπερρῳάσασα || ὄμ. συνάπτεται καὶ μετ' ἄλλων ἐπιθέτων, ὅποτε τίθεται μετὰ τὸ ἐπίθετον, ἐνίοτε ὄμωσ καὶ προῦ αὐτοῦ ἢ Πλάτ. Γογ.467Β σχετλία λέγειν καὶ ὄπερρῳή, Δημ.543 κᾶν μὲν ἦ τι θεῖον ὡς ἀληθὸς καὶ ὄπερρῳεῖ, Πλάτ. Ἡθ.12Β τὰ δὲ τῶν ἡδὴ κεκασικευμένων ἀδικήματα πολλὰ κ. ὄπερρῳά γίνεται καὶ σχετλία, αὐτ.155Α πλὴν σὲ γὰρ τὸ ἀρμα λέληθεν αὐτοῦ ὡς ὄπερρῳεῖς κάλλει καὶ μεγέθει θαυμασιόν ἐστι.

ὄπερρῳα [ἡ] Ἐπῆρ. τὸ ὄπερρῳεῖ τὸ τεράστιον, τὸ θαυμάσιον ἢ τῆ τε τῶν πυραμίδων μεγαλειότητι καὶ ὄπερρῳα τεραθεῖς.

ὄπερρῳομαι κ. ἔνεργ. ἀόρ. β. ὄπερρῳω κ. πορακ. ὄπερρῳεκα, φώμασι ἀδᾶνομα ὄπερρῳα πνός μ. ὄρ. ἢ Γολ.6,15 ταῖς ἀποκειμέναις φλεβῖν ὄπερρῳομαι σαφῶς ὁ ὄνυχος || κ. ἀπολ. μτ. ἢ Ἀριστ. αἰκλ.6 ἠδᾶνετο τῆς μελλήσε, καὶ ὡς φυτὸν ἐν τῇ γῆ, οὕτως ἐνδὸν τῆς ἐμῆς ὄπερρῳέτο φυτῆς || 2) μτ. αἰτ. προκ. κ. ὄρ. πράγμ. ὄπερρῳαίν, ὄπερρῳετῶ, ὄπερρῳεῖ ἢ Ἦρ.6,127 ὄπερρῳεῖ Ἑλλήνας ἰοχῶτ, Δίων Κ 56,2 πέντας ἀνθρώπους εἰσάναρτα ὄπερρῳεμεν μτ. γεν. προκ. ἢ Ἀριστ. εἰδ.2,151 ἄρχαι ἐπιτάξεισταν καὶ ἰκανώτατον καὶ πάντων ὄπερρῳεμκότα τῶν ἄλλων || 3) Ἦσ. ὄπερρῳεῖ ὄπερρῳενηθεῖς.

ὄπερρῳήσιν-εως [ἡ] νεώτ. ἐδ. ἐν τῇ μεταλογορίᾳ, ἡ κατὰ τὴν χαλυδοποίησιν τοῦ χυτοσιδήρου παράτασις τῆς ἐμψοφῆσεως ἀέρος καὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρακος, καθ' ἣν ἐπέρχεται ἡ δριφύσις τοῦ ἐμπεριεχομένου φωσφόρου.

ὄπερρῳοκισμός [ἡ] νεώτ. θεολ. ἡ τάσις τῶν πολεμίων τοῦ ὀρθόλογισμοῦ τῶν δεχόμενων τὴν ὄπερρῳοκιστὴν ἀποκάλυψιν, ἢ ὁ ἀνθρώπος νεός δὲν δύνανται νὰ ὀποδῶλι εἰς ἐλεγχον.

ὄπερρῳοκισμός ἡ-ὄνη] νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄπερρῳή φωνή, ὁ ὄπερρῳαίνων τὰς δυνάμεις, τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἢ ὄπερρῳοκισμῶν φαινόμενα - δυνάμεις || 2) κ. ἐπέκτ. ὁ ὄπερρῳεῖ, ὁ ὄπερρῳεμα, ὁ ἐκτακτός, ὁ ἐξαιρετός ἢ ὄπερρῳοκισμὸν μέγεθος || κ. ἐπῆρ. ὡς κ. δημ. -άτ' || 3) νεώτ. θεολ. ὁ ὄπερρῳοκισμός ὡς οὐδ', Ἰδία ἐν Γερμανίᾳ, ὄπαδός τοῦ ὄπερρῳοκισμοῦ βλλ.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀπῆθ. ἄ. ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερρῳοσμοί-σμοι μτγν. ἀποθ. φουσκῶμα ὄπερρῳοσμοί βλλ., φουσκῶμα πολὺ ἢ Γρηγ. Νύσσ.1,152Ζ, Βασ. Ὀρ.10 μὲ ὄπερρῳοσμοῖ ἐπανοιούμενος.

ὄπερβαλλόντως, πάρα πολὺ διὰ πτ., εἶμαι ὀλόχαρος : Εὐρ.Μηδ.1165 δῶρον ὄπερχαίρουσα, Πλούτ. 118.1098B ὄπερχαίρον ἐπὶ τοῖς ἴγμοις ἀπτοῦ' πτ. μτχ. : Ξεν.ΚΠ1,33 Ἰππείων μανθόνων ὄπερχαίρε, Λουκ.Νεκσυρ.12 ὄστε ἴγμοις ταῦτα ὄρον ὄπερχαίρον' κ. μτ. ἐξήρτ. πρστ. : Ξεν. Κυν.4,4 ὄπερχαίρουσι, ὅτι λαγῶ ἴγμοις εἶσι [οἱ] κύνες], αὐτ. Ἐκλ.4,1,10 κἀπειρ ὄπερχαίρον, ὅταν ἐχθρὸν τιμωρῶμαι κ. ἀπολ. : Λουκ.Ἀλ.1στ.1,30 θαυμασιῶς ὄπερῶδεμα καὶ ὄπερχαίρουμαι.
ὄπερχαλῶ-ᾶω μτγν. χαλαρὰ τὴ ὑπεράνωθεν, ἀποπᾶνω, ὀφθῆναι τὰ πῆσθ πρὸς τὰ κάτω : Λεωνίδ. Ἀλ.ΑΠ II,200 Ζηνογάγιος οἶκος κατεκαίετο, πολλὰ δ' ἐμόχθη ἐκ θυρίδων ἑπιτῶν αὐτῶν ὄπερχαλῶσαι [ἴδ. γρ. ὄπερχαλῶσαι].

ὄπερχαρῆς-αῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον περιχαρῆς, χαροῦμενος, ὁ δολιχάρως : Μαν.π.1ῶσα. Απ.2,359,53 οἱ δὲ ὄπερχαρῆς γενόμενοι, Πολυδ.1,44,5 ἄμα δ' ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς ἡλιδοῦς ὄπερχαρῆς ὄπαρνον μετὰ κρότου. παρκεῖλαι τοὺς εἰσπλόντους, αὐτ.Β.19,2 τὰ μὲν ὄπερχαρῆς ὦν πᾶνθ' ὄπαρχαίτο, ΠΔ Μαικ.3,7,20 ἀνέλυσαν ἀσινεῖς, ἐλευθεροί, ὄπερχαρεῖς.

ὄπερχαίλημα-ατος [ἴδ.] [ὄπερχαίω] νεώτ. κ. ὄπερχαίλιμα ἡ ὑπὲρ τὰ χεῖλη δοχεῖοιο ἔκκυσος, πληρωσις, τὸ ὑπερπλεονασμοσ, τὸ ζεχελίωμα.

ὄπερχαίλης-αῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ δοχεῖοιο, ὁ πλήρης ὑπὲρ τὰ χεῖλη, ὁ γενάτος μεχρὶ τῶν ἄκρων χεῖλων, ὁ ζεχελίος ἴσα. ὄπερχαίλης ὄπερπλεως : Πολυδ.5,133 ὄπερχαίλης κρατῆρες, Ἀθην.1,1,3D ἐπιστῆρονται δὲ πατολο ἰ κρητῆρες, ἴητο ὄπερχαίλεις ἰ κρητῆρες ποιοῦνται, ὠστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι, Εὐμῶδ. Ύμν.236 ὄπερχαίλης ποτήριον' || κ. γενικ. ὁ ὄπερπληρωμένος, παραγεμῶτος : Θεμιστ.Λόγ.18,221B σποθθακα ὄπερχαίλεις καὶ ὄπερανταῖοι, αὐτ.23,291C ταμεῖον ὄπερχαίλεις.

ὄπερχαίλιος-εως [ἴδ.] [ὄπερχαίω] νεώτ. κ. ὄπερχαίλιος ἡ ἐκ τῶν χεῖλων ἔκκυσος τὸ ὄπερχαίλιωμα.

ὄπερχαίλιξ νεώτ. ὁ, ὄπερχαίλω βλλ. 2) ρημ.π. ὄπερχαίλιωσ, ὄπερχαίλιος.

ὄπερχαίλιος ἐλιε [ἴδ.] νεώτ. ἀνατ. ἡ προσῆθος μοῖρα τοῦ κάτω βρεγματικῶ λοβου, ἡ ἀντιστοιχοῦσα ποδὸς τῶν βρεγματικῶν ὄγκων τοῦ κρανίου.

ὄπερχαίλιος-εως [ἴδ.] ἂ ὄπερχαίλιος βλλ.

ὄπερχαίλιωμα-ατος [ἴδ.] ἂ ὄπερχαίλιωμα βλλ.

ὄπερχαίλιος-ον λαξ. ἂ ὄπερχαίλης βλλ. ἴσα. «ὄπερχαίλον» ὑπέρομοστον, Σουῖδ.

ὄπερχαῖλῶ-ῶω μον. νεώτ. κ. ὄπερχαίλιξ, ὄρρ. ὄπερχαίλιξ, ἐπὶ ὑποῦ, ὄπερδαινω τὰ χεῖλη, τὰς ὄχθας, χύνομαι, ζεχελίξω : Ἀντ.Κομ.90A ὄπερχαίλισσοντος τοῦ ὄδατος θάλασσασ ἠν ὄραν ἄπαν τὸ πᾶδιον [πλημυρῆσσαντος τοῦ ὄδατος] ἴ' νεώτ. κ. μτφ. ὁ ὄπερχαίλιξσ ἀνθροπασμῶς 2) ρημ.π. ὄπερχαίλιωσ, ὄπερχαίλιος.

ὄπερχαίρια [ἴδ.] μτγν. ἐπιθ. τῆς ἴρας ἔν Λοκωνίξ, ἡ προσῆτος ἡ ὄπεραοιστρία : Πασα.3,13,3.

ὄπερχῶ κ. μον. συνήθ. ἐν παθ. ὄρρ. ὄπερχῶσθην, παθ. πορακ. ὄπερχέμηνω, χύνω ὄπερανῶ, ἀποπᾶνω, κατακλιζῶ : Δοσιθ.31,7 τὸ ὄβρω ἄνω ὄπερχέω : || παθ. χύνομαι ὄπερανῶ, ὄπερχεῖλω, πλημυρῶ, ζεχελίξω : Ἀριστ.Πρ.3,34,1, αὐτ.Θουμ.89, Πλούτ.118.590C παλλασθὲ δὲ καὶ ὄπερχεῖσθαι, καὶ ἀπολαπειν αὐτῆς αὐτ.Ρωμ.5 ὄπερχεῖται ὁ ποταρὸς, Δίων Κ.6,16. οἶνος ὄπαρ τὸ ἄγγεον ὄπερχῶσθην, Γεωμ.δ.12,2 ὠστε μὲ ὄπερχεῖσθαι ἰπὸ γλεύκοσ, Ἀνών.π.Σουῖδ. ἐν λ. λουτρὰ τὰ ἐκ τῶν κολῶπων τῆς γῆς ἀνοδῶσαν καὶ ὄπερχεῖμενα' || ἐπὶ ἀέρος : Ἰπν. Ἀσφρ.1260, Ἀριστ.Μετ.2,8,18 ὄπερχεται εἰς τὸ ἀχνεῖν 2) μτφ. μτ. γενικ. ἐπὶ τρώων, διασκορπίζομαι : Ἀλκιφρ.ὄπ.2,222W τριχῆς τῶν ἀερμῶιδων ὄπερ-

κεχυμέναι' || κ. ἐπὶ πλῆθος ἀνθρώπων : Πλούτ. Κάτ.Προεθ.14 εἰς ταῦτα διὰ τῶν στενῶν ὄπερχέμενοι καὶ συνωθῶντες ἀλλήλους.

ὄπερχῶνιος-ον μτγν. ὁ ὄπερ τὴν γῆνα, τὴν γῆν, ὄπερχῶσι, ὄθ. ὁ οὐράνοσ : Μαικ.2,26.

ὄπερχαῖθῶ-ᾶω ἂ ὄπερχαίλω βλλ. γ. Σοφ.Τρ.281 [κῶδ. Λαυρ.].

ὄπερχαῖω ἐπιθῶνω ὄπερ τὸ μέτρον τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τρυφῆν, κοθηθουσαθὲ μετ' αὐθαθείας : Σοφ.Τρ.281 κείνοι δ' ὄπερχαίοντες ἐκ γλώσσασ κακῆσ ἰσθλῶ, ἐυπερπυρῆσσαντες τῆ καθ' ἴρακίνοιοσ λοιδορία, ἡ ὄπερπρωγῶσ λοιδοροσάμενοι τῷ ἴρακίλει [κῶδ. Λαυρ. κείνοι δ' ὄπερχαῖδῶντες].

ὄπερχλωραιμία [ἴδ.] νεώτ. ἰατρ. ἡ οὐδέσις τῆς ποσότητοσ τοῦ ἐν τῷ αἵματι χλωροῦ.

ὄπερχλωρικῶς-ῶσ-ον νεώτ. χημ. ὁ ἠνωμένος μετὰ περσοῦ χλωροῦ : ὄπερχλωρικῶν ὄξῶ ἰσχωροσ ὑγρῶν, ἀτρίξον εἰς τὸν ἀέρα.

ὄπερχλωροῦχος-ον νεώτ. χημ. ἐπὶ μεταλλικῶν ἐνώσεων, ὁ ἔχων μεῖζονα τῆς συνήθουσ ποσότητα χλωροῦ : ὄπερχλωροῦχος σιδηροσ.

ὄπερχλωρῶδία [ἴδ.] νεώτ. ἰατρ. κ. ὄπερπυρῶχλωρῶσις ἡ παθολογικὴ κατάστασισ τοῦ στομάχου ἡ προεργουμένη ἐκ τῆς ἐκκρίστωσ μεγάλῆσ ποσότητοσ γαστρικῶν ὑγρῶν, ἂ. ὄξινωσ ὄπερχέκριστι τοῦ στομάχου.

ὄπερχολοσ-ον ὁ καθ' ὄπερδολῆν, παραφῶρος ὄργουλόνοσ ἡ ὄργουσιμος ὦν ἴσα. «ὄπερχολοσ» ὄπερδολῶνοσ ὄργουλόμοσ : Ἀντιφῶν.92 ὄπερχολοσ γενόμενοσ ἰσθλῶ, «ὄπερανακτῆσασ».

ὄπερχολῶ-ᾶω ὠμτθ. μῆλλ. ὄπερχολῶσθω, ἔχω πλῆθῶρον γαλῆσ, εἶμαι καθ' ὄπερδολῆν ὄργουσιμοσ, θυμῶνοσ, ὄπερανακτῶ' Φρῶν. ἐν ΑΒ 69, 21 ὄπερχολᾶν, οἶον μεγάλωσ μελαγχολᾶν, καὶ ὄπερχολᾶ τῶδε ἀπὶ τοῦ διὰ τῶδε : Ἀριστφ.Λυα. 694 ὡσ εἰ καὶ μόνον κακῶσ ἐπιεῖ ὄπερχολῶ γάρ, Φιλῶστρ.828 2) Γαλ.1πν.Πλοσ.Ἐξηγ.384, ἐυπερχολῶσθῃ πολλῆσ πλῆρωσασ χολῆσ.

ὄπερχομαι ὄπαθ. μτ. ἐνεργ. ὄορ. β' ὄπηθην, κ. ἐπ. ὄπηλῦθον, πορακ. ἀπέηλῦθα, μτ. αἰθ. ἔρχομαι ὄποκατω τινὸσ, πηγαῖνω ὄποκατω, ἐπιεῖορχομαι : Ὀδ.Ε 476 διοῖοσ δ' ἄρ' ὄπηλῦθε θάμνοσ, αὐτ.Μ.21, αὐτ.Σ.150, Αἰσχ.Εὐμ.340 ὄρρ' ἄν γὰν ὄπηλῦθ, Αἰλ.Π.1,9,18 ἐκείνωσ [ἴαδ δὲ] ὄπηθοντο αἰ ἀνθρώποιο, ὅταν θσ' ὄπακ. μτ. ὄορ. : Πλούτ.Σὶγκρ.Περ.Φάδ.2 κατὰ τὴν ὄπηλῶντο τοῖσ στενωῖσ τῶν πολεμῶν κ. ἐμρποθ. ἴ Ἀντ.Πρ.2,24 οἱ δὲ ὄπὸ τὸ ἀκόντιον ὄπηλῶν ἐδέληθ, αὐτ.2,4,5, αὐτ.2,4,6 2) ἐπιεῖορχομαι κρυφίωσ καὶ ἀνεπισθῆτωσ ὄποκατω, μῆσα : Παρθ.7 κρύφα τὸ φροῖδον ὄπηλῶν' 3) μτφ. συνήθ. μτ. αἰθ. ἐπὶ καταστάσεων τῆσ ψυχῆσ, ὄπηλῶδομοιο καὶ καταλυθῶνοσ τινὰ σφηνῶιδωσ καὶ ληθεῖτωσ καταλορῶδοσ, πᾶνω : Ἰλ.Η 215 Τρῶασ δὲ τρώασσ ἀπὸσ ὄπηλῦθε γυῖα [τρώμοσ εἰσῆλθεν εἰς τὰ μῆλη τῶν Τρώων, αὐτ.Υ.44, ἴσα.δ.134 πρόκατε φηκίεσ αὐτῶν ὄπηλῶθισσ ὄπισω τὴν αὐτῆν ὄδῶν τεσσάρων, Αἰσχ.ἀπ.165 ἐκ ποδῶν δ' ἄνω ὄπερχεται σφραγῖσσ εἰς ἄκρον κῶρα, Σοφ.Φιλ.928 Βαθυμὰ τὸ μ' ὄπερχεται [Βερναρδῶτ.γρ. ἐν λ. ἐκκλήσις, ἡ-εμρτῶ τὸ, μετὰ καταλορῶδισ], αὐτ.1231 ὡσ μ' ὄπηλῶθῆ τῆσ φῶδοσ, Εὐρ.Μηδ.57 ὠσθ' ἴμερῶσ μοῦπηλῦθε, αὐτ.1πν.1089, Πλάτ.Φαῖδρ.251A καὶ ἴ τὴν τῶτε ὄπηλῦθεν αὐτῶν δειμῶτων, Μέν.Φαν.1 ὄπηλῦθοντε τῆσ νᾶρκα τῆσ ὄλων τὰ θέρμα, Πλούτ. Ἀγασ.ὁ ἀμα δὲ πᾶσ ὄπηλῶτε τῶν Ἀγασίλοσ ὁ τῆσ κῶρασ σφραγῖσμοσ [τοῦ ἴλῆε εἰσ τὸν νοῦν.]. 3) ἐπὶ στρατοῦ, προχωρῶ βραδέωσ πρὸ τῶνοσ Ξεν.Ἀν.5,2,30 ἐπεὶ δὲ ἐδοκίμῆσ ἀθηκῶνοσ ὄπηλῦθῆναι ἴσ στρατοῦ, 4) ποχωρῶ ἴ Ἀριστ.Οὐρ. 2,13,22 5) ἐπὶ πρῶσ. μτφ. πλῆσιθῶσ τινὰ ληλη-

θότως καὶ κολακευτικῶς, προσπαθῶ νὰ κερδήσω τὴν εὐνοίαν τινος παρέχων εἰς αὐτὸν ἐκδολεῖσεις, κολακέω· Ἀριστ. Ἰνπ.270 εἰπας ὁ' ὄπερσιος (σχλ. εὖς ὄπερσιος τὸν δῆμον ὑπαρτέως, καὶ κολακέαι, καὶ καταροῖαν ἀπάγων τὴν ὄργην ἀπασαν τὴν πρὸς αὐτοὺς·). Ἄνδοκ.4,21 εἰκότως δέ μοι δοκοῦνσι ὁ κριταὶ ὄπερσιος Ἀλκιβιάδην, Πλάτ.Κριτ.53B ὄπερσιος δὲ βίωσι πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων, Δημ.6,2 ὄμας δ' ὄπερσιος καὶ θεραπέειν, Πλούτ.Κατ.Νεωτ.50 οὐκ ἐπιόησαστο σπουδῆν οὐδὲ ὀηλήθων ὀμλίῃ φιλανθρώπων τὸν δῆμον· β) τιμῶ· Ξεν.Λακ.8,2 ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὄπερσιος τὰς ἀρχάς καὶ τῶ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται· γ) φοβοῦμαι· Ξεν.Ἀ8,214 οἱ γεωργοῦντες καὶ οἱ πλοῦσιοι Ἀθηναῖοι ὄπερσιον τούς πολέμιους ἄλλων, ὁ δὲ ὄμας... ὀδῶς ζῆ καὶ οὐχ ὄπερσιος αὐτοῦ· δ) φέρομαι πρὸς τινα παρονοήτως, δολεροῦμαι, ἐξανατῶ· Σαφ.OT 386 ἄδρα μ' ἄπελθῶν, αὐτ.Φιλ.1007 ὁ' αὐ μ' ἄπελθες, Εὐρ.Ἀνδρ.436 ὀδῶ μ' ἄπελθες ἰβεραρδ.Γρ. ἐν λ. τμ. ἐξήπατης, κατὰρῶσες νὰ μὲ ξεγελᾶσθε μὲ πανουριανῶν, αὐτ.ΙΑ 67 ἐπ δὲ πῶς γέγων ὀηλήθων αὐτοῦ Τυνδάρους πυκνὴ φρενὶ ἰβεραρδ. Δ τυφρ. καὶ ἰσφ' οὐ) τούς τὴν ἐκάτφερε ὁ γέρο Τυνδάρους μὲ τὸ γέρο κεραλί μὴ μορφιάει, Ἀριστ.Ἰνπ.459 ὡς εὖ τὸν ἀνδρα ποικιλῶς ὁ' ὀηλήθων ἐν λόγιον· ς) μ. αἱ. πρᾶμ., ἐπιθῶν μ' κρυφίως καὶ δολερῶς· Πλούτ.Διον7 ὡς ὄπερσιος ἐν δὲ τῇ βαλάντης τυραννίδα.

ὄπερσιος-ον μτγ. διον. τ. τοῦ ὄπερσιος βλ.· Ἰοιδ.Πηλ.386B.

ὄπερσιος-ων ὁ βεδυσθιμένος εἰς τὸ χρέος, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρεωμένος, ὁ καταχρεωμένος Ἦσ. ἐὸ πλείω τῆς οὐσίας ὀφειλῶν, Φωτ. ἐκατόχρεος· Δημ.821 ἐρόνατος τὲ λέλοιπε πλείστους καὶ ὄπερσιος γέγων.

ὄπερσιος-ος μτγ. ὁ ὄπερσιος ὁ πῦλπουτος· Ὀκελλ.4.

ὄπερσιος μτγ. καὶ κ. νεώτ. εἰμὶ ὑπὲρ τὸ δέον κρῖνος, χρονίζω καθ' ὄπερσιον, βροσθῶν πάρα πολλῶ Ἦσ. ἐν λ. χρονίστερον· ὄπερσιος ἢ νόσος ἢ ὑπόθεσις· 2) νεώτ. νομ. ἀφῆναι τὴν ἀπόνηση διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, ἀρηστεύω, ἀπαρχαῖω· 3) ρηματ.π. ὄπερσιοςμός.

ὄπερσιος-ος μτγ. ὁ ὑπερβάς τὸ αἰνήθες ὄριον τῆς ζωῆς, ὁ πολὺ γέγων· Ζηνοδ.6,30· 2) εἰκόλ ὁ ὄπερσιος βλ., ὁ αἰώνιος· Γρηγ. Ναζ.Λόγ.20 β. ἀνάγι.

ὄπερσιος-ισμός ἰδὶ ὄπερσιος(ω) νεώτ. νομ. ἡ παῖσις τῆς ἰσχύος συμβολοῖσι, μὴ ἀνονεωθέντος εἰς τὴν ὀρισημένην προθεσίαν, ἡ ἀκρίνοσις.

ὄπερσιος-ον μτγ. κ. μον. ὁ αἰόσιος, ὁ αἰώνιος· Γρηγ.Νύσσ.1,431A, Βασ.1,7A κατατάσσει ὁ ὄπερσιος ἢ αἰώνια, Ἐπιφάν.1,23B, Θεοδῶρ.42.

ὄπερσιος-ῶ μτγ. ὄπερσιος βλ.1.

ὄπερσιος-ος μτγ. κ. μον. ὁ ὑπὲρ τὸν χρυσὸν τιμωμένος, ὁ πολυτιμωμένος τοῦ χρυσοῦ· Ἀνών. Ἐγκ.Κεφαλ. Ἰωάν. τοῦ Βαντ.Α88 Ἰουλιου 4,738,37 τούς ὄπερσιος τῶν ἔγκωμίων ἀνθεσι.

ὄπερσιος-ατος(τῶ) νεώτ. ὁ ὑπερσάρκωσις τοῦ κονθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὄπερσιος-ατος μ.α. ποιοῦμαι χρῆσην ὀπερδῶσασαν, καταχρῶμαι· Εἰδστ.Πον.22,10 δοῖον ὄχημα τῶ μεγαλοσχῆμον, ὡστε χρᾶσθαι, οὐ μὴν ὀπερδῶσθαι, εἴτ' οὐν παρασχῶσθαι.

ὄπερσιος(ἡ) νεώτ. λατρ. ἡ ὑπερμερὴς ἀθέσις τῆς χρωστικῆς τοῦ δέρματος μελανίνης.

ὄπερσιος-ατος(τῶ) ἰδπερσι(ω) μτγ. τὸ ὄπερσιος μτγ.· Ἐπιφάν.ἀπ.1,271 ὄπερσιος μαδίσι.

ὄπερσιος-εως(τῆ) ἰδπερσι(ω) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ὑπὲρ τὰ χελη ἔκφυσις, ἡ ὄπερσιος, τὸ ξεχει-

σμα· Στράβ.16,1,15 ἡ πηγή . . ὄπερσιος εἰς τὸν ποταμὸν λαμβάνει ἡ πηγή . . ξεχειλίζε καὶ χνεταί εἰς τὸν ποταμὸν, Πλούτ.Ἠ8.502A ὄπερσιος ὄρων, αὐτ.1094B || κ. μτφ.· Γρηγ.Ναζ. ὄπερσιος ἀγαθότοπος.

ὄπερσιος-ῶ ὄπερσιος, περὶ ὄπερσιος Θεουκ.4,3 οἱ ὄπερσιοςσαντες φρεσὶ αἰμασίαν ἰθάρδ. ὄπερσιοςσαντες, Ἀριστ.Προισγν.6,57 κατὰ μικρὸν ὄπερσιοςσιν (εἰσφ.γρ. ὄπερσιοςσιν) **ὄπερσιος**-εως(τῆ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὄπερσιος βλ.

ὄπερσιος-αν ὁ ἀνώτερος, ὑπέτερος τῆς φύχης, ὁ ἄλλοτε τῆς φύχης ἰσχύων· Πλάτ.Τιμ.88A ὄμας . . μέγα καὶ ὄπερσιος.

ὄπερσιος-ον μτγ. ὁ ὑπὲρ τὸ δέον φυχρός, κατὰφυχρός, ποροπολὺ παγορός, κρῖος, μτφ. ἐπὶ ἀνεπιτυχῶς ἀστέφυχος· Λοκκ.Ἰστ.Συγγρ.16 τὸ προσίμων ὄπερσιοςχρον ἐπίνοσις.

ὄπερσιος κ. νεώτ. ὑπερμερὴς φύχω, ὑπὲρ τὸ μέτρον φυχρὸν τὴ ποιῶ, ὄπερσιοςσιν φυχρῶν, προσδῶλλαι τὴ δι' ὄπερσιοςσιν φύχως· Ἰνπ.446,37 τοῦ φυχρῶ καὶ ὄπερσιοςσιντος κ. παθ.· αὐτ.516,17, Γαλ.6,509, αὐτ.19,705,16 ποτὲ μὴ ὄπερσιοςσιντονος ποτὲ δὲ ὄπερσιοςσιντος.

ὄπερσιος ἀτ. μέλλ. τοῦ ὄπερσιος.

ὄπερσιος(ἡ) κ. νεώτ. ἰων. -η τὸ ἀνω τοίχωμα τῆς στοματικῆς κοιλότητος τὸ χωρῖον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κότους τοῦ στόματος· Ἰλ.Χ 495 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην ὄπερσιον δ' ὄμας ἐδίηεν, Ἰνπ.Μόχλ.865, Ἀριστ.21,11,10, Πλούτ.Ἠ8,141), Γολ.14,72,17 ὄμας δὲ προσώπου δῶδεκα· ῥινός δ' ὄμας ὀφθαλμῶν δῶδε μῆλων δῶδε ὄπερσιος τέσσαρα.

ὄπερσιος(ἡ) μτγ. ὄπερδῶσασα, ὄπερσιος ἡ ὄδησι, νόθος ὑπέμετρος· Ἀνών.Σ.Ζουδ. ἐν λ. ἀληροῦντων συμπήσοντας τῆ τὸν ἀκλροῦντων ὄπερσιοςσιν.

ὄπερσιος-ῶ εἰσθῶνομαι ὄπερδῶσασαν, ὄπερσιοςσιν ὄδησιν, μέτρον πόνον· Ἰνπ.1175C.

ὄπερσιος(ἡ) ἰων. τ. τοῦ ὄπερσιος βλ.

ὄπερσιος ἐπίρρο. ἐκ τοῦ ὄπερσιος, ἀπὸ τοῦ ἐπῶν πάσμα· Ὀδ.Α 328 τὸ δ' ὄπερσιοςσιν σύνθετο θέσιον αἰοίδη κούρη Ἰκαρίσιον περίφρων Πηνελόπεια.

ὄπερσιος(τῶ) ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ὄπερσιος βλ.

ὄπερσιος-ατος κ. νεώτ. ἐπ. τ. τοῦ ὄπερσιος βλ.· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν ὄπερσιος· ὄπερσιος ὀδῶνες - ὄπερσιοςσιν βοθρίον.

ὄπερσιος-ιδος(τῆ) νεώτ. λατρ. στοματικῆς ἐντατοισιμῆ εἰς τὸν βλενωγόνον ὄμας τῆς ὄπερσιος καὶ τὴν σταφυλήν.

ὄπερσιος(ἡ) μτγ. μέγα ἀτμόπλοισιν ἐκτελοῦν ὄπερσιοςσιν πλοῖος.

ὄπερσιος(ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ πέραν τοῦ ὄμαςσιν κελμοῦς· Φιλ.2,547 ὄπερσιοςσιν χωραί· 2) νεώτ. ὁ διὰ μέσου τοῦ ὄμαςσιν τελοῦμενος· ὄπερσιοςσιν πλοῖος· 3) μτγ. μτφ. πελώριος, τερατώδης· αὐτ.1,425 ὄπερσιοςσιν καὶ μετακόμοσις ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀσέβεια.

ὄπερσιος(ἡ) ἰδμοσι(τῆ) μτγ. τὸ ὑπὲρ τὸ δέον μέρος τοῦ σώματος· Πλ.Βασ.1,9,2 ὄπερσιοςσιν καὶ ἐπῶν ὀφθαλμοῦ ὑπὲρ πᾶσαν τὴν γῆν.

ὄπερσιος(ἡ) μ.α. ἀνθρώπος ὀφθαλμοῦ δῆλου κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὄμους· Ἄω. Κορν.350A Κελάτος τῆς ὄπερσιοςσιν ἰθῶνας τὸ δόρυ, αὐτ.450Π, Γλυκ.Χρον.177B, οὐτ.255D.

ὄπερσιος-ατος μτγ. ἀγοράζω ἐντὶ μεγάλης τιμῆς, προσφέρω ὄπερσιοςσιν τιμῆν, πλειστηριάζω· Θεμιστ.261Π.

ὄπερσιος-ον μτγ. ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄμας, ὁ ἀνώτερος, ὑπέτερος ποτιός ὄνοματος, πάσις ὄνομασις, ἀκατόνομασις, ἀνεκφορσιος· Διον. Ἀρσεν.Ο' ὄνομα 7,385 ἀγαθὸς ὄπερσιοςσιν.

ὄπερϕον [τό κ. νεώτ., ἕπ. κ. ἰων. ὄπερῶν τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς οἰκίας, ὁ ἀνώτατος ὄροφος ἢ διομήτρια, τὸ ἀνώτατον πάτωμα, ἐνθα κυρίως θέλειεν οἱ γυναικες· Ἰλ.Β.514 παρβύσας αἰδοίη ὄπερῶν εἰσαναβάσας, Ὁδ.Α.330, Πίνδ.ἀπ.25· 2] ἰ-διαίτερον δωμάτιον ὄπερ πάντας τοὺς ὄρους αὐς κείμενον καὶ χρησιμεύον διὰ τὸ ὑψηλοτέρων προσηλικῶν ἢ εὐ ἀποβίη, σφίγας· Ἀριστ., Ἰπλ.1001 ἐμοὶ δ' ὄπερϕον καὶ ἔνοικια δύο, αὐτ. Πλ.81, αὐτ' Ἐκκλ.698, Ἀνθ.113.3· 3] νεώτ. ὁ ὄπερ τὰς σπέρτας τὸν θεωρεῖται ἐξέστως θεάτρου, προσωριμῶς διὰ τὸ πολὺ κοινῶν, γαλαρία.

ὄπερϕος-α-ον μτν., ἕπ. -ώιος-η-αν ὁ ἄν ὄπερ-ἄν, ἀνώγιος, εἰς τὰ ἄνω κείμενος· Διον. Ἄλ. Ρωμ.3,68, Πaus.5,10,10· ἢ ὄπερϕος θάλαμος ὄπερϕον βλ.λ.1· Πλούτ.Πελ.35.

ὄπερϕωρία [ἡ] νεώτ. κ. ὄμη. τὸ καθ' ὑπέρβασι τῶν κανονικῶν ὤρων χρονικῶν διάστημα ἔργου ας· θά πληρωθεὶς καὶ ὄπερϕωρία (-ες).

ὄπερϕωριμῶς νεώτ. ὀρηματικῶς ὑπερβολικῶς, γίνουσι ὄπερϕωριμος, παραγινομῶς.

ὄπερϕωριμος-αν νεώτ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὑπερβολικῶς ὄρημος, παραγινομῶς· 2] ἐπὶ προσ., ὁ ὄπερ-ῶς τὸ στάδιον τῆς ὀρημότητος· 3] συνεκτ. ἐπὶ ἐνεργειῶν.

ὄπερϕωρος-αν μτν. ὁ τὴν ὄραν ὑπερῶς, ἐξ-ῶρας, οὐδ' κατάλληλος καιρὸς παρῆλθε, ὁ περ-σμένος, πλεόν ἢ ὄρημος, παραγινομῶς· Διοσκ.1,77 ἢ δὲ τις καυκαλὴ λεγομένη, ὄπερϕωρος μέλαινα, κάτοπος, Πολυδ.6,54.

ὄπερϕωρῶσις-ον μτν. ὁ ὄπερ τὴν ὄροφην, ὁ ὄπερῶν ταύτης· Πολυδ.1,80.

ὄπερῶσις-ον λεξ. ὁ περιῶσις, ὁ ὄπερ μοι-ραν· ΕΜ 665,29.

ὄπερῶτατος-η-ον ποι. τ. τοῦ ὑπέρτατος βλ.λ.· Πίνδ.Ν.8,43.

ὄπερῶτῶ-ῶ ἐρωτῶ πάλιν, παρενεῖρω ἐρωτῶσι· Πλάτ.Γοργ.483Α ἐάν μὲν τις κατὰ νόμον λέγῃ, κατὰ φύσιν ὄπερῶτῶν, ἐάν δὲ τὰ τῆς φύσεως, τὰ τοῦ νόμου.

ὄπερῶτῶς ὁ. τ. τοῦ ὄπερῶτῶ βλ.λ.· Ἡρ.1,12.

ὄπερῶτις σχόλ., μέλλ. ὄπερῶσι, τρώγω κάτωθεν ἢ καταναλίσκω κρυφίως καὶ κατ' ὄλιγον· Σχόλ. Ἰλ.Φ.271.

ὄπερῶσιαι ὄρωρ. γ' ἐν. μέσ. μέλλ. τοῦ ὄπεμ.

ὄπερῶσιμῶς ἐπίρρ. μτν. συνεσταλμένως, μετὰ συστολῆς, ἀβαρῶσις καὶ ταπεινῶς, μετροπρόσως· Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.29, Ἰω.Χρυσ.3,227, αὐτ. 8,389B, αὐτ.9,183B οὐκ ἀνασχύντως προσήλθεν ἄλλ' ὄπερῶσιμῶς, Σχόλ.Σοφ.Α1,82, αὐτ.1080.

ὄπερῶσιμα παρακ. τοῦ ὄπερῶσιμῶ βλ.λ.

ὄπερῶσιμολογῶ-ῶ σχόλ. ὑποδεικνύω ἐτυμολογῶσι· Σχόλ. Ἀριστ.Π. Ὄρω.181 ὄπερῶσιμολογεῖν βούλεται τὸν πόνον.

ὄπερῶσιος-αν μτν. ὁ ὄπὸ τὴν εὐδίαν ζῶν· Ἀρ.ρ.1012 αὐτὸς παλιρρόθιοι κεν ὄπερῶσιος [οἱ γέρας-οἱ φορέσινοι]· 2] ὁ ὄλιγον τὴν εὐδίαν ἡσυχος, ὄθ. τὸ ὄπερῶσι τῆς θαλάσσης ἢ μετρία γαλήνη τῆς θαλάσσης· Πλούτ.Θεμ.32 ὁ ὄπερῶσιος τῆς θαλάσσης, κρηνὴς ἔστιν ἐμμεγέθης· 3] ὁ ἄγαν εὐδῖος· Ἀπολλ.Ρ.1,584 ὄπερῶσιος ἡλείροια ἀκτὴ, αὐτ.3,1202, Αἰλ.Ζ.1,41 ὄπερῶσιος καὶ λεία θάλασσα.

ὄπερῶσιον-η-οἴη κ.μ.ν., νεώτ. κ. ὄμη. ὁ ὄποι- κειμενος εἰς εὐδύνῃν, ὁ ὄπερῶν, ὁ φέρων εὐδύνῃν διὰ τὴν ὄπ' εὐδύνῃν ὄν, ὄπόλογοι· Ἡρ.3,80 πάλω μεν ἄρχαί ἀρχη, ὄπερῶσιον δὲ ἀρχὴν ἔχει, Αἰσχ. Πρ.324 τραχὺς μόναρχος αὐδ' ὄπερῶσιον κρατεῖ, αὐτ. Πέρο.213, αὐτ.Χο.715, Θουκ.3,43 ἄλλως τε καὶ ὄπερῶσιον τὴν ὄμετράν ἀκρόασις ἰδύλωσις ἡμεῖς, οἱ συμβουλεύοντες, εἰμεθα ὄπερῶσιον, ἐν ὄφ' αἰεὶς οἱ ἀκούοντες εἰσθε ἀνεύθυνον· ἢ οἱ ὄπερῶσιον ἐν Ἀθήναις οἱ ἀρχοντες, οἱ ὄποι-

οἱ ὄποιθεμένοι τὴν ὄρχην ἦσαν ἡνογκασμένοι καὶ παραδίδοιαι λογιζόμενοι καὶ γενικώτερον καὶ λογοδοτώσι διὰ πᾶσαν αὐτῶν πράξιν ἐνώπιον τῶν δημοσίων ἐλεγκτῶν, λογιστῶν καλουμένων· Ἀριστ. Ἰπλ.259, αὐτ. Σφ.102 παρὰ τὸν ὄπερῶσιον ἔχοντα χρέματα, Ἀνθ.146,23, Ἀνθ.κ.33,13 ὄποι- σαι ἀρχοντες ἐν μῆ ὑγεῖνῳ τῶν ὄπερῶσιον εἶσιν· ἢ λογισταὶ ὄπερῶσιον χορῶν οἱ θεατοί, οἱ ὄποι- σῶσι ἦσαν οἱ ἐλεγκτοὶ καὶ κριταὶ τῆς δραματικῆς παραστάσεως· Εἰδ.Πόλ.30· 2] κ. νεώτ. κ. ὄμη. ὁ φελλῶν, ὄπερῶν εὐδύνῃς διὰ τὴν ὄπόλογοι· Δημ.747, αὐτ.114 ὡς προσκλήσεώς ἐστιν ὄπερ-ῶσιος, αὐτ.610 σῶμα ὄπερῶσιον ἀδικημάτων [ἐπὶ δούλων, τὸ σῶμα τὸν εἶναι ὄπερῶσιον διὰ τὰς κακὰς αὐτῶν πράξεις, τιμωρεῖται θεῶν τὸ σῶμα δι' αὐτὰς, αὐτ.293 τῆς ἀγνοίας ὄπερῶσιον λογι-ζόμενος ὄπόλογοις διὰ τὴν ἀγνοίαν], Λοκ. Ὄρω.27, -οὶ ὄπερῶσιον τῆς μικρασιατικῆς καταστροφῆς κ. μτ. δοτ.· Λυκοῦργ.166,17 ὄπερῶσιον κινδύνῳ, αὐτ.169,8· 3] νεώτ. ὁ ὄποικείμενος εἰς εὐδύνῃν, δωσίλογος, ὄπόλογοι· ὄπερῶσιον ἐκδότης - συν-τάκτης· 4] μτ. δοτ. προσ. ἡ πράξις, ὁ ὄπόλο-γος, ἐξαρτῶμενος ἐκ τίνος, ὄποχρῶς, ὄποικεί-μενος· Δημ.306 ὄπερῶσιον ὄν οὐδὲν, αὐτ.291 δι-δόναι αὐτὸν ὄπερῶσιον τῆς τύχης, Αἰσχ.51,3· 5] νεώτ. ὁ ὄπὸ τὴν εὐδύνῃν τινὸς παρεχόμενος, ὁ περὶ οὗ ἐγγράμμιος τῆς ὄπερῶσιον δόξασις.

ὄπερῶσινηρία [ἡ] ἔπιρρ. ἀρχιτεκτονικὸς ὄρος σημαίνων τὸ ὄπὸ τὴν εὐδύνῃν ἰπλ. βλ.λ.· 2] μέ-ρος οἰκοδομηματος· ἔπιρρ. Λεσθραῖος.

ὄπερῶσιον μτν. κ. νεώτ. μετ' εὐδύνῃς ὄπ' εὐ-δύνῃν, ὄπόλογοι· Πολυδ.3,139.

ὄπερῶσιον-οἶμαι μτν. εὐλαδοῦμαι ὄλιγον τὴν φοδοῦμαι κάπως· ΠάΜακ.24,18 ὄπερῶσι-οἶται τὴν κρίσιν δι' αἰμάτων ποιήσασθαι [δ.γρ. ἐπ.1].

ὄπερῶσιον-οἶμαι ἐπ. εὐνάμαι ὄπὸ ἀνδρα, μέν-ω ἔγκυος· Ἡσιοδ.Ο.374 γεινάμ' ὄπερῶσιον ὄπ' ὄ-περῶσιον ἐν φιλοπότι [δ.γρ. ὄποδύμῃσι]· 2] μτν. ἔγω τὴν ὄποκάτω μου εἰς εὐνὴν ἡ κλῆνη, εἶμαι πλα-γασμένος ἐπὶ τινος ἢ ἐπιβάθμιαι· Νικ. Ἀλεξ.294 ὄρταλις νεοσσοῖς ὄπερῶσιον.

ὄπερῶσιον μον. εὐρύων ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἢ ὄλιγον, ἐν χρ. τὸ παθ.· Μέμ.Πρ. Ἰστ.ἀπ.432,4 ἰεὺδ. Νίεβ.1 ἀκόνας περινοστέιν τε καὶ ὄπερῶσιον.

ὄπερῶσιον μτν. κατὰ μικρὸν ἢ κάπως εὐτρέ-πῶ, παρασκευῶς, ἐτοιμῶς· Γοργ.Νίσος.2,370C κατασκευῆ τὴν ἀκαλοῦσθαι ὄπερῶσιον.

ὄπερῶσιον μτν. κρυφίως ἢ ὄλιγον εὐ-φρασιμος, χείρως· Γοργ.Ναζ.1,834D τοῖς ἀλλή-λων κακοῖς ὄπερῶσιον.

ὄπερῶσιον μτν. κρυφίως καὶ ἐν σιγῇ εὐδύνῃ, παρακαλῶ· Γοργ.Ναζ.1,853C, αὐτ.688B, αὐτ.879A, αὐτ.853A τὴν ὄντι τοῦτων ὄπερῶσιον σομ.

ὄπερῶσιον [ὁ] μτν. ὁ ὄπορχηγὸς τῶν ἐρη-δων· Ἀρρ. Ἐπιστ.3,7,19.

ὄπερῶσιον-ῶ ἔπιρρ. εἶμαι ὄπερῶσιον, διατελῶ ὄπὸ τὴν ἀρχήν τὸν ἐρήδιον.

ὄπερῶσιον μτν. ἀφῆλον ὄποκάτω, ἀφῆλως νά πέσιρ πρὸς τὰ κάτω κατὰ πῶς ἔλαφρως· Ἀλεξ.Μον. Εἰδ.Σταυρ.19C μάλιστα κατ' αὐτοῦ ὄπερῶσιον.

ὄπερῶσιον-ατος [ὁ] ἔπιρρ. κρητ. τ. τοῦ ὄπερ-ῶσιον βλ.λ.· ἔπιρρ. Ἀνδονίας.

ὄπερῶσιον-ος μτν. ἔπιρρ. κρητ. τ. τοῦ ὄπερῶ-σιον βλ.λ.· ἔπιρρ. Ἀνδονίας.

ὄπερῶσιον κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ὄπερῶσι, ὄρωρ. β' ὄπερῶσιον, ποι. ὄπερῶσιον, κρατῶ, θέτω ὄποκάτω, ὄποσῆμι, ὄποβάλλω, βάσκω ὄπὸ κάτω· Ἰλ.Ε.269 ὄποσῆμι θηλέας ἴππους ἰβάλων τὸς φορδῶδος ὄπὸ τοῦς ἴππους, ἴνα βατεῦσῃν οἱ· αὐτῶν· 2] κρατῶ τὴν ἰδίαν ἀγγεῖον, ὄποκάτω ἄλλου, εἶς οὗ χύνεται τὴν εἰς αὐτό· Ἡρ.2,151 περιελόμενος τὴν κυνῆν εὐδονα χαλκῆν ὄπερῶσι τε καὶ

ἔσπευθε, *Ἀριστ.* Ἀχ.1063, αὐτ.Εἰρ.431, αὐτ.908· 3) ὀπήξω χεῖρα ὀπησθῆμι τὴν χεῖρα ὀπιωσθε, ἢ δ' ὄρ' ἔμβαλεν ὄχι παραστώ, Μέν.Λευκ.2 ὅστις ὀπήξει χροσίῳ τὴν χεῖρα, κἄν μὴ φθ, πονηρὰ βούλευται ἐπὶ ἀνθρώπου φιλοργίῳ καὶ ἀπλήστῳι, Διογενῆσι.Παροιμ.312 Ἄτικός ὀπήξει τὴν χεῖρα ὀπονησάσκων || ὀπήξω τὴν χεῖρα δωροδοκῶσα, Δανάζοισι : Δημ.421' || ὀπήξω μαστὸν ὀποβάλλω τὸ νεογνὸν ὑπὸ τὸν μαστὸν ὀπιωσθε : Εὐρ. Ἴων.1372 ἡ τεκοσά με κρυφαῖα νυμφευθεῖσα ἀπηρηλόα λάθρα καὶ μαστὸν οὐχ ὀπήσχειν || ὄμ. ὀπήξω ἐθλήν : Πλάτ.Ρωμ.21' || ὀπήξω οὐσ παρέχω εὐχέσκον οὐσ, δίδωμ προσοχήν, προσέχω : Σμωλ.44 ἄρμάτων ὀπήξων οὐσας, Πρώτ. Ἰγν.Ἀθ.52 οὐ δὲ μελίχων οὐσας ὀπήσκει 4) ὀπήξω ἑμαυτὸν ὀποβάλλω ἑμαυτὸν εἰς τὴν αὐτίκασ, ὥστε τὰ τελὼ ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν ἢ τὴν διδασίαν αὐτοῦ, ἀκολουθῶ : Πλάτ.Πολ.399B τούναντιον ἄλλω δεομένῳ ἢ διδάσκοντι ἢ μεταπέμποντι αὐτὸν ὀπήξαι, Ξεκ.ΚΠ.7,5,44' || ὀπήξω τινί μτ. ἀπαρ. ὀποβάλλω ἑμαυτὸν, παρέχω, δίδωμ εἰς τὴν, ἐπιτρέπω νά . . : Πλάτ.Γοργ.497B ὀπίσχεις Σωκράτει ἐξελέγξαι 5) παρέχω, δίδωμ, χορηγῶ, προτείνω : Αἰσχ.ἀπ.196,7', Ἀριστ.Λυσ.841 καὶ πᾶσ' ὀπήξων πλὴν ὅν συνοῦσιν ἡ κὺλιξ || ὀπήξω τινί τ, ἐμποῦν τὴν εἰς τὴν : Θουκ.7,21 καὶ οὐδ' ἄν τὸ αὐτὸ ὀμοίως τοῖς ἐναντίοις ὀπασχέιν 6) ὀποσάστω, ὀποστῆριζω : Ἦρ. 4,72 τῶν δὲ αἰ μὲν πρότεροι ἀφίβες ὀπήξουσι ταῦς ὤμοισ τῶν ἴππων 7) ὀπίσταται τ, ὑπόκειμαι εἰς τὴν : Σοφ.Ἰρ.1274 γαλεῖοτατα δ' οὐδ' ἀνδρῶν πάντων τῷ τῆνδ' ἀπην ὀπῆστον, Εὐρ. Ἴων.1038, Ἀριστ.Θεομ.196, Θουκ.δ.80 τῆς αἰτίας τὸν κινδύνον οἱ αὐτοὶ τὴν τιμωρίαν ὀφείζετε, Πλάτ.Πολ.403C, Αἰσχ.Ἰν.85,23' || ὀπήξω αἰτίαν τινὸς ὀπείμαι εἰς κατηγορίαν διὰ τὸ πρόμα : Ἀντιφ.137,18, Πλάτ.Ἀπολ.33B τοῦτων . . οὐκ ἂν δικαιοῦς τὴν αἰτίαν ὀπείμαζ 8) ἐν δικαιοκρίσει φρ. ἐν συνη. χρ. ὀπήξω δίκην τινὸς ἔχω νά δώσω λόγον ἐν δικαιοκρίσει περὶ τινος : Ἦρ.2,118, Σοφ. Οἴ.552, Εὐρ. Ἐκ.1253, αὐτ. Οἴ.1649 δίκην ὀπίσχεις αἰματός . . Ἐυμένει, Πλάτ.Νόμ.872C, Δημ.371' || ὀπήξω φόνον τινὸς ἔχω νά δώσω λόγον ἢ ἐξέλησον τοῦ φόνου τινος : Εὐρ. Ἠλ.1318' || κ. νεώτ. ὀπήξω δίκην ὀπείμαι εἰς δίκην, δικάζομαι : Θουκ.3,53 ὄν τοῖανδε δίκην ὀπόμενοι ὀπέξην, Ἰσοκρ.398C ἂν εἰς τὰ σώματα ἐξαμαρτάνοντες τοῖς χρήμασι τὰς δίκας ὀπήξουσι, Δημ. 645 ἐνταῦθα . . κελαιὸς δίκας ὀπήξεν ὁ νόμος || ὄμ. κ. κρίσιν ὀπήξω : αὐτ.555' || κ. νεώτ. λόγον ὀπήξω ὑπόκριμα εἰς λογοδοσίαν, δίδωμ λόγον, λογοδοῶ : Πλάτ.Πρωτ.338D ἐμοὶ λόγον ὀπείχτω, Ξεκ. Ἀνομ.4,4,9 οὐδενὶ ἐθελέω ὀπείχων λόγον, Ἀντοκ.34,8' || κ. νεώτ. ὀπήξω εὐθύνας - εὐθύνην ὀπείμαι εἰς εὐθύνας, εὐθύνην : Λυσ. 9,11 ὅσπε γὰρ εὐθύνας ὀπέσων 9) ὀπαστήριζω : Ἀριστ.Ῥητ.1,1,1, αὐτ.Μεταφ.3,6,5, αὐτ.Τον. 8,3,1, αὐτ.9,1' 10) μγν. τὸ μέτ. ὀπηξομαι ὀπασθῶμαι : Ἀππ.Μιδρ.16,20, Πολυδ.6,117.

ὀπήβολος-ον Σουδ. ἐπὶ ὀπέσολος, **ὀπηγορία** (ἢ) μγν. κ. μον. ἀπαγόρευσις ἀπαριθμησις : Γρηγ.Νίσσο.1,473C, Γρηγ.Ναζ.1,718B τῇ τῶν ὀνομάτων ὀπηγορίᾳ, Παλλ.ἀδ. ἐν Βλ. Ἰω.Χρυσ. 70,1 ἀναγνώσται τὴν ὀπηγορίαν. **ὀπηρίος**-ον μγν. ποι. ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα, ὑπὸ τὴν ἐρήθειαν οὐτόθ, ὁ ἀκτεθνήσκων εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ἐν τῷ ἀέρι : Ἀπολλ.Ρ.4,157,7. **ὀπηθῶ**-έτω Ἦσ. εὐληθῶ, ὀπασκεῖτω, **ὀπήσκων** (ἰδὲ) μγν. ναρκαπιπὸν τὸ φυτὸν ποδῶδες καλοῦμενον καὶ ἰπποφρεσῖβον. ὀπήσκων τὸ ἐπικλιωτὴν φυόμενον εἰς σποφόρους ἀγρούς, ἔχον

φάλλα ὀπιωδίζοντα πρὸς τὰ τοῦ πηγάνου, κλώνος μακροῦς καὶ δυνάμην ναρκαπιπὴν ἀναλογουσαν πρὸς τὴν ὀπὸ τῆς ῥήκμονος : Διοσκ.4,68. **ὀπήκοος**-ον (ἀκοή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκούων τινός, ὁ δίδων προσοχήν, ὁ προσέχων εἰς τὴν : ΑΠ.9,46 Ἄρτεμις ἀμφότεροισιν ὀπήκοος 2) μγν. ἀκρατής, μαθητὴς : Πολυδ.4,4 ετοῦς μαθητὰς ἀνομασίας ἂν . . ὀπήκοος, κατὰ κώμους συνηκρούς : Ἰδρ.Πυθ.121' 3) κ. νεώτ. ὁ ὀποκῶσων εἰς τὴν, ὁ ὀπασσόμενος εἰς αὐτὸν, εὐπειθεῖς, ὀπήκοος : Ἦρ.1,102 Πέρας Μήδων ὀπήκοος ἐποίησεν, αὐτ.4,167, αὐτ.7,111, αὐτ.149, Αἰσχ.Πέρο.234, αὐτ.242, Θουκ.4,78, αὐτ.6,20, Ἀριστ.Λ.Ἠ.Νικ.1,13,2 ὀπήκοοι τῶν νόμων : κ. μτ. ὄσπ. : Εὐρ. Ἦρακλ.287, Ἀριστ.Φλ.146 ἄπαντα τῷ πλουτεῖν ὀπήκοα, Ξεκ.ΚΠ.2,4,22' || ὀπήκοος τινὶ ὑποκρωμένος, ὑπόκρωσις εἰς παροχήν τινος : πρὸβλ. ὑποτελής : Θουκ.7,57 ναυαὶ καὶ φῶρψ ὀπήκοοι' || τροφὴ ὀπήκοος τῇ πέσει τροφὴ εὐπειστος : Πλούτ.ἸΗ.661B 4) τὸ ἀρσ. ἰδ. κτ. πληθ. ὀπήκοιοι ἢ ὄσα. ὁ ὀπείκων εἰς τὴν ἔξουσίαν χώρας τινός, ὑποτελής : Θουκ.δ.22 τῶν τὰ ὀπήκων καὶ ἂν τὴν ἐκ Πελοποννήσου δυνάμει ἢ πεισῶ ἢ μισθῶ προσαγαγῶσιν, αὐτ.8,2 μάλιστα δὲ αἰ τῶν Ἀθηναίων ὀπήκοοι ἐτοιμοὶ ἴσων || ἐν Ἀθῆναις ἐκολοῦσθαι ἰδίοτατα ὀπήκοοι ὁ ὑποτεταγμένους σύμμοχοι τῆς πόλεως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς αὐτόνομους : Θουκ.7,57 τῶν δὲ Ἀλκων οἱ μὲν ὀπήκοοι, οἱ δ' ἀπὸ ἔσχηματις αὐτόνομοι' || ἢ ὀπήκοος ὄσα. ἡ χώρα ἢ τελοῦσα ὀπὸ τὴν ἔξουσίαν τινός : Δίων Κ.36,19 μῆτε ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μῆτε ἐν τῇ ἠπείρῳ || τὸ ὀπήκοον ὄσα. ὁ ὀπήκοοι, τὸ σύμφωνον τῶν ὀπήκων : Θουκ.δ.69 τὸ ὀπήκον τῶν Εὐμυμάχων 5) μγν. τὸ οὐδ' ὀπήκων ὄσα. βλλ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. κ. θηλ. ἐπὶ πολιτῶν, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἔξουσίαν κράτους τινός ἢ ἡγεμόνος, πολιτῆς, Ὁθωμανοί - Ἀγγλοὶ ὀπήκοοι. **ὀπηκοότης**-ητος(ἰ) νεώτ., δημ. -όηπτα τὸ νά εἶναι τῆς ὀπήκοος βλλ.5, ἢ ἰδιότης τῶν ὀπήκοου : ἔχει ὀπηκοότητα Ρομῶνται, - θά ἀλλὰδὲ ὀπηκοότητα ἰβῶ γίνω ὀπήκοος ἄλλου κράτους. **ὀπήλατος**-ον (ἐλαύω) ὁ ἐλαύνων πρὸς τὰ κάτω, ὀπαγωγῆς γαστροῦ κινητικός : πρὸβλ. Ἐρωπιαν.376 εὐπλάτω τῷ τὴν κάτω κοιλίαν ἐκβαίροντι παρὰ τὸ ὀπελαιῶσιν εἰρημένον : Ίνα.Διοιτ. 387, αὐτ.514,1' || τὸ οὐδ' ὀπήλατος ὄσα. οὐσ. φάρμακον καθαρτικὸν τῆς κοιλίης : Εὐστ.1163,40. **ὀπηλιφῆς**-ος-εἰς ἰσθαλιφῶσι λεξ. ὁ ἀληθιμῶς κάτωθεν, εἰδ. ἐπὶ πλοῖου, ὁ ἀληθιμῶς διὰ πίστεως, ὁ πιστωμένος EM 61,6. **ὀπηλαγμένως** ἐπίρρ. μγν. ἐξ ὑπαλλαγῆς, ἐναλλάξ, κατὰ τῶσαν ἄλλοισιν, μετεβληθῆσιν, ἀλλοιωτῶσιν : Ἰω.Χρυσ.9,927D. **ὀπημάτιος**-α-ον ἰσηρῶι μγν. ποι. ὁ ὑπὸ ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν τελοῦμενος, ὁ ἐνωρίως τὴν πρωΐαν γινόμενος, ὁ ὀπηφῶς : Ὀππ. Ἀλ.4,640 τοὺς μὲν ὀπημάτιους τοὺς δ' ἔσπερος εἰλε δαμῆταις. **ὀπημῶς** μγν. γ. ἐν. ἐπ. πορκα. ὀπημῆσικα, κοιλάσμοι : Κόλουθ.331 ὀπημῶσιν παρειαί, **ὀπηνημιος**-ον ἴσθνημοι, δωρ. ὀπηνημιος ὁ ὑπὸ τὸν ἀνεμον, ὁ διὰ τὸ ἀνεμῶν : Θεόκρ.5,115 σφ, τὸ Φιλῶνδα οὐκα κατατῆρῶντες, ὀπηνημιος ποτιόνται 2) μγν. ὁ ὑπὸ ἀνεμού, ὁ εἰς τὸν ἀνεμον παρασπόμενος ἢ οἰνεῖ εἰς τὸν ἀνεμον διασπασόμενος : Λοκ. Ὀνειρ.12 τὸν δὲ πλοῦτον ἐκρίνον ὀπηνημιον φέρεσθαι παρασκευάσας 3) μγν. ὁ ἀνεμον σηφοῖων, προηγνῶν : Ἀριστ. 839' 4) ὁ πληρὸς ἀνεμού, ὁ γεμάτος ἀπὸ ἀέρος || ὄβλ. κ. νεώτ. ὀπηνημία φά ὄγνον, κλοῦδισα, οὐραῖα Ἦσ. εἰς δὴρα τῶν ἄχευθῶναι γεννώμενα : Ἀριστ.ἀπ.237, Πλάτ.Κωμ.Δαιδ.1, Ἀριστ

ZI 6,2,10, αὐτ.10,6,2' || ὀηνημένον φόν τὸ πα-
ραχθῆν ἀπὸ τῆς Νυκτός μόνης ἀνευ σποράς :
Ἀριστ.φ.Ὀρν.695' || ἐν ἀνοφ. πρὸς γενναῖα
ὀηνημένον κῆρυξ φευδοκῆρας, ἀνεμογῶστριγ'
πρόβλ.Πλάτ.τ.Ηθ.38B λοχεταὶ καὶ ὄδινας ὀηνη-
μέν, αὐτ.Ζ.1,5, αὐτ.18' || ὀηνημὸς παῖς ὄν. τοῦ
Ἥραϊστοῦ ὡς ἀσπάρδος τεχθέντος ἀπὸ τῆς Ἥρας :
Λουκ.Θυσ.6' 3) μτγ. μτφ. ὁ μάτιας, κοφῶς,
ἀνευ ἀποτελεσματικῆς ἡ ἀσφραγιστῆς : Λουκ.Ἀρμον.
4 πάντα ἔκλεινα ὀηνημένα ἀνεύρατα 6) μτφ.
ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ λίαν εὐκίχητος, ἐλαφρῶς τὸ πο-
ρεύσασθαι, τὸ μεθίστασθαι : Πλάτ.Σερτ.12 φυγατῆς
ἀπαστάσις ἀνθρώπων ἀνηρημένων' || κ. ἐπὶ πο-
δῶν : Νώνη.8,177 πῶς ὀηνημὸς ἱερατωτάτῃ.

ὀηνημος-ον [ἀνεμος] κ. νεῶτ. ὁ ὑπὸ τὸν ἀνε-
μόν, ὁ μὴ προσβαλλόμενος, ὁ προσφυλαγμένος
ἀπὸ τὸν ἀνεμόν, ἀπάνεμος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ
προσηήμεος : Σοφ.Ἀντ.411 καθήμεθ' ἀκρων ἐκ
πάγων ὀηνημοί, Ξεν.Οἰκ.10,7 ἄν δὲ τις, ἔφη, λι-
κμῆ ἐκ τοῦ ὀηνημοῦ ἀρχόμενος, Ἀριστλ.Ζι
6,1, ὁ ὀηνημὸς ποιεῖν τὰς νεοττεύσεις, Θεοφρ.
ΦΑἱτ.3,6,9, Θεοφρ.22,32 ἐκδάντες δ' ἐπὶ θνα βαθ-
όν καὶ ὀηνημένον ἀκτῆν, ὀηνημὸς λιμῆν-ἀκτῆ-
ν-ῆσος || τὸ ἀρσ. ὀηνημὸς ὡς ὄσα. ὀηνη-
μὸς τόπος, μέρος προσφυλαγμένον ἀπὸ τὸν ἀνεμόν,
ἀπάνεμος : Ἀριστλ.Ζι 6,14,11' 2) μτφ. ἥλιος, ἡσυ-
χος, ἐλαφρῶς : Εὐρ.Κόκλ.44 οὐ τῶδ' ὀηνημὸς
σῆρα καὶ ποιηρὰ βοτάνη 3) μτγ. ταχύς ὡς ὁ
ἀνεμος : Αἴτλ.54' 4) ὁμ. μτγ. ὁ ὀηνημὸς
βλ.λ.41, ἡμδαμινός, αὐτίονος, μάτιας : Ἀκκίφρ.22
ὀηνημὸς ὄρασι, αὐτ.7 ὀηνημὸν ἐπιθυμία.

ὀηνημοῦμαι-εομαι νεῶτ. ναυτ. ἔρχομαι ὀη-
νημῶς ἀκτῆς ἢ ἄλλου πλοίου, σοδοτηρῶ.

ὀηνημὸς ἐπίρρο. νεῶτ. ἐν προσφυλαγέ, μὲ προ-
φυλαξῆν ἀπὸ τοῦ ἀνεμόν.

ὀηνη [ἡ] κ. νεῶτ. τὸ ὑπὸ τὴν ῥίζα μέρος τοῦ
προσώπου, τὸ ἄνω χεῖλος, ὅθ. ἡ τοῦ ἄνω χεῖλους
τρίχης, αἱ ὄρητ ὁ ἄνω χεῖλος πρώται φυόμεναι
τρίχης, ὁ μύσταξ, κατ' ἀντιδιαστολήν ἀπὸ τὰς
τοῦ πώγωνος : Εὐδοκ.Ιστεφάνου.7, Ἀριστλ.Ζι3,11,
13 καὶ τὴν ὀηνην καὶ τὸ γενέον σασὺ ἔχειν,
Φῶτ., Σουίδ. 2) γεν. πάγων, γενεῖας : Αἰσχ.ἀν.
30, Ἀριστφ.Σφ.476 τὴν ὀηνην ἀκουον τρέφειν,
αὐτ.Ἰππ.1286, αὐτ.Λυσ.1072 οἰδὶ πρόσοεις ἔλαου-
τες ὀηνηας χωροῦσ' || ἀναξ ὀηνης κωμ. ὡς
ἐπίθ. τὸ ἔχοντος μακρὰν γενεῖαδός : Πλάτ.Κωμ.
Πρέσβ.4' 3) νεῶτ.ναυτ. ἄνεμος ἡ σχοινίον ἐντε-
νόμενον ἀπὸ τῆς στερείας καὶ χραιομέσων διὰ τὴν
στερέωσιν τοῦ προβόλου, κωστούκ.

ὀηνητής [ῥ] βηλ. ὀηνητικός-ιδος [Ἀν.Βασσα.4,
43], δωρ. ὀηνητής, ὁ ὄρητ γενῶν, ἐκείνος
ποῦ ὄρηξις καὶ βιάξις γένεια : Ἰλ.Ω 348, Ὀδ.Κ 279
νεανίη ἀνδρὶ οἰκίως, πρώτων ὀηνητῶν, Πλάτ.
Πρωτ.309B χαριστάστην ἦδων εἶναι τοῦ ὀηνη-
τοῦ, Λουκ.Θυσ.11' 2) μτγ. γεν. ὁ πάγωνσφό-
ρος : Ἄγροβ.ΑΠ 6,32 κνακὸν ὀηνητῶν .. τράγον.

ὀηνηθικός-ον ὁ μεθ' ὀηνης ζῶν, ὁ κοβ' ὄλον
τὸν βλον γενεῖαζων, κοβ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς
ζωῆς τρέφων πάγων, γένειον : Πλάτ.Κωμ.Πρέσβ.2
τὸν ὀηνηθῶν σπαρτιοχαίτην.

ὀηνητός-η-ον [ῥ] κ. ἐπ. ὁ ὑπὸ τὴν ἔω, ὑπὸ τὴν
ἄω, ὑπὸ τὴν ὄρητον, ὄρητινός, ἐωθινός, αἰγινός :
Ἰλ.Ω 530 πρῶτ' ὄ' ὀηνητοῖσι σὺν τεχέσι θυρηχθέν-
τες, αὐτ.Σ 277, Ὀδ.Δ 656, αὐτ.Ρ 25 στίβη ὀηνητοῖ
Ἰπρωτῆ πάχην, παγωνιάτῃ.

ὀηηρατος ἴσα. «λαγοματὸς ὑπέρακρηρος».
ὀηηρημα ἐπίρρο. μτγ. ὄλιγον τῆ ἡσυχίας, ἄλι-
νον ἥρεμα : Διον.Περ.1122 ἀμῆευσαν ὀηηρημα
πορφυρέουσιν [δ. ἀνάγη. ὁμ. ἡρέμα].

ὀηηρησιον [ῥ] κ. μον. νεῶτ., ὁμ. κ. ὀηηρησία ἢ
τὸν ὀηηρητῶν, τὸν κωπηλατῶν κ. σκευῶν, ἢ τὸν
ναυτῶν ἐργασίαι δβ.κτ.πληθ. αἱ ὀηηρησιαι ὡς συγ-

κεκρημένον, τὸ σύνολον τῶν ἐρετῶν καὶ ναυτῶν,
τὸ πλῆρωμα τοῦ πλοίου : Θουκυδ.1 ναυτῶν σάξ
ὄρωντες .. σάξ ὀηηρησιαι τὰς ναυτῶν ἀνέλι-
σταὶ ἦσαν .. σωθῆσασθαι' || σπαν. κτ. ἀντιδια-
στολήν πρὸς τὸ κυβερνήται : αὐτ.1,143' || ὁμ.
κ. πρὸς τὸ θρῆναι : αὐτ.4,631' || ὁμ. κ. πρὸς τὸ
πλῆρωμα ἦται τὸ σύνολον τῶν ἐπιβοηθόντων πλοίου :
Λυσ.162,26' || ὁμ. κ. πρὸς τὸ ἐπιδῶται : Δημ.124,
Λυσ.21,10 παρεσκευασσῆν δὲ καὶ τὸ πλῆρωμα
πρὸς ἐκείνον καὶ τὴν ἄλλην ὀηηρησιαν ἀκόλου-
θον' || ὁμ. κ. πρὸς τὸ ναῦται : Δημ.1209' || κ.
πρὸς τὸ ἐρεταί : αὐτ.121,6' 2) γεν. πᾶσα βα-
ρεία διὰ τὸν χειρῶν ἢ διὰ τὸν ὄλου σώματος γι-
νομένη ἐπίπλοος ἐργασία, ἔργον, δουλεία : Δημ.
145B τέχνη καὶ γοητεία καὶ ὄλιως ὀηηρησιαι τι-
νές' 3) κ. νεῶτ. πᾶσα ἐξυηρητική ἐργασία,
πᾶσα ἐξυηρητική, θεραπεία, περιποίηση, ἐκ-
δοῦλευσις : Ἀριστφ.Σφ.602 ἄν δουλείαν ὄσαν
ἐφασκεῖται καὶ ὀηηρησιαν ἀποδείξειν, Πλάτ.Νόμ.
961B ἱατρικὴ ὀηηρησία, αὐτ.717C, αὐτ.Ἀπολ.30Α,
αὐτ.Εὐθύφρ.14D τίς αἴτη ἡ ὀηηρησία ἐστὶ τοῖς θε-
οῖς, αὐτ.Νόμ.729D, Ἀριστλ.Ηἠκ.8,6,3, αὐτ.Πο-
λιτ.1,13,2, αὐτ.Νεῶτ.2,2, αὐτ.ΖΜ 4,9,6-παρῆσεν εἰς
τοὺς πᾶσχοντας πολυτιμῶς ὀηηρησιαι, ἔχει τὰς
ἐξαιτίας αὐτῶν εἰς τὴν ὀηηρησιαν τῆς πατριδός' 4)
ἐν Ἀθήναις πᾶσα δημοσία ἐργασία, λειτουργί-
α, πᾶν θεῖον ὄσον ὄργηγμα διαφέρον τῆς ἀρχῆς,
κοβ' ὄσον ἐμισθοδοτεία : Πλάτ.Νόμ.956B ὀηη-
ρησιον ἐκάσται τῶν ἀρχῶν καταστάσεις 5)
νεῶτ. κ. ὁμ. ἐργασία ἀνατεθειμένη εἰς τινα,
ἴδια ἐκ στρατιωτικῶν, δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ὀδη-
λήτων ἢ καὶ ὀηηρητῶν, ὡς καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς :
ἀνάλεξις ὀηηρησιον εἰς τὴν τράπεζαν Ἀθηνῶν,
ἀπαγορεύεται ἢ ἀπομακρύνεται ἐκ τοῦ γραφείου
κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὀηηρησίας, ἐκτελετὴ τὴν
ὀηηρησιαν τοῦ εὐνομενιδεῖντῶν' || ὁμ. εἰμαί τῆς
ὀηηρησίας ἔχω σπειρῶν ἐκτελέσασθαι ὀηηρησιαν τι-
νός, ἐν ἧ γίνεται διαδοχικὴ ἐναλλαγὴ προσώπων
κοβ' ὄρησιμῆνα χρονικὰ διαστήματα' || ὁμ. ἀ-
ξιωματικὸς ὀηηρησιακὸς ἄδουχ-τάγματος-συν-
τάγματος ἀξιωματικὸς ἔχων ὡς ἔργον τῆν κοβ'
ὄρησιμῆνον χρονικὸν διάστημα ἐποπτεῖται ἐπ' ἄλλης
τῆς ἐκτός τῶν ἀσκήσεων καὶ τῆς θεωρίας διατα-
γομένης ἐργασίας || ὁμ. δεκανεῦτα-λαχίας
ὀηηρησίας' || ἀρησιος ὀηηρησίας τὸ ν ἀρη-
σίται τις τὸ ἐκτέλεσθ τὰ ἐκ τῶν κανονισμῶν ἐπιτε-
ταγμένα εἰς αὐτῶν ὀηηρησιακῶ καθήκοντα 6) νε-
ῶτ. κ. ὁμ. τὸ σύνολον τῶν λειτουργιῶν κράτους
τινός ἢ ἄλλης ὄργανώσεως ἢ τὸ ἐπὶ μέρους σὺν-
όλου τοιοῦτων λειτουργιῶν ὄρησιμῆνον κλάδου :
ἡ δημοσία - ἡ στρατιωτικὴ ὀηηρησία, - οἱ ὑπάλλη-
λοι τῆς ταχυδρομικῆς ὀηηρησίας - ὀηηρησία
διώξεως λαθραμπορίας, - αἱ διοικητικαὶ οἰκο-
νομικαὶ ὀηηρησιαι' 7) ὁμ. ἡ ἐνεργὸς κατά-
στασις ὀηηρησιῶν, ὡς καὶ ὁ χρόνος κοβ' ἐν ἀνή-
κει τις εἰς τινα κλάδου : ἀπελύθη τῆς ὀηηρησίας,
- ἔχει 25ετὴ συντάξιμον ὀηηρησιῶν 8) κτ.
πληθ., νεῶτ. κοβ' ἐνικ ἢ τῆξις τὸ σύνολον τῶν
ὀηηρητῶν, τῶν θεραπευτῶν, τὸ ὀηηρητικὸν προσω-
πικόν : Πλάτ.Ἐπιστ.350Α οἱ τῶν ὀηηρησιῶν ὄντες
Ἀθῆνηθεν, - τὴν Κυριακὴν ὄλη ἡ ὀηηρησία ἔχει
ἔξοδον 9) νεῶτ. κ. ὁμ. ὀηηρητής ἢ ὀηηρη-
τήριαι : ἔχουμι μείνει χωρὶς ὀηηρησίας.
ὀηηρησιακός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν ὀηηρησιαν βλ.λ.51 : ὀηηρησια-
κὸν ἔγγρασον, - ὀηηρησιακὸν ὄχημα' || ἐπίρρ.-
ῶς 2) ἐπὶ προα., ὁ προσφωκόμενος εἰς τὴν ἀ-
κριβῆ, τὴν κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῆς ὀηηρησίας.
ὀηηρησιον [ῥ] κ. νεῶτ. ὁδοστρώμα ἢ προσκε-
φάλωμα πῆδμενον ἐπὶ τῶν ἐδωλῶν τῶν πλοίων,
ἐφ' οὗ ἐκαθίστατο ὁ ἐρέτης : Θουκυδ.2,93 ἐδοκίμῃ δὲ
λαβάνῃ τῶν ναυτῶν ἔκασταν τὴν κώην καὶ

τὸ ὀηρησίον . . περὶ ἴβανι, Ἰσοκρ.169Α, Πλάτ. Θεμ.4 εἰς ὀηρησίον καὶ κώπην συνέστιλε τὸν τῶν Ἀθηναίων ὄπμον ἢ νεώτ. κάλυμμα τῶν ἐδωλίων λέμβου' 2] μγν. ὑπόστραμα ἢ σάγμα πρὸς ἰππασίαν: Διόδ.Σ.20,4 τοῖς ἰππασίαι διακελευόμενος ἔχων μεθ' ἑαυτῶν . . ὀηρησίον καὶ χαλινόν' 3] ὁ μισθὸς τοῦ ἐρέτου, τοῦ κωπηλάτου: Φώτ.625,16 κῆρησίον ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὀηρητοῖσι, τοῖς στρατευομένοις καὶ ἐρεταῖοις καὶ δουλεύουσιν: τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τοῦ ὀηρητεῖν κληθέντος': ΑΒ.312,27' 4] μγν. ὀηρητικὸν πλοῖον: Στράβ.2,1,23 ὁ ποσειδῶν συμπληρώνει εἰς ἐν ὁ τε Ἰγγρὶ καὶ τὸ Εὐφράτης ὀηρησίον παραλλήσιον' 5] Σουίδ. κῆρησίον, τὸ παρ' ἡμῶν, ὃ χρώμεθα εἰς ἀπόπλους.

ὀηρητρία (ἡ) ἢ ἐπιμηλῆτις: Ἐπιγρ.Δαμασκού. **ὀηρητρία**-ατος (τὸ) ἢ γενομένη, ἢ προσφερθεῖσα ἢ ἢ προσφερομένη, ἤτοι ἡ ὀηρησία: Σοφ.Ἰκ.1358 ἡδιστον δ' ἔχων ποδῶν ὀηρητρία, Ἀντιφ.1,15, Πλάτ.Ἀλκ.1,106Β.

ὀηρητρία (ὁ) κ. μν. κ. νεώτ., θηλ. -ἔτρια κ. ὀηρητρία-ιδος, δημ. κ. ὀηρητρία-ἔτρια ἢ -ἔτρα, ὁ ὄπὸ ἄλλων ἐρέτην κωπηλάτης, ὁ ὀηρητῶν ἐν πλοῖω, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ναῦτης καὶ ἐρέτης, δὲ. γεν. ὁ ὄπὸ τινα, ὁ διατελὼν ὑπὸ τῆς διαταγῆς τινος καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργαζόμενος, θεράπων, βοηθὸς, διάκονος: Ἡρ.3,63 κότερα αὐτὸς τοῖς Σιμέριδι φαινόμενος εἰς ὄψιν ἐνετέλλετο ταῦτα ἅ τῶν τῆς ὀηρητῶν, αὐτ.5,111, Πλάτ.Πολιτ.289C, αὐτ.Πολ.552B, αὐτ.Νόμ.720Α, αὐτ.873B, Δημ.690 ἢ νόλις εἰς ὀηρητοῦ σχῆμα . . προκλήλυθε' σπάν. μτ. δοτ.: Πλάτ.Νόμ.773B ὀηρητῆς τῷ θεῷ, αὐτ.715C, Ἀριστλ.Πολιτ.3,164' κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Εἰρ.Τρω.426 οἱ περὶ τῶν ἄνδρων . . ὀηρηταί' κ. μτ. γενικ. ἀντικειμ.: Ξεν.Ἀν.1,9,18 ὀηρητῆς ἔργου' ἢ κ. Ἄττ. κείται εἰς θῆλων παντός εἰδους ὀηρητῆς σχέσεως, ὡς ὁ Ἐρμῆς κλείεται ὀηρητῆς θεῶν: Αἰσχ.Πρ.954, αὐτ.983 ἢ ὄμ. οἱ κάτοικοι τῶν δελεφῶν καλοῦνται Φοῖβου ὀηρηταί: Σοφ.Οἴ712 ἢ ὁ Νεοπτόλεμος ὄμ. ὀηρητῆς τοῦ Ὀδυσσεύς: αὐτ.Φιλ.53' ἢ ὁ αὐλὸς ὀηρητῆς τοῦ χαροῦ: Πρατιν.1,9' 2] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐκτελῶν χειρωνακτικὴν ἐργασίαν ἐν σκάφῃ ἢ καταστήματι, θεράπων, δούλος: μου ἔφυγε ὁ ὀηρητῆς μου, -δημόσιος ὀηρητῆς [κατωτέρως βαθμίδας δημόσιος ὑπάλληλος]: 3] εἰδ. ἐν Ἀθήναις, ὁ δούλος ὁ παρακολουθῶν ἕκαστον ὀηρητῆν εἰς τὸς ἑκατρατείας καὶ φέρων τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ, τὰς τροφὰς καὶ τὴν ἀσπίδα του, σκευοφόρος [σπαν. αὐτὸς ἦτο ἐλαφρὸς ὄπισθεν ὡς σπενδοθήτης ἢ τοξότης] προδ. Ἀριστοφ. Ὀρν.116β]: Θεουκ.3,17 αὐτῶ γὰρ καὶ ὀηρητῆ δραχμῶν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας' 4] ὁ τῶν ἐνδεκά ὀηρητῆς ὁ βοηθὸς τῶν ἐνδεκά, ὁ ὀηρητῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποιητῆ τῶν πολιτικῶν καταβολῶν: Πλάτ.Φοῖδ.116B, Ξεν.Ἑλλ.2,3,54 ἐκείνου δὲ [οἱ ἐνδεκά εἰσελθόντες σὺν τοῖς ὀηρηταῖσι, αὐτ.48' 5] ἢ π.Ξεν. ὀηρηταὶ καλοῦνται ἀξιωματικοὶ τινος ὄπὸ τῆς ἀμέσεως διαταγῆς τοῦ στρατηγοῦ τελοθέντες καὶ ὡς ὑπασπιστὰ καὶ βοηθοὶ αὐτῷ ἐνεργούντες: Ξεν.ΚΠ.2,4,4 ἐπέμφε δὲ καὶ ὀηρητάς δύο ἐπὶ τὸ στόμα τῆς ἀναίας, αὐτ.6,2,13' 6] νεώτ. στρατ. ὁ διὰ τὴν ὀηρησίαν τοῦ πυρρῶδου ἢ πολυβόλου τεταμένος στρατιώτης' 7] μν. ἐκλ. ὁ ὀηροδίακος, ὀηρητῆς τῶν ἐπισκόπων, τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν διακόνων: Ζωορ. εἰς Καν.21 Λαοδ.346.

ὀηρητῆσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ὀηρητεῖν, ὀηρησία: Ἀριστλ.Ρητ.2,6,13 ὅσα εἰς ὀηρητῆσις ἢ σώματος ἢ ἔργων ἀλαφρώς' 2] νεώτ. στρατ. τὸ σὺνολον τῶν ἐργασίων, ὅς ἐκτελοῦσιν οἱ χειρῶν-μενοι τὸ πυρρῶδον ἢ ὀηροπολυβόλον ἄνδρες.

ὀηρητικός-ὸν ἢ ὁ μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνῆκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀηρητῆν ἢ ὀηρητάς: Πλάτ. Πολιτ.290C ἐν ὀηρητικῷ μοῖρα τῶν, Ξεν.ΚΠ.2,1,18 καταμένειν ἐν τοῖς ὀηρητικῶσι δόλοισι [τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν], -ὀηρητικὸν προσωπικόν' 2] κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος εἰς ὀηρησίαν, ὁ πρόβριμος εἰς παροχὴν ὀηρησίαν, ἐκδουλεύσων, ἐξυηρητικός: Πλάτ.Νόμ.942B τὸ μὲν ὀηρητικώτατον . . τῷ σώματι, τὸ δὲ ἀρχικώτατον, Ἀριστλ.Πολιτ.4,15,3' ἢ ἡ ὀηρητικὴ ὡς οὐσα ἡ τέχνη τοῦ ἐξυηρητεῖν: Πλάτ.Εὐφρ.13D ἡ ἱστορία ὀηρητικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν' 3] ὠφέλιμος: Ἀριστλ.ΖΜ.2,7 ὁ τὰς τῆς ψυχῆς ἐργασίας ὀηρητικώτατον . . τὸ θερμόν ἐστίν' 4] ὁ ὑποτελής, ὑπεξούσιος, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀρχικὸς: αὐτ. Πολιτ.1,13,9' 5] νεώτ. ὁ ἰδιῶν εἰς ὀηρητῆν, δουλοπρεπὴς, δουλοφρων' 6] ὀηρητικός κέλης μικρὸν ἀκτίον χρησιμεῖον εἰς ὀηρησίαν μεγαλύτερου πλοῖου: Ξεν.Ἑλλ.1,6,36 τῷ δ' Ἐτενικῷ ὁ ὀηρητικὸς κέλης πάντα ἐξήγγειλε' ἢ κ.νεώτ. τὸ ὀηρητικόν [πλοῖον] ὡς οὐσα. πλοῖον αὐτῷ πολεμικόν προωρισμένον δι' ὀηρησίαν, ἰδία ἀγγελίων, ἀγγελοφρων, πρόσκοπος: Δημ.1220 ἀφικεῖται ἐκ Μεθώνος τῆς Μακεδονίας ὀηρητικὸν εἰς Θάσσον, αὐτ.262, Αἰσχιν.37,31.

ὀηρητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀηρητικός, ἐξυηρητικός.

ὀηρητρία-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ ὀηρητῆς βλ.λ.), ὀηρητρία: Εὐρ.ΙΑ.322 τὴν δ' ὄρας δέλταν, κακίστων γραμμῶν ὀηρητῆν, Συναξ.133 ὄφης καὶ ἀκοή . . αἰσθήσεως ὄργανα τῆς κοινῆς καὶ ὀηρητῆδος' 2] ὀηρητῆδος ἡμεῖς ὡς οὐσα, τὸ ὀηρητικὸ πλοῖον τὸ ἀθηναϊκὸν στόλον, ἢ Πάραλος καὶ ἢ Σαλαμίνας: Σχόλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.204.

ὀηρητομοσίαι (οἱ) νεώτ., θηλ. -ἔτρια, ὁ μεσίτης ὁ ἐπ' ἰδίᾳ ἀμοιβῇ προμηθεύων ὀηρητάς καὶ ὀηρητῆρας εἰς οἰκίας.

ὀηρητρία (ἡ) μγν. κ. νεώτ., δημ. κ. ὀηρητρία κ. -ἔτρα θηλ. τοῦ ὀηρητῆς βλ.λ.), ἡ ἐξυηρητοῦσα εἰς π, συνεργός, βοηθός: Μοσχί.Ἰοτρ.Γυν. Παθ.51,52 αἱ δὲ εἰς κλαγίον ὀηρητῆδος' 2] νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ ὀηρητῆς βλ.λ.2), δούλα.

ὀηρητῶ-έω κ. μν. κ. νεώτ., δημ. ὀηρητῶ κ. (ὀ)ηρητῶ, ὄορ. ὀηρητῆσσα, δημ. ὀηρητῆσσα, ὕπερα. ὀηρητῆσκιν (Ξεν.Ἑλλ.3,3,9), παθ. ὄορ. ὀηρητῆσθην, μτχ. παθ. παρσκ. ὀηρητῆσθαι, εἰμαι ὀηρητῆς βλ.λ.), ἐργάζομαι ἐν πλοίοις, ἐκτελεῖ ἔργον κωπηλάτης: Αἰλ.Ζ113,2, ἐν πλοίοις 2,55 πλοῖον ὄπὸ δύο ἀνθρώπων ὀηρητῆσθαι δυνατόν' 2] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐργάζομαι ὡς ὀηρητῆς ἐκτελεῖ ἰδ. χειρωνακτικὰς ἐργασίας, ἐργάζομαι ὄπρ. τινος δουλεύω: Σοφ.Ἰκ.996 αὐτῆ ἢ ὀηλιεὶς κάμ' ὀηρητῆν καλεῖται, αὐτ.Φιλ.990, Ξεν.Ἰέρ.1,38 τὸς διὰ φόβου ὀηρητοῦσθαι: ἢ κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀρχικὸν: Ἀριστοφ.Σφ.518' 3] μτ. δοτ. προσφερόμ. ὀηρησίαν, ἐξυηρητῶν, ἐκδουλεύουσιν εἰς τινά: Σοφ.Ἰκ.130δ. οὐ γὰρ ἐν καλῶς ὀηρητῆσθαι τὸ παρόντι δαίμονι, Εὐρ.Φοῖν.1708' 4] μτ. δοτ. βοηθῶ, παρέχω βοήθειαν: Ἡρ.8,41 ἐπεσκευαν δὲ ταῦτα ὀηρητῆσθαι τῷ χρηστηρίῳ τε βουλομένοι ὀηρητεῖν, Σοφ.ΟΚ.283, Πλάτ. Νόμ.914Α' ἢ μτ. δοτ. κ. αἰτ. βοηθῶ τινά εἰς τι: Σοφ.Φιλ.1024, Ἀριστοφ.Πλ.979, Πλάτ.Συμπ.196C, Ξεν.ΚΠ.5,1,20, Δημ.1356' 5] ὀηρητῶ τὸς τρόποις χαρίσσομαι τινι, συνανῶ, συγκοινοῦμαι, περιποιῶμαι χωρίζομαι εἰς τοὺς τρόπους τινός: Ἀριστοφ.Βάτα.1432 ἄν δ' ἐκτραφῆ τις τοῖς τρόποις ὀηρητεῖν' 6] ὀηρητῶ τῷ λόγῳ ὀηρητῶ, συνηγορῶ: Εὐρ.Μηδ.588 καλῶς ἦ ἄν, οἱμαί, τῷ δ' ὀηρητῆς λόγῳ' 7] ὀηρητῶ εἰμαι εἰς τὴν ὀηρησίαν τινός, εἰμαι ὑποτετογμένος, ἀντίθ. πρὸς τὸ προσάττω: Σοφ.Φιλ.15 ἀλλ' ἔργον σὸν

τὰ λοιπὰ ὀνηρετην, Πλάτ. Τολ.4,674, Ἀριστὴ Τον. 5,1,6, αὐτ.Μετοφ.1,27. κ. μτ. συσταίχ. αἰγ. : αὐτ.Πολιτ.3,4,12. || τὸ παθ. ἐκτελοῦμαι ὡς ὀνηρεσία : Ἦρ.4,139 τὰ ἀπ' ἡμῶν εἰς θύμας ὀνηρετεύεται, αὐτ.1,108, Ξεν. Ἑλλ.5,2,34, Ἰσοκρ.39Β, Ἀριστ.1,Ηεῦδ.7,10,17. 2) νεώτ. ἐκτελεῖ δημοσίαν ἢ στρατιωτικὴν ὀνηρεσίαν : ὀνηρεταί εἰς τὸ ἰσὺν σύνταγμα - εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολήν.

ὀνήτριον ἰοῖ τὸ ὄπλ. τὸ ἦρην μέρος τοῦ σώματος, ὀνηροστρίον : Θεόδοσιμ.Κωμ.Σερ.1 θήνωνν ἔε λευκῶν Σικελικῶν ὀνήτρισ' 2) οὐβαρ, μαστῶς : Ἀθην.9,399D.

ὀνήτριος-εως ἰήϊ μτν. τὸ ὀνηρην, ὀνήτριος, ἀνήτριος : Γρηγ.Νύστα.2,890C, Ἰω.Χρυσ.5,379B ἀπὸ τοῦ στίχου τῆς ὀνηρήσεως.

ὀνηχῶ-έω ἤχῳ εἰς ἀπάντησιν, ἀνηχῶ, ἀποκρίνομαι : Ἡσιοδ.Θ.835 ὅπ' ὃ ἤχεεν ἀθήρα μακροῦ, Ἑρμ.1κ.710 ἔρηρεξ ὃ' αὐδὴν ὡσθ' ὀνηχῆσαι χθόνα, Φερικρ. Ἀγρ.1. || κ. μτ. αὐθ. ἐπιθ. : Πλούτ. Ἠθ.64D σαθρὸν καὶ ἀγενεὲς ὀνηχητ, Λουκ.Εὐαγγ. 14,14. 2) ἠχῷ ἤρμα, ἐλοφραξ, ἀποδοῦν ἤχον ἤρμον : Πλάτ.Φαίδρ.230C τὸ εἴθωνν τοῦ τόπου . . θερνὸν ὀνηχητ τὰ τεττῆων χορῶν' || κ. ἐπι μουσικῶν χορδῶν : Ἀριστ.Πρ.19,42,1.

ὀνηχῶσ-α-αν ἰαῖος) ποι. ὁ ὀνηχῶσ βλλ. : Ἀπολλ.Ρ.4,841, Κόνιντ.4,111.

ὀνητραξ ἰοῖ νεώτ. βαθμὸς ὀγενονομικοῦ ἀξιωματοῦ ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῷ νομικῷ μεταξὺ τοῦ ἀνθυπάρχου καὶ τοῦ ἱατροῦ.

ὀνοδιόμορφος-ον νεώτ. γεωλ. ἐπὶ πετρωμάτων, ἐκίνους τοῦ ὀνοίου τὸ κρυσταλλικὰ κοκκώδη συστατικά περατοῦναι ἐν μέρει μόνον εἰς ἰδίαις κρυσταλλικαῖς ἐπιφανείαις.

ὀνημι ἰων. τ. τοῦ ὀνημι βλλ.

ὀνημιος-ον μων. ὁ ὀληνν ἰκμαλέος, θηρός : Πολυδ.Λαυσ.926D τόπος ὀνημιος.

ὀνηκαρικός-ή-ὸν νεώτ. ἱατρ. ὁ εἰλαφρὸς ἱκτερικός.

ὀνηλαρχος ἰοῖ νεώτ. βαθμὸς ὀηολογαγοῦ βλλ. τοῦ ἱππικού.

ὀνηλλα, ποι. ἀδρ. α' ὀηίλα [Ἑρμ.ἀπ.544], παθ. ἀδρ. ὀηιλλήθην [Ἰνπ.π.Γαλ. ἐν Ἰνπ.Πωσσ.Ἑξη. 582], ὀηοστρέφω, ὄρωσ ἰσοκάτω, συμμοῦεω, περιμαῖεω, κουλουριάω, ζωράνω πρὸς τὸ κάτω : Ἑρμ.ἀπ.544 ὀδρῶν ὀηιλλαι ὄπ' Ἀκοντόπου βῆσιν καθέξετο [ιδίῶρ. δ' ὀηίλασ'] 2) μτρ. ἐν φρ. ὀηίλλα στόμα συστέλλω τὸ στόμα καὶ σιωπῶ, δὲν τολμῶ νὰ ἐκφρασθῶ τὸ σισθημᾶ μου, κατέχω, καταστρέφω, ἀποκρίθηται αὐτὸ : Σοφ.Ἀντ. 599 ὄρωσι χ' αὐτοί, σοί δ' ὀηίλλουσι στόμα, Ἐδστ.Παν.156,10 κωμωκεῖν, εἰ καὶ τοῦ στόμα κατὰ τὸν ἐπίνοτα ὀηίλλουσι.

ὀνησις ἐπίρρ. ἀολ. τ. τοῦ ὀηισθεν βλλ.

ὀνηστῆρι ἰων. τ. τοῦ ὀηιστήρι βλλ.

ὀνησνοθαί-εθαι κ. μων. κ. νεώτ., ἐνεργ. ὀνησνω-έω μν. ἐν Αἰσώτ.Μοθ.205), μων. νεώτ. κ. ὀνη. ὀηόσχομαι [Ἰδουκ.Ἰστ.Βυζ.96Α], ἐπ., ἰων. κ. ποί. ὀηόσχομαι [Γλ.Κ.40, αὐτ.Ζ.93, αὐτ.274, Ἄλφ. Εὐμ.804, Ἀριστ.ἀπ.516, γ' πλθθ. πορατ. ὀηόσχομαι τ' Ἦρ.7,168] κ. γ' ἐν ὀνησνοθαί [αὐτ.8,109], προστ. β' ἐν ὀηισχῶ [Ἑρμ. ἐν Ἀριστ.Σφ.750], ἰων. μτρ. ὀηισχνομένους [Ἦρ.2,152], ὀηῶν. ὀηισχνοσμαι [Ἰδμ.445], ἀδρ. β' ὀηεσχοῦν [Οἰδ.Ω.335], πορακ. ὀηισχῆμαι [Θουκ.8,48, Ξεν.Οἰκ.3,11], ὄηερα. ὀηεσχοῦν [Ἰδμ.378], β' ἐν. προστ. παθ. ἀδρ. ὀηεσχοῦσθαι [Πλάτ.Φαίδρ.235D], ὀηέχομαι, κροτῶ, βᾶλλω ἑμαυτὸν ὀπὸ τ. ὀη. συνεκτ. ἀναλαμβάνω τ. ἀποδίδωμαι νὰ πράξω, ὀηόσχομαι, δίδω ὀηόσχομαι, τᾶς ἑν. ἢ κ.Ζ.115 ὀηόσχοσθε β' ἑκατόμβας, αὐτ.1,263 ὄησα τε . . ὀηέχομαι ὄησα, αὐτ.Μ.236, Ἦρ.5,30 ὀηεσθεσθαι ὄησα ἐκείλων, αὐτ.Α.153, αὐτ.9,120, αὐτ.7,168, αὐτ.8,106, Θουκ.8,48, Ξεν.Οἰκ.

31, Δημ.626, ἴωα.Αἰ.69,35, Ἄνν.Ἑμφ.Πολ.112], αὐτ. 2,13. || συνη. μτ. ἀπαφρ. μέλλ. ἢ κ.Ν.368 ὅπ' ὄηεχομαι, καὶ κατένευσεν, θωσάμεναι, αὐτ.Κ.114, αὐτ.Ζ.93 καὶ ὁ ὀηόσχοθαί θωκαίθεκα βῆσιν ἐνὶ νηῷ ἠνίκα ἡέκαστα ἱερουμένον, Σοφ.Φιλ.65, Ἑρμ.Τρω.930 Κύπρις δὲ τοῦμιν εἰδος ἐκπαυλοῦμιν ὄηῶσεν ὀηέχητ, Ξεν.ΚΠ.6,2,3. || σπον. μτ. ὀηαφρ. ἄ. χρόν. ἔχοντος σημ. μέλλοντος : Ἰλ.Β.112 ὀηέσχομαι καὶ κατένευσεν Ἰλιον ἐκίηεσαν' ἐπείθεον ἀπονέεσθαι' κ. μτ. ἀπαφρ. ὄρ. : Ξεν.Ἀν.1,22 ὀηόσχομεν αὐτοίς . . μὴ πρόσθεν παύσασθαι πρὶν αὐτοῦσ καταγόμει σκαθε, Δημ.1044. || συνη. μτ. αὐθ. ἐπιθ. : Ἦρ.2,152. || κ. μεθ' ἀλλῆς ὄρ. : αὐτ.2,91 ὀηίσεται ἀνδρὶ ἐκάστω' || κ. ἀολ. : αὐτ.9,105 ὀηισχέτω καὶ ὄημοσ, αὐτ.5,51, Ἀντ.π.113,10 ἠρώτα σὺτὴν κ' ἰδέσθαι διακονήσαι σί, καὶ ἢ ὀηέχομαι τᾶχιστα, Μησαι.3,3 Σινεῖ. Ἄγ.Ἑτροπίου κ. ἄ. τὰ μὴ ὀηισχνομένους, τὰ δὲ καὶ διδόντος' 2) μτ. ἀπαφρ. ἐνεστ. ἐπαγγέλλομαι, βεβαίω δι . . : Ἦρ.7,104 ὀηισχομαι οἶός τε εἶναι μαχέσθαι, Πλάτ.Σοφ.234C.

ὀηισχομαι ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ὀηισχομαι βλλ.

ὀηίχτιος-ον μτν. ὁ ὀπὸ τὸ ἴχουσ ὀπὸ τὸν ὀδῶν ἐν τῷ πέλματι : Κόνιντ.9,383 ὡς τοῦ ὀηίχτιον ἔλαος ἀέξετο, Γρηγ.Νύστα.1,539D.

ὀηιγαί ἰοῖ] Ἦσ. ἔηιγαί, ὀηοδρομοὶ τῆς πέτρος διὰ σκεπήν, σκεπηὰ μέρη.

ὀηιῶνος-ον ἐπὶ τόνου μουσικοῦ, ὁ βαρύτερος, χαμηλότερος τοῦ ἰανίου, ὀθ. τὰ ὀηιῶνα ὡς οὐα. εἰδος ἢ μουσικοῦ τόγου τῆς ἐλλ. μουσικῆς : ΑΒ.15.

ὀηιγαλία ἰοῖ νεώτ. ἱατρ. νευραλία, ὀλγος γινόμενον αἰσθητὸν μόνον κατὰ τὴν διακρίσιν τοῦ ὀνου καὶ παῦον εὐθὺς ὡς ἀφηνυσθῆ ὁ πάσχω.

ὀηιναλῶσ-α-αν μτν. κ. νεώτ. ὁ ὀηιναλῶσ ὀηιναρῶσ, ὁ ἐπίφορος εἰς ὀηνον, ὁ εὐκόλως ὀπὸ τοῦ ὀηνου καταλογωθῆναι, νυστακίος ὀηιναρῶσ : Νικ.Θηρ.160, αὐτ. Ἀλεξ.85. || νεώτ. κ. ὁ ὀηιναρῶσ τὸν ὀηνον, ὁ πολὺ κοιμώμενος ὀηιναρῶσ' 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιφέρων, ὀηνον, ὀηιναρῶσ : Ρουφ.ΑΠ. 5,46 ἐκλυτῶσ ὀηιναλῶμ γυῖα ἐκνεκτικὰ κόμη, Μακκ.ΑΠ.5,242,7.

ὀηιναλί ἰοῖ νεώτ. φαρμ. σκευασμᾶ τὴ ἐκ γλωράλης καὶ ἀντιπυρίνης ὀηινακτικὸν καὶ ἀντινευρ. ἰχ. κόν.

ὀηιναπάτης ἰοῖ μτρ. ποι. ὁ ἐξαιστών ἢ ὁ πέρονων ἐν τῷ ὀνημ ἢ ὁ δ' ἀπάτης ἀφαιρῶν τὸν ὀηνον : Μελεταρ.ΑΠ.5,196 καὶ μωρόπουνν Δημοσφ. χρώτα τὸν ὀηιναπτήν.

ὀηιναρῶσ ἰοῖ] ὀημ. θηλ. ὀηιναρῶσ, ὁ ἐπιφορος εἰς ὀηνον, ὁ ὀηιναλῶσ ἢ ὁ ὀηιναρῶσ τὸν ὀηνον, ὁ πολὺ κοιμώμενος.

ὀηινηλία ἰοῖ μων. κ. νεώτ. ροπή, τάσις πρὸς ὀηνον, φυσικογική ἢ παθολογική νύστα : Νειλ.Ἐπιστ. 131, - κατέχηται ὀπὸ διαρκούσ ὀηινηλας' 2) νεώτ. κατάστασις τῆς μεταξὺ ἐργηρόσσεως καὶ ὀηνου.

ὀηινηλῶσ-ή-ὸν μτρ. κ. νεώτ. ὁ ὀηινηρῶσ ὀηιναλῶσ : Διογ.Λ.6,77. 2) μτρ. ὁ πρὸς ὀηνον ὄημοιος : Φιλῶστρ.Β19 ὀηινηλῶσ ὁ θάνατος ἐντρέχει.

ὀηινηλῶσ ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀηινηλῶν, ὀηιναλῶν, νυσταγμένον' 2) μτρ. κατὰ τρόπον ὀηιναρῶν, ὀηιναλῶν πρὸς ὀηνον : Φιλῶστρ. Ἐκκλ.Ἰστ.2,3.

ὀηινηρῶσ-ά-ὸν ὁ ὀπὸ τὸ ὀηνον κατεγόμενος ὀηιναλῶσ, ὀηινηλῶσ || τὸ ὀηινηρῶσ εἰς οὐα. ὀηιναρῶσ διάθεσις, ὀηινηλία βλλ.11 : Ἰνπ. Ἀρ.295.

ὀηινητικός-ή-ὸν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀηνον, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ὀηνον, ὀηιναρῶσ : Οἰεφρ.π.Ἀθην.1,31Ρ Ἰνθ. ἐσφ. γρ. τοῦ ὀηιναρῶσ

ὀηιναίεω ὀημ. ἀποκομιζῶ.

ὀηιναρῶσ-ή-ὸν Ἦσ. εἰδικτικός.

ὀηιναρῶσ ἰοῖ] ὀημ. θηλ. -άρα, ὀηινηλῶσ, ὀηιναρῶσ.

ὀηιναρῶσ-α-αν μτρ. ποι. ὁ ὀηινηρῶσ : Λεωνίδ. Τωρ.ΑΠ.7,198 ὀηιναρῶσ πατάγη.

ὀννίζω (ὀννοι) μτγ. βάλλω τινά νά κοιμηθῶ, κοιμίζω, ἀποκοιμίζω: Φρῶν. ἐν ΑΒ 68,25 «ὀννίσαι, κατακοιμήσαι, εἰς ὄπνον ἀγαγεῖν».

ὀννικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄπνον, εἰς τὸν ὄπνον, ὁ ἐπιφέρων, προξενῶν ὄπνον, ὀννωτικός: Ἰηρ.42,4, Ἀρετ. ὉΞ.Νοῦα.1,10 φάρμακον λείον καθ' ὀννίκον.

ὀννωσασία (ή) νεώτ. ἐγερσις ἐκ τῆς κλίνης καὶ βδύσις κοιμημένου ἡ ἐκτέλεσις διαφόρων πράξεων ὑπὸ τῆς ἐν ὄπνῳ κοιμῆται.

ὀννωδάτης (ὸ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -άτης-ιδος, ὁ καταλαβόμενος ὑπὸ ὀννωσασίας.

ὀννωδατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀννωσασίαν ἢ τὸν ὀννωδάτην: ὀννωδατικαὶ κινήσεις.

ὀννωσάθω-έων νεώτ. εἶμαι ὀννωδάτης, ὀπνάκειμαι εἰς ὀννωσασίαν.

ὀννωδότης (ὸ) μιν., δημ. κ. νεώτ. βοτάνη τις ἐγερσίου ὀννωπικῶς, ἴδια βοτάνη τις, ἢς τὸ ἀπέφθμα πινόμενον ἐπιφέρει, προκαλεῖ ὄπνον: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,74 μὲ τὸ νὰ μου ἔξανα τὸ ὀννωδότηνον εἰς τὸ ἀφθινον.

ὀννωγένεια (ή) νεώτ. κ. ὀνογονία ἡ πρόκλησις ὄπνου, ὀπνώσεως.

ὀννωγός-ον νεώτ. ὁ πρακῶν ὄπνον, ὀπνωγόν: ὀπνωγόνια ζῶνια (μέρη τοῦ σώματος ἅπια πιεζόμενα προκαλοῦν ὄπνωσιν).

ὀννωδότης (ὸ) κ. δημ., θηλ. ὀννωδότερα (Εὔρ. Ὀρ.175), ἰων. ὀννωδότερη (Ἐπιγρ.) κ. ὀννωδότης-ιδος (Ὀρφ. Ὑμν.57,8), ὁ δίδων, ὁ παρέχων ὀπνωσιν, ἀποκοιμίζων: Αἰσχ.Πρ.572 ὄπνοτε δόναξ . . ὀννωδότην νόμον.

ὀπνωδότης-ιδος (ή) μτγ. ποι. ἄνωμ. θηλ. τοῦ ὀπνωδότης βλλ.

ὀπνωδρασκία (ή) νεώτ. ἡ δὴ ὀπνώσεως. διὰ τεχνολογῶ ὄπνου θεραπεία.

ὀπνωλαΐα (ή) νεώτ. τὸ νὰ λαλῶ, νὸ ὁμιλῶ τις καθ' ὄπνον.

ὀπνωλόγος-ον νεώτ. ὁ καθ' ὄπνον λαλῶν, ὁμιλῶν, ποῦ μιλᾷει στὸν ὄπνον τρυ.

ὀπνωλογία (ή) νεώτ. ἐπιστημονικὴ πραγματεία περὶ ὄπνου.

ὀπνωμαχῶ-έω κ. μιν. μάχουαι πρὸς τὸν ὄπνον, ἀνθίσταμαι πρὸς αὐτόν, ἀποκρούω, διώκω τὸν ὄπνον: Ξεν.ΚΠ 2,4,26 ἄσασι χρή τούς ἀνδράς τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι, ὡς ἀν δύνωνται ὀπνωμαχεῖν, Δίων.Κ 72,Β, Ὁμω.Μ 87,1.

ὄπνον (τὸ) εἶδος ποραστικῶ βρύου περιερισσομένου ἀνά τὰ δένδρα: Θεόδωρ.ΦΙ 3,8,6.

ὀπνωπεία (ή) νεώτ. κατάσταση παθολογικῆ καθ' ἣν καταλαμβάνεται τις ὑπὸ ὄπνου.

ὀπνωσιός-όν μτγ. κ. μιν. ὁ ἐπιφέρων ὄπνον, ὀπνωτικός, ἀποκοιμίζων: Αἰλ.ΖΙ 16,27, Γαλ.19,38,1, Γεωπ.8,3 ὀπνωσιός οἶκος.

ὀπνωσιό-έω μτγ. ἐπιφέρω ὄπνον, ἀποκοιμίζω: Ἀλέξ.Τρολλ.1,37.

ὄπνος (ὸ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἰν. Ὀμ. τὸ ὤ πάντοτε, ὡς κ. π. τοῖς λοιποῖς ποιητ. π. Ἄττ. κ. τραγ. συγρ. β: Αἰσχ. Ἐπτ.3, αὐτ. Ἀγ.14, αὐτ.912) ἡ κατάστασις τοῦ κοιμημένου, ἡ φυσιολογικὴ νάρκη τοῦ ἔγκεφάλου, καθ' ἣν παρατηρεῖται μείωσις τῆς συνειδησεως καὶ τῆς κινητικῆς ἰκανότητος: Ἰλ.Α 610 ὅτε μιν γλυκὺς ὄπνος ἰκάνοι, αὐτ.Δ 131, αὐτ. Κ 162, αὐτ.Α 241, Ὀδ.Α 245 λῦσε δὲ παρθένην ζῶνην κατὰ δὲ ὄπνον ἔχειεν, αὐτ.Ζ 2, Πινδ.1 4,39, Αἰσχ.Εὐμ.62, Σοφ.Φιλ.826, Ἀριστ. Ἀγ.713, Πλάτ. Συμπ.223β, Ξεν.Ἱέρ.6,7, αὐτ. Ἀν.3,1,1) μικρὸν δ' ὄπνου λαχὼν εἶδεν ὄπνα, Μέν.1,5 ἄδῶν δὲ καὶ πρῶθ' ἵνα ὄπνον καθεδόκειν, Ἐποικρ.15,125 «μαλακώτεροι ὄπνω» ὁ Μίλατος ἐρεῖ, αὐτ.5,51, Σοκρ.Εἰς τὸν θάνατον Ἀγγίλιος 2,2 τ' ὄμορφο πλάσμα δὲν εἶναι στὸν ὄπνα βυθισμένο, Ψυχάρ.Ταξ.

58, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 2,11 στὸν ὄπνο γέροντα ἴσχυα τ' ἀστάχια, - ὄπνος ἑλαφρὸς - βαρὺς - τετραγέμνος, - ὁ ὄπνος εἶναι ἀδελφὸς τοῦ θανάτου»

|| δημ. παροιμ. κάλλια ὄπνα παρὰ δειψινὸν (ἐπὶ δικηρῶν καὶ φιλόπνων), - γλυκὸς ὁ ὄπνος τὸ ταχὺ, παλὶά ροχὰ ἢ Λαμπρὴ ἰὸ ὑπεργραπώντες τὸν ὄπνον πένοντοί, - ἡ ἀλεπού στὸν ὄπνο τῆς πετεινωρακίᾳ ἐθῶρει ἰδ,τι ποθεῖ τις ἐκείνο καὶ τὸν ἀποσχολεῖ πάντοτε» || φρ. ὄπνος ἐπέρταται καταλαμβάνει τινά ὄπνος: Ὀδ.Δ 793' || ὄμ. ὄπνος ἐπαρούσι: Ἰλ.Ψ 232' || ὄμ. ὄπνος ἰκάνει: αὐτ. Α 610' || ὄμ. ὄπνος ἔκει: αὐτ.Κ 4' || ὄμ. ὄπνος λαμβάνει - αἶρει: αὐτ.Ω 4, Σοφ.Φιλ.767' || οκεδάννου ἀπὸ βλεφάρων ὄπνον ἀποδιώκω, διώκω τὸν ὄπνον ἀπὸ τὰ βλεφάρα: αὐτ.Γρ.991' || ἀνεγείρω τινά ἐξ ὄπνου ἐξυπνώ τινά: Ὀδ.Ο 44' || ὄμ. ἀνορούω - ἐγείρωμαι ἐξ ὄπνου ἐξυπνώ: Ἰλ.Κ 162, αὐτ.Β 41' || ὄμ. ὄπνον ἀπολακτικῶ ἀποδιώκω τὸν ὄπνον: Αἰσχ.Εὐμ.144' || ὄμ. ἀνοσείμων τὸν ὄπνον: Λουκ.11,6' || συγχ. κ. ἐμπρῶ, ὅτε ὁ πληθ. δὲν εἶναι ἀσυνήθης, οἷον ἐν ὄπνω ἐν καιρῶ ὄπνω, καθ' ὄπνον, ἐν ὄπνω: Εὐρ.ΙΤ 44 ἐδοξ' ἐν ὄπνω τῆσδ' ἀπαλλαγθεῖσα γῆς οἰκεῖν ἐν Ἀργεῖ, Πλάτ. Πολ.476C' || ὄμ. ἐν τοῖς ὄπνοις: αὐτ.572Β, Ἰσοκρ.193Α' || ὄμ. κ. νεώτ. καθ' ὄπνον ἢ καθ' ὄπνου κοιμώμενος ἢ ἐν ὄπνω: Σοφ.Τρ.970' || περὶ πρῶτων ὄπνων κατὰ τὸν πρῶτον ὄπνον, τὸ πρῶτοῦπνι: Ἀριστ.Σοφ.31, Ὁμοκ.22' || κ. περὶ πρῶτους ὄπνου: Εὐδούλ. Ἀντιοχ.4' || διὰ μέσων τῶν ὄπνων κατὰ τὸ μέσον τοῦ ὄπνου: Πλούτ.Θεμ.28 νύκτωρ ὑπὸ χαρᾶς διὰ μέσων τῶν ὄπνων βόησαι τρίς' || δημ. εἶδα στὸν ὄπνο μου ἀνεπείρθημ' || ὄμ. ὅτε στὸν ὄπνο τοῦ δὲν τὸν εἶδε ποῦδέποτε ἠλλεξί τοιαύτην καλὴν τύχην' || νεώτ. κοιμᾶται τὸν ὄπνο τοῦ δικαίου (κοιμᾶται γαλήνως, μετ' ἡσυχίαν τὴν συνειδησίην) || δημ. αὐτὰ ποῦ λέει τὰ εἶδε στὸν ὄπνο του [εἶναι ἀποκούμω τῆς φαντασίας του] || δὲν μου μπαινέι - δὲν μὲ πιάνει ὄπνος (εἰμὲ ἀδύνατον)

2) ἐπὶ τοῦ θανάτου: Ἰλ.Α 241 ὁ μὲν αὐθι πᾶσων κομῆσαστο γάλλεον ὄπνον' || νεώτ. αἰώνιος ὄπνος ὁ θάνατος 3) ὡς κῆρ. ὄνομ. ὁ ὄπνος ὁ θεὸς τοῦ ὄπνου, δίδουμος ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, κατὰ δὲ τὸν Ἡοίδου. υἱὸς τῆς Νυκτός: Ἰλ.Ξ 231 Ὑγνώ Εὐμβλητο κασιγνήτην Θανάτου, αὐτ.Π 672 Ὑγνώ καὶ Θανάτῳ δίδυμοσιν, αὐτ.682, Ἡοῖδ.Θ 212' 4) νεώτ. μφ. πᾶσα κατάστασις ἀδρανεῖας φυικῆς ἢ διαπνευτικῆς 5) δημ. τὸ φυτόν μήλων ἢ ὀπνωσίσις 6) νεώτ. νόσος τοῦ ὄπνου λοιμώδης βασιληφρόρος νόσος τῆς Ἀφρικῆς χαρακτηριστικὴ ὑπὸ βροδέας προέουσης ληθαργίας, δ. ληθηροξία αφρικανικῆ.

ὀπνωτράσιος (ὸ) μτγ. ὄνομα παροστίου τινός: Ἀλκιφρ.3,60.

ὀπνωφασίης-ού-έως μτγ. ὁ καθ' ὄπνου, ἐν τῷ ὄπνω ἢ ἐν ὄπνω φαινόμενος: Μαν.4,364 σκυλμοῦς ὀπνωφασίης.

ὀπνωφαντασία (ή) δημ. κ. -τα ὄνειρον, ὄραμα: Μαλακ.Συνηρ.93, Γρην.Κσ.Τεpp.11.

ὀπνωφθός (ὸ) μτγ. ὁ πτώων, ὁ φοβῶν, φοβίζων τινά καὶ ὄπνον: ΑΠ 9,524,21.

ὀπνωφοβία (ή) νεώτ. ἰατρ. νοσηρὸς φόβος τοῦ ὄπνου.

ὀπνωφόρος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ φέρων, ἐπιφέρων, προκαλῶν ὄπνον: Πλούτ. Ἠθ.657D ἢ δὲ θυσιπ πρὸς τρία (κρᾶσις) πᾶσα ὀπνωφόρος.

ὀπνωφρῆνις (ή) νεώτ. διανοητικὴ κατάσταση τοῦ ἐν ὀπνωσίᾳ ἢ ἐν ὀπνωσασίᾳ διατελοῦστος.

ὀπνωφυζῖται (οἱ) νεώτ. ὀρεστικὸ τοῦ ὄπνου μ.χ. αἰῶνος πρεσβεβούτες ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον κερπίπτουσα εἰς ὄπνον ἀνίσταται μετὰ τοῦ σώματος κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν.

ὄνω-ὄω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ὄνωω, λακων. ἀπαρφ. ὄνωω [Ἀριστφ. Λυσ.143], μέλλ. ὄνωωσιν [Νικ. Ἐπιρ.127], ἀόρ. ὄνωσα [Πολύδ.3,81,5], πορκ. ὄνωκα [Πλούτ. Ἠθ.236B, Ἰώσα.Α1.5,9,3 καθ-], μέτ. μέλλ. ὄνωσομαι [αὐτ.], μητ. παθ. πορκ. ὄνωμην [Ἠρ.1,1], αὐτ.3,69], ριπτις εἰς ὄνωω, ἀποκομιζόμενος [Ἀριστφ. Λυσ.143 χαλεπῶ... γαναίκακ ὄνωω ἐστ' ἄνευ φηλάς μάχας, Διοσκ.4,64 ταύτης ἰπῆς μήκωνος τὰ κεφάλαια πέντε ἢ ἔξ μετ' οἴνου ἐφέτωσ, πότις οὐδ' ἄν βούλει ἀνώσει] 2) τὸ μέσ. ἀποκομιζώ ἑμαυτὸν, κοιμῶμαι: Ἰώσα.Α1.5, 9,3. || ὄμ. τὸ ἐνεργ. ἐν ἀμτθ. χρ. κ. τὸ παθ. ἀποκομιζομαι, κοιμῶμαι: Ἠρ.1,1 ὄνωμην δὲ ἡ ἀποκομιζομένη ἐσται, Ἰππ. Ἐπιδ.3,106δ, Ἀριστλ. Ὑγν.1,3, Μηναι.3,7 Σινε. Ἀγ. Πάουλου πράσσειαι καὶ ὄνωωσιν, - δὲν ὄνωσα ὅλη τὴ νύχτα.

ὄνωω-ου-ες κ. νεώτ. ὁ πρὸς ὑπναλέω διοικος, ὑπναλός, νυσταλός: Εὐρ. Πρ.1050 μὲ τὸν ἐπ' τ' ἰσάουθ' ὄνωωδέα τ' ἐνάδς ἐγείρεται, Πλάτ. Πολ.404Α, Ἀριστλ. Φυσιοσφ.3,12.

ὄνωω (ἡ) μτην. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἰσὶ τις ὄνωωδης, τὸ ὄνωωδες, τὸ ὑπναλός, νυσταγός: Ἰάμβλ. Προτρ.326. 2) νεώτ. ἡ κατάσταση νερκώσεως ἐντόμων πινῶν.

ὄνωω δημ. τ. τοῦ ὄνωω βλλ. **ὄνωω**-εις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄνωω, πρὸ κλήσεως ὄνωω τεχνητῶ 2) ὁ ὄνωωτικὸς ὄνωω, ὄνωωτικὴ κατάσταση.

ὄνωωσω, ἄττ. κ. νεώτ. ὄνωωτως εἶμαι ὄνωωλέος, ὑπναλός, νυσταλός, ἡμίπνοος, ἀρχίζει νὰ μοι ἐπέρχεται, νὰ με καταλαμβάνει ὁ ὄνωω, ἀρχίζει νὰ κοιμῶμαι: Αἰσχ. Εὐμ.121 ἄγαν ὄνωωσεις, αὐτ. 124, Πλάτ. Πολ.534Κ καὶ τὸν νῶν βλον δειροπολάδοντα καὶ ὄνωωπτοντα. 2) κοιμῶμαι: Εὐρ. Ὀρ.173, αὐτ. Κύκλ.454 ὄταν δ' ὄνωωσὺ Βακχίου νικώμενος. 3) νεώτ. κοιμῶμαι ἐλαφρῶς, λαγοκοιμῶμαι. 4) μητ. εἶμαι ἀνήσυχος, δὲν ἡσυχάζω: Αἰσχ. Ἐπ.287 φόβω δ' οὐχ ὄνωωσαι κέαρ. 5) νεώτ. μητ. ὄνωωδ' ὄνωωσυχός ἡ κυβερνήσης ὄνωωττι πρὸ τῆς καταστάσεως.

ὄνωωτήριον (τὸ) μον. κ. νεώτ. φάρμακον ὄνωωτικὸν ἢ νερκωτικόν: Ἰω. Κλημ. 466,16 ἀλείμματα, ὄνωωτήρια. 2) νεώτ. κοίτην δὲ πολλὰ ἄτομα εἰς πλάσιον, στρατῶνα κτ.: λαϊκὰ ὄνωωτήρια.

ὄνωωτίζω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ὄνωωτισα, ποθ. ἀόρ. ὄνωωτίσθη, δημ. ὄνωωτίσθηκα, μητ. ποθ. πορκ. ὄνωωτίσθην, ἀποκομιζώ τινά ποθ. τεχνητῶν μέσων, εἰς ὄνωωσέως. 2) τὸ ποθ. ὄνωωτίσθημαι εἶμαι ἐπιδικετικὸς ὄνωωτίσσεως ὄνωωτισμοῦ. 3) μητ. καθιστῶ τινα οἰσιν τυφλὸν ὄρωωσιν τῶν θελήσεων μου.

ὄνωωτικός-ή-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπίφορος πρὸς ὄνωω, ὁ διατεθειμένος δι' αὐτὸν, νυσταλός: Ἀριστλ. Ὑγν.3,17, αὐτ. Πρ.3,25 μετὰ τὰ σπία ὄνωωτικώτατοι. || κ. ἐπιρρ. ὄνωωτικός: Γαλ. Ἰππ. Πλωσ. Ἐξη.584 ὄνωωτικός ἐκωσασ (σχολ. ὄνωωω κοιμωμένη). 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄνωωσιος, ὄνωωφόρος, ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν ὄνωω: Ἀριστλ. Ὑγν.3,9, Πλούτ. Ἠθ.652Κ φηκτικὰ τὰ πλεῖστα τῶν ὄνωωτικῶν φαρμάκων ἐστίν, Ἀθην.2, 69P. || μτην., νεώτ. κ. δημ. ὄνωωτικόν (τὸ) ὄς οὐα. φάρμακον ἐπιφέρειν ὄνωω, νερκωτικόν: Πλούτ. Κατ.34, αὐτ. Ἠθ.656P τῶν ὄνωωτικῶν ἐνιοι λαβόντες, - ἴσως βωδωδότερον διατίθενται.

ὄνωωτίσις-εις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄνωωτίζω, τὸ νὰ ὄνωωτίσθαι τις ἄλλον, νὰ τὸν ἀποκομιζῶσ τεχνητῶν μέσων.

ὄνωωτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. μέθοδος προκλήσεως τεχνητοῦ ὄνωω, καθ' ὃν τὸ ὄνωωσιν, κοιμῶμενος ἐν μέρει μόνον, ἐκτελεῖ τὰ κελύσματα τοῦ ὄνωωτισμοῦ αὐτοῦ. 2) ἡ κατάσταση εἰς τὴν ὄνωωσιν εὐρίσκειται ὁ ὄνωωταθελ.

ὄνωωτιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄνωωτίζων. **ὄνωω**τιστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄνωωτιστὴν ἢ τὸν ὄνωωτισμόν. **ὄνωω**τῆς ἄττ. κ. νεώτ. τ. τοῦ ὄνωωσιος βλλ. 2) **ὄνωω**ω ἐστ. τὸ νὰ μὴ ἀπαντᾷσας ὄνωωσ ὄνωω βλλ. 2), πῆτα εἰς ὄνωω, κοιμῶμαι: Ἰλ.Ω.344 τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὄνωωτῶσ ἐγείρει, Ὀδ.Ε.48, αὐτ.Ω.4, Μόσχ. 2,24 τῆς δ' ἦν ἡ ζήτην, τὴν ἐπίδοτον ὄνωωσιος, Κόιντ.1,191 ὄνωωταροῖσιν ἀρωαθῶδον ὄνωωσιος. 2) μητ. ἐπ' ἀσπέρων, δῶα, βασιλεύω: Κόλουθ. 342 ἀσπέρων ὄνωωσιος.

ὄνω ὄνωω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. μ. ἐν φρ. ὄνω πρὸ φων. φιλομένου, ὄνω πρὸ φων. δασουμένου, αὐλ. ὄνω [Ἀλλ.39], ἐπ. ὄνωι π. ὄνω, ὁ τ. οὐτος ἐν χρ. μ. πρὸ τοῦ δ' Ἰλ.Γ.217, αὐτ.Α.417) κ. πρὸ τοῦ π [αὐτ.Β.824], οὐδέποτε δὲ πρὸ τοῦ λ, ν, ρ, F ἢ πρὸ φων., σπῆν, π. τραγ. κ. κωμ. [Αἰσχ. Ἀγ.892, αὐτ.944, αὐτ.Εὐμ.417, Σοφ. Ἠλ.71, αὐτ.1418, Εὐρ. Ἠλ.118ε, Ἀριστφ. Αχ.970] μτ. γενικ. ἐπὶ τόπου, ὄνωκαθῶθεν, σημαίνει ἐπὶ κήλησιν κῶθεν, ἀπὸ τοῦ βῆθος πρὸς τὰ ἐκτός: Ἰλ.Φ.56 αὐτὴ ἀναστήσεται ὄνω ζόφου, αὐτ.Γ.17, Ὀδ.141 βέτι κρήνη ὄνω σπείου, Ἡσιόδ.Θ.669 ὄνω χθόνος ἡκε φώσασθε. || ἰδ. ἐπὶ ἀλλαγῆς ἢ διασπασσεως ἀπὸ τινος δυνάμεως ἢ ἐξουσίας εἰς τὴν ὄνωκαται τι, μτ. τὸν ρ. ἐρούεσθαι, ἀρούεσθαι, οἰεσθαι, οἰεῖν: Ἰλ.1248 ἰσὶς Ἀχαιῶν τευρομένους ἐρούεσθαι ἀπὸ Τρώων ὄρωωγδοῦ. || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀσπέρων ἢ διασπασσεως ἀπὸ τινος κινῶντος: αὐτ.Ψ.86. || κ. ἀπολ.: αὐτ.Θ.43 Ἰππους μὲν λύσαν ὄνω ζυγοῦ, Ὀδ.Δ.39, αὐτ.1463 ὄνω ἀρνεῖσθαι λυόμεν, Πίνδ.Ν.155 ἀπλῶντων ὄνω πατέρος μολεῖν, Εὐρ. Ἀνθ.441 ὄνω πτερῶν σπῆσας, αὐτ.Ε. 53 περὶ γὰρ ἡδ' ὄνω σκηπῆς πόδα. 2) ἐπὶ τὸν πρῶτον, ὄνω τὸ ὄνωσιον κείται ἢ πῆταται τὸ, ὄνωκα, συνηχορήσσης καὶ τινος ἐν. κινήσεως: Ἰλ.Δ.106 ὄνω στέρινον τυχῆσας, Ὀδ.1.375 μολῶν ὄνω σποδοῦ ἡλασα πολλῆς. 3) ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς κινήσεως σπον. εἶναι ὄνωσις ἐφανής: Ἠσιόδ.Θ.717 τοῦς μὲν ὄνω χθόνος ἐρούοειλεις πῆσφον. || συνη. ἔλλειπει: Ἰλ.Γ.372 ὄνω ἀνδρεῶν νοσέτα, αὐτ.Θ.14 βῆσθων ὄνω χθόνος ἐστι βερέθρων, Ὀδ.Α.52, Αἰσχ. Ἐπ.588. || ἐπὶ τῆς σμη. ταύτης ἡ ὄνω μτ. γενικ. εἶναι συνη π. τοῖς Ἀττ. ἱερθ. ὄνωμ.Μ.863 ἐν λ. ὄνωρ, ὄστικ καὶ καλεῖ τὴν γενικ. τούτην ἀπῆκην: Εὐρ. Εκ.346 δεξιῶν ὄνω εἰματος κρύπτειν, Πλάτ. Φαιδ.249Α τὰ ὄνω γῆς δικαστήριον. 3) κ. νεώτ. ὄμ. ἡ ὄνω μτ. γενικ. σημαίνει οἷσιαν ἢ τὸ νερκωτικὸν αἷτιον ἡτοῖ τὸ ἐνεργῶν πρῶσων ἐπὶ ποθῆτικῆς συντάξεως: Ἰλ.Α.242 ἐπὶ ἄν πολλοῦ ὄνω Ἐκτορος ἀνδρόφονοιο θῆσκοντες πῆστωσι, Ἠρ.1,137 τὸν γε ὄνωωσ τοκέα ὄνω τὸ ἐμωτοῦ παιδὸς ἀποθῶσκειν, Ὄμου.1,77, αὐτ.4,66, Πλούτ. Αἰμ.34 ὄνω ἐπληθύνων πῆσων ἀπομαλακισθεῖς - ἀνεκαλύθησ ὄνω Κολόμβου, - λακτισθεῖς ὄνω τὸ ὄνω, - συντιγρεται ὄνω τοῦ πατρός του, - ἀνομολογεταί ὄνω ὄλων. 4) συνη. ἡ γενικ. σημαίνει τὸν ἐνεργῶντα, ἐκείνον διὰ χειρός, δηλ. διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὄνωσιου γινεταί τι: Σοφ.Α1.132, Ὄμου.4,6 ὄνω ὄμων αὐτῶν καμὲ μὴ ὄνω τῶν πολεμίων ταῦσ βαθεῖν. || ὄμ. κ. ἐπὶ πρῶσ. δευτεροουσίσης σημασίας, ὁ δὲ αὐ ἐνεργεῖ τις: Ἠρ.9,98 λακτισθῶν ὄνω κέρμας προηόρουε τις. Ἰσως λέγων, Σοφ.Γρ.391 μνη, ὄσ δὲ ἀνήρ οὐκ ἐμῶν ὄνω ἀγέλων, ἄλλ' αὐτῶν κλητῶς ἐκ δῶμων παρεῖται, Εὐρ. Ἀλλ.737. || συνη. μτ. ρηματ. οὐα.: Αἰσχ. Ἐπ.1024, Πλάτ. Πολ.359Α τὸ ὄνω τοῦ νόμου ἐπιταγμα, Ξεν. Ἀπομν.2,134 ἡ ὄνω ἀρετῆς Ἠρακλέους παιδεύσει, αὐτ.ΚΠ.3,2. || συνητ. μτ. ρημ. ἐπὶδ.: Αἰσχ.Χο.532 ἄτρωτον ἦν ὄνω στόγους ἰοῦ τετρωμένη, Ὄμου.Α.66 γινώτες ὄνω δυνατόν ἐσῶ-

μενον ὄνθ τῶν κακῶν ἢ ὄμ ἐν χρ. εἰς βραχυλογικὰς φράσεις, ὄνου νοεῖται αὐ μόνον ἢ ὄμ-
 σος ἔνεργεια τοῦ ἐνεργουμένου προσώπου, ἀλλὰ
 καὶ τὸ περαιτέρω ἀποτέλεσμα αὐτῆς: Ἰλ.Σ 149
 ἀσῆρ Ἀχαιοὶ θεσπεσίῳ ἀλαλητῶ ὄφ Ἐκτορας
 ἀνδρόφονοιο φεγῶντος ἰδιωκόμενοι αὐτοῦ τοῦ
 Ἐκτορας ἐφρευγον, αὐτ.Ν 153, αὐτ.Α 119, αὐτ.424, Ὀδ.
 Ε220, αὐτ.Η 263 ἢ π. Ἦρ. κ. Ἄττ. στυν. ἐπὶ
 πραγμ., ἐνεκκ, ἐξ ἀτίτας τινός: Θουκ.7,77 ὄρατε
 δὴ ὡς διδάσκονται ἀπὸ τῆς νόσου, Πλάτ.Σεαίτ.
 142B ἢ κ. νεώτ. ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς ἐνεργείας ἢ
 ἐνεργείας οἰσθητικῶν, παθῶν κτ., ὄνθ τὸ κρά-
 τος, τὴν ἐπιδρασίαν τινος: Ἰγμ.Δημ.372 ἀνόρουσ'
 ὄνθ γάρματος, Ἦρ.1,85 ὄνθ δόου ἐρρηξε φωνῆν,
 Ἀλοχ.Αγ.541, αὐτ.587, Σοφ.Ἠλ.1153 μαινεταὶ ὄφ
 ἠδονῆν, Θουκ.6,33, ἔλαυνόμενος ὄνθ φιλοδοξίας'
 5) κ. νεώτ. σημαίνει τὸ ἀναγκαστικὸν αἴτιον, τὸ
 μέσον ἢ τὸ ὄργανον δι' ὃ γίνεται π.: Ἦρ.3,129
 ὄνθ κοκοῦ ἀγρυννίγος εἴχεται ἢ ὄδ. ἐν χρ. κ.
 ἐπὶ ἐνεργ. ρ., ὄπου δυνατόν ἢ ἐνωσηθῆ ἢ πα-
 θητικῆς σμ.: Ἦρ.8,1 ὄνθ δὲ ἀρτίης τε καὶ προ-
 θυμίας Πλαταιέας, συνελήθρουν τοῖσι Ἀθη-
 ναίοισι τὰς νέας αὐτ.721 6) στυν. ἢ ὄνθ ἐν
 χρ. πρὸς δῆλων περιστάσεων συνεργουσῶν ἢ
 συγχρόνως παρεπαμένω, συμπαρακολουθουσῶν,
 ὄποτε εὐρίσκειται μτ. πτχ. διοριστικῆ ἀποτελαῖ-
 μα ἀπλῶς περιφραση ἀντὶ τῆς γενικ. ἀπόλυτου:
 Ἰλ.Β 334 ἀμφὶ δὲ νῆες ομοεοδαῶν κονάθησαν,
 ἀσάτων ὄν Ἀχαιῶν (ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν Ἀ-
 χαιῶν) ὄμ. κ. μτ. δστ.: Ὀδ.Δ 402, Ἡοιδ.Α 283 ὄν
 ἀλλήτρῃ πρόσθ' ἔκειον, Ἀλοχ.Αγ.1030, Ἀπολλ.Ρ 1,
 1022, Πλούτ.Πολκ.10 ὄνθ βρόδδοις καὶ πέλκεσι
 κατιῶν ἢ ἴδις ἐπὶ πάσης μουσικῆς ἢ ἐν γενεῖ
 ρυθμικῆς συνοδείας πράξεις τινος: Ἡοιδ.Α
 278 κωμάειν ὄν' αὐλοῦ ἰδῶν συνοδείαν αὐλοῦ,
 Ἀρχιλ.10110101 ὄν' ἀλλήτρως ἰθάλλων
 ὄνθ συνοδείαν αὐλητοῦ, Ἀριστφ.Αχ.1001 ἢ ὄδ.
 γεν. ἐπὶ παντός ὄ, τι συνοδεύει τι: Ἰλ.Σ 492 βαίδων
 ὄνθ λαμπομενάων ἠγίνεον ἰδῶν τὸ φως τῶν λυμ-
 πιδῶν, Ὀδ.Δ 276 ὄνθ Ζεφύρου ἰωῆς ἰδῶν τὸ
 φῶσμα τοῦ Ζεφύρου, φυσῶντος τοῦ Ζεφύρου,
 Ἀλοχ.Αγ.1553 καταβάφωμεν, ὄνθ κλαυθμῶν,
 Σοφ.Ἠλ.636, Εὐρ.Ἰνν.1299, Ἀριστφ.Αχ.970 εἰσιμ'
 ὄναι πτεράγων κίχλων καὶ κοφίγων, Σεν.Λακ.5,7
 ὄνθ φανοῦ ποροέσθαι ἰδῶν τὴν ὄδηνιαν καὶ συνο-
 δεῖαν φανοῦ: ἢ ὄνθ πομπῆς ἐξάγω τινὰ ἐξά-
 γω τινὰ μετὰ πομπῆς, ἐν πομπῇ: Ἦρ.2,45 7) στυν.
 π. παρ. μτ. δστ. ἐν χρ. εἰς δῆλων τῶν ἀντικειμέ-
 νων, ὄνθ τὸ ὄνομα εὐρίσκειται π, ἰδ. ἐπὶ τόπου ἢ
 θέσεως ὄποτε ἐκφορᾷε τὸ διατριβεῖν, ἐμμένει
 ὄνοκάτω πός: Ἰλ.Β 784 ὡς ἄρα τὰν ὄνθ ποσὶ
 μέγυ στεναχίξεται γαῖα ἐρχομένου, αὐτ.307, αὐτ.Σ
 558 ἢ ὄνθ τῶμῶλ κατὰ τὰς ὑπαιρέτας τὸ
 τῶμολο: αὐτ.Β 866 ἢ ὄνθ τὴ ἀκροπόλει κά-
 τωθεν τῆς Ἀκροπόλεως: Ἦρ.6,105 ἢ ὄν Ἰλίω
 ὄνθ τὰ τελεῖα τοῦ Ἰλίου: Εὐρ.Εκ.764 ἢ ὄνθ τινι
 κατακλίνομαι ἀμέσως μετὰ τινά, κατατρέφει
 τινός κατακλίνομαι: Πλάτ.Συμν.222B ἢ ὄφ ἄρ-
 ματι ἰδῶν τὸ ἄρμα, δηλ. ἐξευμένος εἰς αὐτό: Ἰλ.
 Θ.402 8) στυν. μτ. ρ. κινήσεως σημαντικῶν
 κτ. τινά βραχυλόγων, ὄπου μετὰ τὴν κίνησιν ἐπι-
 ταί στίσις ὄνοκάτω πός: αὐτ.Ε 693 εἶσαν ὄνθ
 φηγῶν ἴδῶν ἐλήγαν καὶ τὸν ἀπέθεσαν ὄνοκάτω
 φηγῶν, αὐτ.Π 378 9) ἐν χρ. κ. αἰπολογικῶς
 ἐκφορᾷεσα τὴν ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν διὰ τινός
 ἄλλου προσώπου ἢ πράγματος: Ἰλ.Γ 13 τῶν ὄνθ
 ποσὶ κανίσαλος ὄφυντ' ἀλλήλως ἐρχομένου, αὐτ.
 Ν 19, αὐτ.374 χερσὶν ὄφ Ἀμτέρησιν Ἀλοσάτα, αὐτ.
 αὐτ.860 δέδμυ ὄνθ χερσὶ ποδώκεος Ἀλεξιάδα, αὐτ.
 Π 419, αὐτ.Ε 653, αὐτ.Α 493, αὐτ.Π 708, αὐτ.Ν 667
 νόσῳ ὄν' ἀργαλῆς φθίσθαι κ. μτ. ἐνεργ. ρ.:
 αὐτ.Γ 352 ἐπῆς ὄνθ χερσὶ δάμασαν, Σεν.ΟΤ 202

τῶν, ὡ Ζεῦ, ὄνθ σφ' φθίσαν κεραυνῶ: 10) ὄμ.
 ἐν χρ. πρὸς δῆλων τοῦ προσώπου ὄνθ τὴν δύ-
 ναμιν, τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν ἐπιδρασίαν τοῦ ὄπου
 τελεῖται, γίνεται π.: Ἰλ.Α 21 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὄν'
 Ἀργείοισι ἐφθόντο' ἢ στυν. μτ. ἀμτ.β, ἢ παρ. ρ.:
 αὐτ.637 ἐφθόνον ὄφ Ἐκτορα, αὐτ.Ζ 171, αὐτ.
 Ψ 215, αὐτ.Π 384, αὐτ.Β 714, αὐτ.728, αὐτ.742, ὄδ.
 Ν 82 ὄρμηθέντες ὄνθ πληγῆσιν ἰμάσθηλς: 11) ὄμ.
 εἰς δῆλων ὄπουτογῆς ἢ ἐξαρτήσεως: Ἰλ.156,
 ὄδ.Γ 304 δέδμυ τὸν δὲ λαὸς ὄν' αὐτῶ, αὐτ.Η 68'
 ἢ ἐμὶ ὄνθ τινι εἶμαι ὄπουτέλης, ὄπουκίμενος εἰς
 τινά: ὄδ.Α 132 ἢ ὄν' ἐμαυτῶ ὄνθ τὴν ἰδίαν,
 τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν: Ἦρ.7,11' ἢ ὄμ. τρέφομαι ὄνθ
 τινι ὄνθ τὴν μέριμναν, τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστα-
 σαν τινός: Πλάτ.Πολ.391C ἢ κ. νεώτ. ὄμ. κ. μτ.
 αἰτ.: ὄδ.Α 6,60 τὰδε πάντα πεύρσασαυθ ὄνθ
 σφᾶς παιεῖσθαι, - ὄνθ τὸν ζυγῶν, - ὄνθ τοὺς
 Ταύρκους, - ὄνθ τὴν ἡγεσίαν, - ὄνθ τὰς διατα-
 γὰς - τὴν κηδεμονίαν: 12) ὄμ. κ. ἐπὶ λογικῆς
 ὄπουτέλης προγραμῶν περιεχομένων ὄνθ γενικῆν
 τινὰ τῶξιν: αὐτ.Συμν.205B ἐργασίαι ὄνθ τὰς τέ-
 χνας, αὐτ.Πολ.5114, αὐτ.Ἰνν.Μ 295D ὄργανα . .
 τὰ ὄνθ τῆ μουσικῆ: ἢ ὄμ. κ. μτ. αἰτ.: Ἀριστλ.
 Κατ.33 τῶν ἢ ὄν' ἀλλήλα τεταγμένων, Ἀουκ.Α-
 παίδ.20 αἰ. ὄνθ τὸ φέδος τεταγμένοι: 13) κ.
 νεώτ. μτ. αἰτ. σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ὄφ ὁ κι-
 νεῖται π, ὄδ. ἐπὶ τόπου εἰς δῆλων κινήσεως πρὸς
 τὴν καὶ ὄνοκάτω οὐτοῦ: Ἰλ.Δ 279 ὄνθ τὸ σπῆος ἡ-
 λασκε μῆλα, ὄδ.Γ 383 ὄνθ ζυγῶν ἡγαγον, Ἦρ.1,12
 καὶ μιν ἐκίνην ἐχρησίτριον δούσα, κατακρούτην
 ὄνθ τὴν αὐτὴν θύρην ἰακτόκρυφεν αὐτὸν ὄπισθεν
 τῆς οὐτῆς θύρας, αὐτ.9,96, Μαιναί.12,25 Κοντ. λα-
 βῶν ἐτέχθη ὄνθ τὸ σπῆλιον: ἢ ἡ γενικότερα
 σμ. τοῦ πρὸς π, κατὰ τὴν εἰς τινά τόπον διεύ-
 θυνον εἶναι τῶν ὑστερων χρόν., διότι αὶ φρ. ὄνθ
 Τροίην ὄδ.Δ 146, ὄνθ πτόλιον Ἰλ.Α 181, ὄνθ τελο-
 γος (αὐτ.Δ 407) πρέπει να ληφθῶσι κυριολεκτικῶς
 ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἠθῆλῶν τοποθεσίαν τῆς πόλεως'
 καὶ ἢ φρ. δὲ ὄνθ δικαστήριον ἀνω πθ. τίθηται ἐν
 ἀναφ. πρὸς τὰς ὄφελῆς ἔδρας τῶν δικαστῶν:
 Ἦρ.6,72, αὐτ.104 ἢ νεώτ. σημαίνει κυρίως θέσιν
 ἢ τάξιν προσώπου ἢ πράγματος ὄνθ ἄλλο τι: ὄνθ
 τὴν ἐπιδρασίαν τῆς θαλάσσης, ὄνθ στέγην, - ὄνθ
 τὰς φιλόρας - ὄνθ τὸ μῆδεν, - ὄνθ τὸν τρυμα-
 τάρχην ἐρχεται ἀμέσως ὁ εἰσηγητής, - ὄνθ τὴν
 αἰγίδα τοῦ νόμου: ἢ ὄνθ τὸν ἡλιον ἐπὶ τῆς γῆς:
 φρ. ὄδεν καινὸν ὄνθ τὸν ἡλιον: ἢ κ. μτφ.:
 ἀπῆλθεν ὄνθ τὰς ἀράς τοῦ πλῆθους: 14) κ. νεώτ.
 εἰς δῆλων ὄνθ καί τι παρὰ τὴν βάσιν, ὄνθ ἐκ-
 τελεῖται πὶ ὄνοκάτω τινός ἀνευ τῆς ἐν. τῆς κινή-
 σεως: Ἰλ.Β 603 Ἀρκαδίην ὄνθ Κυλλήνης ὄρος
 αὐτ.Ε 267 ἴπ' ἦω τ' ἡλιόν τε, ὄδ.Β 181, Ἦρ.5,10
 ὄνθ τὸν ἄρκτον, - ὄνθ τὸν Τογέτον ἀπολυτοῦ καὶ
 κοιλιάς τοῦ Εὐρώτου: 15) νεώτ. σημαίνει ἐξα-
 νγαασμῶν, ἐπιβολῆν: ὄνθ τὴν πικίαν τῶν γεγο-
 νότων, - ὄνθ τὸ κράτος τοῦ φόβου, - ὄνθ τὴν
 ἐπιδρασίαν τῶν ναρκατικῶν: 16) ἐπὶ χρόνου, μόλις
 μετὰ, περίπου κατὰ, σχεδὸν κατὰ: Ἰλ.Χ 102
 νύχθ' ὄνθ τὴνδ' ὄλοχην (πρὸς τὴν νύκτα, κατὰ
 τὴν νύκτα, ὄτε ἐπῆλθεν ἢ νύξ), Ἦρ.6,2, Ἀριστφ.
 Αχ.139, Θουκ.2,27 ὄνθ τὸν σεῖσμον, Γιλούτ.Ἀλέξ.
 14' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ διαρκείας: Ἰλ.Π 202 πάθθ' ὄνθ
 μνησθῶν ἴεν δαφ ἔζηλοκοῦθαι ἢ μῆνις, καθ' ὄλην
 τὴν διάρκειαν αὐτῆς: ἢ ὄνθ τὴν κατάλησιν κατὰ
 τὸ τέλος: Ἐν.Ἀνομ.2,8,1 17) νεώτ. σημαίνει
 διάρκειαν ἐνεργείας ἢ καταστάσεως: εὐρίσκειται
 ὄν' ἄτμων, - ὄνθ ἔχω ὄνθ σκέψην, - διατελεῖ ὄνθ
 παρητήρησιν - ὄνθ κράτησιν, - ἢ πόλις εὐρίσ-
 κεται ὄνθ πολιορκίαν - ὄνθ στρατιωτικὸν νό-
 μων ἢ φρ. κολοῦμαι ὄνθ τὰ ὄλα κολοῦμαι ἢ
 ὄνηρτῶσιν εἰς τὸν ἐνεργῶν στρατῶν: 18) ὄμ. ση-
 μαίνει τρόπον: ὄνθ ἐχεμύθειαν, - ὄνθ τὸ πρῶ-

σχημα, - ὁ Ζεὺς παρουσιάσθη ὄπο μορφῆν κύκνου, - ὄπο ταιτιάτας συνήκας (19) ὄμ. νεώτ. δηλοῖ περιορισμόν ὄπο ἀρεσίου - ὄπο τὸν ὄρον (μὲ τὴν συμφωνίαν) 20) ὄμ. νεώτ. σημαίνει ἐνώπιον, ἔμπροσ ἐς ὄπο τὰ ὄματα τῆς ἄστυνομίας, - τὸ ἔθασ ὄπ' ὄφιν του' || φρ. λασηδάνω ὄπ' ὄφιν (μοσ) ὄπολογιζώ, ἀναλογιζομαι, θεωρῶ ὡς σοδορὸν ἡ ἄξιον προσηχῆς || φρ. λασηδάνω ὄπο σημαῖον σημαίω τ, ἐγκαράτω καὶ ἐν τῇ νηήμῳ μου διὰ νὰ μὴ τὸ λησμονήσω 21) εἰς δῆλων μουσιχῆς συμφωνίας ὄπο: Πλάτ.Νόμ. 670A ὄπ' ὄρχησιν καὶ ὄφῆν, Ξεν. Συμπ. δ.3 22) ὄπο τι ἐν ἔπιρρ. χρ. κατὰ τινα βαθμὸν, κατὰ τὸ μέτρον ὄπο ὄρισφ. Σφ.1290, Πλάτ. Γοργ. 493C ταυτ' ἔστιν ὄπο τὸ ἄτοπον 23) ὄπολ. μτ. σμ. ἔπιρρ. εἰς κατωτέραν θέσιν ἡ ὑποδεεστέραν μοῖραν ἄλλω πινός, ὄποκάτω ὄπο δὲ ἡμίονοι ταλακεροί, αὐτ. Φ. 23 24) νεώτ. κ. ὄμ. μτ. ἔθλει νὰ μὲ ἔχη ὄπο, -δὲν μπορῶ νὰ τὸ εἶμαι πὰ ὄπο 24) ὄμ. ἔπιρρ. ὄπολα ὄπο: Ἠρ. 7,61 ὄπο δὲ φαρετρώνας ἐκρέμαντο 25) ὄμ. ἀνεπαισθήτας ὄπο: Ἰλ. 5 153 τοῖσι δὲ πᾶσι ὄφ' ἔτρπον ὄρασε γοῖοι, αὐτ. Q. 507 26) ἡ ὄπο δύναται πάντοτε νὰ ἐπιτάσσεται τῆς αἰκίας πτώσεως, ὄτε δι' ἀναστοφῆς γίνεται ὄπο' || σμχ. χωρίζεται τοῦ ὄσθ. δι' ἄ πορρηπαιτουσῶν λ. ὄδ. Α.131, αὐτ. E.320 27) σμχ. π. ὄμ. γίνεται χωριστὸς τῆς προθ. ὄπο ἀπὸ τοῦ p. διὰ τμησεως, ἐνίοτε δὲ ἡ προθ. ἔπειται, ὄποτε, καὶ πάχει ἀνοστοφῆν ὄπο: ὄδ. 17 φωνῶν ὄπο νηλεῆς ἡμᾶρ 28) κ. νεώτ. ἐν συμβέσει ἡ ὄπο σημαίνει τὴν ὄποκάτω στάσην ἡ κίνησιν, ὄπον ὄκειμ, ὄποδαίω, ὄποκίμαι, ὄποχωρῶ, ὄποστρωμα, ὄποδρῆχος, ὄπογιος 29) ὄμ. τὸ ἐπικαλυμμένον ἡ περιδελημένον ὄπο τινοσ πράγματα, ὄπον ὄπαργυροσ ὄποχρυσος 30) ὄμ. τὴν ἐνέργειαν ἡ ἐπίδρασιν, ὄφ' ἦν γίνεται ἡ εἰς δῆλων ὄποτογιος, ὄπον ὄποδαμνά, ὄποδμῶς, ὄπονηλοχος 31) νεώτ. σημαίνει τὴν ὄποταγιαν, ἡ ἐπιθολήν, τὸν ἐξαπακασμόν, ὄπον ὄποδρῆλος, ὄποκίτυτα, ὄποτσάσω: 32) ὄμ. νεώτ. τὴν ὄποδεεστέραν θέσιν ἡ τάν, ὄπον ὄπάλληλας, ὄποργασματεῖς, ὄποκιοισαρχοσ ὄπομυργχοσ 33) κ. νεώτ. τὸ ἐν σμικρῷ βαθμῷ ὄπαρῶν εἰς τὸ κατὰ μέρων γίνόμενον, ὄπον ὄποκίω, ὄποθεῖς, ὄποδλεκοσ, ὄποκίωσας, ὄποθῆνιχοσ, ὄθαλμυροσ 34) νεώτ. τὸ ὄλλιον κατ' ὄλλιον ἡ λαθραίως γίνόμενον, ὄπον ὄποδσκα, ὄποθάλλω, ὄποκαθίστημ, ὄποψωσκα, ὄποραπόζω 35) ὄμ. τὸ ἀνεπαισθήτως, κατὰ τρόπον ἀνεπαισθητοσ, ὄπον ὄποθέω, ὄποθαπείω, ὄποκορίζομαι. ὄποακρατος - ὄδκροί Ἐπιρρ. ὄ ὄπο τὴν ἀκρον, τὴν κορυφήν ὄν ἡ κείμενος, ἐπιθ. τοῦ ἄποδῶλλον ὄπο: Ἐπιρρ. Ἄσπ.ν. ὄποακρατινομα - ἔσφ.ν. ὄποακρατινομα - ἔσφ.ν. τοῦ ἐπικρατινομα βλ. ὄποδμῶσ - ὄον ὄ ὄλλιον τὸ ὄμοιοσ, ὄποξεωμένοσ, ὄλλοτριχοσ τῶν Μουσικῶν ἡ τῶν μουσικῶν τεχνῶν ὄπο: Πλάτ. Πολ. 548B αὐθαδεστέρον τὸ δει αὐτῶν . . εἶναι καὶ ὄποαμοουεῖτεκρον. ὄποθάβηχοσ - ὄον μ. ὄ σῆνηκα ἡ ὄνοφερῶμένοσ εἰς ὄποδσμον, ὄ ὄποκίμενοσ εἰσ βαθμόν, εἰς βάθρον ὄ: ἔστ. Πον. 141, 57 τὸ δεσφαιλε καὶ τὴν αὐτοῦ ἐπίτασιν ὄποθάβημον πᾶν τι καθιστάν. ὄποθάβηχοσ (ὄ) Σουιδ. εὐποδσβηχοσ. Φῶτ. ὄποθάβηχοσ (ὄ) μτ. τὸ ὄποδσβηρον, ἐν μτφ. χρ. ὄ Σέξτ. Ἐπιρρ. Πυρρ. 2, 166, Πλωτίν. 583C. ὄποθάβηρον (ὄ) κ. νεώτ. πᾶν τὸ ὄποκάτω τι πινός πιθέμενον, βάθρον ἡ στῆριγμα ὄποκείμενον ὄποστῆριγμα, ὄδ. κ. ὄποὄδοσ βλ. ὄ: ὄεφ. φ. 15, 7, ὄ. Ἄνη. Κορχ. III, Διογ. Λ. 1, 94 ὄδ ὄρηγῆ βαλῶν ὄποθάβηφ ἡ λακτιστὸν τὴν γυναικα, ἔγκουον ὄσαν, ἀπῆκτινε 2) ὄ ὄπο τὸ ἀνάκλιτρον ἔξιλον σκελετόσ τ, Ξεν. Ἀπομν. 2, 130 αὐ μόνον τὰσ

στρωμῶνας μαλοκάσ, ὄλλα καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὄποδσβατα ταῖσ κλίνας παρσκαυεῖσ, Ἄντιλλ. π. ὄρειδ. 114 3) νεώτ. στυλοδότησ, ὄποστῦλον 4) μτφ. ἡ τρώπις κλινοῦ ὄ: Ἰαλ. 5, 339. ὄποθαίω, μέλλ. ὄποθῶσομαι, ὄποκάτω θάινω, ἐπιχωρῶ, εἰσδύω, ὄδ. ὄδ. βάσις ὄποστῆριγμα ἴσταμα ὄποκάτω, χρῆσιμῶσ ὄδ. βάσις, ἐν χρ. τὸ μέσ. ἐν φρ. τὸ ὄποθαίνωμον σκελὸσ τὸ ἔρ' οὐ ἴστατο τῆσ ἐφ' οὐ στῆριζεται, ἀντιθ. πρὸσ τὸ ἔξω ὄποθαίνωμον ἴστοι τὸ ἔξω σκελὸσ, τὸ ὄποσιν στρέφει πῆσ πρὸσ τὰ γῶν, ὄπωσ ἀπαλλάξῃ αὐτὸ ὄπο τοῦ βάρουσ τοῦ σώματοσ ὄπο: Ἰαν. Ἀρῆρ. Β19 2) μτφ. χρῆσιμῶσ ὄδ. βάσις, ὄσ κρηπίσ, ὄσ θεμέλιον ὄ: Σέξτ. Ἐπιρρ. Πυρρ. 1, 39, αὐτ. Μοθ. 9, 306 3) ὄμ. ἐπὶ τῆσ ἀμυπῶδοσ θάινω πρὸσ τὸ κάτω ὄπο: Πλωτίν. Ἠ8, 97B 4) ἡ μτφ. ὄποθὰσ ἡ μικρόν ὄποθὰσ ἐν ἔπιρρ. χρ. ὄλλιον κατωτέρω ἐν τῷ βέλῳ ὄπο: Στράβ. 6, 24 καὶ ὄποθὰσ ἐνθεν εἰς Ἄργωσ διὰ κύμα τεμών ἔκει δῆμον τὸν Ἀρκεῖοσ 5) μτφ. κατωθαίω, εἶμαι χαμηλότεροσ ὄπο: Ἠρ. 2, 127 τεσσάρων κατώσ ὄποθὰσ τῆσ ἔτέρησ [πυραμίδοσ] κάτω μέγετοσ 6) μτφ. ὄποθαίω τὸ αἰχμητοσ κατωθαίω, ἀφίσταμαι, κατέρωκομαι ὄπο τοῦ ὄπουσ τῶν κουήσεων ὄπο: Διον. Ἄλ. Φωμ. 8, 48 τὸ αἰχμητοσ ἐκόντεσ ὄποθαίνωσ 6) μτφ. ὄποθαίω τῆσ εὐδαμονιάσ ἐκίπνται ἐκ τῆσ εὐδαμονιάσ ὄπο: Ἰώσ. Α.11, 4, 2 3) ὄποθαίω πινός εἰς κατώτεροσ, ὄποδεεστέροσ πινωσ ὄπο: Ἰεροκλ. 138, 5 (θητοί) τῶν ἠρώων ὄποθαίνωσ 8) ἐλαττοῦμαι, ὄπισταμαι μέλιωσ ὄπο: Πλάτ. Νόμ. 775B καθῆπερ ὄποδέθεκα ἐκάτωσ τὸ τῆμπα. ὄποθάκκειοσ (ὄ) μτφ. μτφ. ὄνομα τοῦ ποδοσ [υ-ι], ὄστικ καὶ θακκειοσ καὶ παλιμθάκκειοσ καλεῖτο ὄπο: Διον. Ἄλ. Σινδ. III, 5. ὄποθακχοσ - ὄον μτφ. ὄ ὄπο τὴν ἰαχύν, τὴν ἐπενεργεσιαν ἡ ἐπήρησιν τοῦ πόλοσ διατελών, ἐνθουσιώδῃ ἐμπενησμένοσ ὄπο: Φιλῶστρ. Σοφ. Α. 19. ὄποθάλλω κ. μ. σ. κ. νεώτ., μέλλ. ὄποθαλά, ὄδρ. β' ὄπεθαλον, νεώτ. κ. ὄπεθαλα, πορκα ὄποθεδληκα, παθ. ὄδρ. ὄπεθελθῆν, μτφ. παθ. πορκα ὄποθεδλημένωσ, θάλλω, θέτω ἡ ὄπάνωσ τὸ ὄποκάτω ὄλλω, ὄποθῆνιμ: ὄδ. Κ. 353 ὄπινερθε δὲ λιθ' ὄπεθαλακ, Ἐρ. ὄρ. 223, Εἰδοῦλ. Πρῶκρ. I, Ξεν. ΚΠ. 5, 5, 7, αὐτ. Οικ. 18, 5 ὄπο τοῦσ πόδοσ ὄποθάλλοντεσ τὰ ἄριπτα, Πλωτίν. Βροσῦ. 31, ὄποθάλλω θεμελία 6) μ. σ. κ. παθ. θέτω ὄποκάτω μου, ἡ ἔχω θέσει ὄποκάτω μου ὄπο: Πλωτίν. Ἠ8, 237 Β ὄποθάλλεσθαι λυκοφῶνασ, Λουκ. Συμπ. 13 πορφυράσ ὄποθεδλημένοι 2) μτφ. ὄποθάλλω τινά τινι ρίπτω τινά ὄπο τὸ ὄπο: Πωλόδ. 1, 82, 2 3) ὄποθάλλω τὰ ὄματα τινι ρίπτω τὰ βλεμματά μου ἐπὶ τινόσ ὄπο: Πλωτίν. Ἠ8, 522A 3) θέτω ὄποθεδλημένοσ ἀρχῆν ἡ θεμέλιον ὄπο: Ἀλαχίν. 4, 19 4) ὄμ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ. ὄπο: Πολύδ. 13, 6, 2 5) ὄ πρώτοσ ὄποθεδλημένοσ ὄ πρώτοσ Ἰβρητιὸσ πόλεωσ πινωσ ὄπο: Στράβ. 12, 3, 30 ἦν ὄ μὲν πρώτοσ ὄποθεδλημένοσ Ἐπατοριαν ἀφ' αὐτοῦ προσηόρευσε 4) μτφ. θάλλω, θέτω ὄποκάτω πρὸσ ὄδειαν ὄπο: Ἀδγ. 3, 21 ὄποθάλλειν αἰγασ τοῖσ τράχοσ 5) μτφ. ὄποτάσσω ὄπο: Ἐρ. Π. 1384 ἔμαυτοσ ἔχθοροσ ὄποθαλῶν, Ἰσοκρ. 182B, Ἀλαχίν. 3, 90 ὄπεθαλε ἐαυτοῦν ὄθηλαίοσ 6) ἐν τῷ μέσ. τ. παραλομῶδῶσ νόθοσ ἡ ἔξενον τὸ ἀνὶ τοῦ ἰδικου μου, κάμνω νὰ τεθῆ τὸ νόθοσ, ὄπον ἔτεκοσ, ὄπον τὸ πῶσ γνησιω, νοσηφίσομαι εἰς ἀντικατάσασιν ἰδικου μου ἡ ὄσ ἰδικόν μου ὄπο: Ἠρ. 5, 41 φῶμενοι αὐτῆν κορυπῆν ἄλλωσ βουλομένην ὄποθαλέσθαι, Ἀριστ. Θεσμ. 340, αὐτ. 407, αὐτ. 565, Πλάτ. Πολ. 538A, Δημ. 563 ἡ δὲ δοκοσθαι καὶ ὄποθαλλομένη πασῶν ἦν ἀνοητογῆ γυναικῶν κ. παθ. ὄπο: Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ. 15, Ξεν. Κων. 7, 3 7) ὄμ. τὸ μέσ. ἀνοφρ. πρὸσ λογοτεχνικὸν ἔργον, μμοροίμ, λογοικονῶ ὄπο: Ἀριστ. ὄθ. 592 Εὐριπίδοσ τὸ δρᾶ

μα ἰτὴν Μήθειαν δοκεῖ ὀποθαλέσθαι ἢ κ. μτφ. ὀποθλήτως λέγου, καθ' ὀποθαλήν ἐκ θανείσμου παρ' ἄλλου νοσηρίζομενος λέγου· Σαφ. ΑΙ.188 εἰ ὀποθαλόμενοι κλέπτουσι μῆσους· 7) παθ. ἐπὶ τὸν καταγγελλόντος τὴν καὶ δίδοντας εἰδήσιν, ὀποκνοῖρος· Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 1,74 ὀπεθλήσανον κατήγοροι τῶν τῆς Ἱερῆ τοῦ διός Μερόλα .. καὶ Λουταίφ Κάτλω· 8) λόγον τινά εἰς τὸ μεταξὺ ρήνη, παρεμβάλλω, ὀποφθιρίζω, ὀποκροῦσι· Ἰλ.Τ 80 ἔπατοσ μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδέ ἔοικεν ὀδ-βάλειν· 9) ὀπενημιζῶ, ὀπομνησκῶ· Ξεν. ΚΠ.3,3,55 ὀποθαλεῖν θυνοσσεθε, ἂν τὴν ἐπιλαθάνωνται, Δημ.580, Ἀισχίν.60,24, αὐτ.57,2, αὐτ.17,9· 10) ὀπαγορεύω· Ἰσοκρ.280Β, Πλουτ. ἸΗ.404C Ἀπόλλων ὀποθάλλει τῆ Πυθία τῶς χρημοῦς· ἢ ὀποθάλλω ὀνόματα ἐπὶ καταδότος· Λυσ.132,9-11) νεώτ. βέτω τὴν ὀπὸ τὴν κρίσιν ἢ τὴν ἐγκρισίν τιος· ὀπέθαλεν εἰς τὴν σχολήν τὴν διατριβήν του ἐπὶ φηγεσῶν· τὸ δρομά του εἰς τὸν διαγωνισμόν, - θὰ ὀποθάλλω ὀποφθιρίτητα ἢ προτίω- ἢ παρουσιάζω τὴν ὡς ὑποτάξομενος ἢ ὡς ἰδιώτης εἰς τὴν ἀρμόδιαν ἀρχήν· ὀποθάλλω ἀναφορὰν· αἰτῆσιν· παραιτῆσιν· ὡφ. ὀποθάλλω τὰ σέθη μου ἰέν χρ. ὡς χαιρετισμὸς εἰς ἀξιοσεβαστον πρόσωπον· 12) νεώτ. ἐξαγαγκάζω τινά νὰ ὑποστή τὴν καθυποβάλλω· ὀποθάλλω εἰς ἀνάκρισιν - εἰς δοκιμασίαν· κ. παθ. ὀπεθλήθη εἰς κόπωση - εἰς ἐξοδα· 13) νεώτ. θεοτρ. ὀπαγορεύω τὸ κείμενον τοῦ δοκιμαζομένου ἢ παρισταμένου ἔργου εἰς τοὺς ἠθλοποιούς, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ ὀποδολέως βλλ.· 14) μτφ. ἐπισημοῦμαι τεληέντως ἢ κληθθῶτως, ὀπαγορεύω εἰς τὴν τὰς σκέψεις μου ἢ τὴν θέλησίν μου, ἐμπνέω ἰδέαν ἢ πράξιν εἰς τὴν· αὐτὸς τοῦ ὀπέθαλε τὴν ἰδέαν νὰ πολιτευθῆ· 15) νεώτ. νομ. ὀποκαθιστῶ βλλ.· 16) ὄμ. νεώτ. τὸ μέσ. ὀποθάλλωμαι ὀρισταμαί ἀπ' ἔμαυτο ὀποθολῶν βλλ., αὐθυποθάλλωμαι· ὄμ. εἶμαι δεκτικὸς ὀποθολῆς· 17) μτφ. τὸ μέσ. λαμβάνω δι' ἑμαυτόν, ἰδιοποιῶμαι· Στράβ.17,1,5 πάτερος δ' ἦν ὁ τάλλατρία ὀποθαλόμενος, Πλουτ. Πομπ.31· 18) ὄμ. ἐπιχειρῶ ἔργον· αὐτ. Δημ.2 τῶ μόντι σύνταξιν ὀποθεβλημένη καὶ ἰστορίαν ἐξ ἀπ' προχείρων οὐδ' οἰκείων.

ὀποθάπτω γλωσσ. ἐμβάπτω, βάφω ὄλιγον π.

ὀποθαρβαρίζω κ. μον. ὄμιλλω, ἐκφράζομαι ὄλιγον τὴν ὡς βάρβαρος, ὡς ἔξενος, ὄμιλλω γλώσσων οὐχ ἐπιμελετημένη καὶ ὀρθήν· Πλάτ. Λύσι. 223A· κ. παθ.· Εὐστ.365,21 τούνομα βραχὺ τὴ ὀποθαρβαρίζομενον (Γρωσκὸν ἀπὶ Τυλλάκος).

ὀποθαρβαρίζομαι ὄμ. μον. ὁ ὄλιγον τὴν βάρβαρος, ἰδίως ὁ ὄλιγον τὴν βάρβαρος, ἐσφαλμένως ὄμιλλω· Φωτ. Βιβλ.545,8 τὰ πόλοκα καὶ ὀποθαρβαρίζωσιν, Εὐστ.191,4,26.

ὀποθασιλεύς-εὐς (ὁ) μον. ὁ ὀπὸ τὸν βασιλεῖο δευτέρου βασιλεύς· Εὐστ. Πον.70,45 ἔστιν ὁ μὲν πρῶτος βασιλεὺς τῶ ὄντι κατὰ τῶν παθῶν, ὁ δὲ δευτέρου ὀποθασιλεύς.

ὀποθάσσει-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ βαίνειν εἰς τὸ ὀπίσω, ὀπισθοχώρησις, ὀπισθοχώρησις, ὀπιστροφή, ἐλάττωσις, χαμηλῶσις· Στράβ.17,1,4 ἐπιεθ' ὀποθασι λαμβάνει κατ' ὄλιγον· 2) ἡ καμπύλωσις, χαμηλῶσις τοῦ σώματος εἰς τὸ γόνυ, ἡ καμπυλωμένη θέσις· ἢ ἰσο. ἐπὶ ἴππου, ὁστις χαμηλῶναι ἵνα δεχθῆ τὸν ἀνοδόντα· Ξεν. Ἰππ.1,14 ἀμα γοργότερον τὴ καὶ ἰσχυροτέρων ἐξεῖ τὴν ὀποθασίαν· 3) βάσις ὀποθαβρον, θεμέλιον, κρηπίς· Σημ.π. Ἀθην.1,38B τρίποδα τὴν ὀποθασίαν ἔχοντες τρίποδες ὀνομαζόντο, Ἰώσ. ΑΙ.1,3,8,6, Ἐπιγρ.· 4) νεώτ. ἡ ἐπιφάνεια ἢν καταλομβάνει ἡ βάσις κτηρίου, μνημείου, μηχανῆς κττ.· 5) μτφ. διαδοχικῆ, βαθμολογικῆ διάταξις· Κλημ. Ἀλ.817· 5) Ἦσ. ἐθ' ἑνότατος χιτῶν ἢ περιζώμας.

ὀποθάσκανος ὄμιλλω μτφ. κ. μον. ὁ ὄλιγον τὴν βάσκανος, ὄλιγον τὴν φθονερός· Μον.5,45 ὀποθασκάω ὄμματα θραύει, Θεοφύλ. Σ' Ιστ.129C Ζηλοῦτον τε καὶ ὀποθάσκανον.

ὀποθασμοῖς (ὁ) ἰων. τ. τοῦ ὀποθασμός· Ἦσ. «ὀποθάσμο», Φωτ.

ὀποθαστάζω μτφ. κ. νεώτ. βαστάζω κάτωθεν, ὀποστηρίζω· Χαρίτ.3,6 τὸν Χαίρειον ὀποθαστάσας ἐξήγαγον ἐκίθειν, Γαλ.14,7,17,12 Σχολ. Νίκ. Θηρ.246 ὁ τράχηλος τρῶπον κίνοσ ὀποθαστάζει τὴν κεφαλὴν.

ὀποθαστακτῆρ-ἦρος (ὁ) Ἦσ. ἐν λ. εἰρησμον ὁ ὀποθασταζῶν.

ὀποθαστακτικῶς-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ χροσιμεῖων ἵνα ὀποθασταζῆ, ὀποστηρίζῃ τ.

ὀποθατῆρ-οὐ (ὁ) Ἦσ. «ὀποθαβρον» ἢ νεώτ. πᾶν ὀποστηρίγιμα ὡς ὀκρίβας, τρίποδος κττ.

ὀποθαττηρίζω μον. φηλαρῶ χρημολοφῶνας καὶ διοικηκομένους· Συμ. ἐν ASS Ἰουνίου 5,274,45.

ὀποθβάλλω μτφ. πέρθωμαι κρυφίως καὶ ἀδορῶδως, κρυφοκλάνω, κρυφοκλάνω· Λοσκ. Λεξ.10 ὑπέθβαλλεν ὑπὸ τὸν δόισα καὶ πορδαλέος ἦν.

ὀποθεβηκῶτως ἐπιρρ. μτφ. ἐκ τῆς ποθ. μτφ. παρκα τοῦ ὀποθαίνω, δι' ὀποθιδάσεως, μὲν κατέδασμα· Νικῶν. Αριθμ.135,32.

ὀποθένθωσ-ον μτφ. ὁ ὀπὸ τὸ βένθος, ὀποθῆσιος βλλ.· Κριωγ. ΑΠ.6,636.

ὀποθεβῶσ, ἀττ. -ττω, μέλλ. -ήξω, βήγω ἐλαφρῶς, ἔγω ἐλαφρῶν βήγα· Ἰππ.Κωκ.176,189D, Λοσκ. Ὀνειρ.10.

ὀποθιδάζω Σουῖδ. ἔσφ. ἀπὶ ὀποθιδάζω.

ὀποθιδάζω κ. νεώτ. μέλλ. -θιδάσω κ. ἀττ. -θιδῶ, ἐνεργ. μθ. τοῦ ὀποθαίνω, φέρω, σφύρω πρὸς τὰ κάτω, καταθιδάζω, κατεβάζω, χαμηλῶναι· ὀποθιδάζω ἰστίον - ἐπιστήλιον ἰσθήνην νὰ ὀλισθήσῃ πρὸς τὰ κάτω ἢ ἢ μῆσ. καταθιδάω, χαμηλῶναι· εἰδ. ἀναφ. πρὸς Ἰππο, τὸν ἀναγκάζω νὰ ὀκλάσῃ, νὰ λυγίσῃ τὰ γόνατα· Ξεν. Ἰππ.ἰδ. ἰδιε διακτεῖον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὀποθιδάξωσθαι . . ὡστε ἐπευθῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππῆα, Πολυδ.1,213· 2) ἰατρ. ἐκ-θῶδωσ καὶ ὀποθιδάζω δια καθαρτικῶ· Διοσκ. 3,35 ὀποθιδάζειν τὰ χολώδη, Ὀρειδ.89· 3) Ἦσ. «ὀποθιδάζοντες ὀπακαθαβαίνοντες, ἐλαττωθέντες» ἢ αὐτ. «ὀποθιδάσθεν ὀποπεντικῶς» πρδλ.Φωτ. 626· 4) νεώτ. μτφ. τάσσω, βέτω τινά εἰς ὀποθεστέραν βαθμίδα θέσεως ἢ ἀξιωματικῶς· τὸν ὀποθιδάσων ἀπὸ τμηματάρχου εἰς ἐπιστητήν.

ὀποθιδάσις-εως (ἡ) νεώτ. ὀποθιδασμὸς βλλ.

ὀποθιδάσσει-εως (ὁ) κ. νεώτ. καταθιδάσις, κατέβασσις· μτφ. ἐλάττωσις, μείωσις· Κύριλλ.5,590C ἀφικται εἰς ὀποθιδασμὸν καὶ ταπεινώσιν ἢ νεώτ. ἐλάττωσις κατὰ βαθμὸν ἢ ἀξίωμα· ἐπιμωρήθη δὲ ὀποθιδασμοῦ· πρδλ. ὀποθιδάζω 4)· 2) ἰατρ. καθαρσις, ἀπαγωγὴ τῆς κοιλίας· Ὀρειδ.25.

ὀποθιδαστικῶς-ἡ-ὸν μτφ. καθαρτικῶς· Ὀρειδ.120.

ὀποθιδάσσω μτφ. κατατρώγω, φθίρωσ κάτωθεν· Διόδ.Σ 3,44 φάραγγε ὀποθεβρωμέναι, Κόντι. Σμ.8,382 χηραδὰ ὀποθιδάσθαι θαλάσση.

ὀποθιδάσθω-άω διεγερῶ ἀποθιδαστικῶς ἐπιθυμῶσις, ὀποκίω πρὸς συνουσίαν· Μένελ. Ἀθην.4,131 ὀποθιδάσθωσιν βρωμάσα.

ὀποθιδάσιος-ον ὄλιγον π. βλαισός, κυρτός πρὸς τὰ ἔξω· Ἀριστ. ΖΠ.16,1.

ὀποθιδαστῶν μτφ. βλαστῶνα κάτωθεν ἢ Γρηγ. Νύσσα.2,101BB, αὐτ.3,258D, Βασ.501D.

ὀποθιδαστή (ἡ) νεώτ. φυσιολ. τὸ δεύτερον στρῶμα τῶν κυττάρων, τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς διαπλασέως τοῦ ἐμβρυῶνος τῶν ζῶων καὶ τοῦ ἀνθρώπου σχηματίζομενον, ἀ ὀποθιδαστής ἡ ἐνδοδερμα.

ὀποθιδαστής-αὐ (ὁ) νεώτ. ὀποθιδάστῃ βλλ.

ὀποθιδλεμματικῶς ἐπιρρ. σχόλ. ὀποθλεπτικῶς βλλ., ἀ ὀποθιδεξ ὀποδρα· Σχολ. Νίκ. Θηρ.457.

ὀποδλενωγόνοιος-ον νεώτ. Ιστρ. ὁ ὄπ τινα βλενωγόνον βλκ. ὠν ὀποδλενωγόνιος Ιστός ἰδὲ ὄπ τοὺς βλενωγόνους ὄμεις διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος συνδικτικός Ιστός.

ὀποδλεπομένως σχόλ. ἄ. ὀποδλεπτικῶς, ὑπόδρα, ὑποδράξ: Σχόλ. Νικ.Θηρ.457.

ὀποδλεπτικῶς μιν. μετὰ λοξοῦ βλέμματος μὲ στραβοκοίταγμα, ἰδ. ἐξ ὀργῆς ἢ φθόνου: Εὐστ.59,2 εὐπόδρα, ταυρ.87.

ὀποδλέπω κ. νεώτ. μέλλ. -φωμαι, βλέπω ὑποκάτωθεν τὸν βλεφάρων, μὲ ἡμισυκίτους τοὺς ὀφθαλμούς, κομμύω, ἐπὶ σχεδόν κοιμημένου ἀνδρώπου: Ἰαν.126D, Ἀριστλ. Ἐνύκν.3,17, αὐτ.Πρ.31,7,6. 2) βλέπω πρὸς τινα πλαγίως ἢ κρυφίως, ρίπτω λοξὰ βλέμματα, ὄδρ. Βλέπω ὀργίλως, φθορῶδες, δυσπίστως, ὀπίστας: Φερεικρ.3, Ἀριστρ. Λυσ.5) ὁ δέ μὲ αὐθὺς ὀποδλέμας ἄν εἴρασκε, αὐτ.Θεσμ.396, Πλάτ. Συμπ.220B οἱ στρατιῶται ὀπδλεπον αὐτὸν ὄς καταφρονεῖντα σφῶν, αὐτ. Κριτ.53B ὀποδλέφονται ὅς διαφθοράκι γούμενοι, Λοκκ. Συμπ.6, Ἀπλ. Συρ.45. 3) ποδ. βλέπειναι ὀπίστας κρυφίως ὄς ὀπιστος: Εὐδρ. Ἡρ.1287 ὀποδλεπώμεθ' ὡς ἀγνωστοί: 4) βλέπω ἀπειλητικῶς πρὸς τινα: Πλάτ. Φαιδ.117B ταυροδὸν ὀποδλέμας τὸν ἄνθρωπον, Λοκκ.Β1Ρ.7 ἀπειλητικὸν τὴ καὶ χολώδες ὀποδλέπει, 2) βλέπω μετ' αἰκτίας, συμπαθῶς τινα: ΑΠ119 ὀποδλέπειν ἔλακινά, Πλούτ. Ἡ8.994C ὀποδλέπειν τινί, Φιλῶστρ.865 ὀποδλέπειν εἰς τινα 3) νεώτ. τρέφω κακὰς διαθέσεις κατὰ τινας, ὀποφθαλιμῶ τινα: ὀποδλέπει τὴν θέσιν μου - τὴν περιουσίαν μου 4) εἰδ., ρίπτω κρόφια βλέμματα πρὸς τινα, κρυφοκοιτάζω, ἐπὶ ἐρεστών: Πλούτ. Ἡ8.521B.

ὀποδλήσθην ἐπίρρ. δι' ὀποβολῆς τοῦ ἑαυτοῦ λόγου καὶ διακοπῆς τοῦ ὀμιλοῦντος, κόνοντας τὴν ὀμιλία τοῦ ἄλλου: Ἰκ.Α 292 τὸν δ' ἄρ' ὀποδλήσθην ἡμεῖβατα δίως Ἀχαιλλεύς 2) μιν. ὀποδολημιαῶς, νόβως, φευδῶς: Μουδ.262 ὑπέρεσ. ὀποδλήσθην ἔκειντο 3) διὰ λοξοῦ βλέμματος λοξῶς, πλαγίως: Ἰγν. Ἐρμ.415 ὀποδλήσθην ἑσκέφατο.

ὀποδλήσθον ἐπίρρ. ὀποδλήσθον βλκ. **ὀποδλήμα**-ατος ἰτόλ μιν. τὸ ὀποδολόμενον, ὑπόστρωμα, στρώμα: Ἰππιατρ.40, αὐτ.23.

ὀποδλητικῶς-ἦ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀποδλήν βλκ., ὁ ἐνασκῶν ὀποδλήν, ἐντυπωσιακός, ἐπήρεάς, ἐμπνέων ἰδεῶν τινά, συναισθημά τι: ὀποδλητικῆ τελετῆ - ἀπαγγελια-μουσικῆ 2) ἐπίρρ. ὀποδλητικῶς κ. δημ. ὀποδλητικὰ εἰς τρέπον ὄστε νὰ ὀποδλλεταί τῶν, ἐντυπωσιακός: ὀμίλει ὀποδλητικῶς.

ὀποδλητος-αν κ. νεώτ. ὁ ὀποδληθεὶς, ὀποδολημιαῶς, τεθεῖμένος ὀποκάτω, μὴ γήσιος, νόβος: Σοφ.Α1481 οὐδέεις ἐρεῖ ποδ' ὄς ὀποδλητον λόγον, Αἴας, ἐλεξας ἀλλὰ τὴ στυτοῦ φρονεὸς ἰγνήσιον τὴς σῆς διανοίας 3) ὀποδλητον στόμα τὸ κατ' εἰσήγησιν ἄλλου δμοῦν, ὄδρ.συνεκτ. τὸ λέγον φεῶδρ, ἀναληθεὶς: αὐτ.ΟΚ 794 τὸ σὸν δέυρ' ὄφτικα τεδύρ' ὀποδλητον στόμα 2) νεώτ. ὁ ὀπείκων εἰς ὀποδλήν, ὁ δι' ὀποβολῆς ἐμπνευσθεὶς.

ὀποδλητος-ον κ. νεώτ. ὁ ὀποδδελμιένος ὀποδολημιαῶς μὴ γήσιος, νόβος: Ἀπολλδ.3,57, Μαν. 4,587 ἄλλοτριων τέκνων ὀποδλητα γένεβλα 2) μτφ. ὁ ἀναλήθης, ὁ μὴ ἀλήθης ἀλλὰ πεπλασμένος: Σοφ.Α1481 οὐδέεις ἐρεῖ ποδ' ὄς ὀποδλητον λόγον, Αἴας, ἐλεξας, αὐτ.ΟΚ 794 3) νεώτ. ὁ κατ' εἰσήγησιν ἄλλου γινόμενος, ὁ δι' ὀποβολῆς ἐμπνευσθεὶς ἢ ἐνεργουμένος ὀποδλητος μαρτυρία. **ὀποδλητός-ἦ-όν** ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὀποδλητος βλκ.: ΕΜ 480,17.

ὀποδλητικός σχόλ. πλαστικός, οὐχὶ γήσιος, οὐχὶ ἀληθῆς: Σχόλ.Σοφ.Α1188.

ὀποδλήτω μιν. κρυφίως ὀφθαίρω τὸ μέλι ὀπ τοῦ κηρίου κ.τ.γ.τφ. ἐπὶ πρσι. ὀπομυκῶ τινα χρηματικῶς: Φιλῶστρ.273 τοὺς τοιοούτους ὀποδλήτωσιν οἱ σκυφοῖντά.

ὀποδλοφ-ῶνος (ἰδ.ἠ) ἀρχ. λεξ. ὁ ὀποδλέπων, ὀπούλως, δολίως βλέπων: Εὐστ.1436,7 ὁ ὀπούλως βλέπων καὶ ὡς αἰετιν ὀποδλοφ.

ὀποδορθός (ἰδ.ἠ) νεώτ. κ. δημ. ὁ βοθηθῶν, συνεργῶν εἰς τι: 1) κ. δημ. ὁ φέρων τὸν μετὰ τὸν βοθηθῶν βαθῶν ἐν διαφόρῳ ὑπηρεσίᾳ.

ὀποδορθώ-ῶ γλώσσα κ. νεώτ., δημ. -ῶς βοηθῶ, συμβάλλω ὀλιγον εἰς τι 2) νεώτ. ἐπὶ πρσι., βέτω τὴν βοθηθειάν μου, συντελῶ πρσάει: τὸν ὀποδορθῆσαν οἱ περιστάσεις καὶ ἔκαμα περιουσίαν. **ὀποδορθρευμα**-ατος ἰτόλ Εὐστ.Πιν.10,19 βόβρος ὀποδοκωμα, ὄρυγμα.

ὀποδορθόμα μιν. οἰκία βόθρου, ὀποσκάπτα: ὄδρ. μτφ. ὀποσκάπτα, ἀνασκαλεύω, δολοηλοκός: Κ Μαύσσα.4563 καὶ πάντας ὀποδορθρευν εὐρεσικῶς δόλω.

ὀποδολέων (ἰτόλ) νεώτ. ἢ ἐν μέσῳ τοῦ προσηγνώου κρύπτη, ἐξ ἧς ὀποδῶλλοι ὁ ὀποδολεύς βλκ.21. **ὀποδολεύς-ῶος** (ἰδ) μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνομιμησκων, ὀποδορθῶν τὴν μνήμην: Φιλῶ.1,591,Εὐστ.Πιν. 60,6 ἄλλ' ὀποδολεα οἶον εἶχεν ἔτερον τοῦ τοισταν ἔργου 2) κ. νεώτ. θεατρ. ὁ ὑπαγορευθῶν χαμηλοφώνως τὰ ὑπὸ τῶν ἄθοποιων ἀπαγγελλόμενα πρὸς θεουκωμισιν τοῦ ἔργου αὐτῶν: Πλούτ. Ἡ8.813E τοῦ δὲ ὀποδολεῶς ἀκούσθους καὶ μὴ παρεκδίνοντας τοὺς ῥόθμους 3) νεώτ. μτφ. ὁ ὀποδῶλλων, ἐμπνέων τὴ εἰς τινα, σύμβουλος, ἰδ. κοκοῦ 4) ὁ ἐνεργῶν ὀποδλήν βλκ.71, ὁ ὀποδῶλλων τινὰ ἐν ὀπνώσει ἢ ἐργηγορσεί.

ὀποβολή (ἠ) (ὀποδῶλλω) κ. νεώτ. ἐνεργητικῶς, ἢ ρόθεις τοῦ ὀποδῶλλου, ἀπῶνως, βέτω ὑποκάτω, ἢ ὄπ τι νόβος θέτης, ἀντίβλ. περιβολῆ: Πλάτ. Πολιτ.280B τὸν δὲ τὴν τῶν στρατωμάτων σύνθεσιν οὐ περιβολῆ χωρίζουσιν καὶ ὀποβολῆ, Πολυδ.3,105,1) ἢ τὸν ἐνεδρευόντων ὀποβολῆ ἢ κεκρυμμένης θέσης, τὸ καρτερεῖ τῶν ἐνεδρευόντων 2) τὸ θέπειν ὀποκάτω νόθον τέκνον ἀντὶ τοῦ γήσιου: Πλάτ. Πολ.538A ὀποβολῆ τέκνων, Λοκκ. Ὀρχ.32 3) ὀποβολῆς γραφῆ AB311,33 κείθος ἐγγληματος, εἰ τις ἐγκολοῖ τινί ὡς ὀποδολημιαῶς εἶν, ἐγράφτο ὀποδολῆς καὶ ἀδίντα αὐτὸν ὄδει πεπερῶσβαι 3) κ. νεώτ. ἐν γένει πλαστοῦς, εἰκονικότης, ἀντικατάστασις πράγματος τιος δι' ἄλλου: Πλούτ. Ρωμ.22 ὀποβολῆ κλειδῶν ἰόντικατάστασις διὰ φευδῶν 4) νεώτ. νομ. ὀποβολῆ ὀνόματος ἢ ἐν συναλλαγματικῷ μνεῖο ἀνομόρηκτου προσώπου ἀντὶ τοῦ ἐκδότης ἢ πληρωτοῦ ἢ κομιστοῦ 5) ὀποβολῆ ἰδιότητος ἢ πλαστῆ ἀπόδοσις ἀνυπόρηκτου ἰδιότητος (ἐμπόρου, ἐργαστοσάραχου κτλ.) εἰς τὴ τῶν συναλλασσομένων προσώπων 4) ἐν τῇ ρητ. ὀποβολῆ προσώπου Ρητ.8,539 εἶδαν ὁ ρήτωρ θέλων τὴ εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀνεκτότερον ἄλλῃ προσώπῳ τὸν λόγον περιθῆς 5) νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ ὀποδῶλλου, κυρ. ἐπὶ ὄφισταμένου ἀποτινόμενου πρὸς προϊστάμενον, παρουσίσις, πρσσηγυγῆ, κατάθεσις, ὀποχρῆθῆς τιος, ὀποβολῆ αἰτήσεως - ἔγγραφου - παραίτησεως - συγκαταθήρων 6) κ. νεώτ. εἰσήγησις, ὀνομήσις, συμβουλή 6) ὄδρ.φρ. ἐξ ὀποδολῆς δι' ὀνομήσεως, ζήτησις παραίσεως: Ξεν.ΚΠ3,337 ἐξ ὀποδολῆς ἄνδρες ὀγαβῶ εἶναι, Πολ.5,19,28 ἐξ ὀποδολῆς θινεῖαν τὸν ὄρακον ἰκαθ' ἀγαθρέουσι ἄλλου 7) φρ. Διογ. Α 157 ἐξ ὀποδολῆς βαφμυθεῖσθαι τὸ Ὀμῖρου ἔγραφε Σόλων ἐπὶ δεδωμένης ἀποδοσεως ἀπαγγέλλειν, κατὰ τὸν Ἐρμανν, ἐνῶ ὁ Wolf ἐρμηνεύει ἐξ ὀπολήφως ὄπλ. ἄρχεσθαι ἐκτελεθ, ὄπου ἔπαυσεν ἀπαγγελλῶν ὁ προσηγορευμένος: πρβλ. ὀποδῶλλω, ὀποδλήθην 7) νεώτ. φρ. καθ' ὀποδλήν κατὰ ζε-

ην εἰσήγησαν, ὑπαγόρευον, ἐμπνευσίω· 7) νεώτ. φυκ. κ. ιατρ. ἡ ἐπιβολή ἡ ἐμπνευσίς ἐμμένου τινός ἰδέας ἡ πράξεως εἰς άτομον διατελούν ἐν ὧπώσει ἡ ἐργηγόρω, ὡστε ν' ἀποβολή αὐτῆ ἐνίοτε μῆρσι νοσηρότητος κυρίαρχος αὐτοῦ· || ὀρθολογία μεθυστική ἡ ἐν καταστάσει ὑπνώσεως τοῦ ἀτόμου ὀρθολογία ἀποφασίζε τινος μελλούσης τοῦ ἐκτελεσθῆ μετὰ τὴν ἀφύπνισιν αὐτοῦ· 8) φρ. ἐξ ὀρθολογίας διὰ διακοπῆς; Σχολ. Ἰ.Τ.80· || ἐν τῇ ρητ.: Ρήτ.6.122,27 ἐξ ὀρθολογίας, τοῦτέστι ἐξ ἄθεν ὑπαβάλλειν τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι.·* πρὸ βλ.61· 9) παθητικῶς τὸ ὀρθολογικὸν ἡ ὀποδεθλόμενον πράγμα, τὸ ὑποκείμενον πθόμενον, ἡ βῆς. κ. τὸ μελίον; Πλάτ. Ἠθ.320B ὀρθολογίας καταπίεσθαι, Μουσών.π.Στοβ.160,1 ὀρθολογία τοῦ σωφρονεῖν ἡ ἐγκράτειαν, Στοβ.Ἐκλ.2,428 φασικὴ ὀρθολογία τῆς ψυχῆ πρὸς τὴ φυσικὴ ἰδιότητα, ἰκανότης, δεξιότης, διάθεσις; || ὀρθολογία, ὄλη, ἀντικείμενον λόγου τινός ρητορικῶ· Ἰουκ.Δημ.Ἐγκώμ. 21 ἔχειν ἀπογράωσαν λόγων ὀρθολογίαν.

ὀρθολογία -σ-ον (ὑποβολή) κ. νεώτ. ὁ κριτικῶς πθόμενος ὑποκείμενος εἰς ἀντικατάστατον ἄλλου, ἐπι τέκνω, ὄθ. μὴ γήνησος, νόθος; Ἠρ.1,187 τὰ ὀρθολογία ἰένε τέκνη, Πλάτ.Πολ.537B εἰ τις ὀρθολογίασιν τραπεσίη, Ἀριστ.Πολ.1,9,29,3 ὀρθολογίασιν ποιεῖ τὰς ἐαυτοῦ νεοτάτας ὁ κόκκη, Πολύβ.2,55,9· || Ὑποβολογίασιν ὄν. κωμῶδης τοῦ Κρατύνου; 2) μτφ. ὁ ὑπέκχων τὴν βίαν ἡ τὸ θυνοῦν τινος, πλαστικός, προσοπιστικός, φετικός; Πλάτ. Ἠθ.3D ὀρθολογίασιν εὐνοία, Κωμ. Ἀδελφ.360 ὀρθολογίασιν σύνεσις, Σχολ. Ἰ.Τ.Ξ 170 ὀρθολογίασιν κάλλος; || νεώτ. ὁ ἔξωθεν ἐπιδηληθεῖς, ὁ κατ'εἰσήγησιν ἄλλου, κατὰ ζήτην ἐμπνευσίω γνήσιος; ὀρθολογίασιν γνήμιω - ἀποφικ.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. νεώτ. νόθος, πλαστικός, φετικός, κατὰ ζήτην εἰσήγησιν ὀρθῆ γνήσιως.

ὀρθολογία -σιν κ. μαν. ὁ θεοτικῶς ἐνέχυρον; ἔορ.φρ. ἐν Φερεκρ.π.Εὐστ.1,405,22 ἀπὶ ὀρθολογίας βλλ.· 2) τὸ αὐδ. ὡς οὐσ. ὀρθόλογο ἡ πραγματὰ δωρεά; Ἰάων Σοφ.Νεαρ.181.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡ βουδὴ ἐλαφρώς, ἠρέμως; Ρήτ.3, 579 ὁ διηχθῆ ἀπρ πρῶτος ὀρθολογίασιν καὶ πληροῖ τὴν ἀκοήν μουσικῆς.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

ὀρθολογία -σιν ἔπιρρ. ἡσ. τρῶξ. ὑποστάθμη, κατακάθι, καταπάτι.

σηγόμιον (τό) μιν. ἡ πρό τῆς τελείσεως τοῦ γένου συγκολλησις μετά τῆς μνηστῆς: Φιλ.2,311 μέρθριον ἀδίκημα φθοράς καί μοιχείας σηγόμιον ἠπολαμβανούσι τινες εἶναι.

σηγαμῶ-ἔω μιν. λαρθῶν ὡς σίζυγον κατόπι, μετά τι: Ἀλ.Ζι.7,25 ἴνα ἠποκείνην τόν.. δεσπότην καί... ἠπαγήν τήν γυναικα.

σηγαργαλιζῶ κ. μιν. γαργαλιζῶ ὄλιγον ἢ κροφα κ. συνεκ. ἐρεθίζῶ, ἰδ. σαρκικῶς: Ρήτ.1, 598, Φώτ.204,21 τοῦ σαρκίου διοχλαύτους καί τῶν ἐκείθεν παθῶν σηγαργαλιζῶντων, Ἐσχαφ. Νικ.8,2 ἠπογαργαλιζομένων (παθ.).

σηγαστρίδιον (τό) ἠποκατό τῶν ἠπογάστριον βλλ., μικρόν ἠπογάστριον: Ἐδδουλιδ.

σηγαστρίζομαι μιν. πληρῶ ἰκανῶς τήν γαστέρα, χορταίω καλά, τήν πατώνω: Ἀισώπ.Μῦθ. (ἐκδ.Κοροβί) 162, Πολυδ.2,168.

σηγαστρικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἠπογάστριον βλλ.η: ἠπαγαστρική χώρα.

σηγάστριον (τό) κ. νεώτ. τὸ κατώτερον μέρος τῆς κοιλίας ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καί κάτω: Ἰπν.Ἀρ.1252, Ἀριστ.Ζι.2,11| τὰ πλευρά κάτω καθέως συνάπτοντα πρός τὸ ἠπογάστριον ἢ νεώτ. ἀνατ. ἡ κατώτερος χώρα τῆς κοιλίας ὀριζομένη ὄνωθεν διὰ νοτιῆς γραμμῆς ἐνοσθῆς τὰς προσθίους ὄνω λαγονίους ἀκάνθας, διακρινομένη εἰς τὴν κυρτὴν ἠπογάστριον, τὰς λαγόνικας καί τὰς βουδωνικὰς χώρας

2) εἶδ. τὸ κατώτερον τῆς κοιλίας θαλασσίου Ἰχθύος, τὸ προϊσκιώλ. ἰδ. τὸ θῆνω, ἐκλεκτὸν ἔδεσσα π. Ἀθηναίος: Ἐδδουλ. ἐν Ἀθῆν.302D θῆνων μεγαλόλευκον... ἠπογάστρια ὀπῶν, Πάπ. ἠπογαστρίων κερδῶν

3) κ. κτ. παικτικῆν μτφ. : Ἀριστοφ.Σπ.195 ἄλλ' ἴσως ὄταν φάγῃς ἠπογάστριον γένοντος ἠλιαστικοῦ (ἠχολ. αὐτ. ἐπέει παλάριον ἐμπετόν ἐπὶ τῷ ὄνω, τὸ ἠπογάστριον πρός τοῦτῳ) 3) νεώτ. νεύτ. ἕκαστον τῶν μακρῶν ἔδων τῶν προσαρμοζομένων προσωρινῶς ὑπὸ τήν γάστραν πλοίου ἑτοίμου πρός καθολικῆν, ὅπως μὴ κλίνη τοῦτο κατὰ τὸ πλευρὰ κατερχόμενον πρός τὴν θάλασσαν ἢ ὅμ. ἕκαστον τῶν εἰς τὰ σφαιλά τῶν νεωτάτου τύπου δρένδων κατασκευαζομένων πρός ἐπίσχυρον οὐτῶν ἔξαρκωμάτων.

σηγάστριος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἠπογάστριον βλλ.: Φιλ.1,38 οἱστριοι ἠπογάστριοι [αἱ σαρκικαὶ ἠδοναί, ἐπιθυμίαι] 2) νεώτ. ὁ κατὰ τὸ ἠπογάστριον κείμενος ἢ ἠπογάστριον πλέγμα νευρικῶν πλέγματος τῆς πυελικῆς μοίρας τοῦ αὐμαθητικοῦ συστήματος ἢ ἠπογάστριος ἀρτηρία ἢ ἔσω λαγόνος ἀρτηρία 3) εἶδ. ἐν ἀνατ. πρός τὸν ζωύρεον Ἴππου, ὁ ἐντὸς τῆς κοιλίας αὐτοῦ: Ρήτ.1,436.

σηγαστρίς-ἰδος (ἡ) μιν. ἠπογάστριον βλλ.: Φιλδξ.2,23.

σηγαστρικήλη (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κήλη βλλ. τοῦ ἠπογαστρίου κατὰ τὴν μέσην γραμμὴν.

σηγεγραμμένη (ἡ) νεώτ. ἡ μτφ. παρὰ τοῦ γράφω ὡς οὐα., σημεῖον τῆθεμενον κάτωθεν μακροῦ φωνῆεντος ἀντὶ τοῦ γράμματος ἰῶτα, ὀ-ἀρχιστος ἄλλοις παρ' αὐτῶ.

σηγελάμην μιν. ἄορ. α' ἠγεγυλάμην, τίκτω, γεννώ: Ἐσχαφ.ἀπ.δ1 (κ. ΕΜ 480,18) οὐνεκα δὲ μιν [αἱ] βησαμένη Ἐλένη ἠγεγυλάσθη Ὀπασετ.

σηγιε(ν) (τό) μιν. νεώτ. κ. δημ. κ. ἠπογασιον ἠπογιεος θάλαμος: Ἡρωδ.ἀν.1,15, Πλάστ.Ἠθ.770B 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους μέρος τῆς οἰκίας πρὸς ἠδ. ἠπογιεος.

σηγιεος-ον κ. νεώτ. ἰων. κ. νεώτ. ἀττ. ἠπογαγιος-ον ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους κείμενος ἢ συμβαίνων: Ἡρ.2,100 ἠπογαγιον οἰκημα, αὐτ.2,148, αὐτ.4,200 ἠπογαγιον ὄρυγμα,

Ἀσχ.ἀπ.55 ἠπογαγιος βροντή, - ἠπογιεος κρότη - ἔκρηξε' τὸ οὐδ. ἠπογιεον ὡς οὐα. βλλ.: ἢ νεώτ. βοταν. ἠπογία ὄργανα (τά) τὰ ἐντὸς τοῦ ἐδάφους ἀναπτυσσόμενα ὄργανα τῶν φυτῶν, ὡς αἱ ρίζαι, τὰ ριζώματα, οἱ κόνδυλοι, οἱ βολβοὶ κττ.: ἢ ὅμ. ἠπογιεος καρπὸς [αἱ] οἱ ἐντὸς τοῦ ἐδάφους διαμορφούμενοι καρποὶ φυτῶν τινῶν ὡς τῆς ἀμφικαρπιας, τῆς ἀραχίδος, τοῦ τριφυλλίου κ.ά.

σηγιεσας-ον μιν. ὁ ὑπὸ τὸ γέιστον τῆς στεγῆς 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ἠπογιεσιον εἶδος φυτοῦ ἀειζῶου φηομένου ὑπὸ τὸ γέισον ἐνθα ρεῖ τὸ ἐκ τῆς στεγῆς ὄδωρ: Πλιν.Φι 25,102.

σηγελεῶ-ἔω γελῶ ὄλιγον, ἠπομειδιῶ, χαμογελεῶ: Πλάτ.Χαρμ.162B ἄμα ταῦτα λέγων ἠπεγέλα τε καὶ εἰς τὸν Κρίτιον ἀπέβλεπεν, Γρηγ.Νόσασ.2,996 Α.

σηγεναζίζω ἱκετεύω πινὸ φαῦδον τὸ γέισον οὐα. τὸ ἦσ. εὐπογεναζίζω λιτανεύω, ὁπὸ τοῦ γε-νεῖω ἠπογενοσ: Ἀισχιν.9,20, Σινέσ.Ἐπιστ.121,257 ὁ δὲ ἠπογενασας, ὁ Οὐτί, ἔφη, εἰκοκας μὲν δριμύτατον ἀνδράσιον εἶναι,

σηγεναζίσκος μιν ἀρχίζω νὰ γενεαζίω, νὰ βιάζω γέναι: Ἡρωδ.ἀν.444.

σηγενοί(ν) (τό) σχόλ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὑπὸ τὴν ὄψει μέρος: Σχόλ.Ἰλ.Α 501, Ἐοστ.548,9 ἀνθερέων τὸ τέλος τοῦ ἠπογενοί(ν) 2) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν γέισον ἐπὶ τοῦ πώγωνος, μούσιν 3) π. βυζ. κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἴππου.

σηγενοίεος-ον μιν. ὁ ὑπὸ τὸ γέισον: Ἀνών. Βι.Ἰω.Χρυσ.8,304,| ἠπογενοί(ν) τρίχες ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἠπογενοῖον βλλ.

σηγενοίεος-εως (ἡ) νεώτ. φυσικῶν ἀνωμαλῶν ἐξ ἀτελοῦς διαπλάσεως ἀτελεῖς διάπλασις τῶν διαφόρων μερῶν καὶ σπληγγῶν τοῦ σώματος.

σηγενοίεος (τό) νεώτ. ζωολ. ἄδραιομα εἰδῶν ζῶων γένους πινὸς διακρινομένων ἐκ χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων μὴ ἀπαντῶντων εἰς πάντα τὰ ζῶα τῶν γενοῦ.

σηγενοστία (ἡ) νεώτ. κ. ἠπογενοστία ἀμβλύτης τῆς γευστικῆς ἀισθητικότητος.

σηγεωργός (τό) πάπ. ἠποκισθωτῆς ἐν Ἀλιγῶν 13' βασιλικῶν γαῶν, ἠποκατωτῆς: ἐστὶν ἠπογεωργός Θεμιστοκλέους, καὶ διὰ σπόρου ζῆτους ποῶ αὐτῶν ἠπογεωργων.

σηγεωρῶν ὄ.τ. τοῦ ἠπογιεος βλλ.: Ἡρωδ.ἀν. Ἐπιμ.208, Σαυιδ.

σηγονίον (τό) πάπ. κ. νεώτ. [βοταν.] τὸ ἀμέσως ὑπὸ τὸ γόνυ μέρος τοῦ ποδός: Πάπ. ὁ δεῖνα οὐλὴ ἠπογονίω ἐξ ἀριστερῶν, Ἐπιμ. [κτ. διόρθ.] 2) νεώτ. ὀμνωδὸς μόριον τοῦ φυτοῦ ἀναπτυσσόμενον ὑπὸ τὰ ὄργανα τῆς καρποφορίας.

σηγοηράσκω μιν. μόλις ἀρχομαι γηράσκων, ἀρχίζω νὰ γεράζω: Ἀλ.Ζι.7,7.

σηγοίνομαι ἰων. μιν ἠπογίνομαι γίνομαι μετά τι, κατόπι, κατ' ἀκολουθίαν τινός: Ἰλ.Α 417 ἠπαὶ δὲ τε κόμηος ὀδόντων γίγνεσθαι, Ἡρ.3,159 ἴνα σφι γενεὴ ἠπογίνοται [ἐπὶ ἀλεγεινῆς σμηματικῆς εὐθῆς μετά τινά πληγῆν, Ἰπν.Ἀρθ.803, Τίμ.Λοκρ.104Α] ἢ ἐπὶ ἀσθητικῶν καὶ συμπερασμάτων δημοσηγομένων ἀμέσως μετά τι: Πολυδ.2, 44,| ἠπεγνετα φιλικῆς τῆς διὰθεσης, αὐτ.6,6,7.

σηγοκθμαι-όμαι μιν. ὄγκομαι, ἔξογκομαι ὄλιγον, ἔσπαρῶς: Πολυδ.4,88.

σηγολαύσκεσθε ἔσθ. ἀντὶ ἠπογλαύσεσθε τοῦ ἠπογλαύσω ἐν Μόσχ.286.

σηγολαυκίζω Ἐοστ.Πον.339,8 ἀρχίζω νὰ γίνομαι γλαυκός.

σηγολαυκος-ον ὄλιγον τι γλαυκός, ἐν ἀνθη, πρός τὸ ἠποχαροσός: Ξεν.Κιν.5,23 τὸ δισκαο εἰ μὲν ἠποχαροσολοί δ' ἠπογλαυκος, Δισκα.2,211 πρὸς γλαυκός χαροσός.

σηγολαύσω μιν. ἀποδέλω, ρίπτω λαβραία βλάμματα: Μόσχ.2,86, Καλλ.Ἀρτ.54.

ὀνογλάφυρος-ον Ἔσστ.Πον.295,55 ὁ ὄλιγον τι γλαφυρός.

ὀνόγλισχρος-ον ὁ ὄλιγον γλισχρός, κολλώδης ἀλλοσφής: Ἰππ.Επιδ.Ἰ 1066, Θεόφρ.Φι 7,13,1 2) μτφ. ὄλιγον φίλογορος, φειδωλός, ταπεινός: Ἔστ.Εύαγγ.Προπ.734Λ Λακδικῆς ὀνογλισχρότερος.

ὀνογλιχομαι μιν. γλιχομαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ ὄλιγον: Θεοφ.Ἰ 18Α.

ὀνογλουτίς-ιδος (ἡ) γλουτίς) τὸ σμῆνον τοῦ σώματος ἐνθα ἐξωτερικῶς συνάπτονται οἱ γλουτοὶ μετὰ τῶν μηρῶν· Ἀριστ.Ζι 1,14,2 κμηροὶ δὲ καὶ γλουτοὶ τὸ ἐντὸς περὶνεῖς, μηροὶ δὲ καὶ γλουτοὶ τὸ ἐξω ὑπογλουτίς· || Μπ.2136 «καχόντι, ἡ ὀνογλουτίς».

ὀνογλουκίω γλουκίω ὄλιγον· μτφ. καλακῆδω, φιλοφρονῶ, περιποιῶμαι: Ἀριστ.Ἰππ.216 ὀνογλουκίω ῥηματίσις μαγειρικάς.

ὀνογλουκαίμια (ἡ) νεώτ. ὀνογλουκαίμια βλλ.

ὀνόγλυκος-ον νεώτ. ὀνόγλυκος βλλ.

ὀνόγλυκος-υ μτφ. κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον τι γλυκός, γλυκάζων, γλυκοῦστικός: Ἀθήν.625Α.

ὀνογλυφίς-ιδος (ἡ) μιν. κολύττις: Ἀνδρ.Κρ.126D.

ὀνογλύφω κ. μιν. γλύφω, σκαλίζω, κοιλίω: Ἀνδρ.Κρ.141C ἐν κόλπῳ πέτρας ὀνογλυφίσας τυμβεύεται· || ὁμ. σμ. κ. μέσ. Ῥήτ.1,435.

ὀνογλυχαίμια (ἡ) νεώτ. λατρ. ἡ κάτω τὸ φυσιολογικῶ ἐλάττωσις τοῦ σακχάρου τοῦ αἵματος.

ὀνογλώσσιος-ον κ. νεώτ., ἀπτ. -τίσιος-ον ὁ ὄπο τὴν γλώσσαν· || νεώτ. ἀνατ. ὀνογλώσσιον

νεύρον ἡ νευροῦσα κυρίως τὸς μῦς τῆς γλώσσης δωδεκάτη συζυγία τῶν ἐμφεραλικῶν νεύρων

ὀνογλώσσιος ὄδῃν ὁ ἐκατέρωθεν τοῦ χωνίου τῆς γλώσσης κείμενος σιγαλόγνος ὄδῃν ὀνογλώσσιον τμήμα τμήμα τοῦ ἰσχυροῦ ὅστω κατά τὸ κοτυλικόν μέρος· 2) ὡς ὄσα τὸ ὀνογλώσσιον

σπασθὲν τὸ ὄπο τὴν γλώσσαν μέρος: Ἀριστ.Ζι 2,15,10· 3) ὁμ. ὡς ὄσα τὸ ὀνογλώσσιον ὑπόγλωσσιον βλλ.: Πλίν.15,39· 4) ὀνογλώσσιος βάτραχος ἡ ὀνογλώσσις βλλ.: Ἀετ.2,4,39.

ὀνογλώσσιος-ιδος (ἡ), ἀπτ. -τίσις οἶδημα, διόγκωσις τὸν ὄπο τὴν γλώσσαν μερῶν: Ἰππ.464,28, αὐτ.47,22, Ἡσ.· 2) ὁ χωνίος τῆς γλώσσης

Πολυδ.2,105 εἰ δὲ σαρξ ἥ ἐκδέδετα ἰένει ἡ γλώσσαι πρὸς τὴν κάτω σιγαῖνα συναπτομένη, ἐπὶ κλην ὀνογλώσσιος εἶστιν· 3) εἶδος στεφάνου μθ. κατασκευαζομένου ἐκ τοῦ φρυτοῦ ὀνογλώσσου βλλ.: Πλάτ.Κωμ.η. Ἀθήν.15,677· 4) εἶδος φορμάκου: Γαλ.13,539, αὐτ.13,540.

ὀνογλώσσιτις-ιδος (ἡ) νεώτ. λατρ. φλεγμονὴ τοῦ ὄπο τὴν γλώσσαν μέρους τοῦ στόματος.

ὀνογλώσσιον (τὸ) μτφ. φυτὸν τὸ πλατύφυλλον, ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ ὀποιοῦ φέεται ἕτερον μικρὸν φύλλον γλωσσοειδές, ὄψ· ὁ ἀναπτύσσεται τὸ ἀνωθὲ καὶ ὁ καρπὸς ὁ δισκός,132, Γαλ.2,148.

ὀνόγλωσσος-ον μτφ. ὁ ὄλιγον ἄλλος, πλάσσορ: Πολ.Φυσ.1,13· πρὸβ. πρῶτος γλωσσος.

ὀνογλώττιος-ον, ὀνογλωττίς-ιδος ἀπτ. ἀντὶ ὀνογλώσσου, ὀνογλώσσις βλλ.

ὀνογνάθια (ἡ) νεώτ. ἡ τερατογονικὴ διάπλασις κατὰ τὴν ὀπίσθιν τέραις τὸ ὄπο τὴν γνάθον ἔχει καὶ ἕτερον ὀπισθοπυθὲν κεφαλήν.

ὀνογνάθιος-ον νεώτ. ἀνατομ. ὁ κείμενος ὑπὸ τὴν γνάθον: ὀνογνάθιος ὄδῃν [σιγαλόγνος ὄδῃν] κείμενος ὄπο τὸ σῶμα τὸ ὅστω τῆς κάτω γνάθου ἐν τριγωνικῇ θήκῃ καὶ ἐκβάλλων τὸ ἔκκριμα αὐτοῦ διὰ τὸ βαρβανέλιον πόρου εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ στόματος, -ὀνογνάθιος κολύττις (ἐπὶ τὸν Ἰππ.ω, τὸ μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τῆς κάτω σιγαλόγνος μέρους αὐτῆς).

ὀνόγναθος (ἰ) νεώτ. τέραις ἔχον καὶ ἕτερον ὀπισθοπυθὲν κεφαλήν ὑπὸ τὴν γνάθον.

ὀνογνάμψω, μέλλ. -ψω, γνάμψω, κάμψω, λυγίζω, κάμνω ὥστε να χαλωρωθῆ ἔνεργεία τις ὄλιγον κατ' ὄλιγον, μτφ.: Ὑμν.Ὀμ.7,13 ὀνογνάμψειν φυχῆς ὄρμη· πρὸβ. ὀνοκάμψω.

ὀνογοφοδμία-δομια μιν. γίνομαι γνοφώδης κατηρῆς, σκυθρωπιάς: Νικ.Χων.273β ἐπὶ συννοίας ἦν καὶ ὀνογοφοδοτὸ τὸ πρόσωπον.

ὀνόγυθα ἐπίμρ. Ἡσ. ἐπὶ καθίσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὄπο γνάθου, ἔδος θρηγνόντων ἡ σκεπτομένων βλ. Λοξικ.Πορ.154.

ὀνογυρῶς μτφ. γογυρῶς καυηλὴ τῆ φωνῆ, ὀποσθορῶς, κρυφομυρορῶς: Νεῖλ.Ἐπιστ. 382 Ἔσστ.Πον.332,50, Σχόλ.Δημ.403.

ὀνογογυστής-ου (ἰ) γλωσσ. ὁ ὀνογογγύζων, ποὺ κρυφομυρομυρορῶς κ.

ὀνογοητός μιν. γοητός ὄλιγον, βέλγω, μαγεύω ὄλιγον τι: Φώτ.ἐν Wolf.Αεε.1,104.

ὀνογονάτιον (τὸ) μτφ. κ. νεώτ. προσκεφάλιον πθέμενον ὄπο τὰ γόνστα γονυπετούσιος· 2) ὄρμον διήκον ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν λευρογόντων, & ἐπιγονάτιον ἰω.Χων.Λεπ.70.

ὀνογονίον (τὸ) Ἐπίμρ. κ. νεώτ. βοταν. ὀμνέωδες μῆριον τοῦ φυτοῦ ἀναπτυσσόμενον ὄπο τὰ ὄργανα τῆς καρποφορίας.

ὀνογράμμα-ατος (τὸ) ἐπιγραφή ἀναγεγραμμένη ἐν στήλῃ: Λυκοῦργ.164,33 τῆς στήλης τὸ ὀνογράμμα· 2) μέλανῶ τις οὐσία, &, στίβη βλλ., οἱ ἥς ἔκρινον τὰ ὄπο τὰ βλεφάρια μέρη αἰγυαίκες: Ἀριστ.φ.ἀπ.695· πρὸβ. ΑΒ 68.

ὀνογραμμάτια (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. ἡ θέσις τοῦ ὀνογραμμάτιος βλλ.: Πλούτ.Ἡ8,840B.

ὀνογραμμάτιος-ίως κ. νεώτ. ὁ ὄπο τὸν γραμματέα, ὁ δευτέρος γραμματέας: Ἀντιφῶν 145,26 ὀνογραμμάτιος τῶν θεσμοθετῶν, Λυσ.186,3, Ἀριστ.Βάτρ.1084 (κτ. τὸν Πίνδ· ἀντὶ ὄπο γραμματέων) 2) νεώτ. βαθμὸς κατωτέρου δικαστικοῦ ἐπαλλήλου.

ὀνογραμμάτιος εἶμαι ὀνογραμμάτιος βλλ. ἠπρητῶ ὡς ὀνογραμμάτιος εἶς τις: Ἀντιφῶν 6,49 ὀνογραμμάτιον τι, Λυσ.186,8 τῆ ἀρχῆ ὀνογραμμάτιον πρὸβ. Δημ.363.

ὀνογραμμή (ἡ) νεώτ. ἡ ὄπο τινα λέξιν ἡ φράσιν πθέμεν πρὸς ἔξαρσιν αὐτῆς γραμμὴ δηλοῦσα ὅτι πρέπει ὡ ἀναγνωσθῆ ἐμφαντικώτερον, νὰ τυπωθῆ διαφόρως κλπ.

ὀνογραμμίως νεώτ. σῶμα ὄπο τινα λέξιν ἡ φράσιν ὀνογραμμῆν βλλ.· 2) μτφ. ἐξαιρώ, το-νίζω π ἐν τῷ λόγῳ, τὸ λέω καὶ τὸ ὀνογραμμίως.

ὀνογράμμις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ὀνογραμμίως βλλ.

ὀνογραμμισμός (ἰ) νεώτ. ὀνογράμμις βλλ.

ὀνογραμμικός (ἰ) μτφ. κ. νεώτ. δέξιμα, ὑπόδειγμα πρὸς γραφῆν, παράδειγμα, πρότυπον: Πά Μακκ.2,228 τὸ ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὀνογραμμίσι τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, ΚΔ Πέτρο.2,21· ὁ ὀνογραμμὶ παιδικῶ ὀποδείγματα καλλιγραφίας διὰ παιδεία περιεχόντα πάντα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου εἰς σερῶν λέξεων ἂν τρεῖς τύπους διετήρησεν ὁ Κλήμ· Ἀλεξ.675 κμάρτε σφίγγ κλωφ ζευ-θηδῶνα, ἐβέδω ζάμφ γβῶ πληκτρον σφίγγ, κνωξζζβι χθάπτης φλεγμῶ δρόφῳ (ὡν ὁ τρίτος ἀπεδίδετο ἀνακρηδῶς εἰς τὸν Θεῶν· βλ. Βεντ.Φιλ.Ἰ.Ἐργ. 492)· || νεώτ. φρ. τύπος καὶ ὀνογραμμῶς καθ' ὄλα ἐξομήτητον παράδειγμα, ὑποδειγματικός ἀνθρώπος· 2) μιν. βαφῆ τοῦ ὄπο τὰ βλεφάρια μέρους ὄπο τὴν γναυκῶν, ὀνογραφή βλλ.71: Νικ.Χων.37C· πρὸβ. ὀνογράμμα 2).

ὀνογραμμικός (ἰ) μτφ. τὸ πρῶτον σχέδιον ποιήματος: Augustus π.Δονάτ.ἐν Vita Virgilii 12 (prima carminis hystographia).

ὀνόγραφοι μάρτυρες μιν. μθ. οἱ ὀνογραφόμενοι, ὀνογεγραμμένοι: Ψελλ.ἐν Σδθ.5,202.

ὀνογραφεύς-έως|δ| κ. μον. κ. νεώτ. ὁ γράφων καθ' ὀνομάριον ἄλλου, γραμματεὺς γραμματικός· Πλάτ.Κράτ.2.ὀνογραφεὺς καὶ ἀναγνώστης, Λουκ.Δημ.Ἐγκώμ.44 ὀνογραφεὺς παρακητήσαν, ἴνα σοὶ τὸ λεγόμενον σώζοιτο, Λιβάν.Λόγ.15,35,14 οἱ λέγοντες ἑτέροισ γράφειν ὄξετε ὀνογραφεὺς 2) ἐν Ἀθήναις ὁ γραμματεὺς τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, ἐν ᾧ ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς ἐλέγετο ἀντιγραφεὺς· Σχολ.Ἀριστφ.Ἰνν.1256 3) ἐν τῷ κειρ. ὀνογραφεὺς δικῶν πθ. ἱδαικτικός γραμματεὺς συντάσων ἢ ἀντιγράφων ἱδικῶς διὰ πνα συκοφαντῆν· Ἀριστφ.Ἰνν.1256 ὄπως ἔσομαι σοὶ Φανός ὀνογραφεὺς δικῶν 3) π. Ρωμ. κ. Βυζ. ὀνογραφεὺς βασιλικός |βιαίτερος γραμματεὺς τοῦ αὐτοκράτορος, πθ. διάφορος τοῦ ἀσκηρῆτις 4) πᾶν. ὁ κατ' ἐξουσιοδότησιν θέτων διὰ πνα τὴν ὑπογραφήν αὐτοῦ, πληρεξούσιος ἢ ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ δι' ὑπογραφῆς ἐγγυημένος· ἢ δὲ ἴνα παρέχουσα ὑπογραφή ὑπὲρ αὐτῆς καὶ μάρτυρας τοῦς δεῖνα 5) νεώτ. ὁ ὑπογράφων, θέτων ὑπογραφάς 6) νεώτ. βαθμὸς ὑπαλλήλου, ὁ μετὰ τὸν γραφέα.

ὀνογραφῆ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ὀπακοὴ γράμματος, ἐγγραφοῦ πινός γραφῆ, ἔγγραφον κατανηγούσεως, κατηγορίας, καταγγελίας· Πλάτ.Θεαιτ.172B ὑπογραφήν παρανηγούσασιν ἐξῆλον ὁ ἀντιδικῶν 2) ὑπόγραμμα Βλ.λλ.1 | δ.ὸδ.Σ13,74 τὸν μὲν ἴουλον καταγόνατο, τὴν δὲ ὀνογραφῆν ἀρτι λαμβάνοντα 3) κτ. πλθθ. ὀνομηρία, ἀπονημονεύμα· Ἀνπ.Λιβ.136, αὐτ.Ἐμφ.Πόλ.4,132 4) διάγραμμα, περίγραμμα, αἰ γράμμα αἰ ὀρίζουσαι πράγμα τι· Ἀριστλ.Ζ1 4,115 5) ἴχνος χῆρος· Αἰσχ.Χο.207 τεχνόντων θ' ὑπογραφαί μετρούμεναι εἰς ταῦτο συμβαίνουσι τοῖς μοῖσι στίχοις 5) μτφ. διάγραμμα, σχέδιον, γενικὴ περιγραφή, εἰκόμη, σκιαγραφία· Πλάτ.Νόμ.737D σχήματος ἔνεκα καὶ ὀνογραφῆς, Ἀριστλ.Ἐρμ.13,2 θεωρεῖσθε ἐκ τῆς ὀνογραφῆς, Αὐτ.Μετ.18,18, αὐτ.Ζ13,16 6) ἐν τῇ λαγικῇ, περιγραφή, ἀναλυτικὴ ἐκθεσις, ἐν ἀνθ. πρὸς τὸν ὀριόμον· Διογ.Λ7,160 7) τὸ χρεῖον διὰ βαφῆς τὸ ὑπὸ τὰ βλεφαρα μέτρον τὸ βάψιμα τῶν ὀφθαλμῶν μὴ στίγμα· Ξεν.ΚΠ1,3,2 ὀνογραφῆ τῶν ὀφθαλμῶν, Νικόστρ.π. Στοδ.445,49· πρβλ. ὑπόγραμμα 2), ὑπογράμμος 2), ὑπογράφω||, ὀνοχρῶν 1) | γν. βαφῆ· Πολυδ.7,6,53,5 6) πᾶν. κ. νεώτ. τὸ γράφειν ὑπὸ τὴ ἔγγραφον τὸ ἴδιον ὄνομα ὡς δηλωτικὸν τῆς ταυτότητος τοῦ ἐκδότου ἢ τοῦ γράφαντος ἐν γένει· Πάν. ταύτην τὴν χεῖραν ἐξεβέβηθε ἐπ' ὑπογραφῆς ἐκάστοις, - τὸ ἔγγραφον δὲν φέρει ὑπογραφῆς 5) νεώτ. ἡ γραφικὴ παράστασις τῆς προσωπικῆς πινός· ὑπογραφή ὑποσυνάγωγιστος, φρ. δὲν ἔξρει οὐτὴ τὴν ὀνογραφῆ τοῦ ἰκίαι τελεῖς ἀγράμματοι.

ὀνογραφία (ἡ) ἴην. χρέματα|Ἡ. εὐπογραφίαν' τὸν ἐπὶ τῷ σώματι δεδασκεμένον.

ὀνογραφικός-ἡ-ὸν Ἐσφ.Πιν.188,55 ὁ ἀνήκων εἰς τὴ ὑπογραφίαν, ἐν γένει ὁ περιγραφικός.

ὀνογραφίς-ιδος|ἡ| ἴην. γραφίς δι' ἣς γράφει ἢ σχεδιάζει τις, μολυβδοκόκκοις| Πολυδ.7,128 φτὰ ἔργαλειόν ἰτοῦ γραφεύς| γραφίς ἢ ὑπογραφίς 2) χειρουργικὸν τὸ ἔργαλειον· αὐτ.4,181.

ὀνογράφω κ. μον., νεώτ. κ. θημ., μέλλ. -φω, γράφω ὀνοκῶν ἔγγραφεῖς, κειμένου τὸν προσθεῖω τι, κάρων προσθήκην εἰς τὴ γραπτόν· Ἰσοκ.5,56 τῇ στήλῃ ἀπέγραψαν δτι οὐκ ἔμειναν ταῖς δροῖς 3) προσθεῖω τι εἰς τὴν γραφήν, τὴν κατά πινος κατηγορίαν, καταγγέλλω· Δημ.972 ὑπογράφας ἐπιδοθεῖσθαί μοι 4) μτφ. φέρω πρόσθετον κατά πινος κατηγορίαν· Εὐρ.Ἡρ.118 εἰπ' εἰ τι καινὸν ὀνογραφῆς τῶμψ βίβη, Ἐπιματ.313C ὀνογραφῆν τὴν ἀντιμοσίαν κατά πινος, Πολυδ.23,2,6 ὀνογραφῆν τὸς κρίσεις τιμὴ βαρβάνω μέ-

ρος εἰς τὴν κατά πινος κατηγορίαν 2) κ. νεώτ. θέτω ὑπὸ τι κείμενον τὴν ὑπογραφήν μου· Ὑπερείδ.Εὐδ.40 τὸ φήμισμα αὐτοῦ ἀπέγραφα, Πάν. ὁ δεῖνα ὑπογράφω ὑπὲρ αὐτοῦ διὸ τὸ λέγειν αὐτὸν γράμματα μὴ εἶδέναι· κ. μέσ.· οὐτ. οἱ ὀνογεγραμμένοι μάρτυρες, - ὑπογράφω ἐπιστολήν - ἀποδέειν 3) μτφ. διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου ἀνολομαρβάνω εὐθύνην διὰ τὴν πληρωμὴν, ἐγγυάω· Δημ.1484 ἐπέσιθην ὑπογράφασθαι τὰς καταβολὰς ἐν Διοδ.Σ13,74 τοῦς Ἰπποῦς ἰδίους ὑπεγράψατο |δορῆ· εἰς ἀπεγράφω, δηλ. κατέγραψα ὡς ἰδίους κατὰ τὴν ὀνογραφίην 3) νεώτ. γεν. μετὰ πινος ἐμφάσειως ἐγκρίνω τι, ἐπιμαρτυρῶ, ἀποδέχομαι· ὑπογράφω νὰ ἀναλάβῃς αὐτὴν τὴν θέσιν 4) π. γραμμ. κ. νεώτ. τὸ ἢ ὑπογεγραμμένον νεώτ. κ. ἢ ὑπογεγραμμένην ὁ ὑπὸ τὰ μακρὰ φωνήεντα μετὰ τὸ ὀνοια ὄληρχεν ἀρκυὰς ὀνειομένον γράμμα | π.λατ. | subscrisitum| ὑπογράφεται |λέξει τις τίθεται ὑπὸ τὸ μακρὸν αὐτῆς φωνῆεν ὑπογεγραμμένη· ζῶον ὑπογράφεται 5) μτγ. γράφω κατὰ διαταγὴν πινος ἢ κατ' ὀνομάριον· ἴουλ.Ἀβ.13 οὐκ ἔγνω οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα· πρβλ. Πλούτ.Καίσι.17 6) γράφω γραμμῶς ἢ ἴχη γραμμάτων ἐν σχεδίῳ, ὄπως ἐπ' αὐτῶν γραμμῶσι οἱ παῖδες· Πλάτ.Πρωτ.326D 7) σχεδιάζω τὸ ὡς ὀνοδεῖνω, ὡς ὀδηγῶν· Πλάτ.Νόμ.734B νόμους ὑπογράφειν, αὐτ.711B νάντα ὑπογράφω τῷ πράττειν |παρέω πᾶσον ὀδηγῶν πρὸς τὴν ἀρῆσιν 7) γν. κυριολ. κ. μτφ. σχεδιάζω, διαγράφω, σχηματίζω, εἰκονίζω· Πλάτ.Νόμ.934C καθάπερ ζωγράφον ὑπογράφοντα τὰ ζῶα, αὐτ.Πολ.548B ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράφοντα μὴ ἀκριδῶς ἀπεργάσασθαι, Ἀριστλ.Ζ1 2,6,29 οἱ γράφεις ὑπογράφωντες ταῖς γραμμαῖς ὄπως ἐναλίευστοι τοῖς χρώμασι τοῦ ζῶον 7) κ.μ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ· Πλάτ.Νόμ.803Α αἰὼν... νοσηγηδῶς... ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα, αὐτ.Πολ.501Α, Πολυδ.7,129 ὑπογράφασθαι σκιάν 7) πθ. περιγράφομαι· Ἰνπ.955B τὰ ὑπογεγραμμένα τὰ περιγραφέντα συμπύματα 7) μτφ. σχεδιάζω τὴ ἀμυδρῶς, ἐλαφρῶς διδῶ, παρέγω τι ὀπουτυπῶδῶς, ὀποδεικνύω· Ἀριστλ.ΖΜ2,14,3 ἡ φύσις τοῖς τιμητέοις ὀνογραφῆ τὴν βόθειαν, αὐτ.Ζ1 2,4,38 τὰς δὲσ φλέδας ἢ φύσις ὑπεγράφει, Πολιδ.5,3,6| ὀνογράφειν ἔλπιδα τὴν δίδειν ἀμυδρῶν ἐλπίδα, σκιάν ἐλπίδος πθ. σχεδιάζομαι, διαγράφωμαι ἐλαφρῶς· Λουκ.Ἐρωτ.10 σχεδὸν ἀγένοιος ἦν μέχρι τοῦ πρώτων ὀνογραφῆσθαι αὐτοῦ κνὸν παραμεινόντος 8) περιγράφω ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, κεφολαϊωδῶς· Ἰνπ.941D, αὐτ.943P, Ἀριστλ.Ψυχ.2,1, 12 τύπων... ὑπογράφωθω περὶ φυχῆς |ἀρῶς. παβ.1· πρβλ. Σοφ.Ἐλ.26,1 9) κ.μ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῆ· Διοδ.Σ1218 ὑπογράφασθαι τὴν διορῶσαν τοῦ νόμου, Διογ.Λ8,6,4 9) μτφ. εἰς πνήμην ὑπογράφομαι ἀπονημονεύω, ἐγχαράσσω εἰς τὴν μνήμην μου, σπὸ τοῦ μου· Ἀνπ.Λιβ.136 καὶ αἰτῆκα ἐαυτῷ εἰς μνήμην ἀπογράφασθαι 10) καταγράφω, ἐνεμαρτυρῶ, ἀποθελκῶ· Ἐπιμρ. ὑπογράφασθαι τὸς χῆρος 11) ὑπογράφω ἢ ὑπογράφωμαι τὸς ὀφθαλμοῦς ἢ τὰ βλεφαρα ὀνοχρῶν, βάψω διὰ μέλανος χρώματος τὰ βλεφαρα· Πολυδ.5,182 ἴσθ.Π1 4,9,10, Λουκ.Δις Κοτ.31, Ἀθην.529Α ὑπεγράφω τὸς ὀφθαλμοῦς 12) ἀπολ. ἐπὶ γυναικός, ὑπογεγραμμένη βαμμένη στὰ μάτια· Ἀριστφ. ἀλ.695, Ἡα· πρβλ. ὑπογραφῆ 7), ὑπόγραμμα 2), ὑπογράμματ 2) 12) ρηματ. π. ὑπογραφῆ, ὑπογραφεὺς, ὑπογραφέας, ὑπόγραμμα, ὑπογραμμός.

ὀνογράφω μτγ. γρῶς ὄλιγον, γαγγῶα κατ' ἐμαυτὸν ὄλιγον· Λιβάν.4,81,32 ὀνογράφει τὴ πρός ὄργην, Εὐστ.Πιν.243,30, αὐτ.259,90.

ὀνόγρυνος-ον μτγ. ὁ ἔχων ὄλιγον γρηλὴν τὴν ρίνα· Φιλῶστρ.Ἡρ.192,13, Ἀβ 579.

ὀνόμιοι ἢ ὀνόμιοι-ον ὀνομειοί, πρὸχοί: Ἄριστ. Πολιτ. 132b, 16 τοῦτ' ἐστὶν ὀνομειότατον πρὸς ἀτάκτειαν [πρὸχοίροτατον μέσον]. Θεόφρ. Φαίτ. 1, 13, 10 εἰ τινὼν ὀνόμιοι ἢ ἀφορραῖσι τῶν καρπῶν || ὁ ἐγγύς ὢν, προσδόκιμος, ἐπερχόμενος, κοντινός: Ἄριστ. Οἰκ. 2, 7 ὀνομίου οὐσῆς τῆς ἀορτῆς, Ἰσοκρ. 310D ὀνομίου μὴ τῆς τοῦ θίου τελευτῆς οὐσῆς, Δημ. 841 τῶν χρόνων ὀνομίων ὄντων || πάρ. ἐπίρρ. ὀνομίου ἐγγύς, πλησίον: ἐάν γένηται ἡμᾶς πρὸς ὀνομίως ἀναπλεῖν || ἀπολ. ὁ πλησίον τοῦ τέλους αὐτοῦ, ὁ πλησίον τοῦ θανάτου: Ἰηρ. 1225C || ἐπὶ πρῶτ., ὁ ἐγγύς εἰς τὴν ὄν, ποῦ ἦρθε στὴ στιγμήν ἡ...: Ἄριστ. Ρητ. 2, 3 ὀνομίου τῆ ὀργῆ [ἐτοιμος νὰ ξεσπάσῃ] 2) ὁ μὸλις ἐκ τῶν χειρῶν πινος ἐξελεθῶν, νέος, πρόσφατος: Ἰσοκρ. 297B ὁ πόλεμος ὁ ὀνομειότατος, αὐτ. 376E ὀνομίου ἐστὶ ἐξ οὗ... [ὅθεν παρήλθε πολὺς χρόνος ἀφ' οὗτο...], Δημ. 1415 ὀνομειότεροι παραδείγματα πρῶσθαι, αὐτ. 162 τὰ ὀνομειότερα δεῖνὰ πεπονθέναι: || ἐπὶ λόγου, ὁ πρὸ ὀλίγου λεχθείς: Ἄριστ. ΖΓ 3, 7 ἐν ταῖς ὀνομίοις λόγοις [ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τοῖς ἀνώ] || ἐπίρρ. ὀνομίου ἢ ὀνομίου πρόσφατος, ἀριστ.: Ἀθῆν. 206C ὄμ. τὸ ὀνομειότατον μὸλις πρὸ μικροῦ: Ἰσοκρ. 27E 3) οἰσινδίοις, ἔραφικός: Ἄριστ. ΗΝικ. 3, 6, 10 ὄσα θάνατον ἐπιφέρει ὀνομίου ὄντα || ἐξ ὀνομίου ἐπίρρ. φρ. ἀμείωσι, εἰς τὴν στιγμήν, προχέωσι, ἐκ τῶν ἐνόντων: Ξεν. ΚΠ 6, 143, Πλάτ. Μενέξ. 235C, Ἄριστ. Ρητ. 1, 1, 7 ἐξ ὀνομίου γίνεσθαι [ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀκέφασθαι], Ἰσοκρ. 43C ἐξ ὀνομίου γίνεσθαι ἢ παρασκευῆ || οἱ τύποι ὀνόμιοις κηδῶνους ποικίλοισιν εἰς τὰ ἀντίγραφα [ὄθ. κ. ἐσφ. τ. ὀνομειότερος-ώτατος ἀντί-ώτερος-ώτατος κ. ὀνομειότερος-ώτατος ἀντι-ώτερος-ώτατος] ὁ I. Dind., ἐν Ξεν. ΚΠ 6, 143 προτείνει τὴν γραφήν ὀνόμιοις ὡς ἀμφίωτος, ἐγγύς.

ὀνομυμάζω ὀλίγων τὴν κἀπὼν, ἐν τιμὴ μέτρῳ γυναικῶν: Ἡρακλ. Πον. Ἄλληλ. Ὀμ. 103.

ὀνομυμασίαρχος [ὄ] Ἐπιρρ. ὁ ὑπὸ τὸν γυμνασάρχον βλ.λ., ὑποδεστέρος γυμνασάρχου.

ὀνομυμασίαρχω-ῶ Ἐπιρρ. εἶμαι ὀνομυμασίαρχος βλ.λ., ἐκτελέω ἔργα ὀνομυμασίαρχου.

ὀνομυμῶ μτγ. γυνῶν ἐν μέρει, μισογυνῶν: Ἄριστ. Αἰ. 1, 27 ὀνομυμῶν τὸ σκέλος.

ὀνομυμικῶμαι-όμαι νεώτ. κ. ὀνομυμικῶμαι ὑποτάσσομαι εἰς τὴν γυναικίαν, εἰς τὰς θελήσεις τῆς γυναικῆς || κτ. συνεκτ. νυμφεύομαι, λαμβάνω, παίρνω γυναικίαν.

ὀνομυμίας-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ γυναικίαν, ὑπὸ κυρῶν γυναικῶν, ὁ ἐγναμος, ὁ ἀσχύριος: Βασ. 2, 234f, Ἄναστ. Συν. Ἐρωτ. 174, 14.

ὀνομυμῶν [τὸ] νεώτ. ὄντων, κ. ὀνομυμῶν μέρος τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὴν φῶβηκην.

ὀνομυμῶν-ον νεώτ. ὀνομυμῶν βλ.λ. ὀνομυμικῶμενος: 2) νεώτ. ὄντων, ὁ εὐρισκόμενος ἢ συμβαίνων ὑπὸ τὰ θήλακα ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου.

ὀνόμιοι ἄγρ. τῶν ὀνομίων βλ.λ.

ὀνομυμειῶσι [τὸ] νεώτ. εἰδός τ. ὀρηχιστῶν, χορευτῶν: Πολυδ. Α, 104.

ὀνομυμῶν-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὀλίγων τὴν κυρτῶν, κυρτιστῶν, καμπύλων: Φιλῶστρ. Ἰων. 35, 40 γυμναστικώτερα δὲ τὰ ὀνομυμῶν ἰσῶται, Νικ. Χων. 78B ἴσῶται τοὺς ἀσῆχτους ὀνομυμῶν.

ὀνομυμῶν-ῶν μσν. κἀμῆτες ἐλαφροῦς κυρτῶν, καμπύλων: Νικ. Χων. 71D ὀνομυμῶν τῶν ἀσῆχτων.

ὀνοδαίω καίω ὑποκάτω τινός: Ἰλ. Σ 347 ὑπὸ δὲ ἔβλαε δαίον.

ὀνοδάκνω μτγ. δάκνω κρυφίως, κρυφοδακνῶν: Ἄναστ. Ἐρωτ. Πόλλ. 101.

ὀνοδακρυς-υ Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ ὀλίγων ἔνδακρυς, ὁ εἰσπὶ ἴγνη δακρῶν ἔχων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

ὀνοδακρῶν μτγ. δακρῶν ὀλίγων ἢ κρυφίως ἀρχίω νὰ δακρῶν: Λουκ. Θε. Δ. 6, 2 ὁ δὲ καὶ ἔστεινε καὶ ὀνοδακρυς: 2) μτφ. στάζω κατὰ μικρὸν καὶ βραδέως, ἀργιστάτως, ἀργιστάτως βλ.λ.: Ὀρειβ. 149.

ὀνοδάμνημι παθ. τοῦ ὀνοδαμνῶ-ῶ βλ.λ., ὡς ἐκ τοῦ ἄγρ. ὀνοδάμνημι, μτγ. παθ. ὄρ. ὀνοδάμνηθεις [ΑΠ 5, 300], θηλ. ὀνοδμηθεῖσαι Ἰγμν. Ὀμ. 16, 41, ἀσφρ. παθ. παρακ. ὀνοδεμῆσθαι [Εὐστ. 1418, 38], δαμαζομαι, νικῶμαι, καταβῆλομαι, πέφται: Ὀδ. Γ 214 εἰπέ μοι ἅε ἐκὼν ὀνοδάμνησαι, αὐτ. Π 95: || ἐπὶ γυναικῶν, ὑποχωρῶ, ὑποκύπτω, παραδίδομαι εἰς ἄνδρα: Ἰγμν. Ὀμ. 16, 4, Ἡσιόδ. Α 53, Ὄεον. 327, αὐτ. 374: || ἐπὶ ἀνδρῶν, δαμαζομαι, κυριεύομαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος: ΑΠ 5, 300: || ὄθ. ὀνοδάμνημι εἰς γάμον: Εὐστ. 1418, 38: 2) μέσ. κυριεύω, καταλαμβάνω, ὑποτάσσω: Ἐοικρ. 29, 23 ἔρωσ φράνας ὀνοδάμνηται, Κόιντ. Σμ. 1, 336, αὐτ. Δ, 284.

ὀνοδάμνημι ἄγρ. ἐξ οὗ μέσ. κ. παθ. ὀνοδάμνημι βλ.λ.

ὀνοδαμνῶ-ῶ δαυαζῶ, ὑποτάσσω, ἔξαοθεν: Ἰλ. Φ 270 ποταμὸς ὑπὸ γούνατ' ἔδωκεν.

ὀνοδάμνημι [τὸ] νεώτ. ὁ μεταξὺ τοῦ δαπέδου τοῦ ὑπερκείμενου ὀρόφου καὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ ὑποκείμενου ὀρόφου χώρος.

ὀνοδαυλιζῶ νεώτ. ἀνακινῶ, ἀνασαλεύω τοὺς δαυλοῦς πυρᾶς πρὸς ἀναζωογόνησιν αὐτῆς, συμπίνω: || μτφ. ζωοπυρῶ, ὑποκινῶ, κεντῶ, ἐνσπύω, ἀναζωογονῶ τ.: ὀνοδαυλιζῶ τὴν ἔθραν, - ὁ τύπος ὀνοδαυλιζεῖ τὰ πολιτικὰ πάθη.

ὀνοδαυλοῖσι-εως [ἡ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ὑποδαυλιζῶ βλ.λ., ἀναζωογόνησις, ἀκίνησις, ὑμνήμη.

ὀνοδακτις, ὀνοδακτεῖος ἐπ. τ. τοῦ ὑποδακτιδῶ.

ὀνοδάμνημι-ον ἰων. μτγ. ἀντὶ ὑποδεχομένου τοῦ ὀνοδέχομαι βλ.λ.

ὀνοδέχομαι [ὄ] κωμ. ὄνομα πτηνῶν: Ἄριστ. Ὀρν. 65.

ὀνοδέρομαι παρακ. τὸ ὑποτέρεθαι βλ.λ.: Ἰγμν. Ἀπολλ. 284.

ὀνοδέστερος-α-ον κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ ἄγρ. ὑποδέης, ἐπὶ ἐμφύχων, ἑλληπέστερος, κατώτερος: Ἡρ. 1, 91 μητρὸς ἀμύμοντος πατρὸς δὲ ὑποδέστερου, αὐτ. 134, αὐτ. 2, 25, Πλάτ. Εὐθ. 289B, Ξεν. Οἰκ. 13, 8 κνιθῖα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆ γνώμη καὶ τῆ γλῶττι ὀνοδέστερα: 2) πάρ. ὁ μικρότερον ἡλικίαν ἔχων, ὁ μικρότερος: ἡ ὑποδέστερα μου ἀδελφῆ: || νεώτ. ὄντων εἰς κατωτέρων θέσιν, βαθμῶν, ἀξίωμα: ὀνοδέστερος ὑπόλλητος-κληρικὸς: 3) ἐπὶ ἀφύχων, ὁ κατώτερος κατὰ ποιὸν ἢ ἀξίαν: Ἐοικρ. 2, 89 ἐκ πολλῶν ὑποδέστερων, αὐτ. 1, 2 ὑποδέστερα ὄντα τῆς φήμης, Ἄριστ. Ζι 9, 40, 5 ἐστὶ δὲ τοῦτο ὑποδέστερον [ὄθ. ἡ τροφή τῶν μελισσῶν, ἡ κήρηθος], Ἀντιφ. 3, 33, 9 μηδὲν ὑποδέστερον τοῦτων μελετῶν: || ἐπίρρ. ὀνοδέστεραρος ἑλληπέστερον, κατώτερο: Ἐοικρ. 8, 87, Ἄναστ. 128, 34: || τὸ οὐδ. πληθ. ὑποδέστερα ὡς ἐπίρρ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἄναστ. 123, 24: || ὄμ. νεώτ. τὸ οὐδ. ἀγρ. ὑποδέστερον ἐν τῇ αὐτῇ σμ.

ὀνοδέης-ος-ἑς [ἡ] Ἰδῶμαι ὁ ὀλίγων, κατὰ τὴν ἑλλητικὴν κατώτερον ἐν χρ. μῶν. ἐν τῷ συγκρ. ὀνοδέστερος βλ.λ. πρὸλ. ἰδῶεις.

ὀνοδέης-ος-ἑς [ἡ] Ἰδῶεις ἐξ ἑ. ὀλίγων πεφοβημένος, σκιαγμένος: Ἡσ. ἐποδέεις... καταδέης, ὑπόφοδος, Φῶτ.

ὀνοδέωμι-ατος [τὸ] κ. νεώτ. δείγμα, σημεῖον, ἀποδείξις, σημάδι: Ξεν. Ἰηρ. 2, 2 ταῦτα γὰρ ὀνοδέωματα ἔσται τῷ πωλοδάμνη: 2) κ. νεώτ. τὸ πρῶτον, πρῶτον, παρὰδείγμα: Πολυδ. 3, 17, 8 ὀνοδέωμι γὰρ τῷ πληθῶσι ποιῶν ἑαυτὸν, ΑΠ 6, 342, Ἐπιρρ. πρὸς ὀνοδέωμι ἀρετῆς, - ὑποδείγματα μεθιτοῦ - ἀνθρώπων - πολιτοῦ: || νεώτ. δείγμα, σημεῖον, πρῶτον πρὸς τήρησιν ὀρισμένης τάξεως, σχεδίου, τύπου: αἱ καταστάσεις συντάσσονται ἐπὶ

τῆ βάσει ὀποδειγματος, - ὀπόδειγμα Α, Β, Γ... ἡ ὀπόδειγμα Ι, 2... [τοῦτοι ἐντύπων σχεδίων πρὸς ἀνομορφον σάνταξ ἡ συμπλήρων διαφόρων πινάκων, ἐγγράφων, καταστάσεων κτλ.] ὀπό τῶν ἀπικιζόντων ἀποδοκιμάζεται ὡς ἴπτον δόκιμον τοῦ παράδειγμα βλλ.: Φρύν.12

ὀποδειγματίζω μον. δεικνύω δι' ὀποδειγματος παραδείγματος, φέρω παραδείγματα: Ἐόστ.Πον. 47,70 εἰ δὲ τὴ χρῆ καὶ ὀποδειγμα-ἴσαι παλάξ.

ὀποδειγματικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὸ ὀπδειγμα βλλ., ὁ ὀπό ὀποδειγματῶν χαρακτηρισζόμενος, διὰ παραδειγματῶν γινόμενος: Σέξτ.Ἐπι.Μαθ.4,23 ὀποδειγματικῶ χρώμενοι τῆ διδασκαλίᾳ, - ὀποδειγματικῆ διδασκαλία - καλλιέργεια [πρότυπος, πρὸς μίμησιν, διδασχίν] || νεώτ. ὁ δυνάμενος βὰ θεωρηθῆ, ληφθῆ ὡς πρότυπον, ὡς παράδειγμα: ὀποδειγματικῆ τάξ - συμπεριφορᾶ - μέθοδος: || εἰρηρ. ὀποδειγματικός δημ. -ά ἐν εἰδει ὀποδεικτικῶς ὡς πρότυπον: Γρηγ.Νύσσ.2,383C τὰ ὀποδειγματικῶς τεθέντα, - ἐδίδασχεν ὀποδειγματικῶς: || ὄμ. νεώτ. παραδειγματικῶς, ὁρίσθησῶς: φέρεται ὀποδειγματικῶς, - γράφει ὀποδειγματικῶ.

ὀποδίδωμι ποι., μέλλ. ὀποδίδωμι, ἀόρ. ὀπέδισα, ἐπ. ὀπέδισα ἰ'Ιλ.Α 406ί, β' ἰληθ. προστ. ὀποδίσαι ἰ'Οδ.Β 66ί, μτγ. ὀποδίσσας ἰ'Δμ.413ί, πορακ. ὀποδίσσει ἰ'Οδ.Ρ 564ί κ. ὀπαδίσσαικα ἰ'Υμν.Ἐπι.165ί, κ. ὀπαδίδωκα, μτγ. ὀπαδιδωκίαις [Λουκ.Ἐπι.63ί, γ' ἰληθ. ὕπερα. ὀπαδίδισαν ἰ'Ιλ.Ε 52ί, μικρῶν, ὄλιγον ἡ φοδοῦμαι, ἡ φοδοῦμαι ἡ τρωμάζω, πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀπομακρύνωμαι, μτ. αἰτ.: αὐτ.Α 406ί τὸν καὶ ὀπέδισαν μάκρας θεοί, οὐδέ τ' ἔδισαν, αὐτ.Μ 413, Ὀδ.Β δὲ θεῶν δ' ὀποδίσσατε μνήνιν, ὕμν.Ἐπι.165ί, κ. ἀπολ.: Ὀδ.1,377 μὴ τίς ποὶ ὀπαδίσσας ἀναδύθ, Λουκ.Ἐπι.63ί] 2) ἐπὶ πτηνῶν, ἐκ φόδου ὀπατίζωμαι, ἰσρώνω: Σοφ.Αί.169 μέγαν αἰγυπιῶν... ὀπαδίσσαντες.

ὀποδιδέσασ-αν [ιδεῖν] ἰπν. ἐπ. ὁ πρὸς τὴν δειλήν, πρὸς τὴν ἐσπέραν ὡν: Ἄρατ.826.

ὀποδιδεύωμι κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὀποδιδεύωμι, μέλλ. ὀποδιδέω, ἰων. ὀποδιδέω, ἀόρ. ὀπέδισα, παθ. ἀόρ. ὀπεδίσθην, μτγ. παθ. παρακ. ὀπαδιδεγμένος, ὀποκεκρυμμένος ἡ ἀπαράτητος δεικνύω, παρουσιάζω κρυφίως: Ἡρ.1,32 πολλοῖσι ὀπαδιδέας ἄδων ὁ θεός, ἰπν.Κωκ.196, Νικόμ. ἐν Εἰλ.1) ὀποδιδεύεις μὲν ἦθος ἀστέων, Πολύδ.2, 70,7* 2) δεικνύω, δηλῶ, φανερώω διὰ τίς μέσου τὴν θέλησίν μου: Ξεν.Ἀπομν.4,3,13 οἱ θεοὶ οὕτως ὀποδιδεύουσι, αὐτ.Ἀν.5,7,12, Πάπ. ἴνα αὐτῶ αὐτὰ ταῦτα ὀποδιδέω: κ. παθ.: αὐτ. διὰ τὰς ὀποδιδεθησόμενας αἰτίαις 3) κ. νεώτ. δηλῶ, δεικνύω χαρτίττων τὴ, σημειώω τὸ μέρος εἰς τὸ ὅπουον πρέπει βὰ γίνε τ.: Ἡρ.1,189 κατέτιες σχαινοτανεῖας ὀπαδιδεῖ ἀδιούργας ὀγδῶ-κοντα καὶ ἑκάτον παρ' ἑκάτερον τὸ μέλος, Ἄριστ.Ποιητ.4,12 Ὀμπος καὶ τὰ τῆς κωμωδίας σχήματᾶ... ὀπέδιδεῖ 4) κ. νεώτ. δεικνύω τὴ ἐμ-μείωσ, πλεγίως ἡ σωτηρῶς, διδάσκω ἐμμέσως δι' ὀπαδιδέων καὶ ὀπανηγῶν: Ἰσοκρ.38D, αὐτ. 409Α-τοῦ ὀπέδιδεῖ τοῦς κινδύνους τῆς ἐπιχειρήσεως κ. μτ. ἀπαρφ.: Κδ Ματθ.3,7 τίς ὀπέδιδεῖ ἡμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς, Ἄριστ.Ἐπι.2,1) || νεώτ. κ. ἐπείκ. πληροφωρᾶ ἡ καθοδηγῶ περὶ τίος: αὐτὸς τὸν ὀπέδιδεῖ πῶς βὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαῖα τοῦ 3) ὄμ. συνεκδ. προδῶλλω, προτίνω: οἱ ἐνομαχέρονται ὀπέδιδε-ξαν τὴν λύσιν αὐτῶν, - οἱ μοναρχικοὶ βὰ ὀπέδιδε-ξουν ὡς ὀπαφήσαν τὸν δεινα 6) προδῶλλω ὀποδιδεμα, βέτω ὡς παράδειγμα πρὸ τίος: Ξεν. Οἰκ.12,18 τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τὸ ὀποδει-κνύοντος, Ἄριστ.Οἰκ.1,6,5 οὐχ οἷόν τε μὴ καλῶς ὀποδιδεύοντος καλῶς μιμῆσθαι 7) προ-

ποδομα, ὀποκρίνωμαι: Θουκ.4,86 αὐτὰ ἂν φαι-νομεθα ἐχθίονα ἡ δὲ μὴ ὀποδιδεῖς ἀρετὴν κα-τακτώμενοι: 6) μτγ. αὐτῆ. παρουσιάζωμαι, παριστάωμαι: Πολύδ.39,12 ἀεὶ τὸν ὀποδιδε-να ποτὴ μὲν ὀπό τῆς... ἀρχῆς ἐπισκοπιεῖται. **ὀπαδιδεῖται** [ιδε] μτγ. ὁ ὀποδιδεῖται: Σύμμ. ΠΔ Φολμ.83,7, Fresh. Cent.1014B τὸν τῆς ταπεινώ-σεως ὀπαδιδεῖται, ἡλωσ.

ὀπαδιδεῖται-ή-όν μον. ὁ ἰκανός εἰς ὀποδιδε-ῖς, ὁ ὀποδιδεῖται: Λάσκ.Θεοδ.765ἰεδ.Μ.1.)

ὀπαδιδεῖω-ᾶν ἐν τι μέτρῳ, ὄλιγον ἡ δεξιῶ: Αἰσχίν.1,181 ὀπαδιδεῖλικότες ἄνθρωποι 2) ὀπο-διδεῖω, φοδοῦμαι ὄλιγον: Πολύδ.35,3,4 ὀπαδιδε-ῖαν τὸν πόλεμον, Ἄθανάσ.2,953.

ὀπαδιδεῖωμι ὄλιγον τὴ ἡ κρυφίως δεικνύω, φοδοῦμαι καὶ δεξιῶ: Ἡρ.7,104 τὸν τὴ δεξιῶ: Αἰσχίν.1,181 ὀπαδιδεῖλικότες ἄνθρωποι 2) ὀπο-διδεῖω, φοδοῦμαι ὄλιγον: Πολύδ.35,3,4 ὀπαδιδε-ῖαν τὸν πόλεμον, Ἄθανάσ.2,953.

ὀπαδιδεῖς-εως [ιδε] μτγ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀποδιδεῖω, πληροφορία περὶ τίος καθοδηγίας, πρότασις, συμβουλῆ: Νικόμ. Γερ.Ἀριθ.11,19 ὀπαδιδεῖως ἔνκα, Πάπ., - τὸν προσέλαβε εἰς τὴν ἡπρησαν καθ' ὀπαδιδεῖν μου 2) μτγ. κρυφία δεῖξις, σημεῖον, νεῦμο λάβρα γι-νόμενος, λαθοροῖον: Πλούτ.Δημήτρ.38 ἐρύθημα πυρῶδες, ὄφκων ὀπαδιδεῖς.

ὀπαδιδεῖω-έω μτγ. ἀπικαθίσταν ὄλιγον δει-κνύω: Λουκ.Ἐπι.10 ὡ μὲ ὀπαδιδεῖσταν ἔδει.

ὀπαδιδεῖων [ιδε] ἡ. Καὶ ὀπαδιδεῖων.

ὀπαδιδεῖατρον ἰδὲ νεώτ. τὸ δέκατον τῆς ἑλ-τραις ἡ τοῦ ἱππου.

ὀπαδιδεῖατρον [ιδε] νεώτ. τὸ δέκατον τοῦ μέτρου, δεκατόμετρον, παλόμεν, δεκα πόντος 2) μικ-ροσ καὶ ἂν χρ. εἰς σχεδιάσει, μήκος δεκα ε-κατοστῶν τοῦ μέτρου ἡ καὶ μεγαλυτέρου, ὀπιδι-ρημένους εἰς ἐκαστοσύμτρομο καὶ μίλιστόμετρο.

ὀπαδιδεῖα-έως [ιδε] νεώτ. δημ. -εας στρα-τιώξ μάχουος ἐρχόμενος ἐν τῇ στρατιωτικῇ ἱε-ρορχῆ ὀγέσως μετὰ τὸν ἀπλῶν ὀπλητῶν καὶ πρὸ τοῦ δεκαῶεως.

ὀπαδιδεῖα ἰων. τ. τοῦ ὀποδιδεῖωμι βλλ. **ὀπαδιδεῖατρον** [ιδε] μτγ. τόπος καταφυγῆς, καταφύρον διὰ πλοῖα ἡ δεξαμενῆ, ἀποθήκη: Στράβ.14,56 διὰ τὴν εὐπορίαν τῆς τε ναυπηγι-σίου θηλας καὶ τῶν ἱμῶν καὶ ἐρυμάτων καὶ ὀπαδιδεῖατρον ἰδ. γρ. ὀπαδιδεῖατρον.

ὀπαδιδεῖα [ιδε] μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ὀποδιδε-ῖωσ ὁ ὀποδοχεῖς βλλ.1) Πάπ. θαυμασιωτάτω Θεοδῶρω ὀπαδιδεῖα υἱῶ ἀπὸ τῆς Ἄραιοιῶτων πόλεως [χαίρειν, Ἄνώ.εἰς Ἄνδρ.Κρ.Υφ.Σταυροῦ 147 μετανοοῦντα ὀπαδιδεῖα 2) μτγ. ταμῖας εἰς δὲ τὴν ἀνοτεθῆσμένη ἡ παρολαθ τῶν χρημῶτων τοῦ δημοσίου ταμῖου: Ἄθανάσ.1,61, ἰω.Χρυσ. 5,239 καθάπερ ὀπαδιδεῖα τῆς τῆ βασιλικῆ δεξά-μενος χρήματα 3) νεώτ. ὀπαδοχεῖς βλλ.4) **ὀπαδιδεῖα**-έως ἡ-όν μτγ. ὁ κατόλλημος εἰς τὸ βὰ δέχητᾶ ἐν τῶς ἑαυτοῦ: Σχόλ.Ἄριστφ.2φ.674 ὀπαδιδεῖατρον ταρλῶων ἄγχιον 2) ὁ ἄνηκος ἡ ἀναφερόμενος εἰς ὀποδοχῶν, ὁ τῆς ὀποδοχῆς: Πλούτ.Μθ.727β Σύλλας... τὸ ὀπαδοκεῖον, ὡς Ῥωμαῖοι καλοῦσι, καταγγεῖλας δεινῶν.

ὀπαδιδεῖα (η) μτγ. ἡ ὀπαδοχεῖον, ἀποθήκη: Γρηγ.Ναζ.107,18 εὐποδιδεῖατρον εἶπουν ὀποδοχῆς καρποῦ.

ὀπαδιδεῖατρον [ιδε] μτγ. ὁ. τ. τοῦ ὀποδημαῖον βλλ.: Διοκλιτ.Ἐδικτ.Ε,7.

ὀπαδιδεῖω ὀποκτῶ δέμω, βέτω ὀπό τ, ὀποκτῶ πνός θεμελίω, ὀποκοδοῦμαι: Ἡρ.2,127 ὀπαδιδε-ῖω δὲ τὸν πρῶτον δῶμον λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου.

ὀποδένδρος-όν μον. ὁ ὀπό δένδρον κεκαλυμ-μένος, κατῆρυτος, οὐσίσιος: Φωκ.ἰω.Περίγρ.Πα-λαιστ.14 χώρα κατόμπελος καὶ ὀποδένδρος.

ὀποθενδρομια-όμαι βαθμῶδὸν αὐξάνομαι, γίνομαι δένδρον : Θεόδωρ.Φι1,8,2 μαλαχίη εἰς ὕψος ἀναγομένη καὶ ὀποθενδρομηνή.

ὀποθενδράζω ἐκ φρόδου καταφεύγω καὶ κρύπτομαι ὑποκάτω δένδρων· πρβλ Φώτ. «ὀποθενδρῶσαι» ὑποκάτω σου καὶ πτήξαι ὑπὸ σκέπη·: Σουίθ. * 2) Ἦα. «ὀποθενδρῶσαι» τὸ ἐξ ἀφανοῦ καὶ ἀφιδωλῶς ἐπιφαινεῖσθαι.

ὀποδένω μυν. κ. νεώτ., δημ. ποδένω, ὄβρ. ὑπέδωα κ. ὑπέδωσα, δημ. (ἐ)πέδωσα, μτγ. παθ. παρρακ. ὑποδεδεμένος, δημ. ποδεδένω, ὑποδένω, φορῶ, παρέχω, προμηθεύω ὑποδύματα, παπουτσιῶν· ἔχει πολλά παιδιά καὶ δὲν προφταίνει νὰ τὰ ποδαῖν * 2) τὸ μέσ. (ὑ)ποδένομαι φορῶ τὰ ὑποδύματά μου, παπουτσιῶνά μου : Ἐπιφάν.1, 110δ ἄλλοι δὲ οὐδὲ ὑποδένονται.

ὀποδεξιῶν (ἢ) ἐπ. ἡ ὑποδοχὴ, ἰδίᾳ φυλικὴ δεξιῶσις, περιπολιτικὴ μετὰ ὑποδοχῆς, κ. συνεκδ., τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἢ φιλευσιν ἔξουσι τινὸς ἀποιτουμένα φαγητά : Ἰλ.1,73 πᾶσα τὸ ἐσθ' ὑποδεξίη.

ὀποδέξιος-α-ον ἰοπόδεγομαι ὁ ἰκανὸς ἢ ὁ δυναμὸς νὰ δεχθῆι τι : Ἦα.7,49 ἐόντων τοὶ λιμνῶν ὑποδεξίω, Εὐρ.Ρήσ.364 κυλικὸν οἰνοπλανήτοισ ὑποδεξίταις ἀμίλλαις ἰδ.γρ. ἐπίδεξιαις.

ὀποδέξιος-εως(ἢ) ὑποδεξίη, ὑποδοχὴ : Ἰπν.25,8.

ὀποδέομαι μτγ. κ. μυν. δέομαι ἰκετευτικῶς, πορακαλῶ νὰ ἰκεσίαις : Γρηγ.Νακ.Π.Θησ.Στεφ.

ὀποδερῖον(τὸ) μτγ. μυν. κ. νεώτ. ὑποδερῖς βλ.λ.2), κόσμημα τοῦ λοιμοῦ ὑποτραχηλίου καὶ περιτραχηλίου : Πολυδ.5,98, Ἦα.Φώτ., Εὐστ.1847,26 ὀποδέραια ἐξ ἂν ὑποδερῖς, κόσμος γυναικεῖος καὶ αὐτὴ κατὰ τοὺς παλαιούς· ἢ μυν. ὑποτραχηλίου πονοπλίας * 2) νεώτ. δερματίνη λωρίδι δι' ἧς, διερχομένης ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου, συγκρατεῖται ἡ κορυφαία, ἢ κεφαλαρία.

ὀποδερῖς-ἰδος(ἢ) τὸ κατώτερον μέρος τοῦ τραχήλου· Πολυδ.2,130 «ὀποδερῖς τὸ ἐν ταῖς πρόσθεν τῶν τραχήλου τελευτάσιον»· αὐτ.235, αὐτ.5,56 * 2) ὀργάνος ἢ πλάκιον τῆς περιτραχηλίου, κόσμημα τοῦ τραχήλου, περιδέραιον : Ἀριστοφ.ἀπ.309,14, Ἀριστ.Ζ1,5,34,2, Ἐπιγρ. ὄρμος, ὑποδερῖς.

ὀποδερκομαι μτγ. ποι. ὑποδελῶ, σκοτεινῶς, σκυθρωπῶς, κάτωθεν βλέπω πρὸς τὰ ἄνω : Κόνιν. 3,252 τὸν δ' ὑποδερκομένους προπέη. Μαν.3,272.

ὀποδέρμα-ατος(τὸ) νεώτ. ἀνάτ. ὁ ὑπὸ τὸ δέρμα συνδέτικὸς λιπώδης ἰστός * 2) βλαστὰ ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τῶν βλαστῶν καὶ τῶν φύλλων φυτικὸς ἰστός.

ὀποδερματικῶ γλῶσσα. δέρματι περιλαμβανῶν.

ὀποδερμικός-ος μυν. νεώτ. ἀνάτ. ὑποδερμικός, ὑποδερμικός βλ.λς.

ὀποδερματικῶς-ἰδος(ἢ) μυν. ἡ ὑποδερμῖς βλ.λ. : Ἐπιφάν.2,172.

ὀποδερματίτις-ἰδος(ἢ) μυν. νόσος τῆς τῶν ἱππων, εἰδὸς τῆς μάλας : Ἰππιατρ.12,9 εἴστι δὲ μάλας γίνη τέσσαρα· ἡ μὲν γὰρ ἐστίν ὕγρα, ἡ δὲ ἀρβρίτις, ἡ δὲ ὑποδερματίτις.

ὀποδερμικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ὑπὸ τὸ δέρμα, ὁ ὑποδερμῖς : ὑποδερμικὰ ἐνέσεις.

ὀποδερμῖς-ἰδος(ἢ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ κλειτορικὴ βλ.λ.· Ροφρ.32 ἐπίσμησ' ἡ τοῦ τῶν αἰδοῖο, τὸ δὲ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίῳ νύμφῳ, αὐτὸ δὲ ὑποδερμίδα, αὐτὸ δὲ κλειτοριδία ὀνομαζομένη : Ἐπιφάν. 2,172 ἴσφ. γρ. τοῦ ἐπιδερμῖς * 2) νεώτ. ἀνάτ. ὁ ὑπὸ τὸ χόριον συνδέτικὸς ἰστός τοῦ δερμάτος, ἢ ὑποδερμικὸν πέταλον.

ὀποδερμολκυσῶ-εως(ἢ) νεώτ. ἱατρ. κ. ὑποδερμολκυσία ἐνεσὶς ὑποδερμικῆς μεγάλης ποσότητος τεχνητῶ ἢ φυσιολογικῶ ὀρού ἐπι τὸ σκεπὸς διενεργεῖται πλῆθος τοῦ σφαιτοῦ καὶ τῶν λιπιδίων καταστάσεων ἢ καὶ πρὸς ἀναπλήρωσιν ἀπώλειαις αἱματος ἐκ μεγάλων αἱμορραγιῶν.

ὀποδέρω μτγ. κ. μυν. ὀλίγων τι, πρὸς τὸ κάτω ἢ κρυφίως ἐκδέρω, ἀφαίρω τὸ δέρμα : Γαλ.2,700, 2 ἔξῃς ὑποδερῶσται τὸ περιτόνον, Ἀετ.15,20,5 ὑποδέρειν τὴν χοιρῶδα τοῖς τε δακτυλοῖσι καὶ τῇ τοῦ σπιλίου λαβῆ, Ἰππιατρ.86 δῖωσαντας τὴν σπιλὴν ὑποδέρειν αὐτὸν.

ὀποδέσις-εως(ἢ) κ. νεώτ. ἡ ὀδόθησις, τὸ δένειν ὑποκάτω : Ἰπν.Ἰπτρ.743· 2) τὸ ὑποδένειν τὰ συνδύα, τὸ φορεῖν ὑποδύματα : Ἀριστλ.Πολιτ. 1257a,9 οἷον ὑποδύματος ἢ τε ὀποδέσις καὶ ἡ μεταδελτική, Ὀνειρ.26 * 3) ἐν περιληπτ. σμν. τὰ ὑποδύματα : Πλάτ.Χαρμ.173B τὴν ἀμνηστικὸν καὶ ὑποδέσειν πᾶσαν, Ξεν.Ἀπομν.1,2,5 κ. κτ.λληθ. : Πλάτ.Πρωτ.322λ, αὐτ.Πολ.425B.

ὀποδέσμο-ατος(τὸ) Ἦα. «ὀποδεσμός» * 2) αὐτ. «ὀποθήκη, ἐνεχυρῶν, δι' ὃ ἐσμευεταί τις».

ὀποδέσμων οὐχὸλ ὑποδῶ : Σχόλ.Ἀριστοφ. Ἐκιδ.267.

ὀποδέσμιος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ οἰνοεὶ ὑπὸ δεσμῶν διατελλόμενος, ὁ εἰς ἐνεχυρῶν δεδωμένος, ὁ ὑποτελής, ἐνεχυρωσμένος, Ἦα. ἐὸ ὑποδέσις.

ὀποδερῖς-ἰδος(ἢ) κ. νεώτ. δεσμός τις τὸν ὀποδοῖον μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ δένωσι τὶ ὑποκάτω ἄλλου, ἰδίᾳ ἐπίδεσμος κάτωθεν τῖμμενος : Ἰπν.Ἀγμ.768, αὐτ.Ἀρρθ.832 * 2) νεώτ. ἔλασμα τὶ ἐπενδύον ἐκ τῶν κάτω τὸ σῶμα τοῦ κίλλισθῶν τῶν πυροδόλων.

ὀποδέρως(ὸ) μτγ. τὸ ὑπόδημα : Πολύδ.11,9,4.

ὀποδέρω-έω μτγ. ὑποδευόμενος : Γρηγ.Νύσσι. 3,237B ὁ λεπίτατος ἐκείνος ὕμνη ὁ ὑποδευῶν αὐτῇ γλιώτῃ τὴν κάτω γένυ, γαλινῶς λέγεται * 2) τὸ μέσ. φορῶ τὰ πέδιλα, τὸ ὑποδύματά μου : Σχόλ.Σοφ.Τρ.781, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ.4,1515 ὑποδευομεται τὰ πέδιλα.

ὀποδασπίζομαι(ἢ) νεώτ. μουσ. ἡ τετάρτη βαθμὴ τῆς κλίμακος τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς, ἢ τοὶ ἄ τόνος φα εἰς τὴν κλίμακα τὸ ντο.

ὀποδότηριον(τὸ) νεώτ. μικρὸν τὶ πτυοειδὲς ὄργανον μεταλλικόν, κεράτινον ἢ ξύλινον, διὰ τὸ ὁποῖο ὑποδοθεῖται ἢ εἰσαγωγῇ τοῦ ποδός εἰς τὸ ὑπόδημα, κωκκαλο.

ὀποδῶω Ἐπιγρ. ὑφαίνω, βρέχω ὀλίγων τι βλ.λ. : Ὀρφ.Ἄργ.82 ἀλλὰ φίλος πρόφρων μ' ὑποδέχυσσο, ΑΠ.8,148, αὐτ.253.

ὀποδέχομαι κ. μυν. νεώτ. κ. δημ., ἰων. ὑποδέκομαι, μέσ. μῆλλ. ὑποδέχομαι (᾽Οδ.Τ.257, αὐτ.Π.701, ὄβρ. α' ὑπέδεξάμην, παθ. ὄβρ. ἀπεδέχθην Εὐρ. Ἦρακλ.757, Πολυδ.1,74, Σχόλ.Ἰλ.Ξ.323), δημ. ὑποδέχεται, γ' ἐν. ἐπ. ὄβρ. β' ὑπέδεκτα Ἰλ.1,480, Ἦσιδ.Θ.513, β' πληθ. προστ. ὑπέδεξε, ἀραφτ. ὑπέδεχται, μτγ. ὑποδέχμενος Ἰ.Οδ.Ν.310, αὐτ.Π.1891, δέχομαι ὑπὸ, ὑποκάτω, ὑπὸ τῆς ἐπιφάνειας : Ἰλ.Ζ.136 ὀπιετις δ' ὑπέδεξάτο κολπῳ, Λοικ.Ἐνάλ. Δ.81, αὐτ.14,Γ' * 2) πᾶν. δέχομαι τὸ ὑπὸ τι, ἐντός : τῶν πλοίων τῶν ὑποδεχομένων τὰ εἰσθ * 2) νεώτ. δέχομαι τὶ πῆτον ἢ ῥέον ἄνωθεν· πρβλ. ὑποδέκτης, ἀποδεχέος * 3) δέχομαι τινα εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ φιλοξενῶ, δέχομαι τινα φιλοφρονῶς, δεξιομαι : Ἰλ.1,480 ὁ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο, ᾽Οδ.Ξ.52 χαιρε δ' Ὀδυσσεὺς ὅτι μιν ἄε ὑπέδεκτο, Ἦσιδ.Θ.513 Διὸς πλάστην ὑπέδεκτο γυναικα, Πινδ.Π.9,17 ὑπέδεκτο ξέινον ὄξενον, Ἦρ. 1,41, αὐτ.44, Εὐρ.Ι.Α.600, Ἀντιφ.113,22 διλ κτισίφω κἀκείνον ὑποδεχομένους, κ. ἐπι ἱκετῶν : Εὐρ. Ἦρακλ.757, κ. ἐπι φυγῶδων : Ουκ.5,83· * 4) φιλοξενῶ, ἐπιστῶ : Ποσειδ.π.Ἀθην.153B ὁ δ' ὑποδέχμενος (κἀθηται παρ' αὐτὸν ἰσηλ. τὸν κρῆτιστον) ἢ νεώτ. κ. δημ. δέχομαι φιλοφρονῶς ἐρχόμενον τινα, προσηνῶν τινα ὀφεικόμενον : τὸν ὑποσπυρῶν ὑπέδεχθησαν εἰς τὴν ἀποθῶρον αὐ ἀρχαί τῆς πόλεως * 5) κ. μτφ. : ᾽Οδ.Ξ.275 ἦτι

γὰρ νό μὴ ὁπέδοτος, αὐτ.Χ.470 σταγερὸς δ' ὁπέδεστα κοίτας, Πινδ.Ν.10,14 γαῖα ὁπέδετα αὐτόν ἴησι ὁ τόφος, Εὐρ. Ἡρακλ.624 ἀκλεῖς νῦν δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὁποδέξεται: 4) κῶμα δέκτον, παραδέκτον, παραδέξομαι: Δημ.134 οἷς ἂν ἀριεύτερον φρουρῶν ὁποδέξασθαι καὶ βαρδύρων ἀκούειν, Ἀριστλ.Πολιτ.5,3,12 ἢ πόλις ὁποδέξεται τινα παραδέξεται τινα ὡς φίλον: Ξεν.Ἐλλ.4,8,21: 5) δίδω ἀκρόασιν ἢ προσοχὴν εἰς τίς δέχομαι ἢ ἠοῖο.Θ.419 φῶ πρόφρων θεὸς ὁποδέξεται εὐχάς, Ἡρ.8,106 ἢ ὁποδέχομαι διαβολὰς δίδω ἀκρόασιν εἰς διαβολάς: Λυσ.172,11-θ) νεώτ. κτ. ἐπέκω, ἀκούω, μονθάνω τι μετὰ τοιαύτης ἢ τοιαύτης διαθέσεως: ὁ λαὸς ὁπεδέχθη πᾶσι μεγάλῃς θλίψεσιν τὴν εἰδωσαν τῆς ἤτης: 7) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι ἔργον τι, κώμω τι δέκτον: Ἰλ.Η.93 αἰδῶσαν μὲν ἀνήλασται, δῖσαν δ' ὁποδέχεται, Πάπ. παράξει τὸν δῖνα παρὰ τὸ δικαστήριον τὰς βυτιέρας ἐναγῶνας ὁποδεχόμενον: 8) ὑποσχομαι, ὑποσχομαι: Ὀδ.Β.387 ὁ δὲ πρόφρων ὁπέδοτο ἰδῶσαι, Ἡρ.9,21 σὺν. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Ὑμν.Δημ.443, Ἡρ.3,69, αὐτ.4,119, αὐτ.133, αὐτ.6,11 σπαν. μτ. ἀπαρφ. ὄρ. : Ἡρ.1,24, αὐτ.6,2 κ. μτ. ἀπαρφ. ἐνεστ.: Ἀντιφ.123,7 ἢ ὁποδέχομαι μεγάλα τινὶ δίδω εἰς τινα μεγάλας ὑποσχέσεις: Ἡρ.2,121: 9) παραδέχομαι, ἐπιτρέπω τι ὄπερ εἰς ἐμὲ ἐπιβάλλεται: αὐτ.4,167 αἱ δὲ Βαρκαῖαι αὐτοὶ ὁπέδοτον πάντας ἢ οὐκ ὁποδέχομαι ἄριστοι νῶ παραδεχθῶ, ἄριστοι: αὐτ.3,130, αὐτ.6,69: 6) ὑποκίπτω, ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς: Ὀδ.Ν.130 βίαις ὁποδόμενος ἀνδρῶν, αὐτ.Π.89: 10) περιεμῶ τινά, ἀναμῶ τὴν ἐπιθεσίαν τίνος, εἶμι ἐπιμῶς νῶ τὸν ἀντικρούω: Ἡσιόδ.Α.442 ὁ μὲν ἔπορουσεν, ὁ δ' ἐμπαπέως ὁπέδοτο, ἔν.ΚΠ.1,6,35: 11) ἐπιθρεύω, ἐνεδρεύω, στήνω καρτεῖν ἢ αὐτό: αὐτ.2,4,20 ἢ κ. μτφ.: Ἡρ.6,104 ὁ ἐγβροὶ ὑποδέξασθαι ἐδίωξαν τυραννίδων, Πλάτ.Νόμ.944B: 12) ἀναλαμβάνω κατὰ διαδοχὴν, ὡς ὁ αἰσὶς ἀναδέχεται τὸ ἄσμα, ὅταν ὁ πρὸ αὐτοῦ παύσεται ἄδων: Ἀισχ.Ἰκ.1023 ὁποδέξασθαι δ' ὁπαδοὶ μέλας αἰνός δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν ἔχεται: 13) ἐπὶ διαδοχῆς ἐν σχέσει πρὸς τόσον ἢ θέσιν, ἔρχομαι ἀμέσως μετὰ τινα ἄλλον, διαδέχομαι: Ἡρ.7,176 τὸ πρὸς τὴν ἡῶ .. θάλασσα ὁποδέκεται καὶ τεύγεα: 14) ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω: Ἰην.Ἀέρ.292 κ. ἀπολ.: Ξεν.Ἄπομ.2,2,5 ἢ δὲ γυνὴ ὁποδεξάμενη τε φέρει τὸ φορτίον τοῦτο: 5) ρηματ. π. ὁποδοχὴ, ὑπόδοχο, ὑποδοχείον, ὁποδοχεῖς ὁποδέκτης.

ὁποδῆμα, μέλλ. -ήσω, δῆλω, θῆνω τι ὑποκῶται Ἡρ.3,113 ἀμαξίδια γὰρ ποικίλευς ὁποδῆσαι αὐτῶς τῆσι οὐρήσι: 2) ὁποδῆμα τοὺς πόδας, προσδέξω ἢ αὐτοὺς δέρμα τι ἢ φθασινα ἢ ἄλλο τι πρῶμα: Πλάτ.Πρωτ.321Α ὁποδῆτα τὰ μὲν ὀγκλαῖς ἰδιορθ. τὸ ὑπὸ ποδῶν, Ἀριστλ.Ζ1,2,27 δὲ ὁ τὰς εἰς πόλεμον ἱσθῆας (καμήλου) ὁποδῆσαι καρβίνους θταν ἀλάφισον, Πλούτ.Πομπ.24, Πασκ.10,25,2: 3) σὺν. τὸ μέσ. προσθένω ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὰ σανδάλια ἢ ὁποδημάτα μου, βάζω τὰ παπούτσι μου, ἀντίθ. ὁπολόμοι: Ἀριστ. Ὀρν.492 ὁ δὲ βαδίζουσι ὁποδασάμενοι νεώκτωρ, Πλάτ.Συμπ.220B ὁποδεξιμένοι καὶ ἐνδεδιγμένοι τοὺς πόδας εἰς πλάσιν καὶ ἀρνακίδας, αὐτ.Θεατ.193C, Μέν.Δεισιδ.2 ὁποδοῦμενος τὸν ἱμῶνα . . τῆς ἐμβάδας ἀπέρρηξα ἢ ἐν τῷ μέσ. κ. καθ. μτ. αἰτ. τὸ πρῶμ. ὁ φορεῖ τις εἰς τοὺς πόδας του: Ἀλκ.101, Ἡρ.1,155 ὁποδασάμενος καθόρθως, αὐτ.6,125, Ἀριστ.Ἐκλ.269, Εὐβουλ.Δδ.1 ὁποδῆσαν . . τὰς ἐμβάδας κ. καθ.: Πλάτ.Γοργ.490B, αὐτ.Συμπ.174A. Βλαύτας ὁποδεξιμένος, Δημ.1267, Ἀριστλ.ΖΜ.4,10,23 ἢ ὁπο-

δεξιμένοι οἱ ἐχόντες, οἱ φοροῦντες τὰ ὁποδημάτα των: Ξεν.Ἀν.4,5,14 ἢ κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν πόδα τὸν φερόντα τὸ ὁποδῆμα: Θουκλ.3,22 ὁποδεξιμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα, Ἀριστλ.64, Λουκ.Ἰστ.Συγγ.22 θάτερον δὲ ἰσοδία σανδάλια ὁποδεξιμένοι.

ὁποδηλοσ-ον μτρ. ὁ ὄλιον τὸ ἄρκοίντως δῆλος, φανερός: Ἰώα.Π.17,8,6.

ὁποδηλό-ω νεώτ. κ. ὑποδῶλώνω, ὄρρ. ὑπεδῶλωσα, παθ. ὄρρ. ὑπεδῶλόθη, δηλῶ, φανερώω τι πλοῦτος, ἐμμέλωτος, σημάτω, ὑποσημῶμαι: Ἀριστοφ.Θεσμ.1011 ἀλλά μοι σημεῖον ὑπεδῶλώσω Περσέως ἐκδρασύων, Πλούτ.Νικ.4, - τὸ περιχόμενον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ ὑποδηλοῦ ἄρηναι.

ὁποδήλας-εως ἢ) κ. μων. θῆλωσις, φανερώσις σαφῆσις παρὰλλήλως, ὑπεξηγητικὴ ἐρμηγεία, ὄθ. ρητορικὴ τεχνικὴ ἐκφρασις ἢ ὄρος τεχνικῶς: Πλάτ.Φαῖδρ.267Α τὸν Πάριον Εὐνήν, ὅς ὁποδήλας ἐστὶν πρῶτος, εὐρε καὶ παρεπαινούος, Πολυδ.4,33, Φωτ.Ἐπιστ.89,24.

ὁποδηματοσ-ον(τὸ) νεώτ. μον. δῆμ. ὁποδῆμα (τὸ) ἰΠρόδρ.1,126, δημ. κτ. πληθ. ποδήματα πᾶν ὅ,τι χρησιμεῖ πρὸς ὑπόδησιν, προστατευτικὸν ἐξωτερικὸν περιελάμνωμα τῶν ποδῶν ἐκ δέρματος, χονδρῶ ὄφθασματος κττ., ἴδια πέλαμα ἐκ δερμάτος ἐξερῶμενον ὑπὸ τὸν πόδα δι' ἱμῶνας, σανδάλιον: Ὀδ.Ο.369 ποσσίν . . ὑποδημάτα δοῦσα, αὐτ. Σ.361: 2) κ. νεώτ. τεχνιτὸν τὸ κατασκευαστὸν ἐκ δέρματος ὄπερ καλύπτει τὸν πόδα κῶτῶν καὶ ἀνωθεν, παπούτσι: Ἡρ.1,195 ὁποδημάτα ἔχων ἐπιχώρια, παραλήσια τῆσι βουιτήσι ἐμβάσι, Πλάτ. Ἀлк.1,128Α, Πλούτ.Πθ.142C τὰς Αἰγυπτιαῖς ὁποδημασί χρησάσι πάτριον οὐκ ἦν, - ὁποδηματα ἀνδρῶκα - γυναικεία - παιδικὰ - χοροῦ - ἐξ ἐλαστικοῦ ἢ φρ. εἰς ὁποδημάτα γράφω γράφω, λογαριάζω, περὶ ὡς πληρωθέντα δι' ὑποδημάτα: Λυσ.1905,5 ἢ παρομ. φρ. δεξιὸν εἰς ὁποδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδῶνιπτρα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐτόιμου νῶ πρόξθ τὸ πᾶντα, πιθανῶς ἐπὶ τοῦ Θρακίμου: Ἀριστοφ.Σουφί. ἢ ὁποδημα κολλῶν περιεβλημα τοῦ ποδὸς φθάνω μέχρι τῶν σφυρῶν καὶ περιεκόμβανον τὸν ὄλον πόδα: Πολυδ.7,84 ἐλέγοντο δ' ἄν καὶ ὁποδηματα κοίλα, βαθεῖα, εἰς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα, τὰ δὲ μὴ κοίλα αὐτὸ μόνον ἀπόχρη εἰπεῖν ὁποδημάτα, περὶ ἃ δὲ τελεῖται καὶ περιερραπταί τὰ κοίλα ὑποδημάτα, καλόποδες οὐ κατὰ τὴν νῦν χρῆσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν κέκληνον: 3) νεώτ. κτ. πληθ. ὁποδημάτα, δημ. ποδήματα τὰ καλύπτοντα ὀλόκληρον τὴν κνήμην μέχρι τοῦ γόνατος, μπότες.

ὁποδημαντιδῶ μων. τ. τοῦ ὁποδημα βλλ.: Πρόδρ.1,126 καὶ παρεμῶδες ὁποδῆμα ἱσπῶναι.

ὁποδηματάρσιος ἢ) ἔνιφρ. ὁ κατασκευαστὴς ὁποδημάτων, ὁποδηματογράφος, ὁποδηματοποιός: Ζώσιμος ὁποδηματάρσιος.

ὁποδηματοργατῆς ἢ) νεώτ. θηλ.-ἀτης-ἰδός, ἐργατῆς ὁποδηματοποιός.

ὁποδηματοργαστῆς ἰδὲ νεώτ. ἰδιοκτῆτης ἢ διευθυντῆς ὁποδηματοργαστασίου.

ὁποδηματοργαστάσιον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κατασκευῆς ὁποδημάτων, ἴδια μηχανοποιεῖον.

ὁποδημάτιον (τὸ) ὄσποκο, τὸ ὁποδῆμα βλλ.: Ἰην.Ἀρθρ.828 ὁποδημάτιον μολύβδινον: 2) κ. ἐπὶ τὸν πετάλων ὄσω: Ἀρρ.Ἐπιστ.4,1,80.

ὁποδηματοβιομηχανία (ἢ) νεώτ. βιομηχανία παραγωγῆς ὁποδημάτων, ἴδια διὰ μηχανῶν μέσων.

ὁποδηματοβιομηχανός (ἢ) νεώτ. ὁ βιομητῆς βιομηχανικοῦ ἐργοστασίου ὁποδηματοποιός.

ὁποδηματοβιομηχανότης (ἢ) νεώτ. τεχνικὴ εἰδικὴ διὰ τὴν ἐπισκευὴν ὁποδημάτων, μακωματῆς.

ὁποδηματοδιορθωτήριον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ ὁποδηματοδιορθωτοῦ, μακωματῆθ.δικο.

υποδηματοκαθαριστήριο (τό) νεώτ. τὸ κατάστημα, ὅπου ἐργάζονται υποδηματοκαθαρίσται, σπιδωτήριο, λουστράτζηδο.

υποδηματοκαθαριστής (ὁ) νεώτ. ὁ καθορίζων καὶ σπιδωνῶν τὰ υποδήματα, σπιδωτής, λούστρας.

υποδηματοποιεῖν (τό) νεώτ. τὸ κατάστημα ἢ ἐργαστήριο τοῦ υποδηματοποιῶ, ποιουατή-διο, τσαγγράδικο.

υποδηματοποιία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ υποδηματοποιῶ· 2) ἡ βιοτεχνία ἢ βιομηχανία τῆς κατασκευῆς ἰδίας χειροποιήτων υποδημάτων.

υποδηματοποιός (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστής υποδημάτων εἴτε ἐργάτης εἴτε ἐργαστασι-δρχης, παπουστής, τσαγγράς· Ἰω.Χρυσ.2,317.

υποδηματοπωλεῖν (τό) νεώτ. κατάστημα πω-λῆσεως ἰδίας ἐτοιμῶν υποδημάτων.

υποδηματοπώλης (ὁ) νεώτ. ὁ πωλητής ἐτοι-μῶν υποδημάτων.

υποδημορράφος (ὁ) (ῥόπτω) μιν. ὁ ῥά-φην υποδήματα, υποδηματοποιός· Ἀρκάδ.84, Ἰω.Χρυσ.4,265, Συνέσ.117.

υποδηματοργός (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ υποδηματάρ-χος, κατασκευαστής υποδημάτων.

υποδημαί-δομαι μιν. κακοποιεῖσθαι, κατε-ρηρῶμαι· Κόιντ.2,260 τὸ δ' ὑποδηθέντος ἄχας Δαασίον ἐτύχθη, αὐτ.3,355.

υποδησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐσφ.γρ. τοῦ ὑπόδεσις βλ.λ., ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὑποδέω, τὸ νὰ φορῶ πῆς τὰ υποδήματά του, βάσιμο τῶν παπουσιῶν· 2) μιν. κ. νεώτ. αὐτὰ ταῦτα τὰ υποδήματα καὶ πᾶν ὅτι σχετίζεται πρὸς αὐτά· Πρόδρ.1,ὁ αὐτός, ὅταν ἐμῶθεν, ὑπόδησιν οὐκ εἶχεν, - φροντίσατε διὰ τὴν χειμερινὴν ὑπόδησιν τοῦ στρατοῦ, - εἶδη ἀνδραμσίας καὶ ὑποδήσεως· 3) νεώτ. ναυτ. ἐνίσχυσις λέμβων ἢ πλοιορίων διὰ σκάνων ἢ καλωδίων, τὰ ὅποια περιβάλλοντα τὸ σκάφος δένονται ἀνωθεν τοῦ καταστρώματος πρὸς ἀσφυγὴν διανοίξεως τῶν πλευρῶν εἰς πε-ριστώσεως ὑπερφύσησεως.

υποδιαβάλλω μιν. διαβάλλω, συκοφαντῶ ὀλι-γον τὴ ἡ κρησίως· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.5,53.

υποδιαδιδρώσκω διαδιδρώσκω, κα-τατρώγωμι κατὰ μικρῶν, κατ' ὀλίγων· Ἰπν.269,12 γαστέρες δασαίσι τὰ ἐνδόν καὶ ὡσπερ ὑποδιαδεδρωμένοι.

υποδιαζευκτικός-ή-ὄν λαζ. ὁ ὀλίγον τὴ δια-ζευκτικός, διαχωριστικός, ἰδία ἐπὶ συνδέσμου· προδλ. EM 415,25 εὐποδιαζευκτικός δὲ ἐστὶ πὸ σύν-δεσμον ἢ ὁ διάφορα πράγματα τιθεὶς καὶ μηδέ-τερον ἐν τῇ αἰτήσῃ διαίρω, ὅσον· δὸς μοι χρυ-σὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθους τιμῶς· Σουίδ. ἐν λ. ἦ.

υποδιαζευξίς-εως (ἡ) μιν. υποδιαζυξίς· 2) Πλο-χυμ. ἐν Α. J. H. Visser. Notices 16,2,415,14 «ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἣς καὶ ὑποδιαζευξίς λέγεται βαρύτερα».

υποδιαίρεμα-ατος (τό) μιν. τὸ υποδιηρημέ-ων ἢ μικρότερα διαίρεσις· Εἰστ.Πιν.264,94 τὸ κατ' αὐτὸς τὸ υποδιαίρεμα εἰς τοὺς παντε-λείους καὶ τοὺς πάντη ἀτελεῖς.

υποδιαίρεσις-εως (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ τοῦ δια-ιρεθέντος ὄλου πάλιν διαίρεσις εἰς μέρη μικρό-τερα, διαίρεσις τμήματος ἢ τμημάτων πραγμά-τος εἰς μικρότερα μέρη· Διογ.Α7,ὁ εὐποδιαίρε-σις δὲ ἐστὶ διαίρεσις ἐπὶ διαίρεσις· Ζέξτ. Ἐμπ. Μαθ.11,15, - υποδιαίρεσις τῆς πρώτης τάξεως τοῦ σχολείου εἰς τρία τμήματα· ἢ νεώτ. κ. ἐπέκτ. σολοῦποτε διαίρεσις· 2) τὸ ἐξ ὑποδιαίρεσεως προεβῆν ἡ ἐπαρχία εἶναι ὑποδιαίρεσις τὸ νομοῦ.

υποδιαίρω-έω μιν. κ. νεώτ., ὁδρ. ὑποδιήρσα, ποθ. ὁδρ. ὑποδιηρέθην, μτχ. παθ. πορακ. ὑποδιη-ρημένος, διαίρω τμήμα ἢ τμήματα ὄλου τινός εἰς μικρότερα μέρη· Ζέξτ. Ἐμπ.Πυρο.3,75, αὐτ.

Μαθ.7,35, Διογ.Α7,84 οὕτω δ' ὑποδιαίροισιν οἱ περὶ Χρῦσίου καὶ Ἀρχεγόμου· ἢ νεώτ. τὸ μέσ. κ. παθ. χωρίζομαι εἰς μικρότερα μέρη ἢ δι-απαρτίζομαι ἐκ μικρότερον μερῶν· ἢ ὑπόβα ἁ-μαρτία εἰς τρεῖς πόδας, ἕκαστος δὲ πούς ὑπο-διαίρεται εἰς δύοκα δακτύλους, - τὸ κτήριον ὑποδιαίρεται εἰς ἐξ διαμερίσματα· 2) νεώτ. γεν. διαίρω.

υποδιακονικός-ή-ὄν μιν. κ. μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὑποδιακόνους· Φιλ.2,94 ὑποδια-κονικὸν στόμα τὸν ἀδελοῦν ἔξεις· 2) μιν. τὸ ὡς οὐα, τὸ παρὰ τὸν ναὸν οἰκίμα ἐνθα οἰκοῦσιν οἱ ὑποδιακόνους· Σύν.Κων/ποκ. 1536 μ.Χ.] 1201B.

υποδιακόνος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ὁ εἰς ἔτε-ρον ὑποκείμενος διάκονος, ὁ βοηθὸς ὑπηρετοῦ· Ποσειδ.Χορευ.1,10· 2) μιν. κ. νεώτ. ὁ κατέχων τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τοῦ ἀμέσως κατωτέ-ρου βαθμοῦ μετὰ τὸν διάκονον, γενικόρος βοη-θὸν εἰς παλοϊότερους χρόνους τὸν διάκονον· Collet. Constant. Eccles. ex bibl. coisliis 45 ἄν πρεσβύτερος ἢ διάκονος ἢ ὑποδιακόνος γαμήλι- τῆς ἱερουσίαν ἐκλίπτε, Λέων Γραμμ.Πορφ.502, Δαμασκ.1,431A πρῶτον τὰ τοῦ ἀναγνώστου ἀξί-ωμα, εἶτα ὑποδιακόνου.

υποδιακονῶ-έω μιν. διατελῶ διάκονος, ὑπηρε-τέω ὑπὸ ἄλλον· Ἐπιγρ.π.ΑΒ 2,47 ἐκ τῶν ἰδίων κατασκευάσαν ὑποδιακονοῦντες· κ. μέσ.· Πολυ-δ.4,92 Ὀλυμπίασι τῶν ἐπιχωρίων κερυττόν-των, ὁ ταῖς ἱερουργίας ὑποδιακονοῦντο.

υποδιαλείπω μιν. διαλείπω ὀλιγον τὴ, ὀλιγον τὴ ἀφῶμι εἰς τὸ μεταξὺ· Γαλ.8,12 σφυγμός πυκνός μεν, ὀλλ' ὑποδιαλείπων ἀτάκτως.

υποδιαλλάσσω μιν. ὀλιγον τι, κἄπως δια-κρίνω· Ἀθηνῶν.932C.

υποδιαμένω Ἐπιγρ. διαμένω ὑπὸ τι, μένω, κεῖ μοι ὑποκατὰ τινός.

υποδιαμετρήμα-ατος (τό) νεώτ. ναυτ. διαμέ-τρημα πυροβόλου κατώτερον τοῦ κανονικοῦ· πυ-ροβόλον ὑποδιαμετρήματος (πυροβόλικός σφα-λήν μικροῦ διαμετρήματος τιθέμενος ἐν τῇ κοιλί-ᾳ τῆς πυροβόλου ἢ στερεομένου ἀνωθεν αὐτοῦ κα-τὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξονός του πρὸς ἐκτέλεσιν ἐκπαιδευτικῆς βολῆς βραχείων ἀποστάσεων).

υποδιανοοῦμαι-έσμαι μιν. διανοοῦμαι, σχε-διάζω κατ' ὀλίγον ἢ μυστικῶς· Ἰουλ.Ἐπιστ.9,378

υποδιαήγγυμαι μιν. παροκ. διαπέπνη, δια-πήγγυμαι, πηγγύμοι ὑποκατὰ Φιλ.Μηχ.Βελον.74 κανόνια κάτωθεν ὑποδιαπεπνήτοα.

υποδιαίπασις-εως (ἡ) νεώτ. γεωλ. ὑποδιαίρε-σις τῆς διαίπασις βλλ.5) χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς στρωματογραφικῆς θέσεως τῶν ἀποτελούν-των αὐτὴν ἰζηματογενῶν πετρωμάτων.

υποδιασπῶμαι-άσμαι ὀλιγον τὴ ἢ ἕρμα δια-σπῶμαι ἢ διαχωρίζομαι ἀπὸ τινος· Ἰπν.Ἐπιδ.1,986.

υποδιαστέλλω μιν. διαστέλλω, διακρίνω κατ' ὀλιγον· Κύριλλ.2,6,100.

υποδιαστολή (ἡ) μιν. κ. νεώτ. μικρὰ διαίρεσις ἢ διαχωρισμός, ἰδία τῶν λέξεων ἐν τῇ ὁμίλῃ ἢ ἀναγνώσει, ὅταν κρατῆ τις ὀτὲ μὲν βρα-χύν, ὅτὲ δὲ μακρῶν χρόνον· Κοιντ.11,3,35· 2) μιν. κ. νεώτ. διακριτικόν, διαχωριστικὸν ση-μειοῦ, κόμμα, δι' ὃ χωρίζονται οἱ συλλεσθεὶ λέ-ξεώς τινος πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετ' ἄλλης τινός ὁμωνύμου, ὅλον ὅτι, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ὅτι· Εἰστ.701,50, αὐτ.1465,16· 3) νεώτ. γεν. τὸ κόμμα βλλ.3)· εἰς τοὺς δεκαδικούς ἁριθμούς τὸ ἀκέραιον μέρος χωρίζεται δι' ὑποδιαστολῆς ἀπὸ τοῦ κλασματικοῦ.

υποδιασύρω Ἐπιγρ. διασύρω πως, ὁμιλῶ κῶ-πως περιφρονητικῶς· Ἐπιγρ.Ἐπιδοχρον θεωρῶν δὲ τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ πίνακι ἀπίσται τοῖς ἰάμα-σιν καὶ ὑποδιεῖται τὸ ἐπιγράμματα.

ὀποδιατριβή μτγ. ὀλίγη η διατριβή, χρονοτριβή, ἀργοναρά· Γαλ.1,36.

ὀποδιαφάτω μτγ. ἀνεπαίσθητος φέρω τινά εις διαφώρας γνώμας· Διών.Κ.66,13 τῆς φιλοσοφίας προσήλυτοι καταχρώμενοι, διεκλόνοντο καὶ τούτου καὶ ὀποδιεφέρον τινάς.

ὀποδιαφείρω μτγ. κρυφίως ἢ κατὰ μικρὸν διαφείρω, ἀρχομαι διαφείωμαι· Ἰώσα.Α1.15,81 ξεκίωκι ἐπιτηδεύμασιν ὀποδιεφείρε τὴν πάλαι κατάστασιν, Ἠρωδίων· Ἰσα.26, Διών.Κ.66,13.

ὀποδιεφόρος-ον μτγ. ὁ ὀποδιηρμμένος, ὁ δι' ὀποδιαίρεσιν διάφορος· Γαλ.19,602,8 εις ἕτερα ὀποδιαίρεται καὶ ὀποδιαφορά.

ὀποδιδάσκαλος ὀκ κ. νεώτ. δευτερεύων διδάσκαλος, Ἰδία τῶν χοροῦ· Πλάτ.Ἰων.536Α διδάσκαλων καὶ ὀποδιδασκάλων, Κικ.Ραμ.9,18· 2) νεώτ. παλαιότερα ὄνομασία δημοδιδασκάλων κατωτέρου βαθμοῦ, διδασκάντων εἰς σχολεῖα ἔχοντα μικρὸν ἀριθμὸν μαθητῶν, γραμματιστῆς, γραμματοδιδάσκαλος.

ὀποδιδάσκω μτγ. διδάσκω κατὰ μικρὸν, κοτ' ὀλίγην, βαθυδῶν· ΠΔ Νεερ.8,9 ὀπεδιδάσκων τὸν λαὸν εἰς τὸν νόμον.

ὀποδιδράσκω μτγ., ἰων. ὀποδιδρῆσκω ἐκφεύγω, ἀποφεύγω κρῖνα, διαφεύγω ἀπαρηφύτως, κρυφίως· Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,1 ὀποδιδρῆσκουσι [τὰ φάρμακα] οἱ κἀμύοντες.

ὀποδιδύωμι ἐνδίδω, ὀποχωρῶ· Ἀριστ.ΖΚ.22 εἰ γὰρ ὀποδύωσι ἀεὶ, .. οὐ πρόαιον, Ἀριστ.Δ.1,78, Φιλῶστ.Ἀπολλ.3,20· 2) μτγ. ἐπὶ δυνάμει καὶ ἐξουσίας ἢ κράτους, ἐλαττοῦμαι, καταπίπτω, παρακίβζω, ἐκπίπτω· Ἀριστ.Δ.2,187, Φιλῶστ. Γυμν.10,7 τὴν ἰσχὴν ὀποδεδωκότας.

ὀποδιεθύνησις-εως ἡ] νεώτ. δημ. -η τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ὀποδιευθυντοῦ· 2) ὕλη, ῥεῖσα ἀποτελούσα ὀποδιαίρεσιν διευθύνσεως, ἀλλὰ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἴππον αὐτοτελής, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ὀποδιαίρεσιν, τμήμα.

ὀποδιεθυντής ὀκ κ. νεώτ. θηλ. -ύνητις, ὁ ἀμέσως κῶτα τοῦ βαθμοῦ τοῦ διευθυντοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ὀργανώσις κττ. καὶ ἀναπληρῶν τούτων εἰς τὴ καθήκοντά του· 2) ὁ προϊστάμενος ὀποδιευθύνσεως βλλ.2ι.

ὀποδιήγησις-εως ἡ] μτγ. κ. μον. ἡ δευτέρα ἢ ἡ μετέπειτα γινώμη διήγησις· Ἐσθ.77,10 «ἐστὶ δὲ ὀποδιήγησις, ὅτε δηγηταὶ τῆς θμοῖον τῆ τοῖς προκειμένοις πράγμασι»· Ρήτ.3,454.

ὀποδιηγοῦμαι-ομαι μτγ. διηγοῦμαι ἐπισυνάπτων τι, ἐπιλέγω· Ὀρει.1,740B τὴν Ἠρακλείτου παρήτοτα λέξιν, ὀποδιηγοῦμενος αὐτὴν ὕποσημαίνουσαν ..

ὀποδικάζω μον. κατοδικάζω· Νικ.Χων.Χρον.43B τοὺς συλλαβόμενους τοῦ ἔργου ὑπεδικάζε θανάτω.

ὀποδικία ἡ] νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ὀπόδικος· 2) ὁ χρόνος καθ' ὃν διατελεῖ τις ὀπόδικος.

ὀποδικοκατάδικος ἡ] νεώτ. ὀπόδικος καὶ κατάδικος ἐν ταύτῳ· φιλακαὶ ὀποδικοκατάδικων ἡ] ἐν αἰς κραταῦται ὀπόδικος ὄρα καὶ κατάδικος.

ὀπόδικος-ον κ. νεώτ. δημ. θηλ. -η, ὁ ὀπὶ εἰς τὴν διατελούντων κατηγορουμένων παρεμφεθεῖς εἰς τὴν καὶ μὴ δικασθεῖς εἰσὶ τελεσιδικῶς· Λυσ.10,9 ἐν δὲ τῷ νόμῳ εἴρητο, ἐάν τις φάσκῃ ἀποδελτικῶς, ὀπόδικον εἶναι, Πλάτ.Νόμ.954Α, Ἀριστ.Ρητ.1,15,17· κ. μτ. γενικ.· Αλοχ.Εὐμ.260 ὀπόδικος θάλει γενέσθαι ἡρώων, Πλάτ.Νόμ.879Α, Ἰσα.72,22, Δημ.1264· κ. μτ. δοτ., καθ' ἣν ἐκφέρεται τὸ παθὸν πρόσωπον· Πλάτ.Νόμ.871B ὀπόδικος τῶ ἐθέλοντι τιμωρεῖν γινέσθω, αὐτ.846B, αὐτ.868D ὀπόδικος ἀσεβείας γινέσθω τῶ ἐθέλοντι, Δημ.518, Πλάτ. ὀπόδικος ἔστω τοῦ βλάθους τῶ ὀδικουμένῳ· 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκτὸ ὁ δικαίως

τελῶν ὀπὶ τὸ βάρος κατηγοριῶν· εἶναι ὀπόδικος ἀνώπιον τοῦ λαοῦ διὰ τὰς καταχρήσεις.

ὀποδινοῦμαι-ομαι μτγ. ποι. καταλοιδόνομαι ὀλιγον ὀπὶ διπης ἢ ὀλίγη· Κολλ.Δ.ἡλ.79 ἢ ὀποδινηθεῖσα χοροῦ ἀνεπαύστατο νόμῳ.

ὀποδιοικησις-εως ἡ] νεώτ. τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ὀποδιοικητοῦ· 2) ὀποδιαίρεσις δικαιοκῆσις αὐτοτελής πως ἐπὶ τοῖς προϊστάμενον φέροντα τὸν τίτλον τοῦ ὀποδιοικητοῦ.

ὀποδιοικητής ὀκ κ. νεώτ. ὁ ἀμέσως ἐπὶ τὸν διοικητὴν, ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν διοικητὴν ὢν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ καὶ ἀναπληρῶν τούτων εἰς τὰ καθήκοντά του· Ἐπιγρ. Ἐρμῶνας τῶν ὀμοτιμῶν τοῖς συγγενεῖσι καὶ ὀποδιοικητῆς· 2) νεώτ. ὁ προϊστάμενος ὀποδιοικῆσεως.

ὀποδιπλασιεπιπτῶς-ον ὁ μικρότερος δύο καὶ ἐν τρίτῳ φορές· Ἀν.Βασσα.4,420 ὁ δὲ γ' ὀποδιπλασιεπιπτῶς ἐστὶ τοῦ θ'

ὀποδιπλασιεφεθήμις-εως-εἰσα-ο ὁ δύο καὶ ἡμισίαν φορές μικρότερος· Ἀν.Βασσα.4,420.

ὀποδιπλάσιος-ον μτγ. ὁ διπλασιῶν μικρότερος· Νικόμ.Ἐρ.Ἀριθμ.94.

ὀποδιπλοῦμαι-ομαι μτγ. διπλοῦμαι, διπλασιάζομαι· Γαλ.4,380 ῥοδίως γὰρ ἐν ὀπεδιπλοῦται καὶ περὶ αὐτοῦ πολλακῶς εἰλάττωτο.

ὀποδιπλωσις-εως ἡ] πύξις, διπλωσις, διπλωμα· Σχολ.Λυκόφωρ.771, ΕΜ.594,18 μύλιος καλεῖται ἢ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὀποδιπλωσις.

ὀποδιφθερός-ον μτγ. ὁ ὀπὶ διεφθῆραν κείμενος ὁ κεκαλυμμένος διὰ διεφθῆρας· Στράβ.4,199 οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἐν τοῖς προσδοροτατοῖς ὀποδιφθεράς τρέφουσι ποίμνας, Λουκ.Τιμ.7.

ὀποδιφθῶς-ον μτγ. ποι. ὁ διεγείρων, προκαλῶν πᾶσαν τὴν διψάν· Μαν.5,181 ταυταλικὴ κολάσις .. ἰὸν ἐρευγομένης ὀποδιφθῶς.

ὀπόδιφος-ον μτγ. ὁ ὀλιγη, μικρὸν διψᾶν ἔχων, ὁ ὀλιγον διψασμένος· Πλουτ.Ἠθ.1154Α.

ὀποδιφῶ-ῶω ὀλιγον διψῶ, ἀρχίζω νὰ καταλυθῶμαι ὀπὶ διψῆς· Ἰνπ.Ἐπιθ.3,1067.

ὀποδωμῶς-ως ἡ] ὀποδωμότερος δούλος, δδ. ὁ ὀπόδωμὸς τῆ· Ὄδ.Δ.386 βασις θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὀποδωμῶς.

ὀποδωμικός-ος ἡ] Ἐπιγρ. κ. λεξ. ὁ ὀπὶ τὴν δούκον κείμενος εὐρισκόμενος· Ἡσ. εὐποδῶκον κυρᾶπιον, ταμῖα ἐπὶ τὸν θρόνον.

ὀποδομή ἡ] Ἐπιγρ. ἡ ὀποδομή βλλ.· Ἐπιγρ. Τραϊζήνος.

ὀποδομή ἡ] νεώτ. τὸ κάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους τμήμα δομικῶ πινος ἔργου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐποδομῶ· 2) δομικὴ κατασκευὴ χρησιμοῦσα ὡς βάσις ἄλλου πινος τεχνικῶ κατασκευασματος· 3) κεφάλαιον τῆς σιδηροδρομικῆς ἐξέτασιν τοῦ τῆς χαρῶδεις ἐπιχωματώσεως κττ. τῶν σιδηροδρομικῶν ὁδῶν.

ὀποδόντιος-ον Ἐπιγρ. ὁ ὀπὶ, ὁ εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ὀδόντος· Ἐπιγρ. Λέσθου ὀποδόντιον ἀλιγος ἰδύλος τῶν ριζῶν τῶν ὀδόντων.

ὀποδορά ἡ] μτγ. τὸ ὀποδῆρειν, ἢ κατὰ μικρὸν γινώμη ἐκδορά, ἀφαιρέσις τοῦ δερματος, γδάρσιμος· Ὀρειδ. ἐν Cosec.Chir.98 θυσαχεροῦς δὲ ἀσπῆς τῆς ὀποδοράς.

ὀποδορίασις-ον νεώτ. ὁ ὀπὶ τὴν δοράν, ὀπὶ τὸ δέρμα, ὀποδερμικός· ὀποδορίασις ἐνέσις· Ἐπιγρ. -ίως.

ὀποδορία-ῖδος ἡ] μτγ. ὀποδερμῖς βλλ.· Ἡσ. ἐκλεπτορῆς τοῦ γυναικεῖου αἰδοῖου ἢ ὀποδορία· Πολυδ.2,174, Σουῖδ. ἐν λ. μύρτον.

ὀποδοσις-εως ἡ] ἐλάττωσις, χαλάρωσις, θρεσις· Αλοχ.Εὐμ.505 λήξιν ὀποδοσις τὴ μόχλων.

ὀπόδουλος-ον κ. μον. κ. νεώτ. δημ. θηλ. -η, ὁ ὀπὶ δύο δούλους δουλεύων, ὀποδουλωθεῖς ὀποδοταγμένος ἠθῆκκος· Θεόφ.Ἀντ.Αἰτ.δλ.2,256· 2) νεώτ.

κ. δημ. ὁ ὑπὸ δουλείῳ, ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν διστελῶν· ὀπόδουλοι πληθυσμοί· ἐπαρχίαι, -τά ὀπόδουλα νησιά· 3) ὅμ. αὐτὸ ὀπόδουλοι ὡς οὐσ. αὐτὸ ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν διατελέσαντες Ἕλληνες ρομάδες.

ὀποδουλῶ-ῶ μιν. κ. νεώτ., δημ. ὀποδουλῶνα, ὄρμ. ὀπεδούλασσα, παθ. ὄρμ. ὀπεδουλώθη, δημ. ὀποδουλώθηκα, μτχ. παθ. πορακ. ὀπο(ἄ)ειδουλώμενος, καθιστῶ τινά ὀποδουλόω, ἰσάγω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἰκὴν μου ἢ ἄλλην κυριαρχίαν, τὸν ἀποστρέφω τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀνεξαρτησίας του· ἡ Ρώμη ὀποδουλώσεν ἄλλους τοὺς γειτονικοὺς τῆς λαοῦς· τὸ μέγ. καθιστῶ τινά ὀποδουλόω ἐμαυτῷ, ὀποδουλώνα· Μτχ. Ἀκουμ. Πανηγ. 38,15 τὸν ὀποδουλούμενον τοὺς Ἰσραηλίτας βασιλέα· κ. παθ.· ὅταν ἡ Ἑλλάς ὀπεδουλώθη ἀπὸ τοῦ Φράγκου· 2) κ. μτφ. καθιστῶ ὑποκείμεν, καθυποτάσσω· τὸν ἔχει ὀποδουλώσει ἡ γυναίκα του - τὸ πάθος τῆς χαρτοπαίξις - τὸ κρασί.

ὀποδουλώσις-εως ἰή μιν, ὄρμ., δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀποδουλώ, καθυποτάξις, ἰσπαγγὴ ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν ἄλλου, ἀπόλεια τῆς ἀνεξαρτησίας.

ὀποδοῦξ-ουκός ἰδί μιν. ὁ ὑπὸ πνα δοῦξ βλλ.11: Ἐυστ. Πον. 89,10 ὁ ὀποδοῦξ καὶ ὁ ἀπαρχος.

ὀποδοχῆτωρ-ορος ἰδί μιν. ὁ εἰς τὰς πόλεις πρὸ τοῦ πραιτωρὸς εἰσερχόμενος πρὸς προσαρκευὴν τῶν τῆς ὀποδοχῆς αὐτοῦ καὶ πολλὰ ἄνομος εἰσπράττων· Μτχ. Ἀκουμ. 309,5, αὐτ. 2,106,30.

ὀποδοχῆν ἰδί μιν. μέρος πρὸς ὀποδοχῆν, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον· Στράβ. 12,8,15 Ἀπάμεια, τῶν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ὀποδοχῆων κοινὸν ἔστι· 3) ὀποδοχεῖον τροφῆς ὁ στόμαχος· Γαλ. 19,36,37· 3) δεξιματὶ· Ἀριστέ. 112 θαυμασίων καὶ ἀδιήγητων ὀποδοχῆων ὀπαρχοῦτων ὑπὸ γῆν.

ὀποδοχῆς-εως ἰδί μιν, μιν. κ. νεώτ. ὁ ὀποδοχόμενος ἢ φιλοξενῶν πνα· Χρηστ. 3,2, Ζουίδ. 2) μιν. ἐπὶ τοῦ στόμαχου· Θεόφ. Πρωτοσπ. 55 πάντων τῶν προσφερομένων σιτίων τε καὶ ποτῶν πρώτος ὀποδοχέω· 3) μιν. ὁ ἀναλαβὼν νὰ παρέχη τι· Γρηγ. Νακ. 1,382B θέλων κρεῶν ὀποδοχῆς γενέσθαι· 4) νεώτ. χῶρος ἡ δοχεῖον ἐν ᾧ καταρρέουσιν ἀποστὰζόντα ὑρᾶ ἢ καὶ ἄλλαι οὐαί· ὀποδοχῆς ἀποστακτικῆς συσκευῆς.

ὀποδοχῆ ἰή κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὀποδοχέσθαι ἰδίξ ξένους, ξενοδοχεῖν, φιλοξενεῖν· Ἦρ. 7, 119 κτῆνη σιτεύσασκον· ἔς ὀποδοχῆς τοῦ στραταῖα, Εὐρ. 1Α 1229 εἰσδοχέσθαι ὀποδοχῆς δόμων, Ἀριστ. Εἰρ. 530, Οὐκ. 7,74 εἰς ὀποδοχῆν τοῦ στρατεῖματος ἐπάττοντα ἰδίως ὀποδοχῆσαι τὸ στρατέμω, δηλ. ὄπως ἀντικρούσωσι αὐτοί, Πλάτ. Νόμ. 919Α· 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀποδοχέω, φιλόφρων δεξιματὶ πρὸς ἀφικνούμενον, προδότησις· 3) ὅμ. πρόξις ἢ ἀθέσις μεθ' ἧς δέχεται τίς τινα ἢ τι· τὸν τὸν ἔκαναν καλὴν ὀποδοχὴν οὐ δικαί του, - τὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως ἔτυχον ἐνθουσιώδους ὀποδοχῆς ἐκ μέρου τοῦ λαοῦ· 4) μιν. μέρα περιπολιέως· Πλούτ. Ἀλκ. 12 οἶνον Ἰαδοῖα καὶ τὴν ἄλλην ὀποδοχῆν παρῆσκον· 5) τὸ ὀποδοχέσθαι καὶ κατακρῆσθαι τινά, ἰδίξ δραπετεύσαντα· Οὐκ. 1,139 καὶ ἀνδραπόδων ὀποδοχῆν τῶν ἀπισταμένων, Πλάτ. Νόμ. 955B, Πάπ. ὑπὲρ ὀποδοχῆς δούλου· 6) μέρος, τόπος ἐνθα γίνεται τι δεκτὸν, κατάλυμα· αὐτ. 848B τὸς φρουροὺς ὀποδοχῆν ἐκερκῆ· 7) καταφύγιον, ἰδίξ πλοίων· Ξεν. Πρῶσ. 3,1· 8) ἐπὶ ὁδοτος, δοχεῖον, δεξαμενὴ· Ἀριστ. Πολιτ. 1330b,6 διὰ τοῦ κατασκευάζειν ὀποδοχῆς ὁμβρίας ὁδοῦσιν· κ. ἐπὶ τῶν ἀγγείων τοῦ σώματος· αὐτ. Ζ1,1,18,10 ὁ μαστὸς ὀποδοχῆ - ἔστι γάλακτος· ἢ κ. μτφ.· Πλάτ. Τιμ. 49Α

ὀποδοχῆ πάσης γενέσεως· 9) νεώτ. μέρος μηχανήματος ἢ κατασκευασματός τινος, προωρισμένον νὰ δέχεται ἄλλο ὄργανον ἢ τμήμα· ὀποδοχῆ στρογγύλιγγος ἰεκατέρω τῶν ἡμικυκλικῶν ἐνσκαφῶν τῶν κλιβάνου, ἐξ' ὧν στρίβονται αὐτὸ στρογγύλιγγος τοῦ πυροβολοῦ· 10) ὀποστρήρις βοήθημα, χάρις πρὸς τινά· Ἀλκιν. 2,62 εἰς ὀποδοχῆν πάντα λέγειν καὶ πράττειν, Πολύδ. 32, 11,10· 11) ὀποδοχεῖς· Δημ. 80 εἰς ὀποδοχῆν τοῦ μηδ' ἀμφισβητήσαι ὕμῳ, αὐτ. 1482.

ὀποδοχῆν ἰδί μιν. ὀποδοχῆ βλλ. 9: τὴν σταφὴν τῆς πλακάδος τοῦ ὀποδοχίου.

ὀποδοχίμος-ον μιν. ὁ ὑπὸ τὸν δόξιμον· Διομ. ἐν Gramm. Lat. 1,487 [ἐκδ. Keil.] ὀποδοχίμος πούς ἐν τῇ μετρικῇ.

ὀποδοχῆν ἰδί μιν. κ. μιν. τὸ ὀποδοχεῖον, δοχεῖον ὅπερ ὀποδοχέται τι· Γαλ. 4,205,13, Ἐπιφάν. 1,253Α τὸ ὀποδοχῆν τῶν ὁδάτων.

ὀπόδρα ἐπίρμ. ἐπ. ἐπὶ βλέμματός, διὰ ταπεινώσεως τοῦ βλέμματος, κατὰ τρόπον λοξόν, βλασπρόν, ὀργίλον, ἀπειλητικόν· Ἰλ. Α 148 τόνδ' ὀπόδρα ἰζῶν [σχόλ. ἐθενὸν ὀποδραφόμενος].

ὀποδραματοῦγῶ-ῶ μιν. ὑποτραγωδῶ βλλ.· Λουκ. Τραγωδ. 1 μᾶθὲ τὸν Εὐριπίδην ἄλλον καταπενώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματοῦργεῖν ἰδ. ἀνάγν. ὑποτραγωδεῖν.

ὀπόδραξ ἐπίρμ. μιν. ποι. τ. τοῦ ὀπόδρα βλλ.· Κολλ. π. Ζουίδ. ἡ δὲ πελιωνθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὀπόδραξ ὄσσομένη, Νίκ. Θηρ. 457, αὐτ. 765.

ὀπόδρασις ἰή, ἰων. ὀποδρασίη ἴσ. ἐθνοφίλα· 2) αὐτ. ἐξήθρα.

ὀπόδρασσομαι μιν, ἀτ. -άττωμι προσπαθῶ κρυφίως νὰ γίνω κύριος πραγμάτων τινος, προσπαθῶ νὰ πείσω, νὰ ἀρπάξω τι κρυφίως· Πλούτ. Καίσι. 14 Καίσιον μειζῶνας τῆς Πομπηίου δυνάμεως ὀποδραττόμενος ἰδιούθ. ἐπιδραττόμενος].

ὀπόδρης ἰδί (ὀπόδρη) μιν. ποι. ὁ ἀγρίως, σκοτεινῶς, ἀσάφηνος ὀποδρῆπν, ἀγριωνῶς, ἀγριοκοιτῶν, ἐχθρικός· Νόνω. Εὐαγγ. Ἰω. 6,224 ὀπόδρης λαὸς ἄταιρμος.

ὀπόδρησσω μιν. ποι. ὀποδρῶ-ῶ βλλ.· Ἀπολλ. Ρ. 3,274, Μαυσοί. 173.

ὀπόδρηστειρα ἰή μιν. θηλ. τ. τοῦ ὀποδρηστήρ βλλ.

ὀπόδρηστέω μιν. ὀποδρῶ-ῶ βλλ.· Νίκ. Χων. Χρον. 2,011 ὁ ὀποδρηστέωντες ἔκεινεν τὴν ἀθεμίον πρᾶξιν, αὐτ. 316D, Γερμ. Κων/πλ. ἐν Cotel. Μαπ. Eccl. Gr. 2,463C.

ὀποδρηστήρ-ἡρος ἰδί ἰσοδρῶ-ῶ μιν, θηλ. ὀποδρηστήρα [ἰρη]. Νακ. 3,422Α, Βεράπν, ὀπρητής, βοηθός, διάκονος· Ὁδ. Ο 330 αὐ τοῖ τοιοῖδ' εἰλον ὀποδρηστήρας ἔκεινεν.

ὀπόδρημις-εως υ μιν. ὁ ὄλιγον τὸ δριμύς· Διοσκ. 1,17, αὐτ. 2,138.

ὀπόδρομῶ ἰή τὸ ὑποτρέχειν, δρόμος, τρέξιμο ὑπὸ τι· Αντιφ. 121,32 διὰ τὴν ὀποδρομὴν τοῦ παιδός [ὑπὸ τὸ ἀκόνητον], Κλεομ. 120,23 αὐτὸν οσλήνης ὑπὸ τὸν ἄλιον ὀποδρομαί [ὑπὸ τὴν τροχίαν τοῦ ἡλίου], Στόλ. Ἐσέκρ. 5,99· 2) μιν. ὑπόγειος ὁδός, δρόμος· Αἰλ. Ζ1 16,15· 3) ὅμ. δρόμος ὑπὸ τὸ δένδρα, κατάσκιος· αὐτ. Π1,3,1· 4) ὅμ. μτφ. κολακευτικὴ περιποίησις, χαμερπεία· αὐτ. 14,48 διὰ τὴν κολακείαν καὶ ὀποδρῶμῆς χειρῶσασθαι τὸν βασιλέα, Πολύδ. 4,50· 5) ὄνομ. εἰδούς τινός ὄρματις· Αἰλ. Ζ1 6,26.

ὀπόδρομῆ ἰδί μιν. ὀποδρομῆ, ἰδ. τόπος εἰς καταφυγὴν, τόπος ἀρχῆς δρόμου ἢ ἐξορμήσεως, μέρος εἰς ὃ ἐνορμίζονται τὰ πλοῖα ἐν κακοκαιρίᾳ, ὄρμος· Φωλ. 517.

ὀπόδρομος-ον ὁ τρέχων ὑπὸ τι, ὀποδῶν τινάς· Ὁρφ. Ἀργ. 880 κεινήσιν δ' ὄχθισιν ὀπόδρομος ἡλυθεν Ἀργῶ, Εὐρ. Φοῖν. 1391.

ὁποδρωμῶ-τω ποι., παρακ. ὑποδεδρωμάκα, ὑπο-
τρέψω βλλ.: Σαφ.2,10.

ὁποδρῶσος-ον μτγν. ὁ ὄλιγον τι δρῶσατος ἢ ὄγρος: Θεοκρ.25,16 μελιπιδέα ποιῆν λευκίνας θέλειθρῶσιν ὑποδρῶσοι.

ὁποδρῶ-άω, ἐπ. ὑποδρῶω ἐργάζομαι ὑπό τινος, ὑπηρετῶ, εἶμαι ὑπηρετικός, χρησιμεύω: Ὀδ.Ο 333 αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ κατὰ πρόσωπον, αὐτὸ σφιν ὑποδρῶωμεν, Αἰλ Ζ19,33.

ὁποδρῶμα-ατος (τό) μτγν. ὑπόδρωμα βλλ.: Καλλ. Αὐρ.Χρον.1,4,296² Ἐπιγρ. ὑποδρῶτης ἔνδυμα, φόρεμα, ὃ ὑποδέεται τις: Ἐπιγρ. Ἀνδανίας.

ὁποδῶνω β.τ. τοῦ ὑποδῶω βλλ.

ὁποδῶσις-εως (ή) τό ὑποδῶσις, παρεμφερής: Ἀριστ.ΖΠ 15,8² μτγν. τόπος εἰς ἐν εἰσέρχεται τῆς καὶ κρύπτεται, καταφύγιον: Διοσκ.3,14 νομῆς χάριν πλανώμενοι περὶ τὰς ὑποδῶσις καὶ τὰ κοιλώματα, Ἰώσ.Π13,7,22.

ὁποδῶσκολος-ον κ. μων. ὁ ὄλιγον τι, ὃ κάπως, ὁπωσούην δύσκολος, ὃ εἰς μικρὸν βαθμὸν δύστροπος: Ἰππ.Κωικ.148 σμετὸν ὑποδῶσκολον σύστημα κάπως δύστροπον καὶ ὄχι ἐκ τούτου ἐπικινδύνων, Εὐστ.219,23² μτγν. ἐπιρρ. ὑποδῶσκόλης: Θεόδ. Ὑρτ. ἐν Natist.Μσα.8,144 ἐν τοῖς ὑποδῶσκόλης πως κλημένοι.

ὁποδῶστροπος-ον μτγν. ὁ ὄλιγον, ὃ κάπως δύστροπος, δυσχερής, δύσκολος: Πολυδ.4,135.

ὁποδῶσφορος-ον ὁ ὄλιγον τι χαλεπαίνων, δυσανασχετῶν, ἀνυπόμονος: Ἰππ.Προγ.70.

ὁποδῶσφορῶ-τω ὄλιγον τι δυσφορῶ, δυσχεραίνω, δυσανασχετῶ, εἶμαι κάπως ἀνήσυχος ἢ ἀνυπόμονος: Ἰππ.Ἐπιδ.3,1098, αὐτ.1101D, Πλάτ. Ἐπιστ.357B λέγοντας ὑποδῶσφορῶσιν εἶ.

ὁποδῶσχεινῶ μτγν. δυσανασχετῶ κάπως, ὑποδυσφορῶ βλλ.: Πλάστ.Η8,71D.

ὁποδῶσθηξ-ουξ-εως μτγν. ὁ ὄλιγον τι δυσάθης: Διοσκ.4,186.

ὁποδῶσθημῶμαι-έομαι μτγν. ὄλιγον τι ἀποστέρω, ἀποστέρημι: Πλούτ.Ἦ8,646B τὸ μὲν μύρον εἰκότως ὑποδῶσθημῶμα καὶ τὴν πορφύραν διὰ τὴν ἐπιθετον πολυτελείαν.

ὁποδῶτηριον (τό) μτγν. β.τ. τοῦ ὑποδῶτηριον.

ὁποδῶτης (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ὑπό τὸν θώρακα ἔνδυμα, χιτωνίσκος ὑπὸ τὸν θώρακα φορούμενος: Πάτ.Ἐξ.39,21 ἐποίησαν τὸν ὑποδῶτην ὑπὸ τῆν ὀμωίδα, Διοσκ.17,44, Πλούτ.Φιλον.11² νεώτ. στρατ. βαμβοκερὸν ὑποκάμισον τῶν ὀπλιτῶν.

ὁποδῶτης (τό) πῶπ. ὃ ὑποδῶτης βλλ.11.

ὁποδῶω, νεώτ. μ. ὑποδῶομαι κ. ὑποδῶνω, μέσ. μέλλ. ὑποδῶσομαι, ἀόρ. ὑπεδῶσμαι, ἐπ. γ' ἐν ὑπεδῶστω, ἀόρ. β' ὑπέδων, πορκ. ὑποδέδωκα, νεώτ. παθ. ἀόρ. ὑπεδῶσθην, ἔνδωω, φορῶ ὑποκάτω: Ἦρ.1,155 κέλευε δὲ σφας κινθῶνας τε ὑποδῶωεν τοῖσι εἰμασι² 2) ἀμτθ. ἡρέμα εἰσέρχεται ὑπὸ τι, ὑποκάτω τινός: αὐτ.4,75 τὴν κανθάσιος τὸ σπέρμα ἱεπὸν λάδωσι, ὑποδῶουσι ἀπὸ τοῦς πλούς² μτ. αἰ. πράγμ. εἰσέρχεται, εἰσδῶω εἰς τι κρυφίως καὶ ἐντέχνως: αὐτ.6,2 ὑπέδωεν τῶν ἰώων τὴν ἡγεμονίην² ἴσχυιτό, τὸ μέσ. καταδῶομαι ὑποκάτω, εἰσέρχεται, εἰσχωρῶ ὑπὸ τι, χώνωμαι κάτω ὑπὸ . . . Ὀδ.Δ 435 ὑποδῶσα θαλάσσης κόλπον, αὐτ.570, Ἦρ.1,31 αἱ νεβινία ὑποδῶντες ἀστέι ὑπὸ τὴν ζευγλίωον εἰλκον τὴν ἀμασῶν, Ἰππ. Ἀρρ.787, Ἀριστ.Πα.735, αὐτ. Σφ.182, Σκόλ.22 ὑπὸ παντὶ λίθω σκαρπίος ὑποδέεται, Λοκ. Ἐρμ.67,1, αὐτ.Νεικρ.Δ 27,3² 3) τὸ μέσ. ὑπέρωμι, ἔρωω ὑποκάτω: Ἀριστ.Σφ.205 ὃ ὑποδῶόμενος τις ἐταστέι ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἡλίσσας ὁρασίεας² 4) ἐνδῶομαι, εἰσάγω τοὺς πόδας μου εἰς ἀναδῶλια, φορῶ ἀναδῶλια: αὐτ.1158 ὑποδῶσι τὰς Λακωνικάς, αὐτ.1159, αὐτ.1168² 5) τὸ μέσ. μτφ. ἀναλωθῶνω, παριστῶνω τὸν χαρακτήρα

προσώπου τινός διότι τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποκρίτου ἐκρύπτεται ὑπὸ προσωπίων: Πλάτ.Γοργ.464C ἢ καλακευτικῆ . . . ὑποδῶσα ὑπὸ ἐκαστὸν τῶν μαρτίων, προσομοίεται εἶναι τοῦθ' ὄπερ ὑπέδω, Ἀριστ.Μεταφ.3,19 αἱ σοφισταὶ ταῦτὸν ὑποδῶντων σχῆμα τῶν φιλοσόφων, αὐτ.Ρητ.1,27, Λοκ.ἸΑ.33, αὐτ. Ἀποδ.27 τὸν Ἀριστοφῶννη καὶ τὸν Ἐπολιπὸν ὑποδέδωκα² κ. μτ. δοτ.: Διον.Ἄλ.ἀπ.2320² 6) μτγν. ὄρ. μτφ. ὑπεισέρχομαι, κρυφίως εἰσέρχομαι, εἰσάγω εἰς τὴν ἐννοίαν τινος, ἐλκῶω αὐτόν: Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.32 ἀπ' ἐξουσίας ὑποτικῆς ἀσχερῶς καὶ ταπεινῶς ὑποδῶόμενος τὸν δῆμον, αὐτ.Ποιν.25² 7) ὀπλ. ἔρωω, Πλάτ.Νόμ.967A θαθάματα μὲν οὖν καὶ τρέτε ὑπέδωτε περὶ αὐτὰ² 8) μτφ. ἐπὶ αἰσθημάτων, κρυφίως εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τινος καὶ καταλαμβάνω αὐτήν: Αἰσχ.Εὐμ.842 τίς μ' ὑπέδωτε πλεურὰς ὀδῶνας² μτ. αἰ. δοτ.: Ὀδ.Κ 398 πᾶσιθ' ὑπέδω γόος, Σοφ.Φιλ.1112 ἀλλὰ μοι ἄσκαπα κρυπτά τ' ἐπὴν . . . ὑπέδω, Λοκ.Ἀνάχ.37 ὑποδέεται . . . ταῖς ψυχὰς ὄρηι² μτ. κ. ὀπλ. ἐπὶ νόσων: Ἔν. Ἰππ.4,2² 9) βέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινός, ὥστε νὰ βαστάσω τι, βαστάζω, φέρω ἐπὶ τῶν ὀρων μου: Ὀδ.Ο 332 τὸν μὲν ἐπιεθ' ὑποδῶντι δῶμα ἐπιπρες ἑταίροι . . . νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς σφερέτην, αὐτ.Ν 421² 10) ἀναλωθῶνω τι, ἀνοδεύομαι: Ἦρ.3,69, αὐτ.4,120, αὐτ.710, Ἔν.ΚΠ 1,512 πάντα δὲ κινδύνων ἡδέως ὑποδῶσθαί, Δημ.624² 11) ὀποτάσσομαι, δέχομαι νὰ . . . Ἦρ.7,134 ὑπέδωσα ποιήην τίσις, αὐτ.Οἰκ.14,3² 12) φεύγω ὑποκάτωθεν τινός: αὐτ.Ἰππ.8,7 ἦττον ἀν ὑποδῶσι ἀ ἴππος² τὸ μὲσ. μτ. γενικ. ἐξέρχομαι κάτωθεν: Ὀδ.Ζ 127 θόμωνα ὑποδῶσεται² κ. μτφ.: αὐτ. Υ 53 κακῶν ὑποδῶσας² 13) ὀπλ. ἡρέμα ὑποδέω κρυφίως ἐκφεύγω: Δημ.778 ὑποδῶω παρὰ ταῦτα καὶ διασπῶ² 14) μτγν. τὸ μέσ. ὑποπίπτω, ζορῶω ἐνώπιόν τινος: Ἀνών.Σουφ.ἐν.λ. Μάρδο, Μάρκ.Αὐρ.22 μκτέτι τὸ εἰσαρμόμεν ἢ παρὸν δυσχεράνα ἢ μέλλον ὑποδῶσθαί² 15) μτγν. ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες βαθεῖς ὀφθαλμοί, μάτια βαθουλωμένα, βουκαγγμένα μέσα: Λοκ.Τημ.17.

ὁποδῶριξ μτγν. δωρικῶς κάπως ἢ ἀδείξιμος ἐν τῷ γραπτῷ λόγῳ μου ἢ ἐν τῷ ὀμιλῳ μου: Συνέσ. 2,97B τὰς ποίσεις μῶσας . . . ὑποδῶριξας εἴρηκε Δωριδί διαλέκτι.

ὁποδῶριστι ἐπιρρ. κατὰ τὴν ὑποδῶριον βλλ. ἄρμονον: Ἀριστ.Πρ.19,30,αὐτ.48,1.

ὁποδῶρος-ουξ (τό) νεώτ. ζωολ. ὄρος ταυτόσημο πρὸς τοὺς ὄρους φυλῆ ἢ γενεά.

ὁποεκαθεῖς ὄρος πορ. ὄρ. τοῦ ὑποεἰκῶ βλλ.: Ὀρφ. Ἀργ. 04 κύμα δ' ἀνεκρῶθῆσας, βυθὸς δ' ὑποεκαθεῖα νηί.

ὁποεκτικός-ος μτγν. ὃ ἐπιεκτικός βλλ.: Ὀππ. Ἀλ.Ι, 526 ἰδ.γρ.1, Γρη.Ναζ. Ὀδ.50,58 νοσῶσας δέμας ὄχι ὑποεκτικόν.

ὁποεἰκος, μέλλ. ὑποεἰξομαι ἴ.ψ.Ψ 602, ἀόρ. α' ὑπέειξα ἰαὐτ.Ο 221, ἀόρ. β' προστ. ὑποεἰκαθεῖ κ. ἀπορφ. ὑποεκαθεῖν, ἐπ. τ. τοῦ ὑποεἰκῶ βλλ.

ὁποεπιμερῆς-ουξ εἰς μτγν. κ.-μῆριος-ον ὃ κατὰ ἄκρῃον καὶ κλάσμον ἐλάσσων, τὸ ἄλιον καὶ ἐν μέρῳ ὄλιγότερον περιέχων: Ἰάκ.Ἄλ.Νικ. Ἀριθμ.5011.

ὁποεπιμέριος-ον μτγν. ὃ τ. τοῦ ὑποεπιμερῆς βλλ.: Ἰάκ.Ἄλ.Νικ. Ἀριθμ.50

ὁποεποχῆ (ή) νεώτ. γενικῶς ὑποδιαίρεσις τῆς ἐποχῆς ἡλικία.

όνοεργισιότης [ή] Ἔπιγρ. ὁ ὅπο τὸν ἐπιστάτην τῶν ἐργατῶν ἴ: Ἐπιγρ. Ἀβδούδου.

όνοεργός-όν μτγν. ποι. ἄσυνοιρ. τ. τοῦ ὀνοεργ-ός βλ.λ.1: Ἀπολλ.Ρ.1,226.

όνοέσθη ἴσ. ἐπιθῶν.

όνοζακάρω Ἐπιγρ. εἶμαι ὀνοζακάρος.
όνοζακάρος [ή] δευτερεύων ζάκρος δικάζων, νεώκορος, ἀπρητής ἐν νοσῖ: πρβλ. ἴσ. ἐζάκορος, νεωκόρος: Ἡρ.6,134 εἶναι δὲ ὀνοζακάρων τῶν χθονίων θεῶν.

όνοζευγα-ατος [τό] μτγν. σχήμα τὸ λόγου: Diom. ἐν Gramm.Lat.ed.Keil.1,444,20.

όνοζεύννυμι κ. νεώτ. κ. ὀνοζεύνω, μέλλ. ὀνοζεύω, ὄφρ. ὀπέζω, παθ. ὄφρ. ὀπέζεσθην, ὀνοβάλλω ὅπὸ τὸν ζυγόν, ζεύνω, ζεύω: Ὁδ.Ο.Β1 ὀνοζεύω δὲ τοι Ἰππου, αὐτ.Ζ.73, Ἡρ.4,69 ἐπέδαν ἀμαρὰν φρυγάνων πλῆθους καὶ ὀνοζεύωσι βοῶς, ἴσ.Π1 2,61: ἴ] ὄμ. κ. μέσ.: Ἀπολλ.Ρ.3,84 ὀρῆας ὀνοζεύσασθαι ἄπλην: ἴ] κ. ἐπὶ ἄρματα: Σαφ.1,9 κ. μέσ. Πλούτ.Κάμ.7 ὀνοζεύσασθαι τέρηριον: 2] τὸ παθ. πρβλ. ὀνοβάλλωσι εἰς ζυγόν, ὀνοτάσσομαι, μτ. δατ.: Αἰσχ.Πρ.108 ἀνάγκαις ταῖσδ' ὀπέζευμαι, Σοφ.Α1,24: 3] μτφ. ὄφρα ὅπο τινα τάξην: Πλάτ.Φδ.309Α τοὺς ἐνάμαθαι κυλινοῦμεναι εἰς τὸ δουλικόν ὀνοζεύωντας γένας: 4] τὸ παθ. ὀνοβάλλομαι, τίθειαι εἰς τὴν αὐτὴν τάξην: Ἀριστλ.ΖΜ.1,4,2.

όνοζεύεις-εις [ή] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀνοζεύναι, ζέψιμο: 2] μτγν. γράμμα, ὀνοτάσις, ὀνοτέλης ἡ ἐξηρητημένη σχέσηις: Χρυσ.4,250, Διουήδ.2,439.

όνοζευκτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀνοζεύειν βλ.λ.2], ὄθ. ἐπὶ συνδέσμων, οἱ δ' ἐν εἰσαγόμεναι ὀνοτέλεις προτάσεις: Διοσκ. ἐν Gramm. Lat. ed. Keil.7,418,19.

όνοζέω μων. ὀλγων τὸ ζέω, ἴδια ἀρχήνῳ νά πάσχω ζέωμαι: Γεωη.6,122 ὀνοζέων γλεῦκος.

όνοζηλά-ῶν μων. ἐνδομοχθῶς, κρύφα ζηλά βλ.λ.1], κηνοίμαι, ἀγομαι ἐνδομχθῶς ὄπο ἐκρυπόμενον ζήλω: Θεοφῶλ.Σ.1,4,1,2 ἀδελφά τῶν ἐκείνων διαχειρηθέντων ὀνοζηλάσαντες.

όνοζητός-έω μτγν. ζητῶ ἐσεβάσθω ἡ πλαγιώς, ἐμμέσως: Βασ.2,249Β ἔγγραφοι ὀνοζητήσασθαι παρ' ἁμῶν ὀμολογίαν: ἴ] ἴσ. ἐποζητηθείς: ὀνοκατασχῶν.

όνοζώφρον-ον μων. ὁ ὅπο ζώφρον: Μιχ. Ἀκομ.1, 98,2, αὐτ.2,9,12 [ἐκδ.Λ1].

όνοζώφῶ-ῶν μτγν. καθιστῶ τὸ ὄλγων ζωφῶδες, ζωφερόν, ἐπισκοτικῶς: Ρήτ.1,479,28 κἄν ὄως ἐπίστω τὸ τῆς μορῆς ἐκπρόσωπον ὀνοζώφωρον: 2] ἀμτθ. γίνομαι ὄλγων τὸ ζωφῶδες ἡ εἶμαι ὄλγων τὸ ζωφερόν: Νικ.Θηρ.337 σιῆν ὀνοζωφώσασ μελαινίται ἀκρόθεν οὐρή [ή] μτγ. -ώσασ ἀνήκει κατ' ἀναλογίαν εἰς τὸν μὴ ἐν χρ. τύπον ὀνοζωφῶν: πρβλ. Lob.Techb.1861.

όνοζώνγια [ή] μτγν. σὺζευθεις, σὺνδεις, συναφής, ἔνωσις: Ὀργ. εἰς ἴερ.2,880,Φ.

όνοζώνιον [τό] κ. νεώτ. ζῶων χρησιμεῖον πρὸς ἔξω ἐξηρητῶν ἡ πρὸς μεταφορῶν φορτίων κ. γέν. πᾶν ἀχθοφόρον ζῶων κ. ἴδ. Ἰππος, ἡμίονος κ. ὄνος: ἴσ. ἐποζώνια, κτήνη τὰ ὅπο τὸν ζυγόν, Σουίδ. ἐποζώνια, οἱ ὅπο ζυγόν βόες: . λέγονται ὀνοζώνια καὶ τῶνα τῶν ἀχθοφόρων ζῶώνων: Θε-αγ.126 πρὶν περὶ θείας ὡσερ ὀνοζώνιον, ἴερ.9, 39 ὁ φειδόμενος οὔτε ὀνοζώνιον οὐδένοσ οὔτε ἀνθρώπου, αὐτ.1,167 πρὸδατ καὶ ὀνοζώνια, αὐτ. 3,25, Ἰππ. Ἀφορ.1252,Θουκ.2,3 ἀμάδας τὸ ἄνευ τῶν ὀνοζώνων ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν, Πλάτ.Νόμ. 873D ὀνοζώνιον ἡ ζῶων ἄλλο τι, αὐτ.Πολ.370Β, Ξεν.ΚΠ.5,334, Ἀριστλ.Ζ1 595β,20 ὡς γὰρ ἄν πῆρ τὰ ὀνοζώνια τὸ ὄσωρ: ἴ] κ. μτφ.: Πλάτ. Φαῖδρ.256C.

όνοζώνιος-ια-ιον κ. νεώτ. κ. ὀνοζώνιος-ον ἐπὶ ζῶων, ὁ ὅπο ζυγόν ζευγνόμενος ἡ ἐζευγμένος: Ἀριστοφ.Βυζ.π.Εὔστ.1625,41 ὀνοζώνια ἡμίονοι, Γρηγ. Νύσσα.1,904C ἐπὶ μοι, ἕκῶν ὁ ταῖρος ἐστιν ὀνοζώνιος, Πάπ. ὀνοζώνια ζῶα: 2] τὸ ὄδο. ὀνοζώνιον ὡς οὔσ. βλ.λ.

όνοζώνιωθεις-εις ὁ δμοιος πρὸς ὀνοζώνιον, ἡ ἀρμόζων εἰς ὀνοζώνιον: Ἀριστοφ.ἀπ.696 εἰποις δ' ἄν καὶ ὀνοζώνιωθεις πρῶγμα.

όνοζῶνος-ον μτγν. ὁ. ὀνοζώνιος βλ.λ.: Ἰουστ.418Α ὀνοζῶνος γὰρ ὁ μῦσχος.

όνοζῶνῶ-ῶν ὀνοζεύννυμι, τὸ παθ.: ἴππ. Ἀρβρ. 797Β δατέον τὸ ἄπο τῆς ἄνω γνάθου περικῶς ὀπέζῶνται πρὸς τὸ οὐς δατέω προσπεφυκῶτι: ἴ] τὸ μέσ. ὕπο ζυγόν ὀπάγω, φέρω ὅπο τὴν ἔξουσίαν μου, ὀπάσσω, ὀπροβουλά: Λοκ. Ἐρωτ.28 ὄσελων . . ὀργάνων ὀνοζῶνόμενοι τέχνασμα.

όνοζῶνῶμαι-όμεαι μτγν. παθ. ζυροῦμαι ὄλγων τὴν ὀφιστάται ὄλγων ζέωμαι: Ὀρειθ.37 Ματθ. πυρὸ καὶ φῶσος ὀπέζῶνόμενον.

όνοζῶνρῶθ-έω σχόλ. κ. μων. ζῶνρῶθ ὀνοκῶτῳ ἡ ἀμυρόδωρ, σκιαγραφῶ: Σχόλ. Ὁδ.Ε.121 οἱ θεοί . . δι' ἄστρων ὀπέζῶνρῶσασ ἀπὸν ἐν τῷ ὄφρα ὅπο μέσ. ὀνοκῶσι, Νικήτ.Εὔγ.3,60, Νικ. Χων.10,145: 2] ρηματ. π. ὀνοζῶνρῶρος.

όνοζῶνρῶρος-ον μτγν. ὁ ὀνοζῶνρῶρημένος, σκιαγραφημένος: Βασ.3,617 ὄσ συγκλημένους τε καὶ καθέλου τὰ πράγματα θεωρεῖται, ἀλλ' ὡς ὀνοζῶνρῶρα κατὰ μέρος γινώσκεται ὡς ἔχει.

όνοζῶμα-ατος [τό] ἴσοζῶννυμι κ. νεώτ. ὁ διαχωρίζων τὸ κύτος τοῦ θώρακος ἀπὸ τῆς κοιλίας πῶν ἡ ὄμη, διάφραγμα, ἄ. διάζῶμα βλ.λ.2]: Ἀριστλ.Ζ1 509Β,16 πόρους ὄσο ἔχουσι ἀπὸ τοῦ ὀνοζῶματος ἠρτημένους: πρβλ. αὐτ.ΖΜ.672β,24: 2] κ. νεώτ. ζῶολ. παρὰ τοῖς ἐντόμοις, ἡ διαχωρίζουσα τὸν θώρακα ἀπὸ τῆς κοιλίας ἐντομῆ: Ἀριστλ.Ζ1 535β,6 φρεσὶ τῷ ὄμειν τῷ ὄπο τὸ ἀπόζῶμα, ὄσον διήρηται: 3] κ. νεώτ. ζῶωτήρ ἐκ χονδρῶ στανίον περιβάλλων κατὰ μῆκος τὸ πλοῖον πρὸς συνοχὴν τῶν ἐπηκηκίδων μετὰ τοῦ σκελετοῦ τοῦ σκάφους: Πλάτ.Πολ.616C οἶον τὰ ὀνοζῶματα τῶν τριήρων, αὐτ.Νομ.945C, Καλλῆ.ε. π. Ἀθῆν.5,204Α ὀνοζῶματα δὲ ἐλάμβανε δῶδεκα [ή] νόσθ. Ἀπολλ.Ρ.1,368: ἴ] νεώτ. νουτ. ποχὺ στανίον περιβάλλον δίκην ζῶωτήρος ἐξωτερικῶς κέμβον ἡ πλοῖοιρον κατὰ μῆκος τοῦ σκάφους πρὸς ἀποφυγὴν προσκορῶσεων κατὰ τὰς πλευρῆσις, ζῶανῖρ: 4] τὸ μεσάιον μέρος τοῦ ηἰθάλιου: Πολυδ.1,89.

όνοζῶνῶ [ή] γλωσσ. κ. πῶν. ζῶνῶ, ζῶωτήρ: Πάπ. Ζεῦθος ὀνοζῶνῶν.

όνοζῶνῶν [τό] γλωσσ. ὀνοκορ. τοῦ ὀνοζῶνῆ, ζῶνῶριον, ζῶανρῶρι.

όνοζῶων [τό] πῶν. ἡ ὀνοζῶνῆ, τὸ ζῶανρῶρι ζῶανρῶγιον ὀπόζῶων.

όνοζῶννυμι κ. ζῶωννῶ κ. νεώτ., μέλλ. ὀνοζῶσω, ὄφρ. ὀπέζῶσω, παθ. ὄφρ. ὀπέζῶσθην, ζῶωννῶ ὀνοκῶται πρὸς σύσφιγξιν ἡ στερέωσιν: Πλούτ. Εὔμ.Π. τὸν δ' Ἰππων ἔκαστον ρυρήσιν . . ὀνοζῶσασ, Στράτ.ΑΠ.12,222 τὸς ποσῶν ὀνοζῶσασ ἀνεκλινεῖσθαι: κ. παθ. ἴδ. ἐν τῇ μτγ. πορακ.: ἴσ. 7,69 ζειράς ὀπέζῶσόμενοι ἴσαν, Πλούτ.Ρωμ.26 ὀπέζῶσόμενοι . . ἴμντας, αὐτ.Ποιη.10, αὐτ.Νομ.13, Λοκ. Ἀλ.ἴσ.1,13,Αλ.Ζ1 13,7 ὀπέζῶσασι νηδὸν λευκὴν [ἔχει λευκὴν κοιλίαν]: ἴ] ὁ ὀπέζῶσῶς τὰς πλευράς ὄμη ἡ κ. ἀπολ. ὁ ὀπέζῶσῶς, ἄ. ὀπόζῶμα βλ.λ.1], διάζῶμα, διάφραγμα: Πολυδ.2,219 ἐτούς ἐν ταῖς πλευραῖς ὄμνος [καλοῦσθαι] ὀπέζῶκτας: Ἀλεξ. Ἀφορ.Πρ.1,53: πρβλ. Greenhill.Θεοφ.π.299: 2] ἐν ἀναφ. πρὸς πλοῖον, ζῶωννῶ ὀνοκῶται ἡ ἐπεριβάλλω διὰ στανίον τὸ πλοῖον, ὄπως καταστήσω αὐτὸ πλόιμον, συσφιγγῶ πλοῖον

δι' ὁποζώματος βλ.λ.3] πρὸ τοῦ ἀπόλου : Πολύβ. 27.33 τετραράκοντα ναυς συμβολακάσας τοῖς Ῥωδίοις ὁποζωννύειν, ΚΔ Πράξ.Ε27,17 ὁποζωννύ-
τες τὸ πλοῖον 3] ρηματ. π. ὁπόζωμα, ὁπόζω-
σμα, ὁποζώστρα.

ὁπόζωμα-ατος [τό] ἵσοζώνυμη μτγν. κ. νεώτ. ἀντὶ ὁπόζωμα βλ.λ.3] : Πλούτ. Ρομ.7 ἡ σκάφη . .
σώζεται, χαλκίοις ὁποζώμασι.

ὁποζώστρα [ή] νεώτ. ναυτ. ἑσωτερικὴ ἐκ ξύ-
λου ἢ σιδηρογωνίας ἔνδεσις τοῦ πλοίου πρὸς
ὁπισθίτην τῆς ζυγοῦδος, τὸ μέσα ζωνάρι.

ὁποηλικία [ή] νεώτ. γεωλ. τμήμα ἢ υποδιαίρε-
σις τῆς ὁποκρίσθου βλλ. τῆς γῆς.

ὁποδαλάμευ μιν. εἰς τὸν ὁθαλαμὸν ἀγω :
Εὐστ. Πιν.347,20 αἰὼν ἐνδοθεν ὁποδαλαμέυι
καλὴν τῷ βουλομένῳ ὁποκαθῆσθαι.

ὁποδαλάμοσ-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὸν ὁποθαλαμὸν βλλ. : ὁποδαλάριος
αὐλαε.

ὁποδαλάμοσ [ό] νεώτ. ἀνατ. μέρος ἢ τμήμα
τοῦ διαμέσου ἐγκεφαλοῦ.

ὁποδαλάσσοσ-ια-ιον νεώτ. ὁ ὑπὸ τὴν ἐπιφά-
νειαν ἢ εἰς τὸν βαθθὸν τῆς θαλάσσης, ἄ. ὁποδρό-
χιος : ὁποδαλάσσοσ κώδων.

ὁποδάλλω κ. νεώτ., μέλλ. ὁποδάλλω, ὄρω. ὑπέ-
βαλλω, βάλλω τὴν λεληθότως ἢ βραδέως, κωίω
τὴν κώθεν, θερμαίνω τὴν ἐλαφρῶς διατηρῶν αὐτὸ
κεκαλυμμένον, τὸ ποδ. : Μελέαγρ. ΑΠ 12,92 τέφρ
πῦρ ὁποδαλλόμενον 2] μτφ. θερμαίνω ἑσω-
τερικῶσ ἢ ἡλιῶσ ὁποκωίω, διεγείρω, ἐρθεῖω :

Αἰσχ. Πρ.880 ὑπὸ μ' ἀτ σφάκελοσ καὶ φρενοπλη-
γίησ μανίασ θάλοπουσιν, Φιλόστρ. Γυν.56,4 τοῖσδε
αὐτὸν ὁποθαλαε τέχην 3] κ. νεώτ. μτφ. διε-
γείρω, ἐξάπτω τὴν κρύψω, συμβάλλω ἐκ τοῦ ἀφα-
νοῦ εἰς τὴν διατηρησὶν τινοσ : ὁποθάλλει τὰς ἐπι-
πίδοσ τοῦ - τὴν ἐξθρα, Ἄνω.π.Σουῖδ ἐν λ. ὠδὸν
ὁποθάλλειν ἐπιπίδοσ, ὁποθάλλω τὸ μίσοσ - τὴν
ἐξθρα - τὸν πόθοσ 4] νεώτ. συντηρῶ, τροφο-
δοτῶ τινα κρυφίωσ : ὁποθάλλει ληστοσ ἢ λη-
στειν - φυγοδίκον 3] ρηματ. π. ὁποθαλφίσ.

ὁποθάλφωσ-εωσ [ή] νεώτ ἢ ἐνέργεια τοῦ ὁπο-
θάλλω βλ.λ.4] : κληροῖται ἐπὶ ὁποθάλφει λη-
στοῶν 1] εἰδ. νομ. ἢ εἰς τὸν δρόμοτὴν ἐγκλήμα-
τοσ τινοσ παροχὴ βοηθείασ πρὸσ ἀπόκρυφιν οὐ-
τὸ ἢ τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐγκλήματοσ ἢ πρὸσ
συγκάλυφιν τοῦτοῦ.

ὁποθαρρῶνμ μιν. θαρρῶνω ὄλιγον τὴ, ἐνθα-
ρρῶνω κἀπωσ, παροθαρρῶνω σ : Ἄνω. ἐν ASS
Μαῖου 3,7,16 ταῖσ ἐχθατὸσ ὁποθαρρῶνοντεσ.

ὁποθαρρῶ-ίω μτγν. θαρρῶσ πωσ, ἔχω ὄλιγον
θάρροσ : Αἰλ.Ζ1 16,11 δοκεῖτε τοῦσ θηρατὰσ καὶ
ὁποθαρρεῖ πωσ Σχολ.Δημ.34,1 ὡσ μὴ ὁποθα-
ρρῶνθα ἐπὶ τοῖσ δικαιοσ.

ὁποθαυμάζω μτγν. θαυμάζω πωσ, κἀπωσ ὄλι-
γον π : Ἐπιφάν.1,408.

ὁποθεάτροσ-ον μτγν. Πολυδ.482 εὔποθεάτροῦσ
οὐλοῦσ τοῦσ ἐπὶ τοῖσ νόμοισ τοῖσ αὐλητικοῖσ ἐκά-
λεσαν ἰσθ. ἀντὶ ὁποθράτοῦσ πρβλ. Ἄθην.4,176F].

ὁποθειάζω μτγν. σχεδὸν ἢ κρυφίωσ θειάζω
βλ.λ.4] : Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,11 ὁποθειάζειν τὴν φι-
λοσοφίαν 2] ἀμτθ. ἀντὶ ἐνθουσιάζω βλ.λ.1] :
οὔτ.220,14.

ὁποθέλω μιν. θέλω βλ.λ.2] κἀπωσ, ἐξαπατῶ
τινα κρύψω : Φῶτ. Ἐπιστ.335,11.

ὁπόθεμα-ατοσ [τό] ἵσοπιθημὴ κ. νεώτ. κ. ὁπό-
θεμα πᾶν ὃ, τὴν τίθεται ὑπὸ ἄλλο τὴ πρὸσ ὁπο-
στήριξιν, ὁπέρωμα, ὁπόδοστρον, ὁπόδαλον, πε-
ρίωλον, βάσισ : Ἐπιγρ. Πλούτ. Η8.1011D γὰρ σ . .
θηροσισ . . ἐπικράνοσ καὶ βάσισ καὶ ὁπόθεμασ
ὁμοιοῦν 2] νεώτ. ἰατρ. ὁ ὁπόθεστρον βλ.λ.
3] νεώτ. ἐν τῷ δεινδροκομίῳ, τὸ τμήμα τοῦ δει-
νδροῦ τὸ φέρον τὰσ βίβασ καὶ μέρος τοῦ κορυοῦ,

ἐπὶ τοῦ ὁπολοῦ προσκολλᾶται κατὰ τὸν ἐμβολια-
σμοῦ τὸ ἐμβόλιον 4] Ἐπιγρ. ἢ ὁπόθηκῃ : ἐπὶ
ὁπόθεματι ἀγρῶν.

ὁποθέναρ-αροσ [τό] μτγν. τὸ ἀπὸ τοῦ λιχανοῦ
μέχρι τοῦ μικροῦ δακτύλου τμήμα τῆσ παλάμησ :
Πολυδ.2,143 1] Γαλλ.14,704 ἐπὶ μὲν κατὰ τὸν ἀν-
τίθερα ἐπανεστηκὸσ θένορ κολεῖται, τὸ δὲ ἀντι-
κειμενον αὐτοῦ ὁποθέναρσ 1] νεώτ. ἀνατ. ἄ.
ὁποθέναρ βλ.λ.

ὁποθεραπέωμ μτγν. θεραπευῶ πωσ, περιποι-
οῦμαι κἀπωσ : Φιλόστρ. Ἀπολλ.159,1 ἐπύχναρον ὁ-
ποθεραπέων τὸ θεῖον.

ὁποθερίζω μιν ὁποθερίζω πωσ, καρποῖμοι
κἀπωσ, μτφ. ἐπὶ ἐπισηρόεωσ χρηματοῦ : Θεοφύλ.
Σ 18D τὸν ἐγκώκλιον πλοῖον παρὰ Ῥωμαιοῖν
ὁποθερίζοντεσ, ὃν αὶ συνθήκαι τῷ Χαγᾶνῳ ἀν'
ἔτοσ ἐβλάσαντον ἔκαστον.

ὁποθερμαίνω κ. μιν. κ. νεώτ., ὄρω. ὁποθερμα-
νω, θερμαίνω ὄλιγον τὴ, ἐλαφρῶσ ἢ μετρίωσ, τὸ ποδ. :
Ἰλ.Π 333 πᾶν ὃ ὁποθερμᾶνθη ἔφοσ αἱματι, Πρὸκλ.
Ἡσιόδ.492 προσήνεκ ὄδιωρ τότε τῆ ἢ ὁποθερ-
μαίνόμενον, Φῶτ. Βιβλ.381,12 ἐν οἴκῳ νεωστὶ κεκο-
νωμένῳ, πυρὶ δὲ δια τὴν φύειν ὁποθερμαίνόμενῳ 2]
τὸ μέσ. μτφ. ἐξάπτω, ἐξερεβίζουσι, διεγείρωμα :
Λουκ. Ἐπιστ.Δ 8,3 ὁποθερμαίνόμενοσ . .
ἀναρλέγεται εἰς τὸ πλοῖον, Πρίσκ. 170,22 κατὰ
μικρὸν ὁποθερμαίνόμενοι ἐχαλεπίον.

ὁποθερμία [ή] νεώτ. ἰατρ. ὁ ὁποδιδασκὸσ ἢ ἡ
πῶσις τῆσ θερμοκρασίωσ τοῦ σώματοσ κατὰ τὸν
φυσιολογικὸ ὄριον ἢτοι ὑπὸ τοῦσ 36ῶ [Κελσίου].

ὁποθερμικόσ-όσ ὄλιον μτφ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενοσ εἰς τὴν ὁποθερμίαν, ὁ τῆσ ὑποθερμίας
1] ὁ ἔχων ἢ ὁ ἐμφανίζον τὴν ὁποθερμίαν βλ.λ.

ὁποθερμόσ-ον κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον τὴ θερμόσ, ὁ
ἐλαφρῶσ, ὁ μετρίωσ θερμόσ, ὁ γλιαρρόσ : Γολδ.240
ὁπόθερω τε καὶ σπηδαίνωδω περριτωμάτω, Πολυ-
δ.5,108 1] ὄλιγον τὴ θερμόσ βλ.λ.2], ὁ κἀπωσ ὄρω,
ὄρωπτικῶσ : Ἡρ.6,38 πολέμοιο δὲ καὶ ὁποθερμ-
τέροῦ τῷ ἔργῳ, Λουκ.Μή Πιστ.Διαδ.5 γνάστον
ἐσ ὁπερὸλοῖν πάγκαλον, ὁπόθεστρον, Πολυδ.1,192
ὁπόθεστρον βλέμμα ἐπὶ ἱποῦσι 1] κ. ἐπὶ οἰνοῦ :
Πλούτ. Η8.1146F πρᾶσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὁπόθεσ-
τρον δόξαν.

ὁπόθεσισ-εωσ [ή] ἵσοπιθημὴ κ. μιν. κ. νεώτ., δημ.
ὁπόθεσις ἢ ἐνέργεια τοῦ ὁποθέσθαι, τὸ τίθεσθαι
τὴ ὁποκᾶτω, συνήθ. πᾶν τὸ ὁποπιθέμενον, τὸ τε-
θειμένον ὁποκᾶτω, βάσισ, θεμελίωσ 1] ἄσ. ἐκποθέ-
σεισ, καταβολαῖσ : Θεοφρ.Φ1 4,13,4 αἱτὴ γὰρ
οἶον ὁπόθεσισ καὶ φύσισ δένδρων ἔστιν, Αἰλ.Ζ1
14,18, Λιβάν.Λογ.4,51 τὰσ πρῶτασ ὁποθεσισ βα-
λόμενοσ τῆσ πόλει 2] κ. νεώτ. τὸ ὁποπιθέμενον,
τὸ τίθεμενον ὡσ βάσισ λογικοῦ τινοσ ἐπισηροῦμα-
τοσ, τὸ ὡσ ἀληθεῖ ἢ πιθανὸν λαμβανόμενον πρὸσ
ἐξογαγῆν συμπεράσματοσ ἢ πρὸσ ἐξήγησιν ἀλη-
θείασ, ὃ, τὸ κατὰ λογικὴν συνάρτησιν λαμβάνει
πῶσ δεδομένοσ ἢ πραγματικόσ, συμπερασμόσ, ἐπι-
κοσία : Πλούτ.Νομ.415B ἐπόθεσισ ἀρχὴ ἀναπόδει-
κτοσ : Ἰαν. Ἀργ.Ἰντρ.8 ὁπόθεσιν ὁποπιθεσθαι τῷ
λόγῳ, αὐτ.12 ἐπὶ ὁποθέστωσ ζήτησιν, Πλᾶτ.Φαῖδ.
94B ἐπὶ ὁρῆσ ἢ ὁπόθεσιν ἦν, αὐτ.Μέγ.86B συγγῆ-
ρσσησ ἐξ ὁποθέστωσ αὐτὸ ἀποκρίσθαι, αὐτ.Σωφ.
244C τῷ ταῦτην τὴν ὁπόθεσιν ὁποθεμεῖν πρὸσ
τὸ νῦν ἐρωτησθῆν, αὐτ.Πορμ.128D ἢ ὁπόθεσισ εἰ
πολλὰ ἔστιν ἢ παραδοχὴ τοῦ πολλοῦ, αὐτ.
Πολ.510B ἐπὶ ἀρχῆν ἀνυπόθετον ἐξ ὁποθέστωσ
ἰουσα, ἐν.ΚΠ 5,5,13 τὴν ἐν φίλοισ δικαιοτάτην
ὁπόθεσιν ἔχω ὁποθέσθαι 1] ἐν φασ π. Ἀριστ.
Πολιτ.1278a,5 οὐδ' ὁ παῖτεσ ὡσαῦτοσ πολιταὶ
καὶ αὶ ἀνδρῶσ, ἀλλ' ὁ μὲν ἀπλῶσ ὁ δ' ἐπὶ ὁπο-
θέστωσ, αὐτ.1288b,28 τὴν ἐξ ὁποθέστωσ ἰαολιτεῖ-
αν ἰοῦσ ἢ τοῦ Πλάτωνοσ, αὐτ.1293b,4 τὴν . . ἀ-
πλῶσ . . πολιτείασ καὶ μὴ πρὸσ ὁποθέσθιν ἰοῦσ, αὐτ.

Μεταφ.12,7,30 πρὸς μὲν τὴν ὀπόθεσιν ὀρθῶς . . ἄλλ' οὐχ ἀπλῶς αὐτ.4,1,2 τῶν ἀποδείξεων αἰ ὀποθεσίας αὐτ.Φυσ.199b,34 τὸ δ' ἐξ ἀνάγκης πότερον ἐξ ὀποθέσεως ὑπάρχει ἢ καὶ ἀπλῶς, αὐτ. ΑΓρ.1,1,4 αἰ ἐξ ἀρχῆς ὀποθεσίας αὐτ.Α' Γεωτ.1,19,1 ὀποθέσεις καὶ ἀρχαί, αὐτ.Οὐρ.1,8,4 αἰ περί τὰς κινήσεις ὀποθεσίας, αὐτ.ΑΓρ.1,23,2 συλλογισμὸς ἐξ ὀποθέσεως [ἀντίβ. δεκτικῶς] ἢ καθ' ὀπόθεσιν ελληνογενή πρότασις, - ἄγομαι εἰς τὴν ὀπόθεσιν . . φρ. νεώτ. ἐπὶ τῇ ὀπόθεσι καθ' ὀπόθεσιν : ἐάν, ἐπὶ τῇ ὀπόθεσι, ἐπέλεθρ συμφιλίωσις : 3) νεώτ. ἡ ἀποδοχὴ πιθανῆς τινος ἀρχῆς πρὸς ἐξήγησιν ὁμοειδῶν φυσικῶν φαινομένων, δυναμένη ν' ἀποθῆ θεωρίῳ, ἐάν καταρθοῖ τὰ ἐρμηνεύσει ἐπισρκῶς τὰ φαινόμενα ἄνευ χαρμάτων : ἡ ὀπόθεσις περὶ παραγωγῆς τῆς ζωῆς ἐξ ἐνός ζωϊκοῦ κυττάρου : 4) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ θέμα, τὸ ἀντικείμενον συζητήσεως, ὄμιλις, ἐρέσις, σχολίσις, προφίτιδος κττ. : Ξεν. Ἀπομν.4,6,13 ἐπὶ τὴν ὀπόθεσιν ἐπανήγειν . . τὸν λόγον, Ἰσοκρ.4,63, αὐτ.5,83 δι' ἔγραπον περὶ τὴν αὐτὴν ὀπόθεσιν ταύτην, Δημ. 28 τὴν ὀπόθεσιν, περὶ ἧς βουλευσθεσ, οὐχὶ τὴν οὐσαν παριστάμεν ὑμῖν, αὐτ.416 τὸν δίκαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὀποθέσεως, Ἀριστ.Ρητ.1391b, 14 ἐκ τὴν πρὸς ὀπόθεσιν λέγει τὴν Πολύδ.13,4,1 Ἡράκλειδῳ . . ὀπόθεσιν δοῦς ἐπίταξις προφίτιζεν, αὐτ.31,8,12, Πάπ. τὰ περὶ ταύτης τῆς ὀποθέσεως πεπραγμένα, Ἀκροπ.136B τὰ κοινὰ διέπειν καὶ μοσιτεῖων ταῖς ὀποθέσεις, αὐτ.52D σύμβουλον εἶχόν ἐν ταῖς κοσμητικαῖς ὀποθέσει, αὐτ. 73D τὰς τοῦ δεσποῦτος . . ὀποθεσίας πᾶσας ἀνεκοινώσασα, - ἰδιωτικῆ - δηλωματικῆ - ἐπειγουσῶς ὀποθεσίας, - ὀποθεσίας κατασκοπείας, - ἐξεδικάσασα πολλὰς ὀποθεσίας, - ἔχει ἀναλαβεῖν καὶ φέρῃ ἐξ πέρασ μίαν σπουδαίαν ὀπόθεσιν, - ἀσχελεῖται ἢ καταγιγνέται εἰς σοβαρὰς ὀποθέσεις : φρ. δημ. αὐτὸ εἶναι δική σου ὀπόθεσις ἰσφαρὰ εἰς ἐσά ἢ πρέπει σὺ νὰ ἀναλάβῃς τὴν περὶ αὐτοῦ φροντίδα : || εἰδ. σοβαρὸν τὸ ζήτημα κ. ἰδ. τὸ προκαλοῦν τὸ δημόσιον ἐνδιαφέρον : ἡ ὀπόθεσις Διόφροτος - τῆς κινήσεως : || νεώτ. κ. δημ. εἶδ. τὸ ἀντικείμενον δικῆς κ. κτ. συνεδ. ἡ δική : ἐκέρδησεν τὴν ὀπόθεσίν σου, - δικάσεις σὲ στὸ Ἐπετελο σήμερα ἢ ὀποθέσῃ του, 5) κ. νεώτ. ὁ ὄρθος, τὸ θέμα λογοτεχνικοῦ τινος ἔργου, δράματος, ποιήματος ἢ πραγματείας : Σέξτ. Εἰμ.Μαθ.3,3 ὀπόθεσις λέγεται ἡ δραματικὴ περιπέτεια, καθὸ καὶ τραγικὴν καὶ κωμικὴν εἶναι λέγομεν καὶ Δικαίάρχου τινος ὀποθεσίας τῶν Εὐριπίδων καὶ Σοφοκλέους μύθων : Πολύδ.1,2,1 παράδοξον καὶ μέγα τὸ περὶ τὴν ἡμετέραν ὀπόθεσιν θεωρήμα, αὐτ.5,3, Διον. Ἀλ.Πομπ.3 ὀπόθεσιν καλὴν καὶ κεχωρισμένην τοῖς ἀναγνωσμομένοις, Πλούτ.Πομπ.42 ἄνωγα τῶν ποιητῶν ὀπόθεσιν μίαν ἔχοντα τὰς ἐκείνου πράξεις, αὐτ.Μετ.712B μὴ μὴ τίνας εἶναι, ὧν τοὺς μὲν ὀποθεσίας, τοὺς δὲ παῖγνια καλοῦσι, αὐτ. Περ.12, Λογῆν.1,1 τὸ . . συγγραμμάτων . . ταπεινότερον ἐφήνη τῆς ὀλης ὀποθέσεως, αὐτ.9,12, αὐτ.38,2, αὐτ.39,1 ὡς ὀπόθεσις τὸ ἔργον του δὲν ἀξίζει τίποτε : || νεώτ. γραμματολ. ὀποθεσίας αἰ συγγραμμάτων τῶν λόγων κ. ἰδ. τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐν αὐτῇ ἐξηγεῖσθαι τὰ καθ' ἑκάστον ἔργον : || κ. ἰδ. ἂν ὄνοφ. πρὸς Ζωγραφίαν : Δημητρ.76 : 6) πᾶν δ,π. χρησιμεῖ ὡς βῆσις σκοποῦ τινος, τὸ κύριον συστατικόν, ἡ οὐσία : Δημ.21 τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὀποθεσίας ἀλλήθεις καὶ δικαίας, αὐτ.143 ἐξήτασεν . . τῆς ὀποθέσεως, ἐφ' ἧς ὀββ. αἰ πρόνοια κατέλειπον, Ἀριστ.Πολιτ.1299a,33 εἰ τὴν νομοθετήσται . . πρὸς τὴν ὀπόθεσιν . . τῆς προκειμένης, αὐτ.1317,40 ὀποθεσίας . . τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας ἐλευθερία : 7) κανὼν ἐνεργείας, ἀρχὴ καθ' ἣν ρυθμίζει τις τὰς ἑαυτοῦ πρό-

ξεις : Τιμ.Λοκρ.103C τὸ σκάνος, ὀπάκουόν τε εἶμεν καὶ ἑναρμόνιον ταῖς τῶν βίων ὀποθέσει, Ἰσοκρ.1,48 ταῖς μὲν φρούλις ἐνδοχεται τὰ τυχόντα πράττειν εὐθὺς γὰρ τοῦ βίου τοιαυτὴν ποιοῦνται τὴν ὀπόθεσιν : || γεν. σκοπός, πρόθεσις, προαιρέσις, σχέδιον : Πλάτ.Νόμ.743C ἡμῖν δὲ ἡ τῶν νόμων ὀπόθεσις ἐνταῦθα ἐβλεπεν, Πολύδ.3,50,6 χάριν τοῦ κατασκευάσασθαι τὴν τῶν ὑπεναντιῶν ἐπινοίαν καὶ τὴν ὀλην ὀπόθεσιν, Δίων Χρ.2,137 χωρὶς ὀποθέσεως πολεμῆν : 9) πρόσχημα, ἀφορμὴ, πρόσφοσις : Ἦσ. ὀποθέσεις . . αἰτίαι, προφάσεις : Κικ. Ἀττ.14,22, Πλούτ.Φλαμ.15 Αἰτωλῶν . . ὀπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ πρόσφασιν διδόντων, αὐτ.Τίμ.2, αὐτ.Μάρ.31 ἔτερον . . τῆς ἀποδρηρίας ἔχων ὀπόθεσιν, Δίων Κ.63,26 ὀπόθεσιν ἀργυρισμοῦ καὶ φόνων ἐλληνοφίαις ἔδοκε : 10) ὀπόσχεσις : Θουκ.3,66 τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτενεῖν ψευθεῖσθαι ὀπόθεσιν ἰδ. φρ. ἀντὶ ὀποσχεσῆν : || ὀποθήκη, ὀποθήκεις : Πάπ. ὀποθήκη μέρους τρίτου οἰκίας : 12) ὀποθήκη, συμβουλή, προτροπή, παραίνεσις : ΑΒ 312,22 ὀπόθεσις σημαίνει μὲν καὶ ἄλλο, σημαίνει δὲ καὶ ὀποθήκην : Μέν ἀπ.424, Πολύδ.2,48B κατὰ τὰς ἐντολάς τὰς Ἀράτους καὶ τὰς ὀποθέσεις : 13) καταγγελία, κατηγορία : Ἐπιγρ.

ὀποθέτης ἰο] ἰσοτίθημι] μτγ. κ. μων. ὁ ὀποθέτης, ὁ ὀποθεύς, ὁ σύμβουλος, ὁ παραίνετης, ὁ εἰσηγητής : Ἀνών.π.Σουίδ. οὐκ ἠδύνατο γνωσθῆναι τίς ὁ δὴ δράματος ὀποθέτης.

ὀποθετικός-ἡ-ὄν μτγ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπόθεσιν (βλ.2), ὁ καθ' ὀπόθεσιν ἀπαρχῶν : Ἀποτ.Ἐπικτ.1,7,22 ὀποθετικὰ κέρδη : 2) νεώτ. γραμμ. ὁ δι' οὗ ἐκφέρεται ὀπόθεσις : ὀποθετικὸν σύνδεσμον ἰο] συνδ. ἐ, ἐάν, ἄν, κ. τῆς δημ. ἄν, σάν, ἄμαι, -ὀποθετικὴν ἐπιθέσιν ἰο] διὰ τῶν ὀποθετικῶν συνδέσμων εἰσαγόμεναι δευτερεύουσαι πρότασις αἰ ἐκφράζουσαι ὀποθέσιν, -ὀποθετικὸν λόγιον ἰο] ὀποθετικὴν πρότασιν μετὰ τὴν κυρίαν πρότασιν, ἐξ ὧν αὐταῖ ἐξαρτῶνται ἢ μετ' ἄλλων λέξεων : 3) νεώτ. ἐν τῇ λογικῇ ὀποθετικαὶ κρίσεις ἰο] κρίσεις ἐν αἷς τὸ κατηγορούμενον ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον οὐχὶ ἀπολύτως, ἀλλ' ὀποθετικῶς, δηλ. αἰ κρίσεις ἐν αἷς τὸ κύριον τῆς μᾶς πρότασεως ἠρηχται ἐκ τοῦ τῆς ἐτέρας, -ὀποθετικὸν συλλογισμὸν ἰο] συλλογισμὸν ἐν οἷς τὸ συμπέρασμα συνάγεται ἐκ πρότασιν, ὧν ἡ ἑτέρα τοῦλάχιστον εἶναι ὀποθετικῆ : 4) κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπόθεσιν βλ.31 : Πολύδ.ἀπ.406 περὶ τῶν βιβλίων ὀποθετικῆς ἐξηγήσεως, Εὐστ.186,27 διδάσκει δι' ὀποθετικῶ τινος σχήματος ὡς μετ' ὀλίγο εἰρήσεται : 5) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπόθεσιν βλ.1101, ὁ συμβουλευτικὸς, ὁ προτροπικὸς : Μουσαῖος. Στὸδ.596,6 ὀποθετικὸν λόγιον.

ὀποθετικός ἐπίρρο. μτγ. κ. νεώτ. δημ. -α κατὰ τὸν τρόπον ὀποθετικὸν βλ.11, καθ' ὀπόθεσιν : Γαλ.4,607, ὁ διττὸς συλλαγοζόμενος, ὀποθετικῶς τε καὶ κατηγορικῶς, Σέξτ. Εἰμ.311,33 τὰ ὀποθετικῶς αὐτοῖς λαμβανόμενα, Γρηγ.Νύσσα.1,799C ὀποθετικῶς εἶναι τὸ λέγειν, δὴ φῶσις οὐκ ἔχει, Σχολ.Πλάτ. 82(390 Bekk.) κατασκευαῖς ὀποθετικῶς ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἡ ψυχὴ ἐστὶ.

ὀπόθετος-ος (ἰσοτίθημι] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὑποκείμενος τῆς βθεσιμενός, ὁ ὑπόθετος, ὁ βαλμένος ἀποκτῶ : || ἰδ. τὸ οὐδ. ὀπόθετον φαρμακευτικὸν τὸ σκεῦος ἀπὸ μορφῆν κωνοειδοῦς ἢ φουδαῖος μᾶστις πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ : Ἀντιφρ.Γραμματ.2,4, Γαλ.14, 468,11 ποιεῖ ὀπόθετα ταῖς αὐτοῖς, Παῦλ. Αἰγ.7,12 ὀπόθετον πρὸς δασυνερίαν καὶ δακτυλίῳ νόσους Θεοφρ.Νόν.2,48 ποιεῖν ὀπόθετα μέλιτος, -ὀπόθετα ἐκ κακάου : || νεώτ. λατρ. φαρμακευ

τινὸν σκεδάσμα ὁμοίας μέρφης εισαγόμενον ἐν τῷ τοῦ κολεοῦ τῶν γυναικῶν πρὸς θεραπευτικὸν ἢ καὶ ἄλλον σκοπὸν.

ὀποθέω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ὀπέθεσα, μέσ. κ. ποθ. ὀποτίθεμαι, ἀόρ. ὀπέθεθην, γηρ. παρακ. ὀποθευμένους, ὄντι ὀποτίθημι βλ.λ.

ὀποθεῶ, μέλλ. ὀποθεύομαι, τρέχω ὀποκάτωθεν, ἐφορῶ, ἐπιτίθεμαι κρῖφα καὶ δόλιως : Πινδ.Π 2,84 ποτι δ' ἔχθρὸν λύκοιο δίκαι ὀποθεύομαι ἰπρὸς τὸν ἔχθρὸν ὅς προστρέξω δίκην λύκοιο, δηλ. ἐνεδρεῶν ἄς ὀ λώκος: 2] ποτρέξω, προσπαθῶ νὰ περάσω τὸν ἀντίπαλόν μου ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ παρεμβάλλων εἰς αὐτὸν ἐμπόδια : Ἀριστοφ. Ἰππ. Πέρι θέσιαι' ἄν. ὀποθεῖν οὐκ ἔω ἰσχὺλ' ἀντί τῷ ὀποτρέχειν, ὀνοσκαλεῖσθαι, ἐμποδῶν ἴστασθαι: || κ. ἐπὶ ἐκείφωας : Κλεομήδ. Κυκλ. Θεωρ. Μετεωρ. Π 6,7 [βασκ.] τῆς σκλήνης ὀποθεούσης αὐτοῦ . 3] ἐπὶ κυνῶν, τρέχω ὀποθεῖν, κοτόπιμ ἄλλου : Ξεν. Κυν. 3,8 κύνες ὀποθεύουσι.

ὀποθεῶρησις-εως ἡ] ὀποθεωρῶ μγν. τὸ θεωρεῖν, τὸ παρατηρεῖν κάτωθεν, ἢ παρατήρησις : Πτολ. Τετραβ 193,5 ἀστερῶν ὀποθεωρησις.

ὀποθεωρῶ-έω μγν. θεωρῶ, παρατηρῶ τὸ κάτωθεν, κρατῶν τὴ εἰς ὄψος, θεωρῶ αὐτὸ : Πλούτ. Ἠθ. 42D οἱ πίνοντες, ὅταν παύσανται διψῶντες, .. τὰ ταρεύματα τῶν ἐκπαιθῶντα ὀποθεωροῖσι καὶ στρέφουσιν' 2] ρηματ. π. ὀποθεωρήσις.

ὀποθῆγ μγν. θήγῶ, ὄθῶν, σκονίζω ὄλιγον τι, ἴδ. μτφ. προτρέπω, ποροτρένω κληιδότως, ἐρεθίζω, διεγείρω ἀνεπιστάθως : Σουίδ. εὐνοθήγων, ἐρεθίζων, προτροπόμενος : Αἰλ. Ζ 8,2 ὀποθήγειν σὺν εἰς ἀνάστασις κ. παθ. : αὐτ. π. Ζ τωιδ. ἐν λ. ὄρηια, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὀπεθήγετο.

ὀποθήκαριος-ια-ιον μγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀποθήκην βλ.λ. : Ἰουστιν. Πανδ. Ι 17,3,5, Πρωκ. 3,172,7 ὀποθηκαρία δίκη, Βασ. Καν. Ι 7 Χολκηδ. 343 κ. ἐπύρ. -ριως : Θεοδ. Ἐρμου. Ι 22,2.

ὀποθήκευσις-εως ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀποθηκεῖν, ἢ ἐγγραφή ὀποθήκης ἐπὶ ἀκινήτου τινός.

ὀποθηκέω νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ὀπεθήκεσα κ. δημ. ὀποθήκεφα, ποθ. ἀόρ. ὀπεθήκεθην κ. δημ. ὀποθηκέθηκα, γηρ. παρακ. ὀποθηκευμένος κ. δημ. ὀποθηκευμένος, ἐγγραφή ὀποθήκην ἐπὶ ἀκινήτου τινός, ἐπιβαρῶν κτήμα τὸ μὲ ὀποθήκην : ὀπεθήκευσα τὰ κτήματά του διὰ τὰ σπουδῶσα' 2] ρηματ. π. ὀποθηκευσις.

ὀποθήκη ἡ] ἰσοπίθημη κ. νεώτ. κ. δημ. ὀπόθεσις, βῆσις, θεμελίον, συνθήκ. μτφ. τὸ ὑποτάξιμον, τὸ ὑποβαλλόμενον, γνώμη ἢ νόθε τις εἰς τινα, διδασκτικὸν παράγγελμα, συμβουλή, παραινέσις : Ἡσ. ἐπαραινέσις, διδασκαλία, ἢ συμβουλή : Ἡρ. Ι 206 οὐκ ὦν ἐβελήσεις ὀποθήκησι τῆδε χρῆσασθαι, αὐτ. 2] ἔποιε τὰς Κροίσου ὀποθήκας, Ἀντιφ. Ι 7 τῆς τούτου μητρὸς .. ὀποθήκας .. διακονοῦσας, Ἀριστοφ. Ρητ. 1387b, 24 κατὰ τὴν θιάνας ὀποθήκην, Διόδ. Σ 4,66 κατὰ τὴν τοῦ μάντιος ὀποθήκην, Πλούτ. Ἠθ. 58A ἀτόμως ἐκτίττανται συμβουλαί καὶ ὀποθήκας - ὀποθήκη πατρός πρὸς υἱόν' || κτ. πληθ. τὰ διδασκτικὰ ποιήματα, ὅσον τὰ τοῦ Ἡσιόδ. : Ἰσοκρ. 24 τῶν ποιητῶν τινες τῶν προγεγεννημένων ὀποθήκας ὄως χρῆ ἴην καταλειλοῖσσι, Πλούτ. Ἠθ. 102F τῶν .. καλῶς λεγομένων ἐστὶν ἐν ὀποθήκῃ μέτροι τοῦτο, Λοκκ. Ἡσιόδ. 8 τὰ .. τοιαῦτα παραινέσεις .. καὶ ὀποθήκας λέγων οὐκ ἐν τις ἀμαρτάνοι 2] κ. νεώτ. κ. δημ. δικαίωμα παρεχόμενον εἰς πωτῶν ἐπὶ ἀκινήτων, ἴδ. κτημάτων τοῦ φεκέλυτο πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀσπίτησός του' Ἡσ. εὐνοθήκη, .. ἐνέχυρον : Δημ. 922 τὸν ἐπιθεδανεισμένον ἐκ τοῦ ἐμπορίου πολλά χρήματα καὶ τὴς θανεισταῖς οὐ παρασχόντα τὸς ὀποθήκας θανάτω

ζημιώσαντες εἰσαγγελλθέντα ἐν τῷ δήμῳ, Ἀριστοφ. Οἰκ. 2,17,1 παρῆξουσι τοῖς θανεισῶσι τὴν ὀποθήκην ἀνέλαφον κρατεῖν, Διόδ. Σ 1,93 διδόναι τὰ σώματα εἰς ὀποθήκην θανεισῶ, Ἀλκιφρ. 3,3 ὀποθήκην αὐτῶ καθαρολογήσαντι τὸ σκόφον Πάπ. αὐτὸ ὁ δεινα ἐν ὀποθήκῃ τοῦ θείου οἴκιαν, ἐπεὶ. συγγραφαι θανεισῶν ἐφ' ὀποθήκῃ κατοικικαῖς ἀφάρσις' || νεώτ. νομ. ἐμπόρημα τὸν δικαιοῦμα ἐπὶ ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου κτημάτων παρεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν πιστωτὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ καὶ βεβαιούμενον δι' ἐγγραφῆς εἰς τὸ εἰδικὸν ἐπίσημον βιβλίον ὀποθηκῶν : ἐγγραφή - ἀπόδειξις ὀποθήκης, - θάνειον ἐπὶ ὀποθήκῃ, - βάζω ὀποθήκην.

ὀποθηκμίαιον ἰτό] πάλ. ἡ ὀποθήκη τὸ ὀποθηκίαιον ὄψηρον μοι τῶν δύο νομισμάτων.

ὀποθηκμαίσις-α-ον γλωσσ. ἐπὶ ἀκινήτου, ὁ ἐφ' οὐ ἐνεγράφη ὀποθήκη, ὁ ἐπιθεδανεισμένος δι' ὀποθήκης ὁ εὐνοθήκεος.

ὀποθηκίαιον ἰτό] νεώτ. βοταν. τὸ ὑποδοσάτζον τὴν καρποφορῶν ὄργανον τῶν λεχνήνων βλ.λ. ἡ.

ὀποθηκολόγιον ἰτό] νεώτ. ἐπίσημον βιβλίον τῶν λυμενικῶν ὄρχων, ἐν ᾧ ἐγγράφεται ὁ ὀποθηκικός τίτλος τῆς νομικῆς ὀποθήκης.

ὀποθηκοφυλάκειον ἰτό] νεώτ. δημόσιον κατάστημα ἐν ᾧ τηροῦντο τὰ βιβλία τῶν ὀποθηκῶν καὶ μεταγραφῶν.

ὀποθηκοφύλαξ-ακος ἰτό] νεώτ. δημόσιος ὑπάλληλος ἔχων ἔργον τὴν τήρησιν τῶν βιβλίων τῶν ὀποθηκῶν καὶ τὴν φύλαξιν τῶν μεταγραφῶν.

ὀποθηλυσ-εος-υ ὁ ὄλιγον τι ἐκτεθλυμμένος ὁ κῆπος θηλυπρεπῆς : Ἀριστοφ. ὄπ. 552 ὀποθηλυτέρα διάλεκτος ἰαντιβ. ὄνομαρτοκότερο.

ὀπόθημα-ατος ἰτό] ἰσοπίθημη μγν. κ. νεώτ. ὁ. ὀπόθημα βλ.λ. ἡ, ὀπόθημα, βάθρον, βῆσις, θρόνος : Πολυδ. 3,10,2279] ὀπόθημα τοῦ λουτριῶν, αὐτ. 114 ὀπόθημα τοῦ ὄλαμου, Παισα. 8,37,3 τὸ ὀπόθημα τὸ ὄπὸ τοῖς ποσίν, Ἀθην. 5,210A ἐδέθλων, .. ὀπόθηματ' 2] ὀποθήκη ἡ ἐνέχυρον : Μέν. Ἐπιτρ. 287 κυβεῶνα τυχόν .. ὀπόθημ' ἔδωκεν.

ὀποθημοσύνη ἡ] κ. μον. ὀποθήκη, συμβουλή, παραγγέλια : Ἡσ. ἐπαραινέσις, διδασκαλία, συμβουλή : Ἰλ. Ο 412 ὀποθημοσύνην Ἀθηνῆς, Ὀδ. Π 233, Ξεν. Ἀπομν. 1,37 Ὀδυσσεα' Ἐρμού .. ὀποθημοσύνην .. ἀποσχόμενον, Λοκκ. Ἀστρολ. 1 ὄχη ὀποθημοσύνην ἔχει οὐδέ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 12,3,9 τὰς ἐντολάς καὶ τὰς ὀποθημοσύνας, Νικ. Χων. 802,17 πείθειν ταῖς σοφταῖς ταῦταις ὀποθημοσύνας, ASS Μοισιου 274,6ε.

ὀποθημων-ονος ἰό. ἡ] ὁ ὑποτιθέμενος τι, ὁ συμβουλευόμενος, ὁ παροινῶν : Ἡσ. ἐποθεσεις κωταγράφων.

ὀποθηριον ἰτό] μγν. εἰδός τι ἐμπλάστρου ἢ ἀλοιφῆς : Ἀλέξ. Τρολλ. 8,504.

ὀποθηρῶ-ῶω μον. συλλογισμὸν κρῖφα, κρυφῶς : Θεοφύλ. Σ 69,23 ἠέδ. βόννηϊ πινὰς τῆς βαρβαρικῆς πληθῆος ὀποθηρᾶσαντες.

ὀποθηγγάνω θηγάων, ἐγγίλω ἐλαφρῶς, φεῖω ἀκρῶθως : Ἰππ. Ἀρβρ. 806 γλίχρα ἄοντα, ὀποθηγγανόμενα θιοισιάνει .. ὄπὸ τοῦ δοκτοῦλοῦ.

ὀποθηλασμα-ατος ἰτό] ἰσοπλάγῳ μον. τεμάχιον τεβρουσιμένου ὄστου : Ἰνπιατρ. 254,26 γυμνοῦν ἐν βῆσει τὰ ὀποθηλάσματα.

ὀποθλιψ μγν. κ. μον. μέλλ. -φω, βλήφω κάτωθεν ἢ ὄλιγον τι, πιέζω ἐλαφρῶς : Νικ. Ἐπρ. 296 γαλι ὀποθλιψῶν νηδῶν, αὐτ. ἠλέξ. 30, Λοκκ. Ἀλ. Ἰστ. 2,14 Θεοφύλ. Σ 45,8 [βωμ.] ἔξληκον ποδοκάκκους τοὺς πόδας ὀπέθλιψεν κ. παθ. : Ἀριστοφ. Ι 9 ὄδ-κρον .. τῶν μάτην ὀποθλιζομένων βλεφαρῶν 2] ρηματ. π. ὀπόθλιψις.

ὀπόθλιψις-εως ἡ] νεώτ. μηχανολ. πίεσις ἀέριου ἢ ἀτμοῦ μικροτάτα τῆς κανονικῆς ὀποπλιψις.

ὄνομα-ῶ μτν. θλδ, συντριβὴ ελαφρῶς : Αἰλ.Ζι.15 τῶν ἄλλων θταν τι μέλλω τῶν προσπιπτότων ἐσθλιν ἰό κάσσυφαί, ὄνομαλάσας εἰς εἰσας κινεῖσθαι.

ὄνομα-ῶ μτν. κ. μον. θολῶ ὄλιγον τι, καθιστῶ τι κάπως θολόν, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς Ὀδωρ : Αἰλ.Ζι.4,31 θταν ὄνομαλάσῃ τε καὶ ἀποπαρέξῃ γὰρ ὄδωρ! 2) μον. μτφ. τὰ ῥάσασ ὄλιγον τι, συγχέω μετρίως ἢ ελαφρῶς : Ἄγαθ.152Α ὄνομα ἐνέκειτο ὄνομαλοῦσα τὸ λογιζόμενον.

ὄνομα-ῶ μτν. ἐπιηλδῶ, ἐπιδατέω : Αἰλ.Ζι.17,46 ἴεσφ.γρ. ἀντὶ ἐπιθάρμυσθαι.

ὄνομα-ῶ κ. μον. θορυβῶ ὄλιγον τι ἐγείρω, προκαλῶ μικρὸν τινα θόρυβον : Θουκ.4,28 τὸν τε Ἀθηναίων τι ὄνομαρυθάντων ἔς τὸν Κλέωνα, Θεοφύλ.Σ.126,10 (Βοηπ.) ὄνομαρυθάντων δὲ τῶν πλῆθους καὶ διασπασκτοῦντος.

ὄνομα-ῶ μτν. ἀτ. συγκε. τ. τὸ ὄνομα ῥάσασ βλ.λ. : Πλούτ.Ποικ.68 τὰ μὲν ἐθάρμυ, τὰ δὲ ὄνομαρυθάντων ἢ ὄνομα κ. παθ. : Εὐσ.Εὐαγγ. Προπ.564Α ὄνομαρυθάντων καὶ δυσχεραίνων.

ὄνομα-ῶ μτν. κ. μον. θροῦσ ὄλιγον τι ἐγείρω ἢ ὄλιγον τι : Θεοφύλ.Σ.200,3 (Βοηπ.) τοῦς μαργαρίτας τοῖς ἀνευξιν ὄνομαρυθάντων 2) θροῦσ ἐν μέρεσσι : Βασίλ.80Α ὄνομαρυθάντων τῶν ὄνομαρυθάντων 3) μτφ. ἐξασθενῶ, καταβάλλω τινά πως, τὸ παθ. : Πά.Μοικ.2,9,11 ἤφατο τὸ πολὺ τῆς ὄνομαρυθάντων ἀλγῆν ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ (ἢ) νεώτ. ἐλλήνης καὶ ἀνεπαρκῆς θρέψης τὸ ὄνομαρυθάντων ἢ ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων, ἀ. θροφία, ἀθροφία.

ὄνομα-ῶ μτν. θρηνώ, κλαίω διὰ τὴν ὄλιγον τι, οἰκτιρῶ τινά πως : Ποσειδών. τ. Ἀθην.4,152Β ὄνομαρυθάντων αὐτὸν τὴν ὄνομαρυθάντων, ἐαυτὸν δ' ὄνομαρυθάντων ὅτι ὄνομαρυθάντων ἰδ.γρ. ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ (ἢ) ποι. τὸ ὄνομαρυθάντων EM.718,40 ἐσκαλοῦσθαι Πλάτων τῆσταν ἀντὶ τοῦ ὄνομαρυθάντων λεγομένου ὄνομαρυθάντων, ὄνομαρυθάντων δὲ ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ κ. μον. ὄνομαρυθάντων, ὄνομαρυθάντων κρυφίως, φημολογῶ : Βασίλ.3,366.

ὄνομα-ῶ μτν. κ. μον. θρόπῳ τὸν ὄνομαρυθάντων, εἶμαι ὄλιγον τι λεπτὸς καὶ ὄνομαρυθάντων, ἐκτεθηλυμένος : Πλούτ.Περ.15 ἐκ τῆς ἀνεμείνης ἐκτεθηλυμένος καὶ ὄνομαρυθάντων 5. Δημαγωγία 2) ἐντραφῶ κρυφίως εἰς τι : Ἄγαθ.ΑΠ.5,293,15 μτφ. ὄνομαρυθάντων κρῆσασ, ὄνομαρυθάντων δὲ προσώπων ἰδ.γρ. ὄνομαρυθάντων ἰένετρούφῃσασ, δίδων ἓνα κλεπτὸ φίλ εἰς τὸ προσώπων τῆσται.

ὄνομα-ῶ κ. μον. θρόπῳ τὸν ὄνομαρυθάντων, εἶμαι ὄλιγον τι λεπτὸς καὶ ὄνομαρυθάντων, ἐκτεθηλυμένος : Ὀρφ. Ἀργ.736 ἴεσφ.γρ. ἀντὶ ἐπιθάρμυσθαι.

ὄνομα-ῶ μτν. κ. μον. ὄνομαρυθάντων, τὸ παθ. : Γαλ.14,49,10 ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) ὄνομαρυθάντων τὸ διὰ θυμιάματος κῶλυθεν κῶλυσασ : Ἰνπ.673,10, Διοσκ.1,12, Γαλ.14,49,6 ὄνομαρυθάντων τῶν ἰοδῶλων φημολογῶ.

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) ἀντὶ ὄνομαρυθάντων βλ.λ. : Ἀθην.15,674Γ: «ἐκάλουν δὲ καὶ οἷς περιεδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους ὄνομαρυθάντων».

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) ὄνομαρυθάντων κ. νεώτ. ἢ ἐνεργεία τοῦ ὄνομαρυθάντων, τὸ κῶλυθεν θυμιάσασ, ἢ μετ' εἰδῶσων θυμιάσασ ἢ ἀρωματῶσων κῶλυσασ : Ἰνπιατρ.7,12,3 2) νεώτ. ἀ. ὄνομαρυθάντων βλ.λ.

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) στεφάνους ἐξ ἀνθῶν ὄνομαρυθάντων περὶ τὸν τράχηλον ἰδ. οἱ συμπόται, ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων τῶν ἀνθῶν : Πλούτ.118,647Β «τοῦς ἀνθῶσ ἐκ τῶν τραχιλῶν καθάπτοντες ὄνομαρυθάντων ἐκάλουν» : Σαπφ.26(43) ἀόλας ὄνομαρυθάντων πλέκεις ἀμν' ἀσάλα δῆρα, Ἀλλ.36(28,29) περὶ τῆσται θέραισων περὶ τῶν πλέκεις ὄνομαρυθάντων τῆσται, Ἀνακρ.37(38) πλέκεις δ' ὄνομαρυθάντων περὶ στήθεσσι λυτίνας ἔθεντο, Ἀθην.15,678D ὄνομαρυθάντων δὲ καὶ ὄνομαρυθάντων στεφάνου

παρ' Ἀπολλεῖσσι καὶ Ἰωσῶν, οἷς περὶ τοῦς τραχιλῶσ περιετίθεντο, αὐτ.688C 2) ὄνομαρυθάντων εἶδος ἀγνώστων τῶσ πτηνῶν : Ἀριστοφ. Ὀρν.302 τραγιῶν . . . ὄνομαρυθάντων περιετῆρα.

ὄνομα-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. θυμῶ, θυμιάσασ κῶλυθεν, κωνίτζω ὄνομαρυθάντων : Λουκ.Ἐταρ.Δ.4,5 ταύτας κρῆμασασ ἐκ πατῆλων ὄνομαρυθάντων θείω, Θεοφάν.Νόνε.1,388 ποιεῖ τροχιλῶσ καὶ ὄνομαρυθάντων κ. μτ. γενικ. : Γεωπ.15,2,37 ὄνομαρυθάντων τε καὶ κωνίτζω κ. παθ. κῶλυσασ πρὸς θυμιάσασ : Διοσκ.1,104, αὐτ.3,126, Κλήμ. Ἀλ.207 τὰ ἐπίπασσα καὶ ὄνομαρυθάντων μέλασ, Γαλ.14,462,15, Γεωπ.13,11,1 ὄνομαρυθάντων μελάνθων 2) ἢ τὸ μέσ, ἐν τῇ ὄνομαρυθάντων α' ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἰνπ.646 3) νεώτ. τὸ ἐνεργ. ἀ. ὄνομαρυθάντων βλ.λ. 2) ῥημ.π. ὄνομαρυθάντων, ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) νεώτ. ἰατρ. ἀνεπάρκεια τῆσ ἐκκρίσεωσ τοῦ θυμιασῶσ ἀδένου ἢ τὸ σῶλον τῶν φαινομένων τῶν προκαλοῦμένων ὄνομαρυθάντων ἢ ὄνομαρυθάντων ἐκκρίσεωσ τοῦ θυμιασῶσ ἀδένου, ἀ. ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) νεώτ. ἰατρ. ἀ. ὄνομαρυθάντων α-ος βλ.λ.

ὄνομα-ῶ α-ος (ἢ) ἰσοτιμῶ μτν. ἔναυσασ, ποράμυσασ, παρακίησασ : Πολυδ.6,59,4.

ὄνομα-ῶ κ. μον. θρωπῶ ὄλιγον τι, κολακεύω πως ἢ ἀνεπαρῶσθῶσ, κληθῶσασ, κολοπιῶσασ : Ἡρ.1,30 Σόλων δὲ ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων, ἀλλὰ τῶ ἐόντι χρῆμασασ ἰχωρῖσ νὰ χρῆσασ ποίησασ κολακεῖν τινά : κ. μτ. αἰτ. : Ἀριστοφ. Ἀχ.639 εἰ δὲ τῆσ ὄνομαρυθάντων ἰατρῶσ καλέσασ Ἀθῆνας, Στοδ. Ἀνθολ.70,12 τοῖς χρῆμασων ὄνομαρυθάντων αὐτῶν, Μέν.Πρ. 288,21 (Βοηπ.) οὐδὲ γὰρ ὄνομαρυθάντων ἡμῶσ ἀπατήσασ.

ὄνομα-ῶ μτν. τὸ μέσ. ὄνομαρυθάντων κτ. παρατ. θρωπῶ κῶλυσασ, ὄνομαρυθάντων λάθρα, κρυφίως : Ἰλ.Σ. 513 λέχω δ' ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ μτν. θρωπῶσασ, φωνάζω τινά κρημολογῶσασ, καλῶ με σιγῶν φωνῆ : Αἰλ.Ζι.Β.2 ὄνομαρυθάντων . . . ὄνομαρυθάντων σημαίνει τῶσ ἀρκυμωρῶσ.

ὄνομα-ῶ α-ος μτν. μουσικῶσ τῶσ τόνου, ἀ. ὄνομαρυθάντων βαρῦτεροσ : Εὐκλ. Ἀρμ.20.

ὄνομα-ῶ μτν. ἰδῶσ ὄλιγον τι ἢ ὄνομαρυθάντων, ἐκδῶσ ἦχον εἰς ἀπάντησων : Ἀνυτ.ΑΠ.9,314 φηχόν δ' ὄνομαρυθάντων κρῶνα ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων ἢ ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ μτν. ὄνομαρυθάντων, ἀνοίγω ὄνομαρυθάντων τῆσ λάθρα, κρυφίως : Ἀριστοφ. Θesm.424 ὄνομαρυθάντων τῆσ θυρῶν, αὐτ. Ἐκκλ.15, Ἀθην.10,441Α ὄνομαρυθάντων οἶνου λαθραίως ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ μτν. οἰδαίνω, ἐξογκῶ τὸ ὄλιγον τι ἢ κῶλυθεν : Αἰλ.Π.14,7 [ἠθδ].

ὄνομα-ῶ α-ον ὄλιγον τι οἰδαλέωσ, ὄνομαρυθάντων κῶλυθεν, ὄνομαρυθάντων κῶλυθεν, ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων, ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων, αὐτ. 517,34 ἄνθρωποσ μέλασ καὶ ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ κ. μον. ὄνομαρυθάντων ὄλιγον τι, φουσκῶσασ, ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων : Ἰνπ.262,11 ἦν ὄνομαρυθάντων τὸ πρόσωπον, Πολυδ.4,68 ὄνομαρυθάντων γνάθος, Φιλ.διστρ.133, αὐτ.807 ὄνομαρυθάντων αἰ φέλεεσ, Αἰλ.Π.14,7 ὄνομαρυθάντων καὶ ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ μτν. παθ. μετ. μέσ. ὄνομαρυθάντων ἀντὶ ὄνομαρυθάντων βλ.λ. : Ἀδλλ.Βασσ.ΑΠ.7,372 τῆσ βῶλον ὄνομαρυθάντων.

ὄνομα-ῶ κ. μον. σιωπῶσασ κῶλυθεν, κτῆζω ὄνομαρυθάντων : Λουκ. Ἰστ.Σιμων.3 ὄνομαρυθάντων παρῶσασ, ὄνομαρυθάντων ὄνομαρυθάντων τῶσ τεχνῶσ.

ὄνομα-ῶ κ. μον. οἰκουρῶσασ, μένω οἰκῶ ἐκκερῶσασ : Ἦα. «οἰκουροῦσασ, εἰς βάθος οἰκουρῶσασ» : Αἰλ.Ζι.11,32 οἰκουροῦσασ ἀσπίδα δέκοφα (ἔνν. τῆσ γῶ) 2) μτφ. κρύπτομαι ὄνομαρυθάντων τι, χάνομαι ὄνομαρυθάντων, ὄνομαρυθάντων, λανθάνω : Διόδ.Σ.ἀπ.

583,32 διαφορά δοκοῦσα ὀποικυρεῖν, ἴδια ΑΙ 17,5,5 μίσας τὸ ὀποικυρεῖν, αὐτ. ΠΙ.1,552, Λοικ. Ἀποκ.6 ἀλλά τὴν παλαιὴν ὀποικυροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακόν, αὐτ. Ὀνειρ.24 ἀμορφαὶν ὀποικυροῦν ἡδὺς ἐκκαλοῦσθαι. 3) μτ. τῆρῶ, φυλάττω τὴν κρυφίαν, ἀσφαλτοῦμαι περὶ τὴ ἡ παρασκευάζω τὴν κρίσιν: Ἀριστοφ.Θεσμ.1168 ἂν ὀποικυρεῖτε (κρυφίως ἐπινοεῖτε) σχόλ. ἐλάθρα ποιεῖτε γ. παθ.: Πολύδ.4,49,4 ὀποικυρομένης παρ' αὐτῶ τῆς ὀργῆς. || ἀπολ. βολιευόμενος, μηχανώμαι δόλους, πανουργίως: Πλούτ.Ὀθ.3 ὄλιγους δὲ τινος οὐκ ἐπ' ἀγαθῶ φήσας ὀποικυρεῖν διαβόλωντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα. 4) μτ. αἰρ. προσ. κτῶμαι κρυφίως ἐπιρροῇ ἐπὶ τινος, ἐπιδρῶ μυστικῶς ἐπὶ τινος: Πλούτ.Πομπ.58 χρήματα δὲ πολλοὺς ὀποικυρῶν καὶ διαφθερίων ἀρχοντας, αὐτ.Λοικ.34 ὀποικυροῦν τὴν Φιμβριανὴν στρατιάν καὶ παρῶξινε κατά τὸν Λοικωλόου. 5) μτ. αἰρ. εἰσδῶν, εἰσχωρῶ λάθρα, παρεισδῶν: Πλούτ.Καμ.28 νόσας ὀποικυροῦσεν αὐτοῦς [εἰσεχώρησε μεταξὺ αὐτῶν].

ὀποικιά-ἔω οἰκῶ κάτωθεν, κατοικῶ ὀποκάτω: Ἀριστολ.Πρ.26,41 ὀποικεῖν τῷ βορέῃ [βιόρθ. ὀντὶ ὀπεικεῖν]. 2) κρήνηται κάτωθεν, εἶμαι κεκρυμμένος ὀποκάτω: ΑΠλ.ΠΙ. ἐν τῷ γὰρ ὀφθαλμοῦ . . ὀποικεῖ ἰδακρυῖ.

ὀποικιάζω μτν. ἀμύζω σιγηλῶς θηρῶν χαρηλοφώνως, κλυθμυρίζω: Λοικ.Μισθ.Συν.27 σιωπῇ ἀνέχεσθαι ὀποικιάζοντα καὶ ἀμολοῦμενον.

ὀποικίαν μτν. ὀπό τὸ ὄνον, ὀπό τῆς ἐπιδρωσῆς τοῦ οἴνου διατελών, οἰνόφυλλο, μέθυσος μεθυσμένος: Φρόν.π.ΑΒ 68,20 «οἰνωμένος»: Φιλόστρ.Γυμν.48,6 [288,14] τὸς δ' ὀποικίους γαστήρ β' ἐρμηνεύει περὶ τῆς. 2) ὀ γέμων, ὀ πλήρης οἴνου: Φιλόστρ.Εικ.339,22 φησὶς δ' ἄν καὶ τοὺς βότρυς τῆς γραφῆς ἐδωδύμου εἶναι καὶ ὀποικίους, αὐτ.320,16 ὀποικίαι πέτραι καὶ νέκταρ ἐκ βοτρυῶν, αὐτ.329,15.

ὀποικίαι ἀποθ.: Ἥσ. εὐποίεσθαι, ὀποικεῖν, ἐκτελεῶ χρεῖ βροθηδὸν ὑπάρχου.

ὀποίσαι, ὀποίσας, ὀποίσασα, ἀδδκ. τ. ὀσπορφ. κ. μτχ. ἀορ. ἐκ τοῦ ὀποισ, μέλλω τὸ ὀσποφῶ βλλ.: Στέφ.Διάκ.1172, αὐτ.1184 [ἐκδ.Μί.], Ἰγνάτ.Νηκφ.Κων/λεως 143,22 [ἐκδ. De Boor].

ὀποιστάς-ῆ-όν [ὀσποφῶν] λεξ. κ. μον. ὄν δύνανται τὶς τὸ ὀσποφῶ, ἄ. ὀσποφῆτῶς ἀνεκτός Ἥσ. εὐποιστάς, φορητῶν, βαστακτάς: Φῶτ. κ. Σουίθ. εὐποιστῶν, φορητῶν: Παυμ.Γ Προγ.175,4 [Βρασσαί], οὐδ' ὄλιως ὀποιστῶν τὸς γε σφόδρασιν.

ὀποιστῶν μτν. ποι. ἀντὶ ὀποιστῶν, ὄψιχως βιλλ. κρατῶν κάτωθεν, ὀποκάτω: Ἀπολλ.Ρ.3,120 ὦ ὄπο μαζῶν μάργος Ἐρωσ Λαίης ὀποιστῶν χειρὸς ἀγαστόν.

ὀποιστομαί μτν. ποι. κρατῶν τὴν κάτωθεν λαμβάνω δι: αὐτοῦ τὴ ὀπολαμβάνω, ὀποδίστομαι τι: Ἀπολλ.Ρ.4,169 ὡς δὲ ἀναληθίην . . παρβένος ἀγλν. . . λεπτιστῶν ἐνώψ ὀποιστῶν, αὐτ.4,473 χερσὶν μέλαν ἀμφοτέρωσιν σίμα κατ' ὕψιλην ὀποιστῶν [κρατῶν τῶς χειρῶς τῶς κεκαλυμμένως κάτωθεν τοῦ τραύματος, ὀπεδέχτο ἐν τῷ κοιλώματι αὐτῶν τὸ ρέον σίμα].

ὀποκάθειρα κ. νεώτ. λατρ. καθίρα τὸν ἐντερικὸν σωλήνα διὰ καθαρσίαν, προκαλῶ κενώσας διὰ καθαρσίαν ἢ ἄλλως κατ: Ἰππ.Ἀφορ.1261 ὀποκαθεῖραν τὴν κοιλίην, Θεόφρ.ΦΙ.7,12,3. Πλούτ.Ἠθ.127C ὀποκαθεῖραν . . καὶ ὀποκλήθειν, Γαλ.6,248,4 ὀποκαθεῖραν δὲ μετρίως. 2) ἐκβάλλω, ὀποβάλλω διὰ καθάρσεως: Γρηγ.Νύσσι, 888Α ὀποκαθεῖραν τὴν κόπραν. 3) ρηματ. π. ὀποκάθειρα.

ὀποκάθειρας-εως [ἢ] [καθεῖρα] ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀποκαθεῖρειν, ἢ δι' ἀποκαθίσεως καθάρσιος κένωσης τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος: Ἰππ.872G ὀποκαθεῖρας τῆς κατὰ κοιλίης ζυμφορῆς τοῖσι πλείστοισι τῶν ἔλικτων.

ὀποκαθέζομαι μτν. κ. μον. μέλλ. ὀποκαθέζομαι, ἀποθ. καθέζομαι κρησάω, λάθρα ἰδ. πρὸς ἐνέδραν Σουίθ. «ὀποκαθέζομαι, τὸ ἐγκρυπτεσθαι»: Ἀνώ.π. αὐτ. ἀγγεϊλάντων τῶν διοητήρων ἐνέδραν ὀποκαθέζομαι ἐπὶ τοῖς λασίσι. 2) ἐν τῷ ἀορ. ὀποκαθέσθην, ἐπαθα καθίρειν, κατακάθισα: Σχόλ.Θουκ.2,89 τὸ μέρος τῆς γῆς . . ὀποκαθέσθη καὶ ταπεινότερον ἐγένετο, Γεωπ.6,18.

ὀποκάθετος [ἢ] νεώτ. μαθημ. τὸ τμήμα τὸ ὄξωνος τῶν τετυμμένων τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῆς καθέτου τῆς ἀγόμενης εἰς τὴν σημειῶν καμπύλης καὶ τοῦ σημείου ἐνθα ἢ ἐκ τοῦ σημείου τούτου ἀγόμενη παράλληλος πρὸς τὸν ὄξωνα τῶν τετυμμένων συνιστῶν τὸν ὄξωνα τῶν τετυμμένων.

ὀποκαθόω μτν. καθέωμαι, κοίμαιναι κάτωθεν, ὀποκάτω: Γρηγ.Νύσσι,3,170Α ὀποκαθεύδοντες δὲ τὴ σκῆφ.

ὀποκάθημαι, ἰων. ὀποκάθημαι, κυρ. παρακ. τὸ ὀποκαθέζομαι βλλ., κάθημαι κάθωθεν, ὀποκάτω, μτ. ὄστ.: Φιλόστρ.Εικ.303,17 ὀποκαθεῖσθαι τὰς μηλίας. 2) κάθημαι πρὸς ἀνάμνησιν τιῶν: Ἡρ.7,27 ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὀποκαθήμενος . . ἐξέλει τὴν βασιλείαν στρατιῆν. 3) κάθημαι κάτω κρυφίως ἢ ἐνεδρεύω, λοχῶ, ἔλλοχῶ, ἐνεδρεύω: Ξεν.Ελλ.7,2,5 ἐν δὴ ταύτῃ οἱ προσδιδόντες ἐπιμαίνοιο τὸς ὀποκαθήμενος ἀναβαίνειν, Στράβ.15,142 αὐτοῖ δ' ἐν καλύσει κρηπτοῖς ὀποκαθῆναι λοχώντες, Φιλόστρ.292, αὐτ.566' || κ. μτ. οἱτ. ἐνεδρεύω, παραμονεύω πνά: Ἡρ.8,40 ἐρῆσεν Πελοποννησίους πανθῆν ἐν τῇ βιωτικῇ ὀποκαθήμενος τὸν βαρβαρον, Φιλόστρ.685.

4) μτφ. ὀποκαθημενον βίβηεν με βλέμμα βαρβαρον, ὄπουλον: Φιλόστρ.881' || κ. μτ. οἱτ. κατακοιμάσθω κληθῆσθως κρησῶν τιὰ ἀναπισθίτως: Φιλόστρ.614 ἔθρονος ὀποκαθῆται τινὰ κ.μτ. ὄστ.: Πολύδ.4,29,7 ὀποκαθημένος ἐκ τούτων αὐτῶ τῆς ὄργης [Σουίθ. «ἐγκρυπτομένης, ἐνοκακωμένης»]. 5) μένω ἀργός ἀπραγῶς: Διον.Αλ. Ρωμ.11,87 ὄμας τούς ἐνδον ὀποκαθημένους.

ὀποκαθίω κ. μον., μέλλ. ἀπ. -ιά, καθίξω, τοποθετῶ τινα εἰς ἐνέδραν: Διον.Ἀλ.Ρωμ.956 λόχων τιὰ ὀποκαθίστασιν ἐν ὄλιαις ἐπιληπτικῶν ἀνδρῶν, Νικ.Χων.799,24[Βοασ.] περὶ τὸν Ἐρμοπούλας λόχων ὀποκαθίσας. 2) τὸ μέν. κάθημαι πρὸς ἐνέδρῶν, καθέζομαι, τοποθετοῦμαι εἰς ἐνέδραν: Ξεν.Ελλ.7,2,5 τῆς νυκτὸς ὀποκαθέζοντο θ' αὐτῶ τῶ τελαί. 3) τὸ ἐνεργ. ἀμτ. ὀποκαθέωμαι, ἔλλοχῶμαι, ἐνεδρεύω, παραμονεύω: Πολύδ.12,4,14 κλέπτῃς ὀποκαθίσας, Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,27'. 4) καθέζω, κατακάθημαι, κατακοιβίω: Πλούτ.Ἠθ.578D τὸ μαζίζονα καὶ βαρῶτασα πάντως ὀπεκάθειν'. 5) ρηματ. π. ὀποκάθισμα.

ὀποκαθίημι, μέλλ. ὀποκαθήσω, καθίημι τὴν κατά μικρῶν, ἡρέμα ὄρησῶν ἢ τὸ πέσο κατὰ μικρῶν: Φρόν. ἐν ΑΒ 69,8 ὀποκαθεῖναι τὰς ὄφρας. 2) ἐν ἀναφ. πρὸς γένειον, ὄψηλιν, ὄψιν, τὸν κρημνιστῶν, ἢ πλητὴ αὐτοῦσόμενος: Ἐπιφ.ἀπ.Ναυσοῦ 17 εὖ δ' ὀποκαθεῖς ἄτομα πύλωνας βῶθ'. 3) τὸ μέν. Σουίθ. εὐποκαθεῖσθαι, συγχωρήσας, ἀφείνοιν: Πολύδ.6,24,8 Βουλαιεῖς μηδὲν ἀλλότριον ὀποκαθεῖσθαι μηδὲ διασμένους μηδὲν ἀπολείπειν.

ὀποκάθημαι-ατος [ἢ] [ὀποκαθίω] τὸ ὀποκαθίξω, ἢ ἐνεδρεύω: Ἥσ. ἐν λ. ἐνεδρεύω.

ὀποκαθίσταται μτν. καθέζωμαι, κατακοιβίω, κατηργῶμαι εἰς τὸν πυθμῶνα ὡς ἴζημα: Γαλ.19, 605,7 ὀποστάσιν ἐν τῷ πυθμῶνι τοῦ ἀγέλιου ὀποκαθίσταμένην. 2) καταλαμβάνω τὴν θέσιν ἄλ.

λου πνός ἀντικαθίστῃ τινι : 'Ἡρωδῖαν.'Ιστ.8,8,2 ἐκείνῳ δὲ ἄτε παρόντες. . ὀποκατασταίεν.

ὀποκαθίστημι μτγν. κ. νεώτ. μ. ἐν τῷ παθ. ὀποκαθίσταμαι βλλ.

ὀποκαθίστῶ-ἄω νεώτ., ἄορ. ὀποκατάστημα, μέσ. κ. παθ. ὀποκαθιστάμαι-ἄομαι, ἄορ. ὀποκαταστήθω, μτγ. παρακ. ὀποκαταστημένος, ἐγκαθιστῶ τίμησιν εἰς τὴν θέσιν ἄλλου πνός, ἀντικαθιστῶ τίνα δι' ἄλλου : ὀποκατάστημα τὸ πρωτότυπον δι' ἀντιγράφου. 2) ἀρτθ. καταλαμβάνω τὴν θέσιν ἄλλου, ἐγκαθιστῶ ἐμαυτὸν εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ἀντικαθιστῶ τινι : ὀποκαθιστῶ τὸν ἀσθενοῦντα ἀδελφόν μου εἰς τὴν διαχειρίσιν τῆς περιουσίας του.

ὀποκαίω κ. μον. κ. νεώτ., ἄττ. ὀποκάω, ἄορ. ὀπέκαυσα, παθ. ἄορ. ὀπεκάομαι, μτγ. παρακ. ὀποκαυμένος, ἀνάπτω, θέτω, πῦρ κῶπῳ κῶπῳ, κῶπῳ ὀποβάλλω τῶν : 'Ἡρ.4,61 ἔφουσι ὀποκαίνοντες τὰ δασέα τῶν ἱερῶν, Διδόξ.Σ.20,71 εἰς ταῦτιν δ' ἐναρμόζων τὰς βασιανίζόμενος ὀπέκαϊ ζῶντας, Ἀνών.κ.Ευστ.146,37 ὀποκαίεν ἔξλα τῷ τριπόδι [κῶπῳ τῶν τριπόδοι] κ. παθ. : Διδόξ.Σ.19,108 ὀποκαίοντο τοῦ κατασκευάσματος' ἵν' ἀνάτω πῦρ κῶπῳ πῦρ πρὸς θέρμανσιν, ὀπεθερμῶσι : Γαλ.14,318,13 ὀποκαίει τὴν χύτραν κ.παθ. : Πάπ. τὸ βαλανεῖον ποίησον ὀποκαυθῆναι :

3) νεώτ. ἀνάπτω, ἀνάπτω πῦρ κῶπῳ : Λουκ.Φάλ.1,11 πῦρ δὲ ὀποκαίεν κελείνῳι 4) κῶπῳ ὀλίγων τὸ παθ. : Γαλ.14,423,7 ὑπὸ ἡλίω ὀποκαίεσθαι 5) μτγ. ἀνάπτω, καταφλέγωμαι, τὸ παθ. : Παρθ.103,19, αὐτ'122,7 [Teuch.] ὁ μεριστικός αὐτῆς ἀναφανδὸν ὀποκαίεται 6) νεώτ. μτγ. ἐξείργωμαι τεχνήντως ὀπέκαε τι, ὀπέκαίω, ὀποδραυλίω, ὀποθάλλω.

ὀποκακλήθης-ους-ες ὁ ὀλίγων τὴ κακοήθης : 'Ἰπλ.60,5,9 ὀποκακλήθηε . . τὰ λοχέα, Φιλ.2,570.

ὀποκακχέω ποι. τοῦ ἄορ. ὀποκακχέω, καταχέω βαθυπῶδῶν ἡ ἡρέμα : 'Ἀκκ.39 πτερυγῶν ὀποκακχέει δαίδην [διόρθ. πτερυγῶν δ' ὕπα κοκχέει].

ὀποκαλλάω μον. καλλάω ἡρέμα, προχωρῶ καλῶς τῶν : 'Ἀνω.Κοριν.26C ὀποκαλλάζοντων κατὰ τοῦ πρᾶνοῦ πρὸς αὐτοῦς.

ὀποκαλύκτιον (τὸ) νεώτ. βοταν. σπονδύλωμα φυλλοειδῶν ἀποφύσεων ὀπαντῶν εἰς τὴν φωτὰ ἐξῆς τοῦ κάλυκος καὶ σχηματίζων δευτέρω περιούθῳ.

ὀποκαλύπτω μτγν., μόν., μέλλ. ὀποκαλύψω, καλύπτω κῶπῳ, ὀποκάτω ἡ ὀλίγων τὴ, περικαλύπτω, κρύπτω : Εὐμ.48,40 [ἐκδ. Teach.] ὁ δεξιὸς ποῦς ἀσπνδαλος, τὸν γὰρ τοὶ λαοὶν ὀπεκάλυπτε τὸ χιτῶνιον κ. μτγ. : Πάδ'ἱερ.3,25 ὀπεκάλυφεν ἡμέσ ἡ ἀτίμια ἡμῶν [δ.γρ. ἀντὶ ἐπεκάλυφεν].

ὀποκαμίσιον (τὸ) πᾶν, τὸ ὀποκάμισον βλλ.

ὀποκαμοσθράκιον (τὸ) μον. ἑσωτερικὸν ἔνδυμα ἐνιαῖον ἀποτελούμενον ἐξ ὀποκαμίσιου ἐν συνοχῇ μετὰ βρακίου : Ψκωδ.285,9 [ἐκδ. Preg.].

ὀποκάμισον (τὸ) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. πα[μ]κάμισο ὁ ἐκ βαμβάκων, λινοῦ ἢ μεταξίτου ἢ μαλλίνου ὑφάσματος ἑσωτερικὸς χιτῶν, ὀμοιωτῶνιον' Κύρ. κ. Σουδ. ἐπενδύθητ δ' ἑσωτερικὸν ἱμάτιον, ὁ καὶ ὀποκάμισον λέγεται : Σχδλ.'Ἀριστλ. Ρητ.40, 'Ἄγρ. Ὀνειροκρ.131, Πρόδρρ.2,93 καὶ σὺ λθεε ἀνυπόδετος καὶ δίχα ὀποκάμισου.

ὀποκάμνω σχδλ. εἰμαῖ ὀλίγων τὴ κεκηρῶς, κωρασαμένος ἡ ἄρρωστος : Σχδλ.'Ἀριστφ.Θεομ.412.

ὀποκάμνω κ. μον., μέλλ. -ψω, κάμνω ὀλίγων τὴ πρὸς τὰ κῶπῳ ἢ ὀπίσω : 'Ἰλ.Ω.274 ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν [ἐκαμψαν τὸ κῶπῳ τοῦ ἱμάτιος ὑπ' αὐτὸν τὸν ἱμάτιον] κ. παθ. : Γεωπ.12,19,5 ὀποκαμψοῦσιν οἱ σίκυοι καὶ ὀποκαμψθήσονται 2) ἀρτθ. στρέφωμαι, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀποστρέφωμαι, ἐπι λαοῦδ' : Ξεν.Κυν.5,16 ἔστιν ὅτι διαδιδόνται τὰ βρώματα καὶ ὀποκάμψταισι καὶ

καταδόνται εἰς φάραγγας 3) μτγ. κ. μον. μτ. αἰτ. μένω ' ἴστω, ὀπολείνομαι, ὑστερῶ : Ἀλοχ. 'Ἀγ.786 μθ' ὀπεράσας μθ' ὀπεράσας καιρὸν χάριτας [θερωρδ.Γρηγ. μῆτε ὑπερβαλὸν τὸ ὄρθον μέτρον τοῦ σεβάσμου ἴτις προσκυνησέωκ], μῆτε μέναις ὀπίσω ἰσολεϊφῆσαι' 3) μτγ. μον. ὀπαχωρῶ : Πιστ.Γ.Βι.'Ἀναστ.315,31 τοῖς τοιοῦτοις ὀποκαμψθῆναι σεβάσμου.

ὀποκάπηλος (ὁ) μτγν. ὁ ὑπὸ τὸν ἀρχικάπηλον, ὁ δευτερεύων κῆπηλος : Φιλόστρ.'Ἀπολλ.8,11.

ὀποκαπνίζω μτγν., μον. κ. νεώτ., ἄορ. ὀπεκάπνισσα, καπνίζω κῶπῳ, ὀποκάτω, ὀποθυμῶ : Γαλ.14,551, 'Ἀλέξ.Τρολλ.5,261 ποιεῖ τροχίλοισ καὶ ὀποκάπνιζε, Γεωπ.12,81) ἄσφαλλον καὶ βέλον . . ὀποκάπνιζε τὰ δένδρα, 'Ἰπιατρο.16,3 κ. παθ. : Θεοφάν.Νόν.1,388 τροχίλοισ ὀποκαπνίζομενος διὰ χῶνης, Γεωπ.13,11,5 ὀριγάνω ὀποκαπνίζομῶν 2) νεώτ. ἐνεργῶ, ἐκτελῶ ὀποκαπνισμὸν, ἀπολυμῶμαι κλειστῶν τῶν χώρων δι' ὀποκαπνισμῶν 3) κ. παθ. ποιούμαι χρῆσιν ὀποκαπνισμῶν πρὸς θεραπεία μου, ἰδ. ἀγνης ὀδραργυροῦ πρὸς θεραπείαν σφαιλιδας 3) ρημτ. π. ὀποκάπνισμα, ὀποκαπνισμὸς, ὀποκαπνιστῶν.

ὀποκάπνισμα-ατος (τὸ) [ὀποκαπνίζω] μτγν., μον. τὸ πρὸς ὀποκαπνισμὸν καίοντο, τὸ δι' οὐ ὀποκαπνισσοῖσι : 'Ἀλέξ.Τρολλ.5,261, Θεοφάν.Νόν.1,388 2) ἄ. ὀποκαπνισμὸς βλλ. : Μοσχ.Ἰατρ.Γυν.Παθ. 78,17 ὀποκάπνισμα τῆς μήτρας γενέσθω ἐκ θεου.

ὀποκαπνισμὸς (ὁ) [ὀποκαπνίζω] μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀποκαπνίζειν βλλ.1, ἄ. ὀποκαπνισμὸς, ἰδ. πρὸς θεραπείαν σκοπὸν : 'Ἀντιλλ.Ἰ.Ορειβ.182 [ἐκδ. Matt.] τοῖς περὶ θῶρακα ἐχουσι νόσημα ὀποκαπνισμὸς ἐπιτήθειος, Γαλ.14,441,14 ὀποκαπνισμὸς πρὸς τὴν βήχα, Θεοφάν.Νόν.1,398 χρῶ τοῖς ὀποκαπνισμοῖς 3) νεώτ. Ἰατρ. ἡ ἐν κλειστῷ χώρῳ καὶ διὰ καίοντων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν παραγωγή καπνῶν ἢ ἀτμῶν πρὸς θεραπευτικὸν ἢ ἀπολυμαντικὸν σκοπὸν, ἄ. ὀποθυμιασῶν ὄμ. ὀποκαπνισμὸς ὀδραργυροῦ ἰέν χρ. πάλαισι, ὄς θεραπευτικὸν μέσον κατὰ τῆς σφαιλιδας.

ὀποκαπνιστῶς-ἡ-ὸν [ὀποκαπνίζω] μτγν. ὁ πρὸς ὀποκαπνισμὸν χρήσιμος, οὐ γίνεται χρῆσις πρὸς κῶπῳ : 'Ἀλέξ.Τρολλ.5,262.

ὀποκάπτω ὀπαρπάζων τὴ κῶπῳ αὐτῷ, ἀρπάζω κρῶπῳ κῶπῳ καὶ τὸ χῶπῳ : 'Ἀριστλ.Ζ1,9,29.

ὀποκάρδιος-ον μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ σιστεῖ ὑπὸ τὴν καρδίαν ἢ ἐν τῇ καρδίᾳ, ἄ. ἐγκάρδιος : Θεοκρ.11,15 ἐχθιστὸν ἔχω ὀποκάρδιον ἔλκος, αὐτ.20,17 φέρω δ' ὀποκάρδιον ὄργαν, 'Ἀγαθ.147Α, -ὀποκάρδιος πόθος.

ὀποκάρδομαι-ἄομαι καρδοῦμαι ὀλίγων τὴ : 'Ἰημ. 'Επιδ.1,987, Διοσκ.4,76 ἄ καὶ ἐσθλῶντες αἱ ἰμπέτες ποσῶς ὀποκαροῦνται.

ὀποκάρπιος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν βλλ.8) : 'Ἀριστολ.1,13 ὀποκάρπιος ἀρτηρία.

ὀποκαρπος-ον πᾶν. ἐπὶ δένδρων, ὁ φέρων ἐφ' ἑαυτοῦ τὸν καρπὸν, ὁ πλήρης καρπῶν : μετὰ τὸν χρόνον παραδῶσω τοῦς φοινίκας ὀποκαρπος **ὀποκάρφω** σχδλ. ἑφηρῶσι καὶ ὀλίγων, βαθυπῶδῶν κ. παθ. ὀποκάρφωμα Σχδλ.Νικ.'Ἀλέξ.60 ἐφηρῶναι ἡ τραχύνομαι.

ὀποκαρῶθης-ους-ες ὁ ὀλίγων τὴ καρῶθης βλλ.1) : 'Ἰημ.Προορρ.81, αὐτ.Κῶμα.139.

ὀποκαταβαίνω κ. μον. καταβαίνω κατὰ μῆκρῶν, κατ' ὀλίγων, βαθυπῶδῶν ἡ κρῶφιας : 'Ἡρ.2,15 προϊούσας δὲ τῆς χώρης πολλοὺς μὲν τοὺς ἀπολειπομένους αὐτῶν γίνεσθαι, πολλοὺς δὲ τοὺς ὀποκαταβαίνοντας, 'Ἰημ.Προγ.40, Θουκ.7,60 ἐκ. τῶν ἄνω τευχῶν ὀποκατέβησαν καὶ τὰς νῆας ἀλλήρωσαν πάσας 2) καταβαίνω, κατέρχομαι ὀλίγων τὴ : Ξεν.Ἀν.4,1) καὶ αὐτὸς μὲν ἐν τῷ

πεδῶ ὀποκατάβας ἑσκήνου, Δίων Κ 40,26 ὁ Κράσος ἐς τὸ ὄμαλον ὀποκατέβη" 3) μνη. ἢ μτχ. ὀποκατάβας κατωτέρω ἐν τῷ βιβλίῳ, περαιτέρω, ἀμέσως παρακάτω" πρβλ. παρακατών: Εὐστ.799,19 διόπερ ὀποκατάβας ἐφη" 4) μτρ. συγκριταδαίνω εἰς τι, πτ. αἰγ.: "Ἐπιφάν.2,17|=,610(1) ὀποκαταβαίνω τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπότητας [τῆ ἀσθενεία]" 5) ὀποστρέφω, ἐπιστρέφω κατὰ μικρόν: "Ἰνπ.1243C τοσοῦτον ὀποκαταβαίνω ὁκόσον ἂν ἡ νόσος μαλθακώτερη τῶν ἐσχάτων ἦ" 6) ρηματ.π. ὀποκατάβασαις.

ὀποκαταβάλλω μτχ. καταβάλλω, ρίπτω ὀποκάτω: Κόντ.10,484 ὄτα δ' ἄμφοτέρους ὄλασ' ἡνυσε ἡνυσε ριπῆ, . . . μιθ δ' ὀποκάββαλε τέφρα.

ὀποκατάβασαις-εως(ἡ) [ὀποκαταβαίνω] λεξ. κ. μνη. ἢ κατὰ μικρόν κατάβασαις: Εὐστ.1402,17 ὄρα ὀποκατάβασιν εἰς εὐτέλειαν εὐτάκτον" 2) Φώτ. κ. Σουῖδ.εὐποκαταβασῖν παραχώρησιν.

ὀποκαταβιάζω μνη. καταβιάζω τινά κατὰ μικρόν, ἀναγκάζω τινά νὰ κατέβῃ βραδέως: Εὐστ.ἐν Mail.Spiciil.Rom.5,234.

ὀποκαταγέλλω μτχ. ἀγγέλλω κατὰ μικρόν, προαγγέλλω, προφητεύω δε' ὀνομασμένω, ἀλληγορικῶς: "Ὀριγ.Κέλσ.2,82 [ἐκδ. Speer.] προφήταις τοῖς Χριστὸν ὀποκαταγέλλουσιν.

ὀποκαταγελάω μτχ. καταγελάω, περιγελάω τινά κρυφίως, πτ. γενικ.: "Ἀρρ.Επιγ.4,62L

ὀποκατακλίνω κ. μνη. κατακλίνω κάτωθεν, ὀποκάτω, τὸ παθ.: Πλούτ.Ἡ8,50B ταῖς γυναῖξιν τῶν βασιλείων ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς ἀμάξας δι' αὐτῶν ὀποκατακλινόμενοι παρεῖχον" || κ. ἐπὶ παικιστῶ ἀφηνότος νὰ καταβιθῇ: αὐτ.58P καὶ ὁ προσπαλῖων ὀποκατακλινόμενος" 2) τοποθετῶ, βάλω τινά νὰ καταβιθῇ παρὰ τὴν τράπεζαν εἰς θέσιν κατωτέρω: Λοσκ.Ὀνειρ.Ἰ1,πιδεὶ ἀνεχωρημένο πληστον κατακείσθαι αὐτοῦ ἐμὲ ὀποκατακλινῶσι φέροντες, ὡς ὄμοιτροπέροι εἶπεν" || τὸ παθ. καταλογιζέσθαι ἢ κοτζῆχ παρὰ τὴν τράπεζαν θέσιν κατωτέρω, πτ. δοτ.: Πλούτ.Ἡ8,618B: κ. μτ. γενικ.: "Ἰώσα.Α1 12,49" 3) μέσ. ὀπέικω, ὀποχωρῶ, μτ. δοτ. προσ.: Πλάτ.Πολ.336C τί εὐθηλίκεσθε πρὸς ἀλλήλους, ὀποκατακλινόμενοι ὅμιν αὐτοῖς", Δίων.Ἀλ.Ρωμ.6,24-ὀποκατακλινεσθαι ἀλλήλους ἐν τῷ ζητήσῃ, αὐτ.71" κ. ἀπολ.: Δημ.127, Δίων Χρ.1,217 θεραπεύου καὶ ὀποκατακλινόμενος" 4) ρηματ.π. ὀποκατακλίνωσις.

ὀποκατακλίσειν-εως(ἡ) [ὀποκατακλίνω] μτχ. κ. μνη. τὸ ὀποκατακλινεσθαι βλλ.3), ὀποχώρησις, συγκριταθείσαι ὀποταγῆ, ταπεινώσειν: Πλούτ.Ἡ8,58D ὦ καὶ μάστιχα δεῖ τὰς τσιαύτας ὀποκατακλίσειν καὶ ἀναχωρήσειν ἐξελθόντες, Ἡλυδ.Α1B, 10,25 τὴν δόξαν αὐτοῖς ὀποκατάκλιαι τὴν ἐπιτοβασμῶ τῆς κατ' ἐκείνων μεγαλυταῖς παραγορηθέντες" 2) μνη. τὸ κατακλινεσθαι κάτωθεν, τὸ ἐξέλθω ἀποκίτω: Φώτ.Ἐπιστ.195,16 τῆ ἀμετέρας βραστώνη καὶ οἶον ὀποκατακλίσει.

ὀποκατακλώω-ᾶω μτχ. κατακλώω κατὰ μικρόν ἢ λυγρῶς κάτωθεν, τὸ παθ.: "Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. 671 ἐν λ. ἄπερικταίνοντο ὀποκατεκλώντο [οἱ πόδες] οὐκ ἐγόνονυγτες.

ὀποκαταλείπω καταλείπω βαρβηρόν ἢ ὄπισω: "Ἰνπ.Προρρ.102 ὀποκαταλείπειν μνημόσυνον.

ὀποκατανάλωσις-εως(ἡ) νεώτ. ἢ ἡλττωμένη κατανώσις ἐμπροθευμάτων ἢ γεωργικῶν προϊόντων ἐναντι τῆς παραγωγῆς αὐτῶν.

ὀποκαταπίπτω μτχ. καταπίπτω ὀποκάτω: Κόντ.1,588 ὄσον ὀποκάππεσε γυῖα Ἐάνθου πάρ προχθῖον.

ὀποκατάρατος-ον Ἐπιγρ. ὁ εἰς κατάραν ὀποκείμενος, ὁ κατάρατος.

ὀποκατασκευάζω κατασκευάζω, περρασκευάζω κρυφίως: "Ἰώσα.Α1 15,4,2 ὀποκατασκευάζειν

ἐνέδρα ἄρχην, αὐτ.16,1,2 ὀποκατασκευάζειν μισος, Βασ.2,38A ὀποκατασκευάσας ὄσον ἐδόνωτο τὰς βλασηρμίας" || καθίστω τινά τι κατ' ὄλιγον: "Κυμ.Ἀλ.48,32 [Syth.] ὀποκατασκευάζειν παῖδα πιστόν" 2) συντίθημι, συντάσσω: Δημήτρ.232 δεῖ ὀποκατασκευάσθαι πως μύλλον τοῦ διαλαλοῦ τὴν ἐπιστολήν.

ὀποκατασκεύη(ἡ) μτχ. ἡ κρυφία παρασκευή, ἐπιμαρτυρία: "Ὀριγ.Κέλσ.4,29(ε=226), "Ἰάμβ. Πρωτρ.10.

ὀποκατασπῶμαι-σπῶμαι μνη. ὀποσπῶμαι κατ' ὄλιγον, ὀποκρυπνίσθαι βαρβηρόν: Φώτ.Βιβλ. ὀποκατασπῶμενος τῆς ἀληθείας.

ὀποκατασπῶσις-εως(ἡ) [ὀποκαθίστημι] μτχ. μνη. κ. νεώτ. τὸ ὀποκαθίστασθαι, ἡ ἐγκατάστασις τῆς πνοῆς εἰς θέσιν ἄλλω, ἀντικατάστασις, ἀναπλήρωσις κ. ἰδ. ἡ μετάθεσις κληρονομίας: Μοτρενβ. Hist. de l'ant. Byz.2,376,33 ὀποκατάστασις δὲ ἐστίν ἡ ἐξ ἀποτυχίας τοῦ πρώτου κληρονόμου ἐπὶ ἑτέρον τῆς κληρονομίας μετάθεσις ἐκ διορισμοῦ τοῦ κληροδοτούντος" || νεώτ. νομ. κοινῆ ὀποκατάστασις ἢ ἐγκατάστασις κληρονόμου ὕπερκατοχῆς ἐπὶ τὴν θέσιν ἄλλου εἰς ἡν περιπίπτουν οὗτος δὲν ἠθέλει γίνε κληρονόμος.

ὀποκαταστάτης(ἰ) [ὀποκαθίστημι] πᾶν, ὁ ἀντικαταστάτης, ὁ ἀντιπαρασπῶνος ὄνομασθέντα ἐπιμελητὴν ἤτοι ὀποκαταστάτην Ἀπολλωνίου.

ὀποκατάστατος-ον [ὀποκαθίστημι] μτχ. κ. νεώτ. ὁ ὕπερκατῆρος, ἐγκατεστημένος εἰς θέσιν ἄλλου, ὁ ἀντικαταστάτης, ὁ ἀναπληρωτής: Θεόδ.φλ.Ἀντικη.Ἰνστι.2,15,1" || νεώτ. νομ. δεύτερος κληρονόμος διοριζόμενος εἰς ἡν περιπίπτουν ὁ πρώτος δὲν ἠθέλει ἀποκόψει τὴν κληρονομίαν" πρβλ. ὀποκατάστασις.

ὀποκαταστέλλω μνη. καταστέλλω ὄλιγον, μετριόζω κατὰ τι: "Ἀγαθρ.Ἐρ.Θαλ.63,16 [Ἐπεί] τῆ μίξει τοῦ δοκούοντος λυπεῖν τὸ τῆς ἠδονῆς βλαδερὸν ὀποκαταστέλλουσιν.

ὀποκατάστημα-ατος(τὸ) νεώτ. δεύτεροθεν κατὰστημα ἐπιμελητῆρος τῆς ἐξαρτυρίας ἐν τῷ κεντρικῷ καὶ ἐδρεῖον ἐν τῇ οὐτῇ ἢ συνηθέτ. ἐν ἄλλῃ πόλει: τὰ ὀποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐν Ἀμερικῇ.

ὀποκαταφρονῶ-έω καταφρονῶ, περιφρονῶ ἢ παραμελῶ ὄλιγον τι, μτ. γενικ.: "Ἰνπ.1139B καὶ ἰσως ἄλλως ὀποκατεφρονῆν" κ. μτ. γενικ.: "Ἀριστ.63,3) ὀποκατεφρονεῖν τὸν πρόματος.

ὀποκάτω μτχ. κ. μνη. κάτω, κατέρχουμι κρυφίως: Tractat. Beclies. η. Cav. Hist.Liter.107" 2) ἡ μτχ. ὀποκατῶν κατωτέρω ἐν συγγράμματι, βιβλίῳ, περοίτην, παρακάτω: Σχολ.Ὀδ.Ε 254, Βασ.1,236D, Φώτ.Βιβλ.531,3 τὸ δῶδον τῆς λέξεως διασάφειν ὀποκατῶν" πρβλ. ὀποκατωθῶν.

ὀποκατέρχουμι μτχ. κ. μνη. ὁ ἀποκοτεβαίνω βλλ.: Γολ.19,606,10 τὸ δεῖ ὀποκατεβαθῆν λέγεσθαι ἐναυώρημα, "Ἐπιφάν.2,43C, Νικ.Χωκ.12,185.

ὀποκατεσθῶ μτχ. μνλ. ὀποκατέσθωμαι, κατεσθῶμαι κάτωθεν ἢ κρύφα, ἐπὶ ποταμοῦ καταπύργου τοῦ ἑδρατος τῆς ἐουτοῦ κοίτης: "Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ.Ὀμ.672 ἐν λ. ἄπερπτε.

ὀποκάτρη: ἰων. τὸ τὸ ὀποκάθημα βλλ.: "Ἡρ. Β,40 ὀποκατῆμενοι τὸν βάρβαρον.

ὀποκατορῶσω, ὄττ. -τω κατατορῶσω βλλ. || ὀποκάτω, τὸ παθ.: Σώφρ.ἀν.33 Αἰγ.Ἀ-Ἰθν.11,480B) ὀποκατωρῶσται δ' ἐν κωσθίδι τρικτῶς ἀλεξεφραρῶν.

ὀποκάτω ἐπιρρ. κ. μνη. κ. νεώτ., δημ. ὀποκάτω κάτωθεν τῆς κότῃ, ὀπὸ τι, μτ. γενικ.: Πλάτ. Φαιδ.112D ὀποκάτω . . . τῆς ἐκροῆς, Κάλωλον, 8,16 ὀποκάτω τῆς κλίνης, αὐτ.Μορρ.6,1) ὀποκάτω τὴν ποδῶν, αὐτ.Ἰω.1,5) ὀποκάτω τῆς σικκῆς αὐτ.Ἀρκ.53, Πάπ. ὀποκάτω τῆς θύρας, "Ἰουλ.

Γαλ.49,21 τὸ ὄσωρ τὸ ὀπακάτω τοῦ αὐρανοῦ κ. ἀπολ. : Πλάτ.Νόμ.844C ἐάν .. ὄσατα γιγνόμενα τὸν ἐπάνω γεωροῦντα ἢ καὶ ὀπακάτω οἰκοῦντα τῶν ὀπακάτω βλάστη τῆς καὶ διδοῦς ἐκροήν, Ὑπεριδ.Εὐζ.40 ὀπακάτω παραγράφει τ' κ. ἔμπροσθ. : Ἄραβ.Μυθ.Χολ.1,10 ὀπακάτω εἰς τὰ παραθωρία τοῦ παλατίου. 2) εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ, μτ. τοῦ ἄρθου, ὁ κατώτερος : Ἀριστλ.Τομ.6,5,6 τὸ ὀπακάτω γένος ἰαντίθ. τὸ ἐπάνω, Πλούτ.Ἥ8.424C τὰ ὀπακάτω γένη κ. ἀπολ. τὰ ὀπακάτω : Ἀριστλ.Τομ.4,2,4.

ὀπακάτωθεν ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. κάτωθεν, ἐκ τῶν κάτω : Ἀριστλ.Ζ1.4,4,8. 2) κ. μον. κ. νεώτ. ὀπακάτω βλλ. : Πλάτ.Νόμ.761B τοῖς ὀπακάτωθεν ἀγροῦς τε καὶ τόποις, Ἐπιφάν.186A ὀπακάτω τῆς παλάτης, ASS Στεπερβ.5,275B.

ὀπακατέρωχος-ον ὁ ἀπὸ τοῦ χῶμα καταρρυχθεὶς, παραχωμένος : Θεόδωρ.Φαιτ.5,9,11 τὰ κληματα ἐπιβαλλόμενα καὶ ὀπακατέρωχα καδιέμενα [ἰ.γρ. ἀποκατέρωχος καθέμενα].

ὀπακωσις-εως [ἡ] (ὀπακωί) μγν. τὸ καίεν ὀπακάτω : Ὀρειδ.37 [Ματθ.] πρόσκαισις ἀπὸ τοῦ πυρὸς τῶ ὀπωκωίως οὐ ῥάδιως συμβαίνει παρά τὸ ἐκτός τὴν ὀπακωίαν εἶναι. 2) τὸ πῦρ τῆς ὀπακωίστρας, τὸ ὄπὸ τοῦς ἐλεήτας τῶν λουτρῶν καίμενον πῦρ : Πλούτ.Ἥ8.658D ἀτρας ἐμβαλεῖς τῆς τῆν ὀπακωίαν. 2) ἡ ἰδ' ὀπακωίσεως θερμανσις : Πάπ. εἰς ὀπακωίαν βαλανείου, Ἥ8. ἐν λ. ἰνοκωίως.

ὀπακατήριον [τὸ] πῶπ. ἡ ὀπακαύστρα βλλ. : βάλλε εἰς ὀπακατήριον βαλανείου.

ὀπακαύστη [ἡ] [ὀπακωί] πῶπ. ὁ βαθυδὸν ὀπακάτω καιῶν τῆ. ὁ καμνωκαύστης.

ὀπακαυτοῦ [τὸ] [ὀπακωί] μγν. ὀπαγίσις θάλαμος τῶν ρωμαϊκῶν λουτρῶν καὶ οἴκων, ὅστις θερμανόμενος κάτωθεν δι' ὀπακαύστρας μετέδιε τὴν θερμότητα αὐτῶ δι' ἀγωγῶν εἰς τὸν ὄναθεν λουτρόνα ἢ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ διαμερισματα τῆς οικοδομῆς, λυριατήριον βλλ. [λ.]: Βιτρ.4,1, αὐτ.5,10, Πλιν.Ἐπιστ.2,17. ἢ ἐπὶ οἴκῳ δι' ὀπακαύστης θερμανόμενος : Ἐπιφάν.1,459D ἐν ὀπακαύστῃ οἴκῳ τὴν διαίταν εἶχον.

ὀπακαύστρα [ἡ] γλῶσσα. ἡ ὀπακάτω τοῦ λουτρῶνος κίμωνος θερμάστρα, ἐστία, φοῦρνος, ὡς καὶ ὁ ὄναθεν αὐτοῦ θερμανόμενος θάλαμος.

ὀπακάω ἄπτ. τ. τοῦ ὀπακαίω βλλ. : Λουκ.Φάλ.1,11.

ὀπακείμαι κ. μον. κ. νεώτ., παρὰτ. ὀπακείμην, μέλλ. ὀπακείσομαι, ἀόρ. ὀπακείθην, ἐν χρ. ὡς παθ. τοῦ ὀπακίθην βλλ., κείμην ὀπακάτω, ὄπὸ τῆ, εἰμαι ὀπακείμενος : Ἰλ.Φ 364 ὄπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κείται, Θουκλ.93 αὐ. ὁ θεμείλιον παντοίων λίθων ὀπακείται, Πλάτ.Πολιτ.301B τισαύτης .. κρηπίδος ὀπακείμενης αὐταῖς Ἀριστλ.Ζ1.15,3 τὸν μῆρον ὀπακείμενον ἔχειν, Πολύδ.1,81,6, -τὸ πῦρ μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς ὀπακείμενος ὄρθρους τῆς οικοδομῆς φρ. τὰ ὀπακείμενος τοῖς ὀπακείμενος ἰνομ. ἀξίωμα καθ' ὃ εἰς τὸν ἰδιοκίτην τοῦ ἐδάφους ἀνήκει καὶ πᾶν κίσμα ἐπ' αὐτοῦ. 2) κ. μον. ἐπὶ τόπων κτ., κείμην ὀπακάτω ἢ εὐρίσκομαι κατωτέρω, παρακάτω : Ἰσοκρ.4,108 ὀπακείμενης τῆς ἑδοσίας ὄπὸ τῶν Ἰστικῶν, Αλ-σιν.3,118 ὀπακείται γὰρ τὸ Κίρρατον πεδίον τῷ ἰερῷ, Πολύδ.3,74,2 συνευθεῖσθαι κατὰ τὸν διω- γμὸν πρὸς τὸν ὀπακείμενον ποταμὸν, Πλούτ. Κράστ.29 λῶδον .. ὀπακείμενον .. τοῖς Σιννάκοις Γεωμ.2,5,1 πρὸς βορρᾶν καὶ ἀρκταν ὀπακεί- μενα μέρη τῶν ὄρων. 3) μτφ. κ. νεώτ. εἰμαι ὀπακείμενος τινί, εἰμαι εἰς τὴν διάθεσιν τινος, ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος ὀπακωίως εἰς τὸν, μτ. ὄσπ. : Πλάτ.Γοργ.510C ὀπακείσθαι τῷ ἀρχοντι, Λουκ. Ἀποκ.24 τῶν .. νόμων ὀπακείμενος Ἀριστείδ.1,451,18 οὐχ ὄνεις εἰθέως αὐτοῖς ὀπακείσθε, Φιλῶστρ.

304 δαδούου, οἷς .. ὀπακείτω, Πάπ. ὀπακείσθαι πατράσιν, - πάντες ὀπακείσθε εἰς τοὺς νόμους ἢ κ. νεώτ. ὀπακείτω, εἰμαι δεκτικὸς νὰ πάθω, νὰ ὄσπατῶ τῆ, μτ. ὄσπ. : Ἀριστλ.Μεταφ.6,13,1 ὀπακείσθαι τοῖς πάθεσιν, Φιλῶστρ.277 ὀπακείμην τῷ φέδῳ, Πάπ. οἷ καὶ βασάνος ὀπακείσθαι, αὐτ. τὸν δαίνα ἐξετάσθαι ὀπακείμενον, - πάντες ὀπακείσθε εἰς ἀσθενείας - εἰς τὴν μοίραν τοῦ θανάτου, - ὀπακίται εἰς δασμὸν - φορολο- γίαν - ἔλεγχον. ἢ νεώτ. κανὼν ἢ ὀπακείμενος εἰς ἐξαιρέσεις [ὃ μὴ ἔχον ἐξαιρέσεις]. 4) ὄμ. μτφ. ὀπαλ. ὀπακίνομαι, προσπίπτω εἰς τοὺς πά- δος τινὸς ἱκετάω αὐτόν : Πλάτ.Πολ.494B ὀπα- κείσθαι ἀπὸ δαδόμενου καὶ τῶν ἰώντων. 5) ὀπα- δάλλομαι ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς ἢ τὸν νοῦν, τὴν σκέψιν, πρὸκειμαι ἢ προτείνω εἰς τῖνα : Πινδ.Ο. 1,86 ἐμοὶ μὴ ὄπτος δεδλοῦς ὀπακείσθαι [σχηδ., ἐμοὶ μὴ ὄπτος τῷ γάμῳ κινδυνεύσαι προκειταί], Θουκ.3,84 νόμου, ἀφ' ὧν ἴσασιν ἔλλης ὀπακεί- σθαι [ἰδ' ὧν εἰς ἀπαντας ὑπάρχει ἔλλης], Δημ.348 τῶν ὀπακείμενων προσδοκῶν καὶ τῶν ἐληθίων, αὐτ.631 δισὺν ὀπακείμενον ἄνοματιν ἰδῶ ὄνα- μίαν τῶν προτεινομένων, Ἀριστλ.Οικ.1,3,1 ὀπακίται, ὄμνιν ἐν ἄλλοις ὄτι, Πολύδ.1,19,6 ἔμενον ἐπὶ τῶν ὀπακείμενων (ἐνέμενον εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν), αὐτ.2,51,1, αὐτ.1,40,5 ἔμενον ἐπὶ τῆς ὀπακείμενης γνώμης, Διδό.Σ 13,78 θεωροῦντες μηδισίαν σω- τηρίαν ἄλλην ὀπακείμενην, αὐτ.13,60, Πλούτ.Θσα. 17. ἢ ἐνεμῶ ἢ πᾶρειμι, εἰμαι παρῶν ἢ πρὸκει- ται : Πολύδ.2,63,6 κατὰ τοὺς ὀπακείμενους και- ροὺς Πλάτ.Σόγκρ.Σόλ.Ποιλ.4, αὐτ.Σόγκρ.Φιλ.Τίτ.2 Τίτος μὴ ἐξ ὀπακείμενων ἄνικα, χροῦμενος ὄπλι- σμοῦ καὶ τάξιν αἰς παρέλαθε, αὐτ.Ἥ8.20B οἱ .. φιλόσοφοι παραδείγματα χρωτάτα, νουθε- τούντες καὶ παιδεύοντες ἐξ ὀπακείμενων, αὐτ. 406B χρῆται τῇ ὀπακείμην δυνάμει, Πάπ. τῆ, ἰδ' τὸ ὀπακείμην μῆδος, αὐτ. ἀπὸ τῆς ἐνε- στάσεως καὶ ὀπακείμενης ἡμέρας. ἢ π. γρ.αμν. ὁ ὀπακείμενος χρόνος ὁ ἐνεστώσ. 6) κ. νεώτ. κείμαι, τίθεμαι ὡς βάσις συλλογισμοῦ, ὀπαθεῖσθω, ἐπιχειρηματοῦ κττ. : Πλάτ.Κρατ.436D εἴτε ὄρθωσθε εἴτε μὴ ὀπακείται, αὐτ. Ἐρμῆ.404B ὀπακείτω γὰρ μὴ ὄντων τῶ εἶναι, αὐτ.Πρωτ.359A ταύτων ὀπακεί- μενων [ἰσὺς positis], αὐτ.Πολ.359A, Ἀριστλ.Πολιτ. 1288b,26 [πολιτεῖαν] τὴν ἐκ τῶν ὀπακείμενων ἀρι- σταν, αὐτ.ΗΝικ.2,2,2 ὀπακείσθαι τὸς ἰδὲ ληφθῆ ἰδὲ δεδομένοι, Διδό.Σ ἀπ.556,94 καλὸν τοῖς μεταγε- νεατέροις ὀπακείσθαι διότι, Πλούτ.Ἥ8.689B. ἢ κ. ἀπρως. ὀπακείσθαι εἶναι θεμελιώδους ὄρισμέ- νου κανὼν : Δημ.643 καὶ γὰρ ἐνταυθ' ὀπακίται πρῶτον μὴν δῖωμοσι. ἢ ἐν φρ. ὀπακείσθω ὄτι ἐς ληφθῆ ἰδὲ δεδομένον ὄπ. : Ἀριστλ.Πολιτ. 1323b,40 νῦν δὲ ὀπακείσθω τοσοῦτον, ὄτι βίος μὴ ἀριστος. 7) ὄμ. μτ. ὄπ. κ. τοῦ ἀπαφρ. εἶναι ὄ- πακίθεται ὄτι εἶναι, ὄπαρχεῖ τῖ : Ἀριστλ.Ρητ.1367b, 33 ὀπακίσθω δὴ ἴμιν εἶναι τὰν ἄδονῶν κινήσιν τῖνα κ. μτ. ὄνομαστ. : αὐτ.ΗΝικ.2,3,6 ὀπακίσθω ἡ ἀρετὴ εἶναι κ. μτ. αἰτ. κ. τῆς μτφ. ὄν : αὐτ.Ζ1 778b,20 ταινῶν γὰρ ζῶον ὀπακίται ὄν : ὄμ. τ. ὄντι τοῦ συνδετ. ρ. : αὐτ.782a,31 ἡ τοῦ δερμάτος φύσις ὀπακίται γεωδῶς [ἐνν. εἶναι ἡ ὄσπαι]. 7) εἶμαι στερρῶς ἀποφασισμένος ἢ ἔχω τὴν ὄρι- σμένον ὄς κανὼνα : Ἥρ.2,123 ἐμοὶ .. ὀπακίται ὄτι. 8) ἀπομένω, ἀπακείμαι, ὀπαλείσομαι εἰς τὸ βάθος : Δημ.913 τιμωρία ὀπακίται τοῖς τὰ ψεύδη μαρτυροῦσιν [Βερναρδ.Γρηγ. ἐπιμωρία περ- σική] [ἀπακίται εἰς τοὺς μαρτυροῦστας τὰ ψευ- δῆ]. ἢ κ. ἀπρως. μτ. ἀπαφρ. : Πολύδ.2,58,10 τοῦτο .. τοῖς μῆδεν ἀσθεῖς ἐπιτελεσασμένοις κα- τὰ τὴν τοῦ πολέμου νόμου ὀπακίται παθεῖν [ἀπομένει εἰς οὐτοῦς νὰ πάθωσιν]. 9) ὀπαδάλ- λωμαι, ὀπαδεικνύσομαι : Ἥρ.3,40 ἦν τε μὴ ἐναλλάξ

ἡδὴ τῶπὸ τούτου ὁ εὐτυχία τοι τῆσ πάθρησ προσπιπτῶσι, τρώβη τὸ ἔξ ἔμεθ ὀποκειμένω ἀέκο· **10)** κείμαι ἢ ἀφήνωμαί, ὀποθῆκη ὀποθεῖν ἢ ἀφῆκα, ὀποθῆκη, ἄνευριάζομαι· Ἰσοῖδ. 33 οἰκίαν μὲν μόνον ὀποκειμένην, Δημ.187 ἐπὶ μνῶν ἐκάστω ἢ ἄλλῃ οὐσίᾳ ὀπέκετο, αὐτ.1194 ὀποκειμένην αὐτῶν τῶν ἐξώλων τοῦ ναύλου ἰέν φ τὸ εἶλα ἦσαν ἐνέχυρα εἰς αὐτὸν διὰ τὸν ναύλον, αὐτ.1283 τὴν ναῦν τὴν ὀποκειμένην ἦμιν· **11)** ὀποκειμένα ἴσθι τὸ ὀποθῆκη, τὸ ἐνέχυρα· αὐτ.926 τὰ ὀποκειμένα τοῖς δανείσασιν ἐξέστω ὀποθεῖται καὶ ἀποδοθεῖται τῆς ἀπαρχαύσεσ τμηδῆς· **12)** ὀποκειμένοι[σθι] ἐπὶ προσ., αἱ εἰς καταβολὴν χρηματικοῦ ποσοῦ ὑπόχρεσι, αἱ ἔγγυται· αὐτ.816 κληνοποῖσὺς μὲν ὀποκειμένους· **13)** μὲν φρ. ὀποκεῖσθαι δανείσει εἶναι κατάχρεον· Μαλ.Ἰ.1 439, **14)** εἶδ. φιλοσ. κείμαι ἢ ὑπάρχω ὑποκῶτεν ἐν τῇ διανοίᾳ ἢ τῷ διανοητικῷ ὡς βάσις, ὡς θεμελίον· Πλάτ.Πρωτ.349B ἐκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑποκείται τῆς ἴδιος οὐσίας καὶ πράγμα ἔχον ἑαυτοῦ δύναντον ὄνομα, αὐτ.Πολ.581C, αὐτ.Κροτ.422D τὰ δὲ δὴ πρώται, οἷς ὅπως ὑποκείται, Ἀριστ.Αισθ.1 τὰ εἰρημένα περὶ ψυχῆς ὑποκεῖσθω· **15)** τὸ οὐδ. μὴ πορακ. ὑποκειμένον ὡς οὐδ. βλλ. **16)** εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ ταξινομήσει, ἀντιστοιχῶ, εἶμαι ἀντιστοιχῶς ἢ ὁμόγμοι αἰς τι· Πλάτ.Γοργ.465B τῇ ἱστορικῇ . . ἢ ὀφθοποικῇ . . ὑποκείται, Ἀριστ.Μεταφ.1,24 ὁ τοῦ καθόλου ἐπιστήμην ἔχων οἰδῆ πως πάντα τὰ ὑποκειμένα· **17)** τὰ ὑποκειμένα [σθ] μέλη· Ἀριστ.Πολυτ.1275a.35 δεῖ δὲ μὴ λανθάνειν ὅτι τῶν πραγμάτων ἐν οἷς τὰ ὑποκειμένα διαφέρει τῶν εἰδῶν· **18)** ἢ ὀποκειμένη ὅλη ἢ ὑποθέσει ἢ ὡς ἐπιστήμης ἢ πραγματέας· Ἀριστ.Λ Νεκ.1,31.

ὀποκειμενικός-ἡ-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὑποκειμένον· **1)** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἴδιον ἡμῶν τρόπον τοῦ αἰσθάνεσθαι ἢ σκέπτεσθαι, ὁ προβαλλόμενος ὡς προσωπικῇ ἀντιλήψει, ἀδιαφόρος ἄν αὐτῇ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀντιβ. ἀντικειμενικός· Ζερβ.Ἰστ.1101, ὀποκειμενικὴ γνώμη - ἀντιλήψης· **2)** εἶδ. ἐν τῇ σχολαστικῇ φιλοσοφίᾳ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὁ ἔχων ἀντικειμενικὴν ὑπαρξίν, ὁ πραγματικός· **3)** νεώτ. φιλοσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ νοοῦν ὄν, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν μόνον, ἐν ἀνθ. πρὸς τὸν φυσικὸν κόσμον, πρὸς τὴν ἐμπειρικὴν φύσιν τῶν ἀντικειμένων, εἰς ἄ ἀναφέρεται.

ὀποκειμενικότης-ητος [θ] νεώτ. τὸ εἶναι τὴν ὑποκειμενικὴν, ἢ ἰδιότης τοῦ ὑποκειμενικοῦ· **2)** ὁ ἰδιῶζων εἰς ἕκαστον ἄτομον τρόπον τοῦ αἰσθάνεσθαι, σκέπτεσθαι· καὶ ἐνεργεῖν, ἀτομικότης, προσωπικότης· Ζερβ.Ἰστ.1178 εἶχε . . τὴν ῥοήην νὰ διδῆθ τὸν τύπον τῆς ἰδικῆς τῶν ὑποκειμενικότητος εἰς κάθε τι.

ὀποκειμενικός ἔληρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀποκειμενικὸν βλλ.1).

ὀποκειμενικός [θ] νεώτ. φιλοσ. ἢ θεωρία καθ' ἣν ἡ ἀλήθεια ἔχει ὀποκειμένην καὶ αὐτὴ ἀντικειμενικὴν ὑπαρξίν ἢ εἶηαι, ἰσχυρῶς δηλαδὴ ἀναλόγως τοῦ νοοῦντος ὀποκειμένου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ὑπεράτατον κριτήριον αὐτῆς· **2)** τρόπος ἢ σύστημα συγγραφικῆς ἢ καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, καθ' ὃ ἐνεργεῖ τὰς συμφωνίας πρὸς τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ ἰδέας καὶ διαθέσεις.

ὀποκειμένο[ν] [τὸ] κ. μὲν, νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ φιλοσ. ἡ οὐσία τῆς ὅλης ἢς ὑπετίθετο ὡς βάσις καὶ αἰτία πάντων τῶν φαινομένων· Ἀριστ. Μεταφ.δ.3,1 τὸ ὑποκειμένον ἐστὶ καθ' οὗ τὰ ἄλλα λέγεται, αὐτ.1,31 ἢ ὅλη καὶ τὸ ὑποκειμένον, αὐτ.δ.3,1 μέγιστα δοκεῖ εἶναι οὐσία τὸ ὑποκειμένον τὸ πρώτων· **11)** εἶδ. ἐν τῇ μεταφυσικῇ.

τὸ νοοῦν, τὸ συνιστανόμενον καὶ βουλόμενον, τὸ ἐγὼ ὡς φορέα τῶν ψυχικῶν φαινομένων· **12)** ἐν τῇ ἀρχ. κ. μὲν. φιλοσ. τὸ ἀνεξάρτητον τῆς γνώσεως ὄν, ἀντικείμενον, ἢ ἀντικειμενικῇ πραγματικότητι· **2)** κ. νεώτ. τὸ θέμα περὶ ὃ ἀσχολεῖται τις, τὸ εἰς ὃ καταγιγνέται τις· Ἀριστ.Ρητ.1355b,27 [ἐγγὺν] ἐκάστω περὶ τὸ αὐτῆ ὑποκειμένον ἐστὶν διδασκαλικὴ καὶ πειστικῆ, - τὸ ὑποκειμένον τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν· **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ π. ὀπέκεται, τὸ προκειμένον, τὸ περὶ οὗ πρόκειται, ὁ ἀντικείμενον· ὑποκειμένον ἐρώτησις - συζήτησις - λόγος· **4)** κ. νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ, ἡ ἔννοια τῆς κρίσεως, περὶ ἧς ἀποφαινομένα τι, ἡ ἔννοια εἰς ἣν ἀποδίδεται τὸ κατηγορούμενον· Ἀριστ. Αἴθρ.1,1δ, αὐτ.Κατ.2-5· **5)** νεώτ. γραμμ. ὁ ὅρος τῆς προτάσεως ὁ δηλῶν τὸ πρόσωπον, τὸ πρᾶγμα ἢ γεν. τὸ ὄν, περὶ τοῦ ὀπίου γίνεται ὁ λόγος, δυνατὸν δὲ νὰ εἶναι αὐτ., ἀντων., ἐπιθ., μνη., ἀπαρφ. ἢ καὶ ὀλιόλιπρος πρότασις, δυνατὸν δὲ καὶ νὰ παραλείπεται, ἴδ. ὅταν τούτο εἶναι πρᾶγμα, ἀντων. α' κ. β' προσ. ἢ ἐπὶ τῶν ἀπαραρημάτων· **6)** μὲν, νεώτ. κ. δημ. πρῶσμων, ὀτομων, ἴδ. εἰρων. ἢ χλευαστ.· Ἀρσθ.Μεθ.Καλ.1,12 εὐρισκόμενος μακρὰν ἀπὸ τέτοιον ἡγαπημῶν καὶ εὐφορῶν ὑποκειμένου, ἐλευστούσων, Λακων.Μυστ.17 ὅσα τέτοια ὑποκειμένα δὲν ἡμεροῦσθε ποτὲ νὰ ἀγαπήθοῦσθε, - σπουδαῖον ὑποκειμένου, - ἀχρεῖον ὑποκειμένου· **7)** νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ δεινδοσκορίᾳ, τὸ φυτὸν ἐφ' οὗ πρόκειται νὰ ἐνεργηθῇ ἐμβολισμοσ, ἀποτελοῦν τὸ ριζικὸν σῆμα καὶ μέρος τοῦ κορυμοῦ τοῦ νέου φυτοῦ.

ὀποκείρω ὑγι. κείρω κάτωθεν, κόπτω ὑποκάτω· Αἴδ.Ζ1 6,41 ὀποκείροντες τοὺς στάχυς καὶ ὑποκείροντες, αὐτ.17,17 τὰ ἅλια ὑποκείρουσι· **2)** μτφ. ἀποτέμνω, ἀποκόπτω κάτωθεν· Πλούτ. Ἰδ.829A γυθῶν δίκων . . ὑποκείρουσι τοὺς χρῶστας [τοῦς ἄρτους]· **3)** ἄρ. μτφ. φασιάδ· Φιλ.1,327,16 ὑποκείραι πολλά τῶν πρὸς εὐλοίαν συνεργούστων.

ὀποκείρομαι ἔληρρ. μτγ. ὀποκείρομαι βλλ.· Ἀνών.Π.Ρήτ.1,598,14 τούτα ὁ λόκος ὀφεμῆως πως καὶ ὀποκείρομαι, διεξέω· **ὀποκρίμηνός** ἔληρρ. μσν. μέθρ. ὀποκρίσας· Σισήν. Cod. Pat. 501, folio 78 r°.

ὀποκκευμένω ἔληρρ. μσν. λάθρα, κρυφίως· Ἄνθ.Κομν.149,269.

ὀποκκευμένος-ατος [τὸ] [ὀποκελεύω] σχλ. τὸ δι' οὗ παρστροῦναι τις, φθῆ τις ναυτικῆ παρακκελευστικῆ· Σχολ.Λοικ.Κοτᾶν.19 ὡδῆν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὀποκκευσεμα καλεῖται.

ὀποκκευστικός [θ] [ὀποκελεύω] νεώτ. κ. δημ. νουτ. ὁ κατατόπος βοθμῶς ὀπαζωμστικοῦ ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ, ἀντιστοιχῶς πρὸς τὸν τοῦ λοχιοῦ τὸ κατὰ ἔληρον στρατοῦ· ὀποκκευσταῖ τῶν σημμάτων - τῶν ἀρμένων - τοῦ πυροβολικοῦ.

ὀποκκεύω μτγ. κ. νεώτ. ἐπιτελῶ τὸ ἔργον πρὸς τὸν κκευστώ, ὅδω τὸ ναυτικὸν κκευσεμα, φδῶν πρὸς τὴν κκευστωσιν αἱ ἐρίται· Λοικ.Κοτᾶν.19 ἢ καὶ ὀποκκεύωσιν δεῖσθε ἰσχυρῶ. ἐφδῶν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὀποκκευσεμα καλεῖται· **2)** νεώτ. νουτ. ἐπινοασιμῶσ τὸ κκευσεμα τοῦ ὀζωμστικοῦ τῆς φλοκαῖης κατὰ τοὺς χειρισμοὺς· **3)** νουτ. π. ὀποκκευσεμα, ὀποκκευστικός.

ὀποκέλλω μτγ. προκορῶσ κρυφίως καὶ βαθμῶδῶν, ἀνεπισσθῆτως τις· Λογγίν.Υφ.3,4 ὀποκέλλοντες δὲ εἰς τὸ βωπικὸν καὶ κακόζηλον [διῶρδ. ἐποκέλλοντες].

ὀπέκεος ὀν μτγ. κ. μσν. ὁ ὄλιγος τὴ κενός, ὄδειος· Εὐστ.Πον.128,20 ἴνα μὴ τὸ πλῆρες τοῦ ταμείου γένηται ὀπέκεον, Μιχ.Ἰακωβ.51,4· **2)** μτφ. ὁ κοφρὸς, μάστιγος· Εὐσ.Ἐγκ.1στ.352D φιλῶν καὶ ὀπέκεων ρημάτων, Ἰακ. ἐν Ἰθμῶσ

ψῆλ μακρά καὶ ὀπόκενος, Φωτ.Ἐπιστ.121,10 κοῦ-
φον καὶ ὀπόκενον.

ὀπόκεντρον [τό] νεώτ. γεωλ. τὸ ἐντὸς τοῦ στε-
ρεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς ἐδρῆσιζόμενον σημεῖον, τὸ
κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆτις ἄκτινος, ἐφ' ἧς καὶ
τὸ ἐπικεντρικὸν σημεῖον σεισμοῦ πινος εἰς τὸ ἀνά-
γειναι κατὰ τοὺς ἐπισημαντικοὺς ὀπλογαμοῦς δὲ
ὀπλόγειος χώρος, ὅπου ἐδρῆσει ἡ σεισμογενὴσ αἰτία.
ὀποκενώ-τω μτγν. κενθὸν κάτωθεν, τρυπῶ ἀπο-
κάτ. : Ἀπν.Πλυρ.20· κενθῶδρευόντες ἔτεροι τὰς
γεφύρας μακροῖς δόρασι ὀποκεντοῦν. 2) κεν-
τῶ, τρυπῶ ἐλαφρώς : Δίωκ Κ 65,21 οἱ στρατιῶται
ἐπιφθίσι αὐτὸν ὀπὸ τὸ γένειον ὀποκεντοῦν.

ὀποκενώ-ω κ. μων. ἄορ. ὀποκενώωσα κ. παθ.
ἄορ. ὀποκενώθη, παθ. ποροκ. ὀποκενώωμαι,
ἐκινῶ ὑπόκατ, καθαρῶς διὰ κενώσεων : Ἰπν.
Προγ.45,33 τὴν κοιλίην ὀποκενώσαντα χειρουρ-
γῆ χρῆσθαι, αὐτ.385,54. || κ. παθ. καθαρῶ-
μαι διὰ κενώσεων : Ἰπν.Προγρ.85B, Ἰπνατρ.203
ὀποκενοῦ τὴν κοιλίαν. 2) ἐκβάλλω διὰ κε-
νώσεως κ. παθ. : Ἰπν.Προγρ.543,11 ὀποκανωθεὶ
ἡ κόρησ. 3) ὑποσκάπτω, ὑπορύσσω, ὑπονο-
μεῖω : Γρηγ.Νύσοσ.3,233C τοὺς τοίχους ὀποκεντοῦν.

ὀποκράμοσ-ον μτγν. κ. μων. ὁ μετεμμένος κε-
ράμωσ : Ἀθην.9,395B τῷ χρώματι δὲ ὀποκράμοσ
ἔστι ἰδ. ἀνάγν. ρυσαροκεραμοί, Εὐστ.1452,49.

ὀποκράσ-ασ (ὀ, ἡ, τὴ) μτγν., γενικ. κ. συντρ. -κρωσ,
ὁ ἔχων κέρασ ὑπόκατ. : Περφ. Ἀρμον.243 τὸ γῆρ
ὀποκρας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκῶματι περιηκίω-
τερα ἰδργαυοῖ ἰδ.γρ. ὀποκράσι.

ὀποκρηάλεσ-α-ον κ. ὀποκρηαλέωσ ὁ ὄλι-
γος τὸ βραχύνωσ, ὁ βραχυλόσ : Ἰπν.1215A ὀποκρη-
χάλεον περὶ στήθασ καὶ ἀρτηρίασ ἰδ.γρ. ὀποκρηγν-
ἡ ἀποκευθῆσ-οὐσ-εσ ἤσ. ἐὸ ὀποκρημμένωσ.

ὀποκεφάλαιον [τό] τὸ ὀπὸ τὴν κεφαλὴν πθέμε-
νον, τὸ προσκεφάλαιον, τὸ προσκέφαλο : Ἰπν.
Ἀγμ.757 πρὸσ κεφαλὴν ὑποθέτειναι σκετῆρον ὀπο-
κεφάλαιον, Ἀρετ.75,14.

ὀποκρησ-ον, παραθ. -οτεροσ-ότατοσ, ἐπὶ μέ-
λιτοσ ὁ κηρῷ μεμειμένωσ, ὁ ἀκάθαρτοσ, ἀντίθ.
ἀνός. 2) μτφ. ὁ σύμμεκτοσ, ὁ πολυσυνθετοσ :
Ἰπν.303,30 ὀ μόντιοι ἀγωγε ἀξίω ὀπὸ θεοῦ ἀν-
θρώπου σῶμα μιναιεσθαι, τὸ ὀποκρησῆτον ὀπὸ
τοῦ ἀγνωστού ἰκῶδ. ἐπικηρότοτοσ.

ὀποκρησσω, ἀπτ. -πτω, ἄορ. ὀποκρησῶ κ.
μέσ. ἄορ. ὀποκρησάμην AB 112,25 εὐπεκρησῶ
τὸ ὀπὸ τῷ κήρυκι τῷ δημοσίωσ στήναι καὶ ποιῆσαι
τὸ διὰ τὸ κήρυκοσ φανερώσ. 3) συνήθ. ἐν τῷ
μέσ. ποιῶ τὸ διὰ κήρυκοσ δῆμοσιᾶ γνωστοῦν, κη-
ρύττω, ἀναγγέλλω τὴ, ἰδίω πρὸσ πᾶσιν, ἐκθέτω
εἰς δῆμοπρασίον διὰ τὸ κήρυκοσ Πολυδ.4,94
καὶ ὀποκρησάσθαι, τὸ προεπιεῖν ἡσυχίαν ἢ καὶ
ἀπαγγελιασθῆναι τὸ δῆμοσιᾶ : Πλάτ.Πρωτ.349A σὺ
γ' ἀναφασθὸν σκαυτὸν ὀποκρησάμενοσ εἰς πάν-
τασ τοὺς Ἕλληνας. . . σκαυτὸν ἀπέφηνασ Αἰσχιν.
59,25 ὀποκρησάμενοι πινεσ τοὺσ εαυτῶν οἰκέτασ
ἀφίεσιν ἀπελευθεράσασ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,48 αἰω-
πὴν ὀποκρησάμενοσ μτ. αἰτ. κ. ἀπορφ. : Ἰώσ.
Α1 3,6,1 ὀποκρησάμενοσ ἀρκέτω τούσ ὄντασ.

ὀποκιδθῆλωσ-ον λεξ. ὁ ἔχων τὸ κιδθῆλων : EM
652,54 τῶν νομισμάτων ὀποκιδθῆλων.

ὀποκιδραρίζω σχόλ. διὰ κιδράσ συνοδεῶν
πινὰ θδοντα. || παίζω τὴν κιδράν, καθαρῶς
πρὸσ τιμὴν πινωσ : Σχόλ. Δ.Σ 570 οἱ πρώτοι ταῖσ
θεοῖσ μετὰ ψῆδσ ὀποκιδραρίζοντεσ οὐκ εἰς ἐντέ-
ροσ κατασκευάζοντο τὰσ κιδράσ.

ὀποκινθυσέω μτγν. διατρέχω κινθύνον πινω,
ἐμβαίνω εἰς κάποιον κινθύνον : Πλούτ.Πελ.2 οὐχ
σπθῶ δόδεξεν ἀν ὀποκινθύνονον παρασκελεῖν
ἴεσοφ. ἀντὶ ἀποκινθύνων.

ὀποκινθύνωσ-ον ὁ περιέχων κινθύνον πινω, ὁ κά-
πωσ ἐπικινθύνωσ : Πλάτ.Νόμ.830B βολαιεσ . . χρω-

μένωσ ὀποκινθύνωσ βέλεισιν. 2) ὁ ὀποκειμε-
νοσ εἰς κινθύνον, ὁ ἐδρῆσιζόμενοσ ἐν κινθύνωσ :
Πολυδ.8,141 θάνασμοσ ὀποκινθύνωσ.

ὀποκινθισία [ἡ] νεώτ. ἡ ἡλατωμένη κινήτι-
κότισ, ἡ προερχομένη ἐκ μυικῆσ ἀδρανείασ.
ὀποκινθισέω-εωσ [ἡ] (ὀποκινῶ) νεώτ. ἡ παρακί-
νησισ, ἡ παρόρμησισ.

ὀποκινητήσ [ἡ] (ὀποκινῶ) νεώτ. κ. δημ., θελ.
-ήτρισ ὁ ὀποκινῶσ εἰσ πράξιν πινω, ὁ παροκινῶν,
ὁ παρορμῶν : ὀποκινητήσ στάσεωσ.

ὀποκινύμι ἐπ. κ. -ῶω ὀποκινῶ βλ.λ.1] : Κάντ.4,
510 πόδασ δ' ὀποκινύμι αὐτωσ. κ. παθ. :
αὐτ.3,36 πασίν δ' ὀποκινύτω γατα.

ὀποκινθρίζω μων. οἰμῶζω ὀποκινῶτωθεν, ὀλο-
λάζω : Ἀνδρ.Κρ.171B ὀποκινυρίζω ἐκ τοῦ τά-
φου ἰδ.γρ. ὀποκινυρίζω.

ὀποκινύρωμαι μτγν. ἀποθ. οἰμῶζω ὀμοσ μετ'
ἄλλω, κλαυθμυρίζω : Αἰλ.Π1 9,11.

ὀποκινῶ-τω κ. μων. κ. νεώτ., ἄορ. ὀποκινῶσα,
παρακ. ὀποκεκινήκα, κινῶ ἐλαφρώσ, ἡρέμα,
ὀπεγερῶ μόλωσ : Ἰλ.Δ 423 ὄσ δ' ὄτ' ἐν αἰγιαλῷ
πολυήχει κύμα θαλάσσεσ δρωμτ' ἐπασσῶτερον
Ζεφύροσ ὀποκινήσαντοσ ἰδ.γρ. ὀπο κινήσαντοσι,
Πλούτ.Μ8.596C τὸ πνεῦμα . . νεφετὸν ὀποκινεῖ,
Ἀνδρ.Κρ.171B μὴ ὀποκινῶμενον τὰ χεῖλη. κ.
παθ. : Πολυδ.1,109 ὀποκινούμενον κύμα. 2) κ.
νεώτ. μτφ. διεγερῶ, παρακινῶ, διδω ἀφορμὴν,
ὀδησιν πρὸσ τὴ : Πλάτ.Χαρμ.162D ὀποκινεῖσ αὐτῶν
ἐκείνον, Πλούτ.Αἰμ.9 ὀποκινεῖσ Γαλάτασ, Ἀριστέλ.
1,182 ἀπαντασ . . οὐκ ἔγγιγι ὀποκινούοντεσ, ἀλλὰ
τῷ καλλίστῳ τῶν φαρμάκων, τῷ λόγῳ, Λουκ.Εὐν.
13 τὸ τῆσ μοιχείασ ἐγκλήτωσ ὀποκινεῖ ἐναντιώτα-
τον αὐτῷ, τὰσ παραγῶσ ὀποκινῶσαν οἱ δυσπρο-
στηνῆνοι ἐργάται. κ. παθ. : Νικ.Χωμ.13C τοῦ
δόγματοσ τοῦτοῦ ὀποκινουμένου. 3) ἀμτφ.
κινῶμαι ὀλλῶν : Ἡρ.2,106 οὐδεμία πόλισ ὀποκί-
νησ, Ἀριστοφ.Βάτρ.644 ἡ μ' ὀποκινήσαντ' ἰδρσ.
Ξεν.Κυν.5,12 ἀπορμῆσ δὲ πανταχοῦ ἴκευμένοσ
ἐάν μὴ τὸ περιφροεὶ τῆσ νυκτοῦ γέννηται πᾶσῶν
δὲ τοῦτο, ὀποκινεῖ (ἐπὶ λαοῦ). 4) πάσχω τὰσ
φρένασ, εἶμαι ὀλλῶν ἐκτόσ ἐμαυτοῦ : Πλάτ.Πολ.
573C καὶ μὴν ἐγὼ μαινόμενοσ καὶ ὀποκινηκίωσ,
ὁ μόνον ἀνθρώποσ, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειροῦ
τε καὶ ἐλπίζει δύνατοσ εἶναι ἀρχεῖν, Σχόλ.Σοφ.
Α1.531 ὀποκινηκῶτι μὴ πιστεύωσ.

ὀποκινῶμαι παθ. εἶμαι ὀλλῶν συγκεκραμένοσ,
μεμειμένωσ : Ἀριστλ. Ἐνυμ.2,14 τῶν ἐμβαλλομέ-
νων ἡ ὀποκινῶμενων.

ὀποκίρρωσ-ον μτγν. κ. μων. ὁ ὀλλῶν τὴ κίτρι-
νωσ, κίτρινωπόσ : Διοσκ.2,105 κηρόσ ὀποκίρρωσ,
Γαλ.19,127,7 ἀσθη ὀποκίρρωσ, Ἰπνατρι.14,6 ἰχώ-
ρεσ ὀποκίρρωσ, ΚΜανασ.Χρον.74.

ὀποκιτισέω-ἰδοσ [ἡ] μτγν. κ. ὀπόκιτισε φυτόν
παράσπιον φυτόμενον ἐπὶ τῶν ριζῶν τοῦ κιστοῦ,
οὐτινοσ ὁ χυμόσ ἐχρησῖμιμενοσ ὡσ φάρμακοσ : Ἀν-
δρῶμ.Γαλ.14,41,3 ἀνισον, χυλῶν θ' ὀποκιτισέωσ.

ὀποκλάθων ἐπίρρ. μτγν. ὀποκεκλήμνωσ μετὰ
γόνατα ὀλλῶν κεκαμμένα, λυμμένα : Ὀπν.Κυν.4,
205 ὀποκλάθων ἐξετανύσθη.

ὀποκλάζω ὀλόαζω ὀλλῶν, κατὰ μικρὸν κάμνω,
λυγίζω τὰ γόνατα : Ἡλιόδ.Α18,7,10 ὀπόκλασ τε
ἡρέμα, Νόνν.Δ 43,47 ὄπιτιοσ ἀτοκῶκίτιστοσ ὀπό-
κλασε ταῖροσ ἀρούρη. 2) μτ. δοτ. κάμνομαι,
ταπεινώμαι ἐνώπιον πινωσ : Νόνν.47,627· ῥ θρα-
σῆσ Ἄλλοσ ὀπόκλασε. || κ. μτφ. ἐπὶ λόγῳ
ἐτοίμω νὰ σθεσθῶ : Παῦλ.Σλ.ΑΠ 5,279 ἀρχεται
ἡδῆ λόγῳσ ὀποκλάζων ἕκα μαριωνέμοσ.

3) μτφ. κατακάμνω πινὰ : Λόγγ.3,13 ὀποκλάσε-
τωσ ἀποδῶσ ταῖσ μητράσιν. κ. παθ. : Παῦλ.Σλ.
Ἐκφρ.Αγ.2οφ.251 μηδέ βαρυλήτῆσιον ὀποκλά-
ζοσ μερῖμινασ ἰκῶδ. ὀποκλάσειοσι, αὐτ.735 χεῖ-
λέα τε κρητήροσ ὀποκλάσθησιν.

ὀπακλαίω, ἄττ. ὀπακλαίω κλαίω ὁμοῦ μετ' ὀλίγου ἢ ὀλίγον: Ἀισχ. Ἀγ. 69 ὀπθ' ὀπακλαίων ὀπθ' ὀπακλαίων ἰδιόρθ. ὀπακλαίω, Γρηγ. Νακ. I, 908C ὀπακλαίω τῷ θεῷ περὶ τῆς ἀμνηστίας, Πολ. Φυσ. I, 12 ἄσθενῆς φωνή καὶ ἄμα ὀπακλαίουσα, EM 237,42 γογγύζω... τὴ φωνὴ ὀπακλαίω.

ὀπακλαυθμυρίζω μον. ἐπιχρῶμαι τὸν κοῖρον μου κλαυθμυρίζων ἥρεμα, σιγῶν, τὸ παθ.: Νικ. Χων. ἐν 28b, I, 127 τὸ μὲν ἄσπερας ἠλιόσθη σὺ βραχέας ἀλιγθόνας ὀπακλαυθμυρισθέν.

ὀπακλειδίος-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ὕπὸ τὸ ἄστυν τῆς κλειδοῦς κείμενος: ὀπακλειδίος ἀρτηρία ἰσθητικῶν ἀτέλεχος ἐμφυόμενον δεξιὰ μὲν ἐκ τῆς ἀνωκυμίου ἀρτηρίας, ἀριστερὰ δὲ ἀπὸ τοῦ τόξου τῆς ἀορτῆς, - ὀπακλειδίος βῆθρος (κοιλίωμα σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς κλειδοῦς μεταξὺ μείζονος θωρακικοῦ καὶ δεξιόσθενος μυός), - ὀπακλειδίος μῆς μικρὸς μῆς κυλινδρικός κάτωθεν τῆς κλειδοῦς, - ὀπακλειδίος φλέψ ἢ εἰσδεχομένη τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν τῶν ἄνω ἄκρων καὶ τοῦ ὤμου καὶ οὕσα συνέχια τῆς μορφαλασίας φλεβῶσ, **ὀπακλαίω** κ. μον. ἐπικουλοῦμαι γονυκλινώσ, θέσομαι: Ἀισχ. Ἀγ. 69 ἰδγρ. ὀπακλαίωιν' κ. παθ.: Ἄσκ. Θεόδ. I, 0,25 τῆς Κωνσταντινῶν ὀπακλαίωσιν-εἰς τοῖς ἐναντιόσι.

ὀπακλέπτω κ. νεώτ. κλέπτω ὀπακάθωθεν, κρυφίως, ἐπιτηδεύω, ὑπεξαίρω, οἰκιστοσύμῳ, συσφρῶνω: Βάθρ. 2,3 ὀπακλέπτει ἀλλότρια διδάγματα καὶ ἐμφανίζει ὡς ἴδια' || μτ. αἰ. αὐτοπαθ. ὄντως ἀπομακρύνω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος παραφυλάττωντος, διαφεύγω ἐπ' ὀλίγον τὴν προσοχὴν τινος: Λουκ. Ἐπιφ. Δ 10,3 ταῦτα σοὶ μόλις ἔγραφα ὀπακλέψας ἐμαυτὸν' || κ. παθ. ἐν τμ. γ' κλέπτομαι κρυφίως: Πίνδ. Ν 9,77 αἰδῶς ὀπὸ κρήφα κέρθει κλέπεται ἰσχύλ. ἐοῖθάς ὀπακλέπεται διὰ τοῦ κέρθους, ἀντὶ οὗκ αἰδοῦντο διὰ κέρθους τὴ πράξις' 2) μέσ. ἐν συσφροσφί μτ. τοῦ εὐνάς, κρυφίως καὶ πανούργως ἀποστεροῦμαι τῆς κλίνης: Σοφ. Ἡλ. 114 σὶ τὰς εὐνάς ὀπακλεπτομένουσ' 3) τῆρῶ τὴ μυστικόν, ἀποκρύπτω: Μουσαῖ. 85 ἄνω ὀπακλέπτωσιν, αὐτ. 161 αἰδοῖ ἐρυθρῶσαν ὀπακλεπτοῦσα παρκίην, Γεωμ. II, 22,2 Ζεὺς τὸ γεγονός ὀπακλέψαι ζητῶν εἰς βροῦν μεταβάλλει τὴν ἀνθρώπου, κ. παθ.: Ἀγαθ. ΑΠ 5,267 ἄμφωθῆν δὲ οὐ ζητῶ φίλων, ἀλλ' ὀπακλεπτομένων ἰκμεμῆν, κρυφὴν φίλων' 4) ἐξαπατῶ: Ἀγαθ. ΑΠ 5,268 ἔχλον ὀπακλεπτῶν τῆς γειτόνος' || νεώτ. ἐπιτυγχάνω παραπειστικός: μὲθ ὀπακλέψε τὴν ὀνογραφῆν μου.

ὀπακλήξω, ἰων. ὀπακλήξω γνωστοποιῶ κρυφίως' || παθ. γίνομαι γνωστός Σαυῖδ, ὀπακλήξομένην' περφημιμένην' Σοφ. ΑΙ. 295 ἀγγελίαν... τῶν μεγάλων Δαναῶν ὀπακλήξομένην ἰδιόρθ. ὀπὸ κληζόμενῶν.

ὀπακλήσις-εως ἡ μον. ἡ πρόσκλησις πρὸς ἀναχώρησιν ἐκ τινος ἐπισκέψεως: Κίθωρ. Ξεθ. 787 προσκλήσις τε καὶ ὀπακλήσις.

ὀπακλήνης-ους ἡ σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ὀπακλίνων, ὑποτάσων ἐαυτὸν, ὁ ὕπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου εὐρισκόμενος, ὁ ὑπικός: Σχολ. Αισχ. Περσ. 21 ὀπακοὶ καὶ ὀπακλαίτες καὶ ὀποτεταμένοι μέγαλῳ βασιλεῖ' 2) νεώτ. ὁ ὀπακκλιμένος εἰς ἐνδειξὴν σεσημοῦ, ὁ Μαν φιλόθρονος, ὁ περιποιητικός.

ὀπακλίω κ. μον. νεώτ. κ. ὄμψ. παθ. ὀπακλίνομαι, ἄδρ. ὀπακλίθην' (Ὁδ. Ε 463) κ. νεώτ. ὀπακλίθην, ὄμψ. ὀπακλίθηκα, μτχ. παθ. παρὰκ. ὀπακκλιμένους, ὑποτάσσω: Γρηγ. Νακ. I, 328C ἔμπρωτων δὲ αὐτὸν φιλονικίως μάλλον ἢ λογικῶς, καὶ ὀπακκλίειν ἐαυτὸς ἐπιγρῶντα διὰ τῆς πρώτης ἐπιτηρησεως' κ. παθ. ὑποτάσσομαι, ὑποχωρῶ: Ὀρφ. Ἀργ. 851 εἴ μὲν κὲ παθροῖ ἐόντες ὀπακκλίθητε φάλαγγι' 2) μον. μτ. αἰτ. κλίνω ὀλίγον, ἐ-

λαφρὸς πρὸς τὸ ἐμπρός: Μηνοῖ. 3,4 Σινεξ. καὶ τὴν κεφαλὴν ὀπακκλίεν ὡς ἐν σχήματι προσκυνησῶσ' 3) νεώτ. μέσ. ἐπὶ χαιρετισμοῦ, κλίνω τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν κορμὸν πρὸς τὸ ἐμπρός εἰς ἐνδειξὴν σεβασμοῦ, κῆρυξ Μαν χοιρετῶν 4) νεώτ. μση. μτφ. ἀνογνωρίζω, θαυμάζω τὴν ἀξίαν, τὴν ἰσχύτητα κττ. προσώπου τινός ὀπακκλίνομαι πρὸ τῆς ὑπεράρας σοφίας' 5) παθ. ὁ δὲ κλίνομαι πλαγίως ὑποκῆν τινός: Ὁδ. Ε 463 ὁ δὲ ὀπακκλίω λασθεῖς σχίωμ' ὀπακκλίην ἰσχύλ. ἐπέπεσεσθι, Ὀρφ. Ἀργ. 196 Φίλας... ὄν ποτε νόμψω Βάκχῳ ὀπακκλίνομεθα παρ' Αἰσώποιο ῥοθῶν τίκτεν, Ἀγαθ. ΑΠ 5,273-μαζῶς ὀπακκλίθηθι, πῆσον ὄφρες ἐπὶ γυνοικός γραισίς, κρήματα πρὸς τὰ κάτω' 6) παθ. ἐπὶ ἀστέρων, βαίνω πρὸς τὴν δόσον: Ρήτ. I, 512 ἀστέρες ὀπακκλίνομενοι' 7) ρημ. π. ὀπακκλίσαι.

ὀπακκλήσις-εως ἡ ἰσοκλίω νεώτ., ὄμψ. - ἡ ἐπὶ χαιρετισμοῦ, ἢ εἰς ἐνδειξὴν σεβασμοῦ κλίσις πρὸς τὸ ἐμπρός τοῦ κορμοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς.

ὀπακκλίνω μον. ὁ ὀλίγων, ὁ κῆπος κλωνοειδῆς ποῦ ἐκονηθῆσθαι: Γλυκοῖς Συντ. 47,35.

ὀπακκλονοῦμαι-τομαι ποι. παθ. κλωνοῦμαι, πάλλομαι, ταράττομαι ὑπὸ τινος, φέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καταδύομαι κέκρυμτος ὑπὸ τινος: Ἰλ. Φ 556 εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὀπακκλονοῦσθαί ἐάσω Πηλεΐδῃ Ἀχιλλεῖ' 2) μέσ. ὀφίσταμαι κλυσσοῦν, σεισμοκλίνω κίνησον, κουνίεμαι: Κόνιν. I, 4,572 ὄμψι δὲ πάντη κρημνοῖ ὀπακκλονότα Καφρῆτος.

ὀπακκλόσις-ον ὁ κερκυμμένος, ὁ λαβραῖος: Βακχ. ἀπ. 26 οὐ γὰρ ὀπακκλόσιον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία,

ὀπακκλοῦμαι-τομαι ἐπ. μέσ. διαμένω κερκυμμένος, διαφεύγω τὴν προσοχὴν καὶ κρήτρωσον, ἀπεκφεύγω: Ὁδ. Χ 382 εἰ τις ἐτ' ἀνδρῶν ζωδῶς ὀπακκλόσιτοιο, ἀλύκωσιν κῆρα μέλιαναν ἰεῖσσι. 1931,4 ἐκρούστοιο, ὀπακκλόσιτο τὸ (ἦνε).

ὀπακλόξω κ. νεώτ., παθ. ἄδρ. ὀπακκλύσθην, κλύζω, πληρῶ ὕδατος κάτωθεν, ἴδια ἐπὶ τῆς ὕδατος ἢ ὄμοιο τὴ ὕδρον εἰς τὸ ἀπειθυμῆσθαι πρὸς κῆρασιν, ὀξύζω κλύσσω, πλύνω: Γλυκοῖ. Ἡ8, 127C τὸ σῶμα ὀπακκαθαίρειν καὶ ὀπακκλύζειν, Ἀρετ. Ὁδ. Νούσ. 1,2 τὴν κοιλίην ὀπακκλύζει' 2) μτ. αἰτ. ὀπακκάπτω, ὀνομαζέω: Ἰώσ. ΑΙ 15,9,6 τὴν σύμψασαν ὀπακκλύζειν πόλιν 3) κατακλύζομαι, βυθίζομαι: Ἀπολλ. Ρ 1,533 καὶ ἐνερθεν ποσῶν ὀπακκλύσθη νηὸς τῆρσι ἰσχύλ. ἐπέκλυσθησθ' || κ. μτφ.: Λουκ. Νητρ. 16 παρασούρεται τῆς φυχῆς ὀπακκλύζομένης πάντοθεν αἰδῶς καὶ ἀρετῆ' 4) πλημυρῶ, ξεχειλίζω: Παῦλ. Σιλ. 9,663 πόνητος ὀπακκλύζει χθονὸς ἔδρανα' κ. παθ.: Γρηγ. Νυσσ. ΑΙ. 283C ὀπακκλύσειθα ἢ θάλατταν' 5) ρημ. π. ὀπακκλύσομαι ὀπακκλύσει.

ὀπακκλωσις-εως ἡ μον. ἡ κατάκλυσις ἢ πλημυρία: Σισυμ. ASS Σεπτεμβρίου 8,47B οἶκον ἀλώθητον τῆς τῶν ὕδατων ὀπακκλωσεως.

ὀπακκλωμός (ὁ) ἰσοκλίσω μτχ. κ. νεώτ. ἰσθρ. ἢ πρῶξις τοῦ ὀπακκλύζειν βλ. κλ. ῥ. καθαρισμός τοῦ σώματος διὰ κλητῆρος, τὸ κλύσσω: Γλυκοῖ. Ἡ8, 974C τῆς πῆρας τὸν ὀπακκλωσῶν δάμψ καθαίρομένης.

ὀπακλώω μτχ. ποι. ὀκῶω κρυφίως: Κόνιν. I, 509 κλαγγὴν γὰρ στονόδοσαν ὀπακκλέων ὀσασιν ὀσιν' κ. μτ. γενικ.: Ἀπολλ. Ρ 3,477 κούρησιν δὴ τῆνα πρόσθεν ὀπακκλέες αὐτὸς ἔμετο φαρμάκων.

ὀπακλώω κ. μον., ἄδρ. ὀπακκλώσασθαι, κ. παθ. ἄδρ. α' ὀπακκλώσασθαι, παθ. παρὰκ. ὀπακκλώσασθαι, κλῶ, θρασυ ὀπακκλώω, κρυφίως: Νικ. Θηρ. 728 γούνοιν ὀπακκλώσε δεσμά' 2) μτφ. κῆρυξ, λυγίως κατὰ μικρὸν: Κόνιν. 4,483 πάντων γὰρ ὀπακκλώσε δεμ' ἀλεγείθων ἀγορήσιν, Σχολ. Ἰλ. Υ 440 πᾶν ἄρεμα καταπνεύσασα καὶ ὀπακκλώσασα τῆς ὀρ-

μῆς κ. παθ. : ἴωσ.Π1 τὰς φυχὰς ὀσπκλωμένους, Βασ.Ι,333D τῶ βόρει τῆς πολυσαρκίας ὀσπκλασθήνη τὴν δάμνην, αὐτ.Ι,362A, Κόιντ.10, 372 γυα δ' ὀσπκλάσθησαν, Ἱππιατρ.248,19 ὡτα διαστραμμένα ἴησι ὀσπκλωσμένα.

ὀσπκήθω μον. κνήθω ὄλιγον, ξέω, σκαλιζώ : Τρέτ.Χιλ.δ.89 ἔθηπτε δὲ καὶ κεφαλὴν ὀσπκνήθε.

ὀσπκνήθιος -ον νεώτ. ἀνατ. ὁ κείμενος ὅπῃ τὴν κνήμην : ὀσπκνήθιος μὲν ἰμῆς τῆς ὀσπκσίας ἐπιφάνειας τῆς κνήμης ὅπῃ τὸν γαστροκνήμιον, ἐκφυόμενος ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν ἀνω ἄκρων τῆς κνήμης καὶ τῆς περόνης.

ὀσπκνησιώ-ἄω μον. γαργαλιζώ ὄλιγον : Ἄκροπ.Γ Χρον.90A ταῦτα ἀκκοῦτες οἱ πρῶτες ὀσπκνησιώων ἔρχον τὴν ἀκοήν.

ὀσπκνήθω κ. μον., ὄορ. ὀσπκνία κ. παθ. ὄορ. ὀσπκνήθην παθ. παρακ. ὀσπκκνήμας, σχίζω, ξέω ὄλιγον ἢ γφ. ἐπιφέρω ὄλιγον ἢ κρυφίως φθοράν, λύπην, κ. γεν. διεγείρω πάθος τῆς φυχῆς, ὀσπκκνήθω : Πινδ.Π10,94 ἑτέρας ἑτέρων ὀσπκνῆς φρένας, Ἀριστοτ.2,1 σημερινὸν ὀσπκνήμας τοὺς νέους, Σιών.ΑSS Σεπτεμβρίου 8,4,5B ὁ δὲ τοὺς εἰδωλοθῆτας διαφρονῶν ὀσπκνίζει ἢ κ. παθ. αἰσθάνομαι κρυφίον τινα γαργαλισμὸν : Σοῦιδ. ὀσπκκνήθεις, λυπηθέντες, παρακνηθέντες κνίζω γὰρ τὸ ἐξεπιπλοῦς ὄωα : Ξεν. Ἀπομν.3,11,3 ἡμεῖς δὲ ἴδη ὧν ἐξασσάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἀφασθαί, καὶ ἀπιμεν ὀσπκνόμενοι, καὶ ἀπελθόντες παθήσασιν, Πλούτ.Σόλλ.35 ἀλλὰ καὶ ἄλλος εὐθὺς ἢ ὀσπκκνησιμῆτος, Ἰω.Χρυσ.3,658C ταῦτα ὀσπκνιζόμενοι ἦν τὰ ῥήματα.

ὀσπκνή-ἄω μον. ξέω, σκαλιζώ ὄλιγον : Τρυφιδ.43 καὶ γὰρ κεν ὑσταπίοισιν ὀσπκνήσασα πόνοισιν, ἀκάμωτες κερ εὐόσα, μάτην ἴδρωσαν Ἄθηνη ἰδιόρθ. ὀπ ὀκνήσασαι.

ὀσπκκνήθιος -ἄ-ον νεώτ. ἄ. ὀσπκκνήθιος β.β.λ.

ὀσπκκνήθω -ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ὅπῃ τὴν κογχήν τοῦ ὀφθαλμοῦ κείμενος : ὀσπκκνήθων νεύρων ἰακάδος τὸ ἀνω γναθικὸν νευρικό ἀμυγδαλίσθη-κοῦ, ὀσπκκνήθιον σχήμα ἰσχυρία διασχίζον διπασθεν τὴν κάτω ξέω γνάθιον τοῦ ὀφθαλμικοῦ κογχου, ὀσπκκνήθιος ἀλαξέ (αὐλαξέ) διεκονούσα τὴν ἀνω ἢ κογχήν ἐπιφάνειαν τοῦ ὀσπκκνῆ τῆς ἀνω γνάθου, ὀσπκκνήθιος πόρος (ἀρχεται ἀπὸ τοῦ κάτω τοχώματος τοῦ ὀφθαλμικοῦ κογχου καὶ ὑποδέχεται τὴν δυνάμειον ἀρτηρίαν καὶ νεύρον).

ὀσπκκνήθω μον. κ. μον. κοιλίαιω τῆ ὀσπκκνίω, κατ' ὄλιγον : Ἰώσ.Α13,7,6 ἢ κ. παθ. γίνωμαι κοίλος : Γρηγ.Νύσσ.1,75B, Καμην.4 ὀσπκκνήθω γὰρ τις ἔκελες βαυμαστὰς λιμήν.

ὀσπκκνήθω (τὸ) γλῶσσα, κ. νεώτ. τὸ ὀσπκκνήθιον β.β.λ. ἢ : Πλωσ. ὀσπκκνήθιον προδύτου.

ὀσπκκνήθω (τὸ) γλῶσσα, κ. νεώτ. τὸ ὀσπκκνήθιον β.β.λ. ἢ : Πλωσ. ὀσπκκνήθιον προδύτου.

ὀσπκκνήθω -ον μον. ὁ κοίλος ὄλιγον ἢ ὀσπκκνήθω : Φωκ.Ἰω.14 ὀσπκκνήθω ἐν τῇ πέτρῃ τόπος.

ὀσπκκνήθω -ομαι -ομαι κ. μον. ὀσπκκνήθωμαι : Ζώσ.Ι,499 καὶ πάλιν ὀσπκκνήθωμαι, Πρῶδρ.2,218 καὶ βέγγεται συχρότερον, καὶ ὀσπκκνήθωμαι ἔθως ἰδ. γρ. ὀσπκκνήθωμαι.

ὀσπκκνήθω μον. κολακεύω ἐλαφρῶς ἐπιδείξω : Σόμμ.398 κ. παθ. : Παιδ.δ.18,5 ἀπαλαύοντες εὐδοκίαν καὶ ὀσπκκκλήθωμενοι καὶ ῥαθυμόντες τρέπνυνται πρὸς ὄβριον.

ὀσπκκνήθω -ἄω μον. κολλῶ ὑσκάτω : Ἡρών Γεωμ.269.

ὀσπκκνήθω -ον μον. ὁ ὄλιγον ἢ ἐν μέρει κολαδός : Παλλ.13. Αυσ.54B.

ὀσπκκνήθω -ἄω (τὸ) νεώτ. ἀρχικητέ. δακτὸς τῆμεν ὑπὸ τὸν κολοφῶνα τῆς στήτης παραλλήλων καὶ εἰς ἀπόστασιν περίπου ἑνὸς μέτρου.

ὀσπκκνήθω ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὀσπκκνήθω β.β.λ.

ὀσπκκνήθω -ον μον. ὁ ὀσπκκνήθιος β.β.λ. : Ἡρώδ.Πιστ.7,6,15 διασχολουμένη δὲ ἐκείνη περὶ τὴν τὸν σφραγίδων ἐπιγλώσσην, προσποισιμῆτος δὲ ἔροῦντάς τι, οἷς εἶχον ὀσπκκνήθωις εἶφαι φωνεῖσθαι.

ὀσπκκνήθω -ον κ. μον. ὁ κείμενος ἐν τῷ κόλπῳ, μῆσα εἰς τὴν ἀγκύλην πῶος : Φιλῶδ.ΑΠ 5,24 Κοδῖλαις ὀσπκκνήθωι, Μαίκ.ΑΠ 5,130 μὲν ἐραστὴν εἰδὲς ἔχοντ' ὀσπκκνήθωιν ἄλληνι, Παῦλ. Σὺ.5,274 ὀσπκκνήθωι δ' ἄλλαν ὀσπκκνήθωιν εὐθὺς ἔλεξεν : Ἰω.2 ὁ ὅπῃ τὸν κόλπον, τὴν ζώνην κεκρυμμένος : Ἡρώδ.Πιστ.7,11,6 παύσαι πηλγνὰς κατακάρδιας εἶφαισι, οἷς ἐπέφροντα ὀσπκκνήθωις, Στράτ.ΑΠ 12,208 βιβλῖδιον . . πολλὰκι φοιτήσεις ὀσπκκνήθωι ὦσιν ὁ κείμενος ἐν τῷ πητρικῷ κόλπῳ, εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς : Καλλ.Δηλ.86 τὰς μὲν ἐτ' Ἀπόλλων ὀσπκκνήθωιν αἰνὰ χολώθην.

ὀσπκκνήθω -ον μον. ὁ ὀσπκκνήθιος β.β.λ. Πειθασ.Ι περὶ Γυναίκ.Κακῆς 9.

ὀσπκκνήθω -ἄω μον. κολυμβῶ ὅπῃ τὸ ὕδωρ, βουτῶ : Γαλ.Ἰνπ.Γλωσσ.ἘΞη.584 ὀσπκκνήθωι, ὀσπκκκνήθωσασα, ὀσπκκκνήθωσασα.

ὀσπκκνήθω -ητος (τὸ) νεώτ. θηλ. -ησσα, ὀσπκκνήθωις, ὀσπκκκνήθωσασα (τὸ) νεώτ. θηλ. -ησσα, τίτλος εὐγενεῖας, ὀσπκκκνήθωσασα τὸς κόμπος β.β.λ.

ὀσπκκνήθω -ατος (τὸ) νεώτ. ἢ κατὰ τὴν ὀσπκκνήθω περιφρασίαν, εἰδ. ἐπὶ τὸν ἐνδύμασιν, τὸ ὀσπκκνήθω πρβλ. Λοδῆκ. εἰδ. Φρών.584 ἢ κ. ἐπὶ χιτῶν, ἢ μῆση Ἡσ. ἐορθοστάθωι χιτῶνες οἱ στατοί, ὀσπκκκνήθωι ἐχόντες.

ὀσπκκνήθω -ἄω μον. ἡγῶ ὀσπκκνήθω, ὀσπκκκνήθωσασα : Πλούτ.Ἠ8,672A κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακομνῶνται τῆς ἐσθῆτος ὀσπκκκνήθωις ἐν τῷ βαδίσειν.

ὀσπκκνήθω (τὸ) ὀσπκκκνήθω β.β.λ. Ἡσ. ἐπὶ κομῶν ὀσπκκκνήθωι.

ὀσπκκνήθω -ον μον. ὁ ὄλιγον κομῶς, κεκαλωπασμένος : Πολ.Φωα.2,12 βλεμμα ὀσπκκκνήθωι.

ὀσπκκνήθω ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὀσπκκνήθω β.β.λ.

ὀσπκκνήθω -εως (ἢ) μον. ἢ διὰ κῶνας ἢ κῶματος κἀλύψης πῶος, ἴδια διὰ περισκελίως τὸ κουργήσασα τῆς ἀμύλου κατὰ τὸ σκάλισμα : Θεόφρ.ΦΑιτ.3,16,3 τὴν δ' ὀσπκκνήθωι τὸ μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἀρχῶνται περκαίνειν αὶ βότρεις, μὴ ἐάν ἄκριοι οὐ πεπασθῶσιν.

ὀσπκκνήθω καλύπτω διὰ κῶνας ἢ κῶματος, ἴδια σκάπτω περὶ τῶν ριζῶν, ὀσπκκκνήθωι : Θεόφρ.Φ1 2,7,5 τρέπειν δὲ δοκεῖ καὶ ὀσπκκκνήθωι ἐνια, καὶ θάλλειν ποιεῖ ὅλον τὸν βότρην διὸ καὶ ὀσπκκκνήθωι πολλὰκι, αὶ δὲ καὶ τὰς σκεδὰς ὀσπκκκνήθωι ἰδ. γρ. ὀσπκκκνήθωι ἢ μῆσα. ἐπὶ παλαιστών, τριβῶ τὰς παλάσας τῶν χειρῶν μὴ ἐπὶ τῆς κῶνας τὸ ἐδάφωσιν, προετοιμαζομαι διὰ τὸν ἀγῶνα : Πλούτ.Πομπ.53 ὡς ἄτερος πρὸς τὸν ἔτερον ὀσπκκκνήθωι, γὰρ χεῖρ τὲ ὀσπκκκνήθωι, αὐτ. Ἠ8,614D αὐτ' ὀσπκκκνήθωι τὴν λαθεὴν ἐστονον ποῖν καὶ ἀστυον.

ὀσπκκνήθω -ἄω ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὀσπκκνήθω β.β.λ. ἢ : Θεόφρ.Φ1 2,7,5.

ὀσπκκνήθω (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ κατῶτατον μέρος τοῦ κοντακίου τῶν φορητῶν ὀσπκκνῶν, ὁ κῶνας : τοῖς ἐδάφωσιν αὶ χωροφθαλακῆς μὲ τὸν ὀσπκκκνήθωιν.

ὀσπκκνήθω -ον κ. μον. ὁ ὄλιγον κεκοσμητικῶς κοσμημένος, κομωσιμῆτος : Ξεν.Κυν.6,25 ἐπιείδων μεταβῶσσαι αἰ κῶνας ἴδη ὀσπκκκνήθωι, καὶ ἢ ὀσπκκκνήθωις ἡμέρας, Ἱππιατρ.39,22 ἐάν ἢ ἔξ ὀδοπορίας ὁ ἴπος ὀσπκκκνήθωι.

ὀσπκκνήθω -ον ὁ μεμνημένος κόπρω : Ἰνπ.Π32H.

ὀσπκκνήθω κ. μον., ὄορ. ὀσπκκνήθω, μον. παθ. παρακ. ὀσπκκκνήθωις, κόπρω ὀσπκκκνήθωιν, παραλλῶ : Θεόφρ.Φ1 3,18,9, Πλούτ.Εὐμ.7 ὁ μὲν ἔδμενός τοῦ Νεοπτολέμου προεπισταμένου τὴν ἰνυ-

αν ἄποκρινε αὐτὸς εἰς ὄρθον πθέσας καταστή-
 ναι, Σχολ. 'Α.Ω 274'. κ. παθ.: 'Ἰωα.Π' 6,8,4 ὀπο-
 κρισμοὶ τὰ νεύρα' || κ. μτφ.: αὐτ.5,14 τὰ
 νεύρα τῆς αὐτῶν ἀπακόπτης δυνάμειος'. κ.
 παθ.: αὐτ.δ,1,3 πάσας αὐτῶν ὀποκόπτεσθαι τὰς
 ἐπιβάδας. 'Ανών.Βι.Νεῖλ.Νεωτ.7,6,3 τὸ βουλεῦμα-
 τος ὀποκόπτετο.

ὀποκριζωμα κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. ὀποκριζο-
 ρισμα, σπαν. ἐν τῷ ἔνεργ. -ῖζω (Εὔστ.1196,13) μ.ε.
 ἄρ. ὀποκρισάμην, παθ. ἄρ. ὀποκρισθην (Εὔστ.
 Πον.60,33), παθ.παρ.αἰ. ὀποκρίσμαι ἰάνων.
 ἐν λ.1' Μοῖρ.280 ὀποκρίζεσθαι 'Αττικοί' ἐπικρι-
 ζεσθαι 'Ἑλληνες', φέρομαι, ὁμῶς ὡς μικρὸν
 παιδίον, ποῖζαν μετὰ παιδίον μρωθῆαι τὴν ποι-
 δικὴν ὁμιλίαν, κολαθῶν τὰς λέξεις: Φρῶν. ἐν
 ΑΒ 47 κριζεσθαι καὶ ὀποκρίζεσθαι, ἀμφω' ση-
 μαίνει δὲ τὸ πρὸς τὰ κομῆθαι παιδεία νήπια φελλί-
 ζόμενα τῆς φωνῆ ποῖζειν. Κόρος γὰρ ὁ παῖς καὶ
 τὸνομα διττῶς κρίσμαι καὶ ὀποκρίσμαι: Δα-
 μου.σ.κ.Φωτ.Βιβλ.34,1,5 βάσιον καὶ παιδίον ἀνε-
 κάλει ὀποκριζοῦσα τὴν φωνήν'. 2) κ. νεώτ.
 μ.ε. χρησιμοσίω, μετακρίζωμαι ὀποκριζοῦμαι
 λέξεις: Τρι.Λεξ.266 ὀποκρίζεσθαι πρὸς κόρην
 ἢ κόρον λέγειν ἀποκρινοῦντα, ὅσον ἰππάριον, ἢ
 πατρίδιον, 'Ἦσ. ὀποκρίζεσθαι' ὀποκριτικῶς
 λόγιος χρῆσθαι, ἦτοι κολακεῖν'. || κ. ἐν τῷ
 ἔνεργ.: Εὔστ.1196,13 οἱ μετ' Ὀμηρον ἀπειθῶ-
 ῦσθαί κριζουσι .. καταμικρόντες τὰ πρωτό-
 τυπα' || κ. ἀμτθ.: 'Αριστ.Ρητ.3,2,15' || κ. παθ.
 γίνομαι ἐν τῷ ὀποκριτικῷ τύπῳ: Εὔστ.Πον.60,33
 εἶδη .. ὀποκρισέντες εἰς εἰδύλλια'. 3) μτ.
 αἰτ. ἐπὶ ἐραστῶν, προσαρθεῦν, ὀνομάζω
 κολακευτικὸν ὄνοματι, σμικρῶν τὸ ὄνομα πρὸς
 θωπεσίαν ἢ κολακίαν: 'Αριστ.Πλ.1001 εἰ λυπου-
 μένων σφοδαῖτό με, νηπίοντα γὰρ καὶ φθίτον
 ὀπεκρίζετο ἰμε δνόμαξ χαιδευτικῶς παππι-
 στα μου καὶ περιστεράκι μου, Πλούτ.Θρα.14 τὴν
 'Ἐκάλην ἐτίμων, 'Ἐκαλίην ὀποκρίζομεν, αὐτ.
 'ΗΒ.624Β, αὐτ.1107D Κολώτης, ὃν 'Ἐλικουρας
 εἰθῆει Κολωτάρων ὀποκρίζεσθαι καὶ Κολωτάρ-
 ων, 'Αθῆν.13,585F φιλάργυρος δὲ τις ἐραστής
 ὀποκρίζομενος αὐτὴν, εἶπεν 'Αφροδίτων εἰ
 Πραξιλάουξ'. 4) προσάπτω ὄνομα εὐδέρεταν
 καὶ ἐπιεικῆ εἰς πράγμα κοκόν καὶ μισορόν, με-
 τριάξω δι' ἐφ' ὧν ὄνομα τὸ δὲ σφημερον πρῶ-
 γματός τιος, συγκαλύπτω διὰ τῶν λέξεων: Πλάτ.
 Νόμ.400B ἦν ἀναίαν ἀσαν ὀποκρίζομενοι κα-
 λούμεν ὡς εὐθῆσιαν, αὐτ.474E ἐραστοὺ ὀποκ-
 ριζομένου καὶ εὐχεράς φέροντος τὴν ὠχρό-
 τητα, αὐτ.560B, Δημ.424 Φιλίππου φίλιαν καὶ ξε-
 νίαν καὶ ἄταίριαν καὶ τὰ ταυθῶ' ὀποκρίζομε-
 ναι, Πλούτ.'ΗΒ.449A καὶ προθυμίας τὰς ἐπιου-
 μίας ὀποκρίζονται, αὐτ.Σολῶ.18 ἀστεῖως ὀποκ-
 ριζεσθαι τὰς μὲν πόρνας ἀταίρας, 'Αριστ.Εἰδ.2,112
 οὐτε τὰς κακίας ὀποκρίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς
 ὄνοματι, Φωτ.Βιβλ.336 προχειρότερος ἦν εἰς ἐπι-
 τῆμιν .. οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῶν τὴν κακίαν
 ὀποκρίζεσθαι'. 5) κ. ἀντιθέως, ὀνομάζω πρᾶ-
 γμα καλὸν καὶ ἐπαίνετον διὰ φουλοῦ, ἐκφροῦλιξ
 διὰ κακοῦ ὄνοματος, δυσσημῶ, φέγω: 'Ξεν.'Απομ.
 2,1,16 οἱ μὲν φίλοι καλοῦσι με εὐδαίμονιαν, οἱ
 δὲ μισοῦντες ὀποκρίζόμενοι ὀνομάζουσι με
 Κικίαν, 'Αρρ.'Ἐπικτ.4,1,166 ὅρα πᾶς ὀποκρίζεται
 καὶ σκώπεται τὸν θάνατον'. 6) προσποιούμαι,
 ὀπκνίρωμαι π: Εὔστ.Βλ.Κωνστ.1,50 τὰ μὲν πρῶτα
 φίλιαν ὀποκρίζομενος δόλωμ καὶ ἀπάτη μὲν
 ἔπραττεν' κ. μτ. ἀπαρφ.: αὐτ.2,15 τὰς μὲν
 συνθήκας προθύμως ὀπακοῦεν ὁ δὲ ἄλκιμος ὀπο-
 κριζέτο' κ. παθ.: 'Ανών. π. Σουδῶ. ἐν λ. ὁ δὲ
 ὀποκρισμένην καὶ ἀπατήλῃ ἐχρήσατο πρε-
 σβεῖα ἰσχυλῶ «ὀποκρυμμένην» [κατὰ προσποιή-
 σιν]. 7) μρωθῆαι κακοζήλιως σκωπτικῶς: Φι-

λόστρ.Σοφ.2,10,2 ὀποκρίζόμενος τοῦς μὲν τὸ
 πθέγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα'. 8) ρηματικ. ὀπο-
 κρίσμαι, ὀποκρισμός, ὀποκριτικῶς.
ὀποκριζωντας [ἐκ τῆς μτφ. τὸ ἔνεστ. τοῦ ὀπο-
 κριζω] μων. μετ' ὀποκριζοῦμαι: 'Ἰωα.Γενεσ.65,7.
ὀποκριζω μων. συνθῆ. ἀντὶ ὀποκριζομαι βλλ.
ὀποκρίσις -εως [ἢ] ὀποκρίζωμαι μων. ἢ χρῆ-
 σις ὀποκριτικῆς τύπου: Εὔστ.1196,14 οἰκίαν
 φασὶ τὸν οἶκον καθ' ὀποκρίσιν.
ὀποκρίσματος-ατος [ἢ] ὀποκρίζωμαι κ. μων. κ.
 νεώτ. λέξις σμικρῆ τὸ πρᾶγμα τὸς, εὐφημος,
 χαιδευτικὴ, ὅσον ὡς ὅταν ποῖζῃ τις μετὰ μικροῦ
 παιδίου, ὡς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς γε-
 λασίας προσωνυμίας του Βάταλου: Αλσιν.1,126 ὀπο-
 κούειν τοῖς ὄχλοις μὴ Δημοσθένην καλούμενον,
 ἀλλὰ Βάταλον, ὅτι ταῦτην ἔξ ὀποκρίσματος
 τίθησθαι τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω'. 2) κ. νεώτ. ἐκφρα-
 σις κολακτικῆ τοῦ ἀισχροῦ, τοῦ κακοῦ, τοῦ εὐ-
 τελοῦς πρᾶγματος, μετριάξουσα καὶ ἐπισκοῦ-
 σαι κοκόν τὴν πράγμα δι' εὐφημισμοῦ, ὅσον παρᾶ-
 σιτον ὀποκρίσμαι ἀντὶ ἀδηνάρας, σεισθήσεια
 ἀντὶ χρεῶν ἀποκοπή, ἀπομάκρυνον ἀντὶ ἐκδιώξε-
 ἢ ὀποδοκῆ, πλησιάζω ἀντὶ συνουσιάζουμαι κττ.:
 'Αλεξ.π.'Αθῆν.10,421D καλοῦσι δ' αὐτὸν πάντες
 νεώτεροι παρᾶσιτον ὀποκρίσμαι, Πλούτ.Γαλθ.20
 εἰδῶς φυγῆς ὀποκρίσμαι καὶ παρακάλυμμα τὴν
 ἀρχὴν αὐτῷ δεδομένην, Πλούτ.'ΗΒ.807D ταῦτα
 ἦν ὀποκρίσμαι χρεῶν ἀποκοπῆ'. 3) ὀπο-
 κριστικῶς τύπος: Εὔστ.1540,54 μὴ εἶναι ὀποκ-
 ρισμα'. 4) ἢ μίσησις, ἢ φευδῆς εἰς προσκοῦ-
 σιμα ἐμφάσις: Εὔστ.Πον.98,1 ὀποκρίσις .. τὸ
 ἀνεγῆς τῆς ἀρετῆς ὀποκρίσμαι' ἢ ἐν μικρῷ,
 ἀνεπαρκεῖ μέτρῳ ὀμοίτης: αὐτ.259,1 τὸ σῶκον
 μελίττος ἐστιν ὀποκρίσμαι.
ὀποκρίσμος [ἢ] ὀποκρίζωμαι κ. νεώτ. ἢ ὀπο-
 κρίσις, ὄνομα ἐφημῶν ἢ χαιδευτικῶν: Πλούτ.
 Θρα.14 φιλοφρονησθαι τοιοῦτος ὀποκρίσμοιξ'.
 2) ἢ χρῆσις ὀποκριτικῶν: 'Αριστ.Ρητ.3,2,15
 ἐστὶ τὸ αὐτὸ ὀποκρίζεσθαι' ἐστὶ δὲ ὀποκρί-
 σμός, ὃς ἐλαττων ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ
 ἀγαθόν, 'Αλκίφρ.3,33 παρῆνιαν ἢ ἰπποκρίσμοξ
 μετ' ὀποκρίσμων ἐκθεραπεύεται.
ὀποκρίστικος-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ διὰ κα-
 λοῦ ὄνοματος καλύπτων ἢ κολάζων τὸ ἀισχρόν,
 ὁ κολακευτικὸς, ὁ χαιδευτικὸς: 'Ανών.ἐν Εὔσ. Ἐκκλ.
 'Ιστ.5,16'. 2) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. μτ. τοῦ ὄνομα
 ἢ ἀνευ αὐτοῦ, λέξις δηλοῦσα ὀποκρίσμον, παρι-
 στώσα ὡς μικρὸν τὸ ὄνο τὸ πρῶτοτύπου ση-
 μαίνόμενον καὶ ἴδια χάριν θωπεῖος ἢ πρὸς δῆλω-
 σιν σκώμματος καὶ καταφρονησεως: 'Αθῆν.14,
 650E ροῖδιον μέγιστο ἐξ βοῖδιον τὸ ὀποκρίστικόν.
ὀποκρίστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. δι' ὀπο-
 κρισμοῦ, χαιδευτικῶς: Πλούτ.'ΗΒ.847E, 'Αθῆν.
 7,308F ὀποκρίστικῶς δὲ ἀνομισησιν αὐτοῦξ Φε-
 ρεκράτης, 'Ἐπιφῶ.1,628C ὀποκρίστικῶς καθ'
 ὀπκρίσμαι, ΕΜ83,35παρώνυμιστα ὀποκρίστικῶξ.
ὀποκρίση [ἢ] ἐσφ. μτγ. ἀντὶ ὀπο κόρη: Γραμ.
 Ναζ.2,114D οἷς ὀποκρίση γυμνοῦται ἰεσφγρ. ἀντὶ
 ὀπο κόρη γυμνοῦται, κόρη ὀπογυμνοῦται.
ὀποκριστήτης [ἢ] ἐπίρρ. κατᾶπερος ἄρχων
 βαρβῶν τὸν κοσμητήν, δευτερεύων κοσμητήξ, ἐφο-
 ρος τῶν γυμνασίων.
ὀποκρισμός [ἢ] νεώτ. κ. δημ. πλῆθος ἀνθρώ-
 πων εὐρισκόμενον εἰς τὰ ἠθικῶς κατώτατα σπῶ-
 ματα τῆς κοινωνίας, ὅσον ἀλτήτα, πόρνα: ὁ ἀνό-
 κρισμος τῶν μεγαλοπόλων.
ὀποκρίσιον [ἢ] νεώτ. βσαν. τὸ τιμῆμα τοῦ
 βλαστοῦ, τὸ εὐρισκόμενον ὀπο τὴν κοτυληθόνα
 τοῦ ἐμβρύου τὸν σπέρματοφθόν.
ὀποκρίσσιον ἰων. τ. τοῦ ὀποκρίζομαι, ἐπὶ
 τῶν ἀστείων ὄματων, τῶν ὄματων ὀπο τῶν
 πορβένων κατὰ τοὺς γάμους φίλης των, ὄμαξ,

ἐγκωμιάζω ποιοῦμενος χρῆσιν εὐφύμων καὶ καλῶν λέξεων: Πίνδ. Π.3,32. παρθένοι φίλοισιν ἑταίραι ἐσπερίας ὀποκουρίζεσθ' αἰδαίσι (σχόλ. «φιληδοῦσι τοῖς ἐσπερίαις ὄψιδι μετεωρίζεσθαι τὴν φύσιν καὶ παίζειν» ἔνοιαι δὲ τὸ ὀποκουρίζεσθαι αἰδαίσι ἀντὶ τοῦ παίζειν καὶ χορεύειν ἢ ἀμφότεροι δὲ κούρωσιν ὀμνεῖν, τὸν νυμφῖον καὶ τὴν νύμφην): || ἑνεργ. Σουῖδ. «ὀποκουρίζω· κολλοκεῶ».

ὀποκουφίζω κ. μν. ἀνακουφίζω ὄλιγον τι: Ἀριστ. Φυτ.2,2,6, Συμ. ἐν Ἀν.8,οοσα.5,50 τὴν ὀλίγον ὀποκουφίζε, αὐτ.51 τὰ προσδεδεμένα τῆ ἀλύσει ἔβλα ὀποκουφίζε. 2) ἀντὶ εἰρή. κούφοτερος, εἰσφρότερος: Ἰνπ. Ἐπιδ.1,944.

ὀποκρούω ὀν μτν. κ. μν. ὄ ὄλιγον τι κούφω, εἰσφρόδ. ἀστατος: Πλάυτ. Ἡ8,205Α ὀποκρούω καὶ ἀδέσθιος, αὐτ.Πελ.14 ὀποκρούω δὲ τὴν γυνῆν καὶ κενῶν ἐλιπίων καὶ φιλοτιμίας ἀνοήτου μεστός. 2) μν. ὄ ὄλιγον τι κοίλας, κοφίους: Ἀρχ. Ἑλλ.Μουσ.ἀπ.16,257 ἔβλινο ποίησον ὀποκρούω, ταῦτέστιν ὑποτύμψανον, ASS Σεπτεμβρίου, 3,864P συνήκαν κενῶν εἶναι τὸ βουῶν τοῦ δροῦς ὀποκρούω.

ὀποκραδαινομαι μν. μτ. αἰτ. ταράττωμαι, ταλαινεῖσθαι ὄλιγον: Θεοφάν.Κερ.1021 ὀποκραδαινομένη τοὺς λογιμοῦς.

ὀποκράζω μτν. κρᾶζω ὄλιγον, σιγά: ΑΔ.Ζ1 6,19 (ἔσφ.γρ. ἀντὶ ὀποκρίνω).

ὀποκράνιος ὀν νεώτ. ἀναι. ὄ κείμενος ὑπὸ τὸ κρανίον, ὀπικῶτος τοῦ κρσανικό ὄστο: ὀποκράνιον διάστημα (τὸ μεταξὺ τοῦ κρσανικό ὄστο καὶ τῆς σκληρᾶς μῆνιγγος τοῦ ἐγκεφάλου ὄπᾳρον διάστημα).

ὀποκρατήριδιον (τόδ). ἰων. τ. ὀποκρατήριδιον βᾶσις ἐφ' ἧς ἴθισται ὁ κρατήρ, ἡ ἔδρα τοῦ κρατήρος: Ἡρ.1,25 ἀνεκθε. . ὀποκρατήριδιον σιδήρεον κολλητόν, Φιλόστρ.242 Γλασκόν μετά τοῦ ὀποκρατήριδιου ἵκοντα.

ὀποκράτηριον (τόδ). ἰων. τ. ὀποκράτηριον τὸ ὀποκρατήριδιον βλ.λ.: Ἐνεργ. κρατήρα καὶ ὀποκράτηριον, αὐτ. βᾶθρον ὀποκράτηριον.

ὀποκρατῶ ἔω μτν. κ. μν. κρατῶ, κατέχω τι κρυσφῶς, κρατῶ δι' ἑμαυτῶν: Γρηγ.Νακ.1,651C ὀποκρατῶν τι κακούργως τῆς ἐργασίας· Ἀν. Κομν.170D μηδ' ἄχρι ἐνὸς ὄβολοῦ τῶν βασιλικῶν ὀποκρατήσαντα χρημάτων. 2) σχόλ. κρατῶ, βασιτῶ τι ὄστε να μὲν κλειστόν: Σχόλ. Θεόδωρ.5,117 κρᾶξε σιδηροῦς ἐμπλήτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὀποκρατῶν τὴν θύραν.

ὀποκρέκω κ. μν. μτδ. ἤρνω καὶ μόλις κρούω χρῶδιν: Λουκ. Ἐταιρ.Δ15,2 ἡδῆ δὲ προχωροῦντος τοῦ πότατος ἔω μὲν ὀλέκερόν τι τὸν Λυδίων, Πλάυτ. Ἡ8,55D ὄ κλάξε ἀπ' ἐνὸς διαγράμματος ὄσει τὸ ἡδῶ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰσθῶς ὀποκρέκειν. 2) ἀντὶ ἐπὶ ἐχθρῶν ὄργάνων, ἐκβάλλω χαμηλὸν ἤχον, ὀποκρετίζω Σουῖδ. «ὀποκρεκόντων, κρουόντων, ἐπιγόντων, περιεζόντων». 3) μτφ. συμφωνῶ, συναρμονίζομαι, προσαρμόζομαι: Πίνδ.Ο.9,59 τὸ καυχᾶσθαι παρὰ κείρων μανίαισι ὀποκρέκειν (παρᾶ κείρων, καὶ ὄσον ἐνδοξόν ἐστι), Εἰστ.221,26 ὄσ, καθὲ ποίητῆς, τῶ πανηγυρικό ὀποκρέκει τῆς ὀπτορικῆς εἰδές. 3) ἴα. «ὀποκρέκειν ἐπὶ τῶν ἱππῶν πορείᾳ τις, τρόπος, βῆμα» Ἰδιόρθ. πορείας τις τρόπος.

ὀποκραννύσθαι κρῶδιν ὀποκᾶτω τῆς: Ἦνν. Ἀπόλλ.284 (ἔσφ.γρ. ἀντὶ ἐπικρέματα), Γρηγ. Νύσα.1,684B ὀποκρενόμενον ἀνεῖχεν τὸ βᾶρος.

ὀποκρηνοῦ ὀν μτν. ὄ ὄλιγον ὄπλοτος, κρηνωδής. || πθ. ὄ Ὀπκρηνοῦ δὲ κῆριον ὄνομα: Στράβ.14,1,33 μεταξὺ δὲ τῶν Ἐρρυθρῶν καὶ τοῦ Ὀπκρηνοῦ Μίρας ἐστὶν δρος ὄψηλόν εὐθῆρον πολυθῆνδρον.

ὀποκρηνοῦ ὀν Ἰκάρηγιον μτν. ὄ ὄπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Σουῖδ. «ὀποκρηνοῦ» ὄπὸ τὴν κεφαλὴν (πθ. Καλλ.).

ὀποκρητηρίδιον (τόδ) ἰων. τ. ἀντὶ ὀποκρατηρίδιον βλ.λ.: Ἡρ.1,25.

ὀποκρητήριον (τόδ) Ἐνεργ. ἰων. τ. ἀντὶ ὀποκρατήριον βλ.λ.

ὀποκρίω μτν. κρίζω, τρίζω, τουργῶ ὄλιγον, εἰσφρόδ.: ΑΔ.Ζ1 6,19 ἄρπασα ὀποκρίζοντα ἰδ. γρ. ὀποκρίζοντα).

ὀποκρινία (ἡ) νεώτ. ἰστρ. ἡ ἐλάττωσις, ἡ ἀνεπάρκεια τῆς ἐκκρίσεως ἐνὸς ἢ πλείονος ὄδων, ὀποκρινικόδ-ἡ ὀν νεώτ. ὄ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἐλαττώη τὰς ἐκκρίσεις βλ.λ.2).

ὀποκρίνω κ. μν. μν. ὄ ὄλιγον τι, μ. τὸ μέσ. -ομαι, ἰων. ἔσμαι, μέλλ. ὀποκρίνω κ. μέσ. μέλλ. ὀποκρινοῦμαι, μέσ. ὄφρ. ὀπεκρινάμην κ. παθ.ὄφρ. ὀπεκρίθην, παθ. παρακ. ὀποκρίμαι, χωρίζω ὄλιγον: Εἰστ.687,20 ἑαυτὸν ὀποκρίνω ἡ ὀποκρίνω, ὄ ἐστι τὸν ἄλλων ὀποχωρίζω, ὀποκρινόμενος. 2) ὀποβάλλω εἰς ἐξέτασιν, ἀνάκριση, ἀνάκρινω: Σουῖδ. Ἤ8,449,25 ὀποκρινουσι τοὺς ἀντιδίκους. 3) μέσ. ὀποκρινομαι, ἰδὼς ἀπάντησον, ἀπάντω: Ἰ.Μ.228 ὄδε χ' ὀποκρινάτω θεοπρόδος, αὐτ.Η 407 ὄς τοι ὀποκρίνονται, ὄδ.Β.111 ὄπ' ἀνάγκης σοὶ δ' ὄδε μνηστῆρες ὀποκρίνονται, αὐτ.Ο 170, Ἡρ.1,2 τοὺς δὲ ὀποκρινάσθαι ὄς οὐδὲ ἐκείνος ἴοῦς τῆς Ἀργείης ἐξοσάν σοι δίκας τῆς ἀρηγῆς, Θεουκ.7,44 εἰ δ' αὐτοὶ μὲν ὀποκρίνοντο, διεφθειρόντο. || κ. ἐπὶ μαντεῖου: Ἡρ.1,78, αὐτ.1, 91 ταῦτα μὲν ἡ Πυθίη ὀποκρινάτω τοῖσι Λυδοῖσι. 4) κρίνω, λέγω, ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ: ὄδ.Τ 535 ἔγω μοι τὸν ὄνειρον ὀποκρίνω, αὐτ.555 ὄς πως ἐστιν ὀποκρινάσθαι ὄνειρον ἄλλη ἀποκρίνοντ', Ἀριστφ.Σφ.53 ὄδως ὀποκρινόμενον σοφῶς ὄνειρα. 5) Θεοκρ.24,66 καὶ νυν ὀποκρινέσθαι ὄπως τελεῆσθαι ἐμελλεν, Γαλ.Προτ.13 Θεμιστοκλέους σοφία, πρῶτον μὲν καλῶς ὀποκρινάμενον τὸν χρῆσμον, Ἀλκιφρ.3,59 τοὺς ὄνειρους ὀποκρίνωμαι. 5) η. Ἄττ. κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. προσ., ἐπὶ τῆς σκηνῆς, λαμβάνω μέρος εἰς διάλογον, παριστᾶν πρόσωπον τι τὸ δράματὸς ἡ κωμῶδιος, ἐπαγγέλλομαι τὸν ἡθοποιόν: Ἀριστ.Πολιτ.5,11,19 ὀποκρίνομαι τὸν βασιλικόν, Δημ.418 Ἀντιγνήν δὲ Σοφοκλέους πολλῶς ἀντὶ ὀποκρίσεως. . ὀποκρίεται, Λουκ.Νεγρ.11 ἴνα μὴ συγκτασάσθω που πεσῶν τὸν ἥρωα, ὄν ὀποκρίνομαι· πρὸλ. αὐτ. ὄρχ.66 τίνας ὄ ὄρχησόμενοι καὶ ὀποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἰν, -ὀπεκρίθη τὸν Ἀντων - τὴν Ἀντιγνήν - τὸν Μάκβητ. κ. ὄπολ. εἶμαι ὀποκρητῆς: Ἀριστ.ΗΝικ.7,3,8, αὐτ.Ρητ.3,12,3 κ. μτ. αἰτ. ὄ τραγωδῖαν, κωμῶδιαν λαμβάνω ὀποκρίε τις τραγωδῖαν, κωμῶδιαν: Λουκ.Μισθ.Συν.30 τὸ πρᾶγμα ὄμοιον δοκεῖ ὄπερ ἄν εἰ τις κωμῶδιαν ὀποκρίναιτο τραγικόν προσωπεῖον περιεφόμενος κ. παθ.: Χάρ.π. Ἀθῆν.12,538P ὀπεκρίθησαν δὲ τραγωδῖαι μὲν Θεσσαλοῦ καὶ Ἀθηνῶνδρος (παρᾶσσαν). 6) ἐπὶ ῥητοροδιδασκαλίῳ, ἀπαγγέλλω: Ἀθῆν.14,620C λέγει ἐν ταῖς διδξίαι τῶν Σιμωνίδου τινῶν ἰδῶντων ὀποκρινέσθαι. 7) παριστᾶ τὸ δράματῆς: Φώτ.Βιβλ.73,24 ἀνεγνώσθη ἴαμβλιχου δραματικόν, ἐρωτας ὀποκρινόμενον. || μμοβόησι τ: Φιλόστρ.97 ὄ Ἐρμῆς. . παρὰ τὸν Ἡρακλέα ἤκει, στεφανώσων αὐτόν, ὄσι αὐτῶ καλῶς ὀποκρίνεται. 8) ἐπὶ τῆς προσωποπῆς καὶ θεατρικῆς ἀπαγγελίας τῶν ροφῶδων καὶ ρητόρων, παριστᾶ τὸ ὑπερβολικῶς, μεγαλοπῶδ, ἐξογκῶναι: ἰ.Μ.230 τοσοῦτοι ὄστερον χρόνος αἰτίας καὶ ὄκῶμματα αὐα ἰοιδόρασι συμφροδῆσαι ὀποκρίνεται. 9) κ. νεώτ. κ. δημ. προσλαμβάνω ξέναν ὄφρον, πρόσωπον, μορφήν, ἔκφρασην

προσποιοῦμαι : Δημ.321 μηδὲ τῆ φωνῆ βακρῆν ὀνοκρινόμεν τὴν ἐκίμων τήχη, αὐτ.878 ὄρθς 2,497 ἔδν μὲν οὖν . . . ἐντραπένομα τὴν λυχίαν ὄγειν ὀνοκρινῶνται || νεώτ. κ. Δημ. μτ. αἰτ. : ὀνοκρίτω τὸν ὄσθεν || νεώτ. κ. Δημ. ἀμτ. ὀνοκρίτω τὰ ἀληθῆ μὴ οἰδοθήματα, φρονήματα : δὲν ἔρω τὰ ὀνοκρινώμα, - δὲν εἶναι ἐλικρινῆς ὀνοκρινεῖται' 10) ρηματ.π. ὀνοκρίσας, ὀνοκρίσα, ὀνοκρίτηρ, ὀνοκρίτης, ὀνοκρίτικός.

ὀνοκρία (ή) 'Επιρ. νεώτ. κ. Δημ. σάν. τ. τοῦ ὀνοκρίσι, ἡ τέχνη τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὀνοκρίτου : 'Επιρ. Α.Πλ.289 **φεῦ θείης ἀνδρὸς ὀνοκρίσης** 2) νεώτ. κ. Δημ. ἡ ὀνοκρυφία τῶν ἀληθῶν οἰδοθημάτων, ἡ προσποίηση, ἡ δοσιότης || ἰδιὰ ἡ πλαστὴ ἐμφάνισις ἀρετῆς.

ὀνοκρίσις-εως (ή) [ὀνοκρινῶμαι] κ. μων. κ. νεώτ., ἰων. γενικ. -ιος, ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀπόκρισις, ἡ ἀπάντησις : 'Ηρ.1,90 τῶν χραστῶν τὰς ὀνοκρίσας αὐτ.1,116 ἡ ὀνοκρίσις ἐλευθερωτὴρ εἶναι, αὐτ.9,9, 'Απολλ.Ρ.4,1755 ὡς ἐραβ' αὐδ' ἄλλωσεν ὀνοκρίσιν Ἀλοσιόδο Εθθησας' 2) ἀπτ. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὀνοκρίτου, ἡ ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς παράστασις ἀφαιρούμενου ὀνοκρίτου : 'Αριστ.Λ.Ρητ.2,8,14 **σχῆμασι καὶ φωνασί καὶ ἐσθῆτι καὶ ὄλωσ τῆ ὀνοκρίσει ἐλευνοτέρους εἶναι**, αὐτ.Η.Νικ.3,10,4 3) ἀπτ. κ. μων. ἐν τῶν μερῶν τῆς ρητορικῆς δι' οὗ ὁ ρήτωρ διδόντα ἄπαγγέλλων τὸν λόγον τοῦ μὴ μεταχειρίζεται τὸν εἰς τὰ λεγόμενα κατάλληλον σχηματισμὸν φωνῆς καὶ σώματος : 'Αριστ.Ρητ.1,3,3, αὐτ.3,1,7 οἱ κατὰ τὴν ὀνοκρίσιν ῥήτορες [οἱ ἀπαγγέλλοντες τοὺς ἑαυτῶν λόγους, ἐν ἀντι. πρὸς τοὺς συντάττοντας μὲν λόγους, μὴ ἀπαγγέλλοντας δ' αὐτοὺς], Διον. 'Ισοκρ.13 μετὰ ὀνοκρίσας εἰσὶν τοὺς λόγους Πλούτ.Δημ.7 πλαττεῖν τὴν ὀνοκρίσιν καὶ διανοεῖν τὴν φωνήν, αὐτ.'Ηθ.8,458 τὸ πρῶτον ἐν ρητορικῇ εἶπεν ὀνοκρίσιν καὶ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον, Λογγίν. ἐν Sprengel Rbet. Gr.1,310 ῥητορεῖα ἄνευ ὀνοκρίσας εἶναι τὸ μηδὲν, ἡ δὲ ὀνοκρίσις καὶ χωρὶς ῥητορείας εἶναι τί μέγα, 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,83 με μίαν ἐπιτήδειον ὀνοκρίσιν ἐσχημάτισε τὴν φωνὴν τοῦ 'Αρσπῆ' 4) ἡ μίμησις : 'Αφίρ.Ρητ.715 ὀνοκρίσις ἐστὶ μίμησις τῶν κατ' ἀλήθειαν ἐκαστῶν ὑποσταμένων ἡθῶν καὶ παθῶν καὶ διαθεσῶν, σώματος τε καὶ τόνου φωνῆς προσφῶρου τοῖς ὀνοκρινέουσιν πρόγυσας' 5) μτφ. ἡ προσποίηση, ἡ δοσιότης 'Ἡσ. ἐπὶ ὀνοκρίσις' εἰρωνεία, ἀπουλοτής, δόλος : Πολύδ.35,2,13 κατὰ μὲν ὀνοκρίσιν ἐχρῶντο τοῖς λόγοις ὀνοκρινετικῶτας . . . τῆ γε μὴν προσεπέει . . . οὐκ εἰκοῦσθ, ΚΔ Ματθ.23,28 ἐσθων ἐν δὲ μοιστοῖ ἐστε ὀνοκρινετικῶταίνομαι, αὐτ.Λουκ.12,1, Λουκ.'Ερωτ.3 ἐπιπλαστος ὀνοκρίσις Φάλ.'Ερωτ.62 ὀνοκρίσις καιροῦ οὐκ ἀλθειστῆ χρηστὸς γεγονάνη 6) νεώτ. κ. Δημ. ἡ πλαστὴ παράστασις νοσηρῶς καταστάσεως ἀνυπόκριτου ἡ ἡ ἀνοκρυφίς τῆς αἰσθητικῆς ὀνοκρίσεως 7) ἀπτ. ὀνοκρίσιν ὡς ἐπίρρ. δῖων, σάν, μτ. γενικ. : Πίνδ.ἀπ. 259 δελφίτων ὀνοκρίσιν.

ὀνοκρίτηρ-ῆρος (ή) [ὀνοκρινῶμαι] μτγ. ὁ ὀνοκρίτης βλ. : 'Ερμ.ε.1,3,563D ἔμποροι λήρου, Λόγων ὀνοκρίτηρες.

ὀνοκρίτης (ή) [ὀνοκρινῶμαι] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐρμητευτής, ὁ ἐξηγητής, ὁ ἀνεκρίτης : Πλάτ. Τιμ.72B τῆς δι' αἰνιγμῶν . . . φήμης καὶ φαντάσεως ὀνοκρίται, Λουκ.'Ευάν.17 μὴ ἀνελερω ὀνοκρίτας τινας ἡμᾶς ὑπέληφεν, Πολυδ.7,189 τερῶν ὀνοκρίταις || 'Ἡσ. ἐπὶ ὀνοκρίτης' μόντης' 2) ἀπτ. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ ὀνοκρινόμενος πρόσωπον π, ὁ παριστάνων ἐπὶ σκηνῆς, ὁ ἡθοσιότης 'Ἡσ. ἐπὶ ὀνοκρίτης' ὁ ἐν τῇ σκηνῇ ὀνοκρινόμενος :

'Αριστ.Σ.φ.1279 τὸν δ' ὀνοκρίτην ἔτερον, ἀγαλῶν ὡς σοφόν, Ξεῖ.'Απομ.2,2,9, Πλάτ.Πολ.3,73B ραφῶδοι, ὀνοκρίται, γορεῖται, αὐτ.Καρμ.1,62D ὡσερ ποιητῆς ὀνοκρίτη κακῶς διατίθεντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα ὀργίζεται, αὐτ.Συμπ.1,94B ἀναβαίνοντας 3) ὁ ἀπαγγέλλων : Τιμ.Λεξ.228 ραφῶδοι, ὀνοκρίται ἐπών' ἢ ὁ ραφῶδοι : Διόδ.Σ.14,109 ὡς ἐπέβαλον οἱ ραφῶδοι, . . . διὰ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνοκρίτων συνέδρασε τὰ πλῆθη, οὐτ.4,7 τοὺς ἐδωωνοτάτους τῶν ὀνοκρίτων 4) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὀνοκρινόμενος, ὁ ἀπροσποιοῦμενος ὁ ἐμφανίζων φευδῆ κατάσταση, συνήθως ἀγαθὴν, πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς πραγματικῆς, τῆς κακῆς, κ. ἰδιὰ ὁ ἀπροσποιοῦμενος ἐν εὐσεβίῃ, τὸν φιλάνθρωπον Εὐστ.687,27 ἐλοκρινόμενος καὶ ὀνοκρίτης παρά τοὺς ὑπερογκοῦσιν ῥήτορον ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων ἡ πρῶτῳ μῆδῃ ἀπερ φρονεῖ : ΠΔ 'Ιωδ.34,30 Βασιλεῶν ἀνθρώπων ὀνοκρίτην ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ, αὐτ.36,13 καὶ ὀνοκρίται καρδίᾳ γάσσει θυμῶν, ΚΔ Ματθ.6,2 ὡσερ οἱ ὀνοκρίται ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμασι, αὐτ.7,5 ὀνοκρίτα, ἐκβαλε παρῶν τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ καθάρατο σου, αὐτ.Ματθ.15,7.

ὀνοκρίτικός-ή-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνοκρινόμενος εἰς τὴν ὀνοκρίσιν βλ., ὁ ἐμπερὸς, ὁ πεπεισμένος εἰς αὐτήν : 'Αριστ.Ρητ.3,1,7 φῶσει ὀνοκρίτικός, αὐτ.Ποιητ.19,7, αὐτ.26,6 2) ὁ ἀρμόδιος εἰς τὸν λόγον, τὴν ἀπαγγελίαν : Δημήτρ. 193 ἐναγωγῶν μᾶλλον ἡ διαλεκτικῶν λέξεις, ἡ δὲ αὐτὰ καὶ ὀνοκρίτικὰ καλεῖται, Πλούτ.'Ηθ.613D κ. ὑπερβ. : 'Αριστ.Ρητ.3,122 ἀγωνιστικὴ λέξις, ἡ ὀνοκρίτικωτάτη' 3) κ. νεώτ. ἡ ὀνοκρίτικὴ ὡς οὐσα ἡ τέχνη τοῦ ὀνοκρινεῖσθαι τὰ πρόσωπα τῶν θεατρικῶν ἔργων, ἡ ἡθοσιολογία : 'Αριστ.Ρητ.3,122, αὐτ.Ποιητ.19,7 4) κ. μτφ. ὁ ὀνοκρινόμενος, ὁ ἀπροσποιοῦμενος : Λουκ.'Αλέξ.4 ψυχῆς κράσις ὀνοκρίτικὴ τὸ βελτίονος' || νεώτ. ὁ προσποιητός, ὁ φευδῆς, ὁ πλοστός : ὀνοκρίτικὰ δάκρυα.

ὀνοκρίτικῶς ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀνοκρινεῖον, προσποιητός : Χαμυλάτ.'Αθην.9, 407Α περιδρόπος ἦν λέγων τὰ ἔπη πανορόγως καὶ ὀνοκρίτικῶς.

ὀνοκροκαίνωμαι μων. σπινθηροδολῶ : Θεοφύλ.Σ.16C τὸν ὀφθαλμὸν ὀνοκροκαίνωμεν τῆ φλογὶ τῆς ἀνοίας.

ὀνοκροσσοσ-ον ἄ. πρόκροσσοσ βλ.

ὀνοκροτάφιος-ον νεώτ. ἀναι. ὁ κείμενος ἐπὶ τὸν κρόταφον : ὀνοκροτάφιος ἀκρολοφία [απεινή ὀδελμαία ἀκρολοφία] - ὀνοκροτάφιος Ἰαθρος [ὁ ἐπὶ τὸν κροταφικὸν βῆθρον].

ὀνοκροτός-ον μων. ὁ ποιῶν κρότον, θόρυβόν τινα : Φωτ.Βιβλ.73,33 ἡ λέξις αὐτῶ ῥέουσα καὶ μαλακῆ καὶ δσον αὐτῆς ὀνοκροτόν οὐ πρὸς τόνον τινά, ἀλλ' ἐπὶ τὸ γαργαλιζόν . . . καὶ βλακῶδες παρακαλεῖται [ἰ.γρ. ἐπίκροτον].

ὀνοκροτῶ-έω μτγ. κροτῶ ὀνοκτώω, κτυπῶ ὀλίγον : Γρηγ.Νύσας.2,287D ὀνοκροτῶν τῷ ποδὶ καὶ ἐπιφῶρον τοῖς δακτύλοις.

ὀνοκροτιβία 'Ἡσ. ἐθυσία τις παρὰ Κυθῶσις.

ὀνοκροσις-εως (ή) [ὀνοκρούω] λέξ. κ. νεώτ. ἡ διακοπὴ τῶν λόγων 'Ἡσ. ἐν λ. κροσθῶ τὴν πρὸς τὸ λέγειν ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὀνοκροσιών' 2) νεώτ. ἡ διὰ μουσικῶν ὀργάνων συνοδεία ῥομοτος, ἀπαγγελία, ἀκομμανιάρισμα, ἀκομμανιαμένοτα.

ὀνοκροσταλις-ιδος (ή) 'Ἡσ. ἐπίδος τοῦ λίνου σπέρματος.

ὀνοκροστικῶς ἐπίρρ. ΕΜ71,Β ἐπὶ ὀνοκρίτην, ὀνοκροτῶν ὀνοκροστικῶς, ἐπὶ λέγοντις τινος.

ὀνοκρούω κ. μων. κ. νεώτ. κρούω ὀνοκτώω, ἐλαφρῶς : Α.Πλ.279 ἔσθην ἐγὼ [ἰβθος ἤχησις] λυραϊδός : ὀνοκρούσας δὲ με λεπτῆ χειροδῶδι τοῦ

κόμπου μαρτυρίην κόμισαι' 2] ἐπὶ ἐγγύρῳν ὀργάνων, κρούω τὰς χορδὰς, κτυπῶν βαστάω τὸν ρυθμὸν, τὸν χρόνον: Πλούτ.Δημ.20 ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῆ νικῆ διὰ τὴν χαρὰν ἐξέβρισα... μεθῶν ᾄδε τὴν ἄρχην τοῦ Ἀθηναίωνος φησάματος, πρὸς πόδα διαίρων καὶ ὀποκρούου, αὐτ'.118.177B ὀπεκρουσεν ὁ Ἀρχέλαος τὴν κιθαρῶνδ', Λογγίν.Υφ.41,2 ὡς ἐνόητε προσιδῶτας τὰς θεολογίας καταλέγει αὐτοὺς ὀποκρούου τὸς ταίγους' || νεώτ. κρούω ἐλαφρῶς τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου πρὸς συνοδεῖαν ὄργανος' 2] μῦθ. μτ. αἰτ. διακόντω: 'Ἡσ. ἐποκρούω τοὺς ῥήτορας τὸ μεταδῶ λέγοντων αὐτῶν ἀντιφθεγγόμενον ἱεροδιδέειν': Ἀριστοφ.Ἀχ.38 νῦν οὖν ἀνεκνώξ ἔκω παρεσκευασμένους βῶαν, ὀποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας [σχόλ. ἀντὶλέγειν ἐπὶ τῶν δορυδοσύνων λέγεταί'] || διακόντω λαμβάνων τὸν λόγον, ἐνῶ πρ ἑσμῆς: 'Ἀλεξ.Βασταρ.1 κ. ἀπολ.: Πλάτ.Ἐρωτ.395B ἐτι 3' αὐτὸν τὶ θεολογίμου λέγειν, ὀποκρούσας ὁ Κρίσιπας' 3] ἐπὶ αἰσχράς σημ. μτ. παιδείας, συνομοσιάζομαι: Ἀριστοφ.Ἐκκλ.618 τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὀποκρούει' 4] μέσ. κατασφραγίσει, ἐπιτίθειμαι: Ἀριστοφ.Πηλ.548 σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίαν εἰρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν 3' ὀπεκρούω [σχόλ. ἐσφραγίζω, ἀνεκρούωσι]' 5] ρημ. αἰτ. ὑπόκρουσις.

ὀποκρύπτω κ. μων. κ. νεώτ., ἄδρ. ὀπέκρυφα, κ. μέσ. ἄδρ. ὀπεκρυφάμην, κ. παθ. ὀπεκρυφθην, παθ. παρακ. ὀπεκέρυμαι, κρύπτω καθ ἑ, χώνω ἀποκάτω, καλύπτω, σκεπάζω' κ. παθ.: Ἰλ.Ο.626 ἢ δὲ τε πᾶσα ἀχνη ὀπεκρυφθῆ [ναεῖ] [τὸ πλοῖον ἐκαλύφθη καθ' ὄλακλῆριον ὑπ' ἀφροῦ], Διογ.Α.7.182 ἀνδρίας εἰς ὀποκέρυπται τῷ πηλοσφύ [πλετ] 2] μέσ. κρύπτω τὰ ἔμαυτο ὀποκάτω, τῆσδ, φυλάττω τὴν μυστικὴν ἀπό τιου, ὀποκρύπτω' Ξεν.Ἀν.1.4.19 οὐ γὰρ φθῶνὼν τοῖς φανερώς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλὰ κειραμένως χρῆσθαι τοῖς τῶν ὀποκρυπτόμενων χρήμασι [δ. γρ.], Γρηγ.Νύσο.1,300C τοῖς ἐνδον ὀποκρυπτομένοις τῷ ζῳσφῷ [δ. γρ. ὀπεκρυπτομένοις], ΔSS Μαίω.2,726C τὸν δόλο ὀποκρυφόμενοι' || νεώτ. κ. ἐνεργ. ὀποκρύπτω: ἡ πρόστασις τοῦ ὀποκρυφίσι πολλοὺς κινδύνους' 3] ρημ. αἰτ. ὑπόκρυψις.

ὀποκρύφω-ον μτγν., ὁ κεκρυμμένος ὀποκάτω, ὁ ὄλιγον κρύφωσι: Νῶν.Δ.36,95, αὐτ.Εὐαγγ.τω.18, 100 οὐδὲν ὀποκρύφω λαλέων ληστορῶν μέθυ.

ὀποκρύφω-ον σχόλ. ἄ. ὀποκρύφωσι β.β.λ., ὁ ὑπέρμορος: Σχόλ.Ἀριστοφ.Ἀχ.96 ὀποκρύφωσι τόπους διὰ τὸν ἄνεμον, ἐνθα ὑπὸ σκέλην εἰσίν.

ὀποκρύφω-εως [ἠ] [ὀποκρύπτω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀποκρύπτω, ἡ ἀπόκρυψις, τὸ κρύψιμο: Γρηγ.Νύσο.1,469A εἰ δὲ τὴ μετὰ ὀποκρύψεως ἐν ὀνομασίαις τισὶ καὶ ἀνίγμωσιν εἰρημένον.

ὀποκρῶω μτγν. κρῶζω ὀποκάτωθεν, ἐνδοθεν, ὄλιγον, κρῶζω, βογγῶ: Λοουκ.Νεφρ.Δ.6,4 ὀποκρῶω καὶ μύχιον τὴ καθάπερ εἴψω νεωτὸς ἀταλήθης ὀποκρῶων.

ὀποκρηνιὰτρος [ἠ] νεώτ. στρατ. βαθμὸς ἐν τῇ κτηνιατρικῇ ἠηρησεῖ τοῦ στρατοῦ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τοῦ ὀπολοχαγοῦ.

ὀποκρῶ-ῶ μτγν. κτυπῶ ὀποκάτω, ἀντηχῶ: Αἰλ.Ζ1.13 πρῶον καὶ ὀποκτυπῶσας ὁ Αἰθας.

ὀποκρῶ-ον μτγν., ὁ ὄλιγον τὸ ἄσχεδον κυανῶς, γαλάζιος, ὁ ὀποκίανος: Ἀλέξ.Μόνησιος π.Σχόλ.Θεόδκρ.5,96 ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὀποκρῶον ἔχει τὴν κεφαλήν καὶ μᾶλλον ἢ ἐμυθόφωρον.

ὀποκρῶνίζω μτγν. κ. μων. ἔχω ὄλιγον τὴ κυανῶν, γαλάζιου χρώμας, γαλαζοφῶρον: Ἐπιφάν.2, 234C ἀγάτης ὀποκρῶνίζων ἐστί, αὐτ.229B τὸ εἶθε ὀποκρῶνίζων, Εὐδοκ. ἐν Ἀν.Β.β.2,243 ὀποκρῶνιζε τὴν χροῶν τὸ ἄνοξ.

ὀποκρῶνος-ον νεώτ. ὁ ὄλιγον τὴ κυανῶς, ὀποκρῶνῶ-ῶ μτγν. κυανῶν τὸ πλοῖον ὡς ὀποκρῶνῶνος: Πολυδ.1,98 τὰς νεῶς ὀποκρῶνῶν, προκεκρῶνῶν ἐπὶ τοῦ πηρώτου.

ὀποκρῶ-οῦς-ε[ῖ] [ἠ] ὁ δούγρος' Ἀρποκρ. ἐποκρυφίς γὰρ εἶω αἰ τόποι: Δείνιορχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ὀποκρῶδης ἐστίν ὁ δούγρος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίω φανερόν Εὐφορίων: οἰόνθ' ἐλαμμένη ὀποκρῶδης, ἐν ἐνόισι μένοι τῶν ἀντιφωρον παρὰ τῶ ῥήτορι γέγραπται ὀποκρῶνι' 2] Λεξ.Ρητ.ἐν ΑΒ312,5 ἐποκρυφίς τις ἐστὶ κοίλοι τόποι' 3] Ἡσ. ἐποκρυφίς ὑποφώρονος.

ὀποκρῶκλιος [ἠ] σχόλ. εἶδ. ἐν τῇ μετρικῇ, ἐπίθ. τοῦ ὄπ' ἐκδοσσοσι ἰωνικοῦ ποδός, ὁ ἐκ δύο βραχέων καὶ δύο μακρῶν, ὁ σύνθετος ὦν ἐκ πυρριχίου καὶ σπονδειοῦ: Σχόλ.Ἡρασιτ.Ποιημ.160.

ὀποκρῶκλιος-οῦς-ε[ῖ] νεώτ. μῶθ. ἡ κομπῆ ἢ γραφομένη ὀπὸ σημειοῦ τῆς περιφερέως κύκλου πινός, ὅστις κωλύεται ἐσωτερικῶς ἐπὶ τῆς περιφερέως ἄλλου ἀκινήτου κύκλου.

ὀποκρῶκλιος-ον ὁ ἔχων ὀποκάτω τροχούς, ὁ ὀποκάτω κυκλοτερῆς, ὁ ὀπτότροχος' Ἡσ. ἐποκρῶκλιον, ὀπτότροχος, ἡ κάτωθεν σπείραν ἔχοντα, Εὐστ.148B, 1] «ἐπίτροχος, περιφώρον τῶς ὀποκάτω τροχίλοις κυκλοτερῆ»': Ὄδ.Δ131 τροχῆν τ' ἡλακτῆν, τάλαρῶν 3' ὀποκρῶκλιον ὄπασεν' 2] τὸ ὀποκρῶκλιον τὸς οὐσ. 'Ἡσ. ἐποκρῶκλιον τοὺς ἀστράγαλους τοὺς ὀποπτεμένους τῷ πυθμῆ ἐν τῶν τριπόδων': Ἰλ.Σ.375 [δ. γρ.].

ὀποκρῶνιαιος μτγν. κ. μων. ἐπὶ ὄδατος, ἄμμου κττ., κυμαίνωμαι, κινῶμαι ὄλιγον, ἐλαφρῶς: Φιλόστρ.846 ὀποκρῶνιαι ἡ φάγμος, Μάρκ.Εὐγγ.16,2 καὶ ποταμοὶ... ὀποκρῶνιαι || κ. ἐπὶ τῆς κυμάνσεως τῆς κόρης: Ἰμερ.330 τὰς λοιπὰς τὰς ἀράνας ἀφῆκεν ὀποκρῶνιαιεν' || κ. ἐπὶ τῶν βραχιόνων: Φιλόστρ.841 ὠλέαν ὀποκρῶνιαιουσι' || κ. μῶθ. μῦθ. παράσσω ἐλαφρῶς, ζαλιζῶ: Ρητ.1,430 ἔρωσ καὶ αἶνας αὐτὸ τὸν νοῦν ὀποκρῶνιαιον.

ὀποκρῶνιζέω μτγν. κυματίζω ἐλαφρῶς: Φιλόστρ.839 πηγαὶ ὀποκρῶνιζουσι ζέουσαι' 2] ἄμθ. συναντῶμαι κινούμενος κυματοειδῶς: Φιλόστρ.784 ὀποκρῶνιζουσιν ἀλλήλοισι, ἄλλοις ἄλλω ἐπιόντες [βθνοί].

ὀποκρῶτω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἄδρ. ὀπέκρυφα, κῆπτα ὀπὸ τὸν ζυγόν, τὴν ἐπικυρῶσαν πινός, ἀποτάσσομαι τινι: Ἡρ.1,130 ὁ Μήδω ὀπέκρυφα Πέρσῳ, Αἰσώπ.Μοθ.234 κῆπτα τοῖς ἀνθρώποις ὀποκρῶτοντες, Ἀριστοειδ.1,157 ἠτηθῆντες ἐν Οἰνοφύτοις ὀπέκρυφον, αὐτ.451, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,95 καὶ τῷ σφ' ὀποκρῶσας κρῶτες' || ὀποτάσσομαι ἐκουσῶς εἰς ἠθῆκῆν τινα ἐπιταγῶν: Κλήμ.Αλ.950 ὀποκρῶπται τῷ Θεοῦ τὰς ἐντολαίς' || νεώτ. ὀποκρῶω εἰς τὴ ἔξαναγοαζόμενος, δέχομαι τῶ ἀνάγκη: ἐπὶ δὲ ὀποκρῶω εἰς τὰς ἀξιώσεις ἐξ' || κ. ἀπόλ. ἐπὶ ἱκετῶν ταπεινῶν προσκυνούντων, κῆπτα πρὸς τὴν γῆν: Ἀριστοφ.Ζφ.555 ἱκεταῖουσιν 3' ἀπακύντοντες, Λοουκ.Νηρ.2] πόρρωθεν ὀποκρῶσας' || κ. ἐπὶ ζῶων πινόντων: Ξεν.Ἀν.4,5,32 ἐνθα ὀποκρῶντα εἶδε βοφῶντα πίνων ὠσπερ βῶαν [ἠδ. ὄρθ. ἐπικῶφοντοί] 2] λυγίω, κῆπτα τὴν ῥάχην μου, ὅπως φορτωθῶ: Ἀριστοφ.Ἀχ.954 ὀποκρῶντε τὰν τύλαν [σχόλ. τῶν τύλων, τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορέων ἐν τῷ τροχῶν γινόμενῳ τοῦ τροχίλου σκληρότητα τῶν ἀχθοφορων ζῶων]' || κ. μτ. ἀπαρφ. ἐν κῆπτα ὅπως πράξω τ.: Πλούτ.118,470B ὀποκρῶσας θέσασι τοὺς βασιτάζοντας' 3] νεώτ. ἀποθνήσκω κατόπιν πᾶλης πρὸς τὸν θάνατον, ἰδία ἐν φρ. ὀπέκρυφα εἰς τὸ μοιραῖον [ἀπέθνευ].

ὀποκρῶρμαι-όμασι μτγν. κ. μων. ὁ. γρ. ἀντὶ ἐπικυρῶσαι β.β.λ.: Διον.Ἀλ.Ρωμ.222.

ὀποκρῶρτος-ον κ. μων. κ. νεώτ., ὁ ὄλιγον τὴ κυρτός, κυρτός, κομπούρης: Ἰνπ.Ἀρθ.82Ζ Πλούτ.

Ἦ8,890D, Σχολ. Ὀμπ. Ἀλ. 2,309 πέτρας . . θάλαυ . . ὄποκύρτου, μικρὸν ὑπερχερούσης τοῦ ὕδατος. **ὄποκυρτῶ**-ὄω κ. μον. ποιῶ τὸ ὄποκύρτω || κ. παθ. γίνομαι ὄποκύρτος ὄλιγον τὸ κυρτὸς κυρτός· Ἰππ.875B τὸ ἔλακος ὄποκυρτοῦται, Καλλισθ.β. Ἰου.918,40 ἴνα ἐν τῷ ὄποκυρτοῦσθαί πως δακὴ προσκυνέτω, Γρηγ.Ναζ. ἐν ASS Μαίου 2,769P μικρὸν ὄποκυρτοῦσμενος τὰς κόμαςιν ἄμτδ· Ἔουστ.Πον.105,40 ἠποκυρτοῦντες, ὄποκυρτοῦντες. **ὄποκύρτις**-ἰδος [η] ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὄποκυρτις βλ. **ὄπόκυρτος**-ον μτγ. κ. σχόλ. ὁ ὄπόκυρτος, ὁ ὄλιγον κυρτός, καμυρτός· Στράβ.6,112 ἐτύγγανε δὲ ὄπόκυρτος ὄν ὁ Μάσκαλλος, Σχολ.Λοικ.Θ.ε.Δ. 7,4 σάνις τετράγωνος ὄπόκυρτος.

ὄποκῶφάνιον [τοῦ] μτγ. μέρος τοῦ ζυγοῦ τῆς μάστιγος· Πολυδ.1,143 κωφάνιον, αὶ δὲ ὑπ' αὐτοῖς μέσσι ράβδοι ἕως τοῦ τόνου ὄποκωφάνια.

ὄποκῶω ἐπ. συνήθ. ἐν μτγ. μέσ. δαρ. ὄποκυρτῶμενος, ποιῶ τὴν ἔγκυον, γραστρώω || συνήθ. γαστ. ἐπὶ γυναικός, γίνομαι ἔγκυος, συλλαμβάνω, παρθένωμαι· Ἦσ. «ὄποκυρτομένη» ἔγκυος γενομένη, ἐγκύμων· Ἰλ. 2,26 ἄ ὄποκυρτομένη διδυμόμανε γαίνατο παιδὲ Ἰῶστ. «ὄπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη τέκη», Ὀδ.Λ. 254, Ἥιοδ.Θ. 308 ἄ ὄποκυρτομένη τέκη καρτερήφωνα τέκη· || κ. ἐπὶ ζῴων· Ἰλ.Υ. 225 αὶ δ' ὄποκυρτῶμενα ἔτεκον δυοκαίδεκα πόλους.

ὄποκωβανίζομαι μτγ. ἀποθ. ἐντροπῶ σγιονίον αἰών, κούσσηνός, σθανάρα· Ἀνάκρ. Ἄν. Κρ.2,414,11 γυναικῶν ἴνων γραβίων ὄποκωβανίζομένων καὶ θητονονορῶντων.

ὄποκῶλιον [τοῦ] ἰκάλων ἐπὶ ζῴων, ὁ μῆρός, τὸ κωλομέρι· Ἔν.Κυν.4,15 ὄποκῶλια, περιφροῦ, ἐπὶ-πῆν, αὐτ.4,1,10 κατακλίνεται ὀποθεῖς τὰ ὄποκῶλια ὑπὸ τὰς λαγόνας πρδλ. Πολυδ.5,72.

ὄποκωμῶδῶ-έω μτγ. κωμῶδῶ, ἐμποῖζω ὄλιγον, κρυφίως, χωρὶς πῆ τὸ καταλομβῶν ἄλλος· Λοικ.10,14 τὰ πολλά ὄποκωμῶδον συνωδοῦντες εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρικλίας.

ὄπόκωφος ὄν κ. μον. κ. νεώτ., δημ. θηλ. -η ὁ ὄλιγον τὸ κωφός, ὁ ἄμλυτός τὴν ὄκοη ἢ γενικότ. τὰς σισθήσεις· Ἀριστ. Πρωτ.1,43 ὄποκωλον γερώντων ὄπόκωφον, Πλάτ. Πρωτ.334D, αὐτ. Πολ.488B ὄποκωφον δὲ καὶ ὄρωτα ὠσαύτως βραχὺ τι, Ἐμπίστ.Λογ.26,326A, Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,101 τί οὕτω στρατιωτικῆς δαίλανδρος καὶ ὄπόκωφος· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μόλις ἀκούσμενος ὁ ὡς ἐκ βάρθους προερχόμενος, ὁ ἡμίφωνος, ὁ βαθῆς· Φιλήμ.π.Πορφ. Ὀδ.8,92 κωθρὸν οὐν τὸ σημαίνόμενον καὶ σφόδρα ὄπόκωφον προσπίπτει εἰκοε, Γρηγ.Νύσα.3,166D καὶ τὴς οὐτῶς ὄπόκωφος καὶ ἀνίκωτος τῶν λόγων.

ὄπολαμίζω μον. κόπτω τὸν λαμῶν τιος, σφάζω· Ζώναρ. Ἐπιστ.1,στ.1784.

ὄπολασιόν Ἦσ. «ὄπολασιόν».

ὄπολαΐς-ἰδος [η] κ. μον. κ. νεώτ. μικρὸν τὸ πτηνόν· Ἦσ. «ὄπολαΐς ὄρονες τις τῶν σικληλοφάγων»· Ἀριστ. Ζι.6,7,5, Θεόφρ.ΦΑη.2,17,9 αὐτὸς ἦν γένεσις κόκκυγος, εἰ μὴ ἦν ὄπολαΐς, ἥς εἰς τὴν νεοττῶν τὰ ψά τιβσην [δ. γρ. ὄπολαΐς, Ἀνθ. Καρ.85,1] εἰς τὰς νεοττῆσις τῶν φαθῶν ἡ ὄπολαΐδων || νεώτ. ψάκιδον πτηνόν, μικρῶσμων ἐκ τῶν κοτυφιδῶν, τοιροδάκος, ποτιοῖδα.

ὄπολακτιζῶ διδω κάτωθεν λάκτισμα [δ. γρ. ἀντὶ ὄπολακτιζῶ βλ.λ.]] Ἦσ. Ὀν.28.

ὄπολάλω-έω κ. μον. λαλῶ χρηλοφάω· Γρηγ. Νύσα.2,553D ἄ δὲ ἀκοή τοῦς ὄπολαλοῦντας περιεργάεσται· 2) λαλῶ μυστικῶς ψιθυρίζω· Ἦσ. «ψιθυρίζω»· Ἀπολλῶ.Δαμ.Πολιορκ.Μοα.13,6 πᾶσι ὄπολάλωσα, Γρηγ.Νύσα.2,931D καὶ ἡμῖν ἀπολάλωσε τὸν ἀπόρρητον λόγον· 3) λέγω, ἐκφράζομαι ἐμμέσως, πλάγιως· Ἔουστ.Πον.48,59 Βαύλα-

ται δὲ μάλλον ὄπολαλεῖν τῷ κομῶντι τὸ χρεῖν αὐτὸν πρὸς ἑαυτῷ ἔχειν τὸν νοῦν· κ. παθ.· Ἔουστ.9,17 ὄπολαβόρος, ὁ φρέμα ὄπολαλήθη καὶ ἐν τῷ σῶρ' ἀπομυρεῖσθαι.

ὄπολαμβάνω κ. μον. κ. νεώτ., μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ὄπολαμβάνω, ὄδρ. β' ἀπέλαβον, μέσ. ἄδρ. β' ὄπελαβόμην, παθ. ὄδρ. α' ὄπελαβήθη, παρ. ακ. ὄπελαβον, παθ. πορ. ακ. ὄπελαβον, μέσ. ἄδρ. β' ὄπελαβόμην, εἶμαι κάτω καὶ δέχομαι ἐπάνω μου ἢ ἐν ἐμοί· Σουίδ. «ὄπολαμβάνω» ἀνεγώ, ἀναβαστάζω· Ἦρ.1,24 τὸ δὲ δαίμων ὄπολαβότα ἐξεκείνη καὶ ἴνα ἴσων, Πλάτ. Πολ.453D ἴνα δαίμων ἴνα ἐπιζῶντας ἡμάς ὄπολαβεῖν ἄν ἢ τὴν ἄλλην ἄσπον σωτηριαν, Ἀριστ. Ζι.9,34,4 αὶ νεοττῶ ἐκβαλλόμενοι βῶσαι καὶ οὕτως ὄπολαμβάνει σῶστος ἢ φήνη, Κλέαρχ. Α. Ἀθῆν.δ.332B μέχρι οὐ ἄν πάλιν ὄπολαβόν αὐτὸν τὸ κώμα κατενέγκη μετὰ τῆς ἀναρροῖας εἰς τὴν θάλασσαν, Κδ. Πρῶξ. 1,9 νεφέλη ὄπελαβεν ἀπὸ τῶν φεθαλιῶν αὐτῶν· 2) ὄποστριζῶς κῶπιθεν, βασιτῶς· Ἦρ.4,72 αἰ δὲ ὄπισθε παρὰ τοῦς μηροῦς τῶς γαστέρας ὄπολαμβάνουσι || ὄπολαμβάνω τὸ ὑπὸ τὴ λαμβάνω τὴ καὶ κρόπτα αὐτὸ ὑπὸ . . Πλούτ. Ἦβ.234B· || μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς φήφους ἐκλόγη, μτ. δοτ. προσ. ἢ ἐμπρὸθ. διορ. αἰτούμαι καὶ λαμβάνω φήφους ὑπέρ τιος· Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,54· 3) μτφ. ὄποστριζῶ, ποηθῶ· Στράβ.14,25 αὶ ὄποροι τοῦς ἐνδεῖς ὄπολαμβάνουσιν ἔθει τὴν πατριῶν· 4) λαμβάνω ἀπὸ τῆς χειρός· Πλάτ. Σμπ.212D ἄγενοι οὐν αὐτὸν παρὰ σφῶς τὴν τε αὐτὰ τριδρα ὄπολαβόσων· 5) καταλαμβάνω, κυριεύω π. Ὀμ. ἐν τ. 2· Ἰλ.34 ὄπὸ τε τρώμας ἐλάθε γυῖα, αὐτ. Σ.88· || ἐπὶ ἀνεμοστροβίλου, παρασῶμα· Ἦρ.4,179 ὄπολαβεν ἀνεμον βόρην καὶ ὄποσφῆριν πρὸς τὴν Αἰθῶν· || ἐπὶ προσβολῆς μονίας· αὐτ.6,75 καταβόλον δὲ αὐτὸν αἰτίκα ὄπελαβε μανίη νοσος· || ἐπὶ τόπου, προσβάλλω, προκίπτα ὡς τὸ δυσμενές, ἀπίφρος· Ἔν. Ἰλλ.3,5,20 δυσχωρία τε καὶ στενοπορία ὄπελαβαν αὐτοῦς· 6) ἐπὶ χωρῆς ἢ φρουρίου ἢ ὄπλων κττ., καταλαμβάνω, παίρνω κυριεύω, δὲ ὄπλοβιός· Ὀουκ.1,68 οὐ γὰρ ἐν Κέρκυρῶν τὸ ὄπολαβόντες βίη μῆν ἔχον· || ἐπὶ ὄπλων, λαμβάνω, παίρνω κυριεύω· αὐτ.6,58 ὁ δὲ τοῖς ἐπικουροῖσι φράσας τὰ ὄπλα ὄπολαβεν ἐξελέγετο εὐθύς οὐς ἐπιτάττω· 7) προσελάμω τινὰ πρὸς με, προσλαμβάνω· Ὀουκ.1,121 δανεισματα γὰρ ποιησάμενοι ὄπολαβεν οἱοί τε ἐσμέν μισθῷ μείζονα τοῦς ζῆνον αὐτῶν ναυδάεσται· 8) ἐπὶ συμδάντων, ἐπακολουθῶ, ἐπισυμβῶν, γίνομαι κατόπιν ἄλλου τινὸς συμδάντος, ἰδ. δυσμενοῦς· Ἦρ.8,12 πρὶν γὰρ ἢ καὶ ἀναπνεῦσαι ὄπελας ἐκ τῆς ναυαγίας καὶ τοῦ χερμῶνος . . ὄπελας ναυμαχίη κρητῆρ' || ἐπὶ νόσου μτ. αἰφ. προσβάλλω τινὰ μετὰ τὴ κακῶν, κατόπιν ἄλλου δεινοῦ· Ἦρ. 6,27 τοῦς δὲ ὄκτω τε καὶ ἐναντικοντα αὐτῶν λοιμὸς ὄπολαβὸν ἀπήνεκε· || ὄμ. κ. ἀπολ. προσβάλλω κατόπιν· Ἰππ.1147F ὄπολαβὸν πηγος· || εἰδ. ἐπὶ ἀνεμοῦ, ἐπέρχομαι κατόπιν, ἐπακολουθῶ· Ἦρ.2,25 ὄπολαβόντες δὲ ὡς ὄνεμοι καὶ διασεκδωνάντες τήκοσι [τὰς χνοῖς]· 9) κ. νεώτ. λαμβάνω τὸν λόγον κατόπιν ἄλλου καὶ ἀποκρινώμαι, ἀπαντῶ· Ὀουκ.5,85 πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτελοῦσθαί λέγεσθαί εὐθύς ὄπολαμβάνοντες κρινε- τῶν, Πλάτ. Νόμ.875D, Δημ.596 ὡσθ' ὄταν μὲν φθὴ τὴν βουλήν εἰσιτε, ταῦθ' ὄπολαμβάνετε· || ὄμ. κ. μ. ἐμπρὸθ. διορ. ὑπ. τὸ πρὸς τινος· οὐτ.50,1 ἄ δὴ πρὸς τούτους ὄπολαμβάνετε' ἀν ἐκίτως' ὄμ. κ. μτ. αἰφ. κ. ἀπαφρ.· Ὀουκ.5,49 αἰ δὲ Ἀσκεδαμοῖνοι ὄπελαβαν οὐ χρεῖν ἐνὶ ἐμοί τοῦς ἐπαγγελῆσαι· || κ. ἀπολ. ἐν διαλόγῳ, ἐν συνοφασίᾳ μετὰ τοῦ φημι· Ἦρ.1,1) ἢ δ' ὄπολα-

δοῦσα ἔφη. Θουκ.3,13. || λαμβάνω τὸν λόγον διακόπτων τὸν ὁμιλοῦντα· Ξεν.Ἀν.1,22 ὁ μέντοι Ξενοφῶν μεταξὺ ὀπολαβῶν ἔλεξεν ὠδὴν || νε-
 ωτ. εἰδ. ἐν κρ. ἐπὶ ἀπαντήσεως εἰς δοθεῖσιν ἀ-
 πάντησιν, ἰδ. κτ. ἀορ.· θέλεις νὰ φύγεις; —Ναι.
 —Ἄλλ' ἔγκαταλείπεις οὕτω τοὺς γονεῖς σου,
 ὑπελπίων ἐκείνος. 10] γεν. διδω ἀπάντησιν
 πρὶς πινος, εἰς τι, διὰ τι, δηλῶ, διὰ τοῦ λόγου·
 Λυσ.13,82 ὀπολαμβάνει χρῆ ἐ' Ἀνυτρῶς αὐτῷ ἐγέ-
 νεται αἰτίος μὴ ἀποβαίνει'. 11] ὄθ. κ. νεώτ.
 ποιοῦμαι παροτρῆσιν, ὑπόδειξιν ἀναφορικῶς
 πρὸς τι, ἐκφέρω πρὶς πινος γνήσιμ· Ξεν.
 Ἀθ.3,12 ὀπολαβοὶ δέ τις, ἀν ὡς οὐδεὶς ἀδικίως
 ἠτήματα, — ἠθελέ τι ὀπολαβεῖ διὰ τὴ παρρησί-
 ας ἐπὶ εἰς ἀτοπα. 12] κ. νεώτ. συνεκδ. θεωρῶ,
 ἔχω τὴν γνῶμην, νομιζῶ, ὑποθέτω, συνήθ.μτ.ἀπαρφ.
 Ἦσ, «ὀπολαβῶν» ὑπονόησας, νομίζω· Ἦρ.2,55
 αὐτοὺς ὀπολαβεῖν θεῖον εἶναι τὸ ἐπαγγελόμε-
 νον αὐτοῖσι, Ἀντιφ.122,32 οὐκ ἀν ὑπελαθῶν ταῦ-
 τῶν ἀντιπειν, Πλάτ.Φαῖδρ.263D, αὐτ.Παρμ.134C,
 Δημ.501 μθ' ὀπολαμβάνει' εἶναι τὸν ἀπάντα
 τῶνδ' ὑπερ ἄλλου τίνος, — μὴ ὀπολαβάνετε τὴν
 θρασυτάτην ὡς τόλημν· κ. μτ. ἐπιρρ.· Πλάτ.
 Φαιδρ.157B κἀλλίστα ὑπελάθεσ, αὐτ.Γοργ.458E,
 Ἀριστλ.Ηθικ.7,1, αὐτ.Ρητ.3,1,5 κ. ἐμπαρθ.· Πλάτ.
 Κρατ.4,10B τὸν δὲ αἰθέρα τῆδε πη ὀπολαμβάνω,
 Δημ.316 καὶ γὰρ αὐτῶ πως ὑπελήφα· κ. μτ. αἰτ.·
 Δημ.342 καίπερ ὑπεκλιθεὶς ταῦτα, Ἀριστλ.Μεταφ.
 3,3,10' κ.ποθ.· Ἰσοκρ.11,24 κατ' ἄλλην τὴν ἀρετὴν
 ὀπολαβάνεται μετρίωνος ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν, Δημ.
 623 καὶ πολὺ τάναντι ἢ προσήκει ὑπελημμένον,
 αὐτ.71 ἢ ὑπελημμένη χάρις, Ἀριστλ.Ρητ.1,9 ἐξ
 ὧν ποιοῖ τινος ὀποληφθόμεθα. 13] ἐνωθί τι·
 Εὐρ.ΙΑ.523 πῶς ἀν ὀπολαβοῖμ' ἔπος, Πλάτ.Εὐθ.
 295C ὀπολαμβάνει γὰρ δὴ πού τι... ὁ λέγει· κ.
 παθ.· Ἀριστλ.Σοφ.Ἐκ.22,3 ὀπολαμβάνεται δεδω-
 κέναι. 14] ὑποπτεῖται, ἀπιστῶ· Ξεν.Ἀγνο.5,6
 καὶ ὅτι μὲν δὴ ὀπολαμβάνουσι τινες ταῦτα
 οὐκ ἀγνοῶ. 15] προσφθῶν, συναντῶ· Θουκ.
 8,105 καὶ τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννη-
 σίων μέρος ὀπολαβόντες πεπληρωμένους, ἐκοπῶν-
 τες καὶ εἰς φόβον τὰς πλείους ἀμαχέι καθίστα-
 σαν'. 16] προσδέχομαι τι ὡς ἀφορμὴν κατη-
 γορίας· Θουκ.6,28 καὶ αὐτὰ ὀπολαμβάνοντες οἱ
 μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι... ἐμεγάλυ-
 ον καὶ ἐβδών, Λουκ.Μθ.Πιστ.17 ὀπολαβάνον-
 τες αἱ κόλακες τὴν μερικαίως ταύτην τοῦ Ἀ-
 λεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκειον λαμβάνον-
 τες ὑπόκλητον οἱ κόλακες καὶ τρέποντες εἰς ἴδιαν
 τὴν ὠφέλειαν τῆν... 17] ἐπὶ ποταμοῦ, δέχο-
 μοι τὰ ριπτόμενα χύματα, ὑποδέχομαι· Ἦρ.2,150
 ὁ δὲ ὀπολαμβάνων ἐμελέει διαχεῖν'. 18] δέ-
 χομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, προστατεύω·
 Ξεν.Ἀν.1,17 ὁ δὲ Κύρος ὀπολαβὼν τοὺς πειγόν-
 τας. 19] δέχομαι πρότασιν, παραδέχομαι· Ἦρ.
 1,212 νῦν ἡμεῖς εὖ παραινέουσις ὑπόλαβε τὸν
 λόγον, αὐτ.3,146 Μακρίδριος δὲ ὑπέλαβε τὸν λό-
 γον, Δημ.1309 μῆδεῖς δ' ὠμῶν... δυσχερῶς ὑπο-
 λάθῃ, αὐτ.1316 καὶ μοι πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μῆ-
 δεῖς ὑπολάθῃ δυσκόλως. 20] ἀναφ. πρὸς
 νόσον, ἀντεπεξέρχομαι, ἐμποδίζω· Ἰνπ.21,22
 τὰ μὲν φύματα τεχνικώτατον ὀποληφθέναι
 καὶ δύνασθαι διαλύειν. 21] ἐν ὀπολαμ-
 βῶν Ἰππῶν καὶ Ἰππευτ. ὁρ., κρατῶ, συγκρα-
 τῶ, ἀνοχοιζῶ ἐν μέρει, στασιάζω ὀλίγον τὴν ὁρ-
 μὴν του· Ξεν.Ἰππ.7,15 δεῖ δὲ καὶ ὀπολαμβάνειν
 ἐν ταῖς στρασίαις αὐτ.9,5 ἢν εἰς εἰς τὸ θάπτον
 ὀρμημένον ὀπολαβάνειν βούλη, οὐ δεῖ ἐξαπι-
 νώτως σπᾶν. 22] ρηματ.π. ὑπόληψις, ὑπολη-
 πτός, ὑποληπτός, ὑποληπτικός.
ὀπολαμπές-ἄδος(ἡ) μτν. ἀμφ. εἶδος φεγγίτου,
 παραθύρου, καλυθίνων μὲν τὴν ἐσπῶδον τὸ ἐξω-

θεν ἄερος καὶ ἀμυδρῶς φωτιζόντων τὸ δωμά-
 τιον, ἐπιτρεπόντων δὲ τὴν εἰς τὴν ὄδον παροτή-
 ρησιν· Φύλλορχ.40A κατείδε διὰ τινων ὀπολαμ-
 πῶν τὸς Αἰγυπτιῶσι παρὰ τὸν ποταμὸν ὀρι-
 στοποιούμενους, Ἐπιγρ. ὀπολαμπῶδος κλιθεῖρον.
ὀπολαμπή-αῖς-ἔς ὁ ὀπολαμπῶς, ὁ ὀλίγον
 λάμπων, φέγγων· Ἦσιδ.Α.142 ἴδαν μὲν γὰρ κύ-
 κλω κυανῷ λευκῷ τ' ἔλεφαντι ἠλεκτρίμ β' ὀπο-
 λαμπῆς ἔην ἰσοκρίσι.
ὀπολαμπηρία(ἡ) Ἦσ. ε' Ἐκάτη ἐν Μιλήτῳ.
ὀπολαμπη κ. μον. κ. νεώτ. λάμπω κἀτάθεν,
 ἢ ἀμυδρῶς· Ξεν. Ἀπομν.3,8,9 τοῦ μὲν χερμῶν
 ὁ Ἥλιος εἰς τὰς πασιτάς ὀπολαμπει, Πλούτ. Ἦθ.
 670C κομμάτι δὲ ἀκόρες χρόνου καὶ ὀπολαμ-
 πει τὰ δρυμματα καθεῦδοντος (εἶπὶ λέοντος)· ἢ ὄμ.
 κ. μέσ.· Μελέεργ. Α.17,120 πῦρ τέφρῃ ὀπολαμ-
 πόμενον' 2] ἀρχίζω τὰ λάμπω, τὰ φαίνομαι·
 Ἦρ.1,190 καὶ τὸ δεύτερον ὑπέλαμπει, Πλούτ. Ἀντ.
 49 ἦδη δ' ὑπέλαμπεν ἡμέρα, Αἰλ.Ζ1,18,22 ἥρος
 ὀπολαμπητος ἐν ἡλίῳ θερμομέν' || κ. μτφ.·
 Πολυδ.2,87 ὀπολαμπὲ τὸ ἦθος ταῖς παρειαῖς' 3]
 ρηματ.π. ὀπολαμφίς.
ὀπολαμπή-εως(ἡ) (ὀπολόμπη) ἡ μικρῶ, ἡ ἀμυ-
 δρᾷ λάμπει· Ἰππ.11,33D ἀκλήρῳ καὶ κἀτάθεν
 ἔχον ὀπολαμπῆν, Θεῶφρ.Σημ.4,4 ἴδαν χερμῶνος
 βορεῦοντος βορραθεν ὑπόλαμπῆς γέννηται λευκῆ.
ὀπολανθάνω μτν. μον. κ. νεώτ., ἀορ. β' ὑπε-
 λάθων, κείμειο ὑποκεκρυμμένος, λανθάνω ὑπάρ-
 χων ὑποκῶτα· Αἰλ.Π13,1 καὶ ἐκείνη μὲν ὀπολαν-
 θάνει, ὁράται δὲ τὸ χλοῶδες πᾶν (ἢ σμίλαξ),
 Φῶτ.Ἐπιστ.32,5 ὀπολανθάνουσι παρ' αὐτῶν αἰ-
 τίας' 2] διαφεύγω τὴν προσοχὴν πινος, ὑπάρχω
 χωρὶς τῶ γινώσκου ἐκδηλος· Φῶτ.201,29 εἰ καὶ τοὺς
 πολλοὺς ὀπολανθάνει, — εἰς τοὺς ἐπιφανῶς του
 ὑπελάνθανε πρόθεσις κίρωνσις.
ὀπολαξέωσις-εως(ἡ) μσν. ἡ ὑποκἀθωθεν λά-
 ξέωσις· Εὐστ.Πον.291,66 ἡ τῶν λίθων τοῦ τοίχου
 ὀπολαξέωσις.
ὀπολαπᾶρος-ον ὁ ὀλίγον τι χαλαρός, ἀραιός,
 πλασδαρός· Ἰππ.Ἐπιδ.1,969.
ὀπολαπᾶτω μτν. κ. μον. ὑποκενῶ, ἐκκενῶ
 ὑποκἀθωθεν, καθαρίζω· ΕΜ.556,4 «ὀπολαπᾶξας»
 ὑποκενῶσας· Αἰλ.Ζ1 14,14 καὶ τὴν γαστέρα ἥρος
 ἀρχομένου πεπληρωμένην ὑπολαπᾶττει, Φῶτ.629,4.
ὀπολαίω μσν. ὀλίγον τι λεῖω, γυαλίζω διὰ
 τριδῆς· κ. παθ.· ASS Μαΐου 5,309C ὀπολαίωται
 καὶ ἔξραινετα' || κ. μτφ.· Φῶτ.Ἐπιστ.
 295,36 προαίρεται ὀπολαίνοντες λόγιος.
ὀπολέγω μτν. λέγω τι πρὸ ἑτέρου ἐπινοαλαμ-
 βάνοντος ταυτὸν ὡς ὑποβολεὺς ἢ κανονάρχης,
 ὑπαγορεύω, παρακινῶ· Πλούτ. Ἦθ.46B Εὐρίπιδης
 μὲν οὐκ ὀποιήτας ὡς ὀπολέγοντας αὐτοῦ τοῖς
 χορευταῖς ὤψων τὴναι πεποινημένην ἐφ' ἀρμονίας
 εἰς ἐγέλασεν'. 2] ἐξετάζω, λαμβάνω ὑπ' ὄφην
 μου· Δίων Κ.54,15 μῆτε πολυπραγμῶν μθβ' ὀπο-
 λέγων μῆτ' ἢ δικαίως μῆτ' ἢ ἀδικίως τι γέγονε'.
 3] ὑποπτεῖται, ὑποβάλλω· Δίων Κ.46,35 τὰ ἔργα
 τοῖς λογισμοῖς ὀπολέγων.
ὀπολέθριος-ον ὁ ὀλίγον τι ὀλέθριος, ὁ σχεδὸν
 θανάσιμος, ὁ ἐπικίνδυνος· Ἰππ.Κωκκ.118C τὰ κω-
 ματώδεα βίγλα ὀπολέθρια.
ὀπολείω προσεῖτι χῶνων κῶνων σπονδήν· Αἰσχ.
 Ἀγ.69 οὐθ' ὑποκᾶνιν οὐθ' ὀπολείωων οὐτε θα-
 κρῶν ὀδῶρων ἱερῶν ὀργῆς ἀνετίες παραθέ-
 λει'. 2] κ. παθ. στάζω ὑποκἀθωθεν, ὀλίγων κατ'
 ὀλίγον καταρρέω, ὑπορρέω· Ἰππ.601,54 τοῦ αἵ-
 ματος αἰεὶ τὸ ἀκριφόμενός καθ' ἡμέραν ὑπολεί-
 βεται ἕκ του σώματος, Νικ.Ἀλεξ.24 αἰεὶ δ' ἐ-
 φάων νοτῶν ὀπολείεται ἰδῶς' 2] κ. ἐπὶ ἠγ-
 γῶν· Σπρ.6,12,8,15 ὑπέρεται δὲ καὶ λίμνη... ἐξ
 ἧς ὀπολείθεσθαι φασι τὰς πηγὰς ἀμφοτέρως
 (ἰδιόθρ. ὀπολείθεσθαι).

ὀπλοεἶμα-ατος (τὸ) ἵππολειψω κ. νεώτ. πᾶν ὁ, τι ὀπλοεῖται ἕκ τινος, τὸ ὀπλοῖσιν, τὸ ἀπομεινῶν· Ἄριστ.Ζ1,6,2,10 ὀπλοεῖματά ἐστιν τὰ ὀπνημένα τῶν ἔμπροσθεν ἐξ ὀχλαίς γινόμενων, αὐτ.Ζ1,2,6,41, Θεόδωρ.Φαίτ.1,11,3 ὀπλοεῖματα πολλά ὄρητος τοῦ γοῖμου, Πλάτ.Πολυμ.16 εὐθὺς ἐν τοῖς ὄλοις ἢ τὰ πάλαι νοσοῦντα καὶ διαφυγόντα τὸν Σύλλαν ὀπλοεῖματα τὸν στάσεων αὐθὺς ἀνακινῶν, Γαλ.2,34,16 ὀπλοεῖματά τῆς γενομένης φλεγμονῆς, ὀπλοεῖματα φαγητῶν.

ὀπλοεἰματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀπλοεῖματα βλ.κ., ὁ ὡς ὀπλοεῖμα ὀπόμενον εἶδ. ἐν τῇ βιολογίᾳ ὀπλοεἰματικά ὄργανα τὰ ὄργανα τὰ εἰς διαδοχικὰ γενεὰς ἀπογόνων κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ὄργανισμῶν μεταβολὴν τοῦ εἶδους ὑποβαθρομῆσαντα τόσων, ὥστε, ἀνευ σημασίας πλεόν διὰ τὸν ὄργανισμῶν, ἐνίοτε καθίστανται καὶ ἐπιδοκίμῃ εἰς αὐτὸν· ἡ σκυληκοειδὴς ἀπόφυσις, τὸ τρίχημα τοῦ ἐμβρύου κ. θ. θεωροῦνται ὡς ὀπλοεἰματικά ὄργανα.

ὀπλοεἰσμοί κ. νεώτ. μετ. τ. τοῦ ἠ. ὀπλοεῖται. **ὀπλοεἰπτικός-ή-όν** μετγ. ὁ ἀκόλουθόν κίνησιν παλινδρομικῆν, ὁ πρὸς τὰ ὀπία στρέφωμ, εἶδ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν· Θεων Σμ. Ἀστρον.204 τῶν πλανητῶν . . . τὰ μὲν ἐστὶν αἰς ὀπλοεἰπτικά, ὡς ἦλιος καὶ σελήνη, ταῦτα γὰρ . . . πάντοτε ὁράται μεταβαίνοντα εἰς τὰ ἐπάνεμα [ζῳδία].

ὀπλοεῖω κ. μεν. κ. νεώτ. ἀφῶω ὀπίσω, ὡς ὀπλοῖσιν, καταλείπω ὡς περίσσευμα· Ὀδ.Π1,50 κρείων πίνακος . . . ἀ ρα τῇ προτέρῃ ὀπλοεῖσιν ἔδωκεν· ἥ γενικ. καταλείπω, ἀφῶω τινὰ ὀπισθεν ἐμοῦ, ἀναφορ. πρὸς πρὸς· Ὀδ.κ.17 τοῦς αὐτοῦς τοῦτους ὀπασεν πῶν φασὶ πολέμοις ὀπλοεῖσιν ἄν ἡμᾶς πλεῖν ἰσού θά τοῦς ἀφῶσωμεν πίσω· ἥ κ. ἀναφορ. πρὸς ἀσφρημένα πράγματα· αὐτ.1,81 δέδοικα μὴ καὶ τοῖς παῖσιν αὐτῶν τὸν πόλεμον ὀπλοεῖσμεν· 2) παραλείπω· Ἰσοκρ.6,105 τοῖς ἐπιγινωμένοις αὐδερμῶν ὑπερβολῆς ἀνδραγαθίας ὀπλοεῖσμεν· 3) ἐπιπρογμ., εἶμαι ὀλίγος, δὲν ἐπαρκῶ, δὲν φθάνω· Λυσ.27,1 εἰ μὴ καταφθέρῃσθε ἄν αὐτοὶ κελεύουσιν, ὀπλοεῖται ἡμᾶς ἡ μισοφορὰ· 4) ἐκλείπω, ἀνομοῖα· Ἄριστ.Ζ1,9,13,1 ὅταν ὀπλοῖσιν αἰ βάλαναι, αὐτ.9,40,43 ὅταν ὀπλοῖ τὸ μέλι, αὐτ.Ζ1,2,6,48 αἰ τρίχες ὀπλοῖσιναι πρὸλ. αὐτ. ΖΜ2,3,13· 5) κ. νεώτ. εὐχρ. ἰδίων ἐν τῷ μετ. τ.

ὀπλοεῖσμαι ἀφῶσμαι ὀπλοῖσιν, μένω ἀκόμη· Ἰλ.ϕ16 ἔμπετον δ' ὀπλοεῖται δαδῶν ἥ κ. ἐπὶ πρσσ, παρομῆνα εἰσέτι ὀπίσω εἰς . . . Ὀδ.Η230 αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὀπλοεῖσμετο δῖος Ὀδυσσεύς, Ἡρ.8,67 Πάριον δὲ ὀπλοεῖσθέντες ἐν Κύθῳ ἑκαράδοκον τὸν πόλεμον κῆ ἀποδοῦσαι, αὐτ.5,61 ἥ μετ. γενικ. ὀπλοῖσμαι τινος μένω ὀπίσω ὡς πρὸς τ. . . αὐτ.1,165 ἐποίησάν τε ἰσχυρὰς κατάρως τῷ ὀπλοεῖσμένῳ ἐμωτῶν τὸ στόλῳ· ὁμ. ἀνοφ. πρὸς ἀσφρημένα· Αλοχ.Ἀγ.73 τῆς τῷ ἀρωγῆς ὀπλοεῖσθέντες μίμνεμεν· ἥ εἶδ. μένω ὀπίσω, καθυστερῶ εἰς αἰῶνα δρόμου· Ἀριστ.Φ.Βάτρ.1072 βραδύς ἀνθρωπὸς τῆς ἔθει κίφας . . . ὀπλοεῖσμένος καὶ δεῖνὰ ποιῶν ἥ ὁμ. βαδίζω, πορευόμενος καθυστερῶ τῶν λοιπῶν συνοδοιπόρων· Ξεν.Ἀν.1,2,25 ὀπλοεῖσθέντες καὶ οὐ δυναμένους εὐρεῖν τὸ ἄλλο στράτευμα ἀνά τὰς ὁδοὺς· κ. μετ. προσδοκίμοιο· αὐτ.5,4,22 ὀπλοεῖσμένους δὲ μὲκρὸν τὸν στόματος τῶν ὀπλητῶν κ. ἀπολ. ἀνευ συγκριτικῆς τινος ἐννοίας· Πλάτ.Συμπ.174δ τὸν αὖν Σωκράτη ἐαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν παρεῖσθαι ὀπλοεῖσμένον· 6) ὁμ. μετ. εἶμαι κατώτερος, ὀπλοεῖστέρος τινος, ὀπλωτῆρ· Ἄριστ.Πολιτ.7,16,3 πρὸλ. αὐτ.1,5,10· 7) ὁμ. μετ. ἀπολ. ἐκλείπω, φθάνω σὲ τέλος μου, ἀνομοῖα, τελειώω· Σοφ.

Ἡλ.91 ὅταν θνοσθῶ νύξ ὀπλοεῖσθῆ· 8) ὁμ. μετ. ἀφῶω, καταλείπω ὀπίσω μου· Ἡρ.4,121, αὐτ. 6,7 ὀπλοεῖσμένους μὲδμεῖαν τῶν νεῶν, αὐτ.8,24 ἥ ἀφῶω ὀπίσω, καταλείπω δ' ἐμαυτὸν· Διμ.301. **ὀπλοεῖστρογός** ἴθι μετγ. ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τινος λειτουργῶν, ἐργαζόμενος, ὁ ὑπηρετῆς· Ἐρμ. Γκριμ.π.Στοδ.Ἐκλ.1,476.

ὀπλοεῖω μετγ. λέλω κἀνωθεν, χαμηλά· Ἰω. Χρυσ.7,469,24.

ὀπλοεῖφεις-εως ἴθι Ἐλεῖφεις Ἐλεῖφεις, μετ. γενικ. ὀπλοεῖται· Παρμενῶν.Στοδ.Ἐκλ.589,27 γήρας γίνεται παρὰ τὴν τοῦ θερμοῦ ὀπλοεῖφιν, Ἄριστ. Ζ1,2,6,52 ὀπλοεῖφεις τῶν ὀδόντων· 2) εἶδ. ἐπὶ φυτῶν, αὐθίσση, καθυστεροῦσιν ἐν τῇ ἀνοπτύξει· Θεόδωρ.ΦΑίτ.511,11· 3) ἐν χρ. ἐπὶ τῆς ἠλικίης ἐκλείφωος· Ἰδμ.βλ.Πυθ.70· 4) εἶδ. ἄστρον. ἢ πρὸς τὰ ὀπία κινήσιν φορὰ· Πτολ.Μοθμ.2,33, 14 διορίζε τὰς τὲ ἀπὸ ἠλῆας καὶ τὰς προηγήσας, **ὀπλοεῖσται** μετγ. ὁ πάσαν ὀπλοεῖσται ἐξ ελαφρῶς τὸν μορφῆς κλέρας, ὁ φωρολόος· Θεόδωρ. Φ1,3,14,2.

ὀπλοεῖστρογός ὁ εἰς ὑπερβολὰς λεπτολογίας κατατρίβόμενος· Κρατῖν.Ἀδάλ.155.

ὀπλοεῖστρος ὁ ὑπὸ τινος λεπτότητος χαρακτηζόμενος· Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,12, Λουκ.Φιλοφ.34 ἐπιμηκία, σμῶν, πρόχειλον, ὀπλοεῖσται τὰ σκέλη.

ὀπλοεῖστώνη μετγ. κ. μεν. καθιστὰ τὴν ὀπλοεῖσται, λεπτῶν κατὰ τῆ· Τζέτ.Χιλ.3,419 φωνὴν ὀπλοεῖστώνη τὲ μμῆσι γυναικίῳ· κ. ποδ., Ἰω. Παῦλ. Σιλ.Ἐκφρ. Ἀρβῶνος 74 πῆ δὲ ὀπλοεῖστώνησιν φασεῖνται [ἀνθεος αὐγῆ].

ὀπλοεῖσται ὀπλοεῖσται· γίνονται λευκοὶ κἀνωθεν, ἀσπρίζω· Ἰλ.Ε502 αἰ δ' ὀπλοεῖσται ἀχρῆμα· πρὸλ. Λουκ. Ἐνδ.Δ11,3.

ὀπλοεῖσταιβίω μετγ. γίνονται ὀπλοεῖσται κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν· Ροθφ.236 [ἐκδ. Ματθ.] κῶπρια ὀπλοεῖσταιβίοντα.

ὀπλοεῖσταιβίω σχόλ. εἶμαι, γίνονται ὀπλοεῖσται, Ἐσπρίζω· Σχολ.Πιθ.Ο6,91.

ὀπλοεῖσταικωτῶρος εως ἴθι νεώτ.κ. ὀπλοεῖσται κωτῶρος ἡ λευκοπενία βλ.λ.

ὀπλοεῖσται ὁμ. κ. νεώτ. ὁ σχεδὸν λευκός, ποῦ φέρει πρὸς τὸ ἄσπρο μῶλλον· Ἰπν.Ἐπιδ.3,1090, Ἄριστ.Ζ1,2,4,11, -χρῶμα ὀπλοεῖσται.

ὀπλοεῖσταιχρῶμα εως ἴθι ὁ ἔξωκ ὀπλοεῖσται τὴν χροῖαν· Ἰπν.Ἐπιδ.1,955.

ὀπλοεῖσται κατὰ μικρὸν ποῖομαι, ἀπέχομαι τινος· Ἰπν.Ἐπιδ.1,958, Αἰλ.Π1,14,29, αὐτ.Ζ1,12,44.

ὀπλοεῖσται ἄω λ'ε. ἐν αἰσθρ. σμ. ὡς γλώσσημα τοῦ ὀποκρούω βλ.λ.· Ἡσ.

ὀπλοεῖσται ὁμ. κ. νεώτ. τὸ ὀπλοεῖσθῆν, συλλήθῆν ἐν γαστρῇ ἢ ἐν διανοίᾳ· Πλάτ. Ὀρ.4,13β ἀσφρηναῖα νοσητῶν καὶ ὀπλοεῖσται, Πλούτ.Ἡθ.164F.

ὀπλοεῖσται ὁμ. κ. νεώτ. τὸ ὀπλοεῖσθαι, ἔπιφ. 2,165C εὐθὺς ὀπλοεῖσται τοιοῦτον ἐστὶ, ἀλλῆ δακλονητὴ γραμμῇ, ὀδελιοῦ τὸ σχῆμα ἔχουσα, ὀπλοεῖσται δὲ ἔχουσα στήμην, ἴσων κέντρων.

ὀπλοεῖσται ἴθι μετγ. ἀγῆσιν πθόμενον ὀπὸ τὸ στόμιον ληνοῦ, ἵνα δέχεται τὸ ἐκ τῶν παυόμενων σταφυλῶν ἐκρῶν γλεύκος, πολὴν· Πτολ.Π1,130, Πλ. Ἰωλ.3,13, αὐτ. Ἡσ.16,10 καὶ ὀπὸ πατήσασιν οἶνον εἰς τὰ ὀπλοεῖσται, ΚΔ Μάρκ.12,1 ἀμπελῶνας ἐφύτουν ἀνθρωπῶς, καὶ περιέθηκε φραγμὸν καὶ ὤρυσεν ὀπλοεῖσται.

ὀπλοεῖσται-ἴδος ἴθι μετγ. ποιεῖ τὸ ὀπλοεῖσται βλ.λ. Καλλ.Ἀρ.1,166 ἐν καὶ χρυσεῖας ὀπλοεῖσται ἐπλήσαντο θῆσας.

ὀπλοεῖσται εως ἴθι μετγ. ἢ παρὰ τὴν λήξιν, παρὰ τὸ τέρας δρόμου, διαδρομῆς τινὸς περιοχῆ, χώρας, ἐκτασίας· Ἀθην.11,491E ἐσχατὰ ἐκότερον τῶν ὄτων εἰς δύο σχέσεις τούτων· 2) αὐτὸ συναφῆς κατὰ τὴν τελευταίαν ὀπλοεῖσται.

ὀποληπτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ὀπόληψιν βλ.3, τὴν κοτανόσην, ἀντιληπτικός: Πλάτ. Ὀρ.41C δύναιμι ὀποληπτικῆ τινος ἂ κινῶν, Μάρκ. Ἀρ.3,9 τὴν ὀποληπτικὴν δύναιμι αἰδέου.

ὀποληπτικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ὀποληπτικὸν βλ.κ. Μάρκ. Ἀρ.7,16 αὐτὸ γὰρ αὐτὸ ὀποληπτικός οὐ τρέφει εἰς τισαυτὰς τρῶδας.

ὀποληπτικός νεώτ. ἀποθ. ἔχω τινὰ εἰς ὀπόληψιν βλ.λ.51. αἰδομαι, ἐκτιμῶ τινος, ἔχω καλὴ γνώμη γιὰ κάποιον : τὸν ὀποληπτομαι ὡς ἀνθρώπων, ἀλλ' ὄχι ὡς ἐπιστήμονα.

ὀποληπτός-ή-όν ρηματ. ἐπιθ. ὁ δεκτικός κατανοήσεως : Ἀριστ. Λ.Γρ.1,39.

ὀπόληρος-ον μων. ἐπί προσ., ὁ ἔχων ἐλαφρῶς τεταραγμένους τὰς φρένας, ὁ μισοπάλαδος : Συμ. Βί. Ἰω.Χρυσ.8,224,24 ὀπόληρος τις καί τὸ φρονεῖν διασεκοσμένους.

ὀποληρῶ-έω μτγν. ἐπί προσ., ἔχω τεταραγμένον πᾶς τὸ λογικόν, δὲν εἶμαι καί τόσα στὰ καλά μου' || ἐπί θεωρίας, ἀσέφους, ἐκφράσεως καί, εἶμαι πᾶς παράλογος, ἀνόητος : Αἰλ.Πι.3,37 ὀποληρῶσης ἦδη τὴ αὐτοῖς τῆς γνώμης.

ὀποληφίδιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ ὀπάληφης βλ.κ, μικρὰ ὑπόθεσις, ὑπόνοια : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,1,140.

ὀπόληφης-εως (ή) κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ὀπολοφάνειν ἢ ἐκδοχεῖσθαι τὸν λόγον εἰς δὲ σημεῖον ἄλλως τις ἔπαισατο δοῦλῶν : Πλάτ. Ἰωνορ.228B ἠγάγκασε τοὺς ραφιδόους Παναθηναίους ἐξ ὀπαληφῆς ἐφέξης αὐτὰ διεξέναι' 2) ἀπόκρισις, ἀπάντησις : Ἰσοκρ.11,30 σοί δ' αὖ προσέειπ' αὐτὴν ποιήσθαι τὸν ὀπόληφιν' 3) κατανόησις, ἀντίληψις : Πλάτ. Ὀρ.413A περὶ θεῶν τιμῆς ὀπάληφης ὄρθη, αὐτ.414B, Ἀριστ. Η.Μ.1,35,13, αὐτ. Ψυχ.3,3,7, ἄμρ.304 μὴ τοιαυτὴ ὀμηση τῆς ἀπορροῦσης ὀπαληφῆς περὶ ἑκατέρου, Ἱερῶδιον.

Ἰστ.5,3,19 Ἀντινόητος ἐλὸς τῆ φύσει, τῆ δὲ ὀπαλήφει ἄλλου' || εἰδ. παρ' Ἀριστ. ἐν διακρίσει ἀπὸ τῆς νοήσεως : Ἀριστ. Ψυχ.3,3,6 ὄμ. ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης : αὐτ.Ρητ.3,16,10' || κ. ἐν συνεικροφῇ μετὰ τὸ δόδεξα : αὐτ.Η.Νικ.5,3,1' 4) ἐσπευσμένη, βεβαιωμένη κρίσις, προκατάληψις, ὑπόνοια : Ὑπερείδ. ὑπερ. Εὐξενίππου42, Λοκ.Πιστ. Διοδ.5, 3) κ. νεώτ. ἢ καλὴ ἰδέα, γνώμη ἢ ἰσχυματίζει τις περὶ τινος, ἐκτίμησις, σεβασμός : Ἱερῶδιον. Ἰστ.7,1,14 ἔργου τὴν δόξαν καί τὴν τὸν στρατιωτικὸν ὀπόληφιν ἐπιστάτου, αὐτ.7,10,7' || νεώτ. κ. δημ. φρ. ἀνθρώπου σὲ ὀπόληφιν ἰγναοθῆς φημῆς, σεβαστὸν πρόσωπον.

ὀποληγαίνω μτγν. κάμωμι τὴν ἠλῆστον ἐλαφρῶς ὑποκόφως : Ἀχ.Τάτ.1,5 καί τὴ κρούματιον ὀποληγίνας ὑποφθιρῶσιν ταῖς δακτυλοῖς.

ὀποληγίαν-ονος-ον ἐπ. ὁ κατά τὸ ὑλιώτερος' ἢ.Σ 519 λαοὶ δ' ὀπαληγίαν ἔχουσιν.

ὀπόλιθος-ον μτγν. ἐπὶ τόπου, ὁ πετρώδης ἰσὺς τὴν σύστασιν : Λοκ.Τίμ.31 σκάπτει πηλίσαν ὄρανόν καὶ ὀπόλιθον γέδινον, αὐτ'. Ἀποκ.27.

ὀπολιπᾶνός μτγν. κ. μων. ὀπολεπῶν βλ.11, καταλείπω, ἀφήνω : Κδ Πέτρ.1,22 ἡμῖν ὀπολιπᾶνόν ὑπογραμμόν, Θεμιστ. Λόγ.139D ἐκείνων σπέρμα κυνηγετοῦντες ὀπολιπᾶνόμεν' || παθ. ὀποληπτομαι : Θεοφύλ. Ἰστ.552,9' 2) ἀμύδ. ἐκλείπω, σῶνομαι : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,23 τὸν νομάτων τὰ μὲν ὀσκέτι νηυσὶσὶ σπουδαία ἦν, τὰ δ' ὀποληπᾶναι θέρους (ἐοστρεψαί).

ὀπολιμῶθης-ου-ε-ς μτγν. ὁ σχεδὸν λιμώττων, ὁ κάπως πεινασμένος : Πλούτ. Ἠ8,634D.

ὀπολιπᾶνός ὄλιγον καὶ ὄλιγον, βαθρῆδον παθῶν : Ἰνπ.426,24 (ἀμφιβ.1).

ὀπολιπᾶτος-ον μτγν. ὁ ὄλιγον, ὁ κάπως ὁ ὀπωσαῦν λιπορός : Διοσκ.2,105.

ὀπολιπῆς-ου-ε-ς μτγν. κ. μων. ὁ ὀπολεπόμενος, ὁ ρέτος : Θεοφρ. Φι.3,13,3, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,85 τὸν λαῶν . . ὄσος ἦν ἐν τῷ Πολωνίῳ . . ὀπολιπῆς, Θεοδομ. ἐν Φωτ. Βιβλ.120,22.

ὀπολιπᾶνός κ. ὀπολιπᾶνός, μέλλ. ὀπολιπῆσθαι, ὀλοσθῆναι, γλιστῶν : Ἰνπ. Ἀρθρ.782, Πολυδ.2,15' 2) μτφ. ὀπολιπῶν, περιπλῆξαι εἰς τινὰ κατάστασιν ἰδίως ἐπὶ κακῷ, πῆφω σέ . . : Αἰλ.Πι.2,35 ὀπολιπᾶνεις εἰς ὄθνον, Λοκ.Διμ. Ἐγκώμ.12 εἰς τὰς θρήφεις ὀπολιπᾶνεις, Φωτ. ἐν Ἀνέκδ. Walt.1,107 πρὸς ἀπάτην ὀπολιπᾶνεις.

ὀπόλιπτος-ον, ἀπτ. ὀπόλιπτος ὁ τετριμμένος πᾶς ἢ ἐστενωμένος κωμ. ἐπὶ τῆς πυγῆς τῶν ἐρετῶν διὰ τὴν συνεχῆ κολλησίαν : Ἀριστοτ. Ἰνπ.136δ πολλοὺς γ' ὀπολιπτοῖσι πυγῆσιον ἔχαρισα : πρόβ. Πολυδ.2,113, ΑΒ 68.

ὀπόλιπτος-ον γλωσσ. ὁ ὀπωσαῦν λιτός, εὐτελής. **ὀπολιπνεύω** μτγν. καθιστᾶν τὴν ὀπόληψιν, διεγείρω, κεντῶ τὴν λυγείαν, τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν ζῆλον τινος, θελεῖω : Οἰκουμ. εἰς Κδ Ἀποκ.1,395, 25 (ἐκδ. Grammer) οἰνεὶ ὀπολιπνεύων τοὺς ἀθλοῦτας τῆ ἐπαγγελία.

ὀπόλιπτος-ον μτγν. ὁ ὄλιγον τὴ λίγνος, ὁ κάπως λαίμαργος : Λοκ. Ἰκορ.29.

ὀπολογίζομαι, μέλλ. -λογοῖσθαι, ἀπτ. -λογοῖσθαι, ὀπολογοῖω, κάμω ὀπολογοῖσθαι, λογορῶσθαι : Πλάτ. Νόμ.702D μὴ δὲν ὀπολογοῖσθαι τὸ ζηνικόν αὐτῶν, Ἐπιγρ. ὀπολογοῖσθαι εἰς τὴν μισθῶσιν ἰσολογοῖω, λογορῶσθαι σέ . . : 2) ὀπολογοῖω : Πολυδ.6,39,5 ὀπολογοῖσθαι τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀφειλῶν' 3) μτφ. λαμβάνω ὅτι ὄφιν, λογορῶσθαι κάποιον ἢ κατὰ Ἀποκ.28B κινδύων ὀπολογοῖσθαι τοῦ ζῆν ἢ θεθνᾶναι, αὐτ. Φωτ.ρ.231B, αὐτ.Γαρ.480C, Δημ.294 οὐδὲνα κινδύων ἐκνήσας ἴδιον οὐδ' ὀπολογοῖσθαι, αὐτ. 380 οὐτε τὴν ἀρρωστίαν ὀπολογοῖσθαι, οὐδ' ὅτι . . || ἐπομνησῆς ὑποθετ. προτάσεως, ἐξετάζω : αὐτ.Κριτ.48D μὴ οὐδὲ ὀπολογοῖσθαι οὐτ' εἰ ἀποσθῆναι δεῖ.

ὀπολογοῖω νεώτ. περιλαμβάνω τὴ εἰς τὸν ὀπολογοῖσθαι, λογορῶσθαι : δὲν ὀπολογοῖσθαι τὰ ἐξοδα τῆς μεταφορᾶς' 2) ἐκτελῶ ἀριθμητικὴν, λογισηλικὴν πράξιν, λογορῶσθαι : ὀπολογοῖσθαι τὰ ἐξοδα καὶ τὰ ἐξοδα τοῦ μνός' 3) λαμβάνω ὅτι ὄφιν μου' δὲ κ. ἀποδοῖω σημασιών, ἐκτιμῶ : δὲν ὀπολογοῖσθαι τὴν συμβολὴν τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος, - δὲν ὀπολογοῖω σέ καμιά βοήθεια.

ὀπολογοῖσθαι (τό) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπολογοῖσθαι ἢ τοῦ ὀπολογοῖω βλ.κ, τὸ λαμβάνειν ὅτι ὄφιν : Πλούτ. Ἠ8,1043D' 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὑπερδουλοῦς σκέψις, βέβηξις ἢ πηγαίνει μετ' ὀπολογοῖσθαι γιὰ τῆς φῶς τὴν πρακτικὰ.

ὀπολογοῖσθαι (τό) νεώτ. ὁ ὀπὸ τὰς διατάγας λογιστικὸν ἀποδέεστερος ὀπάληλος, βοηθητικός λογιστικῆς' 2) εἰδ. ἐν τῷ νοητικῷ, τίλος οικονομικοῦ βαθμοφόρου ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀρχικελευστὴν ἢ ἀνθροποσπιστῆν' 3) σημ. ὁ ὑπερδουλοῦς σκεπτικὸς, διανοουόμενος.

ὀπολογοῖσθαι ὀπὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὀνομαφεόμενος εἰς τὸν ὀπολογοῖσθαι ἢ τὸν ὀπολογοῖσθαι βλ.κ : ὀπολογοῖσθαι ἐνέργεια.

ὀπόλογος (τό) τὸ ὀπολογοῖν, λαμβάνειν ὅτι ὄφιν τὴ : Δημ.790 κ' εἰ μὴδὲνα τούτων ὀπόλογον ποιεῖται, ἠδὲως ἂν εἰδείην, τίς ἔστιν ὁ πρὸς τοὺς γονεῖς ἐνδοῖαν θέρους' || φρ. ἐν ὀπολόγῳ ποιῶμαι τὴ λαμβάνω τὴ ὅτι ὄφιν : Λυσ.102,20 ἐν ὀπολόγῳ ταῦτα τὰς προκλήσεις ποιήσθαι, Ἀριστοτ.1,453 περιφωδῶν μὴδὲνα ὀπόλογον θέμενον.

ὀπόλογος-ον κ. νεώτ., δημ. θηλ.-η ὁ ὀπηρεζόμενος εἰς λογοδοσίαν, ὁ ἀπεύθυνος εἰς τὴν διὰ τὴ : Λυσ.180,36, αὐτ.184,31 ὡστε οὐδὲν εἰκόσ ἀπῶ

τοῦτο ὀπόλογον γενέσθαι ἴδι ἐφηνει, Δημ.959, Πλάτ.Λαγ.189D μὴδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὀπόλογον ποιοῦμενον· ἢ φρ. οὐδέεν σαι ὀπόλογον τίθεσσι οὐδόλων ἀέ θεωρῶ ὀπείσθινον, δὲν θά σοι ζητήσω λογοδοσίαν διὰ τίπτε·αὐτ.Πρωτ.349C. **ὀπολογῶ-ῶ** ὀπολογῶ τι, πτ. γνικ. : Ἀριστλ. Πολιτ.7,3,4.

ὀπόλοποι(ν)τ(ο) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τοῦ ὀπόλοπος βλλ., ὡς οὐσα. πᾶν τὸ ὀπολοκόμενον ἀέ τινος πράγματος, ἀριθμοῦ ἢ πράξεως ἢ εἶδ. μαθῆσαι τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἀφαιρέσεως ἀριθμοῦ ἀπὸ ἀριθμοῦ.

ὀπόλοποι-ον κ. νεώτ., δημ. -ῆ ὁ ὀπολοκρθεὶς ἀπομένσας ὀπίσσω, ἐπὶ πρσ. : Ἡρ.7,171 ἔστε τὸ δεῦτερον ἐρηρωθεῖσας Κρήτης μετὰ τῶν ὀπολοποιῶν τρίτους αὐτὴν νῦν νέμασθα, αὐτ.6,123· 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ λοιπός, ὁ ρέστος : Ἀνδοκ.14,11 ἢ τὸ οὐδ. ὀπόλοποιον ὡς οὐσ. βλλ., 3) ὁ ἐξ οὐ ἐλλείπει τι, ὁ ἐλλείπει : Ἀριστλ.ΗΗΝκ.7,12,2.

ὀπόλοπος-ον μσν. ὁ ὄλιγον τι λοξός, πλάγιος, ἐμμέσος· 2) μτφ. ὁ σκοτεινός, ἀσάφης : Εὐστ.805,3· πρὸλ. λοξίτας.

ὀπολοξῶ-ῶ μτγν. κ. μσν. στρέφω τι ὄλιγον λοξῶς, πλάγιως : Βασ.1,918C ὀπολοξοῦσας τὸ βλέμμα καὶ παρεκκλίνουσας· 2) ἀσπρίνομαι διὰ πλάγιον, ἐμμέσου τρόπου : Εὐστ.77,41.

ὀπολοξῶσις-εως(ἡ) μσν. πλάγια, ἐμμέσος ἀσπρίσις πρὸλ. ὀπολοξῶ 2) : Γερμ.Κωνιηλ.233C.

ὀπολοποιᾶ-ῶ μτγν. ἐπὶ φαιτῶν, ἀποβάλλω ἐν μέρει τὸν φλοιόν· Ἐσέφρ.ΦΑΙτ.5,1,4.

ὀπολοφοῖμαι μσν. ἀποθ. ἀλοφροσύνη, θρηνώ μετρίως πῶς : Πλαν.Ὀδοι.Μεταμορφ.Μετμορφ.11,52.

ὀπολοχαγός(ο) ἢ ὁ ὑπὸ τὸν λογαζὸν ἀξιωματικός : Ξεν.Ἀν.5,2,13· πρὸλ. ὀπολοχαγός.

ὀπολοκαγός(ο) νεώτ. στρατ. βαθμὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ κατὰ ἔξωδον στρατοῦ κείμενος μετὰ τοῦ λογαγοῦ καὶ τοῦ ἀντιπλοκαγοῦ.

ὀπολοκῶ-ῶ μτγν. ἐνεδρεῖω, παρανομεῖω, παραφυλάσσω, γτ. αἰτ. : Ἰώσ.Π16,7,2 τοῖς ἐρεπίστοις ἀπέλογων τοὺς αὐτομάτεσιν ὄρωμηνους.

ὀπολυγίζομαι EM 571,24 κλύω τὸ σκότος, . . καὶ τὸ κρύπτεσθαι ὀπολυγίζεσθαι λέγουσιν.

ὀπολύθιο-ον μουσικός τῶνος πρὸς ἄρχ. ἡδυπαθῆς καὶ ἐκλελυμένος, κατὰ ἐν τετράχορον βαρύτερος τοῦ λυδίου, ἐν χρήσει εἰς τὰς αὐλωδίας : Πλούτ.Ηθ.1141B.

ὀπολύξω μτγν., μέλλ. ὀπολύξω, ἀναπέτω μετὰ λυγῶς τιος : Γαλ.Ἰννοκρ.Λεξ.ἘΞήγ.432 ἀναπέρειν, δηλαδὲ ποτε καὶ τὸ ὀπολύξω ἀναπένοντα.

ὀπόλυπος-ον ὄγρ. ἀντὶ τοῦ ὀπόλοπος : Ἀριστλ. ΗΗΝκ.7,12,2.

ὀπολυπῶ-ῶ μσν. λυπῶ, θλίβω ἐλαφρῶς ἐν χρ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Παλλάδ.Λοκ.948B ἡμῶν δε τοῦτο ὀπολυπομένω, αὐτ.902E.

ὀπολύριος-ον ὁ ὑπὸ τὴν ἰσῶρον ὀπολύριος δόνα· ἐγκάρσιος κἀλαμος ὀπιπέθεις τῆ λύρα, εἰς δὲ προσεδένοντο τὰ κάτω ἄκρο τῶν χορδῶν· Πολυδ.4,62 ἐκαὶ δόδοκα δέ τινα ὀπολύριον οἱ κωμικοὶ ὄνομαζον ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων : Ἀριστοφ.Βάτρ.233 ἐνεκα δόδοκακον ἐν ὀπολύριον ἐνδύθρον ἐν Ἰλνναίς τρέφω [χορδ.] ἐπὶ κἀλαμος τὸ πάλαι ἀντὶ τοῦ κέρατος ὀπιπέθεις τῆ λύρα] πρὸλ. Ἰγμ.Ὀμ.Ἐρμ.4, Ἦσα, Charpeil.Απε.Μεσ.305.

ὀπολύσις-εως(ἡ) μτγν. χαλδραῖος ἐκλυσις κἀτῶθεν ἀρχομένη : Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,9, ΠΔ Νασοῦ 2,10 ὀπόλυσις γονάτων.

ὀπολυχυσία(ἡ) μσν. φῶς ἀβέβασον, ἀμυρόν, μσδῶματ· Ὀλιουμ.Υπομν.εἰς ΚΔ Ἀσποκάλ. 340,33 ἰάμριβ.1.

ὀπόλυω κ. νεώτ. λύω, χαλρῶ κατῶθεν, χαμηλῶ, ὀπανάτω : Ἰλ.Ο 581 ἠρατῆρ . . ὕπελυσσας δε γυτα [παρέλυσσε τὰ μέλη αὐτοῦ], αὐτ.Ζ 27, Ὀδ.Ξ

236 πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γονάτω· ἔλυσσε [κτ.τρ.], Ἰλ.Φ 726· κ. παθ. : αὐτ.Η 6 καμῆτω δ' ὑπὸ γυτα λέλυται, αὐτ.Π 341, αὐτ.805· Ἀριστοφ.Λυσ.216 ὀπολύτελ'μου τὰ γόνατα· 2) ἀναπρ. πρὸς Ἰπποῦ ἡ βοῦς ἐλεμυμένη, λύω ὑπὸ τῷ ζυγοῦ : Ἰλ.Φ 513 ὁ δ' ἔλυεν ὄφ' Ἰπποῦς [κτ. τριπλην.], Ὀδ. Δ 39, Ξε.4,128 τὰ μὲν ὀπολύοντες κατέποτον, τῶν δε κτελεῖων ἐπιοῦντο· 3) ἀναπρ. πρὸς πρόσωπα, λύω, ἐλευθερῶ ὑπὸ τῶν δεσμών : Ὀδ. 1463 πρῶτος ἢ κ' ἀρνεῖσθαι λυθῆναι, ὕπελυσσας δ' ἔταίρους ἢ κ. ἐν τῷ μέσ. τ. ὀπολύομαι κρυφίως ἀπολύω τῶς : Ἰλ.Α 401 σὺ τὸν γ' . . ὕπελυσσας δεσμών· 4) ἐκπαίγω, λύω καὶ ἐκόλλω τὰ ὑποδμητὰ πῖος : Αἰσχ.Αγ.944 ὄσαι τίς ἀρβύλας λῶσι τῶχος πρὸδουλον ἐμβασιν ποδός, Ἀριστοφ.Νεφρ.152, αὐτ.Ἐσμο.1183 τὸ πῶδες πρότερον, Ἰν' ὀπολύωμαι, Φερεκρ.Χάρ.6 ἢ κ. ἐν τῷ μέσ. τ. ὀπολύομαι ἀφαιρῶ, ἐκόλλω τὰ ὑποδμητὰ μου, Ξυλοῦμαι, γτ. αἰτ. : Ἀριστοφ.Σφ.1158 ὀπολύου τὰς καταρτάσας ἐμβάδας· κ. ὀπολ. : αὐτ.Λυσ. 950 ὀπολύομαι γόνων, αὐτ.Πλ.927· πρὸλ. Ξεν.Ἀν. 4,5,13 ἢ μτ. αἰτ. πρὸς ὀπόλυω τινὰ ἐκόλλω τὰ ὑποδμητὰ πῖος : Πλάτ.Συμπ.233B ὀπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην, Πλούτ.Πομπ.73 ἰδῶν . . τὸν Πορρηῖον ἀρχόμενον αὐτὸν ὀπόλυειν, προσέδραμε καὶ ὕπελυσσας· 5) ἐν τῷ μέσ. τ. ἀπεκλύομαι τὸ δπλα, ἀφρολίξομαι, ἐσρατῶνομαι : Αἰλ. Π14,48 οἱ προστάξαντες αὐτοῦ ἐν τοῖς ὀπλοῖς συνέειν ἑαυτὸν, ὄδε ὕπελυσσάτο ἰδιῶδ. Κορ. κἀπεκλύσάτο· 6) ρημοτ.π. ὀπόλυσις.

ὀπολυξί(η) ὄ. γρ. ὀπολοξίς βλλ. : Ἐσέφρ.Φ Αἰτ.2,17,9.

ὀπολυρῖς(-ιδος) (ἡ) νεώτ. τμημα ὄργανωμένου ἀμυντικῆς στρατιωτικοῦ τομέως, ὑπὸ δυνάμει ἐνός λόχου κατεχόμενον.

ὀπολοκῶ-ῶ μτγν. κ. μσν. λυπῶ, παύσομαι κατ' ὄλιγον : ΚΜανασσ.Χρον.430 ὑπελόφησεν ἡ καταφορά τῶν δμῶρων, Εὐστ.45,11 τὸ κακὸν θέον ὀπολοκῆσαι· 2) κ. ἐπὶ πρσ. μτφ. ἐλευθεροῦμαι, ἀπαλλάσσομαι : Ἐπιφάν.1,1078C ἦδη μὲν παντὸς φόβου ὀπολοκῶντες.

ὀπωμαζῖος-ον γλωσσ. ὀπωμαζῖος βλλ.

ὀπωμαζῖος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦς μαστοῖς τιθέμενος, ὁ θηλάζωμ· Χρυσ.Σειβ.2,300 μητρες ἡδὲ γὰ τέκν' ὀπωμαζῖα δεκρουνετα, Γρηγ.Νύσσο.2,805D, αὐτ.2,861A τὸ παιδίον τὸ ὀπωμαζῖον, Δοκ.Ἰστ.Βυζ.11A ὀπωμαζῖω βρέφει ἢ τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσα. [κτ. παράλειψιν τοῦ τέκνον ἢ βρέφος, ἐξυπονοουμένου ἐκ τῆς ὄλης φρ.] : Διόδ.Σ'Ἐκλ.527,54 οὐδὲ αὐτῶν τῶν ὀπωμαζῖων φείδεσθαι, Θεοφύλ.Σ'Ἰστ.212A πρὸς ἀσφαγήν τὸ ἑαυτῆς ὀπωμαζῖον παραδιδούσης ἢ ὄμ. κ. τὸ ἀρα. ὀπωμαζῖος [κτ. παρὰλ. τὸ παιδί : σὺτ. Ἐπιστ.62 ἄλλος μὲν γὰρ ἐστὶν ὀπωμαζῖος, ἄλλος τῆς γαλουγίας ἐπιστάσο· 2) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ὀπωμαζῖον τὸ ὑποδοσάζον τοὺς μαστοὺς σπηδόδεσμοις σοῦπεν : Ἀριστοτ.1,125 ὀπωμαζῖον τε καὶ ἀμυμάλεινα.

ὀπωμαζοῖ(ο) μτγν. τὸ ὑπὸ τοῦς μαστοῖς μέρη : Βίων.1,26 οἱ δ' ὀπωμαζοῖ χινοῖσι . . πορροπροντο ἰδ.ἀνάγρ. αἰ δ' ὑπὸ μαζοῖ . .).

ὀπωμαζοῖμαι μαινομαι ἐλαφρῶς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ πῖος μανίας : Ἰαν.352,36.

ὀπωμακρος-ον ὁ ὄλιγον τι μακρός, ὁ μακροῦλος : Ἀριστοφ.Ερ.1243 ἐπειτ' ἄνωθεν ῥόδοθον ἐνθεις ὀπωμακρον ἢ ὁ ἐπιμηκός : Ἀριστοφ.Ευποισμ.3,4 πρόσωπον ὀπωμακρον πρὸλ. ἐπιμακρος.

ὀπωμακρόν μσν. μικρόν, ἐπιμηκόν, παρορτίω : Νικ.Χων.Χρον.81,25.

ὀπωμαλεκίζομαι φέρομαι μετὰ τῶν δεύλων, μετ' ἡλακόν, ἀδάρτερον τρόπο· Ξεν.Ἀν.2,1,14 ἄλλους . . ἔφασαν λέγειν ὀπωμαλεκίζομενοι.

ὀνομάλακος-ον μτγ. ὁ μαλοκός, ἀπαλός πωσ: Πτολ.Τετραβ.166,21.

ὀνομαλάσσω μτγν. κ. μον. ἀτ. ὀνομαλάττω ἑλαφρώς μολάσσω: Ἀριστοτ.1,3 ὑπερέλατταν (τὸ φύλλον) τοῖς δακτύλοις. 2) μτφ. καθιστῶ τὴν πλῆθιν ἀνώδυνον, ἀδρότερον, ἀμβλύνα τὸ τραχὺ, τὸ ἀγρίον πινος: Θεοφύλ. Στ.118,19 ὀνομαλάττει τὴν τυραννίδα ἄθισσασιν. 3) παθ. ἐπὶ προσ., κἀμπατος πρὸ τῶν θηπεπῶν, τῶν παρακλήσεων, μαλακῶνα: Λουκ. Ἐπιρ.Δ.4,2 ὁ δ' οὐδ' ὀνοσσιτοῦν ὑπερμαλάχθη, ἀλλ' εἰ μοι, φησίν, ἐπὶ πλῆθιν ἐνοχλήσας. 4) ἐν εἰδ. Ιατρ. σμ. : Διοσκ.5,15 ὀνομαλάττει γὰρ τὴν κοιλίαν (πρὸκαλεῖ εὐνολιότητα).

ὀνομανία [ή] νεώτ. ψυχοποθλ. ἐλαφρῶς μορφῆς μανία, ἀνευ παραληρήματος, μετέχουσα καὶ λαγικής πινος καὶ ἥθικα συναισθημάτων, συνήθως ἀποτελούσα κληρονομικὴν φρενοπάθειαν, ἐκδηλουμένη κυρίως ὡς ὑπερβόλλουσα νευρικήτης, ἀνώμαλος ψυχοδιασπορική κατάσταση, καὶ ροπή ἐνορμητική πρὸς παντοίας παρεκτροπᾶς, ὁ ὀνομανιακὴ κατάσταση.

ὀνομανιακός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀνομανίαν βλλ.: συμπτώματα φύσεως ὀνομανιακῆς - ὀνομανιακὴ κατάσταση. 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐξ ὀνομανίας.

ὀνομανίκιον (τὸ) νεώτ. λειτουργικὸν ἄμφιον περιβάλλον τὰς χεῖρας, ἐν χρ. παρὰ τοῖς ἐπισκόποις, τοῖς ἱερεῦσι καὶ διακόνοις, ἀ ἐπιμόνικον.

ὀνομανιώδης-ους-ες σχόλ. ὁ μανιώδης πωσ, μανιακός: Σχόλ. Ἀριστ. Ὀρν.989 Σύμμαχος ὅτι Διοσιθεὺς ὁ ῥήτωρ ὀνομανιώδης ἦν.

ὀνομαντεύομαι κ. μον. ἀνοθ. εἰκάζω πωσ, μαντεύομαι ἐν μέρει: Πλάτ. Σία.388B ὦσπερ γὰρ ἐν καὶ αὐτὸς ὀνομαντεύεσθαι μοι δοκῶ τὴν διανοάν σου. 2) προλήψ., προφητεύω: Εὐστ. 777,49 ὀνομαντεύεται προσηφνητικῶς ἀκροστέφει συνεψῶ ὡς.

ὀνομητις-ως[ή] σχόλ. ὁ ὀνοφήτης βλλ., ὁ διατυπῶν ἢ ἐρμηνεύων χρῆσιν: Σχόλ. Ἰα.Π.235.

ὀνομαραινόμεαι μτγν. κ. μον. ὀλιγον κατ' ὀλιγον μαραινόμεαι, φθειρομαι βαθμηδόν κ. μτφ.: Φιλ.2,252, Πλούτ. Ἠ8.411B ἡ παλαιὰ δόξα δοκεῖ ὀνομαραινέσθαι, Θεοφύλ. Στ.65A, αὐτ.206C, Φώτ. Ἐπιστ.121,25 καταρρεῖν καὶ ὀνομαραινέσθαι, αὐτ.37,32.

ὀνομαργός-ον ὁ ἐν μανίᾳ ἢ μωρίᾳ τῶν ὄν, ὁ ὀλιγον τρελλός ἢ παλαδός, ὁ τρελλοῦστικός ἐν χρ. μόν. ἐν τῷ συγκρ. τ.: Ἠρ.3,29, αὐτ.3,145 Μαϊανδρίῳ δὲ τῷ τυραννίῳ ἦν ἀδελφός ὀνομαργότερος, αὐτ.6,75,γ' Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,2 φύσει τε αὐθάρδης καὶ ὀνομαργότερος ἦν, Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.5,49.

ὀνομαρμίζω μτγν. ἐκπέμπω ἐλαφρῶν τινά μαρμαρυγῆν, λάμψην, ὀπλολάμψην: Ὀπλ.Κυν.370.

ὀνομαρτυρέ-ω μτγν. κ. μον. μαρτυρῶ ἐμμέσως, κατὰ τινά τρόπον, ὀποδηλῶ, ὑπερμαίνομαι, δείχνω: Εὐστ. Πον.282,10 Ἰηπότην δείξιν... ὡς καὶ ὁ εὐγενὴς ἴηπος ὀνομαρτυρεῖν ἔκωκε. 2) παθ. πιστοποιοῦμαι, βεβαιοῦμαι: Ἐπιγρ. 3) μον. εἰδ. ὀνομαρφομαί ὡς μάρτυς: Βίος Χρυσ.8,225,35 ὀνομαρτῶρε τὸς κανόνιν.

ὀνομάσθιος-ον μτγν. κ. μον. κ. ὀνομασθίας ὁ ὀπὸ τοῦς μαστοῦς, ὁ ὀνομάσιος: Πά Μακκ.3,327 ὀπὸ γρησίου μέχρι νηπιου, μέχρι τῶν ὀνομασθίων τῶν θηλαζόντων νηπιῶν, Ἰώσα.Π.6,3,4, Θεοφύλ. Σ Διαλ.20 [ἐκδ. Βόνν.].

ὀνομασῶμα μτγν., ἀτ. -άττω ὀπάλειψω: Θεοκρ. 2,59 λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα... ὀνομασῶν. ἢ ὀνομαγεμένης ἀναπερυσμένης, ἀνακαταμένης, ἐν εἰδ. σμ. : Ἀνών.η.Σουιδ.ἐν λ. ὀνομαγεμένη ἢ τοῦ τόπου θέσις ὀνομαγεμένη τὰς πέτρας, ἀράττων αὐτοῖς ἵσίοις τὴν ὑπερκεκμημένη κορυφῆν.

ὀνομάστιος-ον δ. τ. τοῦ ὀνομάστιος βλλ.: Ἰωδ.Π.6,3,4 παῖς ὀνομάστιος.

ὀνομαστροῖ (οἱ) Ἐπιγρ. οἱ ἀπεύθυνοι.

ὀνομασχαλίος-α-ον νεώτ. ὀνομασχαλός βλλ.

ὀνομάσχαλος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ὀπὸ τὴν μοσχαλῆν κείμενος. ἢ τὸ οὐδ. ὀνομάσχαλον ὡς οὐσα. σκακίδιον ὀπὸ τὴν μοσχαλῆν κρεμᾶμενον: Βιβλίων Κοσμά καὶ Δομνιανοῦ ὁ εἶχεν ἐν τῷ ὀνομασχαλῶ αὐτοῦ... ἐν εἰκονίδιῳ ἐκτύπωμα. ἢ ὄμ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. τὸ ὀπὸ τὴν μοσχαλῆν μέρος τοῦ σώματος.

ὀνομάττω ἀτ. τ. τοῦ ὀνομάσσω βλλ.

ὀνομαυρός-ον γλωσσα. ὁ ὀνομέλας βλλ.

ὀνομβρός-ον μτγν. κ. μον. ὁ ὑποκείμενος εἰς συχνὴς πῶς βροχᾶς, ὁ κῆπος βροχερός: Πλούτ. Κάμ.3 ἦν μὲν γὰρ ὡρα μετ'ωριῆν, καὶ τὸ θέρος ἔλθην οὐτ' ὀνομβρον οὕτε πνεύματι νοτίοις χαλεπὸν... γέγονερον ἰδ' ἀνάγν. Ἐπομβρον, οὐτ. Ἠ8.439A, Γεωμ.1,12,2' 2) ὀνομβρός: Γαλ. Ἰηποκρ. Λεξ. Ἐξήλ.584.

ὀνομησιόσ-ον νεώτ. ὀπάλ. ὁ τείνων εἰς τὸ πῶς λάβῃ τὴν μεγίστην αὐτοῦ τιμὴν ὀθ. ὀνομησιόστα ἐρεθίσματα ἐν τῷ φυσιολογίᾳ πάντα τὰ ἐρεθίσματα τὸ ἀπὸ τῆς βαλκιδος τοῦ ἐρεθισμοῦ μέχρι τοῦ μεγίστου.

ὀνομησιδία-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐλοφρὸν μεῖδιμα, ἀπαλὸ χαμόγελο: Ἀν.Βασσα.2,302.

ὀνομησιδῶ-ω κ. μον. κ. νεώτ. μεσιδῶ ἀπαλῶς, ἐλαφρῶς, χαμογελῶ: Ἀνοκρεόντ.29,14 ὀνομησιδῶσε Κύπρις, Πλούτ. Ἠ8.533D, Φιλ.2,552,15 μὴ ὀνομησιδῶντα σμυνότερον, ἀλλὰ μερικώτερον καγχάζοντα, αὐτ.2,531,37, ASS Μαίου 7,251C ὀνομησιδῶσα σμυνόν. ἢ κ. μτφ. Πλούτ. Ἠ8.101B ἀλλὰ κἄν ὀνομησιδῶσι τις ἔλιπς ἢ τέρφης. 2) ὀνομησιδῶ-ω μτγν. μεσιδῶ, σμικρῶνα ὀλιγον κατ' ὀλιγον, βαθμηδόν, κ. παθ.: Γαλ.19,37,51 ὀνομησιδῶται καὶ ὀπολείπει τὸ ζῶον.

ὀνομησιών-ονος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὴ μικρότερος, ὀλιγώτερος, ἐλάσσων εἰδ. παρὰ Σπαρτιάταις ὀνομησιόνης ὡς οὐσα. οἱ κατ' ὀλιγον, ὁ ὀπὸ τὰς διατογὰς ἄλλων τελοῦντες ὀλιγωματικοί: Δίων Κ 38,35 τοὺς ὑπάρχους καὶ τοὺς ὀνομησιόν, αὐτ.42,51.

ὀνομηλαῖω μτγν. κ. μον. εἶμαι κατὰ τὴ μέλας, φέρνω πρὸς τὸ μαῦρο: Ροῦφ.Π. χροῖα ὀνομηλαῖουσα, Γεωμ.15,2,16 οἱ βασιλεῖς τῶν μελισσῶν... ποικίλοι, ὀλιγον ὀνομηλαῖοντες. ἢ παθ. καθισταμι μελανωπός, μαυρίζω: Γρηγ.Νύσσα.1,26A τοὺς μυκτῆρας τῶν ἀνανεώντων ὀνομηλαῖνεσθαι. 2) ὄμ. παθ. κ. μτφ. εἶμαι σκοτεινός πωσ, ἀσαφής, ὀλιγον ἀκατάλητος: Νικ.Χων.Χρον. 137C ὅσαι τῶν ἀποστολικῶν ῥήσεων τῆ ἀσαφείας ὀνομηλαῖονται.

ὀνομηλανδρωῖδης-ους-ες ὁ κατὰ τὴ ὀμοιάζων πρὸς τὸ μελάνδρουν: Ἐπιγρ.59.

ὀνομηλαζῖω μτγν. κ. μον. ὀνομηλοῖω βλλ.: Ἀρετ. Ὀρ.Παθ.1,1B, Γεωμ.2,6,38 πέτρας ὀνομηλαζιούσας, Σουιδ. ἐν λ. ὀνομηλοῖω.

ὀνομέλας-αινα-αν ὁ ἔχων ἐλαφρῶς μέλαινα χροῖαν, μαυριεμένος: Ἰην.969 οὐρα ὀνομέλανα, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,10 διαχωρήματα ὀνομέλανα, Σχόλ. Ἰα.Δ.259 ὀδόντες ὀνομέλανες.

ὀνομέλω μτγν. μσν. μέλωει συνοδεῦον τινα ἐν ἀστυαί, ἀκκομηλαίνωρος: Δαρσοκ.1,2,836B.

ὀνομέφωμα μτγν. κ. μον. μέφωμοι πωσ, φέγω, καταγρῶ κῆπος ἢ κρυφίως: Πλούτ.Κάτ. Νεώτ.15 ἐνίοτε τῶν φίλων μαλασσομένους καὶ ὀνομηφομένους ὀρῶν εἰδικῶτ. μτ. προδίδωρ, δηλοῦντων τὸν ἐφῶμενον ἢ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς μομφῆς: Νόνν.Δ.15,288 ἐξ ὁ ὑπεμύφωτο σιγῆ, Γρηγ.Νύσσα.3,212C ὀνομηφώμενος τὸ μτφρ. ὅτι μὴ εἰς ἄλλον καιρὸν ὑπερέβατο τὴν πανήγυριν, Εὐστ. Παν.268,6.

ὄνομα-ἐπιμορφος-ον μτν. ὁ μερφομορφός πως, ὁ κάπως ἢ κάποτε γκρινιάρης: Κικ. Ἀγτ.6,1.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ἡ-όν κ. μον. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τῆς ὀνομορμῆς, ὁ ὀνομα-ἐπιμορφός: Ἀριστοτ. Ηἠθικ. 3,6,6 οὐδὲς γὰρ ὀνομα-ἐπιμορφώτερος τῶν δεινῶν, αὐτ. Ηἠθ.3,5,2. || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ ὀνομα-ἐπιμορφότης, ἀνεπικρίτως: Ἐστ. Πον.209,17 εἰς τὸ ὀνομα-ἐπιμορφὸν αὐτῶν ἔκποναομορφος.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ἡ-όν δ. τὸ ὀνομα-ἐπιμορφός βλ.λ.: Πλάτ. Ὀρ.412B δύναμις ὀνομα-ἐπιμορφῆς λύπης, αὐτ. 416B εἰς ψυχῆς ὀνομα-ἐπιμορφῆς.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ἡ-όν ὄν δύναται τις νὰ ὀνομα-ἐπιμορφῆ, ὁ ὀνομα-ἐπιμορφός: Ἰώσα. Α1 17,6,5 ἰδ. γρ. κ.ῶδ. ὀνομα-ἐπιμορφῆς. **ὄνομα-ἐπιμορφός** κ. μον. νεώτ. κ. δημ. μένος ὄνομα-ἐπιμορφῆς: Ὀδ.Κ 232 ὁ δ' ἄμα πάντες ἀφίρρησιν ἔποντο: Ἐπίρατος δ' ὄνομα-ἐπιμορφῆς, αὐτ.253 Θουκ.5,14: 2) παραινόμενος: Ἦρ.6,51 ἐν δὲ Σπάρτῃ τοῦτων τῶν χρόνων ὀνομα-ἐπιμορφῆς Δημόφρατος. || μένος ἐν τῇ ᾄδῃ: αὐτ.4,149. 3) ὄβ, εἶμαι διακριτικῆς αἰδίας: Ἀριστοτ. Κατ. ὄβ. 4) μτ. ἀναμείνω, περιμένω τινά: Ἰλ.Σ 488, Ἦρ.3,9 καὶ ὄνομα-ἐπιμορφῆς ἐνταῦθα τὸν Καμβύσησιν στρατῶν, Ξεν. Ἀπομν.2,6,31. || ὄβ, κ. ἐπὶ καταστάσεων, γεγονότος: Πλάτ. Φαίδρ. 250C ὄβ αἵμα ἐν ὕπερφῶ χρόνῳ ὄνομα-ἐπιμορφῆς, Πλάτ. Δι.1,3. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀνομα-ἐπιμορφῆς, ἀνεχόμενος τι, ἔχω καρτερίαν, ὀνομα-ἐπιμορφῆς εἰς τι: Ἦρ.6,12 καὶ τὴν μέλλουσαν δουλητὴν ὀνομα-ἐπιμορφῆς, Θουκ.1,8 ὄνομα-ἐπιμορφῆς τὸν κρείσσονα Ζουλοῖαν, Ξεν. Ἀπομν.2,1,2, Πλάτ. Γοργ.478C, αὐτ. Νόμ.770B δουλοῖαν Κυθῶν ὀνομα-ἐπιμορφῆς, Ἰσοκρ.130D, Δημ.516: 6) ἀπλῶς δέχομαι: Ἰσοκρ.60B τὰς δωρεὰς οὐχ ὄνομα-ἐπιμορφῆς ἰδὲν ἐδέχθησαν, τὰς περιεφρόνησάν: 7) ὄβ, ὄβ, μένος σταθερός, ἀμετακίνητος εἰς τὴν θέσιν μου: Ἰλ.Ε 498, Ἦρ.6,96 οἱ Νόητοι πρὸς τὰ ὄβρα σίχοντο φερόμενος οὐδὲ ὄνομα-ἐπιμορφῆς.
ὄνομα-ἐπιμορφός ἰδί μτν. ἡ ὑποδιόρθωσις, ὁ παρῆτερως μερισμός: Νικόμαχ. Ἀριθμ.76,3 ἡ τῶν ἀπὲ ὄνομα-ἐπιμορφῆς διαιρέσεις, Γρηγ. Νύσο.3,322B, Πρόκλ. Ἰστορ.89,13 καὶ μέχρι τοσαυτῶν παραγούσιν τὸν ὄνομα-ἐπιμορφῆς τῶν ἐξηκοσῶν: 2) εἰδ. ὡς ρητορικῶν σχήμα: Σχολ. Ἐρμ.7,722, Σχολ. Δημ.140,30 τὸ σχῆμα οἰ μὲν καλοῦσι διπλοῦν μερισμόν, οἱ δὲ μερισμόν τε καὶ ὄνομα-ἐπιμορφῆς.
ὄνομα-ἐπιμορφός μτν. ὁ σχεδὸν μεστός πλήρης: Εὐνόη. Β Σοφ.42 σακκίδια ὄνομα-ἐπιμορφῆς βιβλίδια.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ον ὁ σχεδὸν μετώρος εἶδ. ἐν τῇ ἱατρικῇ, ἐπὶ μέλους μὴ καλῶς, κανονικῶς ἐπιδέδεμενος: Ἰνπ. Ἀγμ.766.
ὄνομα-ἐπιμορφός-έω μτν. μετῶ, ὀνομα-ἐπιμορφῶ περι-ποῦν, κατὰ προσέγγισιν: Βασ.2,187B οὐδ' ὄνομα-ἐπιμορφῶν τὰ μετρητά.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ους-ες κ. μον. ὁ ἔχων σχῆμα ἐπιμορφῆς, ὄνομα-ἐπιμορφός, ὁ μακροβούλος: Ἀριστοτ. Δι.318, Διογ. Λ.7,1, Ἦρωσ. Αὐτομ.273,4 σαβίδιον λεπτὸν καὶ ὄνομα-ἐπιμορφῆς, Ἰπποκρ.253,16 ὄνομα-ἐπιμορφῆς ὄβ, ἀπὲ ὄνομα-ἐπιμορφῆς βλ.λ.
ὄνομα-ἐπιμορφός-έω ἀρχ. λεφ. ἀπὲ τῆς μέλης ἐρευμῶν τὴν μέχοι τοῦ πυθμένος, κατὰ βάθος ἐξετάζω: Ἦρ. ΕΜ 783,12.
ὄνομα-ἐπιμορφός μτν. ἔχω ἑλαφρῶς κτριπὴν χρόαν: Διοσκ.3,79 φύλλα . . ὄνομα-ἐπιμορφῆς τῇ χροῇ.
ὄνομα-ἐπιμορφός μτν. διὰ πλαιγίον τρέπου μνήμων, εἰδοπαῖσι μετ' τρόπο: Μοσχ. Ἰστ. Γουρ. Πασ.16,13.
ὄνομα-ἐπιμορφός-αν νεώτ. ἀνατομ. ὁ ἰδὸ τὸν μηρὸν ἢ εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ κείμενος: ὄνομα-ἐπιμορφῆς μῆς ἰδ. ἀρθρῶν τῶν γόνατος μῆς.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ον μτν. ὁ ἐν τῇ μήτρῃ εἰσέτι ὦν: Μάξ. Καταρχ.186 ἦν . . ὄνομα-ἐπιμορφῆς ὑπὸ ἀμφόλοισι.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ῆτις ἰδί νεώτ. βολήδος ἢ ὄνθηκατο-στάτης μηχανικό.
ὄνομα-ἐπιμορφός-ῆτις-ῆτις κ. μον. κρυφίως μηχανώμενος, ὁδῶν ἐτοιμάζω: Φώτ. Ἐπιστ.352,20.

ὄνομα-ῆτις-ον μτν. ὁ μορῶς πως, ὁ ὄλιγον τι μερισμῶν, μερισμῶν, Πλουτ.8,9,143.
ὄνομα-ῆτις-ῆτις ἰδί κ. ὄνομα-ῆτις μτν. τὸ ὀνομα-ἐπιμορφῆς μέγιστος: Πλουτ. Ηἠθ.934D ὄνομα-ῆτις καὶ λέξιμα τὸ φανός.
ὄνομα-ῆτις κ. μον. μτλ. ὄνομα-ῆτις, ὄνομα-ῆτις εἰς τι, προσθήκη δι' ἀναμείψεως: Πλάτ. Τίμ. 74D εἰ ὄβ, ὄβ, καὶ ἄλλομορφῶ ἔνθελος ζῶμαμα ὄνομα-ῆτις αὐτοῖς πρὸς αὐτ. 71B. || ὄβ, κ. τὸ οὐδ. τῆς μτ. παθ. παρκ. ἰδί ὄνομα-ῆτις μτν. ὡς οὐα. τὸ μέγιστος: αὐτ. Φιλ.47Α. 2) κ. μτ. προσθήκη νέον στοιχείον: Πλουτ. Ηἠθ.676B τοῦ καλοῦ Ἀγῶνιστος, ὄν πρώτων εἰς τραγῳδίαν φασὶν ἐμβλεῖν καὶ ὄνομα-ῆτις τὸ χρωματικῶν 3) ἰδί μτ. μτ. πλησιάζω κρυφίως, μτ. δοτ.: Θουκ.8,102 ὡς εἶχον τάχους ὄνομα-ῆτις τῇ Χερσονήσῳ παρῆτλαν 4) ρηματ. π. ὄνομα-ῆτις.
ὄνομα-ῆτις-ῆτις-ῆτις ἰδί κ. μον. ὁ οὐτε διὰ τοῦ μορῶν κριτικῶν γένεσιν ὄβ, ὄβ.
ὄνομα-ῆτις-έω σχὸν, χρῖα ἑλαφρῶς διὰ μίλητος, βῶμα ἑλαφρῶς μετ' ἰκόνιον χρόνον, τὸ παθ.: Σχολ. Ὀδ. Ε 245 σχοίνιον ὄνομα-ῆτις μτν. . . οὐ ἔργον τὸ ἰθύνειν τὸ ἰδὸ τῶν τακτικῶν χρησιμοποιούμενων σχοίνιον, ἡ ἀσφῆνη.
ὄνομα-ῆτις κ. μον. νεώτ. μτλ. ὄνομα-ῆτις, ὄβ, ὄνομα-ῆτις, φέρω εἰς τὴν μνήμην τινός ὄνομα-ῆτις, μτ. αἰτ. προσ.: Ὀδ. Α 321 ὄνομα-ῆτις δὲ ἡ πατρὸς ἰσχῶν ἐπιμορφῆς ἐποίησε, αὐτ. Ο 3 Ὀδυσσεὺς μετὰ ὄβ, μτ. αἰτ. προσ. ὄνομα-ῆτις ὄνομα-ῆτις καὶ ὄνομα-ῆτις ὄνομα-ῆτις: Ἦρ.7,17 Κρήτας μὲν δὲ ἡ Πυθίη ὄνομα-ῆτις ταῦτα ἔσχε βουλευμένους τυφροῖν τοῖσι Ἕλλησι, αὐτ.9,6 Σοφ. Φιλ.170 πωλοῖν ἄλλῃν ὄνομα-ῆτις, Πλάτ. Φαίδρ.241Α ὄνομα-ῆτις τὰς πρᾶξις τὰς λαχόντας, τὸ ὄνομα-ῆτις τὰς εὐπροαίτιας - τὸ λαχόντων χρόνος κ. μτ. ὄβ, ὄβ, αἰτ. προσ.: Θουκ.7,64 τοῦ δὲ Ἀθηναίων πάλιν αὐτ. καὶ τὰς ὄνομα-ῆτις, Ξεν. ΚΠ 3,3,37. κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγματος: Θουκ.7,69 πατρίδος τε τῆς ἐλευθερωτικῆς ὄνομα-ῆτις, αὐτ.6,19, Θεοκρ.21,50 ὄνομα-ῆτις τῶν τρώματός κ. μτ. αἰτ. αἰτ.: Πλάτ. Πολ.427B ἄλλῃ, εἶπον ἐγώ, ὄνομα-ῆτις κ. μτ. πλαιγ. προσ.: αὐτ.452C, αὐτ. Φαίδρ.58D. κ. ὄβ, αὐτ. Φαίδρ.266D, αὐτ. Θεαι.187B. 2) μέ, κ. παθ. τ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναμείνω: αὐτ. Φιλ.47B ἡ δεόμεθα ὄνομα-ῆτις κ. μτ. αἰτ. Αἰχ.188α οὐδὲν αἶμα κακὸν εἶναι τὸ ὄνομα-ῆτις κ. μτ. αἰτ. Ξεν. ΚΠ 6,1,24 ὄβ, ἐν ταῖς ἀγωγαῖς ὄνομα-ῆτις τὸν τὰς τάξεις κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγματος: Λουκ. Κατοπλ.4 ὄνομα-ῆτις τὸν κατὰ τὴν ὄβ, Εὐνόη. Β Σοφ.48. 3) ὄβ, ἐν τῷ παθ. τ. ποιούμαι μνησάν: Αλοχ. Πέρσ.329 τινῶν δέ . . νῦν ὄνομα-ῆτις ἠέρι 4) εἰδ. μόν. πυθόμενος, ζητῶ, ἐρωτῶ τὰ μῆδος: ΚΠ Πέρσ. Ἐκθ.6,1 ὄνομα-ῆτις σὺ τὸς δεόμεθα περὶ τῆς ἐορτῆς. 5) ρηματ. π. ὄνομα-ῆτις, ὄνομα-ῆτις.
ὄνομα-ῆτις-ον τῆς ἰδί μόν. κ. νεώτ. κανον. δικ. ἐκκλήσιαστικῶν ἀξίωμα ἐπιβάλλον εἰς τὸν δι' αὐτοῦ τετιμημένον τὸ κοθικῶν καὶ δεχταῖ τὸς ὄνομα-ῆτις καὶ δεήσει καὶ ὑποβάλλει ὄβ, οὐαῖς εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ νὰ ὄνομα-ῆτις εἰς τὸν λειτουργῶντα ἀρχιερέα τὸς ἐοχθῶς.
ὄνομα-ῆτις-ῆτις μτν. ἀποθ. μνηοῦμαι πως: Διόδ. Σ 13,95.
ὄνομα-ῆτις μόν. ἡρέμα μνηοῦμαι: Μιχ. Ἀκομ. 1,283,4, αὐτ.2,340,16 ἐκ. Ἀλμυρ.].
ὄνομα-ῆτις-ῆτις ἰδί μόν. κ. νεώτ. μνηοῦμαι τὸς ἀποκατοῦν πρὸς τὸν πλῆθον τέταρτον ἔχον τῆς βυζαντ. μνηοῦμαι: Τζέτζ. Π. Κομμαν. Ἀθῆν. ἐν λ.
ὄνομα-ῆτις-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ μισθῶ ἐργαζόμενος ὄβ, ὄβ, ἀπαγορεύει πησος, μισθώδης.

ὀνόμασος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν, μισθώτης· Λοσκ.Μισθ.Συν.5 ὁ δὲ τίς ἀπὸ πένης καὶ ἑνδὲς καὶ ὀνόμασος ὧν' || ὅμ. μτ. γενικ. δηλοῦστος τὸ τίμημα, ἀνὰ ὅς πς ἐργάζεται, ὑπηρετεῖ | αὐτ.Πιρ.6 ἐργάζομαι τὴν γῆν ὀνόμασος ὀδοῶν τεττάρων' || 2) ὄδ. ὀνόμασος ἐργῶν τὸ ἐπὶ μισθῷ τελευτώντας· αὐτ.'Αλλξ.49.

ὀνομασθῶ-ὄω νεώτ., δημ. ὀνομασθῶμαι λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ τὸ μισθωθῆναι, λαβῶνός τὴ ἐπ' ἔνοικίω παρ' ὀνομασθῶτο, ὀνοικιαίῳ.

ὀνομισθῶμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ χρηματικὸν τίμημα τῆς ὀνομισθώσεως βλλ.

ὀνομισθώσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μισθώσις τοῦ μισθωμένου, ἡ παρ' ὀνομισθῶτο ἔνοικισις κτήματος, ὀνοικιαίσις || εἰδ. νομ. σύμβασις δι' ἧς ὁ μισθωτὴς ὀνομισθῶσις εἰς τρίτον τὸ παρ' αὐτοῦ μισθωθῆναι πράγμα ἐν ὄλω ἢ ἐν μέρει, ἐπιτροπὴν πάντοτε, πλὴν τῆς περιπτώσεως ρητῆς ὅπῃ τοῦ ἐκμισθῶσαντος ἀπογορεύσεως, γνησιῶν δὲ ἀνευ οὐδεμίαν νομικῆς παρεμβάσεως τοῦ ἀρχικοῦ ἐκμισθῶτο.

ὀνομισθῶτις (ὁ) νεώτ., θηλ. ὀνομισθῶτρια, ὁ ὀνομισθῶν τὴν, ὀνοικιαστίς ἢ κατὰ τὸ μισθωτὸν ὀνόμασις ἐξώσεως ἐκτελεῖται καὶ κατὰ τὸ ὀνομισθῶτο.

ὀνομνάσις ἐπ. ὀνοβ. Σολῶς ἐπιζητῶ, προσποθῶ νὰ μνηστευθῶ, νὰ λάβω γυναίκα· 'Οδ.Χ.38 αὐτοῦ τε ζῶντος ὀνομνάσασθαι γυναίκα | Εὐστ. ἐποῦλας καὶ φευδῶς καὶ αὐ κατὰ νόμον μνηστεύεσθαι).

ὀνόμημα (ἡ) Ἐπιγρ. ὀνόμησις, ὀνομηθῆναι, ὀνόμημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνόμησις, ἐνόμησις· Θουκ.244 ὅτι καὶ πολλὰκις ἔξετε ὀνόμηματα ἐν ἄλλων εὐτυχίαις, 'Ισοκρ.4.156 ἴν' ὀνόμημα τὰς ἐπιγιγνομένους ἢ τῆς τῶν βαρδάνων ἀσέβειας, Πλάτ.Φαιδρ.249C, Δημ.377 τῆς ἀρετῆς ὀνόμημα καταλείπει, αὐτ.142 τῆς αὐτῶν ἀγνώσεως ὀνόμηματα . . . πᾶν μέσον ὀνομηθῶς, τράπος δ' οὐ ὀνομηθῆσκαται τίς· Θουκ.4.126 βραχεῖ ὀνομημίαι καὶ παραινέσας τὰ μέγιστα περὶσομαι πείθει, Ξεν.Αν.1.63 ἐνθ' ἐν τῇ ἐπιστάλῃ τῆς πρόσθεν φίλας ὀνομημίαις || τὸ πλεῖστον κτ. πληθ. τὰ ὀνομημῶμεθα, ἔγγραφοι ἐξιστορήσεις γεγονότων, ἴνα περιέλθωσι τοῦτα εἰς γινῶν τῶν μεταγενεστέρων· 'Ιππ. *Αρρθ.800, Πλάτ.Φαιδρ.276D ὅταν γράφῃς αὐτῷ τὸ ὀνομημῶμα θεσπισζόμενος εἰς τὸ λήθης γήρας ἐάν ἴκηται καὶ παντὶ τῷ ταῦτον ἴχνος μετόντι, αὐτ.Θεαιτ.143A, αὐτ.Πολιτ.295B; Πολύδ.1, 1, | τὸ προτρέπεσθαι πάντας πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ παραδοχῆν τῶν τοιαύτων ὀνομημάτων, αὐτ.6, 32.4. 3) ἀντίγραφον ἐπιστολής· Πλάτ.'Επιστ. 363B. 4) εἰδ. σημειώσεις καταχωρηζομένη ἐμπόρου εἰς τὰ βιβλία του· Δημ.1193 ὀνομημῶμα ὀνομηράτο' || ὅμ. ἐν χρ. ἐπὶ τραπέζιτων· αὐτ. 1186 ὀνομημῶμα γράφεσθαι εἰδῶσις ἢν διδάσκει χρημάτων κρατοῦντος λογαριασμοῦ . . . | 5) κτ. πληθ. ἔγγραφος ἐκθεσις περὶ τῶν πεπραγμένων ὅσο σωματείου τινός, τὰ πρακτικά· Πλούτ.'Ηθ.867A ἐκ τῶν κατ' ἀρχοντας ὀνομημάτων ἱστορίας . . . Διδ.5.Σ.1,4, διὼν Κ.78,22 τῆς βουλῆς ὀνομημῶμα διὰ χειρὸς ἔχων, Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν ὀνομημάτων τῆς συσχλήτου' || ὄδ. κ. ὁ ἐπὶ τῶν ὀνομημάτων ὁ πρακτικὸς γράφος· 'Ἰώσ.Α.17,5,4. 6) ὅμ. κτ. πληθ. εἰδ. σημειώσεις ρητόρων ἢ φιλοσόφων ἢ καλλιτεχνῶν· Ἀρχύτ.π.Διογ.Α.8,80, Σωτᾶδ.'Εγκλειόμεναι 1,35 τούτ' ἔθ' ἢ τέχνη, ὅκ ἐξ ἀνομηραφῆς, οὐδὲ δι' ὀνομημάτων, Λογγίν.'Υφ.44,12 τὰ πᾶσι, περὶ ὧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὀνομημῶμα γράφαί τε ὀνομημίαις, || εἰδ. κ. νεώτ. ἐρμηνευτικά, διασαφηνικὰ σημειώσεις εἰς κείμενα συγγραφέων, σχόλια· Σχόλ. Ἀριστφ.'Ορν.1242' 7) νεώτ.

κ. δημ. ἔγγραφος ἐκθεσις γεγονότων ἢ καταστάσεων, ὑποβαλλομένη ἰδίως πρὸς τινά ἀρχὴν μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως αὐτῇ λαβῆθῶσιν γνώμιν ἐκπεύρησθ τὰ θέοντα· ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον δύο ὀνομημῶματα διὰ τὸ ζήτημα τῆς σταφίδος, - ὀνομημῶμα πρὸς τὸν ἀνακριτῶν' 8) εἰδ. νεώτ. νομ. ἐν τῇ πολιτικῇ δικονομίᾳ κτ. πληθ. ὀνομημῶματα τὰ ἐργα ἐκείνα ὅτινα χρησιμεύουσι πρὸς διαπίστωσιν τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν γελεύσεως ὀρισμένων πράξεων καὶ γεγονότων' 9) εἰδ. ἐν τῷ διεθνῇ δικαίῳ, ἔκδοσις ἔγγραφου διπλωματικοῦ ἐν χρ.κατὰ τὰς μετὰ τὴν ἐκράτος ἐπίσημον διαπραγματεύσεως περιέχοντος τὰ ἐπιχειρήματα ἐφ' ὧν βασίζουσι τὴν ὑπ' αὐτῶν ὑποστηριζομένη ἀποφιν οἱ ἀντιπροσώπων κράτους τινός.

ὀνομηματίζομαι μτυν. σημειῶ τὴ χάριν μνησίαν, γράφω ἐν ὀνομημῶματι, ἀναγράφω ἐν σημειώσεων· Πλούτ.'Ηθ.120E τὰ δ' ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ ῥηθέντα κατ' ἰδίαν ὀνομηματίζομένους παρέρχομαι· κ. μτ. ἐμπροθ. γενικ. δηλοῦστος τὸ ἀντικείμενον τῆς μνησίαν· Λογγίν.'Υφ.1,2 ἐπεὶ ἐνεκλεῖσθαι ἡμᾶς τὴν περὶ φύσεως εἰς ἴδιον ὀνομηματίζοσθαι χάριν, Σέξτ.'Εμπ.367 περὶ τῶν ἐν ταῖς Πυρρωνείσις ὀνομηματίζομένων διειξεῖμεν' 2) γράφω σημειώσεις, χρονικὰ περὶ γενότων, συμβάντων, ἀπὸ μνήμης· Πολύδ.5.33,5 οἱ τὰ κατὰ καιροῦ ἐν ταῖς χρονολογίαις ὀνομηματίζομενοι' 3) γράφω σχόλια εἰς σύγγραμμα· Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.158' 4) ἀναγράφω, σημειῶ τὴν ἴνα τὸ ἐνθυροῦμαι· Στωβ.'Εκλ.2,212 τὸν προθῶμως ἀκούοντα καὶ ὀνομηματίζομενον τὰ λεγόμενα ὀπὸ τῶν φιλοσόφων' πρὸδ. ὀνομηματίζω.

ὀνομηματίζω μτυν. κ. νεώτ. συντάσσω ὀνομημῶματα βλλ.εἰ, γράφω ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις εἰς κείμενα συγγραφέων, σχολίαζω· Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Δωδώνη Φιλῶδεςος ἢ τῶν Ὀδύσειων ὀνομηματίζω, αὐτ.ἐν λ. Ἐρυθραῖα Ναυκράτας δὲ τὸν Ὀμηρον ὀνομηματίζω, Σχόλ.'Ερμολ.7,41,7, αὐτ.7, 592,20,ΕΜ 273,41. - ὀνομηματίζω τὸν ἐδριπίδων-τὸν Δημόσθην' 2) γεν. ἀναγράφω, ἐκθέτω ἐγγραφῶς ἀναφέρω, τὸ παθ.· Πάδ.'Εσθρ.3,6,22 ἐν ὧν ὀνομηματίζω τὰδε· πρὸδ. ὀνομηματίζομαι, ὀνομηματίζομαι, ὀνομηματίζω.

ὀνομηματικός-ἠ-ὄν μτυν. μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς ὀνόμημα, ἢ εἰς ὀνομημίαν ἢ ὁ πρὸς ὀνόμησιν χρησιμεύων· ὀνομηματικὸν σημειῶν' || ὀνομηματικοὶ διάλογοι ἀπομημῶμεθα ὀπὸ διολογιῆν μορφήν· Διογ.Α.4,5 Ἀριστίνππου ὀνομηματικοὶ διάλογοι' 2) ὁ ἀνήκων, ἀνοφερόμενος εἰς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις, σχόλια εἰς κείμενων· Εὐστ.Πον.61,54 ὀνομηματικῶν ἐξηγήσεων.

ὀνομηματικός ἐπιγρ. μτυν. κ. νεώτ. ὀπὸ μορφήν ὀνομημῶτος, εἰδ. ὅς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις, ὡς σχόλιον· Γαλ.12,380 ὀνομηματικός, ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ β' τῶν ἐπιδημίων . . . λέλεκται. **ὀνομηματίων** (τὸ) μτυν. ὀνοκορ. τ. τοῦ ὀνόμημα βλλ.2)· Μάρκ.Αὐρ.3,14 οὕτε γὰρ τὰ ὀνομηματίδια οὐ μὲλλεις ἀναγινώσκων, Παλλᾶδ.8.β'ἰω. Χρυσ.23, Σχόλ.1λ.Σ.616.

ὀνομηματίσις-εως (ἡ) μν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀνομηματίζω βλλ., ὁ ὀνομηματισμὸς· Βλεμμ.Λογγ.3,2, - ὀνομηματίσις τοῦ Θουκυδίδου- τοῦ Ἀριστοτέλους ἰουγγραφῆ σχολίων εἰς . . .

ὀνομηματισμός (ὁ) μτυν. κ. νεώτ. τὸ ὀνόμημα βλλ.2)· κτ. πληθ. τὰ ὀνομημῶμεθα, τὰ χρονικά· Πολύδ.2,40,4 διὰ τὸ καὶ κλαν ἀληθινῶς καὶ ἀσπεῖς ἐκείνων περὶ τῶν ἰδίων συντεταγμένων πράξεων ὀνομηματισμοῦ, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,7 βέλτιον ἂν ὦν ὀρμηθῶν λόγων τε καὶ ὀνομηματισμῶν διαλεθῆν, Πάδ.'Εσθρ.4,15, αὐτ'Μοκκ.2,2

13 ἐν τοῖς ὑπομηματισμοῖς ἔξηραίνοντα 2) πᾶν ἔγγραφον, πάσα σημείωσις δι' ἣν ἐπιτίθεται, ἐν οἷς ἀναφέρεται τι: Πολυδ.26,7,5 τῶν ὑπομηματισμῶν ἀναληφθέντων ὧν αἱ δέκα πράξεις ἐπισημάνοντο κατὰ τὴν Ἀσίαν, αὐτ.24,2,4 3) σύγγραφοι ἔρρηγνυτοὶ σημειώσεις, σχολίων εἰς κείμενον συγγραφῆς τινός: Εἰστ.746,30 ὁ κωμικός καὶ ὁ κατ' αὐτὸν ὑπομηματισμός.

δπομηματιστής (ὁ) μνη. κ. νεώτ. ὁ συντάσσων ὑπομήματα, ἔρρηγνυτοὶ σημειώσεις εἰς συγγραφάς, ὁ σχολιαστής: Εἰστ.Πον.61,4 αἱ τῆς ἱστορικής τέχνης ὑπομηματισταί, αὐτ.Οδ.1397 τοὺς Πλάτωνος ὑπομηματιστάς.

δπομηματογράφος (ὁ) μνη. κ. νεώτ. ὁ συγγραφεὺς ὑπομημάτων βλ.δ: Στοιθ.Ἐκλ.1,950 Ἔρμιο, τοῦ πάντων ὑπομηματογράφου, Ἰουλι.Πορφύρ.411C πολλὰ ἦν πᾶν καὶ μεγάλη βιβλιοθήκη . . . παντοδαπῶν μὴ φιλοσόφων, πολλῶν δ' ὑπομηματογράφων 2) εἰδ. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ τίτλος ἄνωγτρον δημοσίου ἀρχόντου: Στραβ.17,112 Πάπ. καὶ ἔκομισάμην τὸ πρῶταγμα Πτολεμαίου τῷ ὑπομηματογράφῳ, Ἐπιφρ. 3) εἰδ. ἐν τῷ κανονικῷ δικαίῳ, ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων διδόμενον εἰς πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς λαϊκοὺς, καὶ ἐπιθάλων εἰς τὸν δεξιότατον τεταμημένον τὸ κοιλίον ὅπως ὑψηρετῇ τῷ ἀρχιερεὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐπισκόπων καὶ γράφει τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενα, πρὸς δὲ ὅπως γράφει τὰ ὑπομήματα καὶ ἀνογνώσκων ἀδυνατοῦντος τοῦ χωροφυλάκου, τοὺς ὑπομηματισμοὺς τοῦ χωροφυλακικοῦ σκεπτόμεν.

δπομηματογραφοφάσι -οῦμαι μνη. ἀποθ. σημείωσις, ἀναγράφω τι ὡς ὑπόμνημα κ. μνη. φ: Θεωδ. Ἐπιστ.748 μαστίζουσι τὰ τῶν θεραπευμένων σώματα . . . οἷον ὑπομηματογραφοῦμαι τὴν ὑπερβολὴν τῆς πικρίας.

δπομηματοφάλαξ -ακος (ὁ) μνη. ὁ τῶν ὑπομημάτων, τῶν πρακτικῶν φάλαξ: Κόδ. Ἰουστιν.12,38,19

δπομημόνευμα -ατος (τὸ) ἔσφ.φρ. ἀντὶ ὑπομημόνευμο: Εἰστ.924,7.

δπομημόσις -εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπομημόσκει βλ.δ, ὑπενημόσιος: Θεουκ.4,17 ὑπομημόσιον δὲ τὸ καλῶς βουλευσάσθαι πρὸς εἰδὸς ἀγασσόμενον, αὐτ.4,95, Πλάτ. Φαίδρ.275Α κ. μν. γενικ. τοῦ πράγμ. οὐτ.Νόμ.732D τὰς ὑπομημόσεις πάντων τῶν τοιοῦτων, Ξεν.Κτ1,3,38 ὁ τῶν τοιούτων ὑπομημόσιον αὐτὸς μόνον ἔχων, Πλούτ. Ἀρτέ.22 ὀνειδιζομένους μάλλον ἢ χάριτος ὑπομημόσις, -ὑπομημόσις παλαιῶν ἐδεργασίων 2) ἡ μετρία, τὸ ἀναφέρειν τι: Θεουκ.2,88, αὐτ.3,54 τῶν εὐ δεδραμένων ὑπομημόσιον ποιησόμεθα [βα μιλῶσμε γὰ τὸ καλῶς κομώμεναι] || ἐξιστοροῦσι, ἀφήγησις: Εἰφρ.Ορ.1032 εἰ δάκρυα πορβυμῶσι ὑπομημόσιον κακῶν.

δπομημόσκω μνη. τ. ἀντὶ τοῦ ὑπομημόσκει βλ.δ: Ὀρφ. Ἰνν.76,7 μνημοσύνη . . . φιλάγρηνος ὑπομημόσκουσα τε τὰ πάντα.

δπομημῶσσομαι μέσ. μνηστεύω, ἀραβδωνίζω τέκνον μου: Ἀριστλ.Πολιτ.5,4 ὑπομημῶσσεσθαι γὰρ τὴν θυγατέρα, ὡς ἐλέγησάντων αὐτὸν ὁ τοῦ ὑπομημῶσθεντός πατῆρ . . .

δπομηματικόν (τὸ) μνη. κ. μνη. τὸ ὑπόμνημα: Σχολ.Ἐπιφάν.2,158 εἰ τις θέλει . . . τούτῳ τῷ ὑπομηματικῷ ἐντυγχάνειν, Ὀριγ.7,100C, Θεοδωρίτ.4,1134 ὑπομηματικὸν τῆ βασιλικῆς γεγραμμένων χειρ.

δπομηματικός -ἡ-όν μνη. κ. νεώτ. ὁ ὑπομημῶσκων τι, ὁ εἰς ὑπόμνησιν χρησιμῶν: Σέξτ.Ἐπιφ.Μοθ.89 τῶν σημείων τὰ μὲν ἔστιν ὑπομηματικά, τὰ δὲ ἐνδεικτικά, κλ.μ.Ἀλ.736 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα ὑπομηματικῶν βλ.δ.

δπομηματικός ἔπιφρ. μνη. κατὰ τρόπον ὑπομηματικῶν βλ.δ: Σέξτ.Ἐπιφ.Μοθ.8,269 ἀκριδέστε-

ρον δεικνύεται ἐν τοῖς Σκεπτικαῖς ὑπομημῶσιν, ὑπομηματικώτερον δὲ καὶ ἄν ἡ παρασταθλαστικῶν.

δπομηματρία (αἱ) ΔΑ 312,11 καὶ ὀνόμασι τὴν θεῶν ἕρπεια.

δπόμνημι ἐπιθεσθαι δὲ ὄρκου: Σοφ.ἀν.313 ἡ φῆς ὑπομῆν δ' ἀνυπομνήσασθαι χάρην κ. ποθ.: Δημ.1174 ὑπομῆσθαι τοῦτο (παρασθεσίαις τῆς ἐνόρκου ταύτης διαθεσάσεως). Υπερβ.π. Σχολ.Ἀριστ.Πλ.725 ὑπομῆσθαι τούτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἄγων 2) μέσ. ὑπόμνημα, ὡς ἀπτικός, δικανικός ὄρκος, ὄμνην ὁ ἴδιος ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὅτι κωλύομαι ὅπως παραστῶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον καὶ ἕνεκα τούτου ζητῶ ἀναβολὴν τῆς δίκης: Δημ.1152, αὐτ.1174 ὑπομῆσάμεθα Ὀλυμπιάδων ἀπεινὰ δημοσίᾳ στρατεύομενον, αὐτ.1336 ὑπομῆσάτο τις τὸν Δημοσθένην ὡς νοσούντα, Πλούτ.Πθ.848C.

δπομοιραχία (ἡ) νεώτ. ἡ κατωτέρα τῆς μοιραρχίας διοικητικὴ ὑποδιοίρεσις τῆς χωροφυλακῆς, ἡ ὑποδιοίρεσις χωροφυλακῆς.

δπομοιραρχος (ὁ) νεώτ. ὁμοιωτικῶς τῆς χωροφυλακῆς ἔχων παρῶν ἀμέσως κωιότερον τὸ μοιραρχίῳ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ ἐν τῷ κατὰ ζῆλον στρατῷ.

δπομονετικός -ιά-ό δημ. ὑπομονετικός βλ.δ.

δπομονεύω δημ. ἀμτ.δ, ἀφρ. ὑπομῶνεθω, ὑπομένω, ἐγκορπεῶ, κᾶν ὑπομονή: πρέπει νὰ ὑπομῶνεθῆς καὶ νὰ συλλογησθῆς τὰ χειρότερα.

δπομονή (ἡ) κ. μνη. κ. δημ. ἡ κατάσταση καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπομῶνεθαι βλ.δ, ἡ εἰς τὰ ὅπλα παραμονή: Ἀριστλ.Ρητ.3,9,7, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,44 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάσταση τοῦ ὑπομῶνεθαι τοῦ ἐγκατεροῦντος, καρτερία: Ἀριστλ.Ρητ.2,6,13 ἀπὸ ἀνομιλίας γὰρ ἡ εὐλαΐα ἢ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμῶνεσθαι, Πλούτ.Πελοπ.1 οὕτε ὑπομονὴ μὲν ἀνατόμῳ καλοῦσι καὶ μετ' ὀλιγορίας γίνονται τοῦ ζῆν, -χαρὰ στήν ὑπομονή σου, ν' ἀκούσῃ τόση ὥρα ἀνομιλίας, -ἐχε ὑπομονὴ καὶ ὅλα θὰ διορθώσῃ, φρ. κᾶν ὑπομονὴ [ὑπομένω, ἐγκορπεῶ] || μν. γερτικ. τὸ πρᾶγ, φρ ἀντικειμ. τὸ ἀσκεῖν ἐγκορπεῖσθαι ἐν τινι, τὸ νὰ ὑπομένῃ κανεὶς κατὰ: Πλάτ. Ὀρ.412C ὑπομονὴ λύθη ἕνεκα τοῦ καλοῦ ὑπομονὴ πᾶν ἕνεκα τοῦ καλοῦ, Ἀριστλ.Ἀ.Υατ.2,13,18 ἡ ὑπομονὴ ὀβριζομένων, Πολυδ.4,51,1 3) ἀνεπιτικότητα: οὐτ.15,15,8 ἡ τῆς μαχαίρας ὑπομονῆς τῶν πλεγῶν ἢ ἰδιότης ἢ δύναμις τῆς μοχαίρας εἰς τὸ νὰ ἀντέξῃ εἰς τὰ κτυπήματα! 4) ἐπιφικτικὸν ὄργανισμὸν, ἀνοχή: Θεοφρ.Φαῖτ.5,16,3 τῆς δὲ ὑπομονῆς αἴτιον ἡ γυρότης 5) ἀνοχὴ πνοῆς, μν. γενικ. τοῦ πράγμ.: Θεοφρ.Χαρ.6 ἡ δὲ ἀπόνοια ἔστιν ὑπομονή, ἀσχῶν ἔργων ἐ καὶ λόγων || νεώτ. ἀσχημῶν, ἀνεπιτικότητα, ἐν παρεμφερεῖ χροῖσι: ἡ ὑπομονὴ μου ἐξηγνῆθη καὶ θὰ τὸν ἔπιλοφορτώσω.

δπομηματικός -ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ὑπομῶνως, καρτερικός: Ἰνν.22,23, Ὀλυμπιάδ. εἰς Πλάτ.Ἀλκ.2,183, -εἶναι πολλὸ ὑπομηματικός καὶ ἀποφῆρες ἀγωγύστος || εἰδ. ὁ ἀνεκτικὸς εἰς τὸς προσβολὰς τὰς ἐπιθέσεις: δὲν εἶναι καθόλου ὑπομηματικός καὶ κενερίζει ἀμέσως.

δπομηματικός ἔπιφρ. μνη. κ. νεώτ., δημ. -ά μετ' ἐγκορπεθήσεως, μετ' ὑπομονῆς Μοκάρ.Ὀμν.85,3 ἀνδρείως καὶ ὑπομηματικῶς φέρεται τὸν προσφερόμενον πῆνον, Σουῖδ. ἐν λ. ἀνδραγαθίας.

δπομορφάζω μνη. ἔσφ.φρ. ἀντὶ ἐπιμορφάζω βλ.δ: Φιλ.1,604,13.

δπομορσία (ἡ) ἔσφ.φρ. τὸ ὑπομορσία βλ.δ.

δπόμοσχος -ον μνη. εἰδ. ἐπι ἀγέλλωδων, ὁ ἔχων μῶσχος: ΚΠορφ.Ἐκθ.464 [ἐκθ. βδων.] ὀνόμοσχα ἀγέλλωδα.

όνομοσεύω μτγν. όποφειτεύω, μτφ. όποτρέφω, όποθάλλω : Εόνδ.π.σ.ουιδ. έν λ. μσεύω ούται μέν ώδε μέναντες όπεμόσχεον τόν πάλλον.

όπομόχθηρος-ον ό κατά τ. κάμψ μοχθηρός βλ.λ.2, όθλιος, όξιος έστερμημένος παρακατα- : Ανών.Κωμ.Ποιητής π.Λουκ.ΖΤραγ.38 τούτ μέν όπομόχθηρον, άλλο μοι λέγει, Εύστ.Πιν.73,33 άγλαμα όπομόχθηρον και κιόδηλαγ || κτ. Πολυδ.2,109 εφ ό θύρρογλωσσος παρ' Εύριπίδω.

όπομοχλειών κ. νεώτ. φσι. ό ένεργώ ώς μοχλός : Ίπν.Μοχλ.865 ατυλίσκος, ός ένών μοχλόακρος όπομοχλειώεις || νεώτ. φσι. ένών δια μάχολώ, όποκινώ κ. μτφ. : διά τής άρθογραφίας των όπεμόχλειων τήν άνταρσίαν - τήν τάσιιν.

όπομόχλιον (τό) κ. νεώτ. φσι. τό όπιστήριγμα, τό σημείον στριβίξως του μοχλού : Άριστ.Μηχ.4,1, Φιλ.Βελον.59,21 και τοίς μοχλοίς βόαν κινούσι τήν βάρη, όταν εις έγγύτητα του βάρους τό όπομόχλιον θώσιν, - εις τούς μοχλοίς α' εϊδους τό όπομόχλιον εϊρίσκειται μεταξύ δύναμεως και άντιστάσεως.

όπομούξ όποκόφως μύξω, κάνω τόν ήχο μύ ή : Διοφλ.Ζωγράφ.2,23 ήλω τούταν ήπεμύξ' εύθύς έκδεικνόντα.

όπομυθούμαι-όμαι ποι. όποθ. λέγω έκ τών προτέρων, προφητεύω : Άπολλ.Ρ.2,460.

όπομυκτρίξω μτγν. δούλω, κρυφίως έμποίξω, κλειστά, μκτρίξω τινά : Νικόλ.Κωμικ. έν "Αδελ.1,38.

όπομυκται-όμαι ποι. όποθ. μκτώμαι όποκρινόμενος εις τινα, έκβάλλω μκτθμόν εις άπάντησιν : Αλοχ.Άν.54 ταυρόφθογοι δ' όπομυκνώνται ποθέν εξ άφανούς φοδεραί μμοι.

όπόμυξος-ον ό έχων όλιγην τινά μύξαν : Ίπν. "Αρθρ.758.

όπομυξώδης-ους-ες μτγν. Ιατρ. όπόμυξος βλ.λ. : Γολ.18,363,14 όπομυξώδεις τάς σάρκας εργάεται.

όπομύσασρος-ον ειδ, Ιατρ. ό σχεδόν νύσασρος βλ.λ.1, ό κάμψ σχισμερός : Γολ.Ίπνοκρ.Γλωσσ. "Εξηγ.584 'όπομύσασρα, δύσώδη και όξια του μυσάτταθαι" : Φιλ.1,581,2.

όπομύω μτγν. ποι. έλαφρώς μύω, κλειψω κάμψω, μισοκλείω : Άλκιφρ.3,55 δμματα όπομυκόντα.

όπόμωρος-ον μτγν. ό έχων άρκετήν δύσιν μωρίς, ήλιθιότητος, καυτοσύνης, κουτεπτόκος : Λουκ.Ίκορ.29 ήπόμωρον τετυφωμένον ύδρεως άνάπλωιν, Πτολ.Τετραδ.163,1.

όποναιω μτγν. κατοικώ όποκάτω : ΑΠ Παράρτ. 268 οί στύνοι χώρον όποναιετα.

όποναιαρχος (ό) νεώτ. κ. δημ. βαθμός άνωτάτου άξιωματικού του ναυτικού μεταφ' πλοίαρχου και άπνυσαρχου, άπνιστοχών προς τόν Βοθύμόν του όπαστρατήγου του έν τή Ζηρά στρατού.

όποναιώδης (ό) νεώτ. βαθμός άξιωματικού του ναυνηγικού σώματος, έν χρ. παλιότερον, άντιστοιχος προς τόν Βοθύμόν του λοχαγού : όποναιωδής έκκαλιτο άλλοτε ό σήμερον καλοόμνος ναυνηγικός όποναϊαρχος.

όποναιώξ μτγν. όπεμύοιλω, όποδηλώ, νεώτητα : Φιλόστρ.Εικ.698 ό σήχην όποναιώξ έτι.

όποναιώξω μτγν. όπισύλω, πλαγίως ήως όνειδίξω : Ίω.Φιλόπ.Κοσμογ.1,15 ήνωχλαυν ήρέμα πως και όπωνειδίξωιν.

όποναιώδιστος-ον μτγν. ό φέρων, συνηγαγόμενος άνεδος, έντροπήν : Φιλ.2,409 (ό γρ. έποναιώδιστος).

όποναιώω ό γρ. του όποναιώξ βλ.λ.

όπονεκρω-όω μτγν. εδχρ. έν τώ μέσ. όπονεκρωόμαι γίνομαι ώς νεκρός, σάμψως νός νεκρώσωμαι : Ίω.Λυδ.Ρωμ.1,42 χεριώνος ό σκορπίος τή γβ... όπονεκρωθείς κεται.

όπονεκρωθίω έω σχόλ. όργίζομαι έλαφρώς, όλιγόν, κάνω νά θυμώσω : Σχόλ.Λουκ.Ψευδολ.30.

όπονέμομαι νέμομαι, βόσκομαι όποκάτω, κρυφίως : Ίπν.279,44, ΑΠ17,444 έλαθεν πύρ όπονειμάνον (εξέχούσθηκε φωτιά) που κουφόδουσκε || 2) όπονομεύω, όποσκάπτω μτφ. δούλω έπιχειρώ κατά πνο, έξεπατώ τινά : "Επίχ.5' πρβλ. όπονομεύω, όπόνομος.

όπονεκρίψω γλωσσ. όποτέμνω του νεύρα, τούς τένοτας.

όπονεύω έλαφρώς, κρυφίως νεύω προς τινα, κρυφιστέφω : "Ορφ.Λιβ.99.

όπονεφέλη (ή) μτγν. Ιατρ. νεφέλωδως χρώματος θόλωμα έν τώ ούρω : Γολ.19,61,7 όπόσαστιν τήν καλούμενην νεφέλην ή όπονεφέλην.

όπονεφέλιξ μτγν. Ιατρ. ήλι του ούρου, είμαι βολερός, νεφέλωδως : Γολ.19,625,16.

όπονεφέλος-ον μτγν. ό υπό τάς νεφέλας, κάτω από τά σύννεφα : Λουκ.Δραμ.25.

όπονηφίον (τό) γλωσσ. άτμοσφαιρική, καιρική κατάστασις συννεφώδης, ή συννεφία.

όπονεύω νέω, κολυμβώ όπό τήν ύδατιν έπιφάνειαν : Άριστ.Λ.9,48,3 έφάνησαν ήδω δελφινεί όπονόντες και μετακρίνομεν τώ νεύω (έν. δελφινίσκον) || μέσ. έν τώ τμή. όπονησαμένη ύπελθούσα : Ίπν.279,43 (κτ. διόρθ. έκ του Γολ. "Ίπνοκρ.Γλωσσ."Εξηγ.584).

όπονηφιος-ον ό υπό τό όρος Νήϊον κείμενος, έκτενόμενος : "Οδγ.81 εφ 'Εβόκης όπονίφιος εϊλάλουθμεν ισχόλ. εις όπό τό Νήϊον όρος κειμένης.

όπονηφω μτγν. νήφω ήως : "Ίωσ.ΠΙ.5,6,1.

όπονηχομαι μτγν. νήχομαι όπό τό ύδωρ, όπονεύω βλ.λ. : Πλούτ.Άντάν.29 εκέλευσε τούς άλιεις όπονηξαμένους... αού.Βρούτ.30' || νήχομαι, κολυμβώ όπό τι, κάτω από μτ. προσδιορ. κτ. γενικ. : Πaus.1,44,8 χελώνη όπενήχτο ταίς πέτρας || 2) πλέω, νήχομαι δευτέρως μετά τινα, άκολουθών τινα, μτ. διατ. : ΑΙλ.Ζ.2,6.

όπονίξω μτγν. μέλλ. όπονίφω, νίπω όποκάτω : "Ιεροκλ.Α-στοδ.462,54.

όπονηκίω-έω νομ. νικώ μικράν, άσήμεναν νήκην, φευτινόμα : Άχμ.Όνειρ.175,7.

όπονιτρούδης-ους-ες μτγν. ό άλίγον νιτρούδης : Φιλότ.π.Αθην.2,79Α δύναμις δ' έχει τόν άγρών κολλώδεις τε και γλυκέλας όπονιτρούδεις.

όπονηφω κ. -νεφω έν χρ. άπρσο, όπονίξω νίφω και χιονίξω έλαφρώς : Θουκ.4,103 χεριών δέ ήν και άπένειψεν || δθ. νύξ όπονηφομένη χιονώδης, χιονισμένη νύχτα : αούτ.3,23.

όπονόμα-ατος (τό) όνόθεσις : Ίπν.Προορρ.84, ΠΔ Σοφ.Σειρ.25,7.

όπονόσις-εως (ή) μτγν. όπόνοσις, όποφία : Όριγ.3,670Η συναγορεύει τή όπονόσιση.

όπονιτρούς (ό) μτγν. φιλόποτος, καχύποτος : Πολέμ.Φυσιογ.1,6.

όπονιτρούκος-ή-ον φιλόποτος, καχύποτος : Πολυδ.9,152 'όπονών δε και όπονιτρούκος και άμψιγινών και όπονιτρούκος και τοπάξων.

όπονόθεσις-εως (ή) μτγν. δειλασμός, όποπλάνησις, ξεγέλασμο : Εύστ.Έκκλ.Ίοτ.10,6, Πρόκλ. Παράφρ.Πτολ.4,7,271, "Επιγρ.

όπονοθευτής (ό) μτγν. ό έξεπατών, προδίδων : Πρόκλ.Παράφρ.Πτολ.3,18,230 όπονοθευτής τών τε οικειών και τών άλλαστριών || ειδ. ό πόριος, ό διαφθορεός : αούτ.3,18,233 γυναικών όπονοθευτής.

όπονοθεύω μτγν. καθιστώ νόθος, διαφθερίω κ. μτφ. : ΠΔ Μοκκ.2,47 όπενόθευσε ό Ιάσων τήν άρχιμερυσώνην || 2) ρηματ. π. όπονόθευσις, όπονοθευτής.

όπονόσια (ή) (ό)νομάω κ. νεώτ. κ. δημ. κερκυμένη, μη έκφοραζόμενη σκέψή : δθ. κ. ειλασία, Ιόδα μόνον εφ' ένδειξεων σχηματισμένη, μη έπειροδομένη επί όποδείξεωσ όποφία, όπόθεσις : "Α.

ριστφ Εἰρ.993 ἢ μτ. γενικ. ὀνομασία τινος γνώμη, ὀνόμασις ἐπιχρησιμοποιεῖται ὡς πρός τ· Θουκ.5,87, αὐτ.2,41, Εὐρ.Φοίν.1133 ἢ εἰδ. ἐπὶ κακῆς σμ· Δημ.1178 ὀνόμασι πλάσσει εἶσι καὶ προφάσεις ἀδικαί καὶ πονηρίας πρὸς Μέν.Μονοτ.732 2) εἰδ. ἡ ὡς βῆσις ὑποκειμένη πραγματικῆς σημασίας, ὁ βαθύτερος, ὁ ἀληθὴς σκοπὸς· Ξεν.Συμπ.3,6 ἢ ἰδίας δὲ ἡ ἀπολαύσαντων, ἡ κεκρυμμένη εὐνοία, ἰδέα, ἡ ἐν ταῖς μύθοις, ταῖς ἀλληγορικῶς περιεχομέναι· Πλάτ.Πολ.378B ὁ .. νεὸς οὐχ οὐδὲς τὸ κρινεῖν ὅτι τε ὀνόμασι καὶ ὁ μὴ πρὸς Πλούτ.Ἠθ.179 ἢ φρ. καθ' ὀνόμασι κεκρυμμένως, λαθρονόμως· Πολύβ.28,4,5, Διον.Ἀλ.Ρητ.9,1 ὁμ. φρ. δι' ὀνομασιῶν· Ἀλκίφρ.2,4 ἢ ὁμ. καθ' ὀνόμασι παρὰ τὸ προσδοκῆσαι· Κοϊντλ.6,3,84 3) Ἠθ. εὐνοία· ὑπερηφανία, θράσεια.

ὀνομαστικός-έως (ὁ) πάσ. ἐργάτης ὀνομασίου βλ.5,1, ὀνομασίου ὄρασμα, γέισου.

ὀνομαστικός-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀνομασίου βλ.1, ἡ δι' ὀνομασίου ὑπόσκαφίς τοῦ ἐδάφους 2) κ. μτφ. ἡ δοξασι βλάβη· ὑπῆρξε μοναδικὸς εἰς τὴν ὀνομασίου τῶν φίλων του, ἐνήργησε τὴν ὀνομασίου τῶν πολιτικῶν του ἀντιπάλων πρὸς ὀνομασίου.

ὀνομαστικός (ὁ) νεώτ.θλ. ὀνομασίου, ἐργάτης ὄρασμου ὀνομασίου 2) μτφ. ὁ κρυφίως, ὁ κρυφίως ἐνεργῶν ἢα βλάβη πινά· ὀνομαστικός τῶν συναδέλφων του.

ὀνομαστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφορμένος εἰς τὴν ὀνομασίου βλ.1, ἐν χρ. ἰδίας μτφ. ὀνομαστικαί ἐνεργεαί.

ὀνομαστικός κ. νεώτ. ὄρασμα ὀνομασίου, ὀνομαστικῶς τὸ ἔδοξα πρός διάρκειν ὀνομασίου· Δεκαρχ.π.Φώτ., Ἀνών.π.Σουιδ. 2) κ. νεώτ. εἶψρ. ἰδίας μτφ. ἐνεργῶ κρυφίως, ὁ κρυφίως ὀνομασίου· Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,23 ὀνομαστικῶς Ῥωμαῖοι πόλεμον ἐκ τῶν ὀνομασίου ἢ νεώτ. βλάττω τὴν πινά διὰ δολίων ἐνεργειῶν· Παπαντ.Ἀγ.Ὀρ.61 ὁ ἀσκητισμός .. ὀνομαστικῶς τὸ στρατὸ .. καὶ τὴν διοίκησιν 3) ρηματ. ὁ ὀνομαστικῶς ὀνομαστικός.

ὀνομαστικός (ἡ) μτγ. ὀνομαστικός ὀνομαστικός· Στράβ.13,1,67 ἔδειξε δὲ τὴν ὀνομαστικὴν χίμαρος ἐκείνων εἰς τὸ στόμα, διόδ.Σ.3,24 2) κ.μτφ. ῥαδιουργία, δολία ἐνεργεαί πρός ἐπαγωγὴν βλάβης εἰς τινά, ὀνομαστικός· Ἠθ.

ὀνομαστικός ἐπίρρ. ὑπὸ τὴν γῆν, δι' ὀνομαστικῶν ὀνομαστικῶν· Θουκ.6,100.

ὀνομαστικός (ὁ) νεώτ. στρατ. μικρά, ἀμυντικὴ ὀνομαστικῶς.

ὀνομαστικός (ὁ) νεώτ. ἐργάτης ὄρασμου ὀνομαστικῶς, ὀνομαστικός.

ὀνομαστικός-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τὴν γῆν ἐκτείνοντος, ὀνομαστικός· Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,13 ὀνομαστικῶς τῆρα, Στράβ.13,1,67 ἀνταν ὀνομαστικῶν 2) ὁ ὀνομαστικός ἐσοκαμένος· διόδ.Σ.3,37, Στράβ.12,17,71 χώρα ὀνομαστικῶς πυρὶ καὶ ὕδατι 3) ἐν εἰδ. σμ. ὁ ὑπὸ τὸ δέρμα· Διοσκ.5,138 ὀνομαστικῶς ἐλακός.

4) τὸ ὄρα. ὡς οὐα. ὀνομαστικός διόδος, λογιόμ· Θουκ.2,76 ὀνομαστικῶς δὲ ἐκ τῆς πόλεως ὄρασαντες, Πλούτ.Κατ.6 οὐκ εἰ ὀνομαστικῶς, ἀλλὰ ἤδη μηχαναῖς αἰρεῖν τὴν πολιτικῶν 5) ὁμ. τὸ ὄρα. ὀνομαστικός πρός διόδοσιν ποσίου ὕδατος ὄρασαντες ἢα· Ξεν.Ἑλλ.3,1,7 φρεατίαν τεμνομένη ὀνομαστικῶς ὄρασαντες, Ἀριστ.ΜΕΤ.1,13,11 6) κ. νεώτ. κ. θλ. δημ. κ. ὀνομαστικός (ἡ) ὀνομαστικός ὀνομαστικός πρός ὀνομαστικῶν ὀνομαστικῶν ὕδατων· Στράβ.5,3,8 καὶ ὀνομαστικῶν τῶν δυνάμεων ἐκείλειν τὰ ἄματα τῆς πόλεως εἰς Τίβερην, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,40 Ρηγίλων .. ἐς ὀνομαστικῶν λυμμάτων καθέκκεν 7) ὁμ. τὸ ὄρα. κ. τὸ θλ. ὡς οὐα. νεώτ. κ. δημ. ὀνομαστικός πετρώματος πληρωμένη ἐκρηκτικῆς ὀνομαστικῶς

ἐκρηκτικῶς ἢ ἔργα λατομικά, φουρνέλο, μίνα 8) ὁμ. τὸ ὄρα. κ. τὸ θλ. νεώτ. ὀνομαστικός ἀμυντικῶς ὀνομαστικῶν ἔργων, ἀποτελούμενον ἐκ κοιλότητος πληρωμένης ἐκρηκτικῶν ὕδατων, δι' οὗ δύνανται νὰ ἀντιστοιχῆσιν τὸ ὑπερκεῖμενον ἔδαφος.

ὀνομαστικός-εως (ἡ) μτγ. ὀνομαστικός, ὀνομαστικός, ἡ πῶσις εἰς ὀνομαστικῶν στρώματα· Ἀνατολ.π.Διογ.Λ.2,9 ἰσχυρῶς τὸ σεσημῶν ὀνομαστικῶς ἀέρας εἰς γῆν εἰδ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Πλούτ. Ἀντών.3 ἢ πῶσις εἰς κατώτερον, χαμηλότερον βαθμόν· Γαλ.19,34,12 τὴν τοῦ θερμῶς ὀνομαστικῶν.

ὀνομαστικός ἢ ὀνομαστικός, ἐπινοητικός· Ἀριστ. ΜΕΤ.2,8,19, Πλούτ.Θεμιστ.15 ἔδοξα αὐθις ὀνομαστικῶν καὶ κατασκήπτειν εἰς τὰς τριῖρας, ἴωα, Αἰ 16,10,8 2) ἰδίας, καθέκκεν, κατακόβω· Ἠρ.4,62 ὀνομαστικῶς γὰρ δὴ αἰεὶ ὑπὸ τῶν χειρῶν ἰέν. τὰ φρούρανα 3) κἀκαίριος εἰς βάθος, φθάνω ἔως. ἐπὶ ποταμίου ρευσμάτων· αὐτ.1,191 ὀνομαστικῶς ἀνδρὶ ὡς ἐς μέσον ἡμέραν, Θουκ.3,89, Πλούτ.Ἠθ.366B 3) μτφ. καταλήγω, τρέπω, εἰς τὴν, κατανῶ, ἐξέρπειν ἐκ ... Πλούτ.Ἠθ.81B, Λογην.Υφ.3,1 ὀνομαστικῶς ἐκ τοῦ φουερῶ πρός τὸ εὐκαταφρόνητον ἢ εἰδ. κατὰ μικρὸν ὀνομαστικῶς εἰς τὸ γήρας· Πολύβ.2,21,4) ρηματ. π. ὀνομαστικός.

ὀνομαστικός-εως κυριεσίου ὀνομαστικῶν ἀπὸ νόσου, ἀρρώστιαν· Ἰππ.514,51, Λουκ.105,29.

ὀνομαστικός μτγ. ἔλαφρως νοτίκω, διαβρέχω ὀνομαστικῶς, τὸ παθ.· Στράβ.Ἑκλ.1,524, Γαλ.14,485,16 ὀνομαστικῶς ταῖς πρώταις ἡμέραις.

ὀνομαστικός-ἡ-ὄν ὁ κατὰ τινά τρόπον νοητικῶς, ὁ κἀπὸς παρανοητικῶς· Ἠθ.Βασισ.4, 209 ἰσχυρῶς.

ὀνομαστικός-εως μτγ. ἐμμέσως, ἡλιθίως νοητικῶς, συμβουλεύω μετ' ὀνομαστικῶς· Αἰ.217,15.

ὀνομαστικός-εως κ. νεώτ. ὀνομαστικός, ὀνομαστικός, μτ. αἰτ.· Ἠρ.9,88 ὀνομαστικῶς τὴν στρατιὴν τὴν τῶν συμμαχῶν ἀποσαν ὀνομαστικῶς .. Εὐρ.1,Α 132 τὴ μὲν γὰρ ἔλεξα ὀνομαστικῶς ἢ μτφ. ὡς χρθ, Θουκ.7, 73 Ἐρμοκράτης δὲ .. ὀνομαστικῶς αὐτῶν τὴν δόξαν, Πλάτ.Νόμ.679C κ. μτ. ὀνομαστικός· Ἠρ.9,99 ὀνομαστικῶς τοὺς Σαρμιστοὺ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν, Ἀριστ.ἠθ.12 ὀνομαστικῶς εἶναι τὸ θεῖον μτ. πλαγίως προτάσεις, ὀνομαστικός ὅτι .. ὀνομαστικός ἀλλὰ τῶν λεγόντων μάλλον ὀνομαστικῶς ἔνεκεν τοῖς αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων λέγουσι, Ξεν.ΚΠ.3,20 ὀνομαστικῶς μὲν .. ἐνὼ ἔχθροισι τρέφω ὄνομαστικῶς ὀνομαστικῶς, αὐτ.Ἑλλ. 4,8,35 κ. μτ. γενικ. ἐμμέσως· Ἀνδοκ.23,4 2) εἰκότως περὶ τινος, εἰκότως συμπερασμα, σημηματικῶς εἰκότως περὶ τινος, μτ. αἰτ.· Ἀντιφ.6,18 καὶ θερεῖται καὶ ἐπὶ μικρῶν ὀνομαστικῶν τὰ λεγόμενα, Ἀνδοκ.18,15 κ. μτ. ἀπαρφ.· Κροτίν.Νεώτ.Ψευδοπολιτικός οὐκ οἶδ', ὀνομαστικῶς δ' ὡς ἔχειν ἰέν. φυγῆν· κ. ἀπολ.· Ἀριστφ.Λυσ.38 περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσασαι .. ἀλλ' ὀνομαστικῶς σὺ μοι, Μέν.Κορρηθόνιος 2) ὀνομαστικῶς πάντες ἂ πιστεύουσιν, Ἀλεξ.Ἀδλ.35,6 ἔλασ ὀνομαστικῶν 3) νεώτ. ἐννοῶ, ἐκφράζω τὴν ἐμμέσως κατὰ τρόπον συγκεκριμενομένη πῶς ὀνομαστικῶς, ἔμμεσως, κ. παθ. δὲν φαίνεται νὰ ὀνομαστικῶς ἀπὸ τῆς τῶν γενομένων ἰδιότητος.

ὀνομαστικός-ον μον. ὁ σκοτεινός, ἀμυρῶς πῶς, ὀνομαστικός· Εὐδοκία 280 ὀνομαστικῶς χρώμας.

ὀνομαστικός (ἡ) ὀνομαστικός, ἡ γυνὴ παρεστῶτα τῆς κῆρυ, παράνομος· Σχόλ. Ἀριστφ.Ἰππ.647.

ὀνομαστικός μτγ. μέλλ. ὀνομαστικός, νόσος, κεντῶν ὀνομαστικῶς ἢ ὀνομαστικῶς, ἐπιφανοεικῶς· Εὐδοκ.19,3 ἄρα δὲ χερῶν δακτυλῶν πῶς ὀνομαστικῶς ἢ ὀνομαστικῶς καταπονεῖται.

ὀνουσάζω κυριεύομαι ὑπὸ ἐλαφρῆς διαθέσεως πρὸς ὄνιον, νυστάζω λιγία : Πλάτ. Συμπ. 223D οὗτε γὰρ ἐξ ὀρηθῆ παραγενέσθαι ὀνουσάζειν τε, Πλούτ. ΗΒ.178F.

ὀνώθωρος-ον μιν. ὁ ὄλιγον, ὁ κάπως καθρός, ὄνωος : Εὐστ.3,89.

ὀνώθωρος-οὐς-ές μιν. ὀνώθωρος βλλ. : Δαρμάσκ. ἐν Φώτ. Βιβλ.341,26.

ὀνοξανθίζω μιν. εἶμαι ἐλαφρῶς, ὄλιγον ξανθός, ξανθολός : Εὐστ. Πον.306,26 σταφύλιον ὀνοξανθισσά πως τῷ χρίματι.

ὀπάξενος-ον κ. νεώτ. ὄλιγον ξανθός ὀπάξενος : Ἰνν. Ἐπιδ.3,1079. Θεόφρ. Φι 9,12,2.

ὀπαξειδίον (τό) νεώτ. χημ. πρωταξειδίον βλλ.

ὀπαξενίζω μιν. ἐλαφρῶς ξενίζω, μεταχειρίζομαι ξενικάς πινάς λέξεις, φράσεις ἐν τῷ λόγῳ μου : Λουκ. Ἰκαρ.1 ἐπακουσάμαι σου . . σταθμούς τινας καί παρασάξας ὀπαξενίζοντες. 2) ἔχω τι τὸ ἔξενον, τὸ παράδοξον, τὸ παράξενον : Γρηγ. Νύσσ.1,772C κἂν ὀπαξενίζω δοκῆ ὁ λόγος.

ὀπαξενολογίω μιν. ξηνολογίω βλλ. ἐν περιγραφήν κλίμακα : Ἰώσ. Ἀρχ.13,414 (ισθ. ἀντί ὀπαξενολογίω βλλ.).

ὀπαξέω μιν, μέλλ. ὀπαξέσω, ζέω ἐλαφρῶς : Ἰππιατρ.254,25 ὀπαξέειν τὰς ἀπενοθύσις ὄλλας.

ὀπαξερναίω μεθ. ξηρναίω ὄλιγον : Ἰνν.452,17, αὐτ.4%32. κ. παθ. : Γαλ.6,434,14.

ὀπαξερασία (ἡ) ποιά τις ξηρασία : Ἰνν.543,12.

ὀπάξηρος-ον ὁ ὄλιγον τὴ ξηρός : Ἰνν.176A, αὐτ. 126A.

|| εἶδ., ἐπὶ τόπων, ὁ ὀπαξέρον πως ἐκ τῆς ξηρσίας : Πλούτ. ΗΒ.915B. 2) ἐπὶ τὸν μερῶν τοῦ σώματος, ὁ ξηρός, ἰσχνός πως, ὁ μὴ ὑπὸ δόξης σαρκὸς περιβαλλόμενος : Ἰνν. Ἀρθρ. 837. πρδλ. αὐτ.859D.

ὀπαξίζω μιν, μέλλ. ὀπαξίσω, ἐπὶ ἄρτου, εἶμαι ὄλιγον τὸ ἔθνος ἐκ πινος, ἔχω κάποια ξηλία : Ἀθῆν.3,114C Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὀπαξίζοντα ἄρτον κυλλάσταιν καλοῦσι, Ἦσ. ἐν λ. κυλλασσὶς ἄρτος τις ἐν Αἰγύπτῳ ὀπαξίζω ἐξ ἀλύρας.

ὀπάξινος-(η)-οιν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄλιγον τὸ ξινό, ὁ ξηνοτάτος, ξηνοτάτικος : τοῦ ὄλῳσαν ἕνα φάρμακα μαύρου καὶ ὀπάξινου.

ὀπάξυλος-ον ὁ ἔχων ἔξλικτον τὸ ἐσωτερικὸν ἰξέω-τερικὸς δὲ δι' ἔλθαστος ἐκ πολυτιμῶν μετάλλων ἐπικεκαλυμμένος : Ξεν.Οικ.10,3 ἐπιθεϊκῶς τὸ ἀργύριον κιθάρῳ . . καὶ ὄρυμος ὀπάξυλος, Ἀλεξ. Πονηρ.7, Ἐπιγρ. κοίτη ὀπάξυλος κατάχρυσος, Λουκ. ΖΤραγ.8 τὰ δὲ ἔξενον ὀπάξυλοι ἰεπί ἀγαλμάτων θεῶν. 2) δὲ, κ. μετ. ἐπίπλαστος, κιθάρῳλος, φεῖτικος : Φρόν. ἐν ΑΒ 67,5 ἐπόξυλος ποιητῆς, ρήτωρ, φίλος καὶ τὰ ὄμοια. Εἰρητιὰ κατὰ μεταφορῶν τὸν ἀπὸ ἐξόλου πεποιθῆσαν σκευὴν, οἷς ἐπιπολεῖ ἔλλαται ἀργυρος ἢ χρυσός, καὶ τίθεται ἐπὶ τὸν ποιητῶν μὲν, ἐντυχεῖν δὲ ἐπεικῶν . . : Μέν. Περσθία 7, ΑΒ 67.

ὀπαξόριος-ον μιν. ὁ ὀπὸ τὸ ξυράφιον : ΑΠ 6,307.

ὀπαξόριος-ον ὁ ὡς διὰ ξυραφίου κεκομμένος δὲ, συσκευδ. ὁ ἄνευ προεξοχῆς, ὁ πεπλατυμένος : Ἰνν.105C ἄμα δε καὶ τὰς γαστράτας ὀπαξόριος Ἰβλ. Ἐξήν. Ἰνν. Γλωσσ.584 «ταπεινότερας, προσεσταλμῆνας», αὐτ.1201D.

ὀπαξορῖω ξυρίζω ἐλαφρῶς, παίρω μετὶ τοῦ ξυράφου : Ἰππιατρ. ὀπαξορῖσας τὸν τόπον. 2) παθ. κ. μέσ. συρίζομαι ὀπακῶτα ἦται ὀπὸ τὰς συρίζων, σπὸ τὸν πῶγμανα εὐχρ. ἢ μὴ παρακ. ὀπαξορῖσμένος ὁ ἔχων τὸ γένειον ἐξυρισμένον, ὁ ζουριρισμένος : Ἀρχιλ. ἀν.55,34) οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν . . οὐδὲ βροτῶνταισι γαστρον οὐδ' ὀπαξορῖσμένον, Λουκ. 11μ.22 ὀπαξορῖσμένος ἐστὶ τὴν γνάθον, αὐτ. Νεκρ.9,4 ὀπαξορῖσμένος μὲν τὸ γένειον καὶ βορρακίζω.

ὀπαξος-κος-υ μιν. ὁ ὀπάξινος, ὁ ξηνοτάτικος : Διοσκ.2,98.

ὀπάξωμα-ατος (τό) ὀπάξωμα, τρίμμα : Ἰππιατρ. 113,28 τὰ ὀπαξώματα τῆς ὀλλῆς τριβεῖν ἐν οἴνῳ.

ὀπαξῶμ μιν. ζέω, ἀπαξέω ὄλιγον καὶ ὄλιγον, ξένω σγὰ σγὰ : Διοσκ.5,159 τοῦταν ἰτὸν λιθὸν ὀπαξῶσαντες. || δὲ, διαθιθρῶσκα βλαβιαιώς, λόγο λόγο τρώγω : ΑΠ 9,669 ποταμὸς πᾶν νάπησ ὀπαξῶμ.

ὀπαμοιογένεια (ἡ) νεώτ. κατηγορία ζῶων ἢ φυτῶν παρουσιάζονταν ἰδιαίτερα κοινὰ γνωρίσματα ἀποτελοῦντα τὴν βῆσιν τῆς διακριτικῆς αὐτῶν ἀπὸ τὰ εἰς τὴν αὐτὴν ὀμοιογένειαν ὑπαγόμενα.

ὀπαοιδωτρίδης (ὁ) Ἐπιγρ. βοθητικὸς παιδοτρίδης, γυμναστής.

ὀπαοιδωτρίδω-έω Ἐπιγρ. εἶμαι ὀπαοιδωτρίδης βλλ.

ὀπαοιζώ μιν. παίζω, ἀστείζομαι ἐλαφρῶς : ΑΠ.Ζ1 12,24. 3) πλῆγιος, ἐμμέσως περιπαίζω πινά : Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ.321.

ὀπαοαλίω μιν. ἐν εἶδ. σημ. παλαίω πῆθεμονος ὀπαοτάω ἐκουσίως : Λουκ. Νέρ.9 τέχνη μὲν, ὡσπερ αἱ ὀπαοαλίοντες.

ὀπαόλλαμαι μιν. ἐλαφρῶς πάλλομαι : Ἀγαθ.262,15 (ἐκδ. Βοσῶ.) διὰττειν ἔξενον ἡρέμα καὶ ὀπαόλλασθαι.

ὀπαοράδορος-ον μιν. ὁ εἰς τὸν βορρῶν πως ἐκτεθειμένος : Θεόφρ. Φι 5,111 δένδρα ὀπαοράδορα.

ὀπαοραϊτισις-εως(ἡ) μιν. ἡ δικαιολογία : Ὀμηρ.1,734B ἡ δοκῶσα ὀπαοραϊτισις τοῦ καλομένου ποτηρίου.

ὀπαοραϊτωμαίωμαι μιν. ὀπαθ. προσβάλλω δικαιολογίᾳς ἀπολογοῦμαι : Φιλ.2,379, Διονύσι. ἐν Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.6,41,3 ἡ δὲ ὀπαοραϊτησμένη βραχὺ καὶ ἀνεπίση . . ἐνεπλήθυνεν εἰς τὸ πῦρ.

ὀπαοραληρῶ-έω περῆσαν καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐλαφροῦ παραληρημάτος : Ἰνν.1210D.

ὀπαορενθυμώμαι-έομαι μιν. ὑψίσταται παρεκτροπὴν πινά ἐκ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τὰ μισοχάνα : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,3,5 κἂν μὴ αὐτὸς ἔκων ἰὸ κυβερνήτης, ὀπαορενθυμῆθῃ δὲ, ἀπώλετα.

ὀπαορβένος-ον ὁ σχεδόν πως παρβένος, ὁ λίαν νεαρὸς τῆς Ἄριστ. ἀπ.190 ὡ πρεσβύτα, πότρα φιλικῆς τὰς ὄρυνησις ἑταίρας ἡ καὶ τὰς ὀπαορβένους . .

ὀπαορβῶ-έω σωρβῶ, σωρῶνων ἡρέμα, κρυφίως : Ἰσαί.73,17.

ὀπαοπάσω μιν, μέλλ. ὀπαοπάσω, πάσω ὑπὸ, χαμηλὰ σοπαοαλίω : 1,132 ὀπαοπάσας ποιήνω ὡς ἀπαλατῆτην, Ἀλεξ. Πονηρ.1) ὀπαοπάσας ἡδύστυας. 2) ὄλεσσω, χρίω κάτωθεν : Θεόφρ. Σημ.3,12.

ὀπαοπατῶν (τό) μιν. τὸ ὑπόστρωμα : ΨΠλούτ. ΗΒ.839A.

ὀπαοπάω ἡα. κῦλοπαθῶν ἡρέμα πῶδων.

ὀπαοπαγῶ-έω ἐλαφρῶς, κάπως ποταγῶ, θορυβῶ : Φιλῶδοτ. Εἰκ.671.

ὀπαοπαῖομαι μιν. παθ. παῶω βαθμηδὸν σταματῶ τι, μετ. γενικ. : Ἀθῆν.7,301C ὄταν ὁ Νεῖλιος ὀπαοπαῖται τῆς πληρώσεως κ. μετ. μετ. : ΑΠ.Ζ1 13,7.

ὀπαοπαχίζομαι μιν. παθ. ἴνομαι ποχίς, πυκνὸς τὴν σύστασιν, πηχτός : Φιλ.2,397 ἔστι γὰρ ὄσον μὲν ὄδατωδες τοῦ γάλακτος ποτόν' ὄσον δ' ὀπαοπαχίζεται, σπίνον.

ὀπαοπαχέος-κος-υ ὁ παχείων, πυκνὴν ἔχων τὴν σύστασιν, πηχτός : Ἰνν. Ἐπιδ.1,970.

ὀπαοπέζιος-ον μιν, κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας πινὸς κελίμενος : Διον. Ἀρκεο. περὶ Οὐραν. Ἰερ. 15,58 ταπεινός, οὐδέμην ἀνεχόμενος ὀπαοπέζιας ὀπέζιας. 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ὀνοπέζιον ἢ ὀπάφρα βλλ.

ὀνομαίω μτγν. κ. μον. βαθμηδόν, κατά μικρόν πείθω : Θεοφύλ. Σ' Ιατ. 68B' || κ. παθ. βαθμηδόν πείθομαι, περί τινος, ἀποδοχῆς τῆς, συγκαταπέθει εἰς τι : Ήλιόδ. ΑΙθ. 7, 2.

ὀνομαίνω-άω εἶμαι πως ἢ ἔριτα διαρκῶς πενασμένως ὅλα καὶ πεινῶ : Ἄριστ. Πλ. 536 παιδαρίων ὀνομαίνωνται καὶ γραιδίωιν.

ὀνομαίρω-άω μτγν. πειρώμαι ἵνα ἔξαποτήσω ἢ ἵνα διασφαιρω τινά : Ἀδ. ΖΙ 14, 5, Ἄκλιφρ. 3, 52.

ὀνομαλαγίω-ον νεώτ. ἐπὶ θαλασσίων ὀργανισμῶν, ὁ ὅπῃ τὸ πέλαιος ζῶν, ὁ προσκεκολλημένος ἢ ἔρπων εἰς τὸν βυθόν : εἰς τοὺς ὀνομαλαγίους ὀργανισμοὺς ἀνήκουν καὶ οἱ σπάγγι.

ὀνομαλιάζω μτγν. Ιατρ. γίνομαι ἐλαφρῶς πελιδνός, χλωμάζω : Γαλ. 14, 766, 9.

ὀνομαλιθόνο-ον ὁ ἐλαφρῶς πελιδνός, χλωμασμένος, μεκασιασμένος : Ἰππ. 452, 13, αὐτ. 557, 57.

ὀνομαλιό-ον ὀνομαλιόνοσ ἀλλ. : Ἰππ. Ἀρβρ. 840, αὐτ. Ἐπιδ. 1, 984, Θεοφρ. ΦΙ 3, 11, 1.

ὀνόμημτος-ον ὁ κρυφίως καὶ κατάσκοπος πεμφθείς : Ξεν. Ἀν. 3, 4 ἀνα δὲ ἐγγνώσκετο ὅτι ὀνόμημτος εἶπ.

ὀνόμημω, μέλλ. ὀνοπέμψω, πέμψω ὀποστέλλω κάτω, ρίπτω ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω, μτ. Ιατρ. Εὐρ. Ἐκ. 208 γλῆς ὀνομημομένη σκοτόν· 2) πέμψω λάθρα, κρυφά : Θουκ. 4, 46 ὀνοπέμψαντες φίλους καὶ διδάξαντες ὡς κατ' ἐξοίαν δὴ λέγειν ὅτι... Ξεν. ΚΠ 2, 4, 91' κ. παθ. : Λυσ. 2, 15 προερέχεται μοί τινε πρὸς οὗτις... ὅπῃ γυναικός ὀνομημβίτασ·

3) εἶδ., πέμψω τινά που με δόλιον σκοπὸν, ἰδίως δὲ ἀποστέλλω τινά πρὸς κατασκόπησην : Ξεν. Ἀν. 2, 4, 22 ὅτι οἱ βάρβαροι τὸν ἀνδροῦνον ὀνομημψαιεν, ὀκνοῦντες μὴ... 4) εἶδ., εἰσάγω τινά ὡς φευδόμενους ἐν δίκῃ : Ἄριστ. Οἰκ. 2, 32.

ὀνομηπηγιάζω ἐπ. μτγ. παρὰ τὸ ὀνοπηγίωσσω ἀλλ. : Ήλ. Β 312 πετάλοισ ὀνομηπηγιάτες.

ὀνομηπηκότως ἐπίρρο. μτγν. ἐκ τῆς μτγ. παρὰ κ. τοῦ ὀνοπηγίω, με καταπηγικότως τὸ φρόνημα, χαμερπῶς, δουλοφρονῶς : Πολυδ. 35, 2, 13.

ὀνομηπύω-ονος (ὀ) ὁ μετρίως πέμων, μασκόος : Ἰππ. Ἐπιδ. 3, 1059.

ὀνοπεράτωσις εως (ἡ) λεξ. ἡ βαθμιαία περάτωσις, ἀνοπεράτωσις ἴσθ.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπερῶμαι ἀποβ. μτ. ἀορ. ἐνεργ. ὑπέπερδω, πέρδωμαι ἀθροῦδως, κουφοκάνω : Ἄριστ. Βάτρ. 1095.

ὀνοπέτομαι μτγν. ἀποδ. πέτομαι ὀνοκάτω τινός ὡσεὶ πᾶ ἀνέχω αὐτόν : Πουα. 4, 185 Ἄριστο-μνεῖ... ἐβλήθηεν εἰς τὸν Κεάσον δρινα τὸν ἀπὸν ὀνοπέτοσθαι καὶ ἀνάγειν τὰς πτῆρυγι.

ὀνοπετρίδιος-ον ἔσω ἀντὶ ὀνοπετρίδιος ἀλλ. : Ἄλκιμ. ἐκδ. Κασιὰ ἰθ ὀνοπετρίδιον ἀνεύρω.

ὀνοπέτρο-ον ἐπὶ γλῆς ὁ ἔλων πετρώδης πᾶς τῆν σύστασησ : Ἦρ. 2, 12 τὴν δὲ Ἄραθιν τε καὶ Συρίην ὀρηκὰ δαστερήν τε καὶ ὀνοπέτρον εἶουσαν, Θεοφρ. ΦΑΙτ. 3, 20, 5, Στράβ. 16, 2, 36.

ὀνοπέτρο-όω πάπ. μεταβάλλω εἰς ὄμοιον πρὸς πέτρον, στερεοποιῶ, τὸ παθ. : Πάπ. μαγ. πᾶν ὄργαν ὀνοπετρωθήσεται.

ὀνοπέφια (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ κατάστασησ τοῦ ἔχοντος μειωμένην τῆν πεπτικήν ἰκανότητα στομάχου.

ὀνοπήγγυμι μτγν. μέλλ. ὀνοπήξω, στερεοποιῶ τὸ ὄλγον, κάμνω ὥστε νά λάθῃ πικροτέρων συστάσιν, πῆζω : Αἰλ. ΖΙ 3, 30, αὐτ. 14, 7' 2) ἐπιπήγγυμι, στερεῶ ὀνοκίτω, πηλῶ γαυλά : Ἦρ. Αἰτωρ. 266, 4.

ὀνοπηθῶ-άω μτγν. πηθῶ, καταβάσω ἵνα ἐπιτεθῶ κατά τινός : Αἰλ. ΖΙ 12, 15, ἴωσ. ΠΙ 4, 1, 9.

ὀνοπήζω μτγν. δ. τ. τοῦ ὀνοπέξω ἀλλ. : Πλουτ. Ἦρ. 921F ἰδ. γρ., Ἄθανασ. 1, 825, αὐτ. 1, 832.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

ὀνοπηλαίω-ον μτγν. παθ. παίρωμαι, ληιστοῦμαι πῶς : Γρη. Νύσοι. 1, 248 οὐκ ἀπὸ γνήνης ἰκμάδος ὀνοπηλαίω.

Σκυθικήν πόσιν . . μελετώμεν ἄλλα καλοῖς ὀ-
 νοπίνοιντες ἐν θύμοις, Ἄριστ.φ.ἀν.328 ὀπεπώκα-
 μεν ἰτά προσέξαμε λιγάκι, Πλάτ.Πολ.472β, Ἄλεξ.
 Ἀδελ.22 ἐγὼ δὲ ὀπέπνευ, εἶτα νυκτὶ κραιναλάης
 πρὸς, Ἀντιφῶν Ἀδελ.23 2) πῶς βραδέως, ἐ-
 ζακολοῦθ' ἴππων εἰς μετρίαν δόξαν ἐπὶ ὄρων
 πολλῶν, σιογιῶνα, κωνσιῶνα, Ἄριστ.φ.Ὀρν.494
 ὑπέπνεον ἐν ἄσπει, Φερεκρ.Χείρων 3,5, Ξεν.ΚΠβ,
 4,9, αὐτ.Ἑλλ.6,4,8 ἐν τῇ μεσημβρίᾳ ὀνοπίνοιντες
 3) ἡ μτχ. παρακ. ὀνοπεπικῶς ἐλαφρώς μεθυ-
 σμένως, λιγὴν πιωμένως, Ἄριστ.φ.Εἰρ.874, αὐτ.Λυσ.
 935, Ξεν.Ἄν.7,3,29 ὀνοπεπικῶν, ἦδη γὰρ ὀνοπεπικ-
 ῶς ἐτύγχανεν, ἀνάσπει βαρβαλλῶς.

ὀνοπίτω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. ὀνοπεπόμεναι,
 ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Ἄγγ.1,13 τὰ δὲ νῦτα ἀπολου-
 ούσης ἡ σάρξ ὑπέπνετε μιλλοκάκῃ 2) ὀφιστα-
 μαί κατάπτωσι, μείωσι: Πλούτ.Κράσι.28 ὀφιστα-
 τῶν στρατιωτῶν ἀκούουσι, τὸ θράσος ὑπέπνε-
 τε 3) πῆπτε μπροσθὲν τινος, προσπέφτω: Πλάτ.
 Πολ.576Α ἢ ἄν τὸ τὶ δέωνται, αὐτοὶ ὑποπε-
 πόντες, πάντα σχήματα τολμῶντες ποικίλιν ὡς
 οἰκεῖοι . . πρὸς, Ξεν.Κυν.10,18 4) κολακῶς
 πινῶ, πέφτω στὰ πόσια του: Ἰσακ.59,15, Δερμ.112
 ἐς αὐτῶν οὐκ ἐστὶ κόλαξ . . τοῖς . . τοῖς τοιοῦτοις
 ἐβουλόγη ὀνοπίπτε: κ. μτ. αἰτ. προσ.: Ἄρι-
 στ.φ.Ἰπν.47 ὀνοπεπῶν τὸν δεσποτὴν ἦκαλλ', ἐ-
 βώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα || ἴδιως ἐν χρ.
 ἐπὶ κυνῶν: Φιλόστρ.652 προσδέχονται καὶ ὀνο-
 πίνοινται τοὺς ἡκόντας 5) μὲν ὅπως τῆνος,
 καθυποτῶ: Δερμ.120 ἴσα βαίνων ὄριν, ὀνοπε-
 πικῶς ἐκείνω ἐδόδιζεν 6) ὀνοτάσσομαι
 τινι, ὀνοκῶμι εἰς τινι: Ἰσοκρ.7,12 ἀπόσις γὰρ
 τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν πόλιν ἡμῶν ὀνοπεσοῖσις
 7) ὀνοβάλλομαι, ἐισθῶμι ὑποκάτω, γίνομαι: Θουκ.
 7,40 καὶ ἐς τὸς ταρασῶς ὀνοπίνοιντες τῶν
 πολεμίων νεῶν καὶ ἐς τὰ πλάγια παραπλέουσιν
 8) ὀβ. κ. προσκρούω τινί, γίνομαι αἰσθητός,
 ἀνιλητός: Πολύδ.3,86,|| παραγγελά τινι δεδο-
 μένῳ ἦν φωνεῖν τοῖς ὀνοπίνοιντας τῶν ἐν
 ταῖς ἡλικίαις ὁσους ἤθελε συναντήσει τις, Διογ.
 Λ,180 || κ. νεώτ. κ. ἀναφορ. πρὸς ἀσφρη-
 σίμων, γίνομαι νοητός, αἰσθητός: Σέξτ.Ἑμμ.Πυρρ.1,
 35, - ὀπέπεσον εἰς τὴν ἀντιλήφιν μου οὐτ . .
 9) ἐπὶ προσ., πῆπτε, καταπίπτει ὀφιστάμενος τὴν
 δύναμιν, τὴν ἐπιδρασίαν τινος, μτ. δοτ. τὸν αἰτίου:
 Πλούτ.Ἄριστ.1 τῶ δ' ὀστράκῳ πᾶς ὁ διὰ δόξαν
 ἢ γένος ἢ λόγου δύναμιν ὄπερ τοὺς πολλοὺς νο-
 μίζόμενος ὀπέπνετε, Ἡρωδίων.Ἰστ.δ,1 10) πῆ-
 πτε εἰς τεμῆρα, εἰς ἔρειπτα, γκρεμίζομαι: Πλάτ.
 Νόμ.793C τεκτόνων ἐν οἰκοδόμησιων ἐρείσμα-
 τα ἐκ μέσου ὀπερρόντα, συμπῆπτε εἰς ταῦτον
 ποιεῖ τὰ ζῦρματα . . τῶν ἀρχαίων ὀνοπεσόντων
 11) ἐπὶ τόπων, κείμαι εἰς χαμηλότερον ὕψος ἐδά-
 φους, ὑπόκειμαι: Πολύδ.3,54,2 οὕτω γὰρ ὀνοπε-
 πτικῶς τοῖς προηρημένοις ὄρεσιν || ὄμ. κεί-
 μου ὀπισθεν: αὐτ.6,31, ὁ δ' ὀπὸ τὰς τῶν χιλιάρ-
 χων σκηνῶν ὀπισθεν τόπος ὀνοπεπτικῶς 12) ὀ-
 ποκείμαι εἰς προσβολήν, ἐπιβιβασθὲν παρῶ, τινος:
 αὐτ.12,21,5 ἀπὸ τῶν ὄρων ἰκανῶν τόπον ὀφιστά-
 ναι πρὸς τὸ μὴ τοῖς πολεμίοις ὀνοπεπτικῶς
 τοῖς κατέχουσι τὰς παρῶντας || ὄμ. ἐπὶ τό-
 πων: Στράβ.6,2,5 τῇ γὰρ Καρχηδονίᾳ τοῦτων μά-
 λιστα ὀνοπίπτοντων τῶν μερῶν 13) ἐπὶ γεγο-
 νῶτων, συμβεβηκότων, ἐπέρχομαι: Εὐρ.ἀν.224 ἔ-
 κα τοι δίκαι χρόνιος ἄλλ' ὄμως ὀνοπεσοῖσ' ἐ-
 λαθεν, ὅταν ἔχη τιν' ἀσεβῆ βροτῶν || ἡ μτχ.
 τὰ ὀνοπίνοιντα τὰ ἐκαστοτε συμβαλόντα: Πολύ-
 δ.1,68,3 ἀσφαλέστερον μὲν αὐτοῖς βουλευσα-
 σθαι περὶ τῶν ὀνοπίπτοντων ὄμ. ἡ μτχ. παρακ.:
 αὐτ.2,58,14 τὰ ὀπὸ τῶν αὐτῶν ὀνοπεπτικῶτα και-
 ρῶν 14) περιλαμβάνομαι εἰς τινι τῶν, αὐτότη-
 μα: Ἄριστ.Φυγ.1,4 τοῖς τοιοῦτοις ὀνοπίπτεται ὀ-

νόμασιν, Ἰάμβλ.Πυθ.241 15) νεώτ. διαπράτ-
 τω, μάλλον ἀκούσιως σφέλλω, πορπάτωμα, πέ-
 φτω σέ . . ὀπέπεσον εἰς ἀμύρτημα - εἰς σαθα-
 ρὸν λάθος 16) ἰδὲ ἐκὼν, ὀνοβάλλομαι εἰς κα-
 νόνη μετανοῖσις πρὸς, ὀνοπίπτεται: Ὄριγ.2,552,
 Βασ.4,797Β, Γρηγ.Νύστα.2,229Α.

ὀνοπισσώ-ῶμα, ἄττ. ὀνοπιπῶ, πισῶ κάτωθεν,
 κολοπατίζω, ἐν ἀισχρ. σμν.: Ἄριστ.Πλ.1093.

ὀνοπλάγιος α-ον ὁ ὀλίγον πλάγιος, ἐλαφρώς κε-
 κλιμένος: Ἰπν.Μοχλ.842.

ὀνοπλάκιος-ον ὁ ὑπὸ τὸν ὄρος Πλάγιος κεί-
 μενος: Ἰλ.2.397 ὀθῆθ ὀνοπλάκιη ἵκτ. σχόλ. ἐπὶ ὀ-
 πέρεκται αὐτῆς πλακῶδες ὄρος, συνεχεῖς ἔχον πέ-
 τρας προσιπτούσας ἀλλήλας, Ἐῶσι. ἐποπλα-
 κίη ὀθῆθ, ἐν ἐπέδῳ ὀνοπέδος καὶ λειπῆ, αὐτ.Ζ
 425, αὐτ.Χ.479 πρὸς, ὀνοπλάγιος.

ὀνοπλάκος-ον Ἡσ. ὀνοπλάκιος βλλ.

ὀνοπλάσις (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀνεπάρκεια τῆς
 πρστικῆς ἐκδητότητος τῶν ἰσθῶν.

ὀνοπλάσσομαι μον. ἀποθ. προσποιούμαι,
 Φωτ. ἐν Wolf Ἀνέκδ.1,29 ὀνοπλάσσομαι παρα-
 δέχομαι αὐτό.

ὀνοπλαταγέ-ῶμα μτγν. πλαταγῶ, κροτῶ κά-
 τωθεν: Κόιντ.3,178 γαῖα δ' ὀνοπλαταγῆς.

ὀνοπλάτιος-ον νεώτ. ἀναγομ. ὁ ὑπὸ τὴν ὄμο-
 πλάτην κείμενος: ὀνοπλάτιος μῆς - ἀσπρία.

ὀνοπλάτω-εος-ω ὁ ὀλίγον τὴν πλατύς, ὁ ἐκτετα-
 μένος πως: Ἰπν.Κωακ.185 τὰ ἐν τοῖσι στήθεσι
 ἐρυθρήματα ὀνοπλάτεα, Διοσκ.3,105 2) ὁ ἐλα-
 φρώς ἀμυρῶν γεῖσιν ἔχων, ὀφάμυρος: Δι-
 καιαρχ.26 ὄβασα ἔχουσα τὰ μὲν πολλὰ ἀλυκά,
 ἐν δὲ ἡσυχῇ μὲν ὀνοπλάτω.

ὀνοπλάτικος-ῆ-ὄν ὁ προσποιούμενος τὸν
 πλατωνικόν, ψευδοπλατωνικόν Ἐπιπ.Ναυαγός 1,1.

ὀνοπλέα πλέκω κάτωθεν: Αἰλ.Ζ1 17,21 καλιὰς
 ὀνοπλέειν.

ὀνοπλέος-ον, ἄττ. ὀνοπλέως, ὁ ἀρκούντως
 πεπληρωμένος ὄρεκτο γέματος Ἡσ. ὀνοπλέως
 μεστός, ἐμπλέως, Ζουίδ., Φωτ.: || ἐμπλέως σι-
 ἀθημάτων, συναισθημάτων τινος: Ἡρ.7,47 ἔτι . .
 δειματός ἐμῖν ὀνοπλέος 2) ὁ ἔχων ἐμπλεη-
 σμένην τὴν ἐκ τῆνος: Λοικ.Ἐνῶν.4 δακρύων τοὺς
 ὀφθαλμοὺς ὀνοπλέως 2) ὁ κρυσφίως πεπλη-
 ρωμένος: Τιμοκρ.1,10 ἀργυρίων ὀνοπλέος.

ὀνοπλεύριος-ον νεώτ. ἀναγομ. ὁ ὑπὸ τὰς
 πλευρὰς τοῦ θώρακος κείμενος: ὀπ. μῆες.

ὀνοπλέω μτγν. κ. νεώτ., μέλλ. ὀνοπλέομαι,
 πλέω ὑψηλῶς παρὰ τινι τόπον, δημ. νουτ. περ-
 νόω σόπτο βέντο: Κἀ Πράξ.27,4 κείκετον ἀνα-
 χθέντες ὀνοπλέοσαν τὴν Κύπρον (ἐχόντες αὐ-
 τὴν ὑπὴμερον) κ. μτ. δοτ.: ΑΠ 9,296 κ. παθ.:
 Φιλόστρ.835 || κ. μτφ.: Μηναι.3,6 Ὄδῃ πα-
 ρανομίας θάλασσαν ὀνοπλέουσαν ἀδρόκωτος
 2) π.έω κρυσφίως: Δίων Κ 49,43 εἰς τὸν Τίθεριν
 δι' ὀνοπλέων ὀνοπλέουσαι.

ὀνοπλέως-ων ὄττ. ὀνοπλέος βλλ.: Λοικ.Ἐν.4
ὀνοπληρῶ-ῶμα μτγν. ὀνοπληρῆμι βλλ.: Αἰλ.Π1
 9,15 τύφου αὐτῶν ὀνοπληρῶν.

ὀνοπληρωσις-εως (ἡ) μτγν. ἡ οὐκ ἵσθησις, με-
 ρικὴ πληρωσις: Πρόκλ.Παρμ.656 [ἐκδ. Stallb.]

ὀνοπλήω μτγν, ἄττ. -πτω, ὀνοκῶτῃ ἢ ἡρέ-
 μου, ἡσυχῶς πλῆσσω, κινῶ: Κόιντ.4,229.

ὀνοπλοαρχός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. βαθυὸς ἀξι-
 ωματικὸς ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ μετὰ τῶν
 βαθυῶν ἀντιπλοαρχῶν καὶ πλωτάρχου, ἀντιστοιχῶν
 πρὸς τὸν τοῦ λοχαγοῦ 2) ἐν τῷ ἐμπορικῷ
 ναυτικῷ, ὁ δευτέρου πλοιαρχοῦ τοῦ πλοῦτος

ὀνοπλόος (ὁ) πλοῦτος γινόμενος κάτωθεν σκέψης
 τινός: Πλάτ.Κριτ.115Β κατεστῆσαν ἀνοθευ, ὡ-
 στε τὸν ὀνοπλόου κῶτῶν ἐναισι.

ὀνοπλοῦτος-ον μτγν. ἐπὶ χώρας, ὁ ἔχων ὀπό-
 γειον πλοῦτον, ὁ πλοῦσιος εἰς πράγματα κείμενο

εἰς τὸ ὑπέδαφος, ἐκ μεταλλείας : Ποσειδών.ν. Στρ6.3,2,9 ὁ γὰρ πλάσιμα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπέδαφος ἦν ἡ χώρα.

ὀπολιώμ μτγν. ἰων. ὀπολιέω : Ἀνφάν.ΑΠ 9,14.

ὀπολιώνμ κ. νεώτ. ὀπολιόω πνέω, ψυφῶ : Ἀριστ.Πρ.β,6 ἢ κ. νεώτ. : Ρήτ.1,523,5 χαρίεν ὀπολιέει καὶ δλον ἐρωτικῶν 2) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέω, ψυφῶ ἐλασφῶς : ΚΔ Πρ.27,13 ὀποσιένασσαντο δὲ νότου . . . παρελέγοντο τὴν Κρίτην 3) Ἦα, ἐν λ. φθίδει εὐνοπέδρομας.

ὀποσιόμια τρῆπξα(ή) μσν. Ἡ ὀπὸ τοῦς πόδς κειμένη τρῆπξα, τὸ ὑποπόδιον : Εὐστ.Ποκ. 295,32 τὴν ὑποσιόμιασαν ἤμιν ἤχρειον τρῆπξαν.

ὀποσιόδιω μτγν. ὀποσιόδιω βλλ. : Σχόλ. Ἀριστ.φ. Ὀρν.382 ὀποσιόσιάντων αὐτῶν ὀπὸ τοῦ δέουτ. 2) ἐπὶ ἀστέρων, παλινδρομῶ, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω : Πρῶτ.7,20 τοὺς ἀστέρας ὀποσιόδιζοντας φαινόσασ, αὐτ.88,9, αὐτ.129,13.

ὀποσιόδιον (τό) κ. μσν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ πῖθμενον ὀπὸ τοῦς πόδς καθήμενον διὰ τὴν ποτὴ ἐπ' αὐτοῦ, θρόνος, θρήνης βλλ.ς : Σέξτ.Ἐμπ.26 ἐπ' ὄφ' ἡμῶν καλούμενον ὀποσιόδιον, Ἀθηναῖοι, καὶ Κῶσι χελωνῖδα καλούσι : Χαρ.π. Ἀθῶν. 12,514f, ΠΔ Φαλμ.98,5 ὄφθατε κώριον τὸν θεόν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὀποσιόδιω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, αὐτ.109,2, ΚΔ Ματθ.22,44, αὐτ.Λουκ.20,43, αὐτ.Πρ.2,35, Λουκ.1στ.Υιγγρ.27, Θεοδώρ.792 ὀποσιόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ πᾶσαι μὲν ὁ ἐν ἱεροπόλει ἡμῶν ναὸς ἐνεμένωτο 2) νεώτ. μτφ. ἐπέκλιω, τὸν ὄπιον ποδοπατεῖ τις, περιφρονεῖ : Δὲν θά γίνω ὀποσιόδιον τῶν ποδῶν σου.

ὀποσιόδιον (τό) μτγν. ὁ ἀναποδιότης : Πρόκλ. Ἰπὸτ.343,9 ἡ τῶν ὀποσιόδιων φαντασία, Ἰω. Λυδ.Μην.2,8 τρεῖς δὲ καὶ κινήσεις τῶν ἀστέρων προσιόδιος, ὀποσιόδιος, ἀκρωκνήσις.

ὀποσιόσις-εως (ή) μσν. ἡ προσέκτικος διὰ χρίσεως τεχνισμάτων : Μετοχ.ὸ 461, Ἀν.Κορυμ. 319, Παχυμ.ἑν Βί. Ἀνδρ.Παλ.155D.

ὀποσιόκιλος-ον ὁ εἰς μικρὸν βαθμὸν, ὀλιγον τὸ ποικίλος : Ἰπν.1194A, Διοσκ.1,21.

ὀποσιόμαινω μτγν. ποιόμω τὴν ἀγέλην, διατελέων ὀπὸ τας διαταγὰς ἀρχαιομένους, δθ. ἐν τῇ ἐκκλ. γλώσσῃ, εἶμαι πρεσβύτερος ὑποκείμενος εἰς ἐπίσκοπον : Θεοδώρ.3,1180.

ὀποσιόω-έω ποιῶ τὸ ὑποκάτω ἑτέρου, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω : Πλούτ.Ἠβ.671C ἢ μέσ. ὑποτάσσω εἰς ἑμαυτὸν, οἰκειοποιούμαι : Λουκ.Τόξ.13 καὶ ἀμφιβολον ἔτι δντα, δλον ὀποσιόσισσαι 2) ἐν τῷ μέσ. τ. κερδαῖνω διὰ δολίμων μέσων, ἐκλύω πρὸς τὸ μέρος μου διὰ τεχνισμάτων : Ἀριστ. Πολιτ.5,4,2, Δημ.365 ἵνα μὴ δ' ὄμων αὐτοῦς οἱ Φωκεῖοι ὀποσιόσιωνται (ὁ ἀνάγκη ποιήσωνται), Φιλῶστρ.Ἐκ.712, Πάντ. 3) παράγω, προφενῶ κατά μικρὸν : Ἰπν. Ἀρθρ.805, Πλούτ.Περ.5 ὀποσιόσιος τινὰ λεληθῶτως ζῆλον καὶ συνήθειαν 4) μτγν. μέσ. προσποιούμαι : Πλούτ.Κοισ.41 Φαῖνως δὲ τὴν Κάτωθεν παρρησίαν ὀποσιούμενος, ματικῶς ἐσχετλιαζέ.

ὀποσιόκος-ον μτγν. ὁ ὑποκάτω ἡ ὀλιγον τὸ ἐριώδης, μαλλιαρός : Φιλ.1,20 κρισί . . . ὀποσιόκοι.

ὀποσιόλοξ-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ὀλιγον τὸ πολίος, ὁ ἀρθόμενος νὰ λευκαίνηται, νὰ ἀσπαρίξῃ : Λουκ. Ἠρακλ.β. Πολυδ.2,12, Εὐστ.937,38, αὐτ.727,24 ἀνθρ μέσος, εἶτα προβεθηκῶς, ὀποσιόλοξ.

ὀποσιόλιξ-εως (ή) ἡ κάτω πόλις, τὸ ὀπὸ ἀκρόπολιν τμήμα πόλεως : ΑΒ 21,2,10 ἐκρόπολις τόπος ὀψήλοξ τὰ δὲ ὀπ' αὐτὴν ὀποσιόλις.

ὀποσιόλιτεύομαι μτγν. πολιτεύομαι, δικαῶ τὰ τῆς πολιτείας ὀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν βασιλέωμαι καὶ ἐνεργῶ ἐνοικίως πρὸς αὐτὸν, ρυθμιζέ τὴν πολιτικὴν διαγωγὴν μου πρὸς τὸ συμφέρον πνός : Πολυδ.4,36 ὀποσιόλιτεύομενος τοῖς ἔχθροῖς.

ὀπολιτικός-ή-όν σχόλ. ὁ πηγίως ἡ ἐμμέσως ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν πολιτείαν : Σχόλ. Ἐρμ.ογ. ἐν Ρήτ.7,9 πολιτικὸν τὸν δυνάμενον ὠφελεῖν ζῶντα, τὸν δὲ ὀπολιτικὸν τὸν γράμματα τῆ πόλεως καταλιπὼντα ὠφελεῖν δυνάμενον.

ὀπολιτολαλασειμηρός-ους-ές μτγν. ὁ περιεχόμενος ἐν ἐτέρω, ὑπολειπόμενος καὶ δθὸ ἡ πλειόνων κλασμοτικῶν μερῶν : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1, 17,93 ὀπολιμηρός καὶ ὀπολιτολαλασειμηρόριον καὶ ὀπολιτολαλασειμηρός.

ὀπολιτολαλασειμηρόριος-ον μτγν. ὁ περιεχόμενος ἐν ἐτέρω, πολλῶν ὑπολειπόμενου καὶ κλασμοτικῶ μερῶν : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,17,93.

ὀπολιτολαλασιών (τό) νεώτ. ἀρθμ. τὸ ἠλίκον τῆς διαίρεσος ἀριθμοῦ διὰ τινος διαίρετοῦ του : τὸ 3 εἶναι ὀπολιτολαλασιών τοῦ 15.

ὀπολιτολαλασιός-ος μτγν. ὁ πολλαπλασιῶς μικρότερος : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,18 ὀπολιτολαλασιόν τε καὶ ἀσπιμηρόριον καὶ ὀπολιμηρός.

ὀπολιτομή (ή) ποι. ὀδηγία, προστομή, διαταγή : Αἰσχ.Πέρσ.58 τὸ μαχαιοφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης Ἀσίας ἔπειτα θεινὰς βασιλείας ὀπολιτομαῖς (κ. δ.γρ. κτ. διάστασιν ὀπὸ νομισαίς).

ὀπολιτονηρός-ον ὁ ὀλιγον τὸ σπυρρὸς κακὸς, κακοήθης : Ἰπν.1194D οἱσι φλέβες ἑπαίροντο . . . ὀπολιτονήρα ἔστι, Πράκλ.Τετράδ.8,97,98.

ὀπολιτονώ-έω, ποπιῶ, κοπιῶ, πάσχω, ἀποφέρω ὀλιγον τι : Ἰπν.Ἐπιδ.3,1089 εἰ καὶ ὀπενόκον, πᾶνυ πρῆως . . . ἡ καθάρισις . . . ἐγένετο.

ὀποριόμορος μτγν. πορῆμοι κρούφα, βαδίξω κρυφά : Πλούτ.Τιμ.18 ἀκατία διὰ τῶν βαρβαρικῶν τρηπρῶν ὀποριόμορος 2) πορεύομαι ὀπὸ τι, ὑποκάτω : αὐτ.Κάμ.5 ὀποριόμοροι δὲ τῶν ὀπονομῶν ἔλαβον ἐντόξ γενομένους τῆς ἀκρας.

ὀποριόμορος-εως (ή) μσν. ὀδογέσιος πορεία, ὀδοδος : Πλούτ.Ἠβ.948B κωμῆσι καὶ στρεβλότοις κεκλασιόμας ὀποριόμορος.

ὀποριότης-ιος (ή) ἐπ. ἐπὶ σκελεδός, ἡ ἔχουσα ὀπὸ τὸν μοσπὸν αὐτῆς μόχον, δθ. μτφ. μήτηρ θηλόζουσα, μήτηρ ἔχουσα νεογινοῦν : Ἠσιόδ. Ἐργ. 603 χαλεπὴ δ' ὀποριότης ἐριθος.

ὀποροφριζέω μτγν. εἶμαι ὀποροφρυός, κοκκινίζω ὀλιγον ἡ ἥμερο : Ἐπιφάν.2,228D εἰκοε δὲ ὀκτινθος τῇ ἐρέα, ἡ ὀποροφριζέων πορώς.

ὀποροφρυός-ον ὁ ὀλιγον τὸ ποροφρυός, ὁ κλίμων, ὁ πηλοσάτων πρὸς τὸ ποροφρυόν χρώμα : Ἀριστ.Ζ1 δίοδα,16 τὸ δὲ χρώμα καὶ κισανόν χρεῖ καὶ χλωρὸν καὶ ὀποροφρυον, Διοσκ.4,69, ΑΠ5, 84 ὀποροφρυον ρόδον.

ὀποροφρυή μτγν. ὀποροφριζέω : Διοκ.Περ. 1122 γλυκερὴν ἀμειψάστον ὄπ' ἡρέμα ποροφρυέουσα ἢ ὄμ. σμμ. κ. μέσ. : Βλῶν1,27 οἱ δ' ὀπὸ μαζοῖ . . . ποροφρυοντο.

ὀποσιότης λέξ. δίδω εἰς τινά νὰ πῆ ὀλιγον, ποτιζέ ὀλιγον Ἠα.ἐν λ. ὑπέσται ὀποσιόσιων.

ὀποσιότης-ος-ων ὁ ἔχων ὀπὸ τὸ σῶμα τὸν πόδς, κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ ἀπουε : Ἀριστ.Μεταφ.6, 12,10, αὐτ.Ζ1,8,2 ἄπαν δὲ τὸ ὀπύονον ἐξ ἀνάγκη ἀρίτους ἔχει τοὺς πόδς, αὐτ.Ζ1,3,1,31, Βασ.1,87B κᾶν ὀπύονοτα . . . ὀπάρχη τινά τῶν ἐνυδρῶν.

ὀποπρακτεροῖν (τό) νεώτ. πορᾶρτημα κεντρικὸ τινος πρακτεροῖου.

ὀποπρακτερός-ος (τό) μσν. κ. νεώτ. ὁ ὀπὸ τὸν πρακτορα, τὸν εἰσπρακτορα ὄν, διατελέων : Εὐστ.Πον.89,11 ὡσπερ ἐπὶ πρὸς τὸν δούκα καὶ πρὸς τὸν πρακτῆρα . . . ὁ ὀποπρακτορ καὶ ὁ ὀποδοῖξ 2) νεώτ. ὁ διευθυντής ὀποπρακτεροῖου.

ὀποπράσιος-ος-ων νεώτ. ὁ ὀλιγον τὸ πράσινος, πρασινοπῶς, πρασινοστικός.

ὀποπραῖνω μτγν. ἰων. -πρηθῶ βαθμῶδῶν, κατ' ὀλιγον ἡ ὀλιγον πρᾶνω : ΑΠ 5,254 ἀμφεσίης ὀ-σων ὄσων ὀπρηθῶν ἀνάγκη.

ὀνόπρηνος-ον ὁ ἔχων ὑποκάτω πρήμιον, ὀτέλεχος : Θεόδωρ. Φιλτ. 2,13 **δαί** δὲ ὀνόπρηνον εἶναι . . . τὸ παρασπώμενον ὁ ὀνόπρηνον.

ὀνοπρῶτερος-ον ὁ ὄλιγον τὴν πρῶτοτερος ἄλλου : Ἀριστ. Φιλτ. 128 ὀνοπρῶτεροι γράσεις.

ὀνοπρήσθαι μτγ. ὀνοπρησάμενος : Αἰ. Ζ 19, 43 τῖνα ὄγκου προσηγομένους αὐτῶς ὀνοπρησέντας ὀνοπρήσασιν αὐτῶν τὸ ἔλκυρον.

ὀνοπρήσασθαι ἄσπρω. μέσ. ἄσπρ. β' ὄνει ἐνεστ., ἄσπρωσάει ἐν μικρῷ τιμῇ, ἐν τιμῇ κατωτέρα τῆς συνήθους : Θεόδωρ. Καρ. II, 5 (ἰσφ. κ.).

ὀνοπρία μτγ. ὄλιγον τὴ ἡ κρυφῆς τριζῶν : Λουκ. Νεκρ. Δ 6,3 ὀνοπρίασι τοὺς ὀδόντας.

ὀνοπρῶγων-ωντος ἰδ' Ἐπιγρ. ὁ ὑπὸ τὸν προ- ὄγοντο, δευτερεύων πρόσγω.

ὀνοπρῶκοις-ον μτγ. ὁ ἔχων συζῆιον μετὰ νομίμου προίκου, ὁ λαβὼν εἰς νόμιμον γάμον γυναῖκα : Ἐπιφάν. 2,108B εἶπε κατὰ τοὺς νόμους ὀνοπρῶκοῖς τις ἐγένετο καὶ μὴ κλεψίγαμος πάντοτε καὶ κακεργάτης.

ὀνοπρῶξενον (τὸ) νεώτ. προξενεῖται κατωτέρα τάξεως, ὑποδεστέρας σημασίας τοῦ προξενεῖου' 2) ἡ ἀρχή, τὸ ὄκνημα, ἢ τὸ γραφεῖον τοῦ ὀνοπρῶξενου.

ὀνοπρῶξενος (ὸ) νεώτ. βαθμῶς προξενικοῦ ὑποἀλλῆλου ὑπὸ τὸν τοῦ προξενου γ' τάξεως.

ὀνοπρῶσθεν ἐπίπρω. ὄλιγον τὴ πρότερον, λίγο πὺ μπροστά : Ἰνν. Ἐπιδ. 3,1081 οἱ ὀνοπρῶσθεν χρόνοι, Θεολ. Ἀριθμ. 13,19, αὐτ. 16,29, αὐτ. 13,24 αὐτὴ δὲ ἡ τριάς Ἰση τῆς ὀνοπρῶσθεν.

ὀνοπρῶσθεις-ωνος (ἡ) μτγ. ἡ κατὰ μικρὸν γνωμένη πρόσθετος ἡ αὐξήσις : Γαλλ. 13,12,9.

ὀνοπρωτίδῃμι μτγ. θέτω ἐνώπιον καὶ ὑποκάτω τινός : Αἰ. Τοκτ. 36.

ὀνοπρωχῶ μτγ. προχέω ἐκχέω, χύνω ὑποκάτω : Αἰ. Π 9,314 φυχρόν δ' ἀρχαῖς κράνα ὀνοπρωχέει ἰδ. γρ. ὀνοπρωχέει.

ὀνοπρῦμος-ον νεώτ. ὁ ὀπὸ τὴν πρῦμην πλοῖου εὐρισκόμενος : ὀνοπρῦμος ἄγκυρα.

ὀνοπρωτις-ωνος (ὸ) Ἐπιγρ. ὁ ὑπὸ τὸν πρῶτον, ἀντιπρωτις, ἀντιπρωδέρω.

ὀνοπρωρῶς-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πρῶρον καμῆλλον : Πλάτ. Περ. 26 ἡ δὲ σάμναινα ναὺς ἐστὶν ὀνοπρωρῶς μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδής 2) ὁ ὑπὸ τὴν πρῶρον πλοῖου εὐρισκόμενος, ὡν : ὀνοπρωρῶς ἄγκυρα.

ὀνοπρωτιδῶς-ον μτγ. ὀνοπρῶτος : ΕἰΜ 783,20.

ὀνοπρωτις ἰδος (ἡ) ἰπτερνα) μτγ. κ. νεώτ. ὀλόσμων τερμάχον ἔξλου ἔσοκαμένον ὡς θήκη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐμβάλλεται ἡ πτέρνα ἱστού, σκάτα κατὰ πρῶτῃ : Ἡρώ Βελοπ. 132.

ὀνοπρῶνος-ον νεώτ. ὁ ὀπὸ τὴν πτέρναν εὐρισκόμενος δδ. ναυτ. ὀνοπρῶτος τροχίλος τροχίλος τοῦ ὀνοῖου ἢ θήκη φέρει ἐπιπέδον προξέον ἢ εἰς τὸ κάτω ἄκρον διὰ τὴν διατηρητὰ πρὸς ὄρισμένην διεύθυνσιν.

ὀνοπρῶτος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ πτερὰ, πτέρωμα ὡν, ὁ ἔχων πτερὰ ἢ πτέρωμα, πτερωτός : Ἡρ. 3,107 τὰ γὰρ δένδρα τὰ λιθάνωτορρα ὀφεις ὀνοπρῶτοι . . . φυλάσσομαι, Σοφ. Φιλ. 288 τὰς ὀνοπρῶτους βάλλον πελέτας, Εὐρ. Ἐκ. 1264, αὐτ. Ἐλ. 618, Εὐδούλ. Καμυλ. 3, πλὴς ἦν ὁ γράφας πρῶτος . . . Ἐρωθ' ὀνοπρῶτον, Πλάτ. Ἀλκ. I, 135E' ἢ κ. μτγ. : Πινδ. Π 8,95 μεγάλας ἐξ ἐλλίπους πέταται ὀνοπρῶτες ἀνορέαις (σχολ. ἐφόδοι ταῖς ταχεισίας αὐτοῦ ἐπαίρομενος ἀνδρείαις) ἢ ὀπὸ τῶν ἐλλίπων μετρώσων φέρεται), Αἰσχ. Χο. 603 οὐχ ὀνοπρῶτος προφίτιν δαεί, Εὐρ. Ἐλ. 1236 τῶν ὀνοπρῶτον (τὸ νεῖκος) ἰδὲ ἐνανέλθω ταχεῖς ὀλοει πτερωτὴ ἢ ἔρις, Ἰων η. Ἀθην. δ, 267 D 1θι μοι δόμον . . . κλεῖσαν ὀνοπρῶτος' ἢ παροιμ. ὀνοπρῶτος ὁ κλεῖστος ὁ πλοῖος εἶναι πτερωτός, κάνει φτεροὰ καὶ

φάγει : Εὐρ. Ἄπ. 42,4' 2) νεώτ. ὁ ἐλαφρὸς ὡς ἄν εἶχε πτερὰ, ἐξαιρετικῶς εὐκίνητος.

ὀνοπρῶτω ὡς μτγ. καθιστὰ τὴν ὀνοπρῶτον, δίδω πτερὰ, παρέχω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Βασ. I, 109 χυόνους καὶ πλατῆσι πετάλοις ὀνοπρῶτοισι.

ὀνοπρῶσις-ωνος (ἡ) μον. τὸ ὀνοπρῶτειν : Ἰω. Γενέσ. 63,2 (ἐκδ. 2α).

ὀνοπρῶσις (ὸ) μτγ. ὁ ὀνοπρῶτων, ὀνοπρῶτο- μένος : Ἀδομ. Φυσιογ. 2,25,417 (πθ. ὀνοπρῶσις).

ὀνοπρῶσις κ. μον. νεώτ., δημ. μ. τὸ μέσ. ὀνοπρῶτομαι, ἄσπρ. ὀπῶτομαι, παθ. ἄσπρ. ὀπῶτομαι, δημ. ὀπῶτομαι, ἔχω ὀφίον τινά, εἰμαι φιλόπνοτος, ὀφιστάζομαι : Ξεν. Ἰέρ. 2,17 ὁ δὲ τῶραν ἐταν ὀνοπρῶσις καὶ ἀσεβάνονος τῶ ὄντι ἀντιπαρτομένου τινὰς ἀποκτείνω, Λυσ. I, 10 καὶ ἐγὼ οὐδέποτε ὀπῶτομαι' ἢ πᾶν, κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. : ὁ ὀνοπρῶόμενος, - ὀνοπρῶτομαι ὅτι μὲ ἀπαθ., πάντοτε ὀνοπρῶεται' κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. κ. ἄσπρω. : Θεουκ. 4,51 ὀνοπρῶσαντες ἐς αὐτοῖς τὴν νεωτέρειν' ἢ κ. μτθ. θεωρῶ τῶνα ὀπῶτον : Ἡρ. 3,44, Σοφ. Ἡλ. 43 ὄ γὰρ οὐκ μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γῶσ' ἀδὲ ὀνοπρῶτοισιν ὡδ' ἠνθισμένον, Θεουκ. 8,39, αὐτ. 6,92, Ἀριστ. Ρητ. Ἄλ. 30,9, Θεόδωρ. 23,10 οἷα δὲ θῆρ ὄλοισι ὀνοπρῶσις κυναγῶς' κ. παθ. : Θεουκ. 4,85' ἢ ὄμ. τὸ παθ. κ. νεώτ. ἄπρωσ. : Ξεν. Ἐλλ. 5, 4,20 πείθομαι . . . Σφοδρῶν . . . ὡς ὀπῶτομετο, ἐμδαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν' κ. μτ. αἰτ. πρῶσ. κ. ἄσπρω. : Ἡρ. 8,100 ὀνοπρῶτων δὲ αὐτὸν δρωσκὸν βουλεύειν ἐκ τῶν Ἀθηναίων, αὐτ. 127, αὐτ. 3,77, Θεουκ. 4,126' ἢ ὄμ. κ. ὀνοπρῶτω τινά ὡς ἔχω ὀφίον πρῶτος ὅτι : Ἡρ. 3,68' ὄμ. κ. ὀνοπρῶτω τινά μὴ . . . αὐτ. 9,90' ἢ ὀνοπρῶτω τὴν ἔχω ὀφίον τινά : Εὐρ. ἸΤ 1036' ἢ ὄμ. ὀνοπρῶτω τὴν περὶ τινος : Πλάτ. Κρατ. 409D' ἢ κ. ὀνοπρῶτω τὴν κατὰ τινος : Πολυδ. 8,222' 2) μτ. αἰτ. πραγμ. βλέπω μεθ' ὀφίον ὀπῶτος : Ἡρ. 6,129 ὁ δὲ Κλεισθένης ὄρεων ὄλων τὸ πρῆμα ὀπῶτομαι, Εὐρ. Ρήθ. 49' 3) ἄπλωσ, εἰκάτω, κατ' εἰκασίαν λογιζομαι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰκανῶς συνοῦδ' : Πλάτ. Θεαίτ. 164A, Ξεν. Φιλ. 5,4,29 ὁ δ' Ἀγασίλαος ὀπῶτομαι μὲν ἔνεκεν ἐφοίτα.

ὀνοπρῶσις (ὸ) ἰσφωρῶ), διορ. τ. ὀπῶτος ὁ ἔχων ὀφίον, ὁ μεθ' ὀφίον βλέπων, φιλόπνοτος : Σοφ. Φιλ. 136 τὸ λέγειν πρὸς ἀνδρ' ὀπῶτον, Θεουκ. 6, 60, Ἀριστ. Ζ 1,9,4,2' 2) ἐπὶ ἵππου, φοφοδεής, εὐκόλως πτοούμενος, ἐκείνος ποῦ σκιάζεται : Ξεν. Ἰνν. 3,9 τοῦ γε . . . ὀπῶτος φύσει φολακτέον.

ὀνοπρῶσις, μέλλ. ὀνοπρῶξω, παροκ. ὀνοπρῶπηξω, μτθ. ἐπ. ὀνοπρῶτηξω, ἐκ φόβου πτήσω, ζαρώμενος ὑποκάτω : Ἰλ. Β 312 στρουθοῖο νεοσσοί . . . ὄξω ἐπ' ἀκρότατῳ, πετάλοις ὀνοπρῶτηξω, Εὐρ. Ἐλ. 1203 ὀνοπρῶτες τάφω' 2) μτθ. ἐκ φόβου ἢ ἐξ ἐντροπῆς εἶμαι προφυλακτικῶς, ἀτολμος, δέν τολμῶ, συστέλλομαι : Εὐρ. Ὀρ. 777 ἄλλ' ὀνοπρῶξας κισιῆ κατὰ θῶνα, Ξεν. ΚΠ 1,3 ὡς ἄν παῖς μηδέλω ὀνοπρῶσων' 3) ὄμ. μτθ. ὀπῶλωμι, χάνω τὸ θάρρος μου ἐνώπιόν τινος, κύπτα, ζαρώμενος ἐνώπιόν τινος, ὑποχωρῶ καὶ ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν, εὐλόθεσιν καὶ σέβας δεκτικῶς πρὸς τῖνα : Αἰσχ. Πρ. 960 μὴ τί σοι δίκω γαρδῆν ὀνοπρῶσιναι τὸ τοῦ νέου θραῦς, Ξεν. ΚΠ 1,5, αὐτ. 6,8, Αἰσχ. 42,1.

ὀνοπρῶσις ὀν γλωσσ. ὁ ὄλιγον τὴ πηλὸς, ὁ ἔχων τὰ βλεφαρα ὄλιγον τὴ πηλᾷ, φλεγμοῖνοντα.

ὀνοπρῶσις, μέλλ. ἰσφω, ἀποχωρίζω διὰ λιχμῆσεως : Θεόδωρ. Φιλ. 4,8,14.

ὀνοπρῶσις-ωνος (ὸ) (κατ.) ὄμ. ὁ βοηθὸς εἶδ. ὁ διαγγελεύς τοῦ ὀπῶτον Βλκ. : Μαλάκ. 1,49,5.

ὀνοπρῶσις-ωνος (ὸ) (ισφωρῶ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑποκάτωθεν ὀρῶμενος, ὃν βλέπει τις καταδίδῶζων τὰς ὄφρῳς ἢ πλοῖος ἢ κάτωθεν καὶ μετ'

ὀποφίας ὄφ. ὁ γενῶν, ὁ παρέχων ὀποφίαν, ὁ μὴ ἐμπνέων ἐμπροσθέν, ὁ ἀμφιδόλων σκοπῶν ἢ διαθέσας· *Αλογ. Αγ. 1637* ἔγω δ' ὀποφίας ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής. *Εὐρ. Ηλ. 644*, *Θουκ. 3, 82*, *αὐτ. 4, 103*, *αὐτ. 104*, *Πλούτ. Πομπ. 56* ἄλλ' ὄλον Ἀθηναίος ὁ Πομπή, ὀποφίος ἦν μάλλον ἢν ἐφόρον· περὶ Καίσαρος. *Λουκ. Μά Πιστ. Διαβ. 29*, Πάπ. ὀποφίος εἶναι ἢ ὀποφίος τοῦ δελτα, - ὀποφίον ἄτομον κ. μ. ἄρα φφ.· *Θουκ. 6, 75* ὀποφίον αὐτοῖς μὴ προθύμως πέμψαι ἢ κ. ἐπὶ γενεότων, πράξεων κτ.· *Εὐρ. Π 1334* τὰ δ' ἦν ὀποφία, *Θουκ. 4, 78* καὶ τοῖς πᾶσι γὰ ὀφίως Ἑλλήσιν ὀποφίον ἄνωγεισθε, τὴν τῶν πέλας μὴ πείσαντας διένειναι, *Ανθ. Π 16, 45*, *Ξεν. ΑΠ 2, 4, 16*, Πάπ. ὀποφίος ἐστὶν ἢ πρῶσις - ὀποφίον κινήσεις - στάσις ὀποφίος ἢ τὰ ὀποφία τὸ οὐσ. τὰ ὀποφίον μέρη· *Πλούτ. Γάλλ. 24* ἢ νεώτ. τὸ ὄρα. ὀποφίος ὡς οὐσ. ἀνθρώπως γενῶν ὀποφίος, μὴ ἐμπνέων ἐμπροσθέν· ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας συνεληθῆσαν τρεῖς ἄναπτοι· 2) κ. ἐν ἐνεργ. σμ. ὁ ὀποφίσιμος, ἔχων ὀποφίαν, πλήρης ὀποφίας, πλήρης φόβου· *Εὐρ. Ἐκ. 1135* ὀποφίος ἄν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως, Ἄρει. Χρον. Παθ. 1, 3 ἢ τὸ ὀποφίον ὡς οὐσ. ἢ ὀποφία· *Θουκ. 1, 95* τὸ ὀποφίον τῆς γνώμης· 3) ὀποφίον ἐπὶ ἴππου, ὁ ὑπόπτης *βλλ. 2)* ἢ *Πολυδ. 1, 197*.

ὀνοπύσσομαι πύσσομαι ὀνοπύσσομαι ἢ ὄλιγον τι, συστέλλουσι κώπας· *Ἰνπ. 565, 27*.

ὀνοπυχις-ιδος ἰή) μτγ. πυχὴ ὑπὸ τι, συναρμολογία, ἴδια τὸ μέρος θίου πύσσοται ἀ θῶραξ παρά τὸν βουδῶνα· *Πλούτ. Ἄλ. 16* ἀνοπυχιεὶς μὲν ὑπὸ τὴν ὀνοπυχιδα τοῦ θῶρακος οὐκ ἐτρώθη. **ὀνοπύσσω**-ῶ ὀπῶ, φῆμα ὄλιγον τι· *Θεοφρ. ΦΙ 4, 8, 14* (ἰβ. ὀνοπύσσω).

ὀνοπύσως ἑπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. δημ. ὀνοπία κατὰ τρόπον ὀπεται βλλ., ἐν ὀποφίᾳ μεθ' ὀποφίαν· *Θουκ. 8, 68* ὀποπύσως τὸ πλεῖσθαι διὰ θόξας δεινότατος διακειμένος αὐτ. 6, 53 ὀποπύσως ἀποδέχεσθαι τοὺς μηνυτάς αὐτ. 8, 66, *Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 40*, *Δημ. 381*, *Ἰσοκρ. 182Α*, *Ἀριστ. Πρ. 20, 34*.

ὀνοπύσσις-εως ἰή) μτγ. μον. κ. νεώτ. τὸ ὀνοπύσσειν, ὀποπαγή· *Φιλ. 1, 127* καθ' ὀνοπύσσειν [μεθ' ὀποπαγῆς ἢ ταπεινώσεως]· 2) μον. κ. νεώτ. ἐκκλ. μία τῶν βασιμῶν τῆς μετανοίας, κατὰ τὴν ὀπείαν ὁ μετανοῶν ἠδύνατο νὰ παρακοινοῦσθὴ τὴν λειτουργίαν ἄλλ' ἐν στάσει γυναικίσιας πάντοτε· *Βασ. 4, 797 Α*, αὐτ. 800Α, *Γρη. Θ 1048*, *Εὐστ. Αντ. 676 D*· 3) μτγ. ἡ κατὰ μικρὸν πτώσις, τὸ πέσιμο λίγου λίγου· *Θεοφάν. Νόων. 1, 218* ὀνοπύσσις τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν· 4) ὄμ. σύμπτωσης, συμβῶν· *Σέξτ. Ἐρμ. Μαθ. 7, 85*.

ὀνοπύσσω μτγ. ὀνοπύσσω βλλ. ἢ· *Κόνιν. 5, 368*, αὐτ. 7, 132· 2) ὀνοπύσσω, χαλαροῦμαι, κατοπιπῶ ὄλιγον· Ἄρει. Χρον. Νισαί. 1, 5 σμικρὰν τι ὀνοπύσσω ἢ νοσῶς.

ὀνοπυτικῶς ἑπίρρ. μον. μεθ' ὀποπαγῆς· *Οἰκομ. Ἄποκ. 392, 12* ὀπ- αὐτῶ προσανέχων.

ὀνοπύστος-ος μτγ. ὁ ὀνοπύστων, ὁ ὀνοπεντατικός· *Ἡρόλλος Κορχ. Διογ. Α 7, 165* εἶναι δὲ τὴν ἐπιτόμητον ἔξιν ἐκ φαντασίαν πρὸς δεξιῶν ὀνοπύστων ὑπὸ λόγων· 2) ὁ ὀνοπύστων ἢ ὀνοπύσσις εἰς τι· *Πορφ. Ἰνπ. 278, 37* τὸ νοπτόν αἰσθῆσαι οὐδωμῶς ἐστὶ ὀνοπύστων.

ὀνοπύστω (ἰβ) δ. γρ. τοῦ αὐροπύσσω βλλ.· Ἄριστ. ΖΜ 4, 12, 28.

ὀνοπυθμῆσις-αι-ον μτγ. κ. μον. ὁ ὀνοπύθμην βλλ.· Ἄθην. 11, 492Α (δ. γρ. 1, κ. Μανασσ. Ἄριστ. κ. Καλλιῶ. 7, 36 κἀν ὀπός κρῦπτοιο γῆς ὀνοπυθμῆσιου.

ὀνοπύθμην-ενος ἰό, ἰή) μτγ. κ. μον. ὁ ὑπὸ τὸν πυθμῆνα ὢν, κείμενος· Ἰλ. Α 635 ἐν Ἀθῆν. 11, 492Α θῶα δὲ ὀνοπύθμηνος ἦσαν ἰδιωθ. ἀπὲ ὀνοπυθμῆσις, *Εὐστ. 869, 8*.

ὀνοπυθμῆσις-αι-ον μτγ. ποι. ὁ ὀνοπυθμῆσις, ὀνοπύθμην βλλ.· *Λεωνίδ. Γαρ. ΑΠ 6, 200*.

ὀνοπύσσω [ἰβ] καθιστῶ τὸ ὀνοκάτω ἢ ὀλιγον κ. ὡδῶδες· Ἄλξ. Τρῶλλ. 8, 498· 2) τὸ μέτ. ὀπύσσω νὰ πληροῦμαι πύσου, νὰ μαζεύω ἐμπυο· Ἰνπ. Κεφ. Τρωμ. 910.

ὀνοπυκνάω μτγ. διὰ συχνῶν ὀνοπῶν ὄδεσιν πληροῦμαι ἐκ τινος δῶ. συνεκδ. ἐπιδιδόμαι συνεχέστερον εἰς τι· *Λουκ. Λεῖφ. 14* ἐὼρωτότερω ἠδίων ἂν ὀνοπυκνάωμι [μεθ' μεγαλυτέρων εὐχρηστῶσιν θὰ ἐπληροῦμαι ἐμαυτὸν μετ' ἀκρατότερον οἶνον, - ἰβ. ἐσυχρόνηται].

ὀνοπυκνός-ος ὁ ὄλιγον τι πυκνός· Ἰνπ. 1028C πνεῦμα ὀπύκνους.

ὀνοπυκνοῦμαι-όμαι μτγ. πυκνοῦμαι βαθμῶδῶν, κατὰ μικρὸν· *Πτολ. Μαθ. 2, 91, 16* τοῦτο γὰρ ἄρῆμα ὀνοπυκνῶνται.

ὀνοπύου (ἰβ) νεώτ. ὀφθαλμ. συλλογὴ πύου ἐ- ὠσιν καὶ πρὸς τὰ κάτω τοῦ κερατοειδούς ὀμέ- νος τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀνοπύσις-ος ὁ ὀνοκάτω ἢ ὄλιγον πύον ἔχων, ἐμπυος, ὁ τείνων εἰς ἐμπύσιν· Ἰνπ. Κεφ. Τρωμ. 908 ὄφρωφ' ἐμὲ ὀπύσους ἢ τὸ ὀπύσσω ὡς οὐσ. εἰ- ὄδος τ' ἔλκουσ· *Γαλλ. 14, 143, 15*· 2) ὁ μερῆμενος μετὰ πύου· Ἀριστ. ΖΙ 3, 20, 9 ὀπύσσω γάλα.

ὀνοπυσταῖω μτγ. πύρσσω ὄλιγον, ἔχω ὄλιγον, μικρὸν πυρτόν· Ἰνπ. 127C.

ὀνοπυριῶ-ῶ μτγ. προκαλῶ ἐσφράν ἐφί- ὄρωσιν δὲ ἄγχιστομα· Ἄλξ. Τρῶλλ. 8, 486 Μηλι- ῶν τὸν σπληνὰ ὀνοπυριάζουμαι.

ὀνοπυρός-ος (ἰβ) ὁ ἔχων πύρ ὀνοκάτω, ὁ ἔχων μυτικὸν πύρ κἀνωθεν· *Σοφ. ἀν. 378* ποίας Ναυαλί- οῦ πάγας ὀνοπυρός.

ὀνοπυρρίω μτγ. εἶμαι ὀνοπυρός, ἐαυτο- κῶκκινος· *Διοσκ. 2, 176*, Ἄλξ. Μόν. η. Ἀθῆν. 9, 357P κεραμεύσι τὸν χρόαν, ὀνοπυρρίων μάλλον.

ὀνοπυρρός-ον ὁ ὄλιγον τι πυρρός, ζαῦθοκικ- κινος, ὀποκκινός· Ἰνπ. Προμ. 40, Ἀριστ. ΖΙ 9, 14, 2

ὀνοπυρρῶδης-ῆ-ἄν ἰσπ. ὁ κατὰ τι πυρρῶδης, ὁ ὄλιγον τι πυρρῶδῶδες.

ὀνοπυρρός-ος μτγ. ἐπὶ θηλείας ἴππου, ὁ ἔχων ὄφ' ἐαυτὸν καὶ θηλάζων πάλιν, πούλιρ· *Στρώθ. 8, 2, 28* ἴππους δὲ ζῆναθας ἐκάτων καὶ πενήκοντα, ὀνοπυρρῶς τὰς πλείστας ἢ κ. ἐπὶ κομήλου· Πάπ. κῆμυλον ἠέλειαν ὀπύκωλον.

ὀνοπυρῶ δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ὀνοπυρῶ (ἰβ) δ. γρ. τοῦ ὀνοπυρρῶς βλλ.

ρον ὄρεα γόιοι, Ὄδ.Δ.113, αὐτ.Ω62 κ. ποθ. : αὐτ.Π.215 τοῖσιν ὄφ' ἡμερος ὄρη γόιοι.

ινοροφία ἰή νεώτ. ὁ μεταξὺ οροφῆς καὶ στήγης τριγωνικὸν ἢ ἄλλου σχήματος κέντρον.

ινορόφιος-ον ὄ. γρ. τοῦ ἰσορόφιος βλλ.

ινορόφος-ον κ. νεώτ. ἄγρ. τοῦ ἰσώροφος βλλ.

2) ἰσορόφος=κάλλομος φθ. ἰσώροφος βαθ' φωνῆ ἡδέως ἐξεργασμένη ἐκ τοῦ αἰῶτος : Εὐρ. Ὀρ.147 ἄνεματιν ὡς ἰσορόφον φέρω β3άν.

3) νεώτ. ὁσαυτ. ἰσορόφος βλδαστησις ἢ πρεμοφυῆς βλδαστησις τῶν μέσων ἢ συνθέτων δασῶν.

ινορόφωσις-εως ἰή συν. ἰσοατέγασσις ἰσοτέγων, ὄροφῃ φωτιωματικῇ : Μαλλ.λ.1339,6.

ινορραϊβος-ον σχόλ. ὁ ὄλιγον τι ραιβός, καμπύλος ἢ κωρτός : Σχόλ. Ἰλ.Θ.164.

ινορραϊζῶ μτην. γίνονται ἰσχυρότερος, ὄλιγοι ἀνακοφίζονται, καλύτερεται, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι καλύτερα : Φιλαστόργ. Ἐκκλ. Ἰστ.7,10.

ινορραμμα-ατος ἰτὸν νεώτ. τὸ ὑποκάτω, τὸ ἐσωθεν τοῦ ἐνδύματος ραπτόμενον ἔσπασμα, ἐπέन्दυσις, φόδρα, ἀσάτρι, σωάνη.

ινορραπίζω μτην. ὑποκάτωθεν ἢ ὄλιγον ραπίζω, κτυπῶ ὑποκάτωθεν καὶ θέτω εἰς κίνησιν : Διον. Ἀλ.Συνθ.14.

ινορράπτω κ. νεώτ., ἄορ. ὑπέρραφα, ράπτω ὑποκάτω, ἐσῶθεν ἐνδύματος, ἰσενδύω, φοδράρω : Ἰώσ.Π.17,5,7. 2) μτφ. ὑποσυνάπτω, συρράπτω, συγκροτῶ : Εὐρ. Ἀλλ.537 ὡς δὴ ἱ θράσων τόνδ' ὑπορράπτει λόγους.

ινορραφή ἰή γλῶσσα. τὸ ὑπορράπτειν βλλ.ἱ, φερδάρρισμα, ἀσάτριωμα.

ινορραφίς-εως ἰή τὸ ὑπὸ τὴν ράχν καὶ μέχρι τῆς ὀφθαλμοῦ τμημα τῆς ὑποσφίαις ἐπιφανείας τοῦ κομποῦ : Πολυδ.2,136ε ἡ μέχρι τῆς ὀφθαλμοῦ κοιλότητος.

ινορράει, μέλλ. -ρησομαι, ἄορ. -ερρην, πορακ. -ορρησκα, ὑποκάτω ἢ κάτωθεν ρέω, καταρρέω : Ἀριστ.Θαυμ.130,3, Πλούτ.Κρσσι.4 πηγή μὲν ἡδίστου νάματος ὑπορραεῖ περὰ τὸν κρηνην, αὐτ. Ἰβ.949D. 2) μτην. ἐκρέω κατά μικρόν : οὐτ. Φάδ.19 κατά μικρόν ὑπορρηστέως ἀφορρητῆ 3) μτφ. κρηφαίς καὶ ἀπαρτηρήτως εἰσερχομαι, ὑπεισερχομαι, ὑπεισδύομαι : Πλάτ.Πολ.424D παρανομία ἡρέμα ὑπορραεῖ πρὸς τὰ ἴθη, αὐτ.Νόμ.672B, Δημ.412 κ. μτ. ὅστ. : Εὐρ.ἀν.499,5 τὰ δίκον πολλὰς ὑπερρησκέ κ. μτ. αἰτ. : Πλούτ. Ἰβ.437D δυσχερεῖαι ὑπορρησοῦσι τὴν φυχήν.

4) κατά μικρόν, ἀνεπισηθῆτως προχωρῶ, ὄθ. παρέρχομαι, γάνομαι : Ἀριστ.Νεφ.1289 πλέον τὰργύριον ἀεὶ γίνεταί ὑπορρηκόντος τοῦ χρόνου, Δημ.472 τοὺς δ' ἐν ἀπάσθ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίαν, πάντα ταῦτ' ὑπέρρει κατά μικρόν.

5) ὑποπίπτω, καταπίπτω, πίπτω ὄλιγον κατ' ὄλιγον, πέφτω σιγὰ σιγὰ : Πλάτ.Νόμ.792C ἐρείματα ἐκ μέσου ὑπορρηκόντα, Θεόδωρ.7,121 κ. ἐπὶ τριχῶν : Λοκ.ἔπ.Κρον.24 παιδὰς δὲ ἀτόμων τοὺς ὠροίους καὶ κομητάς . . . φαλακροὺς γίνεσθαι ὑπορρησοῦσι τῆς κόμης 6) καταπίπτω, μετοπίπτω : Ἐπικτ.Εγχ.22,6 7) μτην. διαορρέω, ἀπέρχομαι κατά μικρόν ἐκ τινος τόπου : Λοκ.ΒΠρ.27 ἡδὴ μὲν ὑπορρησοῦσι οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὄλιγοις ἢ πράσις ἔσται 8) ἐπὶ προσ., προσερχομαι ἀπαρτηρήτως που : Πλούτ.Νικ.1 πολλὰγαθὸ δ' ὑπορρηκὸν εἰς τὸν Ἐκάρχον.

ινορραπίζω μτην. ἰσχυρῶς ἀνοίγω ὑποκάτωθεν, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἰλ.Ο.558 ὀδρανὸνθεν ὑπερράνη αἰθρῶ 2) μτην. κόμην τι νὰ ἐκτραγῆ πρὸς τὸ κάτω : Ρήτ.1,497 Ζεὺς ὑπερρήγνευ βροντὰς.

ινορρηγνός-ον ἰπην, ἀρηνεῖ ἐπ. ἰσορροσ, ὁ ἔχων ὑποκάτω, ὁ θηλοῦχος ἀρνα, ἀμνόν : Ἰλ.Κ.216 οἱ ἔκαστος δὶν δῶσαισι . . . θάλλω, ὑπορρηγνόν.

ινορρηγνός ἰτὸν νεώτ. μαθ. ἀριθμοῦ ἢ πορῆστος γεγραμμένη κάτωθεν ρικιῶ βλλ.

ὄνορριζος-ον κ.νεώτ. ὁ εὐρισκόμενος ὑπὸ, ὑποκάτω τῶν ριζῶν : Ἀριστ.Ζ.1,131. 2) ὁ ἔχων βαθεῖας τὰς ρίζας, ἐρριζωμένους κάτωθεν : Θεόδωρ.Φ.2,1,3 αὐτ.ΦΑΙτ.1,22 3) νεώτ. τὸ ὑπορριζῶν ὄξος οὐσα βλλ.

ὄνορριζομαι-όμοι μτην. ὑποκτῶ ριζῶς ὑποκάτω, ριζοβάθω, στερεοποιῶ : Ἰω.Χρυσ.8,961Α.

ὄνορριζικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὑπὸ τὴν ρίνα κείμενος, εὐρισκόμενος, ὑπορριζικός : ὑπορριζική αὐλαξ.

ὄνορριζίνιον ἰτὸν κ. νεώτ. τὸ μέρος τοῦ προσώπου τὸ ὑπὸ τὴν ρίνα : Ἰνν.400,46 ἰβρωτικὸς περὶ ὑπορριζίνιον καὶ μέτωπον 2) μτην. κ. νεώτ. συνεκδ. ὁ μύσταξ : Πολυδ.2,80 εἰ δὲ ὑπὸ τῆς ῥινῆς τριχὲς μύσταξ, ὑπορριζίνιον.

ὄνορριζόν-ον ἰριζὶ κ. νεώτ. κ. -όρινος Ἰῆσ. ὁ ὑπὸ τὴν ρίνα κείμενος, εὐρισκόμενος, ὑπορριζικός ὄθ. ὄνορριζα ἰτὸν ὡς οὐσα. αἱ τριχὲς τοῦ μύστακος, ὁ μύσταξ : Κτησ.Περσ.53 ἰπθ. αἰθ. ἐν τῷ ὑπορριζί 2) λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἐκρινός πικρ. ρινοφόνος Ἰῆσ. εὐορριζίνους τοὺς ὑπὸ ῥινῇ φεγγηγόμενους.

ὄνορριζίω μτην. ριπίζω κάτωθεν ἢ ἡρέμα : ἈΠ9,443 2) τὸ μέσ. μτφ. διεγερῶ : Ἀπν.Εμφ.Πολ.1,105 ὑπορριπίζεσθαι ἐπὶ στάσεις.

ὄνορριπτα μτην. ριπτα ὑποκάτω καὶ ἐμπροσθεν, ὑποβάλλω, ριπτα εἰς : Πλούτ.Εὐμ.17 εἰ δ' οὐ πιστεύετε μοι ἔφησ, ὑπορριπτάτε τοὶς θεοῖσι δεδεμένον, Φιλ.1,376.

ὄνορριπτιέ-ω μτην. ὑπορριπτιέ βλλ. : Ἀπν.Μίθρ.38, Γρη.Να.119,16.

ὄνορριζίνος ἰή ὁ μύσταξ : Κτησ.Πέρσ.53.

ὄνορρηθῆ ἰή νεώτ. μουσ. σημοδῶφονος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ὁλοῦτον κατάσθην τῆς φωνῆς κατά δύο διαδοχικὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

ὄνορρηθός-έω μτην. πρὸς τὸς ἄλλοις ἢ ἡρέμα ροζόν, ἐλαφρῶς φθιβόντων ἢ θροῦν ἀποτελῶ, ὑποσπιρίζω, ὑπὸ, ὑπεθῶ, ἀντηχῶ ἀπὸ βαθθῆ : Πλούτ. Ἰβ.590C, Σχόλ.Θ.ἀνοκρ.1,7.

ὄνορρησος ὀσ(ῆ) ἰσορροεῖα) ὁχετὸς ἢ ἀγωγός, δι' οὗ ὑπορραεῖ τὸ ὑδρὸν κατά τὰς θερμὰς ἀπολλούσεις : Ἰαν. Ἀγμ.770.

ὄνορροφῶ-έω μτην. μικρόν κατά μικρόν ἢ ἡρέμα, ἐλαφρῶς ροφῶ : Τιμαρ. ἐν Noticiae des Mss.9,2,200.

ὄνορροφθεός-ον μτην. ὁ ἰκανῶς, ἀρκετὰ συμμετροῦ ἢ ἀνόλογος : Πτολ.Τετραδ.143,7.

ὄνορροφίσκαμα μων. συνεχῶς ὑπορροφῶ βλλ.3) : Φώτ.Βιβλ.3,9,24.

ὄνορρυσίς-εως ἰή ἡ ὑποκάτωθεν ἐκρήθ, ὀνόγειος ὁχετὸς ὑπόνομος δι' οὗ ἀπορραεῖ ὕδωρ : Στράβ.14,649 ἀμφιθεάτρον . . κρηπτήν ἔχον τὴν ὑπόρρυσιν τῶν παραδρωθῶν ὕδατων 2) μτην. κατάπιπτον, γάνεμα τῆς σαρκὸς : Ἰνν.741Ε.

ὄνορρωθῶ-έω ὀρρωθῶ, φοδῶμαι ὄλιγον τι : Εὐλ.Δημ.9 καὶ πάλαι γ' ἄν ἦν ἄνηρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπαρρωθῆει κακόν.

ὄνορρωγή ἰή συν. ὁχετὸς ὑπόγειος, ὑπόνομος : Μαξιμ.ΚΔ ἔφ.222.

ὄνορρυσια-ατος ἰτὸν μτην. μέρος ὑπεσκαμμένον, ἐσοκαμμένον κάτωθεν, ὑπόνομος : Αἰν.Τακτ.32,Πάπ.

ὄνορρυσός ἰθὶ σχόλ. τὸ ὑπόρρυσια βλλ. : Σχόλ. Ἀριστ.Νεφ.508,471,17 σμῆναι μελισσῶν περιέμψον ἐξ ὑπορρυσίου τινος ἀνιούσων.

ὄνορρυσικός-ή-όν μτην. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφρόμενος εἰς τὴν ὑπόρρυσιν, τὴν ἀνασκαφὴν ὑποδύμων : Ἀρχ.Μαθ.97 σιδῆρων ὑπορρυσικῶν.

ὄνορρυσίς εως ἰή ὑπόγειος ἐκκαμφῆ, ὑπόσκαφῆ, σκάψιμον κάτω ἀπὸ τῆς γῆ : Ἀρχ.Μαθ.99 περὶ δὲ ὑπορρυσέων καὶ στρωθῶν κατασκευῆς.

ὄνορρυσός, ἀπτ. -τῶ . ὄρρυσος, σκάψιμον ὑποκάτω, ὑποσκάψιμον, ὑπονομοῦς : Ἦρ.5,115 τὴν πέτρην ὑπορρυσόντες τὸ τελεχὸς νέμωτο μνη εἰλον οἱ Πέρσαι, αὐτ.6,18 2) μτην. κ. μτφ. : Πλούτ. Ἀγρ.35 ὑπορρυσίτην τὰς κοινὰς διαλύσεις, Λοκ.

Μισθ.Συν.31' **3)** ὀπορύττω τὰ ὀπόρητα προ-
 ριδοῦ τὰ μυτικά, κονολογῶ τούτα· Πλούτ. Ἡθ.490C.
ὀπόρημα-ατος [τὸ] μέρος φάδμενον ἐν συνο-
 δαία ὀρχήσεως, ὄμας, χορικός ὕμνος εἰς τὸν
 Ἀπόλλωνα, πεποιημένος κατὰ τὸ πλείστον εἰς
 στήχους κρητικῶς καὶ ὄς ἐκ τούτου ἔχων μεγά-
 λην ὁμοίτητα μετ' τὸν παῖαν· ἴτα δὲ ὁ ὕμνος
 οὗτος ζῶντος καὶ συνωδεύεται ὀδο ὀρχήσεως
 καὶ μικρῆς παραστάσεως [Λοκ. Ὀρχ.16] ἰσὺ τοῦ
 Ἀθῆν.14,630B] παραδίδεται πρὸς τὸν κάρδακον·
 τὰ δὲ πρῶτα ἴσην ὀπορημάτων εὐρίσκονται ἐν
 ἴλ.Σ 593 κέε., Ὀδ.Θ 26] κέε., Ἡοιδ.Α 221 κέε.,
 τὰ δὲ ἐν Πίνδ.ἀπ.71,82 εἶναι λείψανα ὀπορημά-
 τος· Πλάτ. Ἰων 534C οἷός τε ἕκαστος ποιεῖν κα-
 λῶς... ὁ μὲν διθυράμβος, ὁ δὲ ἴγκυμια, ὁ δὲ
 ὀπορηματα, Διον. Ἀλ.Δημ.7, Πλούτ. Ἡθ.134C.

ὀπορηματικός-ή-ων μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς ὀπόρημα, ὁ τοῦ ὀπορηματος·
 Διον. Ἀλ.Δημ.43' || ποιήσις ὀπορηματικὴ ποιή-
 σις ὀπορημάτων· Ἀθῆν.14,630D.

ὀπόρησις-εως [ἡ] μτγ. κ. νεώτ. ὄρησις συν-
 δοκουμένη ὑπὸ φουρατος· Σχολ. Ἀριστοφ.Βάτρ.
 924' **2)** ὀπόρημα βλ. κ. Κλημ. Ἀλ.365.

ὀποροῦμαι-εομαι κ. νεώτ., μέλλ.-ἄσμαι, ὀ-
 ροῦμαι πρὸς φάδην, χορεύω μετ' μουσικῆν· Αἰσχ.Χο.
 1025 πρὸς δὲ καρδίᾳ φάδος ἄδην ἴπποιος ἡδ'
 ὀπορεῖσθαι' κ. μτ. συστοιχ. αἰκ.· Πλούτ.
 Νόμ.13' **2)** μτγ. κ. νεώτ. ὀροῦσθαι φάδω, ἴσιν
 παριστώ ὄς εἰς παντήμιον πρόσωπον ἢ χαρα-
 κτήρα διὰ μόνων σχημάτων καὶ μορφωσῶν·
 Λοκ. Ὀρχ.16' **3)** ἴμ. ὀροῦσθαι θρηῶν·
 Ἡιοδ.Αἰθ.6,8 φέρε καὶ ἡμέτεροι δαίμονι τὸ ἐπι-
 χότι... ἄσμεν θρηῶνος καὶ γούσι ὀπορησώμεθα.

ὀποσαγής-ούς-ετι μτγ. ὁ ὑπὸ σάγην ὤν, ὁ
 πορευόμενος μετ' σάγματος, σεσομμένος, σαμο-
 ρημένος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀσαγής· Ἰουστ.
 273β ἡ ὀποσαγής ὄνος.

ὀποσαγμα-ατος [τὸ] νεώτ. τὸ ὑπὸ τὸ σάγμα
 ἢ ἐπιπλιν τῆςμεντῆν ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ ζώου
 χονδρὸν μάλλινον ἔσασμα, κασός, κετοός.

ὀπόσαθρος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὄλητον θ, ὁ
 ἐν μέρει σαθρός· Λοκ.Νεκρ.Δ 101, Δικνῶς τῶν
 ὀπόσαθρων ἐστί, αὐτ.Δπραπ.32.

ὀποσαῖω μτγ. κ. νεώτ., ἐπ. ὀποσαῖω γ' Ἀπολλ.
 Ρ 3,396] ἐπὶ κυνός, σεῖω ἐλαφρός τὴν οὐραν ἐκ
 φάδος· Αἰλ.Ζ117,17' || ὀποσαῖω τὴν γλώττη ἐπὶ
 λέοντος, κινῶ ἐνθεν κἀκεῖθεν τὴν γλῶσσαν ὄλητον,
 ἐλαφρός· αὐτ.91' **2)** μτγ. μτ. σίτ. κολακευτι-
 κῶς φέρομαι, θωπεύω τινά· Πλούτ. Ἡθ.65C φανερ-
 ῶς μὲν ὀποσαῖος· ἁλόθρα δ' ὀφείτω τινὰς
 καὶ ὀποσαῖροι διαβολάς· || νεώτ. κολακεῖω
 χαμερῶς, περιποιησῶν δουλοπρεπῶς.

ὀποσαῖρω μτγ. κ. μον. διανοίω ὄλητον τὴν
 ἐλαφρός μόλις τὸ στόμα μου· Πολυδ.4,145, Εὐ-
 μάθ.105 ὀποσαῖρω τινά, Εὐστ.Παλ.119,3 σαρκ-
 οῦσιν ἢ καὶ σαρκῶδων ὀποσαῖρωσιν· || δὲ
 ὀποσαῖρω ὄδοντας διανοίω μόλις τὸ στόμα καὶ
 ὀποδεκνῶ, ἀφίλω τὰ φοινοῦντα αὶ ὄδοντας μου·
 Ὀππ.Κιν.2,243' **2)** μτγ. ἐπὶ καρπῶν, γαῖων, σάκ-
 ων, σχίζομαι· Φιλῶστρ.Εἰκ.1,31 σῦκα τὰ μὲν ὄμα
 .. τὰ δὲ βυσά καὶ ἔξωρα, τὰ δὲ ὀποσαῖρω
 παρεμφανίαντα τοῦ χυμοῦ τὸ ἀνόδος.

ὀποσαμικίζω μτγ. κ. μον. διηθῶ, διμλιζῶ,
 στραγγίζω διὰ σάκκου· Ἦσ. ἑποσαμικίζεν' ὀπη-
 θεῖν τῷ σάκκῳ· Λοκ.Σολ.6' **2)** μτγ. τὸ παθ.
 ὀποναλοκομαι, ὀποκενοῦμαι, κατὰ μῦρον κατα-
 ναλοκομαι, ἐξδοθεῖμαι· ΑΒ 68,30 ὀποσαμικίζεται
 οὐν τὰ χρέματα, οἷον ὀπορατ' **3)** μτγ. καλ-
 κάζω· || δὲ φρ. ὀποσαμικίζω τῆς δὲ οὐδ' προ-
 χυρῶ ἐσπευσιμῶς· Φώτ., ΕΜ 723,26.

ὀποσαλεύω μτγ. ὄλητον σαλεύω, διεγείρω
 ἐπιτηδέως, παρορμῶ κατ' ὄλητον· Εὐστ. Ἐκκλ.1στ.

10,46' || μτγ. τὸ παθ.· Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,143 ὀπε-
 σαλεύω αὐθις ἐς ὄρηγν ὁ δῆμος.

ὀποσαλεύς-ον μτγ. ὁ ὑπὸ τὴν θάλασσαν ὤν·
 Geogr.Γε.μια.2,449 νησίον ὀποσαλῶν **2)** ὁ ὑπὸ
 σάλον ὤν, ἴσιν ὁ ἐν ἀνωτικῇ, πολυκυμῶντος θαλά-
 σσης ὤν, δὲ ὁ ὄλητον σαλεύόμενος, ὁ ὀποσαλεύ-
 ὄμενος· Πλούτ. Ἡθ.434 τῆς γῆς ὀποσαλίου γενο-
 μένης· || φρ. ὄδοντας ὀποσαλοὶ χολαροί, ὀπο-
 σαλεύομαι· Διοσκ.5,119.

ὀποσαλιζῶ μτγ. ἐλαφρῶς σαλιζῶ, δι' ἐλα-
 φροῦ σαλιζόμενος παραγέλλω τι· ΑΓ Σιμπλ.372.

ὀποσανθαλαός-ον μον. ἐπὶ ὀδομήματος, ὁ ἔχων
 σάνδαλον, πέλιμα, ὑποκάτω· Ἰω.Λυδ.Μην.1,17 ὀπο-
 ζημα μέλαν, ὀποσανθαλαόν, δι' ἄλου μύμον.

ὀποσανθίζω μτγ. τὸ κατώτατον μέρος σανι-
 δίου· Ἀρχ.Μαθ.274.

ὀποσαρκόεις-ον ὁ ὄλητον τὸ σαρκός· Ἰαν.Προγρ.41.

ὀποσαρκίος-ον ὁ ὑπὸ τὴν σάρκα, ὑπὸ τὸ
 δέρμα ὤν· Ἰαν.405,15, αὐτ.447,14.

ὀποσαρκίος-ον [σάρκα] ὁ ὀποσαρκίος· Ἰαν.405,15.

ὀποσαρκῶ-ῶν μτγ. ὑποκάτωθεν ἀνασληρῶ
 διὰ κρέατος· Γαλ.

ὀποσέω μτγ. ὄλητον τὸ σέω, κτ. ἀντίθετον
 πρὸς τὸ ὑπερσέω· Γρηγ.Ναζκ.1,221Α.

ὀποσελίρατος-ον ποι. ὁ ὑπὸ τὴν σελιράδα, τὸ
 σελιρίον ὤν ἢ ὁ στροβίλος παραπλευρῶς ὁ σει-
 ρατός· Εὐρ.Ἡρ.445 ἐσώω .. ἀλόχων τε φίλων
 [Ἡρακλείω] ὀποσελίρατος ποσὴν ἔκασταν τέκ-
 κνα καὶ γεραῖον πατῆρ' Ἡρακλείω.

ὀποσεμια-ατος [τὸ] μτγ. τὸ κατὰ τὸν ὑποσει-
 ῶμον, κατὰ τὸ κοκκίωμα καταπεσόν, ὀποκοκκι-
 ῶμα, σκιδάλοια· Γαλ.Μεθ.13,75 λιθανωτὸ δ'.

ὀποσεῖω κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. ὀποσεῖω σέω,
 κινῶ κάτωθεν, ὑποκάτω· Ὀδ.1,385 οἱ δὲ τ' ἔγερ-
 θεν ὀποσεῖομαι ἰμάντι ἴσιν τοῦ ἱμάντος, ὄς
 περιστρέφεται τὸ τρῶνον· || κ. μτγ. ὁ Ρητ.1,
 430 οἷος ὀποσεῖαι τὴν κεφαλῆν· **2)** μτγ. κ.
 νεώτ. σεῖω τὴν ἐλαφρῶς, σαλεύω, δὲ κοκκίω·
 Γαλ.4,48,15 ὀποσεῖαι τὸ λεπίστατον ἄλευρον·
3) μτγ. προτιμῶ, προβάλλω ἢ ρίπτω τὸ πρὸς
 τινά· ΑΒ.Ζ17,13.

ὀποσελίηνος-ον μτγ. ὁ ὀποσελίηνος βλλ·
 Πορφ.Ἐδ.Εὐαγγ.Προπ.112Β.

ὀποσελίητος-ον ὁ ὑπὸ τὴν σελήην ὤν· Ξενοκρ.
 π.Στοδ.Ἐκκλ.1,62.

ὀποσελίηδος-ον νεώτ. ὁ ὀποσελίηδος βλλ.

ὀποσελίθος-ον νεώτ. κ. ὀποσελίθους-ος ὁ ὑπὸ
 τὴν σελήδα, εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς σελήδος
 κείμενος· ὀποσελίθιοι σμεισιώσις - ὀποσελίθια
 σχόλια· || τὸ αὐθ. ὀποσελίθον ὄς αὐθ. ὀγγελια
 ἢ ὄλητ δαχτυλὸς πρὸς τὸ κείμενον δημοσιεύσιος εἰς
 τὸ κατὰ μέρος σελήδος βιβλίον, περιδοχῶν κτ.
ὀποσεμνωος-ον μτγ. ὁ ἔχων σεμνωτὰ τινά,
 ὁ κἀπὸς σεμνός, ἀξιοσεβαστός, μεγαλοπρεπής·
 Φιλῶστρ.Εἰκ.1,29, αὐτ.21.

ὀποσεμνωπῆρος-ος Ἐπῆρ. ὁ ὀνομῶν τὴν
 ὀποκρητῆς τινος· Ἐπῆρ.Καλλιπιδέως τοξοφόρον
 Φοῖβον Κοιμῶ ὀποσεμνωπῆρα ἰδ.ἀνάγν. ὀποση-
 μονήτρα.

ὀποσεῖομαι ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὕπο σεῖομαι ἐν Ἡ-
 οιδ.Α 373.

ὀποσημαιο κ. νεώτ., ἄρ. ὀποσημαιο, νεώτ.
 ὀποσημαιο, σημαίνω τὴν ἐμμέσως ὀποσημαιο,
 ὀποδεκνῶ, ὀποδοθῶ· Θουκ.1,82 τὴν τε παρο-
 σκευὴν καὶ τούτα λόγαυς αὐτῷ θύμια ὀποσημαιο-
 νοντα, Πλάτ.Πολ.566Α, Ἀριστοφ.ΗἸνικ.3,217 κα-
 θέσπερ καὶ τοῦτομα ὀποσημαιο, αὐτ.4,21, Πλούτ.
 Περ.11, Αἰλ.Ζ1,152' || πάμ. κ. μέσ. ὀποσημαιο-
 μιν τὴν παροδοῦ ἐπιστολῆ· **2)** διὰ τὴν δίδω-
 σημεῖόν τι· Πλούτ.Σύμψρ.Πελ.κ.Μαρελλ.3 ὄς ὀπε-
 σήμηνεν ἢ ἀσλήμηνεν ἀνακλήτικόν, Διωκ 49,9 τὸ
 γε σημειον ἦρθα καὶ ἡ ἀσλήμηνεν ὀποσημαιο κ.

παθ.: Θουκ 6,32 τῆ σάληγγι σιωλή ὁποσημάνθη κ. πτ. ἀπαρφ.: Πολύαν.1,35,1 ἄταν ὁποσημάνθη, θείν ἐπί τούς πολεμίους 3] νεώτ. ναυτ. ἐπονομασθέντα σήμα γινόμενον παρ' ἄλλου, ὡσαυ με- ταδῶσα οὐτό εἰς ἕτερον πλοῖον ἢ ὡσαυ δεῖξω δι τι εἶδον καί ἐνόησα τὸ σημερινόν 4] ὄμ. νεώτ. κάμων κρυφίως σημειών, ἰδίως εἰς τινα νὰ ἐνωσή- σουν, νὰ καταλόβῃ 5] πάπ. κ. μον. ἐν τῷ μέσ. τ. ὁποσημειοῦμαι, ὑπογράφω: Πλάτ. ὁ δέτα ὁπο- σημηγάνην τὸ πιττάκιον, Ἐύστ. Ἐκκλ. 1στ.5,19.

ὁποσημανσις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποσημάνειν, ὁποδείξις διὰ σημείου, ὑποδήλωσις: Παχυμ. Ἐν Βλ.Μιχ.Πολ.265A.

ὁποσημαντήρ-ἦρος (ὁ) Ἐπιγρ. δ.ἀνάγν. τοῦ ὁπο- σευσισητήρ βλλ.

ὁποσημάντηρ-ορος (ὁ) μον. ὁ ὁποσημάνων, ὁποσημάνων τι: Ἐπίδ. ἐν Notitt. Mess.6,562.

ὁποσημασία (ἡ) Ζωναρ. ὁποσημειωσις.

ὁποσημειῶ-ῶ μτγ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁποσημει- ῶνων ὄλιγον κατ' ὄλιγον, μικρόν κατὰ μικρόν σημεῖων, ἀναγράφω, καταγράφω, ἐν χρ. τὸ μέσ.: Διογ.Α 2,48 πρῶτος ὁποσημειωσάμενος τὰ λεγόμε- να εἰς ἀνθρώπους ἴλαγεν, Ὀρίγ.3,477D, Πάπ. ἀξιοῦντες ὁποσημειωσάσαι ες πρὸς τὸ καὶ ἡμῶς τὸ ασφαλέεσθαι 2] νεώτ. κ. ὄμ. ση- μεῖα κἀθεν, κῆμων ὁποσημειῶσαι βλλ., γράφω ὁποσημειῶσαι εἰς τι κείμενον 3] τὸ μέσ. κ. νεώτ. ἐν τέλει ἐπιστολῆς ἢ ἄλλου κειμένου ὑπο- γράφω, σημειῶναι τὸ ὄνομά μου, βέτω ὑποκάτω τὴν ὑπογραφήν μου: Ἐύσ. Ἐκκλ. 1στ.283A μέλλοντα δὲ ἦδη . . . τοῖς καθ' ἡμῶν γράμμασιν ὁποση- μειώμενον, - ὁ ὁποσημειώμενος εὐσεβήσας ἀνα- φέρω ὅτι . . . ὁποσημειῶμαι εὐσεβήσας 4] μτγ. σημειῶναι δι' ἀριθμῶν: Πτολ.Γεωμρ.63,5.

ὁποσημειωσις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ., ὄμ. -η τὸ ὁποσημειῶν, καταγραφῆ, ἀναγραφῆ, σημειῶσαι κἀθεν: Διογ.Α 2,122 ὡν ἐγγυηθόμενον ὁποση- μειωσις ἐποιεῖται 2] νεώτ. κ. ὄμ. ἡ πορὰ τὴν βάσιν τῆς σελίδος σημειῶσαι πορατήρησις ὑπὸ τὸ κείμενον σελίδος, ἐπίτοπον τινὸς ἢ ἐγγρά- φου: αἱ πηγαὶ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ κειμέ- νῳ πηγῶν ἀναγράφονται ἐν ὁποσημειώσει 3] μτγ. πρὸς τοὺς παρατήρησις σημειῶσαι: Ἰαμβλ.Πυθ.103, Πάπ. λαθεῖν τὴν ὁποσημειῶσαι 4] ὄμ. ὑπογραφή: Εὐσ. Ἐκκλ. 1στ.5,19 ἐν τῇ ἐπι- στολῇ ὁποσημειωσις φέρονται . . . ἐπισκόπων.

ὁποσημη μτγ. ὀυτθ., παροκ. β' -σσημη, κά- μων νὰ σήληται, νὰ σσηλίζῃ ὑποκάτω ἢ ὄλιγον τι: ἐν χρ. τὸ παθ. ὄλιγον σήησαι, ἀρχίζω νὰ σσηλίζω: Νικ. Ἀλεξ.247 ἰδγρ. ὁποδὸσκειται.

ὁποσθενία (ἡ) νεώτ. λατρ. κ. ὁποσθενιωσις-εως ἐλάττωσις τῶν μυϊκῶν δυνάμεων, τοῦ σθένους, ὀ- τανία, ἐξοσθένησις.

ὁποσθενικός-ἠ-όν νεώτ. ὁ προκαλῶν, ἐπιφέ- ρων ὁποσθενία, ὁποσθενίαν 2] ὁ πάσχων ἐξ ὁποσθενίας, ὀτανικός.

ὁποσθενιωσις-εως (ἡ) νεώτ. ὄ. τ. τοῦ ὁποσθενί- ας.

ὁποσγῶ-ῶ καθ' ὄν χρόνον γίνεται τὸ σιγῶ, σιωπῶναι: Διογ.Ν 2,162 ἐγὼ διασπῆνθ ἦν οὐχ ὁπο- σιγῶναι, ἀλλὰ συνφῶν.

ὁποσιδῆρ-ος ὁ ὑποκάτωθεν, ἐσώθεν ἐκ σιδή- ρου ὄν: Πλάτ.Πολ.415B ἐάν τε σφέτερος ἐγγο- νος ὀψήχαλκος ἢ ὁποσιδῆρος γένηται 2] ὁ κεκολλημένος ὑπὸ σιδήρου ἰσιθ.: Ἀριστ.ἀπ.λ. Πολυδ.10,173 σκυτάλιαν ὁποσιδῆρον.

ὁποσιδῆρ-ον μτγ. ὁ ὄλιγον τι σιμάς, ὁ ἐπι- ὄσως σιμάς: Φλόστρ. Ἡρ.717 Ὀδυσσεὺς ὑπόσιμον, Αἰλ.Ζ1 12,27 ὁποσδῆρ ὁ ἐν τῇ θαλάττῃ τῆ Ἐρ- θρῆ πῆθος, Γρηγ. Νύσσ.2,680D.

ὁποσιμῶ-ῶ μτγ. ὁπόσιμον παιδ., κάμπτω ὄλι- γον πρὸς τὰ κάτω: Ἀλλ.ἰφρ.1,39 μικρόν ὁποσιμῶ- σασα τὴν ὄσφιν, ἰδού σκόπει τὸ χρώμα.

ὁποσιπμοσις (ὁ) νεώτ. πρόκλησις ἢ παροχή ἀνεπαρκούς διὰ τὴν θρῆξιν τοῦ ὄργανισμοῦ τρο- φῆς ὀντιβ. ὑπερσιπμοσις.

ὁποσιπμοσις-εως (ἡ) μτγ. κ. μον. τὸ ὑποσι- πμῶν, τὸ πορρέεσθαι ἐν σιωπῇ: Οὐλίπ.Δημ.38,13 τοῦτο δὲ τὸ σῆμα λέγεται ὁποσιπμοσις, ὅταν μῆλλθ τῆς ἐπιφῆρῆν τραχὺ τὶ καὶ ἰσοδορίας ἐχό- μενον, Γρηγ.Κορ.Σχολ. Ἐρμωγ.7,1184.

ὁποσιπμῶ-ῶ πορρέχομαι ἐν σιωπῇ: Αἰλιαν.3, 239 τὰ δὲ ἐδδομήκοντα τόλαντα ὁποσιπμῶς 2] μτγ. τινῶ σιωπῆν, μένω σιωπηλός: Αἰλ.Π1 8, 16 ἰσόδοσι γινώσκοντες ὁποσιπμῶσι, Φιλ.2,178,11.

ὁποσκάκις μτγ. κ. νεώτ. σκάκις, χαλκῆναι ὄλιγον, ἐλαφρῶς, κουτσῶν λογο: Πλούτ. Ἠθ.4A, Λουκ.Τιμ.20 προφάμεν αὐ Πλοῦτα. Τὸ τοῦτο; ὁπο- σκάκις, Γρηγ. Νύσσ.2,950C, Ἐύστ.Πον.51,74 || ἀρχ. παροῖμ. εἰ χλωφ παροικῆσαι, ὁποσκάκις μα- θῆσαι ἰσραῆλ. ἐμὲ στραβὸ τοῦ κοιμηθῆ το πρῶτῷ ὀλλοῖθωπρῆξιν.

ὁποσκακιος-ον μον. ὁ ὄλιγον σκαίος, ὁ κατὰ τὴ ἀδέξις, ἐστερημένος κομφοτήτος καὶ χάριτος: Φώτ. 1890B, ὡδὴ μακρὰ καὶ ὀλιγοσκαίος.

ὁποσκαίρ, μτγ. ἀσπηδῶ, ἀνασκιρῶ, σκιρ- τῶ ὄλιγον: Νόνν.Δ 8,21, Γρηγ.Ναζ.2,112B ὁποσκαί- ροντες μῶσοι.

ὁποσκαλέω σκαλέω, σκαλιζῶ τὴ ὄπό, κάτω- μενος ἢ ὄλιγον, στυδαυλιζῶ: Ἀριστ. Ἀχ.1014 τὸ πῆρ ὁποσκαλέω.

ὁποσκάλλω μον. σκαλιζῶ ὑποκάτω, ὑπο- σκάπτω, ἀνασκαλιζῶ, δὲ ὑπεργάχομαι: Φώτ.630,8.

ὁποσκαλιμῆ-ιδος (ἡ) λέξ. κ. νεώτ. ναυτ. ἡ βῆσις τοῦ σκαλοῦ, ζῶλιον ἢ ὄρειχάκιον στήριγμα τοῦ σκαλοῦ, ἐνδυνάμων τῆς ἐπισκομιῆδος τῆς λέμβου, τάκος τοῦ σκαροῦ: EM 715,22.

ὁποσκαμφοσις-ον σχολ. κ. μον. ὁ ὄλιγον κε- κομμένος, λυγιμένος: Σχολ.Λουκ.Θε.δ 20,5 κα- λυθρῶ ἐστὶ ποιμηνική βόδδωσ μικρῶν ἐκατέρω- θεν ὁποσκαμφοσ, ΤΣετ.Λυκόφρ.96.

ὁποσκαπτικός-ἠ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν ὁποσκαφήν 2] ὁ ὑποσκά- πτων, ὑπονομευτικός.

ὁποσκάπτω κ. νεώτ., ὄρ. ὑπέσκαφα, παθ.ὄρ. ὑπεσκάφην, μτγ.παθ. παροκ. ὑπεσκαμμένος, σκά- πτω ὑποκάτω, σκάπτω πέριξ καὶ κατ' ἐπιφάνειαν πρδλ. ὑποκονίω: Θεόδωρ.Φι2,7,5 οἱ δὲ καὶ τὰς συκάς ὑποσκάπτουσι 2] μτγ. κ. νεώτ. ὑπο- ρύσσα, ὑπονομεῖω δι' ἐσκαφῆς: Ἀθῆν.13, 583A τὸν τῆς ἠδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτον- τας 3] ἐν ἀναφ. πρὸς ὄλιμια, σκάπτω σχη- μοιτίζω μικροῦς βόδδρους διὰ τῶν πελμάτων μου: Πινδ.Ν 5,37(20) αὐτόθεν ἄλιαθ' ὁποσκάπτει τις 4] νεώτ. μτγ. κλιονίζω τὴ διὸ συνειρῶς βλάδεις, φθεῖρω: Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ.4,0 οἱ γυναικῆς μεταχει- ρίζονται ὄλια τους τὰ μέσα . . . γὰ νὰ ὑποσκά- φουν τὸ προαιώνιο αὐτὸ ἔθιμο, - ἢ κακῇ διαίτα ὑπέσκαφε τὴν ὄγιατα του.

ὁποσκαριφισμός (ὁ) μτγ. δ. ἀνάγν. τοῦ ὁπο- σκαφισμοῦ βλ λ.: Πλούτ. Ἠθ.683B.

ὁποσκαφή (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ὑποκάτω σκα- φῆ, ὑπόρυξις, δὲ μέρος ὑπεσκαμμένον: Διοσκ.5, 106 κυανθὸς δὲ . . . κῆρσικόμενος κατὰ τῆς σπη- λιαυῶδης ὑποσκαφῆς τῆς θαλάσσης.

ὁποσκαφιόκαρτος-ον ἰκείρω μτγ. ὁ κε- καρμένος ὡς ἐγγισται κατὸν τρόπον τῆς κου- ρῆς τῆς καλουμένης σκάφιν βλλ.21: Νικστρ.π. Ἀθῆν.2,47B μερικῶν . . . ὑποσκαφιόκαρτον τι.

ὁποσκαφισμός (ὁ) μτγ. ἡ δὲ ἀνακμῆσις, δὲ ληχνισματος κῆθορος τοῦ σίτου, ἢ διὰ τῆς σκαφίδος ληχνισμοῦ αὐτοῦ: Πλούτ. Ἠθ 683D οὐ γὰρ μόνον ὁποσκαφισμοὶ καὶ διαττήρησι καὶ ἀποκρίσεις καὶ διακρίσεις εἰσι τῶν σιτίων ἰδ' ἀνάγν. ὁποσκαριφισμοῦ.

ὄπισκεθάννυμι *μτγ.* ὀνομάτω διασκορρίζω: Γρηγ.ΝοC.1,150,204.

ὄπισκελίω κ. νεώτ., ἄδρ. ὄπισκέλιση, παθ. ἄδρ. ὄπισκελισθη, κατορρίτω τινά ὑποβάλλων τὸ σκέλος, ρήμα κῶμα μετ' τρικλοποδία, πεδι- κλωνία: ἄνθ.1259 ὄπισκελίαντες καὶ βράξαντες εἰς τὸν βόρβρον. Λοκ.᾽Ανάγ.1. 2) ἐν ὄνομα, πρὸς ὄνομα, κατορρίτω, κατορθάλλω: Εἰθουλ. Σευ.1,12 πολὺς γὰρ ἰσίνος εἰς ἐν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὄπισκελίσει ῥάστα τοὺς πεπωκῶτας· κ. παθ.: Πλουτ.Ἡ8,66, ΑΠλ.307 ὁ πρέσβης ἐκ μέ- θης ὄπισκελίσται· 3) μτφ. ὑπονομεύω, καταβάλλω προσάθειον νά ἐξουδετερώσω τινά: Πλάτ.Εὐθ.278B, Δημ.273 τὸν λέγονταί τινά ὄντιν συμφερόντων ὄπισκελίσει· 4) νεώτ.μτφ. πα- ραγκνίω τινά, ὑπερισχύω αὐτοῦ καὶ ἴδια διὰ πλογαίων μέσων· κατῶρθεω νά προαχθῆ ὄπισ- κελίζων τοὺς ἀρχαιοτέρους τοῦ· 5) ρηματ. π. ὄπισκέλιση, ὄπισκελισμός, ὄπισκέλιση.

ὄπισκέλιση *εως* (ἡ) νεώτ. ὁ ὄπισκελισμός βλλ.

ὄπισκέλιση-ατος (τὸ) *μτγ.* ἀνοτροπὴ δι' ὄπισκελισμοῦ: Πά Παροιμ.24,17 ἐν δὲ τῷ ὄπισ- κελίσματι αὐτοῦ μὴ ἐπαύρου.

ὄπισκελισμός (ὁ) *μτγ.* κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄπισκελίω βλλ.1: Πά Πα- ροιμ.1,3. 2) νεώτ. μτφ. παραγκνίσις, ὑπερι- σχυσις ἴδια διὰ πλογαίων μέσων.

ὄπισκέπτομαι ὄπισκοπεῖν βλλ.: Ἰνπ.Προγ.44.

ὄπισκοπεῖν (ἡ) *δημ. προφ.* τοῦ ὄπισχεσις βλλ.

ὄπισκωιάζω *μτγ.* παρασκευάζω ὀνομάτω ἡ κρυφίως: Πάπ. κ. παθ.: Γρηγ.Νίσσ.2,1063D ἡδη διὰ βῆθους ἐν ταῖς ῥίζαις ὄπισκωιασθέντος.

ὄπισκωία (ἡ) *μτγ.* τὸ κάτω μέρος οἰκοδομη- μένου, κρηπίς θεμελίον: Ἰωσ. 2) πρόσκορον ἀφιθώτον σκιδώμα, ἐφ' ὃ κτιζ(ονται) γέφυ- ραι, ὑπόνομα κτιτ., ἀκορῖ: Θεόδ.Μοφ.146,18 ἡ ὄπισκωυ ἀίραται, μένει δὲ μόνη ἡ ἀφίς στερεά.

ὄπισκωίνον (τὸ) *μτγ.* κ. νεώτ. τὸ ἐξώτατον πρὸς τὰ ἐμπροσθεν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεά- τρου τοῦ μεταξὺ τοῦ πρόσκοιου καὶ τῆς ὀρχή- στρας ἐκτενόμενον πρὸς ἀμφοτέρους τὰς πλευ- ρὰς ἡ ὀπὸ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς σκηνῆς τοί- χος: Πολυδ.4,124 τὸ δὲ ὄπισκωίνον κίσιαι καὶ ἀγαλματίσι πρὸς τὸ θέατρον τατραμμένοι, ὀπὸ τὸ λογαῖον κείμενον, ᾽Αθῆν.14,631P. 2) νεώτ. ὁ ὀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου χώρος.

ὄπισκωινῶ-ὄω *μτγ.* σκηνῶ, κατασκευῶ κῶμαθὲν πινος: Π13,1,17 τὰς δέρριεις, αἰς ὄπισκωίνου.

ὄπισκωιά *μτγ.* κ. νεώτ. καθίστα, κῶμα π σκικερὸν πως, σκικερὸν, ὄθ. ἐν ἀμτθ. γρ. καθίστα- σαι, γίνομαι ὄπισκωια, σκικερὸς, ἀρχίζω νά σκο- τεινιάζω: Ἰνποδολκ.᾽Αθῆν.4,130A τὸ πούτου προί- ὄντος καὶ τῆς ὄρας ὄπισκωιαροῦσης· 2) *μτγ.* μέσ. σκιάζομαι ὀνομάτω: Γρηγ.Νίσσ.2,583D τῆ σκικῆ τοῦ μικροῦ θίου ὄπισκωιαροῦσας.

ὄπισκωιας-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁ περὶ τὴν σκιάν χώρος, ὁ φωτιζόμενος ὀπὸ μέρους μόνον τῶν ὀ- κτινῶν φωτεινῆς πινος πηγῆς: Ἰνπ.1275,33 ἡμέρη π καὶ ἐφθρόρη πρὸ ἐαυτῷ καθεστῶτως καὶ ἰδίαρόντος, τὰ μὲν παλλά ἐν ἀντροπῆσι καὶ ἐρη- μίσι π ὄπισκωιασει δένδρων· 2) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄπισκωιάω βλλ.1.

ὄπισκωιασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀμυδρὸν φῶς, σκικέρως· 2) ὄπισκωιασις βλλ.1.

ὄπισκωιασμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἀμυδρὸν φῶς, σκικέρως· 2) ὄπισκωιασις βλλ.1. 3) ἀστρον. τὸ κατὰ τὴν ἐκλειψῆς τῆς σεληνῆς τμήμα τοῦ δι- σκου αὐτῆς, τὸ μὴ ἀνοκρυπτόμενον ἐξ ὀλοκλή- ρου ὀπὸ τῶν ἀκτινῶν τοῦ ἡλίου ὀπὸ τῆς πορεμ- θαλλομένης γῆς.

ὄπισκωιασις-εντος-εσσα-εν *μτγ.* ὁ ὄπισκωιας βλλ.1: Νίκ.Ἐπρ.96 [ἐσπ. ἀνάγν.]

ὄπισκωιος *ον* (σκιά) κ. νεώτ. ὁ ὀπὸ σκιάν ὄν, ἴσκιασμένος σκικερὸς, ὄσκιωιας, ὄπισκωιας: Αἰσχ.

ἀν.145 ὄπισκωιας ἐν φυκτρῆσι, αὐτ.196B νεφῶδι .. ὄπισκωιας ἴσκει γῆθῶνα, Θεόφρ.ΦΑη.1,17,13· || κ. ἐπὶ πρσα, ὁ ὀπὸ σκιάν ὄν, ἴσκιασμένος ὀπὸ πινος: αὐτ.Ἱ.658 τοῖν ὄπισκωιας ἐκ στοματίων ποτάσῳ φιλίονος κῶμα ἐπὶ τῶν στοματίων, ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν ἱερώων τῶν ἐνωσιασμένων μετὸ τοῦ ἔε ἐλαίας κῶδουσι· 2) *μτγ.* ὁ ὀπὸ σκιάν τελοῦμενος, γίνόμενος: Πλουτ.Ἀλέξ.7 ὄπισκωιας περὶ πινος.

ὄπισκωιρῶ-ὄω *μτγ.* ἀναηθρῶ ὄλιγον τ, ἀνα- σκικρῶ, αὐρῶ ἑκασφῶς πος: Αἰλ.Ζ17,8,Φιλῶστρ. 777,αὐτ.785 Πάνα ὄπισκωιρῶντος Ἐθίων.

ὄπισκωιῶ-ὄω *μτγ.* ποι. τ. τοῦ ὄπισκωιάω βλλ.1,1, κατὰ μικρὸν σκιάζω, σκικερὸν, σκικερὸν ποιά, κῶ- μων νά σκοτιδιάσῃ: ᾽Αριστ.854 ἢν ὄπισκωιασι, ἡ ἡλιον νεφέλη κ. παθ.: Ἀπολλ.Ρ1451 σκοπέλαι- σιν ὄπισκωιῶνται ἄρουραι.

ὄπισκωιρῶς κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον τ σκικη- ρός, σκικηροῦτικος: Ἰνπ.Ἀγμ.760,αὐτ.᾽Αρθρ.840.

ὄπισκωιρῶνται γίνονται ὄπισκωιρῶς, σκικη- ρῶνται ὄλιγον: Θεόφρ.Ἀν.58.

ὄπισκωιρῶς-ον πλ. ὁ ὄπισκωιρῶς βλλ.

ὄπισκωιρῶνται ἄρουραι, ὁ ὄλιγον τ τυφλός, ἀρα- νῆς σκικερὸς, δδηλος.

ὄπισκωιρῶνται *ον* *μτγ.* ὁ ὄλιγον τ σκικώλις: ᾽Α- ρειτ.Χρον.Παθ.1,3.

ὄπισκωομαι *δημ. προφ.* τοῦ ὄπισχεσιου βλλ.

ὄπισκοποῖν *ον* ποι. ὁ ὀπὸ τὴν σκιάν τοῦ ὀ- νοῖου βλέπει τις δὲ ὄπισκοποῖς χεῖρ ἡ θεμελιῆ ὀπῶς, ὄπαι τὸ ἐπινοεῖ τὸς ὀφθαλμοῦς καὶ νά διεκωλονῆ τὴν ὄραση: πρβλ. Ἰσα. ὄπαισι οἱ ὀ- νοποποῖτες, ὄπαι κελεῖσι σημητοῖσι, τὴν χεῖ- ρα, καθῶπερ τοῦ Πάνας ποῖουσι: Αἰσχ.ἀν.330.

ὄπισκοπεῖν-ὄω *μελλ.* ὄπισκωέφωμαι, ὄπισκωέφω, ἐ- κῶζω: Ἰνπ.Προγ.39.

ὄπισκωτείνος-ον γλωσσ. ὁ ὄλιγον τ σκικερὸς, ὄπισκωτείνος *ον* σκῶλ. ὁ ὄπισκωτείνος βλλ.: Σχῶλ.Εὐρ.᾽Ορ.1472.

ὄπισκωομαι *μτγ.* ὄργιζομαι πως: Νίκ.Χων. Χρον.352C ὄπισκωοζέμενον πρῶτα.

ὄπισκωφιμός (ὁ) *μτγ.* μων. ἐπιχρησίς τις ἐπὶ τοῦ περικραίνου ὄνομας ἡ τοῦ δερμάτος τῆς κε- φῶλις: πρβλ. ὄπισκωφισμός: Παῦλ.Αδ.6,7.

ὄπισκωραγῶ-ὄω *μτγ.* ποι. σκωραγῶ, ἡχῶ ὀνομάτω, βουίζω ὀνομάτω: Κόβιντ.12,97.

ὄπισκωραγός (ὁ) νεώτ. βαθύς κατωτέρου ὀξωματικοῦ τῆς ἀεροπορίας, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τὸ ὀπλολογοῦ.

ὄπισκωή *μτγ.* σκῶμα, τριβῶ ὄλιγον ἡ σκω- γίξω ἑκασφῶς: Θεμιστ.Λόγ.235B καλλῦνας τὸ ὄσκαμα καὶ ὄπισκωήας, Ἀλέξ.Τραλλ.12,110.

ὄπισκωια (ἡ) νεώτ. ἰσπρ. ἐλάττωσις τῆς ὀ- σπρητικῆς ἰκανότητος ἀντὶθ. ὄπισκωια.

ὄπισκωιον ὄνομα ἡ ἐπιπῶκος, κατὰλληλος ἡ ἰκονὸς εἰς τὸ ὄσφαιρωθεῖσα, εἰρωπια, εἰδοσφαιρος: ᾽Αριστ.Ψυχ.2,9,8 καὶ γὰρ τοῦτων πόρρωθεν ἀ- πανθῶ πρὸς τὴν τροφήν ὄπισκωια γίνομενα.

ὄπισκωμῶ *μτγ.* διὰ πυρὸς ἀδυνάτου κατὰ μι- κρὸν καὶ ἀνεπαίσθητος κατακίω, κρυφοκίω· ἐν γρ. τὸ παθ.: Ἀπολλ.Ρ.2,445 ὄπισκωμῶνται ὀπω- παί· || μτφ. κατακίω ἐπὶ ὄλιγον, σκωλεῖται: Βασ.1,418B ἐν τῷ βῆθει κατέγει τὴν νεῶσαν ὀπο- σκωμῶσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγγνα.

ὄπισκωῶ-ὄω *μτγ.* ὄλιγον τ σκωῶ ἡ κῶ ὀπο- κῶτα: Ἰνποδ.ΑΠλ.10,30 πλατυνομένους ἐναλλάξ τοῖς ἀγκῶσι τοῦ πῆχους ὄπισκωῶσιν.

ὄπισκωλοκος-ον *μτγ.* ὁ ὄλιγον ὁ κῶμας ὀλο- κωκος βλλ.: Πλουτ.Ἡ8,615D. 2) *μτγ.* ὁ ὄλιγον ὄπικος, ὀλλοκωκος: Κικ.Ἀττ.2,10.

ὄπισκωμῶς-ον *μτγ.* ὁ ὄλιγον τ σκωγῶδης ἡ πορῶδης ὄθ. μτφ. ἀσπμος, ταπεινός, ποῖοῦ- νος: Θεμιστ.Λόγ.222D τὴν πῶλιν ἀντὶ λαγαρῶ

και όποσάμφο μεσθην έποίησεν άγλασας·
2) γαλαρός : Όρει.β.1,49,4,Γαλ.6,571,6, Μαρκελλίν.
Ίατρ.23,18,αύτ.24,4,30.

όποσάριον (τό) Έπιρ. βάσις ή τά όπόδοθρα σορού.

όποσάριός-ή-όν Έπιρ. ό αναφερόμενος εις τό όποσάριον βλλ., ό του όποσάριου.

όπόσφας-ον ό μετρίως σφός εν τινι, ό όλιγον έμπερας ή επιτήδειος : Φιλόστρ. Άπολλ.305,22,30.

όποσπαδιατός-α-ον μτγν. ό έχων την όπην της ούρηθρας πολύ χαμηλό ή υποκάτω : Γαλ.Όρ. Ίατρ.19,445.

όποσπαδίας (ό) μτγν. κ. νεώτ. ό ύποσπαδίαςτός βλλ., ό πάσων έξ ύποσπαδίαςτός : Γαλ. Όρ.Ίατρ.19,445 «πάθος, έφ' ου ή βάλανος άφελικυσται' ή πάθος ... έφ' ου ή βάλανος άπόκειται και τό της ούρηθρας τμήμα υπόκειται' 2) νεώτ. ή ύποσπαδίαςσις βλλ.

όποσπαδίας-εως (ή) νεώτ. έλαττωματική δι-όπλισις της ούρηθρας, καθ' ήν ή ούλαξ αυτής ήν εκβάλλει εις τό άκρον του πέους αλλά μεταξυ του σδέχου και της βάλανου.

όποσπαθίζω μτγν. εκτελώ ύποσπαθισμόν, εισάγω, γίνω υπό την έπιδερμίδα χειρουργικόν τι ειδικόν εργαλείον και σχίζω : Έπιφάν.5,338.

όποσπαθισμός (ό) μτγν. κ. μιν. έχειρσις καθ' ήν σχίζεται τό δέρμα του κρηνίου και διά του γενομένου ρήγματος εισάγεται εργαλείον πλατό, σπάδιον ή ύποσπαθιστήρ, και ούτως όποτέμνεται τό δέρμα : Γαλ.2,395, Παύλ.Αιγ.6,6.

όποσπαθιστήρ-ήρος (ό) μτγν. μιν. χειρουργικόν πλατύ εργαλείον δι' ου γίνεται ό ύποσπαθισμός βλλ. : Παύλ.Αιγ.6,6.

όποσπαθίω μτγν. μιν. σπαράζω όλιγον, γαλαράς όγωνίω, ίδιαι επί των τελευταίων σπαραγμών θύγονται : Άνών.π.Συζυό. 2) επί σφυμοσ, κτυπό άμυδρώς πως : Παύλ.Αιγ.3,71.

όποσπανίω πάσχω, ύποφέρω εκ υπερίας σπά-εως, έχω μικράν σπάνιν, αρχίζω να στεραιώμαι τ' εν χο τό παθ. εδρίσκωμαι εν σπάνει πράγματός τινος : Αισγ.Πέρο.489 Όσσαλόν θόλεις ύποσπανιόμενος βοράς· 2) επί πραγμ., μέως άπέτε-στον, έλλείπω : Σοφ.Α1,740 τι θ' έστι χρείας τήσθ' ύποσπανισμένον [σχήλ. «τι έστι τό έλλείπει;].

όποσπανίος-εως (ή) μιν. μικρά τις όσμην-τός σπάνις, έλλείψις : Νικ.Χων.Χρον.26D.

όποσπανός-ον μτγν. ό σπανίζων τό γένειον : Κ' Έρμ.Μετρο.Ίλ.1003.

όποσπασμός (ό) μτγν. τό ύποσπάν, όποσπάν κρυφός, λάθρο : Ακάλ.ΠΔ Δευτ.15,1.

όποσπειρα (ή) μτγν. ειδοίς ή πλέγματος των τριχών της κόμης : Πολυδ.2,31 «και όποσπειραν ειδοίς τριχών πλέγματος ώσπερ και ή σπειρα».

όποσπειρίδιον (τό) μτγν. ή βάσις της σπείρας : Ήρω εν Άρχ.Μαθ.164.

όποσπειρον (τό) μτγν. δ.πρ. του όπόσπειρα : Πολυδ.2,31.

όποσπειρω μτγν. σπειρω ή διασπειρω κρυφός, μτφ. : Μελανωπ.7, Πλούτ.Δίων II των λόγων του Πλάτωνος έστιν οδστανιας όποσπειροντας, αύτ.Ήθ.65C· 2) πάπ. παθ. επί γίνφ, σπειρωμαι υπό τό ένυπόρχοντα δένδρα : άρουραι Χ φοινικιώνος όποσπειρωμένοσ.

όποσπηλίζομαι σχόλ. επιτίθωμαι, επιθέτω σπηλιών, εμπλοκιστρον ή επιδυσμον επί του τραγού-τός μου : Σχόλ. Άριστ.Πλ.1081· 2) Ηο. εύπε-σπηλισσένον' όποσπασμένον ή πεσοκίλεμένοσ.

όπόσπηλος-ον ό όλιγόν των σπηλων, ό έχων πάσχω τον σπηλιόσ, σπηλιώρης : Ίην. Επισ.3,1102.
όπόσπηγγίζω μιν. σπηγγίζω όλιγον, διά του σπόγγου ή αφάρως ή έπιπόδαίως εξαλείφω, καθα-ρίζω : Γεωπ.6,121.

όποσποδίζω μτγν. είμαι ή γίνομαι όλιγον τε-φρόχροσ, λαμβάνω πως τό χρώμα σποδοσ, στά-κτις : Διοσκ.5,92 κείνι έως άν μεταβάλη και ή ύποσποδίζη τή χροσ.

όποσποδός-ον μιν. ό όπό τήν τέφραν πα-ρεσκευασμένοσ : Μολάλ.1,353 όποσποδός άρτος άρτος όπτημένοσ υπό τήν τέφραν, στοχόγνιται.

όποσποδός-αν [σποδοή] κ. νεώτ. ό όπό σπον-δός διατελόν, ό διά συνθηκών προστατευμένοσ, εξασηλαμένοσ διά σπονοδής ή συνθηκών : Ήρ. 144 όποσπονοδοί ... έφρασαν είναι έτοιμοι ... εκ-χωρήσαι εις τήν νήσου, αύτ.5,72 όποσπονοδοί εξα-χρονται της χώρας, αύτ.126, αύτ.6,103, Ξεν.Έλλ. 1,2,18, Έπιγρ. τήν Ταυρικην ύποσπονοδον λαδών' || ίδιαι εν φρ. άποδιδωμι ή κομίζωμαι τους νε-κρούς ύποσπονοδους ίδιω ή κομίζω τους νεκρούς προς ένταφιστρον κατόπιν συνουμοιογείσεης ά-νακωχής : Θουκ.1,63 τους νεκρούς όποσπονόδους άπέδωσαν τούς Ποτειδαίωτας, αύτ.6,103.

όποσπορά (ή) μτγν. ή κρυφία διασπορά : Έ-πιφάν.1,60Α ή ύποσπορά της πλάνης κερβήσεται,

όποσπορεύς-έως (ό) μιν. ό κρυφός διασπο-ρεύς, ό διασπειρόν τι κρυφώς, μυστικός : Φώτ. εν Άν.Βόαρ.2,143 των θελημάτων έκείνων και πράξεων, ου αυτός έστιν ύποσπορεύς.

όποσποράζω μτγν. είμαι όλιγον εύνοος τμή, έχω κάποιαν συμπάθειαν προς τινα, ή φέρομαι μετά προίσισης εύνοιας προς τινα : Ίάσ.Α1 19,211, Δίων Κ 39,25 αυτόν τε εν όλιγωρίφ έποίηται και τον Κείσαρα ύποσποράζε.

όποσπώ-άω ύποκάτω, προς τό κάτω καθέλωκω, άποσπώ, λαμβάνω, άφαιρώ τό ύποκάτωθεν, άπό-κάτω : Εύρ.Ήλ.495 ποιήνωσ νεογόνθ θρέμμ' ύπο-σπασάσ [καδών αυτό όποκάτωθεν της μητροσ του], Πλάτ.Εοθ.27Β ώσπερ οι τά σκαλοθρία των με-λόντων κερβήσασθαι ύποσπώντως χούριουσ και γελώσιν έπιδόν τώσιν όπτιον άνατετραμμένοσ, Άριστ.Φυσ.8,4,19 ό τον κίονα ύποσπασάσ, Δημ. 762 θύρας άφαιρειν και στρώμαθ' ύποσπών, Λοκ.Όν.44· 2) άποσπώ, άποσπώρω κρυφώς, Εύρ.Βόαρ.436 ύποσπασεσ φυγή πόδα ίάπευρε τον πόδα του κρυφώς, άπεχώρησε λάθροσ' κ. παθ. : Άριστ.Υγν.3,23· 3) τό μέσ. άποσπώμαι καθέλωκω όπ' έμαυτόν, δδ. φρ. ύποσπασσάσθαι τον Ίησον σφύρα προς έμαυτόν τον Ίησον δι' έλαφρός έλξεωσ ή εντάσσεωσ των ήλιων : Ξεν.Ίην.7,8 ήρε-μεν δεϊ διασσειν τον Ίησον, έως άν και ύπο-σπάσται, ήν τι δένται, και ήλιας λίσωσται.

όποσπασίω έπ. τ. του ύποσπασίω βλλ.

όποσπείω έπ. τ. του ύποσπείω βλλ.

όποσπείω στάζω ή έρω, όλιγον και κατά μ-κράν : Ίην.Κωπαι.151.

όποσπάζω (ή) κ. νεώτ. βάσις, βάθρον, θεμέ-λιον : Διόδ.Σ 3,44 ή νήσοσ ... παλαιών έχει οικιών λιθίνας όποσπάθμασ· 2) κ. νεώτ. άδιάλυτα συστατικά καθίζοντα από ύγρου τινοσ εις τον πυθμένοσ του περιέχοντασ αυτό δοχείου, Τίγμα, κατακάθ, καταπίπ : Πλάτ.Φαιδ.109C, Διοσκ.5,120, -όποσπάθμασ σονου· 3) νεώτ. μτφ. φρ. άνθρω-ποσ της κατωτάτης όποσπάθμησ ίάχρειεστατοσ φουλόδατοσι.

όποσπάζομαι (ή) Φώτ. εύνοσπάζομαι.
όπόσπαθμός (ό) νεώτ. κ.-θμοσ δευτεροθεν στα-θμοσ εξαστρόμένοσ εκ τινοσ άλλου κεντρικού.

όποσπαλάζω μιν. άποσπάζω βλλ. : Νικητ. Εγ.2,25 θρηνώσ όποσπαλάζε ρείθρα θαρκύνω.

όπόσπαλας-εως (ή) ή υπό τι ή έλαφρά συστολή : Άριστ.Ζ1 2,1,25 [πδ.γρ.].

όπόσπασις-εως (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ή άνέργεια του ύψητιμου, ύποσπτήρισις : Άριστ.ΖΜ 2,16,7 ή ά-πόσπασις του βάρου· 2) ή συμπίεσις ύγρών άπνα έπηρεα τε έλθου εις τήν έπιφάνειαν, από-

οτμα : 'Ἰνν.' Ἀρθρ. 506. **3)** τὸ ἰσάτιν πῶ ὀδο τῶ τοποθετικῆν πνα εἰς ἐνέδραν ἢ τὸ κεφαθὸν ἐν ἐνέδρῳ, τὸ ἐνεδρεύειν : Σοφ. ἀπ. 644. **4)** τὸ ἰσάσιον ὁδοκάτω, σταθερότης, ἀντιβ. ἀπόρρησι : 'Ἰνν. 74(11, αὐτ. 822D). **5)** ὁδοστράφ. ἐπιστραφῆ, παλινδρόμος : 'Ἀριστ. Μετ. 2, 8, 38. **6)** κ. ποθ. ὡς πράγμα, ἐπὶ ὕδατι, ὁδοστράβη βλ. 2 : 'Ἰνν. 686; 38, 'Ἀριστ. 2, 5, 19, 14, αὐτ. Μετ. 4, 5, 6, αὐτ. 2, 3, 20 ἢ ὁδοστῆσις ἢ εἰς τὴν κῶστιν, αὐτ. ΖΜ 2, 2, 3 ἢ τῆς ὕδατος τροφῆς ὁδοστῆσις, αὐτ. 3, 9, 6 ἢ τῶν νεφρῶν ἢ γιγνομένη ὁδοστῆσις : 'Ἰνν. κ. ἐπὶ τῶν ἐπιρῶν περιγυμμάτων ἢ ἐπὶ τῆς κόπρου : αὐτ. 2, 2, 3, αὐτ. Μετ. 2, 3, 14. **7)** εἰδος τῆς πυκνορρουστοῦ, ηηκτοῦ ζωμοῦ ἢ ηηκτικῆς : Μέν. Τροφῶν, 1, 15 πλοῦταξ ὁδοστῆσις οἰῶν, Πολυδ. δ. 66. **8)** πράγμα ὑποβαλλόμενον, πθέμενον ὑποκάτω, ὁδοστῆρισμα : 'Ἰνν. Μοχλ. 856 ὁδοστῆσις ἔξλου ἰσοστῆρισμα εἰδικὸν ἐκ ἔξλου χρησιμοποιοῦμενον 'κατὰ τὴν τοποθέτησιν ἐξηρωθῆναι μέλουσιν τῶν σώματων'. **9)** μτγ. ἢ βάσις, κρησιδ. τὸ θεμελίον οἰκοδομηματος, ἰδία νοοῦ : Διόδ. Σ. 1, 66, αὐτ. 13, 82. **10)** μτγ. μτφ. ἐπὶ διηγήσεως, λόγου ρητορικῶ ἢ ποιηματικῆς ἢ ὁδοθεσις, τὸ περιεχόμενον, ἢ βάσις αὐτοῦ : Πολυδ. 4, 2, 1. αὐτ. 1, 5, 3. Διόδ. Σ. 1, 3. **11)** ὄμ. τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἢ πρώτη ἀρχή, ἀφετηρία : αὐτ. 66. **12)** ὄμ. ἢ ἀρχὴ λαοῦ, ἢ ἐν ἀρχῇ προέλευσις καὶ σύστασις, σύνθεσις αὐτοῦ : 'Ἰώσ. Ἀν. 1, 1. **13)** βάσις ἐνεργείας, σχεδίου, σκοποῦ : Διόδ. Σ. 16, 32, αὐτ. 1, 28 κατὰ τὴν ἰδίαν ὁδοστῆσις, αὐτ. 3. **14)** τὸ θεμελίον, ἢ βάσις, ὁ λόγος τῆς ἐπιδόσεως, τῆς πεποιθήσεως, τοῦ θάρρους, τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐπιστάσεως : Πολυδ. 4, 50, 10, Διόδ. Σ. 1, 6, κ. Δ. Ἐβρ. 3, 14 ἐάν περ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοστῆσεως μέχρι τέλους κατὰσχῶμεν'. **15)** οὐσία, φύσις : Θεοφρ. ΦΑΙ. 5, 16, 4 δὺσχηστα, τὸ κολλῶδες τὴν ὁδοστῆσιν ἔχειν ἰδίᾳ δυσκόλως σχιζόμενα, ἐπειδὴ ἡ οὐσία τῶν εἶναι κολλῶδες, ρητῶδηα, αὐτ. 6, 7, 4 ἢ τοῦ γεωδῶδου ὁδοστῆσεως. **16)** οὐσία, πραγματικῆ ὑπαρξῆς πραγματικότης : Ἀριστ. Λόγ. 4, 21 ἐν ἑσέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ' ἐμφάνειν, τὰ δὲ καθ' ὁδοστῆσιν, Πλούτ. Ἠθ. 894F, 'Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 3, 14 φαντασίαν μὲν ἔχειν πλοῦτου, ὁδοστῆσιν δὲ μὴ, Διογ. Λ. 7, 135, αὐτ. 9, 91. || ὁδοστῆσις καὶ τὰ πραγματικῶ ἀντικείμενα, ὧν κατ' ἀνάγκην εἰκόνας, οἱ κομποτρικαὶ ἐμφάνσεις, φαινόνται ἐν τῷ κομποτρῶ : Πλούτ. Ἠθ. 901C. **17)** μτγ. κ. νεώτ. τὸ νὰ ὑπάρχῃ τίσις, ὑπαρξῆς : Σέξτ. Ἐπιρ. Πυρρ. 2, 94, 76 ὁδοστῆσιν ἔχω ἰσοστῆσιν, ὑπάρχῃ, Ζερβ. Ἰστ. 1, 72 ἐπροσπαθεῖται νὰ φανερωθῇ ὑπὸ τὴν ἀρνησιν τῆς ὁδοστῆσεως τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐστάσις τὸ Νίκα ἔθεσεν εἰς κινδύνον αὐτὴν ταύτην τὴν ὁδοστῆσιν τῆς Βυζαντινῆς ἀυτοκρατορίας || νεώτ. στερεοταὶ ὁδοστῆσεως δὲν ὑπάρχῃ εἰς τὴν πραγματικότητα, εἶναι φευδῆ, ἀνυπαρκτοί : τὰ ἐναντίον του διαδιδόμενα στεροῦνται πάσης ὁδοστῆσεως (δ. εἶναι ἀνυποστάτοι). **18)** μτγ. ἢ πραγματικῆ οὐσία, ἢ φύσις πραγμάτων πινος, ἀτε ἀπόρρουσα ὡς βάσις καὶ σπρίζουσα τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφὴν, δδ. οὐσία ἢ ἡ ὁκοκείμενη ὄλη : ΚΔ Ἐβρ. 1, 3 δὲ ὧν ἀπαύγασιμα τῆς δόξης καὶ χαρακτῆρ τῆς ὁδοστῆσεως αὐτοῦ, Λουκ. Παρσά. 2, Σέξτ. Ἐπιρ. Μαθ. 9, 338 κατ' ἰδίαν ὁδοστῆσιν καὶ οὐσίαν, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3, 7, Μηνοί. 3, 3 Ὁρθρ. Ὡδ. 5 Θεοτοκ. ἐν μὴ ὑποστάσει ἀφῆρτος γνωριζόμενος. **19)** π. τοῖς πτελεται θεολογικῆ ἢ λ. περιωρίσθη κατὰ σημ. σημαίνουσα τὸ ἰδιότερον ἢ χαρακτηριστικὸν φυσικῶν ἰδίωμα προσώπου ἢ πράγματος, διαφέρει δὲ τὸν οὐσία ὡς τὸ εἶδος τοῦ γένους, 38, κ. κείτω ὡς ἰσοδύναμον τῷ λατινικῷ persona : Ζουίδ., Ζουαρ. ἐν λ. **20)** μτγ. ρητορικὸν τὸ σχῆμα Ρήτ. 8, 636, 15 ὁδο-

στασίς ἐπὶ λόγου ἀξίσησι καὶ ἐρμηνεία κατὰ τὸ δεύτερον κόμμα ἢ κῶλον. **21)** μτγ. ὁδοστῆμα βλ. 4), σταθῶς στρατιωτικῶν, στρατιώδους : ΠΔ Βασ. 1, 13, 23 ἐξήλθεν ἐξ ὁδοστῆσεως τῶν ἀλλοφύλων τῶν ἐν τῷ πέραν Μαχάρια. **22)** νεώτ. ἰστρ. συρροὴ σίματος εἰς τὰ ἐπιτικῆ μέρη τοῦ σώματος, ἰδία εἰς τὰς βάσεις τῶν πνευμάτων, δ. ὁδοστῆσιν φαινόμενον. **ὁδοστῆσις** (ἰ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ὑπὸ τῆς κειμενοῦ, τὸ ὑποκῆτω πινὸς ἰσάμενον, ἀτήριμα, ἐρεῖσμα πθέμενον ὑπὸ τῆ, ὁδοστῆμα, ἰδία ἐν τῷ εἶδει δικράνου ἔξλου τὸ πθέμενον ὑπὸ τῆ πρὸς στήριξιν ἢ ὑποστήριξιν' Πλούτ. Κορ. 24 ἐδ γὰρ οἱ Ἕλληνες ὁδοστῆσιν καὶ στήριμα, τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι φοῦρκαν ὀνομάζουσι. **2)** ἰσάσις ἐφ' ἧς ἰσάσις ἀγγείων τῆ, ἰδία κρατήρ : Πουα. 10, 26, 9 ἐφεξῆς δὲ τῆ Λαοδικῆ ὁδοστῆσις λίθου . . ἐστίν'. **3)** νεώτ. νοατ. ἕκαστον τῶν λοχυρῶν ἑλληνικῶν οἰδοθῶν ὁδοστῆριμῶν τῶν χρησιμευμένων διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν μεγάλων λέμβων ἐπὶ τῶν πλοίων. **4)** ἐν ἐπιθ. χρ. μτ. θηλ. ὁδοστῆσις-ἰδος ὁ παρέχων, δίδων ὁδοστῆσιν καὶ ἰσοστῆσιν, δημοσυργικὸς δημιουργοῦς : Διον. Ἀρεοσ. 818C. **ὁδοστατικὸς** (ν) (ἰ) Ἐπιρ. νεώτ. κ. ὄμ. χρηματικὸν ποσόν, ἀργύριον, τὸ ὁποῖον ὀφείλουσιν νὰ καταβάλλουσιν οἱ νεώτῃ μνηθέντες, οἱ προσφάτως γενόμενοι μύστοι : Ἐπιρ. Ἀνδανίας ὁδοστῆσιν πρῶτον ὁδοστῆσιν τὸ ὁδοστατικὸν **2)** νεώτ. κ. ὄμ. ἔγγειος κτήσις, ἀρόκρισμα. **ὁδοστατικός**-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἱκανὸς ἢ πρόθυμος νὰ ὑποδῆθῃ κῆ τῆ, νὰ ἀναλόγη τῆ, μτ. γενικ. πράγμ. : Μέτων. Πυθ. π. Στοδ. 1, 6410, 48 δεινὸν ὁδοστατικὸν ἐξῆς. **2)** γεν. ὁ ὁποῦμενος τῆ, εὐσταθῆς, καρτερικός : 'Ἀριστ. Ηθ. 2, 5, 5. || κ. ἐπιρρ. -ὄς : Πολυδ. 5, 16, 4. **3)** μτγ. ὁ ὁδοστῆσιν ἔχων, ὁ καθ' ὁδοστῆσιν καὶ οὐχὶ κατ' ἐπιφάνειαν μόνον ὑπάρχων, πραγματικός, οὐσιώδης : Ἄρρ. Ἐπικτ. 1, 20, 7. **4)** ὄμ. πρ. γενικ. πράγμ. ὁ ἀποτελῶν τὴν οὐσίαν πινὸς, τὴν ὁδοστῆσιν αὐτοῦ : Διον. Ἀρεοσ. 865B, Πάν. **5)** μον. εἶδ. π. τοῖς θεολογικοῦ ὁ προσαπικός. **6)** νεώτ. ὁ ἀνομορροῦστος εἰς ὁδοστῆσιν βλ. 22) : ὁδοστατικὸν φαινόμενον (ἢ ὁδοστῆσις βλ. 22). **ὁδοστῆσις-ἰδος** (ἡ) μτγ. θηλ. τὸ ὁδοστῆσις βλ. 4). **ὁδοστῆσιν** (τ) μτγ. ὁδοστῆσις βλ. 1), ὁδοστῆμα : Πολυδ. 10, 46, 'Ἐπιρρ. Δῆλου περιρραντήριον ὁδοστῆσιν ἔχων. **ὁδοστατὸς**-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. ὁδοστῆσιν ὀνομαζόμενος ἢ ὁδοστῆσιν, ὁ ὡς κρησιδ. θεμελίον, βάσις ὑποθετικῆς, δδ. τὸ οὐδ' ὁδοστῆσιν ὡς οὐσία βλ. : **2)** ὁ ὄν δυνατὸς τῆς νὰ ὁπομείνῃ, ὁπορευτός : Ἐπρ. Ἰκ. 737, αὐτ. ἀπ. 177, 2 θεοῦ . . θνητοῖς οὐδ' ὁδοστῆσιν ὁδοστῆσιν. **3)** μτγ. ὁ κατ' οὐσίαν, ὁ δυνατὸς ὑπάρχων : Σέξτ. Ἐπιρ. Μαθ. 10, 60, ΚΜμ. Α. 915. **4)** νεώτ. ὁ δυνατὸς νὰ ὑπάρχωμεν, νὰ ὑπάρξῃ, ὑπαρκτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀνυποστάτος. **ὁδοστῆστρία** (ἡ) Ἐπιρρ. κατωτέρα ἐπιστάτρια, ἰερεῖο νοοῦ. **ὁδοσταφυλή** (ἡ) νεώτ. ἀνατ. κ. ὁδοσταφυλον (τ) ἐπιμνησκῆσις τῆς σταφυλῆς τοῦ φώρουτος. **ὁδοσταχῶμαι** ἐπ. μτγ. γ' πληθ. ἐνεργ. παρατ. ὁδοσταχῶσκον (Ἀπολλ. 1, 972), κατὰ μικρὸν, βαθρῶδον αὐξάνον, μεγεθύνοναι ὡς ὁ στόχος : Ὄδ. Υ 212 ὁδοσταχῶσαι βοῶν γένος ἰσοχλ. εὐλοῖτοῦ διλην σταχῶδον, ὧν ἕκαστος ἐξ ἐνός κόκκου πολυχῶς γίνεται τὸν καρπὸν ἰδ' ἀνάγν. ὁδοσταχῶσαι. **ὁδοσταχῶμαι-όμοι** δ. ἀνάγν. τοῦ ὁδοσταχῶμαι βλ. **ὁδοσταγῶ** κ. νεώτ. θέτω τῆ ὑπὸ στήριχον, στεγάζω, σκέπω, δδ. μτγ. ὁδοστῆσις ἢ Αἰσχ. Πρ. 430 ἀρδάνων πάλιν νῶτοις ὁδοσταγῶσι (ἰδοθρ. τὸ ὁδοσταγῶσι).

ἀπ' ἀλλήλων, κόμμα· Διον. Ὁρ. ἐν ΑΒ 630,6 ἐστῆμι εἰσι τρεῖς, τελεία, μέση, ὑποστηγῆ. Καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστὶ διανοσὶς ἀπρησμένης ὁσμῆος, μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἐνεκεν παραλαμβάνομένου, ὑποστηγῆ δὲ διανοσὶς ῥηδὴ πῶ ἀπρησμένης ἀλλ' ἐπὶ ἐνδεοσῆς ὁσμῆος· Ἀρκαδ. 189.

ὕποστιζω μῆν. κ. νεώτ., ἀόρ. ὑπέστιζα, στίζω ἐσφάρος διὰ στήριγμάτων, κόμμα στήριγμα τοῦ καὶ ποῦ, ποικίλλω στίζων· Φιλόστρ. Γυμν. 274,2. Νόνν. Δ 1,332. 2) γραμμ. θέτω ὑποστηγῆν, κόμμα.

ὕποστילβω μῆν. κ. νεώτ., σπλάσω, λάμπω ὀλλων· Ὀππ. Κυν. I, 42f, Καλλιγ. Θάιν. Βλ. 44.

ὕποστολή (ἡ) μῆν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποστέλλω, ἡ κατὰ μικρὸν ἐλάττωσις τῆς τροφῆς, περιορισμὸς τῆς διαίτης· Πλούτ. Ἡ8,2,129c, αὐτ. 475F. Ὀρείδ. 105. 2) νεώτ. τὸ ὑποστέλλω ἢ ὑποστέλλεσθαι, μάζμα· ὑποστολή τῶν ἰστίων τῆς σημασίας· 3) ὑποβολή γραμμάτων· ΑΒ 600,30. 4) Ἦσ. ἐδειλία, φυγή.

ὕποστολιζῶ ποι. ὑποστέλλω, συστέλλω, μαζέω· Ποιητ. π. Πλούτ. Ἡ8,169B μέγα λατρός ὑποστολισίας, **ὕποστολοι** (οἱ) Ἐπιγρ. ὄνομασία ἀρχῆς πνοῦ, πᾶ ἱερατικῆς· Ἐπιγρ. Μογηθῶν Θεσσαλίας.

ὕποστομιον (τό) μῆν. κ. νεώτ. τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἴππου ἐμβαλλόμενον μέρος τῶν ἠνίων· Πουλυδ. 1,184 ἐπὶ χαλινῶ τὰ σιδήρια ὑποστόμια καὶ τῶν ὑποστόμων κοῖλα ἐκίνα, τὰ δὲ περιφερῆ καὶ πριωνιὰ τροχία· 2) νεώτ. τὸ ἐπιστόμιον βλλ.

ὕποστοναχιζῶ δτ. τὸ ὑποστοναχιζῶ βλλ.

ὕποστρῆννυμι κ. ὑποστρῆννυμι κ. ὤω, ποι. ὑποστρῆννυμι, μέλλ. ὑποστρέσω, ὑποστρώσω, ἀπτ. ὑποστρωῶ ἰεθούλ. ἐν Πρόκρ. II, ἀόρ. ὑπεστρόρασα κ. ὑπεστρώρασα, ὄπερα. ὑπεστρώκειν, παθ. παρακ. ὑπεστρώμαι, μῆν. ὑπεστρώραμαι κ. ὑπεστρώρησαι, στρώνω, ὑπακάτω, ἰβλ. ἐπὶ ὑποστρωμάτων· Ὀδ. Υ 139 ἡ μὲν δέμα ἄνωγεν ὑποστρώσει δρυῶσιν, Ἄμφι π. Αθην. 2,47F οὐχ ὑποστρώσεις ποτὲ τρίκλινας, Βάδρ. π. Σουίδ. ἐν λ. σίναμα ἄλλ. παρατινα οἰνάρος ὑπεστρώκει· κ. μέσ.· Ἀριστ. Φ. ἐκκλ. 1030 ὑποστρώσει τῆς δρυγάνου ἰστροῦς ὑπακάτω ὀλίγη ριγάνη· κ. παθ.· Χρυσ. π. Ἡρ. I, 47 ὁ χαλκὸς μὲν ὑπεστρώται, χαλκὸς δ' ἐπίεται· 1) ἐπὶ γυναικῶς, λέκτρα ὑποστρῆννυμι τίνι στρώνω τὴν κλίνην τῆς οὖθ. ὀθ. γίνωμαι σίνεωσι· Εὐρ. Ἐλ. 59 ἴνα μὲ λέκτρ' ὑποστρώσει τι· 2) στρώνω, διευθετῶ τὴν κλίνην τῆς οὖθ. ἰεθούλ. Πρόκρ. I οὐκ οὐχ ὑποστρώετε μαλακῶς τῷ κύνι ἐν χρ. κ. τὸ παθ.· Ἰλ. Κ 155 εὐδ', ὑπὸ δ' ἐστρωτο ἴνιν βοός, Ξεν. ΚΠ 8,8,16 ἀριεὶ τὰς ἐνάς μαλακῶς ὑποστρώσασθαι, Αναξάνδρ. I, 6' 3) κ. μ. φ.· Θεμιστ. 133B γαλήνην ὑποστρωμένην τὰς τριήρασι, Ἀνδρ. κ. ρ. 80Δ ἡμᾶς αὐτοῦς ὑποστρωμένους. . . φυχῆς ταπεινότητι.

ὕποστρώραμα-ατος (τό) μῆν. τὸ ὑπόστρωμα βλλ.· Γολ. 3,518.

ὕποστρώρημι δ. ὑποστρένωμι βλλ.

ὕποστραβαινίζω Ἐπιγρ. κ. πά. εἰμαι ὑπόστραβος, ὄλιγον τὴν παραβολήν, ἀλλοιβήσας, γκαθὸς ἀσφάρως ἀλλοιβηρίζω· Πάπ. ὁ δεῖνα μελαγχρῶς ὑποστραβαινίζων.

ὕπόστραβος-ον πά. κ. μον. ὁ ὄλιγον τὴν παραβολήν, ἀλλοιβήσας· Μαλαλά. Χρον. 258,9.

ὕποστρατεύομαι μῆν. ἑκστρατεύω, ἐκτελῶ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς· Ἀπ. Ἐμφ. Πολ. I, 29.

ὕποστρατηγίας (ἡ) μον. τ. τοῦ ὑποστράτηγος· Τζέτ. Ἰλ. 5,29.

ὕποστράτηγος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιστρατήγου ἀξίωματικὸς ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν στρατῆρὸν κατὰ καθῆκον ἀξίωματικός· Ξεν. Ἀν. 3,1,32 ὅπου μετ' αὐτῆς ὁ ἀρχιστράτηγος παρεκάλετο, ἀδάδεν δὲ αὐ-

χοῖτα, τὸν ὑποστράτηγον· 1) νεώτ. κ. δημ. ἀνώτατος ἀξιωματικὸς ἔχων βαθμὸν μεταθ' συναγματάρχου καὶ ἀντιστρατήγου· 2) Ἐπιγρ. ἐπινομία ἀξιωματικοῦ ἐν Ἀθῆναις· 3) μῆν. ὁ στρατιωτικὸς πρεσβυτής· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4,2349,9. Δίον Κ. 59,21 καὶ τοῖς ὑποστράτηγος κατορθοῦσι τὸ πάνω ἡχθετο, αὐτ. 68,30, αὐτ. 72,11.

ὕποστρατήγ-ιω ὑπερητῶ δὲ ὑποστράτηγος, εἰμαι ὑποστράτηγος βλλ. 1)· Ξεν. Ἀν. 5,6,36 πλὴν ἠέλωσιν τοῦ Ἀσινίου, δεξ. Χειρισφῶ ὑποστρατήγει, Λουκ. Διον. 2, Ἀπ. Ἐμφ. Πολ. 5,54 ὑποστρατηγούτωντων αὐτῶν τῶν νῦν ἡγομένων.

ὕποστρατος (ὁ) μον. ὁ στρατιωτικὸς κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν κληρικὸς· Νομοκόν. 9) ὑπόστρατος μὲν ὦν ἀποζώννυται, κληρικὸς δὲ καθαιρεῖται.

ὕποστράτοφύλαξ-ακος (ὁ) μῆν. ὁ ὑποδέσ-στερος, κατώτερος δευτερεύων φύλαξ τοῦ στρατοῦ, ὑποφρουρός· Στράβ. 12,5,1 δικαστὴν ἔνα καὶ στρατοφύλακα ἔνα ὑπὸ τῷ τετραρχῷ τεταγμένους, ὑποστράτοφύλακας δὲ δύο.

ὕποστραπτικός ἐπίρρ. μῆν. ὑποστραφῶδη βλλ.· Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. I, 636.

ὕποστραφω κ. νεώτ., μέλλ. -φω, ἀόρ. ὑπέστραφα, παθ. ἀόρ. ὑπεστράφην κ. ὑπεστράφην (Ἰλ. Δ 567), μῆν. παθ. παρακ. ὑπεστρωμένους, στρέφω πρὸς τὰ ὄπισθα, ποιωγυρίζω· Ἰλ. Ε 581 ὁ δ' ἐπέστραφε μόνυχος ἴππου, αὐτ. 505. Εὐρ. Ἡρ. 736' κ. παθ.· Ἀριστ. Π. ρ. 43,2 πρὸς ἄλλα ὑποστρέφωμενα ἄλφας γίνεται ἰτὰ γεωθὶ ὑποστήματα τῶν οὐρῶν ἐν τῇ κούρῃ· 2) φέρω ὄπισθα, ἐπονοφέρω· Σοφ. Γρ. 220 ὁ κιστός. . . βακχῆν ὑποστρέφω ἄμυλλον (φέρων ὄπισθα, ἐπονοφέρων τὴν βακχὴν ἄμυλλον, ἴσται μετατρέπων τὴν κούρη εἰς θορυβώδη χορῶν)· 3) αὐτῶ. στρέφωμαι πέρα, στρέφωμαι ἀμέσως ἢ ὄπισθα, ἰδ. ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων ἢ ὑποχωρούτων· Ἰλ. Μ 71 εἰ δὲ χ' ὑποστρέφωσι, παλιχῶς δὲ γένηται ἐκ νῆων, αὐτ. 446. Ἡρ. 7,211, αὐτ. 9,14. Εὐρ. Ἰλ. 1019, Ἀντιπ. 11,9,37 πάλιν ὑποστρέφοντα φεύγειν κ. παθ.· Ἰλ. Δ 567 αὐτὶς ὑποστρέφεις, Ἡρ. 4,129. Σοφ. Ὀτ 728' 4) γεν. ἀμτῶ. ὑπέστραφω, ξανωγυρίζω· Ὀδ. Θ 301 αὐτὶς ὑπέστραφας, πρὶν Ἀθηναίω γαίαν ἰκασθαι, Ἡρ. 4,120, αὐτ. 124, αὐτ. 140. Πάπ. ὑποστρέψωσαν εἰς τὰς πατρίδας τὰς Ἰδίας· κ. μέσ.· Ὀδ. Ε 23 οὐ γὰρ σε ὑποστρέψωσι ἀώ· 5) πάπ. ἐπι-στρέφω, ἰδὼ ὄπισθα· τοῦτον (τὸν ἀπορρισμαθὲν) εἰς πλάξας ὑπέστραφον αὐτοῖς· 6) μῆν. ἐν τῷ παθ. περιστρέφομαι ὑπακάτω· Ἀρατ. 73, αὐτ. 512· 7) ἐκκλίω, στρέφωμαι πλάγιως καὶ οὕτως ἀποφεύγω προσβολήν· Εὐρ. ἸΑ 363, Ξεν. Ἀν. 2,1,18 Φαλίνας δὲ ὑπέστραφας παρὰ τὴν δόξαν αὐτοῦ εἶπεν· 8) νεώτ. ναυτ. ἀλλάσσω τὴν πορείαν ἰσοφύρου, στρέφω τὴν πρῶτον πρὸς τὸν ἄνεμον, γυρίζω πόντος λα μόνον, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀναστρέφω· 9) κ. νεώτ. ἐπὶ νόσου, ἐμφανίζομαι πάλιν μετὰ μικρὸν διάλειμμα· Ἰππ. Ἐπιδ. 1,94f 10) ἡ μῆν. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. ὑπέστραφεν ἐν νύκτι χρ. τάνασπιν, τούαντιον· Ἀριστ. Ὀρκ. 1283 ἰβνρ δ' ὑποστρέφοντες αὐτὸν ἀρνηθῆναοῦσι.

ὕποστρω-ίω ποι. βιολογικῶς, τωράττων κατοπινῶν, τωράσσω ἐσωτερικῶς· Αἰσχ. Ἀγ. 1215 ὄπ' αὐ μὲν δεινὸς ὀρθωνομένης πόνος τροφεῖ.

ὕποστρωγγύλος-ον κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον ἢ κάπως στρωγγύλος, στρωγγυλοῦσικος· Θεόδωρ. Φι 8,8,5, Διοσκ. 3,121, αὐτ. 110, αὐτ. 4.

ὕποστρωδίζω μον. ὑποστρώξω σίνεωσι εἰς στρωθῆν· Θεοφάβ. Βουλή. Ἐπιστ. 876,7.

ὕποστρωφῶδη ἐπίρρ. μῆν. ποι. δὲ ὑποστρώφης ἀποστρεπτικός, πρὸς τὰ ὄπισθα· Ὀππ. Ἀλ. I, 636 ἰδ. γρ. τὸ ὑποστρωφῶδη.

ὕποστρωφῶδης-ἄδος (ἡ) μῆν. μηχανὴ πρὸς περιστροφήν πραγμάτων τῆς· Ἀρχ. Μαθ. II,

ὁποστροφή ἡ ή κ. νεώτ. στροφή πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, πρὸς τὰ ὀπίσω, παραγώγιμα : Ἦρ. 6,22 ἀναχωρήσεις γενομένης καὶ ὁποστροφῆς ἰτῆς Ἰησοῦ· || φρ. ἐξ ὁποστροφῆς ἐπὶ τῆς περὶ τὸν κομητῆρα τοῦ σταδίου ἐπανακρίψεως : Σοφ. Ἦλ.725 ἐκ δ' ὁποστροφῆς ταλαίντες ἕκταν ἐβδόμον τ' Ἰδῆ δρόμον· || ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐνεργείας, ἢ ἐπαναστροφή, ἢ ἐπιστροφή πρὸς ἀντεπίθεσιν· ὄθ. ἐξ ὁποστροφῆς δι' ἀντεπίθεσιν : Πλούτ.2,25,3 ἐξ ὁποστροφῆς ἀνήγων, αὐτ.3,14,5, Διον. Ἰ.Α.Ρωμ.2,41· 2) ἐξ ὁποστροφῆς ἐν ἐπιρροῇ, καὶ ἰσπανίῳ, τάνάλοισι : Ἐπιστ.Φιλίππ.Δημ.283 ὡν ἐξ ὁποστροφῆς ἀποστειλάντες ὄμεις πρὸς μὲ πρέσβεις καὶ κλήρυκα· 3) ὁποστροφή : Ἰππ. Ἀρθρ.817, αὐτ. Ἐπιδ.1,941· 4) μῆν. ἐν τῇ ρητορικῇ, ἐπ' ἀνοδος εἰς τὴ ζήτημα μετὰ γενομένην δικασίαν : Ρητ.3,297 5) νεώτ. νουτ. ἀλλαγὴ τῆς πορείας Ἰσποφόρου στρεφόμενης τῆς πρῆμνης πρὸς τὸν ἀνεμὸν· 6) μῆν. ρητ. εἰδός τὴ παρθεύσεως ἐν τῷ λόγῳ : Ρητ.9,412· 7) μῆν. γραμμ. ἀναβίθασιν τοῦ τάνου : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.139,2.

ὁποστροφος-ον μῆν., μσλ. κ. νεώτ. ὁ ὁποστρώων, ἀτρέφων πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφων, ἀναπερνούμενος : Θεμιστ.642· 2) νεώτ. συνηθ. ὁποστροφος, ὁ ὁποστρέφων, ἐπιανεμωσίζουμος : ὁποστροφος πυρετός - τῖφος· 3) μσλ. ἢ αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. ὁποστροφος ὡς ἐπίρρ. ὁποστροφάδην, ὁποστρεπτικῶς, πρὸς τὰ ὀπίσω : Πισιδ.Γέτρο. Πάλ.3,22 τρέων ὁποστροφα.

ὁποστροφώδης-ους-ες ἰατρ. ὁ προξενῶν ὁποστροφῆν, ὁποστροπὴν νόσου : Ἰππ.Διδ.395, αὐτ.1027 D.

ὁποστρωφνος-ον ὁ ὄλιγον τὴ στρωφνός, στρωφός : Ἰππ.594,31, Διοσκ.3,7.

ὁποστρωμα-ατος [τὸ] κ. μσλ. κ. νεώτ. πῶν ὅ, πὶ στρώνεται ὑποκάτω, στρώμα, στρωμάτιον, ἰδίως, ἐπὶ ὑποζυγίῳ, τὸ ὑπὸ τὸ σάγμα ἢ τὴν σέλιον στρωμνόμενον ὕφασμα, ὑπόσαγμα : Ξεν. Πισ.5,2 τὰ ὁποστρώματα τοῦ Ἰησοῦ ἐκφέρειν, Διοσκ.1,35, Ἄνκ.Κοιν.Βιβλ.4· || νεώτ. τὸ ὁποστρωμένον : ὁποστρωμα βεβαιώσεως· 2) νεώτ. τὸ ὑπὸ τὸ κλιμακρῆσιμον μέρος τοῦ ἐδάφους στρώμα, ὑπέδαφος· 3) νεώτ. νουτ. τὸ ὑποφραγμα τοῦ πλοίου, κομμοραδοφόρος.

ὁποστρώμνιος-ος Φώτ. ἐδ. ἐν τῇ στρωμνῇ κείμενος.

ὁποστρώννυμι κ. μσλ. κ. -ύω, νεώτ. ὁποστρώων, ὁ, ὁποστρώννυμι κ. ὁποστρώννυμι βλλς.

ὁποστρωσ-εως [ἡ] μῆν. κ. νεώτ. τὸ ὁποστρωνώσι, στρωσῆς, στρωσῆσι ὑπὸ τὸ ὑποκάτω : Ἐπιφάν.2,302 Π τῶν Ἰματίων ὁποστρωσς.

ὁποστρωσ-ου μσλ. ὁ ὑπὸ τὴν στέγα βλλ., ἐν τῷ Ἀδῷ ἐδρασκόμενος : Πλαν.μτφρ. Ὁδιδ. Μεταμ.13,46 ὁποστρωσὶ φυχαί.

ὁποστρωλον-ου κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ στύλων στηριζόμενος : Ἐκατ. Ἀδδ.π.Διδός.Σ 1,48 οἶκον ὁποστρωλον, φώδου τρόπον κατασκευασμένον· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. περιτύλιξις οἴου.

ὁποστρωλῶ-ώ μῆν., νεώτ. κ. -ώνω βέτω ὑπὸ τὸ στύλωσι, ὁποστρωλῶ δια στύλων, στρωλῶνω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀρχ.Μαθ.22.

ὁποστρωλωμα-ατος [τὸ] μῆν. στύλωσι τεθειμένον ὑπὸ τὸ ὑποκάτω τινὸς πρὸς ὁποστρωλῆν, ὁποστρωμάτιον : Ἀπολλ.Πολιορκ. ἐν Ἀρχ.Μαθ.17,20 κατακτείνων τῶν ὁποστρωλωμάτων.

ὁποστρωλῶ νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ ὁποστρωλῶ.

ὁποστρωλῶσι-εως [ἡ] μῆν. κ. νεώτ. ἡ διὰ στύλων ὁποστρωσίς : Ἀνώθ. ἐν Wessh. Poliock. Gr.224.

ὁποστρωφος-ον μῆν. κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον στρωφός, ὁ μικρὸν στρωφίζων, στρωφούτοκος : Πλούτ. Ἄντων.24 ἀγνώων ὅτι τὴν παρηρσιαν τινὲς ὡς ὁποστρωφον ἠδυσμα τῆ καλακείας παρηρμῶντες (β.ἀνάγν. ὁποστρωφον).

ὁποστῶφ κ. μσλ. ἀμτθ. στῶφω ὄλιγον τι, εἶμαι ὁποστρωφος, στρωφίζω ὄλιγον : Διοσκ.1,170 ἔχει δὲ καρπὸν καὶ τοῦτο στρωγγύλον, βρώσιμον, ὁποστῶφοντα· 2) μτθ. ἐπιφέρω, προξέω στρωφὴν γεῦσιν : Νίκ. Ἄλε.17 οὐδ' ἄ θ' ὁποστῶφον χαλδὸν ποτόν· 3) ὄμ. μτθ. κοιθιστὴν τὸ ὑπόπικρον, κάπως πηκτὸν : Θεοφρ. Ὁσμ.17, Ἰππιατρ.256,27.

ὁποστῶφ-εως [ἡ] μικρὰ τις στέφης, στυφότης, στυφόςτα : Θεοφρ. Ὁσμ.22.

ὁποστώος-ον μσλ. ὁ ὑπὸ στοῶν ὤν : Νίκ. Χών.Χρον.378Α ὑπόστων οὖσαν καὶ χαλεπὴν προσελλάσσει καὶ ζωφώδῃ τὴν εἰσοδον.

ὁποσσυγκόπῃ συγκόπῃ πως, ὄλιγον τι, ἐν χρ. τὸ παθ. : AB 552,32 ὁ δὲ τὸ θέλων ἐκ ῥήματος ὁποσσυγκεκόφῃ (φασί) τοῦ ὄφειλον.

ὁποσσυγχιῆ συγχιῆ μικρὸν, ὄλιγον τι, κάπως : Σχολ.Πινδ.Ο 1,28 τὸν Πισαν καὶ τὴν Ἦλιν ὁποσσυγχιῆν συνηθ. τὸ παθ. : Ἀριστλ. Ἄκουστ.28 ὁποσσυγχευμένα φωναί, Ἰώδ. Α1 16,4,4, Ὁριγ.1,583Β.

ὁποσσυγχιλλῆ μῆν. χριῶ τι ὑποκάτω : Γαλ.6,113.

ὁποσσυγυτός-ον μῆν. ὁ ὄλιγον τὸ συγκεχυμένος : Φιλ.1,140· || κ. ἐπίρρ. -ῶτως : Σουιδ., Φώτ.

ὁποσσυλλῶ μῆν. κατὰ μικρὸν συλλέγω, μαζεύω ἴσῳ λόγῳ : Φιλ.2,211.

ὁποσσυλλογισμός [ὁ] μῆν. δευτερεύων, ἐπιδοθηθητικός συλλογισμὸς ἢ ἐκ κυρίου συλλογισμοῦ ἀπορρέων : Γαλ.Λογ.59.

ὁποσσυλῶ-άω μῆν. συλῶ, ἀφαιρῶ, ἀρπάζω κρυφίως, σφετερίζομαι λάθρα, κρυφίως : Κλημέντ. 2,22,327, Ἀλέξ.Γραλλ.4,231· 2) γίνομαι λογοκλόπος ἔξωθεν λέξεων καὶ σκέψεων : Εὐσ.η.Φιλόστομ.429.

ὁποσσυβλαῖν μῆν. εἶμαι ὑποδοξέστερος, ἀσθενέστερος : Γαλ.9,408,16.

ὁποσσυμβολῶς-ον μῆν. ὁ ὑπὸ τὸ σύμβολον ἢ σύμβολα κεκρυμμένος : Πλούτ. Ἦρ.6,73Β.

ὁποσσυμμιγῆ-οὺς-ές μῆν. ὁ ἐν μέρει σύμμεικτος ὁ ὄλιγον τὴ ἀνάμεικτος, ἀνακατωμένος : Γαλ.6,71 ἐν ὁποσσυμμιγῇ σικίθ, Ἰερουκ.Πλ.Χρ. Ἐπ.38 φῶς ὁποσσυμμιγῆς σκότῳ γινόμενον.

ὁποσσυμνήδω-έω σχολ. συμπασθῶ ὄλιγον τι, κάπως : Σχολ. Ὁδ.Β 70.

ὁποσσυνῶδῃ μσλ. συνῶδῃ πως, συμφωνῶ μὲν χρι τινός, κάπως : Οἰκουμ. Ἀποκ.194,29 (Cramer).

ὁποσσυναλιφομαι μῆν. πᾶσῳ, ὕψιστα μ. μικρὸν τινα συνολοιοφῆν : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.131,12 ὁποσσυνηλιφθη, αὐτ.146,11.

ὁποσσυναφῆ μῆν. συνάφῃ ἡρέμα, ἐκτελῶ ὁποσσυναφῆ βλλ. : Βακχεϊ.Μουσ.21· 2) ρηματ. π. ὁποσσυναφῆ.

ὁποσσυναφῆ [ἡ] ἰσοσυναφῆ [τῶ] μῆν. Βακχεϊ.Μουσ. 21 Meil. ὁποσσυναφῆ δὲ ἐστίν ὅταν δύο τετραχόρδων ἀνά μέσον γέννηται ἢ διὸ τεσσάρων συμφωνία, καὶ οἱ ὁμονεματῆς φθόγγοι κατὰ τοὺς πέντε τόνους συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους·.

ὁποσσυνεῖδησια [ἡ] νεώτ. κ. ὁποσσυνεῖδησις ἢ ὁποσσυνεῖδησιον βλλ.

ὁποσσυνεῖδησιον [τὸ] νεώτ. φυζολ. κτ. γεν. ὀρισμὸν σκοτεινῆ, λαυθάνουσα πιυχη τῆς συνεῖδησεως, ἢ τὸ σύνολον τῶν φυκίων ἐκείνων στοιχειῶν, ἀπὸ τὸ ὄρθρουσι κατὰ τὸ κράσθεον τῆς συνεῖδησεως καὶ εἶναι ἀμύροβτα καὶ ὄμεις ἀντιληπτά· τὰ στο-χεῖα ταῦτα, γεωμάτα, ἄλλως καὶ τὰ τῆς συνεῖδησεως, ἐξ ἐρεθισμάτων, κατ' αἰσθησιν εἰκότων, ἐξ ἀσυνήσεως, ἐκ φανταστικῶν καὶ ἐκ κληρονομικότητος, ἔχουσι μεγάλην ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸν φυκίων βίον· κατὰ τὴν δὲ ποροτρήσειν ἀνέρχονται εἰς τὴν συνεῖδησιν διὰ διαφορῶν τρόπων, οἷον διὰ τοῦ ἐρεθισμοῦ φυκίων πινῶν παθῶν, διὰ τῆς μουσικῆς τοῦ ρυθμοῦ κ. ἄ.

ὁποσσυνεῖδητος-ον νεώτ. ὁ μὴ ὄλων ἢ ἀμύροβας συνεῖδητός, ὄλιγος δὲν ἔχουμ σαφῆ συνεῖδησιν : ὁποσσυνεῖδητοι πράξεις· 2) τὸ οὐδ. ὁ-

ποσειδίπτον ὡς οὐα. βλλ.: ἑπίρρ. ὀπουσει-
δίπτον κατά τήρον ὀπουσειδίπτον.

ὀπουσύνθημα-ατος(τῷ) μγν. τὸ δεύτερον σύν-
θημα : Ἄρχ.Μαθ.93 τοῖς ἀφοδοφάσι συνθή-
ματα καὶ ὀπουσύνθηματα παρὰ τῶν στρατηγῶν
δίδασθαι δεῖ.

ὀπουσύνισταται παθ. συνθοροῖζων(α)ραθημόν,
μικρὸν κατά μικρὸν : Ἰα.ἐνλ. κυβέλαι ὁ ἐν τοῖς
ὡσίν ὀπουσυντάμνωος βόλος.

ὀπουσυνταγματάρχης ἰδὲ κεύτ. ἐπὶ τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ Καποδοτηρίου, ὁ ἀντισυνταγματάρχης

ὀπουσῦριξ κ. μον., ἀτι. -ῖττω, μέλλ. -ξω, συ-
ριζῶν ἡρέμα, ἐλαφρῶς, πορῶν ἐλαφρὸν συρι-
στικὸν ἦγον : Ἰηπ.1216D ἡ ἀρτηρή μόλις ἀναπε-
σοση ὀπουσῦριξε, αὐτ.1220H ὀπουσῦριξε βρεγχιῶδες,

Θεοφάν.Συνεχ.15B τὸν τὴν γλῶτταν ὀπουσῦριζον-
τα, Εὐστ.Πον.168,77 ὀπουσῦριζεν ἐναρμόνον

2] σημαίω, κῶμω στρεφὸν διὰ συρριμοῦ : Ἀρι-
σταίν.2,4 χῆες ἐν τῷ στενωπῷ τὸ σὺνήθεξ ὀπε-
σῦριπτον τῇ Δωριδί.

ὀπουσῦριπτε ἀτι. κ. μον. τ. τοῦ ὀπουσῦριξ βλλ.:
Ἀρισταιν.2,4, Εὐστ.Πον.168,77.

ὀπουσῦρρέα μον. συρρέω, συκεντρῶ, συνενῶ
κρυφῶς: Θεοφιλ.Σ III D ὀπουσῦρρῖουσι συσκευὴν
ἠκως δαλοφονηθεῖ βαράμ.

ὀπουσῦρως μγν. σῦρως πρὸς τὰ κάτω : Διόδ.Σ
17,100 ἄπυρως τὰ σκέλη (ὀπουσῦρως), Πλούτ.
Πύρρ.28 ἀνασπώντων . . τῶν Γαλατῶν τοὺς τρο-
χᾶσι καὶ ὀπουσῦρτων τὰς ἀμάξας εἰς τὸν πο-
ταμόν, αὐτ.ἠ8.446B κ. παθ. : Λουκ.Ἄνδρ.27 ὀ-
πουσῦρμονω . . τοῦ ποδός: 2] τὸ μέσ. ὀπουσῦρο-
μαί σῦρως κάτω καὶ πρὸς ἑαυτῶν, ἀφαιρῶ τὴν
κῶμω, ὀπουσῦρτω : Ἄημ.Μιθρδ.76 ὀπουσῦρθεσθαι
χῶματι || ὀπουσῦρθεσθαι νηδῶν καθαίρειν τὴν
κῶμωλάν διὰ καθαρῶσι : Νικ.Ἀλεξ.365

3] τὸ ἐνεργ. μγφ. σῦρως, πορῶσῦρτω κατά μικρὸν, βα-
ρυθδόν : Κλήμ. Ἀλ.566 ἀπιστεῖν δεῖ τῇ ἄληθειᾳ εἰς
ἀπῶλειαν ὀπουσῦρει κ. παθ. : αὐτ.187 εἰς ἀτάξιν
ὀπουσῦρεται γυνή, Σέξτ. Ἐπι.Μαθ.8,24 εἰς παικι-
λίαν δεῖ καὶ παλαιοτρόπως ὀπουσῦρονται ἀποφά-
σις: 4] τὸ ἐνεργ. μγφ. συστέλλω, συντέμνω,
ἐλαττώω : Διον.Ἄλ.Ρομ.1,7 συγγραφεύων . . ὀ-
πουσῦρκομένων τὴν γραφήν, Ἰω.Χρυσ.3,197D ὀπουσῦ-
ρῶν τὴν ἐνοσίαν, αὐτ.4,753ε ὀπουσῦρουν τὸν ὄγκον.

ὀπουσυστολή(ἡ) κεύτ. ἰατρ. ἐλάττωσις τοῦ σθε-
νούς τῆς καρδιᾶς καὶ συστολή, ἀποτέλειωσις τὸ
ἀρχικὸν στάθιον τῆς καρδιᾶς ἀνεπαρκείας.

ὀπουσυστορῶν μγν. συστρέφω ὄλιγον τὴ ἡ χα-
λαρῶς: Εὐριπίων.378 ἐνλ. ἀπειλάς, Γαλ.Ἀεξ.Ἰηπ.532.

ὀπουσυχικός-ον ὁ ὄλιγον τ., ὁ κῶμως συγῆς:
Ἰηπ.979B ἡμεσε χαλῶδεα ξανθὰ ὀπουσυχικῶν, Ἄλ-
κίφρ.3,42 ἀργύριον ὀπουσυχικόν, Συνέσ.62,256 χρε-
ῶσις ὀπουσυχικός || τὸ οὐδ. ὀπουσυχικός ὡς ἐπίρρ.
ἀρκοῦντως, ἀρκετά : Θεοφρ.φ1 3,12,7.

ὀπουσῦχνως ἐπίρρ. μον. ὄλιγον τὴ, κῶμως συ-
νά : Ἄν.Κομν.451.

ὀπουσῦχιον(τῷ) τὸ ὀπὸ τὴν σφαιρὴν τμήμα τῶν
τραχηλῶν, τὸ μέρος καὶ ὁ ὀπουσῦχίσις τῆς ζῶης
τ : Γαλ.Χρ.Μορ.16,10.

ὀπουσῦγμα-ατος(τῷ) κ. μον. εἰδος ἐδέσμο-
τος ἔξ ἀμάτος σφοδρῶμοινοῦ ζῶμο μμικρῶμοινο
μετὰ παντοειδῶν ἄλλων ἀρτυμάτων, ἄ ὑπέρημμα:
Ἐραστρ.π.Ἀθῆν.7,324A ὀπουσῦγμα δ' εἶναι
κρέσιν ὀπῶσις ἐπὶ τὸ ὀμάτος τεταραγμένω μέλι
τυρῷ δὴ κινῶμοι σιλήρω ἔξ ἐφοβίσι: 2] κ. μον.
τὸ ἐνεκα κτηνήματος συσσορῦρεθῆν ὀπὸ τὴν
ἐπιθεριώδη πενήγος ἀμα, ἄ. ἀμυρῶμ βλλ.Π, κ. μον.
18, ἡ ἐνεκα κτηνήματος συσσορῦρεσις πενήγος
ἀμάτος εἰς τὸν ὀφθαλμόν, μέλκωμοι τοῦ μαπού:
Παύλ.Αἰγ.3,22ἀρῆσις τῶν φλεβῶν τὸ ἐπιπερῦμκότος,
ἐκ πληθῆς ὡς μάλιστα γενομένη, Γαλ.14,34,11, αὐτ.
7,48, Σέξτ. Ἐπι. Πύρ. 1,74, Θεοφάν. Νῶν. 1,206,4

3] τὸ μέλαν γῆς σπηλῆς, τὸ μέλαν τῆς σπηλῆς :
Ἰηπών.ἀπ.62 σπηλῆς ὀπουσῦγμα.

ὀπουσῦλλάμοι μον. παθ. σφάλλομαι κατά τὴ
ὀποσίπτε εἰς μικρὸν τὴ σφάλλω, διαπραττῶ μικρὸν
σφάλλω : Φῶτ. Ἐπιστ.26,37 ῥήματι γὰρ βραχυτάτω
ὀπουσῦλλαίσι.

ὀπουσῦλάγος(ἡ) μγν. ὄντωμοι, σχισμὴ ὄντωμοι
πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαμοῦ ἐνθα ἐγένετο ἡ σφαιρὴ
τῶν ζῶων : Ὀππ.Ἄλ.1,74 ὀ ἐν πλεουρῶσιν ὀ-
πουσῦλάγος ἀμφοτέρωμοι εἰσιν ὀπὸ τῶν περῶγων
ἰδ. γρ. διασφάγεξ.

ὀπουσῦλιγω μγν. σφλιγω κῶμω, ὀπωκάτω ἡ
ὄλιγον τὴ : Χριστόδ. Ἐκφρ.ΑΠ2,81 χρῆσις πλοκα-
μίδας ὀπουσῦλιγῶσα καλῶττωρ, Νῶν.Δ.26,262 δε-
σμῷ γλιώσσαν ὀπουσῦλιγῶσα.

ὀπουσῦλον(τῷ) μγν. ἄ. ἰέρων ὄσταον ἡ
Ρούφ.52(ἐκδ. Clinch.).

ὀπουσῦρῶγιζομαι μέσ. σφραγιζῶ ὀπωκάτω, ἐ-
πιθετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

ὀπουσῦρῶγις-ἰδος(ἡ) Ἰατρ. ἐπερίστροφος ὁ τῆς
ὀπουσῦρῶγιδος τόπος μινθ. ἀντὶ ὁ ὑπὸ τῆς σφρα-
γιδος: 1]

ὀπουσῦρῶγοι μον. σφραγίζω ὀπωκάτω, ἐπι-
θετώ τὴν σφραγιδα μου ὀπωκάτω : Φῶτ.55,182
(ἐσφ.γρ. ἀντὶ ἐπεσφραγίσαι).

βλ.26 ἐλάμβανεν .. ὀπόσειον προδισαμοῦ, ἔδωσαν ἀμοιβάσαν ὀπόσειον γάμου· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὀποσηχόμενον, πόν ὀ,τι ὀποσηχθῆ τις· 3) εἶδ. ρητορ.: Εὐστ.18,4 «προκατασκευῆν, ἢν οἱ μὲν φιλόσοφοι σκοπεῖν λόγου καλοῦσιν, οἱ δὲ ρήτορες προσέειπον καὶ ὀπόθεον»· 4) ἐπιτήδευμα, ἐπάγγελμα, ἰδ. ὡς τρόπος τοῦ βίου: Λοσκ.Ἀλ.31 παλλοῦς .. τάναντι βῆν ἐπιτήδεύοντας καὶ διαφθερίοντας τὸ ἄβημα τῆς ὀποσηχέως.

ὀποσητικός-ἡ-ἴνῃ μτγν. μον. κ. δημ. ὁ εὐκόλως ὀποσηχόμενος, ὁ πρόθυμος εἰς ὀποσηχέας· Σουῖδ. «προδοσίκωμος»: Εὐστ.710,12· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀπόσειον, ὁ τῆς ὀποσηχέως· | νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐτὸ ὀποσηχικήν) ὡς οὐσ. ἔγγραφον, ἃ' οὐ παρέχει τὴν ὀπόσειον τινα εἰς ἄλλον.

ὀποσητικός ἐπίρρ. μον. κ. μον. κατὰ τρόπον-ὀποσηχτικόν βλ.λ.ι: Εὐστ.ἐν Μαίη Spicil. Rom. 5,336 (Boiss.).

ὀποσηματίζομαι ἀντί σχηματίζομαι βλ.λ: AB 68,28 ὀποσηματίζεσθαι, οἶον προσποιεῖσθαι καὶ πλάττεσθαι.

ὀποσηδικαῶδες-ους-εα (αἰχίοζ) μτγν. ὁ εἰς σχιζοκας διεσχισμένος ἢ δυάμενος πρὸς σχισθῆ, ὁ εὐκόλως σχιζόμενος: Διοσκ.5,181.

ὀποσχίζω σχίζω ὀποσάτω ἢ ὀλοῖμι γιν: Ἀριστ. ZI 3,2,13 ἰδ. γρ. |, Αἰκ. ZI 17,44 τὴν νηδὸν ὀποσμήν τε καὶ ὀποσχίζει τῷ κέρατι· κ. ποδ.: Πολυδ.9,127 εἰ κτύπον ποιήσεις ἐκρότον ὀποσμήν τῇ πληγῇ τὸ φύλλον, Γρηγ. Νῆσοι. I, 175 τὸ δὲ πρὸς τὴν πληγὴν ὀποσχίζετο, Βασ.2,188D· 2) ρηματ. η. ὀπόσησιμα.

ὀπόσησιμα-ατος (τὸς) (ὀποσχίζω) μτγν. εἶδος τῶν κλον εὐτελῶν ἀνδρικών ὀποδημάτων: Πολυδ.9,191 εὐπόσησιμα, ἀνδρείων ὀπόδημα μάκα εὐτελής.

ὀπόσησολος (ὁ) σῆλ. ὁ ὀποδησιακός βλ.λ.: Σχολ. Δημ. 270,71=307,2 χαμαιδιδασκαλος ἦν .. ὀπόσησολον ἔχων τὸν πατέρα τοῦ Ἀλκιμου.

ὀπόσησιμα νεώτ. δημ. κ. (ὀποσμήσιμα, ἀόρ. ὀποσμήσθην, δημ. ὀποσμήθηκα, κ. ὀποσμήθηκα, μτχ. ποδ. πορακ. ὀποσηχόμενος, κ. δημ. ὀποσηχόμενος διαθεβαῖω ὅτι θά πράξω τ. τι, διδω ὀπόσησιον, ὀποσησόμεθα, ἐπαγγελήσομαι τι, τόζω: ὅ,τι ὀπόσηται τὸ κάνει, - ὀποσηθήκη ὅτι θά τοῦ ἔθρη ἔργασαν, - τῆς ὀποσηθήκης γάμου, - ὀπόσησιον ὅτι θά σὲ βοηθῶσ' ἢν. ὀπόσηται λαοῦς με πετραγῆλια ἰεῖν ἀπορηγοποιήτων ὀποσηχέων) ποροῖμ. ὀποσιος πόσεται βιαζόμενος | μετανιώω ἢ ἀνασοῦμενος (ἰεῖν τῶν παρεχόντων ἀσπυλλογίστως ὀποσηχέας καὶ ἐπειτα μετανιωῦναι) || τὸ αὐτ. μτχ. παρακ. κτ. πληθ. ὀποσηχοντα (τὸ) αἱ ὀποσηχέαι, αἱ ἀναληφθείσαι ὀπορηχέαι: σοῦ ζήτη τὰ πηρήσας τὰ ὀποσηχόμενα· 7) συνεκδ. παρέχω ἑλπίδας, κόμην τινά νη ἐλπίση, τὰ πνευματικά ἐφόδια τοῦ νέου ὀποσηχοντα πολλά.

ὀποσηχόμενος μτχ. μέσ. ἀορ. τοῦ ὀποσηχόμεσθαι.

ὀποσηχῶν μτχ. ἀορ. β' τοῦ ὀπέχω βλ.λ.

ὀποσηζομαι μτγν. ἐπανέρχομαι πού σώως καὶ ἀλόγως: Ἰουλ. Εγκώμ. Κανον. 30,4 (Wyttensh.) ὡστε τοὺς μὲν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀσμένως ὀποσηζέσθαι.

ὀποσηματῶ-ῶμα μτγν. ἀνακαίνωσα, ἀνανεῶ κατὰ μικρὸν τὸ σῶμα τῶν: Στob. Ἐκλ. I, 746 πᾶς γὰρ ἐν ἀντέσειν ὁ σύνδεσμος ἡμῶν τῶν σωμάτων, εἰ μὴ τίνα εἶχεν ἐπισπερομένην τροφήν .. καὶ ὀποσηματῶ ἡμᾶς κατ' ἑκάστην η.

ὀποσηρούω μτγν. σωρεύω κᾶθ' ἑν, ὀποσάτω· Ἐρωταίν. 376 ὀποσηρομένη ὀποσηρούεσσαν· κ. ποδ.: Σωρ. Ἰν. Παθ. 26 ὀποσηρούεόμενος.

ὀποσηροφινότης (ὁ) ἔνιγρ. ὁ βαρῆδος σωφρονατόδ, ἐπιστάτης γυμνασίου.

ὀποσηγάθην ἐπίρρ. μον. εἰς στάση ὀποσηγῆ: Θεοφάν. 57,4, ἡξέδ. β. | ἤχθησαν αἱ δέλινα συρμένοι

καὶ ἐρρίφθησαν ὀποσηγάθην αὐτῶ (τῶ) βασιλεῖ καθεζομένοι ἐν τῷ σῆνῶν.
ὀποσηγάθης (ὁ) μτγν. ὁ ὑπότοπος βλ.λ.: Γερμ. η. Kotel. 2,480 ἐπ' ἀκκλήσιος συναγάθει μετὰ τῶν Λατινοφρόνων ὀποσηγάθην.

ὀποσηγή (ἡ) (ὀποσάσω) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὀποσάσεσθαι, τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ τίθεται ἡ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, ἐκουσία συμκαταθέσις, ὀποσάθ, ὀποσάθαι: ΚΔ Κορινθ. 2,9,13 δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὀποσηγῇ τῆς ὀμολογίας ἡμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, οὐτ. Γαλ. 2,5 οἱς οὐδὲ πρὸς ὦρον εἴξαμεν τῇ ὀποσηγῇ, αὐτ. Γρμ. I, 2,11 γυνὴ ἐν ἡσυχία μανθανέτω ἐν πάσῃ ὀποσηγῇ, οὐτ. 3,4, Κλημ. Ρωμ. I, 130, I, Κύριλλ. 5, 582C, Πάπ. μετὰ πάσης ὀποσηγῆς καὶ ὀποσάθης, ASS Σεπτέμβρ. 7, 224F, Μιχ. Ἄττιλ. ἐν Σάβ. I, 29 πάντων δὲ κράτιστον τὴν ἡσυχίαν ἐπισκήπτω καὶ τὴν ὀποσηγὴν καὶ ταπεινώσω, Ἀραβ. Μυθ. Χολ. I, 27 νὰ μὴν ἡσυχῇ νὰ κρατῆ εἰς τὴν ὀποσηγὴν τοῦ μίαν γυναικα, Ζερβ. Ἰστ. 79 ἄλλο τίποτε δὲν ὀπαρῆε εἰς τὴν φύσιν παρὰ ἑνὸς ἀγῶν ἐπικρατήσεως καὶ ἕνα φαινόμενον ὀποσηγῆς τῶν ἄσθενεστέρων εἰς τὰ ἱσχυρότερα· φρ. εἶχε δὴλόκηρον κάσμο στὰν ὀποσηγῇ του (τῆν) ἐξουσία του!· 2) καθυπότοις, ὑποσούλωσις: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,66 ἢ ἀνευ κινδύνου ὀποσηγῇ τοῦ θεῶν· 3) εἶδ. γραμμ. ἡ ὀποσηγῆ ἐκλήσις: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 301,3 τὰ καλούμενα ὀποσηγικά ῥήματα οὐποτε χωρὶς ὀποσηγῆς ἐστί, EM 47I, 222 λυεταὶ ἡ ὀποσηγῆ.

ὀποσημα-ατος (τὸς) (ὀποσάσω) πᾶν. ὀποσηγῆ, ὑπόταξις: ἢ δέλινα ἐπὶ ἐν ὀποσηγματι οὐσα ἐπ' ἀφοδῶν Ἑλληνιστῶν.

ὀποσηματάρχεις (οἱ) νεώτ. ἀνώτερος ἀξιωματικός ἐπὶ Καποδιστριαῶν, ἀμέσως μετὰ τὸν λοχαγὸν καὶ κατώτερος τοῦ τογματάρχου.
ὀποσηγός (ὁ) μον. ὁ ὑπότακτος καὶ ὀποσητικός βλ.λ. | ὁ ἀκόλουθος: Φωλφρ. Πλατζ. 74, 1205-6.
ὀποσηγῶ δημ. τ. τοῦ ὑποσάσω βλ.λ.

ὀποσηγίως οὐ μτγν. ὁ ἔχων ἢ ὁ σχηματίζων προεξερούσας πωσ ταῖνας ἢ ἀκρος: Φιλ. I, 647,17 τὰς τῆς θαλάσσης ἐπιδρομὰς ἡ ὑποσηγίως ἄμμος ἀνακρούει, αὐτ. 2, 139, 44 νήσος .. ἢς σὺχην ὑποσηγίως τέταται πρὸς τὴν ὀλίμν.

ὀποσηγική (ἡ) μτγν. μον. κ. νεώτ. (ἐν. ἔγκλιση) μία τῶν πορευομένων ἐγκλίσεων τοῦ ῥήματος δηλοῦσα μὲρ, ἐπιθυμῶν καὶ προσδοκῶν (ἐμφερομένη συνθῆ. ἐν τῇ νεοελληνικῇ μετὰ τοῦ μορίου νὰ ἢ τοῦ δσ) : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 261, 24, αὐτ. 263, 27.

ὀποσηγικός-ἡ-ὸν μτγν. μον. κ. νεώτ., δημ. προφ. κ. ὀποσηγικός-ἡ-ὸ ὑπὸ ἄλλων τεταγμένος, ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἄλλου διατελόμενος: Εὐστ. Πον. 95, 90 ὀποσηγικὸν μέν ὄντες τεταθῶσαν εἰς ἀπλῶς θυμηλικούς, οὐτ. 221, 20 ἴνα μὴ τὸν .. προσηγικῶν οἱ ὀποσηγικὸν διαστηφῶνται τὸ ἴθυενοβς· 2) νεώτ. κ. δημ. πρόσωπον ἐργαζόμενον ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἄλλου, ὑπηρετής: Κατ. Ὀπ. Ὑπεράνωρ. 15 εἶπαι μιλοῦναι μόνο στοὺς ὑπερέτες, στοὺς ὀποσηγικούς· || εἶδ. ἔκκλ. ὁ ἐν τῇ μοῦ ἐκτελῶν διαφόρους ὑπηρεσίας καὶ ὑπερετάων τινα τῶν ἐν αὐτῇ νοσηγῶν: Δραγ. Μονορ. 131 ὁ μικρὸς ὀποσηγικός τοῦ Ἀγομένου φέρει γλυκὸ καὶ νερό· 3) πᾶν. κ. νεώτ. ὁ εὐκόλως ὀποσηγούμενος, ὁ εὐπειθής: Πάπ. ὀποσηγικά τέκνα· 4) γραμμ. ὁ ἐπιτασσόμενος, ὁ κατ' ἄνδρ. ἄλλου πᾶρμενος ὁ ἀκόλουθος: EM 203, 47 ὀποσηγικὸν φωνῆν (τὸ δεύτερον φωνῆν, τὸ ἡμίφωνον τῶν διφθόγγων, ἀντίθ. προσηγικόν) || ὀποσηγικὸν ἄρδρον τὸ ἐπιτασσόμενον, δηλ. ἡ ἀντων. δς, ἢ, ὁ: Γρηγ. Κορ. 385· || ἐπὶ ἀντων., ὁ ἀνοσηγορικός: Ἀθῆν. II, 493B τὸ δς ἀντὶ προσηγικὸ τοῦ ὀ Ὀμηρος οὐδέποτε τίθησι· τοῦμοιαν δὲ ἀντὶ τοῦ δς ὀποσηγικὸ τοῦ παραλαμβάνει τὸ προ-

τακτικόν δ' 5) τὸ θηλ. ὀποτακτικὴ ὡς οὖσ. βλλ.α' || δὲ μὲ ὀποτακτικὴν συναντῶμενος, συναπτόμενος: Ψωμ.Μ 269 ὀποτακτικὸς σύνδεσμος. **ὀποτακτικῶς** ἐπίρρ. μτν. κ. μον. γραμμ. καθ' ὀποτακτικὴν: Ἀπολλ.Δούκ.Συντ.226,25 ἴδιον ἐπιρρημάτων τὸ σύν ῥήμασι παραλαμβάνεσθαι... ὀποτακτικῶς, Σχολ. Ἀριστοφ.Πλ.40 ἀπαγορευτικὸ μῆροιο τεθέντος ὃ Ἀττικοί οὐχ ὄντων τὰ δευτέρα πρόσωπα ἐκφέρουσι (βουλέη, ὄφει), ἀλλ' ὀποτακτικῶς (βουλέη, ὄφει), Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.40 οὐκ εἴπεν ὄφρασι ὀριστικῶς, ἀλλ' εἴδω ὀποτακτικῶς, Ψωμ.Μ 858 τὰ ἀπορηματικά ὀποτακτικῶς ἐκφέρεται.

ὀποτακτικῆς (ὀ) μον. ὁ ὀποτακτικὸς βλλ.11, ὁ ἀνάλοθος, ὁ ὑπέρτης: Στουδ.Θεοδ.673,848 ὀποτακτικῆς κακὸς ἀντιλαχίας διεγίγρεται.

ὀποτακτρία (η) μον. ἐν μοναστηρίοις, ἡ ἐκτελούσα διαφόρους ὑπηρεσίας, ἁ. ὀποτακτικῆ: Στεφ.Διδ.κ. ἐν Μ1.100,1129.

ὀποταμειν (ο) νεώτ. τὸ κατωτέρου βαθμοῦ δημόσιον ταμειν.

ὀποταμίας (ὀ) νεώτ. δευτέρος μετὰ τὸν κυρίως ταμίαν ὑπάλληλος 2) ὁ ταμίας δημοσίου ὀποταμείου.

ὀποταμίων (ὀ) εἶδος βοτάνης ἠδοτειμονένης κατὰ τὴν ρίζαν πρὸς μαγικὸς σκοπούς: Ὑμν. Δὴμ.228 οὐτ' ἀρ' ἐπήλυσι θελήσασιν οὐθ' ὀποταμίων (ἀμφ.γρ.).

ὀποτάμω ἰων. τ. τοῦ ὀποτέμω βλλ.: Ἦρ.5,86.

ὀποτανῶν ὀποτείνω, ἐξαπλώνω ὀποκάτω: Ἰλ.Α 456 ὑπὸ θ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν τοχόλ, εκάτ' μήκος ὑπέθηκαν.

ὀποτάεις-εως (η) (ὀποτάειν) μτν. κ. νεώτ. τὸ νῆναι τῆς ὀποταγένεως εἰς τὴν ἄλλην, ὀποταγή, καθυποτάξις, ὀποδοῦλσις: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,5 μη ἀχθεσθαι τῇ ὀποτάει, Ἀναλλ.Δούκ.Συντ.45 τοῦς ἐν ὀποτάει ὑβρίζον, Διογ.Λ 7,122 εἶναι δὲ καὶ ἄλλην βουλήσαν τὴν ἐν ὀποτάει, καὶ τρίτην τὴν ἐν κτήσι τε καὶ ὑποτάξει 2) νεώτ. γραμμ. ἡ κατὰ δευτερογενέσιον πρόσωπον ἐκφορά ἡ σύνταξις, ἀντίθ. παράταξις: ἡ κατ' ὀποταεῖν σύνταξις ὑπεγύρωσεν εἰς τὴν καθ' ἀπαράταξιν κατὰ τὸν ἰαν μ. Χ αἰῶνα 3) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων διακρινόμενων δι' ἰδιαίτερον κοινὸν γνωρισμῶν ἐκ τῶν λοιπῶν ζῶων τῆς αὐτῆς τάξεως. **ὀποταπεινῶ-σω** μτν. ταπεινῶ κατὰ π. καθιστῶ τὴ ταπεινότερον ἄλλου ταπεινῶ: Βασ.1,231B ἐκόντες ἑαυτοὺς ὀποταπεινοῦσι τοῖς ὑποδεεστέροις || κ.π.α., ἐν χρ.κ.ῶς μεσ., γίνομαι ἐβελουσιῶς τοπεινός ἐναντι ἄλλου: οὐτ.268D ὀποταπεινουμένοις τῇ κραταιότητι αὐτοῦ, ΕΜ 581,51.

ὀποταράσσω κ. μον., ἀπ. -ττω, συγκεκ. ὀποθράσσω, μέλλ. ὀποθράξω, ταρασσῶ κατὰθεν ἡ ὄλγοντι, ἐλαφρώς: Ἀριστοφ.Σφ.1285 ἤνικα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπίκειμενος, Πλωτ.Φαδ.2 κ. παθ.: Ἰππ.Ἐπιδ.1,979 ὑπεταράραξεν ἡ κοιλίη, Λοκ.Νεκρ. Δ 7,2 ὑπεταράραξεν πρὸς τὸ σπινθίδιον, Γρηγ.Νόσση, 2,363D, Θεοφιλ. Σ 237,40 (Βασ.) τοῖς τῶν Βασιλίου Ἰπποῦ ὑποταραχθέντος Ἰππατρ.221,5 ἡ μεγαλὴ ὀποταραχθεῖσα 2) ἐπιφέρω, προκαλῶ μικρὰν τινα τοραχὴν: Δίων Κ 39,56 διαδράς ἐκ τῆς Ῥώμης ὑπετάραττε τὴν, αὐτ.79,4.

ὀποταράττω ἀπ. τ. τοῦ ὑποταράσσω βλλ.

ὀποταρῶ-τω ταραδῶ ὄλγοντι π. φερόμενοι κάπως, μ.ο.π.: Ἰλ.Ρ 533 τοῦς ὀποταρῶσαντες ἐχώρησαν πῆλιν αὐτίς.

ὀποταρτάρω-ον κ.μν. κ.-ια-ιον ὁ ἀπὸ τὸν Ἰαρταρον, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρω: Ἰλ.Ξ 279 θεὸς δ' ὄνομινεν ἀπαντας τοῦς ὀποταρτάρους, οἱ Τητῆες καλεῖνται, Ἡσιόδ.Ο 851,Λοκ.Ἦρακλ. Χάρωνα ἡ Ἰαπετόν τινα τῶν ὀποταρταρίων, ΚΜνασσα.Ἐρ. 2,67 ἐς σήραγγα τὴν... ὀποταρταρίαν.

ὀποτασικός (ὀ) . νεώτ. ἱατρ., τὸ θηλ. -κή, ὁ πάσχων ἐξ ἀρτηριοῦς ὀποτάσεως βλλ.2).

ὀποτάσσει-εως (η) (ὀποταίνειν) κ. νεώτ. τὸ ὀποταίνειν, τὸ ἐκτείνειν ὀποκάτω, ἡ κάτωθεν ἔκτασις: Ἰππ. Ἀγρ.764, Εὐρ.Βακχ.749 πείθων ὀποτάσει (πεδάσας ἐκταμένους ἐκεῖ κάτω) 2) νεώτ. ἱατρ. ἡλαττωμένη τῆσι τὸν ἀρτηρίων ἀντίθ. ὑπέρησις.

ὀποτάσσω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κ. ὑποτάσσω, ἀπ. -ττω, μέλλ. ὀποτάξω, ἄορ. ὑπέταξα, παθ. ἄορ. ὑπετάθημι κ. ὑπετάγημι, κ. δημ. ὑποτάγημι, κ. μτχ. ποά. παροκ. ὑποταγαμένους κ. δημ. ὑποταγμένους, τάσσω, κατατάσσω, ὀπτα ὄπο τι, τοποθετῶ τὸ ὀποκάτω πῆος, μτ. δοκ. κ. οἴτ.: Πολύδ.3,367 ἐκάστη διαφορῶ τῶν προσηρμένων τοῦς ἐπὶ τῆς γῆς τόπους ὀποτάττοντες, Πλωτ. Νικ.23 ταῖς θείαις ἀρχαῖς ὑπέταξε τὰς φυσικάς ἀνάγκας κ. ἐμπροθ. (ὄπο τῶ: Πολύδ.17,15,4 τοῦς τοῖούτους ὀπο τὸ τῆς προσόξιας ὄνομα... ἐν τῆς ὀποτάττο (ἴθελε θεωρησῆαι... ὡς προσόξιας) 2) κ. μον. κ. νεώτ. ὑποβάλλω τὴν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἡ τὰς διατάξεις ἐμοῦ ἡ ἄλλου πῆος, ἐξαρτῶ ἐκ τῆος, μτ. δοκ. κ. οἴτ.: Πλωτ.Πομπ.64 ἐλευθεροῦντι τὴν Ῥώμην ὑπέταξεν ἑαυτῶν, αὐτ. Ἦ8,142B ταῦτο συμβαίνει καὶ περὶ τὰς γυναικίας ὑποτάττουσαι μὲν γὰρ ἑαυτὰς τοῖς ἀνδράσι ἐπινοῦνται, Μηναι.3,5 Ὀρθρ.Ωδ.6 σαυτὸν ὑποτάξαι, Θεωτ.τῶ ποιήσαντι κ. παθ. ὑποτάσσομαι πειθοῦσι, ὄπεικι, ὀπακῶσι, τὴν ἀποκ.: Φρῦν.Κωμ.ἀ.π.3 κοῦχ ὀποταγίς ἐβδίδεν, ὄσπερ Νικίας ἰδελίως, ἀθύμας κ. μτ. δοκ.: Κδ Λοκ.2,51 κατέβη μετ' αὐτῶν... καὶ ἦν ὀποτασόμενος αὐτοῦ, οὐτ.10,17 καὶ τὰ δαιμόνια ὀποτάσσομαι ἡμῖν ἐν τῷ ὄνοματι σου, αὐτ.Ρωμ.13,1 πάσα ψυχὴ ἐξουσία ἀπερχοῦσα ἐκ τοῦ θεοῦ ἐκτασθεσθαι, αὐτ.Πτ.2,5, αὐτ.9 δούλοισι ἴδιοις δεσπότης ὀποτάσσοσθαι, οὐτ.Πέτρ. 1,3,1 αἱ γυναικεῖς ὀποτασσομένηαι τοῖς ἰδιοῖς ἀνδράσι, Μηναι.3,5 Ὀρθρ.Ωδ.6 σαρῶς σου ὑποτάτταται δαιμόνῳ τῶ στήθη, Μιχ. Ἀττολ.σ.Σάβ.1, 16 οἱ μοναχοὶ τῶ κληρονόμου μου... ὀποτασσομένηαι καὶ ὀπνεκόντες ἐσονται, λατ.Φιλ. Ὑπερἀνθρ. 52 ἦταν ὄβδοντα ἡ ὀποταγεθῆ κανεῖς στήν πειθαρχίᾳ, Ζερβ.Ἰατ.189 μόνον τὴν ἐξαιρετικότητα καὶ τὴν ὑπεροχὴν ταύτην... πρέπει να συνισθάνωνται οἱ πολλοί... καὶ ἡ ὀποτάσσομαι εἰς αὐτοῦς 3) κ. νεώτ. κ. δημ. φέρω ὑπὸ τῆς ἐξουσίας μου ἡ ἄλλου πῆος, ποῖομαι ὑποχείριον, καθιστῶ ἀπόδοιον, καθυποτάσσω, ὀποδοῦλω: ΠδΨαλλ.8,7 πάντα ἐπέταξας ὀποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, Κδ Κορινθ.1,15,27, αὐτ.Ἐφεσ.1,22, Πλωτ. Σύγκρ.Λυσ.Σύλλ.4 ὡν ἐκείνων τὸν μὲν ἐφέβαλε, τὸν δὲ ὑπέταξε, τοῦς δὲ ἀπέκτεινε, Ἠρωδιαν. Ἰατ.3,6,6 τσαῦταις μάχαις ἐνίκησται καὶ πᾶσαν ἀνατολήν ὑπέταξται, οὐτ.7,29 ὀποτάειν τὰ... Γερμανῶν ἔθνη Βάρβαρα, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὑπέταξε τὸ Περσικὸν κράτος κ. μτ. δοκ.: Κδ Φιλ.3,21 ὑποτάξει αὐτῶ τὴν πάντα, αὐτ.Ἐβρ.2,8 κ. παθ.: αὐτ. οὐκ ὄρωμεν αὐτῶ τὰ πάντα ὀποταγαμέναι, Ἀρρ.Ἐπικτ.5,4,33 ἐβούλεσσας ὀπέταξεν - οἱ Ἕλληνας ἴσαν ἐπὶ τετρακόσια ἔτη ὀποταγαμένοι εἰς τοῦς Τούρκους - οἱ ὀποταγαμένοι ἰσὶ ὑπόδολοι! || μτχ. ὀποταγοῦμαι ἡ ὀποταγαίνομαι, οἱ ὄπο τῆν ἐξουσίαν πῆος, ἐπὶ στροπωπῶν: Πολύδ.3,13,8 μεγαλόφωχος... χρῆσσομενος τοῖς ὀποταγομένοις κ. ἐπὶ πολιτῶν, οἱ ὄπικμοι: αὐτ.3,18,2, αὐτ.10,19,7 μετῶν ὀποδοχῶν ἐνεργάετο τοῖς ὀποταγομένοις, Πλωτ. Ἦ8,213C πρὸς δὲ τοῦς ὀποταγαμένους εὖνοιαν ἔθειν 2) τὸ μέσ. ὀποτάσσομαι ὀποδοῦλω τὴν ἐμοῦ, καθιστῶ τὴν ὑποχείριον μου: Ἠρωδιαν. Ἰατ.2,8 τὸ τὲ βάρβαρον... πείρα... ὡν πρὸς αὐτὸν πεινῶσαι στρατηγούοντας φόβω ὑποτάξονται 4) τάσσω, τοποθετῶ κάτωθεν ἡ ὀπθεῖν πῆος, τὸ

παθ. μτ. δοτ. : *Αριστλ.ἀπ.392 ὑποταγμένος τινί ἰδὲ ὑποκειμένος εἰς τινά, Λουκ.Παρ.ἀ.49 οἱ δὲ . . ὄπισθεν ὑποτάκται τῷ παρασίτῳ 5) τάσσω, θέτω κατόπιν, τοποθετῶ μετὰ τοῦτα, ἐπιτάσσω : Πλούτ. *H6,737 B τὸ προτάττεσθαι τὸν δάλλων διῶν ὑποτάττεσθαι δὲ μηδετέρῳ 6) τὸ παθ. ὑποτάσσομαι ἐπομαι, ἀκολουθεῖν : αὐτ.1020A 6) λαμβάνω ὡς ἐλάσσονα πρότασιν : Ἀρρ. Ἐπικτ.4,1,61 7) κ. νεώτ. γρομτ. τὸ παθ. συντάσσομαι πρὸς ὑποτακτικὴν EM 471,16 ἐπίσταν ὅτι τὸ ἴνα σύνδεσμος ὑποτάσσει, ὅταν δὲ κείται ἀντὶ τοῦ ὅπου αὐχ ὑποτάσσει 8) ρηματ. π. ὑποταγῆ, ὑπόταγμα, ὑπότοχος, ὑπόταξις.

ὕποταρον [τό] μον. τὸ μετὰ τὸ πρῶτοφ καὶ τῶν ὀργηπέδων μέρος, ἅ τράμεις : Ἰππιωτρ. 154,5 ἡ ἔδρα καὶ τὸ ὑποταρίον κεντράουνα.

ὕποταρον [τό] σχόλ. ἀντὶ ὑποταρίου βλλ. : Σχόλ.Λουκ.Λεξ.φ.2 ἐν λ. τράμιν.

ὕποταρῶν μτγν. ταρῶν καὶ κάτωθεν, ὑποκάτω : Ἀνν.Λιβ.16 τὰ χῆματα ὑποτάρουντο.

ὕποταρῶν μτγν. τοχῶν, ἐπισπευδῶ ὀλίγων : Ἀβωνά.2,541 [ἐκδ. Comuz].

ὕποτασις (ἡ) ἰθλ. τῆς μητέρας τοῦ ὑποτεινῶ κ. νεώτ. γεωμ. ἡ ἀπένοτι τῆς ὀρθῆς γωνίας κερμένη πλευρὰ ὀρθογωνίου τριγώνου : Πλάτ.Τιμ. 54D τὴν ὑποτεινούσαν τῆς ἐκτίττουσ πλευρᾶς διπλασίαν ἔχον μήκει, Ἀριστλ.ΖΠ 9,3, αὐτ.7, Πλούτ. *H6,720 A, αὐτ.1094B, - τὸ θεωρημα τῆς ὑποτεινούσης [ἴ. πυθαγόρειον θεωρημ.].

ὕποτενα κ. νεώτ., μέλλ. ὑποτείνω, ἀορ. ὑπέτεινα, παθ. ἀορ. ὑπετάσθην, μτγ. παρκα. ὑποτεταμένος, τεῖνω, ἐκτείνω τὴν καὶ κάτωθεν ἄλλου πινός, ἄπλωμα ὑποκάτω : Ἰπν.Κεφ.Τρωμ.908, αὐτ. Ἀγμ.761 ὑποτειναι τὴν ἐπὶ τῷ, Ἰπν.Κεφ.265α,2 [τὸ ἴσχιον τὸν ὀρθῶν] ὑποτάτται . . μέχρι μέσης τῆς γαστρός 2) τεῖνω, ἐκτείνω ἰσχυρῶς, τετίνωμι δυνατὰ : Ἀριστοφ.Εἰρ.458 ὑπέτεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλους 3) μτγ. ἐτείνω, ἐτείνω, ἐπιτείνω, οὐδέξω : Σοφ.Α1,262 μεγάλας οὐδῶνας ὑποτειναι [σχόλ. ἐκάτωθεν εἰς ὄρος τεῖνειν] 4) προτείνω ἢ ὑποσπινδοῦμαι, ὑπόσχομαι, μτ. ἀπαρφ. : Ἡρ.7,158 ὑποτεινόντες τε τὰ ἐμπόρια συνελευθεροῦν, Θουκ.8,48 ὑποτεινόντας . . βασιλεῖα φίλων ποιήσομαι κ. μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πρᾶγμ. : Δημ.171 τὰς ἐλιπίδας ὄμην ὑποτεινῶν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,54 μεγάλας ὑποτεινόντας ἐλιπίδας αὐτοῖς, Σύνεας. Ἐπιστ.105 λεγομένους δὲ παραπολιτῆς τῆς ὄλης ἐλιπίδος κερὰν ὑποτειναι τοῦ μέλλοντος κ. ἀπολ. : Ἀριστοφ. Ἀχ.657 ὑποτεινῶν μισθοῦ, Δημ.625 ἐς τῶν ὑποσχεσῶν καὶ τῶν ἐλιπίδων ὅς ὑπέτειν' ὁ Ἀριστόμαχος 5) τὸ μέν. ὑποτεινόμεναι ἐν τῷ αὐτῷ σμν. : Δίων Κ 38,31 καὶ τὰ ἐλιπίδας ὡς ἐπιτείνω, ὑπέτεινα, αὐτ.78,12 πολλὰ ἀγαθὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπέτεινατ' 6) προτείνω, προσφέρω τινί τι, προσβάλλω τὴν ἐγνώσιν πινος EM 784,2 ἐποτεινέουσιν ὑποβάλλουσιν, προτεινόμεναι, μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πρᾶγμ. : Εὐρ. Ὀρ.915 ὅδ' ἔτεινε Τυνδάρους λόγους ἰσθόλ. ἐυπέβαλλε, Πλούτ.Τιμ.10 ταῦτα δ' ὑπέτεινε αὐτοῖς ἀπάντη . . τεχνόζων, Πλουτ.7,9,4 ὅπου τοῖς λόγοις καὶ μέρφιν τινὰ ὑπέτεινε ἐς τοὺς Ῥωμαίους 7) τὸ μέν. ἐν τῷ αὐτῷ σμν. : Πλάτ.Θεαιτ.179B τῷ τοι, . . μάλλον σκεπτόντα δὲ ἔξ ἀρχῆς, ὡσπερ αὐτοῖ ὑποτεινόντα, Θεαιτ.Λογ.26,318α ταῦτα ἐφρόντιζε καὶ πρῶτος ὑπέτεινε 8) τὸ μέν. ἐροτείνω ἐρώτημα ἢ ζήτημα : Πλάτ.Γοργ.448B ὡσπερ τὰ ἐμπροσθὲν σοι ὑπέτεινατο Χαιρέφω

καὶ αὐτῷ καλῶς καὶ διὰ βραχέων ἀπεκρίνω 7) τὸ ἐνεργ. ἄρτθ. κ. νεώτ. ἐκτείνωμαι κάτωθεν ἢ ἀπένοτι πινος : Ἀριστλ.Μετ.3,5,6 ὅπθ τὴν μεῖζονα γωνίαν ὑποτειναι τὴν τοῦ τριγώνου [ἐν. ἢ γρομμη], Εὐκλ.1 αὶ ὅπθ τὰς ἴσας γωνίας ὑποτεινόμεναι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλας ἔσονται, Ἀθῆν.10, 418F τριγώνου ὀρθογωνίου ἢ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτεινούσασιν δύναται ταῖς περιουσίαις 8) τὸ θλ. τῆς μτγ. ἔχει. ὑποτεινούσα ὡς οὐσ. βλλ. 8) ρηματ.π. ὑπότασις.

ὕποταξιζῶ τεχνίζω καὶ ἄνωθεν ἢ ἐγκαρσίω, κτίζω ὑποκάτω τεύχος : Θουκ.6,99 ὑποταξιζέειν δὲ δεικνὸν ἐδόκει εἶναι ἡ ἐκείνου ἐμελλόν ἔδειν τὸ τεύχος, Ἀνν.Πλυρ.19 ὑποταξίαν ἐνδοθεν, Δίων Κ 41,50 τὰ ὑποταξίε καὶ διατάφρευε 2) ρηματ.π. ὑποταξίω, ὑποταξίωμα.

ὕποταξιζῶ (εως[τὸ] ἢ ἐνέργεια, ὀθ.καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑποταξιζέειν, τὸ ὑποταξίωμα : Θουκ.6,100 ἐπαναχωρήσασα ἢ . . στρατὰ τῆν τε ὑποταξίαν καθέλιον καὶ τὸ σταθῆμα ἀνέσπασαν.

ὕποταξιζῶ (ατος[τὸ] ἢ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑποταξιζέειν, τὸ ὀλοκώτῃ ἢ ἐγκαρσίως κτισθὲν τεύχος ἢ χροκάωμα : Θουκ.6,100 ἔπειν ὅσα τε ἐσταυρωθή καὶ ψκοδομήθη τοῦ ὑποταξιζήματος, αὐτ. τῶν φίλων τινος ἐκλεκτοῦς ὡλιγοτέρως προὔτερον θείν . . πρὸς τὸ ὑποταξίωμα.

ὕποταξιζομαι τεκμαίρομαι, εἰκόζω, συμπεραίνω πως, κάπως ὑποπέτω : Ἀριστοφ.ἀπ.1 τὸ τεκμαίρεται καὶ κακῶς ἀνδρας λέγεις καλοκάγαθῶν ἀκούοντας 3).

ὕποτάλει (ἡ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τίς ὑποταλεῖς ἢ πρὸς πληρωμὴν τέλους ὑποκρέμεις 7) γεν. ἢ ἰδιότης ἢ κατάστασις τοῦ ὑποταλεοῦς, ἡ ἑλληνικὴ ἀνεκέρτασις, ἡ ὑποδοσώμωσις.

ὕποταλεῖς -τα-αν μτγν. ὁ ἦπτον ἡ τέλειος, ὁ οὐχὶ ὄλιος τέλειος, ἐπὶ ἀριθμῶν : Μεθ65.Συμ.201, 23 τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν οἱ μὲν ὑπερτέλειοι εἰσιν, ὡς ὁ δώδεκα . . οἱ δὲ ὑποτάλειοι, ὡς ὁ ὀκτώ 2) ὑποτάλεια στιγμῆ ἢ ὑποσημῆ βλλ. : Σχόλ.Πλ.Α 580 τὸ σταφυλεῖαι ὑποταλεῖσαι στίζων στήμην, Σχόλ.Διον.Ἐρ. ἐν AB 759,13.

ὕποταλεται [ο] μον. οἱ ὑποταλεῖ : Ἄωνοι. Εὐσκαμορ. ἐν περὶδ. Ἀθηνῶν.4,236.

ὕποταλεῖς -οὐς-εἰς ἰτέλοσι κ. νεώτ. ὁ ὑπόπρεως εἰς πληρωμὴν χρέους, ὁ ὑποκειμένος εἰς φορολογίαν : Θουκ.1,19 οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι οὐδ' ὑποταλεῖς ἔχοντες φόρου τοῦς ἑυμμάχους ἠγοῦντο, αὐτ.36, αὐτ.ὀ6 πόλιν ἑυμαχίδια καὶ φόρου ὑποταλῆ, αὐτ.7,57, Πλούτ. Ἀρτέ.21 Λακεδαιμονίουσ κεντήσομαι φόρων ὑποταλεῖς, αὐτ.Πόρρ.23 κ. μτ. γενικ. : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰπν.262 πόλις ὑποταλεῖ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κ. μτ. δοτ. : Σύνεας. Ἐπιστ.38,180Α τὴν πατρῶν ββλων ὑποταλῆ τῷ συγγλήτῳ διαδεξόμενος 7) κ. νεώτ. ὁ ὅπθ τὴν ἐξουσίαν, τὴν κυριότητα ἄλλου διατελών, ὁ ὑποταγμένος, ὁ ὑπήκοος : Θουκ.2,9 ἄλλαι πόλεις αἱ ὑποταλεῖς ἄσται, αὐτ.5,111, Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,52 ὑπήκοος Ταρκενίου καὶ φόρων τὸ λοιπὸν ὑποταλεῖς, Πλούτ. Κίμ.11 ἀντὶ συμμαχῶν ὑποταλεῖς καὶ δοῦλοι γεγονότες Ἀππ.Μισθιδ.118 ὀθνη σφίσιν ὑποταλέσιν οὐσιν ἐπέθηκαν φόρους, -ὑποταλεῖς χώρα -πολιτεία ἢ μτγ. κεντήμενη πλήρη καὶ ἀπόλυτον κυριαρχίαν ἀλλ' ἐξαρτημένη ἐκ τινος ἄλλου κράτους, ὅπερ καλεῖται ἐπικυρίαρχος καὶ εἰς οὗ τὴν ἐξουσίαν ἀνέθετε περιοριστικῶς ὠρισμένα δικαιώματα αὐτῆς 7) ἐνεργ. ὁ λιθοδῶναι, ἢ ἐπισπράττων μισθόν, μτ. γενικ. : Λουκ.Μισθ.Συν.36 μισθὸ ὑποταλεῖς.

ὕποταλεῖς -ιδος[ἡ] μτγν. κτ. Ἡρόδ. π. Διαγ.Λ 7,165 δευτερευόντων πρᾶγμα τὸ ὅσπον ἐπρεπε νὰ ἐπιζητῆ τίς ὡς τὸ μόνον πρὸς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν ἄγον μέσον πρβλ. Στοδ. Ἐκλ.2,60.

ὀσιπάλλομαι μτν. προέρχομαι, ἐξέρχομαι κά-
τωθεν : Ἀπολλ.Ρ 2,83 βροχὴ ὄσπιπάλου ὀδόν-
των ἀσπετος.

ὀσιπάλω-τω, μέλλ. ὀσιπάλω, τελώ, καταβό-
λω, πληρώω, ἴδ. φόρον, δασμόν, συντάξεις μτ.
κ. ἀνευ τῆς αἰτ. φόρον : Ἡο.171 φόρον
μὲν οὐδένα ὀσιπάλωντες. Ξεν.Ἑλλ.1,39 ὀσιπα-
λεῖν τὸν φόρον, Ἰσοκρ.7,2 τοὺς τὰς συντάξεις
ὀσιπάλωντας. αὐτ.8,36, αὐτ.12,69 τῶν οὐδένα
φόρον ὀσιπάλωντων, αὐτ.11,6 συντάξεις καὶ φό-
ρους ὀσιπάλειν, Πολύβ.2,27,8 τὸν . . πόλεων . .
δοσι . . Ἀττάλω φόρον ὀσιπέλου, αὐτ.24,2,
Λουκ.Κατὰν.15, αὐτ.Ἀλ.Ἰστ.1,20 δασμόν ὀσιπα-
λεῖν, αὐτ.10,6,55 ὄμ. κ. ἀπολ. : Θουκ.3,46 τὴν δα-
πάνην ἀποδοῦναι καὶ τὸ λοιπὸν ὀσιπάλειν, Δίων
Χρ.1,234 ὀσιπάλωντες τὸ λοιπὸν ὄσον μέτριον,
Δίων Κ 68,28 : γεν. ἀπότιμα, πληρώω : Ἰπρ.4,
20 ὀσιπάλειν οὐκ ἔστι βασιλεῖ ἰσοπίστιν τιμωρίαν
τῷ βασιλεῖ, Δημ.142 ἔρανον . . ὀσιπάλειν, Πλούτ.
Ἡθ.830D δῶρα . . ὀσιπάλειν : μτ. αἰτ. τι κα-
τοβάλλω, πληρώω χρεὸς τι : Λουκ.Ρητ.Διδ.23 νό-
κιμαρ τι ἄλλο ὀσιπάλειν.

ὀσιπάλωται(ν) ἴσοι νεώτ. κ. δημ. τελωνεῖν
δευτέρως τὰς ζω.

ὀσιπάλωντες ἰσοι νεώτ. κ. δημ. ὀποδιουθενῆς
τελωνεῖον : 2) ὀσιπάλωντες ὀσιπάλωντες.

ὀσιπάμω, ἰων. -τάμω, μέλλ. ὀσιπάμω, κ. ὀσιπα-
ροῦμαι, τέμνω κἀθεν, κόπτω ὑποκάτω : Ἰλ.Ε
74 ὄπο γάλασσον τάμω χαλκός, Ὀδ.Ψ 204 ταμίον
ὄπο πυθμὲν ἔλαϊσθ Πλούτ.Ἀντ.32 βούλει . . τὰς
ἀγκύρας τὰς νέκωσ ὀσιπάμω, κ. παρθ. : Αἰσχίν.77,26
ὀσιπάμω τὰ νεύρα τῶν πραγμάτων, Λουκ.
Τιμ.8 τὰς ῥίζας ὀσιπάμωμενον ἰχθίονα τὰς ῥί-
ζας κἀθεν τέμνωμενος, αὐτ.10,60 τῷ ἔφει
ὀσιπάμω τὴν ἰγνύον : 2) τέμνω, κόπτω κρυ-
φίως, δοκῶς, ἀπατηλῶς : Ἀριστοτ.Ἰπν.316 ὄστις
ὀσιπάμωμενον ἐπιώλεθες δέρμα μυχροπρό βοός ἐπὶ
ἀποκρίωνος πωλητοῦ δερμάτων : 3) ἀποκόπτω
κρυφίως ἢ δοκῶς, διατέμνω, διακόπτω, διαφράσ-
σω, διακυλώω : Πλάτ.Νόμ.844 Α ὀσιπάμω τὸ ἐπὶ
τὸν αὐτὸ τόπον ἀγεῖν ὄνομα ἀγέτω μὲν ἀρχά-
μενος ἐκ τῶν κοινῶν ναμίτων, μὴ ὀσιπάμωμενον
πηγάς φανεράς ἰδιώτου μηδένας : 4) συνθ. τὸ
μέσ. ὀσιπάμωμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : Ἡρ.5,86 ὀσιπα-
ροῦμενος τὸ ἀπὸ τῶν νεῶν ἰσοι τὰ διακόψωσι
τὴν μετὰ τῶν πλοίων συγκοινωνίαν, Ἀριστοτ.Ἰπν.
291 ὀσιπάρομαι τὰς ὁδοὺς σου ἰσοι δὲ ἰσοπι-
δισω εἰς τὸν δρόμον σου, Ξεν.Ἑλλ.1,6,15 ἐδίωκεν
ὀσιπάρομενος τὸν εἰς Σάμον πλοῖον, αὐτ.ΚΠ.1,4,19
οἱ, ἦν ἐπὶ ἐκείνους ἡμεῖς ἐλαυνόμενον, ὀσιπάρο-
μενοι ἡμᾶς πάλιν ἐνθάδε ἰσοι δὲ μᾶς κόψουσι τὸ δρό-
μοι, Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,44 ὀσιπάρομενος τὰς εἰς τὴν
πόλιν φερούσας ὁδοὺς, Διδόξ.13,50 τὸν ἀπό-
πλοῦον τὸν Λακεδαιμονίων ὀσιπάρομενον : κ. μτ.
δοτ. : Αἰλ.Ζ17,6 ὀσιπάρονται τὰς ὁδοὺς τοὺς
διώκοντας : 4) μτφ. κόπτω βλά.9, κατασιτέλλω,
κωλύω, ἀφαιρῶ, μοιᾶζω : Ξεν.Ἑλλ.2,3,34 ὀσιπα-
ροῦμαι ἄν τὰς ἐλπίδας : ἴ το μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ
σμν. : Πολύβ.18,38,1 ὀσιπάμω τὰς πάντων ὀρμῶς,
αὐτ.36,1,1 ὀσιπάρομενον τὴν ἐλπίσαν αὐτῶν, Ἀρι-
στοτ.2,212 ὀσιπάρομενος τὰς . . ἐπιτιμῆσεις,
Ἰω.Χρυσ.ΚΔ Κορινθ.1,15 ὀσιπάρομενος τὴν βρα-
σύτητα τῶν ἀντιλογούντων ὄμ. κ. ἐν τῷ ποθ. παρ-
ακ. : αὐτ.5,107,6 ὡς ὀσιπάρομενον πάσας αὐ-
τὸν τὰς ἐξώθεν ἀφαιλίτας καὶ τὰς εἰς τὸ μέλλω
ἐλπίδας : 5) ρηπρ.τ.π. ὀσιπάμω, ὀσιπα-
ρεῖς, ὀσιπῶ, ὀσιπῶμας.

ὀσιπῶμαι σμν. τερετίζω ἀποκρίνομαι ἢ
τερετίζω ἐν τοῦτφ. σμν τοῦτφ. : Σχολ.Πινδ.Ο 9,57.
ὀσιπῶρομαι μον. τερετίζω, ἐφαίρωμαι
κἀθεν : Τιμοκρ.ἐν Notitt.Μεσ.9,2,176 ὡσπερ ὀσιπα-
ροῦμαι τῇ τῆς περιβολῆς φαντήρ ἰεπὶ ἴππων.

ὀσιπῶμαρος-ος ἡ-ον παθ. μτ. τοῦ ὀσιπάλω
βλά. ὀ ὄπο τὰς διατάξεις ἢ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου
τεταμένως ἢ νεώτ. ὡς ἐπιθ. ὀ ὀσιπῶμαρος, ὀ
ὀσιπῶμαρος.

ὀσιπῶμαρῶς μέτ τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ὀσι-
πῶμαρος ἐπιθ. μτν. μεθ' ὀσιπῶμαρος : Κλήμ.Ρωμ.
ΚΔ Κορινθ.37.

ὀσιπῶμαρος-ος μτν. ὀ ἐκφροῦν τὴν πρός
ἄλλωσιν σχέσιν δὶο ἀριθμῶν, καθ' ἣν ὀ εἰς εἶναι
μικρότερος τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ τέταρτον, οἶον
τὸ 4 πρὸς τὸ 5 ἀνθὶ ἐπιτέταρτος : Μαρτιν.7,252.

ὀσιπῶμαρῶσ-ος μτν. ὀ σχεδὸν τετραγώ-
μος : Ἀδαμ.2,17,397 τὸ ὀσιπῶμαρῶσιν ἰτῆς γέ-
νωσι ἀνδρείων.

ὀσιπῶμαρῶσ-ος μτν. ὀ ἔχω σχέσιν
πρὸς ἄλλον, οἶαν ὀ 4 : 9, ὀ σχηματίζων τὸν λόγον
1+1/5 1=9/5 : Ἰαμβλ.Νικ.Ἀριθμ.58Β.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. ὀ ἔχω σχέσιν πρὸς ἄ-
λλον, οἶαν ὀ 6 : 26 : Ἀν.Βασίλ.4,420.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. ὀ τετρακίς μι-
κρότερος, ὀ ἔχω σχέσιν πρὸς ἄλλον οἶαν τὸ 14 :
Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,18,94 ἄν . . μετρῶ . . τετρακίς
ὀσιπῶμαρῶσιν ὡσπερ τὸ αὐτὸ ἐν τῶν 8.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. ἀπάντησις ἀπόκρισις :
Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.9,251 τὴν ἀπάντησιν εἰρημένον ὀ-
σιπῶμαρῶσιν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος βρουλοῦσι.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. ὀ ὄλιγον τι τεραθῶσιν,
ὀ ἔχων τεραθῶσιν πῶς χρώμα : Δισσα.5,166.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. βοηθῶ, ἐπιβοῶ εἰς
βοήθειαν διὰ τέχνης : Ἀλέξ.Τρακόμ.1,14 ὀσιπῶμα-
ρῶσιν δεῖ καὶ καταποσία ποιεῖν τὸν Αἰθίον ἰσοπῶ.
ἐπιτεχνῶσθαι, Καισάρ.936 (ἐκδ.Μιλ.).

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. ὀ τῆμοι κατὰ μικρόν, βα-
θηρόν : Βασίλ.587Β πάγας . . ἡλίω θάλλοντες
ὀσιπῶμαρῶσιν τῷ ἀκτίνῳ : κ. μτφ. : Μον.5,191
φρυγομένον σαρκῶν ὀσιπῶμαρῶσιν . . ἀνήρ, Αἰλ.Ζ1
15,4 τὸν ἰχθῶν τοῦτον ὀσιπῶμαρῶσιν καὶ ἐκλείπειν.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. ὀσιπῶμαρῶσιν καὶ ὀσιπῶμαρῶσιν
ἡ παρατήρησις : Σουῖδ.ἐν λ. δεκπίονος οὐδ' ὀσιπῶ-
μαρῶσιν αἰτίας (ἰσοπῶ). οὐδένα πηρῶσιν ἐτέρας.

ὀσιπῶμαρῶσιν μτν. παραπορῶ κρυφίως, παρα-
νομεύω : Σχολ.Ἀπολλ.Ρ 2,321 ὀσιπῶμαρῶσιν τὴν
σύνδοξον ἀκρυφίως ἰσοπῶμαρῶσιν : 2) φυ-
λάττω, διαφυλάττω ἐντός μεθ' ὀσιπῶμαρῶσιν : Γρη.
Νοῦ.Κ.227Α ὀσιπῶμαρῶσιν δὲ ὄμοις τρυγίαν, τὸ
τῆς ὄργης ἐπαχον.

ὀσιπῶμαρῶσιν κ. μον. νεώτ. κ. ὀσιπῶμαρῶσιν, μέλλ. ὀσι-
πῶμαρῶσιν, ἀφρ. ὀσιπῶμαρῶσιν, κ. νεώτ. ὀσιπῶμαρῶσιν, δημ. ὀ-
σιπῶμαρῶσιν, μέσ. κ. παθ. ὀσιπῶμαρῶσιν, ἀφρ. ὀσιπῶμαρῶσιν,
μτ. παρακ. ὀσιπῶμαρῶσιν, ἰτιθμῶν, βέτω, βέτω, βέτω,
ὀσιπῶμαρῶσιν, ὀσιπῶμαρῶσιν : Ἰλ.Σ 375 χρῆσται δὲ ὄσφ
ὄπο κύκλα ἐκαστφ πυθμῶν ἴθκειν, Τελεακ.ἀ.3
τὰ φρύων : ὀσιπῶμαρῶσιν ἰβέτι φρύονα κἀτωθεν,
Πλάτ.Τιμ.92Α θεοὺ βάσεις ὀσιπῶμαρῶσιν ἰβέτωνος
πόδας ὀσιπῶμαρῶσιν, αὐτ.Νόμ.632C, Ξεν.ΚΠ 7,5,12
ἰσοπῶμαρῶσιν ὀσιπῶμαρῶσιν, αὐτ.Ἰπν.11,2 ὀσιπῶμαρῶσιν τὰ ὀ-
σιπῶμαρῶσιν σκέλη ὄπο τὰ ἐμπροσθια, αὐτ.1,4 τὰ ὀ-
σιπῶμαρῶσιν σκέλη διὰ πολλοῦ ὀσιπῶμαρῶσιν ἐπὶ ἴππου
κοιλιζοντος, Ἀριστοτ.Ζ1 564b,2 τὰς δ' ἄλεκταρῶσιν
ἰππων ὀσιπῶμαρῶσιν αὐτῶν τὰ ψὰ ἐπιφῶμαρῶσιν αὐ-
τῶσιν, αὐτ.540a,11 οἱ δ' ἄσιπῶμαρῶσιν, οὐκ ἐπι-
σθεν συνιδόντες ἀλλ' ὀ μὲν ὀρθῶς, ἢ δὲ θήλειαν
ὀσιπῶμαρῶσιν αὐτῶν ἰσοπῶμαρῶσιν, αὐτ.Πρ.3,20 ὄπο
ὀσιπῶμαρῶσιν τῆς ὄπο τὸν ἀφθαλμόν, δύο φαί-
νεται : ἴ το μέσ. ἰτιθμῶν, βέτω ὄπο τὸς πόδας
μου : Ξεν.ΚΠ 8,1,41 τὰ ὀσιπῶμαρῶσιν ταῖσται ἐχού-
σιν ἐν οἷς μάστιγα λαβεῖν ἴσοι καὶ ὀσιπῶμαρῶσιν
: 2) μτφ. ἰτιθμῶν, βέτω ὄπο τὴν ἐξουσίαν πῶς :
Πλάτ.Πολιτ.308Α ὀσιπῶμαρῶσιν τοῖς ἐξῆρος ὀσι-
πῶμαρῶσιν τὰς αὐτῶν πατρίδας : 3) ὄσιπῶμαρῶσιν, ὀσι-

δῶλλω, κατατάσσω εἰς τινά τάξην, διαίρεσιν, μτ. δοτ.: Πλάτ. Πολιτ. 289Α γυμναστικῆ καὶ ἱατρικῆ . . πάν ὀπιθῆντες ὀρθότατον ἀποδοξάμεν ἢ τῆ πολιτικῆ· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀπιθῆτω βέτω τι ἐν τῷ κῶ ὡς δεδομένον ἢ ὡς βάσιον, λαμβάνω, παραδέχομαι τὸ ὡς ἄρχην, ὡς ἀληθές, ἰδ. πρὸς ἐξαγωγήν συμπεράσματος ἢ πρὸς ἐξήγησιν ἀπορίας, κῶνα ὀπιθῆσιν: Σεν. ΚΠ 5,5,13 καὶ τὴν ἐν φίλοις δικαιοσύνην ὀπιθῆσιν ἔγω ὀπιθῆσιν· ἔάν γάρ τι σε φανῶ, Δημ. 550 περί πάντων ὧν ἂν ἀκούσῃ, τοὺς ὀπιθῆντες ἀκούετε τῆ γνώμης, τί ἐν, εἰ τις ἔπαυσε ταὐθ' ὁμών, ἐποίει, Ἀριστ. Φυσ. 189β, ὀπιθῆναι τι τρίτον ὡσπερ φασίν οἱ μίαν τινὰ φύσιν εἶναι λέγοντας τὸ πᾶν, αὐτ. Μετοφ. 1,7 μίαν ὄλην ἢ πλείους ὀπιθῆναι, - ὡς ὀπιθῆσωμεν ὅτι ἢ εἰδήσεις εἶναι ἀληθῆς, - ὀπιθῆτω ὅτι θά τοῦ συμβαίην κατὰ σοδοράν, διότι δὲν ἀνήνηνται εἰς τὸ τελευταῖον μου γράμμα: τὸ παθ. ὀπιθῆσθαι, ἰδ. ἐν τῷ ὄρ. ὀπιθῆθην, τίθεμαι καθ' ὀπιθῆσιν, λαμβάνομαι ὡς βάσις, ὡς δεδομένον: Πλάτ. Τυμ. 48β ἐν μέν ὡς παραδείγματα εἰδος ὀπιθῆσθῶν, αὐτ. Νομ. Β12Α ἐκτός παραύσασθαι τῶν ὀπιθῆσάντων λόγων ἵκέμενοι οἱ ὀπιτοὶ ἐλήφθησαν ὡς ἀρχοί, αὐτ. Παρμ. 136β τί ἐπ' ἐκάτερθε τῆς ὀπιθῆσεως ἐμυθίσσεται καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀπιθῆσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις, αὐτ. Χαρμ. 160D τὴν καλὴν τι ἢ σφωροσύνην ἐπιπέθη· ἐλήφθη δὲ . . 1, Ἀριστ. ΑΠρ. 2,11,6 ἐν ὄπῳ, συλλογισμῶ, αὐτ. Β φέδοσθαι τὸ ὀπιθῆσθαι· 5) συνηθέσθ. ἐν τῷ μέσῳ, ὀπιθῆσθαι δέχομαι ὡς ἀρχήν, λαμβάνω ὡς δεδομένον, ἀληθές: Πλάτ. Τυμ. 53D ταῦτην . . πρὸς ἀρχήν . . ὀπιθῆμέθα, αὐτ. Φαιδ. 100Α ὀπιθῆμεν . . λόγον ὅν ἂν κρίνω ἐρωμηθέντατον, αὐτ. 101D ἄλλην . . ὀπιθῆσιν ὀπιθῆμενος, αὐτ. Χαρμ. 171D, αὐτ. 136C ὄπ- τι ὡς ἐν, αὐτ. Πολιτ. 284C ὀπιθῆσθαι μὲν τὸ τοῦδε περὶ αὐτῶν, Πολύδ. 1,5) ὀπιθῆσόμεθα . . ταύτης ἀρχὴν τῆς βίβλου μου πρῶτην διδάσκειν ἐξ Ἑλληνικῆς Ῥωμαίων, αὐτ. 3,1,1' κ. μτ. αἰ. κ. ἀπαρφ.: Πλάτ. Φαιδ. 100B ὀπιθῆμενος εἰς τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτό, αὐτ. Πρωτ. 339D ὅς γε τὸ μὲν πρόταον αὐτὸς ὀπιθῆτο χαλεπὸν εἶναι· ὄμ. κ. παρολεπούμενον τοῦ ἀπαρφ.: αὐτ. Πολ. 437Α, αὐτ. Θεαιτ. 165D λογίζομαι δὲ τι δάνειον οἷς ὀπιθῆμην ἱσοβαίνειν, Διον. Λα. Ρωμ. 4,6 νεώτερον αὐτὸν ὀπιθῆσθαι [εἶναι] τὸν θεωρῶ νεώτερον· κ. ἀπόλ.: Πλάτ. Πολ. 346B ὡσπερ ὀπιθῆσαι ἰσοφάνειαν πρὸς τὴν ὀπιθῆσιν τὴν ὀπίαν ἔκαμει, Φιλῶστρ. 702 ὀπιθῆμενος [ἀντιθ. συγγεγονός, ἐπὶ ὀπιθῆσεως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν γνώσιν]: 6) νεώτ. κ. δημ. ὀπιθῆτω ἐνθεωρῶ ἢ ἐκλαμβάνω, τὸ ὡς πηδόνον, νομίζω, ἐκδίδω· δὲν ὀπιθῆτω ὅτι θά μὲν ἀπατήρη διὰ δευτέραν φοράν, - ὀπιθῆται ὅτι δὲν θά ἀργήσω ἐν τῷ φανόν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀφαιρέσεως ἐπιθέσεως· κ. παθ. οἱ ὀπιθῆμενοι δρᾶσαι τοῦ ἐγκλήματος· 7) παθ. ἔνεστ. κ. γ' πρὸς ὀπιθῆσθαι ὡς ἀπράσ. τίθεται ὡς προσδόσεις, ἢ θεωρεῖται ὡς πηδόνον, ἐκδίδεται: διὰ νὰ φυλακισθῶν, ὀπιθῆται διὰ διηγεράει κάποιο ἀδικησῶν· 8) προτιμῶν, προτάσσω ἢ κρατῶ κατῶθεν, ὀπακῶν: Λουκ. Νεκρ. Δ 27,3 ὀπιθῆεις δὲ τὴν σφρίσσαν αὐτὸν τὴ διακίρειαι καὶ τὸν ἴππον· 9) μφ. θέτω πρὸ ὄψθαλμών, ὀδοβάλλω, προβάλλω, προτιμῶ: Εὐρ. Ὀρ. 1184 ἐπιθῆσα ὀπιθῆσαι ἰδιεργεῖν ἐπιθῆσαι, αὐτ. 1Α 507 παρὰ γνήμων ἐμὴν ὀπιθῆσας ὄρθως τὰς λόγους, αὐτ. Βδκκ. 675 τὸν ὀπιθῆντα τὰς τέχνας, Θεουκ. 1,138 ἐπιθῆσα . . ὀπιθῆσαι αὐτῷ δουλώσειν, αὐτ. 4,45 αἰτία δ' ἦν ἢ παρὰ λόγον τὴν πλείωνων ἐπαργία ἀδοτῶ ὀπιθῆσαι ἰσχυρὴ τῆς ἐπιθῆσας [Βερνούτ. 3,17η]. αἰτία δὲ ταύτου [τοῦ προσηρημένου] ἦτο ἡ ἀπρόδοκότης ἐν τοῖς πλείστοις ἐπιτυχία, ἣς ἐνέβλεπε [κυρ. ὀπ-

βαλλειν] εἰς αὐτοὺς [τῶσον] ἰσχυρὰν ἐπιθῆσαι· 8) συνηθ. τὸ μέσ. ὀπιθῆμαι ὀδοβάλλω τινί τι, λέγω, δίδω, ὀδοκεῖναι, συμβουλεύω, νευθεῖν: Ἰ. Θ 36 Βουλῆν δ' Ἀργείοις ὀδοθεσόμεθα [ισχυρὰ] ἐποδοίσεμεν, συμβουλεύεσμεν, αὐτ. 467, αὐτ. Α 788 ἐπος . . ὀπιθῆσθαι, Ὀδ. Δ 163 ἐπος ὀπιθῆσθαι ἡ τὸ ἔργον, Ἡσίοδ. Θ 175 δόλον δ' ὀπιθῆσθαι πάντα· κ. γεν. μτ. αἰ.: Ἡρ. 1,156 ταῦτά τί οἱ ἐνετείλατο προεῖπει Ἀυδοῖται τὰ δὲ Κρόισος ὀπιθῆσθαι, αὐτ. 3,36, αὐτ. 5,98 σωτηρίην ὀπιθῆσόμενον ἄμην· κ. μτ. δοτ. προσ.: Ὀδ. Β 194 Τηλέμαχος δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὀπιθῆσθαι αὐτός, αὐτ. Ε 143, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1154 σμικρὸν δ' ὀπιθῆσθαι τοῖς κριταῖς, αὐτ. Ὀρμ. 1362, αὐτ. Λυσ. 522, Πλάτ. Χαρμ. 155D, ΚΑ Τυμ. 1,4,6 ταῦτα ὀπιθῆμενος τοῖς ἀδελφοῖς καλῶς ἔσθ ἀδίκωνος . . Χριστοῦ· κ. μτ. ἐπρρ.: Ἰλ. Φ 293 σιάτραι τοὶ πυκινῶς ὀπιθῆσόμεθ', Ὀδ. Ο 310 ἀλλά μοι εὖ θ' ὀδοκέω· 10) μτ. ἀπαρφ. συμβουλεύω, δίδω ὄλην εἰς τινά νὰ πράξῃ τι, ἢ πῶς νὰ πράξῃ τι: Ἡρ. 1,90 ἐνετείλαμενος τοῖσι δορυφόροισι τὰ Κρόισος ὀπιθῆσθαι ἐπιτελεῖν, Θεουκ. 5,90, Ἰων. Ἰων. 3,7 ὀπιθῆσθαι τινὶ γνώσασθαι ἴππον· 5) κ. μσν. τὸ μέσ. κελεύω, ἐπιτάττω, διατάσσω, μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ.: Ἡρ. 4,136 ταῦτα τοῖσι ὀπαλοειρομένοις ὀπιθῆμενος ὁ Δαρειός· κ. μτ. ἀπαρφ.: Νικ. Χων. 5, Σάβ. 1,82 τῆ βασιλείας μου . . κατὰ συνασιμῶν τε καὶ συνδρομῆν ὀπιθῆμεν ποιεῖσθαι τὴν συμπλοκήν· 10) ὄμ. τὸ μέσ. ἐν ἀνοφ. πρὸς λόγους, γράμματα κττ., μεταδίδωμι, ἀνακινῶ: Πλάτ. Τυμ. 26Α λόγον τινά πρέποντα τοῖς βουλήμασιν ὀπιθῆσθαι, αὐτ. Πολιτ. 295C παρ' ἐκείνα τὰ γράμματα τομῆσιεν ἄλλα ὀπιθῆσθαι· 11) ὄμ. τὸ μέσ. προτιμῶ, προβάλλω τι: Λουκ. Αλ. 7 ἐνα τούτων ὀπιθῆμενος τὸν σκοπόν· κ. παθ.: Ἀριστ. Η Νικ. 6,12,9 ὀπιθῆσαι σκοπός· 12) φρ. ὀπιθῆσθαι ὕπερ τινος προβάλλω εἰς ἐμαυτὸν τὸ ὡς θέμα, ὡς ἔργον, ἀρχοῦμαι, ἀσχολοῦμαι εἰς τι, πραγματευομαι περὶ τινός τι: Ἰσοκρ. 3,14 περὶ μὲν ὅν τῶν πολιτικῶν, ἐντέθειν γὰρ ὀπιθῆμενος ἤρξασθην, αὐτ. 4,51 ἵνα δὲ μὲ δοκῶ περὶ τὰ μέρη διατρέθειν ὕπερ ὄλων τῶν πραγμάτων ὀπιθῆμενος· 12) τὸ ἐνεργ. κατιθῆμι ὡς ἐνέχυρον, ἐγγύσιον, ὀπιθῆσκω, ἐνεχυρίζω· Ἡρωιδ. 1,473 ἱερόν κ' ὀπιθῆσθαι μὲν ὁ δανειζόμενος τὸ ἐνέχυρον, ὀπιθῆσθαι δ' ὁ λαμβάνων: Ἡρ. 2,136 τῶ δὲ ὀπιθῆσθαι τούτῳ τὸ ἐνέχυρον, Διφιλ. Συναρ. ἀπ. 1,2 δραχμὴν ὀδοκέω, Ἰσοκρ. 21,2 τὴν . . οἰκίαν ἐπιθήκω, Δημ. 841 ὀπιθῆσαι τὴν οἰκίαν, αὐτ. 1188 ὀπιθῆσθαι αὐτοῖς τὴν οἰσίαν, Αισχυρ. 3,104 οὐκ ἀπόρουντες ὀπιθῆσσαν αὐτῶ τοῦ ταλάντου τὰς δρημίας προσόδους [ὀπιθῆσκασαν τὰς . . δι' ἐν δόξαντιον, Πλούτ. Κρῆσ. 7 ἀνήλασεν ὀπιθῆσαι αὐτὸν ἔγγυον τριάκοντα . . ταλάντων, Πάπ. ὀπιθῆσκην ὀπιθῆσθαι πρὸς τάλαντα δύο· κ. παθ.: Πάπ. τῶν ὀπιθῆμενων ἀρουρῶν ἀντι τοῦ παθ. συνηθ. ἐν χρ. εἶναι τὸ ὀπιθῆσθαι, ἢ ἐν τῷ ὄρ. α' ὀπιθῆσθαι: Ἐπρ. ὀπιθῆσθαι τοὺς ἀπτεθέντας [πῆροισι]: 13) ὀμ. ἐν τῷ οὐτῷ σμ. Πλούτ. Κἀτ. Νεωτ. 6 χωρία καὶ θεράποντας . . ὀπιθῆτον πρὸς τὸ δημόσιον, αὐτ. Ἡθ. 828Α, Πάπ. ἔχειν τὴν ἐξουσίαν τὸν ἴδιον πάντων, πωλεῖν, ὀπιθῆσθαι, διατιθῆσθαι, Πάπ. ὀπιθῆμην σὺ ἐνέχυρον· 13) τὸ μέσ. ὀπιθῆσθαι ἐπὶ δανεισμοῦ, λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον, δανειζῶ ἐπὶ ἐνέχυρῳ, παρέχω δάνειον ἐπὶ ὀπιθῆσθαι: Δημ. 1223 ἐκείνοισιν αὐτὸν μοι δανείσαι ὀπιθῆμενος τὸ σκεπὴ τῆς νεός· 14) ὀπιθῆσθαι εἰς κίνδυνον διακινδυνεύω: Πλάτ. Πρωτ. 313Α εἰς αἰὼν τινά κίνδυνον ἔρχει ὀπιθῆσθαι τὴν φυλήν, Δημ. 420 τὸν ἴδιον κίνδυνον ὀπιθῆσαι [μὲ κίνδυνον τοῦ ἐαυτοῦ] σου, ΚΑ Ρωμ. 16,4 στίνας ὕπερ τῆς ψυχῆς μου τὸν ἐαυτὸν τράχηλον ὀπιθῆ-

καν [δικινδύνευσαν τὸν ζωὴν αὐτῶν], Πλούτ. Θερμ.24, Λουκ.Δημ.Ἐγκωμ.41 τὴν φυχὴν ὀφθαίται ταῖς τῆς πατρίδος ἀδελφούς τῆσιν (5) ρη-ματ.π. ὑπόθεσις, ὑποθέτης, ὑπόθεσις

ὀπιλάω τίλλω κώτῳθεν ἀποσώφ ὀπακάτω, μα-δοῦ, ἐκρίζωνω: Θεοφρ.Φ1 2,7,5 πλὴν ὅσον ὀπι-τάται τὸν βοτάνην.

ὀπιλίθημα-ατος [ἰ] νεώτ. τὸ πασὸν καθ' ὃ ὀπιλίθεται, ἐλαττωταὶ ἢ ἀξία πράγματός πνος ἀντιβ. ὑπερίψημα.

ὀπιλίθησις-εως [ἡ] [ὀπιλίθη] μτγν. κ. νεώτ. ὑπο-θιθεασμός τῆς τιμῆς, ἰδ. τῆς ποιῆς ἄ. ἀντιψήματα βλ.λ.: Φιλ.2,628,37 δικῶν ἐπαγωγῆς, καὶ σκλάφεις καὶ ἀναδολῶς, καὶ τιμῆσις, καὶ πάλιν ὑποτιμή-σις, Σχδλ.Δημ.34,11 καθ' ὀπιλίθησιν αὐτὸ εἰσθ-γαγεν' 2] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελε-σμα τοῦ ὀπιλιθῆναι, ὁ ὑποθιθεασμός τῆς τιμῆς, ἢ ἐλάττωσις τῆς ἀξίας πράγματός πνος ἀντιβ. ἀντι-τίθησις, ὑπερίψις: ὀπιλίθησις τῶν σιτηρῶν - τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης 3] νεώτ. ἐκτίψησις πνος ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν ἢ ση-μασίαν 4] πρόσημα, πρόφασις, προσομοίσις: Φιλ.2,325,34 οὗτοι μὲν ὀπιλίθησιν ἔχουσι, τὸ μη-δεὸς ἐπράσθαι ἐπ' ὤφελειν, Πλάτ.Ἀν.2,17 οὐδὲ γὰρ τὴν ἄν' ἄγνοιας ὀπιλίθησιν ἀνέσχεο κατα-σταλῆναι, Πλούτ.Καρ.40 οὗτε ὀπιλίθησιν εἰπῶν, οὗτε πρόφασις χρῆσθῶντων, Αἰλ.Ζ1 4,43 ἀπροφασίστως καὶ ἀνευ πινός ὑποτιμήσεως.

ὀπιλιθῆτης [ὁ] [ὀπιλιθῆ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀπι-λιθῆναι, ὁ ἀντιπῶν, ὡς μτρφ. τοῦ λατ. abscensor: Δίων.Κ 52,21, αὐτ.24,33' 2] νεώτ. ὁ ἐνεργῶν ἢ συντελεῶν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀξίας, τὸν ὑποθι-θεασμὸν τῆς τιμῆς πράγματός πνος: ὀπιλιθῆται τοῦ συναλλάγματος.

ὀπιλιθῶ-ῶ κ. νεώτ., ἀβρ. ὑπερίψησις, παθ. ἀβρ. ὑπερίψηθη, μτγν. παρακ. ὀπιλιθῆται, ἑ-λαττω, ὑποθιθεῖω τὴν τιμὴν πωλῆσεως πράγμα-τός πνος, ἐκπίπτω τὰς τιμῆς, καθιστῶ ἢ πωλῶ τὴν εὐθιθέτησαν ἀντιβ. ἀνατιπῶ, ὑπερίψηω: Ἄλεξ.ἀπ. Λέβητ.3,4 τῶν ἰχθυοπωλῶν ὅστις ἐν πωλῶν τὴν ἰχθὺν ὀπιλιθῆσας ἀποδῶ' ἐλάττωτος ἢς εἶπε τι-μῆς, εἰς τὸ δευροκτῆριον εὐθὺς ἀπάγεσθαι κ. παθ.: ὀπιλιθῆσαν τὰ εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης 2] νεώτ. κρίνω ἢ ποριστῶ πινῶ ἢ κατώτερον τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ἀξίας ἢ σημασίας ἀντιβ. ὑπερίψηω: ὀπιλιθῶ πωλῶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀντιπῶ-λων μου, - ὀπιλιθῶσι τὸ ἔργον του' 3] τὸ μέσ. ὀπιλιθῶμαι ἐνεργῶ ἐκτίψησιν ἢ ὀπαροφῆν τῆς περιουσίας μου, ἐκτίψηω ὁ ἴδιος τὴν περιου-σίαν μου: Ἀριστ.Οἰκ.2,5 ἵνα οἱ ἀνήτης δύνω-νται ὀπιλιθῆσαι, αὐτ.36' 4] μτ. τὸ μέσ. ὡς δικον. ὄρος, ἐπὶ κατηγορουμένου, ἀντιπροτίθημι ἐν δικαστηρίῳ ἄλλην πωλὴν μικροτέραν ἢς δικαιο-τέραν τῆς ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ προταθείσης δ. ἀντιπῶμαι: Ξεν.Ἀπολ.23 κελευόμενος ὀπιλιθῆ-σασθε, οὗτε αὐτὸς ὀπιλιθῆσατο, οὗτε τοὺς φίλους εἶπασεν, Σωκρ.Ἐπιστ.14,30 οἱ δικασταὶ . . . ὀπιλιθῆ-σασθαι ἔλεγαν, Ἀριστ.Ρητ.Ἄλ.30,11' 5] ὄμ. τὸ μέσ. προφασιζομαι, προσομοίσις: Ἀπολλῶδ.2,4,3 [ἰδὲμθ.Πυθ.23,58 πέναν ὑπετίθησασθε] || κ. ἀπολ. δικαιολογουμαι: Ἀρρ.Ἐπιστ.3,24,61 οὐτ' ἀπολο-γούμενος οὐθ' ὀπιτιμῶμενος 6] ρηματ. π.

ὀπιλιθῆσις μτγν. πινάσω, οὐκ ὀλιγον π: Παλλῶδ.Β1.Χρυσ.5,22 τὸν ἔλκοντα μῶσχος ὀπι-νῶξαντα διασεῖσαι τὴν κισθόν.

ὀπιτιθίδιον παιδιῶν [ἰ] Ἐπιτρ. ἄ. ὀπιτιθ-ίδιον, ὀπομάζιον, βύρσαταροῦδι.

ὀπιτιθῆσις-ος ὀμ. κ. μαν. ὁ ὄπὸ τοὺς μα-στούς, ὁ βυζανιάρχικος, ἄ. ὀπομάζιον: Κλήμ. Ἀλ.125 ὀπιτιθῆσις παιδία, Ἐπιφῶν.1,226,2. Ἰω.Χρυσ.10,120β. παιδίων ὀπιτιθῆσις, Θεοφῶλ.Σ 20 [ἐκδ.Boiss.], Ἀ-

ναγμ.107,33 [ἐκδ. VeneL] || τὸ οὐδ. κτ. κληθ. ὀ-ποτιθῆσις Ἦσα. ἐπὶ θηλόζωντα, τὰ γαλουμοῦσα παῖδια: ΠΔ Ὁα14,1 τὰ ὀπιτιθῆσις αὐτῶν ἐξαρ-σθῆσανται, Ἀβην.2,46ε.

ὀπιτιθῆσις-ος λεξ. ἄ. ὀπιτιθῆσις βλ.λ.: Φώτ.631,12, Σουιδ. κκαὶ ὀπιτιθῆσις ὀμοίως τὸ ὀπομάζιον, Εὐστ.117,14, αὐτ.650,22.

ὀπιτιθῆσις [ἰ] νεώτ. ἄ. ὀπιτιθῆσις βλ.λ.

ὀπιτιπλος [ὁ] νεώτ. κ. ὀπιτιπλοῦν [ἰ] ὁ κάτωθεν γενικωτέρου πινός τίτου δευτερεύον τίτλος.

ὀπιτῶμα μον. ἀβρ. ἐνεστ. μτ. ἀβρ. ὑπέπλην, ὀπο-μένο, ὄπιστασμα, ὄποφωρμα: Παῦλ Σιλ ΑΠ 5,302

ὀπιτιπῆμα μτγν. ποι. ἀντι ὀποτάμω βλ.λ.: Κόιντ 5,244, αὐτ.9,380' || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.:

'Απολλ.Ρ 4,328 ὀπιτιπῆξαντο.

ὀπιτιπῆσις-εως [ἡ] [ὀπιτιπῆμα] μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀπιτιπῆσαι: Φιλ.Μηχ.ἐν Ἀρχ Μοθ.100,2 χρῆ-σιμα πρὸς τὰς τῶν σκελῶν ὀπιτιπῆσις.

ὀπιτοβῶ-ῶ ὀποδοῦ κώτῳθεν ὀπηξῶ, Ἀλοχ.Πρ. 574 ὄπὸ δε. . ὀποδοῖ δόναξ . . νόμον.

ὀπιτολόμηρος-ος μτγν. κ. μαν. ὁ ὀλιγον, ὁ κά-τως τοιλυρός: Εὐστ.Ἰλ.1284,6 ὀπιτολόμηρον τὸ τῆς λέξεως [τὸ κάτως τοιλυρόν].

ὀπιτομάκης-εως [ὁ] [ὀπιτομάχης] μτγν. ὁ ὀπιτε-μῶν ἢ ὁ δε' αὐτ' ἀποκλιπόμεν, ὄρανον, ἐργαλείον πρὸς τομῆν: ΠΔ Βασ.2,12,31 ὀπιτομαεὶν σιδηροῖς 2] νεώτ. στρατ. τμήμα, ὑποδιοίρεσις στρατιωτι-κοῦ τομέως βλ.λ.

ὀπιτομή [ἡ] [ὀπιτέμω] ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀπιτε-μῆναι, ἢ κώτῳθεν ὀπιτομῆναι, ἢ ἐκ τῆς ρίζης ἀπο-κοπῆ, ἐν ἀναφ. πρὸς ἀπόγνον: Πλούτ.Ηθ.980β ὡστε μὴ βδίσαν, ἀλλὰ ὑδερσνον εἶναι τὴν ὀπι-τομῆν αὐτοῦ τοῖς θερσοῦσιν' 2] ἢ κατὰ μικρόν, ἢ βαθμιαία ἀποκοπῆ: Θεοφρ.Φ1 9,27' 3] μικροτέρα πη τομῆ, τμήμα ἢ ὑποδιοίρεσις τῆς τομῆς: Πρόκλ.Υποτ.9,27 [Ἰατμ.] περιγράφεις τὸς μοίρας καὶ τὸ λεπτά, τὰς μὲν τὰς μείζουσι τομαῖς, τὰ δὲ γαίε ἐλάττωσιν ὀπιτομαῖς.

ὀπιτομασις-ος [ὁ] [ὀπιτέμω] Ἐπιτρ. ὁ ὀπιτιπῆσις, ἢ τοῦ ἀμνηστευεῖς, ἐπὶ ἐγκλημάτων: εἰ δὲ τὸ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν χρόνων ἐγκλημα γέγονεν, ὀπι-τομα εἶμεν πάντα ἵνα κοπῶσι, καὶ κατορηθῶσι.

ὀπιτονοβουρίζω μτγν. μον. κ. νεώτ. τον-νοβουρίζω ἡρέμω, φθιβερίζω χαμηλοφώνως μουμου-ρίζω σιγῆ, ἢ σιγοτραγουδοῦ: Λουκ.Μποθ.Συν.26, αὐτ.Δις Κατ.4 ὀπιτονοβουρίζουσι δὲ συγκεκο-υτες αἰτιγόμενον τὸν χρόνον, Ἄγαθ.144β ἄδη ὀπι-τονοβουρίζον καὶ ἦδη ἢ φωνῆ εἰς τὸ σαφέστερον διεκρίνετο, Ἀνάκ.ἐν Ἀν.Κρ.2,414,1] γυναικῶν τινῶν ὀποκωθωνίζουμένων καὶ ὀπιτονοβουρίζουμένων κ. πτ. αἰγ.: Λουκ.Νεκουμ.7 τὴν ἐμπῶδην ἐκένων ὀπι-τονοβουρίζου.

ὀπιτοπία [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἢ ἐλάττωσις τῆς τονι-κότητος τῆς δυνάμεως τῶν μῶν' 2] εἰδ. ὁ-φθαλμολ. μαλακώσεσι τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ.

ὀπιτοπικῶς-ἡ-ῶν νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ πάσχων ὀ-ποπινῶν βλ.λ. 2] ὀπιτοπικῶς ὀφθαλμολ.

ὀπιτοπῶν-ος λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὀπιτεταμένος, ὁ κώτῳθεν τεταμένος || ἰδ. τὸ οὐδ. ὀπιτεπῶν ὁ ὀποθεσάστων τῆς στήλην στυλοῦ Ζενοαρ' 2] νεώτ. φαρμακ. ἐπὶ διαλυμάτων, ὁ πρὸχων μικροτέρον ὀριθμῶν διατελευμένων μοριῶν, ἢ τοῦ παρυσιάστων χαμηλοτέρων ὀριθμικῶν βλ.λ. πινον.

ὀπιτοπῶμα τοῦδεω κώτῳθεν, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ ὄνω: Αἰε.Πολυορκ.36 διὰ τὸ ὀπιτοπῶμα.

ὀπιτοπάω μτγν. κ. μαν. ἄ. ὀπιτοπάω βλ.λ.: Ἦσα. ἐπιτοπάσθαι, ὀπιτοπαθῆναι, ὀπιτοπῆσθαι: Φιλ.2,480, Θεοφῶλ.Σ 47,19, Ἀδοσ. Θεοδῶ. Ἐγκωμ.Νικ.ε.7 [Bachmann] ἦν εἰ ἰδῶ τις ἐκ μακρόθεν, ἄλλος εἶποι ταῦτην . . . ἢ πάλιν ὀπιτοπάσειεν' κ. παθ.: Δίων.Κ 78,25

ἐκ τούτου νέον τὸ γίνεσθαι ὀπιτοπάσθαι 2] ρη-ματ. π. ὀπιτοπασιμός.

ὀποποασμός (ὀ) ὀποποάσζωι μγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀποποάσζειν, ὀπόνοια, ὀποψία: Ἰωδ.ΑΙ 17,4,2. **ὀποποεύω** κ. μων. ὀποποέω βλλ., μτ.αί.: Θουκ. Β,76 τοὺς πρότερος στρατηγούς καὶ εἶ τινα τῶν τριπρόρχων ὀποποέοντο ἰδ. γρ. ὀποποέοντο κ. μτ. αἰτ. κ. ἀνορφ.: αὐτ.5,35 ὀποποέοντες τοὺς Λακεδαιμονίους μὴδὲν δίκαιον διανοοῦσθαι ἰδ. γρ. ἀντὶ ὀποποέοντι, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰ.δ.δ.14 ἀνάξια τῆς θίσις ἐκείνου φρονεῖν ὀποποέουσαν ἢ εἰδ. π. γραμμ. ἀμφιβάλλω περὶ τῆς γνησιότητος χωρίου πινός, ἐν χρ. το παθ.: Σχόλ. Ὁδ.Η 80 ὀποποεῖται ὁ τόπος.

ὀποπόλημα-σας(τῷ) ὀποπολήμῳ μων. εἰκασία, ὀπόνοια, ὀποψία: Παχυμ.Γ Ἀνδρ.Παλ.340Β ἐφραγὴν ὀποπολήματων.

ὀποποτέον-ον μγν. ὁ ὀποποτέων: Πολ.Φυσ. 1,6,265 καὶ ὀποπότι ἴεσφ. γρ. ἀντὶ κοῦπόποτι.

ὀποποτέω-έω κ. μων. ἀδ. ὀποπόπησα (Θουκ.Ι,20), παρκα. ὀποποτέπκα (Διδων Κ 38,42) ὀποποτέω, ὀπονοώ, εἰκάω, ὀπολομῶδων, ὀποψιάζομαι, μτ. αἰτ. πρᾶγμ.: Θουκ.Ι,56 ὀποπολήσαντες τὴν ἔχθραν αὐτῶν, Ἀγαθ.322,9, αὐτ.323,17 διώξιν τινα ὀποπολήσαντες κ. μτ. αἰτ. κ. ἀνορφ.: Θουκ.Ι,20 ὀποπολήσαντες δὲ τὴ ἐκείνη τῆ ἡμέρα καὶ παρὰρῶμα Ἀρμόδιος. ὅμ. Ἰππία μνημονύσθαι ὅμ. ἐπομένης προτάσεως εἰσαγομένης διὰ τοῦ μῆ: αὐτ.2,13 ὀποπολήσας. ὅμ. ἢ ἢ μτ. αἰτ. προσ. ὀποποτέω, ὀποψιάζομαι τινα αὐτ.5,116 τῶν ἐν τῇ πόλει τινός ὀποπολήσαντες τοὺς μὲν Ξυλάδων κ. μτ. ἀνορφ.: Ἀλκιβ.3,72 ὀποποήσαντες ἐμὲ πρότερον εἶνα: ἢ ἀρχαῖοι, ἐν χρ. τὸ ὀποπο. ὀποπονοῦμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῶ, ἀδ. ὀποπολήθη: Ἡρ.9,116 οὐδὲν ὀποποληθέντα τὸν ἐκείνου ἐφρονεῖν, Ἀριστ.Βάτρ.958 καὶ ὀποποπέσθαι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,81 ὀποποτηθεῖς τὴν ὀλοηθῶν κ. μτ. ἀνορφ.: Ἡρ.6,70 ὀποποληθέντες Δημόδοκον θρασυῶς ἐπιχειρεῖν, Ἀριστ.Φασμ.496 τνα. ὅμ. μὴδὲν κακὸν ὀρᾶν ὀποπολήται 2) ρη.ματ. π. ὀποπόλημα.

ὀποπορεύω μγν. τορεῶν ὀποκάτω, ἐγγλύφω κώταβη: Αἰ.Ζ 110,22 τῶν προσηλαίων ὀροφῶν γυπῶν πτέρυγας ὀποπορεύων.

ὀποπραγμῶ-έω μγν. κ. μων. μετέω τῆς ἐκτελέσεως τραγῳδίας τινός ὄω βοηθός ὀποκροτοῦ, ὀποκρίνομαι ἐν τραγῳδίᾳ τῷ δευτεροῦτον πρόσωπον, παίζω δευτεροῦτον ρόλον: Φλόστρ. 507 τοὺς βαρυστόνους ὀποκρίταις τὸν ἐν μετριοκῶ χρόνον ὀποπραγμῶσαν, Νίκιτ.Εγγ.5,2 2) λαλῶ ἡ ὀποκρίνομαι ὄω ἐν τραγῳδίᾳ, κατὰ τρῶπον τραγικῶν: Λουκ.Ζ 17,1 ὡστε σοὶ ὀποπραγμῶειν ἰδ. γρ. ἀντὶ ὀποπραματοῦργειν.

ὀποπραυλιζέω μγν. κ. μων. τρουλιζέω ὄλιγον τ: Λουκ.Τιμ.55 καὶ ταῦτα φωνῆν ἴδῃ ὄπο το ἡκράτους πανηρός ἔχων καὶ ὀποπραυλιζέω γελῶσις, Εὐστ. Ὁδ.Τ 518 ἢ το μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῶ.: Γρηγ.Νύσσα.3,429.

ὀποπραυλοῦσθαι ὄ ὄλιγον τὴ τρουλιζέω: Ἰππ. 1207Ε γλῶσσα ὀποπραυλος ὄπο ἐφρήντος.

ὀποπραχλίον(τῷ) μγν. κ. νεώτ. ὁ κατώτερον μέρος τοῦ τροχλοῦ: Πολιδ.2,136 ἐποπραχλίον καλοῦσι τὸ ὄπο τοῦ ἀχένας μεταξὺ ὀνοκλήτων καταλήγον ἐπὶ τὸ μετὰφρονος 2) κ. νεώτ. ἀρχιτεκτ. τὸ μετὰξὺ τοῦ κορυμῶ κινῶνων πινῶν καὶ τῶν νισοκράτων οὐτῶν ἀρράδιδωτον τμήμα, διακοσμοῦμενον εἰς τὸν ἰσοκῶν ρυθμὸν δι' ἀνογλύφων ἀνθεμίων, ἀ. λαϊρὸς βλλ.31: Βητρ.3,2.

ὀποπραχλοῦσθαι ὄ ὄπο τὸν τροχλόν, ὁ κάτωθεν τοῦ τροχλοῦ περιπέθεμενος: Ἡσ.ἐν λ. ὀποθυμῶς στέφανος ὀποπραχλοῦσθαι.

ὀποπραχύνω μγν. τραχύνω ὄλιγον τ, ἰδ. προκαλῶ τραχῶ, δυσάρεστον πῶς οἰσθημα εἰς τ: Διον. Ἀλ.Συνθ.22 οὐδὲ ἡ προηγουμένη τοῦ μῆμα-

τε συλλαβῆ μαλακῶν ἔχει τὸν ἕχον, ἀλλ' ὀποπραχύνει τὴν ἀκοήν, ἀρχουσά τε ἐξ ἀφάνου καὶ λήγουσα εἰς ἡμίφωνον 2) μτφ ἐρεθίζω, ἐξοργίζω ὄλιγον τ, το παθ.: Γρηγ.Νύσσα.3,2B ὀποπραχύνει ἐκ τῶν ἐφ ὄβρει παρ' αὐτοῦ ρηθέντων, **ὀποπράχυν**-αρος-υ, ἰων. ὀποπράχυνος ὁ ὄλιγον π. τραχῶς: Ἀρχαῖστ.π. Ἀθην.7,330Α λαβεῖν φήταν μεγάλην καὶ τὴν ὀποπράχυν βουγλωσῶσαν, Ὀρφ.Αἰ.9,357 λυγρὸν, ὀποπράχυν, Γολ.Λεξ.418 δειξέ τις ὀποπράχυν ἐρεθίζουσα τὴν τραχῆταν ἀρτηρίαν 2) μτφ. ὁ ὄλιγον τ ἐρεθιοῦμενος, ὄρρασμαῖος: Λοβέκ.Φρῶν.541.

ὀποπρέω ἐπ. τ. τοῦ ὀποπρέω βλλ.: Τιμων Φλ.π. Πλούτ. Ἡ8 466C.

ὀποπρέω κ. μων. κ. νεώτ. τρέμω ὄλιγον τ, ἐκασφῶς σποπρέω, τρεμουλιζέω: Πλάτ.Πολ.336B καὶ εἰπον ὀποπρέωμ . . . μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθ, Πλούτ. Ἡ8,973P, Λουκ.Ζ 17,14 ὄπο ὄνομα μοι ἀρέσκει ὀποπρέωμ καὶ ταρροτῶμενος, αὐτ.41, Χριστ. Πάσχ.2200 ὄω εἰς κενὸν δ' ὄρ' ἡ φάλαγγ ὄποπρέωμ, Γεωμ.15,2,33 ὀποπρέωσας τὰς πτέρυγας.

ὀποπρέομαι μγν. τρέπομαι, στρέφομαι ὄποσω, ὀποπρέφω, ἐπονοκάμνω, γυρίζω πίσω: Πλούτ. Ἡ8,77B ἐν μέσῳ περιεφρονται πολλακῶς ὀποπρέομενος, Ὀππ. Ἀλ.3,516 ἐφερρῶζουσα δὲ λάβρη αὐτῶ ὀποπρέεται.

ὀποπρέω κ. μων. μέλλ. ὀποπρέφω, τρέφω ἢ ἀνατρέφω κρυφῶς ἢ ὄλιγον κατ' ὄλιγον: Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,81 σκυλακας ὀποπρέφει, Διόδ.Σ 3,63 μέχρι τῆς τελευταῖας ἐπιμελεῖς ὀποπρέφει τοὺς πώγωνας ἰδ. γρ. ἀνατρέφειν, Λουκ.Μή Πιστ.διὰδ. 24, Πιστ.δ.Γ Ἀδερ.2 ὀποπρέφοντας ἀγρία φανῶν κ. παθ.: Πλούτ. Ἡ8,595C ἴν' ἡμῖν εὐγενῆς ἀποπρέφεται πτωρῶς ἐπὶ τοὺς τυράννων, Σενέκ.122D μὴδὲν ἐμπύρεμα τῆς ἐναντίας ἀφρέσεως . . . λανθάνειν ὀποπρέομενον ἢ ὄμ. το παθ. αὐτῶνομα κατὰ μικρὸν ἢ κατὰ διόδοχον: Πλάτ.Πολ. 560Α τῶν ἐκπεσοῦσων ἐπιθυμῶν ὄπο ὄποπρέομενοι εὐγενεῖς 2) τὸ μέσ. ὀποπρέφωμαι περιβάλλω, διοτρωῶ, συντηρῶ κρυφῶς: Ξεν.ΚΠ 2,17 τὸ λῶμ, ἢν οὐδὲν ὄνιμ ἦττον προήκει . . . ὀποπρέφωμαι.

ὀποπρέω κ. νεώτ., μέλλ. ὀποπρέζομαι κ. ὀποπραιοῦμαι, ὄδρ. ὀποπρέζωμ, ποι. παρκα. ὀποπρέζωμα ἴγυν. Ἀπόλλ.284 κ. ὀποπρέζωμνηκα, τρέχω ὀποκάτω ἢ κώταβη, σκυφτά: Ἰ.Φ 68 ὁ δ' ὀποπρέωμαι καὶ λάδω γόνυων κώφας ἴερεῖς ὄπο τὸν ὄφωθέντα βροχίονα τοῦ Ἀχ. καὶ κώφας τὸν ἐπιασε ἀπὸ τῶ γόνυατ, Ὁδ.Κ 323, Ὁδ.7,88 ἐλασῶντι γὰρ οἱ ὄπο τὸς ὄποδρας τοῦ ἴππου ὀποπρέωμαι κῶν, Εὐρ.ΙΑ 631 ὀποπρέωμαι . . . πρὸς στέφανα πατρὸς στέφανα τῶμῶ περιβαλῶ, Ἀντιφ.3,2,4 τοῦ . . . παιδὸς ὄπο τῶν τοῦ ἀκοντίου φορᾶν ὀποπραιοῦντος κ. μτ. αἰτ.: Φλόστρ. Ἐπιστ.44 πτωχὸς ὁ Σωκράτης ἀλλ' ὀπρέτρεχον αὐτοῦ τὸν τριβῶνα Ἀλκιβιάδης, Θεμιστ.Λόγ.13,168B νεφέλαι ὀποπραιοῦμαι ἡλιθιότους πρῶνας κ. μτ. ὄοτ.: Πλούτ. Ἡ8,185B ταῖς πλατάνων ἀπέικασεν αὐτὸν, αἰς ὀποπρέωμαι χεμισθόμενον, αὐτ.243B ὄμοιος καὶ ναυλοχῶσι ἀναγκαῖος μόλις ὀποπραιοῦντος 2) ἐκτένομαι κώταβη, ὄπολω, ὄπολω: Ἰγν. Ἀπόλλ.284 ἀπρσθρον πέτρην ἐπικράματα, κολλῆ δ' ὀποπρέωμαι βήσσα 3) τρέχων προλαβέντων, προφθῶν τινά: Ἀριστ.Ἰππ. 676, Ξεν.ΚΠ1,212 κακοῦργους ἐφρονήσῃ ἡ ληστιάς ὀποπραιοῦμαι ἰνὰ τρέξασιν διὰ τὸ συλλαθῶσι ληστιάς ἢ ὄποπραιοῦμαι π, εἰσέρχομαι ὄπο π: Θεμιστ. Ἀν.Ἰστ.1 ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὀποπράχει, ἐν τῇ ἐκλειψῆι 4) ὀποσκειλιζέω, ἐξοπατῶ: Ἀριστ.Ἰππ.742 τὸν στρατηγὸν ὀποπραιοῦμαι τοῦ ἐκ Πύλου, ὅμ. τοὺς Λόκωνας ἡγαγον ἰδιῶδρ. ἀντὶ τῶν στρατηγῶν . . . τῶν ἐκ . . . ἵβερωνδ.Γρηγ. ὀπο-

σκέλισας [ἐξαπατήσας] τὸν στρατ. ἤγαγον τοὺς ἐκ Πύλου, τοὺς Λάκωνας δὲ λχ· 5] διακόπις, ὑπολοιπώνων· Δίος π. Στοβ. Ἀνθολ. 65, 17 ὑποδρα- μόν τῆς φασε! 6] ζητῶ τὰ λάβρα, ἐπιδιώκω ν' ὀνοικήσω, τὰ κερόθια· Σέξτ. Ἐπιμ. Μοθ. 9, 38 ὁ αὐτὸς ὑποδραμάντες τὴν τὸν θεῶν τιμὴν 7] εἰσέρχονται πού λάβρα, εισχωρῶ ἐξ ἀπόδο- τῆ ἠνεκασθήτως, εἰσέρπω, εἰσδύω· Σαοφ. 2, 10 λεπτὸν δ' αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδράμακεν 1] δδ. κ. νεώτ. ἐπὶ διανομημάτων, αἰσθημάτων κτ., ἐπέρομαι εἰς τὸν νῆον τινος, καταλαμβάνω πνύ, μτ. δοτ. προσ.· Πολύδ. β. 6, 10 καὶ γὰρ ὑπέδραμέ τῆς ἐνοίας· καὶ πιθανότης τοῖς ἀνθρώποις κ. μτ. αἰτ. προσ.· αὐτ. 31, 8, 11 καὶ τῆς ἀπελευθερίας ὑπέ- δραμε τοὺς ἀνθρώπους, αὐτ. 9, 10, 7 ἔλαος αὐτὸν ὑποτρακεῖ μτ. δοτ. κ. ἀσοφ.· αὐτ. 14, 12, 5 ὑπέ- δραμεν . . κάμω . . ῥάδιον ἐσκαθαί . . τὴν διή- γησιν κ. ἀπολ.· Στράβ. 12, 3, 27 πολλὰ δὲ καὶ ἀε- ρομηνοῦσα μέν, οὐχ ὑπέδραμε δέ· 8] ἐπέρ- χωμαι, ἀνακίωμα τὴν οικειότητα, τὴν φίλαν τιμὴς, εἰσάγω ἐμαυτὸν εἰς τὴν εὐνοίαν τινος, προσπαθῶ διὰ κολοκικῶν νὰ εἰσχωρήσω παρὰ τινι· Ἡσ. «ὕποτρομας» ὑπεισαρόμενος· Εὐρ. Ὀρ. 670 κοῦχ ὑποτραχέον σε τοῦτο θυσία λέγω, Πλάτ. Πολ. 426 c ὅς δ' ἄν . . ῥήσιτα θεραπέδι καὶ γαρ- ῖδηται ὑποτραχέον, αὐτ. Νόμ. 923 B ὅπως θυσιαίς ὑποδραγαῶν ἐν νόσοις ἢ γήρα σκαλεύονται, Αἰ- σχίν. 3, 162 τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτραχεῖ καὶ πλη- σίδεις ἐκείνου, Πλούτ. Αἰμ. 2 φησπροσόντας αἰς ὑποτραχόντες ὁ πολλοὶ τὸν δισον, Αἰμ. 17, 17 αὐδέν τὶ πρὸς ταῦτα θυσιαίους οὐδὲ ὑποδραμών.

ὕποτρομα κ. μον., ἐπ. ὑποτροπέ (Πηνων Φλ. η. Πλούτ. Ἡδ. 466 C), μέλλ. ὑποτρομα, φεῖω πρὸς τὰ ὀπίω ἐκ φόδου, ὑποχωρῶ, ὑποσχωρῶ ὀλίγον διὰ φό- δον· Ἰλ. Η 217 οὐ πως ἐπὶ εἰχεν ὑποτραπέα οὐδ' ἀναδύσθαι, αὐτ. Ο 636, Πινδ. ὄν. 246 ἴσαν ὑποτραπέ- σαι, Μάρκ. Αὐρ. 11, 9 ἀφώροτος . . λειπατάκται, ὁ μὲν ὑποτραπέα, ὁ δὲ ἄλλοτριωθεὶς πρὸς τὸν φῶμα συγγενῆ, Σινέσι. Ἐπιστ. 4, Ἀκρον. Κ ἐν 585 Μαίτου 2, 746 P ὑπεδὲν ὑποτραπέα· 1] μτ. οἰτ. φεῖω ἐμπροσθεν τινος φοβούμενος αὐτόν, ὑπο- χωρῶ ἐκ φόδου ἐνώπιόν τινος, φοδοῦμαι τινι· Ἰλ. P 587 ὁταν δὲ Μενέλαον ὑπέτρασε, Καλλ. Διήλ. 55 οὐδ' ἦρην κοτάουσιν ὑπέτρασε, Πλούτ. Μάρ. 7 οὔτε τῶν μεγάλων νινάλοπων ὑποτραπέα.

ὕποτροπος-ον μτγ. ὁ κἀτωθεν διὰτρητος, ὁ τρυπημένος ὑποκάτω· Ἀθην. 4, 176 P ἰαυλῶν τὰς καλουμένους ὑποτρήτους.

ὕποτροχόνω ἰων. τ. τοῦ ὑποτραχίνω βλλ. **ὕποτροχίως**-εος-υ ἰων. τ. τοῦ ὑποτραχίως βλλ.· Ἀρχεστρ. π. Αβήμ. 7, 330 B τὴν ὑποτρήκων βου- γλιώσων.

ὕποτροπῆ (ἢ ἰσοτροπῆ) μτγ. ἡ κἀτωθεν, ἢ ὑποκάτω τριβῆ· Ἀνακ. Μυθολ. 75 ἴππους χυλεῶσαν- τας εἰς ὑποτριβῆς ἰδιότη ὑπετριβήσαν, ἐφαγάθη- σαν αἰ ὀπλαι αὐτῶν.

ὕποτριβω κ. μον., μέλλ. ὑποτριβῶ, τριβῶ ὀλί- γον τὴ ἑλαφρώς, ἤρεμα· Ἐπιφάν. 1, 480 B ὑποτρι- βῶ τὸ μέτωπον, ἴππιαστρ. 254, 13 ἐάν ὑποτριβῆ ζῶον κ. παθ.· ἴππ. 231, 46 αὐτὸν ὑποτριβομένωσι, κνησὸς ἐμπίπτει, Ὀρειδ. 41 (ἐκδ. Matthe) 2] τρι- βῶ πρὸς ἀνάμειξη· Δαμοῦξ Σιντροφ. ἀπ. 1, 38 καὶ σπῆ- σαι ὑποτριβόντες εἰς ταύτην (τὴν ἄμνην) πρὸς ἄποτρομα· 3] τὸ παθ. ἐπὶ τῶν ὀλίγων τῶν ἴπ- πων, φθέρισμα ἐκ τῆς πολλῆς τριβῆς· Διόδ. Σ 17, 94 τῶν ἴππων τὰς ὀλίγας ὑποτριβήσας συνάδειας 4] ρησικ. π. ὑποτριβῆ, ὑπότρομα, ὑποτριβίς.

ὕποτριξ κ. μον. κ. νεώτ. τριξ ὀλίγον, ἐλα- φρώς, παράγω ἐλαφρὸν τριμύον, σγατριξ· Ἡ- λιοδ. Αἰθ. 6, 15 ὁταν ἐκ μυχοῦ τινος ἢ ἀππλάωω φαραγγίωδους βαρῶ τὶ καὶ δυσηχῆς ὑποτριξών, Νόων. Δ 1, 217 λεπτὸν ὑποτριξών ἐοιχάριστα δό-

χμος αὐχίνῃ, Ἀγαθ. ΑΠ Η, 352 ἢ λοιπὴ νῆη πάλλαια αὐτομάτως λεπτὸν ὑποτριξούσα κ. ἐπὶ ζῶων, ὁταν τὸν αἰούροιν· Αἰλ. Ζ 1, 8 γαλαί ὑποτριξού- σαι κ. ἐπὶ πτηνῶν· αὐτ. 7, 7, Γρη. Νύσοσ. 3, 24 Α ἡδύ τι καὶ λεπτὸν ὑποτριξούσα ἢ τριμύον, Γρη. Νάξ. Ποιημ. 51, 69 στυγνὸν ὑποτριξούσα πόδεσσιν, Εὐστ. Πον. 95, 10 νυκτερίδων διήνη ὑποτριξών ἢ νεώτ. ἰατρ. ὑποτριξὸν ῥόγχος ἢ ἡχος ὁ κοτῆ τῶν ἀ- κρόσων τὸ θώρακος καὶ ἐνεκα ὄρισμένων ὀλ- κώσεων τῶν πνευμῶν ἀκούσιμος ἡχος.

ὕποτριμῆς-οὐς-ές μτγ. ὁ κατὰ τρία μέρη μικρότερος ἢ ὀλιγώτερος· Ἰδμελ. Νικ. Ἀριθμ. 58 B.

ὕποτριμμα-ατος (τὸ) ὑποτριβῶν εἶδος ἐδέσμο- τος γεώσεως δρυμέως, ὄξινος ἢ κοουσιτικῆς παρα- σκευασομένου ἐκ παντοίων ὄμοι τετρυμημένων καὶ συνανομημεγέθων χόρτων, ριζῶν, ὀπωρῶν καὶ ἀρω- μάτων Ἡσ. «ὕποτριμμα» ἐκ φοινίκων καὶ μέλιτος καὶ κυρίως καὶ ἄλλων πνῶν ἀρωματωμένων ἔργων· ἴππ. 361, 50, αὐτ. 373, 20 τοισι ἰχθύσι ἐθεβοῖσι ἐν ὑπο- τριμμασι, Ἀντιφῶν. Φιλῶτ. ἀπ. 1 τὸν γαλεόν ἐν ὑπο- τριμμασι ζέσαι, Πλούτ. Ηδ. 125 P τὰ πανούρηια ταῦτ' ὀφθαίρα καὶ ὑποτριμμα, οὐτ. 644 B παντο- δαπὰς ὑποτριμμάτων καὶ ὄμων παραθέσις, Πολυδ. 6, 71 φυλάσσει ἐκάστον τὰ χλωρὰ ὑποτριμ- ματα 1] δδ. ποριμ. Ἀριστοτ. Ἐκλ. 291 βλέ- μων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδόμα ἰσχὸν. «βλέπων δρυμὸ καὶ ἡδόμενος δρυμῆσι».

ὕποτριμματίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ὑπότριμμα βλλ.· Τελεμ. Ἀμφικ. ἀπ. 1 ὑποτριμματίον ὄχετο, Πολυδ. 6, 68 εἰη δ' ἄν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμματία, καὶ καταχυοσμία.

ὕποτριμῆρης (ὁ) εἶδος ἱεροκος ἔχοντος εὐρείας πτέρυγας· Ἀριστ. Ζ 9, 36 αἰ δὲ πλατύροισι ἱερά- κος ὑποτριμῆρες καλοῦνται.

ὕποτριπλάσι ἐπιθινητικῶν-ον μτγ. ὁ ἔχων σχέσον πρὸς ἄλλον ὁταν, ὁ 10· 34, ὁ 3 + 2/5 117, 5] φορές μικρότερος ὅταν· Ἄνω. Βασσα. 4, 420.

ὕποτριπλάσιος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ τρίς μι- κρότερος ἢ ὀλιγώτερος ἄλλου τινός· Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 118, Ἰδμελ. Νικ. Ἀριθμ. 52 A.

ὕποτριπος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχέσον πρὸς ἄλλον, ὁταν ὁ 2· 3, ὁ μικρότερος ἄλλου κοτῆ τὸ ἐν τρίτον οὐτόν, ὁ ἴσος πρὸς τὰ δύο τρίτα ποσῶ ἢ μεγέθους πνός· ἀντιθ. ἐπίτριπος· Μαρτιαν. 7, 252.

ὕποτριπις-εως (ἢ) ἰσοτριβῶν μτγ. κ. μον. ἢ ὑποτριβῆ βλλ.· ἴππιαστρ. 165 Z 2] ὑποτριπις τριπόδων τὰ μεταξὺ τῶν ποδῶν τραπέζης τινός ἐγκάροισι, ἐφ' ὧν αἰ καθήμενοι στηρίζουσι καὶ τριβουσι τοὺς πόδας οὐτῶν· Φιλ. Μηχ. ἐν Ἀρχ. Μαθ. 74 ἐν διατήρησι . . σκευημάτων τὰ κνήμα, καθάπερ οἱ τριπόδες ἐν ταῖς ὑποτριπίσιν.

ὕποτρομάξω μτγ. ὑποτρομάξω, τρέμω, τρεμου- λιάζω ὀλίγον ἢ ἐλαφρώς· Ἰω. Χρυσ. 5, 121, 24 λαθεὶ τὴν βακτηρίαν ταύτην τὴν δυναμένην ὑποτρο- μάσαστα τὰ σώματα ἀνορθώσαι.

ὕποτρομος-ον (ὕποτρομῶ) κ. νεώτ. ὁ τρέμων ὀλίγον, ὁ ἔχων ἐλαφρῶς τρομάξω κίνηση· Πλούτ. Ἡδ. 435 B εἰ μὴ τὸ ἱερὸν ὄλον εἶς ἄκρων σφω- ρῶν ὑποτρομον γένηται καὶ κραδαθῆν 2] ὁ τρέμων πως ἐκ φόδου· Αἰσκ. Θε. Δ 19, 1 ἐπιστοι- σια τὸν ἄδων ἐκπλήττει με καὶ ὑπότρομος γίνο- μαι, Σχόλ. Ἀριστοτ. Ἀχ. 683 ὑπότρομος τὰ χεῖλη κι- νοῦντες, Σχόλ. Καλλ. Διήλ. 79 ὑπότρομος γενομένην 1] δδ. ὁ δειλός, ὁ φοβητικός· Αἰοχμ. 3, 159 τοὺς μὲν πρῶτως χρόνους ὑπότρομος ἢ ἀνθρώπων κ· 1 παρὶν μνήρης ἐπὶ τὸ βρομα εἰρηνοφύλακα ὄμας αὐτὸν ἐκέλευε χερσὸν κενεῖν.

ὕποτρομῶ-ἔω τρέμων ὑποκάτω, ὑπότρομος· Ἰδ. Κ 95 τρομῆ δ' ὄνδ . . γυία, αὐτ. X 241 ὑποτρομώ- σιν ἀπαντες, Ἀπολλ. P 3, 884, Χρησμ. Σβ. 8, 465 σπῆ δ' ἄρ' ὑποτρομώσων, Γρη. Νάξ. Ποιημ. 3, 350

2) κ. μτ. αἰτ. τρέμα ἐνώπιόν τινος, φοβοῦμαι πῶς ἀπεροβόλοντας· Ἰλ.Υ 28 καὶ δὲ τὸ μιν καὶ πρόσθεν ὀπτορρομῆσαν ὄρωντες, Γρηγ.Ναζ.Ποιημ.14, 40 κοῦδὲν ὀπτορρομῆσι θῆρ κακῶν κ. μτ. δοτ.: αὐτ.21,10, αὐτ.57,4 τοῖς μὲν ὀπτορρομῆσι, τοῖσι δὲ γηθόσυνας· **3)** ρηματ.π. ὑπότρομος.

ὀπτορρομῆς -ος-ες κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ παρορραζών ἐλαφρῶς τροχῶδὴ κίνηση· Ἰνπ.1133Ε.

ὀπτορροδὴν ἑπίρρ. μτγ. κ. μαν. ἐν ὑποτροφῇ, ὑποτροφῶδη, ἐπιτροφῶνος· Εὐστ. 1061,14 «προτροπῶδη... αὐτὸ ἀνάπλαν ἐπιρροη ὑποτροπῶδη εστίν»· Ὀππ.Ἀλ.1,636 ὁμοῦ τεκτεῖσαν ὑποτροπῶδη φοροῖνται, Παῦλ.Σλ.Ἀ.μ.218.

ὀπτορρή (ἢ ἰσοτροπῆ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐναλλάξ, κατὰ διαδοχὴν, ἕξ ὑπομοιχῆς τροπῆ· Γαλ. Ἰνπ.Γλωσσ.Ἐξῆμ.584 ὑποτροπῆ ἐπὶ ἐναλλάξ μετολόγη· **1)** εἶδ. ἡ ἐναλλάξ διαδοχὴ τοῦ νικῶν καὶ ἡττώσθαι· Πλούτ.Ἀλεξ.32 ἔσχε γὰρ ὁ ἀγών ὀπτορρήν καὶ ἄσλον ἐν τῷ κούνωμῳ κέραι· **2)** κ. νεώτ. ἐπὶ κακοῦ, ἐπιπόθεν εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπονεμῶνις, ἐπανάληψι· φως ἐν περιπτώσει ὀπτορροπῆς ἢ ἐν ὀπτορρῇ ἰσὺ ἐπανολογῆθῃ, ὅν τὸ ζνακαμίη. - καθ' ὀπτορρήν ἢ ἐξ ὀπτορροπῆς ἰκατ' ἐπανάληψιν, ἐκ νεώτ. **3)** εἶδ. ἰατρ. ἐπὶ νόσων, ἢ μετὰ πάροδον χρόνου πινὸς ἐπιανεμφάνις τῆς αὐτῆς νόσου, ζνακαμίη· Πλούτ. Λούκ.7 ὀπτορρῆ τῶν ἐμφροσθεν νοσημάτων ἔχει· **4)** νεώτ. νομ. ἢ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου νόσον ἐπανάληψις ἀξίσησιν πινὸς πράξεως δι' ἣν ὑπέστη ἄλλοτε πονῆν, τὸ νὰ ὑποπέσῃ τις ἐκ νέου εἰς τὴν αὐτὴν ἀξίσησιν πράξιν.

ὀπτορριάξω (ἰσοτροπῆ) κ. νεώτ. ἐπὶ νόσου ὑποπρόφω, ἐπιτροφῶ, ἐπιανεμῶνις, ἐπιανεμῶνις καθ' ὀπτορρήν βλ.Λ.2· Φρῶν.ΑΒ 69,19 ὑποπτορριάξεν· ὅταν πεπαιυμένης τῆς νόσου πόλιν ἐπινοσῆ τις· Ἰνπ.Ἀφορ.1251, Φιλ.1,459,23· **2)** ρηματ.π. ὑποτροπιασμός.

ὀπτορρομῆς (ἢ ἰσοτροπιάξω) κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκ νέου ἐμφάνις νόσου, ἢ ἐπανάπτυξις εἰς τὴν αὐτὴν νόσον, ὀπτορρῆ· Ἰνπ.Ἀφορ.1250, Γαλ. 19,57,14 μήκος νόσου καὶ ὀπτορρομῆς.

ὀπτορροπῆ (ἢ) μτγ. ποι. τ. τοῦ ὀπτορρῆ (βλ.βλ.): Ἀπολλ.Ρ.11052 αἶφα δ' αὐτῆς πλῆτο πόλις, στονόντος ὀπτορρηίη παλιόμοιο (σχολ.εὐποτροφῆ).

ὀπτορροπικός-ή-όν κ. νεώτ. ἐπὶ νόσῳ, ὀπτορρῆ ἢ ἐπιανεμῶνις, ὀπτορροπῆ καθ' ὀπτορρῆς περιόδους· Ἰνπ.Κωκ.128· **2)** νεώτ. γεωγρ. κ. ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, ὁ παρὰ τὰς τροπικὰς ζώνας κείμενος, εὐρισκομένης· **3)** ἐπίρρ. νεώτ. -ὡς καθ' ὀπτορρῆν βλ.Λ.2.

ὀπτορροπία-α-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τὴν τροπὴν κείμενος, εὐρισκομένος· Ὀρφ.Ἀργ.265, Ὀππ.Ἀλ.1, 224· **2)** νεώτ. τὸ αὐτὸ ὀπτορροπῆ ὡς οὐσα, ἢ ὀπτορρῆ κρινῶν πρόσθετος ἔξληξι ἢ σιδηρὰ τρῶσις, ὁ χέλυμα, κόντρα κερκίνα.

ὀπτορροπία (ἰσοτροπῆ) ὀπτορρῆ, ὁ ἐπιανεμῶνις, ἐπιανεμῶνις, ἐπιανεμῶνις· Ἰσα.εὐποτροπῆ, ὑποπτορροπῆ, ἐπιανεμῶνις ἐκ δευτέρου ὀπτορροπῆς, ἕξ ὀπτορροπῆς· Ἰλ.Υ 501 ὀπτορροπῆ ἐκ πολέμοιο ἔξασθαι, αὐτ.367, Ὀδ.Υ 332 ὀπτορροπῆς ἰκετὸ δῶμα, αὐτ.Φ 211· **3)** ὀπτορροπῆ ἡμερῆ ἢ ἡμέρα τῆς ἐπιανεμῶνις, τῆς ἐπιτροφῆς· Χριστόδ. Ἐκφρ.262 ὀπτορροπῆ ἡμερῶν ὀλεσε· **2)** ἐπὶ νόσῳ, ὁ ὀπτορροπικός βλ.βλ.Ἰ· Εὐστ.1894,10 ἐπιτροπῆ, ὁ οἰκαστὸς ὀπτορροπῆς ἕξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὀπτορροπῆ νοσημάτων τὰ φιλοπύστροφα· **3)** ὁ ἀναλυθῆναι, ὁ συνεχόμενος ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων κτηνημάτος· Θεόδ.Κρ.25,263 τὸν μὲν ἄγῳ ὀδύνησι παραφρονεῖναι βαρελαῖς νυαμῶνας, πρὶν αὐτῆς ὀπτορροπῆ ἀμυνυθῆναι.

ὀπτορροπῆ (ἢ) μτγ. βαβαίμα παροχῆ τὴν πρὸς ἀντήρησην, διατροφῆ· Μάξ.Τύρ.27,5, Ἰαμβ.Πιθ.

19,53 ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὀπτορροπῆ καὶ ἐπιμελείαν· **2)** ἐπὶ τῶν φυτῶν, τὸ ὑπὸ τῆς γῆς τραφῆν, αὐξήθῆν· Μάξ.Τύρ.29,1 πυρῶν καὶ κριθῶν καὶ εἰ τις ἄλλη ὀπτορροπῆ γῆς· **3)** μυσ. ὄλιγη μόλις ὀρκοῦσα εἰς τὸ ζῆν τροφῆ· Πρόδρ.2, 136 ὁδοί με φωμῖν εἰς τὴν ὀπτορροπῆ μου.

ὀπτορροπῆ (ἢ) νεώτ. ἢ ὀρὸς ἐκπαίδευσις ἀπουδαστοῦ καταβαλλομένη διαπλὴν πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ ὑπὸ τρίτου· ἐπιουδασε μὲν ὀπτορροπῆν· **2)** νεώτ. ἰατρ. ἀτέλης θρέψις, ἀνάπτυξις.

ὀπτορροπῆ-ον κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τὸν μαστὸν τραφεῖς· Εὐρ.ΙΑ 1204 ἢ δ' ἔξασμαρτοῦ ὀπτορροπῆν νεανία Σπάρτη κομίζουσι· εὐτυχῆς γενέσεται ἰούτω ἐν ἀντιγράφοις· ὑπὸ τινων διορροπῆν εἰς ὀπτορροπῆν, ὀπτορροπῆς, ὀπτορροπῆ· **2)** νεώτ. ὁ δι' ὀπτορροπῆς βλ.βλ.1) ἀπουδῶσα, συντηρούμενος ἐν ἐκπαιδευτικῇ τῇ ἰδρύματι.

ὀπτορροπῆ-ῶ μτγ. πρῶμῳ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μεγάλῳ τινά· Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,6,42, ἴσμο· **ὀπτορροπῆ** μτγ. τρέχω ὑποκάτω πινὸς· Γέμιν. 40 ἢ σελήνη ὀπτορροπῆ τῷ ἡλίῳ κ. μ.ε.σ.: Σχολ.Ἰλ.Φ 126 μέλαν κόμα ὀπτορροπῆσεται ἰχθύς.

ὀπτορροπῆ-ον ὀπτορροπῆ, ὀλίγον τὴν στρατογῶλον· Ἡρ.3,8 κεραιτὰ δὲ ὀπτορροπῆλα ὑποπτορροπῆς· τοῦς κρατῶφους ἰδ.ῖρ. περιτροχόλοιο.

ὀπτορροπῆ ἀρχ. λέξ. φέρω, θέτω ὑπὸ τὸν βροασιστικὸν τροχόν, βροασίνω· Σουῖδ. εὐποτροπῆς ἔξασθαι ὀπτορροπῆ τῷ κεραιτῶν· **2)** Σουῖδ. «καὶ στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ».

ὀπτορροπῆ ὀπτορροπῆ κ. μαν. ὁ φέρων ὑποκάτω τροχοῦ, ὁ τροχόλοτος, ὁ ἐπὶ τροχῶν κινούμενος· Πολύδ.8,36,11 πορεύων ὀπτορροπῆ κατασκευασθέντων, Διόδ.Σ 20,48, αὐτ.20,91, Σχολ.Ἀριστ. Σφ.618 μηχανάμα ὀπτορροπῆ, Τζέτζ.Χαλ.1,617.

ὀπτορροπῆ-ῶ πο. ὀπτορροπῆ βλ.βλ.: Μόσχ.7,5 Ἰαλοφῆς τὸν θάλατταν γέρθεν ὀπτορροπῆ.

ὀπτορροπῆ ὀπτορροπῆ (ἢ) ὀπτορροπῆ ὁ κεραιτῶν πρῶμα βλ.βλ., ὁ κεραιτῶν πρῶμα· Ἰνπ.1139D, Γαλ.Λεξ.Ἰνπ.584 τῆς σπῆσις τὸ οἶον ὀπτορροπῆ.

ὀπτορροπῆ μτγ. ὑψηλῶ, ἐλαφρῶς, ἡρέμο ἡῶ, ἐπὶ χορδῆς κεραιτῶν· ΑΠ 11,352 ἰδ.ῖρ. ὀπτορροπῆσσι· κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀπτορροπῆων· Αἰλ.21,7,7 ὀπτορροπῆς με μὴν καὶ ὀπτορροπῆς· ὀπτορροπῆς ἰδ. ἐπὶ ἐκφωνῶντων ἡρέμα μαγικὰς ἐπιμῶδας· Νόνν.Δ 17,374 φρικτὸν ὀπτορροπῆν παλαιωμυμον ὕμνον ἀοιδῆς.

ὀπτορροπῆ-ῶ μτγ. ἄμτθ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταπονοῦμαι, καταπύρομαι, ἐξαντλοῦμαι· Νικ.Ἀλεξ. 83 ὀπτορροπῆ καμῶτασιον.

ὀπτορροπῆ, μέλλ. -ζομαι, ὀρ. β' ὀπτορροπῆ, τρώγω τὴν καθ' ὃν χρόνον πινῶ, ὡς πράγμα· Ἰενοφ.π.Ἀθῆν.2,54Β πινόντα γλυκύν οἶνον, ὀπτορροπῆσιν ἐρέθισθον· **2)** τρώγω πρότερον, προκατορροπῆς· Ἰενο.Συμπ.4,9 κρῶμυμον ὀπτορροπῆς· **3)** μτφ. διαβιθρῶσικω, φθειρῶ κατάθεν· Καλλ. Ἰεπρ.45,4 τοῖχον ὀπτορροπῆν ἡσυχίος παταγῶ.

ὀπτορροπῆ ἀπαιτῶ, συνωνῶ, ὀβ. παταγῶ, διακόπτιν τὴν ἀποκρινῶν, ἀπαντῶ· πρὸ βλ. ὑπολογισμῶν· Ἰνπ.1281,21, Διον.Ἀλ.Ρωμ.6,87, Πλούτ.ἸΗθ. 113B, Σάτ.π.Ἀθῆν.13,584Α, Ἰώσ.Α1 6,12,9, Σέξτ.Ἐμν. 529, αὐτ.602 ἐπιμῶσι πρὸς τὸν ὀπτορροπῆν εἰ δαγματικῶν λέγοντας ὅτι... Πάπ. ὁ δεινὰ ὀπτορροπῆς εἶπεν.

ὀπτορροπῆ (ἢ) τὸ κοῖλον τῆς λύρας· Ἀνών. ἐν Notices des Mus.16,2 ἔξληξιν ποίσησον ὑποκομφον, ταυτέστιν ὀπτορροπῆσιν.

ὀπτορροπῆ, μέλλ. -φω, τύπτω, κτυπῶ τὴν κάτω, ὡθὸ πρὸς τὸ κάτω· Ἡρ.2,136 κωντῶ ὀπτορροπῆσιν Ἀμνην· **3)** ἐμυθῶσι τὴν ἐντός τινος· αὐτ.6,119 ὀπτορροπῆς ἀνωληπῶ ἀντλεῖ ἐμυθῶσικα ἀνωλεῖ διὰ τοῦ κάδοιο, αὐτ.3,130 ὀπτορροπῆσιν...

φιάλη εἰς τοῦ χρυσοῦ τὴν θήκην ἐδωρέετο, Ἄριστ. Ὀρν.1145 οἱ χλίνας ὑποτίθοντες .. ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλλον αὐτὸν τοῖν ποδῶν, Πλούτ. Ἡ8.896B. 2] ἄμφρ. εἰσδῶμα κάτω, βυθίζομαι, βουτῶ: Νικ. Ἀλεξ.499, αὐτ.Θερ.176, Ἄριστ. 950 χέρσφ ὑπέφυε κορώνη ἰεπευσιεν ἀναζητοῦσα στέγην ὑπὸ τὴν ξηράν.

ὄνοτιπῶ-ῶς, νεώτ. κ. -ῶν. παριστάω, διατυπῶ, περιγράφω τὴ ὥς ἐν σχέδιφ, ακιαγράφω, σχηματίζω, σχηματίζω: Ἄριστ. Η.Νικ.1,7,17, Πολύδ.22.13,6 ταῦτα ὄνοτιπῶδῃ κεφαλακωδῶς περὶ τῶν διαλόγων. || ἄμ. κ. μέσ: Πάν. τὴν συγγραφήν ὄνοτιπῶσασθαι καὶ γράφαι || μέσ. παριστάνω, ὑποδεικνύω, ἐνώσθαι τὸ ὅτι σχήμα, μορφή: Πλάτ. Τιμ.76B ἐν ἀνθρώποις εὐδὸς γιννομένοις ὄνοτιπῶσαντο τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν, Ἄριστ. Μεταφ.6,25 ὄνοτιπῶσάμενος τὴν ὁσάν. · τι ἐστὶ σχηματιστὸς ἐννοσιον περὶ τῆς οὐσίας, Ἡρωδ. Διαν.1,3, Φιλῶστρ.481. 2] νεώτ. παριστάω, ἀπεικονίζω τὴ ἐν σχέδιφ ἢ εἰκόνι ἀτελέως.

ὄνοτιπῶδης-οὐς-εξ νεώτ. ὁ ὅπὸ ἀτελή τινα τύπον ὑφιστάμενος, ἀδιὰπλαστος, ἀνεξέλικτος: ὄνοτιπῶδης ἐργασία. 1] ὄνοτιπῶδῃ ὄργανα τὰ πόδια ἐπιτελοῦντα φυσιολογικῆν τινα λειτουργίαν καὶ ἡδῆ ἀτροφίσαντα ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἡ ἀκωληκοειδῆ ἀπόφισις, τὸ ἱερὸν ὄστρον κ.ά. || ἐπίρρ. -ὡς κατὰ τρόπον ὄνοτιπῶδῃ, ἀδιπλαστικῶς ἀτελέως.

ὄνοτιπῶσις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἐν εἰκόνι, σχέδιφ παράστασις, σχέδιον, σχεδιαγράμμα: Πολύδ.7.12B. || συνοπτικὴ διατύπωσις, ἐκθέσις: Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.3,1 ὡς ἐν ὄνοτιπῶσει (ἐν συνῶφει) || κτ. πλῆθ. πυρρῶναισι ὄνοτιπῶσις τίτλος συγγραμμάτων Σέξτου τοῦ Ἐπιπερικῶ, ἐν φῆ ἐκτίθειται ἐν περιλήφῃ ἢ Πυρρῶνικῃ φιλοσοφίᾳ. Πρδ. Διογ. Λ.9,78, Γαλ.19,11. 2] νεώτ. ἡ ὑπὸ ἀτελή μορφήν παράστασις τῶν ἐν σχέδιφ, εἰκόνι κτ. || νεώτ. τυλογορ. ἡ ἐργασία τοῦ προαδιορισμοῦ τῶν διαφορῶν ἐπιπεδομετρικῶν λεπτομερειῶν τῶν ἐδάφους ἐπὶ φύλλου γάρτου καὶ ἀπόδοσις τῶν ἐδαφικῶν μορφῶν: κανονικὴ ὄνοτιπῶσις (ὅταν χρησιμοποιοῦνται μέθοδοι εἰς ὄργανα μεγάλῃς ἀκριθείας), - ταχία ὄνοτιπῶσις (ὅταν χρησιμοποιοῦνται πρόχειρα ὄργανα). 3] τύπος, πρότυπον, ὑπόδειγμα: Κἀ Τιμ.1,16 πρὸς ὄνοτιπῶσιν τὸν μελλόντων πιστεύει ἂν αὐτῶν. 4] ρητορικὸν σχῆμα δι' οὗ ποριστάνεται τὸ ζωηρὸς δι' ὀλίγων λέξεων: Κοϊντῆ.9,2,αὐτ.9,40.

ὄνοτιπῶτικός-ῆ-όν μτγ. ὁ ἐν εἰδῇ ὄνοτιπῶσεως ποριστόμενος, περιληπτικὸς, συνοπτικὸς, ἐπι-τομος: Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.1,239, Συμπλκ.Κατ.19B ὄνοτιπῶτικὴν διδασκαλίαν.

ὄνοτιπῶτικῶς ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. περιληπτικῶς, συνοπτικῶς: αὐτ. Πυρρ.2,1. || νεώτ. διὰ γενικῆς τινος, οὐχὶ λεπτομερῶς περιγραφῆς ἢ ὑποδείξεως.

ὄνοτιπῶν νεώτ. ὄνοτιπῶ βλλ.2.

ὄνοτιπῶννος (ἰ) μτγ. κ. πάλ. ἀξιωματικός, ὑποφῶρὸς ἀσκήν τυρανικῆν ἢ το βασιλικὴν ἐξουσίαν: Πρὸκ.1στ.4,10 (ἴσων δὲ τῶν τυρανισσάντων) καὶ ὄνοτιπῶννων γεγονάντων, Πλάτ.

ὄνοτιπῶ-ἰδος (τυρῶς) μτγ. εἰδος πλακοῦτος ἐκ τυροῦ, μέλιτος καὶ γάλακτος πεπηγὸς ἔχγουσιν εἰς τύπους: Χρῆσ. Τυαν.1, Ἀθῆν.14,647F.

ὄνοτιπῶλος-ον μτγ. ὁ ἡμιτιπῶλος, μασοτραβός, ὁ Μίαν μῶφφ. Φρύεν. ἐν AB 69,13 ἐπὸτιπῶλος, ὁ μὴ τελέως τυφλός: Πλούτ. Ἡ8.53B.

ὄνοτιπῶφ-ον ὁ ὀλίγον τετυρωμένος, ἀλαζῶν, ὑπερήφανος: Ἰων ἐν Πλούτ. Περ.5 (ὀμιλιαν) μωθωτικῆν καὶ ὄνοτιπῶν, Συνεσ.39D ὄνοτιπῶς ἐστὶν ἡ ἔρημνεια, Τιμ. Διογ. Λ.9,18 (ἐνθα διορθ. εἰς ὄνατιπῶς).

ὄνοτιπῶμαι-ῶμαι μτγ. παθ. πληροῦμα τόφου, ἐπάρσεως: Φιλ.1,665 ὄνοτιπῶμενος ὅτ' αἰώφρας φρενῶν καὶ κενὸν ψυχήματος, αὐτ.1,1.

ὄνοτιπῶ μτγ., μέλλ. ὑποθύφω, ὄφρ. ὑπέθυφα, ἀναθῶμα κενῶν ἡρέμω, ὑποκίω, σιγαικίω, κρυφικίω: Φιλῶστρ. Εἰκ.836 πῆρ ὄνοτιπῶ τὴν νῆσον, Λοκ. Ἀνάξ.26. 2] μτγ διατρέφω, ἐναθῶμα τὴν φύλα πάθος τινός: Πολύδ.8,5,425 ὄνοτιπῶ τὴν διαβολήν, κ. παθ.: Κτηρ.46 ὄνοτιπῶται ἐχθῆρα, Ἀπολλῶ.2 ὑπέταθῆτο, Δίων Χρ.3,359 ἔταν ἡ φύλη καταλαβῆναι τινὰ καὶ τοιοῦτος ἀρξῆται λόγος ὑποφῶσθαι, Λοκ. Ἀποκ.30 κατὰ μικρὸν ταῦτα ἰσθῆσθαι ἄληθ, ὄρηθι ὄνοτιπῶμενα .. μαθῶν ἀποτελεῖ, Αἰλ. Γ1,9,4 ἔρωκ ὑποτίπεται, Πλούτ. Περ.32 ὑποτίπεται πόλεμος ἐπὶ πρῶσι: Πολύδ.3,68 ὄνοτιπῶθαι (καίεσθαι) ὁ ἡρέμω πυρῶ.

ὄνοτιπῶσι-ον παθ. ὁ ὅπὸ τὰ ὄτα: Ὀρφ. Ἄργ.219. **ὄνοτιπῶσις-α-ον** (οὐθῶς) μτγ., ἰων. βηλ.-ἡ ὑποθῶσις, τοῦ κάτω κόσμου: Πλούτ. Ἡ8.266B τὸν δὲ Κρόνον ἡγοῦνται θεὸν ὄνοτιπῶσι, Ὀμπ. Ἀλ. 3,487 τὴν ποτε κοῦρην φησὶν ὄνοτιπῶσιν ἔμμεναι. **ὄνοτιπῶσις** (οὐθῶς) μτγ. παθ. ἔσφ. γρ. ἐν ΑΠ 10,101 ἀντὶ ὄνοτιπῶσῃ βλλ.

ὄνοτιπῶσις-α-ον (οὐθῶς) μτγ. ὁ ὅπὸ τὸν μαθῶν, ὁ θηλάζων. πρβλ. ὄνοτιπῶσις: ΑΠ 10,101 ὄνοτιπῶσις μόσχος (παθ. γρ. ἀντὶ ὄνοτιπῶσις).

ὄνοτιπῶσι μον. φέρομαι ὑπόπλους: Ἐδστ. Πον.294,94.

ὄνοτιπῶ μον. ὄνοτιπῶς: Νικ. Χων.345C μεθ' ὄνοτιπῶς μετῶν τὸν Χρῆσιν.

ὄνοτιπῶ (οὐθῶς) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐκόνι ἐπιουλώθῆναι μὲν ἐξωθεν, ἄλλ' ὀφισταμένον εἰσεῖθι ὑπὸ τὴν ὀλλήν, ὁ κατ' ἐπιφάνειαν τετεροπευμένος, ὁ ὑποκρυπτόμενος: Ἰνπ.21,32, Ἄριστ. Πρ.1,32. || ὄθ. ἐπὶ τῶν ὄψθα πασχόντων μελάν, ὁ φλεγμαίνων, πυδὸς ἐσώθεν: Κραπίτ.91 ὄνοτιπῶ γόνατα, Πλάτ. Τιμ.721, Πλούτ. Λικ.4 ὄνοτιπῶ ὄμαστα. 2] κ. νεώτ. μτγ. ἐπὶ παντός ὑποκρυπτόμενος κακὸν τι, ὁ πλήρης κρυφίων, ὁράτων κακῶν, παρὰ τὸ ἐξωτερικῶς ἡδέες, κανονικῶν, ὄφιστον αὐτοῦ: Σαφ. ΟΤ 1396 κάλλος κακῶν ὄνοτιπῶν, αὐτ. ἄν.952 (ἐπὶ τῶν δουρείου ἴππου), Πλάτ. Γοργ.518B οἰδεῖ καὶ ὄνοτιπῶς ἐστὶν ἡ πόλις, Πλούτ. Ρωμ.18 ὄνοτιπῶν τέλμα, - ὄνοτιπῶς νόσος. 3] φευδῆς, κενός, ἀσηπτός: Θουκ.8,64 ὄνοτιπῶς αὐτανομία, Δημ. 327 ὄνοτιπῶς ἡσυχία, Πλουσ.3,7,3 ὄνοτιπῶ μόντευμα. 4] ἐπὶ προσ., κρυφύμενος, ὑποκρυπτικός, ὄθλιος: Πλάτ. Γοργ.4801 ὄνοτιπῶς τὴν ψυχὴν, Μέν. Μιονόστ.587 ὄνοτιπῶς ἄνηρ δίκτυον κεκρυμμένον, Πλούτ. Καίσι.60 ὄνοτιπῶ γυναικί. || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ζῶων: ὄνοτιπῶς κῶν: || ὄμ. ἐπὶ τῶν ἐκδηλωσέων ὄθλιων ὑποκρυπτικῶν προσώπων, ἀσηπτικῶν κρυφίλων: Διον. Ἀλ. Ρωμ.329B ὄνοτιπῶι στάσις, Ἀλκιφρ.3,3 ὄνοτιπῶν ἔχων τὸ φιλάνθρωπον, Βάθρ.44,4 - ὄνοτιπῶ τῶν ἰσίων.

ὄνοτιπῶσις-πτος (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ κεκρυμμένη κολία, ὑποκρυπτικὴ, ὄθλιότης: Κόριλλ. Ἀλ. Ἐξ Ψυχ. 17A φανερὰ ἐστὶν ἡ τῶν ὑποκρυπτικῶν ὄνοτιπῶσις, Δαρμασκ.1,510B, Ἰω. Κλμ.305,15, αὐτ.340,19 τὴ ἐξουσίαν ἢ γαστριμαργία συμπελέκται .. τὴ πρᾶτῃ ἢ ὄνοτιπῶσις.

ὄνοτιπῶ ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ., δημ. -α ὄθλιος, ὑποκρυπτικός. ὄνοτιπῶς δίκαιμται τὴν τρέφω κρυφίον ἐξθρότητα πρὸς τινά: Πολύδ.10,35,6. || ὄνοτιπῶς ἀκροφῶναι ὑποκῶσις ὑποκρυπτικῶς προσποιοῦμαι ὅτι ὑποκῶσις: Πλούτ. Λοκ.21.

ὄνοτιπῶ Ἡσ. ἐπὶ ὄνο τὸ ὄρη.

ὄνοτιπῶν-ον μτγ. κ. -α-ον Ἄριστ.134 ὁ ὄπὸ τὸν οὐρανόν, ὄπὸ τὸ στερέωμα: Ἰλ.Ζ 675 ὄνοτιπῶν δὲ κρεσθαὶ ὄνοτιπῶν ἡ πετηνῶν. 2] ὁ ὄμτχρῖς οὐρανῶν ἐξιννοῦμενος, οὐρανῶν ἡμῆς: Ἰλ.Κ 212 ὄνοτιπῶν κλέος, Ὀδ.1,264.

όπουργειον [τό] νεώτ. κεντρική δημοσία υπηρεσία ώρισμένης δικαιοδοσίας και διοικητικών κέντρων συνόλου τινός δημοσίας καταστημάτων, ύποαλλήλων και ύποφρετών ύπαγομένων ύπό τόν αυτόν όπουργών βλλ. : όπουργειον παιδείας-έξω-ταρικών // κτ. έπείκτ. τό δημόσιον κατάστημα έν φ' έδρεύει ή ύπηρεσία αύτη; 2] τό σύνολον τών όπουργών: 08. ή ύπό τια πρωθύπουργον κυβέρνησης άχρονον όπουργειον [ό. ύπηρεσιακόν] τό ύπό τού άνωτάτου άρχοντος διοριζόμενον, ούχί δέ έν πολιτικών έν ενεργεία ύποτέλομένων // άμ. κ. τό χρονικόν διάστημα τής έν τή έξουσία παραμονής τούτης : τό όπουργειον Τρικούλη.

όπουργημα-ατος [τό] κ. νεώτ. προσεγγείδια ύπηρεσια, βοήθειο, έπικουρία, έξυμνήτης, ώφελεια : Ήρ.1,137 μέζω τά άδικήματα τών όπουργημάτων, Άνδοκ.2,41, Ξεν.Ήρ.8,7, Πλουτ.Ρώμ.1,5 έν' ούδέν άλλα όπουργημα ή ταλασίην εισαγομένης; 2] νεώτ. δημόσιον άξιωμα ή θέσις, ιδ. άνωτέρα // δημοσία, ύπηρεσία ή έργον.

όπουργηματικός-ή-ον άφράδ. 0 άφάρων είς ύποάργωον βλλ., ύπηρεσίαν, βοήθειαν : Σχόλ.Διον. Θρ. έν ΑΒ 659,9 τών πρακτικών τεχνών τάξεις είσι πέντε... όπουργηματική...

όπουργισμος-ον νεώτ. 0 περί ου ύφίσταται πιθανότης ότι θά γίνη όπουργός βλλ., 0 πιθανός, 0 φερόμενος ώς όπουργός όπουργός.

όπουργιστός-εως [ή] μτγ. όπουργία βλλ.] : Λουκ.Χάρ.2, αút.Νεκυμ.3, Μακκάρ.75,Β ή όπουργιστός τών έντολών [ή εκτίθεσις τών έντολών].

όπουργία [ή] κ. νεώτ. κ. δημ., -ίον -ία ή προσφερομένη πρός τια ύπηρεσία, έξυμνήτης: Σοφ. ΟΚ 1413 ούκ έλάσσονα έτ' άλλον οίσει τής έμής όπουργίας, Άριστ.Ρητ.2,7,4, Πλουτ.Θρα.31 άποδοός όπουργίαν, Πάπ. τίν άλλην γούργικάν όπουργίαν επί οίσιχρός σημ. : Άψις [ώλεμος, Ι,5] 2] επί κακής σημ., χαίριερα, κολακεία, δουλόφρων περιποίησις, σπουδή πρός άρέσκειαν : Ξεν.Ήρ.1,38, Λουκ.Ψευδοκ.25 3] Ιατρική περιθαλψή, περιποίησις : Ή π.24,47. 4] νεώτ. κ. δημ. ή άσκησις τού όξίωματος τού όπουργού βλλ. : ή όπουργία του ύψηρέου ύποδραγματική // 0 χρόνος τής έν τή έξουσία παραμονής όπουργού τινος : έπι-όπουργίας τού τάδε.

όπουργικός-ή-ό(ν) μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. ύπηρετικός, ύποχρεωτικός, εγγενής, άγαθός : Πουστ.207,Β // έπίου, όπουργικός έξυμνηρωτικός, εγγενός : Κάρολλ.5,469,Α, Νικήτ.Εύμ.1,19, Εόστ.Πον. 208,50 2] νεώτ. 0 άνήκων ή άναφερόμενος είς όπουργόν ή όπουργειον : όπουργικά καθήκοντα, - όπουργικός μισθός - μεγιστον 3] 0 τού όπουργειου βλλ.2], κυβερνητικός: όπουργική κρίσις // όπουργικόν(ν) συμβούλιον τό σύνολον τών μελών τής εκτελεστικής έξουσίας, ή κυβερνησις ύπό τήν προεδρίαν τού πρωθύπουργού. 4] νεώτ. κ. δημ. 0 άνήκων ή άναφερόμενος είς όπουργον : όπουργικόν(ν) αυτόκίνητα(ν).

όπουργίνα [ή] κ. -ίνα δημ. ή σζζυγιος όπουργού βλλ. 2] γυνή όπουργός.

όπουργός-ον κ. νεώτ. κ. δημ. μ. ώς ούς. συνηρ. τού άποεργός [Φωκ.κλ.49] 0 ύπηρετών τινι, παρέχων βοήθειαν είς τια, βοηθός, συντελεστικός είς τ : Ξεν.Άν.5,8,15 τό δέ καθύσθαι και ήσυχάν έχειν έφρων όπουργόν έν τώ... άποπλήγυσθαι τό αίμα; // μτγ.κν.πράγμ. 0 βοηθών, συντελών είς τ : Πολυδ.5,89,3 όπουργον τών σικαδόμων, Πάπ. όπουργός τής ένδόξου ύπηρεσίας 2] δά, ώς ούς, 0 όπουργός 0 θεράπων, 0 ύπηρετής : Ήνα. Διστ.395, Πολυδ.30,8,4 όπουργός τινος [ύπηρετής τής τινος] 3] νεώτ. ώς ούς. έκαστον τών μελών τής κυβερνήσεως, όπερ ανήλθως πρσιτάται κλάδον τινός τής διακρίσεως και άσκή έν συνεργα-

σία μετά τού προέδρου ούτης τήν εκτελεστικήν έξουσίαν, μη έξαρτώμενον παρ' άλλου πολιτικοϋ όργάνου, άλλ' ύποκειμενον είς Ιδιούσας ενεύθυνη : όπουργός άνευ χαρτοφυλακίου [0 μη προϊστάμενος διοικητικού κλάδου όπουργός].

όπουργώ-τω κ. νεώτ. ύπηρετώ, βοηθώ τια, προσφέρω ύπηρεσίαν είς τια : Ήρ.8,110 σοι βουλόμενος όπουργείην, Αλοχ.Πρ.632 σάν έργον... ταισδ' όπουργήσαι χάριν, Θουκ.6,88 έργω όπουργείν τινι; // παθ. 0ι όπουργούμενοι 0ι όπουρητοίμενοι : Έπικτ.π.Στοδ.72,55 // μτ. συστ. άντικ. προσφέρω όπουρησον τινά είς τια, ύπηρετώ πώς τια : Ήρ.8,143 χριστά όπουργείην μόν. τοίς Άθναίοις, αút.7,38, Σοφ.Ήλ.461 δμως δ', άδελφέ, σοι θ' όπουργησον τάδε, αút.Φιλ.143, Άντιφών 127,31 χείρες όπουργησον έκάστω δ άνανουόμεθα, Θουκ.7,62, Πάπ. μισθός έργάτου όπουργουόντος Σάρατι κονισατή; // γεν. προσφέρω τή είς τια έν είδει εκδουλεύσεως : Αλοχ.Πρ. 635 όπουργείν χάριν τινι, Εύρ.Άλλ.842 κ. παθ. τά όπουργημένα 0ι γενόμενοι ύπηρεσίαν // 0 πολ. εκτελώ τ : Ήπ.493,17 τά τής κοίτης όπουργουσι [εκτελοΐσι τά τής κοιλιακής λειτουργίαι, Σοφ.Α1,68] τσαισθ' όπουργών ώφελειν βοηθήσμαι, αút.ΦΑ.53 2] μτ. δον. άντικ. προσήλ, προάγω, βελτιώ τ : Ήπ.493,16 όπουργειν τή καθάρσει 3] νεώτ. είμαι όπουργός, εκτελώ καθήκοντα όπουργού βλλ.3] : όπουργούστος τού τάδε.

όπουργώς έίπρω. μτγ. εύπειθής : Άριστ.αίν.1, 3 ιδ. άνάγν. όπουργώζι.

όπουρις-ιδος [ή] (ούρα) γλωσσ. κ. νεώτ. 0 ύπό τήν ούραν τού ύπαζυγιου διερχόμενος ίμάς τού σάματος ή έφινιπιο, χρησιμεύων πρός συγκράτησιν τούτου από τής πρός τά έμπρός ολισθησεως κατά τής κατωφέρειας.

όπουρώ-τω μτγ. ούρα όλιγον : Ήπιατρ.73,28 όταν από τής τάσεως όπουρώ.

όπουραιδρός-ον μτγ. 0 όλιγον φαιδρός, κήπως γελαστός : Πολυδ.6,143.

όπουραίνόμενος-η-ον νεώτ. μτγ. ένεστο. τού ύποφαινομαι, παθ. τού ύποφαίνω βλλ., 0 φαινόμενος κάτωθι διά τής ύπογραφής αυτού, 0 όπουραφόμενος έν έπιστολή, έγγραφώ // επί έμφάσεως ή πακτικώς άπτι έγώ.

όπουφαίνω κ. νεώτ., μέλλ. -φάω, άόρ. ύπέφνηνα, κάμνω τή νά φωνή, καθιστώ όροτόν τή ύποκάτω, φανερώω ύποκάτω τ : 0δ.Ρ.409 θρηνών ύπέφνηε τραπέζης Εΐούσ. άνομήτως έφηνεν ύπέφαργών τών ποδών, ώς έν έγοι ράτων αύτου επικάφας άφασθαι, ότε θελήσει κατά τού 0δουσελέας βολείων; Θουκ.5,10 ύπό τας πύλας πόδες πολλοί ύποφαινοινται, Άρρ.Ανάδ.4,19, εί ποΐ τή τής χώρας έρρημον χιόνος ύποφαινοίται; 2] δεικνύω, φανερώω τή όλιγον, διά μέσου τινός : Άριστ.Ζ1,4,10,8 [χθόνες... τά λευκά ύποφαινοινται, Πολυδ. 2,87 ύποφαινοΐσαι [α] παρειαι] τήν τής αΐδοός χροιάν; // παθ. φαίνομαι όλιγον, διά μέσου τινός, διαφαινομαι : Αλκ.Ζ1,4,10 ύποφαινοίται ή σελήνη, Φιλόδοτρ.823 όρφς δέ και τήν ώλίαν ως τά λευκή τής έσθής τής λευκότερα ύποφαινεΐται; // παθ. φαίνομαι έν μέρει, μόλις δεικνύω έμΐαυτάν, είμαι όρατός κατά τό ήμισυ, ώς τό ήμιέκιστα όμμαται; Ήπ.Προγν.37, αút. Αρ.1253, Άριστ. Ζ1,2,7, 0 ήπος 0 ποτάμιος έχει χαυλιόδοντα ύποφαινομένης; 3] μτφ. παρέγω ένδειξεις περί τινος πράγματος, δείχνω ότι : Δημ.379 έ... και μικράν ύπέφνησα έλιπίδα ήντινούσιν αύτοίς, έώθησαν, Πολυδ.6,27,10,3 πρσθήτω και βάθος ύποφαινεΐν έκθεθρίων, αút.24,5,5 κ. μτ. μτγ. : Άναξάνδρ.1,1 ύπέφνην έσπομένη δ' Ωκίμων λαμνήρον πάνυ [δ.γρ.λαμνήρ πάνυ, Αλκ.Ζ1,5,17 ύποφαινεΐν ώπρη έπιθασόμενος; // παθ. φαίνομαι πιθανός,

διακρίνονται ἕκ τινος σημείου, ἀπὸ κατῆ μέσα σὲ κατῆ : Λυσ.131,25 ὀψοφαίνεται (τὰ μνησθέντα), 'Αριστλ.ΗΝικ.1,6,8 ὀψοφαίνεται ἀμφισβήτησις, 'Ισοκρ. 60Α ὀψοφαίνεται αὐτοπρία' 4] κτ.γ' πρῶσ. ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἢ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους διαφανεται, ἀρχίζει νὰ φαίνεται, ὀψοφασκεῖ, γλυκοχαράζει: Ξεν.ΚΠ 4,5,14 ὀψοφαίνεται ἡμέρα, αὐτ. 'Ελλ.5,3,1 ὀψοφαίνεται ἔαρ' || κ.ἀμτθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. : Ξεν.Αν.3,2,1 ὀψοφαίνεται ἡμέρα, αὐτ. Αν.4,3,9 ὀψοφαίνεται ἔως, αὐτ. 'Ελλ.3,4,16 ὀψοφαίνεται ἔαρ, Πλάτ.Πρωτ.312Α ἡδῆ γὰρ ὀψοφάνει τῆς ἡμέρας' 5] ὄμ. ἀμτθ. μτρ. ἐπὶ πρῶγμ. ἢ κατοστάσεων, προβάλλω, ἐμφανίζωμαι, παρουσιάζομαι : Πλάτ.Σοφ.245Β τὸ νῦν ὀψοφαίνοντα, Διεν.9,243 τοσαῦτα ὄρων ὀψοφαινόσασθε ἑλληθας, 'Αριστλ.Ζ1 9,40 ἐπὶν ὀψοφαίνῃ ἀνορία μέλιτος.

ὀψοφαίος-ον κ. νεώτ. ὁ ὄλιγος φαίδος ὁ πρὸς τὸ φαῖον ἀσπικλῖνων, λίγο στοχαστῆς : 'Ερωπαν.306 πέλων, ὀψοφαιον, Φωτ.163,5 χρώμα ὀψοφαιον. **ὀψοφαιώ**-ῶν μαν. καθιστῶ, κάμνω τὸ ὀψοφαιον βλ.λ. : Νικ.Χων.401.

ὀψοφακώθησ-ους-εξ ὁ ἔχων κάπως τὸ χρώμα τοῦ φακού, τῆς φακῆς : 'Ἰππ.1008Β.

ὀψοφαλάκρος-αν πάμ. κ. μαν. ὁ ὄλιγος φαλακρός, μισοφαλακρός : Μαλῶλ.1295,7, αὐτ.297, 19, αὐτ.301,11.

ὀψοφαντικὸς-ή-ὸν μτρ. ὁ ἐν μέρει δεικνύων τὴ, υποδεικνύων, ἀφῆμων νὰ φανῆ : 'Επιφάν.241C τὰ ἄλλα . . . τὸ νυστάζει, τὸ ὑπνώσει τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶν ὀψοφαντικὰ.

ὀψοφαρμακοποιός (ὄψ) νεώτ. στρατ. βαθμὶς στρατιωτικῶν φαρμακοποιῶ ἰσοδύναμος πρὸς τὸν τοῦ ὀλογοχαροῦ.

ὀψοφάρμασσι, ἄττ. -πτω ἀναμειγνῶν τὸ ὄλιγον μὲ φάρμακα ἢ ἀρωματικὰς οὐσίας νεοῦσιν ἢ ἐλαφροῦς : Πλούτ.Η8,614Β 'Ελέην ὀψοφαρμάτωσαν τὸ ἀκρατον, Γρηγ.Νύσσο.324Β διὰ τῆς τῶν ρημάτων ἡδονῆς ὀψοφαρμάττει τὸ φεῦδος.

ὀψοφάσις-εως (ή) κ. νεώτ. τὸ φαίνεσθαι ἐν μέρει, ὄλιγον' ὀψοφάσις τῶν ὀφθαλμῶν ὅταν κατὰ τὸν ὄπλον διὰ τὸν ἠμικλειστὸν βλέφωρον φωνίωται ὄλιγον : 'Ἰππ.Πρωτ.37,24 σκοπεῖν δὲ χρῆ καὶ τὰς ὀψοφάσις τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὄνοισι, 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,5' 2] νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ κατάσταση τῶν ὀφθαλμῶν, συνήθως συμπτωμα σποδωρᾶνδου, καθ' ἣν ὁ ὀφθαλμοὶ εἶναι κλειστοὶ τοσοῦτο, ὥστε μόνον μέρος τοῦ λευκοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ βολβοῦ νὰ διακρίνηται.

ὀψοφάτις-ιος (ή) δωρ. ἀντὶ ὀψοφάτις βλ.λ. : Πινδ.Π 2,76 ἀμχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὀψοφάτις (ἰορθ. ὀψοφάτις).

ὀψοφάυλος-η-ων ὄλιγον φαύλος, μέτρος ἀσήμαντος, μικρὸς : 'Ἰππ.Αγμ.756 ὀψοφάυλλο διαίτα (ἰερὶ τῶν καταλήξεων βλ. Λοεκ.Παράλ.471).

ὀψοφάσις-εως (ή) (φώνημα) μικρὸς, ἀσήμαντος φημιστὸς διὰ μέσου ὄλης δβ. μικρὰ διδοὺς φωτὸς : || κ. γ. ἐν. διδοὺς μικρὰ, στενὸν ἄνοιγμα : 'Ἡρ.7,36 διέκλεισαν δὲ ὀψοφάσιν κατέκλιπον τῶν πεντικοντέρων καὶ (τρίηρων) τρηχῶ.

ὀψοφάω κω δεικνύω ὄλιγον φάος, ἀρχίζω νὰ φωτίζω, νὰ φέγω : 'Αριστλ.Πρ.8,17,1' ἐρβλ. ὀψοφάω* κ. ὀψοφάω4f.

ὀψοφάσις-ιος (ή) αἰολ. τ. ἀντὶ ὀψοφάσις βλ.λ. : Πινδ.Π 2,140 (76) διαβολιᾶν ὀψοφάσις (ἰρβφιαὶ ὀδοβολοὶ συκοφαντῶν) (ἰορθ. ἀντὶ ὀψοφάτις βλ. ὀψοφάτις' ὄψ' ἄ. ἰορθ. εἰς ὀψοφάτις δωρ. ἀντὶ ὀψοφάσις, δηλ. ὀδοβλήσις ὀψαμνησί).

ὀψοφείδομαι, μέλλ.-ομαι, φείδομαι πῶς τινος : Ξεν.Αν.4,1,8 οὐδὲ εἴβωλον ὀψοφείδομαι, εἰ πως ἐθέλλεσθαι, Πλούτ.'Η8,707C ὀψοφείδοντο τῶν παρσικειμένων, Λοκκ.Περ.γρ.6 ὀψοφείδομαι μὴ νᾶν ἄλκειν.

ὀψοφειδόμενος ἑπίορ. ἐκ τῆς μτρ. τοῦ ὀψοφείδομαι βλ.λ., ὄλιγον φειδῶλως, μετὰ τινος φειδούς, σπανίως : Πλούτ.'Αλέξ.28 τοῖς 'Ελλήσι μετρίως καὶ ὀψοφειδόμενός αὐτὸν ἐξέθειάζε.

ὀψοφείλω μαν. ἀπομύω ἀφελίως, χροῖστας, κόνει νὰ θῶν : Βλ.Μαρ.'Αντοχ.ἐν ASS Μοῖου 7,57Β.

ὀψοφερτὸς-ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνεκτός πως, ἐκείνος ἐν δυνάτει τις ὁπωσάν' ἄνεσθ, ὄθ. ὁ περίπου, σχεδὸν καλὸς ἀντίθ. ἀνυπόφορος : [ξενδοχαιοῖν) - θέαμα ὀψοφερτὸν γλ. - ζεσπ.τ. περιποίησι-τροφῆ ὀψοφερτῆ'] ἑπίορ. -ῶς, δημ.-ᾶ.

ὀψοφῆρω κ. μαν. κ. νεώτ. δημ. κ. ὀψοφῆρνω, μέλλ. ὀψοφω, ὄρθ. ὀψήνεκα, ἰαν ὀψήνεκα, ὄρθ. β' ὀψήνεκα, νεώτ. ὄρθ. ὀψέφερα κ. δημ. ὀψέφερα, νεώτ. κ. δημ. παθ. ὀψοφῆρομαι, ὄρθ. ὀψοφῆρθκα, μτρ. παρκα. ὀψοφερμένως, ὀποκῶτθεν ὀποκρίζω, ἀφορπαῶ, ἀπομακρῶνω, φέρω ἐκτός κινδύνου τινά : 'Ἰλ.Ε85 ἄλλα μ' ὀψήνεκα ταχέος πόδες [σγῶλ. κέληνεκα, ἐξήγαγον]' παθ. λαμβάνομαι ὀποκῶτθεν, ἀφαιρούμαι, σηκώνομαι ὀποκῶτα : 'Αριστλ.Ζ1 3,2 ἐπὶν ὀψοφῆρται τοῦτο [ἰθλ. τὸ ὀποκείμενον τῷ κ.νομμένῳ] ὄθᾶτον ἢ ὄστ' ἔχειν ἀπεκρίσασθαι' 2] φέρω τὸ ὀποκῶτα τινός : 'Αριστλ.Ζ1 8,24,2 [οἱ ἴπποι ἔρωστούντε] τὸ ὀψήσια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια καὶ ὀψοφῆρουν' 3] φέρω ἂν ὀποκῶτα, μεταφέρω ὀποδοστάτων τ, βασιδῖω ὄπὸ τὸ βάρος τινός : Ξεν.ΚΠ4,5,57 βελεσι ὄπλα ὀποφῆρω ὄθ' ἐν αὐτοῖς διδοῖσιν' παθ. ὀποδοστάζομαι, ὀποστηρίζομαι : 'Αριστλ.Πρ 5,19 ὀποφῆρεσθαι τοῖς σκέλεσι' 4] μτρ. κ.νεώτ. κ.δημ. φέρω τὸ βάρος, φέρω καρτερικῶς τὴ, ὀπομύω, ἀνέγωμαι, βαστάω, σηκώνω : Ξεν.Οικ.2,6 ὀψοφῆρον εἰσφοράς αὐτ. 'Ἰππαρχ.1,3, Πλάτ.'Θεοτ.137Α κινδύνους καὶ φόβους ὀψοφῆρουν, αὐτ.'Νόμ.879C ὀψοφῆρουν ὄργην τινός, 'Ισοκρ.40Λ πόνους καὶ κινδύνους ὀψοφῆρουν, αὐτ.8D ὀψοφῆρουν τὸν τρόπον τινός, Αἰσχίν.12,37 γῆρας καὶ πεινᾶν ἀνεκτικῶς, Δημ.1359 ὀψοφῆρουν ἀναλόματα, Πλάτ. ὀψοφῆρουν τὰς ἀδικίας - ζημίαν - θάλατταν - ὀψοφῆρα πολλὰς συμφορὰς - δὲ μὴ ποιεῖν νὰ τὸν ὀψοφῆρ' νεώτ. κ. δημ. κ. παθ. : δὲν ὀψοφῆρται ἰδίῃ πρῶσ. κ. ἐπὶ πρῶγμ.'] νεώτ. ὄμ. κ. δημ. κ. ἀμτθ. ἐπὶ ἀγχους πόθους, δυσχερεῶν, κοκκυῶν κτλ., πᾶσιμα, πονὰ, τολαιπορούμαι :

φέτος τὸν χειμῶνα ὀψοφῆρα, - ὀψέφερα διὰ τὰ σπουδᾶσ' εἶδ. ἐπὶ βερέως ἀσθενούντων : ὀψοφῆρε χρόνια ἀπὸ κρεβάτι' 5] φέρω ὀπισθεν, ἐπόμεινος ὄψω, σκουνῶ : Αἰλ.Π1 4,22 διφρουσι τινα ὀψοφῆρουν' 6] ἐπισυνάπτω τὸ ἐμῶν, προσπίθμω, προσθέτω : Διον.'Αλ.Ρωμ.7,16, Λογγίν.16,4' 7] πορουσιάζω τὸ κῆρυκεν, προτινω, προσφέρω : Πλούτ.Πολιτ.23, αὐτ.Κάμ.41'] ἐπιφέρει κῶπην, ἐκ τῶν κῶπων : Πλούτ.Εὐμ.7 ὁ δὲ Νεοπτόλεμος εἰς θάτερον κρείσσονος τοῦ γόνου . . . ἠμύτω μὲν εὐρύστανος κῶπην, οὐ' θνασιόστανος δὲ πλῆγας ὀψοφῆρων' 8] μτρ. πορουσιάζω, προβάλλω, ἀποδῶλῶ τὴ : Σοφ.'Ἡλ.834 εἰ τιν' . . . οἰχομένων . . . ἐληθῖ' ὀποσίσει' 9] προβάλλω λόγους, προφάσις, προφασίζομαι, προσπούσμαι : Ξεν.'Ελλ.4,7,2 αὐτῶ ὅσων εἶναι μὴ δεχομένων σπουδᾶς ὀδικως ὀψοφερόμενας πρβλ. προφῆρ' 10] ἐπὶ ποταμοῦ, φέρω πρὸς τὰ κάτω, φέρω κατὰ ροῦν, παρέρωμαι : Πλούτ.'Η8,325Α, αὐτ. Καῖα.38 ὁ ποταμὸς ὀψοφῆρει τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν, Πολυδ.1,111' παθ. φέρομαι πρὸς τὰ κάτω παρέρωμαι : Πλούτ.'Αλέξ.63 ὀψοφῆρεσθαι τῷ ποταμῷ'] κόμην τὴ νὰ πέσει, ρίπτω κάτω : Πλούτ.'Η8,459Β, Πολυδ.1,167 ἄνω ὀψοφῆροντα τοῖς πόδας [ὀδοισθῆρ' καὶ ὀδοκρήμω] κ. παθ. : Πλούτ.Μάρ.23 ὀψοφῆρεσθαι κατὰ κρημνῶν' 11] ὄθ. μτρ. ἐν τῷ παθ. τ. πίπτω, καταπίπτω βασιμῶντων, ὀλισθαίνω, ξεπέρτω, βουλιάζω :

*Ἄπ' Ἐμφ. Πόλ. 2,2 ὄμοφρέσθαι εἰς πένιν ἢ ἐπὶ ἄσθεναν, φθίνω, ἐξασθενῶ ὄλιγον κατ' ὄλιγον, χειροτερεῶν· Ἰνν. Ἐπιθ. 1,939, αὐτ. 3,1089 ὄρθοστάθην ὄμοφρέσθαι ἰδ. ἔρω. ὄμοφρονος, ἀνέχων ἢ γεν. ἐκλήπτω τῆς προτέρας θέσεως, δυναμικῶς αἰγλή, ὀπολήφωος· Πλούτ. Σίγκρ. Περ. κ. Φοβ. 1 πόλις πταίσιμον ὄμοφρομένῃ ἢ ἐξασθενῶ, ἐκφυλίζω· αὐτ. Σερτ. 4 ὄμοφρομένον ἄναγκες κτερίζειν ἵενν. τὴν στάσιν, ἀνάγκωσιν ἐκφυλίζομένην· κείη ἔορτις ἡ πονηγύρεως γενομένη μετὰ τὸν προσήκοντα χρόνον· αὐτ. Καία. 59· 12) καταβ. βδ' εἰς τὴν σημείων, ἐλαττωθῆναι τὴν, ἐξασθενίζω μέχρι πινός· Ἄπ. Ἐμφ. Πόλ. 5,6 ὁ πόλεμος τὰ τέλη πλῶν ἐς τοσαύτων ἀπηνόχων, Πλούτ. Λυκ. 25 ὄμοφρον τινὰ εἰς δόρβωνιν ἢ παθ. ἐπὶ κακῆς σπι. ἄγομαι, ἐξαλοθίζω, παραιοῦμαι εἰς τὴν μὴ προσηκόν, κατανώ, ζεπέφτω· Πλούτ. Ἄλκ. 18 ὄμοφρέσθαι εἰς ὄβριν, αὐτ. Ἀλέξ. 23 ὄμοφρέσθαι πρὸς τὸ κομμάδιον.

ὄμοφρέγω, μέλλ. -ζομαι κάτωθεν ἢ κρυφίως φεύγω, διαφεύγω, καταρῶμαι τὸ ἐκφύγω· Ἰλ. Χ 200 ὡς δ' ἐν ὄνειρῳ οὐ δύναται φεύγοντα δῖω· κωνί· οὐτ' ἀρ' ὁ τὸν δύναται ὄμοφρέγειν οὐθ' ὁ δῖω κεν, αὐτ. Φ 57, Ἑρ. Ἠλ. 1343· ἢ ὄμοφρέγω τὸν πλῶν ἀποσύρομαι ἀπὸ πινός, ἀποφείγω τὴν· Θουκ. 4,28· 2) ἀποσύρομαι, ἀπομακρύνωμαι ὄλιγον, ἀποτραπέμω· Ἡρ. 4,111, αὐτ. 4,120, Θουκ. 3,97, Πλάτ. Νόμ. 726B.

ὄμοφροταία ἢ ἀρχ. λεξ. κ. μων. τὸ νὰ εἰνοῖ τις ὀποήτης βλ.· Σουίθ. ἐπὶ μὲν προφροταία πρὸ τοῦ γενέσθαι λέγει τὸ ὕστερον γεννησόμενα, ἢ δὲ ὀποφροταία τὸ γινόμενον ἢ τὸ γινόμενον λέγει καὶ περὶ τοῦτο αὐτὰ τὰ παρεστώτα ἢ καὶ τὰ ὄσον οὐκ ἐπελευσόμενα· Ἐδστ. Πον. 303,72 μονοῦτο χρῆσθαι δούτων τοῦ προφροτο, . δι' ὀποφροταίας τῶν ἡθροισμένων εἰς ἄπειρον, Ζων. 1773.

ὄμοφροτης κ. μων. ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ὀποφροτο, εἶμαι ὀποφροτής βλ.· Λουκ. Φιλοφ. δ' ἢ προφροτης· αὐτ. Σ' Ἐκχλ. ὀποφροτηεὶν τινί, Γρηγ. Νύσο. 1319C ὀποφροτηεὶ τῷ θεῷ φεθλάματι, Ἐδστ. Ἰλ. 1057 ὡς ὀποφροτεροντες προφροτηεὶν.

ὄμοφροτης-οὐ ἰδί [φρη] ὁ ἐρμηνεύτης τῆς θείας βουλήσεως, ὁ ἐξαγγέλλων ταῖς χρησολογίας ἱερῶς, προφροτής· Σουίθ. ἐποφροται, ἱερεὺς, προφροτο, χρησολόγος· Ἰλ. Π 235 ἀμφὶ δὲ Σαλλοῖ σοὶ καίωσ' ὀποφροται ἀνιπτόποδες χαρμάνω, Λουκ. Ἀλέξ. 24,29· 2) βραβδ. Μουσαῶν ὀποφροται ἰο ποιηται· Θεοκρ. 16,29· κ. ἀπλῶς ὀποφροται· αὐτ. Ἰλ. 115, αὐτ. 22,116.

ὄμοφροτικός ἐπίρρ. μτγν. ἔξ ἀρχ. ἐπιθ. ὀποφροτικός-ἦ-ον προφροτικός· Διον. Ἀρεοπ. 180B.

ὄμοφροτις-ιδος ἢ μτγν. διαρ. ὀμοφροτις θηλ τοῦ ὀποφροτής βλ., ἢ προφροτής· Πίνδ. Π 9,140(76), ΑΠ 6,46 Ἐνωσάλω καὶ Εἰράνας ὀμοφροτίν, . σάλωμυα, αὐτ. 13,590 Φρόνυν, . ὀμοφροτίν, Ἐφροδίτη ἵεν Πίνδ. Π 2,140(76) τὸ ὀμοφροτίν διαρῶσθαι εἰς ὀμοφροτιές ἢ ὀμοφροτίνες βλ. ὄμοφροτικῆ.

ὄμοφροτις-ορος ἰδί, ἢ μτγν. ὀμοφροτής βλ.· Ἀπολλ. Ρ 1,22 ὀμοφροτις ἀσιδῆς Μουσαῖ, ΑΠ 14,1 ὀμοφροτις Περιδίον ἵενν ποιητίν, Μακ. 3,326 μὲθων ὀμοφροτις ἢ ὡς ἐπιθ. προφροτικής· Νόν. Ἐδσγ. Ἰω. 5,157 ὀμοφροτὶ μύθω· 2) Ἡα. ἐποφροτικής ὀποφροταίμοις.

ὄμοφροθῶν ἐπίρρ. μτγν. πρότερον, ἐκ τῶν προτέρων, προηγούμενος· Ὀπν. Ἄλκ. 3,145 ἄνω σπεύδουσιν ὀμοφροθῶν, αὐτ. 3,618.

ὄμοφροθλμία ἢ νεῶτ. ἱατρ. φλεγμονή τοῦ κάτω μέρους τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ ἢ ταυτῆσρον καὶ τοῦ κάτω βλεφαροῦ.

ὄμοφροθλίμας-ον ὁ ὄπὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ· ὡς οὐο. τὰ ὀμοφροθλίμα τὰ ὄπὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ κέρη, ἰδ. τὸ ὄσπ'· Πολυδ. 2,53,87 ἐτὰ ὑπὸ ταῖς

ὀφθαλμοῦς ὄσπ' . ταῦτα δὲ καὶ ὄμοφροθ. μισ παρ' ἑνίοις ὀνομάζονται· Ἰνν. Κων. 137 μετάρσια τὰ ὀμοφροθλίμα, αὐτ. 595 τὰ ὀμοφροθλίμα πελιδνὰ καὶ περυσμῆνα.

ὄμοφροθῶν, ὄρρ. α' ὄμοφροθῶσα [Πλούτ. Πομπ. 21, ὄρρ. β' ὄμοφροθῶν, ὄμοφρ. ὄμοφροθῶν, μτγ. ὄμοφροθῶς, μτγ. μέσ. ὄρρ. ὄμοφροθῶμενος, σπεύδω πρότερον, προλαμβάνω, προφροθῶ, πρόττω τὴν πρωτότερα· Ἰλ. Ζ 144 ὄμοφροθῶς δουρὶ μέσον ἔρπονται ἰσάδλ. «προφροθῶσα, προλοφῶσα», Πλούτ. Πομπ. 21 ἔγραψαν ὄμοφροθῶσας κείν. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Ὀδ. Δ 547 ὄμοφροθῶμενος μέτειν· 2) μτγν. μτ. σπ. ἄντικ. προλοφῶν τινὰ, προηγουμὸν τινος εἰς τὴν· Ἀπολλ. Ρ 4,307 γαίης καὶ ἀπέφροθ. πρός γε βαλῶν ὕπερ σῶχῆνα γαίης, Πλούτ. Αἰμ. 26 ὄμοφροθῶσας τοὺς Ρωμαίους· μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· αὐτ. Ο 471 τὸν ὄμοφροθῶμένη φάτο μύθον, ΑΠ 227.

ὄμοφροθῶμαι ἄποθ. φθέγγομαι, διμῶθ γαμηλή τῇ φωνῇ, σιγαιμῶ· Πλάτ. Σοφ. 252C ἐντός ὄμοφροθῶμενον ἵενν ἔγαστριμύθου, Λουκ. Νιγρίν. 13 ἡσυχὴ ὄμοφροθῶσθαι, Πλούτ. Ἄρατ. 8 ἥκμα ὄμοφροθῶσθαι τινί, αὐτ. Ἡθ. 88C ὄμοφροθῶσθαι τινί τ'· 2) ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ· Πλούτ. Ἐρστ. 36· 3) ἐπὶ πτηνῶν, λαλῶ ἑλαφρὰ· Αἰλ. Ζ 17,7, Λόγγ. 3,12· 4) γεν. ἡχῶ ἑλαφρῶς· Φιλόστρ. 853 ὄμοφροθῶσθαι κερκίς.

ὄμοφροθῶμαι κ. μων. φθείρω ὄλιγον κατ' ὄλιγον· Ἐδστ. Ἐδσγ. Προλ. 4,22, Θεοφύλ. Σ 74C· κ. παθ. ἢ παθ. Ἐπιθ. 1,939 ὄμοφροθῶμαι ἰδ. ἀνάγν. ἀντὶ ὄμοφροθῶμαι τὸν ὄμοφρω βλ. ἰδί· 2) μτγν. φθείρω φθείρω πως· Δίων Κ 74,9.

ὄμοφροθῶμαι φθῶν βοθημδόν, ἐλαττωθῆμι κατὰ μικρὸν, ἐξασθενῶ λίγο λίγο· Ἡρακλ. Ἀλληγ. 1 ὄμοφροθῶμαι τὸν ὄμοφροθῶσθαι ὄμοφροθῶμαι, τσοῦσθον ἢ τῆς διανοίας ἀβέβαια ῥώμ.

ὄμοφροθῶν-ἔω φθῶν κρυφίως τινὰ· Ξεν. Ἑλλ. 3,2, 13 ὄμοφροθῶν τῆς στρατηγίας τῷ Τισσαφέρνη, αὐτ. ΚΠ 4,1,13 Κναξάρης, ὅτι ἐκείνι ἤρχον τοῦ λόγου, ὡσπερ ὀμοφροθῶν ἰδ. γρ. ὄπὸ π. ἐφθῶν.

ὄμοφροθῶν-ἔω ἐπίρρ. φθονερός, ζηλοτύπος, ἐχθρικός· Ξεν. Ἑλλ. 7,1,26 ὄμοφροθῶν καὶ οὐκέτι φιλικὸς εἶχον πρὸς τοὺς Ἀρκάδας.

ὄμοφροθῶν (ἢ) μτγν. κ. μων. βαθμιαία φθορά, καταστροφή, σήψις· Ὀρειθ. 19· 2) ἢ διὰ χρημάτων φθορά, διαφθορά, δωροδοκία· Σύνοφ. Βασιλ. Μορτεγιλλ. Hist. du droit Byz. 2,438,33 περὶ ὀμοφροθῶν ἀντιδίκων.

ὄμοφροθῶν-ἔως (ἰδί) γλωσσ. ὁ ὀμοφρῶς διαφθείρων, ἀποθλωνῶν.

ὄμοφροθῶν (κρητ.) ἰδί μων. τὰ ὑπὸ φιλῶν ἦτοι τὰ ἐν ὀσλίμῳ κώδων τοποθετούμενα ἐπὶ κρητολογίῳ, προφροθῶσόμενα ὀσλίμῳ ἀπὸ τῆς ὄπ' ἀνέμου σβέσεως· ΚΠοφρ. Ἐκθ. 157 (ἐκθ. Β).

ὄμοφροθῶν-ον μων. ὁ ὄλιγον τι, ὁ κῶπος φιλήθοδος· Νελλ. Παραιν. 177E.

ὄμοφροθῶν-ἔω μτγν. φιλῶ κρυφίως ἢ ὀσλίμῳ· Ἀριστοίν. 2,25 ὡσπερ ἐκ στομάτων ὀμοφροθῶν ἀλλήλοισ κατεπινοντες τὰ φιλήματα.

ὄμοφροθῶν ποι. ὀμοφροθῶ βλ.· Νικ. Ἀλέξ. 282.

ὄμοφροθῶν μτγν. φλεγμονή ὄλιγον, ἑλαφρῶς εἶμαι ὄλιγον φλογμῶνος· Ὀρειθ. 286·

ἢ μτφ. τοῦ θυμοῦ τῆς ὄρης ὄρης, ἐξερθεῖσθαι· Θεοφύλ. Σ 48,17 καὶ μέχρι τούτου ὁ τὸν βασιλέως θυμὸς ὀμοφροθῶμαινεν.

ὄμοφροθῶν μτγν. ὄλιγον ἢ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐκβάλλω φλέγματ'· Ἀλέξ. Τραλλ. 29.

ὄμοφροθῶν-οὐς-ες ὁ ὄλιγον, κατὰ τὴν φλεγμῶσθῆς βλ.· Ἰνν. 217.

ὄμοφροθῶν θερμότητα ἔχων πῶρ κάτωθεν· ΑΠ 9, 626 ὄμοφροθῶς λαμπρὰ δὲ ὄμοφρ· 2) μτφ. μέσ. βοθημδόν ἐπεκκρίομαι, μὲν κοίται σιγὰ σιγὰ καί· Ρήτ. 1,502 ὄμοφροθῶσθαι τὴν καρδίαν ἐπὶ τινί.

ὀπόφλοισδος-ον μτγν. ὁ ποῖον φλοῖσδον κἀτωθεν ἢ ἐλαφρόν: Ὀρφ.Λιβ.15,13 ὀπ-βάλασσα. **ὀπόφθορος**-ον μσν. ὁ περιδοσιμὸς πῶς, ὁ σκιαγμένος, δθ. σκεπτό. ὀταλμός, αἰδήλιμος, ντροπαλός: Ἄχμ.Ὀνειροκρ.74, αὐτ.97, Φωτ. ἐν λ. ὀποδέλης: 2) ὁ προσέχων φόρον, φοβερός, ἐπιφοβός: Ἄχμ.Ὀνειροκρ.272.

ὀποφθοῦμαι-τομαι ἀγόλ. φοβούμεμαι πῶς εἶμαι κἀπὸς φοβησίμος: Σχολ.Εὐρ.Ἰππ.Λ33 ἰδ.γρ. **ὀποφθονίασμαι** μτγν. ποι. ὀποφθονίασμαι γίνωμαι πῶς φοβηκώρως, λαρόδω πορφυροῦν τῶ ἀπόφθωσι: Νίκ.Θηρ.178, αὐτ.760, Δισσικ.378.

ὀποφθόνος-ον φωνικός: Σοφ.Τρ.840 ὀποφθόνια κέντρα ἰδιόρθ. Ἐρμῶν. ὀποφθοναί: 2) μτγν. κτ. πληθ. ὡς οὐα. τὰ ὀποφθόνια τὰ πρὸς ἀποφθῆν τῆς ἐκδιήσεως τοῦ αἵματος καταβαλλόμενα εἰς τοὺς αἰκείους τοῦ φουεθέντους χρέματα, τὰ ὀποῖνα βλ.λ.21: Ἀρσινω. ἐτὰ ἐπὶ φόνω διδάμνα χρέματα τοῖς αἰκείοις τοῦ φουεθέντους ἴνα μὴ ἐπέβρωσιν δεινόςρον ἐν τῷ κολυθθέντους καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορισμόσιν, Θεόφραστος Νόμον ἰστ': Φιλῶστρ.377 ὀποφθόνια καταπιεσθῶσι: 3) τὰ πρὸς θιάσων τινας ἀπὸ φόνου καταβολήσων κίτρα: Δίωκ.Κ.77,12 τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς ὀποφθόνια τοῖς στρατιώταις ἐδεῖσθαι, Δίωκ.Κ.77,12 ὀποφθόνια διδοῦσι τῆς σφαγῆς.

ὀποφορά ἡ] ἰσοφορὰ ἢ κ. νεώτ. ἢ πρὸς τὰ κῶτα φορὰ, ὀπογιγῆ, ροή, ἔκκρισις, κἀφορσις τῆς κοιλίας: Ἰππ.Κφακ.168 ἐν ὄσφρσι ἀλγησται αὐτόνως καὶ ὀποφορᾷ πλεῖον: 2) κοῖτις ἀγωγῆς ὀχετός: Γεωμ.2,6, αὐτ.28: 3) ἡ Ιορ. σπυρίγιον: Ἀλέξ.Ἀφρ.1,93: 4) πρῶφασις, δικαιολογία, πρόσχημα: Ξεν.Ἑλλ.5,1,29 ἡ τῶν μνηνῶν ὀποφορά: 4) κ. νεώτ. ρητ. σχήμα: Τιθέο.8,566 ὀποφορὰ δὲ ἐστὶν ὅταν μὴ ἐξῆς προβαίη ὁ λόγος, ἀλλ' ὀποβαίει τι, ἢ ὡς πᾶρα τὸ ἀνηδέηδον ἢ ὡς ἐκ τοῦ πράγματος, ἀποκρίνηται πρὸς αὐτόν, ὡπερ δύο ἀντιλεγόμενα πρόσωπα μιμούμενος: Ρήτ.2,103 ὀποφορὰ δὲ ὁ τοῦ ἔχθρου λόγος, Ροῦφ.Ρήτ.459 (ἐν Στράβ.248 ἔσφ.ἀνάγν. ἀντὶ ἀποφορᾶς).

ὀπόφορος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ὀποκείμενος εἰς φόρον, φόρου ὑποτέλης: Πλούτ.Ἠθ.774C Χαλκιδεῖς ὀποφόρους λαδών, Ἀρρ.Περὶπλ.Ἐρ.Θαλ.10, Εὐσ.Ἐκκλ.Ἰστ.1,6, Ἰουλι.Ἐπιστ.7,12, Πάπ. ὀπόφορος γῆ: 2) ὁ ἔχων κολλῶσι πόρους: δθ. Ἰστρ. ὁ ἔχων σπυρίγια: Γαλ.14,681 ὅσα ὀπόφορα καὶ κόλλοι καὶ ἔλατ' πρὸλ. ὀποφορὰ 2).

ὀποφορῶ-έω Ἐπιγρ. φέρω ὑποκῶτα ἢ πρὸς τὰ κῶτα: Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν.

ὀποφοραγμία-ατος ἰδὴ νεώτ. νουτ. ἔκαστον τῶν ὑπὸ τὸ κύριον κατὰστρωμα τοῦ πλοίου καταστρωμάτων, δ. καρδαρούς.

ὀποφραδμοσύνη ἡ] παραίνεσις, συμβουλὴ: Ἠσιόδ.Θ.653 σῆς δ' ὀποφραδμοσύνησιν (ἀγρ. σῆσιν ἐπιφροσύνησιν).

ὀποφράτσομαι μτγν. μέσ. μτ. παθ. ἄορ. ὀπεφράσθην, ὀπονοῶ βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ.1,462.

ὀποφράσσω, ἀττ. -ττω φράσσω, κλειώ, κἀτωθεν: Ἀρχ.Μοθ.269.

ὀποφραστήρ-ήρος ἰδὴ μτγν. ὀποφρήτης βλ.λ.: Γρη.Νοζ.2,1421 εἰσι γάρ, εἰσι καὶ ἄντι ὀποφραστήρης ἀοίδης.

ὀπόφρικος-ον [οριε] μτγν. ὁ ὑπὸ ἐλαφρῶς φρικώσεως κοτεόμενος: ΠΔ.Μαικκ.3,6,20 ὀπόφρικον καὶ τὸ τοῦ βασιλέως σῶμα ἔγεννηθη.

ὀποφρίσσω μτγν., ἀττ. -ττω φρίσσω ὄλησιν, τρομάξω, φοβούμεν ὄλησιν: Λοκ.Περγε.39, αὐτ. 2 ἔλεξα 4 ὑπέφριτον μεταθ' ἀκούων τῶν ἐπῶν 2) μτ. οἰ. ἀλθάνομαι κρῆσιν φρόδον ἔκ πινος, τρέμω κρυφῶ κἀποιόν: Εὐφορ.Ν.Ἀθην.δ.263Β ὀποφρίσσαντες ἀνακτα.

ὀποφροντιστής-οῦ ἰδὴ νεώτ. ναυτ. πολλοὶ δ-νομαστὰ βομβοὶ δεινωματικῶ τοῦ αἰκοναμικοῦ κλάδου τῶ ναυτικοῦ ἀνοστήσων πρὸς τὸν τοῦ λογαθοῦ, τὸν ἀνοικονομικὸ ὀποφρολοχός.

ὀποφροφάραχος ἰδὴ νεώτ. στρατ. ὁ μετὰ τὸν φροφροφρόν ἡ ἀναπληρωτὴς οὐτοῦ δεινωματικῶ.

ὀποφρῆνός ἰδὴ μτγν. κ. νεώτ. τρῶσις τῆς μουσικῆς συνθεθῆμενος εἰς κλίμακα κατὰ ἐν τετράγυρον βαρυτῆραν τῆς φρυγίω, δ. ὀποφρυγιστὴ ἀρμονία ἢ ὀποφρῆνός μέσος: Πλούτ.2,1142F.

ὀποφρυγιστὴ ἐπιγρ. κατὰ τὸν ὀποφρῆνόν βλ.λ. τρῶσις: Ἀριστ.Πρ.19,48 ἢ ὀποφρυγιστὴ ἀρμονία ἐνδοσυσαστικὴ καὶ βαρκετικὴ, σμενὸν ἔχει τὸ ἦθος.

ὀποφυγᾶς-αδός ἡ] ἦσ. ἐν λ. μύλοισ ἐκτόφουσις.

ὀποφυγῆ ἡ] μτγν. καταφυγῆ, καταφύγιον, τόπος ὅφ' ἐν δυνάται τῆς ὀποφυγῆς π: Ἰώσ.Α18,5

τὰ ἄλλα, πρὸς θέρος ὀποφυγῆν, Πολυδ.9,16

ἔξω δὲ τῆς πόλεως καὶ ἄντρα καὶ σπήλαια καὶ σπηλαιώδεις ὀποφυγαί,

ὀποφρακτικῶ-ήρος ἰδὴ νεώτ. περὶχόν ἐκ χάλυθος τοποθετημένον ὑπὸ τὸν ζυστόν τοῦ τυφεκίου καὶ περιβάλλον τῆς σκανδιόλην αὐτοῦ.

ὀποφύλαξ-ακος ἰδὴ Ἐπιγρ. ὁ ὑπὸ τὸν ἀρχφύλακα τελῶν φύλαξ: ὀποφύλαξ καὶ ἀρχφύλαξ Λακκίω τοῦ κοινοῦ.

ὀποφύλασσω Ἐπιγρ. μτγν. ὀσάω κοθήκοινα ὑπάροχος, εἶμαι ὀποροχος: ὀποφύλασσαντα τοῦ Λυκίω ἔθνοισ.

ὀποφυλλίς-ιδός ἡ] EM 159,27 ἔσφ. ἀπὶ ἐπιφυλλίς

ὀπόφυλλον ἰδὴ νεώτ. βοταν. μικρὸν λεπιδωπιδὲς φύλλον ἀναφρονιόμενον κἀτωθὶ κλαδίσκου.

ὀποφυσίνη ἡ] νεώτ. χημ. τὸ κύριον ουσιατικόν τῆς ὀποφύσεως βλ.λ. περιχόν ὄρμησις ὄρμασις ἐπὶ τὰς λείας μυκτικῆς ἴως καὶ φερόμενος ἐν τῷ φαρμακευτικῷ ὑπὸ πλεῖστα ὄνματα, ὡς ὀποφίνη, πιτουλίαν, πιτουλέλδω, ὀποφύνη κ. ἄ.

ὀπόφυσις-εως ἡ] νεώτ. τὸ κἀτωθὶ φυόμενον, παραφύσις: 2) νεώτ. ἀνατ. ὄρμησις ἐνδοκρινῆς ὀδῶν ἐν τῇ βάσει τοῦ ἔγκεφαλοῦ.

ὀποφυσῶ-ᾶω μτγν. φουδὸ ἡρέμα, ἐλαφρὰ: EM 818,57 ὀποφυσῶντος τοῦ ἀνέμου: 2) μτγ. ἐν τῷ παθ. τ. φουσιώκων κἀπὸς: Φιλ.1,339 πλοῖτου μεγέθει ὀποφυσῶ.

ὀποφυτεύω φυτεύω ὑποκῶτα πινός: Θεόφρ.Φ

Αἰτ.3,10 ὀποφυτεύων δάφνην, ὀπὸ πεικῶ, Γεωμ. 10,50 σικίλλαν ὀποφυτεύων παρὰ τὰς ῥίζας.

ὀποφύω, ἀόρ. β' μτ. μέσ. σημ. ὑπέφυν, παρακ. μτ. μέσ. σημ. ὀποπέφυκα, ἐπὶ τῆς γῆς φῶα κἀτωθεν, γεννώ, ἀφῆνω ὑπὸ βλαστῆσιν, ῥυζῶς: ἨΞ 347 τοῖσι δ' ἀπὸ χῶν ὡς πᾶν ἡκ. τῆσιν, Ἰππ. Κεφ.Τρωμ.910 μέσιν: 1) μέσ. ἀπὸ τῶν ὀδόντων, φυτρῶν εἰς ἀντικατάστατον ἄλλου: Ἀριστ.Ζ1 2,21, αὐτ.8,24: 2) ὄμ. κ. ἐν τῷ ἔνεργ. τ. μτ. μέσ. σημ.: Θεόφρ.Φ1 4,15,2 ὀποφύει ἰσοφύεται, φυτρῶν ἰσῶν ἡ γρ. εἶναι ὀρθή: 2) μέσ. διατελεῖ ἐν αὐτῆσιν, μεγάλων συνεχῶς: Αἰδ.Π1 Β,8.

ὀποφωλέω μτγν. φωλεύω ὑπὸ π. κροτήλοισι ὀπὸ τ: ΑΓ17,375 τοῖσιν ὀρᾶ δ... οἷς ὀποφωλέωσσαν ἠθλησῶν αἰ κακοῖσιν ὀδῶντες.

ὀποφωνήμης-ατος ἰδὴ μτγν. ὀποφώσις βλ.λ.: Βασ.3,335Β τοῖς ἡμετέροισι ὀποφωνήμωσιν ἐπιρροσθηῖνα πρὸς τὸν ἄνωγα.

ὀποφώνησις-εως ἡ] μτγν. προτροπή, παρακλήσις, παραίνεσις: Πλούτ.Ἠθ.330D.

ὀποφωνητής-οῦ ἰδὴ μτγν. ὁ παρακλήσις, προτροπέω: Ἰνυάτ.Ἐπιστ.130 ὡς σωστροπώτης ἡμῶν ὀποφωνητοῦ τῶ ἐν ἔχων.

ὀποφωνῶ-έω μτγν. φωνῶ, φωνάζω εἰς ἀπάντησιν πινος, ἀποκρίνωμενος εἰς πινά: Πλούτ.Πομπ. 25 πινά, εἰλεν, ἔξετε ἄλλον: ἢ ἐκ μίας γῆμῶς ὀποφώνησαν ὅπαντες, σεαυτόν, αὐτ.Ἠθ.33Β: 3) ὄδω, φάλλω εἰς ἀπάντησιν: Μόσχ.3,49 αἰ δὲ ὀποφώνων

δρυνιδες 2) ὀη-πια ὀντηγῶ τὸ ὄνομα αὐτῶν : Ἐπιγρ. 3) Ἦσ. εὐποφυνήσαι ὀποδειξοίσι.

ὀπωφῶσκω κ. νεώτ. ὀποφασίζω βλ.λ. : Ἀριστοτ. Πρ.25,5 ὀποφασκούσης ἔω, Διάδ.Σ 13,18 τῆς ἡμέρας ὀποφασκούσης (ἰδ.γρ. ἐπιγρ.).

ὀποχάζομαι, ὀόρ. ὀποκακῶδῶμι, ὀποθ. ὀποκαρῶθ βαθυηδῶν, ὀποσπασίω, τραδισίω πῖσω : Ἰλ.Δ 498 ὄπὸ δὲ Τρώες κκαδάντω, Ἀπολλ.Ρ 1,1101 καὶ οἱ ἰένν. τῆς μητρὶ τῶν θεῶν Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὀποχάζεται.

ὀποχάζω μτγ. ὀποχάζω βλ.λ. : Αἰκ.Ζ 15,1.

ὀποχαιρῶ μτγ. χαιρῶ κρυφίως, κρυφοχαιρῶ : Πόλ.Φυσ.1,18 εἰς κακῶν ὀποχαιρῶντες.

ὀποχάλαρος-ον ὁ ὀλίγον τι χαλαρὸς, μάλισ χαλαρὸς : Ἰνν.Μοχλ.865.

ὀποχάλασις-εις (ἡ) μτγ. κ. μαν. βαθμιαία χάλασις, χαλάρωσις, καταδιδωσις : Ἰουστ.410 ὅσον ἔρκει εἰς τὴν ὀποχάλασιον τοῦ παραλάτου 2) μτφ. μετριώδης ἐνεργεία, διοικητῆ, σταμᾶτμα : Νικ.Χων.270 2) καθίζησις Σουῖδ. ἐν λ. ὀφιζήσεις ἐπιφίλησις ὀποχάλασις ἐνδόσεις.

ὀποχάλασιον σφάλ. χαλεπαίνω, ἀργίζομαι ὀλίγων : Σχόλ. εἰς Σοφ.Οκ 117.

ὀποχάλινδος-α-ον ὁ ὀπὸ τὸν χαλκῶν τοῦ Ἰππου : Ξεν.Ἰππ.7, ἡ ὀποχάλινδις (ἔνν. ἡμία μθ. ὁ εἰς ἐκάτερον ἄκρον τοῦ γαλκῶν προσδεδεμένος καὶ ὀπὸ τὴν σπαρῶν τοῦ Ἰππου διερχόμενος ἰμάς).

ὀποχάλκις λέξ. ἔγω ἀόχρωσις χαλκοῦ, εἰμῶ ὀλίγον χαλκόχρωτος ἘΜ 805,49 2) μτθ. ἀντολίωσις πρὸς χαλκῶν, μὲ χαλκῶν τῆ Ἦσ. εὐπεχάλκιος πρὸς χαλκοῦ ὀυπέθμην.

ὀποχάλκος-ον ὁ περιχρῶν χαλκῶν, ὁ ἔσωθεν χάλκιος : Πλάτ.Πολ.415Β ἐν ἐγκονῶν ὀποχάλκος γένηται 2) ἐπὶ ἐπιχρῶμενῶν ἢ ἐπιεχρῶμενῶν χαλκῶν νομισμάτων, ὁ ἔχων ὀποκάτω χαλκῶν, νόθος : Πλούτ. 118,1Β, οὗτ. 748,65Α, Σουῖδ., πρβλ. ὑπαγόρους, ὑποσπίδρος, ὑπόχρυσος 3) ὁ ἦκων ὡς χαλκῶς : Φύλοστρ. Ἀπολλ.89,16 ὀποχάλκον ἠγῶ φέρουσι, Μανασσ.Κ 30,533 χρυσῶν . . μὴδὲν ὀποχάλκον ἠχούσται 4) ὁ ἔχων χρώμα χαλκοῦ, χαλκόχρωτος : Σχόλ. Ὀδ.Χ 299.

ὀποχάλκῳ-ῶν γλῶσσα, συγκρινθῶ, ἀνομιηνῶ μετὰ χολκοῦ 2) διὰ χαλκοῦ ὀυενδῶ.

ὀποχάλω-ῶ κ. μαν. χαλῶ, χαλαρῶναι τὸ ὀλίγον : Εὐστ.Πιν.8,70 τὰ νεβρά ὀποχάλωται τὰ κῶμουσι 2) ἀμτθ. χαλοροδομαι, καταρρίπτω ὀλίγον : Ρητ.1,62 κερατὰ μὴ ὀποχάλωσα καὶ ἀνευδιδόσα 2) παύω, σταμῶ τὸ ὀπὸ τινος : Αἰκ. Ζ 12,46 ἔστικε δὲ ἀνὴρ αὐτῶν τεχνίτης καὶ ὅς ἐστι μάλιστα περὶ τὰ μέρους ὀποχάλων.

ὀποχαρῶσσω μτγ., ὄττ. -τω χαρῶσσω, ἐγχαλῶ ὀποκάτω : Φιλοστρ.Γυμν.48,13, Πλούτ. Ἀλέξ. 69 τὴν ἐπιγραφὴν ἀναγνοῦς ἐκέλευσεν Ἑλληνικῶς ὀποχαρῶσαι γράμμασι, Γρηγ.Νύσσ.1,873.

ὀποχαρίζομαι μαν. ὀποθ. δεικνύομαι ὀλίγον ἐγνώμων πρὸς τινά : Πασχ.Χρον.1,577,22.

ὀποχαροπό-όν, μτγ. ὀποχάρπος-ον (Κλήμ. Ἀλ.9,14) ὁ ὀλίγον, κῆπος χαροπὸς βλ.λ. : Ξεν.Κυν. 5,23 καὶ τὰ θμματα οἱ μὲν ὀποχαροποι οἱ δ' ὑπόγλαυκοι, Κλήμ. Ἀλέξ. 21.

ὀποχάρτωσις -εις (ἡ) γλῶσσα. στέγνωσα, κούφισα.

ὀποχάσσω, ὀόρ. β' ὀπέγανον, παρακ. ὀποκῆγη-α, ἁσῶν ὀλίγον : Ἀριστοτ.Πι.314 οὐ δ' Ἀριστάλλωσ ὀποχάσων ἔρειε, Ξεν.Ἰππ.63, ἴωσ.Π 7, 283 βάθος κρημνῶν ὀποκῆγην, Ἀχιλλ.Τάτ.1,1 μικρὸν ὀποκῆγηστα τὸ στόμα 2) εἰκότως, προσορθῶνομαι τῆ, ἀναμῆνω τῆ μετ' ἀνησυχίας ἡ φθῶν : Ἰνν.1139 Π ὀποχάσων κακῶν.

ὀποχάυνομ-ον μτγ. ὁ ὀλίγον χυῖος, χαλαρὸς : Ὀρειδ.158 ὁ Γαλιτικὸς ἠλλέθρος παθὸς ὀποχάυνομ 2) ὁ πορώδης ὀλίγον, κῆπος σαθρὸς : ἘΜ 184,54 τόπος τὰ μὲν ἀνω Ἰσχυρὰ ἔχων, τὰ δὲ

κάτω ὀποχάυνομ 2) μτφ. ὁ ὀλίγον ἐληρμένος, κῆπος φροντισμένος, εὐποχάμένος : Ἀθην.624Ε τὸ τῶν Αἰολῶν ἠδὸς ἔχει τὸ γαῖον καὶ ὀγκώδης ἔστι δὲ ὀποχάυνομ, Πρὸκλ. Τετραδ.223.

ὀποχάυνω-ῶ μτγ. χυῖω ὀλίγον, χαλαρῶν ὀλίγον, κῆπος : Βασ.2,951D τὸ λάγρον τὸν τόνον ὀποχάυνουσι 2) καθιστῶ τινα μαλακῶν, ἐκτεθλυμμένον, θλυμνηρῆ : Πλούτ. Ἦθ.21C ἐπῆρα . . τὴν φιληθῶναι καὶ ὀπεχάυνομαι τοῖς ἐρωτικῶς καὶ διαπορῶνς ἔκλειον ἰσχυροί.

ὀποχέρις (ἡ) ὀποχεῖριος βλ.λ. : Σοφ. Ἦκ.1692 (ἰο-ὄρθ. ἀντὶ ὄπὸ χεῖρο).

ὀποχεῖριος-ον κ. -α-σ(η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀπὸ τὴν χεῖρα, ὁ ἐντὸς τῆς χεῖρος, ὁ ἐν χερὶ κρατούμενος : Ὀδ.Ο 448 οἶσῶ γὰρ καὶ χρυσῶν, ὅστις χ' ὀποχεῖριος ἔλθῃ ἴδουσι. ὀπὸ ταῖς ἐμαῖς χεραὶ γένηται πρβλ. Σουῖδ. ἐν λ. προέχειρος 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν τῇ κατοχῇ, ὀπὸ τῆς ἐξουσίαν πινός, ὁ ὀπὸ τὰς διαταγὰς πινός, ὁ ὀποκείμενος εἰς τινά : Θεογν.36311 ὄταν δ' ὀποχεῖριος ἔλθῃ, Ἦρ.6,33 τὰ ἐπὶ δεξιῶν . . τοῖσι Πέρσασι ὀποχεῖρια ἦν γεγονότα, οὗτ.1,106 ὀποχεῖριος ποιεῖσθαι, οὗτ.5,91 ὀποχεῖριος παρέχειν, οὗτ.6,119 ὀποχεῖριον εἶναι, Αἰσχ. Ἰκ.392 μὲ τὸ πατ' οὐν γενοῖμαι ὀποχεῖριος, Εὐρ. Ἀνδρ.786, Λυσ.101, 10, Θεουκ.3,11, Λυκοφρ.148,39 ὀποχεῖριον παραδιδόναι τινά τινι, Ξεν. Ἀν.3,2,3, οὗτ.ΚΠ 5,3,13 ὀποχεῖριον ποιεῖν τινά τινι, - τὸν ἔδανεῖσα καὶ τὸν ἔχει ὀποχεῖριον 2) ὀποχεῖριος τῷ Ἰσθρῶ ὁ ὀπὸ Ἰσθρικῶν ἐπίδελφιν, Βεραπειανῶν : Ἰνν.19,25 2) ἐπὶ ζῶων, ὁ ἐν ὑποταγῇ, πεπιθῶσις : Ξεν.Ἰππ.8,12 ὀποχεῖριον τὸν Ἰππον ἔχειν 2) ἐπὶ ἀγρίων ὀρνίθων, ἐξημωρωμένος : Πλάτ.Θεαιτ.197C ὀποχεῖριος ἐπιούστω 3) μτφ. ὁ μὴ δυσχερὴς εἰς τινά, ποῦ εἶναι τοῦ χεῖροῦ του : Πλάτ.Θεαιτ.198Α ὀποχεῖριος τὰς ἐπιστάμας ἔχειν 2) ἐπίπρ. ὀποχεῖριος ἐν ὑποταγῇ δδ. ὀποχεῖριωσ ἔγω τινὶ ὑποτάσσομαι, ὑπακούω : Γρηγ.Νύσσ.3,107D ὀποχεῖριος ἔχειν τῷ ἑτέρῳ τὸν ἑτερον.

ὀποχεῖριότης-ητος (ἡ) νεώτ. στρατ. ἡ μειονεκτικὴ κατάστασις στρατεύματος πινός εὐρισκομένου ὀπὸ τὰ ἐχθρικά πυρὰ καὶ μὴ δυναμένου ν' ἀποσυκρινθῶ τῶν θέσεων οὐδοῦ.

ὀποχεῖριωφῶ-έω πάπ. ὀποχεῖριω φῶσχεῖριος : ἐπίσταμα ὀποχεῖριωφῶμενον.

ὀποχεροδομαι-δομαι μτγ. ἐπὶ ἐντάσῳ γῆς, βαθμηδῶν γίνωμι γῆραος, ἀποχεροδομαι, ἀποχρηνοδομαι : Γρηγ.Νύσσ.2,511D ἀνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὄπαστος ὀποχεροδομῆς τῆ βῆσας.

ὀποχευμα-ατος (τὸ) ἦσυχον, ἐκαθρον χυσιμον, ράντισμα : Πινδ.Π 5,100 ἀρετῶν . . βανθεσαν θυμῶν ὀποχευσαιμ ἰδ.γρ. ὀπὸ χεῖρουσι).

ὀποχέω, μὲλλ. -χεῶ, ὀόρ. ὀπέχεω, ἐπ. ὀπέχεα (ὁ μόνος τ. π. Ὀμ.), περὶ ἦσυχον πραγμάτων, χύνω, σκορπίζω, ἀπλώνω, στρώνω ὀποκάτω : Ἰλ.Λ 843 θεράπων δὲ ἰδῶν ὀπέχεω βοεῖας, Ὀδ.Σ 49 βῶπας δ' ὀπέχεω δασείας, οὗτ.Π 47, Ἦρ.7,218 φύλλα ὀποχευμένα ὀπὸ τοῖς ποσὶ ἰσχορῶμενοι κατὰ γῆς ὀπὸ τοῦς πόδας 2) χύνω ἐντὸς δοχείου θεβειμένου ὀποκάτω, ἐγγέω, ρίχνω : Σόφιλ. ἐν «Παρακατάθηκῃ» Ι Χίου δύο κῶδοσες, ἀνεδόσεν τῆ, ὀπέχε, Δίωμ. ἐν «Ἀριστοτελεῖ» Ι ὀποχεῖσθαι πλειονας 2) μτφ. ἐμβάλλω εἰς τὴν φυχὴν τινος κρυφίως : Ἦρ.2,152 ἀπιστῆ ὀπέχετοσ αὐτῷ, οὗτ.3,66 3) ὀποχέω τινά τινι ἐπικαλιπῶ, σκεπάζω τινά διὰ τινος : Ὀππ. Ἀλ.1,740 4) παθ. ἐκτενομαι, ἐξαπλοδομαι ὀπὸ τῆ : Ἀριστοτ. Κόσ.2,12 ἐπὶ τοῦ ὀπὸ τὸν εἰσῆρα ἐκτενομένου ἀέρος 2) πάσχω ἐκ κατορῶντος : Φιλ.2,50 ὀποχευθέντες τὰς ὄψεις ἰω. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν : Διοσκ.2,194 ὀφθαλμοὶ ὀποχευμένοι 6) παθ. μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ, συκοπιτίζομαι : Μάξ. Τύρ.Λ 6,3.

όποχα [ή] [άπε]ω] μτγν. στρωγγόλον έχον μακρόν ιερολοδόν άνευτικόν δικτυόν, άπόχη, άπό-
χο, πόχα : Όπν. Άλ.5,81,Αλ.Ζ1 13,17,Γλαύτ.Ή8,977Ε.
όπόχλια [τά] [η]ή] μτγν. τά προεξέχοντα
έπί της ράχεως της χειρός έν τή άρχή των δακτύ-
λων όστά των άρμών : Πολιδ.2,144.

όποχθόνιος-ος-ον κ-ος-ον κνεύτ., ίων-λη-ιον ό
όπό την θβόνα, τών γήν, έπί των θεών του Άδου, ό
του Κάτω κόσμου : Ήσιδ.Έργ.141 ταί μέν όποχθό-
νιοι μάκαρες θνητά κάλεσται [δγρ. έπιχ-θ-] || ό
όπό την θβόνα τεθωμένος, δδ. ό νεκρός : Εύρ.
Άνδρ.515 τθ' όποχθόνιοι και γάρ άπ' έχθρων κατα-
χθόνιος. || νεύτ. έπί πραγμ. θήποις : όποχθό-
νιος κοιλώματα, - όποχθόνιο δουήσεις || έπίρρ-
νεώτ. όποχθόνιος όπό την γήν, όποιεως.

όπόχθων-ώνος [ό,ή] μτγν. όποχθόνιος βλλ. : ΑΠ
Παράτ.9,78 βασιλεύς δδε κείται όποχθων.

όποχίλαρχος [ό] νεύτ. Βασθύς στρατιωτι-
κό των χρόνων της Έλληνικής έπανάστασεως, ό
άμέσως όπό τόν χιλιάρχο βλλ. άδωσιατικός.

όποχίτων-ώνος [ό] γλωσσ. ένδυμα όπό τόν πτώ-
ν ένεδυτής.

όποχλιαίνω γλιάνω, θερμαίνω όλιγον ή βαθυ-
δόν και κατ' όλιγον : Ήπν.102D, Γλαύτ.Ή8,658D.

όποχλιζώ, μέλλ.-ίωμ, ύπερβαίω, άνασπώνω
διά μόχλου : Άνών.Ποιη.Έρωται.2,12 δέκτο . .
Λούδ Άχαιών . . κληίδας όποχλιζάσασα πυλών.

όποχλοάζω έσφ. άντί όποχνοάζω.

όποχλοος-ον μτγν. ό ύποκίτρωος ή ύποπρά-
σνος κατά τό χρώμα, χλωροκίτρωος : Καλλ.Δήλ.80.
όποχλωμαι-έομαι παθ. κυλιόμαι όπό τι, κινού-
μαι ύποκάτω πύδς : Ήλ.Φ261 τοιά μέν τε προέ-
ροντα όπό φηφίδας άπασας όχλύνεται [σχόλ.
έποχλοοίται, ύποκινούνται].

όποχλωρίζω μτγν. λουάνω ύπόχλωρον, ια-
τρικωπόν, χρυσίζον χρώμα : Όριην.3,459Α αάγην
όποχλωρίζουσα ήρμα διαλαύρειν.

όποχλωρομέλας-ανος-ον ό κάπνος άχρωμέλας,
μαυροκίτρωος : Ήπν.1175G.

όπόχλωρος-ον ό όλιγον χλωρός τό χρώμα, κί-
πνος κηροπαράσνος, γλωμός : Ήπν.Προγν.401,
αύτ.Άγμ.760, Αριστλ.Ζ1 9,14,1.

όποχλωροθρία [ή] νεύτ. [ατρ. ή έλάττωσις της
έν τώ όργανισμώ έκπίσεως του ύδροχλωρικού
όξέος, παροτρουμενή έπί νευροσθών, κερπι-
νοσθών και έξήσθενημένω έν γενει άτόμων] άν-
τίθ. ύπερχλωροθρία.

όποχναζώ άρχίζω ή βγάζω χνούδι είς τό
πρόσωπον : Κωμ.άπ.Μεϊσεκε]2751. Γργη.Νύσσ.1,
112β νεανίαν . . άρτι τοιά ίούλως όποχναζόντα.

όπόχνου-ος-ου-ωνος [χνούδι] μτγν. ό όπισσόν
χνούδιος, ό λίγο χνούδατος : Ρήτ.1,523,19 ήν τό
μύλον όποχνούον.

όποχνοικίς-ίδος [ή] μτγν. τό όπό την χονικί-
δα βλλ. μέρος, τό κάτω μέρος της χονικίδος,
της άριηγής του τροχού της άμύξης : Φιλ.Μηχ.
Βελοπ. έν Άρχ.Μαθ.62,20 μήτε χονικιάς μήτε
όποχνοικιάς.

όποχνοίς-ίδος [ή] φυτόν τί έκ τό είδους των
κρηρών : Θεόφρ.Π1,77,1, αύτ.Π1,4.

όποχολία [ή] νεύτ. [ατρ. ή έλάττωσις της έκ-
κρίσεως της χολής.

όπόχολος-ον ό όλιγην χολήν, ό μικράν ποσότη-
τα αύτής περιέχων, ό κάπνα χολώδης : Ήπν.493,
30 άναβήσεις άπόχολα [ήτοι βήσων άνάγει
φλέγματα περιέχοντα όλιγην χολήν, αύτ.518,5 άπα-
χόλιματα άπόχολον [λέμεται, Άρετ.ΌΕ.Παθ.2]
όπόχολον κατακορές φλέγμα. 2] μτγν. ό όλι-
γην τί μελαγχολών : Πολιδ.2,214.

όποχολώθης-ους-ες ό όλιγον τι χολώδης, χολο-
ειδής βλ.λς : Ήπν.Έπιδ.3,1072.

όποχονδρία [ή] νεύτ., δημ. όποχοντρία φυχο-
πόδες χορακτιριζόμενή ύπό μεγαλοποήσεως
της σπυραίας συνήθως άσματικών ένοχλημάτων,
συνοδοιουμένη δέ όπό άνησυχίας και καταβλήφεις. 2]
τό να είναι τις όποχονδριακός, όποχοντριάς.
δύστροπος άκονίνωντος, άσυμβίβαστος.

όποχονδριακός νεύτ., δημ. όποχοντριάζω πα-
θισταμια, γίνομαι όποχονδριακός.

όποχονδριακός-ή-όν μτγν. κ. νεύτ., δημ. όπο-
χοντριάκος-ιάδ-ή-ό ό όνήκων ή άναφερόμενος
εις τό όποχονδριον, ό του όποχονδρίου : Γολ.7,
44Β όποχονδριακόν νόσσημα, Άλεξ.Γραλλ.7,113
όποχονδριακόν πάθος, Θεοφάν.Νώνν.1,130. 2] νε-
ύτ. κ. δημ. ό πάσχων έξ όποχονδρίου, όποχόν-
δριος. 3] όμ. ό δύστροπος άκονίνωντος, ά-
συμβίβαστος.

όποχονδριος-ος-[α-ο]ν κ. νεύτ., δημ. κ. -χόντρ-
ό όπό τόν χόνδρον του στήθους, ό ύποκάτω των
χόνδρων : Αριστλ.Πρ.30,1,10 πάθη όποχονδρία. 2]
κνεύτ. όποχονδριον [τά] εκάτερα των πλαγιών
μοιρών της έπισταθρίου χώρας κευμένη κάθειθεν
των πλευρικών χόνδρων : Αριστλ.Ζ1,13,1. 3] όπό
τόν όμφάλον ήτρον, τό δέ ύπέρ τον όμφάλον
όποχονδριον,ΕΜ 784,32,όποχονδρία, τό άκροσπά-
θια τά όπό την λογιόνα : Θεόφρ.Όδμ.6 τό όποχόν-
δρια και τό στήθος, Πολιδ.2,165 και μέν δή τή
μέν ύποκαρδιών χόνδρος ύποκαταί τώ δέ χόν-
δρω, όποχονδριον. 2] νεύτ. κ. δημ. ό όποχον-
δριακός βλλ.2.

όποχονδριος [ή] δημ. προσ. του όποχονδρία βλλ.

όποχοντριάς-ος δημ. προσ. του όποχονδριάζω.

όποχοντριάκος-ή-ιάδ-ό δημ. προσ. του όπο-
χονδριακός βλλ.

όποχοντριάς-ια-ιο δημ. προσ. του όποχονδριας.

όποχρεός-ος μτγν. χορεύω όπό, άποκάτω πύδς :
Νικηφ.Προγν.έν Ρήτ.522,29 χάριτες ήρμα πως θ-
πέτρων τά φυτά, και τοίς άνθεσι ύπεχρέουον.

όποχρηγία [ή] μτγν. χορηγία, άφθονία, έπιτο-
ρία : Στράδ.5,3,7 ή όλη και ό κατακομίζοντες
ποταμιο θαυμαστών παρήκουσι την άποχρηγίαν.

όποχρηγίω-έω μτγν. ύποστραφίζω τόν χορη-
γόν, δδ. παρέχω, δίδω, κύνω τά έξοδα έν τω
έπιχειρήσει, έν τω έπιχειρήματι, βοηθά, ύποστρα-
φίζω χορηγών : Στράδ.6,2,7 ή νήσος ύποχρηγεί
τή Ρώμη . . έκαστα εθμαρούς, Γργη.Νύσσ.2,293C
συχνόν ατόψ άποχρηγούντες άργύριον.

όποχος-ον [ύπέκω] ό είς τινά ύποκείμενος, ό ή-
λικος, ύπαρχος : Αισχ.Πέρος.24 βασιλεύς βασιλέως
όποχο μεγάλου, Ξεν.Άν.2,5,7 πάντα τοιά θεοίς
όποχα. 2] ό ένοχος : Δημ.1315 μηδεμίαν έξω-
λείας ύπόφωον έαυτούς ποιείν, Φιλ.1,429,17 τί ών
άνδρωφώνων ουδέν ήτιον όποχος είπικ καδέστικ-
κεν, Πολιδ.3,139.

όποχραίνω μτγν. χραίνω, μολύνω, ρυπαίνω, λε-
ρώνω όλιγον, έπιφανειακά, έν χρ. τό παθ. : Κο-
λουθ.228 μη πόδες όποχραίνοντο κοιλίης.

όποχρημείτω μτγν. χρεμείτω ή πρόσ τί, έν τω,
έπί τω : Κόιντ.8,57 δισσομένοι δ' επί μάλλον
Ήπιο ύπεχρημείζον.

όποχρημείομαι χρεμείομαι όλιγον ή ήρμό,
άποχρημείομαι έλαφρότα : Ήπν.470,31 ύποχρημεί-
μενος και άποκαταρθείς, αύτ.492,52.

όπόχρεος-ο[ν] πάπ. κ. νεύτ., δημ. θηλ. όπόχρησ,
δ. τ. ύπόχρεως βλλ.

όποχρεώ-ώ νεύτ., δημ. όποχρεώω, άόρ. ύπε-
χρέωσα, παθ. άόρ. ύπεχρεώθην, δημ. όποχρεώ-
θηκα, μτχ. ποθ. παροκ. όποχρεωμένος, καθίστα-
ται ύπόχρεον, τόν έξαναγκάζω ή παροθί είς τι,
να πρόθρη : τόν έξαναγκάζω να πληρώσει άε-
πάδ εσπέρην. 2] έπιβάλλω, έπιτάσσω τί είς
τί πρόσωπον : ό νόμος τάς ύποχρεοί να τόν ά-
ποχρμώσατε. 3] προκαλώ τό συναίσθημα της

εὐγνωμοσύνης, τῆς ὀφείλλης χάριτος : « μετ' ὀποχρεώσατε » μὲ τὴν καλωσύνη σας' κ. παθ. : εἰς ἄνω ποχρωμένους πολὺ στὸν πατέρα σας.

όποχρῶνε δημ. τ. τοῦ ὀποχρῶν βλλ.

όποχρῶνε-ων [χρέσις] κ. νεώτ. μτγν. νεώτ. κ. δημ. κ. ὀποχρεῖ[ν]-[ν] (Πολυδ.9,29,7. Διον.'Αλ. Ρωμ.4,10). ὁ ὀποχρεῖ διατελόν, ὁ κρεωμένος :

'Αριστφ.Νεφ.242 πόθεν δ' ὀποχρεῖσασαυτὸν ἔλαθες γενόμενος ; Διον.'Αλ.Ρωμ.4,10 ὀποχρεῖσασθαι κελευσθε τοὺς ὀποχρεῖς : 2) ἐπὶ κλήρου, περιουσίας κτλ. : ὁ βεβαρημένος διὰ χρέους κρεωμένος : 'Ισαϊ.81,21, αὐτ.26. Δημ.1187 ἂ μὲν γὰρ οὐλοία ὀποχρεῖς ἦν ἅπασα, αὐτ.1225, Πολυδ.27,26, 22 ὀποχρεῖν λεποικηνία τὴν οὐσίαν, Πολυδ.3,85 ὀποχρεῖν χωρίον, αὐτ.9,9, Πάπ. 3) μτγν. ὁ κρεωστὸν εἰς τινα, κρεώσσης τινός : Πλούτ.Σόλ.13 δῆμος ἦν ὀποχρεῖς τῶν πλουσίων 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων χρεός τι, ὁ ὀφείλων να πράξῃ τι :

εἰναὶ ὀποχρεῖς να σὰς ὀποχρημώσῃ διὰ τὰς ἡμερησίους σας' 5) μτγν. μτφ. ὁ ὀποχρεωμένος ἐκ τίνος δεσμοῦ : Πλούτ.Πομπ.76 Πτολεμαῖον ἠλικίαν μὲν ἀντιπαῖδα, φίλῆς δὲ καὶ χάριτος πατρός ὀποχρεῖν [ὅ] ἦν ἀπέλασεν ἀγάπην καὶ χάριν ὀποχρεωμένος, ἢ ὀποχρεωμένος εἰς ἀγάπην καὶ χάριν, Διοδ.Σ 19,44 κ. μτ. δοτ. : Πολυδ.22,2,10 τῆ μεγίστη χάριτι γεγονότατος ὀποχρεῖ[ν] νεώτ. δημ. ὁ κρεώσσης εὐγνωμοσύνης, χάριτος θὰ σὰς εἰναὶ ὀποχρεῖς, ἀν μὲ συντρέξετε, - μένομε ὀποχρεῖ γιὰ τὴν περιποίησιν' 6) μτγν. μτ. δοτ. ὁ ἐκ τίνος ἐλητηρημένος, ὀλόγορος : Πολυδ.6,17,1 πάλιν ὁ δῆμος ὀποχρεῖς τῆ συγκλήτης.

όποχρηστικός-ως [ἡ] νεώτ., δημ.-η τὸ νὰ εἰναὶ τις ὀποχρεῖς βλλ.4), τὸ νὰ ὀφείλῃ να πράξῃ τι : ὀποχρηστικὸς πληρωμῆς φόρου, - στρατιωτικῆ ὀποχρέσεως [ἡ] τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπείσεως τῶν πολιτῶν : 2) ἠθικὸν κρέος, ἠθικὴ ἐπιταγή : ἔχομεν ὀποχρεῖσιν να βοηθῶμεν τοὺς πάσχοντες, δὲν ἔχω καμιά ὀποχρέωσιν να τρέφω ἄνω τεμπέλην' 3) φρ. ἔχω ὀποχρέωσιν ἠθικὰ χρέη πρὸς τὴν οικογένεσιν μου, πρὸς συντήρησιν αὐτῆς ἢ ἀποκαταστάσιν τέκνων ἢ ἀδελφῶν κτλ. 4) δημ. ἔχω ὀποχρέωσιν εἰς τὸν τόδε [τοῦ] ὀφείλω χάριτας ἢ εὐγνωμοσύνην διὰ ποσοχρεθείσας ἐκούλευσεσις' 5) νεώτ. 4)ω[ν]-ε[ις]-[ν] ὀποχρεῖσιν [δημ.-η] μτ. ἔξαρτ. τελ.πορτ. [ἔ]χω-ε[ις]-ε[κ] καθόκτω' 6) νεώτ. νέος ἄνευ ὀποχρεώσεων [ἀνευ ἠθικοῦ κρέους διατροφῆς γονέων, ἀδελφῶν, τέκνων ἢ ἀποκαταστάσεως ἀδελφῶν ἢ τέκνων].

όποχρηστικός-ἡ-δὴν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ὀποχρέσεως ἐπιβαλλόμενος : ὀποχρηστικαὶ ἀτάσεις τῶν αὐτοκινήτων' 2) ὁ ἐξυπηρετικὸς περιποιητικὸς : εἰσεὶ πάρα πολὺ ὀποχρηστικός' 3) ἐπίορ. -ὡς, δημ.-ἂ.

όποχρησ κ. μον. χρίω, ἀλείφω ὑποκάτω ἢ ὀλίγον, ἔλαφρῶς : 'Ηρ.2,86 ὀποχρηλντες τῷ κόμμῃ, 'Ιησ.'Αγμ.765 κρηρῶτῆ τὸ ὀποχρηῖν' 3) ὄμ.κ.μέσα : 'Αρετ.Κρον.Νοῦσ.1,3 ὀποχρηζόμενον λισαί, Γολ.14, 473,14 ἀλώκεος ἀφ'ὀποχρημῶν ὀποχρηζόμενον, 3) κ. παθ. : 'Ησ. ἐν λ. ὀπορηγνείσας 2) φημιβωδὸ τὸ ὄπο τοῦ ὀδοχλομῆς μέρη : Ξεν.ΚΠ 8,8,20 τοὺς κομητάς, αὐ ὀποχρησῶν τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοῦς' κ. μέσα : αὐτ.1,41 ὀποχρηκισθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς . . ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο ἢ εἰσι.

όποχρηστικός [ον] [χρησ] μον. ἔλαφρῶς κερμαπομένως : Σταυδ.Θεοδ.1304 [ἐνδ. Μί.] ὀποχρηστικὸν καὶ ἄπτόν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

όποχρηστικός-ον μον. κ. ὀποχρεῖσ-ον [λεόντ. ἐν Μαί. Coll. Val.9,548] ὁ ὀπὸ χρόνον ἐριστικόμενος ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν χρόνον, πρόσκοιρος : 'Αμφιλόχ.40D ἀρχὴν ὀποχρηστικὸν δεῖκνυσθαι ἂ κατὰ σάρκα γεννησας.

όποχρηστικός-ον μον. δ. τ. τοῦ ὀποχρηστικός βλλ.

όποχρῶσε-ος-ων-ον μον. ὁ ὀποχρηστικός βλλ. [δ. ἴσρμ. ὁ βεβρηγμένος, διάδροχοι] : 'Ιω.Γαζ.1,283.

όποχρῶσιζω μτγν. κ. μον. ἔχω χρομό ἀποκλίνων πρὸς τὸ χρῶσθαι, ἔχω ὄφιν χρυσοῦσιν, χρυσοχρῶν : Γρηγ.Νίσσα.2,49C ὀποχρῶσιζων κατὰ τὴν κόρην ὁ Σωθῆς, Εὐμῶθ.2,34 ὀποχρῶσιζεις τὸ βροστρῶχμα.

όποχρῶσε-ον κ. νεώτ. ὁ φὶ ὑπόκειται χρῶσθί, ὁ περιέχων χρῶσθι : Πλάτ.Πολ.414C ἀν .. ἐκ τούτων τῆς ὀποχρῶσεως, . . φῶβ, Πολυδ.3,87 γῆ ὀποχρῶσεως, αὐτ.7,97' 2) μτγν. ὁ ἐπύχρῶσε βλλ., ἐπικερμαπομένος : Μέν.Επιτρ.170 ὀποχρῶσε δακτύλῳς τῆς οὐτοσί, 'Ιω.Χρυσ.11,376ε φιάλη ὀποχρῶσεως, Φιλ.1,542,28 τοὺς ὑπαργῶσους καὶ ὑποχρῶσους θεούς' 3) μτγν. ὁ πεφορτωμένος ἐκ χρυσοῦ, ὁ ὑπὸ χρῶσθιν καθήμενος, ὁ ὑπερβαλλόμενος πλούσιος : Λουκ.Τόξ.16 ἄλλων τινὰ Κρήτα νεανίσκων τῶν ὀποχρῶσων ἐβήρα, 'Ηλυδ.Α16,2,8 Ναυκρατίτης ἔμπορος ὀποχρῶσεως' 4) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χρυσοῦσιν, ὁ ἀπαστρώπων ἐκ χρυσοῦ : Φιλῶδτρ. 809 ὀποχρῶσα μῆλα.

όποχρῶσῶμι μτγν. κρωμοτίζω ὄλιγον, ἔλαφρῶς, ὑποκάτω, ὀποχρωματίζω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Πολυδ. 4,146 ὁ πάχρηστας ὑπεύθυνος, γυμναστικῶς, ὑποκρωμασμένως.

όποχρωματίζω μον. ὀποχρῶνναι βλλ. : Εὐμῶθ.2,44 κὰν τῆ κλήσεως τὴν φύσιν ὀλην ὀποχρωματίζει τὸ ζωγράφος.

όποχρωμα [ἡ] νεώτ. ἐλάττωσις τῆς μελανίνης τοῦ δερματοῦ.

όποχρῶμιζω μτγν. δ. γρ. τοῦ ἀποχρῶμιζω βλλ. ἐν Διοσκ.3,5.

όποχρῶμα [ἡ] νεώτ. ἐλάττωσις τῆς μελανίνης τοῦ δερματοῦ.

όποχρῶμιζω μτγν. δ. γρ. τοῦ ἀποχρῶμιζω βλλ. ἐν Διοσκ.3,5.

όποχρῶμα-ατος [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὑγρόν τι διακεχμῆνον κατὰ τὸν κροτοειδῆ καὶ ἐμποδιζον τὴν ὄρασιν : Γολ.'Ορ.'Ιατρ.19,438 ὀποχρῶμα ἐστὶ ὑγρὸ πῆλὸς τοῦ ὀδατώδους, μάλλον ἢ ἴπτον ἐμποδιζουσα τὸ ὄραν, Πολυδ.Αἰγ.6,21 εὐόχρῶμα ἐστὶν σύστασις ἐπὶ τὸν κροτοειδῆ χιτῶνα κατὰ τὴν κόρην, ἐμποδιζουσα τὸ ὄραν ἢ τὸ τρανώδες ὄραν : Κλήμ.'Αλ.Παυδ.147,14' 5) νεώτ. Ιατρ. ἡ ὀφθαλμική πάθσις καταρράκτης.

όποχρῶσις-εως [ἡ] μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ ὑποκάτω χῆσις ἢ πρόσθεσις, παρέγχεσις ὑγροῦ ἠνομήνη κατὰ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐταν ὑγρὸν ἐπικαθήμενον πρὸ τῆς κόρης ἐμποδιζῶ τὴν ὄρασιν, 68, ἡ ὀφθαλμική νόσος καταρράκτης : Διοσκ. 1,101 πρὸς ὀποχρῶσις χρησιμεύει καὶ λευκώματα, αὐτ.2,14, Αἰλ.Ζ17,14, Γεωπ.12,26,5 ἀγλύσις ὀφθαλμῶν καὶ ὀποχρῶσις.

όποχρῶτηρ-ἠρος [ὸ] μτγν. σκευὸς τι δι' οὗ ἐγχεῖσιν ἔλαιον εἰς λύχονον πρβλ. Φώτ. ὀποχρῶτιπρος, τρόβλια, δι' ὧν τὸ ἔλαιον εἰς λύχονος ἐπέχουσις : ΠΔ 'Ιερ.52,19 καὶ τοὺς ὀποχρῶτιπρος καί- τὰς λυχνίας . . ἔλαβεν ὁ ἀρχιμαγιστῆρ.

όποχρῶτος-ον ὁ ὀπὸ τούτω ἢ πρὸς τούτω χυθεῖς, ἀνάμεικτος, ἀνακατεμένος : Φρῦν.Κωμ.π. Διον.Α 4, 20 οὐ θαῖσις οὐδ' ὀποχρῶτος, ἀλλὰ πρῆμιος [οἶνος]' 2) μτγν. μτφ. ἐπὶ πολιτοῦ πορευγῆρατοῦ, ὁ κακῶς ἐγγραφθεῖς, ὁ παρημπολημένος, ὁ μὴ γνήσιος : Πολυδ.3,56.

όποχρῶταινω χυλαίνω, κουσαινω ὄλιγον : 'Ιησ. 1223Α, Φιλ.1,606.

όποχρῶταινω γλωσσω, ὀποχρῶταινω.

όποχρῶταινω-ον 'Επιγρ. ὁ ὄλιγον τι χυλῶς, ὁ ἔλαφρῶς χυλαίνων, ποὺ κουσαιναι λίγα.

όποχρῶταινω μον. χώννυμι τὸ ὀπὸ τι, καταχώννυμι : Ἀνῶρ.Κρ.35.

όποχρῶταινω-ατος [τὸ] τὸ ὀποχρῶσόμενον, ἀποπάτημο, περιττώμα : 'Ιησ.'Αφ.1243, Θεοφρ.Χαρ.20.

όποχρῶταινω-εως [ἡ] κ. νεώτ., δημ.-η τὸ νὰ ὀποχρῶθαι π.ν. νὰ ἀποσφρατῆ, ὀπισθοδρομήσῃ, ὀπισθοχώρησῃ : Πολυδ.1,34,8 ὀποχρῶταινω π.ν.νὰ

ιοί κατά ξηράν γινόμενοι, αὐτ.28,9 πελαγίαν ποι-
εῖσθαι τὴν όποχώρησιν, - κανονική - άτακτοί
όποχώρησις στρατοῦ. || κ. μτφ.: Πλάτ."Ορ.
4,2C όποχώρησις τοίμησικς. 2) νεώτ. κ. δημ.
έλάττωσις όδύσεων, συγκρατάσεις: δέν κάνει
καμμία άπολύτως όποχώρησις (είναι άνένδοτοσ):
3) όμ. καθ'ήκειαις ή πτώσις: όποχώρησις τοῦ
έόφου - τοῦ δαπέδου. 4) μτφ. ό τόπος, τό
δωμάτιον εις τό όποιον καταφεύγει τήσ όποχωρών,
εις ό άποσύρειτο, καταφύγιον: Λουκ. 11π.5, Έπιγρ.
5) όποχώρησις γαστρός κένωσις τήσ κοιλίαις κά-
τωθεν, άποάττησις: 11π.1208D. κ. άπολ.:
αὐτ."Αφορ.1252, "Αριστ.Μετ.4,3 διό και ήγικαις
σημεία τό τοιαῦτα, και όδρα και όποχωρήσεις
καί άλλωσ περιτώματα. 6) γεν. έκκριμα: αὐτ.
Ζ18,4,2 ό άνθρωπος πλείω τήν όποχώρησιν ποι-
είται τήν άγράν τήσ έπράς.

όποχωρητικός-ή-όν μτφ. κ. νεώτ. ό άνήκων
ή άναφερόμενος εις τήν όποχώρησιν, ό τήσ όπο-
χώρησιαις βλλ.1): όποχωρητικός έλιγμός. 2) κ.
νεώτ. ό ύπεικων, όποχωρών εύκόλως, ό μη έπιμύ-
μων, συμυθιστατικός: Γρηγ.Νύσσ.1,466Α τό μη Ιτα-
μόν ήμιάν... άλλ' όποχωρητικόν τε και μέτριον
ή έπιρρ. νεώτ. -ώς, δημ. -ά.
όποχωρίζομαι σχόλ. διαχωρίζομαι κάτωθεν,
διίσταμαι: Σχόλ."Ι.Ω 96.

όποχωρή-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέσ. μέλλ.
όποχωρήσομαι, άόρ. ύπεχώρησα, δημ. ύπεχώ-
ρησα, χωρώ όπίσω, προς τό όπισθεν, όπισθοχω-
ρή, άποσυρομαι, άπομακρύνομαι όπισθοχωρών:
"Ι.Ζ.107 "Αργεῖοι 3' ύπεχώρησαν, ήξσαν δέ φό-
νον, αὐτ.Χ 96, αὐτ.Δ 505, Όουκ.8,79 ώς ειδοῦν
τάς τών Πελοποννησίαν ναῦς προσελκούσας,
όπεχώρησαν ές τήν Σάμον, αὐτ.4,43, αὐτ.8,45,
"Ιασι.58,19, αὐτ.49,25, Δημ.613 όποχώρησας φεύ-
γειν - έμάχαντο όποχωρήσεις. || κ. έπι λέμι-
ται: "Αριστ.Ζ19,44,3 βάδην όποχωρεῖ. || κ. έπι
τόν όπισθενόμειν βωών: αὐτ.ΖΜ 2,16,6 νέμονται
όποχωρόντες. || κ. μτφ.: Όουκ.1,17, Πλάτ.Πολ.
560Α τό δημοκρατικόν ύπεχώρησε τῷ δήλαρχικῷ.
2) μτ. γενικ. άποχωρῶ, άπομακρύνω, φεύγω
έκ τινος: "Ηρ.1,207 Κύρον γε τόν Καμύση-
σιν γυναικί ειξανατ όποχωρήσας τήσ χώρας,
Ξεν.ΚΠ 2,4,24. || όποχωρῶ τινί τινας άποσύ-
ρειται, άπομακρύνομαι, φεύγω έκ τινος παροχ-
ρών τοῦτο εις έτερον, 10ία ένεκα σθεσμοῦ και
τιμής προς αὐτόν, "Αριστ.Βάτρ.790 κάκεινος
όποχωρῶσιν αὐτῷ τῷ θρόνῳ. 3) μτ. οίτ. άπο-
φύγω, δέν πλησιάζω: "Ι.Ν 476 ώς μέγαν "Ισο-
μενεύς θεωρικυλάτος, όδ' ύπεχώρησεν, Όουκ.2,88
μηδένα όχλων ηνέμι "Αθηναίοι άντες όποχωρεῖν,
Πλάτ.Σοφ.240Α, Διον."Αλ.Ρωμ.6,93, Λουκ.10,Ε 36.
4) νεώτ. καθ'ήνω, τό έδωρος - τό δάπεδον
ήρχισε να όποχωρή. 5) εκκενοῦμαι άπό τήσ
κοιλίαις ή τήσ κατάως ώς όποχώρημα ή σήρημα.
κ. μέσ.: 11π. "Αφορ.1250 ήν υπό δσοεντερήσις έχο-
μένησ όκαλοί άν σάρκες όποχωρήσασι, θανάσι-
μων, αὐτ.1261Α τά άπό τήσ κώστιαι διαχωρῶνται
όδάν δει, ει οίσα τολίς γιναισιουον ύποχωρεῖται.
6) νεώτ. μτφ. όποδάλλω τήν έντασίμ μου, άνακ-
πτω τήν όρμημ μου: νεπρί τό μεσονύκτιον ό πυρε-
τόσ ύπεχώρησαν, - τό φηχός όποχωρησ σταθε-
ρίαι. 7) όμ. δέν έπιμένω, συγκρατεῖται ή δέχο-
μαί τήν ήγυμην άλλου: δέν όποχωρεῖς εις τάς έφύ-
ωσις μου, ύπεχώρησεν έν τέλει άποδεχθείς τήν
όνοψίμ μου. 8) προσάμω εύσταθός, στοθερός,
συνεχός: Πινδ.Π 4,202 έπείσθαι δ' όποχώρησε τα-
χιον έκ παλαγών σίχλησ. ή δέ κάπλησσία έχού-
ρη εκ τών ταχυών χειρῶν τών "Αργονονάνη.
9) πδπ. παραγωγῶν, παραδίδω ή έκπαταλείνω
αὐτό - τήν δεσποτείαν αὐτοῖς ύπεχώρησεν.
10) βρηματ. η. όποχώρημα, όποχώρησις.

όποφάθυρος-ον ό όλιγον, ό μετρίως φοβυ-
ρός, χαλαρός, μαλακός, ό κώπως σαφρός: 11π.
Κρωκ.218 1δ,γρ. ύποφάθυρος.

όποφάειν μτφ. ποι. φοίρω, όπομαι έλαφρός,
άεροβιχός: Νικ.Όθρ.123 (έν τμ.).

όποφάκάζω έσφ. γρ. τοῦ ύποφάκάζω.

όποφάλασσω όποκῆτω ή όλιγον τι, έλαφρώς
φολάσσω, φλησφῶ, φάωσ: "Αριστφ.Λυσ.84 ήσπερ
Ιερξιν τοί μ' ύποφάλασσεται.

όποφάλλω κ. νεώτ. όποκῆτω ή όλιγον τι,
έλαφρά φάω, έγγίζω, 10ία χορδήν, δδ. έγγίζω
ήρέμα χορδήν ή χορδάς ύδρας, προκαλώ, παρο-
ρρωῶ εις τό φάλλον, τό ήδεν: Φιλόστρ."Απολλ.
7,11 οί τέττιγες, ύποφάλλουσαις αὐτοῦς τήσ ύδρας,
έν ήδῆσι ήσαν 11προκαλοῦσαις αὐτοῦς τήσ ύδρας,
δήγον έν ήδῆσι. || κ. γεν. περὶ τήσ γλώσσης:
αὐτ.Σοφ.2,1,7 ύποφάλλω τήν "Ατθίδα ή γλώσ-
σα ή γλώσσω άφηνει πως τήν άττικην διόλεκτον
νά ήχη. 2) νεώτ. όδω χαμηλοφώνως. 3) μτφ.
άμψ. ήχώ κατά τι, κατά τόν τρόπον τινός, φάλλω
κατόπιν άλλου, άντασκορῖνομαι, άντασηνω έν τῷ
φάλλειν: "Αθανάσι.1,1075B.

όποφάλαμα-ατος 10ί μτφ. κ. νεώτ. άντοπό-
κρισις, άντιφώνησις έν τῷ φασαί, άντιφώνη:
Γρηγ.Νύσσ.1,877D. 2) νεώτ. έφύμνησι βλλ.

όποφασμος-ον ό θρασυμόν, ό έχων άμμοσ όπο-
κάτω, άνάμοιχος μετ άμμοσ, άμμοήδης: "Ηρ.2,12
τήν δέ Λυδῶν 10δην έρυθροτέρην τε ήνη και
όποφασμοτέρην, Πλούτ."Η8,898B. || κ. έπι λι-
μνησ ή θαλάσσης, ό έχων άμμοήδη πυθμένα ή
άκτάς άμμοήδης: Ξεν."Ελλ.2,3,19, Πλούτ.Πουπ.78.

όποφάρος-ον μτφ. έπί 11που, ό όλιγον τι
φοβρός βλλ.: Στρεβ.3,4,15 τούς 11πουας τών Κελ-
τήδων ύποφάρος όντας.

όποφάω μτφ. όποκῆτω ή όλιγον τι, έλαφρά
φάω: Πλούτ."Η8,368B, "Ησιδ.Α18,1,26.

όποφάφωρος-ον ά,γρ. τοῦ ύποφάθυρος βλλ.,
έν 11π.Π 3ορρ.77.

όποφάκάζω μτφ. φεκάζω όλιγον, δδ. μτφ.
ύποπνίω Πολυδ.6,20 έδοπνίειν, ό και ύποφάκάζειν
ή ύποφάκάζειν λέγουσαι: αὐτ.30 πυκνόν ύποφε-
κάζειν 11πδ, μνηρ. έκ τοῦ Ξεν.Συμπ 2,261.

όποφάλλω-ω μτφ. φελλάζω, τραυκίζω όλιγον
τι, έλαφρώς: Κύρ."Αλ.Γλαυρω.1,41, Λιδάσ.4,804.

όποφάλλισμός 10ί μτφ. τό ύποφάλλειν, έλα-
φρός φελλισμός: Πρόδρ. έν Νοτιέτ.Μα8,167.

όποφάλλω-ον μον. ό όλιγον τι φελλάς, ό
έλαφρός φελλάκιον, όπότρουλος: Έϋστ.Ποκ.353,16.

όποφάδωμαι μον. φεύδομαι όλιγον τι, λέγω
και τινά φεύδῶ: Έδστ.1955,26.

όποφάλαφῶ-σῶ φηλοφῶ όποκῆτω ή έλαφρός,
πασπατεύω λίγω ή άποκάτω: Φώτ.έν λ. ύποηλη-
φῆσι, ΕΜ 783,11.

όποψηφίτης(ήνη) κεντῶ ή τρυπῶ κάτωθεν, όπο-
κάτωθεν ώς οί φηνες τά σῦκα. || δδ. μτφ. βα-
τέως, έργοσπρώων Σουδῶ, εύπεφημισμένη, άκμια
πρός τόκοι ή έγκυμῶν, άπό τοῦ φηνός, ό σημιο-
ύμεν τόν έν τοῖς όλίμοις γινόμενον σπῶληκος: Σου-
τῶ, Φώτ., ΕΜ 780,25.

όποψηφίτης μτφ., έν χρ. τό παθ. όποψηφίζομαι,
είμαι ύποφηφίος προτεινομαι διά τί άξιωμα, πολι-
τικόν ή εκκλησιαστικόν: Γρηγ.Νύσσ.3,933D.

όποψηφίζω-αί-οίη) μτφ., νεώτ. κ. δημ. ό όπο-
φῆρον, όπό έκλογήν ών, ό διά φησσοφίας άνα-
ένωμ να καταλόδη άρχήν μου: Σωζων.984C, ό-
ποψηφίος βουλητικός - δήμορχος - υπηροπολιτικός.
2) νεώτ. κ. δημ. ό άποδελθών εις τινά θεάν ή
άλλην όποκῆσταται: ύποψηφίος άποδελθῶντις
τραπέζης - γαμφρός - νομάρχης.

όποψηφίτης-πτος 10ί νεώτ. τό να είναι τις
ύποψηφίος: ή ύποψηφίότης του συναντῶ λυσσά-
δη άντιδρασιν. || φρ έκθετῶ ή ύποδάλλω όπο-

φρησιότητα θέτω ἑμαυτὸν ὑπὸ τῆν φήσαν τῶν ἐχόντων δικαιοσύνην ἐκλογίης προσώπων διὰ τὴν κατάληψιν βέσεως, ἀξιωματος κτ.

ὀποφήσις -εως ἰή γλωσσ. ἡ διὰ φήσαν ἀπαριθμοῦσι, ἀπολογισμός.

ὀποφησιότης ἰή γλωσσα. ὁ διὰ φήσαν ὑπολογισμῶν, λογιστῆς.

ὀποφήσας -ον μτγ. κ. μαν. ὁ εἰς τὴν ἀξιωμα ἐκλέξιμος, ὀποφήσιος βλ. ἰ): Συνεσ.94D τοὺς ὀποφήσους τῆ βασιλείᾳ 2) μαν. π. τοῖς ἐκκλ. ὁ προσωρισμένος δι' ἀνώτερον ἐκκλησιαστικόν, ιεροτικὸν ἀξιωμα: Θεοφάν.Νικ.Ἐπιστ.27 προήχθη ἐγὼ εἰς ὀποφήσαν.

ὀποφήσω μτγν. ὄλιγον κατ' ὄλιγον, βαθμηδὸν ἢ ἐλαφρῶς φήσω, τριβῶ, κατατριβῶ: Ἀθην.δ,233D σὺν ταῖς ἀμοῖσι ὀποφήχοντες διαστῆσι φήματα χρυσοῖα καὶ πλῖνοντες ἄγουσιν ἐπὶ τὴν χωραν.

ὀποφία ἰή ἰσοφορῶ - ὀποφομοῖ κ. μαν. νεώτ. κ. θημ., ἰων. -ία τὸ νὰ ὑποπέυθῃ τις, νὰ παρατηρῆ μετὰ δυσπιστίας, ἐλλειψίης ἐμπιστοσύνης, ἀμειδιολα μετ' ἀνησυχίας, ὀδύνοσι, ἐπὶ τοῦ ὀποκειμένου: ἤρ.9,99 τῶν ἐνεκεν οὐκ ἤκιστα ὀποφίαν εἶχον, αὐτ.3,52 Θουκ.4,27, Ἀνδοκ.9,41, Ἀντιφ.119,8 τὰ ἴχνη τῆς ὀποφίας φέρονται, Λυσ.93,17 ὀποφίας μετόπισθ, Δημ.1172 ἐκ ταύτης τῆς ὀποφίας τὴν πρὸς τὸν οἰκίτην περὶ τοῦ ἀργυρίου, Πλουτ.Κικ.43, ὁ πολυέθοδος βλος τοῦ ταυρίου μὴ γενεῖται ὀποφίας, - αὐ ὀποφία τῆς ἀτυνομίας στρέφονται πρὸς αὐτὸν, - διέλυσα τὰς ὀποφίας του' || φρ.

ὀποφίαν λαμβάνω κατὰ τὴν τῆς ὀποφίᾳ ὀμοίαν: Δημ.852 || κ. ὑπερ τινος: Πλουτ.ἰ18,1092A'

|| ὄμ. δι' ὀποφίας ἔχω τινος: αὐτ.Πύρρ.23, αὐτ. Κατ.Προεδ.23' || ὄμ. κ. εἰς ὀποφίαν καθίσταμι τινά φέρω τινά εἰς ὀδύνοσι: ὀμοκ.5,29'

|| ὄμ. κ. ὀποφία γίνεταί - εἰσέρχεται τινι γενεῖται ὀδύνοσι κατὰ τινος, ὀποπεύεται, ὀποφίζονται τινος: ὀμοκ.2,13 μηδένα ὀποφίαν κατὰ ταῦτα γίνεσθαι, Πλάτ.Λυσ.218C'

|| κ. ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐν φρ. παρέχω ὀποφίαν τινὶ πορέω, διδῶ στοιχεῖα ἵνα μὲ ὑποπέυθῃ τις: ὀμοκ.1,132 ὀποφίας δὲ πολλὰς παρεῖχε τὸ παρανομίᾳ καὶ ἰηλῶσι τῶν βαρβάρων, Πλάτ.Μευ.247B ὀποφίαν παρεξοῦσιν ἢ μὴ εἶναι ἡμέτερον'

|| ὄμ. ἔχω ὀποφίαν ἐπιδέχομαι ὀδύνοσι: αὐτ.Φαιδ.84C' κ. ὀποφίαν ἐνδίδωμι: αὐτ.Νόμ.887B'

2) ἰηλῶσιτος ἐπιμεμπτικὴ ἐπαγρύπνησις: ὀμοκ.2,37 τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν κατ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὀποφίαν ἰδοῦσας εἴην πρὸς τοὺς πέλας ἐν τοῖς ἰδίαις περιερίαν, ὅτι καὶ ὄπως ταῦτα πράττουσι, λέγειν: 3) Ἐπιγρ. πᾶν πράγμα σοφιστῶν, δεῖνόν: ἡδὸς ὁ βλος, τὸ ἰηλ γλυκὺ, τὸ βανεῖν ὀποφία.

ὀποφιάζομαι νεώτ. κ. θημ., ἄορ. ὀποφιάσθην, δημ. ὀποφιάσθηκα, σχηματίζω ὀποφίος, ὀποπεύω, ὀποπεύομαι: ὀποφιάζομαι ὅτι αὐτὸς θέλω κάνει τὴ βρωμοδουλείᾳ.

ὀποφιστικῶς ἔπιρρ. μτγν. ὀποπίως μεθ' ὀποφίος βλ. ἰ): Ζηνοδ.Παροιμ.6,2.

ὀποφιστριζῶ μον. ἀνεπαίσθητως καὶ ἡρέμα φθιστριζῶ: Εὐμάρ.1,8 ἢ παρθένος παρατιθεμένῃ μοι τὸ ποτήριον, χαίρεις ὀποφιστριζέμεν.

ὀποφιστρισμα -ατος ἰθὺ μτγν. ἀνεπαίσθητον φθιστρισμα, μόλις ἀκούσιμος φθιστρισμα: Ρήτ.1,640.

ὀποφίτιος -ον μτγν. ὁ ὄλιγον τὴν φιλόσ, ἀπεφίλων ὀπόφιος, φαλακρός: Πτολ.Τετραβ.143,7, αὐτ.144,1.

ὀποφίος -ον ἰσοφορῶ - ὀποφομοῖ ὁ ὑποφωόμενος, κἀπὼθεν βλεπόμενος, ὀποδεδειμένος, ὁ ὀρωμένος μετ' ὀρωμένου, φθονερὸν ἢ περφορητικὸν βλεψμα, ὁ ὀποπίως βλεπόμενος: ἰηλ.42 ἂ σὺν λῶθην τ' ἔμεναι καὶ ὀποφίαν ἄλλων ἰδ. ἀνάγ. ἐπόφιοι, Κόιντ.13,289' 2) μτγν. ὁ ἰπὸ τὸς ὄφει, ὀπὸ τὰ δρυμάτια τινος εὐρισκόμενος, ὄρατος, θεατός, φανερός: Ὀμπ.Ἀλλ.1,30.

ὀποφωῶ -έω φωρῶ, θορυβῶ ὄλιγον, ἀνεπαίσθητως, κἀπὼν μικρὸν θορυβῶν, ἀφῆλω ἐλαφρῶν ἤχων: ἰηλ.Κριαι.126, Αἰ.Ζ.1,6,24.

ὀποφυχραίνω μαν. ὀποφύχω: Νικηφ.Ἀντ. ἐν Βι.Σ.Στυλ.ἐν ἈSS Μαλου 5,3601i.

ὀποφυχρός -όν κ. νεώτ. ὁ ὄλιγον τὴν φυχρός: ἰηλ.Ἐπιδ.1,954' 2) ὁ κατὰ τὴν φυχρός, ἐπιφέρων ῥίγος, πονερός: αὐτ.Διατ.394' || μτγν. κ. μτφ.: Φιλῶστρ.Γιμν.4 οἱ τὴν ἔξιν ὀποφυχροῖ, Σουῖδ.ἐ.λ. Λύκις κωμικὸ ὀποφυχροῖ.

ὀποφύχω μτγν. καθίσταμι τὴν ὑπόφυχρον, φύχω, φυχραίνω τὴν ὄλιγον ἢ βαθμηδόν, ὀποφυχραίνω, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἀθην.7,297A λαγῶν λειποθυμούντα

.. τῆ παρακειμένη πῶς ἄδη ὀποφυχόμενον.

ὀποφωῶ -ώω μτγν. κἀπὼθεν ἢ ἐλαφρῶς φάω, ἔξω: Αἰλ.Ζ1,14,5 τὸν χώρον τοῖς ποσὶν ὀποφῶν.

ὀποφωῶ -έω ὀπατῶ ἐν τῷ ὀφωμένῳ, κλέπτω, γελῶ στὸ φῶσιμα: Ἀριστ.Ἀχ.842 οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὀποφωῶν σὲ πημενέτι,

ὀποφωρῶ θῶδης -ου-εος ἰείδωσι ὁ ὄλιγον τὴν φωρῶδης, φωραλέος, φωρατικός: ἰηλ.11,27C.

ὀππρὸ πρόθ. Ἐπιγρ. συγκεκομη. τ. τοῦ ὀππορῶ, μικρὸν πρόθ. μτ. γενικ.: Ἐπιγρ.Λοισίας τὸ φαφίματα τὸ τὸ ὀππρὸ τῆς γενόμενον καὶ τὸ γάμον ἐγγράφοντα.

ὀπτιάξω ἰσοποῖ κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. -άσω, θέτω ἑμαυτὸν ὀπτιάξω, εἰς ὀπτιαν θέσω, κείμαι ὀπτιος, ἐαπλώνομαι ἀνάσκειν: Ἡρωδίων.ἰστ.1,4 ὀπὸ ἀσθενείας .. ὀπτιάξω || κ. ἐπὶ ἀναποσίσεως: Εὐστ.249,5'

2) μτφ. θέτω τὴν εἰς ὀπτιαν θέσω, τίλω τὴν πρὸς τὸ ἄνω καὶ ὀπίσω: ΠΔ ἰδὸς ἰ,13 εἰ γάρ σὺ καθαρὰν βουὴν τὴν καρδίαν σου, ὀπτιάξεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτὸν κ. παθ.: Σοφ.Φιλ.822 κἀρα ὀπτιάξεται ἰδὸς ἢ κεφαλὴ κλίνει πρὸς τὸ ὀπίσω'

|| μτγν. οἱ ὀπτιάζομενοι οἱ κείμενοι ὀπτιοῖ, ἐξηλωμένοι ἀνάσκειν: ἰωσ.Π1,3,29' 3) μτγν. τὸ παθ. ἐπὶ ναῦ, ὀππύραμι πρὸς τὸ ἕτερον μέρος ὀμωλῶς: αὐτ.5,5,6 ἐπ' αὐτὸν ἀνοδοῦς ἡρέμα προσάντης ὀπτιάστω' 4) μτφ. ἐπὶ ὀπερηφάνων ἀνθρώπων, περιητάω μετ' ἡν κεφαλὴν ἐρημνήτω, γαυριῶ, κομμάτω, κρατῶ φηλῶ τὸ κεράκι, ἔχω φηλῶ τὴ μῆτι: Ἀλογιν.1,132 ὀπτιάξων καὶ κατασκοπούμενος ἑαυτὸν' || μαν. μτφ. καθίσταμι τινά ὑπεροπτικόν: ἰω.Λυσ.Ρωμ.2,26 ἢ τύχη ὀπτιάσει τινά' 5) ὄμ. μτγν. εἰμαι ὀφροντις, ἀτημῆλιτος, ὀμελῶ, ὀδοφορῶς: Ἡρωδίων.ἰστ.2,8 ὀπτιάξην πρὸς τὴν τὸν πραγμάτων ἐπιμελείαν, αὐτ.12' 6) ὀπτιάξω βόλος ἀτυχῆς τῆς βόλος ἐν τοῖς κῆδοις' ἀντιθ. πρᾶνθς: Πολυδ.7,204.

ὀπτιάσις -εως ἰή μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπτιάξην βλ. ἰ): ὀπτιάσμός: Ὀρεδ.71.

ὀπτιάσματα -ατος ἰθὺ ποι. τὸ κείμενον ὀπτιον, ὄθ. ὀπτιάσματα χερῶν στάσις τῶν χερῶν ὀπτιον, οἷα ἢ ἀνθρώπου ἰκετεύοντος: Ἀλογ.Πρ.1005 ἰαπρήστω .. γυναικομῖμος ὀπτιάσμοισιν χερῶν' || πτώσις ὀπτιάτος, τὸ πῶμα, ὁ θάνατος: αὐτ.Ἀγ.1,284 πράξω ἐν ἡν ὀπτιασμα κειμένου πατρός.

ὀπτιάσμος ἰθὺ κ. νεώτ. ἢ πρόβεις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπτιάξω βλ. ἰ): ἢ παρεμφερὴς πρὸς ὀπτιαν στάσις: Ἀλοκ.Ὀρχ.71 τὴν .. κινήσιν τῆς ὀρχηστικῆς καὶ ὀρτοφῶς .. καὶ ὀπτιάσμοῦ, Φιλῶστρ.Εικ.81B, Ἐπιγρ. 2) τὸ ἐν κείτῃ τῆς ὀπτιος, τὸ νὰ εἶναι τῆς κατάκοιτος πολὺν χρόνον ἕνεκα ἀσθενείας: ἰηλ.Ἄμγρ.759' 3) μτγν. μτφ. ἀποπίσις τρῶφης ἐκ τᾶσεως πρὸς ἔμετον, ναυτία: Γαλ.12,20.

ὀπτιάστος ἰθὺ κ. νεώτ. ἀσπομ. ὁ περιδῶλλον τὸ ἄνω μέρος τῆς κερκίδος καὶ φέρον τὸν πηχυν καὶ τὴν χεῖρα εἰς ὀπτιασμόν βλ. ἰ):

ὀπτιον (αὐ) νεώτ. γραμμ. τὸ σουπτιον βλ. ἰ):

ὀπιος -αο κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐπὶ γῶτον νεπίμενος, κατακεκλιμένος ἐπὶ τῆς ράχως, ὁ περ.μ.

νος, Ἐπιλωμένος ἀνάσκελα· Ἰλ.Λ 79, αὐτ.Ο 434 ὁ δ' ὀπιος ἐν κούρῃσι . . πᾶσι, αὐτ.Π 863 τὸν δ' ὀπιον ὡς ἀπὸ θαύρας, αὐτ.Ω 11, Ἦρ.Α 150 ὅπως μιν κατιστοίαι μηδὲ ὀπιος ἀποθνήσκει, αὐτ. Σ 38 ὄρθου ἑσπεύωτος τοῦ κήνεας καὶ ὀπίου, Σοφ.Ο 7 Β 11, Ἀριστφ.Ἰνπ.104 ῥάγκαι, . . ὀπιος, Πλάτ.Εὐθ.278C, αὐτ.Φαῖδ.117B κατεκλιθεὶς ὀπιος, ΑΠ 5,203, Ἀκολ.Μ.Σοῦδδάτου Ὁρθρ.Ἐγκώμ.3,16 ὀπιον ὄρωσα ἢ Πόναντος σε, Λόγε, μητροπαρῶς ἐβρήναι· || φρ. **ἔξ ὀπίας** νέω κολυμβῶ ἀνάσκελα, ἴσται ἀνιθεῖταις πρὸς τὸν συνηθεὶ τρόπον, ἀνάποδα· Ἀριστφ.ἀπ.654, Πλάτ.Πολ.529C· || κ. μτρ. **ἔξ ὀπίας** διανέω λόγον ἀνηγεύω συζητήσιν τινα ἢ ἐπιχείρημα χωρῶν πρὸς τὰ ὀπίαια, ὄηλ ἐκ τοῦ συμπεράσματος ἀρχόμενος· αὐτ. Φαῖδρ.264A· 2) ὀπια μέρη π. τοῖς ζώοις τὰ ὀπακὰ μέρη, ἴσται τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν, ἀντιβ. πρὸς τὰ προνή, δὲ ἀνώτερα μέρη, ὄηλ. τὰ κατὰ τὴν ράχιν· Εὐρ.Κύκλ.326, Ἀριστ.ΖΜ 2,14,2 τὰ τετραπόδα τῶν ζῴων ἐν τοῖς ὀπίαισι οὐκ ἔχει τρίχας, ἀλλ' ἐν ταῖς προαῖσι μάλλον· || ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ τῆς λ. τοῦτῃς ὀλοῦται ἢ ἐσωτερικῆ ἐπιφάνεια, ἢ τῆς παλάμης· Ἀριστφ.Ἐκκλ. 782 ἐστῆκεν ἐκτεινόντα τὴν χεῖρ' ὀπίαια, Πλούτ. Τημ.11, αὐτ.Κράσι.18 τῆς χειρὸς ὀπίαις τὸ μέσον· || φρ. ὀπίαις χεῖρας ἀνατίθει ἀνατίθει τὰς χεῖρας μετὰ τὰς παλάμας ἀνοικτικὰς καὶ ἐστραμμένας πρὸς τὸν αὐρονόν· αὐτ.Φιλ.κ.Φλωμ.Σύγκρ.2· || ὄμ. ἐπὶ χειρῶν, ὁ ἠλωμένος· Φιλστρ.771 ὀπίαις τῆς χερσίν ὑποδέχουσαι· || ἐπὶ φάλλων, πῖθ. διὰ τῆς λ. δηλοῦται ἢ λειοτέρα καὶ ὄηλ ἐπιφάνεια αὐτῶν; διὰ δὲ τοῦ προνή ἢ τραχύτερα καὶ ὀπακὰτα ἐπιφάνεια· Θεόδφ.Φι 1,10,2· 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀνεστραμμένος, ἀνοποδογηρισμένος· Αἰσχ.Επτ.459 πάλος ἔξ ὀπίου πᾶθονος . . κρᾶνος, Ἀριστφ.Ἀχ.583 παραβῆς νῦν ὀπίαια αὐτῆν ἐμοί (τῆν ἀσπίδα), αὐτ.Λαο.195, Σοκρ.782, Ἐν.Ολυ. 19,9 κείσθαι ὄσπερ γάμμα ὀπιον ἰὼς γάμμα ἀνεστραμμένον ἴσται ἄν λ, ἐπὶ φευτερομένου κλήματος, αὐτ.Κυν.6,7, Ἀριστ.Μητ.13,12 περιφέρειαι κοιλῆ καὶ ὀπια ἰσνθῖθ. πρὸς τὸν κερτῆ· || ὀπιῖαις σελμασιον ναστίλωμασι πλέω μετ' ἀνεστραμμένον πλοσιον, ὄηλ. νουοῦγ' ὁ Σοφ.Ἀντ.716· || ὀπιον τὸ ἥμισυ ἀπίδος τὸ ἥμισυ ἀπίδος τραχοῦ ἀνεστραμμένον μετὸ κούρον πρὸς τὰ ἄνω· Ἦρ. 4,72 ἀπίδος δὲ τὸ ἥμισυ ἐπὶ δύο ἔυλα στήσαντες ὀπιον· 4) ἐπὶ τόπου, ὁ νεώδ, ὁ ὑψόμενος ὀμαλῆς πρὸς τὸ ἐν μέρος· αὐτ.27 ζούσαι πᾶσα ὀπία τε καὶ ἔνυδρος καὶ ἰλύς, Θεόδφ.Φ Αἰτ.5,127, Πουσ.8,13,1, Αἰλ.Ζ 16,15, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ. 4,2· 5) μτρ. ἐπὶ ὕδατος ἢ τῆς θαλάσσης, ὀμαλῆς, γολήθιος· Φιλστρ.835· 6) ὄμ. μτρ. νεώδ, ὀκνηρὸς, ἀμελής· Ἀριστεῖδ.1,76, αὐτ.2,112, Πολυδ.1,158· 7) ὄμ. ἐπὶ γολήθιος ἢ ὕψους, ψυχρὸς, χαλάρως· Διον.Ἀλ.Ἰσοκρ.15, αὐτ.Δειν.8· 8) μτρ. ἐπὶ ρ. ὁ παθητικὴς διασθένεις ἢ καταστάσεως, ὁ παθητικὸς· Διογ.Λ 7,43 καὶ τῶν ὀπιων ὄρθων καὶ ὀπίαια, αὐτ.64.

ὀπιότης-πτος (ἢ) κ. μων. τὸ νὰ εἶναι πς ὀπιος, ἢ ὀπια θεσι, τὸ ὀπιον αὐτῆς· Θεόδφ.Φι 1,10,2 2) μτρ. ἐπὶ τόπου, ἐπὶ γῆς, ὀμαλότης τὸ πεδινόν αὐτῆς· Στράβ.8,3,19 ἢ τὸ ὀπιότης τοῦ Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀνακαοαῖ τῆς θαλάσσης· 3) ὄμ. μτρ. ἥρεμια, ἀφροντισία, καθρότης, ὀλιγορία, ἀμελεία· Πολυδ.3,122· 4) μον.ἐπὶ ὕψους, ἔλλειψις ζῶρηρῆτος, ψυχρότης ἢ τὸ ἀπτελεῖον τῆς ἐκφράσεως· Φῶτ.Βιβλ.73,15· 5) μτρ. ὑπερηφάνεια, κόμησι, κομνησῶσι· Ἰαμβλ.Πυθ.15,64.

ὀπιτώ-ῶ κ. μων. παθ. ὀπιῶμαι, πῖπτο, βέτω, καταγκλινα τινῶν ὀπιον, ὀπιώζω, Ἐπιλωμένος ἀνάσκελα· Μοσχ.Ἰατρ.Γυν.Παθ.21,4 ὀπιῶντες ἀπτήν· 2) παθ. ἀνατρεπόμεναι, ἀνοποδογηρίζομαι·

Αἰσχ.Πέρα.418 ὀπιῶτο ἀσκή νεῶν· 3) μτρ. ἐπὶ γῆς, κλίνω, νεῶν ὀμαλῶς· Ἰάσ.Α 15,11,3· 4) τὸ παθ. μτρ. καθίσταμαι ὄντος, γνομαι χαλάρως· Γαλλ.14,302 ὄρεγεις ὀπιῶμιεν· 5) μον. μτρ. κομνηζῶ, ἐπαίρομαι, κορδιώνομαι· Μάρκ. Ἀνοχαρ. 944B τοῖς ἐπαῖνοι τοῖς ἀνδράσιν ὀπιῶντο.

ὀπίως ἐπίμρ. μτρ. κ. νεῶτ. κατὸ τρόπον ὀπιον, ἀνάσκελα· 2) μτρ. μτρ. μετ' εὐδαθεσίας εὐδοχίως· Φιλ.1,305.

ὀπῶ πρὸθ. Ἐπιμρ. αἰολ. τ. τοῦ ὀπὸ βλλ. Ἐπιμρ. Κύμησι Ἰταλίας.

ὀπυ αἰολ. τ. τοῦ ὀπιασι γ' ἐν. ἔκαστ. τοῦ ρ. ὀπειμ βλλ. Ἐπιμρ. Κύμησι Ἰταλίας.

ὀπώδιος-ον μτρ. ποι. ὁ ὀπὸ τὸν φλοῦν τὸν φῶθ, ὁ ἐντὸς αὐτοῦ εὐρισκόμενος, ὁ μῆλον ἐκκολληθεῖς ἀντίβ. ἐπωδῖος· Ὀππ.Ἀλ.1,752.

ὀπώβολος-ον (ὀβολός) ποι. ἄμρ. τ. ὀπώβολος (Ἐπιχ.53) ὁ ὑποκείμενος πρὸς δάνειον καὶ τόκον, ἐνυπόδικος, χρεωμένος· Φερεκρ.π.Φῶτ. τὴν οἰκίαν τῆν Πιλοτύωνος κειμένην ὑπὸβολον.

ὀπώβελος-ον ἄμρ. τ. τοῦ ὑπὸβολος βλλ.

ὀπώθυνος-ον μτρ. ὁ μικρὸν ὀδόντιν, μικρὸν πόνον προέων, ὁ ὄληον τὸ ὀδονπρὸς, ὁ ἀλγεινὸς πῶς· Διωρὸθ.820E.

ὀπωθῶ-ῶ ὄδω, σπράχω μετὰ βίαις· Ἰλ.Ε 854 ὡσεν ὄπ' ἐκ θέρραι· 2) ὄδω ἐκ τῶν κῶτιν πρὸς τὰ ἄνω· Ἰππ.Ἀρῆρ.783.

ὀπωλένοσι-αι-ον μτρ. ὁ ὀπὸ τὴν ὀλένην κειμένος ἢ εὐρισκόμενος, ὁ ὀπὸ τῆς ὀλένης ἐξατόμενος· Ἰγν.Ἐρω.510 ἰδ.γρ. ἐπωλ-1, Θεοκρ.16,30 τῷ μὲν τόδον ἔδωκεν ὀπωλένοσι τε φερέταιν.

ὀπώμειος-ον ἰσμοσί μτρ. ποι. ὁ ὀπὸ τὸν ὄμων κείμενος, δδ. ὀπώμειος πούς ὁ πρόσθιος πούς τετροποδῶς· Ἀροτ.144, αὐτ.111.

ὀπωμια (ἢ) ἰσμοσί μτρ., ἰων. -ἰη τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ ὀπὸ τὸν ὄμων ἢ τὸ ὀπακὸν τῆς ἐπωμῖδος κείμενον· Γαλλ.Ἰππ.Γλωσσ.Ἐγγλ.586.

ὀπωμοσία (ἢ) ὄρκος ὁ ὄμων ἐπιπῶν τοῦ δικαστηρίου αἰ ἐπιμωυίντες νὰ ἀναβάλωσι τὴν ἐδικασίαν ὑποδέχουσι τῖνος, δδ. ἐνορκος διαβεβῶσιως ὅτι ὀπάρχει λόγος ἰσχυρὸς δικαιολογῶν τὸν ἔτερον τῶν δικαζόμενων νὰ μὴ προσέλθῃ εἰς τὴν δίκην, ἴσται ἢ μετ' ἐνόρκου βεβαιώσεως ἀπορῶντος λόγου οἴσται ἀναβολῆς τῆς δίκης· Δημ.541 πάντα δ' ἠδ' διεξέληλυθα τὰς τῶν νόμων, ὀπωμοσῆσαι καὶ παραγοῦμαι, Ἰγνερῖδ.Εἰ5,7· || εἰδ. ὄρκος εἰς δὸν ὑπεβάλλετο ὁ κατήγορος ὁ εἰσάγων γραφὴν ποσανόμων, ἢς ἀποτέλεσμα ἴτο ἢ ἀναβολὴ τοῦ προτεινομένου νόμου ἢ φημισματος· Δημ.260 εἰ δὲ μὴ, καταβάλλωντ' ἔδν ἐν ὀπωμοσῆσ', Πολυδ.8,56, ΑΒ 313.

ὀπωμόων (ἢ) νεῶτ. κεράπινον ὀμένον, περιβάλλον τὴν ὀπὸ τὴν κορυφήν τοῦ ὄμους ἐπιφάνεια.

ὀπωπίαζω τύπτι πῖνα εἰς τὸ πρόσωπον ἢ τὸ ὀπιον ὀτῶς ὄστε προσηγνῶνται αὐτῷ μέλαινα κηλίδες ὀπὸ τῶς ὀφθαλμοῦ, μωλακίωσι πῖνα καὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς, δδ. παθ. ἔχω τὸν ὀφθαλμόν ἐμωλακισμένον· Ἀριστ.Πρτ.3,11,15, Διογ.Λ 6,89 Νικέδρομον ἔξερεβίθους τὸν κερῶνῶδον ὀπωπίασθῆ· 2) μτρ. ἀσφοδὸς πλῆττω, ἐν χρ. τὸ παθ. Ἀριστφ.Ἐίρ.541 δαμονίως ὀπωπιασμέναι ἀσφῆσασαι αἰ πᾶσις· 3) μτρ. μτρ. μεγάλως ἐνοχλῶ, βασανίζω· Κδ Λοικ.18,5 ἴνα μὴ εἰς τέλος ἄρχομαι ὀπωπιάζω με, Πλούτ.Ἠθ.921F, Λοικ Νεκουμ.5· || δαμοζῶω, νεκρῶν· Κδ Κορ.1,9,27 ἄλλ' ὀπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωῶ,

ὀπωπιασρός (ἢ) μτρ. τὸ ὀπωπιάζων βλλ 3), ταλαιπωρία, δεινοπάθεια· Βασ.1,837D, αὐτ.840C, αὐτ.2,444C, Γρη.Νο.1,455A.

ὀπωπίον (ἢ) ἰσμοσί ἢ ὀπὸ τῶν ὀφθαλμοῦς χώρα τοῦ προσώπου, δδ. ὀπὸ τὸν μέγρος ἢ ὀλη ὄφης· Ἰλ.Μ 463 νεκτὶ θεῶ ἀτάλαντος ὀπωπια, Ἰππ.537,

30. 2) κτ. πληθ. μάλωψ ἢ μελανία κατὰ τὸν ὄφθαλμόν κ. συνειδ. πληγία, πληγή εἰς τὸ πρόσωπον Φωτ. ὄψασις τὸ ὑπὸ τοῦς ὄφθαλμοῦς πελιδνίματα: Εὐρ.ἀπ.375, Ἀριστφ. Ἀχ.551, αὐτ.Σφ. 1386 πρὸς ταῦτα τρωπὴ μὴ λέσθης ὄψασις, Λυσ. 4,9 οὐκ αἰσχύνεται τραυμὰ τε ὀνομαζέων τὰ ὄψασις || κ. γεν. πληγία, μάλωψ, αἰδήμο: Θεόδωρ. Φ1,9,20. 3) μτην. μτη. αἰσχος. ὀνειδος μώ: Κικ. Ἀττ.1,20.5. 4) φυτὸν π, οὐ αἰρίνας ἐκρησισμένοι, καταλλήλας παροσκευαζόμενοι, ὡς φάραγμα τῶν μεμλιωσιμένων ἢ μεμλιωσιμένων τῶς ὄφθαλμοῦς: Ἀπολλφ. Ἰβριγ.1, Διοσκ.4,157.

ὄψασις-α-ον μτην. ὁ ἔχων μεμλιωσιμένους τοὺς ὄφθαλμούς, ὄψ. ὁ ὑπὸ τοῦς ὄφθαλμούς ἐξω-
δηκὸς ἢ ὀπλομένης: Πολυδ.8,79.

ὄψασις-ἴδωσι (ἴ) Ἡσ. «βαφίος».

ὄψασις (ἴ) κ. νεώτ., ἰων. ὄψασις τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρου, αἱ πρόσδεξις αὐτοῦ: Ἰλ.Υ 218 ὄψασις φίκων. ἴδης, Ἡρ.4,23 οἰκίστου ὄψασιον οὐρέων ὀφθαλμῶν, οὐτ.129 ἰοῦρεσι συμμίσθοντα τὰς ὄψασις ἀλλάξισι, Πλάτ.Νόμ.680B.

ὄψασις γ' ἐν παρακ. τοῦ ὄψινου βλλ.

ὄψασις (ἴ) μτην. τὸ ὑπὸ τὴν ὄσφην ἢ τὴν σκιάδα μέρος: Διοσκ.18,26, Ἀπ. Ἐμφ.Πολ.4,13.

ὄψασις-ον ἴδωσι (κ. α-ον κ. νεώτ.) ὁ ὑπὸ τὴν ὄσφην, ὑπὸ τὴν ἀτέγων ἢ ἐν τῷ τῆς οἰκίας κρηκομένος: Ἰλ.1,640 ὄψασιςον δὲ τὸ εἶμην πληθῶς ἐκ δαναῶν, Σμων.143(200) τόξα νηφ' Ἀθηναίης κείται ὄψασις: || ὄψασιςον φάρμακον αἰ ἐν τῷ οἰδοσθῇ ἡχούσαι: Πινδ.Π1,97.

2) ὁ κειμένος ἀμέσως ὑπὸ τὴν ὄσφην, ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸν ὑψηλότεον ὄσφον σικοδομήματος: Ἀριστφ.Βάτρ.1314 αἱ ὄψασιςον κατὰ γνώσις εἰσιεικείλιστε δακτύλιος φάλαγγες (ἐπὶ τὸν ὄσφιν), Μόσχ.2,6 τῆμος ὄψασιςον ἐκινώσασουσι δόμοσι Φοινίκου θυγατρη || νεώτ. ὄψασιςον δωματίον (ἰδωμάτιον ἀμέσως ὑπὸ τὴν ἀτέγων ἐν τῷ ὑπὸ ταύτης σχημοσιζομένῳ γωνιώδῳ χώρῳ, σοφίται).

ὄψασις-ον ὁ ἐστεγομένος: Εὐρ.Φοῖν.299 τὴ μέλλεις ὄψασις μέλαρα περὸν, θιγέιν τ' ὠλένας τέκνου, οὐτ. Ἡρ.107 ἴδρη ὄψασιςον || ποι. ὄψασις οἰκία ἢ ὑπὸ τὸ γείσων φωλεὰ τῆς χειλίδου: ΑΠ10,2. 2) ἴδωσις = κάλαμοι βοή ὄψασις ἡχος οἰος ὁ τοῦ καλαμίνου οὐλοῦ, μαλοκόξ, ἐλαφόρος: Εὐρ.Ἡλ.166.

ὄψασις-έω μτην. σχημοσιζέω σκέπην, σκιάδα: Πλάτ.Ἡθ.336C ἐποχυομένην ἐαυτῇ βαρβαρισίαι καί τοις δακτύλιος ὑπὲρ κεφαλῆς οἶον ὄψασιςον ἰδορῶ, ἀντὶ ὄψασιςον.

ὄψασις (ἴ) μτην. τὸ ὑπορτίτειν, ὑποσκάπτειν, ὄψ. τὸ ὑποσκάπτειν, ὀνομασιθὲν μέρος, ὄψασις: Ἀπ. Ἐμφ.Πολ.4,111.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. ὄσπεθεῖκη ὑπὸ δωμῶν ἢ ἀνδριάνται: Ἐπιγρ. Ἀλκυονάσοσφ.

ὄψασις-άω μν. εἶμαι ὄψινον ὄψρος: Νικ. Χων.Χρον.183A τὸ ὄψασιςον τὸ πρῶτον.

ὄψασις-ον κ. νεώτ. ὁ ὄψινον τὸ ψῶρος, χλομοσιτικός: Ἀριστ.Ζ1,7,2, Λουκ.Τόξ.19, Γολ.19, 596, αὐτ.14,351,6 ὄψασις ὑπόξανθα ἢ ὄψασις.

ὄψασις-άος (ἴ) μτην. μὴς ποτικῶς: Νικ. Ἀλεξ.37.

ὄψασις ἐπιγρ., σιολ. ὄψασις Ἰθεδῶγιστ.Καν.23, Σουδ.1. Ἡσ. «εἰμῶδον, ἀναμείξ».

ὄψασις Θεοδῶγιστ.ἐν ΑΒ1428 «ἐπιπέματα πρὸς κοψισμῶν τῶν φορτίων».

ὄψασις (ἴ) νεώτ. φορμ. ὁ κολλοσιδῆς ὀδράργηρος, ὄψασιςον Ἡσ. ὁ ἐπὶ τὰ κρηλα τέμνον τῶν μελισσῶν.

ὄψασις Ἡσ. ἐπύον, Σαλαμίνιος.

ὄψασις (ἴ) Ἡσ. ἐὸ ὄψασις.

ὄψασις (ἴ) μω. δ. τ. τοῦ ὄψασις βλλ.: Θεοδῶγιστ.Καν.23.

ὄψασις (ἴ) ὁ ὄψασις: ΑΒ67.

ὄψασις (ἴ) πλεκτός μικρὸς κάλαθος, χειροκάλαθος: Ἀριστφ.ἀπ.47,6,5.

ὄψασις-ἴδωσι ἢ-ὄψινον νεώτ. ὁ ἀνήλων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄψασις ἢ τοὺς ὄψασιςον. Κρητῆς.

ὄψασις ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψασις βλλ.

ὄψασις-ἴδωσι (ἴ) Σουδ. κωπυρίσις.

ὄψασις Ἡσ. «ἐστρεον».

ὄψασις (ἴ) Ἡσ. «εἰμῶδον χύτρος».

ὄψασις-ἴδωσι (ἴ) Ἡσ. ἐπιλυεῖσις.

ὄψασις (ἴ) σιολ. ἡ κερῶνος ἀγγεῖον ὀδοδεκτικόν τορῆων, τροχηρὸν ἀγγεῖον: Ἀριστφ.Σφ.676 τοῦτοις δὲ δωροφοροῦσι ὄψασις, οἶνον, δάπνισ, τυρὸν 2) σιληρὸν ἀγγεῖον Ἡσ. «ὄψασις ἀμφοῖν κερῶνον καὶ βικυάδες τὸ εἶδος»: Ἀριστφ. ἀπ.367, Πολυδ.1,73.

3) ΑΒ693,15 «ὄψασις», ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ τεύχους ἀναρρήχισιν».

ὄψασις Ἡσ. «ἐφ' ἣς τὰ φορτία φέρονσι οἱ ναῦται».

ὄψασις-άλεον Ἡσ. «εἰδωρογῶς» (ἴ) ἀνάγη, ὄψασις (ἴ) ἀνάγη.

ὄψασις (ἴ) σιολ. ὄψ. δὲ τὰ Ἐπιγρ., ὄνομα πληθ. ὄψ. ὄψ. κ. σιολ. ὄψ. ὄψ. ἀπ. πλῆθ. ὄψασις ἴδωσι ἴδωσι, ἐπ. ὄψασις, αἰτ. ὄψ. ὄψ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.: π. ὄψ. προσηγορίαι συνηθέσι, ὁ τ. ὄψ. ἐν χρ. δὲ τὸ ὄψ. ἐκ μετρικῆς ἀνάγκης π. Ἡρ. κ. Ἀττ. ἐκπρωταίε δ. τ. ὄψ. ὁ ἀγριος χοῖρος εἶτε ὁ ἄσπρη, ἴσται ὁ κάρπος, εἶτε ὁ θήλυς: Ἰλ.Κ 264 ἐκτοσθὸς δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀγριόδοντος ὄψ. θάμεις ἔχον ἐνθα καὶ ἐνθα, Ἡρ.4,192 Ἐλαφος δὲ καὶ ὄψ. ἀγριος ἐν λιθῶν νάπησιν οὐκ ἐστι, Σεν.ΚΠ1,6,28, Ἀριστ.Ζ1 6,28,1 || κ. ἐπὶ τοῦ κατοικίδιου χοίρου: Ἰλ.Ψ 32 ὄψ. βαλόντες ἀλοιφῇ εὐόμενοι ταυῶντο διὰ φλογῆς ὄψ. Ν 409, Λουκ.Λεξ.φ.6 τοκάς ὄψ. Ἀλκυφ. 3,73 ὄψ. ἐπίταξ || ἢ ἢ ἐκ γρ. εἰς πλείστας παροιμ. οἶον βοιωτῆς ὄψ. ἐπὶ ἀγροικίας καὶ ἀναγωγίας: Πινδ.Ο 6,153 || ποροιμ. ὄψ. πατ' Ἀθηναίων ἔριν ἤρσιε ἢ ὄψ. τὴν Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοισιν ἐρίωντων: Θεοκρ.5,23 || ὄψ. ὄψ. διὰ ῥόδων ἐπὶ τῶν σκαπῶν καὶ ἀναγωγῶν: Κράτ.Γειτ.δ' || ὄψ. ὄψ. ἐκώμασε ἐπὶ τῶν ἀκόσμων, τῶν ἀκόσμων ποιοῦντων π.: Θεοδῶγιστ.Καν.24,66 || ὄψ. ὄψ. ὑπὸ ῥόδαλον θραμταί: ἐπὶ τῶν ἐαυτοῦς εἰς ἀλεθρον ἐμβολούτων: Φωτ.634,15 || ὄψ. ὄψ. παχὺς ὄψ. ἐκστ' ἐπὶ στόμα ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρωφῆς καὶ ἀδωφαιγίας ὀπερσαρκισάντων: Μέν.Ἀλ.1' || ὄψ. ὄψ. τὴν ἐμαυτῆς ἐν θῷ ἀφῶσι καὶ ἐκσπῆσις ὄψ. ὁ θυμὸς μου: Ἀριστφ.Λυσ.684.

2) θαινα βλλ.2): Ἐπιγρ. Ἡσ. Ἡσ.7,326B, Ἀργεστρ. π. Ἀθῆν.7,326F.

3) μτην. ἢ τοῦ βλλ.: Πaus. 10,36.1 Γαλαταὶ δὲ οἱ ὄψ. Φρυγίας φωνῆ τῆ ἐπιχωρίω σφισιν ὀνομαζοῦνται ὄψ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

ὄψασις (ἴ) Ἐπιγρ. σιολ. τ. τοῦ ὄψ. βλλ.

μην έκ του φυτου δσγης βλλ. Νικ.Επρ.511, ΑΠ 6,254· 2) νεύτ. τ. του ζωηρον έφρυδον χρώμα.

δυσινος-η-ον μγν. κ. νεύτ. δ βαφείς με χρώμα λαμβανόμενον έκ του έπι της δσγης βλλ. αναπιστωμένου εντόμου όπερ ονομαζεται κόκκος δ βαφικός, πρινοκόκι, δ έχων ζωηρον έφρυδον χρωματισμόν, δδ. τ. ούδ. δυσινον ως ούσ. Ιυδαίον ζωηρό έφρυθρό χρώματος: Άθην 539Β, Λουκ. Όνειρ.14· 2) όμ. τ. ούδ. δυσινος ως ούσ. βλλ. **δυσινωσμος**-ον μγν. δ φέρων σηματα δι' όσίνου χρώματος: Διοκλητ. Έδικτ. έν Έπιγρ.

δσδος (δ) δ. τ. του δσδος αιολ. τ. του δζος βλλ.: Σαμφ.4, αύτ.93.

δσσητη βωιωτ. τ. του δσσεται, γ' έκ. μέα. μέλλ. του φέρω βλλ. **δσση** Ιώσ.ΑΙ 29,6 εταός έξ ύδατος σωθέντας καλοῦσαν Αλήθπιας.

δσθηη παθ. άόρ. του ρ. ύω βλλ. **δσθηηαι** άπαρφ. παθ. άόρ. του ρ. ύω βλλ.

δσθριξ-τριχος (δ,ή) δ. τ. του ύσθριξ βλλ. **δσσις**-εως (ή) Ήσ. έν λ. δι' έφροχθ. υετός.

δσκα (ή) σχόλ., μον. κ. όημ. κ. Ισκα είδος μύκητος, του όποιου τεμάχια ηφρανούμενα χρησιμοποιούνται ως ένναυμα εις έν πτήρας: Λέων Σοφ. 5,4 πυρέκβολα και θσκα· 2) σχόλ. είδος τι υδύος: Σχόλ. Όππ. Άλ.Ι,372.

δσκαλιος (δ,ή) μγν. κ. θσκαλος (Πολυδ.7,80) ή άκρα σανδαλιου, έφ' ης ήσαν αι όσοι, δι' ών διήρχοντο οι Ιμάντες ο δένοντες τ. υπόδημα: Ήσ. «θσκαλοι: άγκάλια, βροχοι, ούς ήμεις ύσκαλους των υπόδημάτων»: Θεόγινος.Καν έν Άν.Όξ.2,24δ· 2) Ήσ. «δσκαλοι αι λαγαλι των Ιμάντων».

δσκλωτός-ή-όν δ έχων ύσκαλος βλλ.Ι, ό με ύσκαλος έφωδισασμένος.Δειλ.Ι ή υπόδημα ύσκλωτών, ώστε γυμνούς σκεδόν εκφαινεύμενος τότε πόδας.

δσκαυα (τά) (δ) Ήσ. «ούς άφόςδεμα».

δσμα-ατος (τά) (δ) βωιωτ. «Ιππ.Έπιδ.Ι,938.

δσμινη (ή) έπ. μόχη, άών, συμπληκτ.: Ά.Ε.84 ως αι μέν παντότα κατά κρατηρήν όσμινην.

δσνάκ (ή) (ή) πρδλ. άραβ. δσνα=βαρώνι νεύτ. βωιωτ. γένος κελήνων έκ των όνογοειδών: δσνάτα ή πικνωμένη (δενδρομαλλιά, νεροειδοχορτοι).

δσπάλεθος (δ) μγν. κ. ύσπαλεθος ΙΘεόγινος.Καν.24,8) κ. ύπάλεθος (Έστ.Π.1821,40) κόπρος ύς, χοίρου: Πολυδ.5,91, Δίων ΑΙ 46,5.

δσπλαγίς-ιδος (ή) δωρ. τ. του δσπληγξ βλλ.Ι: Άριστφ.Λυσ.1000 άπερ από μάς δσπλαγίδος άπήλασαν τους άνδρας από τους δσσάκτων.

δσπλαγίγξ-αίγινος (ή) δωρ. τ. του δσπληγιξ βλλ.: Θεόκρ.8,58, Έπιγρ.Έπιδσοδουρου.

δσπλαγίγξ-η(γίγινος) (δ,ή) δωρ. δσπλα(γίξ)-αίγινος, δστ. πληθ. δσπληγιξ ΙΠλουτ.Ήθ.588Γ. έπ. δσπλαγίγξοι (ΑΠ 6,259), σχαλιόν τεταμένον όριζοντίως έν τ. άρχή του σταδίου και άφρέμενον να πέσει, όταν οι άγωνισζόμενοι έφρενε υπό έξορμησώνσιν,άφετηρία: Πλάτ.Φαιδρ.254B ώσπερ από δσπληγιξ άνασκαών, Ιώσ.ΑΙ 3,5,4 εστάτια ώσπερ έφ' όσπληγιξοι Πλουτ.6,20,13 πρό δέ .. των Ιππων των κελήτων, δίκης: καλφδίος άντι δσπληγιξ ΑΠ Ι,86· 2) μγν. όριον: Διον.Περ.121, Έπιγρ.: 3) όμ. κολώδιον άγκύρας, δδ. άγκυρα: Λυκούρ.22 από γης άσάχρσσαν δσπληγας Ισχόλ. «άπό γης άνεσπασαν τας άγκύρας»: 4) όμ. ή παλις όρνυθθήρα: Θεόκρ.8,58 δσσαι δ' ασχύμς, όρνισιν δ' άσπληγξ· 5) μγν. τ. ρόητρον της παγίδος, όπερ πίπει μόλις φαουθέν: Όππ.Ιξευτ.3,18· 6) μον. κέντρον χοίρων: Έστ.Διον.Περ.119, Ήσ., Σουίδ.: 7) Ήσ. επόσασαλος· 8) σχόλ. κεράτινος κρικος: Σχόλ.Πλουτ. έν ΑΒ 313.

δσπάλω-τω Ήσ. εουδαϊώδ.

δσπαξ-ακος (δ) κ. θσσακος (δ) τ. του ρυακίον αι-δοιον: Ποιητ.δωρ.η.Ήφαιστ.28 έμβ' όστ' άπ' ύσ-

σάκω λυβισία, Άριστφ.Λυσ.1001 όηλίου τός άνδρας από τους ύσασκων· 2) Φώτ. επόσασαλος: ΕΜ 785B.

δσσός (δ) μγν. κ. μον. τ. του άκόντιον βλλ.: Πολυδ.6,23B, Πλουτ.Μάρ.20, αύτ.Πομπ.7 πριν έν έμβολαίς δσσών γενέσθαι τός φάλλαγας, αύτ.Κασ. 44, Άπν.Κελ.Ι, Λέων Διαν.Ίστ.29Α δσσοίς τε και έφρσι καθολισίας.

δσσωπητή (δ) μγν. κ. μον. οίνος με-μειμένος με ύσσωπον βλλ.: Διοσκ.5,50, Γεωπ.

δσσωπος (δ) μγν. κ. νεύτ. κ. ύσσωπον (δ) φυ-τόν φρυγανώδες, όρωματικό και φαρμακευτικό έκ των χειλονόων, ά. μικρομερές: ΠΔ Ψαλυ.50 βαντίεις με ύσσωπή και καθορισθήσασιν, Διοσκ. 3,27 ύσσωπος .. πσα γνώριμος, διαση, ή μέν γάρ τις άστιν όρνική, ή δέ κηπευτική.

δσσταλιωπξ Ήσ. ενυστάεις.

δσστάς-όδος (ή) φυτεία άμυέλων Ήσ. «ή δασ-σει άμυελος».

δστάτος-α-ον ποι. άπί ύστατος· πρδλ. μεσότης, μέσοος: Ά.Ο 634, Όδ.114 τ. πρώτον τ. δ' έπειτα, τ. δ' ύστάτον καταλέγου· || κ. ως έπίρρ.

δστατος-η-ον κ. μον. κ. νεύτ. όπερ, τ. του ύστερος βλλ., δ τελευταίος, δ έσχατος, έπί τόπου Ά.Β 281 άμα θ' οι πρώτοι τε και δστατοι, Αισχ. Ικ.717 εδωυτήρ ύστατος νεύς (δ όσιωσ πάντων, έπί τ. όρηδάλιου), Πλάτ.Συμπ.177B ήμιν τοις ύστάτοις κατακεκίμενος· 2) όμ. σπ. έπί χρόνου: Ά.Δ 299 τινα πρώτων, τινα δ' ύστατον έξενήριξεν, αύτ.Ε 703, Αισχ.Άγ.130 δ δ' ύστατος γε .. πρεσβεύεται, αύτ.1445, Σοφ.ΑΙ 864 τούτος ύστατον θρωε, Άριστφ.Βάτρ.908, άμ.14 αι ύστατοι είπόντες· ύστατος πάντων· τήν ύστάτην σιγήην· ύστατοι είδόςθες· ύστάτη έκκλησιος· μέχι της ύστάτης πνοής· || ή ύστάτη (ήμραι ως ούσ. ή τελευταία ήμερα: Ηρ.2,15) ή ύστάτη της όρθης· 3) κ. έπί αξιωματός ή βοθμοί, δ άνώτατος, δ έσχατος: Σοφ.Τρ.135 τούς γέννημα των έκείθεν ούκ έν ύστάτοις, Λουκ.Φώλ.1,5 τ. δσστατα πόσχην· 4) τ. ούδ. ύστατον ή ύστατα έν έπίρρ. χρ. ύστάτος βλλ.: Ά.Δ 232, Όδ.Υ 116 μύρατον τ. και ύστατον, αύτ.Χ 78, Ηρ.8,43, Πλάτ.Μενξ.247Α, αύτ.Φαιδ.60Α, Λουκ.Άλ.Ίστ.1,30· 5) έν ύστάτοις έπί τέλους: Πλάτ.Πολ.620C πόρρω δ' έν ύστάτοις ήβει την τω γελωτοσσιού Θεραπειου πίθκον ένδυσόμενήν· 6) εις τ. δσστατον εις τόν έσχατον βαθμόν, εις ύπερβολήην, ύπερβολώντως: Λουκ.Έρμ.9 εις τ. ύστατον γένων.

δστάτης έπίρρ. μον. εόχάτως: Ίππατρ.69,19.

δστασκών Ήσ. εκπότιον ποιών. Ρηνθων έν Ήρακλειε.

δστερα έπίρρ. δημ. συγκρ. ύλωτερ, κατόπι· ός φώμε τώρα κ. ύστερα βλάνουμε, - τ. όσπίτι του είναι δεξιά, ύστερ· άπ' τ. μακάλικιο, - πρώτα ή τμή κ. ύστερα όλα τ' άλλα, ύστερ· από τ.όσους κόπος με πάν όλα χακίμενα· 2) πλην τούτου, προσειέ, έξ άλλου, σχημ. τι. τού και: κ. ύστερα συλλάγοισιν και τ. παιδιά σου· 3) έρωτηματικώς κ. ύστερα: ως έφρασας άπορίας ή περιφρονητικής οδσοφορίας.

δστέρα (ή) κ. νεύτ., Ιων. ύστέρη τ. όργανον της γυναικος και των θηλαστικών έν φ. κομοφορείται τ. έμβρυον, μήτρα Γαλ.16,17 κ. ύστέρον έκλόουον η παλλοι ούκ Ιστρον μόνον, άλλα και φύλοσφον τ. πρδς τήν κύσην από της φύσεως δοθέν τας γυναιξ. μήριον: Ηρ.4,109 αυταίσι εισι χρσσιμοι ές ύστέρων άκισιν, Ίππ.Άφορ.1253, αύτ.Άρχ.Ίητρ.18, αύτ.Κωακ.204, Πλάτ.Τιμ.91B μήτρα και ύστέρα λεγόμενα· || όμ. ή φύβησι των φύοτων ζώων, έρπετων, ήθύνων ή των πτηνών: Άριστφ. ΖΙ 1,13,7, αύτ.ΖΙ 3,1,24, αύτ.6,10,2.

ὕστερατος-α-ον κ. νεώτ. ὁ μετέπειτα, ὁ ἀκολουθῶν, ὁ κατὰ τὴν ἐπομένην, κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν : Ἦρ 8,22 τὰ Ἴωνες ἐπελεύθοντες τὸ ὕστερον ἡμέρῃ ἐπὶ τὸ Ἄρπειον ἐπελέξαντο || συνητ. τὸ θηλ. ὕστερατα (ἡμέρα) ὡς οὐσα. ἡ ἐπιούσα, ἡ ἐπούριον : αὐτ.1,77, αὐτ.126 πρόξινε ἐς τὴν ὕστεραίνην παρειαί λελουμένους, αὐτ.4,113, Ἄντηρ.132,12, Θουκ.7,52, Πλάτ.Πρωτ.318Α, Ἄρειτ. ὉΕ.Ναῦα.2 κ. μτ. γενικ. : Ἄνδουκ.15,9 τὸ ὕστερατα τῶν μυστηρίων, Πλάτ.Μενέ.240C τὸ ὕστερατα τῆς μάχης || κ. ἐπομένης συγκρίσεως : αὐτ.Κριτ.44Α τὸ ὕστερατα ἢ ὃ ἀν ἔλθοι, αὐτ.Συμπ.173Α 2) ὕστερος βλ.λ. : Ἦρ.9,3 ἢ δὲ βασιλεὺς ἀφραῖς ἐς τὴν ὕστεραίνην τὴν Μαρδοονίαν ἐπιστρατήην δεκόμενος ἐγένετο, Θουκ.7,11 μάχη τὸ μὲν πρώτη .. τῆ δὲ ὕστερα, αὐτ.1,44, Ξεν.Ἑλλ.2,1,15 τὸ ὕστερατα προσβολῆ, Διον.Ἄλ.Θουκ.17. **ὕστεραλιγής**-αῖς-ές ὁ ἐκὼν ἢ προκολλῶν ἄλλους, πόνους εἰς τὴν ὕστεραν βλ.λ. : Ἦπν.Διοιτ.394. **ὕστεραλγία** (ἡ) νεώτ. νευραλγία τῆς ὕστερας, τῆς μήτρας : 2) ὁ μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἐμβρύου πόνου τῆς μήτρας, ὕστεροπόνου. **ὕστερανῶδής**-αῖς-ές νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀνθῶν μετὰ τὴν φυλλοβολίαν.

ὕστερη (ἡ) Ἴων. τ. τοῦ ὕστερα βλ.λ. **ὕστερημα**-ατος (τὸ) ἡγν., μαν. κ. νεώτ. τὸ καθ' ὃ ὕστερεί τις, ἡ ἐλλείπουσα ποσότης, τὸ μὴ ἐπαρκοῦν, ἀντιθ. τὸ περισσεύειν φρ. ἐκ τοῦ ὕστερηματος ἀπὸ ἐκείνου τοῦ δὲν ἔχει τι, ποῦ μᾶλλον ἐπαρκεῖ πρὸς συντήρησίν του : Κό Λουκ.21,4 αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὕστερηματος αὐτῆς ἄπαντα τὸν βίον ἐν εἰκὼν ἔβαλε 2) ἀληθινῆς, μενεκτικῆς, ἐνδοια, ἀνάγκη : Πά Ψαλμ.33,10 φοβήθητε τὸν κύριον πάντες ὁ ἄγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὕστερημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

ὕστερημα-εως (ἡ) ἡγν. κ. νεώτ. τὸ ὕστερημα βλ.λ.ἡ, ἐλλειψίς : Κό Μαρκ.12,44 αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὕστερησεως αὐτῆς πάντα οὐσα εἶχεν ἔβαλεν, αὐτ.Φιλ.4,4,ἡ) 2) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι ἢ ὡς πρὸς τὴν ὕστερον, καθυστερητός : 3) νεώτ. φυσ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ εἰς τινὰς περιπτώσεις δὲν συμβαδίζει τὸ ὀπότελομα πρὸς τὸ αἶτιον, ἀλλ' ἔπειτα αὐτοῦ εἰς σημαντικὸν χρονικὸν διάστημα : ἔλαστική, μαγνητικὴ ὕστερησις.

ὕστερια (ἡ) νεώτ. νευρώσις ἢ νευροπάθεια ἀνευ γνωστῆς ὀργανικῆς ἀλλοιώσεως, ὕστερισμός. **ὕστεριος**, ἀπτ. μέλλ. -ιῶ, ἀόρ. ὕστερισα, -ὕστερα, ἐρχομαι μετὰ ταῦτα, βραδύτερον ἢ πολλὴ ἀργά, μὲν ὅπως, καθυστερώ : Θουκ.6,69, αὐτ. 8,44 ὕστερησαντες οὐ πολλῶ, Ξεν.Ἄν.6,1,18, αὐτ. ΚΠ 8,5,7 μετῶ τὰ σφάλαρα ἀπὸ τῶν ὕστεριζόντων ἐν αὐτοῖς, Ἄριστ.Φυσ.8,10, αὐτ.ΖΓ 4,4,5, Πλούτ.Λοοκ.31 ὕστεριζοῦσι ἀ ὠραι (ἐρχονται ἀργά) || μτφ. ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, τοῦ νοῦ : Ἄριστ.Ἠθ.Ἑλ.15,1, αὐτ.Ρητ.Ἄλ.1,3 2) μτ. γενικ. πράγμ. μὲν ὅπως πινὸς ἢ ὡς πρὸς τι : Δημ.50 τοῦς δ' ἀποστάτους πάντας ὅμιν ὕστεριζοῦσιν τῶν κοισίων (ἐρχεσθῶν, φθάνειν ἀργά διὰ τὰς περιτάσεις), αὐτ.260, αὐτ.54' ὕστεριζοῦ τῶν συλλογισμῶν μὲν ὅπως, δὲν δύνανται νὰ τοῦς ἐνοήσῃ : Ἄριστ.Ρητ.2,23,30' 3) μτφ. μὲν ὅπως πινὸς, εἶμαι κατώτερος αὐτοῦ, μτ. γενικ. : Ξεν. Ἄποιν.3,5,13 ὕστεριζοῦσι τῶν ἀνηπάδων, Ἰσοκρ. 75B ὕστερησαντες τῶν βαρβάρων κ. ἀπὸλ. : Ξεν.ΚΠ 7,5,46 μὴ ὕστεριζοῦσιν θεῶν τὸν ἀρχοντα μήτε τὸ εἰδέναι ἄ δεῖ, Ἄριστ.Ρητ.3,10,4' 4) διατελῶ ἐν ἐλλείψει, ἐν ἀστερησί πινός : Ἰσοκρ. 204Α ὕστεριζει τῆς ἀκμῆς τῆς ἔμαυτοῦ.

ὕστερικαιός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ἐλαφρά καὶ ἀνώμαλος μορφή ὕστερίας βλ.λ.

ὕστερικῶδής-ὸν (ὕστερα) κ. νεώτ., δημ. ὕστερικῶς ἰά-ό ἐπὶ γυναικῶς, ὁ ἀφορῶν τὴν ὕστεραν, ὁ πάσχων κατὰ τὴν μήτραν : Ἦπν.Προορ.77, Ἄριστ.ΖΓ 4,7,6 μόνον ὕστερικῶν ἐστὶ γυνὴ τῶν ἀλλων ζῶων, Γαλ.14,18,16 πνίγας ὕστερικῶς || τὰ ὕστερικά ὡς οὐσα. ἐνν. πόθη, τὰ τῆς ὕστερας : Ἦπν.Ἀφορ.1254' 2) ὁ ἀνήλικὸς ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν μήτραν, ὁ μητρικός : Ἦπν.Κωικ.204, Ἄριστ.ΖΓ 1,3,6 ὕστερικῶς ὄμιν, αὐτ.1,15,3 ὕστερικῶς πόρος 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήλικὸς ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕστερίαν βλ.λ. : ἐξέβαλε ὕστερικῶς κραυγὰς - γέλασας, - ὕστερικῶς τρώος 4) ὄμ. ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐξ ὕστερίας βλ.λ. || τὸ θηλ. ὡς οὐσα. γυνὴ πάσχουσα ἐξ ὕστερίας. **ὕστερικῶς** ἐπίρρ. ἡγν. κατὰ τρόπον ὕστερικῶν βλ.λ.ἡ) : Διοσκ.2,10. **ὕστερη(ν)ός**-ἡ ἑπίρρ. δημ. κ. στερνά εἰς τὸ τέλλος, κατόπιν - στερὰ νὰ δοῦμε ἢ θά κάμειτε. **ὕστερη(ν)ός**-ἡ ὁ δημ. κ. (ὁ)στερνός ὁ γινόμενος, ὁ ἐρχόμενος κατόπιν, ὕστερα, ὁ κατοπινός, ἀντιθ. πρωιτεριώδης : παροιμ. στερνά μου γυνῆ νὰ σ' εἶχα πρῶτα (ἐπὶ μεταμοιουμένου δια πρότερον ἀνοσίῃον ἢ ἀπερισκέφια), ἰκτ. ὄ. ὕστερῆ μου λογισμὴ νὰ σ' εἶχα πρῶτος, ὄμ. τὰ στερνά νικᾶν τὰ πρῶτα (κτ. ὄ. τὰ στερνά τιμοῦν τὰ πρῶτα, φρ. καλὰ στερνά (εὐχὴ, καλὰ γερόματα) 2) ὁ ἔσχατος, ὁ τελευταῖος : ΜΜ κὶ ἐκεῖ στήν ὥρα τὰ στερνά ἱκατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου), - τοῦ λέγειν γιὰ στερνά φράσ.

ὕστερη(ν)ός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. νευρώσις, νευροπάθεια ἀνευ γνωστῆς ὀργανικῆς ἀλλοιώσεως, ἡ ὕστερια : μέγας ὕστερισμός (βροχεία μορφῆ ὕστερίας, ὄ. ἡ ὕστεροληξίσι) 2) σπον. ἐλαφρά καὶ ἀνώμαλος μορφή τῆς ὕστερίας, ὕστερικισμός. **ὕστερον**-ἡ-ὸ δημ. ὕστερινός βλ.λ. : Ψυχρά.Ταξ.91. **ὕστερο(σ)**-κ. νεώτ. ὡς α' συνθετικὸν διαφορῶν λέξεων δηλοῦν, ὅτι τὸ β' συνθετικὸν ἀναφέρεται εἰς τὴν ὕστεραν ἢ τὴν ὕστερίαν βλ.λς, ὡς ὀσον ὕστερογενής, ὕστεροκαταληγία, ὕστεροληγία κτ. 2) ὡς α' συνθετικὸν διαφορῶν λέξεων προσοδίζει εἰς τὸ β' συνθετικὸν τὴν ἐννοίαν τοῦ ὕστερον ἐρχομένου, ἡγνόμενου, ὡς ὕστερογονία, ὕστερογράφος, ὕστεροβαντις.

ὕστεροβουλία (ἡ) ἡγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ μετὰ τὴν πράξιν ἀκέφισ, βουλήσις : Ἦσα. ἐστεροβουλία : μετάνοια, μετμέλος, ἡ ἐσχάτη βουλή : Γρηγ.Νοέ.1,861B, αὐτ.2,1079Α μεταγινώσκων ἐν ὀστροβουλίᾳ, Βασ.1,110C, Εὐστ.Πον.287,40' 2) νεώτ. κ. δημ. ἀκέφισ, ἐνέργεια ὑποκρύπτουσα ἰδιωτὴ ἠρόθεσιν, ἡ ὀστροβουλία, ἡ ἀνεικηρίσια.

ὕστεροβούλιος-ον νεώτ. ὁ ἐνεργῶν μὲν ὕστεροβουλίας, ὁ ὑποκεκρυμμένη ἰδιότητιαν ἔχων ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἢ ἐν τοῖς λεγομένοις του.

ὕστεροβούλιός-ἑω ἡγν. βουλεύομαι, σκέπτομαι μετὰ τὴν πράξιν, ὕστερον : Κύριλλ.6,797Α τὸ ὕστερικῶν ἐν ἀγαθῶ καὶ ὕστεροβουλῆς εἰς τὸ χρῆσιμον ὄνσιον ἔχειν οὐδέμιν ὄραται.

ὕστεροβούλιως ἐπίρρ. νεώτ. μὴ ὕστεροβούλιαν, ὀστροβουλίαν, ἀνεικηρίνωδ.

ὕστερογένεια (ἡ) ἡγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ὕστερογενούς βλ.λ.ἡ) : Γερμ.Κωμ/πόλεως Cod. Coisl.278.

ὕστερογενεῖα (ἡ) ἡγν. ἡ ὕστερογένεια βλ.λ. : Μιστ.Βυζ. ἐν Μί.86,1.

ὕστερογενής-οῦς-ές κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ γεννώμενος ὁ φαινόμενος, ἐμφανιζόμενος μετὰ τὴν γέννησιν ἀντιθ. σμψόμενος : Ἄριστ.Ζ1 3,11,7 ὕστερογενεῖς τριχες αὐτ.ΖΓ 4,4,41, αὐτ. ΖΜ 2,7 ὕστερογενὴ γάλα τε καὶ γυνή κ. μτ. γενικ. : Σύνεσ. 249B ὕστερογενής τοῦ σώματος || τὸ ὕστερογενές ὡς οὐσα. ἀντιθ. ἀρχή : Ἄριστ.Μεταφ.13,4,2 2) κ. νεώτ. ὁ ὕστερον μεταγενεστέρως γεννώμενος : Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.7,225' 3) νεώτ. ἐπὶ τέλειου, ὁ γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός, ἢ ὁ τελευταῖος γεννηθεὶς.

ὕστερονγενῆς ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. μεταγενε-
στέρας, ὕστερώτερη. Ἐπιδόλ.Τιμ.342.

ὕστερονηξία ἰή| ἰγόνος| γλωσσα. ἡ ὕστερα γε-
νεά, οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀδούχοι.

ὕστερογόνοσ-ον νεώτ. ὁ προκαλὼν ὕστεριαν,
ὕστερικὴν προσβολήν.

ὕστερόγραφοσ-ον νεώτ. ὁ γραφεὶς ἐν τέλει,
ὕστερον, ὁ προστεθεὶς μετὰ τὴν ὑπογραφήν ἐπι-
στολής ἢ εἰς τὸ τέλος κειμένου πινός. || τὸ ἔν-
τερον γράφασον ὡσ ὡσ. τὸ ἐν τέλει ἐπιστολής ση-
μείωτα: προσέθηκε τὴν παραγραφήν ἐν ὕστερο-
γράφῳ. || κ. ἔπιρρ. -άφωσ.

ὕστεροδόμιαν ἰτῶ| μτγν. τὸ ἐσχάτον, τὸ ὑψη-
λότατον μέρος τῆσ οἰκίας. || κ. μφ. ἡ κορυφή,
τὸ ἄκρον ὄψων: Κύριλλ.5.507 Α κορωνίδα . . και
ὕστεροδόμιον τῶν ἰδίων συγγραμμάτων.

ὕστεροελλαδικόσ-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενοσ εἰς τὴν τρίτην περίουον τοῦ ἐλλοδι-
κοῦ πολιτισμοῦ, ὡσ ἀπὸ 1600 ἕωσ 1400 π.Χ.: ὁ-
στεροελλαδικὴ περίουος.

ὕστεροεπιληψία ἰή| νεώτ. ἰατρ. βαρεία μορ-
φή ὕστεριόσ μετ' ἐπιληπτικῶν ἀσθενῶν.

ὕστεροκαταληψία ἰή| νεώτ. ἰατρ. προσβολὴ
ὕστεριόσ μετὰ συμπτωμάτων καταληψίασ.

ὕστεροκῆλη ἰή| νεώτ. ἰατρ. ἡ μητροκῆλη βλλ.

ὕστεροκλίσεις-εωσ ἰή| νεώτ. ἰατρ. κ. ὕστερο-
κατόκλεισισ ἐπὶ κυσμομητρίων οὐροχουσι-
σμηγγίλων, ἔμμεσοσ ἐγχειρητικὴ μέθοδοσ συνιστα-
μένη εἰς τὴν πρὸσ ἀλλήλα ραφήν τῶν δύο χελέων
τοῦ τραχήλου τῆσ μήτρασ.

ὕστεροκυστεοκῆλη ἰή| νεώτ. ἰατρ. κῆλη ἐν ἡ
προλήπουσιν ἢ μήτρα καὶ ἡ οὐροδόχοσ κύστισ.

ὕστεροκυστικόσ-ἡ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τὴν μήτραν ἄμα καὶ τὴν οὐ-
ροδόχον κύστιν.

ὕστερόληπτοσ-ον ἱαμβάνω| σχόλ. ὁ διδόμε-
νοσ ὕστερον αὐθίσ λογιζομένοσ, ὁδ. ἐπὶ λόγῳ ἢ
ὑποσχέσεωσ ἢ ἀπαράσεωσ, ὁ ἀνακηθεὶσ ἢ ὁ δι'
τὸν μετεμνησθῆ ὁ δούσ ἐν χρ. ὡσ ἐρμ. τοῦ
παλαιόγρετοσ βλλ.: Φώτ.372,19 ἐπαλιόγρετον'
πῆλυ καὶ αὐθίσ ὕστερόληπτοσ' πρῶλ. 'Ἡσ. ἐπαλι-
όγρετον πολιοῦλεκτοσ, ἡσ τοῦποσθεν ληπτοσ' κ.
'Απολλ.Σοφ.λεξ. 'Ομ.ἐν λ. παλιόγρετον 'εολλήλη-
πτον, μετομνησθῶν.

ὕστερολογία ἰή| κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ὕστερον
λέγειν, ὁ τοῦ τελευταίου λογιζομένοσ λόγοσ. || νε-
ώτ. ἡ μετὰ τὸ πέρασ τοῦ λόγου ἢ ἐν τέλει τοῦ λό-
γου γενομένη προσθήκη ὑπὸ τοῦ λαλοῦντοσ: ἐν
ὕστερολογία ὁ συνήγοροσ ἔκαμε μνείαν τῶν
ἐθνικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ κατηγορουμένου' 2| ρητ.
τὸ πρῶτότερον σχῆμα λόγου, ἡτοὶ ἡ πρόταξισ
τοῦ κατὰ λογικὴν ἀσειρὰν ἐκφραστέουσ τελευταίου,
ἡδαν π. 'Ομ.ἱ.Α.251 σ| οἱ πρόσθεν ἄμα τράφην
ἐδὲ γένοτοσ, Εὐστ.80,16' πρῶλ. Χειρῶδ.π.Ρητ.8,81δ.

ὕστερολόγοσ-ον μτγν. κ. μον. ὁ ὀμιλῶν τε-
λευταίοσ ἰδιῶ ὁ τὸ τελευταίου πρόσωπων παίων
ὑποκρίθεσ, ὀντιθ. πρωτολόγοσ: Τέλλ.λ.Στοδ.68,48 ἡ
τύχη, ὡσπερ ποιήτρια, ὄτε μὲν πρωτολόγον,
ὄτε δὲ ὕστερολόγον κερτιθῆσαι πρόσωπων, Εὐστ.
Πον.169,36.

ὕστερολογῶ-έω νεώτ. λέγω, ὀμιλῶ τελευταίοσ,
ἐσχάτοσ. 2| ἐν τέλει τοῦ λόγου μου ἡτοὶ μετὰ
τὴν ἐκθεσιν τοῦ θέματοσ προσθέτω τὶ οἰνεὶ χωρι-
στὰ πρὸσ ἐνίσχυσιν τῶν λεχθέντων.

ὕστερολοξία ἰή| νεώτ. ἰατρ. λοξὴ παρέκκλιξισ
τῆσ ὕστερασ, τῆσ μήτρασ.

ὕστερομαλακία ἰή| νεώτ. ἰατρ. μαλάκυνσισ
τῶν ἱατῶν τῆσ μήτρασ καθιστάωσ τὸ ὄργανον εὐ-
ρηκτοσ ἐν ὄρω τοκετοῦ.

ὕστερομανία ἰή| νεώτ. ἡ μητρομανία βλλ.

ὕστερόμαντισ-εωσ ἰδ.ἡ| σχόλ. ὁ μαντεύων,
προφητεύων ὕστερον, κατόπι: Σχόλ.Λυκόφρ.202

πράμαντισ οὖν ὁ Κρόνοσ ὁ πρὸ τοῦ δρῶντοσ
μαντεύομένοσ, ὕστερόμαντισ δὲ ὁ δρῶντοσ πρῶλ.
Κόντ.Πλωσ.Π.Παρ.537.

ὕστερομητρίσισ-εωσ ἰδ.ἡ| νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
ὕστερομητρῶ βλλ.

ὕστερομητρία ἰή| νεώτ. ἡ ὕστερομητρίσισ βλλ.
ὕστερόμητρον ἰτῶ| νεώτ. ἰατρ. μεταλλικὸν ἐρ-
γαλεῖον μικρὰσ διαμετρησ, συνιστάμενον ἐξ ἐν-
κόμητου ἢ ἀκόμητου στελεκοῦ ἐλαφρώσ κυρτοῦ,
κραυομένου διὰ λοφῆσ, ληγόντοσ εἰσ πυρηνῶν
ἀκρον καὶ φέροντοσ κοβ' ἄλον τὸ μήκοσ ὕψεκα-
τομητρίκασ διαβαθμίσεισ, χρυσιμεῖον δὲ πρὸσ
τοῦ βάθουσ καθητρίσμων καὶ κοταμήτρίων τῆσ
κολόητοσ τῆσ μήτρασ, ἄ. μητρομήλη.

ὕστερομητρώ-έω νεώτ. ἰατρ. καθητρίζω
τὴν μήτραν διὰ τοῦ ὕστερομητρίου βλλ. 2| ρη-
μοσ. π. ὕστερομητρίσισ.

ὕστερόμητισ-εωσ ἰδ.ἡ| μτγν. ἐπὶ τοῦ ἀποστό-
λου Θωμά, ὁ ὑστερόβουλοσ, ὁ ἐκ τῆσ ἑκκλή-
σισ σχηματίων ὀρθὴν γνώμη: Νόνν.Εὐαγγ.ἱα.20,130.

ὕστερόμοφοσ-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ὕστε-
ριόσ, ὁ ὅμοιοσ πρὸσ ὕστεριαν.

ὕστερο|ν|τῶ| κ. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. τὸ ὕστερο
ὡσ ὡσ, τὸ μετὰ τὸν τοκετοῦ τοῦ ἐμβρύου
ἐκ τῆσ μήτρασ ἐξερχόμενον ὡμοσ, τὸ συνεκίμε-
νον μετὰ τοῦ βρέφουσ διὰ τοῦ ομφαλοῦ, ὁ πλα-
κοῦσ, ἄ. τὸ ἀκόλουθο ἢ ἀκόλουθ: ἱππ. Ἀφορ.1255.

ὕστερον ἔπιρρ. κ. νεώτ., δημ. ὕστερα σπαν.
ἐπὶ τόπου, κατόπι, ὀπισθεν: Αἰσχ.ἀν.284 ὀπισθεν
ὕστερον, Ξεν.ΚΠ.5,3,42 μῆδενά ἐσ ὕστερον τῶν
σῶν ἱππέων γίνεσθαι, - τὸ σχολείοσ εἶναι ἄρι-
στερὰ καθὼσ ἀνεβαίνεαι, ὕστερα ἀπὸ τῆσ ἐκκλή-
σισ' 2| κ. νεώτ. κ. δημ. συν|β. ἐπὶ χρόνῳ,
μετὰ τὸ ἄλλο, μετὰ ταῦτα, ἀκόλουθοσ, κατόπι,
ἔπειτα, ἀργότερα: 'Οδ.Π.319, Λυκοῦργ.155' || σπυ-
χνὰ συνάπειτα μετ' ἄ. λέξεων: ἱλ.Α.27 ὕστε-
ρον αὐτίσ ἴοντα, 'Ἡρ.17 μετὰ δὲ τοῦσ Κάρωσ
χρόνωσ ὕστερον πολλῶσ ἄωριεσ τε καὶ ἱουεσ
ἐξελέσσαντο ἐκ τῶν νήσων, Σοφ.Α.1,858 πανύ-
στατον δὲ κοῦποσ' αὐθίσ ὕστερον, Σουκ.1,8

ὕστερον χρόνω ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν, αὐτ.64,
αὐτ.249, Ξεν.ΚΠ.5,3,52 βραχεὶ δὲ χρόνω ὕστερον
Χρυσάντοσ παρῆν ἄγων τοῦσ βραρακοφόρουσ,
αὐτ.'Ελλ.1,1| οὐ πολλὰσι ἡμέραισ ὕστερον, Πλάτ.

Πολ.327B ὀλίγωσ ὕστερον ὄτε Πάλεμαργοσ ἦκε,
αὐτ.Γοργ.471B, Ἀντιφῶν.Ἀπροδ.2 εἶτα χημεῖσ ὕ-
στερον εἰσ ταῦτὸ καταγένομενοσ αὐτίσ ἤξωμεν'
κ. μτ. γενικ.: 'Ἡρ.1,113 τὸν δὲ ὕστερον τοῦτιων
Κῶρον οὐνομασθέντα παραλαβοῦσα ἔτραψε ἡ
γυνὴ τοῦ βουκόλου, αὐτ.2,18 τῆσ ἔμυμοτο γῆ-
μῶσ τῶν ὕστερον, αὐτ.9,83 Ἀριστῶ-Πλω.57 ἀπαντα
δρῶσασ τοῦ δένοντοσ ὕστερον' μτ. δοτ. κ.
γενικ.: 'Ἡρ.6,140 ἔπειτα δὲ κάρτα πολλοῖσι ὕστε-
ρον τοῦτιων, Σουκ.1,3 πολλῶσ ἄνωσ ὕστερον
ἰη| καὶ τῶν Τρωικῶν γενομένοσ οὐδαμοσ' ὄμ.
ἐπομένοσ τοῦ ἡ: Σουκ.1,60 ἀμικνονότα τεσσα-
ρακοστὴ ἡμέρα ὕστερον ἐπὶ Ὀφρήκισ ἡ Ποσι-
δαια ἀπέτοσ' πρῶλ. ὕστερον.

ὕστεροπαθῶ-έω μον. πάσχω μετὰ ταῦτα, ὕ-
στερα, ἔπειτα: Γαλ.7,388.

ὕστεροπεριοδῶσ-ον σχόλ. ἐπὶ λόγῳ, ὁ ἔχων
πρόσθετον περίουον: Σχόλ.Ἰλ.Ξ.169.

ὕστερονηξία ἰή| νεώτ. ἰατρ. ἄ ὕστερονηξία βλλ.

ὕστερονηξία ἰή| νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ περιπτώσειν
μεταποσεισων καὶ προπτώσειν τῆσ ὕστεροσ, τῆσ
μήτρασ, ἐμπερισισ δι' ἡσ στερεοτοῖα αὐραπατο-
μένη πρὸσ τὸ πρόσθεν κοιλίον τοῦμασ ἢ μή-
τρασ, ἄ ὕστερονηξία κοιλιακὴ ἢ ὕστερονηξία'
|| ὕστερονηξία κοιλιακὴ καθῆλωσισ διὰ ραφῶν
τῆσ πρόσθιοσ ἐπιφανείασ τῆσ ὑπερκοληθίσισ μοί-
ρασ τῆσ μήτρασ ἢ τοῦ σώματοσ αὐτίσ ἐπὶ τοῦ
πρόσθιοσ τοῦμαροσ τοῦ κόλλου.

ύστερονληγία (ή) νεώτ. παράλυσις τής μήτρας. **ύστερόποινοσ-ον** ό επιβάλλων πανήθ ύστερον, ό πωρών, ό εκδικούμενοσ πολύ μετά τό έργον, όργά : Αισχ. Άγ.58 ύστερόποινοσ πέμποισ παραδύσιν Έρινύσ, αὐτ.Χα.383· πρβλ. ύστεροφθόροσ.

ύστερόποινοσ (ο)ι νεώτ. Ιατρ. ό μετά τόν τακτόν πόνοσ τής μήτρασ, οι μητροδυσίαι.

ύστερόπομοσ-ον μτγ. ό θεωρηθείσ ώσ άποθανών και κατοπίν άναφανείσ ζών· Ησα. ύστερόπομοσ· ό ζώνη ό τάφοσ ώσ τεθνήκοντ γέγονεν· Πλουτ. Η8.265Α, αὐτ.265Β· 2) Ησα. ύστερόπομοσ-ον τόν δεύτερον γάμον.

ύστερόπομοσ-ποδοσ-ουν ό έρχόμενοσ ύστερον, κατοπίν άργά : Άριστοφ.Λυσ.326 φοδομάσ τόδε, μών ύστερόπομοσ βοθηθό Ιαχόλ. ύστεροσ του κοιροπόμοσ ήλοσ βοθηθήσοσι, Όρφ. Άργ.1162(1169) ύστερόπομοσ Έρινύσ, Στράτ.ΑΓ12,229 ύστερόπομοσ άζόμενοσ Νέμισιν.

ύστερόπομοσ(ο)ι(ο)ι μτγ. κ. νεώτ. - τό ούτως άνεστρομώμενοσ, ώστε τό πρώτον κείται μετά τό τελευταίον πρβλ. πρωτύστερον· 2) ήλιπρ. ύστεροπρωτώσ : Διδ. Άλ.418.

ύστεροπρωτώσ (ή) (ή)πιτω) νεώτ. Ιατρ. ή πρόπρωτοσ τής μήτρασ.

ύστεροπραγία (ή) νεώτ. ή μητροπραγία βλλ. ύστεροσ-α(η-ο)ν(ή) κρον, νεώτ.κ.δημ.Ιων. ύστεροσ-η-ον συγκρ. επίθ. άνευ θεπικού βαθμού, ύπερθ. θστατοσ βλλ. δημ.ώσ άπολύσ θεπικού, συγκρ. ύστεροώτεροσ, κ. ύπερθ. ύστερωτάτοσ, επί τόπου, ό έρχόμενοσ κατοπίν, ό έπόμωοσ, ό όπίωοσ άν : Πίνδ. Ο101(11) μελιγάρμοσ θμνοσ ύστερον αρχαί λόγου, Εὐρ. Ήνν.1243 πολλοί δέ βολευθέντεσ ύστερω ποδί έλειπόμωεσθαι, αὐτ. Ήρ.1040, Άντιφ.143,7 έν τή ύστερω λόγω, Ξεν.ΚΠ 2,3,2 παραγγέλλοντα τόν ύστερον λόγον παράγειν· κ. μτ. γενικ. : Αισχ.Εὐμ.251 οὐδέν ύστερα νεώσ ισοδύλοσ όπισω πλοιοσ, Όουκ.3,103 έν δέ τή άναχωρήσει ύστεροσ τών Άθηναίων τοίσ έμμηχοίσ άναχωρούσιν έπιτιθενται ό εκ τού τεχιστατοσ Συρακούσιοσ· ή όμ. μτ. γενικ. ό ύστεροσ ώσ ούσα, ό όπισθεν ήμώσ : Πλάτ.Λύσ.206Β οι δ' άλλοι ύστεροσ ήμώσ θεσαν· ή τά ύστερα ώσ ούσα, οι κατοπίν προτάσεισ : Πλουτ. Η8.742D· κ. ύπερθ. : Ιλ.Β 281 ώσ άμα θ' οι πρώτοι τε και θστατοι οίεσ Άχαιοί, Αισχ. Ίκ.717 σκόκοσ Ισμήνηροσ ύστατοσ νεώσ άγαν καλώσ κάθοισα ίεπεί ηραδολοί, Πλάτ. Σμν.177B ήμιν τοίσ ύστατοίσ κατακειμένοισ· 2) ήλιπρ. ό έρχόμενοσ βραδυτέρον, ύστερον, μετέπειτα : Ή.Ε17 ό δ' ύστεροσ ώνυματοσ χαλκόσ Τυδείδοσ, αὐτ.Π 479, Ήρ.δ.103 μετά δέ τή ύστερά Όλυμπιάδι τήσ αυτήσ Ιπποισι νικέων παραδειδί Πεισιστράτω άνακρυμθήσιν, Αισχ. Άγ.702 τραπεζάσ άτιμωσιν ύστερω χρόνω [κατά τόν μετέπειτα χρόνοσ], αὐτ.1666 έν ύστεραίωσιν ή-μέροισ, Ξεν.Εὐλ.7,2,10 άνέβαλον δέ και τή ύστερω έπει εις τόν Φλειοϋβίτα [κατό τό προσεχές έτοσ], Πλάτ.Νόμ.865Α έν ύστεροίσ χρόνοίσ φιλοπονοσ η.δ.ον.Α 7,10 δεκάτη ύστερά [κατά τή 21ην ήμεραν], Έρωτόκρ.3,1519 ήρθεν ή νύκτα ή ύστερη· ή κ. μτ. γενικ. προσ., ό ύστερον τινοσ, ό μετά τισ : Ήλ.Σ 380 σεις ύστεροσ είμ' άπό γαλαν, Άριστοφ. Έκκλ.859 έτέρωσ άποισειν ήμ' έθ' ύστεροσ έρωθ, Πλάτ.Φαιδ.87C καί όσηνόμενοσ εκείνων μόν ύστεροσ άπόλωλε πολλών δυνάμ· ή ό πολύ άργά, ό άργότεροσ : Ήλ.Σ 320 ό δέ τ' άχινυτά ύστεροσ έλλθών, Σοφ.ΌΤ 222 ύστεροσ γάρ σάθεσ εις άσάτοσ τελώ, αὐτ.92, Άριστοφ.Λυσ.69 μών ύστεροσ ήράμενοσ, αὐτ.Σφ.691· ή μτ. γενικ. πράμω, ό άργότερον ή όσον έπρεπε διά τό πράμω : Ήρ.δ.120 ύπεροσ άπικόμενοι τής έμβολήσ, Εὐρ. Ήρ.1174 σθ πουσ λέξέμενοι και νεώτεροσ κωκόν ύστεροσ άφίγημαι, Άριστοφ.Σφ.690 ώσ δ-

σισ άν όμών ύστεροσ έλθη τό σμειλωσ, Πλάτ. Νόμ.698B ύστεροσ δ' ουν άφικνοτα τής έν Μακρωθών μάχησ γενομένησ μη ήμέρη· ή ό θ-στεροσ μτ. ή άνευ του άνδρωσ, οι έπιγινώσκομοι, οι μεταγενέτεροι, λοιπ. ποικίλ. : Εὐρ. Ίκ.1225 Έπίγονοι δ' άν Έλλάδα κληθέντεσ φώδεσ ύστερομοσ θστάεσ, αὐτ.Τρ.13 όθεν πρόσ άνδρών ύστερων κελήλοκται δοούριοσ Ιπποσ· ή κ. μτ. πρβ. έν ήλιπρ. σμν., κατοπίν, μετά τούτα, έπειτα : Όδ. Μ126 ή μιν έπει άποασοίσει εκ ύστερον άρμυθάναι, Ηοιοδ.Έργ.349 και ές ύστερον άρκιοιν εύροσ, Ήρ.1,108 άλλωλοσ έλόμωοσ ήσ ύστερότεσ σωωωφ περιπέσσοσ, αὐτ.5,41, Όουκ.3,13 άπό τε Άθηναίων μη αύτοί διασθάρηται όπ' εκείνων έν ύστερω, Διον. Άλ.Ρωμ.4,73, Διδ.δ.14,109 ές ύστερου· ή φρ. εκ τών ύστερων Ιδωτασ κρίσεισ τις περι τό όρ-βοϋ, χρησίμου ένεργείοσ τίνωσ εκφέρηται μετά τήν εκτέλεσισ και ούχί πρδ ούτήσ, αντίθ. εκ τών προτέρωσ· ή όμ. κ. εν φρ. στό ύστερο έν τέλει επί τέλοσ : Έρωτόκρ.4,685 κομψοψωσιν ται στό ύστερο, αὐτ. και νά βαρβ και νά βλαδθ, στό ύστερο νά παθάνη, - στό ύστερο λιγο με μέλλει κι άν γίνη πόλεμοσ κι άν δέν γίνη· κ. ύπερθ. ό τελευταίοσ, ό έχοτατοσ : Ήλ.Α 299 ένθα τίνα πρώτοσ, τίνα δ' ύστατοσ ξενοάριεν Έκτωρ, Ήρ.2,151 τή ύστάτη τής όρτήσ μελλόντων κατασπειασιν ό αρχιερείωσ Ιημέροσ, Αισχ. Άγ.1300 ό δ' ύστατοσ γε του χρόνου πρωδοθήσοσ, αὐτ.1324, αὐτ.1445, Σοφ.Α1,864 τοϋθ' ήμιν Αίτασ τοπόσ θ-στατοσ θρωσί, Εὐρ. Ήνν.115 ούκ έν ύστατοίσ Ιούλι μεταότ των έσχάτων, Άριστοφ.Βάτρ.908 έν τοίσισ ύστατοίσ φράσω, Δημ.14 οι ύστατοι ει-πονότεσ· κ. μτ. γενικ. : Πίνδ.Ο 101(11),50 ύστατοσ άλώωσοσ Ιαχόλ. έπειρί τό τελευταία τής άλώ-σεωσ· ή νεώτ. φρ. τί πρώτων, τί δ' ύστατων εν . . ; Ιδ. πρδσ δήλωσιν άπορίασ επί σωρείασ λοθών ή άπονημωτων, τί νά πρωτοσκημώσθαι, εν έλέξη τισ· ή κ. ύπερθ. μτ. πρβ. έν ήλιπρ. σμν., επί τέλοσ : Πλάτ.Πολ.620C πόρρω δ' έν ύστατοίσ Ιδέν τήν τοϋ . . . Θερωτοσ πύθκων ένδομώμενη· 3) τό ούδ. ύστεροσ(ο)ν(ή) ώσ ούσα βλλ.· 4) όμ. ώσ ούσ. τό ηλ. ύστερα βλλ.· 5) νεώτ. λογ. ύστερον πρότερον φευδώνυμοσ συλλογισμοσ, έν φ λομβάνεται ώσ άποδεικτικόσ λόγοσ πρότασ, ήσ ή άλληλοσ είναι άποκαλοϋσθμα τής άποδεικτικέσ προτάσεωσ· 6) μτφ. ό υπολειπόμωοσ, ό ήττωσ, ό υποδεδεότεροσ, ό κατώτεροσ, οίον κατά τόν βοθινόσ, ήλικίαν, άξιων, ποιήτοτα κτ. : Ήλ.Γ 215 γένοσ ύστεροσ ήμιν, Σοφ.Ήλ.734 ύστεράσ δ' έχων πώλοσ [κτ. δ. τάσ κατοπίν έρχομώσοσ], κ. μτ. γενικ. : Σοφ.Φιλ.181 πρωτογόνων Ιωσ άνδρών ούδ-θενόσ ύστεροσ, αὐτ. Αντ.746 ώ μισρών ήθοσ και ήγναικίοσ ύστερον [κτ. δ. χαρακτηρη μαρβ και ήτ-τημέμω όπό γυναικίοσ, Όουκ.1,91 ούδενόσ ύστεροσ γυνώμ φανήσιν αὐτ.8,41 νομίσασ πάντα ύστερα είναι πρδσ τί Ισάνα είναι δευτερεύοντα, κατώ-τερον έν σχέσει πρδσ τί, Πλάτ.Νόμ.896ι· σώμα δέ ύστερόν τε και ύστερον φυχήσ αρχούσιοσ, Αισχ.ιν.57,11 μηδ' έμπροσθεν τών νόμων, άλλ' ύστεροσ πολιτεύωσ μηηδέ νά θέσοσ σεαυτόν άνώτε-ρον τών νόμων, άλλά κατώτεροσ· ή κ. ύπερθ. ό κατώτατοσ, ό έχατοσ : Σοφ.Τρ.315 ούκ έν ούσά-τοισ, Λουκ.Φάλ.1,5 και άνέχεσθαι όσαν ούτিকা μελλήσωντα πείσσοθαι τά ύστατα· ή κ. ύ-περθ. μτ. πρβ. έν ήλιπρ. σμν. εις τόν έσχάτον βαθμόν, καθ' ύπερβολήν, ύπερβολικά : Λουκ.Έρ-μ.4 άνήρ τά τε άλλα αιδούσ άξιόσ και γέρον άνθ εκσ τό ύστατον.

ύστεροσκόπινοσ(ο)ι(ο)ι νεώτ. μητροσκόπινοσ βλλ. ύστεροσκόποσ-ον μσν. επί σπόροσ, ό σπορείσ ύστερον, κατοπίν : Φιλής 1,262.

ὕστεροστάτης (ὄ) μαν. ἐπιγραμματικῶν, ὁ τοσ ἀνορέως εἰς τὴν τελευταίαν τροπὴν φλόγιος, ὁσ κ. μετ. ὁ οὐκ σημαντικός ἀντίθ. πρωτοστάτης. Στουδ.Θεῶδ.1785.

ὕστεροτοκία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἐμβρύου κατὰ τὸν τοκετὸν ἐπακολουθοῦσα φυσικὴ ἢ τεχνητὴ ἀποκόλλησις καὶ ἐξαγωγή τοῦ πλακούντος, ἢ πλακούντοτοκία.

ὕστεροτοκος-ον (ή)ικτα) μαν. κ. νεώτ. ὁ ὕστερον, τελευταῖον γεννηθεὶς, τὸ στεροποσιδὸν ἀντίθ. πρωτότοκος· Νικ.Χων.Χρον.26Α, αὐτ.30Α.

ὕστεροτομία (ή) (τέμνω) νεώτ. Ιατρ. ἐγχείρησις, καθ' ἣν διανολεῖται διὰ τομῆς ἢ μήτρος μετὰ λαπαροτομίαν πρὸς ἐξαγωγὴν ἐμβρύου ἢ ἀποπεράτωσιν τοκετοῦ ἢ πρὸς ἀφαίρεσιν ὄγκων, μητροτομία· ἢ ὕστεροτομία κοιλικὴ ἐγχείρησις διατέμνουσα τὸν τράχηλον τῆς μήτρας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐξόδου τοῦ ἐμβρύου, ὅταν ὁ τράχηλος εἶναι ἀπεκλιμμένον καὶ ἀνεκτάτος.

ὕστεροτόμιον (τό) νεώτ. Ιατρ. εἰδικὸν μαχαίριον πρὸς τομὴν τῆς μήτρας, μητροτόμιον.

ὕστεροφανής-οὗς-εἰς μαν. ὁ ὕστερον, βραδύτερον φαινόμενος, ἐρχόμενος· Εὐστ.1,809,15.

ὕστεροφωγγής-οὗς-εἰς μτν. ὁ ὕστερον, βραδύτερον φέγων· Συνέσ. Ὑμν.3,215.

ὕστεροφημία (ή) μτν. κ. νεώτ. ἡ ὕστερον, ἢ μετὰ τὸν θάνατον πινος ἀγαθὴ φήμη, ἢ ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων εὐφημῶν μετὰ περὶ ἀποθανόντος· Πλούτ.Ἡ8,85(Ἐ) οὐδενός. . πλὴν ὕστεροφημίας οἰόμενος ἔνδυσιν, Μάρκ.Αἰρ.2,17.

ὕστεροφθόρος-ον (φθίρω) ὁ ὕστερον, ὁ μετὰ τὴν πράξιν φθιρῶν, βλάπτων· Σοφ.Ἄντ.1074 τοῦτων σε λωδπηθῶς ὕστεροφθόροι λοχῶσιν Ἀΐδου καὶ θεῶν Ἐρινύες (σχλ). καὶ ὕστερον μέλλουσαι βλάφαισι· πρὸς ὕστερόπνοος.

ὕστεροφόρος (ὄ) νεώτ. Ιατρ. εἶδος πεσοῦ μετὰ μίσχου, αὐγκρατομένου ὑπὸ ζώνης περιβαλλούσης τὴν ὄσφιν πρὸς συγκράτησιν τῆς προπιποτούσης μήτρας.

ὕστεροφυα (τό) νεώτ. βατον. ὑποδιαιρέσις φυτῶν τοῦ ἀβρολομοτος τῶν δικαυτολόφων.

ὕστεροφυνία (ή) μτν. ἡ ὕστερον ἀντιχόσασ φυνή· Πλούτ.Ἡ8,85Α ἰδ.γρ. ὕστεροφυνία.

ὕστεροφύμος-ον μαν. ὁ ὕστερον, κατόπιν φωνῶν, ἀντηχῶν· Εὐστ.Παν.333,39, ΑΓΛ.153.

ὕστεροφυνῶ-έω μαν. ὕστερον, κατόπιν φωνῶν, λέγω, ἀντηχῶ· Μιχ.Ἀκομ.2,203,21.

ὕστεροχρονία (ή) μαν. ὁ ὕστερον, ὁ κατόπιν χρόνος· Εὐστ.642,5.

ὕστεροχρονολόγησις-εως (ή) ἰσπεροχρονολογῶ) νεώτ. ἄ ὕστεροχρονολογία βλ.λ.

ὕστεροχρονολογία (ή) νεώτ. χρονολογία μεταγενεστέρη, ὑστερωτέρα τῆς ἀληθοῦς ἀντίθ. προχρονολογία.

ὕστεροχρονολογῶ-έω νεώτ. μεθ. σημεῖω, θέτω εἰς τὴ χρονολογίαν μεταγενεστέρην, ὑστερωτέραν τῆς ἀληθοῦς ἀντίθ. προχρονολογῶ· 2) ρηματ. π. ὕστεροχρονολογῆσις.

ὕστερόχρονος-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ὑστερῷ χρόνῳ γινόμενος, ὁ ὕστερος κατὰ τὸν χρόνον, ὁ μεταγενεστέρτος ἀντίθ. προτέρχρονος· Σχλῶ. Ἐρμολ.ἐν Ρητ.7,208 ὕστερόχρονοι ὄ νόμοι τοῦ λόγου, Τζέτζ.ἘΞΗ.ἡ.99,27.

ὕστεροχρονῶ-έω μτν. εἶμι ὕστερος τῷ χρόνῳ, εἶμαι μεταγενεστέρτος· Κλημ. Ἀλ.Στρωμ.8,9,29.

ὕστερῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ὄφρ. ὕστερήσασ (Ἡρ.1,70, Εὐρ.Φοιν.476) μέλλ. ὕστερήσασ κ. μέσ. μέλλ. ὕστερήσασ (Ἐὐρ.ΙΑ 1203), παρακ. ὕστερήσασ (Κδ Κορινθ.2,11,51), μένω ὕστερος, ἐρχομαι ὕστερον, βραδύτερον, κοθυστέρω· Ἡρ.1,70 ἐπει τὸ ὕστερήσασ ὄ ἀγαντες τῶν Λακεδαιμονίων τὸν κρατήρα, Εὐρ.Φοιν.976 ἦν δ' ὕστερήσας, οὐχόμεθα,

καθαίνει, Ξεν.Ἑλλ.5,13 ἢ μτ. δοτ. τὸ πρόπον· Δημ.1346 ὕστερήσασ τὴ βοήθειαν καὶ προκειμένης τοῦ συμμάχου· 2) μτ. γενικ. πράμν. ἐρχομαι ὕστερον, βραδύτερον πινος, ἀργότερον ἢ ὅσον ἐπρεπε, καθυστέρω· Ἡρ.6,89 ἐπὶ τὴν Αἴγιον καὶ ὕστερσασ ἡμέραν μὴ τῆς συγκεκριμένης ἡλθον μίαν ἡμέραν βραδύτερον τῆς προδιορισθείσης, Θουκ.3,31 ἐπειδὴ τῆς Μυτιλήνης ὕστερήσει εἶχεν ἔλαβε βραδύτερον πρὸς σωτηρίαν τῆς Μυτιλήνης, Ξεν.Ἀν.1,7,12, Ἀβροκόμας δὲ ὕστερσασ τῆς μάχης πέντε ἡμέρας ἐφόσασ πέντε ἡμέρας βραδύτερον ἀπὸ τὴν μάχην, οὐτ.Ἀγ.21, Ἀριστλ.Σοφ.Ἑλλ.6,5 ὕστερσιν τῶν καιρῶν, Πλούτ.5,10,4 ὕστερσιν τῶν λέμβων, διὸς Σ13,110 ὕστερσιν τῆς βοήθειαν, Λουκ.Παρόδ.60 ὕστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης· 3) μτ. γενικ. πρσθ. κ. ἐμπροθ. προσθ., ἐρχομαι, φθάνω κατόπιν πινός εἰς τὴ μέτρος· Ἰππ.194Η (ἰσθ8β), Ξεν.Ἑλλ.3,5,25 ἢ μτ. δοτ. πρσθ. ἐρχομαι πολὺ ἄργα διὰ τιν· Θουκ.7,29 τοὺς τῷ Δημοσθένει ὕστερήσασ· 4) μτφ. μτ. γενικ., ὑπαλείπωμαι πινος, εἶμαι κατώτερος ὑποδεέστερος πινος, ὑπολείπωμαι, αὐτ.539Ε ἴνα μὴδ' ἐμπερία ὕστερστω τῶν ἄλλων, Δημ.447 πολλῶν ὕστερστων, Κδ Κορινθ.2,11,5 λογιζόμεν γὰρ μὴδὲν ὕστερσκηναί τῶν ὑπερίαν ὕστερστων, -ὕστερσιν τὸ ἀδελφῶ τοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀντιλήψιν· 5) δὲν ἔχω π., στεροῦμαι πινος, δὲν κοτορθῶω καὶ ἐπιτάχω τ· Κλέαρχ.Κορινθ.1 ὕστεροῦμαι γάλαθος ἢ ὄμ. κ. μέσ.· Εὐρ.ΙΑ 1203 ἔγω μὲν ἢ τὸ σπιν σωζόμενος λίκτρον παιδὸς ὕστερήσασσι (ἰσθ8β. ἐστερήσασσι), Διὸς Σ18,71, Κδ Ρωμ.3,23 πάντες γὰρ ἡμσρστων καὶ ὕστεροῦσσι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἴωσ.Α1 15,6,7 ἢ κ. μέσ. ἀπὸλ. στεροῦμαι, διατελῶ ἐν στερήσει· κ. Κδ Λουκ.15,14 αὐτὸς ἤρξατο ὕστερσσεισσι, οὐτ.Κορινθ.1,8,8 οὐτε ἔαν μὴ φάγωμαι ὕστεροῦσασ· 6) ἀντίθ. ἐπὶ πραγμ., ἐλλείπω, δὲν ὑπόρχω, δὲν ἀρχῶ· Κδ ἴω.2,3 καὶ ὕστερσασστων οἴνου λέγει ἡ μήτρο τοῦ ἴσσοῦ πρὸς αὐτὸν, αὐτ.Μόρα.10,21 ἐν σε ὕστερσιν, Διοσκ.5,86· 7) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσθ., ἔχω ἐλλείφεις, εἶμαι ἐλλήπις, δὲν ἐπνορχῶ· ὕστερσιν εἰς τὰ μαθηματικά-εἰς θάρρος· 8) ρηματ. π. ὕστερσρα, ὕστερστικῶς ἀστερστικῶς.

ὕστερῶ-έω μαν. π. θυζάντ. ἄ ὕστερῶ-έω βλ.λ.

ὕστερῶς ἐπίρρ. μτν. ὕστερον, κατόπιν, πολὺ ἄργα, στερνά· Διογ.Λ 3,95 (εἰσ.γρ. ἀντί ὕστερον).

ὕστερῶτερον ἐπίρρ. νεώτ. -α κ. στερνῶτερα ὄμνον ὕστερον, κατόπιν· ἔλα ὕστερῶτερα νά σοῦ δῶσω.

ὕστερῶτερος-α-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. συγκρ. τοῦ ὕστερος βλ.λ.

ὕστρια (τό) ἰδσ μτν. ἑορτὴ τῶν Ἀργείων, κοθ' ἣν ἐβύετο τῆ Ἀφροδίτῃ ὄς χοίρος· Ἀθην.3,96 ὡς Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ἐν θουσαι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται ὕστρια.

ὕστιακόν (τό) μτν. κ. ὕστιακος (ὄ) (Ἥσα.) εἶδος ποτηρίου· Ἀθην.11,500F εὐστιακόν ποτήριον ποῖον. Πίνων ἐν Ἡρακλείε, Ἥσα. εὐστιακός ποτήριον ποῖον. Ἰταλικάτοι· Ἀθην.11,500F ἐν ὕστιακῶ τὸ καθαρὸν ἔσθιατρα. . καθαρῶν τ' ὀλήτων κἀλήτιων ἀπερῶρεψις.

ὕστριξ-ἴχως (ὄ,ή) ἰδσ θριξ) κ. νεώτ. κ. ὕστριγῆ-γνος (Ἰοπ.Κιν.3,394) ὁ χερσασίος ἔχινος ὁ ἀκαυθόχορος, ὁ σκαυθόχορος. ἰδία λιβινόν τὸ ἀφίδος· Ἡρ.4,192 βασιρῶσα καὶ θιναι καὶ ὕστριχες καὶ κριοί, Ἀριστλ.Ζ11,6,6, αὐτ.6,30,2 ἢ νεώτ. (ζωῶν μένος θηλαστικῶν τρικτιῶν) ἐκ τῶν ὕστριχῶν· 2) κτλ.πλ. αἰ τραγείδι, αἰ σκληρὰ τριχες τοῦ χοίρου, γουρουνότριχες· Γλάτ.Κωμ.Ἑορτ.1 τὸ γὰρ κρεῖα ἥδιστ' ἔχουσιν, κοθῶν ἐν ἀφ' ὄς γίνεταί πλὴν ὕστριχες ἰδσς· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀγραστοειδῶν.

ὕστριξ (ὄ) μτφ. μτ. γενικ., ὑπαλείπωμαι πινος, εἶμαι κατώτερος ὑποδεέστερος πινος, ὑπολείπωμαι, αὐτ.539Ε ἴνα μὴδ' ἐμπερία ὕστερστω τῶν ἄλλων, Δημ.447 πολλῶν ὕστερστων, Κδ Κορινθ.2,11,5 λογιζόμεν γὰρ μὴδὲν ὕστερσκηναί τῶν ὑπερίαν ὕστερστων, -ὕστερσιν τὸ ἀδελφῶ τοῦ ὡς πρὸς τὴν ἀντιλήψιν· 5) δὲν ἔχω π., στεροῦμαι πινος, δὲν κοτορθῶω καὶ ἐπιτάχω τ· Κλέαρχ.Κορινθ.1 ὕστεροῦμαι γάλαθος ἢ ὄμ. κ. μέσ.· Εὐρ.ΙΑ 1203 ἔγω μὲν ἢ τὸ σπιν σωζόμενος λίκτρον παιδὸς ὕστερήσασσι (ἰσθ8β. ἐστερήσασσι), Διὸς Σ18,71, Κδ Ρωμ.3,23 πάντες γὰρ ἡμσρστων καὶ ὕστεροῦσσι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἴωσ.Α1 15,6,7 ἢ κ. μέσ. ἀπὸλ. στεροῦμαι, διατελῶ ἐν στερήσει· κ. Κδ Λουκ.15,14 αὐτὸς ἤρξατο ὕστερσσεισσι, οὐτ.Κορινθ.1,8,8 οὐτε ἔαν μὴ φάγωμαι ὕστεροῦσασ· 6) ἀντίθ. ἐπὶ πραγμ., ἐλλείπω, δὲν ὑπόρχω, δὲν ἀρχῶ· Κδ ἴω.2,3 καὶ ὕστερσασστων οἴνου λέγει ἡ μήτρο τοῦ ἴσσοῦ πρὸς αὐτὸν, αὐτ.Μόρα.10,21 ἐν σε ὕστερσιν, Διοσκ.5,86· 7) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσθ., ἔχω ἐλλείφεις, εἶμαι ἐλλήπις, δὲν ἐπνορχῶ· ὕστερσιν εἰς τὰ μαθηματικά-εἰς θάρρος· 8) ρηματ. π. ὕστερσρα, ὕστερστικῶς ἀστερστικῶς.

ὕστερῶ-έω μαν. π. θυζάντ. ἄ ὕστερῶ-έω βλ.λ.

ὕστερῶς ἐπίρρ. μτν. ὕστερον, κατόπιν, πολὺ ἄργα, στερνά· Διογ.Λ 3,95 (εἰσ.γρ. ἀντί ὕστερον).

ὕστερῶτερον ἐπίρρ. νεώτ. -α κ. στερνῶτερα ὄμνον ὕστερον, κατόπιν· ἔλα ὕστερῶτερα νά σοῦ δῶσω.

ὕστερῶτερος-α-(η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. συγκρ. τοῦ ὕστερος βλ.λ.

ὕστρια (τό) ἰδσ μτν. ἑορτὴ τῶν Ἀργείων, κοθ' ἣν ἐβύετο τῆ Ἀφροδίτῃ ὄς χοίρος· Ἀθην.3,96 ὡς Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ἐν θουσαι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται ὕστρια.

ὕστιακόν (τό) μτν. κ. ὕστιακος (ὄ) (Ἥσα.) εἶδος ποτηρίου· Ἀθην.11,500F εὐστιακόν ποτήριον ποῖον. Πίνων ἐν Ἡρακλείε, Ἥσα. εὐστιακός ποτήριον ποῖον. Ἰταλικάτοι· Ἀθην.11,500F ἐν ὕστιακῶ τὸ καθαρὸν ἔσθιατρα. . καθαρῶν τ' ὀλήτων κἀλήτιων ἀπερῶρεψις.

ὕστριξ-ἴχως (ὄ,ή) ἰδσ θριξ) κ. νεώτ. κ. ὕστριγῆ-γνος (Ἰοπ.Κιν.3,394) ὁ χερσασίος ἔχινος ὁ ἀκαυθόχορος, ὁ σκαυθόχορος. ἰδία λιβινόν τὸ ἀφίδος· Ἡρ.4,192 βασιρῶσα καὶ θιναι καὶ ὕστριχες καὶ κριοί, Ἀριστλ.Ζ11,6,6, αὐτ.6,30,2 ἢ νεώτ. (ζωῶν μένος θηλαστικῶν τρικτιῶν) ἐκ τῶν ὕστριχῶν· 2) κτλ.πλ. αἰ τραγείδι, αἰ σκληρὰ τριχες τοῦ χοίρου, γουρουνότριχες· Γλάτ.Κωμ.Ἑορτ.1 τὸ γὰρ κρεῖα ἥδιστ' ἔχουσιν, κοθῶν ἐν ἀφ' ὄς γίνεταί πλὴν ὕστριχες ἰδσς· 3) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀγραστοειδῶν.

ὄστριχας-ως (ή) νεώτ. Ιστρ. παραλλαγή δερματικής ιχθυώσεως, καθ' ἣν αἱ θηλαί τοῦ δέρματος ὑπερτροφούσι, ἄ. ὄστριχοειδῆς ιχθυώσις.

ὄστριχιδία (οή) νεώτ. ζωολ. οἰκος τρωκτικῶν θηλαστικῶν, ἧς γένος ὄστριξ βλλ.λ.

ὄστριχίς-ιδος (ή) κ. μον. μάλιστα ἔξ ὀσίων τριῶν πρὸς τιμασίαν τῶν δούλων· Ἀριστοφ.Βότρ.619 ἐν κλίμακῃ δόσας, κρέμασας· ὄστριχιδί μαστιγῶν, αὐτ.Εἰρ.746 μῦν ὄστριχίς κισθαλέν σοι εἰς τὰς πλευράς πολλῆ στρατῆρ κἀδυσδροίμῃσα τοῦ νότων· Πολυδ.3,79. 2) μον. νόσος τις τῆς οὐράς τῶν ἰππῶν, καθ' ἣν αἱ ἐν τῇ οὐρᾷ τρίχες γίνονται παραλλήλαι πρὸς τὰς τοῦ χοίρου· Ἰππιατρ. 170,10. 3) ὄστριξ, ὁ σκαντζόχοιρος· Σχόλ. Ἀριστοφ.Εἰρ.646 ἔστι καὶ ὄστριχίς θηρίον τρίχας ἔχον ὄσ, ἄς ἐν τῷ δῶικασθαι ἐξακαντίζει κατὰ τὸν δῶικόντων.

ὄστριχοειδής-οὐς-εἶ νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς τὸν ὄστριχα, ὁ ἔχων ἀνάθεος, ὁ ἀκανθατός· ὄστριχοειδῆς ιχθυώσις (ή) ὄστριχίσις βλλ.λ.

ὄστριχος (οή) μτην. ἡ ὄστριχίς βλλ.· Φιλ.2,645.

ὄστρος (οή) Ἡσ. κρυστῆρ.

ὄσυχλος (οή) μτην. ἄ. ὄσυχλος βλλ.· Πολυδ.7,80.

ὄσπέρσιον (οή) νεώτ. ὄρυκτολ. σπάνιον χημικόν στοιχεῖον ἐκ τῶν μετᾶλλων.

ὄσπρικός-ή-όν νεώτ. ὄρυκτολ. ὁ περιέχων τὸ χημικόν στοιχεῖον ὄσπριον βλλ.· ὄσπρική ὄμοταξία γοσίαν ἰεῖς τὴν ὄμοταξίαν ταύτην περιλαμβάνεται μέγας ἀριθμὸς σπανίων μετᾶλλων.

ὄσπριον (οή) νεώτ. ὄρυκτολ. σπάνιον χημικόν τριστοιχικόν στοιχεῖον ἐκ τῶν μετᾶλλων.

ὄσς Ἐπιγρ. ἀνὶ υἱὸς βλλ.· Διογένης ἀνάθεκεν Ἀισχύλου Νυξ Κεφαλάς.

ὄφα ἀκλ. τὸ ὄφασμα· ΕΜ 60,54, αὐτ.785,26.

ὄφανα κ. ὄφανα δωρ. τὸ τοῦ ὄφηνου βλλ.λ. β' ἐν. προστ. ἐνεστ. ἀντὶ ὄφανα· Ἐσθ.κρ.2,101.

ὄφανγίω μτην. ἀργίω, κοβαρίω, ἔξαργίω· Βασ.1,762Α τὸ γαῶδες τοῦ πλείστον τοῖς τῆς ἐφαίνουσις κατορθύουσιν ὄφανγίωσασα.

ὄφάθιον (οή) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. (ὄφάθι, ὄφανα) ὄφανα τὸ ἄφανα τὸ στήμον τὸ στήμον νῆμα τοῦ ὄφαινομένου ἐν τῇ ἰσθμῷ ὄφασματος, τὸ κατὰ πλάτος νῆμα τοῦ ὄφασματος, ἡ κρόκη, ἀντιθ. στήμον· Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπ.858 κρόκη γὰρ τὸ ὄφάθιον, αὐτ.Εὐρ. Ἐκ.463, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 60,11 καὶ μαινοῖν | μὲ τὸ σπιδά | φάθια, καθένα | στὸν πέλαο· || πορομ. ποῦ φάθια, ποῦ στήμονα (εἶναι πράγματα λίαν ὑπερέχοντος κατὰ τὴν αὐκρίσιμ).

ὄφαστρος-ον μτην. ὁ ὄλιγος ἄδρος, ἄδρουμερής, ἰσχυρὸς, χονδρὸς· Πολυδ.7,57.

ὄφάξω λεξ. ὄφαινω Σουφ. ἐν λ. ὄφασσασαι, ΕΜ 785,26.

ὄφασμα-ατος (οή) νεώτ. Ιστρ. ἐπὶ ὑπερμείας τοῦ βολεθῶ, κ. ἰδ. τῆς ἰσθμῶς ἡ ἐκχυσις αἵματος ἐν τῇ προσθίῳ θαλάμῳ τοῦ ὄφθαλμοῦ.

ὄφαιρος-ον (αἰμα) κ. μον. ὁ ἔχων ὀνομαστὸ ὀνομαχουμένον αἷμα, ὁ αἱματωμένος· Ἰππ. Ἀφορ. 1253, Δημ.1157 ὥστε ὄφαιροι μὲν αἱ βραχίονες καὶ αἱ κερπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς ἐγένοντο· || ἰδία ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν· Φιλολογ.886, Σέξτ. Ἐπιτ.Πυρρ. 1,44, Αἰκ.Ζ1 3,21 ὄφαιρον βλεπέτω· 2) ἐπὶ κράσεως, ὁ αἱματώδης· Ἰππ. Ἐπιδ.3,1090. 3) ὁ θυμωδὴς, ὁ θυμωδισμός· Πλάτ.Φαῖδρ.253β γλαυκόκματος, ὄφαιμος, .. περὶ ὧτα λίσσιος Ἰππιατρ. Ἀριστοφ.Φυσιογ.2,4 ὄφαιρος καὶ θερμῶς.

ὄφαινη (ή) νεώτ. γένος φοινικοειδῶν φυτῶν.

ὄφαινιστρα (ή) δημ. τὸ φυτὸν κουκούτῃ ἡ ἐπιθύμος, ἡ μακροκνήξ.

ὄφαινω κ. μον κ. νεώτ., δημ. φαίνω, ποι. πορτ. ὄφαινεσκον Ὀδ.Τ149, μέλλ. ὄφαινω Ἀριστοφ. Ἐκκλ.654, ἀδρ. ὄφαινα Ὀδ.Δ734, ἄττ. κ. νεώτ.

ὄφαινα (Νοασ.ΑΠ 6,265) κ. δημ. ἔφανα, κ. μέσ.

ἀδρ. ὄφαινῆμην [Ξεν. Ἀπομ.3,116], κ. καθ. ἀδρ. ὄφαινῆμην [Πλάτ.Τιμ.72C], παρκα. ὄφαινα [Διον. Ἀλ. Συνθ.18] κ. καθ. παρκα. ὄφαισι [Ἀντιφάν.Εὐπλοία 2] κ. ὄφασσασαι [ΒΒ 20] κ. ὄφασσασαι [Ξούτ.1436,51] κ. ἐν μτη. ὄφασμένος κ. δημ. φασμένος· Ὀμ. συνθῆ. τὸ κατὰ ἰσθμῶν μ. ἀνευ αὐτοῦ ἐν Ὀδ.Ν108, συναρμοιολογ., συνδιαπλέκω νῆματα κατὰ μήκος καὶ πλάτος τεταμένη ἐπὶ εἰδικῷ μηχανήματι πρὸς κατασκευὴν ὄφασματος· Ἰλ.Ζ 456 καὶ κεν ἐν Ἀργεῖ εἶσα, πρὸς ἄλλης ἰσθμῶν ὄφαινοίς Ὀδ.Β104 ἐνθα καὶ ἡρατῆ μὲν ὄφαινεσκον μέγαν ἰσθμῶν, αὐτ.Ν108 φάρε· ὄφαινοῖσιν, Εὐρ.Ἰων147 ἀπέφασθ' ὁ παῖς ποτ' οὐσ' ὄφασσ' ὄφην' ἐγώ, αὐτ.ΙΤ84 ταῦτ' οὐν ὄφαινασ' αἰσθας ἐπὶνῆμασ' ὄφασσ', Ἀριστοφ.Λυσ. 5,86 κἀτ' ἐκ ταύτης τῷ Δῆμῳ χλαῖναν ὄφαινα, αὐτ.Σφ.1143, Νοασ.ΑΠ 6,265 τὸι μετα παῖδός ἀγαυάς Νοασίδος ὄφαινε Φευριλῆς Ἄ Κλεόχας [εἰμαι] - ὄφαινω μεταξωτὰ κ. ἀπολ.· Ἡρ. 2,35 ὄφαινοσι δὲ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνω τῆν κρόκην ὄφαινεσιν, Αἰγύπτιοι δὲ κάτω, Πλάτ.Λύσ208δ ἐκείνησ ἐξ ποικίλ δὲ τὴν ἀν βούλη, ἵνα αὐτῇ μακάριος ἦς, ἡ περὶ τὰ ἔρια ἡ περὶ τὸν ἰσθμῶν, Ἀριστοφ.Ζ1 1,46, δ.τρογ. ἔφρει να ὄφαινε στὸ βλατῆ, - ὄφαινε στὸ βλεῦδοδ' || ὄμ. κ. μέσ.: Πλάτ. Φαῖδρ.87β ὁ ἰμάτιον ἡμελεῖτο αὐτὸ ὄφαινόμενος· || κ. ἐπὶ ἀράχης· Ξεν. Ἀπομ.3,11,6 ἀράχην γὰρ δῆλον λεπτὰ ὄφαινόμενα· 2) κ. νεώτ. μτην. Ὀμ. συχτὰ μτ. τοῦ μῆτιν, ὄδλον κ. μτ. τῆς προσθῆ-κῆς ἐν φρεσὶ, ἡ κ. ἀνευ αὐτῆς· || ἐπὶ πάσης ἐπινοίας καλῆς ἡ κακῆς μετὰ τινος δεξιότητος ἐπινοουμένης, ἐφευρισκὰ πανούργως, πορρασκυῶζω τὴ κρυφίως ἰδία κακόν, ἐφευρίνω· Ἰλ.Ζ 187 πυκνὸν δόλον ἄλλον ὄφαινε, Ὀδ.Δ 678 οἱ δ' ἐνδοθὶ μῆτιν ὄφαινον, αὐτ.Δ 739, αὐτ.1422, Ἀριστοφ. Λυσ.630 ταῦθ' ὄφαινε ἡμῖν ἐπὶ τυραννίδι (ταῦτα πορρασκυῶσιν ἐναντίον ἡμῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς τυραννίδος), Ἐπιγρ. πάντα .. ἐκ φρονῶς ὄφαινασ, - ὄφαινον συνωμοσίαν κατὰ τῆς δικτατορίας· || ὄμ. κ. μέσ.: Σοφ.ἀν.604 μῆδεα παντοδᾶπαν βουλὰν ὄφαιναντισ ἐπὶνῆμασ κερπίσιν· 3) μτην. δημιουργοῦ, πορρασκυῶζω, περῶναι τὸ· Πίνδ.Π 4, 250 ὄφαινεῖν λοιπὸν δάδων, Πλάτ.Κριτῆ116β τὰ δὲ οἰκοδομήματα ποικίλα ὄφαινε, Καλλ. Ἀπόλλ. 56 θεμελία Φοῖβος ὄφαινε [ἰδέτε] τὸ θεμέλια δὲ Ἀπόλλων, Τρωφιδ.5,536 κηρὸν ὄφαινε κ. καθ.· Πλάτ.Τιμ.72C ἄτε κολοῦ καὶ ἀναίμοιο ὄφαινεθῆσι [σπληνός]· 4) μτην. ἐπὶ συγγραφῶν, συντίθησι, συγγράφω· Πίνδ.ἀν.149(170), Χριστάδ. Ἐκφρ.70· 5) ρηματ. α. ὄφαινας, ὄφαινήσ, ἰθιφάντηρια, ὄφαιντικός, ἰθιφάντος, ὄφαινετόν, ὄφαινησίον, ὄφασμα, ὄφνος.

ὄφαιρσις-ως (ή) κ. νεώτ. τὸ ὄφαιρεῖν τὴν κἀταθεν, κρυφίως τὸ ὀνοκλήπτειν· Σώπ.π.Σχολ.Ἰλ.Υ 729 ἰγνώνῳ ὄφαιρσις, Δημ.1120 περὶ τῆς ὄφαιρσις τοῦ γραμματεῖος ἰεὺ τοῦ γραφέου τοῦ γραμματέως· 2) νεώτ. νομ. ἡ διαπραττομένη κληθ' ὑπὸ ὄφαιρσιμον προσώπων ἐπινοουμένων εἰς ἰθαζούσας σχέσεις μετ' ἐκείνων, εἰς βάρος τῶν ὀνοίων αἰτῆ γίνεται, οἷον ὑπὸ κληρονομίαν εἰς βάρος τῶν συγγληρονόμων κττ.· 3) ἐν συνεκφορᾷ μτ. τοῦ ποιοῦμαι, ἀναλαμβάνω τὴν τροποποίησιν, τὴν μετρίασιν πράγματος τινος· Πολυδ. 15,8,13· 4) Ἡσ ὄφαιρσις· μειωσις, στέρτησις· 5) νεώτ. μαθ. ἡ ἐκπιτωσις ἐκ ποσοῦ τινος ὄφαιλούμενου, λόγῳ ἐξοφλήσεως αὐτοῦ πρὸ τῆς διὰ ταύτην ὄφαιρσις προθεωρίας· 6) γραμμ. ἡ ἐν μέσῳ λέξεως ἀποδοχὴ φθόγου τινός, οἷον σκόροδον-οκόροδον, περῶδον - περῶδον· ΕΜ 42,18 ἐπὶ εἰς-δος λήγοντα .. εὐρίσκονεν παρ' Ἰωσι καὶ ὄφαιρσιον τοῦ δὲ λεγόμενα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν149 «Ἄεπρον καθ' ὄφαιρσιον τοῦ ἰ τὸ Ἄεπριον εἶπεν..